Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong một bối cảnh kỳ bí và rùng rợn của thế giới trộm mộ (đảo đấu), nơi những truyền thuyết cổ xưa về Mạc Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, Bàn Sơn Đạo Sĩ và Tá Lĩnh Lực Sĩ không chỉ là hư cấu.

Nhân vật chính, Tần Vũ, bất ngờ tỉnh dậy giữa một vùng sa mạc hoang vu, bao quanh là những tòa tháp Phật đổ nát và tiếng gió rít gào như tiếng quỷ khóc.

Cơn ác mộng thực sự bắt đầu khi anh nhận ra mình đã xuyên không vào một thế giới tổng hợp của các bộ truyện thám hiểm trộm mộ nổi tiếng, và ngay trước mắt là một đàn sói đói khát với ánh mắt lục quang đang chực chờ xâu xé.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một âm thanh cơ khí vang lên trong đầu Tần Vũ: "Hệ thống Thần Cấp Thiêm (Check-in) đã khởi động".

Đây chính là bàn tay vàng giúp anh nghịch chuyển càng khôn.

Ngay tại lãnh địa sói, Tần Vũ thực hiện cú "check-in" đầu tiên, nhận được kỹ năng "Trảm Lang Thuật" tàn khốc và thanh cổ kiếm Ngư Tràng sắc bén chém sắt như bùn.

Với sức mạnh mới, Tần Vũ một mình tàn sát cả đàn sói và hạ gục Lang Vương, mở màn cho hành trình đầy máu và cát bụi.

Không dừng lại ở đó, hệ thống liên tục đưa ra các nhiệm vụ check-in tại những địa điểm tử thần.

Tần Vũ buộc phải tiến vào Hắc Thủy Thành, đột nhập Thông Thiên Đại Phật Tự đầy rẫy cơ quan và quái vật.

Tại đây, anh đối mặt với Kim Giáp Tống Tử (cương thi mặc giáp vàng) và đoạt được sự thừa kế của Phát Khâu Trung Lang Tướng – thủ lĩnh của giới trộm mộ, sở hữu Phát Khâu Ấn và đôi ngón tay thon dài có thể phá giải mọi cơ quan (Phát Khâu Chỉ).

Sau khi tích lũy đủ vốn liếng và kỹ năng, Tần Vũ tiến về Bắc Kinh, thâm nhập vào thị trường đồ cổ Phan Gia Viên.

Tại đây, anh chạm mặt những nhân vật quen thuộc trong giới: Đại Kim Nha khôn lỏi, Hồ Bát Nhất (Lão Hồ) dày dặn kinh nghiệm và Bàn Tử (Tuyền béo) tham tiền nhưng nghĩa khí.

Bằng "Thần Cấp Giám Định Thuật", Tần Vũ dễ dàng vạch trần những món đồ giả, đánh bại tiểu thư Hoàng Yến Yến của Ngũ Mạch trong một cuộc đấu trí thẩm định bảo vật, khiến cả giới cổ ngoạn phải kính nể.

Danh tiếng nổi như cồn, Tần Vũ gia nhập đội ngũ thám hiểm của Shirley Dương để đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành nhằm giải mã lời nguyền huyết thống.

Hành trình của họ đầy rẫy hiểm nguy: từ sông băng Côn Luân đối đầu với bọ lửa xanh và kỳ giông tiền sử, đến sa mạc Taklamakan với bão cát đen và đàn kiến ăn thịt người.

Tần Vũ luôn là người đứng mũi chịu sào, sử dụng những năng lực siêu phàm như "Huyết Mạch Long Vương" để trấn áp lũ rắn đen độc địa, bảo vệ cả đoàn.

Đỉnh điểm của câu chuyện tại Tinh Tuyệt Cổ Thành là khi Tần Vũ tiếp cận quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thay vì tiêu diệt hay bỏ chạy, hệ thống đưa ra một lựa chọn táo bạo: Hồi sinh Nữ Vương.

Tần Vũ sử dụng "Khế ước phục sinh", đánh thức vị nữ vương

ngàn năm xinh đẹp tuyệt trần nhưng đầy ma mị.

Điều bất ngờ là sau khi sống lại, Nữ Vương (A Nặc) lại coi Tần Vũ là phu quân và tuyệt đối phục tùng, trở thành trợ thủ đắc lực của anh.

Câu chuyện tiếp diễn với những chuyến phiêu lưu nghẹt thở khác.

Từ việc khám phá Mê Động Long Lĩnh, đối đầu với nhện mặt người khổng lồ và giải mã bí ẩn của Hồn Thiên Nghi trong mộ Lý Thuần Phong, đến việc thâm nhập Trùng Cốc Hiến Vương đầy rẫy tà thuật ở Vân Nam.

Tại đây, nhóm của Tần Vũ phải chiến đấu với những quái vật kinh hoàng như Hoắc Thị Bất Tử Trùng, những xác chết nữ trong nước và các loại cổ trùng quái dị để tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Xuyên suốt hành trình, Tần Vũ từ một kẻ vô danh đã trở thành huyền thoại trong giới đảo đấu, nắm trong tay những bí thuật thất truyền, sở hữu những bảo vật vô giá và dẫn dắt "Thiết Tam Giác" (Hồ - Bàn - Dương) phá giải những lăng mộ hung hiểm nhất lịch sử.

Cốt truyện là sự pha trộn hoàn hảo giữa yếu tố kinh dị, hành động kịch tính, kiến thức phong thủy huyền bí và sự sảng khoái của một nhân vật chính bá đạo làm chủ mọi cuộc chơi.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 1

Đêm khuya, nhìn ngôi tháp Phật hiện ra trước mắt, Tần Vũ xoa xoa cái đầu đau nhức, cảm thấy hoàn cảnh xung quanh có gì đó không ổn.

Sa mạc hoang vu, di chỉ tháp Phật tiêu điều.

Khung cảnh có phần xa lạ này, Tần Vũ dường như đã thấy ở đâu đó, nhưng lại không thể nhớ rõ.

"Đây là đâu?" "Chẳng lẽ… mình uống say quá?

Lên nhầm tàu rồi?", nhất thời Tần Vũ có chút hoang mang, nhìn khắp mọi thứ xung quanh, đi vài vòng.

Đi một vòng, thứ Tần Vũ nhìn thấy chỉ có sa mạc Gobi hoang vu vô tận, tháp Phật, và một bầy sói đang ẩn hiện, mắt phát ra ánh sáng xanh u u.

Bầy sói đó dường như đang dần dần áp sát.

"Tích đinh!" "Hệ thống đang khởi động." Ngay sau đó, trong lúc Tần Vũ còn đang bối rối, tầm nhìn trước mắt đột nhiên xảy ra biến đổi, xuất hiện những thông báo giống như của hệ thống.

Đồng thời, bên tai hắn cũng vang lên giọng nói máy móc.

"Tích đinh!" "Hệ thống đang khởi động." Hệ thống?

Đó không phải là thứ chỉ người xuyên không mới có sao?

Ngay khoảnh khắc đó, Tần Vũ lập tức tỉnh táo, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, dường như cảm nhận được điềm chẳng lành.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức quay người, nhìn về phía xa!

Chỉ một cái nhìn, sâu trong lòng hắn đã dấy lên một nỗi sợ hãi

không tên.

"Đệt!!!" Không sai!

Đúng là xuyên không rồi!

Dựa vào những ngôi tháp Phật xung quanh, Tần Vũ có thể phán đoán, đây là thế giới 'Đạo mộ và Thám hiểm', lại còn gặp phải bầy sói trên bãi Gobi.

Lúc này, chính là lúc bầy sói đang đói bụng.

Cũng là lúc bầy sói hoang hung tàn nhất.

"Tích đinh!

Hệ thống đang khởi động." Nhìn thông báo của hệ thống trước mắt, Tần Vũ cũng có chút sốt ruột, không ngừng thúc giục.

Tần Vũ cũng hy vọng hệ thống có thể khởi động nhanh nhất có thể.

"Nhanh!!!" "Hệ thống, nhanh lên!!!" Lúc này, Tần Vũ siết chặt nắm đấm.

Mắt không chớp nhìn chằm chằm vào thông báo, một cảm giác căng thẳng chưa từng có dâng lên.

Tần Vũ đang cược!

Cược rằng hệ thống có thể cho hắn thực lực để chống lại bầy sói!

Ngoài trăm mét, bầy sói tụ tập ngày càng đông.

Bất cứ lúc nào.

Tần Vũ cũng có nguy cơ bị bầy sói đó xé xác.

Gàoooo!!! (Lúc này, gió đang gào thét!!) Đột nhiên, theo tiếng hú dài từ phía sau bầy sói, những con sói hoang lập tức trở nên náo động, không chút bất ngờ, thủ lĩnh bầy sói đang phát tín hiệu tấn công.

Theo tiếng hú, bầy sói lao nhanh tới!!!

Lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, đồng tử Tần Vũ lập tức co rút lại, không ngừng biến đổi, nhìn chằm chằm.

"Tích đinh!" "Hệ thống khởi động thành công!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được hệ thống 'Thiêm Đáo Thần Cấp'!" Ngay khi bầy sói sắp tiếp cận, Tần Vũ cuối cùng cũng nhận được hệ thống trong truyền thuyết, Thiêm Đáo Thần Cấp.

Lúc này, theo thông báo của hệ thống, trong đầu Tần Vũ lập tức nhận được thông tin liên quan đến Thiêm Đáo Thần Cấp.

Thiêm Đáo Thần Cấp.

Đúng như tên gọi, chỉ cần Túc chủ điểm danh tại địa điểm tương ứng, Túc chủ sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.

"Thiêm đáo!" Tần Vũ khẽ động ý niệm, lập tức chọn điểm danh tại đây!

"Tích đinh!" "Thiêm đáo tại Lãnh địa tộc sói!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Trảm Lang Thuật!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Kiếm Ngư Trường!" Trảm Lang Thuật: Kỹ năng thường dùng của dân du mục Gobi, nhắm vào bầy sói trên bãi Gobi, có sức sát thương cực lớn.

Kiếm Ngư Trường: Danh kiếm cổ đại, còn được gọi là thanh kiếm của lòng dũng cảm tuyệt đối, sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Trảm Lang Thuật, có học không?" Trong lúc nguy cấp, Tần Vũ không có lựa chọn nào khác.

"!" "Lập tức học!" "Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ đã học được Trảm Lang Thuật!" Lúc này, trong đầu Tần Vũ, Trảm Lang

Thuật có tổng cộng ba mươi sáu thức, mỗi thức đều dựa trên kết cấu cơ thể sói để nghiên cứu ra kỹ xảo tất sát.

Nổ đầu!

Nát nội tạng!

Gãy xương!

Vân vân, những kỹ xảo gây sát thương cao, hắn dần trở nên quen thuộc.

Khi bầy sói lao tới, thanh Kiếm Ngư Trường tỏa ra hàn quang lập tức xuất hiện trong tay phải Tần Vũ, sau đó, Tần Vũ liền nghênh đón bầy sói.

Phụt!

Kiếm Ngư Trường rạch nát bụng con sói hoang đầu tiên.

Mang theo một luồng kình lực khéo léo.

Trong nháy mắt!

Máu tươi tung tóe!

Nội tạng trong cơ thể con sói hoang ào ào chảy ra đất.

Lập tức, một tiếng tru thảm thiết vang lên, rồi yếu dần.

Dưới lưỡi kiếm sắc bén, vài con sói hoang cũng không phải là đối thủ của Tần Vũ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ tự tin tăng mạnh, đối phó với bầy sói càng thêm dễ dàng!

Chương 2

Phụt!

Đao nào đao nấy đoạt mạng!

Lúc này, thủ pháp của Tần Vũ thay đổi, lại thấy một con sói hoang khác lao tới, kết quả lại ngã xuống dưới chân Tần Vũ, bắt đầu giãy giụa trong đau đớn.

Một con nối tiếp một con.

Chỉ cần giải quyết được nguy cơ lần này, Tần Vũ có thể đến những nơi khác để điểm danh.

Tần Vũ nghênh chiến!

Cơn xung kích của bầy sói!

Theo diễn biến trận chiến, dưới chân Tần Vũ đã chất đống rất nhiều xác sói hoang, máu tươi chảy lênh láng.

Lúc này, một số con sói hoang bắt đầu sợ hãi Tần Vũ.

Chúng giữ một khoảng cách xa với Tần Vũ.

Đồng thời, lại nhìn về phía Lang vương ở phía sau, chờ đợi quyết định cuối cùng của nó.

Tần Vũ nhìn hành động của những con sói hoang đó, cũng đưa mắt nhìn sang, vừa hay, ánh mắt của hắn và Lang vương lập tức đối diện nhau, một người một sói đối đầu gay gắt, tràn đầy sát ý.

Một lát sau, Lang vương phát ra tiếng gầm gừ!

Khiêu khích và phẫn nộ với Tần Vũ!

Lang vương quyết định, muốn cùng Tần Vũ tử chiến!

Dùng hàm răng của mình, hung hăng xé nát xương thịt Tần Vũ.

Hận không thể nghiền nát đầu lâu Tần Vũ.

Đối với sự phẫn nộ của Lang vương, Tần Vũ cười khẩy một tiếng.

"Ha ha, súc sinh vẫn là súc sinh!" "Lợi hại đến mấy, cũng chỉ là một con súc sinh có lông." Tần Vũ cúi người xuống, khẽ nghiêng thanh Kiếm Ngư Trường trong tay, đặt ngang một bên.

Tư thế chuẩn bị như vậy cũng tiện cho việc ra tay hơn.

Theo hành động của một người một sói, những con sói hoang xung quanh lại lùi ra xa hơn, đều vì trận chiến trước mắt mà chừa lại một khoảng không gian nhất định, giữ một khoảng cách tấn công nhất định.

Chuẩn bị chờ thời cơ tấn công.

Dựa vào trận tử chiến vừa rồi, Lang vương biết, Trảm Lang Thuật mà Tần Vũ nắm giữ, so với những người dân du mục kia, vô cùng không đơn giản.

Trong thời gian ngắn, tộc sói thương vong thảm trọng!

Lang vương vây quanh Tần Vũ, không ngừng gầm gừ.

Một lần nữa tìm kiếm thời cơ tấn công thích hợp.

Đột nhiên, theo một tiếng gầm của Lang vương, chỉ thấy ở phía sau Tần Vũ, một con sói hoang lập tức lao tới, hung hăng cắn!

Ngay sau đó!

Hai con sói hoang chờ lệnh bên cạnh cũng vậy, lao nhanh về phía Tần Vũ, há cái miệng đầy răng nanh!

Gầm!!!

Lang vương dường như đã tìm được thời cơ, cũng lao lên!

Sự thay đổi trong nháy mắt này.

Trong mắt Tần Vũ, hắn cũng không thể không khâm phục trí tuệ của Lang vương.

Trong cuộc đối đầu địch ta, lại biết dùng chiến thuật!

Đúng là binh bất yếm trá!

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, không ngừng vung vẩy, xoay chuyển quỹ đạo tấn công của thanh kiếm trong tay, vừa thu hoạch mạng sống của những con sói hoang lao tới, vừa đối phó với đòn tấn công của Lang vương.

Xoẹt!!!

Đột nhiên!

Cơn đau dữ dội lập tức khiến Tần Vũ toát mồ hôi lạnh, cảm giác nóng rát ập đến.

Chỉ thấy trên lưng hắn, bị móng vuốt sắc nhọn của Lang vương cào ra một vết thương, máu đang rỉ ra ngoài.

Tần Vũ nghiến răng, lau đi mồ hôi trên chóp mũi.

Khẽ cử động, đổi một hướng khác.

Chương 3

Hắn biết, vừa rồi hắn cũng có chút sơ suất, mới bị thương.

May mà chỉ là vết thương nhẹ.

Nhưng, Lang vương ở phía đối diện cũng vậy.

Hiển nhiên, con súc sinh đó cũng chẳng khá hơn là bao.

Chỉ thấy trên chân phải của Lang vương, xuất hiện một vết cắt do vũ khí sắc bén tạo ra, trong miệng vết thương lộ ra xương trắng đẫm máu.

Trên người cũng có vài vết thương.

Vì vết thương, hành động của Lang vương đã bị ảnh hưởng.

Lúc này, thấy cảnh đó, Tần Vũ lập tức kích phát sức bộc phát, tấn công về phía Lang vương, giành lấy ưu thế tấn công!

Nhanh!

Trong từng đợt tấn công!

Chỉ thấy trên khắp cơ thể Lang vương, bắt đầu không ngừng xuất hiện những vết thương mới.

Máu sói tươi không ngừng chảy ra.

Ngược lại, Tần Vũ tấn công ngày càng trôi chảy.

Lúc này, Lang vương với ý thức nguy cơ mãnh liệt, dường như cảm thấy Tần Vũ không còn là một nhân vật dễ chọc nữa, liền muốn lập tức quay người bỏ chạy, thoát khỏi trận chiến, rời khỏi đây, càng xa Tần Vũ càng tốt.

"A!" "Chạy à?" Vì nguyên nhân của Trảm Lang Thuật, hành động

của Lang vương cũng khiến Tần Vũ lập tức hiểu rõ nó muốn làm gì.

Cũng như hành động tiếp theo của nó.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức lao về phía trước!

Cưỡi lên lưng Lang vương!

"Ha ha, lúc này mới đi, muộn rồi!" Tần Vũ lập tức nắm lấy cơ hội, chỉ thấy thanh Kiếm Ngư Trường trong tay hắn lập tức đâm vào cột sống Lang vương.

"Rắc!" Chỉ nghe một tiếng xương gãy giòn tan, truyền ra từ trên người Lang vương, cùng với tiếng gầm gừ đau đớn.

Ngay sau đó, thân hình to lớn của Lang vương lập tức mềm nhũn.

Tê liệt trên mặt đất.

Giãy giụa.

Chiêu bẻ xương vừa rồi đã hoàn toàn đập nát cột sống của Lang vương, khiến nó mất đi khả năng chiến đấu.

Nhìn thấy cảnh thảm bại của Lang vương trước mắt.

Những con sói hoang khác thấy vậy, lập tức quay đầu, cụp đuôi bắt đầu chạy trốn khỏi đây.

Phụt!

Trong nháy mắt!

Giây tiếp theo!

Dao trắng vào, dao đỏ ra.

Lang vương vốn đang nhe nanh múa vuốt, dưới đòn tấn công của Tần Vũ dần dần mất đi đặc điểm sinh mệnh.

Vài ngày sau.

Những Lang vương ở gần đó, lần lượt bị Tần Vũ giết chết!

Cùng lúc đó, khi những con sói hoang nhìn thấy Tần Vũ xuất hiện, trong mắt chúng lại hiện lên một tia sợ hãi.

Đối với Tần Vũ, những con sói hoang trên bãi Gobi đã vô cùng quen thuộc.

Thủ lĩnh của chúng đã bị người này giết chết.

Vì vậy, hễ nơi nào có Tần Vũ, những con sói hoang đó lập tức lui xa ba dặm, sợ chọc giận gã này.

Tất cả những điều này, lại tạo thuận lợi cho hành động của Tần Vũ.

Lúc này, trên một cồn cát.

Tần Vũ nhìn thấy một khu tháp Phật khác xuất hiện trước mắt, dường như cảm nhận được điều gì đó, liền dừng lại.

Chờ đợi.

"Tích đinh!" "Nhiệm vụ thiêm đáo hệ thống khởi động." "Thông báo nhiệm vụ tức thời, mời Túc chủ nhanh chóng đến 'Thành Hắc Thủy, Chùa Thông Thiên Đại Phật' để thiêm đáo, sau khi thiêm đáo thành công, sẽ nhận được truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng." "Mục tiêu nhiệm vụ: Thiêm đáo lối vào (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Thiêm đáo Phật nằm (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Thiêm đáo cơ quan (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Thiêm đáo bảo tàng (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Thu thập bảo tàng (0/1)" ?

Chương 4

Bảo mình thiêm đáo ở 'Chùa Thông Thiên Đại Phật'?

Theo thông báo nhiệm vụ của hệ thống, Tần Vũ cũng khẽ nhíu mày.

Bởi vì, là người xuyên không từ thế hệ sau, Tần Vũ đã sớm nắm rõ tình hình của Chùa Thông Thiên Đại Phật.

Quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Trong ký ức của hắn, Chùa Thông Thiên Đại Phật là một nơi cực kỳ nguy hiểm, tương đương với một ma quật.

Năm đó, Bàn Sơn Đạo Nhân Chá Cô Tiếu và sư đồ Liễu Trần, khi tìm kiếm Mộc Trần Châu, lại gặp phải bất trắc, cả hai đều gục ngã tại đây.

Một người bỏ mạng tại đây.

Một người mất một cánh tay, bị thương nặng rời đi.

Lúc này, Tần Vũ hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, lại nói: "Hệ thống, chắc chắn không nhầm chứ?

Mở đầu không có gì cả, lại bảo ta đến Chùa Thông Thiên Đại Phật thiêm đáo?" Tần Vũ biết, với tình hình hiện tại, nếu thật sự đến 'Chùa Thông Thiên Đại Phật' để thiêm đáo.

E rằng, kết quả nhận được, chắc chắn là cái chết không thể nghi ngờ.

Chưa kể đến những con côn trùng đáng sợ kia, chỉ riêng những cơ quan đao bay thôi cũng đủ cho hắn uống một bình rồi.

Hơn nữa, còn có cát độc, khí độc, v.v.

Đến đó thiêm đáo?

Ha ha, đúng là ông thọ treo cổ tự tìm cái chết!

Hơn nữa, hắn lại không biết thuật phong thủy và kỹ xảo đạo mộ.

Chỉ biết một chút thuật chiến đấu, có một vũ khí tốt mà thôi.

Nhìn nhiều tháp Phật như vậy, Tần Vũ cũng không biết khi nào mới tìm được lối vào Chùa Thông Thiên Đại Phật?

Lúc này, có lẽ đã nhận ra cảm xúc của Tần Vũ, hệ thống Thiêm Đáo Thần Cấp lập tức phản hồi, đưa ra thông báo.

"Tích đinh!" "Thông báo hệ thống: Xét thấy thực lực hiện tại của Túc chủ, hệ thống sẽ cung cấp cho Túc chủ một 'Gói quà lớn Đạo mộ' phúc lợi, có chọn nhận không?" ?

Có phúc lợi 'Gói quà lớn Đạo mộ'?

Nếu đã có phúc lợi, Tần Vũ đương nhiên phải nhận!

Theo thông báo của hệ thống, Tần Vũ phát hiện, trước mắt hắn lập tức xuất hiện một gói quà lớn, lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Trông gói quà này có vẻ hơi thần bí.

Thấy vậy, sau khi Tần Vũ đưa tay chạm vào, gói quà đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, có chút chói mắt, khiến ánh trăng vàng cũng trở nên ảm đạm.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Bộ trang bị cơ bản Đạo mộ!" "Chúc mừng Túc chủ lĩnh ngộ Sơ cấp Cách đấu thuật!" "Chúc mừng Túc chủ lĩnh ngộ Sơ cấp Cơ quan thuật!" "Chúc mừng Túc chủ lĩnh ngộ Sơ cấp Thiên Tinh Phong thủy thuật!" Ngay sau đó, tất cả thông tin lập tức xuất hiện trong đầu Tần Vũ, hiển thị từng cái một.

Những năng lực này.

Khiến Tần Vũ bắt đầu dung hội quán thông, cũng bắt đầu trở nên vô cùng quen thuộc.

Ngoài việc vận dụng những năng lực này, Tần Vũ có thể dựa vào những thông tin quen thuộc, phối hợp với nhau, đủ để hắn có thể tìm ra lối vào Chùa Thông Thiên Đại Phật.

Hiện tại, Tần Vũ cũng là một đại gia đạo mộ.

"Chậc chậc!" "Không tệ!

Tàm tạm rồi." Lúc này, Tần Vũ lại nhìn vào những mục tiêu thiêm đáo nhiệm vụ xuất hiện trước mắt, Tần Vũ có sự chắc chắn tuyệt đối, và tự tin tuyệt đối, hoàn thành nhiệm vụ thiêm đáo 'Chùa Thông Thiên Đại Phật'.

Có những năng lực này chuẩn bị, Tần Vũ lập tức hành động.

Hướng về phía một di chỉ tháp Phật ở phía trước, nhanh chóng đi tới, vừa đi vừa tìm kiếm hình ảnh quen thuộc.

Không lâu sau, ở một nơi không xa.

Trên một di chỉ, Tần Vũ khẽ động ý niệm, lập tức nhìn thấy thông báo của hệ thống.

"Tích đinh!" "Thiêm đáo Thành Hắc Thủy!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Bản đồ Phật tự Tây Hạ" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Mảnh vỡ ấn đồng" Bản đồ Phật tự Tây Hạ: Ghi lại bố cục các tháp Phật Tây Hạ, cũng như một số câu chuyện được ghi chép lại.

Mảnh vỡ ấn đồng: Chưa rõ, có nguồn gốc từ Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Tần Vũ vạn lần không ngờ, thứ này lại có liên quan đến Phát Khâu

Trung Lang Tướng.

Thủ đoạn của Phát Khâu Trung Lang Tướng gần như y hệt Mô Kim Hiệu Úy, là thủ lĩnh của Mô Kim Hiệu Úy.

Tần Vũ cất bản đồ và mảnh vỡ đi, rồi nhìn vào hệ thống.

Chương 5

Một lát sau, sau khi đã quen với mọi thứ, Tần Vũ nhìn về phía đông nam của Thành Hắc Thủy, dựa vào thuật phong thủy và Bản đồ Phật tự Tây Hạ, đó là hướng đi đến 'Chùa Thông Thiên Đại Phật'.

Tìm được mục tiêu, Tần Vũ rời khỏi di chỉ Thành Hắc Thủy.

Trên đường đi, Tần Vũ nhớ lại một số chuyện mình biết, đi một lúc, đột nhiên Tần Vũ để ý đến một chi tiết.

Lúc này, trong lòng Tần Vũ thầm nghĩ.

Hy vọng mình không đoán sai.

Vừa rồi, suy nghĩ của Tần Vũ, nếu không có gì bất ngờ, thì ở lối vào 'Chùa Thông Thiên Đại Phật', có lẽ sẽ thấy được pháp trượng của 'Trần trưởng lão', dựng bên cạnh một ngôi mộ.

Cây pháp trượng kỳ lạ đó, cũng là thứ duy nhất khiến Tần Vũ cảm thấy tò mò.

Trong vô hình, có một cảm giác không thể nói rõ.

Gió cát trong đêm tối, dữ dội hơn ban ngày rất nhiều, thổi vào mặt, có chút đau rát.

Dưới ánh trăng, Tần Vũ men theo con đường cổ mấy nghìn năm dưới chân, dựa vào phong thủy và ấn tượng trong ký ức, lên đến một đỉnh núi đá cao nhất, nhìn về phía xa.

Nhìn một vòng, hàng nghìn tháp Phật lớn nhỏ lập tức hiện ra trước mắt, san sát nhau, mỗi cái một vẻ.

Quy mô lớn hơn so với những gì hắn thấy trước đó.

Khi nhìn về một hướng trong số đó, đồng tử Tần Vũ đột nhiên co

rút lại, có chút kích động. 1.

Nhìn theo hướng mắt của Tần gia, đã có phát hiện.

Chỉ thấy ở vị trí không xa phía trước, có một hình dáng ngôi mộ, ẩn hiện trong đêm tối.

Tần Vũ thấy vậy.

Lập tức đi về hướng đó.

Đi được một lúc, thời gian trôi qua, Tần Vũ dường như phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Dựa theo tính toán, lúc này, hắn đã phải đến gần ngôi mộ đó rồi.

Nhưng hiện tại, lại càng đi càng xa.

Sau khi phát hiện sự bất thường trước mắt, Tần Vũ liền dừng bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao.

Lúc này, mây mù trên trời dày đặc.

Sa mạc dưới đất cũng xuất hiện sương mù dày đặc.

"Kỳ lạ!" "Tại sao ở đây lại có sương mù dày đặc?" Nhanh chóng, Tần Vũ phát hiện ra một số manh mối, lấy ra la bàn phong thủy tinh tú đã nhận được trước đó, quan sát.

Phân kim định huyệt, tầm long triền quan!

Lúc này, Tần Vũ dựa vào sơ cấp phong thủy thuật đã lĩnh ngộ, kết hợp với kiến thức của Thiên Tinh phong thủy học, lập tức đi ngược lại, đi ngược hướng với ngôi mộ đã thấy trước đó.

Đi được một lúc, Tần Vũ tiếp tục quan sát bầu trời, chỉ thấy ở vị trí của ba sao Cự Môn, Tham Lang, Lộc Tồn trên trời, tương ứng với tinh tướng hình thành trong thuật phong thủy.

Dần dần, tất cả sự tương ứng của tinh tướng phong thủy trên trời

dưới đất, đều khớp với ấn tượng trong ký ức.

Không có sự khác biệt quá lớn.

Lúc này, chỉ trong một khoảnh khắc, Tần Vũ lập tức tìm ra phương vị chính xác, đi về hướng đó.

Trong nháy mắt, sau khi Tần Vũ đi được nửa giờ, cuối cùng cũng đến trước một ngôi mộ.

Ở một bên ngôi mộ, chính là cây pháp trượng của Trần trưởng lão.

Lúc này, cây pháp trượng đó đang hấp thụ ánh sáng còn sót lại của mặt trăng.

Chỉ thấy ở vị trí một thước trên thân trượng, xuất hiện một dòng chữ mạ vàng, rõ ràng là 'Pháp trượng Tinh La'.

Nhìn vật phẩm trước mắt, Tần Vũ khẽ than một tiếng.

"Thiêm đáo!" "Tích đinh!" "Thiêm đáo mộ Trần!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được quyền sử dụng Pháp trượng Tinh La!" Lúc này, Tần Vũ liền chắp tay về phía ngôi mộ, nói: "Trần tiền bối, tại hạ đi ngang qua đây, cầu xin tiền bối cho mượn một vật, mong tiền bối thông cảm." Tần Vũ nói xong, lập tức rút Pháp trượng Tinh La ở một bên ra, nắm trong tay.

Khi Pháp trượng Tinh La vào tay, Tần Vũ cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy không thể tin được.

Không ngờ, Pháp trượng Tinh La này khá nặng.

Lúc này, Tần Vũ kết hợp với kỹ xảo chiến đấu, vung vẩy Pháp trượng Tinh La trong tay.

Chỉ nghe trong không khí, lập tức phát ra tiếng gió rít sắc bén.

"Không tệ!" "Thứ này có thể dùng được!" Tần Vũ nói, gật gật đầu.

Chương 6

Nhanh chóng, sau khi thích ứng với trọng lượng của Pháp trượng Tinh La, Tần Vũ lạy ngôi mộ một lạy.

Sau đó, cũng quay người, rời khỏi nơi chôn cất Trần trưởng lão, đi về phía sau.

Ở khoảng cách không xa phía sau, Tần Vũ đến trước một tháp Phật, ở hướng chính vị, tìm thấy một lỗ động ẩn giấu rất kỹ.

Sau khi nhìn thấy lỗ động đó, Tần Vũ lập tức đưa tay vào trong động, bắt đầu mò mẫm.

Nhanh chóng, trong động đá, Tần Vũ lập tức nắm được một vòng sắt lạnh lẽo, bắt đầu kéo ra ngoài.

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Đinh đinh!

Đang đang!

Theo tiếng va chạm của vòng sắt và xích sắt, Tần Vũ dần dần kéo một tảng đá lớn ra, lộ ra một con đường đá tối đen.

Nhìn con đường đá sâu thẳm trước mắt, Tần Vũ khẽ thở ra một hơi, rồi đi vào trong.

"Tích đinh!" "Thiêm đáo lối vào!" "Tích đinh!" "Thiêm đáo lối vào!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Mảnh vỡ ấn đồng" Lại là mảnh vỡ ấn đồng?

Cầm lấy mảnh vỡ, Tần Vũ cất đi.

Lúc này, nhìn vào tiến độ thiêm đáo của hệ thống, Tần Vũ men theo hành lang tiếp tục tiến lên, tìm kiếm lối vào đại điện.

Đi được một lúc, sau khi vào hành lang tháp Phật, Tần Vũ lập tức ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm, có chút cảnh giác.

Trong không khí, dường như có chút dao động nhẹ.

Phát hiện ra một sự thay đổi tinh vi, nếu Tần Vũ không đoán sai, thứ gây ra dao động trong không khí.

Có lẽ, đó là cát độc ở sâu bên trong. 2.

Hoặc có lẽ, đó là loài bọ Phẫn đáng sợ. 3.

Bọ Phẫn ở nhiệt độ thường trông giống như ngọc thạch, nhưng khi gặp lửa tạo ra nhiệt độ cao, ngọc Phẫn sẽ biến thành loài bọ Phẫn đáng sợ.

Nó có thể tấn công và nuốt chửng những thứ có nhiệt độ của lửa, không sợ nhiệt độ cao.

Giống như một loại bọ tự nổ, có thể tạo ra độc dịch có tính ăn mòn cao. 4.

Nếu không cẩn thận chạm phải bọ Phẫn cũng sẽ bị trúng độc, lòng bàn tay có thể sẽ thối rữa, đặc biệt là khi chạm vào vết thương đang chảy máu, độc tính sẽ càng mạnh hơn.

Những chất độc đó sẽ lập tức theo vết thương lan nhanh khắp cơ thể, cuối cùng khiến toàn thân hóa thành nước mủ, thối rữa mà chết.

Biết được thứ này, Tần Vũ không thể không cẩn thận hơn.

May mà có đèn lân quang của hệ thống.

Nếu không cũng phiền phức.

Tiếp tục hành động, lúc này, ở cuối hành lang, Tần Vũ phát hiện ra một lối đi thẳng đứng dẫn đến đại điện.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức lấy ra dây thừng trong gói đồ.

Cố định nó.

Men theo lối đi xuống đại điện, Tần Vũ lấy ra đèn lân quang trong bộ trang bị, chiếu sáng xung quanh, quả nhiên là một điện Phật hùng vĩ hoa lệ.

Tần Vũ biết, đây chỉ là một cái vỏ rỗng, không có thứ gì đáng giá.

Kho báu thực sự, ở hậu điện.

Tần Vũ lập tức đi về hướng hậu điện.

Nhanh chóng, đến hậu điện, Tần Vũ cũng tìm thấy một mật đạo, chính là mật đạo mà năm đó Chá Cô Tiếu đã đi qua.

Ở cuối mật đạo, Tần Vũ nhìn thấy một pho tượng Phật đá khổng lồ được trang trí bằng thất bảo, nằm ngang ở đó.

"Thiêm đáo!" Nhìn thấy mục tiêu thứ hai, Tần Vũ khẽ động ý niệm.

"Tích đinh" "Thiêm đáo Phật nằm!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Phi Long Thần Trảo" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Phi Thiên Khinh Công" Phi Long Thần Trảo: Vật phẩm, giống như Phi Thiên Thần Trảo của Chá Cô Tiếu, tạo hình tinh xảo hơn.

Phi Thiên Khinh Công: Công pháp giang hồ, sau khi học xong, có thể đi lại tự do trên dây thừng phi thiên, không bị ảnh hưởng.

Tần Vũ lấy ra Phi Long Thần Trảo, bóp cò về một hướng, chỉ thấy đầu móng vuốt găm chặt vào tường.

Chương 7

Tần Vũ cảm nhận một chút.

Phát hiện Phi Long Thần Trảo có thể chịu được trọng lượng của vài người.

Nhìn pho tượng Phật nằm, hy vọng những con côn trùng đó đang ngủ say thì tốt.

Nghĩ vậy, Tần Vũ khẽ lắc đầu, rồi đến cuối mật đạo, đồng thời học được Phi Thiên Khinh Công.

Chỉ thấy ở phía dưới cuối mật đạo, là một vực sâu không đáy, không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Khiến người ta cảm thấy một trận sợ hãi.

"Vút!" Nhìn về phía Phật nằm, Tần Vũ lập tức quăng ra Phi Long Thần Trảo, vừa vặn găm chặt vào đài sen của Phật nằm.

Sau đó, Tần Vũ dùng sức kéo mạnh.

Sau khi xác nhận an toàn.

Tần Vũ cũng buộc đầu kia của Phi Long Thần Trảo vào một cột đá bên cạnh, cố định nó một cách chắc chắn.

Nhìn vực sâu trước mắt, Tần Vũ nín thở.

Ngay sau đó, Tần Vũ lập tức nhảy lên, đặt chân lên dây thừng của Phi Long Thần Trảo, bắt đầu di chuyển nhanh về phía Phật nằm đối diện, vượt qua không trung trên vực sâu.

Dưới tác dụng của Phi Thiên Thần Công, Tần Vũ vô cùng nhẹ nhàng.

Nhanh chóng, đã đến dưới thân Phật nằm.

Trên một đài sen bằng đá.

Trên đài sen, Tần Vũ dựa vào ấn tượng trong ký ức, hướng về vị trí chính giữa phía trên, tiến lên gõ ba cái.

"Cót két ~" Theo tiếng động truyền ra, Tần Vũ thấy miệng của Phật nằm khẽ mở ra, lộ ra một mật đạo thẳng đứng, cũng có tiếng động nhỏ truyền ra.

Tần Vũ không chút do dự, lập tức trèo vào.

Mọi hành động, vô cùng thuận lợi.

Men theo dây thừng của Phi Long Thần Trảo, Tần Vũ trượt xuống nơi sâu nhất của mật đạo, nhìn thấy dòng cát lún màu đỏ trước mắt.

Cùng với những thứ giống như vẫn thạch lớn nhỏ.

Lúc này, Tần Vũ có chút cảm khái, nếu không biết trước nhiều chuyện, e rằng đến đây, thật sự là lành ít dữ nhiều.

Mặc dù cát lún đã khởi động, nhưng, trên đoạn đường đến cửa đá, có những cơ quan đóng mở liên tục.

Cơ quan vẫn không mất tác dụng.

Không thể không cẩn thận hơn.

Tần Vũ quan sát một lúc, nơi kích hoạt cơ quan, đều ở trên mặt đất của lối đi, lúc này, mặt đất đã sớm bị cát độc bao phủ, không thể đi qua.

Trong không khí, ít nhiều có chút mùi khó chịu, không thể ở lâu.

Nhìn cơ quan và mật đạo, Tần Vũ nhắm vào mục tiêu điểm danh của hệ thống cơ quan, tiến hành điểm danh.

Nhưng, hệ thống điểm danh thần cấp lại không có phản ứng.

Điều này khiến Tần Vũ có chút khó hiểu.

Lẽ nào điểm danh cần phải ở ngay đối diện mới được?

Tần Vũ thầm nghĩ.

Lúc này, do mặt đất đã bị cát độc bao phủ, những vị trí kích hoạt cơ quan cũng khó tìm.

Càng không thể giẫm lên cát độc để đi qua mật đạo.

Để an toàn, Tần Vũ đành phải chuyển mục tiêu sang nơi khác, liếc nhìn kết cấu kiến trúc phía trên thông đạo, tìm kiếm phương pháp tốt hơn.

Vì trước đây đã có người kích hoạt cơ quan, nên các cửa phóng của chúng không còn ẩn giấu nữa.

Chỉ cần không chạm vào cơ quan trên mặt đất, thì những lưỡi đao, phiến đá ẩn trong bóng tối sẽ không khởi động.

Tạm thời vẫn an toàn.

Nhìn vào khe hở của cửa phóng cơ quan, Tần Vũ lập tức nghĩ đến Phi Long Thần Trảo.

Ngay sau đó, hắn liền lấy ra và hành động.

"Rắc!" Theo một tiếng giòn tan, Phi Long Thần Trảo đã bám chắc vào một khe hở của cơ quan, găm sâu vào trong.

Nương theo sức kéo của Phi Long Thần Trảo, Tần Vũ thuận thế bám lên vách đá, một tay nắm lấy dây thừng, một tay bám chặt vào khe hở cơ quan trên vách đá.

Chương 8

Lặp đi lặp lại động tác này, Tần Vũ dần dần tiếp cận cửa đá, sắp đến được mục tiêu.

Bỗng nhiên!

Cây Tinh La Pháp Trượng sau lưng bất ngờ trượt xuống.

Thật trùng hợp, nó vừa hay chạm phải cơ quan.

Trong khoảnh khắc, Tần Vũ nghe thấy tiếng cơ quan khởi động!

"Mẹ kiếp!!" Thấy vậy, Tần Vũ lập tức rút cây Tinh La Pháp Trượng bị trượt sau lưng, kết hợp với khinh công phi thiên, dùng phương thức chuồn chuồn lướt nước, mượn lực lộn một vòng trên không rồi đáp xuống phía trên cửa đá.

Lúc này, phía trên cửa đá là nơi an toàn nhất.

Quả nhiên!

Ngay sau lưng Tần Vũ, những lưỡi đao của cơ quan bắt đầu quay tít như quạt gió, vun vút.

"Điểm danh!" Lúc này, Tần Vũ vẫn không quên mục tiêu của mình.

"Tích đinh!" "Điểm danh cơ quan!" "Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Cơ Quan Thuật!" Cơ Quan Thuật: Bí tịch trung cấp, ghi lại tư liệu về cơ quan, có thể phá giải các cơ quan trung cấp trong mộ cổ.

"Tích đinh!" "Chúc mừng túc chủ kích hoạt phần thưởng điểm danh ẩn!" "Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Trùng Khống Thần Thuật!" Trùng Khống Thần Thuật: Sau khi học, có thể

khống chế loài bọ Hủ Ngọc trong chùa Thông Thiên Đại Phật, hoàn toàn nắm giữ vua bọ Hủ Ngọc, không bị chúng gây thương tổn.

"Trùng Khống Thần Thuật?" Nghe phần thưởng của hệ thống, Tần Vũ cũng hơi kinh ngạc.

Không ngờ lại nhận được phần thưởng ẩn.

Càng không ngờ rằng, một cách vô tình, mối đe dọa từ bọ Hủ Ngọc đã được giải trừ.

Thậm chí còn có thể tiện tay thu phục vua bọ, để nó phục vụ cho mình, nghe theo mệnh lệnh của mình.

Nghĩ đến việc sương mù đen của bọ không còn gây hại nữa, Tần Vũ có chút mong đợi.

Vo ve~ Vo ve ve~ Đúng lúc này, lũ bọ Hủ Ngọc chưa ngủ say dường như đã phát hiện ra Tần Vũ, lập tức lao về phía hắn.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức sử dụng Trùng Khống Thần Thuật.

"Tích đinh!" "Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Trùng Khống Thần Thuật!" Ý niệm của Tần Vũ vừa động, bầy bọ Hủ Ngọc đang tụ lại lập tức im lặng, đậu xuống vách đá ở xa.

Cùng lúc đó, một con vua bọ toàn thân tỏa ra ánh sáng đen bay đến trước mặt Tần Vũ, từ từ đậu lên vai hắn.

Giữa ý niệm của Tần Vũ và nó đã hình thành một mối liên kết kỳ diệu.

Thấy không còn nguy hiểm, Tần Vũ cũng yên tâm.

Lúc này, dưới ánh sáng của Lân Quang Đồng, Tần Vũ nhìn qua khe cửa đá, thấy bên trong là kho báu vàng óng ánh, chất cao như núi, vô cùng hấp dẫn.

Đã vào núi báu, sao có thể tay không trở về.

Tần Vũ né qua cơ quan, tránh khỏi lớp cát độc gần đó, đến trước kho báu trong cửa.

Đến gần núi báu, Tần Vũ chọn ra năm món bảo vật để điểm danh, đồng thời cũng cho vào ba lô sau lưng.

Gồm một số đồ gốm Đường tam thái, đồ sứ thanh hoa và ba món ngọc khí.

Nhiều đồ hơn nữa, Tần Vũ cũng không thể mang theo.

"Tích đinh!" "Hệ thống thông báo!" "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ điểm danh, nhận được truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng!" "Chúc mừng túc chủ nhận được thần vật: Mảnh vỡ thần bí!" "Chúc mừng túc chủ nhận được thần kỹ: Phát Khâu Chỉ!" Truyền thừa Phát Khâu Trung Lang Tướng: Sau khi nhận được, sẽ có thân phận của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Mảnh vỡ thần bí: Chưa rõ, có nguồn gốc từ Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Phát Khâu Chỉ: Có thần lực, có thể phá hủy cơ quan, phá vỡ những vật chất cứng rắn.

Trong nháy mắt, trong đầu Tần Vũ xuất hiện thêm rất nhiều thông tin liên quan đến Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Lúc này, sau khi hoàn thành mục tiêu nhiệm vụ điểm danh, Tần Vũ cũng tiện tay nhét vài tấm thẻ bài Phật và ngọc bội tinh xảo vào túi, chuẩn bị rời khỏi đây, quay về mặt đất.

Nhìn núi báu xung quanh, nếu không phải vì không thể mang theo quá nhiều đồ, Tần Vũ chỉ hận không thể dọn sạch nơi này.

Đương nhiên, đồ tốt càng nhiều càng tốt.

Dù có chút không nỡ, nhưng may mà hắn đã nhớ kỹ nơi này.

Chỉ cần khi nào cần, hắn có thể quay lại bất cứ lúc nào để lấy đi một vài thứ, cũng không cần lãng phí quá nhiều sức lực.

Đồng thời, vì có cát độc và bọ Hủ Ngọc, Tần Vũ cũng không lo người khác có thể vào đây, thậm chí là lấy đi đồ đạc.

Dường như mọi thứ đã an toàn, ngay khi Tần Vũ quay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên hắn cảm giác một luồng gió lạnh từ sau lưng ập tới, khiến hắn cảm thấy một tia nguy hiểm.

"Không hay rồi!" Tần Vũ lập tức né khỏi vị trí cũ.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con cương thi mặc giáp vàng giơ cự đao chém về phía hắn.

Chương 9

"Khá lắm, không xuất hiện sớm, không xuất hiện muộn, lại cứ nhằm lúc tiểu gia đây chuẩn bị rời đi mới mò ra?" Nhìn thanh trường đao của con cương thi giáp vàng, Tần Vũ lập tức dùng Tinh La Pháp Trượng đỡ lấy đòn tấn công.

Trong chốc lát, Tần Vũ cảm thấy cánh tay tê rần.

"Khá lắm, sức lực không nhỏ nhỉ!" Trong lúc chiến đấu, Tần Vũ nghĩ đến bộ Trảm Lang Tam Thập Lục Thức mà mình đã nắm vững trước đó.

Trong lòng đột nhiên nảy ra một ý.

Có lẽ, có thể dùng nó trên người con cương thi này.

Phải rồi!

Tiểu gia đây sẽ dùng ngươi làm vật thí nghiệm!

Chuyển tay, Tần Vũ lập tức vung gậy quét ngang, đánh mạnh vào đùi của con cương thi giáp vàng, tức thì đánh gãy xương đùi của nó, khiến nó đột nhiên nghiêng sang một bên, ngã nhào xuống đất!

Nhân lúc nó bị thương, lấy mạng nó!

Tần Vũ không hề lơi lỏng cảnh giác, trực tiếp nhảy lên, tung một đòn giữa không trung vào đầu con cương thi giáp vàng.

Hắn đã phát huy chiêu "Toái Cốt" trong Trảm Lang Tam Thập Lục Thức đến cực hạn, vừa đúng chỗ hiểm.

"Rắc!" Sau một đòn tấn công, Tần Vũ lại nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, truyền ra từ đỉnh đầu con cương thi giáp vàng, ngày càng rõ ràng.

Thậm chí còn nghe được tiếng gào thảm của nó.

"Bốp!" Con cương thi không kịp phản ứng, đầu của nó nổ tung như một quả dưa hấu!

Xương vụn!

Thịt nát!

Văng đầy đất!

Con cương thi giáp vàng chỉ còn lại thân thể đang giãy giụa.

Chỉ trong vài hiệp ngắn ngủi, con cương thi giáp vàng đã bị Tần Vũ đánh nát sọ, mất đi khả năng chiến đấu.

"Rắc!" Tiếng xương vỡ lại vang lên!

Tần Vũ tung thêm vài đòn, đánh gãy tứ chi của con cương thi giáp vàng, triệt để loại bỏ mọi mối đe dọa tiềm tàng.

Lúc này, có lẽ do chấn động từ trận chiến vừa rồi, Tần Vũ đột nhiên cảm nhận được trong không khí, tần suất chấn động ngày càng nhiều.

Chỉ thấy lũ bọ trên Hủ Ngọc dường như bắt đầu có dấu hiệu tỉnh giấc, sắp tụ tập lại thành sương mù đen, cực kỳ nguy hiểm và tai hại.

Dưới sự khống chế của Tần Vũ, đám sương mù đen đó lập tức lao về phía con cương thi giáp vàng đang giãy giụa.

Dưới sự tấn công của sương mù đen, con cương thi giáp vàng hóa thành một vũng nước đen, rồi dần dần biến mất không còn dấu vết.

Nơi này không nên ở lâu, phải đi thôi!

Tần Vũ nhìn lại mọi thứ ở đây.

Lúc này, hắn lại dùng chiêu cũ, dựa vào lợi thế của Phi Long Thần Trảo, bám vào vách đá, trong nháy mắt đã đến lối ra vào của mật đạo.

Lúc này, cơ quan đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Trong vài hơi thở, Tần Vũ lại xuất hiện bên dưới tượng Phật nằm, kích hoạt cơ quan ở đài sen, đưa nó về vị trí cũ, đóng miệng tượng Phật lại.

Thông đạo đóng lại, ngăn cách lối đi giữa mặt đất và lòng đất, đồng thời cũng tránh được việc sương mù đen của bọ Hủ Ngọc thoát ra ngoài.

Sau đó, Tần Vũ lại lập tức quay trở lại lối ra vào của hậu điện, tiếp tục rút lui.

Sau khi đảm bảo bên ngoài tuyệt đối an toàn, Tần Vũ cũng rời khỏi mật đạo, rời khỏi hành lang tháp Phật.

Tại lối ra của tháp Phật, Tần Vũ lập tức đẩy cửa đá, hoàn toàn phong tỏa lại mọi thứ bên trong.

Trông như thể Tần Vũ chưa từng đến nơi này.

Lúc này, trời vừa hửng sáng, một tia nắng mặt trời lập tức chiếu xuống đường chân trời.

Tần Vũ nhìn vào thông báo của hệ thống, chỉ thấy hệ thống điểm danh trước mắt cũng đã xuất hiện mục tiêu mới.

"Tích đinh!" "Nhiệm vụ điểm danh hệ thống đã được làm mới." "Thông báo nhiệm vụ: Yêu cầu túc chủ ngay lập tức, trong vòng mười ngày, đến địa điểm 'Phan Gia Viên' ở kinh thành để điểm danh.

Sau khi điểm danh thành công, túc chủ sẽ nhận được kỹ năng thưởng 'Thuật Giám Định Thần Cấp'!" "Mục tiêu nhiệm vụ: Điểm danh Phan Gia Viên (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Điểm danh Đại Kim Nha (0/1)" Khi nhiệm vụ của hệ thống điểm danh thần cấp được làm mới, Tần Vũ nhìn rõ địa điểm trong nhiệm vụ, liền đi về hướng thành phố Hạ Lan Sơn.

Tại nơi đó, chỉ còn lại một ngôi mộ.

Cây Tinh La Pháp Trượng vàng óng ánh, Tần Vũ cũng đã mang đi.

Vài ngày sau, tại Phan Gia Viên ở kinh thành, bóng dáng Tần Vũ xuất hiện.

Chương 10

"Tích đinh!" "Điểm danh Phan Gia Viên!" "Chúc mừng túc chủ hoàn thành một phần tiến độ, nhận được mười vạn đô la Mỹ tiền vốn, xin hãy tiếp tục cố gắng!" Sau khi điểm danh, Tần Vũ cũng không rảnh rỗi, đi dạo một vòng xung quanh.

Hôm nay, khu chợ ở Phan Gia Viên vô cùng náo nhiệt, người qua kẻ lại tấp nập.

"Tụ Khách Hiên?" Nhìn thấy một cửa tiệm, Tần Vũ bước vào.

Quả nhiên, trong tiệm, Tần Vũ nhìn thấy ba người quen thuộc.

Chính là Đại Kim Nha và Lão Hồ.

Theo tính toán thời gian, lúc này vừa đúng lúc Lão Hồ bắt đầu có hứng thú với ngành đồ cổ.

Có thể gặp được họ, Tần Vũ cũng không biết là do vận may trùng hợp, hay đã được định sẵn.

Lúc này, thấy Tần Vũ, Đại Kim Nha lập tức tiến lên chào hỏi, để lộ chiếc răng vàng chóe.

"Vị gia này, có thứ gì vừa mắt không?" "Vừa mắt" là tiếng lóng trong nghề, chỉ những người thường xuyên lui tới chợ đồ cổ mới có thể hiểu được, ý là có thứ gì lọt vào mắt xanh không.

Nếu là người mới, khi nghe câu này sẽ ngớ ra.

Như vậy, đối phương sẽ lập tức nhận ra khách hàng này chắc chắn là lính mới.

Trước khi xuyên không, Tần Vũ cũng thích đi dạo chợ đồ cổ.

Nghe lời của Đại Kim Nha, Tần Vũ lắc đầu.

“Không vừa mắt.” “Không vừa mắt?” Thấy Tần Vũ nói vậy, Đại Kim Nha đột nhiên cảm thấy Tần Vũ có chút bản lĩnh của người trong nghề.

Nhưng, lão vẫn thử thăm dò lai lịch của Tần Vũ.

“Vị gia này, ngài xem.” Đại Kim Nha tiện tay chỉ, dẫn Tần Vũ đến trước một quầy hàng bên cạnh.

Trong quầy, đồ thật đồ giả mỗi thứ một nửa, mời Tần Vũ xem xét.

Nhìn hành động của Đại Kim Nha, Tần Vũ cười thầm, biết ngay Đại Kim Nha sợ gặp phải dân chuyên, muốn thử tài một chút rồi mới quyết định.

Xem thử là lừa bịp hay là làm ăn thật.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên mỉm cười.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy thông báo của hệ thống trước mắt.

“Tích đinh!” “Điểm danh Đại Kim Nha!” “Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Thuật Giám Định!” Thuật Giám Định: Thần cấp, sau khi học được, có thể liếc mắt nhìn thấu bản chất của đồ cổ, cũng như kết cấu bên trong, từ đó phán đoán thật giả.

Lúc này, sau khi nhận được phần thưởng của hệ thống, Tần Vũ không chút do dự, lập tức chọn học tập.

“Tích đinh!” “Chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Thuật Giám Định Thần Cấp!” Học được ‘Thuật Giám Định Thần Cấp’, Tần Vũ liếc nhìn đồ vật trên quầy, lập tức hiểu rõ.

Sau đó quay người nhìn Đại Kim Nha, nói: “Này ông chủ, hàng của ông cũng rởm quá rồi đấy?” “Ở đây, mười món thì chín món là đồ mới, chẳng lẽ ông định dùng mấy món hàng rởm này lừa tôi sao?”

“Hàng rởm”, trong giới là chỉ những món đồ nửa thật nửa giả.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại tiếp tục nói với Đại Kim Nha: “Này ông chủ, nếu ông còn lừa gạt tôi, tôi không ngại đập nát hết đồ trong tiệm của ông đâu, để khỏi bẩn mắt tôi.” “Còn nữa, cái răng vàng của ông kia, tôi cũng không ngại gõ cho nó rụng đâu.” Cái gì?

Đập nát?

Còn muốn gõ rụng răng của ta?

Lúc này, nghe Tần Vũ nói xong, trên trán Đại Kim Nha lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Nhưng lão vẫn cẩn thận đánh giá Tần Vũ.

Lẽ nào hôm nay thật sự gặp phải dân chuyên?

Chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tình hình của đám hàng này.

Không khéo, hắn thật sự dám đập tiệm, gõ rụng răng của mình.

Nhưng cũng không thể yếu thế, nghĩ vậy, Đại Kim Nha ưỡn thẳng lưng, vừa định nói gì đó.

Thì Tần Vũ đột nhiên nói: “Này ông chủ, đừng có nói với tôi là ông đã lăn lộn ở đây bao nhiêu năm, cũng đừng nói ông có bao nhiêu anh em.” “Người sáng không nói lời mờ ám, ông tự liệu mà giữ lấy cái biển hiệu của mình đi, nếu không, tôi sẽ không khách khí nữa đâu.” “Hiểu chưa?

Ông chủ?” Nghe xong câu này, Đại Kim Nha kinh hãi, biết đã gặp phải người trong nghề, lập tức thay đổi thái độ, nói: “Vị gia này, đều do tôi mắt kém, không biết cao nhân giá lâm tệ xá, Đại Kim Nha đã đắc tội nhiều rồi.” “Gia, mời ngài ngồi!” “Tôi đi pha cho ngài một ấm

trà ngon, ngài nguôi giận, nguôi giận.” Đại Kim Nha vừa nói, vừa dùng tay áo lau lau chiếc ghế sofa vừa ngồi, mời Tần Vũ ngồi xuống.

Tần Vũ thấy vậy cũng không khách khí, ngồi thẳng xuống.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lão Hồ và Bàn Tử ở đối diện ngẩn người, trong lòng cảm thấy như sóng cuộn biển gầm.

Cả hai đều gật đầu với Tần Vũ, sợ đắc tội.

Trước khi Tần Vũ xuất hiện, Lão Hồ và Bàn Tử đều cảm thấy Đại Kim Nha là một người trong nghề rất hiểu biết.

Bây giờ xem ra, vị gia trước mắt này, e rằng không hề đơn giản.

Chương 11

Lão Hồ quan sát, ông chủ Đại Kim Nha vừa rồi chỉ tiếp đãi một lúc, vậy mà đã bị người ta nắm đằng chuôi.

Điều khiến Lão Hồ tò mò hơn là Tần Vũ vừa vào tiệm đã dùng tiếng lóng giao tiếp, khiến ông nghe không hiểu.

Nhưng, Lão Hồ lại càng tò mò.

Lúc này, Lão Hồ âm thầm tò mò về Tần Vũ, không khỏi chú ý thêm một chút.

Đại Kim Nha thấy Tần Vũ đã ra tay, cũng không dám qua loa, lập tức bưng loại trà ngon nhất lên.

Chẳng mấy chốc, Đại Kim Nha đã pha xong một tách trà nóng hổi, đẩy đến trước mặt Tần Vũ.

"Vị gia!" "Ngài nếm thử!" "Vũ Trà trước Minh Thượng hạng." "Xem có hợp khẩu vị của ngài không." Đại Kim Nha vừa nói, vừa cẩn thận nhìn Tần Vũ trước mặt, cười làm lành.

Dù sao cũng đã đắc tội người ta.

Nhìn tách trà trước mặt, Tần Vũ không từ chối, nhận lấy tách trà Đại Kim Nha pha, ngửi một cái.

"Được, vị cũng khá chuẩn." Hương trà vào miệng, đối với một người như Tần Vũ, một tách trà ngon hay dở cũng chỉ là một tách trà bốc khói mà thôi.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng vậy.

Thời gian trôi qua, sau vài tuần trà, mọi người trò chuyện rồi cũng tự giới thiệu.

Không còn xa lạ như lúc đầu.

Lúc này, Tần Vũ đặt chén trà xuống, nhìn Đại Kim Nha đang bận rộn, liền nói: "Kim lão bản, đã đến tiệm của ông, đó là duyên phận." "Có một số chuyện, tôi cứ nói thẳng.

Kim lão bản, không giấu gì ông, trong tay tôi có một mối làm ăn tốt chuẩn bị ra tay.

Chỉ là không biết ông có nuốt nổi không." Nghe lời Tần Vũ, Đại Kim Nha cũng ngẩn ra.

Khẩu khí lớn thật?

Mối làm ăn lớn đến mức nào?

Còn phải xem ta có nuốt nổi không?

Trong lòng Đại Kim Nha bắt đầu tính toán.

Đối với mối làm ăn kia của Tần Vũ, trong lòng lão cũng cảm thấy tò mò, cũng muốn xem thử.

Nếu không sẽ không cam tâm.

Nghĩ vậy, Đại Kim Nha tiếp tục rót một tách trà, rồi nói với Tần Vũ trước mặt: "Tần gia, mối làm ăn ngài vừa nói, rốt cuộc là hàng quỷ hay hàng trộm cắp?" (Hàng quỷ: chỉ đồ cổ do kẻ trộm mộ đào được.

Hàng trộm cắp: chỉ đồ cổ trộm từ cơ quan văn vật hoặc cá nhân, giá rao thấp, mua vào là phạm pháp.) Nhìn Đại Kim Nha trước mặt, Tần Vũ chỉ khẽ nhếch mép cười, nói: "Kim lão bản, là hàng quỷ." "Hàng nóng trong số hàng nóng." "Lượng lớn bao no." "Xem ông có nuốt nổi không." Vài câu nói của Tần Vũ khiến Đại Kim Nha chấn động.

"Cái gì?" "Không thể nào!" Lúc này, ánh mắt Đại Kim Nha nhìn

Tần Vũ lại càng thêm kính nể, và có chút kích động mạnh mẽ.

Hàng nóng mới ra lò!

Đại Kim Nha đột nhiên cảm thấy trái tim mình như bị một cây búa đập mạnh.

Đột nhiên, Đại Kim Nha lại hỏi một câu ngoài lề.

"Tần gia, chẳng lẽ ngài là Mô Kim Hiệu Úy?" Lời của Đại Kim Nha lập tức thu hút sự chú ý của Lão Hồ và Bàn Tử.

Hai người liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn Tần Vũ.

Rõ ràng, Lão Hồ có chút kinh ngạc.

Đồng thời, cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Đối với suy đoán của Đại Kim Nha, Tần Vũ không phủ nhận, nhưng cũng không xác nhận.

Dưới cái nhìn của Đại Kim Nha và Lão Hồ, Tần Vũ chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý, thản nhiên nói: "Đại Kim Nha, ông đừng vội đoán thân phận của tôi.

Có phải hay không cũng không quan trọng, ông cũng đừng quên quy củ của nghề này, đừng hỏi lung tung." "Bây giờ, ông chỉ cần cho tôi câu trả lời của ông.

Nói cho tôi biết, rốt cuộc ông có nuốt nổi lô hàng này không.

Hoặc là, ông cũng có thể giúp tôi liên hệ một vài người mua đáng tin cậy, để họ xử lý đám đồ này." "Đương nhiên, một khi mối làm ăn thành công, những lợi ích mà ông được hưởng, tôi tự nhiên sẽ không thiếu." Tần Vũ nói, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt Đại Kim Nha, khiến Đại Kim Nha có chút sợ hãi.

Nghe xong vài câu của Tần Vũ, mắt Đại Kim Nha đảo quanh, rồi lắc đầu, nói: "Tần gia, nói thật, lô hàng lớn như vậy, nếu để một mình

tôi nuốt thì thực sự có chút khó!" "Nhưng, tôi có thể thay Tần gia liên hệ một người mua đáng tin cậy, tôi sẽ đứng ra bao tiêu toàn bộ lô hàng của Tần gia, phương thức như vậy, có được không?" Đại Kim Nha nói ra suy nghĩ của mình.

Tần Vũ nghe câu trả lời của Đại Kim Nha, gật đầu, sau đó nói: "Vậy cũng được, chuyện này phiền Kim lão bản rồi.

Chỉ cần người mua ổn định, giá cả cũng dễ thương lượng." "Đương nhiên, trước khi để ông tìm người mua, tôi cũng sẽ cho ông xem một vài món hàng nóng trong đó." Tần Vũ không giấu giếm, trực tiếp lấy mấy tấm thẻ bài Phật và ngọc bội trong túi ra, đặt lên bàn.

"Cái này." Nhìn thấy mấy miếng ngọc bội tinh xảo, Đại Kim Nha lập tức trợn tròn mắt.

Mặc dù Đại Kim Nha thường xuyên tìm hàng tốt ở Phan Gia Viên, nhưng loại ngọc bội trong suốt tinh xảo như vậy lại rất hiếm thấy.

Chương 12

"Tần gia, những thứ này đều cần tìm người mua sao?" Nhìn món hàng nóng trước mắt, Đại Kim Nha có chút không dám tin, không ngờ Tần Vũ lại nỡ lòng lấy ra những thứ tốt như vậy để tìm người mua.

Nếu là Đại Kim Nha, lão sẽ không nỡ.

Nhìn dáng vẻ đau lòng không nỡ của Đại Kim Nha, Tần Vũ đột nhiên mỉm cười, tiếp tục tung ra tin chấn động.

Hắn nói: "Kim lão bản, nói thật, những thứ này trong tay tôi, cũng chỉ là lô hàng tệ nhất.

Món thật sự tốt, tôi còn có thứ tốt hơn nhiều!" "Cái gì!" Trong khoảnh khắc, Đại Kim Nha có chút sững sờ, cảm thấy thế giới này có chút điên cuồng, không quá chân thực.

Tần gia trước mắt, lại còn có đồ tốt hơn!

"Hít!" Lúc này, Đại Kim Nha hít một hơi khí lạnh, rồi nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm Tần Vũ nói: "Tần gia!

Ngài vừa nói, những thứ trước mắt này, là lô hàng tệ nhất trong lô hàng đó.

Ngài còn có thứ tốt hơn?" "Đúng vậy!

Những thứ này là lô tệ nhất, cũng chỉ là lô hàng tôi lấy ra để thăm dò thị trường.

Có vấn đề gì sao?", Tần Vũ nhìn Đại Kim Nha.

Nghe Tần Vũ trả lời, Đại Kim Nha đột nhiên lắp bắp: "Không... không... không vấn đề gì." Nhưng hơi thở của Đại Kim Nha đã trở nên dồn dập, tim đập thình thịch!

Sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đến lúc này, Đại Kim Nha phát hiện, một khi làm xong mối làm ăn này, không chừng, địa vị của lão trong giới cũng sẽ tiếp tục được nâng cao.

Thậm chí, việc kinh doanh của lão cũng sẽ ngày càng phát đạt.

Nghĩ đến đây, Đại Kim Nha nhìn Tần Vũ như nhìn thấy Thần Tài.

Chỉ hận không thể đi theo bên cạnh Tần Vũ cả ngày, làm chân sai vặt, cốt để dỗ cho Tần Vũ vui vẻ.

Rất nhanh, thời gian đã gần đến chiều.

Mọi người nghe Tần Vũ bình phẩm về một số đồ cổ, nghe say sưa, có chút không muốn dứt ra, muốn tiếp tục nghe Tần Vũ nói.

Tần Vũ dường như có chút mệt.

Lúc này, Tần Vũ biết chuyện liên hệ người mua cũng đã gần xong, bèn để lại phương thức liên lạc, rời khỏi tiệm của Đại Kim Nha, trở về khách sạn.

Lúc Tần Vũ sắp vào phòng, hắn đột nhiên mỉm cười, rồi quay người nhìn về phía cầu thang, nói một câu: "Hai vị gia!

Ra đi.

Từ lúc ra khỏi tiệm của Đại Kim Nha, hai người đã đi theo tôi lâu như vậy, không mệt sao?", Tần Vũ nói với vẻ nửa cười nửa không.

Chỉ thấy ở đầu cầu thang, Lão Hồ và Bàn Tử vạn lần không ngờ, lại bị lộ mục tiêu.

Bị người ta phát hiện hành tung, Lão Hồ cũng thấy ngại ngùng, bèn lập tức bước ra, cười nói: "Tần gia!

Mắt nhìn thật tốt!

Tôi và Bàn Tử thật sự phục ngài sát đất.” Lão Hồ nói, lại còn lựa lời hay ý đẹp mà nói.

Đối với sự nịnh nọt của Lão Hồ, Tần Vũ thật sự có chút không quen, bèn lập tức xua tay: “Thôi được rồi, hai người cũng đừng giở mấy trò vớ vẩn đó ra nữa, nếu có chuyện gì, hai người vào nói thẳng với tôi đi.” Trong phòng, nghe xong ý của Lão Hồ, vẻ mặt Tần Vũ quả thực có chút đặc sắc.

Theo ý của Lão Hồ vừa rồi, Bàn Tử và Lão Hồ muốn bái Tần Vũ làm đại ca, muốn theo Tần Vũ học hỏi kiến thức về đồ cổ.

Nghe xong, Tần Vũ cũng lắc đầu, nói: “Hai vị!

Không phải tôi không đồng ý.

Rốt cuộc, học nghề đồ cổ, cũng không phải một sớm một chiều là học được.

Có một số thứ trong nghề, thật sự không phải tôi dạy một chút là có thể hiểu được.

Những năng lực này, đều cần có ngộ tính.

Nếu thật sự muốn vào nghề, vậy thì phải không có việc gì thì xem nhiều, ngắm nhiều.

Lâu ngày, tự nhiên sẽ hiểu.” Đối với đề nghị bái đại ca của Lão Hồ, Tần Vũ dứt khoát từ chối, đuổi họ đi.

Đùa sao, sao có thể tùy tiện thu tiểu đệ được.

Có một số chuyện, phải đi một mình mới thú vị chứ?

Quá thú vị!

Chương 13

Lúc Tần Vũ từ chối Lão Hồ, chỉ thấy hệ thống trước mắt đột nhiên làm mới mục tiêu, xuất hiện nhiệm vụ và phần thưởng mới.

"Tích đinh!" "Mục tiêu nhiệm vụ đã được làm mới!" "Thông báo nhiệm vụ: Yêu cầu túc chủ trong vòng mười ngày, một mình đến 'Tướng Quân Mộ' ở Dã Nhân Câu để điểm danh.

Sau khi điểm danh thành công, sẽ nhận được Khôi Tinh Thích Đấu Thuật đã thất truyền!" "Khôi Tinh Thích Đấu?" Nhìn phần thưởng, trong lòng Tần Vũ càng thêm kích động.

Kể từ khi Chá Cô Tiếu rời khỏi tổ quốc, truyền thừa cốt lõi của phái Bàn Sơn đã bị đứt đoạn, vì không có môn nhân, nên cũng không còn Bàn Sơn Đạo Nhân nữa.

Phái Bàn Sơn, ngay cả hậu duệ như Dương Tuyết Lỵ, cũng không học được tuyệt kỹ 'Khôi Tinh Thích Đấu Thuật' này.

Khôi Tinh Thích Đấu bị thất truyền, khiến Tần Vũ có chút tiếc nuối.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ liền quyết định, nhất định phải đến 'Tướng Quân Mộ' đó điểm danh, học được bí thuật 'Khôi Tinh Thích Đấu Thuật' đã thất truyền này.

Hôm sau, Đại Kim Nha đã đặt một nhà hàng nổi tiếng trong vùng, đến phòng của Tần Vũ.

"Tần gia, người mua đã liên hệ được rồi.

Đối phương rất có hứng thú với đồ của ngài.

Khoảng chiều nay, tôi sẽ cùng người mua gặp mặt ở Phan Gia Viên, bàn bạc chi tiết cụ thể." Tần Vũ nghe vậy, ít nhiều cũng có chút

kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?” Lúc này, Đại Kim Nha vừa lau mồ hôi trán, vừa nói: “Mối làm ăn của Tần gia, phải nhanh chứ.” Đại Kim Nha nói cho Tần Vũ những gì mình biết.

Qua Đại Kim Nha, Tần Vũ biết được người mua là một ông lớn trong giới đồ cổ kinh thành, tay nắm giữ nguồn lực khổng lồ.

Lúc rảnh rỗi, ông ta thích sưu tầm một vài món đồ cổ.

Trong ngành đồ cổ, cũng có danh tiếng rất lớn, được coi là một nhân vật huyền thoại, Hoàng lão gia.

“Đúng rồi, xem cái đầu của tôi này.” Đại Kim Nha vỗ đầu, lại tiếp tục nói: “Tần gia!

Đối phương nói, đợi sau khi thỏa thuận hợp tác, nhất định sẽ mời Tần gia uống rượu.

Về địa điểm, để Tần gia tùy ý chọn.” “Mời tôi?” Bị Đại Kim Nha nói vậy, Tần Vũ đối với người mua này lại nảy sinh một chút hứng thú.

Cũng muốn gặp gỡ vị Hoàng lão gia trong truyền thuyết này.

Thời gian còn sớm, cũng không có việc gì làm.

Tần Vũ liền gọi Đại Kim Nha: “Đi thôi.

Chúng ta đến Phan Gia Viên dạo một vòng trước.” Tần Vũ nói xong, lập tức lên đường, cùng Đại Kim Nha đến khu vực gần Phan Gia Viên dạo một vòng.

Xem có thứ gì hay ho không.

Ở Phan Gia Viên, nếu vận may tốt, thỉnh thoảng cũng sẽ có thể nhặt được món hời.

Có Đại Kim Nha đi cùng, lúc này, ở trước một sạp hàng, Tần Vũ phát hiện một món đồ tốt, một món đồ trang trí bằng ngọc thạch đen

tuyền.

Trông có vẻ đã nhuốm màu thời gian.

Dường như có chút tương tự với mảnh vỡ thần bí của hắn.

Tần Vũ vừa định đưa tay ra lấy, vô tình lại chạm phải tay của một cô gái trẻ, cảm giác có chút kỳ lạ.

Trùng hợp là, cả hai đều nhắm vào cùng một món đồ, nảy sinh hứng thú lớn.

Ở Phan Gia Viên, nếu hai người cùng lúc vừa mắt một món đồ, vậy thì sẽ thú vị đây.

Chỉ thấy cô gái trẻ nhẹ nhàng vuốt tóc, nhìn Tần Vũ trước mặt nói: "Vị tiểu ca đây, giữa chúng ta, là văn đấu hay vũ đấu?" Văn đấu, trong ngành, là giám định một số món đồ chơi kỳ lạ, để phân định thắng thua.

Nhưng cũng rất thử thách năng lực giám định.

Vũ đấu, nói đơn giản, là đọ tiền.

Ai nhiều tiền hơn, thì bảo vật thuộc về người đó.

Đối với cô gái trẻ trước mắt, Tần Vũ kinh ngạc, không ngờ lại gặp được Yên Yên, người của Ngũ Mạch.

Lúc này, Yên Yên mới là một cô gái mười tám tuổi, vừa mới trưởng thành.

Tần Vũ khẽ nhếch mép.

Nhìn Yên Yên trước mặt, cười nói: "Bất kể là văn hay võ, tại hạ nhất định sẽ phụng bồi.

Thế nào?" Lời của Tần Vũ vừa thốt ra, lập tức thu hút một số người vây xem ở chợ Phan Gia Viên.

Cô gái Yên Yên nghe Tần Vũ nói vậy, liền mỉm cười, vô tình lại để lộ ra một tia quyến rũ vạn phần.

Yên Yên nói: "Được!

Tiểu ca ca cũng là một người sảng khoái.

Chương 14

Nếu đã như vậy, vậy mời tiểu ca cùng tiểu nữ tử văn đấu một trận, như vậy, bất luận thắng thua, chúng ta đều dựa vào bản lĩnh thật sự." Đối với quyết định của cô gái trẻ, Tần Vũ gật đầu.

Chọn văn đấu, cũng đúng như ý hắn.

Trong văn đấu, Tần Vũ có nắm chắc tuyệt đối, bởi vì năng lực giám định thần cấp, tuyệt đối đứng đầu.

Không sợ bất cứ ai.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Tần Vũ và Yên Yên cùng bước vào một tiệm cũ chuyên về đồ sứ và đồ đồng.

Nghe người khác giới thiệu, chủ tiệm này là một bậc thầy trong giới sưu tầm, đồ sứ, đồ đồng mà ông sưu tầm, gần như đạt đến mức vô giá.

Vào tiệm này, cũng là thử thách nhãn lực nhất.

Theo quy tắc, văn đấu tổng cộng có năm trận.

Mỗi trận nội dung đều không giống nhau, mỗi trận một vẻ.

Trận đầu tiên, manh đấu, thông qua âm thanh để giám định thật giả.

Tuy đơn giản mà cũng không đơn giản.

Lúc này, trong tiệm, Tần Vũ và Yên Yên cùng đeo bịt mắt, sau khi xoay mười vòng tại chỗ, liền bắt đầu trận đầu tiên trong văn đấu, manh đấu.

Manh đấu bắt đầu, dưới sự giúp đỡ của ông chủ tiệm, một tiếng động trong trẻo, từ một món đồ sứ truyền ra, lọt vào tai Tần Vũ và

Yên Yên.

Ngay sau đó, là âm thanh của đồ đồng khí.

Cũng như vậy.

Nghe thấy âm thanh, chỉ vài giây ngắn ngủi sau, Yên Yên đã hé đôi môi son, quay lưng về phía Tần Vũ và lập tức nói: "Nếu tôi không nghe nhầm, thì đó là một món đồ sứ Nhữ diêu thời Tống, và một món đồ đồng Tây Chu." "Đều là hàng thật." Nghe cô gái nói xong, những người xem xung quanh đều nhìn về phía lão thái đẩu chủ tiệm, chỉ thấy lão thái đẩu gật đầu, khẳng định câu trả lời của Yên Yên.

Thấy cảnh này, đám đông hóng chuyện đều hít một hơi khí lạnh, ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc bất ngờ.

Không ngờ chỉ nghe một tiếng mà đã có thể đưa ra kết quả giám định cho hai món đồ cổ.

"Hít, cô gái này lợi hại thật!" Lúc này, không ai ngờ rằng Yên Yên, người đã cùng Tần Vũ tham gia trận văn đấu đầu tiên, lại có thể chỉ trong vài giây đưa ra kết quả giám định chính xác nhất.

Trong giới, những người am hiểu đều biết rằng, trong các cuộc văn đấu ở đây, phần khó nhất chính là manh đấu.

Manh đấu cũng là một loại thi đấu đòi hỏi kỹ xảo thính giác cao nhất, cần phải dựa vào thính lực nhạy bén để nghe âm thanh giám định đồ vật.

Thông thường, một cuộc thi manh đấu cần ít nhất nửa canh giờ mới có thể đưa ra kết luận, giám định thật giả.

Nhìn cô gái trẻ Yên Yên, rồi lại liếc sang Tần Vũ bên cạnh, những người xem náo nhiệt cũng bắt đầu bàn tán, phân tích.

Họ cho rằng cơ hội thắng của Tần Vũ không lớn.

Rốt cuộc, dựa vào các cuộc văn đấu trước đây, người nào chiếm được tiên cơ thì coi như đã thắng được một nửa, cũng có thể nói là đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Yên Yên trẻ trung thấy Tần Vũ vẫn chưa lên tiếng, trong lòng bắt đầu có chút đắc ý.

Dù sao, thủ đoạn nghe tiếng trong manh đấu này, cô đã được cha mình huấn luyện từ nhỏ, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, mới có được thành tựu như hôm nay.

Cô cũng không biết Tần Vũ, người đang thi đấu với mình, sẽ dùng bản lĩnh gì để lật ngược tình thế bất lợi hiện tại.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc trước thủ đoạn của Ngũ Mạch, Tần Vũ lại nảy sinh nghi vấn.

Anh đã suy nghĩ kỹ.

Món đồ sứ phát ra âm thanh lúc nãy đúng là đồ sứ Nhữ diêu thời Tống, điều này Yên Yên nói không sai.

Nhưng, nghe âm thanh lại có chút không đúng.

Trong tiếng vang trong trẻo đó, Tần Vũ nghe được ba chỗ có âm thanh trầm đục khó nhận ra.

Rõ ràng, món đồ sứ Nhữ diêu này đã bị người ta động tay động chân.

Món đồ đồng kia dường như cũng có khiếm khuyết.

Nếu vậy, kết quả giám định của cô gái kia cũng có vấn đề.

Thấy cô gái trẻ đã đưa ra kết quả, Tần Vũ cũng không vội.

Ngược lại, anh dựa vào một số tài liệu trong đầu, nghiên cứu kỹ thuật phục chế loại đồ sứ Nhữ diêu này.

Vài phút nhanh chóng trôi qua.

Lúc này, một số người thấy Tần Vũ vẫn chưa đưa ra đáp án manh đấu thì cảm thấy có chút nhàm chán, cho rằng Tần Vũ thua chắc rồi, không có gì đáng xem nữa.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi, Tần Vũ đột nhiên bước tới, dựa vào cảm giác đến gần bên cạnh Yên Yên và nói: "Cô nương nói không sai!" "Tuy vật này thuộc loại đồ sứ Nhữ diêu." "Nhưng, ở miệng bình, thân bình và đáy bình, dường như có một vài khuyết điểm nhỏ." "Kích thước của khuyết điểm này chắc chỉ khoảng một hào một ly, theo tôi nghe, món đồ sứ Nhữ diêu này hẳn là đồ đã bị động tay động chân." "Còn về món đồ đồng, cũng tương tự." "Có một vài khuyết điểm do con người tạo ra." Lời của Tần Vũ vừa dứt, xung quanh lập tức trở nên yên lặng như tờ.

Chương 15

Lúc này, cô gái trẻ Yên Yên cũng có chút kinh ngạc.

"Cái gì!" "Là hàng đã bị người ta động tay vào?" "Hít, gan to thật, dám động tay động chân vào bảo vật trấn điếm của lão thái đẩu?" "Haiz, tuổi trẻ ngông cuồng, có mắt không thấy Thái Sơn!" "Cứ chờ xem, nhất định sẽ có người dạy dỗ hắn!" "Lại có kịch hay để xem rồi!" "Lão thái đẩu nổi giận rồi kìa!" Lúc này, các ông chủ trong giới đồ cổ xung quanh bàn tán xôn xao, chuẩn bị xem một màn kịch hay.

Giữa cửa tiệm, Tần Vũ tuy bị bịt mắt, nhưng cũng nghe được lời của những người đó.

Nhưng anh không hề để tâm.

Đương nhiên, lời của Tần Vũ khiến sắc mặt lão thái đẩu biến đổi.

Đồng thời trong lòng cũng thêm vài phần kinh ngạc, lại có chút kích động!

Bởi vì bảo vật trấn điếm này đã ở trong cửa hàng này mấy chục năm lịch sử.

Trong mấy chục năm đó, cũng có người lần lượt đến giám định, nhưng chưa từng có ai nhìn ra được huyền cơ bên trong, biết được bí ẩn của nó.

Ngược lại, có rất nhiều người vì món bảo vật trấn điếm đồ sứ Nhữ diêu này mà ra giá rất cao, muốn bỏ ra số tiền khổng lồ để mua lại nó từ lão thái đẩu.

Đối mặt với giá cả tăng vọt, lão thái đẩu chưa bao giờ dao động, chưa bao giờ động lòng.

Nhưng, trước những lời của Tần Vũ, ông đã động lòng.

Ông bất giác nhìn Tần Vũ thêm một lần.

Lúc này, lão thái đẩu chủ tiệm đột nhiên bước ra, dẹp tan những lời bàn tán xung quanh, nhìn Tần Vũ.

"Vị tiểu hữu này." "Có thể cho biết vì sao cậu lại cho là như vậy không?" "Không ngại nói ra một hai điều." Nghe lời của lão thái đẩu, Tần Vũ đi thẳng đến bên cạnh ông, hạ giọng nói khẽ, chỉ có hai người có thể nghe thấy, đem vấn đề mình phát hiện ra nói hết.

"Lão thái đẩu, bản thân chất liệu khác nhau, âm thanh bị ảnh hưởng cũng sẽ khác nhau." "Có lúc, trông thì giống nhau, nhưng thực ra lại không giống." "Ví dụ, tôi rõ ràng nghe thấy một loại âm thanh trong trẻo, nhưng thực ra, âm thanh đó đã bị pha tạp." "Nhiều hơn nữa, tôi cũng không thể nói được." "Dù sao, việc này liên quan đến kỹ thuật độc môn." "Tôi cũng không tiện tiết lộ." "Còn về kỹ thuật phục chế, ngược lại có thể cải thiện." Nói rồi, Tần Vũ lại nói thêm một chút về kỹ thuật phục chế đồ cổ, đem quan điểm về một loại kỹ thuật phục chế khác mà anh vừa nghiên cứu ra nói cho ông nghe.

Đương nhiên, Tần Vũ chỉ nói một phần nhỏ mà thôi.

Nghe những kiến giải của Tần Vũ về kỹ thuật phục chế đồ cổ, sắc mặt lão thái đẩu lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, lòng bàn tay cũng nắm chặt lại; thân thể ông khẽ run rẩy.

"Thì ra là vậy!" "Thì ra là vậy a!" Nhìn Tần Vũ, lão thái đẩu lúc này giống như một học sinh cầu tri thức, cảm thấy nghe vẫn chưa đủ.

Tần Vũ dường như đã mở ra cho ông một lĩnh ngộ mới, cho ông thấy một kỹ thuật phục chế hoàn toàn mới.

"Tiểu huynh đệ!" "Đi theo tôi một chuyến." Lão thái đẩu nói xong liền xoay người đi vào gian trong.

Ở gian trong, lão thái đẩu đưa cho Tần Vũ một tách trà, nhìn anh

nói.

“Tiểu huynh đệ, có thể nói thêm một chút không?” “Những thứ này đối với tôi, quá hữu dụng!” “Khiến tôi có được sự khai sáng!” “Nếu có thể, trong môn phái thuộc Ngũ Mạch của tôi, có thể lấy ra bất kỳ thứ gì để trao đổi với cậu.” “Thậm chí, cậu đưa ra điều kiện cũng được!” “Chỉ cần tôi có thể làm được, đều được cả!” Nghe lời của lão thái đẩu, Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Không ngờ, không chỉ gặp được Yên Yên cô nương, mà còn gặp được người của Ngũ Mạch, chính là lão thái đẩu này.

Ngũ Mạch, là một tổ chức chưởng nhãn trong giới đồ cổ.

Tần Vũ biết, Ngũ Mạch phân biệt là Huyền Môn Dược gia, Hồng Môn Lưu gia, Thanh Môn Thẩm gia, Hoàng Môn Hoàng gia, Bạch Môn Hứa gia.

Người của Ngũ Mạch đại diện cho năm trường phái giám định bảo vật, truyền thừa lâu đời, quản lý toàn bộ việc chưởng nhãn của ngành đồ cổ.

Chỉ cần qua tay họ, qua mắt họ, thì thật giả của món đồ sẽ không bị nghi ngờ.

Lưu gia chưởng quản thư họa, Dược gia chưởng quản đồ sứ, Thẩm gia chưởng quản đồ gỗ, Hoàng gia chưởng quản minh khí, Hứa gia chưởng quản kim thạch ngọc khí.

Nếu không có gì bất ngờ, lão thái đẩu này hẳn là người của Huyền Môn Dược gia, hơn nữa, có trọng lượng lời nói rất lớn.

Nếu không lão thái đẩu cũng sẽ không đưa ra lời hứa hẹn như vậy.

Lúc đó, Tần Vũ đã nghĩ đến Dược lão, hoặc có thể là người khác.

Nhưng, Tần Vũ lắc đầu, từ chối.

“Lão thái đẩu, xin lỗi.” “Có một số chuyện, tôi không thể nói hết cho ngài được.” Nghe lời của Tần Vũ, lão thái đẩu cũng có chút buồn bã thất vọng.

Lúc này, lão thái đẩu cũng không thể ép buộc.

Ở bên ngoài, chưa đợi lão thái đẩu ra công bố đáp án, Yên Yên dường như đã đoán được kết quả, biết rằng trận manh đấu này mình đã thua.

Nếu tiếp tục thi đấu, Yên Yên cho rằng Tần Vũ còn có những lá bài tẩy khác, có lẽ không chỉ có bấy nhiêu.

Nghĩ vậy, Yên Yên dứt khoát nhận thua cho xong.

Lúc này, trong đôi mắt đẹp, ánh mắt của Yên Yên cũng dừng lại trên người Tần Vũ đang đi ra cùng lão thái đẩu, nhìn rất lâu.

Không biết vì sao, Yên Yên luôn cảm thấy Tần Vũ có quá nhiều điều bí ẩn, khiến lòng cô tò mò.

Có lẽ, cha cô có thể hỏi thăm về người này.

Ngay khi mọi người đang chờ đợi kết quả manh đấu, cô gái trẻ Yên Yên đột nhiên lên tiếng: “Vị tiểu ca ca này, tôi thua rồi.” “Món đồ ngọc thạch cầm tay màu đen đó, thuộc về anh.” Lời của Yên Yên vừa thốt ra, những người xung quanh lập tức kinh ngạc, cảm thấy có chút không thể tin nổi, không thể hiểu được tình hình hiện tại.

Chương 16

“Cái gì?

Cô gái đó nhận thua rồi.” “Cô gái đó là người của Ngũ Mạch!” “Ngũ Mạch sao có thể thua?” Trong trận manh đấu vừa rồi, ai cũng cho rằng Yên Yên chiếm được tiên cơ, cơ hội thắng rất lớn.

Vậy mà chỉ một lúc sau, đã nhận thua?

Lúc này, lão thái đẩu còn chưa lên tiếng.

Cô gái Yên Yên lại nhận thua trước.

Nhưng, lời của lão thái đẩu quả thực đã khiến mọi người chấn động!

Tần Vũ thắng rồi!

Lúc này, một số người nhìn Tần Vũ với ánh mắt như muốn biết rõ hơn.

Một số người khác, cũng đã ghi nhớ khuôn mặt của Tần Vũ.

Biết đâu, ngày nào đó, họ cũng sẽ gặp Tần Vũ ghé qua cửa hàng của mình.

Đối với việc Yên Yên nhận thua, Tần Vũ cũng không ngờ cô lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, bất giác nhìn cô thêm một lần.

“Đa tạ đã nhường!” Tần Vũ nhìn Yên Yên trước mặt, gật đầu.

Văn đấu kết thúc, Tần Vũ lấy được thứ mình muốn rồi cũng rời khỏi tiệm của lão thái đẩu.

Trên đường trở về, Đại Kim Nha lại có chút kích động.

“Tần gia, lợi hại quá!” “Cái món đồ sứ mà người khác không nhìn

ra vấn đề, ngài vậy mà chỉ nghe âm thanh đã có thể tìm ra vấn đề của nó!" "Thủ đoạn này, quả thực như thần tiên tại thế!" "Thật đó, ở Phan Gia Viên này, tôi Đại Kim Nha không phục ai, chỉ phục Tần gia." Lúc này, nghe Đại Kim Nha tâng bốc, Tần Vũ sắp bay lên mây rồi.

"Được rồi, bớt nịnh tôi đi." "Đại Kim Nha, sao lúc nãy không có lập trường gì vậy." Tần Vũ lập tức ngăn lời Đại Kim Nha lại, nếu cứ để thế này phát triển tiếp, Tần Vũ sẽ phải ra vẻ cao điệu mất.

Thấy Tần Vũ lên tiếng, Đại Kim Nha cười cười, để lộ chiếc răng vàng đặc trưng, nói: "Tần gia, thật đấy, qua chuyện hôm nay, sau này, với năng lực như ngài, ở thị trường Phan Gia Viên này, tuyệt đối là số một!" "Dùng tốt lắm!" Đại Kim Nha nói xong, lập tức giơ ngón tay cái lên, nhìn Tần Vũ bên cạnh, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng.

"Dùng tốt lắm?" "Ha ha, có chút thú vị." "Được!" "Đại Kim Nha, nếu thật sự có ngày đó, tôi cũng sẽ không quên chỗ tốt của anh." Nghe lời Tần Vũ, Đại Kim Nha vỗ đùi một cái.

"Ok luôn!" "Sau này có chuyện gì, Tần gia cứ việc lên tiếng!" "Dù có lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng sẽ vì Tần gia mà tranh đường, dò nông sâu." Lúc này, đối với những lời khách sáo của Đại Kim Nha, Tần Vũ cũng không để trong lòng.

Có những lời, nghe qua là được.

Nhưng, Tần Vũ cũng có một phát hiện, qua cuộc văn đấu hôm nay, một số nhân vật cũng dần dần xuất hiện.

Nếu cứ phát triển như vậy, e rằng thế giới tổng hợp 'Đạo Mộ và Thám Hiểm' này, cũng không đơn giản như vậy.

Chẳng mấy chốc, mặt trời đã ngả về chiều.

Thời gian gặp mặt người mua cũng sắp đến.

Lúc này, tại một quán trà cao cấp, Tần Vũ và Đại Kim Nha đã đến một phòng riêng.

Chỉ thấy một lão nhân không giận mà uy đang pha trà.

Đại Kim Nha nhìn số phòng, không sai.

"Xin hỏi, có phải Hoàng lão gia tử không ạ?" Đại Kim Nha tuy không phải lần đầu liên hệ với khách hàng lớn như vậy, nhưng không khỏi có chút căng thẳng.

Nghe lời của Đại Kim Nha, người đàn ông đang pha trà ngẩng đầu lên, đánh giá hai người rồi khẽ gật đầu.

"Không sai, là tôi." Quả nhiên, Hoàng lão gia tử không hề có chút kiêu căng, liền đứng dậy.

"Hai vị là Kim lão bản và Tần lão bản nhỉ." "Mời ngồi." Tần Vũ thấy vậy, cũng thuận theo ý ông.

Hoàng lão gia tử này lại chính là ông nội của Yên Yên.

So với Đại Kim Nha bên cạnh, Tần Vũ cũng không có quá nhiều gò bó.

Anh cùng Hoàng lão gia tử ngồi xuống, đối diện nhau.

"Không ngờ, Tần tiên sinh còn trẻ mà tài cao như vậy, có thể tìm được món đồ tốt như thế, thật sự khiến tôi kinh ngạc và bội phục." Hoàng lão gia tử nói.

Vì đã chuẩn bị đàm phán hợp tác, Hoàng lão gia tử cũng đi thẳng vào vấn đề, vào chủ đề chính của cuộc gặp mặt.

"Tiền bối quá khen rồi." "Tôi nghe nói ngài cũng là một nhân vật truyền kỳ." "Hôm nay cuối cùng cũng được gặp." "Hoàng lão gia tử, ngài xem qua mấy món đồ này trước đi." Tần Vũ nói rồi cũng lấy ra mấy miếng ngọc bội Phật bài, đẩy đến trước mặt Hoàng lão gia tử.

Nhìn thấy Phật bài trước mắt, sự chú ý của Hoàng lão gia tử cũng bị thu hút, có chút kinh ngạc.

Xem ra, chuyến này không sai. 5.

Mấy năm nay, ông cũng vẫn luôn nghiên cứu văn hóa Tây Hạ, sưu tầm những món đồ thời Tây Hạ.

Chương 17

Những món đồ Tần Vũ cung cấp, vừa vặn đều là tinh phẩm.

Phật bài Tây Hạ như vậy, vô cùng hiếm thấy.

Hoàng lão gia tử nhìn Tần Vũ, cười cười, nói: "Tần tiên sinh, mấy món đồ Tây Hạ này, tôi đều thích, anh cứ ra giá đi." "Mấy món này tôi đều lấy hết." Nghe lời đối phương, Tần Vũ cũng đưa ra giá.

"Năm mươi vạn!" Giá này, Tần Vũ và Đại Kim Nha đã dò hỏi, cũng là một mức giá khá công bằng.

Tần Vũ báo giá, người mua bên kia cũng khẽ gật đầu.

"Được!" "Thành giao!" Rõ ràng, Hoàng lão gia tử cũng rất dứt khoát, đồng thời cũng chấp nhận mức giá này.

Đương nhiên, điều khiến ông quan tâm hơn là sự hợp tác tiếp theo với Tần Vũ.

Trong ngành này, đồ không hỏi xuất xứ, người không xem xuất thân.

Qua mấy miếng Phật bài vừa rồi, Hoàng lão gia tử càng khẳng định lô hàng thứ hai của Tần Vũ chắc chắn không tồi, có lẽ còn là tinh phẩm trong tinh phẩm.

Khi Tần Vũ và Hoàng lão gia tử đang trao đổi kinh nghiệm, lúc này, một cô gái đột nhiên bước vào.

Cô gái này, chính là người đã cùng Tần Vũ thi đấu văn đấu lúc trước, Yên Yên.

"Ủa?" "Là anh!" Yên Yên có chút kinh ngạc.

Không ngờ, người đang đàm phán hợp tác với ông nội mình lại là

Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn đối phương một cái, cũng cười.

Không ngờ, ở đây lại gặp Yên Yên.

Nhìn Tần Vũ và Yên Yên, Hoàng lão gia tử ở đối diện dường như cũng phát hiện ra, liền hỏi cháu gái mình.

"Sao vậy?" "Hai đứa quen nhau à?" Thấy ông nội hỏi vậy, Yên Yên liền kể lại chuyện xảy ra sáng nay, quá trình cô thi đấu với Tần Vũ như thế nào.

Nghe Yên Yên miêu tả, Hoàng lão gia tử cũng kinh ngạc.

Không ngờ, Tần Vũ hợp tác với mình lại có thủ đoạn lợi hại như vậy.

Đối với việc nghe tiếng giám định đồ vật, đó là thủ đoạn của Ngũ Mạch, rất ít người nắm vững được.

Nhưng, theo lời Yên Yên nói, dường như kỹ thuật của Tần Vũ, so với Yên Yên, còn điêu luyện hơn, thực lực mạnh hơn Yên Yên.

"Tần tiên sinh!" "Thật không ngờ, càng khiến tôi kinh ngạc hơn!" "Nhưng, như vậy cũng tốt, tiếp theo, tôi càng mong đợi sự hợp tác với cậu hơn." Hoàng lão gia tử tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Giao dịch hoàn thành, hai bên sau khi trao đổi đơn giản, Tần Vũ cũng cáo biệt hai ông cháu nhà họ Hoàng, rời khỏi quán trà.

Vài ngày sau, Tần Vũ cũng lên đường đến mộ Tướng quân.

Vì mục tiêu nhiệm vụ, Tần Vũ cần phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ điểm danh cấp thần, học được Khôi tinh thích đấu.

Chiều hôm đó, vừa đến Cương Cương Doanh Tử, Tần Vũ ý niệm vừa động.

“Tích đinh!” “Điểm danh tại Cương Cương Doanh Tử thành công!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Bản đồ cũ!” Bản đồ cũ: Trên đó, ghi lại một số thông tin về khu vực Cương Cương Doanh Tử, cùng với những dấu hiệu quan trọng.

Lấy bản đồ ra, Tần Vũ liếc nhìn một cái đã tìm thấy vị trí của yếu tắc quân Quan Đông.

Chỉ cần tìm được yếu tắc quân Quan Đông, thì việc tìm mộ Tướng quân ở đâu cũng dễ dàng hơn nhiều.

Huống hồ còn có địa thế phong thủy Phủng Nguyệt Câu.

Tần Vũ mượn một con ngựa trong thôn, lập tức phi về hướng yếu tắc quân Quan Đông.

Men theo bản đồ, Tần Vũ đã đến gần Dã Nhân Câu.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến tiếng chó sủa, cùng với tiếng người nói chuyện.

“Anh Hồ, có tình hình!” Ở phía bên kia của Dã Nhân Câu, lúc này, Anh Tử đột nhiên giơ khẩu súng săn trong tay, cảnh giác cao độ, nhìn động tĩnh trong khu rừng sâu xa.

“Anh Tử, sao vậy?” Lúc này, phát hiện sự thay đổi của Anh Tử, Lão Hồ cũng lấy đồ nghề ra.

“Em cũng không biết nữa.” “Em đi xem thử trước.” Nói rồi, Anh Tử chuẩn bị đi xem.

Lão Hồ gật đầu, đối với năng lực của Anh Tử, ông khá tin tưởng.

Dù sao thân thủ của Anh Tử cũng không tệ, nếu không, lão chi thư cũng sẽ không tiến cử cô.

“Được, vậy em cẩn thận!” Thấy Anh Tử đi một mình, Bàn Tử có chút không yên tâm, lập tức sáp lại gần: “Anh Tử em gái, có cần Bàn

ca ca đi cùng, bảo vệ em không?" "Không cần, còn không bằng một con chó!" Ý tốt vừa rồi của Bàn Tử, Anh Tử không chút do dự từ chối, để lại Bàn Tử có chút ngơ ngác.

"Mẹ kiếp." Lời của Anh Tử, Bàn Tử trong nháy mắt cảm thấy bị đả kích nặng nề!

Sau đó, lập tức nhìn Lão Hồ nói: "Lão Hồ, con nhóc này, sao không biết lòng tốt của người ta thế nhỉ!

Chương 18

Phí công Bàn gia tôi lo lắng cho nó." Đối với việc Bàn Tử bị bẽ mặt, Lão Hồ cũng cười cười.

Không có cách nào, ai bảo Bàn Tử trước đó đắc tội với Anh Tử, khiến Anh Tử ghi hận.

Nhưng, lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng không rảnh rỗi, đã tìm được huyệt mộ, đang ra sức đào đất!

Chẳng bao lâu nữa, sẽ thấy được tầng mộ.

Đột nhiên, một tiếng hét kinh hoàng vang lên, tiếng súng vang vọng khắp núi rừng!

"Không hay rồi!" "Anh Tử!" Nghe thấy âm thanh, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức vứt đồ nghề đào đất trong tay, vác súng săn, trực tiếp chạy nhanh về hướng tiếng hét của Anh Tử, sợ Anh Tử thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Khốn kiếp!" "Buông tôi ra!" Anh Tử giãy giụa, không thể thoát khỏi cổ tay của Tần Vũ, dường như có chút sợ hãi.

"Buông ra?" "Vừa nãy lão tử suýt chút nữa bị cô cho thành thái giám!

Bảo tôi buông ra?" "Mơ đi!" Tần Vũ cũng không ngờ, con nhóc này, cũng thật cay, ra tay cũng khá ác.

Vừa nãy, hạ bộ anh còn thấy lành lạnh.

Khi Lão Hồ và Bàn Tử chạy đến, chỉ thấy Anh Tử bị một người đàn ông khống chế.

Nhìn thấy Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử cũng kinh ngạc.

“Tần gia!” “Là anh!” Theo tiếng gọi của Lão Hồ và Bàn Tử, Tần Vũ cũng buông Anh Tử đang bị khống chế ra.

Vừa nãy, khi thấy Anh Tử, Tần Vũ cũng đã đoán được, có lẽ Lão Hồ và Bàn Tử cũng ở đây.

“Sao thế?” “Ở Dã Nhân Câu, tôi không thể đến được à?” Tần Vũ nhìn vẻ kinh ngạc của Bàn Tử, đồng thời cũng lườm hắn một cái.

Bàn Tử cảm nhận được ánh mắt hung dữ của Tần Vũ, lập tức nói: “Được chứ!” “Tần gia đương nhiên có thể!” Lúc đó Bàn Tử, thật sự có chút sợ hãi.

Trán hắn trong nháy mắt toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Bàn Tử sợ, không phải vì điều gì khác, mà vì ánh mắt Tần Vũ quá hung dữ, khiến lòng hắn không hiểu sao lại thấy run.

Đầu óc ong ong.

Nhưng, trong giây tiếp theo, mắt Bàn Tử lập tức nhìn đi chỗ khác, nói: “Lão Hồ à, sao tôi không phát hiện ra, làm tôi lơ là quá nhỉ.” Bàn Tử nói xong, lại khẽ nghiêng đầu, lén lút liếc Tần Vũ và Lão Hồ sau lưng.

Đối với tâm tư của Bàn Tử, Lão Hồ sao lại không biết.

Nhưng ông đang tự hỏi, hành vi của Tần gia này không biết có phát hiện ra hành tung của họ không, có cần phải cẩn thận một chút không.

Dù sao trộm mộ là nghề không thể thấy ánh sáng, cẩn thận một chút cũng có lợi.

Lúc này, Lão Hồ lấy ra một điếu thuốc, đưa đến trước mặt Tần Vũ nói: “Tần gia!” “Sao ngài lại đến đây?” “Chẳng lẽ là đến đây du lịch thám hiểm?” Tần Vũ không trả lời câu hỏi của Lão Hồ, dùng chân

đá vào đống đất mới đào lên, tiện tay nhặt một cục trong đó, xem xét.

Sau đó nói: "Không cần đào nữa, ở dưới đó, bên trong trải đầy cơ quan dầu hỏa long Tây Vực, rất nguy hiểm." "Một khi tiếp xúc với không khí, sẽ tự bốc cháy." "Cái gì?" "Dầu hỏa long Tây Vực?" Lão Hồ nghe xong, lập tức nhìn về phía hố đất trước mặt, có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Không nói hai lời, ông lại lấy một cây xẻng Lạc Dương, nhảy xuống mấy cái.

Chỉ thấy bên dưới lớp đất, xuất hiện một đống gạch ngói xanh, xếp ngay ngắn thành một hàng.

Thứ xuất hiện trước mắt, đúng là dầu hỏa long Tây Vực.

Lúc này, thấy Lão Hồ đột nhiên dừng động tác, Bàn Tử cũng sáp lại gần.

"Lão Hồ, thế nào rồi?" "Có đồ gì không?" Nghe Bàn Tử hỏi, Lão Hồ gật đầu, khẳng định lời Tần Vũ vừa nói.

Đồng thời cũng kể lại chuyện cơ quan dầu hỏa long Tây Vực cho Bàn Tử và Anh Tử nghe, không thiếu một chữ.

Thấy Lão Hồ khẳng định, lại biết sự nguy hiểm của dầu hỏa long Tây Vực, lúc này, Bàn Tử lập tức kéo Lão Hồ lùi lại mấy bước, nhìn Tần Vũ.

Trong lòng Bàn Tử, vô cùng chấn động.

Lão Hồ bên kia, cũng vậy.

Hít ~ Thủ đoạn lợi hại thật!

Lão Hồ và Bàn Tử cũng không ngờ, Tần gia trước mắt chỉ thông qua việc giám định một ít đất mà đã biết bên dưới chôn thứ gì.

Người như vậy, có lẽ cũng không phải là hạng tầm thường.

Lúc này, Bàn Tử cũng không biết nên nói gì, đột nhiên dâng lên lòng phòng bị, cùng với sự kinh ngạc.

Hiện trường, nhất thời yên tĩnh lại.

Nhưng, Tần Vũ nhìn thấy hai người kinh ngạc, lại lắc đầu nói: "Trộm một cái mộ thôi, có cần phải tốn sức như vậy không!" Nói xong, Tần Vũ liền trước sự chứng kiến của mọi người, đến dưới gốc một cây đại thụ, tìm ra một đường hầm tối tăm sâu thẳm, nhảy xuống.

"Mẹ kiếp!" Ai cũng không ngờ, Tần Vũ đã biến mất.

Chương 19

"Lão Hồ!" "Ở đó." "Đường hầm!" "Xuống nhanh!" "Đường hầm!

Bên dưới có đồ!" Nói rồi, Lão Hồ lập tức đuổi theo, nhảy xuống.

Không ngờ ở đây lại có đường hầm.

Khi vào trong đường hầm, một mật đạo của mộ thất xuất hiện trước mắt mọi người, tỏa ra mùi hôi thối.

Tần Vũ đang ở phía trước, giơ cây gậy phát sáng trong tay.

Tại cửa mộ thất, Tần Vũ đưa tay phải ra, duỗi ngón tay, lập tức đâm vào vách đá trên tường, lấy ra một viên gạch xanh.

"Cạch!" Ba chân bốn cẳng, anh liền khởi động cơ quan, mở ra cánh cửa đá thông vào mộ thất, nhìn thấy quan tài bên trong.

"Tích đinh!" "Điểm danh tại mộ Tướng quân!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, học được bí thuật 'Khôi tinh thích đấu'!

Xin hãy tiếp tục cố gắng!" Nghe thấy tiếng nhắc nhở bên tai, khóe miệng Tần Vũ khẽ nhếch lên, lộ ra một tia hài lòng.

Nhưng, cảnh hai ngón tay đâm vào tường, toàn bộ đều bị Lão Hồ nhìn thấy, ai nấy đều kinh ngạc ngỡ ngàng.

"Thủ pháp thật thuần thục!" "Năng lực giang hồ như vậy!" Lão Hồ nói, đồng tử cũng lập tức co rút lại, bắt đầu suy đoán thân phận của Tần Vũ.

Lẽ nào Tần gia thật sự là một nhánh của Mô Kim Hiệu Úy?

Nhưng, nhánh Mô Kim, trong ghi chép, lại không có ghi lại loại công phu ngoại gia này, ông cũng chưa từng thấy.

Không sai!

Tần Vũ sử dụng chính là Phát Khâu Chỉ, năng lực hệ thống ban thưởng, truyền thừa từ Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Khi vào trong mộ thất, Tần Vũ nhìn mấy người Lão Hồ theo sau, cũng cười cười, nói: "Mấy người!" "Đã có thể tìm được vị trí mộ táng, chứng tỏ trong số các người, có một người có thủ đoạn Mô Kim." "Tiếp theo, tôi xem các người biểu diễn." "Đừng nói với tôi, là các người không biết nhé." Tần Vũ nói rồi, ánh mắt dừng lại trên người Lão Hồ.

Nhưng, nghe Tần Vũ nói xong, Lão Hồ bên cạnh đột nhiên im lặng, liếc nhìn Bàn Tử rồi lại nhìn Tần Vũ.

Không sai, Tần Vũ đã nhìn ra thân phận của ông.

Nhìn Tần Vũ, Lão Hồ cũng hạ quyết tâm, trực tiếp gọi Bàn Tử đi kiểm tra cơ quan xung quanh, chuẩn bị mở quách đá khổng lồ trước mắt.

Lão Hồ quyết định, sẽ thể hiện thủ đoạn Mô Kim cho Tần Vũ xem.

Bàn Sơn có thuật, Tả Lĩnh có giáp, Mô Kim có bùa, Phát Khâu có ấn.

"Bàn Tử, lấy đồ nghề!" "Được rồi!" Lúc này, theo tiếng gọi của Lão Hồ, Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra xẻng Lạc Dương, móng lừa đen, và cả nến.

Dụng cụ đầy đủ.

Theo yêu cầu của Lão Hồ, Bàn Tử đến phía bên kia của quách đá, mỗi người một cây xẻng công binh.

Sau khi xác nhận an toàn, hai người hợp lực, liền cạy nắp quan tài của quách đá ra một khe hở, có thể di chuyển được.

Ngay sau đó, theo một tiếng động lớn!

Nắp quan tài của quách đá lập tức rơi xuống đất, làm tung lên bụi bặm.

Chỉ thấy một xác khô cao to đang nằm bên trong.

Bàn Tử nhoài người trên mép quan tài nhìn vào, lập tức có chút kích động!

"Lão Hồ!" "Xem này!" "Trong này có đồ!" Trong quan tài, ngoài xác khô ra, xung quanh xác khô còn có đồ bồi táng, xếp ngay ngắn bên trong.

Đồ sứ, ngọc bội, mặt nạ vàng, hũ gốm… cái gì cũng có.

Tần Vũ liếc qua một cái, ngoài đồ sứ có thể xem được, những thứ khác cũng bình thường, đều không bằng mấy miếng ngọc bội anh đã bán trước đó.

Nhưng, đối với Bàn Tử, như vậy là được rồi.

Mục tiêu của Tần Vũ, là con Cương thi bên trong.

Cần phải đợi thi thể xảy ra thi biến, hệ thống điểm danh cấp thần mới có tác dụng.

Cho nên, Tần Vũ cũng đợi thi biến rồi mới nói.

Lúc này, thấy minh khí, Bàn Tử lập tức định đưa tay lấy.

Lão Hồ đột nhiên ngăn hành vi của Bàn Tử lại.

"Đừng động!" "Tử Bàn Tử, muốn chết à?" Lúc này, sắc mặt Lão Hồ có chút khó coi.

"Hả?" "Sao vậy?" Bàn Tử ngơ ngác, nhìn Lão Hồ, hoàn toàn không biết gì.

Ngay khi Lão Hồ chuẩn bị nói gì đó, giọng của Tần Vũ đột nhiên

vang lên: “Mô Kim Hiệu Úy có quy củ!” “Trước khi Mô Kim lấy đi minh khí, nhất định phải ở góc đông nam của quan tài, thắp một ngọn nến.” “Nếu không có biến hóa gì, chứng tỏ chủ mộ không phản đối hành vi của chúng ta, như vậy, chúng ta có thể lấy đi một món đồ trong quan tài.” “Nếu không, hành động mạo hiểm, tất sẽ gặp thi biến.” “Lúc đó, khó tránh khỏi nguy hiểm đến tính mạng.” Nghe lời của Tần Vũ, Bàn Tử lập tức thu tay lại, chùi vào người, trong lòng thầm kinh hãi.

Chương 20

Lúc này, Bàn Tử nhìn Lão Hồ.

Chỉ thấy Lão Hồ cũng đang trong cơn chấn kinh, gật đầu.

Lão Hồ lập tức quay người, nhìn Tần Vũ, nói: "Tôi nghĩ Tần gia, cũng là một Mô Kim Hiệu Úy nhỉ?" "Nếu không, sao lại biết những điều này?" 6.

Lão Hồ nảy sinh nghi ngờ về thân phận của Tần gia, dường như đã mặc định anh là Mô Kim Hiệu Úy.

Nếu không, người bình thường cũng sẽ không biết những điều này.

"Không phải!" Bên cạnh, Tần Vũ, nghe Lão Hồ nói xong, chỉ đơn giản trả lời hai chữ, rồi không nói gì thêm.

"Không phải?" "Không thể nào?" Lão Hồ có chút không dám tin.

Nhưng, vì Tần Vũ không thừa nhận, Lão Hồ cũng không tiếp tục truy hỏi, liếc nhìn Tần Vũ một cái, liền ở góc đông nam đốt một ngọn nến, quan sát sự thay đổi của nó.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt không Mô Kim.

Lão Hồ quan sát một lát, ngọn nến không có biến hóa kỳ lạ, cũng không có gì bất thường.

Thấy vậy, Lão Hồ ra hiệu cho Bàn Tử có thể lấy minh khí.

Được Lão Hồ đồng ý, Bàn Tử lập tức thò tay vào, mò mẫm trong quan tài một lát, cũng tìm được một đôi ngọc bội nga văn, nhét vào túi.

Đối với tất cả những gì trước mắt, Tần Vũ chỉ đứng xem.

Mọi chuyện, đều diễn ra như trong dự liệu của anh.

Nến tắt, Bàn Tử oán trách Lão Hồ.

Đồng thời, cũng có chút không nỡ trả lại ngọc bội.

Lúc này, để không phải về tay không, Lão Hồ cũng phá lệ, bắt đầu mặc cả với chủ mộ.

Thắp lại nến, trước tiên đặt lại một miếng ngọc bội, xem tình hình rồi tính tiếp.

Trong mộ thất, màu sắc của ngọn nến vốn dĩ là màu vàng, lúc này lại biến thành màu xanh lục!

Tần Vũ nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy toàn thân xác khô kia, bắt đầu mọc đầy lông đỏ, bao trùm bởi sát khí nồng nặc.

"Đến rồi!" Tần Vũ ý niệm vừa động, nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống!

"Tích đinh!" "Điểm danh Cương thi lông đỏ!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Kim chung tráo!" Kim chung tráo: được mệnh danh là phòng ngự đệ nhất thiên hạ, khi tầng thứ mười hai viên mãn, không chỉ kim cương bất hoại, không sợ nước lửa độc dược, mà còn có thể không ngủ không nghỉ, công lực cuồn cuộn không dứt.

Dù chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, Kim chung tráo đã có khả năng phản chấn khi bị tấn công, tầng càng cao, năng lực hộ thể tương ứng sẽ càng mạnh mẽ, khi đối địch, sát thương phản chấn lên đòn tấn công của đối phương cũng càng mạnh.

"Tích đinh!" "Hệ thống thông báo!" "Có lựa chọn học tập 《Kim Chung Tráo》 không?" "Học!" Đúng lúc này, theo thông báo của hệ thống, Tần Vũ lập tức học ngay năng lực phòng ngự Kim Chung Tráo vừa nhận được.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ đã học được Kim Chung Tráo!" "Cảnh giới hiện tại: Quan thứ nhất!" "Kích hoạt cường hóa phòng

ngự cơ thể!" "Kích hoạt phản sát thương cơ thể!" Sau khi học được Kim Chung Tráo, Tần Vũ có thể cảm nhận được cơ thể mình đang thay đổi, một cảm giác vi diệu dâng lên, nếu phải đối chiến, anh tuyệt đối có thể chống đỡ được đòn tấn công của con đại cương thi lông đỏ kia.

Trong lúc Tần Vũ đang làm quen với Kim Chung Tráo thì Bàn Tử đã hoảng hồn khi nhìn vào gã trong quan tài.

Chết tiệt, gã đó sắp bò ra ngoài rồi!

"Mẹ kiếp!" "Lão Hồ!" "Quậy xác rồi!!!" Không cần Bàn Tử la hét, Lão Hồ và Anh Tử ở bên cạnh thấy tình hình cũng lập tức nghe theo lời Lão Hồ, cùng Bàn Tử xông lên, vội vàng đậy nắp quan tài lại.

Họ định dùng tấm ván nặng để đè chặt cái xác đang biến đổi.

Thế nhưng, khi chưa kịp gài chốt, con cương thi lông đỏ đột nhiên phát lực, hất văng tấm ván quan tài nặng trịch đi!

Tấm ván lật mấy vòng trên không rồi cắm thẳng vào lối vào lúc nãy, chặn cứng ở đó.

Con đường vào đã bị bịt kín!

"Mẹ nó chứ!!!" "Lối vào bị chặn chết rồi!" "Làm sao bây giờ!" Ngay lúc này, Lão Hồ đột nhiên cảm thấy không ổn.

Quay đầu lại, chỉ thấy con đại cương thi lông đỏ cao hơn một người lúc này đã bò ra khỏi quan tài, xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Nó nhe nanh múa vuốt, phát ra những tiếng gào thét rợn người.

Con đại cương thi lông đỏ lao về phía Tần Vũ đầu tiên!

Thấy cảnh này, sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử lập tức thay đổi!

"Tần gia!" "Cẩn thận tên đó!!!" Đối mặt với con đại cương thi

lông đỏ đang lao tới, Tần Vũ không hề lo lắng!

Rút thanh Ngư Trường kiếm trong ba lô ra, anh trực tiếp nghênh đón đòn tấn công của nó, lao vào chiến đấu!

Sau vài hiệp, hai bên bất phân thắng bại.

Thấy Tần Vũ hành động, Lão Hồ và Bàn Tử đứng gần đó cũng không chịu thua kém.

Chương 21

Họ lập tức vớ lấy vũ khí, tham gia vào cuộc chiến trước mắt!

Anh Tử thì cầm chắc khẩu súng săn, sẵn sàng bắn yểm trợ.

Nhưng thật đáng tiếc!

Đạn súng săn không có tác dụng gì nhiều.

Không thể gây ra thương tổn cho một sinh vật giống như tử thi thế này!

Cũng thật đáng tiếc!

Chỉ sau một hiệp, Lão Hồ và Bàn Tử không tài nào ngờ được rằng mình lại bị con đại cương thi lông đỏ đấm một phát bay thẳng ra ngoài!

Cả hai lần lượt đập mạnh vào vách đá bên cạnh.

Lúc này, trên người họ truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội, khiến họ đau đến nhe răng trợn mắt, không dám tùy tiện cử động.

Đồng thời, trong lòng họ cũng vô cùng chấn động!

Qua cuộc chiến vừa rồi, Lão Hồ và Bàn Tử đã biết sức mạnh của con đại cương thi lông đỏ đáng sợ đến mức nào.

Nhưng Tần gia cũng là một người quá mạnh!

Lúc này, Bàn Tử nói: "Lão Hồ, mẹ nó chứ, con cương thi này cũng mạnh quá rồi, đánh không lại!" Bàn Tử không thể ngờ rằng mình và Lão Hồ lại không chống đỡ nổi đợt tấn công đầu tiên của nó!

Nhưng, ngay khi Bàn Tử vừa dứt lời, chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên bay lên không, tung ra một động tác cực khó.

Khôi Tinh Thích Đẩu!

Một cước đá thẳng vào người con đại cương thi lông đỏ.

"Rắc!" "Rắc rắc!" Lúc này, theo động tác của Tần Vũ, chỉ nghe thấy từ trên người con đại cương thi lông đỏ truyền đến tiếng xương cốt vỡ vụn!

Một cú đá móc ngược!

Tần Vũ cũng đá nát cằm của con cương thi.

Trước sự chứng kiến của Lão Hồ và Bàn Tử, Tần Vũ tiếp tục dùng kình lực của chiêu Khôi Tinh Thích Đẩu, đá bay con đại cương thi lông đỏ vào vách đá của mật thất phía sau!

Xuyên thủng!

Va chạm mạnh tạo ra một cái hố đen ngòm.

Soạt!!!!!!

Nhìn sự thay đổi đột ngột trước mắt, Lão Hồ và Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, có chút không nói nên lời.

Thối pháp thật lợi hại!

Một kẻ địch không thể đánh bại, vậy mà Tần gia lại một mình chống đỡ!

Còn chiếm thế thượng phong!

Nắm giữ ưu thế tuyệt đối!

Đáng sợ!

Quá đáng sợ!

Bàn Tử thầm nghĩ!

Lúc này, khi cái hố đen xuất hiện trên vách tường mật thất, bên tai Tần Vũ cũng vang lên tiếng thông báo.

“Tích đinh!” “Hệ thống thông báo!” “Mời đến cứ điểm quân Quan Đông để điểm danh!” “Khi Túc chủ hoàn thành một loạt mục tiêu điểm danh, có thể nhận được phần thưởng cường hóa ‘Kim Chung Tráo’, tăng 3 cấp!” “Mục tiêu nhiệm vụ: Điểm danh Dơi (0/1)” “Mục tiêu nhiệm vụ: Điểm danh Lười đất (0/1)” “Mục tiêu nhiệm vụ: Điểm danh Quỷ đồng (0/1)” Nhìn nhiệm vụ trước mắt, Tần Vũ liếc qua nơi cất giữ binh khí và đồ tùy táng trong mộ, chuẩn bị nhảy vào hố đen.

“Tần gia, bên đó không được đâu.” Ý của Lão Hồ là bên đó có cương thi.

Kết quả chưa nói xong, lời của Tần Vũ đã truyền đến tai ông.

“Không phải đã biến thành cương thi rồi sao, sợ cái đếch gì!” Không phải đã biến thành cương thi rồi sao, sợ cái đếch gì?

Trong một thoáng, Anh Tử đứng ở phía sau cùng đột nhiên cảm thấy Tần Vũ có chút bá khí.

Trong một thoáng, trái tim bé nhỏ của cô chợt rung động.

Cô quên mất chuyện bị Tần Vũ khống chế trước đó.

Là một thợ săn ưu tú trong núi, cô có cảm tình với những người đàn ông anh hùng.

Nói rồi, Anh Tử liếc nhìn Lão Hồ một cái, rồi cầm súng săn đi theo.

Chương 22

Thấy cảnh này, Bàn Tử có chút đau lòng.

“Ôi trời!” “Lão Hồ, con bé này có gì đó không đúng thì phải?” Theo logic, không phải Anh Tử nên dìu họ sao?

Sao lại đi theo Tần gia đó?

Một người xa lạ?

Bàn Tử đột nhiên cảm thấy khó hiểu, bối rối.

Hắn lại nhìn Tần Vũ.

Lúc này, nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ cũng có chút bất đắc dĩ, sau đó nói: “Chuyện của con bé, tôi làm sao biết được!” “Nhanh lên, chúng ta mau theo sau!” “Nếu đi theo Tần gia, có lẽ chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn!” “Thậm chí còn học hỏi được nhiều điều.” “Biết đâu chừng, chúng ta cũng sẽ tìm được cứ điểm quân Quan Đông đã bị bỏ lại đó.” Nói rồi, Lão Hồ lập tức lên đường, đuổi theo sau.

Ông chui vào cái hố đen bị phá vỡ, tìm kiếm bóng dáng Tần Vũ và Anh Tử.

Lão Hồ đến Doanh Doanh Cương Tử, ngoài việc tìm một ít đồ tùy táng, còn là vì lá thư của lão chi thư, muốn làm chút gì đó để cải thiện điều kiện sống trong thôn.

Hiện tại, cứ điểm quân Quan Đông là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao thì vật tư ở đó cũng rất phong phú.

Lão Hồ đuổi theo, không ngờ, phía bên kia của hố đen trên tường lại là một kho quân hỏa.

Anh Tử và Tần gia đang lựa chọn vũ khí.

Cứ điểm quân Quan Đông?

Lúc này, Lão Hồ cũng không ngờ.

Lại có thể dễ dàng tìm thấy cứ điểm quân Quan Đông như vậy.

Thấy Lão Hồ và Bàn Tử đi theo, Tần Vũ cũng không nói gì.

Dù sao cũng có duyên gặp mặt mấy lần.

Tần Vũ cũng tiện tay tìm ra mấy khẩu súng tốt, ném tới trước mặt họ, nói: "Cầm lấy mấy thứ này đi!" "Ở đây, bên trong rất nguy hiểm." "Trong bóng tối còn có con đại cương thi kia." "Để ý một chút, cẩn thận vào!" "Có những lúc, đừng trông mong tôi sẽ cứu các người!" Tần Vũ nói xong, lập tức xoay người, đi về phía mục tiêu đầu tiên, chuẩn bị điểm danh dơi mặt lợn to lớn để nâng cao năng lực cá nhân.

Dơi mặt lợn to lớn, sinh tính cực kỳ khát máu, cũng là loài ăn thịt, thường xuyên tấn công con người.

Đi dọc theo lối đi.

Tần Vũ cũng đã đi được một lúc lâu.

Đột nhiên, một mùi hăng nồng nặc xộc tới!!!

Tần Vũ lập tức nín thở!

Dừng bước.

"Mẹ kiếp!" "Thối quá!" Phía sau, Bàn Tử và Lão Hồ cảm thấy choáng váng, có chút nhức đầu.

Ngay sau đó, chỉ thấy những con dơi mặt lợn kia, con này nối tiếp con kia, treo ngược trên đỉnh đầu.

Dày đặc chi chít.

Lũ này con nào con nấy béo ú, to bằng nửa người.

Nhìn thấy những con dơi đáng sợ này, Lão Hồ bên cạnh Tần Vũ

cũng cảm thấy như đang mơ, không thực tế cho lắm.

"Ôi trời!

Lũ này…" Không ai ngờ rằng, lũ dơi ở đây lại to đến thế.

Lúc này, trong khi mọi người đang hết sức cẩn thận, Tần Vũ tâm niệm vừa động, bắt đầu mục đích của mình.

"Tích đinh!" "Điểm danh Dơi mặt lợn!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, năng lực Kim Chung Tráo tăng một cấp!

Xin hãy tiếp tục cố gắng!" "Tích đinh!" "Cảnh giới Kim Chung Tráo hiện tại: Quan thứ hai!" "Cường hóa phòng ngự cơ thể +1!" "Phản sát thương cơ thể +1!" "Kích hoạt cường hóa sức mạnh gấp đôi!" "Kích hoạt cường hóa năng lực nhận biết nhạy bén!" Theo thông báo, Tần Vũ nhận ra, cường hóa phòng ngự và phản sát thương của cơ thể đã được nâng cao đáng kể.

Đồng thời, sức mạnh trong nắm đấm cũng tăng lên rất nhiều.

Tuyệt đối có thể một đấm đánh bay con đại cương thi lông đỏ kia.

Ngoài sức mạnh, năng lực nhận biết nhạy bén cũng được nâng cao đáng kể.

Đột nhiên, Tần Vũ lập tức nhận ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng động rất nhỏ truyền đến!

Càng lúc càng gần!

Chương 23

Tần Vũ vừa quay đầu lại, liền thấy con cương thi lông đỏ kia lao ra từ một góc tối!

Nó phát ra tiếng gầm giận dữ!

"Hừ!" "Dám đối đầu với ta, đúng là muốn chết mà!" Thấy vậy, Tần Vũ lập tức vớ lấy vũ khí, một tay cầm thanh Ngư Trường kiếm sắc bén, một tay không!

Hướng về phía con cương thi lông đỏ, lao nhanh tới!

Sự thay đổi chỉ trong nháy mắt!

Lúc này, ngay cả Lão Hồ cũng chưa kịp phản ứng.

Trong chớp mắt!

"Rắc!" Chỉ thấy con đại cương thi lông đỏ lập tức bị Tần Vũ bẻ gãy một cánh tay, một đấm đánh sập lồng ngực!

Nó lộn nhào mấy vòng liên tiếp.

Vì trước đó đã bị Tần Vũ đá gãy mấy khớp xương, lần này, hành động của nó có chút chậm chạp!

Thấy vậy.

Lão Hồ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Vừa rồi nếu không có Tần Vũ, e rằng mấy người họ đã sớm bị con đại cương thi lông đỏ coi như bao cát, đấm cho một trận tơi bời!

Nhưng lúc này, Lão Hồ cũng không ngờ, con cương thi lông đỏ mà họ không thể chống cự, giờ đây lại bị Tần gia xử lý dứt khoát, biến thành một cây gậy thịt!

Họ có chút ngây người ra nhìn.

Lúc này, con đại cương thi lông đỏ nằm trên đất, không ngừng gào thét, nhưng không thể làm gì được.

Đột nhiên!

Chỉ nghe thấy trên đầu truyền đến rất nhiều tiếng kêu chói tai!

Khiến người nghe cảm thấy không thoải mái.

Tần Vũ liếc nhìn, chỉ thấy những con dơi mặt lợn kia lần lượt tỉnh giấc, bắt đầu đập cánh.

Hóa ra, sau khi lũ dơi mặt lợn tỉnh lại, ngửi thấy mùi thịt người, chúng liền lao tới.

"Mẹ kiếp!" "Nhanh!" "Bắn đi!" Lão Hồ lần đầu gặp phải tình huống như vậy, có chút hoảng loạn, bóp cò lung tung.

Tiếng súng ngày càng dồn dập!

Lũ dơi mặt lợn cũng ngày càng nhiều.

Tần Vũ phát hiện, trong số mấy người, tài bắn súng của Anh Tử không tồi.

Lúc này, Tần Vũ tâm niệm vừa động!

"Tích đinh!" "Điểm danh Anh Tử!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Thuật bắn súng chính xác" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Mắt Ưng!" Thuật bắn súng chính xác: Sau khi nhận được năng lực, có thể nâng cao đáng kể độ chính xác khi bắn súng, có tác dụng bách phát bách trúng, trở thành một tay súng thiện xạ.

Mắt Ưng: Nhận được năng lực, có thể bắt mục tiêu tốt hơn.

Tần Vũ thật không ngờ, trên người Anh Tử lại có phần thưởng

như vậy, vừa hay giải quyết được nhu cầu của mình.

Kỹ năng nhiều không đè chết người, trong đầu Tần Vũ cũng lập tức có thêm hai yếu điểm cốt lõi của năng lực.

Theo diễn biến của cuộc chiến, tài bắn súng của Tần Vũ ngày càng thành thạo!

Hầu như bách phát bách trúng!

Không có phát nào bắn trượt!

Trong thời gian ngắn, anh lập tức trở thành người giết được nhiều dơi mặt lợn nhất trong số họ.

Đột nhiên, một con dơi mặt lợn còn to hơn xuất hiện!

Lão Hồ cũng nhìn thấy.

Rõ ràng, đó là vua của lũ dơi mặt lợn.

Bắt giặc phải bắt vua, đó là đạo lý cơ bản nhất.

Cũng áp dụng được với lũ này.

Lão Hồ và mọi người liền tấn công về phía con dơi mặt lợn to hơn đó!

Nhưng sau mấy lần, vẫn không bắn trúng mục tiêu.

Chương 24

Ngược lại còn khiến nó tức giận!

Lũ dơi mặt lợn tấn công ngày càng dữ dội!

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức chuyển nòng súng.

Dưới tác dụng của Mắt Ưng, Tần Vũ đã bắt được quỹ đạo bay của con dơi mặt lợn đó.

Đột nhiên!

Tần Vũ bóp cò!

Đoàng!

Một tiếng súng vang lên, con dơi mặt lợn to hơn kia tức thì nổ đầu, rơi từ trên không trung xuống.

Bầy dơi mặt lợn tức thì hỗn loạn.

Nhìn thấy cảnh này, Lão Hồ bất giác liếc nhìn, trong lòng có chút khâm phục.

Vừa rồi khi tấn công con dơi mặt lợn to hơn đó.

Họ biết rõ, để giết được nó khó khăn đến mức nào.

Chưa nói đến việc có bắn trúng được con dơi đó hay không.

Chỉ riêng lũ dơi nhỏ đã gây nhiễu tầm nhìn của họ, khiến họ không thể bắn chính xác.

Tần Vũ cảm nhận được ánh mắt xung quanh, lập tức nói!

“Nếu không muốn chết!” “Thì cứ nhìn tôi chằm chằm đi!” Đột nhiên bị Tần Vũ nhắc nhở như vậy, Lão Hồ lập tức biết mình đã phạm sai lầm.

Nếu ở trên chiến trường, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!

Chắc chắn là toi đời rồi.

Nhanh chóng, dưới sự phòng thủ và tấn công của mấy người, lũ dơi mặt lợn dần dần tản ra, theo một số lỗ thông gió, rời khỏi cứ điểm quân Quan Đông, biến mất không thấy tăm hơi.

Nguy cơ được giải trừ, Lão Hồ dường như thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, chỉ nghe thấy Bàn Tử có chút tự luyến.

"Mẹ nó chứ!" "Nếu không phải lũ này chạy rồi, Bàn gia ta có thể tiếp tục chiến với chúng ba trăm hiệp nữa!" "Đánh cho chúng không thấy được mặt trời ngày mai!" Nghe lời của Bàn Tử, Tần Vũ chỉ cười nhẹ, nghe cho qua chuyện.

Nguy cơ từ lũ dơi mặt lợn tuy đã được giải trừ, nhưng tình hình tiếp theo còn có con lười đất to lớn và tiểu quỷ đồng nữa.

Nhưng, trong tình hình hiện tại, phải giải quyết con cương thi chưa chết hẳn kia trước.

Vừa rồi nếu không phải vì nó, cũng sẽ không kinh động đến lũ dơi mặt lợn.

Để an toàn, tránh những phiền phức không cần thiết, giải quyết nó trước là tốt nhất.

"Bàn Tử, thay vì khoác lác ở đó, sao không đi tìm ít dầu hỏa, thiêu con quái vật lông đỏ đó đi." Tần Vũ nói xong, đem cánh tay và cái chân bị gãy đá đến bên cạnh con cương thi lông đỏ.

Một cước lập tức đá nát đầu nó!

Soạt!

Thật hung tàn!

Lúc này, nghe lời của Tần Vũ, Bàn Tử có chút sững sờ.

Sau đó nhìn Lão Hồ, rồi lại nhìn Anh Tử.

Chỉ thấy cả hai đều lườm hắn một cái.

Hiển nhiên, hắn đã được định sẵn là người phải đi tìm dầu hỏa.

Thế là.

Bàn Tử xoay người, khẽ thở dài.

"Ai!" "Đây không phải là bắt nạt người lương thiện sao!" Nói xong, liền đi đến một góc không xa, ở đó có rất nhiều thùng dầu được chất đống.

Lúc này, Anh Tử cũng đi tới, lấy ra một bình nước đã chuẩn bị trước khi xuất phát.

Nhìn Tần Vũ trước mặt, cô nói.

"Anh Tần!" "Anh có muốn uống một ngụm nước không?" "Anh Tần!" "Anh có muốn uống một ngụm nước không?" Khi Anh Tử nói chuyện, cô cúi đầu, có vẻ hơi xấu hổ.

Chỉ thấy hai má cô hơi ửng hồng.

Chương 25

Lòng bàn tay cầm bình nước cũng có chút căng thẳng.

Anh Tử lúc này, một mặt hy vọng Tần Vũ có thể nhận lấy bình nước của mình, mặt khác lại nhanh chóng giữ khoảng cách với anh.

Khoảnh khắc đó, Anh Tử cảm thấy có chút nóng bừng.

"Cảm ơn!" Anh Tử nghe thấy giọng nói của Tần Vũ, ngay sau đó, chỉ thấy Tần Vũ lấy bình nước từ tay cô và uống.

Không biết vì sao, Anh Tử có chút kích động.

Hô hấp có chút dồn dập!

Lúc này, sau khi uống nước, Tần Vũ nhìn cô gái trước mặt, đâu còn vẻ hung dữ nữa.

Rõ ràng là một cô gái mới biết yêu.

Nhưng, đã uống nước của người ta, Tần Vũ cũng không thể cứ lạnh lùng mãi, cũng không hay cho lắm.

Nhìn Anh Tử, Tần Vũ nói: "Lát nữa có thể sẽ có chút nguy hiểm, nếu sợ, không ngại thì cứ đứng sau lưng tôi." "Vâng!" Anh Tử gật đầu dứt khoát.

Lập tức đeo súng lên, quay lại chỗ cũ.

Thấy cảnh này, Lão Hồ lại cảm thấy ghen tị, Bàn Tử cũng chú ý tới.

Lúc này, Lão Hồ liền hỏi Anh Tử.

"Em gái lớn của tôi ơi!" "Chắc không phải là thích Tần gia rồi chứ?" Nghe lời của Lão Hồ, Anh Tử lập tức lườm ông một cái.

“Anh Hồ, anh đừng nói bậy!” “Còn nói nữa, coi chừng em về thẳng luôn đấy!” “Để anh và Bàn Tử lang thang trong núi này đi!” Nghe lời của Anh Tử, Lão Hồ bĩu môi, nhìn Tần Vũ bên cạnh nói: “Tần gia!” “Xem kìa!” “Em gái Anh Tử của tôi vì ngài mà đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy!” “Ghen tị quá!” “Tôi thật sự ghen tị quá!” Nói xong, Lão Hồ tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Lão Hồ đang nói, đột nhiên một tiếng hét kinh hãi vang lên!

Tất cả mọi người lập tức nhìn về phía Bàn Tử vừa đứng, đột nhiên phát hiện bóng dáng Bàn Tử đã biến mất!

Ở đó, chỉ còn lại nửa thùng dầu hỏa vừa tìm được, chảy lênh láng trên đất.

“Lão Hồ!!!” “Cứu mạng!!!” “Tần gia!!!” Bàn Tử hét lên thất thanh, gọi tất cả mọi người!

Nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của Bàn Tử, Tần Vũ lập tức đoán ra, thứ có thể kéo Bàn Tử đi, chỉ có thể là lười đất.

Lúc này, nghe thấy tiếng động, tất cả mọi người lập tức cầm vũ khí, xông về phía đó.

Vừa qua khúc quanh, chỉ thấy Bàn Tử đang gắng sức chống cự lại cái miệng máu của con lười đất.

Hai bên đang giằng co!

Quả nhiên là lười đất!

Sau khi Tần Vũ nhìn thấy, lập tức tâm niệm vừa động!

“Tích đinh!” “Điểm danh Lười đất thảo nguyên!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, năng lực Kim Chung Tráo tăng một cấp!

Xin hãy tiếp tục cố gắng!” “Tích đinh!” “Cảnh giới Kim Chung

Tráo hiện tại: Quan thứ ba!" "Cường hóa phòng ngự cơ thể +1!" "Phản sát thương cơ thể +1!" "Cường hóa sức mạnh gấp đôi +2!" "Cường hóa năng lực nhận biết nhạy bén +1!" Lần này, sức mạnh của Tần Vũ đã tăng gấp đôi!

Nhưng, con lười đất kia sau khi nhìn thấy Tần Vũ xuất hiện, trong ánh mắt đã có thêm một tia cảnh giác!

Nó lập tức dùng móng vuốt đè Bàn Tử xuống, gầm gừ với Tần Vũ, để lộ hàm răng đỏ au!

"Anh Tần!" "Nó là gì vậy?" Anh Tử nhìn con vật to lớn trước mặt, có chút sợ hãi, nói.

"Lười đất thảo nguyên!" "Một loài dã thú hung tàn!" "Sống theo bầy đàn, một con xuất hiện, gần đó chắc chắn sẽ có những con khác!", Tần Vũ vừa nói, vừa giới thiệu một số thông tin cho Anh Tử.

Nghe lời của Tần Vũ, sắc mặt Anh Tử lập tức thay đổi, cảm thấy con lười đất có chút đáng sợ!

Sau đó, cô lập tức nhìn xung quanh, đến gần Tần Vũ.

Lúc này, Lão Hồ cũng cảm thấy không ổn!

"Tần gia!" "Làm sao bây giờ?" Lão Hồ cũng không ngờ, ở đây lại gặp phải con lười đất nguy hiểm như vậy!

"Làm sao bây giờ?" "Giết nó!" "Anh Tử, đưa súng của cô cho tôi!" Tần Vũ nói, lập tức nhận lấy súng của Anh Tử, nhắm vào mắt của con lười đất.

Đối mặt với lười đất, chỉ có mắt của nó là nơi yếu nhất.

Còn những nơi khác.

Vì da dày thịt béo, khẩu súng trường trong tay cũng khó gây ra tổn thương lớn cho nó.

Nhưng, theo hành động của Tần Vũ, con lười đất thảo nguyên trước mặt nhìn thấy họng súng đen ngòm, dường như cảm nhận được một tia nguy hiểm, cơ thể có chút khác thường.

Có lẽ đã cảm nhận được nguy hiểm, ngay khi con lười đất đó sắp xoay người, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, bóp cò!

Chương 26

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy mắt phải của con lười đất thảo nguyên kia lập tức máu thịt be bét, phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Con lười đất lăn lộn tại chỗ!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng mãi trong cứ điểm quân Quan Đông.

Lúc này, Bàn Tử cũng chớp lấy cơ hội, lập tức trốn thoát!

Thoát khỏi móng vuốt của lười đất.

Theo tiếng gào thét thảm thiết của con lười đất thảo nguyên!

Lúc này, ở xung quanh, cũng lần lượt xuất hiện mấy tiếng gầm gừ, nối tiếp nhau truyền đến!

Càng lúc càng gần!

Nghe thấy tiếng gầm, Lão Hồ và Anh Tử trong lòng cũng kinh hãi!

Cảm thấy không ổn!

"Gay go rồi!" "Làm sao bây giờ?

Đồng bọn của nó đến rồi!" Con lười đất trước mặt, với thân hình khổng lồ, khiến họ không thể đối phó!

Nếu, có mấy con xuất hiện cùng lúc, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

"Tần gia!" "Làm sao bây giờ?" "Cứ thế này, mấy người chúng ta chắc chắn sẽ bị xé xác mất!", Lão Hồ nói, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Nhưng, lời của Lão Hồ quả thực không sai.

Tần Vũ biết, với năng lực Kim Chung Tráo hiện tại, vẫn chưa đạt đến cảnh giới kim cương bất hoại, thủy hỏa bất xâm.

Vì vậy, những móng vuốt sắc nhọn của lũ lười đất thảo nguyên, tuyệt đối sẽ xé rách da của anh!

Dù sao, lười đất thảo nguyên so với bầy sói gặp ở sa mạc trước đó còn khó đối phó hơn.

Lũ này, chiến lực không hề thua kém sói hoang.

Phản ứng còn nhanh hơn con sói đầu đàn rất nhiều.

Không thể không cẩn thận hơn một chút.

Tần Vũ quan sát xung quanh.

Những nơi trống trải thường là những nơi nguy hiểm nhất.

Ở phía trước không xa, phía sau con lười đất bị thương, và khu vực lân cận, có những căn phòng, rất nhiều cột đá, lợi dụng những thứ đó, hoàn toàn có thể cản trở tốc độ chạy của lười đất.

"Muốn giải quyết nguy cơ, chúng ta cần phải đến đó!" Tần Vũ đột nhiên chỉ về một hướng, nhìn qua, chính là hướng con lười đất bị thương đang ở.

Tiếp tục nói: "Không gian ở đó, đủ để giảm bớt nguy cơ chúng ta gặp phải!" "Thậm chí, cũng sẽ giúp chúng ta có được sự an toàn tuyệt đối!" Nhưng, con lười đất thảo nguyên bị thương kia, lúc này, một mắt đỏ ngầu, hung hăng nhìn chằm chằm vào họ!

Hận không thể xé xác Tần Vũ!

Quả nhiên.

Cùng lúc đó, phía sau Tần Vũ, cũng như phía sau con lười đất bị thương, có bóng dáng của mấy con lười đất thảo nguyên khác xuất hiện!

Nhiều chuyện không cần nói nhiều, phải hành động ngay!

Có những tình huống, Tần Vũ biết cần phải tự mình giải quyết!

"Đi mau!" "Tranh thủ thời gian tìm một nơi an toàn!" "Con đó, để tôi giải quyết!" Khi tất cả mọi người hành động, con lười đất thảo nguyên bị thương cũng phát điên, lao tới!

Tần Vũ lại giơ súng lên!

Nhắm vào con mắt còn lại của nó.

Con vật này, khi thấy Tần Vũ giơ súng, lập tức xoay người, dùng thân thể để cản đạn!

Nhưng, hành động này, lại vừa hay giúp Tần Vũ.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ lập tức vứt khẩu súng trong tay, tăng tốc độ dưới chân!

Khi Tần Vũ đến gần con lười đất!

Chỉ thấy một thanh kiếm ngắn sắc bén xuất hiện, Tần Vũ thi triển Trảm Lang Tam Thập Lục Thức, lập tức đâm mạnh thanh Ngư Trường kiếm vào cổ con lười đất!

Xoẹt!!!

Chương 27

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy cổ con lười đất kia lập tức máu tươi phun ra, xuất hiện một vết thương khổng lồ.

Động mạch và khí quản của nó, trong nháy mắt đã bị Tần Vũ cắt đứt! .

Cái chết của một con lười đất thảo nguyên, đã kích động sự phẫn nộ!

Mắt thú đỏ ngầu!

Mùi máu tanh trong không khí, càng kích thích sự hung tàn của chúng!

"Anh Tần!" "Nhanh!" "Vào căn phòng này!" Lúc này, Anh Tử không biết từ khi nào, đột nhiên mở một cánh cửa sắt, lập tức gọi mọi người!

Đối mặt với lũ lười đất đang phát cuồng, tất cả chỉ có thể đi vào!

Làm gì còn quan tâm trong phòng có gì nữa.

Sau khi vào trong, cánh cửa sắt lập tức bị Anh Tử khóa lại.

Nhưng, bên ngoài, lũ lười đất thảo nguyên đang điên cuồng va vào!

Gào thét!

"Ở đây có an toàn không?" "Lũ đó có vào được không?" Lúc này, Bàn Tử sau khi bị dọa một phen như vậy, vẫn còn sợ hãi, không khỏi lo lắng.

"Không biết!" "Nhưng, chúng ta chỉ có thể trốn ở đây thôi." Anh Tử nói.

Tần Vũ quan sát, may mắn, cánh cửa sắt này đủ an toàn.

Trong một thời gian ngắn, lũ lười đất không thể tấn công vào được.

Nhưng, vào căn phòng này, Tần Vũ cũng không ngờ, lại nhìn thấy rất nhiều quan tài nằm rải rác trên đất!

Cùng với một quách đồng khổng lồ ở phía xa.

Nhìn chiếc quan tài đó, Tần Vũ cảm thấy quen thuộc.

Chiếc quan tài đó, không phải là nơi chứa quỷ đồng bồi táng sao?

Tần Vũ lập tức đi tới!

Mở chiếc quan tài đó ra!

Chỉ thấy một bộ xương khô, cùng với hai quỷ đồng đầy những nốt độc, xuất hiện trước mắt!

"Tích đinh!" "Điểm danh Quỷ đồng!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, năng lực Kim Chung Tráo tăng một cấp!" "Chúc mừng Túc chủ Kim Chung Tráo đạt đến quan thứ tư, nhận được năng lực Thân Thể Kim Cương mười giây!" Thân Thể Kim Cương: Có năng lực phòng ngự vô địch, phản sát thương tuyệt đối, sức mạnh vô cùng, có trạng thái kim cương.

Tần Vũ nhìn thông tin trước mắt, tuy chỉ có mười giây vô địch, nhưng cũng đủ rồi.

Huống hồ, qua lần thăng cấp vừa rồi, thực lực tổng hợp của bản thân cũng đã được cường hóa.

Đối phó với mấy con lười đất kia, cũng đủ rồi!

Nhưng, sau khi thấy Tần Vũ mở quan tài, Lão Hồ và Bàn Tử ở bên cạnh cũng đi tới, nhìn vào cách bài trí bên trong quan tài, cũng như người được bồi táng.

“!” “Lại là tiểu quỷ đồng!” Lúc này, Lão Hồ có chút kinh ngạc, có chút tức giận.

Không ngờ, ở nơi này, lại gặp phải phương thức bồi táng tàn nhẫn trong truyền thuyết.

Liên quan đến sự hình thành của tiểu quỷ đồng.

Lão Hồ nghe ông nội kể, khi chủ mộ còn sống, bất kể là người có quan hệ cực tốt với chủ mộ, hoặc là người chủ mộ yêu thích, mới có tư cách làm người bồi táng.

Phương thức bồi táng, mỗi nơi mỗi khác.

Trước mắt, qua những vết độc trên người, Lão Hồ biết hai đứa trẻ này khi còn sống, đã bị người ta cho ăn thủy ngân trong một thời gian dài. 7.

Sau đó, một thời gian trước khi bồi táng, người ta đã rót vào một lượng lớn thủy ngân, ngâm thi thể trong thủy ngân.

Chỉ là, lấy hai đứa trẻ để bồi táng, phương pháp như vậy có chút tàn nhẫn.

Nhìn vẻ mặt của Lão Hồ, Bàn Tử hỏi.

“Lão Hồ, tiểu quỷ đồng là gì?” “Hai đứa trẻ này lại sao vậy?” “Chẳng lẽ?

Thật sự là vậy sao?” Lúc này, nhìn vào đồ bồi táng trong quan tài, Lão Hồ không nhận ra sự hình thành của hai tiểu quỷ đồng, cứ ngỡ chúng chỉ là mô hình thôi.

Bị Bàn Tử hỏi, Lão Hồ cũng giật mình.

Chương 28

Lúc này, sau khi Bàn Tử nghe xong, trong lòng đột nhiên cảm thấy không thoải mái, có một ngọn lửa giận sắp bùng phát.

Cảm giác trong lòng, như bị ai đó bóp chặt.

Khiến hô hấp của hắn có chút khó khăn.

Anh Tử ở bên cạnh, cũng đã sớm nước mắt lưng tròng.

Đột nhiên!

Bàn Tử chửi một tiếng giận dữ!

Đến trước quan tài!

"Mẹ nó chứ!" "Chủ mộ này đúng là đồ không ra gì!" "Xem Bàn gia ta đây có đập nát xương của ngươi không!" Bàn Tử nói, liền định thò tay vào lấy xương của chủ mộ ra, để hả giận!

Để báo thù cho bọn trẻ!

Nhìn hành động của Bàn Tử, Lão Hồ vừa định ngăn cản, đáng tiếc, lại có chút không kịp.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên tung một cước!

Lập tức đá bay Bàn Tử ra!

Trong khoảnh khắc, cảm giác đau đớn dữ dội, lập tức khiến Bàn Tử có chút nhe răng trợn mắt, cảm thấy phẫn nộ!!!

"Đồ khốn!!!" "Dám đá tao!!!" "Bàn gia tao liều mạng với mày!!!" Bàn Tử lúc này, giống như mất hết lý trí!

Một lòng muốn đánh nhau với Tần Vũ!

"Không ổn rồi!

Sắp có chuyện rồi!" Lão Hồ thấy vậy, lập tức kéo Bàn Tử lại, trực tiếp đè xuống!

Nói: "Tử Bàn Tử, muốn chết cũng không lựa lúc à?

Tỉnh táo lại cho tao!" "Lão Hồ!

Buông tao ra!" "Buông ra?" "Tử Bàn Tử!

Lúc này mà mày động vào đồ trong quan tài, không chết cũng tàn phế!" "Hả?" Bàn Tử có chút ngạc nhiên!

Khó hiểu!

Thấy Bàn Tử không còn hung hăng nữa, Lão Hồ tiếp tục nói: "Vừa rồi nếu không có Tần gia, mày đã chết tám trăm lần rồi!" "Đá một cước thì sao!" "Đá mười cước, cũng phải chịu!" "..." Bị Lão Hồ nói vậy, Bàn Tử dừng lại, có chút không dám tin nhìn Lão Hồ.

"Lão Hồ, ông nói thật chứ?" "Thật!" "Tuy chủ mộ không ngâm trong thủy ngân, nhưng, trên xương cốt, qua ngàn trăm năm, đã hấp thụ một lượng lớn thủy ngân từ trên người tiểu quỷ đồng." "Sớm đã trở thành kịch độc trong kịch độc." "Vừa rồi, mày không đeo găng tay, nếu chạm vào xương cốt, tao dám bảo đảm, nửa cánh tay của mày, chắc chắn phải chặt đi." Nghe đến đây, Bàn Tử có chút chột dạ, biết mình đã trách lầm Tần Vũ.

Hóa ra Tần gia vừa rồi đã cứu mình một mạng!

Bàn Tử nghĩ, sau đó nói: "Tần gia, tôi, Bàn Tử, không phải người nhỏ mọn, vừa rồi cảm ơn ngài!" "Sau này, có gì cần tôi làm." "Bàn Tử tôi tuyệt đối không từ chối!" Lúc này, đối với lời xin lỗi của Bàn Tử, Tần Vũ cũng không để tâm, nhìn cánh cửa sắt ở phía xa, mày đột nhiên hơi nhíu lại, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Đột nhiên!

Chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng!

Chỉ thấy chỗ tiếp xúc giữa cánh cửa sắt và tường, lập tức xuất hiện một vết nứt lớn!

Những mảnh đá vụn không ngừng rơi xuống.

Tần Vũ thấy vậy, cứ thế này, lũ lười đất thảo nguyên chắc chắn sẽ xông vào!

Sự thay đổi đột ngột, lập tức khiến Lão Hồ hoảng sợ!

Chăm chú nhìn cánh cửa sắt trước mặt!

Một khi bị lười đất vào, là xong!

Khi tất cả mọi người đang căng thẳng, Tần Vũ liền rút thanh Ngư Trường kiếm ra, đi lên phía trước.

“Tần gia, ngài định…?” “Đối phó với mấy con tôm tép này, tôi xử lý được!” “Ta đã giết được một con, tự nhiên cũng sẽ giết được cả bầy!” Nghe lời của Tần Vũ, Lão Hồ cũng hạ quyết tâm.

Đằng nào cũng bị cái chết đe dọa.

Dứt khoát!

Trực tiếp dốc toàn lực, liều mạng với lũ lười đất một phen, xem ai mạnh ai yếu!

Trong chốc lát, chỉ thấy Lão Hồ, Bàn Tử, và Anh Tử ba người, toàn bộ đều đến bên cạnh Tần Vũ.

Dường như, đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến sinh tử!

Chương 29

Giây tiếp theo!

Ngay khoảnh khắc con lười đất thảo nguyên phá cửa sắt lao ra, Tần Vũ lập tức xông tới.

Chỉ thấy thanh Ngư Trường trong tay gã nhanh chóng lướt qua thân hai con lười đất, tóe lên hai vệt máu tươi.

Lưỡi đao hạ xuống, tốc độ cực nhanh!

Khi Lão Hồ còn chưa kịp phản ứng, lũ lười đất thảo nguyên cũng vậy.

Chúng không ngờ con người đang bị truy đuổi lại dám quay lại phản công.

Trong nháy mắt, hai con đồng bọn đã bị tiêu diệt.

Sáu con lười đất thảo nguyên lập tức chỉ còn lại bốn!

Khi chúng kịp phản ứng, Tần Vũ đã bắt đầu đợt phản công thứ hai!

Gã đâm mạnh thanh Ngư Trường, từ vị trí con mắt xuyên thẳng qua sọ của con lười đất thảo nguyên!

Nhanh!

Sắc bén!

Tàn nhẫn!

Giờ phút này, máu tươi đã nhuộm đỏ cả cổ tay áo Tần Vũ.

Lão Hồ xông ra từ phía sau, khóe miệng giật giật, vô cùng kinh ngạc!

Toàn thân ông khẽ run lên!

Ngay sau đó, Bàn Tử cũng lao ra, đột nhiên ngẩn người, trong lòng mãi không thể bình tĩnh lại được.

"Mẹ kiếp!" "Lão Hồ, ban nãy không phải có sáu con sao?" "Sao giờ chỉ còn hai con?" Trong vòng mười giây ngắn ngủi, Tần Vũ đã giải quyết bốn con.

Anh Tử ra sau cùng, miệng hơi há hốc, lập tức gọi Bàn Tử!

"Tử Bàn Tử!" "Mau lại giúp một tay!" Thấy chỉ còn lại hai con, Tần Vũ và Anh Tử đối phó một con, Lão Hồ và Bàn Tử đối phó một con.

Hai con lười đất, đối phó dễ dàng hơn nhiều.

Trong lúc chiến đấu, Lão Hồ cuối cùng cũng được lĩnh giáo đặc điểm da dày thịt béo của lười đất, quả thực như một tấm sắt, rất khó rạch thủng, chỉ để lại một vết thương nhỏ.

"Đánh vào mắt!" "Đó là điểm yếu!" Theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử bắt đầu chuyên tấn công vào mắt của con lười đất, liên tục ra đòn.

Lúc này, họ dần dần phát hiện.

Mỗi khi tấn công con lười đất, nó đều cố tình né tránh con mắt, quay đầu để bảo vệ.

Điều này ngược lại đã tạo ra thời gian cho họ.

Rất nhanh, đòn tấn công ngày càng thuận tay!

Mà ở bên nhóm của Tần Vũ, Anh Tử nhìn Tần Vũ tấn công, trong đôi mắt đẹp ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Cô không nhịn được mà nhìn thêm một lúc.

Trong lòng, cô dần nảy sinh sự sùng bái đối với Tần Vũ, tâm tư có chút rối loạn.

Hửm?

Lúc này, Tần Vũ cũng nhận ra sự khác thường của Anh Tử.

Không ngờ mình lại được các cô nương yêu thích.

Nhưng như vậy cũng khá tốt.

Đột nhiên!

Chỉ thấy ánh mắt Tần Vũ ngưng tụ!

Trong lúc chiến đấu, Tần Vũ lập tức nắm bắt được thời cơ thích hợp ngay trước mắt!

Chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên xoay người, bộ pháp dưới chân lập tức biến ảo khôn lường, đòn tấn công trở nên sắc bén hơn!

Hét!

Trong chớp mắt, chỉ nghe thấy tiếng "tích lý ba lạp" vang lên từ mấy khớp xương của con lười đất thảo nguyên dưới thế công của Khôi Tinh Thích Đấu.

Con lười đất đó lập tức tê liệt ngã xuống đất!

Chương 30

Mất đi khả năng tấn công!

Sau đó, Tần Vũ lập tức áp sát!

Chỉ thấy thanh Ngư Trường trong tay gã lướt qua trong nháy mắt!

Hoàn hảo~ Cùng với một vết cắt, Tần Vũ đã lấy đi hơi thở cuối cùng của con lười đất thảo nguyên.

Sau khi giải quyết xong một con, Tần Vũ nhìn sang phía Lão Hồ, lập tức xông qua đó.

Chỉ trong chốc lát, con hung thú vốn hung hăng nhe nanh, giờ phút này, trong tay Tần Vũ, lập tức biến thành từng cái xác không còn chút sinh khí nào.

"!" Nhìn con lười đất thảo nguyên đã chết trước mắt.

Lão Hồ và Bàn Tử lùi lại mấy bước.

Có một khoảnh khắc, nội tâm Lão Hồ và Bàn Tử bất giác run rẩy, cảm thấy căng thẳng.

Vừa rồi!

Khi họ đang vất vả chống chọi với con lười đất thảo nguyên, khi họ đang gắng sức kháng cự.

Trong chớp mắt, nó đã bị Tần Vũ giết chết.

"Tốc độ thật nhanh!" Lúc này, có thể nói, bảy con lười đất thảo nguyên đều do một mình Tần Vũ giết sạch.

Mấy người họ chỉ là làm nền.

Giây phút này, Lão Hồ lại thấy hô hấp dồn dập, ánh mắt nhìn Tần

Vũ trước mặt, có chút kích động, lập tức buột miệng hỏi!

"Tần gia!" "Rốt cuộc ngài có phải là Mô Kim Hiệu Úy không?" "Hay là môn phái giang hồ nào khác." "Có thể cho tôi biết được không!" Lúc này, đối mặt với sự kinh ngạc và phỏng đoán của Lão Hồ, Tần Vũ cũng lắc đầu, không trả lời.

Gã chỉ nói mấy câu: "Thân phận của tôi không quan trọng, đến lúc cần biết, tự nhiên sẽ biết." "Thôi, tôi cũng nên về rồi." Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ không ngờ Tần Vũ lại định về.

"Tần gia, không xem thêm sao?" "Biết đâu bên trong có đồ tốt thì sao?" Đối với đề nghị của Lão Hồ, Tần Vũ lập tức từ chối.

"Không cần, bên trong chỉ là kho quân nhu thôi." "Không có thứ tôi muốn." "Thứ tôi muốn, đã tìm được rồi." Quả thực, trong chuyến đi này, Tần Vũ thu hoạch không nhỏ, khiến thực lực một lần nữa được nâng cao.

Tuyệt kỹ Bàn Sơn, Khôi Tinh Thích Đấu.

Công pháp sơn lâm, Kim Chung Tráo.

"Được rồi!" "Tôi đi trước đây!" "Có cơ hội sẽ gặp lại!" Khi Tần Vũ quay người, Anh Tử đột nhiên gọi gã lại.

"Sao vậy?" Tần Vũ nhìn Anh Tử, giọng điệu dịu đi một chút.

"Anh Tần, sau này… anh có quay lại không?" Anh Tử nắm chặt nắm đấm, ngẩng đầu nhìn người đàn ông khiến mình có chút rung động, nói.

"Sau này?" Tần Vũ không ngờ Anh Tử lại hỏi như vậy.

Nhưng gã cũng hiểu được suy nghĩ của Anh Tử.

Chỉ thấy Tần Vũ nói: "Sau này, có lẽ tôi sẽ không quay lại nữa, nhưng phần lớn thời gian, tôi sẽ ở Tứ Cửu Thành." "Nếu muốn tìm

tôi, có thể đến Phan Gia Viên, tìm Đại Kim Nha là biết." "Nếu không tìm được Đại Kim Nha, hoặc là hỏi hai người họ cũng được." Nghe lời Tần Vũ, lúc đầu Anh Tử có chút cảm giác mất mát.

Nhưng nghe một hồi, Anh Tử lại có chút kích động nho nhỏ, cúi đầu xuống.

"Phải rồi, có một chuyện nhắc nhở cô." "Sau khi tôi đi, nếu gặp phải vấn đề, có thể quay lại nơi vừa rồi nhìn thấy tiểu quỷ đồng, đưa nó lên mặt đất, tìm một nơi tốt để chôn cất, mọi chuyện sẽ ổn thôi." "Tiểu quỷ đồng?" Nghe Tần Vũ nhắc nhở.

Lão Hồ quay đầu nhìn lại căn phòng đó.

Suy nghĩ một lát.

Thôi, dù sao cũng là Tần gia nói, ghi nhớ cũng tốt, cũng không cần tốn quá nhiều sức lực.

Lão Hồ nghĩ thầm.

Rất nhanh, mấy người nói chuyện đơn giản vài câu, Tần Vũ liền lên đường trở về.

Tứ Cửu Thành.

Sau mấy ngày hành trình, khi Tần Vũ chưa về đến tửu lâu, đã thấy Đại Kim Nha đứng chờ sẵn ở cửa.

Thấy Tần Vũ, Đại Kim Nha lập tức bước tới, có chút kích động nói.

"Tần gia!" "Tần gia của tôi ơi, cuối cùng ngài cũng về rồi!" "Ngài mà không về nữa, cô nương nhà họ Hoàng kia sắp dỡ cả tiệm của tôi rồi!" "Nhà họ Hoàng?" "Hoàng Yên Yên đó sao?" "Đúng vậy!" "Chính là cô ta!" Đại Kim Nha vừa nói, vừa kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra trong tiệm cho Tần Vũ nghe.

Nguyên lai, Hoàng Yên Yên sau khi tỷ thí với Tần Vũ xong, biến mất mấy ngày, đúng lúc Tần Vũ một mình đến Cương Cương Doanh Tử, cô ta lập tức tìm đến, tìm đến tận tiệm của Đại Kim Nha.

Một hai ngày trôi qua, Hoàng Yên Yên cũng không thấy Tần Vũ đâu.

Liền cảm thấy nhàm chán.

Chương 31

Thế là, Hoàng Yên Yên bèn lấy đồ của Đại Kim Nha ra để giết thời gian.

Kết quả, sau một hồi giám định, Hoàng Yên Yên nói rằng đây đều là những món đồ sưu tầm bình thường, giá trị không cao. 8.

Nhưng mà, cùng với việc Hoàng Yên Yên giám định, rất nhiều khách hàng sau khi xem xong đều lần lượt yêu cầu cô giám định giúp.

Cứ thế, Đại Kim Nha bán được không ít đồ.

Nhưng lúc tính sổ, suýt nữa thì lỗ vốn.

Lúc đó, ngại thế lực của Ngũ Mạch, Đại Kim Nha lại không thể đuổi cô ta đi, đắc tội với Hoàng Yên Yên.

Đành phải chờ Tần Vũ quay về.

Nghe lời Đại Kim Nha, Tần Vũ cũng thấy buồn cười.

Thật tội nghiệp cho Đại Kim Nha lại là người trung gian.

Xem ra cô nàng Hoàng Yên Yên này, phải tìm thời gian gặp mặt một phen.

"Được rồi, đợi tôi nghỉ ngơi một lát." "Chiều nay đến đó một chuyến." Chớp mắt, thời gian đã đến buổi chiều, ở khu Phan Gia Viên, người không đông như vậy, thỉnh thoảng sẽ có tiếng rao hàng và hỏi giá.

Nhưng mà, trong tiệm của Đại Kim Nha, số người mua đồ cũng không ít.

Khi chưa bước vào tiệm, Tần Vũ ở bên ngoài đã nghe thấy tiếng nói bên trong.

Nghe thấy bên trong có tiếng của một vài người mua.

“Yên Yên đại sư!” “Giúp tôi xem món này, bao nhiêu thì hợp lý.” “Món này à, đưa năm mươi là được rồi, cũng không thiệt đâu.” Đối với cảnh tượng diễn ra bên cạnh, Tần Vũ cũng lắc đầu, rồi bước vào.

Thấy Tần Vũ bước vào, Đại Kim Nha lập tức gọi.

“Tần gia!” “Mời vào trong!” Lúc này, Hoàng Yên Yên đang giám định, nghe thấy tiếng của Đại Kim Nha, quay đầu lại nhìn.

Chính là Tần Vũ!

“Được rồi!

Được rồi!” “Hôm nay bản cô nương có việc, đi trước đây.” Hoàng Yên Yên nói xong, lập tức đi theo, tìm đến chỗ Tần Vũ và Đại Kim Nha.

Trong phòng, Tần Vũ nhìn Hoàng Yên Yên trước mặt.

Gã nói: “Cô nói, ông của cô mời tôi tham gia một cái Vạn Bảo Hội?” “Đúng vậy!” “Ba ngày sau, Vạn Bảo Hội sẽ khai mạc.” “Đến lúc đó, sẽ có rất nhiều nhà sưu tầm hải ngoại cũng sẽ tham gia.” Nghe Hoàng Yên Yên giới thiệu, Vạn Bảo Hội đúng là một nơi có thể đến.

Biết đâu, cũng sẽ có phát hiện gì đó không chừng.

Ba ngày sau.

Tần Vũ với tư cách là khách mời, cùng Đại Kim Nha đến một tửu lâu xa hoa, Đệ Nhất Lâu.

Theo chân Hoàng Yên Yên, mấy người đến địa điểm tổ chức đại hội.

Chỉ thấy người qua lại tấp nập, đại biểu của rất nhiều khu vực đều xuất hiện ở đây.

“Tích đinh!” “Nhiệm vụ điểm danh đã làm mới, mời lựa chọn!” “Gợi ý nhiệm vụ, mời đến điểm danh tại Bách Thụy Liên ở Vạn Bảo Hội, sau khi điểm danh hoàn thành, sẽ thưởng cho túc chủ một cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ (bản thiếu)!” “Bách Thụy Liên?” “Thanh Minh Thượng Hà Đồ?” Tần Vũ biết, bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ này là bảo vật quốc gia.

Còn về Bách Thụy Liên, gã cũng rất quen thuộc.

Sự tồn tại của cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ (bản thiếu) lại càng là một món đồ sưu tầm hiếm có.

Không chỉ là vật phẩm hiếm có, mà còn là độc nhất vô nhị.

Tần Vũ dựa theo trí nhớ biết được, có một chuyện, dưới sự thúc đẩy của Hứa Nguyện, người của Ngũ Mạch vì giám định thật giả của Thanh Minh Thượng Hà Đồ, đã xảy ra xung đột với Bách Thụy Liên.

Mà Bách Thụy Liên này cũng không phải dạng vừa.

Lúc nào cũng muốn khống chế thị trường đồ cổ.

“Có chút thú vị!” Tần Vũ thầm nói một câu, rồi theo Hoàng Yên Yên đến một trung tâm giao lưu của Vạn Bảo Hội.

“Anh Tần, anh cứ đi dạo loanh quanh ở đây trước, em đi tìm ông và cha em, lát nữa sẽ quay lại!” “Được!” “Đi đi!” Nhìn Hoàng Yên Yên rời đi, Tần Vũ và Đại Kim Nha liền đi dạo xung quanh.

“Tần gia, thật sự, tôi, Đại Kim Nha, nếu không nhờ phúc của ngài, thì dù có phấn đấu cả nửa đời người, cũng chưa chắc đã được đến đây.” Nhìn những người trước mắt, Đại Kim Nha có chút cảm khái.

Xã hội của tầng lớp thượng lưu, quả thực có chút khác biệt.

Ở đây, ngoài những nhân vật lớn trong giới đồ cổ, còn có một số bảo vật được trưng bày cho mọi người thưởng thức.

Đồ tốt xuất hiện cũng không ít.

Chương 32

Đi một hồi.

Tần Vũ và Đại Kim Nha đến trước một quầy trưng bày bằng kính, nhìn một món đồ sứ và bình luận.

"Đại Kim Nha, món này có chút kỳ quái." Khi Tần Vũ và Đại Kim Nha đang hứng thú với món đồ sứ này, chỉ nghe một giọng nói không mấy khách khí phá vỡ sự hứng thú của hai người.

"Hai người kia, làm ơn tránh đường!" Tần Vũ quay đầu, mày hơi nhíu lại.

Chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi, đầy vẻ kiêu ngạo, dường như mang trong mình cảm giác ưu việt bẩm sinh, cho rằng địa vị của mình rất ghê gớm.

"Chung Ái Hoa?" Nhìn người trước mắt, trong lòng Tần Vũ có chút chán ghét.

Thật sự, ấn tượng của Tần Vũ về Chung Ái Hoa không tốt lắm, cũng không coi trọng gã này.

Giả tạo!

Nghe Tần Vũ gọi tên mình, Chung Ái Hoa có chút ngạc nhiên.

"Hửm?" "Anh biết tôi?" "Không biết." Tần Vũ nói, đồng thời lắc đầu.

Thấy Tần Vũ trả lời có vẻ thờ ơ, sắc mặt Chung Ái Hoa lập tức thay đổi.

Có chút tái xanh.

Dường như, gã cảm thấy bị đối phương sỉ nhục.

“Chết tiệt!” Chung Ái Hoa nghiến chặt răng.

Trong mắt gã đầy lửa giận, hận không thể bùng phát ra ngoài.

Vừa rồi bị cấp trên mắng cho một trận, khó tránh khỏi có chút uất ức.

Chung Ái Hoa đánh giá Tần Vũ và Đại Kim Nha xong, khinh miệt cười một tiếng, sau đó, lập tức nói: “Vị tiên sinh này, món đồ trên quầy trưng bày này là vật phẩm sưu tầm quý hiếm của Bách Thụy Liên chúng tôi, cẩn thận làm hỏng, hai người sẽ đền không nổi đâu!” Nghe vậy, Tần Vũ liền cảm thấy có chút buồn cười.

“Đền không nổi?” “Nực cười, Bách Thụy Liên đem một món đồ giả ra trưng bày ở đây mà cũng có mặt mũi đòi tôi bồi thường à?” Đồ giả?

Chung Ái Hoa vừa nghe, lập tức không chịu nổi, liền chặn Tần Vũ lại.

“Nói bậy!” “Cẩn thận tôi kiện anh tội phỉ báng!” Nhìn bộ dạng của Chung Ái Hoa, Tần Vũ ngược lại cũng thấy bình thường.

Một kẻ vô lại giả tạo, cũng chỉ có thể như vậy.

“Đại Kim Nha, chúng ta đi thôi!” “Nếu tôi bị một con chó cắn, tôi không thể vì trút giận mà cắn lại nó được.” “Nếu không thì mất mặt lắm!” “He he, Tần gia nói phải.” Vừa rồi, Tần Vũ đã phát hiện món đồ trưng bày trước mắt có vấn đề, sau khi giám định, vấn đề không nhỏ, liền trao đổi một chút với Đại Kim Nha.

Nhưng Tần Vũ cũng không ngờ, món đồ này lại là đồ trưng bày của Bách Thụy Liên.

Nghĩ đến đây, liền có chút buồn cười.

Tần Vũ nói, định dẫn Đại Kim Nha rời khỏi đây.

“Đi?” Chung Ái Hoa trừng mắt nhìn Tần Vũ!

Gã nói: “Đứng lại cho tôi!” “Dám nói đồ sưu tầm của tôi là đồ giả!” “Nếu anh không giải thích rõ ràng, không cho Bách Thụy Liên chúng tôi một lời giải thích, thì đừng hòng đi!” Bị Chung Ái Hoa làm ầm lên như vậy, những người xung quanh cũng tụ lại xem náo nhiệt, cảm thấy hiếu kỳ.

Lúc này, Tần Vũ vốn muốn khiêm tốn.

Nhưng khổ nỗi, có chó cứ quấn lấy, không cho khiêm tốn.

Giây phút này, Tần Vũ có chút tức giận.

“Hừ!” “Khẩu khí lớn thật!” “Sao, anh đang uy hiếp tôi đấy à?” Chỉ thấy ánh mắt Tần Vũ, đột nhiên lộ ra một tia hung ác, nhìn Chung Ái Hoa trước mặt.

Gã cũng là người bước ra từ trong chém giết.

Lúc này, thấy ánh mắt của Tần Vũ, Chung Ái Hoa đột nhiên cảm nhận được một luồng khí thế đáng sợ, hung hăng ập về phía mình!

Trong phút chốc, Chung Ái Hoa cảm giác hai chân mình như bị đóng đinh tại chỗ, không thể di chuyển.

Cố gắng kìm nén sự run rẩy.

Chung Ái Hoa nuốt nước bọt, nói.

“Anh nói đó là đồ giả!” “Anh có biết không, phàm là những món đồ có thể tham gia Vạn Bảo Hội, không có món nào là đơn giản cả.” “Vì lời nói của anh, đã gây ra ảnh hưởng nhất định đến chúng tôi, cho nên, bất kể thế nào, anh cũng phải cho tôi một lời giải thích hợp lý!

Nếu không, tôi có thể xin ban tổ chức, trục xuất anh!

Vĩnh viễn không mời!” Lúc này, Chung Ái Hoa chỉ vào món đồ sưu tầm sau lưng, nhìn Tần Vũ trước mặt, yêu cầu đối phương cho

một lời giải thích!

Sự việc đột nhiên xảy ra đến nước này.

Đại Kim Nha nhìn Tần Vũ, nói: "Tần gia, ngài thấy sao?" "Có cần tôi đi tìm cô Hoàng không?" "Không cần!" "Đối phó với hắn, tôi nắm chắc." Tần Vũ nhìn Chung Ái Hoa trước mặt, đột nhiên đẩy người Chung Ái Hoa sang một bên, đến gần quầy trưng bày đó.

Chương 33

“Được!” “Nếu anh muốn tôi cho một lời giải thích!” “Tôi cho anh!” “Đi tìm một người, đập vỡ nó đi!” “Nếu anh muốn tôi cho một lời giải thích!” “Tôi cho anh!” “Đi tìm một người, đập vỡ nó đi!” “Nếu là đồ thật, tôi sẽ bồi thường theo đúng giá!

Nếu là đồ giả, vậy thì thú vị rồi.” “Tôi cũng sẽ không tha cho anh đâu!” Lúc này, nghe lời Tần Vũ, tất cả mọi người đột nhiên có chút biến sắc, cảm thấy phương pháp của Tần Vũ có chút không ổn.

Món đồ ở đây, món nào mà không có giá trị liên thành.

Sao có thể nói đập là đập.

Nghĩ vậy, mọi người liền bàn tán xôn xao.

Dường như đều không mấy tin tưởng vào phương pháp của Tần Vũ.

Hơn nữa, họ cũng phát hiện, khi nhìn món đồ đó, nó không giống đồ giả, mà lại giống đồ thật.

Rất nhanh, dư luận đã nghiêng về phía Chung Ái Hoa.

Nghe những lời bàn tán xung quanh, khiến Chung Ái Hoa đắc ý!

“Hồ đồ!” “Đồ ở đây có thể nói đập là đập được sao!” “Hay là, anh có thể xin lỗi tôi, rồi đăng một bài thanh minh, tôi sẽ tha cho anh.” “Thế nào?” Lời của Chung Ái Hoa, khiến Tần Vũ khinh hừ một tiếng.

Tần Vũ thấy Chung Ái Hoa này cũng tính toán rất hay, đẩy gã vào thế khó.

Bất kể đối phương có đập món đồ này hay không, nếu gã đồng ý trước, sẽ chỉ khiến Bách Thụy Liên thêm danh tiếng tốt mà thôi.

Cho nên, không thể đồng ý được.

Lúc này, Tần Vũ đến gần Chung Ái Hoa, cười cười.

“Không thế nào cả.” “Tôi có thể trả cho anh gấp đôi số tiền, anh có dám đập không?” “Nếu không đập, là cháu trai!” Tần Vũ không lo mình không có đủ tiền.

Chỉ lo, tên nhóc này có dám đập hay không thôi.

Trong phút chốc, chỉ thấy không khí tại hiện trường, đột nhiên xuất hiện mùi thuốc súng nồng nặc, căng như dây đàn.

Vì mâu thuẫn giữa Tần Vũ và Chung Ái Hoa, đã gây ra ảnh hưởng nhất định, khiến rất nhiều người xung quanh vây xem.

Dấy lên một chủ đề bàn tán sôi nổi.

Đúng lúc này.

Hoàng Yên Yên vừa rời đi không lâu cũng quay lại.

Bên cạnh cô, có rất nhiều người.

Trong đó có một người có duyên gặp mặt Tần Vũ một lần, Dược lão.

“Sao vậy?” Cùng với câu hỏi của Hoàng Yên Yên.

Lúc này, một số người tại hiện trường nhận ra người của Ngũ Mạch, liền kể lại đầu đuôi sự việc.

“Ồ?” “Tần tiên sinh giám định ra đồ giả?” “Ha ha, có chút thú vị!” “Thế này đi, Yên Yên, con đi nói với người của Bách Thụy Liên, Tần tiên sinh này là khách của ta.” “Nếu vô duyên vô cớ đắc tội với khách của ta.” “Hoàng gia Ngũ Mạch ta, cũng cần một lời giải thích!” “Nếu không, ta còn mặt mũi nào nữa.” Hoàng lão gia tử nói, nhìn mọi việc trước mắt.

Nghe lời của Hoàng lão gia tử, những người xung quanh không thể ngờ được, Tần Vũ cũng không phải người đơn giản.

Không ngờ, người vừa mới xảy ra mâu thuẫn với Bách Thụy Liên, lại là khách của Hoàng gia Ngũ Mạch.

Có thể là khách của Ngũ Mạch.

Lần này, xem ra có kịch hay để xem rồi.

Lúc này, tất cả mọi người nhìn món đồ sứ trước mắt, bắt đầu hoài nghi.

Chẳng lẽ?

Món đồ sưu tầm này thật sự là đồ giả sao?

Cùng với sự xuất hiện của Ngũ Mạch.

Tại Vạn Bảo Hội.

Tần Vũ ở đây, đã hoàn toàn trở thành tâm điểm chú ý.

Thậm chí một số phóng viên cũng xuất hiện.

Để phỏng vấn.

Bây giờ, một bộ phận người cũng muốn giám định thật giả của món đồ sứ này, cũng muốn biết kết quả của sự việc này.

Sau khi Ngũ Mạch can thiệp, tổng phụ trách của phái đoàn Bách Thụy Liên cũng xuất hiện, là một người phương Tây.

"Các vị!" "Các vị!" "Chuyện này, Bách Thụy Liên chúng tôi nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích!

Chương 34

Một lời giải thích thỏa đáng!" "Đây, là báo cáo giám định của chúng tôi." "Trong báo cáo, niên đại được đánh dấu hàm lượng carbon trong bảo vật, chứng minh món đồ này là của hoàng thất nhà Đường thời cổ đại." "Có thể nói, là đồ thật không thể nghi ngờ!" "Chúng tôi có đầy đủ bằng chứng, không cần phải nghi ngờ!" 9.

Lúc này, thấy có người thanh minh, các phóng viên kia đồng loạt tiến lên, chụp ảnh báo cáo giám định trong tay người phương Tây.

Lúc này, nhìn tổng phụ trách của Bách Thụy Liên, Tần Vũ cũng thầm cười, bắt đầu hành động.

"Tích đinh!" "Điểm danh Bách Thụy Liên!" "Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng, nhận được một cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ (bản thiếu)." Nhưng mà, cùng với gợi ý điểm danh, chỉ thấy trước mắt Tần Vũ lại xuất hiện thay đổi mới.

"Tích đinh!" "Nhiệm vụ điểm danh đã làm mới, mời lựa chọn!" "Điểm danh tổng phụ trách Bách Thụy Liên, sau khi điểm danh, có thể nhận được phần thưởng: Tổng phụ trách Bách Thụy Liên xin lỗi túc chủ!" "Điểm danh Chung Ái Hoa, sau khi điểm danh, có thể nhận được phần thưởng bất ngờ: Chung Ái Hoa đẩy ngã quầy trưng bày!" "Điểm danh ban tổ chức, hai bên hòa giải, sau khi điểm danh, có thể nhận được phần thưởng: Tiệc tối!" Nhìn những lựa chọn trước mắt, nhiệm vụ điểm danh lần này đơn giản hơn một chút, Tần Vũ cũng không ngờ, đúng lúc đang mệt mỏi, lại có người phối hợp với hệ thống đưa đến một cái gối lớn, giúp một phen.

Như vậy.

Tiết kiệm được không ít phiền phức không cần thiết.

Nhìn những lựa chọn trước mắt, nếu điểm danh tổng phụ trách của Bách Thụy Liên, sẽ không đạt được hiệu quả mong muốn.

Còn về hòa giải, càng không cần.

Tần Vũ nhìn Chung Ái Hoa một cái, ý niệm khẽ động!

"Tích đinh!" "Điểm danh Chung Ái Hoa!" Cùng với lựa chọn của Tần Vũ, chỉ thấy Chung Ái Hoa ở một bên đột nhiên có chút choáng váng, lảo đảo.

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy Chung Ái Hoa đột nhiên ngã về phía quầy trưng bày bên cạnh.

Đâm lật quầy trưng bày đó.

Lúc đó, chỉ nghe một tiếng "xoảng"!

Kính trưng bày, mảnh vỡ đồ sứ, v.v., đều vỡ tan tành trên đất!

Văng tung tóe khắp nơi! !!

Cảnh này, không ai ngờ được, trong lúc xung đột đang căng thẳng, lại có thể xảy ra chuyển biến như vậy!

Lần này thì hay rồi, không cần phải cân nhắc đập hay không đập nữa.

Lúc này, nhìn những mảnh vỡ trên đất, một số người có kinh nghiệm dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Cùng với sự quan sát của một số người, chỉ thấy bên trong những mảnh vỡ đồ sứ, lớp men hoa văn (họa tiết) không đạt đến độ sâu nhất định.

Chỉ ở lớp bề mặt, được tô một lớp mỏng.

Trên đế, lại có một phần chỗ có vết tích mới.

Hơi trắng sữa.

Theo lý mà nói, đồ cổ không nên như vậy.

Giống như đồ sứ vừa mới nung ra vậy. 10.

Lúc này, một số người có khả năng giám định đều vây lại một chỗ, cùng nhau phán đoán, phân tích và nói ra quan điểm của mình.

Cuối cùng đưa ra quyết định!

Đúng là đồ giả không thể nghi ngờ!

Không cần hoài nghi!

"Đồ giả!" "Món này lại là đồ giả!" Phát hiện này, khiến tất cả mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Mọi thứ, có chút ngoài dự liệu.

Sau khi phát hiện là đồ giả, rất nhiều người liền vây lại.

Quan sát món đồ giả trước mắt.

Lúc này, chỉ thấy tổng phụ trách của Bách Thụy Liên, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lập tức quay người định rời đi.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên lên tiếng, nhìn người phương Tây đó.

"Chậm đã!" "Mọi người đều biết, Bách Thụy Liên cũng là một công ty không nhỏ, vốn liếng hùng hậu." "Nếu sự việc đã có kết quả." "Không phải cũng nên cho tôi một lời giải thích sao?" "Chẳng lẽ cứ thế bỏ đi?" "Thật sự coi Tần Vũ tôi dễ bắt nạt vậy sao?" Lời Tần Vũ vừa dứt, ánh mắt của mọi người lập tức dừng lại trên người phương Tây kia, chờ đợi câu trả lời của đối phương.

Quả thực, Bách Thụy Liên nên cho Tần Vũ một lời giải thích.

Nếu không thì có chút không ổn.

Chương 35

Lúc này, nhìn Tần Vũ, người phương Tây kia biết không trốn được, liền đối mặt với ống kính của các phóng viên nói: "Xin Tần tiên sinh yên tâm, công ty Bách Thụy Liên chúng tôi nhất định sẽ bồi thường hợp lý cho Tần tiên sinh." "Khiến Tần tiên sinh hài lòng!" "Còn về Chung Ái Hoa, Bách Thụy Liên chúng tôi sẽ đưa ra hình phạt nghiêm khắc nhất, sẽ sa thải khỏi công ty Bách Thụy Liên, và vĩnh viễn không tuyển dụng tại khu vực của tôi!" "Còn về những việc còn lại, tôi sẽ cử trợ lý đến hiệp thương với anh, bàn bạc cụ thể các điều kiện." "Xin lỗi!" "Tôi có một số việc cần xử lý." Chỉ thấy người phương Tây kia nói xong, liền xám xịt rời đi, dường như không muốn ở lại đây một khắc nào.

Sự việc đã đến nước này, chân tướng về thật giả của món đồ sứ đã được giải thích, một số người ở một bên khâm phục Tần Vũ.

Cũng có một số người đến bên cạnh Ngũ Mạch và Tần Vũ.

Giao lưu.

Những người này, cũng tỏ ra thân thiện với Tần Vũ.

Thiên tài à!

Đại diện của thế hệ mới!

Nói vậy, khiến Tần Vũ cũng có chút ngại ngùng.

Lúc này, Hoàng Yên Yên có chút khâm phục, đến gần Tần Vũ.

Cười hì hì nói: "Anh Tần của em, xem ra, anh giấu nghề cũng giỏi lắm đấy!" "Ngay cả món đồ sứ cách một lớp kính, cũng có thể nhìn ra thật giả!

Thật không đơn giản!" "Hay là?

Anh có thể dạy em vài chiêu không." "Để sau này em không bị lừa?" Tần Vũ phát hiện, nha đầu này lúc nói chuyện, lại có chút kích động, có chút sùng bái.

Nhưng, trong mắt cũng có một tia giảo hoạt.

Mặc dù Hoàng Yên Yên trông không tệ, nhưng Tần Vũ lắc đầu, nói.

"Không dạy!" "Bí kíp độc môn, không thể dễ dàng truyền ra ngoài." "Hơn nữa, với khả năng của Hoàng gia, thủ đoạn của các người cũng không tầm thường, hay là cô cũng dạy tôi một chút?" Tần Vũ nhìn Hoàng Yên Yên, đến gần hơn một chút.

"Xì!" "Không dạy thì thôi ~" Đối với câu trả lời của Tần Vũ, Hoàng Yên Yên xì một tiếng, cũng bĩu môi, nói.

Cùng với sự việc tại Vạn Bảo Hội kết thúc, Tần Vũ và Đại Kim Nha cũng được Ngũ Mạch mời đến một phòng riêng, trao đổi với nhau.

Nhưng, khi Tần Vũ nghe được suy nghĩ của những lão gia hỏa của Ngũ Mạch, có chút kinh ngạc.

"Hả?" "Để tôi gia nhập Ngũ Mạch, trở thành phó hội trưởng danh dự của hiệp hội Ngũ Mạch?" Giờ phút này, Tần Vũ nhìn những vị chưởng môn nhân của Ngũ Mạch trước mặt, không ngờ lại như vậy.

Đối với Ngũ Mạch, Tần Vũ không muốn dính líu quá nhiều.

Cũng sẽ không gia nhập.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền nói: "Ý tốt của các vị tiền bối, Tần Vũ tôi xin ghi nhận, Tần Vũ là một người quen tự do, đối với việc gia nhập hiệp hội, tạm thời không quen với cách thức này." "Còn về sau này, vậy thì để sau này nói." Lời của Tần Vũ cũng dứt khoát, trực tiếp lựa chọn từ chối.

Dù sao, thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng của Tần Vũ, không cùng đường với họ.

Tốt nhất là mỗi người đi con đường của mình.

Đối với sự từ chối của Tần Vũ, những người của Ngũ Mạch cũng không nói gì thêm.

Biết rằng, chuyện này, cũng không thể cưỡng cầu, cần phải từ từ.

Tiệc tối kết thúc, Tần Vũ từ biệt người của Ngũ Mạch, đưa Đại Kim Nha trở về Phan Gia Viên.

Trên đường, Đại Kim Nha tỏ ra có chút kích động!

“Tần gia!

Chuyến đi hôm nay, tôi, Đại Kim Nha, quả không đi uổng.” “Cái Bách Thụy Liên đó tôi biết, là một cơ quan sưu tầm ở nước ngoài, khá lớn.” “Không ngờ, cũng sẽ có ngày vấp ngã!” “He he, đi, tôi mời ngài đi ăn xiên thịt cừu!” “Ăn mừng!

Ăn mừng!” Lúc này, Đại Kim Nha đã nghĩ kỹ, bất kể thế nào, nhất định phải dỗ dành cho tốt vị Tần gia bên cạnh mình.

Lần triển lãm bảo vật này, Tần Vũ cũng quen biết được rất nhiều nhân sĩ trong ngành.

Biết được rất nhiều thông tin mà mình không biết.

Đương nhiên, Tần Vũ còn tìm được một mảnh vỡ thần bí.

Từ đó nhận được một số thông tin, quả thực khiến gã có chút kích động.

Đêm khuya, tại tửu lâu đang ở, Tần Vũ lấy ra mảnh vỡ vừa nhận được.

Cùng với món đồ nhỏ màu đen nhận được trước đó.

Tần Vũ xếp chúng ra, đặt trên bàn trước mặt.

Mơ hồ, Tần Vũ phát hiện, trên những mảnh vỡ thần bí và món đồ nhỏ đó, giữa chúng xuất hiện rất nhiều sợi tơ vàng tương tự, đan xen vào nhau.

Cùng với việc quan sát, từng chút một, Tần Vũ phát hiện những thứ này bắt đầu dựa sát vào nhau.

Có dấu hiệu dung hợp thành một thể.

Chương 36

Dần dần, những mảnh vỡ thần bí và món đồ đen kia lại dung hóa một cách kỳ lạ, dung hợp vào nhau.

Tỏa ra ánh vàng nhàn nhạt.

Rất nhanh, chỉ thấy một khối kim loại màu đồng hình tam giác lập thể, xuất hiện trước mắt Tần Vũ.

Lơ lửng. ?

Tần Vũ có chút ngạc nhiên, đưa tay ra.

Khối kim loại đang lơ lửng giữa không trung, lập tức rơi vào lòng bàn tay Tần Vũ.

Quan sát kỹ, Tần Vũ phát hiện trên thân khối kim loại có chữ 'Thiên quan chúc phúc'.

Đột nhiên!

Tần Vũ cảm giác đầu ngón tay truyền đến một trận đau nhói.

Chỉ thấy một giọt máu tươi từ đầu ngón tay rỉ ra, chìm vào khối kim loại màu đồng, bị khối đồng hấp thụ.

Chớp mắt!

Khối kim loại màu đồng mới đột nhiên phát ra vài tia sáng chói mắt, lóe lên.

Sau đó, phía trên khối kim loại màu đồng, hiện ra một hàng chữ: Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ.

Dần dần, lại từ trong khối kim loại màu đồng xuất hiện một hư ảnh, hình dạng một cái ấn đồng.

Chính là Phát Khâu Ấn!

Tần Vũ không ngờ, hư ảnh đó lại chính là Phát Khâu Ấn.

Khối kim loại màu đồng này, nguyên là một bộ phận của Phát Khâu Thần Ấn, không hoàn chỉnh.

Lúc này, Tần Vũ bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách lúc đầu khi nhận được truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng, lại có cảm giác khó tả đối với những mảnh vỡ thần bí.

Hóa ra là có một tầng quan hệ.

Tần Vũ nắm chặt mảnh vỡ Phát Khâu Ấn, lập tức cảm nhận được một cảm giác mát lạnh, khiến gã tỉnh táo hơn nhiều.

Sau khi nhận ra sự thay đổi kỳ lạ và một số thông tin.

Tần Vũ cuối cùng cũng biết.

Chẳng trách vào thời nhà Minh, hoàng đế họ Chu kia lại phải liên hợp với Quan Sơn Thái Bảo mấy người, nhất quyết muốn hủy đi chức nghiệp Phát Khâu Trung Lang Tướng này, và cả Phát Khâu Ấn.

Hủy đi hoàn toàn truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Dù sao, thần vật như vậy, nếu không giải quyết trước, sau trăm năm, hoàng đế họ Chu quả thực không dám chết!

Sợ lăng tẩm của mình bị người ta dẫn đầu đào lên.

Nhưng mà, do nguyên nhân hợp thành mảnh vỡ Phát Khâu Ấn, chớp mắt, bên ngoài đã trời sáng.

Lúc này, Tần Vũ không hề có chút mệt mỏi nào.

Có lẽ là liên quan đến mảnh vỡ Phát Khâu Ấn.

Khi Tần Vũ thu lại mảnh vỡ Phát Khâu Ấn.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện gợi ý mới.

“Tích đinh!” “Mục tiêu nhiệm vụ hệ thống đã làm mới!” “Gợi ý nhiệm vụ!

Manh mối Tinh Tuyệt Cổ Thành đã mở, mời túc chủ đến Yêu Lâu Ma Quốc để điểm danh, sau khi điểm danh hoàn thành, sẽ nhận được phần thưởng của Ma tộc: Khế ước thần bí.” “Mục tiêu nhiệm vụ: Dương Tuyết Lỵ (1/0)” “Mục tiêu nhiệm vụ: Khe nứt sông băng (1/0)” “Mục tiêu nhiệm vụ: Lam diễm băng hỏa trùng (1/0)” “Mục tiêu nhiệm vụ: Kỳ nhông bá vương thời tiền sử (1/0)” “Mục tiêu nhiệm vụ: Nữ hoàng đời đầu của Ma Quốc (.)” Nhìn gợi ý trước mắt, Tần Vũ hiểu ra, chuyến đi này, xem ra định mệnh phải đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Nhưng, Tần Vũ ngược lại có chút mong chờ.

Nghĩ vậy, đợi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tần Vũ cũng muốn xem xem dung nhan thật sự của Tinh Tuyệt nữ vương.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Tần Vũ rời khỏi tửu lâu.

Rất nhanh, dựa theo ấn tượng, tại một khu nhà ở tứ hợp viện, Tần Vũ thấy tờ rơi tuyển người dán ở cửa.

Gia đình này, cần tuyển một số người biết phong thủy.

Đặc biệt là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Nhìn những thứ này, cần tuyển đại sư phong thủy, ngoài Dương Tuyết Lỵ ra, sẽ không có ai khác.

Chương 37

Tần Vũ cũng không do dự, liền xé tờ rơi tuyển người trên cửa xuống rồi đi vào.

Trong sân, có mấy người học sinh.

Đang nghiên cứu một số thứ học thuật.

Lúc này, khi thấy Tần Vũ xuất hiện, Diệp Diệc Tâm liền tiến lên chặn Tần Vũ lại, nói.

"Anh tìm ai?" "Tôi tìm giáo sư của cô!" "Ồ, giáo sư của tôi bây giờ không rảnh, mời anh ngày mai quay lại." "Không rảnh?" "Cô nói với ông ấy, có người biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật." "Bây giờ biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật cũng vô dụng." "Giáo sư bận!" "Tâm trạng cũng không tốt." Nghe lời của Diệp Diệc Tâm, Tần Vũ cười cười, trực tiếp đi qua bên cạnh Diệp Diệc Tâm.

Không để ý đến Diệp Diệc Tâm nữa.

"Này!" "Sao anh lại như vậy!" "Này!" Nhưng, khi Tần Vũ đến cửa phòng, vừa hay gặp giáo sư Hách đi ra!

Cảnh tượng vừa rồi xông vào đã bị ông nhìn thấy.

Trong nháy mắt, giáo sư Hách có chút bực mình, tức giận bừng bừng.

Mấy ngày nay, đủ loại người tam giáo cửu lưu liên tục đến đây, làm ông phát phiền.

Rõ ràng, giáo sư Hách cũng coi Tần Vũ là loại người đó, loại người muốn đục nước béo cò.

"Không cần nữa!" "Chỗ chúng tôi tạm thời không cần người, mời

anh về cho." Giáo sư Hách lập tức nói, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách, vẻ mặt không cho thương lượng.

Nhìn giáo sư Hách, Tần Vũ đặt tờ rơi tuyển người trong tay lên người ông, tiếp tục đi vào trong.

"Này!" "Sao anh có thể làm vậy!" Giáo sư Hách cũng không ngờ, Tần Vũ lại dám trước mặt ông, xông thẳng vào trong.

"Đứng lại cho tôi!" "Xin mời ra ngoài!" Hách Ái Quốc không nói lời nào, lập tức kéo Tần Vũ lại.

Lúc này, Tần Vũ nhìn người đang kéo mình, giọng điệu có phần lạnh lùng: "Có chuyện gì?" Nghe Tần Vũ nói, Hách Ái Quốc đẩy gọng kính, chỉ tay ra ngoài cửa.

"Tôi đã nói rồi, mời ra ngoài!" "Ồ?" Tần Vũ cười cười, lại nói: "Anh có bệnh à?" "Ông đây không tìm anh!" "Người tôi cần tìm là cô ấy!" Tần Vũ vừa nói vừa chỉ về phía Dương Tuyết Lỵ trong phòng.

"Anh có tư cách đuổi ông đây đi sao?" "Tôi!" Trong phút chốc, Hách Ái Quốc không biết nói gì.

Quả thực, nơi này không phải của hắn, mà là nơi Dương Tuyết Lỵ thuê, chỉ để tiện cho công việc.

Người ta tìm nhà đầu tư, chứ đâu có tìm hắn.

Chuyện bên ngoài đã thu hút sự chú ý của những người trong phòng, chỉ thấy giáo sư Trần và Dương Tuyết Lỵ đang nghiên cứu tài liệu cùng lúc nhìn ra, thấy được Tần Vũ.

"Hách Ái Quốc, cậu xuống trước đi." "Tôi sẽ tiếp đãi cậu ấy.", giáo sư Trần nói rồi từ phòng trong bước ra.

Thấy giáo sư Trần ra mặt, Hách Ái Quốc cũng không nói gì thêm, ngồi sang một bên nhìn Tần Vũ.

“Đồng chí trẻ này, cậu có việc gì không?” “Có ạ!” “Không giấu gì giáo sư, xin hãy nói với cô Dương Tuyết Lỵ, tôi nhìn thấy một lời nguyền trên người cô ấy.” “Cô ấy sẽ hiểu thôi.” Nghe lời Tần Vũ, giáo sư Trần trừng lớn mắt.

Sau khi nhìn kỹ Tần Vũ một lượt, ông lập tức đi vào phòng trong, cắt ngang cuộc nói chuyện của Dương Tuyết Lỵ.

Trong phòng, Dương Tuyết Lỵ nghe giáo sư Trần nói xong, lập tức đứng dậy, đi tới trước mặt Tần Vũ.

“Anh biết bí mật trên người tôi sao?” “Anh là ai?” “Rốt cuộc anh là người như thế nào?” Giây phút này, lòng Dương Tuyết Lỵ không thể bình tĩnh nổi.

Cơ thể cô có chút run rẩy.

Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ trong bộ đồ da bó sát, tôn lên vóc dáng hoàn mỹ, quả thật có chút mãn nhãn.

“Tích đinh!” “Điểm danh Dương Tuyết Lỵ!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Văn tự Quỷ tộc” “Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Kim Cương Tán” Cùng với phần thưởng Văn tự Quỷ tộc, trong đầu Tần Vũ lập tức thông thạo các loại văn tự phức tạp.

Còn về Kim Cương Tán, đó là báu vật của phái Mô Kim.

Kim Cương Tán: một công cụ bảo vệ cơ thể, công dụng chính là chiếc khiên để chống lại các cơ quan ám khí trong mộ.

Truyền thuyết kể rằng, Kim Cương Tán được chế tạo từ thép tinh luyện trăm lần trộn với kim loại hiếm, toàn thân là khung thép lá sắt, dù là nỏ mạnh đến đâu cũng không thể xuyên thủng mặt dù của nó.

Lúc này!

Nhìn Dương Tuyết Lỵ có phần kích động, Tần Vũ mở miệng nói: "Đừng hỏi thân phận của tôi." "Nhưng, tôi nhận ra những văn tự đó." "Đương nhiên, tôi có thể cho cô biết một vài bí mật." "Nhưng cô phải trả một cái giá nhất định." Cái giá?

Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ chằm chằm.

"Tôi dựa vào đâu để tin anh?" "Dựa vào đâu ư?" "Dựa vào việc mười năm sau, máu của cô sẽ mất đi màu đỏ, biến thành màu vàng kim, lời nguyền sẽ giáng xuống!" "..." Giây phút này, Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng tin rằng, Tần Vũ chắc chắn biết chuyện của cô.

Nếu không, một người bình thường sẽ không thể nào biết chuyện này, cũng không thể biết tình hình của lời nguyền, càng không thể biết màu sắc của máu.

Dương Tuyết Lỵ khẽ siết chặt nắm đấm, nhìn người đàn ông trước mắt.

"Anh tên là gì?" "Tần Vũ!" "Được, tôi có thể trả cho anh đủ tiền công!" "Chỉ cần anh có thể hoàn thành." "Tiền công?" Tần Vũ lắc đầu, cười nói: "Xin lỗi, tôi không thiếu tiền, cái đó không hấp dẫn tôi." "Nếu cô đồng ý với tôi ba điều kiện." "Tôi có thể cân nhắc." "Đồng ý ba điều kiện?", Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, cảm thấy có chút quá đáng.

"Tần tiên sinh, anh không cảm thấy như vậy là quá đáng sao?" "Quá đáng ư?" "Tôi lại không thấy vậy.", Tần Vũ nói xong, lập tức xoay người đi ra cửa, dường như nghĩ ra điều gì, bèn để lại một câu.

Chương 38

"Tôi tin rằng!" "Cô Dương sẽ tìm tôi." "Tôi ở Đông Thành tửu lâu." "Tửu lâu?" Dương Tuyết Lỵ nghe lời Tần Vũ, khuôn mặt tức giận đến hơi ửng hồng, lập tức nổi giận!

"Đồ khốn!" "Đê tiện!" "Yên tâm, tôi sẽ không tìm anh đâu!" Lúc này, nghe Dương Tuyết Lỵ nói, Tần Vũ bèn lắc đầu, nói.

"Cô Dương, cô nghĩ nhiều rồi!" "Tôi không phải loại người đó." "Đi thôi!" Rời khỏi chỗ của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ thực sự không ngờ, cô nàng nóng bỏng này còn xinh đẹp hơn trong tưởng tượng nhiều.

Khá là bổ mắt.

Trên đường trở về, Tần Vũ đột nhiên ngân nga một bài hát.

"Hôm nay thời tiết thật đẹp!" "Nơi nơi phong cảnh hữu tình." Hôm sau khi Tần Vũ tìm Dương Tuyết Lỵ, chỉ nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc" vang lên ở phòng Tần Vũ.

"Ai đó?" "Tần tiên sinh, dưới lầu có khách tìm ngài." "Ồ, bảo họ đợi một lát." "Tôi sẽ xuống ngay." "Vâng ạ." Nghe có người tìm, Tần Vũ đã biết là ai.

Lúc này, ngoài Dương Tuyết Lỵ ra, sẽ không có người thứ hai nào đợi anh ở dưới lầu.

Nếu là Đại Kim Nha, không cần người khác thông báo, lão ta đã sớm xông lên rồi, chứ không đợi ở dưới lầu.

Ở dưới lầu, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ đang ngồi trong phòng trà ở sảnh phía đông, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một bộ đồ da, mái tóc xoăn gợn sóng, có chút quyến rũ.

Cách ăn mặc hôm nay, quả thực tinh tế hơn nhiều.

Cũng đẹp hơn hôm qua một chút.

"Cô nàng này." Tần Vũ nói rồi bước về phía Dương Tuyết Lỵ.

"Sao?" "Cô Dương nghĩ thông suốt rồi à?", Tần Vũ không chút khách sáo, trực tiếp ngồi xuống đối diện Dương Tuyết Lỵ.

Thấy Tần Vũ xuất hiện, Dương Tuyết Lỵ đi thẳng vào vấn đề.

Nói: "Tần tiên sinh!

Tôi có thể đồng ý ba điều kiện của anh.

Nhưng, tôi hy vọng chúng không quá đáng." Nghe Dương Tuyết Lỵ nói, Tần Vũ biết cô nàng này đang lo lắng điều gì.

Chỉ thấy Tần Vũ khẽ nhướng mày, nhún vai.

"Yên tâm đi." "Ba điều kiện tôi yêu cầu cô đồng ý, đều nằm trong phạm vi cô có thể chấp nhận được." "Hơn nữa, đó là nguyên tắc cá nhân của tôi, tôi cũng sẽ không đưa ra yêu cầu vô liêm sỉ." "Đương nhiên!" "Dưa ép chín không ngọt." "Nhưng, nói thật, cá nhân tôi thích cảm giác chinh phục, chỉ có như vậy, mới có tính thử thách." "Chinh phục?" Lúc này, lời của Tần Vũ tuy khiến Dương Tuyết Lỵ có chút bất ngờ, nhưng cô cảm thấy có gì đó không ổn.

Tuy nhiên, qua cuộc trao đổi vừa rồi, cũng không cần lo lắng Tần Vũ là người không nói lý lẽ, không phải sao.

"Được!" "Vậy anh cứ nêu điều kiện ra trước, tôi xem có thể đồng ý được không.", Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ nói.

Lúc này, Tần Vũ đan hai tay vào nhau, đặt trước người, nói: "Về điều kiện cụ thể, hiện tại tôi chưa nghĩ ra, nhưng cô có thể yên tâm." "Tôi biết cô đang lo lắng điều gì." Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ không nói gì thêm, đưa tay ra, nói: "Tần tiên sinh, nếu đã quyết định

hợp tác, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!" "Được, hợp tác vui vẻ!" Tuy đã đạt được thỏa thuận hợp tác với Dương Tuyết Lỵ, nhưng có một số việc, Tần Vũ chọn cách nói ra một phần.

Cũng là tiết lộ một chút.

Dần dần, một số bí mật khiến Dương Tuyết Lỵ càng thêm kinh ngạc.

"Tần tiên sinh, không cần phải đi sao?" Tần Vũ đề nghị, hành động lần này, không nên mang theo đội khảo cổ.

"Đúng vậy!" "Cô Dương, nếu họ gia nhập đội ngũ, cũng chỉ làm tăng thêm phiền phức cho hành động của tôi, kéo chân tôi lại mà thôi." "Đương nhiên, nếu cô nhất quyết muốn họ đi." "Tôi có thể đảm bảo, họ chắc chắn sẽ chết." "Chết?" "Sao anh biết được?" Dương Tuyết Lỵ có chút nghi ngờ, hỏi.

"Tôi biết cô sẽ hỏi như vậy." "Đối với chuyện Âm Dương Nhãn, cô biết chứ?" "Biết một chút." "Ừm, tôi, tôi có thể nhìn thấy âm dương, có thể dự đoán một số điều chưa biết.", Tần Vũ nói, tiện thể tìm một lý do để giải thích.

Tần Vũ tiếp tục nói: "Cô Dương, cô có thể nghĩ xem, một quốc gia có thể dùng phương thức lời nguyền để kiểm soát sinh tử của thần dân, cô cho rằng nó sẽ đơn giản sao?" "Dựa theo bút ký và tài liệu của ông ngoại cô, e rằng Tinh Tuyệt Cổ Thành, nơi đó là một nơi nguy hiểm." "Huống hồ, những người trong đội khảo cổ đó, e rằng ngoài cô ra, căn bản đều là một đám gà mờ, không có chút khả năng chiến đấu nào, tôi nói đúng không?" Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ không nói gì, từng câu từng chữ của Tần Vũ đều nhắm trúng điểm mấu chốt.

Ngày xưa, chính miệng ông ngoại cô đã dặn dò, không được dễ dàng xuống mộ, cổ mộ là một nơi nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Lỵ lập tức nhìn Tần Vũ.

"Tần tiên sinh, anh là Mô Kim Hiệu Úy?" "Không phải!" "Vậy sao anh lại biết về cơ quan trong cổ mộ?" "Sự nguy hiểm của cổ mộ?" "Chẳng lẽ anh đã từng đi?" "Bí mật, đừng hỏi nữa." Tần Vũ nói, không tiếp tục trả lời.

Dương Tuyết Lỵ tuy có chút tò mò, nhưng dù hỏi thế nào cũng không moi được thông tin hữu ích nào.

Nhưng, Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ trước mắt, biết rằng, thân phận của Tần Vũ nhất định không đơn giản như vậy.

"Được, chuyện này tôi sẽ về bàn lại." "Còn nữa, năm ngày sau, chúng ta xuất phát." "Lúc đó, hy vọng cô có thể xuất hiện." "Yên tâm đi, mỗi ngày đều có thể nhìn ngắm mỹ nữ để bổ mắt, tôi có thể chấp nhận được." "Bổ mắt?", nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ cũng không nói gì thêm, lập tức chọn cách rời khỏi tửu lâu.

Dương Tuyết Lỵ cũng không biết.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Vũ sẽ nói ra điều gì.

Vài ngày sau, theo lời mời của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ lại đến tứ hợp viện.

Nhưng lần này, Tần Vũ gặp được hai người quen, chính là Lão Hồ và Bàn Tử.

"Tần gia?" Nhìn thấy Tần Vũ, Bàn Tử và Lão Hồ có chút kinh ngạc!

Chương 39

"Tần gia, sao ngài lại ở đây!" "Ha ha, tại sao tôi lại ở đây à?" "Đơn giản thôi!" "Tôi là người được cô Dương mời đến." "Cô Dương có nói với tôi, hôm nay tuyển người, có thể sẽ có vài người gia nhập đội của cô ấy." "Vì vậy, hy vọng tôi giúp cô ấy xem xét." "Thay cô ấy chọn vài người phù hợp." Tần Vũ nói, ngồi xuống ghế sô pha bên cạnh, vắt chéo chân, nhìn Bàn Tử trước mặt.

"Phụ trách tuyển người?" Nghe Tần Vũ thay Dương Tuyết Lỵ tuyển người, Bàn Tử lập tức xoa xoa tay, vội vàng tiến lên, bắt chuyện thân thiết với Tần Vũ.

"Hì hì!" "Tần gia, nếu đúng là như vậy thì tốt quá rồi.

Tần gia, ngài nói với cô Dương một tiếng, tôi cũng là người chuyên nghiệp, cũng có kinh nghiệm." "Ngài xem Lão Hồ mà xem." "Rồi xem tôi đây này." Bàn Tử vừa nói vừa nháy mắt mấy cái với Lão Hồ, cũng ra hiệu cho Lão Hồ mau chóng bắt chuyện thân thiết với Tần Vũ.

Như vậy, để Tần Vũ giúp nói tốt vài câu.

Lúc này, Lão Hồ đứng bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng này của Bàn Tử, lập tức lườm một cái.

Nhưng, lời nhắc nhở của Bàn Tử cũng không sai, vì một số nguyên nhân, anh cũng cần một khoản tiền lớn, vì vậy, cũng muốn gia nhập đội khảo cổ lần này.

Một là, có thể đến Tinh Tuyệt Cổ Thành xem xét.

Hai là, tiện thể kiếm một ít tiền công, trang trải chi tiêu.

"Tần gia!" "Bàn Tử không biết ăn nói, ngài đừng chấp nó." "Đúng

rồi, có một chuyện, tôi phải cảm ơn lời nhắc nhở của ngài." "Nếu không có lời nhắc nhở của ngài, tôi và Bàn Tử thật sự không ra được đâu." Nghe lời Lão Hồ, có vẻ như họ đã gặp phải quỷ hồn.

"Nhưng." "Tần gia, ngài xem, chúng tôi." Lão Hồ nói, nhìn Tần Vũ trước mặt, rồi lại liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ, bộ dạng có vẻ ngập ngừng muốn nói.

Trong nháy mắt, Tần Vũ liền hiểu ý.

Nhìn tình hình trước mắt, Dương Tuyết Lỵ cũng không ngờ Tần Vũ và hai người họ lại có mối quan hệ như vậy.

Dương Tuyết Lỵ chỉ biết, Lão Hồ và Bàn Tử này, là do Đại Kim Nha giới thiệu.

"Tần tiên sinh, hai người quen nhau sao?" 11.

Nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi, Tần gia cũng không giấu giếm, trực tiếp nói ra: "Ừm, có duyên gặp mặt vài lần, cũng coi như là quen biết." "Nếu cô muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, hai người họ có thể giúp được." 12.

"Một người am hiểu phong thủy, một người lại có sức lực." "Tài bắn súng của hai người đều không tệ." Lúc này, Tần Vũ vừa dứt lời, chỉ nghe một giọng nói chua loét từ miệng Hách Ái Quốc vang lên, có vẻ không hài lòng.

"Đồng chí Tần, người hiểu phong thủy thì nhiều lắm." "Còn người có sức lực, ai mà không có chứ." "Ồ ~", Tần Vũ nhìn Hách Ái Quốc đối diện, nói: "Giáo sư Hách có ý kiến gì sao?" "Có!" "Ý kiến của tôi lớn lắm!" "Tần Vũ, tôi là một giáo sư khảo cổ đường đường, tại sao lại không thể đến Tinh Tuyệt Cổ Thành?" "Hơn nữa, cậu có tư cách gì?" "Tại sao cậu lại được đi?" Nhìn bộ dạng của Hách Ái Quốc, khóe miệng Tần Vũ lộ ra một tia khinh miệt.

Chỉ thấy Tần Vũ chỉ vào Bàn Tử, nói với Hách Ái Quốc.

"Anh đánh lại không?" Hách Ái Quốc liếc nhìn Bàn Tử, trẻ trung khỏe mạnh, có lẽ đánh rất giỏi, đây không phải là làm khó người ta sao.

Nghĩ vậy, cũng không lên tiếng.

Tần Vũ lại nói: "Người này, trong tay có bí thuật phong thủy gia truyền, thông thạo bí thuật thiên tinh phong thủy, anh hiểu không?" Hách Ái Quốc nghe xong, cũng không nói gì, tiếp tục im lặng.

Lúc này, Tần Vũ cười cười.

"Giáo sư Hách!" "Thứ nhất không biết đánh nhau, thứ hai không hiểu bí thuật thiên tinh phong thủy." "Đội khảo cổ lần này, tôi cần anh để làm gì?" "Chẳng lẽ?

Tôi mang anh đi du lịch à?" "Anh!", nghe lời Tần Vũ, Hách Ái Quốc lập tức trừng lớn mắt, chỉ vào Tần Vũ.

Nhưng, lại không nói ra được lý do, trong cơn tức giận, Hách Ái Quốc lập tức bỏ đi, chạy ra ngoài sân.

Nhìn bộ dạng của Hách Ái Quốc, giáo sư Trần có chút thương xót cho học trò của mình.

"Đồng chí Tần, lời nói có chút quá đáng rồi phải không?" "Sao lại nói là vô dụng?" "Cậu ấy cũng là một nhân viên công tác." Nghe lời giáo sư Trần, Tần Vũ lắc đầu: "Giáo sư Trần, tôi kính trọng ông là trưởng bối của cô Dương, vì vậy, dưới sự thỉnh cầu nhiều lần của Dương Tuyết Lỵ, tôi mới cho phép ông gia nhập đội khảo cổ lần này." 13.

"Nhưng nếu ông mang theo suy nghĩ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành để khảo cổ, chi bằng cứ chờ tôi trực tiếp mang thi thể của ông về là được." "Hoặc là, ông và hai người họ rút lui." "Tôi dám đảm bảo,

không có tôi, các người vĩnh viễn không tìm được di chỉ của Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Lời của tôi, ông tin không?" Lúc này, bị Tần Vũ nói như vậy, giáo sư Trần đang ở bên cạnh đột nhiên im lặng, ngồi sang một bên, cũng không nói gì nữa.

Ba ngày sau, chuyến tàu đi Tây Cương hú còi.

"Sao, phải đổi hướng à?" Lúc này, nghe lời Dương Tuyết Lỵ và giáo sư Trần, giọng Lão Hồ vang lên trong toa tàu, có chút kinh ngạc.

Hiện tại, hành trình đã đi được một nửa, Dương Tuyết Lỵ lại muốn thay đổi kế hoạch, muốn đến một nơi khác.

Đối với tình huống này, Tần Vũ đã sớm biết, nên cũng không có phản ứng gì lớn.

Chỉ cần thuận theo tự nhiên là được.

"Cô Dương, đi đâu vậy?" Lão Hồ nhìn Dương Tuyết Lỵ, không hiểu vì sao, trong lòng Lão Hồ luôn có chút bất an, có chút không vững tâm, dường như có chuyện sắp xảy ra.

"Hồ tiên sinh." "Theo manh mối, tôi có thể phải đến sông băng." "Đến đó tìm một cuốn nhật ký." Trên cuốn nhật ký đó, ghi lại rất nhiều tài liệu liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, và tất cả thông tin ghi chú.

Dương Tuyết Lỵ bắt buộc phải lấy được nó.

Lúc này, nghe lời Dương Tuyết Lỵ, chỉ thấy sắc mặt Lão Hồ lập tức tái nhợt, những giọt mồ hôi to như hạt đậu cũng từ trên mặt Lão Hồ chảy xuống.

ừng giọt nối tiếp nhau.

"Không được!" "Sông băng Côn Luân không đi được!" "Bàn Tử!" "Chúng ta xuống xe!" Chỉ thấy Lão Hồ nói xong, hơi thở có chút dồn

dập, lồng ngực phập phồng có chút mạnh mẽ.

Lão Hồ siết chặt nắm đấm.

Chương 40

Lúc này, cơ thể có chút không kiểm soát được mà run rẩy.

Không nói gì nữa.

Cảnh tượng đột nhiên xảy ra trước mắt.

Thực sự khiến Bàn Tử giật nảy mình.

"Lão Hồ!" "Anh sao vậy?" "Mẹ nó anh nói gì đi chứ!" "Lão Hồ!" Bàn Tử sốt ruột, nhưng lại không biết nên nói gì.

Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn Lão Hồ, vỗ vỗ vai đối phương, nói: "Lão Hồ, có một số chuyện, nên đối mặt thì phải đối mặt." "Đời người một kiếp, không thể cứ trốn tránh mãi được, phải không?" Tần Vũ biết, mọi thay đổi của Lão Hồ, đều là vì chuyện năm đó.

Có một số chuyện, luôn là ác mộng của anh.

Nghe vậy, Lão Hồ ngẩng đầu, nhìn Tần Vũ, chỉ thấy hốc mắt Lão Hồ đã đỏ hoe.

Lão Hồ nói: "Tần gia, chuyện đó, từ khi tôi xuất ngũ trở về, tôi chưa bao giờ nhắc lại." "Tôi cũng không dám đến đó." "Ngài có biết không, ở sông băng Côn Luân, đó là một nơi đáng sợ." "Khi đó, một đội chiến hữu của tôi, đều không còn." "Sau đó, vì một số nguyên nhân, cấp trên ra lệnh, liền phong tỏa tin tức này." "Từ đó, sông băng Côn Luân ở nơi đó, về sau, liền trở thành khu vực cấm của sự sống, cấm người đi bộ vào." Lão Hồ vừa nói, vừa kể ra những gì mình gặp phải năm đó, cũng như những gì mình thấy, và những chuyện khiến anh cảm thấy khó tin.

Trong đó, miêu tả về Trùng Băng Hỏa Lam Diễm đặc biệt nhiều.

"Trùng Băng Hỏa Lam Diễm?" "Là cái này sao?" Lúc này, Dương

Tuyết Lỵ lập tức từ một cuốn sổ tay, lấy ra một tấm ảnh cũ, đưa cho Lão Hồ.

Lão Hồ nhận lấy xem, gật gật đầu.

"Ừm." "Là nó." "Ở khe nứt sông băng Côn Luân, chỉ cần gặp phải nó, gần như là một thảm họa." "Thứ này, sẽ tạo ra một loại ngọn lửa vô cùng kỳ lạ, sẽ khiến một người bị thiêu sống, tận mắt nhìn mình bị ngọn lửa nuốt chửng từng chút một." "Tôi ra ngoài tĩnh tâm một chút, mọi người cứ nói chuyện đi." Chỉ thấy Lão Hồ nói xong, lập tức bước ra khỏi phòng riêng.

"Ai!" "Lão Hồ, đợi tôi với!" Thấy Lão Hồ đi ra ngoài, Bàn Tử cũng đi theo, sợ Lão Hồ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng, nghe Lão Hồ tự thuật, Dương Tuyết Lỵ và giáo sư Trần đều im lặng, cũng không biết nên làm thế nào.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ hỏi.

"Tần tiên sinh!" "Nếu gặp phải thứ này, anh có chắc chắn có thể rời khỏi đó, đảm bảo an toàn cho bản thân không?" "Có thể!" "Muốn khắc chế Trùng Băng Hỏa Lam Diễm, không khó." "Cũng không cần quá sợ hãi." "Trùng Băng Hỏa Lam Diễm tuy lợi hại, nhưng, nước hồ ở đó là thứ khắc chế nó." "Chúng ta cẩn thận một chút, không vấn đề gì." Thực ra, tuy Trùng Băng Hỏa Lam Diễm cực kỳ lợi hại, nhưng đối với Tần Vũ, có thể tìm ra phương pháp khắc chế nó.

Không lâu sau, chỉ thấy Lão Hồ quay lại.

Cả người đầy mùi thuốc lá.

Lúc này, Lão Hồ nhìn Dương Tuyết Lỵ, nói: "Cô Dương, tôi quyết định rồi, tôi sẽ cùng cô đến sông băng Côn Luân." "Nút thắt trong lòng này, tôi nên gỡ bỏ rồi." Nghe lời Lão Hồ, Dương Tuyết Lỵ gật gật đầu.

“Có thể!” “Nếu mọi người đều đồng ý đổi hướng, vậy thì, chúng ta cùng nhau quy hoạch lại lộ trình, xem đi như thế nào.” Nói rồi, mấy người trải bản đồ ra, bắt đầu trao đổi dựa trên lộ trình, cũng như, mọi người cũng chọn ra những thứ cần chuẩn bị.

Theo kế hoạch đổi hướng, mấy ngày sau, Tần Vũ đã đến địa phận Côn Luân.

Dưới sự dẫn dắt của Lão Hồ, họ đến một vị trí cách khe nứt sông băng khoảng một cây số.

“Lão Hồ, anh chắc chắn là ở đây không?” “Yên tâm đi!” “Nhưng, bây giờ trời sắp tối rồi, chúng ta không thể đi tiếp được nữa.” “Nếu không, chúng ta rất dễ bị lạc đường.” Theo đề nghị của Lão Hồ, mấy người tìm một nơi tương đối an toàn, lại khuất gió để dừng chân, dựng lều trại.

Đêm ở Côn Luân là lúc lạnh nhất, theo thảo luận, mấy người chia thành hai nhóm, thay phiên nhau nghỉ ngơi, thay phiên nhau trông đống lửa.

Một khi đống lửa tắt, hậu quả sẽ không thể lường được.

Đêm khuya, ở vùng ngoại vi của thung lũng sông băng Côn Luân, thỉnh thoảng, cũng sẽ truyền đến những tiếng hú kỳ quái, khiến thung lũng sông băng Côn Luân tràn ngập sự bí ẩn.

Một đêm trôi qua, cuối cùng cũng đến lúc trời sáng.

Bàn Tử không ngừng xoa tay, hà hơi nóng vào miệng.

“Mẹ nó!” “Chỗ quái này lạnh chết đi được.” Chỉ thấy Bàn Tử lập tức siết chặt áo, cơ thể có chút run rẩy.

Gió lạnh gào thét, dưới sự dẫn dắt của Lão Hồ, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy một khe nứt khổng lồ, xuất hiện trước mắt.

Trông có vẻ, khe nứt sông băng đó có chút sâu không lường được.

“Trời ạ, nếu rơi xuống, tôi chắc chắn sẽ ngã chết mất.”, nhìn khe nứt sông băng, Bàn Tử đột nhiên nói một câu.

Lúc này, nghe Bàn Tử nói, mọi người lập tức lườm Bàn Tử một cái.

Càng là lúc này.

Càng không thể nói những lời liên quan đến cái chết.

Nếu không, sẽ làm tăng thêm gánh nặng tâm lý rất lớn.

Sau khi kiểm tra, khe nứt sông băng an toàn, mấy người sau khi chuẩn bị cố định dây thừng xong, men theo dây thừng buộc ở eo, từng chút một trượt xuống.

Hơn một giờ trôi qua, dần dần, vị trí đáy của khe nứt sông băng, cũng ngày càng gần.

Rất nhanh, đáy đã có thể nhìn thấy rõ.

“Kia!” “Kia!” Theo quan sát, ở đáy khe nứt sông băng, có rất nhiều thi thể đông cứng, khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Chương 41

Trên người những thi thể này, mấy người kiểm tra sơ bộ, cũng không có thứ gì có thể tận dụng được.

"Tần gia!" "Bên này!" Lão Hồ đi một vòng, nhanh chóng tìm thấy cửa động quen thuộc đó, đi vào.

Tiến vào trong động, đường đi khúc khuỷu.

Thỉnh thoảng, truyền đến một tràng tiếng nước chảy róc rách.

"Đi thôi, mọi người theo kịp!" Khi mọi người tiến về phía trước, Tần Vũ dường như nhìn thấy một thi thể, có chút ấn tượng.

Dựa theo cách ăn mặc, giống như đội thám hiểm mà Dương Tuyết Lỵ miêu tả.

"Cô Dương, xem kìa." Nghe Tần Vũ gọi, Dương Tuyết Lỵ lập tức đi về phía Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn về hướng Tần Vũ chỉ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ phát hiện một thi thể của nhà thám hiểm.

Số hiệu của đội thám hiểm này, chính là cái cô đang tìm.

"Không sai!" "Chính là ở đây." Rất nhanh, theo tìm kiếm của Dương Tuyết Lỵ, cô thực sự tìm thấy mấy khẩu súng ngắn.

Sau khi kiểm tra, súng ngắn phát ra tiếng "cạch".

"Tốt, súng ngắn còn dùng được." Dương Tuyết Lỵ nói, liền đem những khẩu súng ngắn tìm được phân phát xuống, dùng để phòng thân.

Mọi người tiếp tục đi.

Hướng về phía sâu trong động từ từ tiến tới.

Rất nhanh, chỉ thấy một vách đá khổng lồ xuất hiện trước mắt, khiến người ta cảm thấy rợn người, và hoảng sợ.

Nhìn cảnh tượng như vậy, ngoài Tần Vũ và Lão Hồ ra, những người khác đều hít một hơi khí lạnh, cảm thấy đáng sợ.

Khi nhìn lại lần nữa, đột nhiên có chút chóng mặt, cảm giác như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức nói.

"Được rồi!" "Đừng nhìn nữa." "Nếu còn nhìn, sẽ xảy ra chuyện phiền phức đó." Nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ lập tức kiểm soát bản thân, cố gắng không nhìn xuống vách đá bên dưới.

"Cẩn thận!" Khi tiến về phía trước.

Trên đường đi, cũng suýt xảy ra một số tai nạn.

May mà Tần Vũ phản ứng kịp thời, kéo lại, khiến họ không gặp phải bất trắc.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ có chút may mắn.

Cũng không để ý đến nguy hiểm gì nữa.

Nếu không phải vì Tần Vũ yêu cầu mạnh mẽ, e rằng với tính cách của những sinh viên đó, không chừng, thực sự sẽ xảy ra tai nạn như vậy.

Rất nhanh, hang động càng đi càng rộng rãi, càng bằng phẳng.

"Nhìn kìa!" "Ở đó!" Dưới sự nhắc nhở của Lão Hồ, chỉ thấy phía trước xuất hiện một tòa tháp khổng lồ màu xanh băng, xuất hiện ở trung tâm mặt hồ.

Trên tòa tháp, tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ dị, chớp tắt liên tục.

Đồng thời, lại treo đầy rất nhiều đầu lâu.

"Yêu Tháp Chín Tầng?" Dương Tuyết Lỵ và giáo sư Trần ở bên cạnh.

Cảm thấy khó tin.

Không sai, tòa Yêu Lâu được ghi lại trong một đoạn văn tự, thực sự đã xuất hiện, xuất hiện ngay trước mắt họ.

"Hít!" "Lão Hồ, nhiều đầu lâu như vậy, đã chôn cất bao nhiêu người vậy?", Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác nơi đây được tạo thành từ một thế giới của những bộ xương khô.

"Tôi cũng không biết." "Nhưng, có thể hỏi Tần gia." "Hoặc hỏi cô Dương." Lão Hồ nói, ánh mắt nhìn sang, nhìn Tần Vũ.

Rõ ràng, Dương Tuyết Lỵ đang nghiên cứu văn tự trên tường, cũng có chút nửa hiểu nửa không.

"Tần gia, ngài có thể hiểu những văn tự này không?" Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ gật đầu.

"Đơn giản." "Đây đều là những người hầu được chôn cùng." "Không có thân phận gì cả." "Nhưng, chủ nhân thực sự của ngôi mộ, ở trên đỉnh của tòa yêu tháp này." Tần Vũ nói, đột nhiên ánh mắt chuyển hướng!

"Cẩn thận mặt hồ." "Vừa rồi, tôi cảm nhận được sự dao động dưới nước, có khả năng, con quái vật mà Lão Hồ nói, chưa bước vào trạng thái ngủ say." "Gì!" Nghe lời Tần Vũ, mọi người lập tức cảnh giác mười hai phần, sợ rằng con Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử kia đột nhiên xuất hiện trước mắt, phát động tấn công về phía mình.

Nhìn mặt hồ, mọi người lập tức cẩn thận quan sát, giữ một khoảng cách nhất định.

Đột nhiên!

Chương 42

Tần Vũ lại một lần nữa phát hiện ra sự dao động mạnh mẽ, nhận ra con quái vật đó đang lao nhanh về phía này.

"Cẩn thận!" "Nó đến rồi!" Theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, chỉ nghe thấy nhiều tiếng nước chảy rào rào, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ đột nhiên từ dưới nước vọt lên, rơi xuống phía sau Tần Vũ, chặn mất lối vào!

"Mẹ kiếp!" "Con quái gì to thế này!" Trước mắt, Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử có chút nanh ác, trên người tiết ra chất nhầy tanh hôi.

Ngửi thấy, có chút buồn nôn.

Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử xuất hiện, Tần Vũ lập tức hành động, tiến hành nhiệm vụ điểm danh thần cấp.

"Tích đinh!" "Điểm danh Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng điểm danh, thấu hiểu điểm yếu của Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử: lưỡi" "Gợi ý!" "Điểm mạnh tấn công của Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử là lưỡi." "Gợi ý điểm yếu nằm ở phần lưỡi màu đen của Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử, cực kỳ dễ bị vũ khí sắc bén cắt thương." Lúc này, nhìn thông tin gợi ý xuất hiện trước mắt, Tần Vũ lập tức vạch ra một kế hoạch.

"Nhanh, tất cả tản ra, không được tập trung lại một chỗ!" "Lão Hồ, anh và tôi đối phó với con quái này, cẩn thận lưỡi của nó!" "Phần màu đen là điểm yếu của nó." "Còn mấy người, nhất định phải quan sát động tĩnh của Trùng Băng Hỏa Lam Diễm ở phía đối diện." "Nếu những con Trùng Băng Hỏa Lam Diễm đó tỉnh lại, nhất định phải hành động nhanh nhất có thể, lập tức lặn xuống nước." Nói rồi, Tần Vũ trong lúc rút kiếm Ngư Tràng ra, cũng đã đưa ra một số sắp xếp,

và bố trí chiến đấu. 14.

Khi Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử xuất hiện, con quái vật này đã tiên phong tấn công về phía Lão Hồ.

Miệng khổng lồ mở ra, chỉ thấy chiếc lưỡi đỏ au lập tức lao về phía Lão Hồ, muốn cuốn Lão Hồ đi.

Thấy vậy, Lão Hồ lập tức né sang một bên.

Cầm một con dao găm, chém về phía chiếc lưỡi đang tấn công tới.

"Keng!" Trong nháy mắt, Lão Hồ lập tức trừng lớn mắt, cảm thấy cánh tay mình có chút tê dại.

"Mẹ kiếp!" "Tần gia, lưỡi của con quái này còn cứng hơn cả đá nữa!" Lão Hồ chưa nói xong, chỉ thấy đòn tấn công lại một lần nữa ập đến!

"Khốn kiếp!" Giây tiếp theo, Lão Hồ lập tức lăn lộn liên tục.

Quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy trên vách đá sau lưng, có một cái lỗ đen sâu hoắm do Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử tấn công để lại.

"Hít!" Nhìn cái lỗ đen trước mắt.

Lão Hồ hít một hơi khí lạnh.

Đòn tấn công vừa rồi, nếu không né được, e rằng thật sự sẽ bị xuyên thành một chuỗi.

Mấy lần tấn công, Lão Hồ phát hiện, tốc độ tấn công của mình căn bản không nắm bắt được điểm yếu của Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử.

Càng đừng nói đến việc gây ra tổn thương cho nó.

"Tần gia!" "Tôi không nắm bắt được điểm yếu của con quái này!" Vừa rồi, Tần Vũ nhìn Lão Hồ, cũng đã phát hiện ra vấn đề này.

Mỗi một lần phản kích của Lão Hồ.

Đều rơi vào phần lưỡi màu đỏ.

Trùng hợp, phần màu đỏ này là phần cứng nhất, Lão Hồ căn bản không thể cắt rách được.

Lúc này, Tần Vũ biết, chỉ có thể mình lên thôi.

Cứ đợi như vậy nữa, e rằng Lão Hồ sẽ bị phế mất.

Trong khoảnh khắc Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử chuẩn bị tấn công Lão Hồ, Tần gia lập tức dồn sức vào chân, tấn công về phía Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử.

Theo đòn tấn công của Tần Vũ. 15.

Lão Hồ vẫn luôn quan sát đường tấn công của Tần gia.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên sượt qua chiếc lưỡi của Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử.

Lưỡi đao hạ xuống!

Trong nháy mắt mang theo một vệt máu!

"Mẹ kiếp!" Trong đòn tấn công vừa rồi, Lão Hồ căn bản không nhìn rõ quỹ đạo ra đao của Tần Vũ, kết quả trong chớp mắt, cũng chỉ thấy Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử dưới sự tấn công của Tần Vũ, đã bị thương.

"Hít!" "Chết tiệt!" Giây tiếp theo, Lão Hồ há hốc miệng, càng kinh ngạc hơn.

Khi Tần Vũ tiếp tục tấn công, chỉ thấy một đoạn lưỡi đỏ au của Bá Vương Kỳ Nhông rơi xuống đất, chảy ra máu đen.

Ngay sau đó, lại một đoạn nữa.

"Hít!" Lão Hồ không thể tin được, nhưng, đó cũng là sự thật.

Chính mắt anh đã nhìn thấy.

Lúc này, nhìn Bá Vương Kỳ Nhông liên tục lùi lại, Lão Hổ cảm thấy phấn khích tột độ!

Chương 43

"Tần gia!" "Ngầu quá!" "Giết chết mẹ nó đi!" Khi gặp nó lần trước, anh đã phải chịu không ít thiệt thòi.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể báo thù rồi.

Với tốc độ cực nhanh của Tần Vũ, Bá Vương Kỳ Nhông vạn lần không ngờ, con người này lại nguy hiểm đến vậy.

Cái lưỡi khổng lồ vốn chiếm ưu thế.

Lúc này, sắp bị Tần Vũ phế bỏ rồi.

Rất nhanh, lưỡi của Bá Vương Kỳ Nhông đã mất đi tính công kích cực mạnh.

Không còn ưu thế.

Bá Vương Kỳ Nhông chỉ có thể là một phế vật.

"Chạy à?" Nhìn Bá Vương Kỳ Nhông trước mắt liên tục di chuyển, Tần Vũ biết, đây là tiết tấu chạy trốn rồi.

Tần Vũ lập tức tiến lên.

Chọn cách giao đấu cận chiến với Bá Vương Kỳ Nhông.

Lúc này!

Kiếm Ngư Tràng sắc bén, hết nhát này đến nhát khác vung lên.

Trong thời gian ngắn, chỉ thấy Bá Vương Kỳ Nhông lập tức rơi vào trạng thái trọng thương, lộ ra xương trắng hếu.

Con quái vật từng khiến Lão Hồ sợ hãi, lại chỉ dưới vài nhát đao của Tần Vũ, đã trở thành một thi thể dần dần lạnh đi.

Giây phút này, chấn động tất cả mọi người.

Tần gia sao?

E rằng đây là một con quái vật!

Trong lòng mọi người, đều nghĩ về Tần Vũ như vậy.

Kết thúc trận chiến, Tần Vũ nhìn thấy những người đó đều ngơ ngác, biết là họ đã bị dọa sợ.

"Nhìn cái gì, không mau qua sông đi!" "Lão Hồ!" "Anh mau dẫn đường!" "À!" Bị Tần Vũ nhắc nhở như vậy, Dương Tuyết Lỵ mới phản ứng lại, lập tức đỡ giáo sư Trần đi qua mặt hồ.

Rất nhanh!

Mấy người đã đến dưới chân Yêu Tháp Chín Tầng, nhìn gần những con Trùng Băng Hỏa Lam Diễm đang ngủ say.

"Tích đinh!" "Điểm danh Trùng Băng Hỏa Lam Diễm!" "Hệ thống thông báo: Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng điểm danh thần cấp: mục tiêu tiến độ hoàn thành +1." "Hệ thống thông báo: Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng điểm danh thần cấp: nhận được tư cách khống chế Trùng Băng Hỏa Lam Diễm." "Hửm?

Tư cách khống chế?" Chẳng lẽ, có thể để mình dùng 'Thần Thuật Khống Trùng' để khống chế sao?

Tần Vũ mang theo thái độ nghi ngờ, ý niệm vừa động.

Chỉ thấy có một con Trùng Băng Hỏa Lam Diễm dưới sự khống chế ý niệm của Tần Vũ, bay đến trước mặt mọi người, từ từ tiến về phía trước.

Rơi xuống một chỗ.

Lúc này, tất cả mọi người đều giữ im lặng, sợ làm kinh động đến con quái này.

Sau khi biết được lợi thế của mình, Tần Vũ lập tức nói với Lão

Hồ: “Lão Hồ, anh và Bàn Tử cẩn thận một chút, nhất định phải trông chừng giáo sư Trần đó.” “Tuyệt đối đừng phát ra bất kỳ âm thanh nào.” Lúc này, Tần Vũ dùng tay ra hiệu, nói cho Bàn Tử và Lão Hồ biết.

Thấy Lão Hồ gật đầu, Tần Vũ lập tức đi về phía Yêu Tháp Chín Tầng phía trước, bước lên bậc thang.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, cũng đi theo.

Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ đi theo, cũng không lo lắng.

Bởi vì Dương Tuyết Lỵ biết nên làm gì, không nên làm gì.

Cách bậc thang của yêu tháp không xa, Dương Tuyết Lỵ phát hiện một chiếc ba lô, bên trong ba lô, chỉ thấy đựng rất nhiều sổ tay và tài liệu đã ố vàng.

Sau khi mở chiếc ba lô đó ra, Dương Tuyết Lỵ phát hiện ra thứ mình cần.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lập tức đến bên cạnh Tần Vũ.

“Tần tiên sinh!” “Tìm thấy rồi!” “Chúng ta có thể đi rồi!” Nhìn Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, Tần Vũ gật đầu, sau đó tiếp tục ra hiệu.

“Cô về trước, đợi tôi ở lối vào, tôi lên trên xem, xem xung quanh có lối ra nào khác không.” “Đi đi, tôi sẽ về nhanh thôi.” Tần Vũ nói xong, tiếp tục đi lên đỉnh yêu tháp.

Mục tiêu của Tần Vũ, là nữ hoàng đầu tiên của Ma Quốc.

Đồng thời, cũng là chủ mộ của tầng đầu tiên của yêu tháp này.

Chương 44

Tần Vũ cẩn thận bước qua rất nhiều quan tài, leo lên từng tầng từng tầng của bậc thang yêu tháp.

Rất nhanh, ở tầng cao nhất của Yêu Tháp Chín Tầng, Tần Vũ nhìn thấy một chiếc quan tài vàng khổng lồ, xuất hiện trước mắt.

Nhìn những văn tự ghi chép xung quanh, Tần Vũ xác định chủ nhân trong quan tài vàng, là nữ hoàng đầu tiên của Ma Quốc.

Chiếc quan tài này, cũng là mục tiêu của anh.

Bên cạnh quan tài vàng, Tần Vũ phát hiện, trên quan tài vàng, bò đầy những con Trùng Băng Hỏa Lam Diễm dày đặc.

Tần Vũ bắt đầu cẩn thận khống chế.

Bởi vì, một khi kinh động đến những con Trùng Băng Hỏa Lam Diễm đó trên diện rộng, Thần Thuật Khống Trùng cũng không thể khống chế trên diện rộng được.

Mọi việc cẩn thận là hơn.

Dưới sự khống chế của Tần Vũ, những con Trùng Băng Hỏa Lam Diễm đó từng chút một di chuyển, cuối cùng bò sang nơi khác.

Thấy vậy, Tần Vũ đeo găng tay, hai tay dùng lực đẩy chiếc quan tài vàng trước mặt, dần dần lộ ra bộ xương bên trong.

Khi chiếc quan tài vàng được mở ra, Tần Vũ sững sờ, bộ hài cốt bên trong lại có màu vàng kim.

"Tích đinh!" "Điểm danh tại Nữ hoàng đầu tiên của Ma quốc!" "Hệ thống thông báo, chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng điểm danh cấp Thần, thưởng thiên phú 'Long Vương Huyết Mạch'."

Thiên phú Long Vương Huyết Mạch: Có nguồn gốc từ tổ tiên của thần thú trong Sơn Hải Kinh cổ đại, Long Vương.

Long Vương vốn có uy áp cường đại, là thủy tổ của các loài có huyết mạch rồng rắn trong thiên hạ, có thể trấn áp tộc rắn và các loài bò sát.

Theo thông báo của hệ thống, Tần Vũ phát hiện trên mu bàn tay mình xuất hiện một hình xăm Long Vương, uốn lượn dọc theo cánh tay.

Sau đó, nó dần biến mất, chìm vào dưới da, không còn dấu vết.

"Có thể trấn áp tộc rắn và các loài bò sát ư?" Nhìn phần thưởng trước mắt, thiên phú huyết mạch có thể trấn áp tộc rắn và các loài bò sát này cũng khá thích hợp.

Dù sao thì chẳng bao lâu nữa, cả nhóm sẽ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nơi đó chính là thiên đường của rắn đen.

Có được thiên phú huyết mạch này, không chừng cũng có tác dụng với loài rắn đen quỷ dị kia, xem như thêm một thủ đoạn bảo mệnh.

Lúc này, khi Tần Vũ đang tiếp tục cảm nhận thiên phú 'Long Vương Huyết Mạch', bên tai lại vang lên thông báo của hệ thống.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ điểm danh Yêu Lâu Ma Quốc!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Khế Ước Phục Sinh." Khế Ước Phục Sinh: Sau khi sử dụng, có thể khiến nữ hoàng (nữ vương) mang huyết mạch Ma tộc phục sinh.

Sau khi phục sinh, sẽ tuyệt đối phục tùng Túc chủ. (Lưu ý: Điều kiện phục sinh yêu cầu thi thể còn nguyên vẹn.) Nhìn thông báo về Khế Ước Phục Sinh của hệ thống, Tần Vũ bất chợt cảm thấy hơi kinh ngạc.

Nhưng Tần Vũ cũng nhanh chóng chấp nhận phần thưởng.

Điểm danh cấp Thần, chắc chắn không đơn giản.

"Tuyệt đối phục tùng?" "Có chút thú vị." Lúc này, Tần Vũ đã hiểu ra, phàm là người có huyết mạch Ma tộc hoàn chỉnh, lại bảo tồn được thi thể nguyên vẹn, ngoài Tinh Tuyệt Nữ Vương ra, e rằng không còn lựa chọn nào khác.

Nói vậy, nếu có thể phục sinh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thì dường như cũng không tệ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ điểm danh, Tần Vũ liếc nhìn những thứ bên trong quan tài vàng.

Trong đó, đồ tùy táng của nữ hoàng Ma quốc đầu tiên không hề ít.

Trong số đó có một viên châu.

Trông có vẻ không tệ.

Đã đến đây rồi, Tần Vũ cũng không thể tay không trở về.

Lúc này, Tần Vũ lấy ra một cây nến, sau khi xua đuổi đám Lam Diễm Băng Hỏa Trùng, Tần Vũ liền thắp nến ở góc đông nam.

Một phút trôi qua, cây nến không có bất kỳ thay đổi nào.

Tần Vũ liền chọn lấy minh khí.

Rất nhanh!

Một viên châu ấm áp đã nằm trong tay Tần Vũ.

Sau khi cất viên châu, Tần Vũ lập tức khôi phục lại mọi thứ như cũ, không để người khác nhìn ra dù chỉ một dấu vết bị động chạm.

Lúc này, khi mọi người đang có chút sốt ruột, bóng dáng Tần Vũ xuất hiện.

Vừa rồi, Lão Hồ không thấy Tần Vũ một lúc lâu nên đã có chút lo

lắng.

Ông định lên tầng trên của yêu tháp xem thử.

Chương 45

Nhưng khi thấy Tần Vũ quay về, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tần gia, sao về muộn vậy?" "Ừm, gặp chút sự cố nhỏ." "Đã giải quyết xong rồi." Tần Vũ tìm một lý do để cho qua chuyện.

"Đi thôi, ngoài lối vào này ra, căn bản không có nơi nào khác để rời khỏi đây." Nói rồi, mấy người quyết định quay lại đường cũ.

Mấy ngày sau, Tần Vũ rời khỏi sông băng, sắp đến được thành phố sa mạc, điểm đến cuối cùng.

"Tần tiên sinh, đây là lộ trình tôi đã sắp xếp dựa trên tài liệu, anh xem qua đi." Dương Tuyết Lỵ nói, đưa quyển sổ trong tay cho Tần Vũ.

Dựa vào quy hoạch lộ trình, Tần Vũ xem xét, thấy cơ bản khớp với ấn tượng trong đầu, không có sai lệch.

"Được rồi." "Phải rồi, khi đến thành phố sa mạc, tôi cần tìm một người dẫn đường để đưa chúng ta đi." "Tìm người dẫn đường?" "Tại sao?" "Chẳng lẽ mấy người chúng ta ra tay mà không tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ, nói.

Lúc này, đối với lời nói của Lão Hồ, Tần Vũ chỉ lắc đầu, tiếp tục nói: "Không tìm không được, chỉ vài ngày nữa là đến tháng gió cát, sẽ có bão cát đen." "Trong cơn bão cát đen, chúng ta rất dễ mất phương hướng." "Nếu có một người dẫn đường quen thuộc sa mạc, có thể giúp chúng ta không bị lạc đường." "Như vậy, cũng là một sự đảm bảo cho tính mạng." "Hơn nữa." "Vào sa mạc, nếu không có lạc đà, chúng ta sẽ chết vì kiệt sức." Tần Vũ đã nghĩ đến An Lực Mãn.

Một người được mệnh danh là bản đồ sống trong sa mạc.

Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ bừng tỉnh ngộ.

Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh cũng ghi lại thông tin này, sắp xếp để Lão Hồ và Bàn Tử đi tìm người.

Đến thành phố sa mạc, theo đề nghị của Tần Vũ, Bàn Tử và Lão Hồ đi dò hỏi, tìm kiếm An Lực Mãn.

Nửa ngày trôi qua.

Lão Hồ và Bàn Tử có chút phiền muộn quay về.

Vừa đi vừa nói: "Mẹ nó, lão già cứng đầu thế này, Bàn gia ta lần đầu tiên thấy đấy." "Nếu mà ở Tứ Cửu Thành!" "Tao nhất định phải dạy dỗ lão cho ra trò." "Thôi đi, bớt chém gió lại." "Về bàn bạc với Tần gia đã." Lúc này, tại quán trọ, Tần Vũ nghe Lão Hồ và Bàn Tử kể lại, không ngờ mời An Lực Mãn lại khó đến vậy.

Vừa mở miệng đã đòi một khoản tiền lớn, đúng là hét giá trên trời.

Xem ra, phải tự mình ra tay rồi.

Nói rồi, Tần Vũ liền gọi Lão Hồ và Bàn Tử, một lần nữa đến chỗ An Lực Mãn.

Dưới sự dẫn đường của Lão Hồ, Tần Vũ đến một sân nuôi lạc đà, chỉ thấy An Lực Mãn đang ngồi xổm bên cạnh chuồng lạc đà, hút một tẩu thuốc, dáng vẻ có phần ung dung.

"An Lực Mãn?" An Lực Mãn ngẩng đầu, liếc nhìn Tần Vũ, rồi lại nhìn Lão Hồ và Bàn Tử sau lưng anh, nói.

"Lại đến à." "Tôi đã nói rõ với các anh rồi, không đạt được yêu cầu của tôi, tôi sẽ không đi sa mạc, ai đến cũng vô dụng thôi, đi đi." Lúc này, giọng điệu của An Lực Mãn có chút cứng rắn, mắt không ngừng liếc qua người Tần Vũ, dường như cho rằng đã nắm chắc

phần thắng, có chút không kiêng nể gì.

Thấy vậy, Tần Vũ cười cười.

Chỉ thấy Tần Vũ đến bên cạnh An Lực Mãn, cầm lấy sợi dây chuyền trước ngực lão, nhấc lên nhấc xuống.

"Lão gia tử." "Thứ này, trông có vẻ quen mắt nhỉ." "Chắc không phải là do một đám người nước ngoài tặng cho ông đấy chứ?" Tần Vũ nói, giọng điệu đột nhiên thay đổi, cố ý nói: "Không đúng, lão gia tử, sao tôi cảm thấy trên đó có sát khí nhỉ?" "Chẳng lẽ đã hại người rồi?" "Hay là, vứt người ta trong sa mạc rồi?" Nghe lời Tần Vũ, sắc mặt An Lực Mãn lập tức đại biến.

"Nói bậy bạ gì đó!" "Không hiểu các người nói gì cả!" "Đi đi, tôi phải nghỉ ngơi." An Lực Mãn nói, định đứng dậy, chuẩn bị vào nhà.

Thấy dáng vẻ có chút hoảng hốt của An Lực Mãn, Tần Vũ lập tức gọi: "Lão Hồ!

Đi mời đồng chí công an đến đây, nói với họ, tôi có chuyện muốn tố cáo." "Tố cáo?" "Được, tôi đi ngay." Tuy Lão Hồ không hiểu lắm, nhưng phối hợp rất tốt.

Nghe cuộc đối thoại sau lưng, An Lực Mãn sắp vào nhà lập tức dừng lại, quay người nhìn Tần Vũ.

"Có chuyện gì từ từ nói mà." "Đừng làm vậy mà." "Lúc này vào sa mạc, Allah sẽ không đồng ý đâu mà." "Hay là đợi thêm mấy ngày nữa đi mà?" "Giá cả chúng ta thương lượng lại mà." An Lực Mãn nói, mắt đảo lia lịa.

"Đợi mấy ngày?" "Đợi mấy ngày nữa, e là ông đã chạy mất rồi nhỉ?" "Lão gia tử, đi hay không, chỉ cần một câu thôi." "Nếu đi, mọi chuyện đều dễ thương lượng." "Còn nếu không đi, tôi sẽ kể chuyện đám người nước ngoài mất tích cho đồng chí công an nghe." "Biết

đâu, dựa vào manh mối này, đồng chí công an cũng sẽ tra ra được gì đó." "Ông nói có phải không?" Khoảnh khắc đó, nghe mấy câu của Tần Vũ, An Lực Mãn bất lực thở dài, biết rằng nếu không đồng ý, hôm nay đừng hòng yên ổn.

"Được mà!" "Được mà!" "Ngày mai đi!" "Nhưng tiền thì không thể thiếu được đâu mà." "Đám lạc đà của tôi cần phải ăn no mà." "Nếu không lấy đâu ra sức mà vào sa mạc chứ." Nghe lời An Lực Mãn, Lão Hồ và Bàn Tử sau lưng lập tức cảm thấy không thể tin nổi, nhìn nhau một cái.

Hay thật, lúc bọn họ đến mời, lão gia tử này trăm lần không đồng ý, chê giá quá thấp, hét giá trên trời.

Kết quả.

Tần gia ra tay, vậy mà chỉ vài câu đã giải quyết xong?

Giá cả lại còn rất phải chăng.

"Tần gia, lợi hại thật!" Bàn Tử giơ ngón tay cái về phía Tần Vũ.

"Được rồi." "Bớt nịnh bợ tôi đi." "Tử Bàn Tử, nhớ kỹ, đừng thấy lão già này hôm nay đồng ý dễ dàng như vậy, thực ra, lão ta ma mãnh lắm đấy." "Trong lòng có nhiều mưu mô tính toán lắm." "Thế này, hôm nay cậu và Lão Hồ thay phiên nhau canh giữ, nhất định phải trông chừng gã này, đề phòng gã này nửa đêm dắt lạc đà chạy mất." Nghe Tần Vũ dặn dò, Lão Hồ lập tức hiểu ra.

"Tần gia!" "Yên tâm đi!" "Nếu để người chạy mất!" "Tôi sẽ làm thịt hết đám lạc đà này." Lão Hồ nói, dùng khóe mắt liếc nhìn An Lực Mãn.

"Gì cơ?" "Tạo nghiệp quá!" "Lạc đà không được giết đâu mà!" Lúc này, nhìn Tần Vũ và Lão Hồ đối thoại, An Lực Mãn ở bên cạnh lập tức dập tắt ý định bỏ trốn tạm thời.

Xem ra, phải lên kế hoạch lại.

Ngày hôm sau, sau khi An Lực Mãn đồng ý dẫn đường, mọi người bắt đầu thu dọn hành lý cần mang theo.

Chương 46

“Tần gia, lợi hại thật.” “May mà tôi và Lão Hồ nghe lời anh, không ngủ.” “Nếu không, mẹ nó tối qua lão ta thật sự định bỏ trốn.” Trước khi khởi hành, Bàn Tử đến bên cạnh Tần Vũ, vừa nhìn An Lực Mãn đang sắp xếp đoàn lạc đà, vừa kể lại chuyện tối qua cho Tần Vũ nghe.

Bàn Tử nói không sai, lão già này ranh ma vô cùng, nhân lúc đi vệ sinh, vậy mà đã trèo tường sau.

Lúc sắp chạy thoát, đáng tiếc lại bị Lão Hồ chặn lại.

Nghe lời Bàn Tử, Tần Vũ không hề bất ngờ.

Sau đó mở miệng nói.

“Bình thường thôi!” “Đợi khi chúng ta vào sa mạc, lão ta chắc chắn sẽ khuyên chúng ta nản lòng thoái chí.” “Một lát nữa, cứ tiếp tục theo dõi là được.” “Được thôi!” Bàn Tử cười cười, nói: “Công việc này chắc chắn không vấn đề gì, cứ giao cho tôi, cho dù là một con ruồi, cũng đừng hòng thoát khỏi mắt Bàn gia.” Nói rồi, Bàn Tử tỏ vẻ tự tin, vỗ ngực đảm bảo với Tần Vũ sẽ làm tốt việc này.

Khi Tần Vũ và Bàn Tử đang trao đổi, ở phía bên kia, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng đang nghiên cứu lộ trình.

Lúc này, An Lực Mãn đã sắp xếp xong hành lý đột nhiên nói.

“Tôi nói trước với các người rồi đó nha.” “Vào sa mạc, nếu có chết, cũng không liên quan đến tôi đâu mà.” “Nhất định phải cẩn thận đó mà.” Lời của An Lực Mãn khiến Dương Tuyết Lỵ có chút khó hiểu.

“Lão gia tử, tại sao lại nói vậy?” “Tại sao ư?” “Bởi vì bây giờ là tháng gió cát mà, có gió cát, đâu đâu cũng có bão lớn mà.” “Chỉ cần hơi

bất cẩn một chút là sẽ không về được đâu mà.” “Tôi phải nói trước với các người đó mà.” “Nếu có chết đó mà.” “Cũng không liên quan đến tôi đâu mà!” An Lực Mãn vừa nói vừa liếc nhìn mấy người.

Lời của An Lực Mãn cũng khiến mọi người ngơ ngác.

Hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Thấy cảnh này, Tần Vũ cười cười.

“Nghe là được rồi.” “Lão gia tử đang nói đến chuyện tiền nong đấy.” “Ý của ông ấy là, chỉ cần tiền vào việc, mọi chuyện đều dễ giải quyết.” “Lão gia tử, tôi nói có đúng không?” “Đúng mà!” “Nói vậy mới là bạn bè chứ mà!” Qua lời giải thích của Tần Vũ, mọi người lập tức hiểu ra nguyên nhân, thì ra lão gia tử đang đòi tiền.

Muốn vào sa mạc, phải trả tiền trước đã.

Thời gian trôi đi, đoàn lạc đà khởi hành, tiến vào sa mạc.

Sáng sớm mấy ngày sau.

Dưới sự dẫn đường của An Lực Mãn, mọi người đi qua một di chỉ cổ đại.

“Tích đinh!” “Điểm danh tại di chỉ nha môn cổ trong sa mạc!” “Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Tị Nghĩ Châu.” Tị Nghĩ Châu: Trong vòng 24 giờ, không bị kiến tấn công.

Tần Vũ liếc nhìn, nơi này chính là một nha môn cổ đại, cũng là nơi trú ẩn khỏi bão cát đen trong ký ức.

Tính thời gian, cơn bão cát này cũng sắp đến rồi.

“Lão gia tử.” “Đi lâu như vậy rồi, hôm nay nghỉ tạm ở đây đi, ngày mai chúng ta hẵng đi tiếp.” “Nghỉ ngơi?” “Làm gì mà, bây giờ còn sớm, chưa phải lúc nghỉ ngơi đâu mà.” “Chúng ta có thể tiếp tục đi mà.” Tần Vũ nhảy xuống lạc đà, đến bên cạnh An Lực Mãn.

“Lão gia tử, tôi thấy trời sắp thay đổi rồi.” “Không chừng, sẽ có bão cát đen đấy.” “Bão cát đen?” “Không thể nào đâu mà, nhìn thời tiết đẹp thế này.” “Làm gì có.” Lúc này, An Lực Mãn vừa nói xong, bầu trời đột nhiên biến sắc.

Người xưa có câu, ráng sớm không ra cửa, ráng chiều đi ngàn dặm.

Vậy mà bầu trời lúc này, lại xuất hiện ráng sớm.

An Lực Mãn vừa nhìn, hỏng bét rồi mà.

Lão Hồ thấy vẻ mặt nghiêm trọng của An Lực Mãn, lập tức hỏi: “Lão gia tử, sao vậy?” “Tiểu Hồ đồng chí, nhìn thời tiết đột nhiên thay đổi, không phải điềm tốt đâu mà.” “Tần gia nói đúng, chúng ta phải nghỉ ngơi rồi.” “Xem ra mà, ngày mai mới đi được.” An Lực Mãn vừa nói xong không lâu, gió cát dần thổi đến, ngày càng mạnh.

Chỉ thấy ở phía chân trời xa xôi, đột nhiên xuất hiện một cơn bão đen kịt, đang càn quét tới.

“Mẹ kiếp!” “Mau trốn!” Thấy cảnh này, mọi người lập tức nhảy xuống lạc đà, trốn vào di chỉ nha môn đó.

Bên ngoài, sau khi An Lực Mãn buộc chặt lạc đà, lập tức đến bên cạnh Tần Vũ: “Tần gia, lợi hại thật mà, sao anh nhìn ra được vậy mà.” “Nhìn ra được à, nói thật nhé, ông trời nói cho tôi biết đấy.” “Nói cho tôi biết, ông đang định bỏ trốn đấy.” An Lực Mãn vừa nghe, dường như những tính toán trong lòng lập tức bị người ta biết được.

“Tần gia, tôi đâu có trốn đâu mà.” “Đùa thôi mà.” “Anh ở đây, tôi đâu dám trốn mà.” An Lực Mãn nói, lập tức tìm một chỗ, ngồi xuống ngoan ngoãn, cầu nguyện với Allah.

Cơn bão gào thét, mọi người đều thấy may mắn, nếu không phải Tần Vũ phát hiện ra điều bất thường, e rằng đã bị gió cát nuốt chửng

rồi.

Đêm xuống, vì cơn bão cát đen, xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng dê hoang kêu.

"Này!" "Có dê!" "Lão Hồ, hay là chúng ta ra ngoài săn con dê hoang, nướng chút thịt dê ăn thử?" Bàn Tử đột nhiên đến bên cạnh Lão Hồ, nói.

"Nướng thịt dê?" "Muốn chết thì có thể ra ngoài thử xem mà." "Lúc này, vì có bão cát đen, nên đám dê hoang mới xuất hiện ở gần đây, để tránh bão." "Nhưng mà." "Đừng quên, ngoài dê ra, ở đây còn có bầy sói hoang nữa mà." "Anh không biết đấy thôi, loài sói hoang gặp bão cát đen, căn bản sẽ không tru lên đâu, chúng thích trốn đi." "Có dê thì sẽ có sói." "Lúc này ra ngoài, hoàn toàn là tự lộ mục tiêu." "Đợi gió cát qua đi mà, đám sói hoang đó sẽ chui ra, tìm đến đây, nhe nanh múa vuốt." "Đám dê kia mà, cũng sẽ giơ ra cặp sừng nhọn." An Lực Mãn nói, dường như có chút chế giễu ý nghĩ viển vông của Bàn Tử.

Nhưng nói thật, ra ngoài lúc này, đúng là có chút không sáng suốt.

Nếu bị bầy sói nhắm tới, thì phiền phức to.

Nói chuyện một hồi, mọi người bắt đầu kể vài câu chuyện liên quan đến sói.

Lần này, Tần Vũ kể chuyện, ở một sa mạc Gobi, có một người một mình chiến đấu với bầy sói, giết suốt ba ngày ba đêm, biến thành kẻ cuồng sát.

Kể đến đây, mọi người cảm thấy rùng mình.

Đêm khuya, cơn đói ập đến, khi Bàn Tử nói đến chuyện nướng thịt dê, Tần Vũ đột nhiên có ý tưởng.

Chương 47

Lúc này, nướng chút thịt dê cũng không tệ.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền đứng dậy.

Cầm theo đèn pin và đồ nghề chuyên dụng trong tay.

Thấy Tần Vũ đứng dậy, Lão Hồ cũng đứng lên.

"Tần gia, anh định làm gì?" "Lão Hồ, vừa rồi Bàn Tử nói một câu, bụng tôi đúng là có chút đói rồi." "Vậy, tôi đi kiếm chút đồ ăn." "Không chừng, chúng ta cũng sẽ được ăn dê nướng nguyên con." Tần Vũ vừa nói, Bàn Tử lập tức nói: "Tần gia, hay là tôi và Lão Hồ đi cùng anh nhé." "Không cần, một mình tôi hành động tiện hơn, nhiều người lại phiền phức." "Mọi người ở đây đợi đi." "Tuyệt đối đừng động vào bất cứ thứ gì." Tần Vũ nói xong, lập tức đi ra ngoài, men theo bức tường đất tìm kiếm dấu vết của dê hoang.

Rất nhanh, ở một góc, Tần Vũ phát hiện một con.

Nhưng, bên cạnh cũng phát hiện mấy con sói hoang.

Đám sói hoang đó nhìn thấy Tần Vũ, lập tức nhe răng gầm gừ, lộ ra vẻ hung tợn.

Tần Vũ cầm ngang thanh Ngư Tràng, lập tức xông tới.

Không lâu sau, chỉ thấy mấy con sói hoang đã chết bất đắc kỳ tử giữa đồng hoang, một con dê hoang đã nằm trên vai Tần Vũ.

Gió cát rất lớn, như dao cứa vào mặt.

Khi Tần Vũ quay người trở về.

Vừa hay nhìn thấy An Lực Mãn đi ra.

An Lực Mãn cũng nhìn thấy cảnh Tần Vũ giết sói hoang.

“Hít!” An Lực Mãn hít một hơi khí lạnh, miệng lập tức bị lùa đầy cát, vội rụt đầu lại.

Lúc này, trong lòng An Lực Mãn có chút run rẩy.

Vừa rồi, An Lực Mãn cảm thấy Tần Vũ có chút quá hung hãn.

Đối mặt với bầy sói, dao nào dao nấy hạ xuống, mắt cũng không chớp.

Nghĩ vậy, chẳng lẽ anh ta sẽ biến thành kẻ cuồng sát sao?

An Lực Mãn càng nghĩ càng sợ.

Giải quyết xong đám sói hoang xung quanh, Tần Vũ cũng mang dê hoang về nơi trú ẩn, gọi Lão Hồ và Bàn Tử xử lý.

Sau đó, anh đến bên cạnh An Lực Mãn.

“Lão gia tử, vừa rồi ông về lúc nào vậy?” “Cái đó mà, tôi ra ngoài đi vệ sinh thôi mà.” “Yên tâm, tôi không thấy gì cả đâu mà.” An Lực Mãn nhìn Tần Vũ, có chút sợ hãi, nhớ lại lúc Tần Vũ ra ngoài, đã từ chối Lão Hồ và Bàn Tử đi cùng.

An Lực Mãn cho rằng, đó là chuyện Tần Vũ không muốn người khác biết.

Vậy mà mình lại vô tình bắt gặp.

Nghĩ vậy, lòng An Lực Mãn lại hoảng lên, thật sự có chút sợ Tần Vũ sẽ giống như kẻ cuồng sát, giết người diệt khẩu.

Đối với sự sợ hãi của An Lực Mãn, Tần Vũ cười cười.

Không nói gì thêm.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng phát hiện An Lực Mãn có chút bất thường, liền đi tới, lại gần Tần Vũ.

“Tần tiên sinh!” “Lão gia tử An Lực Mãn sao vậy?” “À à, không

sao, bị tôi dọa sợ thôi." "Lúc nãy ra ngoài, tôi chẳng phải gặp mấy con sói hoang sao, tiện tay giải quyết luôn." "Không ngờ, lại bị lão gia tử An Lực Mãn nhìn thấy." Tần Vũ vừa nói, Dương Tuyết Lỵ dường như đã hiểu ra, nhưng có chút không dám tin.

"Tần tiên sinh, anh gặp mấy con sói?" "Đều giải quyết hết rồi?" "Ừm!" "Sao có thể?" "À à, nếu không tin, cô có thể hỏi lão gia tử." Nghe lời Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ quay người nhìn An Lực Mãn bên cạnh, chỉ thấy An Lực Mãn gật đầu lia lịa.

Khi bão cát đen ngày càng dữ dội, Dương Tuyết Lỵ đang gác đêm ở cửa hang đột nhiên bị cát bay vào mắt, vô tình va vào Tần Vũ bên cạnh.

Cảm nhận được sự khác thường, Tần Vũ tỉnh giấc.

Thấy Dương Tuyết Lỵ đang dụi mắt.

"Bị cát bay vào mắt à?" Nghe lời Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Cô dụi mắt lia lịa.

Càng dụi.

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy càng khó chịu.

Lúc này, thấy bộ dạng của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ lắc đầu, liền đưa tay ra, định giúp một tay.

Dường như, khi cảm nhận được hành động của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ vừa định né ra, thì nghe Tần Vũ nói.

"Đừng động đậy, nếu không lấy cát ra, cẩn thận mắt cô sẽ bị mù đấy." "Ngoan ngoãn chút đi, tôi xem cho." Bị Tần Vũ nói vậy, lại thêm quá khó chịu, Dương Tuyết Lỵ cũng không phản đối nữa.

Chương 48

Nhìn Dương Tuyết Lỵ, khi Tần Vũ chạm vào mí mắt cô, đột nhiên phát hiện cô gái này vừa run lên.

Rõ ràng.

Cô gái này lần đầu tiếp xúc gần như vậy với đàn ông.

Rất nhanh, Tần Vũ đã tìm thấy những hạt cát đó.

Ghé sát lại, lập tức thổi một hơi.

"Thế nào?" "Đỡ nhiều rồi." Dương Tuyết Lỵ cảm nhận được, mắt không còn cộm như vừa rồi nữa.

Lúc này, những người khác đều đang ngủ, chỉ có Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ thức, qua lại vài câu, hai người bắt đầu trò chuyện.

"Tần tiên sinh, trên người anh, có phải có bí mật rất lớn không?

Tại sao tôi luôn không thể nhìn thấu anh?" "Nhìn thấu tôi?" "Tại sao phải nhìn thấu tôi?" "Hiện tại không tốt sao?" Trong quá trình trò chuyện, Dương Tuyết Lỵ cảm thấy tò mò về thân phận của Tần Vũ.

Mỗi khi hỏi Tần Vũ, anh đều chỉ mỉm cười, lắc đầu.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên nói: "Dương tiểu thư, tôi nói tôi là chân mệnh thiên tử của cô, cô tin không." "Tin, hay là anh xem cho tôi một quẻ nữa nhé?" "Được!" Tần Vũ cũng không từ chối, xòe lòng bàn tay ra.

"Đến đây!" "Viết một chữ vào lòng bàn tay tôi, viết xong, tôi sẽ xem cho cô." Lúc này, nhìn lòng bàn tay Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ lại nhìn vào mắt anh, cười cười, nói.

"Tần tiên sinh." "Anh đang chiếm hời của tôi phải không." "À à,

tôi có chiếm hời hay không, phải xem cô nghĩ thế nào." "Cô cho là có, thì là có." "Cô cho là không, thì là không." "Hơn nữa, có hời không chiếm, là đồ ngốc." Nhìn Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng dứt khoát, không còn e thẹn nữa, trực tiếp viết một chữ 'Đạo' vào tay Tần Vũ.

Chữ 'Đạo' này, cô đã tiếp xúc từ nhỏ.

"Đạo?" "Tôi xem nào." Rất nhanh, Tần Vũ đã sắp xếp xong lời nói.

Biết nên nói thế nào rồi.

"Dương tiểu thư!" 16.

"Chữ này tôi có thể nhìn ra được điều đầu tiên, chính là gia thế của cô hiển hách, không phải người bình thường." "Nói thừa, tôi giàu như vậy, anh không nhìn ra à." Tần Vũ chỉ lắc đầu, không tiếp lời Dương Tuyết Lỵ, tiếp tục nói: "Cả đời cô, đều liên quan đến một con mắt." "Dường như, người nhà của cô cũng vậy." "!" Lúc này, nghe Tần Vũ giải thích, trong đầu Dương Tuyết Lỵ đột nhiên vang lên một tiếng "ong", như nổ tung!

Dương Tuyết Lỵ có chút không thể tin nổi nhìn Tần Vũ.

Đúng vậy, gia đình cô, cả đời đều liên quan đến một con mắt.

Ông nội như vậy.

Cha cũng như vậy.

Chỉ là, chuyện này quá thần bí, người bình thường cũng sẽ không tin.

"Tiếp tục đi!" "Tiếp tục đi." Dương Tuyết Lỵ lắng nghe Tần Vũ nói tiếp.

Càng nghe, Dương Tuyết Lỵ càng kinh ngạc.

Việc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, là vì muốn tìm Mộc Trần

Châu trong truyền thuyết, để giải trừ lời nguyền.

Không phải để hoàn thành di nguyện của cha.

Cũng không phải vì hứng thú thám hiểm.

Vậy mà những vấn đề này, Tần Vũ đều nói đúng hết, gần như không có chút sai lệch.

Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ có chút cảnh giác.

"Tần tiên sinh, rốt cuộc anh là ai?" "Tại sao lại tiếp cận tôi?" "Tiếp cận?" "Không, cô sai rồi." "Tôi không hề tiếp cận cô." "Những điều này đều là tôi dự đoán." "Nếu cô không tin, có những chuyện, ngày mai sẽ rõ." "Ngày mai?" "Tại sao?" Dương Tuyết Lỵ có chút không hiểu.

Tần Vũ nói: "Thế này, ngày mai khi cơn bão dừng lại, một vòng tai nạn mới sẽ bắt đầu." "Lúc đó, chúng ta sẽ gặp một đợt tấn công." "Đương nhiên, cô cũng không cần quá lo lắng." Nghe lời Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu, ánh mắt dán chặt vào Tần Vũ.

Thấy vậy, Tần Vũ cũng không để ý đến Dương Tuyết Lỵ nữa, trực tiếp tìm một chỗ, tiếp tục nghỉ ngơi.

Nhưng cả đêm đó, Dương Tuyết Lỵ lại hoàn toàn không ngủ được, tâm tình mãi không thể bình tĩnh.

Trời sáng, gió cát bên ngoài dần yếu đi.

Lúc này, chỉ nghe một tiếng kêu đau của Bàn Tử, đột nhiên phá vỡ giấc ngủ của mọi người.

Chỉ thấy một con kiến đỏ to bằng ngón tay, đang cắn vào cổ Bàn Tử, để lại một vết thương.

Trên vết thương, có vết bỏng rát.

“Hít!” “Mẹ nó!” “Kiến gì mà cắn đau thế!” 17.

Bàn Tử khi bắt con kiến đỏ đột nhiên cảm thấy hơi nóng, lập tức vẩy vẩy tay.

“Chết tiệt!” Nhìn con kiến đỏ trên người Bàn Tử, Lão Hồ dường như nghĩ ra điều gì, lập tức chạy ra ngoài.

Chương 49

Lập tức ngây người!

Hay thật, xung quanh toàn là một mảng đỏ rực, toàn là loại kiến đó.

Thỉnh thoảng, trên nhiều vùng cát phẳng, liên tục trồi lên từng ụ đất.

Chỉ thấy một lượng lớn kiến đỏ chui ra, nhanh chóng bò về phía này.

Trong chốc lát, nhiệt độ xung quanh dần tăng lên rất nhiều.

"Không ổn rồi, bên ngoài toàn là loại kiến đó, chúng ta bị bao vây rồi." Lão Hồ quay về, sắc mặt có chút hoảng hốt, không biết phải làm sao.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nghĩ đến lời của Tần Vũ.

Ngày mai, khi gió cát dừng lại, chúng ta sẽ gặp một đợt tai nạn.

Chẳng lẽ?

Tất cả đều là thật?

Đối mặt với nguy cơ bất ngờ, Dương Tuyết Lỵ lập tức nhìn Tần Vũ.

"Tần tiên sinh, chúng ta phải làm sao?" Nghe Dương Tuyết Lỵ nói, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Tần Vũ.

"Dương tiểu thư, trước khi xuất phát, tôi bảo cô chuẩn bị bom khói xua đuổi đâu rồi?" "Đều ở bên ngoài cả." "Ở chỗ lạc đà à?" "Ừm." Tần Vũ nhìn về phía lạc đà, chỉ thấy đám lạc đà đó sớm đã bị dọa sợ, chạy lên một đồi cát xa.

Lúc này, muốn lấy lại bom khói xua đuổi đã không kịp.

"Bàn Tử!" "Vừa rồi, cậu cảm thấy con kiến làm bỏng tay?" "Đúng vậy!" Nghe vậy, Tần Vũ đã có cách.

Tần Vũ lập tức lấy ra một cái hũ màu đen mang theo bên người, chỉ thấy Tần Vũ mở nắp ra, có một con bọ cánh cứng màu đen (Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương) bò ra.

Nó bò lên quần áo Tần Vũ, rung động đôi cánh.

Lúc này, dường như cảm nhận được gì đó, Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương có vẻ hơi hưng phấn.

Rất nhanh, một loại khí tức nhàn nhạt lan tỏa ra xung quanh.

Con Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương lập tức bay ra ngoài.

Lúc này, chỉ thấy những con kiến đỏ tiếp xúc với Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương, lập tức hóa thành bột đen.

Khi Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương xuất hiện, đám kiến đỏ đó như gặp phải thứ gì đáng sợ.

Lập tức hỗn loạn.

Vòng vây vốn đã được tổ chức tốt, trong nháy mắt bị Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương phá vỡ.

Đám kiến đó không ngừng lùi lại.

"Chúng lui rồi!" "Đám kiến đó lui rồi!" "Mau đi!" Lúc này, dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, mọi người lập tức rời khỏi đây, xuyên qua bầy kiến hành quân sa mạc màu đỏ, thoát khỏi vòng vây của chúng.

Sau khi thoát khỏi vòng vây của kiến đỏ sa mạc, ánh mắt của mọi người đều hướng về Tần Vũ.

Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử nói: "Tần gia, vừa rồi là chuyện gì vậy?

Đám kiến đó hình như sợ con bọ mà anh lấy ra?" Bàn Tử vừa hỏi.

Cũng là điều Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ muốn biết.

Tần Vũ nói: "Không có gì kỳ lạ, hồi nhỏ, tôi thường hay nghịch mấy con côn trùng kỳ lạ làm thú cưng." "Nó là thú cưng của tôi." "Trùng hợp là, con thú cưng trong tay tôi, bẩm sinh thích nuốt chửng những thứ có nhiệt độ cao, đám kiến đỏ đó, vừa hay trên người mang theo nhiệt lượng khổng lồ." "Cho nên vừa hay có thể khắc chế đám kiến đỏ sa mạc đó." "Hay thật, sinh vật nhỏ bé kỳ lạ như vậy, mau cho tôi xem nào!" Nói rồi, Bàn Tử vừa định đưa tay ra, lập tức bị Tần Vũ ngăn lại.

"Tử Bàn Tử, nếu cậu dám chạm vào nó, giây tiếp theo, cậu sẽ biến thành một vũng nước mủ." "Nước mủ?" "Tần gia, anh đang lừa tôi đấy à?" Thấy Bàn Tử không tin, Tần Vũ nhìn xung quanh, chỉ thấy có một con dê hoang bị sói cắn chết.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức đặt Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương lên xác con dê hoang.

Lúc này, chỉ thấy Hủ Ngọc Phỉ Trùng Vương đột nhiên cắn vào da dê.

Trong nháy mắt, xác con dê đó lập tức hóa thành một vũng nước mủ, chỉ còn lại đống xương trắng.

"Hít!" Thấy cảnh này, Bàn Tử đột nhiên lùi lại, cảm thấy sau lưng lạnh toát, có chút may mắn.

"Tần gia, tại sao nó không..." "Bởi vì khí tức của cậu xa lạ, sẽ khiến nó tấn công, phóng ra độc dịch." "Tần gia, vậy tại sao anh lại không bị..." "Nói nhảm, tôi không bị tấn công, vì tôi đã ấp nó từ nhỏ, cho nên, cũng chỉ có tôi mới có thể khống chế nó." "Chạm vào nó." "Chắc chắn sẽ chết." "Có muốn thử không?" Lúc này, nghe những lời

bịa đặt của Tần Vũ, đầu Bàn Tử lắc như trống bỏi, ra sức lắc.

Kể từ khi rời khỏi di chỉ nha môn cổ, thoát khỏi nguy cơ kiến đỏ sa mạc, địa vị của Tần Vũ đã vô hình trung tăng lên rất nhiều.

Mấy ngày sau, khi tiếp tục đi trong sa mạc.

Vấn đề thiếu nước ngày càng nghiêm trọng.

"Tần gia." "Lão Hồ." "Cứ đi tiếp thế này, e rằng chúng ta chưa tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã chết khát rồi." Lúc này, Bàn Tử nằm bò trên lưng lạc đà, nói.

Chương 50

Nhìn sa mạc vô tận, cổ họng Tần Vũ cũng nuốt một cái, có chút khô và rát.

May mà đã gần đến di chỉ thành cổ Tây Dạ.

Nếu không có gì bất ngờ, tối nay có thể tìm được nguồn nước.

“An Lực Mãn, có tìm được không?” “Đã gần một ngày rồi.” “Đừng vội mà, đợi qua khỏi vùng sa mạc này, tìm được di chỉ Cô Mặc, tôi có thể tìm được nguồn nước.” “Cố gắng lên mà!” An Lực Mãn nói, cũng đang tiếp tục quan sát xung quanh.

Quan sát các dấu hiệu địa lý trong sa mạc.

Một giờ sau.

Bàn Tử: “An Lực Mãn, tôi hỏi ông bao lâu nữa sẽ đến di chỉ Cô Mặc, có thể cho một con số chính xác không.” “Cứ thế này nữa, lão tử đây nhất định phải giết lạc đà đấy!” “Sắp rồi mà!” “Sắp rồi mà!” “Tôi vừa xem rồi, đi qua vùng sa mạc này, chúng ta sẽ đến thôi, gần lắm rồi.” Nghe lời An Lực Mãn, mọi người chỉ có thể tin thêm một lần nữa.

May mà, bây giờ không còn bão cát, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn rất nhiều.

Đêm xuống, không còn ánh nắng gay gắt, một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua.

An Lực Mãn có chút bối rối.

Rõ ràng nhớ là ở đây, nhưng không biết tại sao, vẫn không tìm thấy dấu vết của di chỉ Cô Mặc.

Lúc này!

Tần Vũ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời sao và trăng sáng.

Mơ hồ phát hiện ra một số điều bất thường.

Chỉ thấy có một ngôi sao rất sáng, rất phù hợp với cách cục tinh tượng trong Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, Thiên Tinh Dẫn Lộ.

"Lão Hồ!" "Nhìn lên trời xem, có phát hiện gì không." Lúc này, được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ cũng quan sát.

Nhìn một lúc, cũng phát hiện ra ngôi sao sáng đó.

"Tần gia, chẳng lẽ là ở đó." Tần Vũ gật đầu, khẳng định với Lão Hồ.

"Xem ra, suy nghĩ của ông giống tôi!" "Nếu tôi không đoán sai, nơi đó sẽ có một đại mộ phong thủy." "Thậm chí." "Nếu không có gì bất ngờ, đó chính là di chỉ Cô Mặc." Khi mục tiêu mới được phát hiện, cả nhóm lập tức lên đường trong đêm đến đó.

Nửa canh giờ trôi qua, chỉ thấy An Lực Mãn đột nhiên kích động!

"Đến rồi!" "Đến rồi!" "Đến nơi đó rồi, đó chính là di chỉ Cô Mặc!" "Ở đó có nguồn nước!" Lúc này, mọi người thúc giục lạc đà chạy nhanh hơn.

Theo hướng An Lực Mãn chỉ, chỉ thấy một cung điện giống như thành trì, xuất hiện trước mắt.

Dưới ánh trăng, nó tỏa ra một khí tức cổ xưa.

Rất nhanh, khi vào cung điện của cổ thành, đi chưa được bao xa, đã tìm thấy cái giếng cổ mà An Lực Mãn nói.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức chạy tới.

Chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách, truyền đến từ dưới giếng.

“Tần gia!” “Có nước!” “Ở đây có nước!” Bàn Tử nói, hưng phấn chạy về, từ một cái túi lấy ra dụng cụ múc nước, lại quay về bên giếng cổ.

Chỉ thấy Bàn Tử sau khi múc được nước, liền ngồi thẳng xuống đất, ôm thùng nước ừng ực uống.

“Mẹ nó!” “Giải khát thật!” Những người khác cũng nhanh chóng chạy đến.

Lúc này, khi mọi người đã lấy đầy nước, chỉ thấy Tần Vũ lấy ra Phi Long Thần Trảo cố định ở một đầu, lập tức nhảy xuống giếng cổ!

“Mẹ kiếp!” Chỉ thấy khóe mắt Bàn Tử, tận mắt chứng kiến Tần Vũ nhảy vào giếng cổ, lập tức la lên!

“Tần gia!!!” “Tử Bàn Tử, la cái gì vậy!” “Lão Hồ!” “Tần gia nhảy giếng!” “Hả?” Thấy Bàn Tử la lên như vậy, Lão Hồ nhìn lại, đâu còn thấy bóng dáng Tần gia.

Trong lúc căng thẳng, mọi người lập tức vây quanh.

Bám vào thành giếng cổ.

“Tần gia!” “Tần gia!!!” Nhìn cái giếng cổ đen ngòm, Lão Hồ chỉ có thể hét lên.

Dưới giếng, nghe tiếng la bên tai, Tần Vũ suýt chút nữa giật mình.

“Không cần lo lắng!” “Tôi phát hiện ra vài thứ ở dưới này!” “Dưới này có một ngôi mộ cổ!” “Hả?” Nghe Tần Vũ trả lời, giáo sư Trần kích động.

“Mau!” “Để tôi xuống!” “Dưới đó nhất định là lăng mộ vương tử Cô Mặc!” “Đây là một phát hiện trọng đại!” “Mau!” Giáo sư Trần chỉ muốn nhảy xuống ngay lập tức!

Khi phát hiện ra mộ cổ, mọi người lần lượt theo dây thừng trượt

xuống, đến đáy giếng cổ.

Đúng vậy, dưới giếng cổ, lại có một không gian lớn như vậy, truyền đến từng luồng khí mát lạnh.

Cách đó không xa, có một mật đạo mộ cổ được lát bằng nhiều gạch đá, kéo dài vào sâu bên trong.

Chương 51

Men theo mật đạo đi vào.

Chỉ thấy một cánh cửa đá khổng lồ xuất hiện trước mắt.

"Tích đinh!" "Điểm danh tại cổ mộ Cô Mặc!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Mảnh vỡ thần bí." "..." Lúc này, trên cửa đá, dán một tấm da hổ phủ đầy bụi.

Giáo sư Trần như một đứa trẻ phát hiện ra kho báu, không ngừng vuốt ve tấm da hổ trên cửa đá.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy giáo sư Trần cẩn thận gỡ tấm da hổ xuống, đẩy cửa đá ra, chuẩn bị đi vào.

Đột nhiên!

Chỉ thấy một bóng đen khổng lồ lập tức ập tới!

"Cẩn thận!" "Nguy hiểm!" Thấy bóng đen xuất hiện, tất cả mọi người liền lùi lại phía sau.

Nhưng vẫn không thể thoát khỏi phạm vi tấn công.

Khi Bàn Tử thấy bóng đen đó giơ cây trường thương lên, đang chuẩn bị đâm tới, trong lòng đột nhiên lạnh toát.

"Xong rồi!" Bàn Tử thầm nghĩ, có lẽ mình sẽ toi đời ở đây rồi.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi bóng đen cầm thương sắp đâm vào tim Bàn Tử, đột nhiên, bóng đen lập tức tan biến, hóa thành một làn bụi mờ, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Hít!" "Chuyện gì vậy?" "Tranh màu trừ tà." Tần Vũ liếc nhìn một cái liền hiểu ra.

Loại bích họa này, do thời gian quá lâu, bị không khí ăn mòn, đã hình thành nên một lớp bột phấn không ổn định.

Vừa rồi khi Giáo sư Trần đẩy cửa đá ra, đúng lúc luồng không khí dao động nên mới gây ra tình huống như vậy, xuất hiện cảnh bóng đen tấn công.

Nghe Tần Vũ giải thích, Bàn Tử đã hiểu ra.

Bàn Tử sờ lên ngực, thở phào nhẹ nhõm, may mà không có nguy hiểm, không thì đúng là lỗ to rồi.

Báu vật chưa lấy được mà đã mất mạng.

Đồng thời, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ lúc này cũng đã hiểu ra.

"Đi thôi, chúng ta vào trong xem sao." Bước vào trong mộ thất, không gian bên trong khá rộng rãi.

Có hơn chục cột đá.

Trên các cột đá đều buộc những bộ xương khô với đủ các tư thế khác nhau, trông có chút đáng sợ và dữ tợn.

Lúc này, Giáo sư Trần đã kích động từ lâu liền lập tức tiến lên, lẩm bẩm một mình, đóng vai trò người giải thích.

Hóa ra, những bộ xương khô này đều là nô lệ dùng để tế lễ, đều là những nô lệ đã phạm phải sai lầm lớn.

Tần Vũ không nghe Giáo sư Trần giới thiệu, mà nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy ở một góc, trên mặt đất xuất hiện bốn chiếc vòng đồng, bên trên đã phủ đầy bụi bặm.

Tần Vũ phát hiện ra vòng đồng, liền biết ngay rằng bên dưới đây, chắc chắn là một mật đạo thông tới lăng mộ chính.

"Lão Hồ, qua đây." Nghe Tần Vũ gọi, mọi người lập tức đến bên cạnh hắn, có chút khó hiểu.

“Tần gia, sao thế?” “Mọi người, mỗi người một tay nhấc cái này lên.” “Nhấc cái gì?” Lúc này, Lão Hồ nhìn thấy vòng đồng trên mặt đất, sau khi quan sát kỹ lưỡng, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Trước đó, ở đây, họ không tìm thấy quan tài của chủ mộ, hay bất kỳ cơ quan nào.

Hóa ra là ở đây, bị một lớp bụi đất che phủ.

Phát hiện ra vòng đồng, mấy người hợp lực kéo ra, lôi lên một khối đá khổng lồ.

Bên dưới khối đá, lộ ra một lối vào mật đạo.

Mật đạo có chút tối đen, không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Chỉ thấy Tần Vũ nói: “Dương tiểu thư, cô ném một ống lân quang vào xem thử đi.” “Được!” Khi ống lân quang được ném vào, ánh sáng lập tức chiếu rọi khắp không gian bên dưới.

Có thể thấy rõ những bậc thang đi xuống.

“Xuống được rồi!” Mọi người men theo bậc thang đi xuống, không gian bên dưới cũng giống như bên trên, trên các vách đá xung quanh đều là những bức bích họa tinh xảo.

Trong thoáng chốc, họ đã bị những bức bích họa tuyệt đẹp này thu hút.

Ở chính giữa là một chiếc quách đá khổng lồ, được điêu khắc những hoa văn kỳ lạ.

Theo chân các bức bích họa, khi mọi người đi đến bức cuối cùng, Dương Tuyết Lỵ dừng lại, có vẻ muốn nói lại thôi.

Bức bích họa cuối cùng có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chương 52

Nhưng để xác nhận suy đoán trong lòng, Dương Tuyết Lỵ quay người nhìn Tần Vũ, nói: "Tần tiên sinh!" "Anh có cảm thấy bức bích họa này có gì khác biệt không?" Đối với câu hỏi của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ biết trong lòng cô đang nghi ngờ điều gì, liền nói.

"Yêu quái Nữ vương Tinh Tuyệt chứ gì." Lúc này, Tần Vũ vừa dứt lời, Dương Tuyết Lỵ lập tức nhìn chằm chằm vào hắn, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

"Tần tiên sinh, anh cũng cho là như vậy sao?" "Không phải tôi cho là như vậy." Rất nhanh, cuộc trò chuyện của hai người lập tức thu hút sự chú ý của Lão Hồ và Giáo sư Trần, khiến họ dừng lại, lắng nghe cuộc trao đổi của cả hai.

"Yêu quái?" "Có chút thú vị." Nghe vậy, Giáo sư Trần dường như có hứng thú với con yêu quái vừa được nhắc tới, liền bảo Dương Tuyết Lỵ nói ra suy nghĩ của mình.

Theo lời giới thiệu của Dương Tuyết Lỵ, mọi người mới biết rằng, trên bức bích họa cuối cùng, khuôn mặt của Nữ vương Tinh Tuyệt không ai có thể nhìn thấy được, một khi đã nhìn thấy khuôn mặt của Nữ vương Tinh Tuyệt, người đó có thể sẽ biến mất không dấu vết.

"Hít!" "Không thể nào!" Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Lão Hồ cảm thấy không thể tin được.

Lẽ nào, chỉ nhìn một cái vào khuôn mặt thôi mà lại có thể biến mất không tăm tích?

"Tần gia, anh có tin không?" Đối với câu hỏi của Lão Hồ, Tần Vũ chỉ đáp lại một câu.

“Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện kỳ lạ.” “Biết đâu, truyền thuyết là thật thì sao.” “Hả?”, nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ cũng thoáng sững sờ tại chỗ, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những trải nghiệm của mình, càng lúc càng kinh ngạc.

Hắn nghĩ đến cuộc gặp gỡ ở lăng mộ tướng quân trước đó, nghĩ đến hai đứa tiểu quỷ kia.

Hắn nghĩ về câu nói “Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện kỳ lạ, biết đâu, truyền thuyết là thật thì sao”.

Đột nhiên, Lão Hồ liếc nhìn Tần Vũ một cái.

Hắn đột nhiên phát hiện ra, Tần gia trước mắt này, dường như có thể biết nhiều thứ hơn, nhìn thấy nhiều điều bí ẩn hơn, còn mình thì lại giống như ếch ngồi đáy giếng.

Lão Hồ hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng.

Trong lòng thầm nghĩ, nhất định phải học hỏi Tần Vũ nhiều hơn.

Lúc này, trong lăng mộ của vương tử Cô Mặc, ngoài những bức bích họa tinh xảo xung quanh, không còn thứ gì có giá trị khác.

Nhưng, Tần Vũ lại dán mắt vào chiếc quách đá trước mặt.

“Lão Hồ!” Tần Vũ gọi một tiếng, chỉ làm một động tác đẩy tay, Lão Hồ lập tức hiểu ý.

“Bàn Tử, lấy đồ nghề ra!” “Được thôi!” Đối với chiếc quách đá trước mắt, Bàn Tử đã sớm nóng lòng muốn thử rồi, muốn mở cái này ra xem.

Bởi vì trên bích họa có nhắc đến, vương tử Cô Mặc mỗi năm đều cống nạp cho Nữ vương Tinh Tuyệt một lượng lớn vàng bạc châu báu.

Vì vậy, Bàn Tử cho rằng trong quan tài chắc chắn sẽ có đồ tốt.

Thấy hành động của Bàn Tử, Giáo sư Trần lập tức tiến lên ngăn lại, nhìn Tần Vũ và Lão Hồ.

"Các người định làm gì?" "Làm gì à?" Giáo sư Trần có chút căng thẳng, dường như đã đoán ra được điều gì đó.

"Chúng tôi muốn mở quan tài." "Giáo sư Trần, dựa theo bức bích họa vương tử Cô Mặc ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, bên trong hẳn là có ghi chép về Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Thậm chí là bản đồ chi tiết hơn." Thông qua bức bích họa vừa rồi, họ cũng tìm được một vài manh mối, trong quách đá, hẳn là có một đoạn ghi chép.

"Không được!" "Làm vậy sẽ phá hoại cổ mộ." "Đây là báu vật vô giá." "Không được động vào lung tung." Giáo sư Trần vẫn tiếp tục kiên trì, kiên quyết không cho Tần Vũ mở quan tài.

Thấy bộ dạng của Giáo sư Trần, Tần Vũ tiếp tục nói.

"Giáo sư Trần!" "Trong môi trường như thế này, mở quan tài căn bản sẽ không ảnh hưởng gì đến cổ mộ." "Huống hồ." "Ông và người nhà của Dương Tuyết Lỵ quen biết nhau." "Ông nói xem, có thể mở chiếc quan tài này hay không, trong lòng ông cũng hiểu rõ." "Cho nên, cũng không cần phải nói nhiều với tôi như vậy." "Nếu không thì đừng đi Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa." Tần Vũ nhìn Giáo sư Trần, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Sau đó, hắn lại nhìn Dương Tuyết Lỵ.

"Dương tiểu thư!" "Có một số chuyện, nếu muốn giải mã bí mật trên người mình, hy vọng cô có thể phối hợp." Lúc này, bị Tần Vũ nói như vậy, trong lòng Dương Tuyết Lỵ cũng có chút dao động, nảy sinh một vài thay đổi.

Từ khi Tần Vũ gia nhập đội, Dương Tuyết Lỵ đã chứng kiến quá nhiều điều không thể tưởng tượng được, cũng thấy được đủ loại bí

ẩn trên người Tần Vũ.

Có lẽ có thể tin tưởng hắn.

Nghĩ vậy, Dương Tuyết Lỵ gật đầu, đồng ý với Tần Vũ.

Công việc thuyết phục Giáo sư Trần do cô làm.

"Giáo sư Trần!" "Chúng ta đến đây, công trình nghiên cứu mấy chục năm của ông sắp được thấy ánh mặt trời, cứ để họ mở ra đi." "Như vậy, chúng ta cũng có thể phát hiện ra mối quan hệ giữa Cô Mặc và Tinh Tuyệt, cùng với bí mật của năm đó." "Nếu lỡ mất cơ hội này, ở nơi hoang vu này, nếu không có những nhân tài như Tần tiên sinh và Hồ tiên sinh, e rằng sau này chúng ta căn bản không tìm được nữa." "Vâng." Nghe vậy, thấy Dương Tuyết Lỵ khuyên nhủ, Giáo sư Trần khẽ thở dài một tiếng, rồi đồng ý.

"Được rồi." "Mở đi." "Cẩn thận một chút." Đối với việc mở quan tài, sau khi không còn ai phản đối, Bàn Tử liền đặt một cây nến ở góc đông nam của quan tài.

"Mô Kim Hiệu Úy?" Nhìn động tác của Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ nói ra một chức danh.

"Hồ tiên sinh, các anh là Mô Kim Hiệu Úy?" Nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi, Lão Hồ không trả lời, dường như đã dừng động tác lại.

Ngay sau đó, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lại lên tiếng: "Định Bàn Tử Quải Thiên Kim, Hải Tử Quái Hưởng." "Câu Trảo Thích Can Tử, Đảo Đấu Quán Đại Đỉnh Nguyên Lương, Nguyệt Chiêu Tử Viễn Thải Bao Bất Thượng." Lão Hồ đột nhiên kinh ngạc, quay người nhìn Dương Tuyết Lỵ.

"Vô Hữu Nguyên Lương, Sơn Thượng Bàn Sài, Sơn Hạ Thiêu Thủy." "Cảm vấn vị Đỉnh Thượng Nguyên Lương, khả tại hà phương Phân Sơn Giáp, sách đắc kỷ đạo Khâu Môn?" Nghe vậy,

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: “Nhất Giang Thủy, Lưỡng Ngạn Cảnh, Đồng Sơn Thượng Bàn Sài, Sơn Hạ Thiêu Hỏa.” “Giá Cô Phân Sơn Giáp, Diêu Tử Giải Khâu Môn.” “Đa Tằng Đăng Bảo Điện, Vô Xử Mịch Long Lâu.” Lão Hồ vừa nghe, trong lòng kinh ngạc, Giá Cô Phân Sơn Giáp?

Bàn Sơn Đạo Nhân?

“Dương tiểu thư, cô rõ ràng biết những điều này.” “Vậy tại sao trước đây lại giả vờ không hiểu phong thủy?” Dương Tuyết Lỵ nghe lời Lão Hồ, liền nói: “Tôi tuy biết những mật ngữ tiếng lóng này, nhưng, sự truyền thừa của phái Bàn Sơn Đạo Nhân lại không nằm trong tay tôi.” “Tôi chỉ có thể hiểu tư liệu, chứ không hiểu kỹ xảo.” “Hồ tiên sinh, các anh không phải là Mô Kim Hiệu Úy sao?” Lúc này, khung cảnh có chút yên lặng, Bàn Tử và Giáo sư Trần, vì cuộc đối thoại vừa rồi mà cảm thấy ngơ ngác, có chút không hiểu.

Chương 53

Nhìn tình hình trước mắt, Tần Vũ cũng lắc đầu.

“Phí cả sự truyền thừa, toàn là nửa vời.” “Được rồi, đừng lề mề nữa, mau mở quan tài đi, nếu không mở nữa, trời bên ngoài sắp sáng rồi đấy.” Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ lập tức hiểu ra.

Bởi vì, trong nghề này, có một câu nói: Người thắp nến, quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt không sờ vàng.

Lúc này, chính là thời điểm tốt để mở quan tài.

Được Tần Vũ nhắc nhở, Bàn Tử châm nến.

Sau khi nến được châm, Lão Hồ đi vòng quanh quách đá, cầm lấy đồ nghề Bàn Tử đưa, chuẩn bị mở quan tài.

Thế nhưng, Lão Hồ và Bàn Tử tìm mãi mà không phát hiện ra bất kỳ kẽ hở nào trên thân quan tài.

“Tần gia, cái này…” Đối với sự khó xử của Lão Hồ và Bàn Tử, Tần Vũ đi một vòng quanh quách đá.

Rất nhanh, Tần Vũ đã phát hiện ra vấn đề.

Nắp quách đá này hoàn toàn khớp với mặt đất.

Mặt bên của quách đá dường như liền với mặt đất, thậm chí cắm sâu vào lòng đất, cho nên, trên nắp quách đá, căn bản không có bất kỳ kẽ hở nào để cạy.

“Không cần cạy.” “Nó được điều khiển bằng cơ quan.” “Vặn cái đĩa tròn kia.” Nói rồi, Tần Vũ lập tức chỉ cho Lão Hồ một chỗ, chỉ thấy có một cái đĩa đá hơi nhô ra, được giấu rất kín.

Nếu không quan sát kỹ, thật sự không thể phát hiện.

Nhìn chỗ Tần Vũ chỉ, Lão Hồ lập tức đưa tay vặn cơ quan.

Chỉ nghe tiếng ‘cạch’ một tiếng vang lên.

Dần dần, chỉ thấy chiếc quách đá trước mắt từ từ nâng lên.

Nắp quan tài mở ra, mọi người đều đeo khẩu trang, lùi lại phía sau nhiều bước.

Nhìn sự thay đổi trước mắt, chỉ thấy một bóng đen đột nhiên lao về phía Bàn Tử, phát ra tiếng gầm rú dữ tợn.

“Mẹ kiếp!” “Đại cương thi!” Bàn Tử thấy vậy, lập tức rút ra móng lừa đen.

Nhưng, nó vẫn không có tác dụng.

Cương thi va vào một cú, Bàn Tử cảm thấy ngũ tạng lục phủ như vỡ nát, đau đớn tột cùng.

Ngay lúc đó, cương thi đột nhiên đổi hướng, lao thẳng về phía Giáo sư Trần.

Trong khoảnh khắc, Giáo sư Trần kinh hãi, hoảng sợ, lập tức ngồi phịch xuống đất.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng ở bên cạnh.

Giáo sư Trần vốn tưởng rằng trong quách đá chỉ có thi thể của vương tử Cô Mặc thôi.

Không ngờ, lại xuất hiện một thứ đáng sợ như vậy!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bóng dáng Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy thanh Ngư Trường kiếm trong tay hắn lập tức cứa qua cổ cương thi.

Cộp cộp~ một cái đầu lâu khô quắt lăn đến dưới chân Giáo sư Trần.

Lúc này, Giáo sư Trần, Bàn Tử, đều thở hổn hển.

"Tần gia!" "Quá đỉnh!" Bàn Tử lập tức giơ hai ngón tay cái lên!

Nguy hiểm được giải trừ, Bàn Tử nhìn Giáo sư Trần nói: "Tôi nói này Giáo sư Trần, nếu để đội khảo cổ của ông giải quyết thứ này, liệu có ai sống sót không." Nghe lời Bàn Tử, Giáo sư Trần nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, hồi lâu không nói.

Lúc này, sau khi cương thi bị tiêu diệt, trong quan tài chỉ còn lại một chiếc hộp màu đen.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức đeo găng tay, lấy chiếc hộp màu đen đó xuống, đến bên cạnh Tần Vũ.

"Đồ tốt đây!" "Thứ này nặng thật, chắc chắn đáng tiền!" "Tần gia, ngài xem thử đi." Lúc này, nghe Bàn Tử nói, Giáo sư Trần ở bên cạnh lập tức chen vào, nhận lấy chiếc hộp màu đen.

"Dù có đáng tiền đến mấy, nó cũng là của quốc gia!" Nhưng, Giáo sư Trần nghiên cứu hồi lâu mà không phát hiện ra điều gì bất thường, không thể mở được, mặt toát đầy mồ hôi.

Giáo sư Trần ngẩng đầu, có chút ngượng ngùng đưa lại cho Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, có chút cạn lời.

"Xì!" "Tôi còn tưởng ông mở được chứ." "Hóa ra." "Ông già cũng bó tay à." "Đúng là mũi cắm hành lá, giả làm voi." "Bàn Tử, không được vô lễ." Lão Hồ đột nhiên nói với Bàn Tử một câu, sau đó, cũng quan sát chiếc hộp trước mặt.

Nhấn xuống một nút, bên kia lại lòi ra một cái khác.

Vô số cơ quan lồi lõm, cái này nối tiếp cái kia, căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

“Để tôi xem thử.” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nhận lấy.

Chương 54

Mấy phút sau, ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng đã thử rất nhiều lần, vẫn không thể giải được cơ quan của chiếc hộp này.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ.

"Tần gia, hay là anh thử xem?" "Tôi ư?" "Được thôi, tôi thử một chút." Tần Vũ nhận lấy chiếc hộp màu đen, ý niệm vừa động, thi triển Thần cấp giám định thuật.

Dưới Thần cấp giám định thuật, hắn lập tức biết được nguyên lý.

Những cơ quan đó chồng chéo phức tạp, vòng này nối vòng kia.

Nhưng, chỉ với một động tác đơn giản, chỉ nghe trong chiếc hộp màu đen truyền ra tiếng cơ quan 'cạch cạch', ngay sau đó, chiếc hộp màu đen lập tức được mở ra.

Cảnh này lập tức khiến Lão Hồ ngây người.

"Cái này." "Đơn giản vậy sao?" Ngoài Tần Vũ ra, những người khác có chút không thể tin được, vừa rồi có bao nhiêu nút cơ quan được thiết lập, chỉ cần một bước là xong?

Lúc nghiên cứu vừa rồi, ai nấy đều bận đến vò đầu bứt tai.

Kết quả vào tay Tần Vũ, lại… "Sao?" "Mọi người nghĩ nó khó lắm à?" "Không hề phức tạp." "Hít!" Nghe lời Tần Vũ, những người này càng cảm thấy không thể nhìn thấu Tần Vũ, càng nhìn càng kinh ngạc.

"Được rồi, xem bên trong có gì trước đã." Nói rồi, Tần Vũ mở nắp hộp ra, chỉ thấy bên trong đặt một miếng ngọc bội màu tím.

Mặt trước của ngọc bội có một con mắt độc nhất kỳ lạ, mặt sau

của ngọc bội cũng được điêu khắc những hoa văn tinh xảo.

Chỉ thấy hai ngọn núi thánh được điêu khắc ở phía xa.

Trên bầu trời phía xa, lại khắc một con mắt kỳ quái, dường như đang nhìn xuống xung quanh.

Nhìn miếng ngọc bội, Dương Tuyết Lỵ phát hiện ra, họ đã đến gần núi thánh hơn.

Tinh Tuyệt Cổ Thành mà họ vất vả tìm kiếm, sắp xuất hiện rồi.

Trong một lúc, hơi thở của cô có chút gấp gáp.

Tìm được manh mối, họ lập tức rời khỏi di chỉ Cô Mặc, tất cả mọi người men theo lộ trình tiếp tục đi.

"Tần gia!" "Nhìn cái sa mạc đen ngòm trơ trụi này xem, làm gì có bóng dáng núi thánh nào chứ." "Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm chỗ rồi?" "Tần gia, hay là chúng ta quay về đi." "Cứ đi tiếp thế này, không chừng tất cả chúng ta đều sẽ chết khát ở đây mất." Cái nắng gay gắt như muốn thiêu đốt cả sa mạc.

Tất cả những điều này khiến An Lực Mãn cảm thấy kiệt sức.

Ngay cả bướu trên lưng lạc đà cũng đã nhỏ đi rất nhiều, khiến An Lực Mãn cũng xót xa.

"Sa mạc đen?" Khi Dương Tuyết Lỵ nghe thấy sa mạc đen, cô lập tức lật sổ tay ra tra cứu.

Rất nhanh, Dương Tuyết Lỵ đã có phát hiện.

"Tìm thấy rồi!" "Tần tiên sinh, xem này, trong sổ tay, nhà thám hiểm đó đã mất dấu vết của con sông ngầm ở sâu trong sa mạc đen, trong một vùng biển chết, ông ấy đã gặp được hai ngọn núi từ tính màu đen khổng lồ đối diện nhau trong ánh hoàng hôn." "Giống như những chiến binh màu đen." "Bảo vệ một thành phố trong truyền

thuyết.” Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, An Lực Mãn nói.

“Làm gì có chứ!” “Nhìn xem ở đây làm gì có!” An Lực Mãn chỉ một vòng xung quanh, sau đó, lại tiếp tục cầu nguyện, hy vọng Hồ Đại Đại có thể bảo vệ.

“An Lực Mãn!” “Đưa cho tôi đồng bạc trên cổ ông.” “Tôi có thể tìm thấy ngọn núi từ tính màu đen đó.” “Hả!” Lời nói của Tần Vũ lập tức khiến mọi người kinh ngạc.

“Được mà!

Được mà!” “Nếu không tìm được nữa, chúng ta mau quay về đi!

Đừng đi nữa mà”, An Lực Mãn nói.

Tần Vũ nhận lấy đồng bạc của An Lực Mãn, dưới ánh mắt của mọi người, chỉ thấy Tần Vũ đặt đồng bạc nằm ngang, giữ cho tầm mắt ngang bằng với đồng bạc và đường chân trời của sa mạc, bắt đầu quan sát sa mạc xung quanh.

Phương vị đông nam.

Phương vị tây bắc.

Cuối cùng ở phương vị đông bắc, Tần Vũ nhìn thấy một bóng đen cao hơn mặt nước biển, xuất hiện trong tầm nhìn của mình.

“Tìm thấy rồi!” “Ở bên đó!” Tần Vũ chỉ phương hướng.

Mọi người lập tức nhìn sang.

Nhưng, họ không nhìn thấy gì cả.

Ở đó, là một vùng sa mạc đen hun hút, trải dài vô tận.

“Đây, dùng cái này xem thử.” “Giữ cho tầm mắt ngang bằng với đồng bạc và đường chân trời của sa mạc, rồi nhìn lại xem.” Dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ nhận lấy đồng bạc, quan sát

theo phương pháp đó.

Càng nhìn, Dương Tuyết Lỵ càng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nhanh hơn nữa, toàn thân trên dưới, lúc này cũng run lên.

Ngay sau đó, Dương Tuyết Lỵ lập tức quay người, nhìn Tần Vũ.

Giây tiếp theo!

Chương 55

Dương Tuyết Lỵ lại ôm chầm lấy Tần Vũ trước mặt mọi người!

"Tần tiên sinh!" "Chúng ta tìm thấy rồi!" "Chúng ta tìm thấy núi từ tính rồi!" Dương Tuyết Lỵ giống như một cô bé nhảy cẫng lên.

Đột nhiên, dường như nhận ra điều gì đó, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ lập tức đỏ mặt, rời khỏi Tần Vũ, cưỡi lạc đà, lao về phía núi từ tính.

Bàn Tử nhìn thấy, đỉnh thật, đây mới là thứ mình cần.

Đây mới là cuộc đời của đàn ông chứ.

Thấy Dương Tuyết Lỵ đi, mọi người cũng lập tức đuổi theo!

Trên đường đi, Bàn Tử lại gần Lão Hồ, nói.

"Lão Hồ xem kìa." "Xem thủ đoạn của Tần gia người ta kìa, lợi hại!

Nhiều cô gái thích thế cơ chứ.

Sao hai chúng ta lại không có phúc khí tốt như vậy nhỉ?" "Nhìn Anh Tử xem!" "Còn cả cô nhóc nhà họ Hoàng kia nữa!" "Đều có chút ý tứ với Tần gia." "Nói xem, ông nhìn có thấy chua không!" Bàn Tử càng nói càng có chút khâm phục Tần Vũ, cũng có chút ghen tị.

Lúc này, Bàn Tử đã quyết định.

Sau này, nhất định phải kéo Lão Hồ theo, nhất định phải ở bên cạnh Tần gia, học hỏi nhiều hơn.

Phong phú thêm kiến thức, khai sáng cái đầu gỗ của Lão Hồ.

Khi đoàn lạc đà đang phi nước đại, đột nhiên, chỉ thấy lạc đà lập tức dừng lại, không đi nữa.

Lão Hồ nhìn An Lực Mãn, lập tức hét lên: “Tôi nói này An Lực Mãn lão gia, lạc đà nhà ông không nghe lời nữa à?” “Nhanh lên đi chứ!” “Núi từ tính ở ngay trước mắt rồi!” “Thắng lợi của cách mạng sắp trong tầm tay rồi!” An Lực Mãn nhìn những con lạc đà sau lưng, lẩm bẩm mấy câu, vừa đánh vừa mắng.

Dù An Lực Mãn cố gắng thế nào, những con lạc đà này vẫn chết sống không nhúc nhích, không ngừng dậm chân tại chỗ, có chút nóng nảy.

Thử mấy lần, An Lực Mãn hết cách, sau đó lập tức nói: “Hồ đồng chí, không được rồi, những con lạc đà này dường như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.” “Chỉ có thể đi bộ thôi.” “Đi bộ?” Lúc này, núi từ tính đã ở ngay trước mắt, khoảng cách cũng không quá xa.

Trong tình huống này, Tần Vũ cũng đã biết một vài nguyên nhân.

Lạc đà sở dĩ sợ hãi, là vì những con rắn đen kia, cho nên không dám di chuyển. 18.

Nhưng vì đã phát hiện ra tung tích của rắn đen, Tần gia cũng nhảy xuống lạc đà, bắt đầu đi về phía trước.

“Tần gia!” Lão Hồ thấy vậy, lập tức bỏ lạc đà, theo bước chân Tần Vũ, đuổi theo.

Đến gần núi từ tính, nhìn hẻm núi đen kịt, Dương Tuyết Lỵ dùng ống lân quang ném về phía trước, chỉ thấy mấy cỗ thi thể xuất hiện trước mắt mọi người, toàn thân da dẻ đen sạm, vẻ mặt kinh hãi, phảng phất như đã nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

“Tần gia!” “Cách chết này có chút quá quỷ dị rồi.” Từ xa, Lão Hồ nhìn một cái, những người này chết không nhắm mắt, thậm chí có chút quái dị.

“Được rồi, đừng qua đó.” “Những người đó bị rắn độc tấn công,

rất nguy hiểm.” “Mọi người đợi tôi ở đây, tôi đi lấy vũ khí.” Lão Hồ vừa nghe có nguy hiểm, lập tức nói: “Để tôi đi cùng anh, nhiều người sức mạnh lớn.” “Không cần, mọi người ở đây trông chừng là được rồi, đến đó, không chừng, lại thành chờ chết.” “Tôi...” Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ mặt đầy mờ mịt.

Nội tâm phảng phất như bị tổn thương một vạn điểm.

“Tần gia, Lão Hồ tôi đây, cũng là người từng ra trận đấy.” “Vô dụng!” “Ông xem phong thủy thì còn có thể dùng được.” Lúc này, Tần Vũ quay người, nhìn Dương Tuyết Lỵ.

“Dương tiểu thư.” “Sao thế?” “Cho tôi mượn máy ảnh của cô.” “Được!” Tần Vũ cầm máy ảnh, khi khoảng cách càng gần, lúc cách những kẻ săn trộm đó không xa, chỉ thấy từ miệng một thi thể nam, đột nhiên lao ra một con rắn đen.

Chỉ thấy vảy trên người nó phát ra ánh sáng đỏ, trên đầu có một cục thịt giống như con mắt, mở ra hàm răng nanh dữ tợn.

Đột nhiên, con rắn đen lập tức lao về phía Tần Vũ.

Nhìn thấy con rắn đen xuất hiện, Dương Tuyết Lỵ đang quan sát nhất cử nhất động của Tần Vũ, lúc này, lập tức cảm thấy một nỗi kinh hoàng không tên.

Con mắt rắn đỏ rực, có chút rợn người.

Cô chưa từng thấy loại rắn nào như vậy, hình dáng kỳ quái, tốc độ cực nhanh.

Lúc này, khi con rắn đen sắp lao vào cổ Tần Vũ, đột nhiên một tia sáng lạnh lóe lên, chỉ thấy lưỡi kiếm của thanh Ngư Trường kiếm, lập tức xuyên qua đầu con rắn đen, một đòn chí mạng.

“Hít!” “Bàn Tử, ông có thấy rõ Tần gia ra kiếm không?” “Không!” “Sao tôi cứ có cảm giác, chỉ trong nháy mắt, con rắn đó đã bị kiếm

xuyên qua rồi nhỉ?" "Dương tiểu thư thì sao?" "Đừng hỏi tôi, tôi chỉ thấy con rắn chết rồi." Trong khoảnh khắc Tần Vũ hành động, Lão Hồ còn chưa kịp phản ứng.

Cũng không nhìn rõ.

Lúc này, Tần Vũ nhìn con rắn đen trên mũi kiếm, vung nó xuống đất, tiếp tục di chuyển.

Do bản thân đã được cường hóa, Tần Vũ cũng nghe thấy động tĩnh của mấy con rắn đen khác, đang lục tục bò đến.

Rất nhanh, những con rắn đen đó xuất hiện, bao vây lấy hắn, lè lưỡi rắn ra.

"Không ổn rồi!", khi những con rắn đen đó xuất hiện, Lão Hồ có chút không thể ngồi yên.

"Không được, không thể để Tần gia một mình đối mặt!" "Bàn Tử!" "Lấy đồ nghề!" "Tôi phải đem tình hữu nghị cách mạng tiến hành đến cùng!" Nói rồi, Lão Hồ định giơ súng săn lên, chuẩn bị chi viện cho Tần Vũ ở phía trước.

Chương 56

Nhưng, trong giây tiếp theo, chỉ thấy ánh đèn flash của máy ảnh lóe lên, chiếu sáng cả hẻm núi.

Có chút chói mắt!

Khi ánh sáng lóe lên, chỉ thấy những con rắn đen hung dữ đang vây quanh, lần lượt nổ tung, mất đi đặc trưng sinh mệnh.

Trong nháy mắt, mối đe dọa đối với Tần Vũ lập tức được giải trừ.

"Sợ ánh sáng?" "Những con rắn đen này sợ ánh sáng?" Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ bừng tỉnh.

"Tôi hiểu rồi!" "Hồ đồng chí, những con rắn đen này vì sống lâu trong bóng tối, cho nên, rất sợ ánh sáng!" "Đèn flash trên máy ảnh của Tần gia vừa hay khắc chế chúng, khiến chúng không thể thích ứng." "Chẳng trách Tần tiên sinh bảo tôi chuẩn bị thêm pin." "Còn cả lựu đạn choáng nữa." Nguy hiểm được giải trừ, Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ, vẫy tay, ra hiệu cho họ qua.

Khi đến gần, Bàn Tử với vẻ mặt hớn hở.

"Tần gia!" "Cái chiêu xuyên rắn vừa rồi anh luyện thế nào vậy!" "Tôi cũng theo học với!" "Hoặc là, Tần gia nhận tôi làm đồ đệ đi!" "Tôi cái gì cũng có thể làm." Lúc này, nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ cũng cảm thấy Tần gia lợi hại, cũng muốn xem thử cách làm của Tần gia.

Nếu có thể, học được kỹ xảo vừa rồi.

Tần Vũ lắc đầu, nói: "Không được, cậu không học được đâu." "Với lại, tôi cũng sợ cậu chưa kịp rút dao ra, đã bị người ta phế rồi." "Đến lúc đó, nếu để người ta biết, tôi còn thấy mất mặt nữa." Bàn Tử: ...

Lão Hồ: ...

Lúc này, những con lạc đà ở xa, có lẽ cảm nhận được không còn nguy hiểm nữa, liền từ trạng thái bất an trước đó ổn định lại.

An Lực Mãn thấy vậy, lập tức huýt sáo, dẫn đoàn lạc đà tiến lên, đến bên cạnh Tần Vũ.

Dù sao, vẫn còn một phần tiền chưa trả mà.

Khi họ đi tiếp, trải qua một đêm, sau khi đi qua hẻm núi từ tính, họ cũng đón nhận ánh nắng ban mai của ngày hôm sau.

Lúc này, dưới ánh nắng mặt trời, một thành phố khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người, những bức tường đổ nát, đủ loại kiến trúc.

Ở trung tâm cổ thành, một tòa tháp tà màu đen khổng lồ sừng sững đứng ở giữa.

"Tinh Tuyệt Cổ Thành?" "Dương Tuyết Lỵ, chúng ta tìm thấy rồi!" Lúc này, Giáo sư Trần có chút kích động, Dương Tuyết Lỵ cũng vậy, nước mắt tuôn rơi.

Một tia nắng mặt trời chiếu dọc theo con đường cổ xưa, tất cả mọi người tiến vào trung tâm Tinh Tuyệt Cổ Thành, đến gần tòa tháp tà màu đen.

"Tích đinh!" "Nhiệm vụ điểm danh đã được làm mới!" "Mục tiêu điểm danh: Ngọc thạch nhãn cầu (1/0)" "Mục tiêu điểm danh: Thiên chuyên mật đạo (1/0)" "Mục tiêu điểm danh: Thi hương ma dụ (1/0)" "Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể nhận được năng lực đặc biệt 'Miễn dịch huyễn cảnh', và 9 mảnh vỡ thần bí." Miễn dịch huyễn cảnh: Có thể chống lại mọi ảo ảnh hư vọng, có khả năng miễn dịch tuyệt đối, không bị huyễn cảnh khống chế.

Mảnh vỡ thần bí: Dược liệu để hợp thành Phát Khâu Ấn.

Lúc này, nhìn mục tiêu nhiệm vụ điểm danh trước mắt, cùng với phần thưởng nhiệm vụ, Tần Vũ cũng mong chờ.

Lần này, nếu hoàn thành nhiệm vụ điểm danh, hợp thành được Phát Khâu Ấn, như vậy, tất cả các mảnh của Phát Khâu Ấn sẽ hoàn chỉnh.

Khi đội ngũ tiến lên, Dương Tuyết Lỵ kể về lịch sử của thành phố này, khi kể đến lúc liên quân công phá cổ thành, hoàng sa nhấn chìm thành phố, Bàn Tử đột nhiên lại gần.

"Dương tiểu thư, lúc công thành khi đó, những binh lính đó không kịp rút lui." "Nhưng tôi không hiểu một vấn đề, nữ vương trong thành phố này, cũng không kịp rút lui sao?" "Có lẽ vậy." "He he, nếu là tôi à, ở dưới đó, chắc chắn sẽ có cương thi, có cương thi, thì sẽ có bảo bối." "Chúng ta có thể đào được không?" Gần đây, từ lúc sắp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, Bàn Tử lúc nào cũng nói về bảo bối, sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

Lão Hồ ở bên cạnh, vừa nghe Bàn Tử lại nhắc đến, tức không chịu được, lập tức nói.

"Được chứ!" "Chúng ta không chỉ đào được bảo bối, mà còn đào được cả rắn đen nữa, cả một bầy luôn đấy." Bàn Tử vừa nghe, lập tức gân cổ lên cãi.

"Phi!" "Lão Hồ, mẹ nó chứ, đừng có nhắc đến con rắn đen chết tiệt đó với tôi, thật đấy, tôi chưa thấy con nào xấu như vậy." "Xấu thì thôi đi, còn mọc cả cục thịt nữa." "Lão Hồ, không giấu ông, bây giờ, cho dù có đào được con rắn đen ra, Bàn gia tôi đây trực tiếp lấy máy ảnh, tôi cho nó một phát 'cạch', thế là xong." Một bên, nghe cuộc đối thoại của Lão Hồ và Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ bất lực, liền tăng tốc bước chân, đến bên cạnh Tần Vũ, nhìn Tần Vũ ở một bên.

"Tần gia, anh tinh thông kỳ thuật." "Hay là anh giúp chúng tôi."

“Xem thử hành trình tiếp theo của chúng tôi, có gặp phải nguy hiểm gì không?” Trên đường đi, vì gặp phải quá nhiều nguy hiểm, quá nhiều chuyện quỷ dị, Dương Tuyết Lỵ cũng có chút lo lắng.

“Nguy hiểm thì sẽ có.” “Nhưng, chỉ cần cẩn thận một chút, chú ý, chúng ta sẽ không sao.” “Ở núi từ tính, chúng ta đã gặp rắn đen.” “Ở bên trong, tôi có thể khẳng định sẽ gặp, và, cũng sẽ có nhiều hơn nữa.” “Đừng sợ!” “Đến lúc đó, mọi việc cứ nghe theo chỉ huy của tôi là được.” “Chỉ cần nghe lời, tôi có thể đưa mọi người ra ngoài.” “Không nghe lời, thì đánh vào mông.” “Phi!” “Lưu manh!”, nghe lời Tần Vũ, ánh mắt Dương Tuyết Lỵ lập tức phát ra tia tức giận, sau đó, liền không thèm để ý đến Tần Vũ nữa, tiếp tục đi.

Rất nhanh, khi đến gần tháp đen, Lão Hồ dường như phát hiện ra điều gì đó, định chạy đến vị trí cao nhất gần đó, để nhìn ra xa.

“Này, Lão Hồ, ông đi đâu đấy?”, Bàn Tử nói.

“Tôi đi xem phong thủy!” “Không chừng, tôi sẽ phát hiện ra lối vào lăng mộ của vua Tinh Tuyệt Cổ Thành.”, Lão Hồ nói.

Nhưng, khi Lão Hồ còn chưa đi, Tần Vũ lập tức xua tay: “Lão Hồ, không cần đi đâu.” “Tôi tìm thấy rồi.” “A?” “Nhanh vậy sao?” Bị Tần Vũ nói như vậy, Lão Hồ có chút không dám tin.

Vừa rồi, hắn vẫn luôn đi theo Tần Vũ, căn bản không phát hiện Tần gia đi kiểm tra phong thủy.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, cũng cảm thấy tò mò: “Tần tiên sinh, anh biết lối vào ở đâu sao?” “Đơn giản.” “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” “Xa tận chân trời gần ngay trước mắt?” “Này, Tần tiên sinh, anh có thể nói cho tôi dễ hiểu một chút được không?”, nghe vậy, Dương Tuyết Lỵ mặt đầy mờ mịt.

Tần Vũ liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ một cái, sau đó, liền tìm một

cành cây khô, vẽ một vòng tròn trên một khoảng đất trống bên cạnh, nói.

"Dương tiểu thư!" "Tòa tháp đen bên cạnh chúng ta, tôi vẽ một vòng tròn, chính là lối vào địa cung." Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn chỗ được vẽ, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, cũng chỉ là một kiến trúc bình thường thôi mà.

Lão Hồ quan sát, cũng thấy bình thường.

Lúc này, nhìn chỗ Tần Vũ chỉ, Lão Hồ lập tức chạy lên điểm cao nhất.

Sau đó nhìn về phía ngọn núi thánh ở xa, hai ngọn núi đó giống như hai con rồng đang nằm phục trên sa mạc.

Chương 57

Ngay sau đó, phương hướng tương ứng cũng chính là tòa tháp đen này.

Lão Hồ bắt đầu không ngừng điều chỉnh la bàn phong thủy, từng chút một phân tích.

Hắn nghĩ, nếu ở đây có một con sông, hoặc sông ngầm, thì địa điểm này, thực sự phù hợp với phong thủy mộ táng, là một huyệt mộ lớn tuyệt vời.

"Hít!" Trong khoảnh khắc, Lão Hồ trong lòng thầm kinh ngạc.

Đột nhiên, Lão Hồ cảm thấy sự lĩnh ngộ phong thủy của Tần gia thật đáng sợ, đã lên đến mức kinh khủng tột độ.

Thấy Lão Hồ quay lại, Bàn Tử lập tức tiến lên bên cạnh ông, hỏi một câu, chỉ thấy Lão Hồ không nói gì, chỉ giơ hai ngón tay cái lên.

"Ghê vậy à?" Bàn Tử nhìn Lão Hồ, có chút kinh ngạc.

Nửa canh giờ sau, dưới sự chỉ huy của Tần Vũ, Bàn Tử dùng xẻng công binh, chỉ thấy một cửa động đen ngòm xuất hiện trước mắt, chính là lối vào cung điện của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Rất nhanh, mọi người tiến vào địa cung, chỉ thấy bên trong có rất nhiều cột đá khổng lồ, được sắp xếp theo một quy luật nhất định.

Những tượng đá nô lệ, cùng với tượng đá người đồng khổng lồ một mắt, tượng đồng khổng lồ các loại, được xếp thành hai hàng, kéo dài vào sâu trong cung điện.

Men theo bậc thang đi thẳng lên trên, mấy người đến một nơi giống như tế đàn.

Trên tế đàn, chỉ thấy một pho tượng đá màu đen che mạng sa, trong tay đang nâng một con mắt.

Trên con mắt có một chỗ lõm.

Con mắt bằng ngọc thạch này, bên trong có những sợi tơ máu hình thành tự nhiên, con ngươi màu xanh lam, tổng thể cấu trúc tầng lớp rõ ràng, gần như đạt đến mức thật giả khó phân.

"Tích đinh!" "Điểm danh con mắt ngọc thạch!" "Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nhận được tiến độ." Tần Vũ nhận được thông báo của hệ thống xong, tiếp tục quan sát.

Lúc này, Bàn Tử nhìn con mắt ngọc trước mặt, hai mắt lập tức lóe lên tia sáng.

"Tần gia!" "Món này có đáng tiền không?" Bàn Tử vừa nói vừa sờ.

Trong mắt Bàn Tử, phàm là thứ gì liên quan đến ngọc đều là đồ tốt.

"Cũng được." Phải công nhận, con mắt này không tệ.

"Bàn Tử!" "Thấy rồi chứ?" "Đưa miếng ngọc bội của cậu cho tôi." Thấy Tần Vũ đòi ngọc bội, Bàn Tử tuy có chút không hiểu nhưng vẫn lấy ra.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ đặt miếng ngọc bội vào chỗ lõm trên con mắt, lập tức ánh sáng rực rỡ.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử kinh ngạc, không ngờ miếng ngọc bội lại có công năng mở cơ quan của con mắt ngọc thạch này.

Khi ánh sáng tím biến mất, Tần Vũ lập tức phân phó: "Bàn Tử, giúp tôi lấy con mắt xuống, cẩn thận đấy." "Hê hê!" "Tần gia cứ yên tâm!" Khi con mắt ngọc thạch được lấy xuống, Tần Vũ ngẩng đầu,

chỉ thấy mái vòm phía trên lập tức xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy một thứ ánh sáng giống như con mắt xuất hiện.

Phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt.

Sự thay đổi trên mái vòm, tất cả mọi người đều chú ý tới, có chút kinh ngạc.

Lại cảm thấy con mắt kia có phần xinh đẹp.

Ngay sau đó, tại vị trí con mắt trên mái vòm, cũng xuất hiện một cục thịt nhỏ màu đen, sắp sửa rơi từ trên cao xuống.

Đột nhiên!

Chỉ nghe xung quanh lập tức truyền đến vô số tiếng bò lổm ngổm dày đặc, truyền về phía này.

Cục thịt kia cũng rơi xuống đất, từ bên trong bò ra một lượng lớn rắn đen, lè chiếc lưỡi đỏ tươi.

"Chết tiệt!" "Mau!" "Ném mấy thứ đó đi!" Theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ mỗi người ném ra một quả lựu đạn choáng.

Ánh sáng trắng chói mắt lập tức chiếu sáng không gian địa cung.

Thế nhưng, sau khi một lượng lớn rắn đen chết đi, lại có rất nhiều con khác lục tục xuất hiện.

"Bà nó!" "Không hết được à!" Bàn Tử vốn tưởng rằng đám rắn đen này đã chết sạch.

Nhưng không phải vậy.

Trong lúc chiến đấu, máy ảnh trong tay đã bị hỏng.

Số lựu đạn choáng chuẩn bị cũng đã dùng hết.

Rắn đen vẫn liên tục xuất hiện.

Đột nhiên!

Đám rắn đen đó toàn bộ đều giữ một khoảng cách tấn công nhất định, bao vây họ lại.

Chương 58

"Bao vây ư?" "Tình hình gì đây?" Thấy cảnh này, Tần Vũ lập tức nhận ra nguy cơ cực lớn.

Lập tức ngẩng đầu!

Chỉ thấy tại vị trí con mắt trên mái vòm, có một con lớn hơn, đang bò từ trên đó xuống.

Sao lại có con lớn như vậy?

Con mãng xà khổng lồ màu đen lập tức lao xuống.

Lao về phía Tần Vũ.

Nhìn con mãng xà khổng lồ màu đen, Tần Vũ lập tức rút Kiếm Ngư Trường bên hông ra đối phó.

Nguy cơ ập đến, tử thần cận kề, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào Tần Vũ.

Đến giây phút cuối cùng, nhìn Tần Vũ, có lẽ Tần gia sẽ mang đến hy vọng, cũng có lẽ đây chỉ là sự giãy giụa cuối cùng.

Trong lúc chiến đấu, Tần Vũ không ngừng di chuyển quanh những pho tượng đá khổng lồ bên cạnh để bảo vệ bản thân.

Một người một rắn, giao đấu với nhau.

Đột nhiên, một người một rắn biến mất khỏi tầm mắt của Lão Hồ.

Không thể thấy rõ tình hình chiến đấu.

Không rõ sống chết.

Lúc này, tất cả mọi người lập tức lo lắng.

Trong điểm mù của Lão Hồ, lúc này, chỉ thấy Tần Vũ cắn răng.

Kiếm Ngư Trường rạch qua lòng bàn tay Tần Vũ, máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy ra.

Trong nháy mắt, từng tia huyết khí bắt đầu khuếch tán ra xung quanh.

Khoảnh khắc này, đám rắn đen đột nhiên cứng đờ run rẩy, như gặp phải một sự tồn tại đáng sợ.

Chúng đồng loạt phát ra tiếng 'xì xì', nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

Con mãng xà khổng lồ màu đen kia, đối mặt với Tần Vũ cũng cảm thấy e dè, hành động có chút chậm lại.

Dần dần có chút cứng ngắc.

Huyết mạch thiên phú Long Vương?

Tần Vũ vừa nghĩ đã hiểu ra, huyết mạch thiên phú mà mình nhận được có tác dụng khắc chế đối phương.

Thấy vậy!

Tần Vũ chớp lấy cơ hội, lập tức cầm chắc vũ khí, lao về phía con mãng xà đen khổng lồ!

Tần Vũ lập tức bay lên không trung.

Dưới quán tính khổng lồ, chỉ thấy Kiếm Ngư Trường lập tức xuyên qua đầu con mãng xà đen.

Xoẹt~ Trong nháy mắt!

Đầu con mãng xà đen bị rạch ra, lập tức tách làm đôi.

Khi đám rắn đen bỏ đi, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ thoát khỏi vòng vây, lập tức chạy tới, chuẩn bị chi viện cho Tần Vũ.

Nhưng, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt!

Mấy người đều hít vào mấy hơi khí lạnh, cảm thấy có chút không chân thực.

Một người một sức, đơn độc chiến đấu với mãng xà khổng lồ, cuối cùng phản sát hoàn hảo.

"Hít!" "Lão Hồ, mẹ nó chứ, nếu là ông lên, có thịt được con này không?", Bàn Tử liếc nhìn thi thể con mãng xà đen khổng lồ trên đất, rồi lại nhìn Lão Hồ đang kinh ngạc bên cạnh.

Lão Hồ nghe vậy, lập tức trừng mắt nhìn Bàn Tử, đúng là không biết lựa lời mà nói.

"Bàn Tử chết tiệt, cậu quá coi trọng tôi rồi đấy!" "Trong lòng không tự biết lượng sức mình à?" "Cũng đừng quên, đám cóc ghẻ trên thảo nguyên hồi đó." "Còn nữa, lúc đó cậu sợ đến mức gào lên, Lão Hồ, cứu mạng a!!!

Quên rồi à?" Nói xong, Lão Hồ không thèm để ý đến Bàn Tử nữa.

Nhưng, nhìn chiến tích trước mắt, Lão Hồ cũng hoàn toàn gán cho Tần Vũ cái mác biến thái, chiến lực bùng nổ.

Không chỉ chiến lực bùng nổ, phong thủy cũng vô cùng tinh thông!

Đúng là một kẻ quái thai!

Chương 59

Lúc này, Lão Hồ đột nhiên nghĩ đến tứ đại môn phái, Bàn Sơn Đạo Nhân, Mô Kim Hiệu Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng, Tả Lĩnh Lực Sĩ.

Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ Tần gia là người của Tả Lĩnh?

Lão Hồ thầm nghĩ.

Nhưng, lại có gì đó không đúng?

Chẳng lẽ Tần gia cũng là một nhánh của Mô Kim Hiệu Úy?

Không thể nào.

Ngay lúc này, dưới sự kinh ngạc của mọi người, Tần Vũ cười cười, nhìn họ.

"Sao thế?" "Không nhận ra tôi à?" "Không có, mấy người chúng tôi chỉ bị một kẻ hung hãn như quái vật dọa cho hết hồn.", Lão Hồ nói.

"Ha ha, có gì đâu." Nói xong, Tần Vũ liền đi về phía tế đàn, chuẩn bị tìm cơ quan khởi động.

"Quái vật!" "Đúng là một con quái vật!", Dương Tuyết Lỵ nhìn bóng lưng Tần Vũ, lẩm bẩm một câu.

Ngay lúc này, chỉ nghe từ phía tế đàn!

Đột nhiên truyền đến âm thanh khởi động ầm ầm.

"Cạch!" "Cạch!

Cạch!" Tế đàn xuất hiện cơ quan.

Chỉ thấy pho tượng đá Nữ vương Tinh Tuyệt đó đang từ từ nâng lên, bên dưới lộ ra một đế tọa kỳ quái.

Trên đế tọa của pho tượng, xuất hiện hình mười sáu cạnh, trên đó cũng khắc đầy những hình con mắt, lần lượt hướng về các phía khác nhau.

Ở mỗi một hướng, mỗi một mặt đều khắc những phù hiệu nhỏ, không cái nào giống cái nào.

Có chút kỳ dị phức tạp.

Những phù hiệu này, nhìn qua, lần lượt là ác quỷ, phù hiệu đầu dê, phù hiệu người Hồ, người đồng khổng lồ, trấn mộ thú, cùng với phù hiệu thú bảo vệ, v.v...

Cùng với rất nhiều chỗ trống.

Nhìn thấy cơ quan, tất cả mọi người lập tức vây lại.

Nhìn kỹ, liền có phát hiện mới.

"Tần gia, nhìn đế tọa của pho tượng đá này, mười sáu hình con mắt trên đó, hình như tương ứng với mười sáu cây cột đá xung quanh.", Lão Hồ nói, đem những đặc điểm vừa phát hiện nói cho Tần Vũ biết.

Nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ không phủ định.

"Không sai!" "Loại cơ quan này có liên quan đến Thấu Địa Thập Lục Long, anh hẳn cũng biết." "Thấu Địa Thập Lục Long?" Lúc này, Lão Hồ cũng nghĩ đến trong quyển 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của nhà mình, trận Thấu Địa Thập Lục Long, cùng với trận Cự Môn kia ngầm tương hợp với nhau.

Về cách bố trí của Thấu Địa Thập Lục Long, chẳng qua là dựa theo biến hóa của ngũ hành và hai mươi bốn phương vị mà thôi.

Nhưng, ông không quá quen thuộc.

Lại nhìn Tần Vũ, nói: "Tần gia, có thể nhắc nhở tôi một chút không." "Tôi lần đầu đối mặt với loại cơ quan này, có thể sẽ có chút không quen." 19.

Vì Lão Hồ đã yêu cầu, Tần gia cũng gật đầu, tiếp tục nói: "Đi đi." "Mở cơ quan, tôi sẽ bảo cậu làm thế nào." "Được!" Lúc này, Lão Hồ liền gọi Bàn Tử, đến bên cạnh tượng đá Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nhìn Lão Hồ và Bàn Tử chuẩn bị xong, Tần Vũ mở miệng.

"Nghe cho kỹ." "Thiên lý tầm long, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất." Dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ lập tức gật đầu, liền cùng Bàn Tử xoay chuyển.

Hai người dùng hết sức lực!

Xoay chuyển tượng đá Nữ vương Tinh Tuyệt.

Rất nhanh, khi xoay đến nấc cuối cùng, chỉ nghe tiếng cơ quan 'cạch rầm', từ mặt đất truyền đến.

Ở phía sau tượng đá Nữ vương Tinh Tuyệt, chỉ thấy gạch đá trên mặt đất đang từ từ lún xuống, xuất hiện một mật đạo sâu không thấy đáy, cũng không biết thông đến nơi nào.

Tần Vũ thấy vậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Tích đinh!" "Điểm danh Thiên Chuyên Mật Đạo!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng!" Đi vào Thiên Chuyên Mật Đạo, Dương Tuyết Lỵ có chút tò mò.

"Tần gia, sao anh lại biết mật đạo này?" "Đơn giản!" "Còn nhớ bên ngoài có mười sáu cây cột đá không, phương pháp bố trí mười sáu cây cột đá đó là một loại trận pháp Cự Môn truyền lại từ thời cổ đại." "Trận pháp Cự Môn?" "Ừm." "Trận pháp Cự Môn, thời cổ đại, phần

lớn dùng trên thông đạo và mật đạo.

Nó được sắp xếp và diễn biến từ số của ngũ hành cùng với các vì sao trên trời." "Nhưng, huyền bí bên trong quá nhiều, tôi nhất thời cũng không giải thích rõ cho cô được." "Đợi có cơ hội, hai chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn." Đi dọc theo mật đạo, Dương Tuyết Lỵ càng lúc càng kinh ngạc, cảm thấy có chút không đơn giản.

"Tần tiên sinh, Thiên Chuyên Mật Đạo này do ai nghiên cứu ra vậy, trông có vẻ bí ẩn quá." "Nữ vương Tinh Tuyệt?" "Anh biết sao?" "Cô Dương, nếu tôi nói tôi là phu quân duy nhất của Nữ vương Tinh Tuyệt, cô có tin không?" "Hứ!" Đi đến cuối bậc thang đá, trước mắt đột nhiên trở nên rộng rãi.

Chương 60

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một không gian khá rộng, xung quanh có rất nhiều bức bích họa kỳ dị, sống động như thật.

Nhiều nhất là hình con mắt.

Đủ các loại.

Con đường có bích họa này không quá dài, rất nhanh, ở cuối con đường, chỉ có một cây cột đá khổng lồ.

So với mười sáu cây cột đá trước đó, ở đây có sự khác biệt, đơn giản hơn một chút.

"Tần gia, hết đường rồi." Bàn Tử cầm đèn lân quang soi.

"Hết đường?" "Không biết động não à?" "Xem kỹ thêm đi?" Tần Vũ lắc đầu, đi đến trước cột đá.

Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ đang nghiên cứu, dường như đã có chút manh mối.

"Sao rồi?" "Vẫn chưa nghiên cứu ra à?" "Sắp rồi." "Tôi thấy cái này cũng giống cái trước, hay là tôi với Bàn Tử thử làm theo cách cũ?" "Thử một chút?" "Tôi thấy thôi đi." "Nhìn cho kỹ, trái ngược với Thấu Địa Thập Lục Long là Hám Long Quyết, lúc trước Thấu Địa Thập Lục Long là xoay thuận chiều, lần này là ngược chiều, không giống nhau." Tần Vũ vừa nói, vừa xoay chuyển cơ quan trên cột đá.

Rất nhanh, chỉ thấy bức tường đá phía trước lập tức xảy ra biến hóa, bắt đầu di chuyển.

Dần dần, lộ ra một thông đạo hoàn toàn mới.

Thứ hiện ra trước mắt, chính là một hoàng cung dưới lòng đất.

Chỉ có điều, những đồ bồi táng bằng lụa là gỗ quý ở đây đều bị một đám chuột cát phá hoại, không có giá trị sưu tầm lớn.

Tiếp tục quan sát, chỉ thấy chính giữa hoàng cung, có một chiếc vương tọa.

Phía trên vương tọa, cũng có một con mắt ngọc, toàn thân màu tím đỏ.

Bàn Tử thấy vương tọa, lập tức ngồi lên.

"Nhìn toàn đồ rách nát lâu như vậy, cũng chỉ có cái vương tọa hoàng kim này là đáng giá một chút.", Bàn Tử nói.

Lúc này, đối với dáng vẻ mê tiền của Bàn Tử, mọi người đã quen không còn thấy lạ.

Đột nhiên!

Chỉ thấy Bàn Tử trợn to mắt, đưa tay chỉ về phía sau mọi người, có chút kinh hãi.

"Tần gia." "Chuột to quá." Lúc này Tần Vũ nhận thấy bất thường, lập tức quay đầu, cầm súng trường tấn công lên, bắn liên tiếp mười mấy phát.

Không sai, phía sau lại có một con chuột to bằng con sư tử, mắt chuột đỏ ngầu, lóe lên ánh sáng hung ác.

May là mười mấy viên đạn đều trúng vào yếu hại.

"Mau đi, nơi này không nên ở lâu." Thông qua trực giác, Tần Vũ phát hiện rất nhiều con chuột khổng lồ đang chạy về phía này, dường như rất phấn khích.

Thấy con chuột khổng lồ bị Tần Vũ bắn chết, Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy một trận sợ hãi.

Cũng không ngờ lại có con chuột to như vậy.

Lúc này, dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, tất cả mọi người lập tức theo Tần Vũ tiếp tục đi xuống tầng tiếp theo.

Sau đó, mọi người đi qua một con sông ngầm dưới đất, đi qua một cây cầu đá màu đen, chỉ thấy một sợi xích khổng lồ, buộc vào một cánh cửa đá lớn.

Đi qua cửa đá, tiến vào một hố đen âm u.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đang đi phía trước đột nhiên quay đầu nhìn Tần Vũ, nói: "Tần gia, anh không phải xuất thân từ Mô Kim Hiệu Úy sao?" "Tại sao có những thứ, anh lại quen thuộc như vậy?" Đối với lời của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ không trả lời, cũng sẽ không nói cho cô biết mình là Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Đi không lâu, hố đen đã đến cuối, phía trước chỉ có một hố đen không thấy rõ tình hình, không còn con đường nào khác.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Tần Vũ.

"Tần gia, làm sao đây?

Phía trước là đường cùng rồi." "Đường cùng?" "Phi, ai nói với cậu phía trước là đường cùng." Tần Vũ nói xong, liền ném cây đèn lân quang trong tay xuống, chỉ thấy ở độ sâu ba mươi mét bên dưới, lại có ánh vàng lấp lánh, châu báu chất thành núi.

Bàn Tử nhìn đống châu báu chất như núi bên dưới, hai tay nắm chặt thành quyền, không ngừng đấm vào ngực mình.

Sau đó, lại nhìn Lão Hồ.

"Lão Hồ!" "Thấy không, bên dưới toàn là kho báu!" "Kho báu của Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Lúc này, cho dù Lão Hồ có khả năng chống lại cám dỗ đến đâu, cũng khó che giấu sự kích động, nhìn thêm một cái.

Tần Vũ thấy vậy, không chút do dự lựa chọn dội một gáo nước

lạnh.

“Hai người đừng mừng quá sớm.” “Nghĩ xem, tại sao có người, mà kho báu vẫn còn đây?” “Một kho báu nguyên vẹn, sao có thể để các người dễ dàng lấy đi được?

Nghĩ kỹ đi.” Bị Tần Vũ nói như vậy, Lão Hồ bình tĩnh lại.

Nói: “Tần gia, ý anh là, những tài bảo này sở dĩ không lấy đi được, là vì bên dưới có cơ quan mãnh thú?” “Hoặc là thứ gì đó đáng sợ?” “Thông minh.” Lúc này, qua quan sát, ở phía bên kia bên dưới, có một mật đạo, thông sang phía khác.

Chương 61

Tiếc là lúc này, đối mặt với tình huống không rõ, ngoài Tần Vũ ra, dường như không ai dám xuống.

Lão Hồ vừa nghĩ đến con quái vật trong mộ tướng quân, cùng với đám rắn đen kia, trong lòng liền chột dạ.

Nhưng, lại không thể để Tần gia xuống một mình.

"Tần gia!

Tôi đi xuống với anh!" "Không cần, một mình tôi hành động linh hoạt, tiện lợi hơn." "Hai người ngược lại sẽ vướng chân vướng tay." Thấy vậy, Tần Vũ cũng không do dự.

Lập tức lấy ra Phi Long Thần Trảo, sau khi cố định một đầu, liền bay xuống.

Rất nhanh, Tần Vũ liền tiến lại gần chỗ kho báu.

Tiếp cận đáy, Tần Vũ thu lại Phi Long Thần Trảo, lấy ra Kiếm Ngư Trường mang theo bên người.

Tần Vũ cẩn thận từng li từng tí, tỉ mỉ cảm nhận.

Sau khi đi một vòng quanh đống bảo vật, Tần Vũ không phát hiện cơ quan hay dã thú nào.

Đừng nói là một con chuột, một con côn trùng, Tần Vũ cũng không nhìn thấy.

Chỉ có điều, tại một hang động, anh nhìn thấy những bộ xương trắng, cùng với một ít da rắn màu đen.

Da rắn?

Tần Vũ lại gần, dùng Kiếm Ngư Trường khều da rắn lên, cảm

thấy một cảm giác quen thuộc.

"Hóa ra là con đó!" Hóa ra, da rắn trên kiếm Tần Vũ, là do con mãng xà đen khổng lồ bị anh giết trước đó lột ra.

Có thể nói con đó vận khí không tốt, bị giết rồi.

Lúc này, Tần Vũ nhìn núi báu trước mắt, chọn ra một số thứ có giá trị cực cao, liền bỏ vào ba lô.

Là Tần Vũ có ký ức của hậu thế, anh biết, cho dù không lấy đi những thứ này, những thứ ở đây, dù qua mấy trăm năm, cũng không ai có thể tìm thấy.

Tất nhiên, ngoài anh ra.

Sau đó, Tần Vũ liền lấy đèn lân quang trên người, vẫy vẫy lên trên, phát ra tín hiệu rõ ràng.

"Cô Dương!" "Nhìn kìa!" "Tần gia đang phát tín hiệu cho chúng ta." Ở trên, những người còn lại thấy vậy, sau khi xác nhận an toàn, lập tức men theo dây thừng đi xuống.

Lúc xuống, giáo sư Trần không quên nhắc nhở Lão Hồ và Bàn Tử.

Xuống dưới, cũng không được đụng vào.

Bởi vì đó đều là văn vật, thuộc về cấp trên.

Nghe vậy, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đồng ý.

Rất nhanh, xuống dưới, giáo sư Trần vô cùng kích động, cầm một món đồ cổ trước mặt nghiên cứu.

Vừa ghi chép.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục quan sát xung quanh.

Không hề chú ý đến Lão Hồ và Bàn Tử.

Thế nhưng, đến trước núi báu, lúc này, Bàn Tử đã sớm quên mất

chuyện trước đó.

Chỉ thấy Bàn Tử đưa tay ra.

Lập tức muốn lấy chiếc bình ngọc gần nhất trước mặt.

“Bàn Tử, không phải đã nói không lấy sao.” “Lão Hồ, mẹ nó chứ, không lấy thì phí, ai thấy tôi lấy chứ?” “Lão Hồ, thật là lạ, tôi vừa đến đây, tay tôi đã không nghe lời.” “Tôi đã tự nhủ đừng động vào, đừng động vào.” “Nhưng lại không thể khống chế được.” Nghe lời của Bàn Tử, Lão Hồ thấy vậy, cũng bất đắc dĩ.

Thế nhưng, khi quay người lại, chỉ thấy ánh mắt Tần Vũ đang nhìn mình.

“Tần gia.” Tần Vũ thấy vậy, cũng không nói gì, trực tiếp quay người, tiến đến lối vào tiếp theo.

Đến núi báu, không lấy mới là kẻ ngốc!

Lời nguyền vớ vẩn, đó đều là dọa người, đều là do đám rắn đen kia gây ra.

Nhưng, đợi khi trở về Tứ Cửu Thành, Tần Vũ có thể khẳng định, hai người này tuyệt đối không dám ăn một mình.

Ở núi báu dạo một lúc.

Tất cả mọi người đến lối vào tiếp theo.

Đi được không bao lâu, bên dưới là một vách đá.

Chương 62

Trên vách đá, chất đầy rất nhiều đồ bồi táng, cùng với tượng người đồng khổng lồ, tượng đá rắn quái nhe nanh múa vuốt.

Ở một bên, chỉ thấy có bậc thang đá men theo hố đen xoay tròn xuống dưới, không thấy được độ sâu.

"Tần tiên sinh!" "Tôi hình như thấy gì đó." Dương Tuyết Lỵ nhìn xuống dưới, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh, lập tức đầu váng mắt hoa.

Lúc này, tâm thần bất định của Dương Tuyết Lỵ, mắt thấy sắp ngã xuống.

Một bàn tay lập tức kéo Dương Tuyết Lỵ lại.

"Ngốc à?" "Nhớ kỹ, đừng nhìn xuống dưới!" "Nếu còn nhìn nữa, cô sẽ nhảy xuống đấy!" "Ngốc à?" "Nhớ kỹ, đừng nhìn xuống dưới!" "Nếu còn nhìn nữa, cô sẽ nhảy xuống đấy!" Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, vừa rồi, thật sự có chút nguy hiểm, một khi nhảy xuống, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ không dám tưởng tượng đến cảnh tượng đó.

"Tần gia, bên dưới là gì vậy?" "Có phải là địa ngục không?" Khoảnh khắc vừa rồi, Dương Tuyết Lỵ cảm giác như mình đang cận kề địa ngục vậy.

"Đừng nghĩ nhiều quá." Tần Vũ không trả lời câu hỏi của Dương Tuyết Lỵ.

Trực tiếp nhìn lên trên.

Nhìn thấy mục tiêu của chuyến đi này.

Chỉ thấy ở giữa phía trên, có một xà đá lơ lửng giữa không trung, xà đá đó vươn ra từ một bên vách núi, vừa vặn ở chính giữa hố đen.

Đầu xà đá đó, vừa vặn đặt một cỗ quan tài bằng gỗ khổng lồ, là Cây Thần Côn Luân.

Là Tần Vũ của hậu thế, anh biết, người nằm trong đó, chính là Nữ vương Tinh Tuyệt, một người phụ nữ đầy rẫy những truyền thuyết.

Trong Cây Thần Côn Luân, gỗ Côn Luân có thể giữ cho thi thể vạn năm không mục, không bị phá hủy.

Trông như lúc còn sống vậy.

Nhưng, con đường đến vách đá treo lơ lửng, cũng gập ghềnh, lồi lõm, vô cùng nguy hiểm.

Khi tiến lại gần và đi lên, Tần Vũ nhìn thấy Hoa Ma Dụ Thi Hương trước cây thần.

Lúc này, Hoa Ma Dụ Thi Hương đang trong trạng thái ngủ say, chưa phát huy năng lực đặc biệt.

Hoa Ma Dụ Thi Hương giống như Cây Thần Côn Luân, không chỉ có tác dụng giữ cho thi thể không mục, thậm chí còn có thể tỏa ra hương thơm kỳ dị, vô cùng đặc biệt.

Đột nhiên, một mùi hương kỳ dị truyền đến, chỉ thấy Hoa Ma Dụ Thi Hương đó đang nở rộ!

Có chút yêu diễm mỹ lệ!

"Không ổn!" Tần Vũ thấy vậy, vừa định nhắc nhở thì đã không kịp.

Tác dụng của Hoa Ma Dụ Thi Hương đã bắt đầu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ, đột nhiên đứng yên bất động, nhắm mắt lại.

Mấy người, từng người một, đi về phía xà đá.

Mỗi một bước, chao đảo sắp ngã, đều kinh hiểm vạn phần.

Nếu không cẩn thận, chỉ một chút sơ sẩy, lập tức sẽ rơi xuống hố đen bên dưới, tan xương nát thịt.

Nhìn tất cả trước mắt, Tần Vũ không bị Hoa Ma Dụ Thi Hương mê hoặc, nhưng, vẫn bị nhiễu loạn.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức đi trước, đỡ Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ, đến trước Hoa Ma Dụ Thi Hương chỉ cách một mét.

Khi lại gần, hương thơm của Hoa Ma Dụ Thi Hương trong không khí càng ngày càng nồng, có một khoảnh khắc, Tần Vũ suýt chút nữa đã bị Hoa Ma Dụ Thi Hương mê hoặc.

Chỉ là, có chút chóng mặt.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên cảm nhận được một luồng khí mát lạnh từ trước ngực truyền đến.

Ngay sau đó, liền tỉnh táo hơn rất nhiều.

Không còn khó chịu như vậy nữa.

Cảm giác mát lạnh vừa rồi, Tần Vũ lập tức lấy mảnh vỡ của Ấn Phát Khâu ra.

Nhìn mảnh vỡ Ấn Phát Khâu.

Tần Vũ lại nhìn Hoa Ma Dụ Thi Hương trước mắt.

Ý niệm vừa động!

"Tích đinh!" "Hệ thống thông báo!" "Điểm danh Hoa Ma Dụ Thi Hương!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, phần thưởng: Năng lực Miễn Dịch Ảo Cảnh!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, phần thưởng: Mảnh vỡ thần bí +9!" Theo phần

thưởng của hệ thống, khoảnh khắc này, chỉ thấy chín mảnh vỡ thần bí kia và mảnh vỡ Ấn Phát Khâu đột nhiên xuất hiện, lập tức lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó, chúng bắt đầu dung hợp với nhau.

Chương 63

Trong chớp mắt, chỉ thấy một chiếc ấn đồng to bằng lòng bàn tay xuất hiện trước mắt Tần Vũ, tỏa ra một loại dao động đặc biệt, khuếch tán ra xung quanh.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Ấn Phát Khâu!" "Kích hoạt Thiên Quan Chúc Phúc!" "Kích hoạt Bách Vô Cấm Kỵ!" Sau khi Ấn Phát Khâu xuất hiện, Tần Vũ cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều.

Hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi Hoa Ma Dụ Thi Hương.

Nhìn Hoa Ma Dụ Thi Hương, Tần Vũ cảm thấy có thể điểm danh thêm một lần nữa, nhận được phần thưởng.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền bắt đầu điểm danh!

Ý niệm vừa động!

"Tích đinh!" "Điểm danh Hoa Ma Dụ Thi Hương!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Nhận được năng lực 'Thuật Khống Chế Thực Vật Cấp Thần'!" Thuật Khống Chế Thực Vật Cấp Thần: Có thể khống chế những loài thực vật kỳ dị đặc biệt trên thế gian, để mình sử dụng.

Lúc này, Tần Vũ lập tức học!

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ lĩnh ngộ Thuật Khống Chế Thực Vật Cấp Thần!" Sau khi lĩnh ngộ năng lực, Tần Vũ đưa lòng bàn tay về phía Hoa Ma Dụ Thi Hương, theo một loại cảm ứng đặc biệt, Tần Vũ thi triển khiến Hoa Ma Dụ Thi Hương rơi vào trạng thái ngủ đông.

Dần dần.

Chỉ thấy những đóa hoa vốn đang nở rộ của Hoa Ma Dụ Thi Hương, lúc này, cũng bắt đầu co lại.

Hương thơm kỳ dị trong không khí, cũng nhạt đi.

Không còn nồng nặc nữa.

Tuy trong không khí không còn hương thơm, nhưng, vì nguyên nhân của Hoa Ma Dụ Thi Hương, Dương Tuyết Lỵ cũng đã hít phải một lượng lớn hương hoa, đang trong trạng thái hôn mê.

Nhìn Hoa Ma Dụ Thi Hương đang ngủ say, Tần Vũ trực tiếp đi vòng qua, đến bên cạnh Cây Thần Côn Luân.

Chỉ thấy trong cây thần, đặt một cỗ quan tài bằng pha lê đá quý, trang phục tinh xảo, mặt nạ tinh xảo, một người phụ nữ trông kinh diễm, yên tĩnh nằm trong đó.

Giống như người đẹp ngủ trong rừng vậy.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng: Phần thưởng năng lực 'Hoàng Kim Ma Đồng'!" Lúc này, dưới sự thông báo của hệ thống, đôi mắt của Tần Vũ xảy ra biến hóa vi diệu, lóe lên một tia sáng vàng.

Hoàng Kim Ma Đồng: Có thể nhìn thấu không gian hư ảo, có thể nhìn thấu mọi hư ảo, có thể nhìn thấu bản chất mọi thứ, có thể thấy ảo cảnh và quá khứ của đồ cổ, suy diễn quá khứ.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Nữ vương Tinh Tuyệt trước mắt, Tần Vũ đặt thần ấn của Phát Khâu Trung Lang Tướng vào góc đông nam.

Ngay sau đó, tay cầm Kiếm Ngư Trường.

Dùng để đối phó với những tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

“Mẹ nó!” “Quỷ cương thi, trước tiên xem thử rồi nói!” Nói xong, Tần Vũ lập tức đến vị trí phía trên Cây Thần Côn Luân, bắt đầu đẩy cỗ quan tài pha lê đá quý trước mặt.

Do trên quan tài pha lê đá quý có quấn rất nhiều xích sắt, Tần Vũ không thể mở từ bên hông, chỉ có thể thuận theo đầu trước của quan tài pha lê đá quý, đẩy về phía chân của Nữ vương Tinh Tuyệt.

May là, quan tài pha lê đá quý không quá nặng.

Tần Vũ dùng mấy phần sức lực, từ từ đẩy ra.

Rất nhanh, dần dần, quan tài pha lê đá quý bị đẩy ra được một nửa, lộ ra Nữ vương Tinh Tuyệt bên trong.

Tần Vũ nín thở.

Bí mật của Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng sắp được biết đến.

Khi hành động mở quan tài đang diễn ra, chỉ thấy da của Nữ vương Tinh Tuyệt thật tinh xảo, thi thể được bảo quản hoàn chỉnh, trên người tỏa ra một mùi hương kỳ dị.

Thấy vậy, Tần Vũ đưa tay, từ từ gỡ mặt nạ trên mặt Nữ vương Tinh Tuyệt, trong khoảnh khắc, Tần Vũ nhìn thấy dung mạo thật của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Tóc đen như mây, mày liễu cong cong, dung mạo thanh tú kinh diễm.

Nữ vương Tinh Tuyệt tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng, da dẻ sắc mặt vẫn có chút hồng nhuận, gần như giống hệt người thật, như đang ngủ say, không có chút khác biệt nào so với người sống.

Ngoài Dương Tuyết Lỵ ra, Tần Vũ đã vô số lần tưởng tượng.

Không sai, Nữ vương Tinh Tuyệt trước mắt thật sự là một mỹ nhân tuyệt sắc, còn đẹp hơn Dương Tuyết Lỵ rất nhiều.

Nói là đệ nhất mỹ nữ Tây Vực, cũng không ngoa.

Đột nhiên!

Tần Vũ phát hiện, hoàn cảnh trước mắt đột nhiên biến đổi, hố đen dưới chân biến mất, hang động biến mất, giống như đã đến một hoàng cung vương thành.

Một thế giới chưa từng thấy.

Chỉ thấy trang trí xung quanh, vô cùng xa hoa.

"Ảo cảnh." Tần Vũ lập tức hiểu ra, mình đã đi vào ảo cảnh.

Chương 64

"Phu quân!" "Mấy nghìn năm, cuối cùng chàng cũng đến gặp ta." "Hả?" "Phu quân?" Lúc này, Tần Vũ có chút không kịp trở tay.

Đột nhiên, chỉ nghe một trận hương gió thoảng qua mũi, một nữ tử mặc trang phục cổ trang mỏng manh, đầu đội vương miện, lập tức lao vào lòng Tần Vũ, ôm chặt lấy anh.

"Phu quân!" "Đưa ta rời khỏi đây đi!" Chỉ thấy ánh mắt Nữ vương Tinh Tuyệt, đáng thương tội nghiệp.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn dài.

Nhìn thấy Tần Vũ, Nữ vương Tinh Tuyệt đang trút ra nỗi uất ức của mình, trút ra sự cô đơn mấy nghìn năm.

Tôi cũng nhận ra, trong tay Nữ vương Tinh Tuyệt đột nhiên xuất hiện một lọn tóc.

"Phu quân!" "Đây là tín vật của ta, xin phu quân hãy giữ kỹ." "Có cơ hội, mong phu quân đưa ta rời đi." "Phu quân?" "Cô nhận nhầm người rồi phải không?" Tần Vũ kinh ngạc, từ lúc nào mình lại trở thành phu quân của nữ vương.

"Phu quân!" "Đây là số mệnh đã định!" "Mấy nghìn năm, ta chỉ để chờ chàng." "Chàng sắp tỉnh rồi." Nói nói, không bao lâu, Tần Vũ lại trở về hiện thực trước mắt, trở về trước Cây Thần Côn Luân, nhìn thấy cỗ quan tài pha lê đá quý trước mắt.

Nữ vương Tinh Tuyệt, đang nằm trong đó.

Nhưng, điều khiến Tần Vũ kinh ngạc là, trên khóe mắt Nữ vương Tinh Tuyệt, lại xuất hiện vệt nước mắt.

Trên tay anh, cũng xuất hiện một lọn tóc.

“Chuyện này.” Đúng lúc Tần Vũ đang kinh ngạc, trước mắt xuất hiện thông báo của hệ thống, khiến Tần Vũ có chút không dám tin, hệ thống lại cũng muốn anh phục sinh Nữ vương Tinh Tuyệt.

“Tích đinh!” “Do Túc chủ điểm danh thần cấp Nữ vương Tinh Tuyệt, kích hoạt lựa chọn ẩn, xin hãy lựa chọn!” “1.

Phục sinh Nữ vương Tinh Tuyệt, thưởng cho sinh tồn.” “2.

Từ chối phục sinh Nữ vương Tinh Tuyệt, thưởng cho tử vong.” Mẹ kiếp!

Lúc này, Tần Vũ nhìn lựa chọn trước mắt, không ngờ lựa chọn lại tàn khốc như vậy.

Không phải sinh tồn, thì là tử vong.

Tần Vũ không nghĩ ngợi, lập tức chọn cái thứ nhất.

Anh vẫn chưa sống đủ.

“Tích đinh!” “Chúc mừng Túc chủ lựa chọn phục sinh Nữ vương Tinh Tuyệt.” “Thông báo: Xin Túc chủ sử dụng Khế Ước Phục Sinh!” Theo thông báo của hệ thống, Tần Vũ lập tức lấy ra Khế Ước Phục Sinh mà anh nhận được ở Côn Luân Băng Xuyên.

Khế Ước Phục Sinh: Sau khi sử dụng, có thể khiến nữ hoàng, hoặc nữ vương có huyết mạch ma tộc, trọng sinh phục sinh; sau khi phục sinh, sẽ tuyệt đối phục tùng Túc chủ. (Thông báo: Điều kiện phục sinh yêu cầu thi thể hoàn chỉnh.) “Tích đinh!” “Sử dụng Khế Ước Phục Sinh thành công!” “Không gian hư ảo mở ra!” “Không gian truyền tống: Động Tiên Tri!” “Thông báo: Nữ vương Tinh Tuyệt đang trong quá trình phục sinh, sau chín mươi chín ngày, sẽ tìm đến Túc chủ!” Khi thông báo của hệ thống kết thúc, trong chớp mắt, Tần Vũ đã đến một hang động.

Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ lúc này, đang hôn mê ở một bên,

không biết tình hình.

Dần dần, Dương Tuyết Lỵ tỉnh lại.

Rất nhanh, Lão Hồ và Bàn Tử hai người cũng lục tục tỉnh lại.

Tuy có chút mơ màng, nhưng, đã tỉnh táo.

"Giáo sư Trần, ông không sao chứ?" Dương Tuyết Lỵ đến bên cạnh giáo sư Trần, hỏi.

Cho dù Dương Tuyết Lỵ hỏi thế nào, giáo sư Trần cũng chỉ ngây ngô cười.

Nhìn cảnh này, Tần Vũ hiểu ra, điều duy nhất đáng tiếc, là giáo sư Trần đã điên rồi.

Tần Vũ nhìn giáo sư Trần, chỉ thấy dưới tác dụng của Hoàng Kim Ma Đồng, Tần Vũ dường như đã nhìn thấy tất cả những gì giáo sư Trần gặp phải trong ảo cảnh.

Trong ảo cảnh, giáo sư Trần lại một lần nữa trải qua từng cuộc khảo cổ.

Những sinh viên, học viên đó, trong ảo cảnh, từng người một chết đi.

Cuối cùng, giáo sư Trần đã sụp đổ.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ cũng có chút thổn thức.

"Tần gia, đây là đâu?" Lão Hồ lúc này, xoa xoa cái đầu nặng trịch, cùng Bàn Tử đi tới, có chút ngơ ngác.

Nhìn Lão Hồ, Tần Vũ cũng tìm một lý do hợp lý, trực tiếp bỏ qua việc mình xuất hiện ở đây như thế nào.

"Tôi cũng không biết." "Khi tôi tỉnh lại thì đã thấy mình ở đây rồi." Tần Vũ trả lời, Lão Hồ cũng không nghi ngờ gì.

Lão Hồ nhìn quanh hang đá, khi ánh mắt dừng lại trên người giáo sư Trần thì phát hiện ánh mắt ông ta có phần đờ đẫn, trông hơi điên điên khùng khùng.

Lão Hồ nhíu mày, bước tới.

"Dương tiểu thư, giáo sư Trần sao vậy?" "Tôi cũng không rõ lắm." "Chắc là đã bị kích động mạnh." Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ cũng bất lực thở dài, dựa lưng vào vách đá, bắt đầu quan sát xung quanh.

"Tôi hình như đã đến đây rồi?" "Trong mơ." Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ vừa dứt lời, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức nhìn sang.

Chương 65

Lúc này, Tần Vũ cũng quay người nhìn Dương Tuyết Lỵ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” “...” Nghe câu hỏi của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ lắc đầu.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” “Tôi cũng không nhớ rõ nữa.” “Nhưng luôn có một giọng nói gọi tôi, bảo tôi đến hang quỷ núi Zagrama.” “Thật kỳ lạ, tôi không hiểu nổi.” “Tại sao tôi lại có thể mơ thấy hang quỷ nhiều lần như vậy.” “Có thể mơ thấy nơi này.” Bàn Tử nghe vậy, cũng dựa vào vách đá sau lưng, nói với Dương Tuyết Lỵ: “Chuyện đó có gì khó đâu.” “Dương tiểu thư, theo tôi thấy, nói không chừng kiếp trước cô chính là Nữ vương Tinh Tuyệt, bây giờ quay về chốn cũ xem lại một chút, cho nên...” Lúc này, Bàn Tử còn chưa nói xong, chỉ nghe trên vách đá truyền đến tiếng nứt vỡ, hang động bắt đầu rung chuyển, như sắp sụp đổ.

“Mẹ kiếp, động đất à!” Bàn Tử lập tức ôm đầu, nằm rạp xuống một khoảng đất trống.

Núi non biến động, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng căng thẳng.

Chẳng lẽ vận rủi đến đầu, sắp bị chôn vùi trong núi lớn này sao?

Rất nhanh, chỉ một lát sau, chấn động đã trở lại bình tĩnh.

Đúng lúc này, Tần Vũ đột nhiên hành động, tung một cú đá về phía Bàn Tử vừa dựa vào, chỉ thấy vô số đá vụn lập tức rơi xuống, để lộ ra một hang động tối đen.

Chỉ thấy Tần Vũ ném đồng lân quang trong tay vào, nhìn thấy một chiếc hộp đá và hai bộ thi thể khô quắt.

Bàn Tử liếc nhìn, lập tức kinh hãi!

“Vãi chưởng!” “Hai con cương thi!” Bàn Tử lập tức bò dậy, nép vào gần Lão Hồ.

“Tần gia!” Lão Hồ lập tức cầm vũ khí lên, gọi Tần Vũ.

“Không sao, chỉ là hai cái xác khô thôi.” “Chưa hình thành cương thi.” Nghe Tần Vũ trả lời, Lão Hồ và Bàn Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, không còn căng thẳng nữa.

Chỉ cần không phải cương thi thì không đáng sợ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, lập tức cầm đồng lân quang đi vào trong động tối.

Chỉ thấy di hài trước mắt toàn thân đen kịt.

Hai người một già một trẻ, đều ngồi xếp bằng, dường như đang bảo vệ chiếc hộp đá trước mặt.

“Tần tiên sinh, đây là?” “Tiên tri của bộ tộc Zagrama.” “Trên hộp đá có một vài lời tiên tri.” “Thật sao?” Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ có chút tò mò, liền bước tới, bắt đầu quan sát hình vẽ trên hộp đá.

Nhìn một hồi, Dương Tuyết Lỵ liền giải mã được.

Dương Tuyết Lỵ nói: “Nhà tiên tri dự đoán rằng, sau khi ông chết, sẽ không có ai đến đây.” “Cho đến một ngày nọ, sẽ có bốn người xuất hiện, đến đây, mở chiếc hộp đá này ra và nhìn thấy bảo vật.” “Trong đó có một ác ma.” “Vì bảo vật, mọi người đã tàn sát lẫn nhau.” “Đến lúc rời đi, lại chỉ có một người sống sót bước ra, sống một cuộc sống giàu sang.” “Bốn người?” “Chỉ có một người sống sót?” Bàn Tử đếm đếm rồi nói: “Không đúng, chúng ta có năm người mà?

Đâu phải bốn người?” “Phi!” “Theo tôi thấy, lời của nhà tiên tri này cũng không đáng tin, nói không chừng là một tên lừa đảo lớn, lại còn nói chỉ có một người sống sót ra ngoài.” Lão Hồ nghe vậy, lắc đầu.

“Cũng không hẳn.” “Nói không chừng, trong lời nói này có một khả năng rất lớn.

Có thể, người đó đã không tham gia vào hành động mở chiếc hộp đá này.” Lúc này, bị Lão Hồ nói như vậy, cả hiện trường lập tức im lặng, không biết phải nói gì cho phải.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu suy đoán.

Rốt cuộc ai sẽ sống sót.

Rốt cuộc ai sẽ chết, bị ai giết chết.

Thế nhưng, mọi người nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không biết phải nói gì.

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Đây là một số chiêu trò tiên tri.

Thực chất là cái gọi là ám thị tâm lý, cái gọi là lời nguyền ngôn ngữ.

“Toàn trò vớ vẩn!” “Thủ đoạn cũ rích của người cổ đại.” “Sợ đồ vật bị lấy đi, nên mới bày ra trò chơi chữ này.” “Hơn nữa, một người đã chết mấy nghìn năm, tin lời hắn sao?” “Đồ ngốc!” Tần Vũ không nói hai lời, trực tiếp mở chiếc hộp đá ra trong ánh mắt căng thẳng của Lão Hồ.

Phát hiện ra một cuốn sách cổ.

Mấy ngày sau.

Lúc này, Tần Vũ đã xuất hiện giữa sa mạc.

Trên sa mạc, Dương Tuyết Lỵ cưỡi lạc đà, đi đến bên cạnh Tần Vũ.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ vén mái tóc, nói: “Tần tiên sinh, chuyến

đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, tôi rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh." "Có một số việc tôi cần phải giải quyết, đi tìm sự thật về bản thân mình." "Đương nhiên, tôi cũng phải chữa bệnh cho giáo sư Trần." Lúc này, nhìn giáo sư Trần trên con lạc đà phía sau, Dương Tuyết Lỵ cũng không ngờ sẽ có kết quả như vậy.

Nhưng cũng đã phát hiện ra manh mối mới.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Tần tiên sinh, đây là số điện thoại của tôi, nhớ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." "Còn nữa, ba điều kiện tôi đã hứa với anh, hoan nghênh anh đến đòi bất cứ lúc nào, tôi sẽ không từ chối đâu." "Thậm chí, anh cũng có thể cùng tôi đến nơi đó." "Tôi có thể giúp anh." Đối với lời mời của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ trực tiếp từ chối.

Bất kể ở đâu, cũng không tốt bằng ở đất nước của mình.

Khi Tần Vũ đang trên đường trở về, khách sạn mà anh đặt trước đã sớm bị một cô gái đạp vỡ ngưỡng cửa.

Ngay cả chỗ của Đại Kim Nha cũng không tránh khỏi.

Chương 66

Lúc này, Đại Kim Nha đang giám định chiếc ấm tử sa đời Minh trong tay, Hoàng Yên Yên có chút buồn chán ngồi một bên.

"Này Đại Kim Nha, tôi thật sự không biết khi nào Tần Vũ về sao?", Hoàng Yên Yên nhìn Đại Kim Nha xong, lại không nhịn được hỏi.

"Hoàng tiểu thư!" "Đừng thúc giục nữa." "Đợi Tần gia từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, tôi sẽ thông báo cho cô ngay lập tức, được không?" "Còn nữa, cô ngày nào cũng đến, ngày nào cũng hỏi mấy câu này." "Theo tôi thấy, hay là cô trực tiếp làm bạn gái nhỏ của Tần gia luôn đi.", Đại Kim Nha nói.

Lúc này, Hoàng Yên Yên vừa nghe, mặt liền đỏ bừng.

"Tôi mới không thèm!" Từ khi Tần Vũ rời đi, qua lại một hai lần, Đại Kim Nha và Hoàng Yên Yên cũng đã quen thân, không còn nhiều kiêng kỵ nữa.

Nói chuyện cũng thẳng thắn hơn.

Nói đi cũng phải nói lại, nửa tháng trước, Hoàng Yên Yên mới biết, Tần Vũ vậy mà đã đến sa mạc lớn, tìm kiếm vương quốc Tinh Tuyệt trong truyền thuyết.

"Kim gia!" "Hỏi ông một chuyện được không." "Nói đi!" "Tần Vũ không phải đi trộm mộ sao?" "Trộm mộ có vui không?" Đại Kim Nha vừa nghe, lập tức đặt chiếc ấm tử sa đời Minh trong tay xuống, nhìn Hoàng Yên Yên nói: "Hoàng Yên Yên, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, Tần gia là tham gia khảo cổ, không phải đi trộm mộ." "Với lại, Tần gia đi làm gì, cô quản được nhiều thế sao?" "Xì!" "Kim gia, tôi quản không được." "Nhưng mà, ông nội tôi đã nói rồi, cũng không

biết trong tay Tần Vũ có hàng mới không.

Lúc đầu đã nói là có lô hàng tiếp theo mà." "Kết quả thì sao, ông xem, đã bao lâu rồi." Lúc này, chỉ thấy trong ánh mắt Hoàng Yên Yên hiện lên một tia gian xảo, nhìn Đại Kim Nha.

"Ha!" "Đừng nói nữa, đợi Tần gia về, tôi phải hỏi mới được, không chừng anh ấy quên mất chuyện này rồi." Trong lúc Đại Kim Nha và Hoàng Yên Yên đang nói chuyện, chỉ nghe bên ngoài truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Đại Kim Nha, lại nói xấu tôi đấy à!" Đại Kim Nha nghe thấy giọng nói, lập tức đứng dậy, nhìn bóng người ở cửa, có chút kích động.

"Tần gia, tôi nào dám!" Đại Kim Nha nhìn lại, chỉ thấy Tần Vũ cầm một chiếc hộp tinh xảo, xách vào.

"Tần gia, đây là?" "Đồ cổ!" "Đồ cổ?" "Đúng vậy, nếu tôi không lấy ra chút đồ mới, e là vị Hoàng tiểu thư đây sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất, đúng không?", lúc này, Tần Vũ vừa nói, vừa nhìn Hoàng Yên Yên bên cạnh.

Nghe Tần Vũ nói, chỉ thấy Hoàng Yên Yên lí nhí.

"Xì!" "Đồ ngốc mới muốn ăn anh!" "Đồ đàn ông thối!" Gần đây, Hoàng Yên Yên cũng không biết mình bị làm sao, lâu không gặp Tần Vũ, có chút ăn không ngon, ngủ không yên.

Nhưng Tần Vũ bây giờ đã về, Hoàng Yên Yên lại có cảm giác kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Lúc này, Hoàng Yên Yên có chút do dự, cũng không biết tìm lý do gì để nói chuyện với Tần Vũ, để bắt đầu chủ đề.

Nhưng, khi nghe Tần Vũ lấy ra món đồ cổ đầu tiên, xuất phát từ thói quen của bản thân, mặc dù tò mò, nhưng cũng vừa hay cho cô một

cái cớ.

Hoàng Yên Yên nói: "Tần Vũ, bên trong là đồ cổ gì vậy, tôi có thể xem không?" Chỉ thấy Hoàng Yên Yên vừa nói xong, cũng trùng hợp với ý của Đại Kim Nha bên cạnh.

Nhìn thấy đồ mới, Đại Kim Nha cũng muốn chiêm ngưỡng những món đồ tinh phẩm mà Tần Vũ nói.

Tần Vũ nhìn hai người cười cười, nói.

"Được, cứ xem thoải mái!" Chỉ thấy, Tần Vũ liền đặt chiếc hộp trong tay lên bàn, tìm một vị trí, rồi ngồi xuống, nhìn dòng người qua lại bên ngoài.

Đại Kim Nha và Hoàng Yên Yên hai người, nhìn chiếc hộp, không thể chờ đợi được nữa mà mở ra.

Tiếp theo, một ngọn đèn lưu ly xuất hiện trước mắt họ.

"Phật lưu ly?" Đại Kim Nha vừa nhìn, lập tức trợn tròn mắt.

Tần gia, Phật lưu ly?" "Ừ!" Đại Kim Nha nhìn món đồ sáng lấp lánh trước mắt, trong thoáng chốc cảm thấy vô cùng quý giá, tay cũng có chút không nghe lời.

Đại Kim Nha biết, lưu ly này đứng đầu trong ngũ đại danh khí, xếp trước cả vàng, bạc, ngọc, gốm, đồng.

Thứ trước mắt, quả thực là tinh phẩm trong tinh phẩm.

Tôn tượng Phật lưu ly này, nếu nhìn khắp cả Phan Gia Viên, tuyệt đối là bộ sưu tập hàng đầu.

Lúc này, Đại Kim Nha nói: "Tần gia, ngài có biết giá trị của tượng Phật lưu ly này không?" "Sao, rất đắt à?" "Cái này?" Tần Vũ cố ý hỏi vậy.

"Tần gia ơi, món đồ này, nếu mang ra ngoài đấu giá, tuyệt đối là

một cái giá trên trời." "Nhưng, nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bán ra." "Đồ tốt như vậy, tôi phải cất giữ." Đại Kim Nha nói, lại nhìn Tần Vũ bên cạnh.

Lúc này, Hoàng Yên Yên ở bên cạnh vừa nghe, lập tức cảnh giác, nói.

"Kim gia!" "Tượng Phật lưu ly này là thứ Tần Vũ muốn bán cho ông nội tôi, đừng có gây rối!" "Sao, chẳng lẽ Hoàng gia chúng tôi không mua nổi sao!" Khi nhìn tượng Phật lưu ly, Hoàng Yên Yên cũng cảm nhận được sự phi phàm của món đồ này.

Ông nội mà thấy, tuyệt đối sẽ thích.

Nói không chừng, tượng Phật lưu ly này sẽ trở thành trấn điếm chi bảo của Hoàng gia.

"Tôi không nói Hoàng gia không mua nổi, tôi chỉ nói vậy thôi." Tần Vũ nhìn bộ dạng của hai người, Tần Vũ cũng cười cười, nói: "Hai người thôi nào, chỉ là một món đồ cổ thôi, có đến mức như vậy không?" "Đến mức!" "Sao lại không đến mức!" "Tần gia, loại đồ này quá quý giá rồi!" "Ồ!" "Tôi thấy cũng bình thường thôi, ở trong nhà trọ, tôi có một cái cốc giống như vậy, chỉ có điều, cái cốc đó bị tôi dùng làm cốc súc miệng." "Gì cơ?" "Cốc súc miệng?" "Tần gia, ngài đúng là phung phí của trời!" "Loại đồ lưu ly Tây Hạ này, đâu phải là đồ bỏ đi bình thường đâu!", Đại Kim Nha vừa nghe, trong lòng đau như cắt.

Đồng thời, Hoàng Yên Yên ở bên cạnh nhìn trân phẩm Phật lưu ly trước mắt, lại nghe câu nói vừa rồi của Tần Vũ, trong lòng cũng khó mà bình tĩnh được.

Đột nhiên cảm thấy, có cần thiết phải để ông nội mình đích thân phụ trách chuyện này.

Chỉ thấy Hoàng Yên Yên lập tức nói.

“Tần Vũ!” “Anh ở đây đợi tôi trước!” “Tôi về tìm ông nội!” “Đại Kim Nha!” “Ông không được bày trò ma mãnh đấy!” Chỉ thấy Hoàng Yên Yên nói xong, lập tức rời khỏi cửa hàng của Đại Kim Nha.

Đi thẳng đến tổng bộ Hoàng Môn của Hoàng gia.

Chương 67

Nhìn bóng lưng rời đi của Hoàng Yên Yên, Tần Vũ cảm thấy ở đây đợi Hoàng lão gia tử cũng được, cũng không cần phiền phức như vậy.

Tần Vũ nhìn Đại Kim Nha.

Chỉ thấy Đại Kim Nha cầm một chiếc kính lúp, đang từng chút một quan sát, tán thưởng kỹ thuật của tượng Phật lưu ly.

Sau đó nói: "Tần gia, món đồ này, chắc là món tốt nhất rồi nhỉ?" "Cái này không phải tốt nhất." "Cái tốt nhất, tôi chưa định bán." "Gì cơ?" Nghe câu nói này, Đại Kim Nha kinh hồn bạt vía.

"Cái này mà còn không tốt." "Mẹ nó, món đồ này, có thể mua mười cái cửa hàng của tôi cũng không hết." Nghe lời của Đại Kim Nha, Tần Vũ cười cười, liền ở trong cửa hàng của Đại Kim Nha, tự do đi lại.

Do sự hiện diện của Hoàng Yên Yên, đồ tốt trong cửa hàng của Đại Kim Nha ngày càng nhiều, gần như không còn giống như lúc mới bắt đầu, nửa mới nửa cũ.

Xem ra, cô nhóc nhà họ Hoàng này cũng không ít lần hành hạ Đại Kim Nha, khiến Đại Kim Nha phải kiêng dè rất nhiều.

Không bao lâu sau.

Tần Vũ thấy Hoàng Yên Yên và Hoàng lão gia tử hai người, lập tức bước vào, có chút vội vàng.

Chỉ thấy sắc mặt Hoàng lão gia tử, dường như có chút căng thẳng, có chút kích động.

"Tần lão bản, đồ mà cậu chuẩn bị bán đâu!" "Cho tôi xem!"

“Nhanh!” Nghe vậy, Tần Vũ mím môi, liền đưa tay về phía Đại Kim Nha, chỉ một cái.

Hoàng lão gia tử vừa nhìn thấy tượng Phật lưu ly, mắt lập tức sáng lên, ngồi xuống bên cạnh tượng Phật, xem xét.

Xem một hồi, Hoàng lão gia tử vỗ đùi.

“Tuyệt!

Tuyệt vời!” “Đồ tốt như vậy, tôi sống gần hết đời người, cũng chưa thấy được mấy món, nhìn tượng Phật lưu ly này, tôi phảng phất như thấy được linh hồn của Tây Hạ!” Hoàng lão gia tử đối với món đồ này vô cùng yêu thích.

“Thế này đi, tôi ra giá cho cậu.” “Tôi dùng mười cửa hàng lâu năm của Hoàng Môn nhà tôi, cộng thêm hai triệu tiền mặt, đổi lấy món đồ này, thế nào?” Nhìn cái giá Hoàng lão gia tử đưa ra, cũng phù hợp với giá trị của tượng Phật lưu ly này, so với giá trị ước tính cũng không chênh lệch quá lớn.

“Được!” Tần Vũ gật đầu.

Rất nhanh, Hoàng lão gia tử và Tần Vũ đã đạt được giao dịch, dùng mười cửa hàng lâu năm, cộng thêm hai triệu tiền mặt, đổi lấy tượng Phật lưu ly thời Tây Hạ này.

Trong nháy mắt, lúc này, Tần Vũ đã trở thành chưởng quỹ của mười cửa hàng.

Từ khi Hoàng lão gia tử đổi lấy tôn tượng Phật lưu ly thời Tây Hạ đó, Đại Kim Nha lại tức giận mấy ngày liền, cả ngày trà không thiết, cơm không màng.

Còn về Tần Vũ.

Anh cũng tìm một cửa hàng trang trí tương đối tốt, làm cửa hàng

chính, đổi tên thành Trích Tinh Thiên Bảo Lâu.

Lão Hồ và Bàn Tử hai người, nhờ vào thu hoạch ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng ở góc phố phía trước, mở một cửa hàng đồ cổ, làm ăn lúc tốt lúc xấu, cũng không lỗ nhiều.

Không lâu trước, anh có gửi cho họ chút đồ.

Lúc này, Tần Vũ đang ở trong cửa hàng nghe nhạc, đột nhiên bị giọng nói của Hoàng Yên Yên cắt ngang: "Tần Vũ, mau xem tôi mang gì cho anh này!" Tần Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy Hoàng Yên Yên cầm một hộp cơm bằng nhôm, từ trong lấy ra một con cua lớn, hươ hươ trước mắt Tần Vũ.

Xem ra, vừa mới nấu xong không lâu.

"Ồ!" "Hôm nay khẩu phúc không tồi!" Từ khi Tần Vũ quản lý mười cửa hàng, trong khoảng thời gian này, Hoàng Yên Yên bất kể có việc hay không, đều thích chạy đến đây.

Không những thế, thỉnh thoảng còn mang cho Tần Vũ một ít đồ ăn ngon.

"Yên Yên đại tiểu thư của tôi ơi." "Cô đến đây lâu như vậy, chắc không phải chỉ đơn thuần đến thăm tôi thôi chứ?" "Nói đi, có chuyện gì cần tôi giúp." Sau một thời gian tiếp xúc với Hoàng Yên Yên, Tần Vũ đã sớm nắm bắt được tính cách của cô nhóc này.

Hoàng Yên Yên nghe vậy, đúng là cao thủ!

Thời gian trước, Hoàng Yên Yên ở chỗ Đại Kim Nha nghe được một số chuyện liên quan đến Tần Vũ, nghe mãi, liền cảm thấy tò mò về những chuyện trong cổ mộ, một lòng cũng muốn vào cổ mộ đó xem thử, tìm chút kích thích.

Nghe Tần Vũ nói, Hoàng Yên Yên cười cười, đến bên cạnh Tần Vũ, nói: "Anh Tần, mấy ngày nữa, có đi đổ đấu không?" "Cái loại có

cương thi ấy?" "Gì cơ?", lúc này, Tần Vũ ngồi thẳng dậy, liếc nhìn Hoàng Yên Yên bên cạnh, không ngờ cô nhóc này, lại nảy ra ý định đi đổ đấu, lại còn là loại có cương thi.

"Cô nhóc này, cô tưởng đổ đấu xuống mộ là đi du lịch à, muốn đi là đi sao?" "Còn là loại có cương thi." "Cô không sợ bị cương thi ăn thịt à." Hoàng Yên Yên nghe Tần Vũ nói, cười cười, nghịch ngợm đầu ngón tay, nói: "Anh Tần, không phải có anh ở đây sao." "Hơn nữa, em ở chỗ Đại Kim Nha đã gặp Lão Hồ và Bàn Tử, họ đều nói anh rất lợi hại, còn kể cho em nghe rất nhiều quá trình thám hiểm đổ đấu, nghe xong, cảm giác như rất kích thích." Hoàng Yên Yên vừa nói, vừa nhìn Tần Vũ.

Thấy Tần Vũ không hề động lòng, Hoàng Yên Yên đảo mắt một vòng.

Liền sử dụng chiêu cuối.

"Anh Tần, dẫn em đi đi mà." "Nếu anh dẫn em đi, em sẽ ngày nào cũng làm đồ ăn ngon cho anh, mỗi ngày một món không trùng lặp, thế nào?" "Anh Tần ~" Lúc này, để được trải nghiệm đổ đấu, Hoàng Yên Yên bắt đầu lay cánh tay Tần Vũ, có chút nũng nịu, hết một tiếng anh Tần tốt, lại một tiếng anh Tần tốt gọi liên tục.

Gọi đến mức Tần Vũ cũng thấy phiền.

"Được rồi được rồi!" "Đợi có cơ hội, nhất định sẽ dẫn cô đi nhé." "Mau về nhà đi." Tần Vũ có chút không chịu nổi, vội vàng đuổi Yên Yên đi.

"Anh hứa rồi đó!" "Vậy quyết định vậy nhé!" "Không dẫn em đi, anh là cún con nhé!" Hoàng Yên Yên nói xong, lập tức đặt con cua bên cạnh Tần Vũ, vội vàng rời đi.

Sợ Tần Vũ đột nhiên đổi ý.

Nhìn bóng lưng của Hoàng Yên Yên, Tần Vũ cũng cười cười.

Chương 68

Không lâu sau, Hoàng Yên Yên vừa đi không được bao lâu, Bàn Tử lập tức chạy đến: "Tần gia, cô nhóc nhà họ Hoàng ngày nào cũng tìm anh, anh không động lòng à?" "Hay là, cứ thế mà lên tới đỉnh cao nhân sinh đi?" Bàn Tử dựa vào quầy, vẻ mặt gian gian, nhìn Tần Vũ nói.

"Đỉnh cao nhân sinh?" "Tử Bàn Tử, mày gần đây da có phải ngứa rồi không, cũng muốn ăn một trận đòn của tao hả?" "Xem anh nói kìa, em nào dám đánh với anh." "Đúng rồi, Tần gia, đi ăn thịt dê đi!

Tiện thể giúp em xem chút đồ, thẩm định giúp em một chút được không?" Bàn Tử nói.

Tần Vũ vừa nghe, chuyện có thể khiến Bàn Tử và Lão Hồ nhờ giúp đỡ, chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Nhưng, bình thường đều là Đại Kim Nha đi giúp.

"Kim Nha đâu?" "Không tìm ông ta à?" "Đừng nhắc nữa, mẹ nó tức điên lên, mắt gần đây có chút hoa, hại tôi mua phải mấy món hàng giả." "Thật sự là, tôi hết cách rồi, đành phải cầu xin anh, nhờ anh thẩm định giúp." "Hàng giả?" "Tử Bàn Tử, cái gã Đại Kim Nha đó, một người tinh ranh như vậy, mà lại mua phải hàng giả sao?" "Tần gia, chuyện này lạ lắm, món hàng giả đó được làm tinh xảo y như thật, ngay cả Lão Hồ cũng thấy kỳ quái." Nghe vậy, Tần Vũ gật đầu, nói: "Được thôi, đợi tôi ăn xong con cua này đã." Tuy nhiên, Đại Kim Nha lại có thể mua phải hàng giả, Tần Vũ cũng có chút tò mò, xem ra, cũng phải hỏi một chút.

Trong quán thịt dê, Tần Vũ theo Bàn Tử lên lầu hai.

Chỉ thấy Lão Hồ đã ở đó, đang đợi sẵn.

Bên cạnh, có một người đàn ông trông gầy gò đen nhẻm, trong tay ôm một túi vải cũ nát, vô cùng cẩn thận.

Tần Vũ vừa nhìn, chính là Mã Xuân.

"Tích đinh!" "Hệ thống thông báo, mục tiêu nhiệm vụ đã được làm mới!" "Thông báo nhiệm vụ: Mời túc chủ đến khu Long Lĩnh, Tây Thiểm điểm danh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được phần thưởng, phần thưởng là Phân Sơn Quật Tử Giáp." "Mục tiêu nhiệm vụ: Thiết Đầu Long Vương (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Miếu Xương Cá (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Nhện Mặt Quỷ (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Mộ Lý Thuần Phong (0/1)" "Mục tiêu nhiệm vụ: Huyền Hồn Thê (0/1)" Cùng với sự xuất hiện của Mã Xuân, nhiệm vụ điểm danh của Tần Vũ cũng có những thay đổi mới.

"Tần gia, mời ngồi đây!" Tần Vũ vừa xuất hiện, Lão Hồ và Đại Kim Nha lập tức mời Tần Vũ ngồi vào ghế chính, sau đó lần lượt ngồi xuống.

Mọi người đã đông đủ, Lão Hồ cũng nói: "Tần gia, gần đây hàng trong tay ít, cạnh tranh lại khốc liệt." "Tôi và Bàn Tử cùng Kim gia đã bàn bạc, chuẩn bị đến một số nơi thu mua ít đồ mới lạ.

Nhưng mà, có một ông bạn người Tây Thiểm bên bờ sông Hoàng Hà, trong tay có chút đồ tốt, khiến tôi có chút động lòng." "Nhưng, gần đây nhìn hàng có chút không chuẩn, đành phải mời Tần gia giúp xem xét, thêm chút can đảm." "Đương nhiên, mấy anh em chúng tôi cũng biết Tần gia là người không thiếu tiền, nhưng, chúng tôi cũng sẽ không để Tần gia bận rộn không công chuyện này." Lão Hồ nói, một bên rót rượu cho Tần Vũ, một bên nói ra khó khăn.

Đồng thời, lại giới thiệu Mã Xuân.

Lúc này, Tần Vũ nhìn những người có mặt, đều là những người đã tiếp xúc một thời gian.

Mã Xuân này, thực ra là một kẻ lừa đảo lớn.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền nói: "Nếu mấy anh đã tin tưởng tôi, vậy thì tôi sẽ nói vài lời." "Xem đồ mà nhìn nhầm là chuyện bình thường." "Dù sao thì con đường này cũng không chính đáng." "Những kẻ lừa đảo đó tôi cũng biết, dù sao, đều là những kẻ muốn ngồi không hưởng lợi, lòng dạ đen tối, cá lớn nuốt cá bé." "Nhưng, loại giở trò sau lưng như vậy, tuyệt đối không phải thứ tốt đẹp gì, tôi cũng sẽ không tha." "Mấy anh, nếu hôm nay đã mời tôi đến, tôi sẽ xem kỹ cho các anh." Tần Vũ nói xong, lập tức quay người nhìn Mã Xuân.

"Anh tên là Mã Xuân phải không?" "Đúng, là tôi." Mã Xuân nghe vậy, liền gật đầu lia lịa.

Sau đó, Mã Xuân nhìn Lão Hồ và Đại Kim Nha, định chuẩn bị lấy món đồ mang theo ra.

"Không cần xem." "Chỉ là một chiếc giày thêu thôi." "Từ xa tôi đã nhận ra rồi." Lão Hồ nghe vậy, kinh ngạc, lập tức nói: "Tần gia, sao ngài biết?" "Sao tôi biết à?" "Còn nhớ tôi có khả năng nghe tiếng phân biệt bảo vật không?" "Vừa rồi tôi đã nghe ra rồi." "Không chỉ vậy, đôi giày này tôi cũng đã định giá rồi, cho các anh một con số, xem thử xem." Nói rồi, Tần Vũ liền giơ ra năm ngón tay, đặt trước mặt Mã Xuân, hươ hươ mấy cái.

"Năm mươi?" "Năm mươi, nói hơi to rồi." "Năm trăm?" "Phi!" "Tôi nói cho Mã Xuân này, năm vạn có được không!" "Bán minh khí mà?" "Chút tiền lẻ này, không dám đoán à?" "Gì?

Năm vạn tệ!" Bàn Tử nghe xong, lập tức bùng nổ!

"Tần gia!" "Mẹ nó một chiếc giày rách mà đáng giá năm vạn?" "Anh không nhìn nhầm chứ?" Bàn Tử trợn tròn mắt, có chút không dám tin.

Lúc này, Lão Hồ và Đại Kim Nha ở bên cạnh nghe vậy, lập tức hiểu ra.

Hóa ra Mã Xuân này đang gài bẫy họ, chuẩn bị lừa đảo, lại còn mang theo một đống đồ giả.

Nhìn Bàn Tử, Lão Hồ sợ Bàn Tử làm hỏng chuyện, lập tức nói: "Bàn Tử, ngồi xuống cho tôi, nhãn lực của Tần gia ở Phan Gia Viên này là số một số hai." "Bao nhiêu tiền, thì đáng bấy nhiêu tiền." Lão Hồ tiếp tục: "Anh Mã Xuân, thế này đi, không phải anh vẫn còn hàng chưa mang đến sao." "Ngày mai, khi nào có thời gian, mấy anh em chúng tôi sẽ đích thân mang tiền đến đó." "Chuyện này quan trọng, phải giao dịch cẩn thận." "Dù sao cũng là giao dịch lớn mà." "Chúng tôi yên tâm, anh cũng yên tâm." Mã Xuân nghe vậy, đúng là giá trên trời, một chiếc giày rách mà có thể đáng giá năm vạn tệ?

Hắn và Mã Đại Đảm phải làm bao lâu mới kiếm được nhiều như vậy.

Trong chốc lát, Mã Xuân cảm thấy như có bánh từ trên trời rơi trúng đầu mình vậy.

Nghe Lão Hồ nói vậy, Mã Xuân lập tức đồng ý.

"Nếu các vị có thể đến, vậy thì tốt quá rồi." "Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ cho các vị giá ưu đãi nhất." "Tôi..." "Được rồi được rồi, ăn cơm trước đi!", nói rồi, Tần Vũ liền động tay, xiên thịt.

Nghe tiếp cũng chỉ là mấy câu nói nhảm của Mã Xuân, dông dài như bà thím Mễ.

Lão Hồ thấy vậy, cũng không do dự. 20.

Nhưng mỗi khi Mã Xuân định gắp thịt, Đại Kim Nha và Lão Hồ lại thay nhau mời rượu, kính rượu, một trận gió cuốn mây tan, làm cho Mã Xuân không thể ăn được một miếng nào.

Sau khi Mã Xuân rời đi, Lão Hồ và Đại Kim Nha nhìn Tần Vũ bên cạnh, hỏi: "Tần gia, sao ngài biết gã đó dùng hàng giả lừa chúng tôi?" "Đơn giản thôi!" "Tôi nghe Bàn Tử nói, thời gian trước, không phải đã mua một đôi giày sao." "Bàn Tử đã nhìn nhầm." "Tôi liền bảo cậu ta dẫn tôi đi xem." "Vì vậy, vừa rồi, tôi cảm thấy chiếc giày trong tay Mã Xuân, gần như giống hệt với đôi đã mua." "Sao, đồ cổ mà lại gần như giống hệt?" Sau khi được Tần Vũ phân tích như vậy, Lão Hồ cũng cảm thấy không bình thường, hiểu ra một số chuyện.

Lúc này, nhân viên trong cửa hàng chi nhánh của Tần Vũ đến: "Tần gia đại lão bản, trong cửa hàng có đồ tốt, mau đến xem đi." "Đến rồi." "Tần gia, hôm nay cửa hàng chúng tôi thu được mấy món đồ từ Tây Thiểm, có đồ tốt." "Lại đi xem." Nghe vậy, Tần Vũ cảm thấy có chút không ổn, liền theo báo cáo của nhân viên, Tần Vũ và Lão Hồ đến cửa hàng chi nhánh bên dưới, xem mấy món đồ được cho là tốt đó.

Nhưng, Tần Vũ chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra thật giả.

Những món đồ này, đều là giả.

Nhưng, thủ pháp này dường như quen thuộc, không phải do người bình thường làm ra.

"Những thứ này từ đâu ra?" Sau khi Tần Vũ hỏi, mới biết là có một nhóm người từ Tây Thiểm, vì cần tiền gấp nên mới bán.

Chương 69

"Bị lừa rồi." "Tất cả đều là hàng giả!" "Sao có thể?" Trong mấy cửa hàng của Tần Vũ, đều có những lão sư phụ trấn giữ, kinh nghiệm mấy chục năm.

Cũng không ngờ, những món đồ họ xem, sao lại có lúc nhìn nhầm.

Đại Kim Nha ở bên cạnh nhìn, cũng không phát hiện ra vấn đề.

Tần Vũ lắc đầu, nếu không có Thần Cấp Giám Định Thuật, nói không chừng, anh cũng không nhìn ra được thật giả của món đồ này.

Nhưng, thủ pháp có thể làm giả y như thật này.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến Lão Triêu Phụng.

Mặc dù trong khoảng thời gian này có nghe về chuyện của Lão Triêu Phụng, nhưng, nước sông không phạm nước giếng, vì vậy giữa hai bên không hề có tiếp xúc.

"Đi, giúp tôi tìm Yên Yên đến đây." Tần Vũ lập tức ra lệnh cho Bàn Tử bên cạnh, mời Yên Yên đến một chuyến.

Rất nhanh, chỉ thấy Yên Yên và Bàn Tử trở về.

Yên Yên: "Tần Vũ, anh này, em mới vừa đi không lâu, lại gọi em đến làm gì?" "Được rồi, đừng nhiều lời nữa." "Tôi có chuyện cần tìm cô." "Xem món đồ này, giám định thử xem." "Bảo em giám định?" "Người lợi hại như anh, lại bảo em giám định?" Hoàng Yên Yên nghe vậy, cũng lấy làm lạ.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tần Vũ, cũng không nói thêm một câu, lập tức lấy mấy món đồ đó ra bắt đầu giám định.

Rất nhanh, trên mặt Hoàng Yên Yên có chút thay đổi.

“Những món đồ này, dường như có chút vấn đề.” “Thủ pháp có chút kỳ quái.” “Nói là thật đi, cũng không phải.” “Nói là giả đi, lại không giống.” Nghe lời của Hoàng Yên Yên, Tần Vũ đột nhiên hỏi một câu.

“Yên Yên, Hứa Nguyện về chưa?” Trong khoảng thời gian ở Phan Gia Viên, Tần Vũ cũng đã cử người tìm Hứa Nguyện, nhưng, Hứa Nguyện không có ở nhà.

Hứa Nguyện đã biến mất khá lâu rồi.

Theo lời Bàn Muội trong cửa hàng, Hứa Nguyện mấy tháng trước đã ra ngoài làm việc.

Xem ra, chuyện có thể khiến Hứa Nguyện vào thời điểm này điều tra, cũng chỉ có vụ án đầu Phật đó thôi.

Thời gian, cũng sắp đến rồi.

“Về rồi, tối hôm qua đến thăm cha tôi, sao vậy?” Lúc này, nhân viên trong cửa hàng đột nhiên nói.

“Tần gia, bên ngoài có người tìm.” “Có người tìm?” “Cho vào đi.” Cùng với người đó bước vào, Hứa Nguyện cũng có chút kinh ngạc, nhìn Yên Yên.

“Yên Yên, sao em lại ở đây?” “Hứa Nguyện?” Tần Vũ quay người, nhìn người đàn ông trước mắt được gọi là Hứa Nguyện, quả thực giống hệt trong ấn tượng.

Không ngờ, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Hứa Nguyện nhìn Tần Vũ, dường như nhận ra Tần Vũ là người có quyền quyết định ở đây: “Tần tiên sinh, tôi nghe Bàn Muội nói, anh tìm tôi mấy lần.” “Ừ.” Tần Vũ gật đầu.

Sau đó đưa mấy món đồ trong tay ra.

“Hứa tiên sinh, xem thử cái này có gì khác biệt không?” Theo sự dẫn dắt của Tần Vũ, Hứa Nguyện đưa mắt nhìn về phía mấy món đồ cổ, nhìn một hồi, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

“Tần tiên sinh, món đồ này từ đâu ra?” Rất nhanh, Hứa Nguyện đã biết được sự tình, liền nói suy nghĩ của mình cho Tần Vũ: “Tần tiên sinh, mấy món đồ này quả thực là hàng giả không sai, thủ pháp như vậy, chỉ có người đó của Lão Triêu Phụng mới có thể làm ra được.” “Lão Triêu Phụng?” Lúc này, khi đã biết là Lão Triêu Phụng, Tần Vũ cũng biết phải làm gì rồi.

Nhưng, bây giờ đột ngột tiết lộ thân phận của Lão Triêu Phụng, Tần Vũ tin rằng, bên Ngũ Mạch căn bản sẽ không tin.

Nếu không cẩn thận, với sự thận trọng của Lão Triêu Phụng, nhất định sẽ có hành động.

Nếu đã xác định được, Tần Vũ quyết định sẽ chơi một ván ra trò với Lão Triêu Phụng này.

“Xem ra, tôi phải đi một chuyến đến Tây Thiểm.”, Hứa Nguyện nhìn món đồ trong tay, nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe lời của Hứa Nguyện, đối với bộ dạng này của Hứa Nguyện, Tần Vũ không hề bất ngờ, dù sao thì mối quan hệ giữa nhà họ Hứa và Lão Triêu Phụng đó, đã hình thành nên mối ân oán khó giải.

Nhưng, nhìn Hứa Nguyện, có thể giúp thúc đẩy tiến trình của toàn bộ sự việc.

Thời gian trôi qua khá lâu, sau khi tất cả mọi người rời đi, Tần Vũ nhìn dòng người qua lại ngoài cửa, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Lão Triêu Phụng, nếu đã chọc vào tôi, Tần Vũ.” “Thì hãy chờ đợi bất ngờ mà tôi dành cho ông đi.” Mấy ngày sau, trên sườn dốc hoàng thổ, một chiếc ô tô chạy vun vút, cuốn theo bụi đất mù trời phía sau.

“Lão Hồ, mẹ nó chứ!” “Ở kinh thành yên ổn không chịu, cứ phải đến đây chịu tội.” “Mỗi ngày ngắm mấy em Tây không sướng hơn à!” Vừa nói, Bàn Tử không kiềm chế được cảm giác khó chịu, lại gục đầu vào cửa sổ xe, hơi say xe.

Từ sau khi Hứa Nguyện rời đi vào đêm xuân, cả nhóm đã tức tốc lên đường đến khu vực Tây Thiểm.

Nghe nói vùng Tần Lĩnh Hoàng Hà xuất hiện không ít đồ tốt, sau khi Lão Hồ và Kim gia bàn bạc, cũng chuẩn bị đến Cổ Lam thử vận may, thu mua chút đồ tốt.

Nhưng suốt dọc đường, Bàn Tử lại nôn nao khó chịu, chẳng có lúc nào thấy thoải mái.

Lão Hồ liếc nhìn Bàn Tử một cái rồi không nói gì, trực tiếp đến bên cạnh Tần Vũ: “Tần gia, xin chỉ giáo, lần này chúng ta có tìm được đồ tốt không ạ?” “Ở chợ Phan Gia Viên tôi nghe nói quan hệ ở đây rất phức tạp, mọi giao dịch đều bị một số kẻ có máu mặt kiểm soát.” “Liệu có kiếm chác được gì không?” Trước khi đến đây, Lão Hồ cũng đã nhờ người tìm hiểu kỹ càng, hỏi thăm rất nhiều người trong nghề về nơi này.

Lúc này, nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ cũng vươn vai một cái rồi đáp: “Không sao, tám trăm dặm Tần Xuyên, đất văn võ thịnh, ở vùng Tam Tần này, đất đai màu mỡ, đồ tốt dưới lòng đất nhiều vô kể.” “Chỉ cần tường rồng hiện ra, bên dưới có cả chục vạn ngôi mộ.” “Có những nơi, mộ lớp này chồng lên lớp khác.” “Đi sâu vào khu vực Tần Lĩnh Đại Ba, đồ tốt còn nhiều hơn, nên không cần lo không thu được đồ tốt.” Cổ mộ sao?

Hoàng Yên Yên đang tựa vào một bên khẽ chợp mắt, vừa nghe Tần Vũ nói thế, lập tức định mở miệng, tỏ ra có chút hứng thú.

Chương 70

Tần Vũ thấy vậy, liền ngăn lại.

"Cô nương của tôi ơi!" "Cách nói đó có ý khác." "Tôi cho cô đi theo đã là tốt lắm rồi." "Đi, qua kia nằm đi, ngoan ngoãn một chút." Tần Vũ vừa nhận thấy hành động của Yên Yên là biết cô định làm gì, định hỏi gì.

Thấy Tần Vũ không nói thêm, Hoàng Yên Yên cũng không vội, trực tiếp tựa đầu vào vai Tần Vũ, bĩu môi.

"Hứ!" "Tôi không tin là mình không có cơ hội." "Đi ra, nằm qua bên kia, đừng tựa vào vai tôi!" "Không!" "Con không!" Thấy Hoàng Yên Yên bướng bỉnh, Tần Vũ cũng không chấp nhặt, coi như một đứa trẻ chưa lớn.

Lão Hồ thấy cảnh này, vỗ vỗ vai Tần Vũ.

"Tần gia!" "Ngầu thật!" Đang nói chuyện, đột nhiên, chỉ nghe động cơ 'bùm' một tiếng, nổ máy, bốc ra một lượng lớn khói trắng.

Lúc này, khoảng cách đến bến phà Hoàng Hà cũng khá gần.

"Mẹ nó!" "Lão Hồ, thấy chưa, tôi nói rồi mà ông không nghe, giờ thì hay rồi, nói chuyện đến mức xe nổ máy luôn rồi." "Tử Bàn Tử, cậu bớt nói hai câu thì chết à?" Lão Hồ nói xong, lại nhìn Tần Vũ: "Tần gia, tình hình bây giờ chúng ta phải làm sao, hay là chúng ta xuống xe đợi thợ sửa xong?" Lúc này, Lão Hồ nhớ lại lời dặn trước khi khởi hành, một khi đến đây, cứ nghe theo ý kiến của Tần gia, chắc chắn không có gì sai.

"Xuống xe đi." "Bây giờ trời oi bức, cứ ngồi trong xe mãi cũng không phải là cách." "Động cơ đã nổ, tôi thấy chiếc xe này chắc một

sớm một chiều cũng không sửa xong được." "Tôi nhớ gần đây có một bến phà, nếu may mắn, có thể sẽ gặp được chủ thuyền." "Trước khi trời tối, chúng ta có thể đến huyện Cổ Lam." Tần Vũ nói rồi liền cầm hành lý của mình, chuẩn bị xuống xe.

Lão Hồ thấy Tần gia và Yên Yên đã xuống xe, vội vàng gọi Bàn Tử cùng xuống theo.

Mấy người đi bộ, khi còn cách bờ sông Hoàng Hà một khoảng, chỉ nghe phía trước truyền đến tiếng nước chảy như sấm, ầm ầm vang dội, sóng sông cuồn cuộn ngút trời.

"Mẹ nó, sóng lớn thế này!" "Lên thuyền rồi chẳng phải bị đánh cho chết dí à?" Lúc này, Bàn Tử nhìn thấy mặt sông cuộn trào dữ dội, trong lòng run lên.

Trên trời mây đen giăng kín, lất phất mưa phùn.

Nhiệt độ có chút se lạnh.

Mấy người đứng chờ ở bến phà Hoàng Hà.

Cuối cùng, họ cũng nhìn thấy bóng dáng của một người lái thuyền.

Đại Kim Nha nhìn thấy người lái thuyền, lập tức bước lên, đứng bên bờ sông vẫy gọi.

Thế nhưng, người lái thuyền nhìn thấy họ thì lại liên tục xua tay, rõ ràng là không muốn chở.

"Làm sao bây giờ!" "Người lái thuyền không chịu chở!" Đại Kim Nha có chút sốt ruột, ra sức vẫy tay, gọi về phía người lái thuyền, hy vọng ông ta có thể mềm lòng.

Tần Vũ thấy vậy, cười cười: "Đại Kim Nha, có câu nói xưa rất hay, có tiền mua tiên cũng được, lấy chút tiền ra thử xem." Đại Kim Nha nghe xong, lập tức bừng tỉnh.

Sau đó, vội vàng từ trong túi của Bàn Tử móc ra mấy tờ 'Đại đoàn kết' còn mới tinh, vẫy vẫy.

Bàn Tử thấy hành động của Đại Kim Nha thì có chút ngớ người.

"Kim gia!" "Đó là tiền của tôi mà!" "Kim gia!" "Sao ông lại làm thế!" Quả nhiên, người lái thuyền sau khi nhìn thấy tờ 'Đại đoàn kết', liền nhanh chóng cho thuyền cập bờ.

"He he, Tần gia, lời của ngài đúng là hiệu nghiệm!" "Có tiền mua tiên cũng được, đúng là không sai chút nào!" Lên thuyền, thời tiết càng lúc càng lạnh, Lão Hồ lấy ra một chai rượu trắng, tu vài ngụm, rồi quay ra sông Hoàng Hà hét lớn một tiếng, hát hai câu Xướng Thiên Du giọng khàn.

Bàn Tử thấy vậy, cũng làm mấy hớp.

Một lát sau, Bàn Tử đến bên cạnh Tần Vũ, nói: "Tần gia, trời lạnh rồi, hay là làm hai ngụm rượu trắng cho ấm người?

Thư giãn chút đi?" Tần Vũ lắc đầu, từ chối rượu của Bàn Tử.

"Em gái Yên Yên, thế em có muốn uống chút không?" Lúc này, nghe Bàn Tử hỏi, Hoàng Yên Yên lập tức lườm anh ta một cái, không nói gì nữa.

"Không uống à, thế để tôi lấy cho chút nước sôi nhé?" Vẻ mặt Hoàng Yên Yên vẫn không chút biểu cảm, lạnh như băng.

"…" "Tần gia, cô nhóc của ngài sao mà lạnh lùng quá vậy?" Vốn dĩ có ý tốt, nhưng đối mặt với hai người, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy thất bại.

Đúng lúc này, Tần Vũ nhìn thời tiết, rồi lại nhìn mặt sông Hoàng Hà, lập tức lên tiếng.

"Trời sắp thay đổi rồi." "Yên Yên, vào trong khoang thuyền với

đứa bé kia đi, đừng ra ngoài, chú ý an toàn." "Trời sắp thay đổi?" "Chú ý an toàn?" "Bây giờ chẳng phải đang mưa sao?", Hoàng Yên Yên không hiểu, Bàn Tử đứng bên cạnh cũng không hiểu.

Nhưng Hoàng Yên Yên vẫn nghe lời Tần Vũ, đi vào khoang thuyền, tìm một chỗ an toàn.

Hoàng Yên Yên vừa vào khoang thuyền không lâu, chỉ nghe trên trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh hoàng, ngay sau đó, một tia chớp rạch ngang trời, mang theo cuồng phong gào thét.

Trong khoảnh khắc, bão tố gầm thét ập đến!

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ chao đảo, trôi dạt giữa dòng Hoàng Hà.

Do lắc lư dữ dội, mọi người trên thuyền nhất thời đứng không vững.

Trong chớp mắt!

Lão Hồ và Bàn Tử lập tức tỉnh rượu!

"Mẹ kiếp!" "Tình huống gì thế này!" Cùng với cơn mưa xối xả, mưa đá cũng đổ xuống như trút nước!

Mưa đá đập vào mặt, cơn đau dữ dội khiến mọi người không thể mở mắt.

Chương 71

"Bà nó!" "Mẹ nó, trời thay đổi nhanh thật!" Lúc này, Bàn Tử cuối cùng cũng hiểu được ý của Tần Vũ, trời đã thay đổi.

"Tần gia!" "Tần gia!" Dưới cơn bão táp mưa đá, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức tìm kiếm bóng dáng Tần Vũ.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ tay cầm thanh Ngư Tràng kiếm sắc bén quen thuộc, đứng sừng sững ở mũi thuyền.

Nhìn mặt sông Hoàng Hà đang cuộn sóng trước mắt.

"Tần gia!" Lão Hồ và Bàn Tử lập tức lại gần.

Đột nhiên!

Một con sóng khổng lồ cuộn lên, đập vào mạn thuyền!

Khiến chiếc thuyền suýt nữa lật úp!

"Mẹ kiếp!" Ngoại trừ Tần Vũ, tất cả mọi người đều bám chặt lấy bất cứ thứ gì có thể cố định, có chút kinh hoàng.

Ngay sau đó, dưới lòng sông Hoàng Hà, chỉ thấy một bóng đen to như xe tải xuất hiện, nhảy vọt lên khỏi mặt nước, tạo ra những con sóng khổng lồ.

Lớp vảy màu xanh đen.

Đầu cá nhe nanh múa vuốt.

Đôi mắt đỏ như máu.

Mẹ kiếp!

Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn con cá khổng lồ đáng sợ, trong lòng lạnh buốt đến tận xương tủy.

Toang rồi!

Toang rồi!

Bàn Tử trong lòng có chút không cam tâm.

Người lái thuyền kia đã sớm nằm bò trên đất, run rẩy bám vào mấy sợi dây thừng xung quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Long Vương gia đừng trách!" "Long Vương gia đừng trách!" "Long Vương gia…" Đột nhiên, chiếc thuyền bị va chạm dữ dội, cứ thế này, e là sẽ lật mất.

May mắn thay, sau khi ổn định lại một chút, mọi người lập tức giữ vững được thăng bằng.

Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ lập tức đến bên cạnh Tần Vũ: "Tần gia, làm sao bây giờ?" "Giết nó!" "Hả?" Nhìn con quái vật khổng lồ dưới nước, nếu muốn giết nó, thật quá khó.

Lão Hồ biết, đối mặt với loại quái vật này, chiến đấu dưới nước căn bản không có cửa thắng.

Đúng lúc đó!

Dưới ánh mắt của mọi người, trong sự lo lắng bất an của Hoàng Yên Yên, chỉ thấy Tần Vũ tung người nhảy lên.

Lao xuống dòng Hoàng Hà đang cuồn cuộn sóng dữ.

Rồi biến mất tăm.

"Tần Vũ!!!" Giây phút đó, Hoàng Yên Yên chết lặng, trong nháy mắt, cô lập tức xông ra, bám vào lan can thuyền.

Giữa dòng Hoàng Hà, không thấy bóng dáng Tần Vũ đâu, cũng không thấy con cá khổng lồ đâu nữa.

Lúc này, dưới lòng sông Hoàng Hà.

Tần Vũ nhìn thấy con cá khổng lồ Thiết Đầu Long Vương, nó đang lao nhanh về phía mình!

Lộ ra từng hàng răng cá nhe nanh sắc nhọn.

"Tích đinh!" "Chúc mừng túc chủ thiêm đáo Thiết Đầu Long Vương!" "Chúc mừng túc chủ năng lực Kim Chung Tráo được nâng cấp!" "Chúc mừng túc chủ Kim Chung Tráo đạt đến tầng thứ năm, nhận được ba mươi giây năng lực Kim Cương Chi Khu!" Kim Cương Chi Khu: Sở hữu năng lực phòng ngự vô địch, phản đòn sát thương tuyệt đối, sức mạnh vô cùng, mang hình thái kim cương.

"Chúc mừng túc chủ nhận được năng lực 'Như Ngư Đắc Thủy'!" Như Ngư Đắc Thủy (Năng lực): Ở trong nước, có thể không bị ảnh hưởng bởi áp lực nước, không bị hạn chế bởi lực cản và lực nổi, hoàn toàn có thể hành động tự nhiên, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Lúc này, ngay khi nhận được năng lực, Tần Vũ lập tức cảm nhận được sự thay đổi xung quanh, cảm giác vô cùng tự do.

Không còn trở ngại, Tần Vũ lập tức cầm thanh Ngư Tràng kiếm trong tay, lao về phía con Thiết Đầu Long Vương!

Lúc này, trên chiếc thuyền, Lão Hồ cầm cây lao xiên cá chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy xuống chi viện cho Tần Vũ.

"Vương bát đản!" Đột nhiên, chỉ thấy Thiết Đầu Long Vương ló cái đầu cá nhe nanh ra, Lão Hồ lập tức nhảy xuống, cầm lao đâm thẳng vào mắt cá.

Ngay khi Lão Hồ sắp đâm trúng mắt cá.

Một bóng người cầm Ngư Tràng kiếm lập tức lao ra, đâm mạnh vào đầu cá, vang lên tiếng 'xẹt rắc rắc'.

Trong chớp mắt, cơn đau dữ dội lập tức khiến Thiết Đầu Long Vương quằn quại, tạo ra từng lớp sóng khổng lồ.

Chương 72

Mượn lực xoay chuyển của Thiết Đầu Long Vương, thanh Ngư Tràng kiếm trong tay Tần Vũ lập tức rạch xuống, cắt thẳng một đường dọc sống lưng nó, tạo ra một vết thương khổng lồ.

Cùng với sự giãy giụa của Thiết Đầu Long Vương, nó dần dần mất đi sinh mệnh, nổi lềnh bềnh trên sông Hoàng Hà.

Thiết Đầu Long Vương chết đi, bầu trời dần quang đãng.

Giây phút đó, Hoàng Yên Yên trên thuyền có chút không dám tin, không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, đó lại là những gì cô tận mắt chứng kiến.

Con cá khổng lồ quỷ dị, Tần Vũ lợi hại.

Giây phút đó, Hoàng Yên Yên bật khóc.

Cảnh tượng vừa rồi thật sự đã dọa cô sợ chết khiếp.

Cô cứ ngỡ Tần Vũ chắc chắn đã gặp chuyện không may.

Lúc này, mặt sông Hoàng Hà đã yên sóng lặng, Tần Vũ đứng trên xác Thiết Đầu Long Vương, vững như bàn thạch.

Trên thuyền, Hoàng Yên Yên cầm khăn lông không ngừng lau bùn đất sông cho Tần Vũ, vừa sụt sịt mũi.

"Được rồi, cô nhóc, tôi không sao cả, khóc cái gì." "Với lại, nếu chút chuyện này mà cũng không chịu nổi, sau này xuống mộ tham gia đổ đấu thế nào?" "Lỡ nhìn thấy Cương thi lớn thì sao?" "Như vậy, chẳng phải sẽ bị dọa khóc chết khiếp à." Lúc này, Lão Hồ đứng bên cạnh lập tức lấy ra một điếu thuốc lá hiệu Vạn Bảo Lộ, châm cho Tần Vũ.

“Tần gia!” “Hôm nay may mà có ngài.” “Nếu không, chúng tôi đều phải chết ở đây rồi.” Lão Hồ cũng thấy may mắn, trên thuyền, ông nghe người lái thuyền nói, ở sông Hoàng Hà này làm nghề sông nước, hễ gặp phải Thiết Đầu Long Vương thì đừng mong sống sót.

Có giữ lại được nửa cái xác hay không, cũng không chắc.

Sau khi Thiết Đầu Long Vương bị giết, suốt quãng đường còn lại cũng không còn nguy hiểm.

Rất nhanh, Bàn Tử và Đại Kim Nha đã nhìn thấy bến phà.

Cùng với hình bóng của huyện lỵ Cổ Lam.

Khoảng một giờ sau, tất cả mọi người đã đến nhà khách của huyện Cổ Lam, tìm chỗ ở lại.

“Cái nơi khỉ ho cò gáy này, ngay cả tắm cũng không được.”, Bàn Tử đối mặt với hoàn cảnh như vậy, cảm thấy bất lực.

“Biết đủ đi.” “Một cái huyện lỵ nhỏ, cậu tưởng đang ở nhà mình tại Tứ Cửu Thành đấy à.” “Chẳng phải sao Bàn gia, ở cái nơi rách nát này, có nước cho chúng ta lau người là tốt lắm rồi.” “Với lại, còn sống là tốt lắm rồi.” “Nói cũng phải, ai mà biết được dưới sông lại có con Thiết Đầu Long Vương, nếu không có Tần gia, mấy anh em mình có đến được đây hay không cũng chưa chắc.” Đang nói chuyện, Bàn Tử lại cười gian: “Mà này, Tần gia với cô nhóc nhà họ Hoàng kia, liệu có cái đó không…” “Này này, bớt lo chuyện của Tần gia đi.” “Lo chuyện của mình thì hơn.” Mấy người đang nói chuyện phiếm, đến phòng tắm, vừa hay gặp Tần Vũ, lúc này, chỉ thấy trên lưng Tần Vũ xuất hiện một vết sẹo giống như con mắt.

“Tần gia, trên lưng ngài có một vết sẹo hình con mắt kìa?

Không phải bị Long Vương cắn đấy chứ?”, Bàn Tử đến bên cạnh Tần Vũ, vừa nhìn vừa tò mò hỏi.

“Không có gì đáng tò mò.” “Trên người cậu và Lão Hồ cũng có.” “Gì cơ?” Bàn Tử nghe vậy, lập tức đặt chậu rửa mặt xuống.

“Lão Hồ!” “Nhanh!” “Mau xem giúp tôi!” Lão Hồ nhìn một cái, cũng giật nảy mình.

“Bàn Tử!” “Mau xem giúp tôi!” “Mẹ kiếp, Tần gia, cái thứ quái quỷ này ở đâu ra vậy, tôi cũng có sao?”, Bàn Tử ngơ ngác.

“Một loại lời nguyền.” “Những ai đã thấy hắc động, đều sẽ có.” Đối với vết sẹo trên người, Tần Vũ lại không hề lo lắng.

Nhưng, Lão Hồ và Bàn Tử chưa từng thấy, cũng không biết chuyện này.

Nghe đến lời nguyền và truyền thuyết về Tinh Tuyệt, Bàn Tử trong lòng lập tức hoảng sợ.

“Tần gia, vậy phải làm sao?” “Chúng ta có chết không.” “Chẳng lẽ là vì tôi đã đến Tinh Tuyệt.” Bàn Tử chưa nói xong, đã bị Tần Vũ cắt ngang.

“Đừng nói nữa, cẩn thận vách có tai.” “Chuyện này, sau này hãy nói.” Vừa nói, Tần Vũ lập tức xoay người, nhìn về phía giữa nhà xí: “Lão gia tử nhà tôi ơi, ở trong đó không cởi quần ngồi xổm, lại còn lén lút nghe trộm chúng tôi nói chuyện, sở thích của ông không phải có chút đặc biệt quá rồi sao.” Tần Vũ vừa dứt lời, Lão Hồ liền nhìn sang, nhưng không thấy một ai.

“Tần gia, ngài có nghe nhầm không?” “Ồ~” “Có lẽ tôi nghe nhầm, chắc là nhầm tiếng chó mèo gì đó thành tiếng người thôi.” “Hả?” Lúc này, Trần Hạt Tử đang ngồi xổm nghe lén, đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch, thầm nghĩ không ổn, trong lòng tự hỏi: “Kỳ lạ, người này phát hiện ra mình sao?

Chẳng lẽ đang lừa mình?” Khi Trần Hạt Tử còn đang do dự, lại

nghe thấy giọng của Tần Vũ: “Lão gia tử, còn không ra, tôi dội nước lạnh vào đấy.” Trần Hạt Tử nghe xong, mặt mày sa sầm.

Lúc này, mặc dù kế hoạch đã sắp đặt trước bị phá vỡ, nhưng, vở kịch vẫn phải diễn cho xong.

Chỉ thấy Trần Hạt Tử vẫn ngồi xổm, tiếp tục lẩm bẩm mấy câu lừa bịp ra vẻ thần bí: “Chúc chiếu quy bặc, hào ly bất sảng, Trần truyện…” “Được rồi, Trần truyện chuyển thế, Văn Vương sống lại.” “Biết mấy câu lừa người, không thể bớt nói vài câu sao?” “Còn nữa, nghe lén người khác, có thú vị không.” Trần Hạt Tử nghe vậy, kinh ngạc há hốc mồm, không nói nên lời.

Xem ra, thay vì phải lôi con bài tẩy ra, chi bằng cứ công khai thân phận, biết đâu lại có tác dụng.

“Khụ!

Khụ!” Đúng lúc này, chỉ thấy Trần Hạt Tử lên tiếng: “Cậu hậu sinh này, thật không biết trời cao đất rộng, có biết ta là Thủ lĩnh Tả Lĩnh năm xưa không.” “Lão gia tử, ông không cần nói ông là ai, tôi biết ông là ai rồi.” “Chỉ là, mấy câu nói lúc nãy của ông, đúng là chói tai thật đấy.”, Trần Hạt Tử nghe xong, lập tức đứng dậy, mắt nhìn về phía trước, tai lắng nghe hướng giọng nói của Tần Vũ, lập tức nói: “Vị hậu sinh này, cậu có biết ta là ai không?” “À, có thể nói năng thần bí như vậy, ngoài Thủ lĩnh Tả Lĩnh năm xưa ra, còn có thể là ai.” “Mẹ kiếp, thật không ngờ, lão gia tử hôm nay lại rơi vào tình cảnh này, trốn trong hố xí nghe lén người khác nói chuyện.” Nghe lời của Tần Vũ, Trần Hạt Tử á khẩu, vẻ mặt như vừa ăn phải con ruồi trong hố xí.

Nhưng lại không thể nói ra được.

Hậu sinh thật lợi hại, là môn phái nhà nào mà miệng lưỡi sắc bén như vậy, Trần Hạt Tử nghĩ rồi lắc đầu.

“Thôi vậy!” “Thôi vậy!” “Vốn định cứu các người một mạng, không ngờ lại không có duyên, cố chấp không chịu nghe lời ta.” Nói rồi, Trần Hạt Tử định rời đi.

Đại Kim Nha thấy vậy, lập tức tiến lên hươ hươ tay trước mặt Trần Hạt Tử, sau đó có chút ngạc nhiên: “Tần gia, ngài chắc chắn lão già này là Trần Ngọc Lâu không?” “Cũng quá là nghèo túng rồi nhỉ?” “Hử?

Chương 73

Nghèo túng?" Lúc này, Trần Hạt Tử sau khi nghe lời của Bàn Tử, liền ho nhẹ mấy tiếng, tiếp tục nói.

"Đáng thương thay!" "Đáng thương thay!" "Mạng sắp tận rồi!" "Với lại, mấy vị là Mô Kim Hiệu Úy nhỉ?" Khi Trần Hạt Tử vừa dứt lời, sắc mặt của ba người Lão Hồ lập tức thay đổi, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ.

Xem ra, lão già này có chút bản lĩnh đây.

Ngay cả Mô Kim Hiệu Úy cũng biết?

Lão Hồ thầm nghĩ.

Lúc này, Tần Vũ cười cười, nhàn nhạt nói một câu.

"Mấy anh em, trói lão lại cho tôi!" Gì cơ?

Trói lại?

Sắc mặt Trần Hạt Tử thay đổi, trong lòng lập tức cảm thấy không ổn, vừa định bỏ chạy thì đã bị Lão Hồ và Bàn Tử giữ chặt, đi không được, ở cũng không xong.

"Lão gia tử!" "Mời ngài qua đây nói chuyện, chúng ta bàn bạc kỹ hơn." Nói rồi, Trần Hạt Tử bị áp giải đi, mỗi người kẹp một bên cánh tay.

Trên cầu thang, Trần Hạt Tử trong lòng hoang mang.

Trần Hạt Tử vội vàng nói lời hay: "Mấy vị hậu sinh, tôi sai rồi được chưa, tôi sai rồi." "Mấy cậu mau thả tôi ra đi." Rất nhanh, trên tầng thượng của nhà khách, Tần Vũ nhìn Trần Hạt Tử cười cười, nói.

"Tiền bối, không phải ngài muốn chỉ điểm cho chúng tôi sao." "Ở

đây đi, lầu cao cảnh đẹp, xem xem chúng tôi có thể sống được bao lâu." "Rồi chúng tôi nên làm thế nào." Trần Hạt Tử nghe xong, trong lòng khóc ròng.

Vốn tưởng có thể ăn chắc đám hậu bối này, dựa vào chút kiến thức của mình để lừa bịp.

Không ngờ, lại bị gậy ông đập lưng ông.

"Mấy vị hậu sinh, không giấu gì các cậu, tôi chỉ là một lão già, muốn nhờ các cậu dẫn đi một đoạn, tiện thể kiếm chút tiền mua ván đóng hòm." "Vậy ra là kế hoạch đã định sẵn." "Không giấu gì các cậu, trên sườn Long Lĩnh kia, có một cái miếu Xương Cá, bên dưới miếu có một ngôi mộ lớn." "Anh em của tôi mấy năm trước đã vào đó, mắt tôi lại không tốt, hành động bất tiện, tình cờ nghe được tiếng lóng đổ đấu, nên đành phải bám theo mấy cậu." Trần Hạt Tử nói rõ mục đích của mình, chẳng qua là muốn chia một chén canh, tiện thể tìm lại một món đồ.

Bàn Tử nghe vậy, hớn hở, có mộ cổ thì tốt quá, lần này đi thu hàng, tiện thể trộm luôn ngôi mộ đó, cũng không uổng công đến đây một chuyến.

Nhưng, Trần Hạt Tử lúc này cũng hối hận rồi, hôm nay ra ngoài sao lại không bói một quẻ nhỉ.

"Lão Hồ, có mộ cổ kìa!" "Đi xem thử đi!" 21.

"Xem cái rắm ấy!

Cậu không thấy lão già này đang lợi dụng chúng ta à?" "Gì cơ?" Bàn Tử nghe xong, lập tức hiểu ra.

Lập tức đến bên cạnh Trần Hạt Tử.

"Hay lắm!" "Lão già thối, xem Bàn gia đây xử lý ông thế nào!" Nói rồi, Bàn Tử lập tức giơ nắm đấm lên.

Bàn Tử lập tức túm lấy áo của Trần Hạt Tử, trừng mắt giận dữ.

“Bàn Tử, chúng ta văn minh chút.” “Cũng không thể trách lão gia tử này.” Lão Hồ lập tức ngăn cản hành động của Bàn Tử, nói.

Trần Hạt Tử đang lắng nghe động tĩnh, lúc này, chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, càng xa càng tốt.

“Mấy vị hảo hán, nếu không trách lão già này, vậy lão già tôi có thể đi được chưa?” Tần Vũ cười: “Ừm, đi thì có thể đi.” “Được!” Trần Hạt Tử nghe vậy, lập tức cất bước, chưa đi được mấy bước, câu nói tiếp theo của Tần Vũ đã khiến ông ta kinh ngạc!

“Lão gia tử, trước khi đi, có thể lấy bản đồ mộ Hiến Vương trên người ra, để tôi trao đổi không.” “Bản đồ mộ Hiến Vương?” “Cậu là ai?” “Làm sao cậu biết?” Trần Hạt Tử lúc này, sau khi nghe đến bản đồ mộ Hiến Vương, lập tức căng thẳng, bắt đầu đề phòng.

“Đơn giản, tôi quen một vị trưởng bối, là Tả Lĩnh Lực Sĩ, năm đó từng cùng ông đi đến mộ Hiến Vương, đáng tiếc sau khi trở về không lâu thì qua đời.” “Tôi là do ngài ấy kể lại.” Lúc này, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy nể phục khả năng nói dối của mình, khẽ gật đầu.

Quen trưởng bối?

Trần Hạt Tử nghe vậy, thì ra là thế, thảo nào đối phương lại biết mình.

Nhưng, nhớ lại những anh em Tả Lĩnh năm đó cùng mình đến Điền Nam, Trần Hạt Tử trong lòng không khỏi hối hận.

“Thì ra tiểu huynh đệ cũng có chút duyên nợ với ta.” “Thảo nào lại biết ta có bản đồ.” “Xem ra, hai chúng ta đều là người một nhà cả.” “Người một nhà, hà tất phải làm khó nhau.” Mẹ kiếp?

Tần Vũ nghe xong, không ngờ lão già này lại giỏi nhận họ hàng như vậy, thật là.

Mới một lúc đã bắt đầu chơi bài tình cảm, ngầm buộc cả hai vào chung một thuyền.

“Lão gia tử, đừng vội nhận họ hàng với tôi.” “Chúng ta làm một cuộc giao dịch trước, ông đưa bản đồ mộ Hiến Vương cho tôi, tôi tặng ông một món minh khí, món minh khí này đủ để ông ăn mặc không lo, thế nào.” “Hoặc là, giúp tôi làm việc?” “Như vậy, kiếp sau của ông cũng có nơi nương tựa.” Lúc này, nghe lời của Tần Vũ, Trần Hạt Tử chỉ cười cười, nói: “Tiểu huynh đệ, cậu còn non lắm.” “Ta dù sao cũng là một nhân vật có tiếng tăm, sao có thể để cậu dễ dàng lừa bịp như vậy.” Trần Hạt Tử vuốt râu, lắc đầu.

“Ồ~” Tần Vũ nghe xong, gật đầu.

“Lão Hồ!” “Chúng ta đi!” “Một lát nữa khóa cửa lại, để tiền bối ở trên sân thượng tĩnh tâm.” “Hoàn cảnh ở đây tốt như vậy, lão gia tử nhất định sẽ thích, phải không, lão gia tử.” Nghe lời của Tần Vũ, Trần Hạt Tử lập tức hoảng sợ.

Mẹ nó chứ, đám hậu bối này thật không biết luật lệ giang hồ.

“Thôi được!

Thôi được!” “Tiểu huynh đệ, vậy ta làm một cuộc giao dịch, cậu giúp ta lấy ra một món đồ từ trong mộ, ta sẽ tặng cậu bản đồ mộ Hiến Vương này, quyết không nuốt lời.” “Thế nào?” “Với lại, lão già mù này sắp xuống lỗ rồi, cũng phải lo cho mình một cái ván hòm chứ.” Nói xong, Trần Hạt Tử vươn cổ ra, chờ đợi câu trả lời của Tần Vũ.

Chương 74

Nhìn Trần Hạt Tử trước mặt, Tần Vũ gật đầu.

"Được!" "Thành giao!" "Sảng khoái!", Trần Hạt Tử nói rồi cũng nói cho Tần Vũ món đồ mình cần, đó là một miếng Văn Hương Ngọc.

Rất nhanh, Trần Hạt Tử lại nói: "Được rồi, một số chuyện cũng đã xong, nếu đã như vậy, lão phu cũng tặng cậu một lá bùa vàng, có thể bảo vệ mấy người bình an!" Trần Hạt Tử nói rồi liền từ trong lòng lấy ra một lá bùa vàng đã chuẩn bị sẵn, đưa về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy, cũng không khách khí.

Lập tức ra hiệu cho Bàn Tử đứng gần nhất nhận lấy.

Trần Hạt Tử cảm giác có người nhận đồ của mình, lập tức ôm quyền, nói lời cáo từ, liền mò mẫm xung quanh, từng chút từng chút đi xuống.

Lúc này, trên tầng thượng, Bàn Tử nhìn lá bùa vàng trong tay, da đầu lập tức tê dại.

Có chút hoa mắt.

"Mẹ nó!" "Vẽ cái quái gì thế này?" "Giống như ma vẽ bùa vậy." "Lão Hồ, ông xem đi." Nói rồi, Bàn Tử đưa đồ cho Lão Hồ.

Lão Hồ nhìn một cái.

Trong lòng lập tức kinh ngạc vô cùng.

Hay thật, đây là tàng đầu thi Bát Quái gia.

"Lão Hồ, trên đó viết cái gì vậy?" "Dịch đi, dịch đi." Lão Hồ nghe xong, đang chuẩn bị dịch, Tần Vũ lập tức nói: "Không cần xem nữa." "Lão gia tử cho tôi lá bùa vàng, là bản đồ của miếu Xương Cá, và, còn

nói cho tôi một số việc cần chú ý." "Bảo tôi, cẩn thận một kẻ họ Mã." Theo lời của Tần Vũ, Lão Hồ lập tức nhìn Tần Vũ, có chút bội phục: "Tần gia, ngài nói không sai!" "Nhưng ngài không xem bùa, sao lại biết?" "Đơn giản thôi." "Trên đường đi nghe được." "Đừng quên, tám trăm dặm Tần Xuyên, bọn trộm mộ ở đây nhiều như vậy, cộng thêm thính lực của tôi tốt như thế, nghe được chút phong thanh cũng không có gì lạ." "Với lại, chuyện của lão gia tử kia, cũng coi như là chuyện thường thức." "Còn về nơi miếu Xương Cá, tôi nghĩ, mấy người chúng ta có thể đến đó xem thử." "Trao đổi chút đồ với lão già kia." Ngày hôm sau, Lão Hồ xuất hiện với đôi mắt thâm quầng, ai nấy đều vô cùng mệt mỏi, Hoàng Yên Yên nhìn thấy bộ dạng này, liền buồn cười.

"Ủa?" "Sao vậy?" Nghe lời của Yên Yên, Lão Hồ cũng không trả lời.

"Anh Tần, sao anh không nói gì?" "Ờ." "Hôm qua phòng bên cạnh ồn ào quá, không ngủ được." Yên Yên nghe xong, lập tức che mặt chạy đi, cảm thấy xấu hổ chết đi được.

Lúc này, Tần Vũ bắt đầu chia làm hai ngả hành động.

Cầm theo những món đồ giả đã thu được, một nhóm đi dọc theo con phố về phía đông, một nhóm về phía tây.

"Ông chủ, có biết ở đây có ai bán không?" "Không có không có, qua bên kia xem thử đi." "Này!" "Lão Hồ, giữa ban ngày ban mặt thế này, chúng ta có tìm được người bán thứ này không?" "Thử xem sao." "Tần gia đã sắp xếp, chúng ta cố gắng hoàn thành." Vừa nói, Lão Hồ, Bàn Tử, và Đại Kim Nha ba người bắt đầu quan sát.

Tại chợ đồ cổ ở huyện Cổ Lam, đi được một lúc, Bàn Tử nhìn về một hướng.

Lúc này, Bàn Tử nhìn thấy món đồ sứ nhỏ trong tay Lão Hồ, lập

tức vỗ vào cánh tay ông.

"Lão Hồ!" "Qua kia xem kìa." "Đó không phải là thứ chúng ta đang tìm sao." Theo lời nhắc của Bàn Tử, Lão Hồ nhìn sang.

Chỉ thấy trên một sạp hàng, có một món đồ sứ nhỏ giống hệt món trong tay mình.

"Đi!" "Qua xem thử." "Ông chủ, món này bán bao nhiêu?" Tên chủ sạp hàng, mặt mày bặm trợn, có một vết sẹo xấu xí, đang ngồi ngoáy chân.

Lúc này, nghe thấy giọng nói của Lão Hồ là người nơi khác, hắn liếc nhìn mấy cái, sau đó nói: "Ba nghìn tệ!" Ba nghìn tệ?

Lão Hồ nhìn món đồ trên sạp hàng, xem xét kỹ lưỡng, đúng là giống hệt món đồ giả trong tay mình, có thể khẳng định, thứ này là do cùng một người làm ra.

Chỉ thấy Lão Hồ lắc đầu.

"Cao quá!" "Không hợp lý." Nói rồi, Lão Hồ lập tức ra hiệu cho Bàn Tử, ghi nhớ địa điểm, chuẩn bị rời đi.

"Đi đâu?" "Này!" "Hai vị, hỏi giá rồi, không mua đồ thì không đi được đâu.", lúc này, chỉ thấy tay của tên chủ sạp hàng, tóm lấy cánh tay Lão Hồ.

"Hả?" "Không đi được?" "Ông chủ, ép mua ép bán à?" "Hừ!" "Lão tử đây ép mua ép bán đấy!" "Năm nghìn tệ!" "Để tiền lại cho lão tử, cầm đồ đi, là xong chuyện." "Nếu không, đừng trách tao không khách khí!" Theo lời của tên chủ sạp, xung quanh dần dần tụ tập mấy tên côn đồ, đi về phía này.

Lão Hồ liếc mắt nhìn xung quanh.

Bàn Tử cũng vậy.

Xem ra, đám người này là một hội.

“Bà nó!

Lão Hồ, làm sao bây giờ?” “Làm sao bây giờ?

Chạy thôi!” Không nói hai lời, hai người lập tức đẩy tên chủ sạp ra, co cẳng bỏ chạy.

Từ phố đông chạy sang phố tây.

“Bàn Tử!” “Mau đi tìm Tần gia!” Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử chạy phía trước, một đám người cầm dao gậy đuổi theo sau.

Ở phía bên kia của phố tây.

“Anh Tần!” “Tám mươi phần trăm đồ ở đây đều là đồ giả, những món còn lại, đều là những thứ không đáng kể.” “Em thấy, chắc chắn có chuyện mờ ám.” Hoàng Yên Yên nhìn những sạp hàng xung quanh, vẻ mặt cảnh giác, nói với Tần Vũ.

“Ừm, có mấy chỗ, anh thấy có những món đồ tương tự.” “Giống như Hứa Nguyện đã nói, những thứ này đều do Lão Triều Phụng làm ra.” “Xem có cơ hội không, chúng ta có thể dò hỏi.” “Được, đi bên này.” Lúc này, khi Tần Vũ chuẩn bị dẫn Yên Yên đi vào một con hẻm, chỉ nghe phía sau có tiếng ồn ào hỗn loạn.

Tần Vũ vểnh tai, nghe thấy âm thanh.

Chương 75

Liền biết Lão Hồ đã gặp nguy hiểm.

Mã Đại Đảm!

Tần Vũ quay đầu lại, chỉ thấy đám người đuổi theo sau Lão Hồ, lại chính là người của Mã Đại Đảm.

Tần Vũ cũng không ngờ, Lão Hồ đi giúp mình tìm đồ, lại dính líu đến Mã Đại Đảm.

"Có chút thú vị." Dưới sự ra hiệu của Tần Vũ, Lão Hồ nhìn thấy thủ thế của Tần Vũ, lập tức hiểu ra.

Tần gia bảo mình vào con hẻm kia.

Mã Đại Đảm thấy hai người chạy vào hẻm, vậy thì dễ xử lý rồi!

"Lão tam!" "Một lát nữa vào trong, ném cho tao mấy quả bom." "Dọa chúng nó một phen." "Mẹ nó, trên địa bàn của lão tử mà dám không mua đồ của lão tử, không có cửa đâu!" "Đại ca, yên tâm đi, em biết rồi." "Em nhất định sẽ lấy ra quả bom lợi hại nhất!" "Nổ cho chúng nó tan xác!" Lúc này, người được gọi là lão tam, lập tức từ trong túi lấy ra những quả thuốc nổ tự chế, thuốc nổ que.

Mã Đại Đảm thấy vậy, lập tức tát một cái!

"Dùng não đi!" "Dùng chút trí tuệ đi!" "Nổ chết chúng nó rồi, tao lấy tiền ở đâu ra!" "Nhanh!" "Mau đuổi theo!" Theo lời ra lệnh, mấy người lập tức đuổi vào trong hẻm.

Nhưng, trong hẻm, Tần Vũ nhìn những người đang xông vào, đã sớm chờ sẵn.

Mã Đại Đảm chạy vào trong hẻm, vừa nhìn đã thấy có thêm hai

người, một trong số đó là một cô nương xinh đẹp.

"Hắc!" "Có người giúp đỡ à!" Tên em thứ ba nghẹo đầu, liếc mắt, xoa xoa mũi rồi bắt đầu gào lên: "Đại ca!" "Nói nhảm với chúng làm gì!" "Lên!" Thấy tên thứ ba cầm thuốc nổ định xông lên, Mã Đại Đảm lập tức kéo hắn lại.

"Biết cái quái gì, dùng não một chút!" "Dùng trí tuệ một chút!" "Thử thăm dò trước đã!" Mã Đại Đảm vừa dứt lời, vung tay ra hiệu, đám đàn em phía sau lập tức xông lên.

Tần Vũ thấy vậy, khóe miệng lập tức nhếch lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy Tần Vũ tức thì vớ lấy cây gậy tre bên cạnh, vung mạnh tới!

Đối mặt với lũ quái vật cương thi còn kinh qua trăm trận, đối phó với mấy tên tứ chi phát triển đầu óc đơn giản này thì dễ như trở bàn tay.

Dù không thể ra tay quá nặng, nhưng dạy dỗ một chút là cần thiết.

Chỉ nghe thấy Tần Vũ ra tay nhanh gọn, những tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

Mấy kẻ xông lên, chỉ trong vài hơi thở, đã nằm la liệt trên đất, ôm chân ôm cẳng mà kêu rên.

Chúng lăn lộn trên mặt đất.

Nhìn tình hình trước mắt, Mã Đại Đảm không thể tin nổi, nhiều người như vậy mà không đánh lại được mấy người.

"Lên tiếp!" Một lần, hai lần, ba lần.

Mã Đại Đảm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng kinh hãi tột độ, lập tức hít một hơi khí lạnh, cảm thấy bất an.

Khá lắm!

Sao lại mạnh dữ vậy!

Ra tay liên tiếp mấy lần mà người của mình đều bị đối phương hạ gục, xem ra bọn họ đã đụng phải dân chuyên, người luyện võ rồi.

"Rút!" "Mau rút!" Mã Đại Đảm thấy tình hình không ổn, lập tức kéo theo em ba và mấy anh em nữa, vội vàng bỏ chạy.

"Mẹ kiếp!" "Chạy rồi?" "Bàn gia ta còn chưa ra tay mà!" Lúc này, Bàn Tử đang cầm viên gạch, chuẩn bị tìm một tên để phang.

"Bàn Tử chết tiệt, mày không khoác lác thì chết à?

Hay là giờ đuổi theo đi, vẫn còn kịp đó!" Nghe lời Lão Hồ, Bàn Tử giật giật khóe miệng, lập tức phản bác: "Lão Hồ!

Mẹ nó chứ, Bàn gia ta ngứa miệng nói vài câu không được à?" "Đúng là ăn củ cải lo chuyện hão!" Sau khi Mã Đại Đảm bỏ chạy, Lão Hồ lập tức hỏi mấy kẻ đang nằm trên đất, kết quả là chẳng hỏi ra được gì.

"Tần gia, làm sao bây giờ?" "Không có manh mối rồi." Hỏi thăm một vòng, Lão Hồ cảm thấy hơi bế tắc.

Tần Vũ cười cười: "Không vội, có cơ hội, tôi sẽ dẫn mọi người đến lục soát nhà hắn." "Chạy trời không khỏi nắng." "Lục soát nhà?" "Tần gia, tìm được hang ổ của bọn chúng sao?", Bàn Tử lập tức cảm thấy thú vị.

"Tìm không được thì hỏi thăm chẳng phải là xong rồi sao." "Cậu không ngu đấy chứ?" Lời của Tần Vũ khiến Bàn Tử trong lòng co giật.

Lúc này, trong ký ức, Tần Vũ nhớ ra nhà của Mã Đại Đảm cũng ở một nơi hoang vu hẻo lánh.

Cách khu vực Long Lĩnh cũng không quá xa.

Hay là cứ trực tiếp ôm cây đợi thỏ.

Không tin là không tìm được.

Chẳng mấy chốc, mấy người đi dọc theo hướng Tây Nam, bắt đầu tìm kiếm.

Trên đường đi, sau khi đi ngang qua nhà một người dân địa phương, họ đã xin chút nước, ăn chút lương khô.

Chương 76

"Bác ơi, bác có biết người tên Mã Đại Đảm không?" "Mã Đại Đảm?" "Hỏi hắn làm gì?" "Không có gì ạ, nghe một người bạn nói, nghe bảo hắn lợi hại lắm, nên tiện hỏi thăm thôi." "À, cái thằng Mã Đại Đảm đó à, mấy năm trước ở trong trấn, lúc mới đến, mấy người bọn chúng đã tiếp quản một tiệm quan tài." "Nghe người ta nói tà ma lắm, hễ mà việc làm ăn của tiệm quan tài không tốt là sẽ có người chết." "Đánh càng ác, người chết càng nhiều." Người chết?

Hoàng Yên Yên vừa nghe, trên người lập tức nổi đầy da gà, trời ạ, sao lại tà ma đến vậy?

"Bác ơi, bác có biết ở đâu không ạ?", Tần Vũ tiếp tục hỏi, nhìn ông lão.

"Biết chứ, ở đằng kia, đi khoảng mười dặm tám dặm là tới." "Nhưng mà à, tôi khuyên cậu, đừng đi." "Dù sao cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp." Nhanh chóng, Tần Vũ rời khỏi nhà ông lão, bắt đầu đi về phía nhà của Mã Đại Đảm.

"Anh Tần, chúng ta thật sự đi à?" "Ông lão đó không phải đã nói rồi sao, nhà hắn tà ma lắm đó.", mỗi khi nhắc đến tiệm quan tài đó, trong lòng Hoàng Yên Yên lại cảm thấy có gì đó kỳ quái.

"Sợ rồi à?" "Cô em gái à, mấy con tôm tép đó không làm nên chuyện gì đâu." "Hơn nữa, Tần gia lợi hại như vậy, nếu anh ấy bảo vệ cô thì lo lắng vấn đề gì nữa." Bàn Tử vừa nói, vừa không quên tâng bốc Tần Vũ.

"Được rồi, Bàn Tử chết tiệt, đừng nịnh tôi nữa." "Nhưng mà cũng phải cẩn thận một chút." "Ông lão đó đã nói, địa hình trong trấn phức tạp, không chừng có cái hố nào đó." "Lúc đó mà rơi xuống thì phiền

phức lắm.” Bàn Tử nghe vậy, cười nói: “Tần gia, anh xem mặt đất này bằng phẳng thế, làm sao có hố được.” “Bàn gia tôi mà đụng phải, cũng không thể nào.” “Mẹ kiếp!”, đột nhiên trong khoảnh khắc đó, Bàn Tử còn chưa nói xong, lập tức cảm thấy chân mình hụt hẫng.

“Lão Hồ!” “Cứu mạng!!!” Mẹ kiếp, Bàn gia rơi xuống rồi sao???

Nhìn cái miệng hố đen ngòm, Lão Hồ, Đại Kim Nha, và cả Hoàng Yên Yên đều ngây người.

Ngay sau đó, hai mắt Lão Hồ đỏ ngầu!

“Bàn Tử!!!” Mẹ kiếp?

Tình hình gì đây?

Tần Vũ nhìn Lão Hồ, chỉ thấy gã này sắp khóc đến nơi rồi.

“Lão Hồ, mày khóc cái đếch gì!” “Đi, chúng ta xuống dưới!” “Xuống dưới?” “Tần gia, đây là Mê quật Long Lĩnh đó, ông lão kia không phải đã nói rồi sao.” Lão Hồ có chút không dám tin.

“Yên tâm đi!” “Bàn Tử mạng lớn lắm!” Lúc này, Đại Kim Nha nhìn cái hang đen ngòm, mắt cảm thấy hơi hoa.

Tần Vũ thấy vậy, chỉ muốn đá một phát cho hắn rơi xuống.

“Không sao đâu!” “Nhảy xuống đi, không chết được đâu.” “Nếu không tin, cứ việc đi về phía trước, tôi đảm bảo, không quá mấy bước, các người sẽ rơi xuống.” “?” Đại Kim Nha vừa nghe, nơi này chỗ nào cũng là hố à.

Vừa nghĩ, Đại Kim Nha vừa nghiến răng, tiếp tục nhảy xuống theo Lão Hồ.

Chẳng mấy chốc, sau vài phen trắc trở.

Tất cả mọi người đã đến một hang động ngầm bằng phẳng.

Lúc này, trong hang động, mọi người đều không thấy bóng dáng của Bàn Tử.

"Tần gia!" "Bàn gia mất tích rồi!" "Mất cái đếch!

Mau tìm đi!" Vừa nói, Tần Vũ vừa nhìn xung quanh, lập tức nhặt rất nhiều hòn đá, nhét vào người.

Lúc này, Hoàng Yên Yên đi bên cạnh Tần Vũ thấy hành động của hắn, có chút tò mò: "Anh Tần, anh làm gì vậy?" "Không có gì, nhặt vài hòn đá làm ám khí, lát nữa sẽ dùng đến." "Cẩn thận một chút, nơi này dơi nhiều quá, tôi cần phải xử lý." "Xử lý dơi?" "Dùng mấy hòn đá này sao?" "Ừm." Nghe lời Tần Vũ, trong lòng Hoàng Yên Yên có chút nghi ngờ, mấy hòn đá này thật sự có tác dụng sao?

Thật sự có thể xử lý dơi sao?

Khi đội ngũ đang tiến lên, đột nhiên, Đại Kim Nha cảm thấy có rất nhiều thứ từ trên rơi xuống, rơi cả vào mặt hắn.

"Ôi trời." "Cái quái gì vậy?" "Sao cay mắt thế?" Đại Kim Nha đưa tay quờ lấy, thấy trong tay là thứ giống như phân chuột.

Phân chuột?

Đại Kim Nha liền ngẩng đầu, chiếu đèn pin lên phía trên.

Chỉ liếc một cái, hắn lập tức tắt đèn.

"Hít!" Chỉ thấy phía trên, dơi bám dày đặc, con này sát con kia.

Xem ra phải đến hàng nghìn hàng vạn con.

Lúc này, Đại Kim Nha chiếu đèn pin về phía trước, toàn thân cảm thấy lạnh toát, chỉ thấy một số con dơi, tất cả đều đang tụ tập ở đó, không ngừng bò, bay lượn.

"Tần gia!" "Nhiều dơi đầu chó như vậy, làm sao mà đi qua được?" Lúc này, Đại Kim Nha nhìn thấy bầy dơi đã tỉnh giấc, cảm thấy con

đường phía trước hơi khó đi, nếu không cẩn thận, có khả năng sẽ lại kinh động đến lũ này.

Nhìn đám dơi đó, Lão Hồ cũng cảm thấy hơi khó giải quyết.

Nhưng mấu chốt là bây giờ trong tay lại không có vũ khí như súng máy, khó mà diệt hết lũ đó được.

"Tần gia, hay là chúng ta đi đường khác đi." "Không đổi được, chỉ có một lối này thôi." "Cùng lắm thì giết hết." Tần Vũ vừa nói, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện rất nhiều hòn đá, sau đó, hắn vung tay, những hòn đá đó lập tức bay vút ra.

Bộp!

Bộp bộp!

Bộp!

Sau vài tiếng động trầm đục, một vài con dơi lập tức rơi từ phía trước xuống, mất đi dấu hiệu sinh tồn.

Chương 77

Ngay sau đó, lại thêm vài hòn đá nữa.

Con đường phía trước lập tức được dọn sạch.

Nhìn thấy công phu ám khí này, Tần Vũ cảm thấy khá hài lòng.

Khi ở Tần Lĩnh, Tây Thiểm, Tần Vũ đã bắt đầu thích thủ pháp ám khí, không có việc gì liền luyện tập, dùng những hòn đá ném vào miệng hồ lô nhỏ, nhắm vào những mục tiêu cực nhỏ.

Để có một ngày có thể sử dụng được thủ pháp này.

Đôi khi, Tần Vũ cũng tìm kiếm điểm yếu của bản thân, hắn phát hiện, bất kể là kỹ xảo chém giết, hay những năng lực khống chế, đều có giới hạn nhất định, đặc biệt là về phương diện tấn công nhóm tầm xa.

Học được thủ pháp phóng ám khí, cũng vừa hay bù đắp được thiếu sót của mình.

Nhưng mà, nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng khiến Đại Kim Nha, Lão Hồ, và Yên Yên ngây người.

"Hít!" "Tần gia!

Thủ pháp cao cường!" "Quá đỉnh!" Đột nhiên, Lão Hồ phát hiện, quen biết Tần gia lâu như vậy, tuy mình cũng là truyền nhân Mô Kim Hiệu Úy, nhưng so đi so lại, mình thật quá kém cỏi.

Còn Tần gia bây giờ, lại ngày càng mạnh hơn, chỉ cần nhấc tay là có thể giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Giết đại cương thi.

Giết rắn khổng lồ.

Giết Thiết Đầu Long Vương.

Hít!

Tần gia?

Chắc không phải người ngoài hành tinh đấy chứ?

Lúc này, trong đầu Lão Hồ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Có lẽ, chỉ có như vậy mới có thể giải thích hợp lý.

Đi được một đoạn, chỉ thấy trên mặt đất cách đó không xa, xuất hiện một vệt kéo dài.

Vệt kéo?

Tần Vũ liếc mắt một cái, lập tức đoán ra tình hình, Bàn Tử có lẽ đã bị nhện khổng lồ mặt quỷ kéo đi.

"Mau!" "Bàn Tử chắc là bị một con nhện khổng lồ kéo đi rồi, chúng ta mau tìm đi!" "Nhện khổng lồ?" Nghe lời Tần Vũ, tất cả mọi người đều sững sờ.

"Tần gia, anh kể cho tôi nghe đi?" "Ừm, lúc ở Phan Gia Viên, kinh thành, tôi đã đọc qua một số tài liệu, trong sâu thẳm Mê quật Long Lĩnh, nghe nói có những sinh vật kỳ lạ xuất hiện." "Trong đó, có một loại nhện khổng lồ mặt quỷ." "Theo tài liệu, một con nhện khổng lồ mặt quỷ siêu cấp trưởng thành, có thể to bằng một căn nhà." "Loại trung bình, cũng to bằng một chiếc xe tải." Khi Tần Vũ giới thiệu, sắc mặt Hoàng Yên Yên ở bên cạnh đã tái đi rất nhiều, không ngờ, nơi này lại có quái vật kinh khủng như vậy.

"Anh Tần, những gì anh nói đều là thật sao?" "Không phải cô đã thấy rồi sao." "Thiết Đầu Long Vương dưới sông Hoàng Hà?" Lúc này, Hoàng Yên Yên cũng không ngờ, đi trộm mộ, đổ đấu thôi mà, lại có nhiều nguy hiểm đến vậy.

Nghĩ lại, nếu để cho những nhân viên khảo cổ đó mà gặp phải lũ này, e là sớm đã không còn một mảnh xương.

Đột nhiên, Hoàng Yên Yên muốn quay về.

Lão Hồ và Đại Kim Nha ở bên cạnh, dường như cũng đã nghe qua những lời đồn tương tự, dù sao cũng là người từng trải, có thể chấp nhận được những chuyện này.

Lúc này, chỉ mong Bàn Tử không gặp nguy hiểm.

Khi đi sâu vào trong, Tần Vũ đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, tỏa ra từ một hang động ở phía xa.

Văn Hương Ngọc?

Một ý niệm lóe lên, Tần Vũ biết đó là thứ gì.

Văn Hương Ngọc, có một mùi hương giống như sữa bò hòa quyện với sô cô la.

Tương truyền, hễ ai ngửi thấy mùi hương này, cho dù trên người có vết thương, cũng sẽ làm dịu đi cơn đau dữ dội, tinh thần tăng lên gấp bội, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đối với người đổ đấu, đây tuyệt đối là một món đồ tốt.

Lão già Trần Hạt Tử đó, thứ ông ta muốn chính là Văn Hương Ngọc.

Nhưng cũng thật đáng tiếc cho vị tiền bối Kim Bàn đó, xuất quân bất lợi, không nghe quy củ, đã bỏ mạng tại đây.

“Anh Tần, anh có ngửi thấy không!” “Trong không khí có một mùi hương.” “Thơm quá!” “Giống như sô cô la vậy.” Hoàng Yên Yên ở bên cạnh, đã phát hiện ra điều bất thường trong không khí.

Càng đến gần, mùi hương trong không khí càng nồng nặc.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người, đột nhiên, quên đi sự mệt mỏi, quên đi sự bất an mơ hồ trong lòng, cảm thấy tinh thần đột nhiên trở nên sung mãn.

"Ừm, tôi ngửi thấy rồi, thứ các người ngửi thấy là một loại Văn Hương Ngọc, ở phía trước không xa, chắc sẽ có phát hiện." "Thật sao?" "Ừm." "Anh Tần, liệu có kho báu không?" Vừa nghe Hoàng Yên Yên nhắc đến kho báu, trên trán Tần Vũ cảm giác như xuất hiện nhiều vạch đen.

Chương 78

Cô nhóc này, từ lúc nào lại có hứng thú với kho báu vậy.

“Không, đó là hài cốt của một vị tiền bối.” “Hài cốt?” “Anh biết sao?” “Đi đi, đừng hỏi tôi, đúng là vạn câu hỏi vì sao.

Về nhà mượn ông nội cô vài cuốn sách mà đọc nhiều vào!” Bị Tần Vũ nói một câu như vậy, Hoàng Yên Yên bĩu môi, tiếp tục đi theo đội ngũ, quan sát xung quanh.

Nhanh chóng, ở một nơi không xa, Lão Hồ phát hiện ra một bộ hài cốt, lập tức gọi Tần Vũ.

“Tần gia!” “Có phát hiện!” “Xem này!” Lão Hồ vừa nói, vừa lập tức đến bên cạnh bộ hài cốt đó.

Mùi hương đó, chính là từ bộ xương này phát ra.

“Lão Hồ, sờ thử túi của ông ta xem, xem trên người có Bùa Mô Kim, có Văn Hương Ngọc không.” “Được!” Lão Hồ tìm kiếm, quả nhiên phát hiện ra một tấm Bùa Mô Kim, đồng thời, phát hiện ra một miếng ngọc bội hình tròn, tỏa ra mùi hương nồng nàn.

Lão Hồ đưa đồ cho Tần Vũ xong, lại hỏi.

“Tần gia, anh có biết thân phận của người này không.” “Biết!” Lúc này, qua lời giới thiệu của Tần Vũ, Lão Hồ và Đại Kim Nha đã biết được thân phận của người này.

Không khỏi cảm thấy thương cảm.

Một vị tiền bối Mô Kim Hiệu Úy lừng lẫy một thời, cuối cùng lại có kết cục như vậy, chết ở nơi này.

“Tần gia, vị tiền bối này chết như thế nào?” “Bị nhện khổng lồ

đâm chết." "Lại là nhện khổng lồ?" "Ừm, nhìn hộp sọ của ông ta đi." Theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ và Đại Kim Nha nhìn sang, chỉ thấy giữa hộp sọ, lại có một cái lỗ lớn, to bằng cổ tay.

"Hít!" "Vết thương kinh khủng quá!" Tuy Lão Hồ đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng khi nhìn thấy vết thương như vậy, đỉnh đầu cũng cảm thấy lạnh toát.

"Được rồi." "Dù sao vị tiền bối này cũng là tiền bối Mô Kim Hiệu Úy, chúng ta lại lấy đồ của người ta rồi." "Lão Hồ, anh và Đại Kim Nha chôn cất ông ấy đi." "Cũng được.", Lão Hồ gật đầu.

Sau đó, Lão Hồ và Đại Kim Nha lấy Xẻng Lạc Dương trong ba lô ra, đào một cái hố ở bên cạnh, đặt hài cốt của tiền bối Kim Bàn vào.

Đột nhiên!

Đúng lúc này, Tần Vũ lập tức ngẩng đầu, cảm ứng được nguy hiểm.

Với giác quan nhạy bén, Tần Vũ phát hiện một gã khổng lồ đang di chuyển nhanh chóng về phía mình.

Tần Vũ lập tức cầm lấy một cây Xẻng Lạc Dương.

Trong nháy mắt!

Tần Vũ thấy vậy, lập tức lao lên đón đánh!

Trong chớp mắt, Tần Vũ đã chém đứt một đoạn chân nhọn của nó!

"Mau!" "Mau tránh ra!" Chỉ thấy một chiếc chân nhọn hoắt màu đen khổng lồ, từ trên không liên tục tấn công tới!

Nhìn thấy con quái vật đang tấn công này, không ngờ, tốc độ hành động của nó khá nhanh.

Nhưng tốc độ có nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng Ngư Trường Kiếm.

Tại các khớp xương, lại chính là điểm yếu của con nhện khổng lồ này.

Bất thình lình!

Tần Vũ lập tức xoay người nhảy lên, đáp xuống lưng con nhện mặt quỷ khổng lồ, giơ thanh kiếm lên, phát động tấn công, nhất định phải giết chết con quái vật này.

Chỉ thấy, Ngư Trường Kiếm nhanh chóng rạch lên lớp da của nó.

Một vết thương rồi lại một vết thương khác, lập tức xuất hiện, máu nhện màu xanh lục chảy ra rất nhiều.

Tần Vũ thấy vậy, biết những vết thương này sẽ không cản trở được hành động của con nhện mặt quỷ.

Ngay sau đó, hắn lập tức áp sát vị trí khớp chân của con nhện, thanh Ngư Trường Kiếm sắc bén lập tức đâm vào, xoẹt!

Trong nháy mắt, chỉ thấy từng chiếc chân cứng rắn, lập tức từ bụng con nhện mặt quỷ, lần lượt rơi xuống, rớt trên mặt đất.

Trong chớp mắt, con quái vật vốn đang nhe nanh múa vuốt, giờ đây, vì mất đi sự chống đỡ của các khớp chân, lập tức đổ sầm xuống.

Bây giờ, cho dù con nhện mặt quỷ không ngừng giãy giụa, cũng đã mất đi mối đe dọa và khả năng gây thương tổn cho mọi người.

"Tần gia!" "Quá đỉnh!!" Nhìn thấy con quái vật to lớn trước mắt đã được giải quyết, trong mắt Lão Hồ và Hoàng Yên Yên, tràn đầy sự phấn khích!

Cảm thấy một sự thôi thúc cuồng nhiệt!

Con quái vật to lớn như vậy, đều bị giải quyết rồi!

"Mẹ kiếp!" "Đỉnh cái đếch gì, mau đi thôi!" "Phía sau còn một bầy nữa đấy!" "Ở lại làm mồi à!" Tần Vũ nói xong, khi nhảy xuống khỏi

lưng con nhện mặt quỷ, lập tức chuyển sang giao diện hệ thống, lựa chọn điểm danh!

"Tích đinh!" "Chúc mừng túc chủ điểm danh tại Nhện Quỷ Mặt Ma!" "Thông báo, chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng: Năng lực Kim Chung Tráo tăng cấp!" "Tích đinh!" "Chúc mừng năng lực Kim Chung Tráo tăng cấp!" "Số quan hiện tại: Quan thứ sáu." "Kích hoạt năng lực Độc Hỏa Bất Xâm trong 30 giây." "Kích hoạt năng lực Kim Cương Chi Khu trong 60 giây." Độc Hỏa Bất Xâm, nghĩa là: trong vòng ba mươi giây, hoàn toàn cách ly độc tố xâm nhập vào cơ thể.

Hiện giờ, do năng lực Kim Chung Tráo đã đạt đến cảnh giới quan thứ sáu, vì vậy, cũng dẫn đến tình hình toàn thân trên dưới của Tần Vũ, xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chương 79

Hai loại năng lực nghịch thiên này, cũng đã tăng thêm cho Tần Vũ một lá bài tẩy đủ mạnh, khiến Tần Vũ không còn lo lắng về những tai nạn bất ngờ.

Nhanh chóng, khi một con nhện khổng lồ khác xuất hiện, từ sâu trong hang động, lập tức truyền đến những tiếng bò lổm ngổm dày đặc, có chút chói tai và rợn người.

Chỉ thấy những con nhện lớn nhỏ, không ngừng tuôn ra.

Những con nhện đó, nối đuôi nhau, lần lượt bò về phía này, vung vẩy những chiếc càng nhọn hoắt, há ra những chiếc răng nanh sắc bén.

Muốn xé nát con mồi xuất hiện trước mắt.

Lũ nhện mặt quỷ này ngày càng nhiều, Tần Vũ không thể lo cho tất cả mọi người được.

Lúc này, Tần Vũ lập tức hét lên.

"Lão Hồ!" "Đại Kim Nha!" "Chú ý điểm yếu của chúng." "Còn nữa, cẩn thận máu trên người chúng, có độc tố ăn mòn đấy!" "Mau đi!" "Rút!" Lúc này, vì kinh nghiệm vừa rồi, mọi người đã phát hiện ra điểm yếu của loại nhện mặt quỷ này, tuy chúng có những chiếc chân nhọn hoắt, nhưng ở vị trí khớp xương, lại có phần khá giòn.

Một vật sắc bén bình thường, cũng có thể cắt đứt nó.

Còn về độc tố, trong lúc chiến đấu, chỉ có thể cẩn thận hơn một chút.

Trong lúc né tránh các đòn tấn công của nhện mặt quỷ, Tần Vũ dẫn mọi người đến một nơi tương đối thoáng đãng, trên đường đi,

không biết đã giết bao nhiêu con nhện khổng lồ.

Bàn Tử và Lão Hồ, cũng đã giết được một vài con.

Nhìn hang động trước mắt giống như một cái bình, Lão Hồ không ngờ, ở một nơi như thế này, trong động lại treo rất nhiều bộ xương trắng, từng chuỗi nối tiếp nhau.

"U u!" 'U u!' Lúc này, tất cả mọi người đều nghe thấy một loại âm thanh u u kỳ quái, theo tiếng động truyền đến, chính là Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử bị treo ngược trong hang động, tay chân bị những sợi tơ trắng sáng bóng quấn chặt, miệng cũng bị bịt lại, thậm chí trên cổ họng, cũng quấn mấy vòng.

Vì không thể nói chuyện, Bàn Tử chỉ có thể giãy giụa, phát ra âm thanh 'u u', để thu hút sự chú ý.

May mắn là, Bàn Tử đã được phát hiện.

"Mau nhìn kìa!" "Là Bàn Tử!" Lão Hồ và Đại Kim Nha nhìn thấy Bàn Tử, vô cùng kích động.

Tốt quá, Bàn Tử chưa chết!

Còn sống!

Lúc này, khi phát hiện ra bóng dáng của Bàn Tử, Tần Vũ lập tức đạp lên vách đá bên cạnh, tức thì bay vút lên, thân nhẹ như én, tiến lại gần Bàn Tử.

Trong chớp mắt, hắn đã cắt đứt sợi tơ nhện cực thô đó.

Thấy vậy, Lão Hồ và Đại Kim Nha lập tức đỡ lấy Bàn Tử.

"Mau rút!" Nhưng, lũ nhện mặt quỷ phía sau đuổi ngày càng hung hãn.

Lúc này, Tần Vũ lập tức quan sát tình hình xung quanh, ở cuối con

đường bịt kín, chỉ thấy ở vị trí cao hơn vài mét phía trên, có một hang động chỉ vừa một người chui qua.

"Tìm thấy rồi!" "!" Trong ấn tượng của Tần Vũ, nơi này sẽ có một lối đi.

Tần Vũ lập tức ra lệnh.

"Mau!" "Mau chui vào cái hang đó!" "Nhanh lên!" Lúc này, trên vách đá đối diện lối đi, cũng lần lượt xuất hiện nhiều con nhện hơn.

Nhìn tốc độ của lũ nhện mặt quỷ đó, căn bản không có nhiều thời gian để họ leo lên hang đá đó.

Tình hình ngày càng căng thẳng.

"Tần gia!" "Tôi đoạn hậu!" "Anh đưa họ ra ngoài!" "Nhớ sau này thắp hương cho tôi!" Lão Hồ lập tức cầm xẻng công binh, đến bên cạnh Tần Vũ, với vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, chuẩn bị cùng lũ nhện khổng lồ phía trước đồng quy vu tận.

Tần Vũ nhìn thấy, liền có chút buồn cười.

Tần Vũ không chút do dự, một cước đá bay Lão Hồ!

"Đoạn hậu cái con khỉ!" "Mau cút lên đó cho ông!" "Đừng cản đường!" Nói xong, Tần Vũ chỉ xoay người lại, chỉ thấy vô số những chiếc chân nhọn hoắt, lập tức đâm về phía lưng Tần Vũ!

"Tích đinh!" "Chúc mừng túc chủ kích hoạt Kim Cương Chi Khu, nhận được sáu mươi giây vô địch, mời ngài bùng nổ!" Nghe hệ thống thông báo, Tần Vũ trong lòng vững như bàn thạch!

"Tần gia!!!" "Tần gia!!!" Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều trợn to mắt, gào thét hết sức, cảm thấy một sự tuyệt vọng không cam lòng!!!

"Tần gia!!!" Nghe tiếng gào thét xé lòng, sắc mặt Tần Vũ tối sầm!

“Mẹ kiếp!” “Ông đây chưa chết!” “Gào cái đếch gì!” “Mau lên đi!” “Chọc tức ông đây, ông đây ném hết chúng mày cho nhện khổng lồ ăn!” Thấy Tần Vũ không sao, Lão Hồ cuối cùng cũng yên tâm.

Lập tức liều mạng trèo về phía miệng hang!

Kích hoạt năng lực Kim Cương Chi Khu, chiến lực của Tần Vũ lại một lần nữa thay đổi, xuyên qua các đòn tấn công của nhện mặt quỷ, phát động phản công mạnh mẽ!

Từng con nhện khổng lồ bên cạnh, lập tức bị Tần Vũ phân giải, có vài con trông thảm không nỡ nhìn.

Chương 80

Vừa rồi, Tần Vũ đã kích hoạt năng lực Kim Cương Chi Khu.

Một cú nghiêng người, chỉ thấy những chiếc càng sắc bén tấn công tới lập tức lệch hướng, lướt sát qua lưng Tần Vũ, giúp hắn né được chúng.

Khi lũ nhện mặt quỷ lục tục xông lên.

Tần Vũ tăng tốc động tác trong tay, trong vài hơi thở, lại giải quyết thêm mấy con nhện mặt quỷ tấn công cùng lúc.

Lúc này, khi thấy Lão Hồ và mấy người đã trèo vào lối đi, xác nhận an toàn.

Tần Vũ tốc chiến tốc thắng!

Đao nào đao nấy chém xuống!

Trong chớp mắt!

Tần Vũ tung người nhảy lên, mượn khinh công, lập tức đáp lên mép lối vào đường hầm đó, nhanh chóng chui vào mật đạo.

Tần Vũ: "Ai, giết ít quá!" "Cảm thấy hơi lỗ rồi!" Trong mật đạo, Lão Hồ và Yên Yên sau khi nghe lời Tần Vũ, quay đầu nhìn những mảnh xác nhện trên mặt đất, rồi lại nhìn Tần Vũ, mặt lập tức giật giật mạnh.

Người tài giỏi!

Người tài giỏi!

Nhưng cũng phải khâm phục sự hung hãn và quyết đoán của Tần Vũ!

Nếu phải đối chiến với lũ nhện mặt quỷ đó, e là không quá mấy

hiệp, đã phế rồi.

Có thể sống sót trở về hay không, vẫn là một ẩn số.

May mắn là, do lối đi trong hang núi quá nhỏ, lũ nhện mặt quỷ cũng không thể vào được, tạm thời, mọi người cũng đã có được một khoảnh khắc an toàn.

"Đi thôi!" "Xem bên trong có gì." Theo lời Tần Vũ, trong mật đạo, tất cả mọi người đi dọc theo lối đi dưới chân.

Nhanh chóng, rời khỏi mật đạo, tất cả mọi người đến một nơi còn thoáng đãng hơn.

Lão Hồ lấy lân quang đồng ra xem.

Kiến trúc ở đây, quả thực giống như một cung điện dưới lòng đất, có phần xa hoa.

Những cột đá điêu khắc khổng lồ, sống động như thật, có đỉnh mộ cao hơn, và điện mộ lớn hơn.

"Ôi trời!" "Lão Hồ!" "Nơi lớn như vậy, không lẽ là lăng mộ của hoàng đế nào đó chứ?

Xây dựng hoành tráng thế này!" Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ cũng có chút nghi ngờ, nhìn đại điện trước mắt, nói.

"Khó nói lắm!" "Có thể làm ra trận thế lớn như vậy, cũng không đơn giản." "Không phải hoàng đế, thì cũng là thái thượng hoàng." Lúc này, Tần Vũ nhìn những con quái vật trong bóng tối.

Chỉ thấy chúng lần lượt tỉnh giấc, rục rịch, mài đao soàn soạt, nghiến răng ken két.

Có lẽ trong khoảnh khắc tiếp theo, chúng sẽ tấn công bất cứ lúc nào.

Nhưng, sau khi nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ cũng đáp lại.

“Hoàng đế cái con khỉ!” “Đây là cổ mộ của Lý Thuần Phong.” “Cẩn thận một chút, ở nơi này, cũng có nhện mặt quỷ tồn tại, hình thể của lũ nhện mặt quỷ này, so với lũ bên ngoài, còn lớn hơn.” “?” Nghe lời Tần Vũ, sắc mặt Bàn Tử và Lão Hồ đều xanh mét, không ngờ, vừa mới thoát một kiếp, lại gặp một kiếp khác.

Lũ nhện khổng lồ trước đó đã khiến họ lòng còn sợ hãi, nếu lại gặp một bầy nữa.

E là lại một trận ác chiến gian nan!

Nhưng, điều khiến Lão Hồ bất ngờ là, không ngờ, bọn họ lại thật sự mò đến cổ mộ của tổ sư gia phong thủy Lý Thuần Phong.

Những câu chuyện về Lý Thuần Phong, Lão Hồ cũng đã nghe qua.

Theo ghi chép, Lý Thuần Phong khi còn sống đã chọn cho Võ Tắc Thiên một đại mộ, đồng thời, cũng chọn cho mình một nơi có phong thủy khá tốt.

Nhưng, để bảo vệ ngôi mộ không bị trộm, Lý Thuần Phong đã thiết kế cổ mộ, cũng như nghiên cứu phong thủy, đều làm rất hung hiểm.

Cơ quan quỷ dị, dị thú, đều được sắp đặt.

Làm như vậy, là để giữ mộ.

Sợ người khác trộm mộ của mình.

Sau này, nếu có kẻ nào không có mắt, dám xông vào cổ mộ, chẳng khác nào tôm tép múa dao, muốn chặt đầu Long Vương, tương đương với việc tìm đến cái chết.

“Hít!” “Tần gia!” “Lý Thuần Phong này không đơn giản!” “E là nơi này còn nguy hiểm hơn!” Lão Hồ đem hết những lo lắng của mình nói cho Tần Vũ.

Tần Vũ nghe xong, không có chút dao động nào.

“Không sao!” “Cổ mộ của tổ sư gia phong thủy Lý Thuần Phong này, cho dù có lợi hại đến đâu, cũng là do con người thiết kế, vì vậy, cũng không cần phải sợ.” “Được rồi, nghe đây, lũ nhện khổng lồ đó, đều đang quan sát chúng ta trong bóng tối, cẩn thận một chút.” “Còn nữa, lũ nhện khổng lồ ở đây, tuy hình thể lớn hơn, nhưng hành động lại chậm hơn rất nhiều so với bên ngoài, chúng ta có không gian để tranh đoạt.” Tần Vũ nói ra một số điều cần chú ý.

Chương 81

“Lát nữa, nghe theo khẩu lệnh của tôi.” “Nhất định phải chạy về phía đó.”, Tần Vũ vừa nói, vừa đưa tay ra, chỉ vào một mật đạo phía trước.

Tần Vũ vừa nói xong, lúc này, đột nhiên, chỉ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bò lổm ngổm, sột soạt.

Lão Hồ và mấy người nhìn lại!

Trong nháy mắt cảm thấy, da đầu lập tức tê dại!

Trong bóng tối, những con nhện mặt quỷ nhỏ cỡ đầu người, dày đặc, đang nhanh chóng lao tới!

“Mẹ kiếp!” Lão Hồ chỉ lo con lớn, mà quên mất con nhỏ.

Cảnh này, Tần Vũ đã sớm phát hiện.

Chỉ là, phải nắm bắt thời cơ tốt hơn.

“Mau chạy!” Theo mệnh lệnh của Tần Vũ, tất cả mọi người lập tức tăng tốc chạy, lao về phía mục tiêu phía trước.

Khi đi được nửa đường, xung quanh lập tức xuất hiện những tiếng động bất thường, lập tức xuất hiện những con quái vật lớn hơn.

Lũ đó lần lượt xông ra, nhe nanh múa vuốt.

Từng chiếc chân nhọn hoắt, đâm tới một cách tàn nhẫn.

Nhìn những chiếc chân nhọn hoắt đó, mỗi chiếc gần như còn to hơn cả eo của một người.

“Mẹ kiếp!” Trừ Tần Vũ, Lão Hồ có chút hoảng loạn.

Phát hiện ra điều bất thường, Tần Vũ lập tức nhắc nhở.

“Mau!” “Di chuyển sang trái phải, chạy hình chữ S.” “Nhanh!” Vì hình thể khổng lồ, phản ứng và khả năng chuyển hướng của lũ nhện mặt quỷ khổng lồ này không linh hoạt, ít nhiều cũng chậm hơn một chút.

Đột nhiên!

Khi tất cả mọi người sắp đến lối vào mật đạo, chỉ thấy có một con nhện khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chặn ngay trước lối vào mật đạo.

“Mẹ kiếp!” Tần Vũ thấy vậy, lập tức lấy ra hai cây xẻng công binh.

Dồn lực vào chân, lập tức nhảy lên!

Dưới quán tính của sức mạnh khổng lồ, xẻng công binh lập tức chém đứt những chiếc càng nhọn hoắt của con nhện mặt quỷ khổng lồ!

Sau đó, Tần Vũ lại trở tay đâm thẳng xuống, dùng đầu sắc bén của xẻng công binh, đâm mạnh vào mắt của con nhện khổng lồ.

Trong nháy mắt, con nhện mặt quỷ khổng lồ này vì đau đớn dữ dội ở đầu, lập tức giãy giụa, hành động có chút không ổn định.

Trong chớp mắt, nó lập tức nhường ra lối đi hiện tại.

“Nhanh!!!” Trong khoảnh khắc nguy hiểm cuối cùng, Tần Vũ dẫn mọi người lập tức xông vào mật đạo trước mắt!

Lũ nhện mặt quỷ phía sau, đột nhiên ngừng truy đuổi, chỉ chạy tán loạn bên ngoài, không ngừng gào thét, không cam lòng.

Trong mật đạo, tất cả mọi người đã được an toàn. "Mẹ kiếp!" "Lão Hồ, hôm nay thật sự là ngày kinh hoàng nhất trong đời Bàn gia đây." "Mẹ nó, tôi chưa từng thấy ngôi mộ cổ nào biến thái như vậy,

lúc thì cơ quan, lúc thì nhện khổng lồ.", Bàn Tử vừa nói, lòng vẫn còn sợ hãi, cảm thấy trải nghiệm này thật sự quá đặc sắc. "Bàn Tử chết tiệt!" Đột nhiên, Hoàng Yên Yên lập tức nhìn Bàn Tử, vẻ mặt có chút phẫn nộ! "Sao thế cô em?" "Sao nóng tính vậy?" "Bàn Tử chết tiệt, mẹ nó, không phải cậu bảo tôi trộm mộ đặc sắc lắm sao?

Nhìn xem, bản cô nương suýt nữa thì chết ở trong này!" "Cứ đợi đấy!" "Bản cô nương không xong với cậu đâu!" Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt có chút khổ sở, tự dưng không đâu lại đi mồm mép trêu chọc cô nàng này làm gì.

Lúc này, Hoàng Yên Yên dường như phát hiện ra điều gì đó.

Cô lập tức nhìn quanh, nói: "Anh Tần, mật đạo chúng ta vừa vào đâu rồi?" Bị Hoàng Yên Yên nhắc nhở, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức nhìn lại, chỉ thấy nơi phía sau họ đã biến thành một bức tường, không còn thấy mật đạo đâu nữa. "Hít!" "Khỉ thật, gặp ma rồi!" "Tần gia, không lẽ chúng ta gặp phải tường ma rồi chứ?" Tường ma, hay còn gọi là quỷ đả tường, là khi người ta ở trong bóng tối hoặc nơi trống trải, cứ đi vòng quanh một chỗ mà không thể thoát ra được.

Hoặc trong một công trình kiến trúc, không tìm được lối ra.

Đi đến đâu cũng gặp tường.

Cuối cùng, nhốt chết hoặc dọa chết người ta. "Vớ vẩn!" "Tường ma cái con khỉ!" "Chúng ta gặp phải một cơ quan lớn." "Cơ quan này có thể di chuyển toàn bộ khu mộ." "Bàn Tử chết tiệt, đợi về rồi, mẹ nó cậu có thể học hành cho đàng hoàng được không." "Còn nữa, mẹ nó, sau này ở trước mặt người khác, bớt tự xưng Mô Kim Hiệu Úy đi, nếu Mô Kim Hiệu Úy nào cũng như cậu thì thật, thật sự quá mất mặt!" Lúc này, nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử cũng im bặt, không dám hó hé gì.

Hết cách, ai bảo người ta giỏi hơn mình chứ.

Bỏ qua đoạn chen ngang nhỏ này, Lão Hồ cũng đi theo Tần Vũ.

Vừa đi, Lão Hồ vừa không quên lật xem cuốn cổ tịch "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" của gia tộc để tra cứu tài liệu.

Chương 82

Mẹ kiếp, thật sự, Lão Hồ cảm thấy mình cần phải học hỏi quá nhiều; nếu không sẽ bị đào thải mất.

Dù sao, cảm giác đi cùng Tần Vũ, áp lực thật sự quá lớn!

Đi được một lúc, mọi người đến một mật đạo khác.

Đột nhiên!

Hoàng Yên Yên nhìn lên tường trong mật đạo, dường như phát hiện ra điều gì đó, cô nhìn kỹ lại.

Hoàng Yên Yên lập tức hét lên kinh hãi, ôm chầm lấy Tần Vũ!

Cả người cô treo trên người Tần Vũ. "Anh Tần!" "Toàn là xương khô!" "A!!!" Nhìn kết cấu xung quanh, Lão Hồ và Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh.

Cảm giác nơi này thật sự âm u rợn người.

Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ. "Tần gia!" "Không sao, cứ đi thẳng về phía trước." Có câu nói này của Tần Vũ, Lão Hồ cũng yên tâm hơn.

Chẳng mấy chốc, mấy người họ đã đến một đại điện rộng lớn.

Trong đại điện, tối om như mực. "Tần gia!" "Nơi này kỳ lạ thật!" "Ngài xem, ở đây ngoài một cái minh điện ra, không có quan tài, cũng chẳng có đồ tùy táng?" "Tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng." Lão Hồ cầm đèn lân quang, cẩn thận soi xét kết cấu xung quanh một lượt. "Không tệ!" "Lão Hồ à, cuối cùng cậu cũng có tiến bộ rồi đấy." Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ có chút bất đắc dĩ, hết cách, ai bảo Tần gia giỏi hơn mình.

Tần Vũ đã nói, phải nghe theo.

Mặc dù Tần Vũ không đồng ý nhận họ làm đàn em, nhưng trong lòng Lão Hồ và Bàn Tử, hai người sớm đã mặt dày mày dạn, đã coi Tần Vũ là đại ca rồi.

Lúc này, mật đạo địa cung trước mắt, giống hệt như một mê cung, vô cùng phức tạp. "Đây là một mê cung bát quái." "Đi theo tôi." Dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, mọi người đã đi đến cuối đường.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một hang đá, giăng đầy mạng nhện.

Đi vào trong, mọi người phát hiện ra những bức tượng đá nhe nanh múa vuốt.

Không lâu sau, một mật thất tối tăm xuất hiện.

Đập vào mắt là một Hỗn Thiên Nghi phong thủy khổng lồ.

Bố cục xung quanh, ẩn chứa sự huyền bí của bát quái. "Ting!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh tại mộ Lý Thuần Phong!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được tinh thông 'Thuật Hỗn Thiên Nghi'." "Chúc mừng Túc chủ nhận được 'Phương pháp chế tạo Hỗn Thiên Nghi'." "Chúc mừng Túc chủ nhận được 'Chu Thiên Âm Dương Thuật' cấp đỉnh!" Sau một loạt thông báo, trong đầu Tần Vũ lập tức xuất hiện vô số thông tin liên quan đến âm dương phong thủy, khắc sâu vào tâm trí.

Đúng vậy, vừa mới vào một góc của mộ cổ Lý Thuần Phong, đã có thể tiến hành điểm danh.

Hỗn Thiên Nghi: Ghi lại những bí ẩn về tinh tượng đặc biệt, có thể kết hợp với bí thuật phong thủy thiên tinh để giải mã những sự tồn tại bí ẩn hơn.

Chu Thiên Âm Dương Thuật: Nhìn thấu âm dương, có thể lợi dụng thuật âm dương.

Sau khi hiểu rõ, Tần Vũ lập tức tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi. "Tần gia, nghỉ ngơi sao?" "Tôi mệt rồi, mấy người cứ từ từ chơi." "Chơi chán rồi, tôi sẽ đưa mọi người ra ngoài." Đối với mộ cổ của Lý Thuần Phong, gã này tuyệt đối là một kẻ âm hiểm!

Muốn ra ngoài, phải khởi động cơ quan, để thủy ngân lấp đầy các hoa văn ở đây mới có thể ra được.

Nếu là người thường, ai dám khởi động cơ quan để thủy ngân xuất hiện chứ? "Được!" "Nếu Tần gia đã nói vậy, chúng tôi nghiên cứu trước rồi nói sau.", Lão Hồ nói, rồi mấy người họ bắt đầu đi vòng quanh xem những bức bích họa. "Tần gia, ở đây cũng không có gì à?" "Cơ quan đâu?" "Cơ quan?" "Bàn Tử chết tiệt, đúng là đồ vô dụng!" Nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử gào thét trong lòng, mình chỉ hỏi thay Lão Hồ một câu thôi mà.

Lại bị trúng đạn, thành đồ vô dụng. "Thấy cây bút kia không?" "Lấy nó xuống." "Ồ!" Nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử đi đến trước một bức phù điêu, tìm thấy cây bút đó.

Bàn Tử nhẹ nhàng lấy xuống, chỉ thấy cánh cửa đá bên cạnh đột nhiên mở ra, để lộ quan tài bên trong. "Tần gia!" "Có quan tài thật này!" Vừa nói, Lão Hồ và Bàn Tử liền đi vào. "Anh Tần, anh không vào sao?" "Không vào, các cậu đi đi, tôi nghỉ một lát." "À phải rồi, cứ yên tâm mà làm, có chuyện gì, tôi giải quyết cho." Hoàng Yên Yên thấy Tần Vũ không vào, liền chọn ở lại: "Anh Tần, nếu anh không vào, hay là em cũng không vào, em xoa bóp chân cho anh nhé." "Được!" "Em nói vậy, chân tôi cũng thấy mỏi thật." Đối với đề nghị của Hoàng Yên Yên, Tần Vũ cũng không từ chối.

Mỹ nữ sẵn lòng phục vụ, chỉ có kẻ ngốc mới từ chối.

Trong lúc đó, tại chủ mộ thất giả do Lý Thuần Phong sắp đặt, Bàn Tử liếc nhìn Tần Vũ một cái, trong lòng lại thấy ghen tị.

Chương 83

Hắn nói: "Lão Hồ, nhìn xem, Tần gia mới là người chiến thắng trong cuộc sống!" "Khi nào hai chúng ta mới được như vậy nhỉ?" "Như vậy?" "Ừ!" "Phì!" "Kiếp sau đi!" "Nhanh lên!

Đừng lề mề nữa, mau thắp nến, mở cái quan tài này ra.", được Lão Hồ nhắc nhở, Bàn Tử lập tức đến góc đông nam, thắp một cây nến.

Thế nhưng, không bao lâu sau.

Ngọn nến lại phát ra ánh sáng màu xanh lục. "Khỉ thật!" "Lão Hồ, xem ra mộ chủ này không chào đón chúng ta lắm, làm sao bây giờ?" "Chúng ta có nên ra ngoài không?" Lúc này, nhìn ngọn nến cháy leo lét ánh sáng xanh u uất, Bàn Tử lòng còn sợ hãi.

Hắn nhớ lại, ở trong mộ tướng quân, cũng từng gặp tình huống tương tự.

Nhưng lúc đó, nếu không có Tần gia, e rằng hắn và Lão Hồ đã toi mạng ở đó, bị con quái vật lông đỏ xé xác rồi.

Nhưng, nếu không mở quan tài, chẳng phải là đã đến đây công cốc sao.

Nhưng nếu mở quan tài, lại sợ có biến.

Nội tâm Bàn Tử lúc này có chút rối rắm.

Lúc này, Bàn Tử nhìn sang Lão Hồ, chỉ thấy Lão Hồ cũng đang do dự, cứ nhìn chằm chằm vào ngọn lửa đó.

Một khi có điều bất thường, chắc chắn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Con nhện khổng lồ kia, con Thiết Đầu Long Vương kia.

Trong ngôi mộ lớn của tổ sư phong thủy, ai biết được sẽ có thứ gì xuất hiện. "Đi!" "Chúng ta về hỏi Tần gia trước đã.", Lão Hồ nói, rồi cẩn thận lui ra ngoài, nhanh chóng đến bên cạnh Tần Vũ. "Tần gia, ngài xem bên đó, cảm giác tình hình có vẻ không ổn lắm." "Để tôi xem." Tần Vũ ngẩng đầu nhìn qua, thấy ngọn nến xanh đến mức có chút quá đáng.

Mẹ nó, mộ chủ này thật biết dọa người. "Sao, không dám rồi à?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ gãi đầu, cười cười. "Cũng vậy thôi!" "Được rồi!

Tôi sẽ cho các cậu xem một tay!" "Ở chỗ của tôi, rồng thì phải cuộn lại cho ta, cương thi thì phải nằm xuống cho ta." Tần Vũ đứng dậy, đi vào trong chủ mộ thất.

Đột nhiên!

Khi Tần Vũ đến gần, một chuyện có chút kỳ quái đã xảy ra. "Lão Hồ!" "Nhìn kìa, ngọn nến trở lại bình thường rồi!" Được Bàn Tử nhắc nhở, Lão Hồ nhìn sang, đúng là như vậy thật, ngọn lửa xanh u uất ban đầu đã sớm biến mất không dấu vết. "Hít!" "Chẳng lẽ mộ chủ này chào đón Tần gia?" "Chào đón Tần gia?" "Lão Hồ, theo tôi thấy, mộ chủ này tuyệt đối là sợ Tần gia." "Kim gia, tôi nói có đúng không." "Đúng cái con chuột hoa!" "Xem Tần gia làm gì trước đã." Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử đứng canh bên cạnh, chỉ thấy một mình Tần Vũ đi một vòng quanh chiếc quan tài bằng vàng. "Tần gia, cái này có mở được không?" "Ha ha, chuyện nhỏ, cứ xem cho kỹ đây." Dưới Hoàng Kim Ma Đồng và Thuật Cơ Quan của Tần Vũ, kết cấu bên trong quan tài lập tức hiện ra.

Trong quan tài, có một số đồ tùy táng, giá trị không tệ.

Nhưng, trong quan tài này, không hề có thi thể của Lý Thuần

Phong, thi thể của ông ta được giấu ở một nơi khác, một nơi rất tốt.

Tuy nhiên, bên dưới quan tài toàn là thủy ngân.

Trong thủy ngân, có bảy tiểu thạch quan được xếp theo hình Thất Tinh, chứa đầy thuốc nổ.

Ở đáy và nắp quan tài, được nối với nhau bằng một thứ đặc biệt.

Chỉ cần mở ra một cách bất cẩn, sẽ lập tức kích hoạt cơ quan, phá hủy thiết bị kết nối ở giữa.

Khi đó, chắc chắn sẽ khiến thủy ngân trào ra và khí độc lan tỏa.

Sau khi quan sát, bên ngoài quan tài vàng, được điêu khắc hình vạn thú và kỳ lân, sống động như thật.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện, viên châu kỳ lân dưới chân con kỳ lân dường như có thể di chuyển, xoay tròn.

Tần Vũ nhẹ nhàng ấn một cái.

Chỉ nghe thấy tiếng cơ quan khởi động từ trong quan tài, ở lối ra vào của thủy ngân lập tức xuất hiện một tảng đá vuông, ngăn cách nó.

Phần kết nối giữa nắp và đáy quan tài cũng tự động tách ra, không còn kích hoạt cơ quan được nữa. "Xong rồi." "Có thể mở được rồi." "Tần gia, xong rồi sao?", Bàn Tử chìa ngón tay ra, chỉ vào quan tài, có chút dè dặt. "Sao, sợ gây ra chuyện gì à?" "Không, không, không có." Nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử cười gượng gạo.

Đùa sao, cho Bàn Tử một trăm lá gan, hắn cũng không muốn trong quan tài đột nhiên nhảy ra một con cương thi lớn.

Con quái lông đỏ trong mộ tướng quân suýt nữa đã đập chết hắn rồi.

Chương 84

"Phải rồi, nói cho các cậu biết cũng không sao." "Đồ tùy táng bên trong chắc cũng không tệ, cơ quan cũng rất tinh xảo." "Các cậu xem là biết." Tần Vũ vừa nói, vừa giải thích sơ qua về cơ quan, sự thay đổi khi kích hoạt và chuyện có thủy ngân để nhắc nhở.

Dưới sự ra hiệu của Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử mở chiếc quan tài trước mắt. "Chà!" Lúc này, Lão Hồ hít một hơi khí lạnh.

Bên trong lại không có xác khô.

Trời ạ, quả thật không sai, lượng thủy ngân ở đây đủ để lấp đầy cả ngôi mộ cổ!

Hơn nữa, những cơ quan đó nối với quan tài, vòng trong vòng ngoài, cực kỳ nguy hiểm.

Tuy nhiên, việc Tần gia có thể nghiên cứu nguyên lý cơ quan này thấu đáo như vậy, Lão Hồ cũng vô cùng kinh ngạc! "Tần gia rốt cuộc có thân phận gì?" "Tại sao có thể hiểu rõ các cơ quan trong mộ cổ như lòng bàn tay vậy?

Nghiên cứu rõ ràng như thế?" Đồng thời, Lão Hồ nhìn kết cấu trong quan tài vàng, lòng chấn động sâu sắc.

Đột nhiên!

Một luồng khí lạnh ập tới! "Tần gia!" "Có chuyện gì vậy?" Nhìn lên các bức tường mộ xung quanh, đột nhiên bắt đầu phủ đầy tinh thể băng, tỏa ra một luồng khí lạnh.

Nhiệt độ xung quanh tức thì giảm xuống. "Không sao!" "Thủ đoạn của lão già âm hiểm này thôi." "Mỗi người lấy một món, đi thôi." "Dù sao, chúng ta đã trải qua sinh tử, cơ quan trùng trùng, không thể về tay

không được." Nhanh chóng, mỗi người chọn một món đồ tùy táng dễ mang theo, đậy nắp quan tài lại, lập tức rút khỏi đó, quay lại nơi đặt Hỗn Thiên Nghi lúc nãy. "Lão Kim, món đồ tôi đang cầm này, không phải là đồ dỏm chứ?", Đại Kim Nha vừa mân mê món đồ trong tay, vừa nói với Bàn Tử bên cạnh.

Đại Kim Nha nghe vậy, lườm Bàn Tử một cái. "Dỏm cái con chuột hoa!" "Tôi nói cậu nghe, Lý Thuần Phong này, ở triều đại đó, tuy là một vị quan lớn." "Nhưng, với bổng lộc của ông ta, tuyệt đối không thể có nhiều của cải như vậy." "Nhìn xem, những thứ và cách bài trí ở đây, đã vượt xa những gì ông ta nên có." "Theo tôi thấy, lúc còn sống, gã này tuyệt đối là một tay trộm mộ chuyên nghiệp." "Nếu không, làm sao có nhiều vàng bạc châu báu như vậy." "Hơn nữa, nếu ông ta chỉ làm một viên quan lớn trong cung, cũng chưa chắc có được những thứ này." Đại Kim Nha vừa nói xong, Tần gia nhìn sang Lão Hồ bên cạnh. "Thế nào?" "Tìm ra cơ quan lối ra chưa?" "Chưa, tôi đang tìm, tôi nhất định sẽ tìm ra." Lão Hồ vừa nói, vừa lau mồ hôi trên trán, mắt không rời khỏi nơi đó để quan sát.

Một lúc sau, Tần Vũ cười. "Được rồi, về đọc thêm sách đi." "Cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» đó không đầy đủ lắm, nên nghiên cứu thêm các môn phái khác." "Còn về cơ quan lối ra." "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt." Tần Vũ vừa nói, vừa xoay Hỗn Thiên Nghi bên cạnh. "Két!" "Rắc rắc!" Khi Hỗn Thiên Nghi khởi động, các hoa văn trên mặt đất đột nhiên chìm xuống.

Ngay sau đó, rất nhiều thủy ngân bắt đầu xuất hiện, từng chút một lấp đầy các rãnh hoa văn trên mặt đất, lan rộng ra.

Lão Hồ trừng lớn mắt, chỉ vào sự thay đổi trên mặt đất.

Đúng vậy, thứ dễ thấy nhất trước mắt lại chính là mấu chốt để khởi động cơ quan.

Khi cơ quan được khởi động, thủy ngân phủ kín các hoa văn trên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, chúng men theo tường, lan dần lên trên.

Nhưng vì thủy ngân, khí độc bắt đầu từ từ thoát ra, lan tỏa khắp nơi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, vấn đề an toàn chắc chắn sẽ bị đe dọa.

Lúc này!

Trên đỉnh mộ, khi thủy ngân lấp đầy, bố cục bát quái kỳ môn lập tức hiện ra trước mắt, cùng với sự sắp xếp của hai mươi tám vì sao. "Nhị thập bát tinh tú?" Lão Hồ cau mày, nói: "Tần gia, cánh cửa Nhị Thập Bát Tinh Tú này, xem ra, chúng ta chỉ có một đáp án chính xác." "Ừm, tôi biết đáp án." Vừa nói, Tần Vũ lại xoay Hỗn Thiên Nghi, chỉ thấy một cánh cửa đá đột nhiên xuất hiện. "Tần gia..." "Ngu ngốc, đó là con đường sống!" "Mau đi!" Mấy người đi dọc theo mật đạo, đột nhiên phát hiện, mật đạo càng đi càng tối, có chút kỳ lạ. "Ting!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh tại Cầu Thang Huyền Hồn!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng!" Những vật chiếu sáng trong tay như đèn lân quang, đuốc...

đều không thể nhìn xa hơn hai mét.

Nhìn những người phía trước, Tần Vũ đi được một khoảng, liền kéo Hoàng Yên Yên ngồi xuống, ra hiệu im lặng. "Đừng lên tiếng, cho em xem trò vui." "Lát nữa đi ngược lại với tôi." Nghe lời Tần Vũ, Yên Yên gật đầu lia lịa, tay nắm chặt cánh tay Tần Vũ.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử không để ý đến hành động của Tần Vũ, mà cứ đi thẳng.

Đột nhiên!

Khi Lão Hồ quay đầu lại, lại phát hiện Tần gia và Yên Yên đã biến

mất. "Mẹ kiếp!" "Bàn Tử, đừng đi nữa!" "Tần gia và Yên Yên mất tích rồi!" Bị Lão Hồ gọi, Bàn Tử và Đại Kim Nha quay lại, lập tức kinh hãi.

Môi trường tối đen, không thấy đáy, lại còn mất người.

Chương 85

"Người mất tích bao lâu rồi, cậu biết không?" "Tôi không biết nữa!" Lúc này, ba người có chút hoảng loạn. "Hay là, chúng ta quay lại xem thử?" "Cũng được!" Ngay khi ba người Lão Hồ quay người, chuẩn bị đi ngược lại.

Bàn Tử đi cuối cùng, đột nhiên cảm thấy, sau lưng mình, dường như có một bàn tay đặt lên vai.

Trong nháy mắt!

Bàn Tử toát mồ hôi lạnh, hai chân run rẩy.

Hắn biết, Lão Hồ và Đại Kim Nha đang ở phía trước.

Sau lưng hắn không thể có người được.

Trừ phi...

Bàn Tử vừa nghĩ, vừa nhắm chặt mắt, nói lắp bắp. "Lão...

Lão...

Lão Hồ, cứu... cứu... cứu tôi." "Bàn Tử chết tiệt, cậu làm gì vậy." Lão Hồ quay đầu lại, chỉ thấy khoảng cách với Bàn Tử chỉ có hai mét.

Trên vai Bàn Tử, bàn tay đột nhiên xuất hiện kia đang từ từ di chuyển.

Trong nháy mắt, sắc mặt Lão Hồ tái nhợt.

Đại Kim Nha lập tức ngồi phịch xuống bậc thang.

Chẳng lẽ họ đã gặp ma? "Bàn Tử, đừng cử động!" "Tôi sẽ từ từ lại xem.", Lão Hồ vừa nói, vừa di chuyển từng chút một, chỉ thấy một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Cùng với Yên Yên. "Tần gia?" "Tần gia, sao lại là ngài?" "Yên Yên..." Lão Hồ cảm thấy không thể tin được, rõ ràng nhớ Tần gia đang ở sau lưng mình, sao lại có thể xuất hiện trước mặt mình. "Không phải là ma chứ?" Lão Hồ đột nhiên cầm xẻng công binh lên, đề phòng. "Ma cái đầu!" "Là tôi!" "Đây là cơ quan Cầu Thang Huyền Hồn trong mộ cổ, bất kể đi tới hay đi lùi, sau nửa canh giờ, các cậu đều sẽ quay lại đây, tự mình cảm nhận đi!" "Cầu Thang Huyền Hồn?" Nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ dường như đã hiểu ra, liền đi tiếp dọc theo bậc thang, biến mất trong bóng tối.

Nhanh chóng, sau nửa canh giờ, bóng dáng Lão Hồ lại xuất hiện từ bậc thang phía trên, nhìn thấy Tần gia đang đợi ở phía dưới. "Mẹ kiếp!" Bàn Tử cảm thấy không thể tin được!

Lập tức nói: "Tần gia, nếu cứ như vậy, chẳng phải chúng ta sẽ không bao giờ ra ngoài được sao, sẽ bị kẹt mãi ở đây, chết đói à?" "Chết đói cái rắm!" "Cơ quan này được xây dựng bằng một loại dược liệu đặc biệt, vì vậy, nó gây ra sự nhiễu loạn và ảnh hưởng nhất định đến thị giác của chúng ta." "Nếu người không biết, có thể thật sự sẽ bị nhốt chết ở đây.", Tần Vũ nói. "Được rồi, đi theo tôi!" Nhanh chóng, dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, họ đến một nơi có ký hiệu trăng sao.

Ở đây, khoảng cách đến mặt đất gần nhất, chỉ cao hai mét. "Bàn Tử, nhảy xuống đi!" "Cái gì?" Nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử ngẩn người.

Hắn nói: "Tần gia, ngài xem bên dưới sâu như vậy, không nhìn thấy gì cả!" "Không thấy cái rắm!" "Yên Yên, nhảy xuống đi!" "Vâng!" Yên Yên đáp một tiếng, sau đó hít một hơi thật sâu, tung mình nhảy xuống.

Trước đó, Tần Vũ đã nói chuyện với Yên Yên rồi.

Lần lượt, tất cả mọi người đều nhảy xuống.

Nửa giờ sau, tất cả mọi người lại xuất hiện trong một hang động, trên một vách đá, nhìn thấy một hoa văn xoay tròn. "Tần gia!" "Ý gì đây?" Lão Hồ nhìn hoa văn trên tường, có chút không hiểu.

Tần Vũ nói: "Còn nhớ lời tôi không, cơ quan của ngôi mộ cổ này là xoay tròn." "Hơn nữa, mật đạo trên cơ quan xoay tròn này rất nhiều." Lão Hồ nghe vậy, gật đầu. "Đi thôi, bên này có một mật đạo.", dưới sự chỉ dẫn của Tần Vũ, mọi người đi theo, chỉ thấy lại một đại điện thông đạo khác xuất hiện. "Tần gia, không phải chúng ta đã đến đây rồi sao?" "Không phải!" "Nhìn kỹ xem, xác của những con nhện chúng ta đã giết, không hề có ở đây." "Hơn nữa, trong mật đạo trước đó, không có cánh cửa đá khổng lồ kia." Đột nhiên, Tần Vũ nhìn về một hướng! "Chúng đến rồi." Theo lời Tần Vũ, trên thông đạo đại điện lập tức xuất hiện rất nhiều nhện mặt quỷ khổng lồ.

Chúng vung vẩy những chiếc gai nhọn hoắt!

Con lớn nhất trong số đó, dường như đang chỉ huy tất cả. "Tần gia, làm sao bây giờ?" "Tiếp tục xông lên!" "Con to nhất kia, giao cho tôi." Vừa dứt lời, kiếm Ngư Trường, vuốt Thần Phi Long, Tần Vũ lập tức cầm trong tay, hành động trước tiên, chỉ thấy vuốt Thần Phi Long lập tức bay ra, quấn chặt lấy phía trên một cột đá.

Chương 86

Dựa vào khinh công, Tần Vũ di chuyển nhanh chóng, đến phía trên con nhện lớn nhất.

Một khắc sau, vuốt Thần Phi Long lại được thu về, lập tức phóng về phía mắt con nhện lớn, hung hãn cắm chặt vào mắt nó!

Trong nháy mắt!

Tất cả động tác, như mây bay nước chảy.

Lúc này, chỉ thấy bóng dáng Tần Vũ nhanh chóng tiếp cận con nhện mặt quỷ khổng lồ!

Mọi thay đổi!

Khiến con nhện mặt quỷ không kịp phản ứng.

Xoẹt!

Cùng với tiếng xé rách xuyên thấu, chỉ thấy đầu con nhện mặt quỷ lập tức bị chém mất một nửa, cùng lúc vuốt Thần Phi Long cũng rơi ra.

Thấy vậy!

Lúc này, khi con nhện mặt quỷ đang giãy giụa, Tần Vũ lập tức phóng vuốt Thần Phi Long về phía cửa đá sau lưng, sau đó dùng dây thừng của vuốt quấn quanh đầu con nhện mặt quỷ!

Rầm!!!

Tiếng va chạm vang lên, lúc này, dưới sự cuồng bạo của con nhện mặt quỷ, cánh cửa đá khổng lồ lập tức bị kéo mở. "Mau xông lên!" Trong khoảnh khắc đó, mấy người Lão Hồ cũng nắm lấy cơ hội né tránh, phát động tấn công!

Liên tục chém giết!

Liên tục né tránh!

Lối vào mật đạo trước mắt, ngày càng gần. "Tần gia!

Đi rồi?" Lúc này, sau khi tất cả mọi người tiến vào thông đạo cửa đá, những con nhện mặt quỷ không tiếp tục xông vào nữa, biến mất trong đại điện, biến mất trong bóng tối. "Bởi vì thứ ở đây." "Chúng sợ nơi này." Tần Vũ nói, lấy ra đèn lân quang, dưới ánh sáng của nó, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bên trong.

Một đại điện, ở vị trí chính giữa, có một mắt suối, xung quanh là những bức tượng đồng khổng lồ hình hạc tiên uống nước suối. "Nội Tàng Oan?" (Oan: yuan) Lão Hồ không ngờ, ở đây lại có Nội Tàng Oan. "Lão Hồ, Nội Tàng Oan là gì?" "Bàn Tử chết tiệt, xem cho kỹ đây." "Thấy mắt suối này không, trong truyền thuyết gọi là quan tài giếng.", Lão Hồ nói, rồi tiếp tục: "Bàn Tử, nếu trong các ngôi mộ cổ khác, nếu cũng có một mắt suối phun trào như thế này, mẹ nó, ở đó, tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm!" "Đây là một bảo huyệt phong thủy!" "Trong phong thủy, huyệt có tượng khí tích tụ." "Nơi như thế này, tuyệt đối thích hợp để chôn cất con cháu, đồng thời, con cháu đời sau, chắc chắn sẽ được phúc ấm, tóm lại là có rất nhiều lợi ích." Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử cũng kinh ngạc!

Bàn Tử nói: "Trời ạ, Lý Thuần Phong này cũng biết hưởng thụ quá nhỉ." Không thể không nói, nơi Lý Thuần Phong chọn cho mình, quả thật rất lợi hại, cân nhắc vô cùng toàn diện.

Lão Hồ nhìn Tần Vũ. "Tần gia, tôi nói đúng không!" "Ừ!" "Nhưng, mộ thất này không phải là chủ mộ thất, xem lại đi, xem có gì khác biệt không." Được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ đi một vòng, động vào tất cả những nơi có thể động được, rồi lắc đầu, nói: "Tần gia, bố cục xung quanh đây, tôi cũng không nhìn ra cơ quan nào cả." "Ai bảo cậu xem

cơ quan xung quanh." "Tôi đã nói rồi, xem mắt suối kia kìa, xem có gì khác biệt không." "Nếu không nhìn ra, thì về nhà đổi nghề luôn đi, đừng lăn lộn nữa!" Bị Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ cẩn thận nhìn mắt suối trước mặt, bắt đầu quan sát nhịp điệu mỗi lần phun trào.

Chẳng mấy chốc, dường như đã phát hiện ra quy luật.

Chỉ thấy Lão Hồ lập tức đưa tay ra, bắt đầu vỗ vào mắt suối.

Tần Vũ nhìn Lão Hồ, gật đầu. "Được!" "Khá thông minh!" Lão Hồ cười nói: "Đó là do Tần gia dạy dỗ tốt." "Bớt nịnh tôi đi, nếu không phải cậu có chút nền tảng." "Lão tử đây thật không thèm nói chuyện với cậu!" Nhanh chóng, theo nhịp điệu của Lão Hồ, mắt suối ngừng phun trào, chỉ thấy một bức tường mộ ở một nơi đột nhiên từ từ dâng lên, để lộ ra một mộ thất mới.

Một chiếc quan tài càng thêm lấp lánh ánh vàng, xuất hiện trước mắt.

Quan tài đặt trên một đài bát quái.

Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn quan tài, người nằm trong đó mặc quan phục, chắc chắn là Lý Thuần Phong.

Nhưng, trong quan tài không có bất kỳ đồ tùy táng nào.

Tần Vũ nhìn một cái, cũng hiểu ra.

Đồ tùy táng của gã này, tất cả đều đã được thiết lập thành một phần của cơ quan, mà cơ quan này, lại vòng trong vòng ngoài, lão già này thật quá thâm độc.

Không có thực lực tuyệt đối, vào đây, hoàn toàn là hành vi tìm chết.

Khi mộ thất mở ra, đột nhiên, xung quanh lần lượt sáng lên từng ngọn đèn, thẳng đến đỉnh mộ. "Hít!" "Thật là xa xỉ!" "Lão Hồ, chúng

ta không đến đây vô ích rồi!" "Lần này về, chúng ta phát tài rồi." Đôi mắt Bàn Tử, sáng rực ánh vàng, hắn nuốt nước bọt: "Mẹ nó, một số thứ ở đây, toàn bộ đều làm bằng vàng." "Hào phóng quá!" "Rất có giá trị!" Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến một bên của quan tài, có chút kinh ngạc. "Bàn Tử, đưa bút cho tôi." "Bút?" "Bút?

Lão Hồ bảo tôi đặt lại rồi." "Đặt lại rồi?" "Mẹ nó, bớt nói nhảm đi!" "Mau lấy ra!" Bàn Tử thấy Tần Vũ chìa tay ra, liền cười gượng gạo: "Tần gia, mắt ngài thật tinh tường." "Thế mà cũng nhìn ra được." Tần Vũ không để ý đến hành động của Bàn Tử.

Chương 87

Nếu Bàn Tử không như vậy, thì đã không phải là Bàn Tử rồi.

Nhanh chóng, sau khi Tần Vũ nhận cây bút đồng, ông đặt bút lên một vị trí trên quan tài, nhẹ nhàng xoay.

Chỉ thấy một tấm lệnh bài bằng vàng, từ từ nhô lên từ trong quan tài. "Đây là?" Bàn Tử lập tức tiến lên, có chút tò mò. "Lịch sử, có đọc hiểu không?" "Không hiểu." Bàn Tử nghe Tần Vũ nói, lắc đầu.

Tần Vũ nói: "Ha ha, Bàn Tử, tôi nói thật với cậu nhé, trên tấm kim bài này viết, nếu muốn mở kho báu, cần một người béo làm vật tế." "Tôi thấy vóc dáng của cậu rất hợp." Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, trong lòng cũng cảm thấy bất an! "Tần gia, đừng đùa nữa." Trong lòng Bàn Tử, thật sự có chút sợ hãi.

Hắn lập tức giữ khoảng cách với Tần Vũ.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Tần Vũ cười. "Được rồi, vừa rồi đùa cậu thôi." "Nhưng, trên đó có viết, cần hai người đứng lên hai phiến đá hai bên quan tài, sẽ khởi động cơ quan." "Ai đây?" "Anh Tần, xem em có được không?", Hoàng Yên Yên nghe vậy, cũng muốn tham gia giải cơ quan.

Nhìn Yên Yên, Tần Vũ lắc đầu. "Không được, gầy quá!" "Hừ!" "Lão Hồ, cậu và Bàn Tử thử xem." "Được!" Nhanh chóng, dưới sự phối hợp của Lão Hồ và Bàn Tử, chỉ thấy ở vị trí đối diện với quan tài, một bàn cờ vây cổ xưa đang từ từ dâng lên.

Bàn cờ này, vẫn chưa được chơi xong. "Tần gia, đây là?" Bàn Tử không ngờ, cơ quan này có chút kỳ lạ. "Chơi cờ, qua ải rồi, chúng ta có thể mở cơ quan tiếp theo, Bàn Tử, thử một chút đi." "Cờ vây?

Tôi không biết chơi!", Bàn Tử nghe Tần Vũ nói, lập tức xoa xoa mũi, lắc đầu. "Đại Kim Nha!!" "A?" "Tần gia, tôi cũng không biết." Đại Kim Nha nói, có chút do dự. "Đồ vô dụng!" "Để tôi!" "Anh Tần, để em đi!" Lúc này, Hoàng Yên Yên đột nhiên tự đề cử mình, đến bên cạnh Tần Vũ. "Em biết?" "Vâng!" "Em hay chơi cờ với ông nội." "Tốt, vậy em đi, nếu không biết, tôi có thể chỉ điểm bên cạnh.", Tần Vũ nói. "Chỉ điểm em?" "Anh Tần, anh biết chơi cờ sao?" Đôi mắt long lanh của Hoàng Yên Yên, nhìn Tần Vũ. "Biết chứ, không có gì là tôi không biết." "Anh Tần, vậy tại sao anh không tự mình chơi?" "Bởi vì, lát nữa, tôi có việc khác cần làm, hơn nữa, chuyện gì cũng đến tay tôi, các người ăn không ngồi rồi à?" "Ha ha, mơ đẹp thật." Nhanh chóng, Hoàng Yên Yên đến bên bàn cờ, nhìn thế cờ trước mắt.

Sau khi phân tích và phán đoán, lập tức đã có chút manh mối. "Kỳ lạ, có gì khó đâu." "Nếu em cầm quân đen, bàn cờ này, dễ dàng thắng rồi." Tần Vũ nghe vậy, lập tức lắc đầu, nói với Yên Yên: "Yên Yên, có câu, bạn vua như bạn hổ, chơi cờ với hoàng đế, em dám thắng sao?" Lời Tần Vũ vừa dứt, Hoàng Yên Yên lập tức hiểu ra ý của anh Tần, Lý Thuần Phong làm quan ở triều Đường, thường xuyên chơi cờ với hoàng đế.

Nhưng, nếu thường xuyên thua, chắc chắn sẽ đắc tội với hoàng đế.

Nếu thắng, cũng đắc tội.

Lúc này, Hoàng Yên Yên đảo mắt, nhìn Tần Vũ. "Anh Tần, hòa cờ?" Nghe Yên Yên nói, Tần Vũ cười. "Không tệ, ngộ tính khá đấy." "Hơn mấy gã kia nhiều." "Cứ chơi đi, có chuyện gì, anh đây lo cho!" Lúc này, sự tự tin tuyệt đối trên người Tần Vũ, đột nhiên, đã lây sang Lão Hồ.

Trong lúc vô tình, khiến Lão Hồ cảm thấy bội phục, trong lòng

Hoàng Yên Yên, đột nhiên nảy sinh một tia cảm xúc khác thường.

Có lẽ, anh Tần mới là người đàn ông mà mình muốn.

Vừa nghĩ, Hoàng Yên Yên liền đặt quân cờ đen trong tay xuống một góc bàn cờ, tạo thành thế hòa.

Khi quân cờ được đặt xuống, chỉ thấy trên bốn bức tường đá xung quanh, những bức tường đó đang từ từ dâng lên, để lộ ra những thứ được giấu phía sau.

Chỉ thấy, vô số bảo vật, xuất hiện trong các ô khác nhau, hiện ra trước mắt mọi người.

Mỗi một món đồ, gần như đều có giá trị không nhỏ.

Nhưng, so với kho báu Thông Thiên và kho báu Tinh Tuyệt mà Tần Vũ từng gặp, những thứ này cũng bình thường, không lọt vào mắt Tần Vũ. "Ha ha!" "Bảo bối!" "Lão Hồ!

Thấy chưa!

Mẹ nó ở đây toàn là bảo bối!", Bàn Tử phấn khích nói!

Đại Kim Nha và Lão Hồ, cảm giác như đang mơ!

Lúc này, ngay cả Hoàng Yên Yên cũng vậy, tràn đầy kích động.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, thấy nhiều châu báu như thế.

Chương 88

Đồng thời, sau chuyến thám hiểm sinh tử, cảm giác nhận được bảo bối này, quả thật khiến Yên Yên cảm thấy có chút chấn động, và kích thích mạnh mẽ.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Hoàng Yên Yên đảo quanh, nhìn Tần Vũ bên cạnh nói: "Anh Tần, những bảo bối ở đây, chúng ta có thể lấy hết đi không?" "Hả?" "Có thể lấy hết đi sao?" Nghe Hoàng Yên Yên nói, Tần Vũ cũng đột nhiên ngạc nhiên, dường như cảm thấy mình nghe nhầm.

Không ngờ, lời của cô gái nhỏ này cũng có chút quá mạnh bạo. "Cô bé ngốc!" "Tôi nói cho cô biết, mỗi một bảo vật ở đây, gần như đều liên kết với một cơ quan." "Đụng vào một cái, nơi này sẽ sập hết." "Thậm chí không ra ngoài được." "Lấy hết đi?" "Em nghĩ đơn giản quá rồi đấy." Vừa nghe Tần Vũ nói vậy, mặt mày mọi người đều co giật, không ngờ lão già âm hiểm này lại độc ác như vậy, cách làm cũng quá tuyệt tình.

Gặp được đồ tốt, nhưng lại không thể lấy đi.

Nhìn cơ quan, Tần Vũ cũng biết, nếu muốn an toàn rời khỏi đây, trước tiên phải kích hoạt cơ quan cuối cùng, chỉ cần giải quyết xong, mấy người họ có thể an toàn rời đi.

Nếu không giải quyết được, thì tất cả sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, hoàn toàn tiêu đời. "Mọi người đừng động đậy!" "Tôi đi giải quyết một cơ quan trước!" Tần Vũ nói, rồi đến vị trí của một cánh cổng nước, trên cổng, tìm thấy bảo vật tương ứng, lập tức xoay tròn, kích hoạt cơ quan bên trong.

Đột nhiên!

Chỉ thấy mặt đất bên dưới đột nhiên rung chuyển, từ từ co lại.

Truyền đến tiếng ầm ầm.

Từng chút một, cơ quan dưới chân bắt đầu di chuyển, bắt đầu để lộ ra vực sâu vạn trượng đen kịt. "Khỉ thật!" "Tần gia, đây là?" Lão Hồ nhìn một cái, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Cơ quan này, gần như không thể phá giải. "Đây là một loại cơ quan Cửu Cung Bát Môn, trên tám bức tường, đều có một bảo vật làm đại diện." "Chỉ cần trong lúc mặt đất hoàn toàn co lại, kích hoạt tám cơ quan đó, chúng ta mới có thể ra ngoài, nếu không, sẽ bị kẹt lại đây." Theo lời giải thích của Tần Vũ, Lão Hồ nhìn kết cấu bố trí của cơ quan, rồi lại nhìn đài đá bát quái dưới chân, lập tức hiểu ra cơ quan.

Nhưng, vì cơ quan đã khởi động, những nguy hiểm cũng đang dần dần đến gần. "Tần gia, chúng ta nên làm gì?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ, dù sao một người muốn kích hoạt cơ quan ở tám hướng, rất khó.

Lão Hồ chuẩn bị cùng Tần Vũ phá giải cơ quan.

Nhưng, trong giây tiếp theo, Lão Hồ sững sờ.

Chỉ nghe Tần Vũ nói. "Không cần." "Đông người vướng víu, để tôi!" "Hả?" Lão Hồ nhìn Tần Vũ, đột nhiên cảm thấy, Tần gia trong môi trường đầy nguy hiểm, một mình muốn giải quyết tám cơ quan Cửu Cung Bát Môn, e rằng, có chút khó khăn. "Tần gia..." Khi Lão Hồ định lên tiếng, chỉ thấy Tần Vũ lập tức lấy ra công cụ, vuốt Thần Phi Long.

Nhanh chóng, ông nhắm vào đài lửa ở trung tâm đỉnh mộ, bóp cò kích hoạt.

Trong nháy mắt, vuốt Thần Phi Long đã quấn chặt lấy phía trên.

Tần Vũ giật giật, sau khi xác nhận an toàn, lập tức hành động,

xông về phía mục tiêu.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Tần Vũ dưới tác dụng của vuốt Thần Phi Long và khinh công, đã áp sát vào một bức tường đá bên cạnh, bắt đầu kích hoạt cơ quan Cửu Cung Bát Môn đầu tiên.

Trong nháy mắt, Tần Vũ như người bay trên không, hết cái này đến cái khác, kích hoạt các cơ quan Cửu Cung Bát Môn còn lại.

Khi cơ quan hoàn toàn khởi động, cơ quan dưới chân vốn đang tiếp tục co lại, đột nhiên bắt đầu khôi phục lại như cũ, dần dần khép lại.

Ngay sau đó, ở giữa bàn cờ và quan tài, lập tức xuất hiện một chiếc hộp kim loại làm bằng vàng, từ bên trong lộ ra một mảnh mai rùa, chính là Long Cốt Thiên Thư.

Mọi thay đổi, Lão Hồ nín thở.

Nhanh chóng, Tần Vũ sau khi kích hoạt tất cả cơ quan, lập tức quay lại đài đá bát quái ở giữa, đưa tay lấy mảnh mai rùa đó.

Thấy Tần Vũ bình an vô sự, Lão Hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, tiến lại gần. "Tần gia, thứ này là gì?" Mặc dù Lão Hồ có chút tò mò về mảnh mai rùa trước mắt, nhưng, không có lời của Tần Vũ, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ rằng không cẩn thận, lại kích hoạt cơ quan. "Long Cốt Thiên Thư." "Ghi lại một thông tin." Tần Vũ nói, cùng với lời giới thiệu, Lão Hồ cũng biết tác dụng của Long Cốt Thiên Thư, hóa ra, thứ này có quan hệ lớn đến lời nguyền trên người họ.

Lúc này, theo thời gian trôi qua, dần dần, chỉ thấy cơ quan dưới chân bắt đầu từ từ ngừng di chuyển, những bức tường đá đặt các châu báu xung quanh, cũng đang theo sự biến động của tường đá, bắt đầu từ từ chìm xuống.

Chẳng mấy chốc, liền lộ ra một thông đạo, xuất hiện trước mắt mọi người.

Một giờ sau.

Ánh tà dương của bầu trời, chiếu rọi lối vào của Miếu Xương Cá. "Ting!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh tại Miếu Xương Cá!" "Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành điểm danh khu vực Long Lĩnh Tây Thiểm, nhận được phần thưởng nhiệm vụ: thưởng Giáp Xuyên Sơn." Giáp Xuyên Sơn: Thú cưng bảo bối của phái Bàn Sơn, có thể trong thời gian cực ngắn, đào thông một mật đạo, hoặc một ngọn núi đá, sau khi đào thông, có thể cho một người đi qua.

Theo thông báo của hệ thống, chỉ thấy ở một nơi không xa, đột nhiên lao ra hai bóng đen, nhân lúc Lão Hồ không chú ý, lập tức chui vào ba lô của Tần Vũ, cuộn tròn lại, biến thành một quả cầu sắt.

Thỉnh thoảng, chúng lại thò đầu ra, lộ ra vẻ ngốc manh đáng yêu.

Chương 89

Trời dần dần tối.

Lúc này, tất cả mọi người rời khỏi Miếu Xương Cá, đi về phía tiệm quan tài của Mã Đại Đảm, chuẩn bị giải quyết chuyện hàng giả. "Tần gia, mấy thằng nhãi Mã Đại Đảm kia nếu thấy chúng ta, có khi nào chạy trốn ngay trong đêm không." "Mẹ nó, dám bán hàng giả cho chúng ta, xem Bàn gia đây có phế chúng nó không!", Bàn Tử vừa nắm chặt nắm đấm, vừa hùng hồn nói.

Trên đường, khi đội của Tần Vũ đang tiến gần đến tiệm quan tài của Mã Đại Đảm, Hứa Nguyện nhà họ Hứa đã rời khỏi Tứ Cửu Thành từ trước, lúc này, lại đang gặp chút rắc rối.

"Đại ca!" "Thằng nhãi này có phải là cùng một giuộc với đám người ban ngày không?" "Hả… có cần cho nổ không?" "Em… em xả giận cho đại ca?" Tại tiệm quan tài, Lão Tam nhìn Hứa Nguyện trước mặt, tay cầm thỏi thuốc nổ vừa mới làm xong, có vẻ cố ý, hất hất mái tóc.

Tay còn lại của Lão Tam cầm một nén hương đang cháy, thỉnh thoảng lại dí sát vào thuốc nổ.

Mã Đại Đảm nhìn mà có lúc tim gan nhảy loạn, vội vàng vỗ vào đầu Lão Tam.

"Thuốc nổ!" "Thuốc nổ!" "Để tao nói chuyện!" Nghe Lão Tam nói, Mã Đại Đảm ngồi xuống một cỗ quan tài, nhìn Hứa Nguyện trước mặt.

Mã Đại Đảm cũng đang cân nhắc xem có nên cho Hứa Nguyện một quả nổ, để hắn nếm mùi đau khổ hay không.

Biết đâu hắn sẽ khai ra hết.

Mẹ kiếp, ban ngày bị người ta đánh cho một trận, đang bực trong người.

Không ngờ, buổi tối lại có kẻ dám mò vào địa bàn của mình.

"Này, mày đến đây làm gì." "Nếu câu trả lời của mày làm tao hài lòng, tao có thể bảo Lão Tam cho mày một phát nhẹ nhàng, cho nổ quả nhỏ thôi, đỡ phải chịu tội." Mã Đại Đảm trừng mắt nhìn Hứa Nguyện, cố tình dọa nạt Hứa Nguyện đang bị trói, chỉ hận không thể moi ra được chút thông tin gì, nhất là có liên quan đến Tần Vũ hay không.

Dù sao, cục tức ban ngày Mã Đại Đảm vẫn chưa nuốt trôi được, phải tìm lại thể diện.

"Anh bạn, thật sự là nhầm rồi." "Tôi đi đường, bị lạc đường." "Tin tôi đi." Hứa Nguyện bị trói, vạn lần cũng không ngờ, vừa mới tìm đến đây đã bị một đám người vây lại.

Kết quả liền thành ra cái bộ dạng này.

Bây giờ, Hứa Nguyện phải tìm cách rời khỏi đây.

"Bớt nói nhảm!" "Lão tử tin cái quái gì!" Lúc này, khi mấy người Mã Đại Đảm đang thẩm vấn Hứa Nguyện, Tần Vũ đã dẫn theo Lão Hồ, cũng lặng lẽ mò đến, nấp trong bụi cỏ, phát hiện tình hình bất thường trong sân.

Trong bụi cỏ, Tần Vũ nhìn gã bị trói trong sân trước mắt, không ngờ lại là Hứa Nguyện.

Nhìn xung quanh, Tần Vũ quan sát thấy, trong sân ngoài Lão Tam cầm thuốc nổ ra, những người còn lại đều cầm một khẩu súng săn tự chế.

Lúc này, Hoàng Yên Yên ở sau lưng Tần Vũ cũng nép sát vào lưng anh, nhìn thấy Hứa Nguyện, có chút không dám tin.

"Hứa Nguyện?" "Sao anh ấy lại bị bắt?" Hoàng Yên Yên không ngờ người bị bắt lại là người quen.

"Tần đại ca?" "Chúng ta có cần cứu anh ấy không?" Hoàng Yên Yên dùng ngón tay chỉ về phía Hứa Nguyện.

Tần Vũ: "Cứ bình tĩnh, đợi một lát, tôi sẽ tự mình ra tay giải quyết bọn chúng." "Đúng rồi!" "Mấy người cứ ở đây đợi, đừng động đậy!" "Đợi tôi giải quyết xong mấy kẻ cầm súng rồi nói." Tần Vũ nói xong, liền thấy anh lập tức vơ một nắm sỏi dưới đất, cẩn thận di chuyển về phía tiệm quan tài trước mặt, lặng lẽ tiếp cận, nấp sau một cái cây, che đi thân hình của mình.

Nhìn đám người trong sân, thủ pháp của Tần Vũ nhanh chóng thay đổi!

Chỉ thấy năm sáu viên sỏi lập tức được bắn ra.

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

Chỉ thấy tay cầm súng săn của những người đó không còn nắm chặt được nữa, súng săn lần lượt rơi xuống, bọn họ quỳ trên đất ôm tay, ôm cánh tay.

Súng rơi xuống đất, suýt chút nữa thì cướp cò.

"La cái gì!" "Làm trò gì vậy?" Tiếng la hét đột ngột cũng khiến Mã Đại Đảm giật nảy mình, lập tức quát lên.

Nhưng khi thấy đám người đó vứt súng săn xuống, mồ hôi túa ra trên mặt, Mã Đại Đảm cũng ngay lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng kiểm tra.

"Này!" "Giơ tay ra cho tao xem." Theo lệnh của Mã Đại Đảm, một

tên đàn em đau đớn giơ tay lên, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Lão đại!" "Đau!" "Đau quá!" Lúc này, Mã Đại Đảm nhìn vào vết thương của thuộc hạ, đột nhiên hít một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy cổ tay của những người này đều sưng đỏ, đá cuội găm vào bề mặt da, máu chảy ròng ròng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Mã Đại Đảm lập tức kinh hãi, vội nhặt khẩu súng săn dưới đất lên, có chút hoảng sợ!

"Ai!" "Ra đây cho tao!" "Dám giương oai trên địa bàn của tao!" "Cũng không xem Mã Vương gia đây có mấy con mắt!" Lúc này, Tần Vũ nhìn Mã Đại Đảm, trong tay lại xuất hiện mấy viên sỏi, lập tức ném đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ nghe thấy Mã Đại Đảm liên tục kêu thảm, lập tức ôm chân quỳ xuống đất.

Chân của Mã Đại Đảm khẽ run lên.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, đám người của Mã Đại Đảm lập tức mất đi khả năng chống cự.

Cảnh tượng xảy ra đột ngột khiến Hứa Nguyện cũng có chút ngơ ngác.

Đám người vừa rồi còn vô cùng kiêu ngạo, giờ phút này lại bị hạ gục trong nháy mắt.

Chương 90

Trong chốc lát, Hứa Nguyện cảm thấy có chút quỷ dị.

Nhưng khi nhìn thấy người xuất hiện trước mặt, Hứa Nguyện cảm thấy thật trùng hợp.

Hoặc là, không đến sớm không đến muộn, lại đến đúng lúc này, bị bắt gặp.

"Hứa Nguyện, thật trùng hợp." "Tần lão bản, đừng mỉa mai tôi nữa." "Mau giúp một tay, cởi trói cho tôi đi." "Mẹ nó, thật không ngờ, ai mà biết được hôm nay lại xui xẻo thế, lại đâm đầu vào họng súng của người ta." Tuy nhiên, Tần Vũ sau khi cởi trói cho Hứa Nguyện, đồng thời cũng gọi Lão Hồ, lập tức trói đám người này lại với nhau.

Lúc này, Hứa Nguyện đến trước mặt Mã Đại Đảm, lấy ra một món đồ sứ nhỏ, nói: "Nhìn cho kỹ, thứ này, lấy từ đâu ra." "Còn nữa, Lão Triều Phụng có quan hệ gì với mày?" "Nói mau!" "Nói!" Suýt chút nữa, giọng điệu của Hứa Nguyện có chút kích động, cảm giác sắp mất kiểm soát.

Trong khoảng thời gian này, mỗi khi Hứa Nguyện tìm được manh mối, không lâu sau, nó lại bị cắt đứt.

Nhưng dù Hứa Nguyện có hỏi thế nào, Mã Đại Đảm cũng không nói.

Một bộ dạng thà chết chứ không khai.

"Hứa Nguyện, tôi nói này, hỏi như vậy, căn bản không hỏi ra được đâu." "Đối phó với kẻ ác, phải dùng cách của kẻ ác." "Nếu là tôi, tôi sẽ trực tiếp lấy ít thuốc nổ, đeo lên cho hắn, nếm thử cảm giác bị nổ." Nói rồi, Tần Vũ vừa nói vừa lấy mấy thỏi thuốc nổ từ trong

túi của Lão Tam, nhét vào đũng quần của Mã Đại Đảm.

Đồng thời, Tần Vũ lại cầm lấy nén hương cháy dở lúc nãy, chuẩn bị dí vào bất cứ lúc nào.

"Lấy đi!" "Lấy ra cho tao!" "Tao nói cho mày biết, cái đó… dù mày có cho nổ tao, tao cũng không biết!" Lúc này, Mã Đại Đảm nhìn nén hương trong tay Tần Vũ, tuy tỏ ra không sợ hãi, nhưng thực ra trong lòng đã hoảng loạn, sự run rẩy đã bán đứng hắn.

"Muốn tôi lấy ra cũng được thôi." "Tôi biết anh bán hàng giả, những thứ này anh lấy từ đâu ra." "Nếu anh khai ra, chúng ta đều dễ nói chuyện." "Nếu anh không khai, tôi cũng có cách khiến anh phải mở miệng." "Ví dụ như trong mật đạo của anh, có cá ăn thịt người." "Ném chân anh cho cá ăn, cũng không tồi." Mã Đại Đảm vừa nghe, lập tức trợn tròn mắt. … Không lâu sau, trong một mật đạo dưới tầng hầm, nơi đó có một hồ nước, lúc này, chỉ nghe thấy Mã Đại Đảm không ngừng la hét!

Nước chảy ào ào, cuồn cuộn, vang lên!

"Tao thật sự không biết!" "Mau thả tao ra!" "Mấy con quái vật này ăn thịt người, mày muốn hại chết tao à!" Mã Đại Đảm ôm chặt lồng sắt, mặt mày tái nhợt, mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Mã Đại Đảm cũng không ngờ, có một ngày mình cũng bị người ta nhốt vào lồng sắt.

Trong lồng sắt, ngoài những con cá ăn thịt người nhảy lên khỏi mặt nước, thỉnh thoảng, do cá ăn thịt người quẫy đạp, còn mang theo một ít xương trắng.

"Mau thả tao ra!" "Mau thả tao ra!" Dần dần, không lâu sau, thể lực của Mã Đại Đảm có chút không chống đỡ nổi.

Tần Vũ thấy vậy, lại nói.

“Mã Đại Đảm, nói không?” “Tao nói!” “Tao nói không được sao!” Rất nhanh, Mã Đại Đảm đã khai ra, chỉ biết cấp trên là một ông trùm, chứ không biết Lão Triều Phụng.

Nghe nói những món đồ này đều được vận chuyển từ Nam Hà, hắn chỉ phụ trách bán, không quản đường đi của hàng hóa.

Trong quá trình thẩm vấn, cũng thu được một số thông tin hữu ích.

Nhưng nhìn Mã Đại Đảm trong lồng, Hứa Nguyện lại có chút phiền lòng, nói: “Tần lão bản, người này phải xử lý thế nào, tôi thả hắn ra bây giờ nhé?” “Thả?” “Không cần thả, cậu báo cho người bạn đó của cậu, nói gã này trên người có án mạng, nhờ người đó giúp xử lý.” “Xem có thể liên lạc với người địa phương không.” “Được rồi, chúng tôi có việc, phải giải quyết.” Nói rồi, Tần Vũ dẫn theo Lão Hồ xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Yên Yên, em không về Tứ Cửu Thành với anh à?” Hứa Nguyện nhìn Hoàng Yên Yên, mong rằng trên đường về Tứ Cửu Thành có người đi cùng.

“Không đâu, em muốn đi theo Tần đại ca!” Nghe Hoàng Yên Yên đối đáp, Hứa Nguyện cũng bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Cô nhóc này, lớn rồi, bắt đầu trọng sắc khinh bạn rồi.” … Màn đêm buông xuống, nhân lúc trời tối mà đi đường, khi Tần Vũ đến miếu Thành Hoàng, trời đã tờ mờ sáng, nhìn thấy phía đông hửng lên ánh bình minh.

Lúc này, chưa bước vào đại điện, đã nghe thấy giọng của Trần Hạt Tử từ bên trong vọng ra: “Vị cô nương này, xin đợi một lát, lão hủ có khách quý đến.” Rất nhanh, chỉ thấy Trần Hạt Tử lập tức đi ra, nghiêng mặt lắng nghe, mỉm cười, ngửi ngửi.

Dù có trấn tĩnh đến đâu, Trần Hạt Tử cũng không thể kiểm soát được đầu ngón tay đang run rẩy.

Thấy Trần Hạt Tử ra ngoài, Tần Vũ mỉm cười.

“Lão gia tử, thật có nhã hứng.” “Chẳng lẽ đang nghe hát ở đây sao?” Trần Hạt Tử liên tục lắc đầu: “Không phải!

Không phải!” “Lão hủ đang đợi các vị!” “Nhanh, theo ta vào trong!” Trần Hạt Tử nói xong, lập tức dùng tay chỉ về phía bên trong miếu Thành Hoàng.

Bước vào miếu, nghe thấy tiếng động bên ngoài, Dương Tuyết Lỵ quay đầu lại, ánh mắt chạm phải Tần Vũ.

“Tần tiên sinh?” Dương Tuyết Lỵ không ngờ, ở nơi này lại gặp được Tần Vũ.

“Dương tiểu thư, lâu rồi không gặp, không phải ngày đêm nhớ tôi đấy chứ.” “Xí!” “Bớt dẻo miệng đi!” Nhìn Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ không biết tại sao, tim lại đập thình thịch, cảm giác như sắp nhảy ra ngoài.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ dường như nhớ ra điều gì đó: “Tần tiên sinh, và cả Lão Hồ, đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với hai người.” Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ, biết rằng người phụ nữ này không có chuyện gì khác ngoài lời nguyền Tinh Tuyệt.

May mắn thay, Tần Vũ và Lão Hồ đã biết chuyện này, và cũng đã tìm ra cách giải quyết.

Khi Dương Tuyết Lỵ nói xong, nhìn phản ứng của Tần gia và Lão Hồ, cô cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tần tiên sinh, anh không kinh ngạc và tức giận sao?” “Bởi vì tôi mà các anh đã gặp phải lời nguyền.” Dương Tuyết Lỵ vốn tưởng rằng, Tần Vũ nghe được tin này, nhất định sẽ nổi giận.

Kết quả lại không như vậy.

Vô cùng bình tĩnh.

Tần Vũ mỉm cười: “Chúng tôi đều biết cả rồi.” “Hơn nữa, muốn giải trừ lời nguyền này, cần phải tìm Mộc Trần Châu, không phải sao.” “Đúng!

Nhưng…” “Nhưng, với năng lực của mấy người chúng ta, muốn tìm nó, cũng không khó.” Nghe lời của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ gật đầu, tiếp tục nói: “Tần tiên sinh, có một tin tốt, tôi có thể nói cho anh biết.” “Tin tốt?” “Xem ra, chắc là cô đã có manh mối rồi.” “Sao anh biết?” Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc nhìn Tần Vũ trước mặt.

Chương 91

“Ha ha, quên rồi sao, tôi biết xem bói mà.” “Dương tiểu thư, cô đợi một chút, tôi có chút việc cần bàn với lão gia tử.” Nói rồi, Tần Vũ liền đến trước mặt Trần Hạt Tử, lấy ra một món đồ, tiếp tục nói: “Lão gia tử, ngài xem qua trước, xem có phải thứ này không.” Tần Vũ lấy Văn Hương Ngọc ra, đặt lên bàn.

Trần Hạt Tử lần mò, nhặt lấy Văn Hương Ngọc.

Văn Hương Ngọc, cầm vào tay ấm áp, ngửi, có một mùi hương đặc biệt, khiến tinh thần cảm thấy sảng khoái.

“Không sai!” “Chính là nó!” Lúc này, Trần Hạt Tử cầm lấy Văn Hương Ngọc, có chút kích động, không ngừng mân mê.

Sau khi Trần Hạt Tử mân mê Văn Hương Ngọc một lát, lại nói: “Chàng trai trẻ, người bạn đó của ta thế nào rồi?” Nghe lời của Trần Hạt Tử, Tần Vũ biết ông đang hỏi ai.

“Yên tâm đi, tuy không thể đưa ra ngoài, nhưng chúng tôi đã để ông ấy nhập thổ vi an rồi.” Trần Hạt Tử nghe vậy, gật đầu.

“Tốt!” “Xem ra, hai ta có duyên.” Nói rồi, Trần Hạt Tử đột nhiên đập bàn, lập tức đứng dậy: “Chàng trai trẻ lợi hại, trên người cậu, ta phát hiện ra một luồng sức mạnh chưa từng có!

Tốt!

Ta thích!” Lúc này, Trần Hạt Tử cũng không quên chuyện đã hẹn với Tần Vũ.

“Đây!

Bản đồ Hiến Vương mà ta cất giữ.” “Còn có thứ này, là vũ khí ta mang theo bên mình năm xưa, Tiểu Thần Phong.” “Theo ta vào sinh ra

tử, chiến tích lẫy lừng!" Chỉ thấy Trần Hạt Tử vừa nói, vừa từ từ đẩy hai cái hộp trên bàn về phía Tần Vũ.

"Tiểu Thần Phong?" Tần Vũ cũng không ngờ, Trần Hạt Tử này lại có thể nén đau cắt ái, tặng Tiểu Thần Phong cho mình.

Tiểu Thần Phong, cũng giống như kiếm Ngư Trường, là một bảo bối hiếm có, chém sắt như chém bùn.

"Lão gia tử, có việc cần tôi giúp sao?" "Không có!" "Chàng trai trẻ, Tiểu Thần Phong này, ta xem như là báo đáp cậu đã báo thù cho huynh đệ của ta." Trần Hạt Tử mỉm cười, tiếp tục nói: "Ta, Trần Hạt Tử, tuổi già sức yếu, mắt đã mù, thứ này, ta không dùng được nữa." "Nếu như, ta giao nó cho cậu, cũng không làm mai một uy danh của nó." Lúc này, Trần Hạt Tử vừa nói vừa vuốt râu, trong lúc vô tình, Trần Hạt Tử lại có cảm giác có chút mất mát.

"Thôi vậy!" "Thôi vậy!" "Những chuyện tội lỗi đó, lão hủ không dính vào nữa cũng được, tất cả đều là nợ tội." Trần Hạt Tử lắc đầu, sau đó, liền quay mặt về phía Dương Tuyết Lỵ, nói: "Vị cô nương này, cô có gì muốn hỏi, cứ hỏi đi, lão hủ hôm nay có thể giải đáp miễn phí cho cô." "Đồng thời, lão hủ hôm nay miễn phí tặng cô một quẻ." Trần Hạt Tử nói, dường như nhớ ra điều gì, lại nói: "Cô nương, để lão hủ sờ xương cho cô trước, xem tướng mạo của cô thế nào!" Trần Hạt Tử nói xong, định đưa tay ra, chuẩn bị thi triển tướng thuật giang hồ.

Kể từ khi mười vạn huynh đệ Tá Lĩnh giải tán, ông liền mưu sinh trong miếu Thành Hoàng.

Lâu dần, dựa vào tướng thuật kỳ đặc, cũng có thể sống qua ngày.

Tần Vũ nhìn động tác của Trần Hạt Tử, lập tức nói.

"Lão gia tử, không cần xem tướng." "Trên giang hồ, Bàn Sơn Mạc

Kim, Tá Lĩnh Phát Khâu, vị cô nương trước mặt ngài, chính là hậu duệ của Bàn Sơn Đạo Nhân." "Hả?" Nghe vậy, Trần Hạt Tử lập tức thu tay lại, nghiêng về phía Tần Vũ, mở miệng hỏi một câu: "Chàng trai trẻ, Bàn Sơn Đạo Nhân mà cậu nói, có phải là Già Cô Tiếu không?" "Đúng!" "Chính là Già Cô Tiếu năm xưa." "Dương tiểu thư trước mặt ngài, Già Cô Tiếu chính là ông ngoại của cô ấy." Tần Vũ nói.

Lúc này, nghe lời của Tần Vũ, Trần Hạt Tử đột nhiên nhớ đến người bạn tốt năm xưa, Già Cô Tiếu.

Trần Hạt Tử ngồi xuống, nói: "Cô nương, ông ngoại cô sức khỏe có tốt không?" "Lời nguyền đó, đã giải trừ được chưa?" Một lần từ biệt năm xưa, kể từ khi Già Cô Tiếu rời đi, Trần Hạt Tử chưa bao giờ gặp lại Già Cô Tiếu.

Sau này, nghe người ta nói, Già Cô Tiếu sau khi đến chùa Thông Thiên Đại Phật, đã rời khỏi tổ quốc, ra nước ngoài, liền không còn tin tức gì nữa.

Trần Hạt Tử nói xong, đợi nửa ngày cũng không thấy Dương Tuyết Lỵ nói gì.

Lúc này, Trần Hạt Tử đã hiểu ra, sau đó khẽ thở dài, không ngờ, trong số những người năm đó, nay chỉ còn lại một mình ông.

Trần Hạt Tử đến gần Dương Tuyết Lỵ một chút, trong lòng nghĩ, cũng xem xem có thể giúp được gì không.

Trần Hạt Tử: "Cô nương, có biết không, ta là Trần Ngọc Lâu của Tá Lĩnh.

Còn nữa, ta nhớ ông ngoại cô năm đó đã ra nước ngoài, chưa từng quay về." "Bây giờ quay về, là vì chuyện gì?" "Chẳng lẽ… đã phát hiện ra gì rồi?" Lúc này, nghe lời của Trần Hạt Tử, thái độ của

Dương Tuyết Lỵ tràn đầy sự tôn kính: "Tiền bối, lúc ông ngoại còn sống, thường xuyên nhắc đến ngài." "Kể cho tôi nghe những câu chuyện năm xưa của ngài." Một câu nói của Dương Tuyết Lỵ khiến Trần Hạt Tử rất hài lòng.

Nhưng, sau khi gặp được người bạn thân quen năm xưa của ông ngoại, lại vì Trần Hạt Tử cũng là một trong những người biết manh mối về Mộc Trần Châu năm đó, nên Dương Tuyết Lỵ liền đem manh mối tìm kiếm Mộc Trần Châu, nói ra, không sót một chữ nào cho Trần Hạt Tử.

Đến bây giờ, tất cả manh mối đều tập trung vào một chiếc mai rùa, Long Cốt Thiên Thư.

Ở nhà, Dương Tuyết Lỵ đã lấy được nửa trên của Long Cốt Thiên Thư, chỉ là, nửa trên chỉ ghi lại một số thông tin giới thiệu mà thôi.

Manh mối thực sự, nằm ở nửa dưới của Long Cốt Thiên Thư.

Nửa cuốn Long Cốt Thiên Thư đó, qua điều tra, có khả năng ở huyện Cổ Lam.

Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Trần Hạt Tử im lặng một lát.

Sau đó nói: "Cô nương, không giấu gì cô, năm đó một người bạn của ta là Mô Kim Hiệu Úy, nghe nói ở đó có thể có một bộ Thiên Thư." "Tương truyền người lấy được Thiên Thư, sẽ có được kho báu." 22.

"Thời đó niên đại quá nghèo khổ, bạn của ta lòng mang từ bi, liền muốn tạo phúc cho một phương." "Kết quả, lại một đi không trở lại." "Bộ Long Cốt Thiên Thư của cô, cũng không biết có phải là Thiên Thư của bạn ta không." Lúc này, nghe đến Thiên Thư, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên có chút kích động, lập tức nói: "Lão tiên sinh, ngài có biết Thiên Thư đó ở đâu không?" Trần Hạt Tử lắc đầu, dường như có

chút bất lực.

“Ta chỉ biết một ít.” “Tương truyền Thiên Thư đó được giấu trong mộ cổ của tổ sư phong thủy Lý Thuần Phong.” “Rốt cuộc thật giả thế nào, cũng không thể khảo chứng.” “Nhưng, qua nhiều năm quan sát của ta, trong địa giới huyện Cổ Lam, xác thực có mộ cổ Lý Thuần Phong.” “Điều này không cần nghi ngờ.” Lúc này, đối với Dương Tuyết Lỵ, dù chỉ biết một chút manh mối, cũng phải thử một lần.

Dương Tuyết Lỵ: “Lão tiên sinh, chỉ cần có thể tìm được mộ cổ Lý Thuần Phong là được rồi, ngài có thể cho tôi biết nó ở đâu không!

Tôi muốn đến xem!” Manh mối vốn sắp bị cắt đứt, nay, lại vì một câu nói của Trần Hạt Tử, khiến Dương Tuyết Lỵ một lần nữa tìm lại được phương hướng tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Đến nước này, Dương Tuyết Lỵ cũng không từ bỏ.

“Cô nương à, cô nghĩ đơn giản quá rồi.” “Theo những gì ta nghe được hồi còn trẻ, thiết kế của mộ cổ Lý Thuần Phong này, vô cùng hung hiểm, một vị tiền bối Mô Kim cũng đã gục ngã ở đó, hoàn toàn không trở về.” “Con đường này hung hiểm, nghe lời ta, tốt nhất đừng đi nữa, được không.” Lúc này, Trần Hạt Tử có chút tiếc nuối lắc đầu, khuyên Dương Tuyết Lỵ quay đầu.

“Lão tiên sinh, không cần khuyên tôi nữa.” “Mạch Bàn Sơn, dù có chết, cũng sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm manh mối Mộc Trần Châu.” Lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử ở phía sau có chút không nhịn được nữa, liền nói.

Chương 92

"Tần gia!" "Long Cốt Thiên Thư, chúng ta không phải có một cái sao!" Nghe đến Long Cốt Thiên Thư, Dương Tuyết Lỵ và Trần Hạt Tử lập tức quay lại, nhìn về phía Tần Vũ, cảm thấy không thể tin được!

"Tần tiên sinh, anh… lấy được Long Cốt Thiên Thư?" Theo lời của Dương Tuyết Lỵ, Trần Hạt Tử cũng đang lắng nghe câu trả lời của Tần Vũ, để biết kết quả.

Nghe, không chỉ là Long Cốt Thiên Thư, mà còn để biết Tần Vũ có thật sự đã đến mộ cổ Lý Thuần Phong hay không.

Lúc này, Tần Vũ đang ở một bên nghiên cứu Tiểu Thần Phong, khi biết tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía mình, liền đứng dậy, cất Tiểu Thần Phong vào thắt lưng, nói.

"Không sai!" "Tôi quả thực đã lấy được Long Cốt Thiên Thư." "Đương nhiên, tôi đã đến mộ cổ Lý Thuần Phong, và dẫn theo một số người an toàn trở về." "Cái gì!" Nghe Tần Vũ trả lời, Trần Hạt Tử lập tức ngẩng đầu, thân thể từ từ đứng dậy, trong lòng tràn đầy chấn động vô cùng.

Phải biết, mộ cổ Lý Thuần Phong, không kém hơn Bình Sơn năm đó bao nhiêu, thậm chí còn phức tạp hơn.

Nhưng, khi Tần Vũ lấy ra Long Cốt Thiên Thư, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên đứng không vững, phải vịn vào bàn.

Không sai, cô nhìn thấy chiếc mai rùa, Long Cốt Thiên Thư, trong tay Tần Vũ.

Lúc này, nhìn Tần Vũ, nhìn Long Cốt Thiên Thư, trong mắt

Dương Tuyết Lỵ, tràn đầy những cảm xúc phức tạp.

"Tần tiên sinh, có thể cho tôi xem một chút không." "Ừm." "Xem đi!" "Cứ tự nhiên xem!" "Xem xong nhớ phải chịu trách nhiệm với tôi là được!" Chịu trách nhiệm?

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nghe lời của Tần Vũ, chỉ thấy cô lườm anh một cái.

"Xì!" "Dẻo miệng!" Dương Tuyết Lỵ nhận lấy Long Cốt Thiên Thư, sau khi nhìn Long Cốt Thiên Thư trong tay, Dương Tuyết Lỵ cũng lấy từ trong ba lô ra nửa trên Long Cốt Thiên Thư mà cô mang theo.

Sau khi so sánh, chất liệu của hai bộ mai rùa quả thực cùng một nguồn gốc, ngay cả chữ viết cũng giống hệt nhau, gần như không có một chút khác biệt.

Dương Tuyết Lỵ sau khi xem một lúc, chỉ thấy cô nói: "Tần tiên sinh, nếu có thời gian, tôi đưa anh đi gặp một người, người này là giáo sư khảo cổ học, có thể giải mã được chữ viết trên đó." Giáo sư khảo cổ học?

Phong Học Vũ?

Tần Vũ nghĩ thầm.

Nhưng đối với lời mời của Dương Tuyết Lỵ, anh cũng không từ chối.

"Được, tôi đi xem sao." Mấy người nói chuyện, sau đó liền cáo biệt Trần Hạt Tử, rời khỏi tầm mắt của nhân vật phong vân một thời này.

Một giờ sau, trong một sân nhà mà Dương Tuyết Lỵ thuê, chỉ thấy có một người đang cầm kính lúp, nghiên cứu thứ gì đó trong tay.

Vừa bước vào sân, chỉ nhìn thấy bóng lưng, Tần Vũ đã biết người này là ai.

Người này, chính là giáo sư Tôn của sở khảo cổ mà Dương Tuyết Lỵ nói, Tôn Học Võ, Tôn giáo sư.

Nhưng, Tần Vũ biết, ông ta là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo!

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đến bên cạnh Tôn giáo sư, nói: "Tôn giáo sư, đây là mấy người bạn của tôi, tôi giới thiệu với ông, Tần Vũ và Lão Hồ." "Đều là…" Lúc này, nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Tôn giáo sư cũng không để ý, chỉ tiếp tục nghiên cứu thứ trong tay.

"Tôn giáo sư." "Dương tiểu thư, tôi đang bận, những người xa lạ đó, tôi không cần gặp." Lúc này, đối với tình hình trước mắt, Tôn giáo sư vẫn không hề động lòng, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ có chút áy náy nói: "Tần tiên sinh, Tôn giáo sư là như vậy, người không tệ, chỉ là tính tình có chút cổ quái." "Nhưng, Tôn giáo sư về mặt học vấn và khảo cổ học, vô cùng chuyên nghiệp, trùng hợp là, đối với bộ Long Cốt Thiên Thư mà tôi mang đến, ông ấy rất có nghiên cứu." "Tần tiên sinh, Tôn giáo sư này…" Ngay lúc này, khi Dương Tuyết Lỵ đang chuẩn bị giới thiệu chi tiết hơn về Tôn giáo sư, liền bị Tần Vũ cắt lời.

"Dương tiểu thư, không cần giới thiệu, tôi biết, Tôn giáo sư, Tôn Học Võ!

Của sở khảo cổ, năm đó, cũng có duyên phận khá sâu với phái Quan Sơn." "Cũng không biết Tôn giáo sư có nhận ra Phong gia không." Lúc này, theo lời Tần Vũ nói xong, chỉ thấy Tôn Học Võ lập tức đặt thứ trong tay xuống, quay người, nhìn Tần Vũ trước mặt, tràn đầy cảnh giác.

"Cậu là ai?" Vừa rồi, khi Tôn Học Võ nghe thấy hai chữ Quan Sơn và Phong gia, tay ông lập tức run lên.

Lúc này, Tôn giáo sư đang nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Dù sao bí mật của mạch Quan Sơn, ngoài ông ra, căn bản không thể có người thứ hai biết được.

"Cậu là ai?" Tôn Học Võ lại hỏi Tần Vũ lần nữa.

Đối với phản ứng của Tôn Học Võ, Tần Vũ mỉm cười: "Tôn giáo sư, tôi là ai, ông không có tư cách biết." "Hừ!" Nghe lời của Tần Vũ, Tôn Học Võ lập tức nổi giận!

"Hừ!" "Dương tiểu thư!

Hôm nay tôi nói thẳng ở đây!

Chỉ cần có cậu ta ở đây, chỉ cần cậu ta tham gia, Tôn Học Võ tôi tuyệt đối sẽ không tham gia, cũng sẽ không phiên dịch!" Lúc này, nghe lời của Tôn Học Võ, Dương Tuyết Lỵ cũng có chút hoảng loạn, không thể để mâu thuẫn tiếp tục nữa.

Phải xoa dịu cả hai bên.

Nhưng, chưa đợi Dương Tuyết Lỵ nói gì, Tần Vũ lại tiếp tục nói: "Dương tiểu thư, liên quan đến nửa dưới của Long Cốt Thiên Thư, tôi có thể nói cho cô biết, tôi đã giải mã được rồi!" "Vị giáo sư được gọi là này, khiến tôi cảm thấy không vui." "Dương tiểu thư!" "Mấy ngày sau, chúng ta gặp lại ở Tứ Cửu Thành." "Còn về vị Tôn giáo sư được gọi là đó, đợi có cơ hội, chúng ta không ngại so tài cao thấp!" Nói rồi, Tần Vũ lập tức dẫn theo Lão Hồ mấy người, rời khỏi đây, không quay đầu lại.

Dù Dương Tuyết Lỵ có gọi, Tần Vũ cũng không quay đầu.

Mẹ kiếp, ai mà không có chút tự ái chứ!

Tên ngốc kiêu ngạo như vậy, ra vẻ cho ai xem!

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh Quan Sơn Thái Bảo

Phong Học Vũ!" "Hệ thống nhắc nhở chúc mừng Túc chủ nhận được: Phần thưởng 《Quan Sơn Chỉ Mê Thuật》, xin hãy tiếp tục cố gắng!" Lúc này, khi Tần Vũ quay người rời đi, chỉ thấy trong túi đồ hệ thống của Tần Vũ, cũng có thêm một bản cổ tịch cũ nát, bí kíp 《Quan Sơn Chỉ Mê Thuật》.

Không ngờ, Tần Vũ chỉ thử một chút mà thôi, liền điểm danh được một thứ tốt.

Chương 93

Quan Sơn Chỉ Mê Thuật: Bí tịch của Quan Sơn Thái Bảo, khẩu quyết. … Mấy ngày sau, Tứ Cửu Thành, Trích Tinh Bảo Lâu.

"Tần đại ca!" "Người phụ nữ gặp ở miếu Thành Hoàng là ai vậy?" "Hình như, em cảm thấy người phụ nữ đó, đối với anh hình như có chút ý tứ nha." Lúc này, trong cửa hàng của Tần Vũ, Hoàng Yên Yên ghé vào quầy bên cạnh, có chút ghen tuông nhìn Tần Vũ nói.

Kể từ khi từ Long Lĩnh trở về, Yên Yên biết, mình đã thích Tần Vũ.

Đối với Dương Tuyết Lỵ, Yên Yên rất để tâm đến chuyện này.

Nhưng, vốn định không hỏi những chuyện liên quan đến Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ, nhưng, Yên Yên lại không nhịn được, liền hỏi.

Nghe lời của Hoàng Yên Yên, Tần Vũ mỉm cười.

"Dương Tuyết Lỵ!" "Cũng có chút giao tình với tôi thôi, mấy tháng trước, chúng tôi cùng nhau đến sa mạc một chuyến." "Sao?

Ghen à?" Nghe lời của Tần Vũ, mặt Hoàng Yên Yên đỏ bừng, lập tức nói dối lòng.

"Xì!" "Ai thèm ghen!" "Em không có ghen!" "Hơn nữa, có người thích anh, chứng tỏ mắt nhìn của em không sai!" Nghe lời của Yên Yên, Tần Vũ cũng có chút bất lực.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ nói: "Yên Yên, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, biết đâu ngày nào đó, anh cũng không biết ở đâu sẽ xuất hiện một cô vợ, tìm đến anh đấy." "Xì!" "Nếu có xuất hiện, em nhận!" "Nếu không xuất hiện, em có thể cân nhắc, có nên đồng ý hay không!" Hoàng Yên Yên nói.

Lúc này, khi Tần Vũ và Yên Yên đang nói chuyện, đột nhiên một giọng nói dịu dàng vang lên, khiến người ta cảm thấy một sự thoải mái khó tả.

“Anh có ở đây không?” “Em muốn tìm anh Tần!” Anh có ở đây không?

Em muốn tìm anh Tần!

Tần Vũ theo tiếng nói nhìn sang, ngẩng đầu lên, Tần Vũ lập tức trợn tròn mắt, cảm thấy có chút không dám tin.

Lúc này, Nữ hoàng Tinh Tuyệt đã hồi sinh, đến tìm anh.

Nhưng, cùng lúc đó, Hoàng Yên Yên cũng bị dung mạo của đối phương làm cho kinh ngạc, cảm thấy có chút chấn động: “Tần đại ca, thật sự là em gái của anh sao?” “Tần đại ca, thật sự là em gái của anh sao?” Nhìn người phụ nữ xinh đẹp như vậy trước mắt, Hoàng Yên Yên lại nhìn Tần Vũ, cảm thấy có chút không dám tin.

“Ừm!” “Em gái của anh.” “Họ hàng xa ở quê.” Lúc này, Tần Vũ cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Nhưng, nhìn Nữ hoàng Tinh Tuyệt xuất hiện trước mắt, Hoàng Yên Yên lờ mờ cảm thấy, dường như có một chút cảm giác nguy cơ nhàn nhạt, hoàn toàn bằng trực giác của phụ nữ, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Hoàng Yên Yên lập tức tức giận, lườm Tần Vũ một cái.

Biết Tần Vũ đang lừa mình.

Lúc này, Nữ hoàng Tinh Tuyệt sau khi nhìn thấy Tần Vũ, lập tức đi tới, trong mắt cô, có một sự dịu dàng không nói nên lời, khiến người ta không thể từ chối.

Chỉ thấy Nữ hoàng Tinh Tuyệt nói: “Anh, trưởng bối ở quê nói

rồi, bảo em đến nương nhờ anh." "Đây là thư của trưởng bối ở quê." "Còn nói, anh ở đây mở nhiều cửa hàng, bảo em giúp đỡ anh, chia sẻ gánh nặng." Nói xong, Nữ hoàng Tinh Tuyệt lập tức lấy từ sau lưng ra một lá thư chưa mở, làm ra vẻ rất thật.

Tần Vũ nhìn Nữ hoàng Tinh Tuyệt trước mặt, chỉ thấy trong ánh mắt của đối phương, cũng giống như Yên Yên, lộ ra một chút tinh nghịch, lém lỉnh, toát ra một vẻ lanh lợi.

"Hít!" Lúc này, Tần Vũ nhìn nụ cười của Nữ hoàng Tinh Tuyệt, trong chốc lát, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy, Nữ hoàng Tinh Tuyệt này quá yêu tinh, có chút quyến rũ người.

Vừa rồi, suýt chút nữa, hồn cũng bị dụ mất rồi.

May, may mà có thể kiểm soát được mình.

Nhìn Tần Vũ, Nữ hoàng Tinh Tuyệt mỉm cười, sau đó, Nữ hoàng Tinh Tuyệt nhìn Hoàng Yên Yên bên cạnh, lập tức đưa ra bàn tay mềm mại, nói: "Chào chị, em tên A Nặc, em họ xa của anh Tần!" "Sau này xin chị chiếu cố nhiều hơn!" Hoàng Yên Yên không cam chịu yếu thế, nói: "Chào em, chị là Hoàng Yên Yên của Ngũ Mạch, bạn gái của anh Tần!

Cũng quen nhau lâu rồi." "Sau này, cũng xin em chiếu cố nhiều hơn!" Nghe lời của Hoàng Yên Yên, Tần Vũ lập tức cảm thấy mặt mình đầy vạch đen, được lắm, tôi là Hoàng Yên Yên của Ngũ Mạch, bạn gái của anh Tần.

Mẹ kiếp, lão tử đồng ý từ khi nào.

Hoàn toàn là bịa đặt!

Bịa đặt!

Lúc này, Nữ hoàng Tinh Tuyệt nghe vậy, mỉm cười: "Bạn gái của anh Tần?

Hi hi!

Trông xinh đấy chứ!

Cũng rất xứng đôi!" Nhìn Hoàng Yên Yên trước mặt, Nữ hoàng Tinh Tuyệt không hề có một chút bất mãn nào, dường như rất vui vẻ.

Nhưng, vừa rồi, Tần Vũ cũng chú ý đến ánh mắt của Nữ hoàng Tinh Tuyệt, chỉ thấy trong ánh mắt của cô, vừa mới lộ ra một chút gian xảo khi đạt được mục đích.

"Cái đó, Yên Yên à, anh có việc, không nói chuyện với em nữa." "Anh sắp xếp cho em họ trước đã." "Hôm nào lại nói chuyện." "Mời em ăn thịt cừu nướng!" "Ngoan!" Tần Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức tìm một lý do, vội vàng đuổi Hoàng Yên Yên đi.

Nếu không, ai biết hai người ở cùng nhau, sẽ có chuyện gì xảy ra. (Không gian hư cấu của Nữ hoàng Tinh Tuyệt, cần tìm hiểu) Còn về sau này, sau này hãy nói!

Tần Vũ nghĩ.

Chương 94

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Tần Vũ nhìn Nữ hoàng Tinh Tuyệt đột nhiên xuất hiện trước mắt, cuối cùng cũng hiểu rõ, biết được tình hình cơ bản của cô.

Lúc này, kể từ khi Nữ hoàng Tinh Tuyệt hồi sinh, do một số hạn chế đặc biệt nào đó, những năng lực quỷ dị trong truyền thuyết của cô đều đã biến mất.

Bây giờ, cô gần như giống một cô gái bình thường.

Nhưng về mặt thân thủ, lại không hề đơn giản.

Tần Vũ vừa mới so tài với Nữ hoàng Tinh Tuyệt, vừa vặn có thể miễn cưỡng áp chế.

Về năng lực chiến đấu, cô cũng ngang tài ngang sức với anh, không phân cao thấp.

Lúc này, nhìn Nữ hoàng Tinh Tuyệt, Tần Vũ nghĩ, sau này khi đổ đấu, có thể hoàn toàn yên tâm mang theo Nữ hoàng Tinh Tuyệt, thậm chí để cô trở thành chủ lực.

Theo sau cuộc so tài, về mặt giám định bảo vật, Nữ hoàng Tinh Tuyệt cũng vô cùng tinh thông, đối với đồ cổ, những khuyết điểm lớn nhỏ khác nhau, đều không thoát khỏi mắt cô.

Từng cái một đều được giám định ra.

Tần Vũ quan sát Nữ hoàng Tinh Tuyệt, đối với một người phụ nữ có năng lực như vậy, nếu giữ ở bên cạnh, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn, có thể giữ lại, giúp quản lý cửa hàng này, thậm chí… Chỉ thấy Tần Vũ nói: “Được rồi!” “Tôi thấy cô mọi mặt đều khá tốt, tôi miễn cưỡng thu nhận cô.” “Sau này, cô ở hậu viện đi.” “Vâng!” Nữ hoàng Tinh

Tuyệt nghe Tần Vũ đồng ý, lập tức giống như một cô bé nhặt được báu vật, lập tức ôm lấy Tần Vũ, hôn một cái, mỉm cười.

"Hi hi!" "Cảm ơn anh!" "Bái bai!" Nữ hoàng Tinh Tuyệt nói xong, liền chạy ra hậu viện, bắt đầu dọn dẹp phòng của mình.

Lúc này, khi Nữ hoàng Tinh Tuyệt vừa mới rời đi không lâu, Bàn Tử lập tức đi tới, có chút thần bí đến gần Tần Vũ, nói.

"Tần gia, cô nhóc vừa rồi là ai vậy?" "Trông xinh thật đấy!" "Mơn mởn!" "Mỹ nhân!" Bàn Tử nhìn Tần Vũ, đột nhiên, lập tức nói, mở miệng: "Tần gia, xem ra, không phải lại có bạn gái mới rồi chứ?" Tần Vũ nghe vậy, lập tức mắng lại Bàn Tử một câu.

"Cút đi!" "Tôi là người như vậy sao!" "Đó là em họ xa của tôi!" "Hơn nữa, tôi không có bạn gái!" Bàn Tử nhìn ra hậu viện một cái, cố ý 'ồ' một tiếng, nhìn Tần Vũ, một vẻ mặt bỉ ổi.

"Em họ à?" "Em họ cũng được!" "Vừa rồi tôi ở đối diện, tôi thấy hai người ôm ôm ấp ấp, đừng giải thích nữa, giải thích chính là che đậy sự thật." Nghe lời của Bàn Tử, Tần Vũ cũng mỉm cười.

"Bàn Tử!" "Ghen tị không?" "Ghen tị chết đi được!" Bàn Tử và Tần Vũ nói chuyện, nhanh chóng chuyển chủ đề.

Chỉ thấy Bàn Tử nói: "Tần gia, cô gái nước ngoài đó đến rồi, Lão Hồ bảo tôi nói với ngài một tiếng." "Còn về Tôn giáo sư, không đến." "Tần gia, có muốn đi xem không?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ lắc đầu đáp: "Thôi, tôi không đi, lát nữa có khách." "Thế này đi, cậu và Lão Hồ đưa Dương Tuyết Lỵ đi trước, tôi ở lại trông quán, tiện thể đợi vài người." "Đợi bàn xong chuyện chính, tôi sẽ dẫn mọi người qua quán ăn nhỏ bên cạnh đánh chén một bữa." "Gọi xiên nướng, vừa hay giải tỏa cơn thèm." "Thế nào?" Tần Vũ tựa người vào quầy, nhìn Bàn Tử nói.

Nhìn Tần Vũ, Bàn Tử cười cười: "Được, hiếm khi Tần gia mời khách!

Đã ngài lên tiếng rồi, tôi đi nói với Lão Hồ một tiếng, bảo cô nàng họ Dương kia đợi." "Tần gia, vậy tôi đi trước nhé." Bàn Tử rời đi không lâu sau thì quay lại cùng Lão Hồ.

Cô nàng họ Dương kia, Dương Tuyết Lỵ, đi theo sau, tay xách một cái hộp.

Bước vào tiệm, Dương Tuyết Lỵ đảo mắt một vòng rồi nhìn sang Tần Vũ, ánh mắt dán chặt vào anh.

"Ra gì phết!" "Ông chủ Tần, làm ăn lớn quá nhỉ." "Xem kìa, tôi phải đích thân đến tận cửa tìm thì mới được cậu tiếp đãi." Dương Tuyết Lỵ áp sát quầy, nhìn Tần Vũ trước mặt, khóe miệng hơi nhếch lên, không ngờ tên này sau khi trở về lại có chút cáu kỉnh rồi.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ đang đến gần, Tần Vũ cười cười.

Anh nói: "Nhìn cô nói kìa, dạo này việc buôn bán trong tiệm bận rộn quá, tôi không đi đâu được." "Vừa nãy tôi cũng nói với Bàn Tử rồi, lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người qua quán bên cạnh làm một bữa." "Để cô nếm thử đồ tươi." "Quán mới mở, mùi vị cực kỳ chuẩn!" Sau vài câu tán gẫu, họ liền đi vào chuyện chính.

Lúc này, Tần Vũ nhìn chiếc hộp trong tay Dương Tuyết Lỵ, nói: "Cô Dương, nói đi, lần này có chuyện gì cần hợp tác." "Có cần tôi giúp giám định thứ gì không?" Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ liền đặt chiếc hộp lên quầy, nói: "Sau khi rời đi, tôi đã ở lại Cổ Lam Huyện thêm một ngày, tìm được một người." "Tiền bối Trần nói, chuyện về huyết ngọc kỳ lân này, chỉ có cậu mới giải đáp được." "Hơn nữa, nó còn liên quan đến thông tin về Mộ Trần Châu." Theo động tác của Dương Tuyết Lỵ, sáu con huyết ngọc kỳ lân xuất hiện trên quầy.

Mỗi con chỉ có một con mắt, nằm ở chính giữa.

Trên thân huyết ngọc kỳ lân cũng khắc rất nhiều hoa văn hình mắt ngọc.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, lập tức hiểu ra, biết được bí mật bên trong.

"Cô Dương, đây là Lục Phương Thần Thú." "Lục Phương Thần Thú, lần lượt đại diện cho sáu phương hướng Đông, Nam, Tây, Bắc, Trời, Đất." "Cô xem ở đây." "Phía trên có văn tự của Cổ Điền Quốc, theo mô tả trong văn tự, mắt của sáu con huyết kỳ lân rất giống Mộ Trần Châu, là một loại vật phẩm dùng trong tế tự." "Dựa vào sáu con huyết ngọc kỳ lân và Long Cốt Thiên Thư, mọi manh mối đều chỉ về mộ Hiến Vương của Cổ Điền Quốc." "Không có gì bất ngờ, nếu may mắn, tôi có thể tìm ra Mộ Trần Châu." "Nếu không may, thì chỉ đành xem số phận thôi." Khi Tần Vũ giải thích về sáu con huyết ngọc kỳ lân, Lão Hồ và Bàn Tử đều trợn tròn mắt.

Nhìn huyết ngọc kỳ lân, Lão Hồ ít nhiều cũng nhìn ra được một vài điều.

Nhưng không được chính xác và chi tiết như Tần Vũ.

Ở bên cạnh, nghe hết mọi chuyện, Dương Tuyết Lỵ lập tức ghi chép lại những tư liệu này.

Sau khi ghi chép xong, Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ.

"Tần tiên sinh!" "Hay là tiếp tục do cậu dẫn đội, chúng ta mau chóng xuất phát đến Trùng Cốc, Vân Nam." "Tôi sẽ lo chi phí thiết bị, thế nào?" Đối với đề nghị của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ không phản đối.

Tuy không thiếu tiền, nhưng có người chi tiền cho việc mua sắm, tại sao không chứ.

Đến Điền Nam Trùng Cốc cũng là chuyện tiện đường.

"Được!" "Vậy năm ngày sau!" "Bây giờ, chúng ta nghiên cứu một chút về thiết bị đi." Nhanh chóng, mấy người bàn bạc, thống nhất xong trang bị, và quyết định năm ngày sau sẽ xuất phát đến Trùng Cốc, Vân Nam.

Năm ngày sau.

Khi mấy người lên tàu hỏa đến Điền Nam, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ nhìn người phụ nữ bên cạnh Tần Vũ thì có chút kinh ngạc, cảm thấy rất tò mò.

"Tần gia, cô nhóc nhà họ Hoàng đâu rồi?" "Gia tộc có việc, không đi được." "Cho nên, tôi cũng không cần đưa theo." Lúc này, nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh Tần Vũ, Lão Hồ kinh ngạc.

Lúc ở Long Lĩnh, Tần gia mang theo một cô gái.

Chương 95

Bây giờ, chuẩn bị đi Điền Nam, Tần gia lại mang theo một cô gái khác.

Kết quả là cô nào cũng xinh đẹp hơn cô nào, khiến người ta sáng cả mắt.

"Tần gia, ngài chắc đây là em họ ở xa chứ?" "Mẹ nó, không phải ngài giả danh ông chủ lớn, lừa gạt con gái nhà người ta đấy chứ?" Nghe Lão Hồ nói, đối với sự nghi ngờ cố ý và lời nói đùa của Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ, Tần gia cũng không để tâm.

Hơn nữa, Tinh Tuyệt Nữ Vương là tự tìm đến cửa, anh không lừa gạt, cũng không sợ.

Lúc này, Lão Hồ tiếp tục nói, lại quay sang Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Cô nương, đừng sợ!" "Có phải bị Tần gia ép buộc không?" "Nói với tôi, tôi và cô Dương tuyệt đối sẽ giúp cô!" "Chắc chắn sẽ ra mặt!" "Cứ mạnh dạn nói ra!" Trong toa tàu, mặc cho Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương thế nào, cô chỉ cười cười, không giận cũng không nổi nóng.

Cũng không nói gì.

Chỉ yên lặng nhìn.

Lúc này, Lão Hồ lại nhìn Tần Vũ nói.

"Tôi nói này Tần gia!

Cậu cũng chẳng đẹp trai hơn tôi là bao, sao lại được các cô gái yêu thích thế nhỉ?" "Chuyện này, không được đàng hoàng cho lắm đâu." "A!" "Tần Vũ, cậu nhìn Dương Tuyết Lỵ xem, cô Dương người ta cũng liếc cậu thêm một cái đấy." "Có lúc thật khiến tôi ghen tị chết đi

được.” “Cô Dương, hay là cô cứ từ bỏ Tần gia đi, xem anh em chúng tôi thế nào?”, Bàn Tử đột nhiên nói.

Thế nhưng, đột nhiên, không đợi Dương Tuyết Lỵ phản ứng, chỉ thấy ánh mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên tràn đầy tức giận!

Cô nhìn sang!

Nhìn chằm chằm Lão Hồ và Bàn Tử!

Trong thoáng chốc, ánh mắt đó khiến Bàn Tử và Lão Hồ toàn thân dựng tóc gáy!

Lúc này, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: “Chị Dương là của anh Tần!” “Hai người cẩn thận một chút!” “Đừng có ý đồ xấu.” “Nếu không, tôi cũng không ngại ra tay!

Giúp các người giãn gân cốt!

Luyện gan!

Tăng cường sức khỏe!” “Hít!” Lúc này, nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Lão Hồ và Bàn Tử đồng thời nhìn Tần Vũ đối diện, mặt co giật.

Đối với sự lợi hại của em họ Tần Vũ, Lão Hồ đã nghe Tần Vũ nói qua.

Nghe nói khi đối chiến với Tần Vũ, bất phân thắng bại.

Nhưng vừa rồi Bàn Tử chỉ nói sai một câu, đã bị cô nhóc này để ý, bị uy hiếp.

“Tần gia, em họ của ngài cũng hung dữ quá rồi đấy?” Theo tiếng còi tàu, mấy ngày sau, năm người đã đến ga xe lửa Điền Nam, đến thành phố trên đỉnh mây.

Lúc này, dựa theo thông tin Đại Kim Nha để lại, họ tìm được một người đồng đội cách mạng có qua lại làm ăn, mua một lô trang bị

phòng thân.

Toàn là vũ khí nhập khẩu.

“Tần gia!” “Nơi này dân tình hung hãn, chúng ta thân phận người ngoài, làm sao vào được đây?” Đối với nơi này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đã nghe từ những thương nhân đồ cổ qua lại rằng, ở đây không nên dễ dàng gây sự với người không quen biết, nếu không cẩn thận sẽ gặp phiền phức.

Nếu lỡ dính phải Miêu Cương Cổ thuật của người địa phương, thì phiền phức lớn rồi.

Tóm lại, bớt được chuyện nào hay chuyện đó.

Nghe Bàn Tử nói.

Tần Vũ lập tức đưa ra đề nghị.

“Chuyện này đơn giản!

Chúng ta cứ giả làm người của bảo tàng côn trùng là được, với thân phận như vậy, khi chúng ta vào Trùng Cốc ở Điền Nam cũng sẽ không bị nghi ngờ.” “Hơn nữa, lát nữa chúng ta làm mấy tờ giấy giới thiệu giả là được rồi.”, Tần Vũ vừa nói, vừa kiểm tra trang bị trong ba lô, vừa sắp xếp lại hộp thuốc cá nhân để phòng bất trắc.

Trong ký ức của anh, Trùng Cốc ở Điền Nam không hề đơn giản.

Nguy hiểm vô cùng.

Nhanh chóng, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Tần Vũ xuất phát theo lộ trình đã vạch sẵn.

Mục tiêu của Tần Vũ là nơi có mạng lưới sông ngòi dày đặc nhất trong dãy núi Điền Nam.

Đường núi hiểm trở, đây là lần đầu tiên Lão Hồ ngồi trên chiếc xe ô tô đi trên con đường núi như vậy.

Mỗi lần cua gấp, chiếc xe như phát điên!

Khiến Lão Hồ và Bàn Tử cảm thấy sợ hãi!

Đột nhiên!

Chỉ thấy tài xế đột ngột phanh gấp, theo sau là một tiếng "cạch", dường như đã cán phải thứ gì đó, khiến mọi người trên xe cảm thấy có chút bất an.

"Mẹ kiếp!" "Thần kinh à!" Lúc này, nhìn gã tài xế lái xe hổ báo, Bàn Tử chửi một câu.

Chương 96

Trong xe, thỉnh thoảng lại có người bàn tán về việc cán phải người.

“Tần gia, hay là chúng ta xuống xem thử?” “Anh Tần đừng đi!

Ghê lắm!” Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Tần Vũ gật đầu.

“Không cần!” “Nếu đi, chắc chắn sẽ hối hận.” Tần Vũ tuy biết chiếc ô tô này đã cán phải tượng người, nhưng đối với tượng đá hình người, anh cũng chưa tận mắt thấy.

Nhưng nghĩ đến việc những bức tượng đó có thể sẽ vỡ ra chất lỏng màu xanh lá cây kinh tởm, Tần Vũ liền dập tắt ý định.

“Này!” “Tần gia, ngài không đi, tôi đi xem thử.” Bất kể ở đâu, Bàn Tử cũng thích hóng chuyện.

Bàn Tử nói xong liền xuống xe xem một vòng, kết quả khi Bàn Tử quay lại, chỉ thấy mặt mày tái mét, mọi người hỏi gì, Bàn Tử cũng không nói.

Tần Vũ cười cười, rõ ràng Bàn Tử đã bị những con giòi đang ngọ nguậy kia làm cho buồn nôn.

Thời gian trôi đi, trên xe, mấy người cũng làm quen được với một thương nhân bán trà, quanh năm đi lại trong vùng núi Điền Nam để thu mua lá trà.

Nhanh chóng!

Tần Vũ đã nghe ngóng được một số thông tin hữu ích từ đó.

Hai giờ sau, Tần Vũ đến một khách sạn nhà nghỉ, rồi xuống xe.

Lúc xuống xe, chỉ thấy một đôi mẹ con xách túi lớn túi nhỏ, Bàn

Tử và Lão Hồ liền học làm người tốt, giúp họ một tay, và được đối phương ghi nhớ.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, trong khách sạn, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên kéo Tần Vũ, nói.

"Anh!" "Em hình như cảm nhận được khí tức của Mộ Trần Châu!" Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Tần Vũ không hề ngạc nhiên, dù sao Tinh Tuyệt Nữ Vương năm đó cũng là người nắm giữ Mộ Trần Châu.

Chỉ có điều, sau này, cùng với cơn bão đen trong sa mạc, Mộ Trần Châu đó cũng mất tích một cách vô cớ.

Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Tần Vũ gật đầu.

"Vậy thì tốt!" "Chỉ cần Mộ Trần Châu ở đây thì dễ làm rồi." "Chứng tỏ tôi đã không nhầm." Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ đột nhiên tìm đến, lập tức gọi Tần Vũ.

"Tần gia!" "Đi!" "Xuống dưới uống trà!" "A Muội cũng xinh lắm đấy!" Theo lời mời của Lão Hồ, khi xuống lầu, Tần Vũ đã ngửi thấy mùi trà từ xa.

Chỉ thấy A Muội đang pha trà.

"A Muội!" "Trà thơm quá, tôi đoán là trà Phổ Nhĩ phải không?" "Thật sự quá thơm." Lúc này, Bàn Tử nói, chỉ thấy cô gái tên A Muội kia lắc đầu rồi cười.

Thấy A Muội không nói, Bàn Tử hỏi Lão Hồ, tiếc là Lão Hồ cũng không rành về trà.

Cuối cùng, Bàn Tử liền nhìn Tần Vũ, nói.

"Tần gia!" "Đây là trà gì?" Bàn Tử lúc này dường như đã thấy trước được cảnh bị Tần Vũ mắng, kết quả, đúng là nghe thấy thật!

Anh nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của Tần gia.

"Tử Bàn Tử, không biết thì nói ít thôi." "Đây là Vụ Đỉnh Kim Tuyến Hương Trà." "Nước, hẳn là nước trời trên núi tuyết." Lúc này, nghe Tần Vũ nói ra loại trà và nguồn nước, A Muội đang pha trà cũng đột nhiên có chút kinh ngạc.

Dù sao, đối với một số người ngoại tỉnh, trừ khi là người đặc biệt quen thuộc, nếu không thì rất ít người biết loại trà này.

Càng đừng nói đến nước chảy từ núi tuyết.

Trong lúc uống trà, mấy người trò chuyện vài câu.

Lúc này, bà chủ nghe chúng tôi muốn đến núi Già Lung, sắc mặt biến đổi, nói.

"Mấy người đến đó làm gì?" "Người ở nơi đó, sớm đã chết hết rồi." "Nghe nói ở đó có ma, mười dặm tám làng, cũng không ai dám đến.

Tôi khuyên mấy người, tốt nhất là đừng đến đó." Nghe bà chủ nói, lại nghe thêm vài lời đồn.

Kết quả vừa nghe, khiến Lão Hồ và Bàn Tử toàn thân có chút lạnh lẽo, nổi da gà cả mảng.

Nhưng khi hỏi liệu có ai chịu làm người dẫn đường không, chỉ thấy bà chủ lắc đầu, lập tức nói lý do, là vì ở nơi đó, hiếm có người nào chịu đi.

Lúc này, đúng lúc Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đang có chút khó xử, Tần Vũ nhìn A Muội, nói: "A Muội, cô có biết con đường mật đạo dưới chân núi Già Lung ở đâu không?" A Muội nghe vậy, lập tức gật đầu!

"Biết ạ!" Nhanh chóng, A Muội và mẹ cô bé đã kể lại tình hình

con đường mật đạo đó, cũng như những chuyện có thể xảy ra.

A Muội nói, ở đó có thể dùng bè tre để đi qua.

Về phần còn lại, Tần Vũ cũng biết, chỉ cần tìm được con đường mật đạo đó là được.

Ngày thứ hai, lúc sắp đi, A Muội đột nhiên đến bên cạnh Tần Vũ, đưa cho anh rất nhiều lương khô và bột thuốc chống côn trùng.

"Anh Tần, cẩn thận nhé, về sớm!" "Em còn đợi nghe anh kể chuyện nữa đấy." Tần Vũ gật đầu, nhanh chóng, Tần Vũ dựa theo lộ trình A Muội đưa, đã tìm được con đường mật đạo dưới nước đó.

Bên cạnh mật đạo, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách.

Chương 97

May mắn là, những cây tre mọc gần mật đạo cũng đủ to, có thể để Lão Hồ dùng làm bè tre.

Một giờ sau.

Làm xong bè tre, mấy người đẩy nó xuống nước.

Nhưng khi Tần Vũ vào trong sơn động, chỉ nghe bên ngoài đột nhiên có tiếng sấm vang, ầm ầm.

Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn cửa động rồi nói: "Mọi người cẩn thận, bây giờ bên ngoài có lẽ sắp có biến động thời tiết, chúng ta phải cẩn thận với dòng nước trong mật đạo." Tần Vũ vừa nói, Lão Hồ liền cảnh giác.

Theo bè tre từ từ tiến lại gần, chỉ thấy hai bên bờ của mật đạo tối om, dần dần xuất hiện những bộ xương trắng hếu, tỏa ra mùi hôi thối khó ngửi.

"Anh, đeo khẩu trang vào!" Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên nhắc nhở.

Tần Vũ thấy vậy, biết ý của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lập tức đeo khẩu trang lên.

Lúc này, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ thấy động tác của Tần Vũ, cũng lập tức làm theo.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử ngồi ở hàng đầu, không kịp phản ứng, lập tức cảm thấy cay mắt, hô hấp có chút khó khăn.

Anh ta nôn ọe.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng

thấy may mắn.

May mắn là họ ngồi gần Tần gia hơn.

Mặc dù mọi người đều đã đeo khẩu trang, nhưng mùi hôi thối trong sơn động vẫn có chút xộc vào mũi.

May mà khẩu trang đã cách ly phần lớn mùi hôi.

Lúc này, dưới sự thúc đẩy từ từ của dòng nước, bè tre trôi theo dòng, chậm rãi tiến vào sâu trong núi Già Lung.

Dần dần, nhiệt độ xung quanh càng lúc càng lạnh.

Chỉ cảm thấy từng cơn gió lạnh ập đến.

Đột nhiên, Bàn Tử lập tức kinh hãi, chỉ thấy trên người hắn, có thứ gì đó quỷ dị tự nhiên bốc cháy.

"Chết tiệt!" Bàn Tử lập tức dập ngọn lửa.

Nhưng càng dập, ngọn lửa lại càng cháy dữ dội, màu sắc càng xanh hơn.

Tần Vũ thấy vậy!

Lập tức dùng sào tre vẩy nước sông, hắt lên người Bàn Tử.

Ngay sau đó, rất nhiều nước được hất lên, dưới sự kiểm soát của Tần Vũ, cũng hắt về phía trước bè tre.

Nhanh chóng, khi bè tre đi qua nơi vừa kinh hãi đó, ở hai bên, đột nhiên xuất hiện những ngọn lửa xanh lúc tỏ lúc mờ, bay lượn trong sơn động, tiến lại gần bè tre.

Lúc này, Bàn Tử lau nước bẩn trên mặt, khi nhìn về phía sau, có chút kinh hãi.

Trong chốc lát, quên cả suy nghĩ.

"Ma trơi!" "Lão Hồ!" "Phía sau có ma!" Bàn Tử hét lên một tiếng,

lập tức dọa Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ giật nảy mình, vội vàng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy những ngọn lửa xanh đó tụ tập lại, thật sự có chút giống mặt quỷ.

Bình thường, nhưng cũng không bình thường lắm.

Trong khoảnh khắc cảm thấy có chút bất an.

"Tần gia, xem phía sau kìa." "Không cần xem, không có chuyện gì." Đối với tình hình phía sau, Tần Vũ sớm đã biết, chẳng qua chỉ là một ít lân tinh tụ tập, trùng hợp tạo thành hình thù mà thôi.

"Anh, hai người đàn ông sao lại thế?" "Sao lại nhát gan vậy?" Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Lão Hồ và Bàn Tử trán nổi vạch đen, lập tức quay người nhìn về phía trước, cũng không nói gì nữa.

Không lâu sau, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nói với Tần Vũ: "Anh, phía trước có nguy hiểm, nếu sợ thì có thể ngồi xuống." Nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, Tần Vũ gật đầu.

Sau đó nói: "Không sao, nếu sợ thì em có thể ngồi xuống." "Vâng!" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Dương Tuyết trước mặt, liền kéo Dương Tuyết Lỵ cùng ngồi xuống.

"Hai người không ngồi xuống sao?" Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử nghe thấy giọng nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong lòng cũng cắn răng.

Vừa rồi đã mất mặt, không bằng một người phụ nữ.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử trong lòng quyết tâm, chỉ thấy Bàn Tử nói: "A Nặc em gái, có nguy hiểm, hai người đàn ông to lớn như chúng tôi có thể sợ sao, yên tâm, tôi và Tần gia giống nhau, có thể bảo vệ các cô!" Lời của Bàn Tử chưa nói xong.

Đột nhiên!

Chỉ thấy dòng nước dưới bè tre lập tức trở nên xiết và hung dữ, không ngừng cuộn trào.

Sau đó, bè tre bắt đầu chao đảo dữ dội lên xuống!

Chương 98

Lắc lư trái phải!

Bàn Tử đứng gần mép bè nhất, vì sự rung lắc dữ dội, Bàn Tử có chút đứng không vững, đột nhiên chân trượt một cái!

"Mẹ kiếp!" Trong lúc vội vàng, Bàn Tử lập tức nắm chặt mép bè.

Tim đập thình thịch!

Theo dòng nước xiết, một lúc sau, chỉ thấy hai bên lòng sông rộng ra, bè tre cũng ổn định lại.

"Mau lên!" Lúc này, Tần Vũ lập tức nhắc nhở, dùng sào tre hất Bàn Tử lên.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức kéo Bàn Tử lại.

"Tần gia, sao vậy?" "Phía trước có nguy hiểm." Theo ánh đèn pin của Tần Vũ, chỉ thấy nước sông phía trước toàn bộ đều có màu đỏ tươi, tỏa ra mùi tanh hôi thối.

Ngay sau đó, trên mặt sông, từng cây cột đá màu đỏ son khổng lồ, treo ngược trên lòng sông.

Đi qua những cột đá, chỉ thấy bè tre theo dòng nước sông màu đỏ từ từ trôi đi, trôi vào miệng một con thú dữ tợn khổng lồ, như thể muốn nuốt chửng tất cả.

Nhìn trước mắt, giống như con đường dẫn đến địa ngục.

Từng đống xương khô chất đống hai bên, những thứ giống như tượng người, xuất hiện phía trên sơn động, chảy ra chất lỏng màu xanh lá cây.

Hoặc màu đỏ.

“Hít!” Nhìn cảnh này, chỉ thấy Lão Hồ, sắc mặt hơi trắng bệch, lồng ngực phập phồng có chút mạnh.

Tuy không căng thẳng, nhưng hơi thở xác thực dần dần nặng nề hơn.

“Mẹ kiếp!” “Địa ngục của bà nó à!” Lời của Bàn Tử, không có ai để ý.

Khi tiến lại gần, tất cả mọi người đều cúi thấp người, nhìn mọi thứ trước mắt.

Những bức tượng người bị treo này, tất cả đều bị trói bằng một phương thức kỳ quái, đường nét trên bề mặt cũng không nhìn rõ.

Nhìn kỹ, trên người mọc đầy những vật mốc màu đen.

Càng đi về phía trước, có những bức tượng người đã cùng với xích sắt rơi xuống nước, giống như quỷ treo cổ vậy.

“Tần gia, bên trong những bức tượng người này là gì vậy?” “Chẳng lẽ cũng là xương khô?” “Không, bên trong đó là trứng của cổ trùng.” “Đến đây, chúng ta sắp đến gần mộ Hiến Vương rồi.” Lúc này, theo lời giới thiệu của Tần Vũ, khi Lão Hồ biết những bức tượng người này là do Hiến Vương dùng người sống để chế tạo, ai nấy đều cảm thấy một trận lạnh lẽo.

“Chết tiệt!” “Tà thuật đẳng thuật gì thế này!” (đẳng: teng) “Tên Hiến Vương này đúng là đồ không ra gì!”, Bàn Tử chửi.

Đẳng thuật: một loại tà thuật cấm kỵ điều khiển cổ trùng, lợi dụng một số loại côn trùng để đưa người vào chỗ chết, dùng để tế tự, hoặc ấp nở cổ trùng.

“Tần gia, Hiến Vương làm những thứ này để làm gì vậy?”, lúc này Dương Tuyết Lỵ hỏi.

“Đơn giản!” “Để giữ những thứ trong mộ.” “Đồng thời cũng dùng những người chết trong tượng người này, để dọa lui những kẻ trộm mộ bên ngoài.” Lão Hồ và Bàn Tử càng nghe càng cảm thấy phẫn nộ!

Chỉ thấy Lão Hồ cũng chửi: “Mẹ nó!

Tên Hiến Vương này đúng là đồ súc sinh không bằng!” “Rác rưởi!” “Bàn Tử, cái thân hình của cậu, tuyệt đối là một người bằng ba người, tôi thấy, nếu Hiến Vương nhìn thấy cậu, chắc chắn không chạy thoát được.” “Không chừng, mẹ nó còn được ưu tiên làm đầu lĩnh tế tự, bị tên khốn đó châm thiên đăng gì đó.” “Cút!” “Lão Hồ, ông có biết ví von không đấy!” Bàn Tử nghe xong, toàn thân cảm thấy không tự nhiên.

Theo dòng nước, phía trước rõ ràng là một đoạn sông dốc xuống.

Dòng nước chảy xiết!

Nhưng ở phía trước không xa, Tần Vũ đã nhìn thấy những hàng cơ quan dưới sông, những cơ quan đó đều ẩn nấp dưới mặt sông vài centimet.

Nếu bè tre muốn né tránh, căn bản không có một chút cơ hội nào.

Trong tình hình hiện tại, Tần Vũ cũng chỉ có thể nhắc nhở.

“Mọi người bám chắc bè tre.” “Phía trước sẽ có cơ quan, chuẩn bị sẵn sàng rơi xuống nước!” Nhanh chóng, bè tre theo dòng nước xiết trượt xuống, đột nhiên, cùng với một tiếng va chạm mạnh, bắn tung tóe nước.

Sau đó, chỉ nghe thấy trong sơn động truyền đến rất nhiều tiếng kim loại va chạm loảng xoảng, có chút chói tai.

“Phịch!

Phịch!” “Phịch!” “...” Tiếng kim loại va chạm chưa dừng lại, chỉ

thấy những bức tượng người bị treo ngược đó, giống như mưa rơi, phịch phịch rơi xuống nước, phát ra âm thanh.

Trong chốc lát, cả sơn động đều là nhịp điệu như vậy!

Trong thời gian ngắn, hàng trăm hàng ngàn hàng vạn bức tượng người, tất cả đều biến mất, chìm xuống đáy sông.

Lúc này, chỉ thấy phía trên sơn động, chỉ còn lại những sợi xích sắt trống không, không ngừng lắc lư.

Nhìn sơn động trống không, một lúc lâu cũng không có gì khác thường, Bàn Tử có chút nói.

"Tần gia, yên tĩnh thế này, tôi thấy chắc không có chuyện gì rồi phải không?" Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cảm thấy bất an, căng thẳng nhìn chằm chằm mặt sông.

Chương 99

Nhưng vẫn không nhìn ra được gì.

Theo bè tre từ từ tiến về phía trước, khi Lão Hồ chuẩn bị thả lỏng tâm trạng căng thẳng, chỉ nghe thấy giọng nói của Tần Vũ lập tức xuất hiện bên tai, vang lên.

Khiến anh lập tức căng thẳng trở lại.

"Cẩn thận!" "Mặt sông sắp sôi rồi đấy." Theo lời Tần Vũ vừa dứt, chỉ thấy hàng ngàn bức tượng người chìm dưới đáy sông, lần lượt nổi lên, lộ ra khỏi mặt nước.

Chỉ thấy, trên lớp vỏ màu xám tro ban đầu, lập tức nứt ra từng mảng một, ngay sau đó, liền lần lượt bong ra.

Những bức tượng người vốn có đường nét mơ hồ, lúc này, cũng đã hoàn toàn rõ ràng.

Chỉ thấy trên mặt những bức tượng người, xuất hiện biểu cảm đau đớn dữ tợn, như thể sống lại vậy.

Đột nhiên!

Cơ thể tượng người bắt đầu không ngừng phù nề, phồng lên.

Ở một số nơi, có những nhãn cầu, lần lượt vỡ tung!

Chỉ thấy những quả trứng côn trùng dài màu đen khô héo, giống như suối phun, lần lượt bùng phát.

Ngay sau đó, những quả trứng côn trùng đó sau khi gặp nước, lập tức nở ra, chui ra từng con quái trùng màu đen đáng sợ, dày đặc.

"Hít!" Nhìn tình hình trước mắt, trán Lão Hồ đã bị dọa ra rất nhiều mồ hôi lạnh!

“Tần gia!” “Đây là tình huống gì vậy!”, Bàn Tử thấy những nguy hiểm này, cũng chưa từng thấy qua.

Huống hồ, chiến đấu trên sông, căn bản không phải là ưu thế của họ.

Lão Hồ cẩn thận quan sát, lập tức nhìn rõ những thứ đó.

“Thủy trệ phong!” “Không sao, không lên được đâu!” Nhìn thấy những con thủy trệ phong này, Lão Hồ trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù những con thủy trệ phong này là một trong những loài cổ trùng đáng sợ nhất ở Điền Nam, chỉ cần hàng ngàn hàng vạn con, có thể hút máu một người, để lại một cái xác khô.

Nhưng đó cũng là ở trong nước mà thôi.

Trên bè tre, họ an toàn.

Lúc này, nghe Lão Hồ giải thích, Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử lần lượt thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này!

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương mở miệng.

“Đừng mừng vội.” “Anh Tần nói với em, những thứ càng trông an toàn, thường sẽ đi kèm với những thứ càng nguy hiểm.” “Nhìn kìa, ở đó hình như có rắn.” Theo lời Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng rẽ nước từ xa, cùng với tiếng đá vụn rơi xuống.

Lão Hồ nhìn sang, lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy ở phía trước trong bóng tối, dưới ánh đèn trong tay, một con trăn khổng lồ màu xanh, một nửa thân mình quấn trên cột đá, một nửa thậm chí còn ở trong nước.

Cùng với xung quanh, có rất nhiều rắn xanh.

Hơn nữa, con trăn khổng lồ màu xanh đó còn to hơn cả cái chum nước cỡ đại đặc biệt mấy vòng.

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử buột miệng chửi thề!

Sau đó, theo một tiếng rít, chỉ cảm thấy từ miệng con trăn khổng lồ màu xanh, lập tức phun ra một cơn gió tanh hôi.

Lão Hồ có chút choáng váng!

"Nhanh!" "Xử lý nó!" Khi con trăn khổng lồ màu xanh xuất hiện, Lão Hồ và Bàn Tử dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, lần lượt lấy ra súng săn và nỏ sau lưng, nhắm vào con quái vật khổng lồ trước mắt, phát động tấn công dữ dội.

Nhưng kết quả lại khiến Lão Hồ cảm thấy bất ngờ.

Dưới sự tấn công của súng săn và nỏ, trên người con trăn khổng lồ màu xanh đó, không hề có vết thương.

Ngược lại càng thêm phẫn nộ, không ngừng lè lưỡi.

Lúc này, tất cả mọi người đều biết, đây là tín hiệu con trăn khổng lồ sắp tấn công.

Con trăn khổng lồ màu xanh đập mạnh vào mặt nước!

Bắn lên những con sóng khổng lồ!

Cùng với sóng nước, những con thủy trệ phong đang cuộn trào trong nước, cũng lần lượt rơi lên bè tre.

"Tần gia, làm sao bây giờ!" Lão Hồ lúc này, không kịp phản ứng, mất đi sự chủ động, liền chỉ có thể nhìn Tần Vũ.

"Nhanh!" "Lấy ra bột thuốc đuổi côn trùng mà bà chủ tặng chúng ta!" Được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ lập tức nhớ ra, vội vàng tìm ra bột thuốc, rắc lên bè tre.

Chương 100

Lúc này, những con thủy trệ phong đó chạm phải bột thuốc, không ngừng co rút lại, lần lượt bò xuống nước.

Nhưng sự việc không đơn giản như vậy.

Sau khi những con thủy trệ phong đó rơi xuống nước, bè tre lập tức bị những con rắn xanh dưới mặt nước va chạm.

Những cái đầu rắn hình tam giác, lần lượt húc vào bè tre, bắt đầu rung lắc dữ dội.

Lúc này, nếu không phải Bàn Tử bám chặt ở giữa, cái bè tre này đã sắp bị húc lật rồi.

"Tần gia!

Làm sao bây giờ?" Lúc này, tình hình cũng ngày càng nguy cấp.

Con trăn khổng lồ màu xanh đó, bắt đầu từ từ tiến lại gần bè tre.

Tần Vũ thấy vậy, xem ra phải ra tay rồi.

Lập tức nói: "Lão Hồ, cậu cùng với Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ, còn có A Nặc, xử lý những con rắn độc dưới nước!" "Dương Tuyết Lỵ, cho tôi mượn Kim Cương Tán!" Theo sự sắp xếp của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ lập tức lấy ra Kim Cương Tán, ném cho Tần Vũ sau lưng.

Sau đó, cô và Lão Hồ cầm vũ khí nhắm vào những con rắn độc màu xanh dưới mặt sông, phát động tấn công.

Trong khoảnh khắc này, chỉ thấy Tần Vũ lập tức kích hoạt Phi Long Thần Trảo, móc chặt vào đỉnh sơn động, sau đó lấy ra Kim Cương Tán, dùng mặt sắc bén nhất của nó, lao về phía con trăn khổng

lồ màu xanh!

Chỉ thấy vị trí thất thốn của con trăn khổng lồ màu xanh, lập tức xuất hiện một vết thương dữ tợn.

Bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc, những con rắn độc màu xanh đó, lần lượt lật ngửa bụng, nổi lên.

Nhìn Tần Vũ, lại nhìn A Nặc, Lão Hồ cũng có chút ngẩn người.

"Hít!" "Tần gia biến thái!

Em họ này cũng biến thái nốt!" Lúc này, khi bị thương, con trăn khổng lồ màu xanh lập tức chìm xuống nước, chỉ thấy trên mặt sông, bắt đầu xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, rõ ràng, con trăn khổng lồ màu xanh muốn phát động cuộc tấn công thứ hai!

Nhìn sự thay đổi trước mắt, Tần Vũ lộ vẻ khinh thường.

Kể từ lần trước, sau trận đại chiến với con rắn đen khổng lồ ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Tần Vũ đã có một sự hiểu biết mới về thiên phú huyết mạch Long Vương.

Lúc này, Tần Vũ ý niệm vừa động!

Chỉ cảm thấy máu trong người hơi nóng lên.

Trên cánh tay Tần Vũ, hình xăm Long Vương bắt đầu mờ mờ hiện ra, lan ra cả cánh tay, tràn đầy sức mạnh huyết mạch tuyệt đối.

Chỉ cần ý niệm một cái, bất cứ lúc nào cũng có thể kích hoạt thiên phú uy áp huyết mạch.

Lúc này, khi con trăn khổng lồ đầu tam giác màu xanh lao ra khỏi mặt nước, chuẩn bị nuốt chửng Tần Vũ.

Đột nhiên, chỉ thấy cơ thể con trăn khổng lồ màu xanh run rẩy, cảm thấy sợ hãi.

Trên người Tần Vũ, con trăn khổng lồ màu xanh rõ ràng cảm nhận được một loại uy áp cực lớn, cảm nhận được một sức mạnh đáng sợ khiến nó không thể đối mặt.

Thấy vậy!

Con trăn khổng lồ màu xanh quay đầu bỏ chạy, khi nó chuẩn bị chìm xuống nước ẩn nấp, chỉ thấy vũ khí Kim Cương Tán sắc bén cứng rắn kia, nhanh chóng bay đến, cắt qua không khí, phát ra từng tiếng rít lanh lảnh.

Giây tiếp theo, chỉ thấy chiếc Kim Cương Tán đó lập tức xuyên qua đầu lâu con trăn khổng lồ màu xanh, máu rắn màu xanh lục chảy ra.

Dưới sự tấn công của Tần Vũ, con trăn khổng lồ màu xanh bị trọng thương!

Chỉ thấy mùi máu tanh, lan tỏa trong nước.

Trong chốc lát, những con thủy trệ phong đó trở nên náo động, lần lượt lao tới.

Thủy trệ phong náo động!

Con trăn khổng lồ màu xanh cuộn mình!

Lúc này, gần con trăn khổng lồ màu xanh, mặt nước lại lần nữa sôi sục.

Lão Hồ cầm đèn pin chiếu tới.

Phát hiện xung quanh con trăn khổng lồ màu xanh đó, lan tỏa máu màu xanh lục.

Con trăn khổng lồ màu xanh đó dường như đang giãy giụa, trên người không ngừng xuất hiện những vết thương mới.

Đột nhiên!

Trong sơn động truyền đến tiếng xương gãy vụn!

Lão Hồ nhìn lại, cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề.

Chương 101

Chỉ thấy ở đó, có rất nhiều con cá vảy vàng màu đỏ cỡ bàn tay, trên miệng mọc một hàng răng sắc nhọn, không ngừng xé rách thịt của con trăn khổng lồ màu xanh, cả da lẫn thịt, từng miếng từng miếng xé xuống.

Nhanh chóng, ngày càng nhiều con cá quái vảy vàng màu đỏ xuất hiện.

Hàng ngàn hàng vạn con, điên cuồng lao tới, lao về phía con trăn khổng lồ màu xanh.

Chưa đầy nửa phút.

Con trăn khổng lồ màu xanh đã bị đàn cá gặm sạch, ngay cả một mẩu xương vụn, lúc này, cũng không còn thấy đâu.

"Hít!" Cảnh này, có chút ngoài dự đoán.

Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt lập tức đại biến!

"Nhanh!" "Mau rời khỏi đây!" "Đó là đao xỉ khuê ngư!" Đao xỉ khuê ngư: biến dị của cá ăn thịt người, răng sắc nhọn, ngoài việc có thể gặm sạch xương, thậm chí có thể gặm nát cả đá và sắt.

Một khi gặp mùi máu tanh, liền sẽ trở nên tàn bạo.

Được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, và Bàn Tử biết sự nguy hiểm của đao xỉ khuê ngư, họ dùng hết sức tăng tốc, đẩy nhanh tốc độ chèo bè tre!

Chưa đi được bao xa, chỉ nghe thấy dưới bè tre, xuất hiện tiếng 'két két'.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm nhận rõ ràng, bè tre dưới chân, dường như có chút nặng nề, có chút dần dần ngấm nước, tốc độ chậm lại.

Lúc này, cùng với sự xuất hiện của đao xỉ khuê ngư, những con thủy trệ phong đó đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Có lẽ đã chạy trốn.

Hoặc có lẽ đã bị đao xỉ khuê ngư nuốt chửng.

Nhìn xem, bè tre được làm dưới chân, sắp bị đao xỉ khuê ngư cắn nát, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ tan rã.

Mười mấy giây trôi qua.

Bè tre dưới chân bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Dần dần, có khả năng sẽ tan ra.

"Chết tiệt!" Nhìn thấy cảnh này, Lão Hồ và Bàn Tử lại tăng thêm sức mạnh trong tay, đập nát rất nhiều con đao xỉ khuê ngư.

Nhưng hành động này lại càng kích thích bản tính hung tàn của đao xỉ khuê ngư.

"Lão Tần!" "Cá ăn thịt người quá nhiều, e rằng chúng ta khó đối phó được, làm sao bây giờ!" Trong lúc Lão Hồ có chút nản lòng, Tần Vũ lập tức lấy ra từ trong bọc rất nhiều viên sỏi đã chuẩn bị sẵn, cùng với một ít bi thép.

Trong khoảnh khắc!

Lòng bàn tay Tần Vũ lập tức bộc phát sức mạnh lớn nhất!

Cùng với những viên sỏi và bi thép bắn ra, chỉ thấy ở vị trí phía sau bè tre, nước lập tức đỏ lên.

Chỉ thấy, dưới sự tấn công của Tần Vũ, một số con đao xỉ khuê

ngư lập tức vỡ nát, nội tạng cá rơi xuống nước.

Mùi máu tanh nồng nặc lan ra khắp nơi.

Lúc này, những con đao xỉ khuê ngư xung quanh ngửi thấy mùi tanh, căn bản không để ý đến sự tồn tại của đồng loại, lập tức lần lượt lao tới, bắt đầu xé xác.

Mặt nước, lập tức bắn lên những con sóng dữ dội.

"Mẹ kiếp!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ quên cả thần kỹ của Tần Vũ!

Không lâu sau, trong sơn động tràn ngập mùi máu tanh.

Lúc này, bè tre dường như không chịu nổi sức nặng, một tiếng 'két', chỉ thấy từ phía sau bè tre, vật cố định ở giữa bè tre, toàn bộ đều vỡ tung!

Dần dần, xu hướng sụp đổ lan rộng.

Lúc này, chỉ có Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương là bình tĩnh.

Nhìn cảnh tượng trước mắt!

Khoảnh khắc này!

Tần Vũ lập tức dùng Phi Long Thần Trảo bắn về phía tảng đá lớn ở cửa động, quấn quanh vài vòng.

Ngay sau đó, lập tức lấy những cây tre bị phân tán ở phía sau, tiến hành trói lại, cố định!

Bè tre vốn đang sụp đổ, bắt đầu ổn định lại.

Nhanh chóng, dưới lực kéo của Phi Long Thần Trảo, bè tre nhanh chóng lao về phía cửa động, bỏ xa những con đao xỉ khuê ngư đó.

Lực va chạm cực lớn, bè tre sắp tan rã, lập tức đâm vào bụi cây ven bờ.

Chương 102

Lão Hồ lúc này, cũng nương theo quán tính, lập tức lao lên bờ.

Lúc này, nhìn sóng nước trên mặt sông, Lão Hồ cảm thấy may mắn, cảm giác như còn sống.

Đúng vậy, trải nghiệm lần này, mấy người họ suýt nữa đã phải làm mồi cho những con cá ăn thịt người đáng sợ.

Dày đặc thủy trệ phong.

Trăn khổng lồ vảy xanh.

"Anh, nhìn kìa!" "Nơi đó hẳn là lối vào mộ Hiến Vương!" 23.

Lúc này, theo sự nhắc nhở của Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ thấy ở nơi không xa xuất hiện một con đường lát gạch xanh do con người xây dựng, quanh co khúc khuỷu, thông thẳng vào bên trong một hang động khác.

"Đi!" "Lấy đồ đi!" "Chúng ta đi!" Nhanh chóng, tất cả mọi người men theo con đường cổ đi về phía sơn động.

Trên đường đi, có chút gập ghềnh, nhưng đã bớt đi những nguy hiểm gặp phải trước đó.

Đi một lúc, không lâu sau, khi Tần Vũ đi ra khỏi sơn động, trước mắt đột nhiên quang đãng, nhìn thấy một tầm nhìn thoáng đãng, núi non, những đỉnh núi hiểm trở.

Nơi đây, phảng phất như một chốn đào nguyên tiên cảnh.

Trước mắt là một khu rừng nguyên sinh rậm rạp, cây cổ thụ cao chọc trời, tràn đầy sức sống mãnh liệt.

"Lão Hồ!" "Nhìn xem, đúng là một nơi tốt!" "Mẹ nó, Hiến Vương

đúng là biết chọn chỗ chôn mình." "Ở nơi này, bướm lượn ve vãn, đúng là một nơi tốt.", lúc này, Bàn Tử cầm xẻng công binh, vừa dọn dẹp đám cỏ dại vừa nói.

Thỉnh thoảng, cậu ta còn trêu chọc những con bướm đang bay lượn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đứng phía sau lập tức nín thở, vội vàng giữ khoảng cách với Bàn Tử.

"Này!" "Mấy người lùi lại làm gì?" "Mau lên đi chứ!" Lúc này, nghe Bàn Tử nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên cảm thấy cậu ta hơi lắm lời, liền nhướng mày nói: "Bàn Tử, nói nữa là ta tìm cho ngươi một chỗ phong thủy tốt, cho ngươi sống cùng con bướm kịch độc kia cả đời, để xác ngươi không bị thối rữa, chịu không?" Nghe lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

"Đại muội tử của tôi ơi!" "Bàn gia vừa rồi có chọc giận cô đâu, sao cứ nói lời khó nghe thế." Tinh Tuyệt Nữ Vương liếc Bàn Tử một cái, nói tiếp: "Ngươi không chọc ta." "Nhưng ngươi đã chọc vào một con bướm kịch độc." "Cái gì?" Bàn Tử nghe lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm chẳng lành.

Vừa định quay đầu lại thì đột nhiên thấy hơi choáng váng.

Tim đập nhanh!

Hô hấp khó khăn!

Đúng lúc này, Tần Vũ lập tức búng ra một viên sỏi, trúng ngay con bướm kịch độc, đánh nát nó.

Lúc này, sắc mặt Bàn Tử có chút tái nhợt.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, may mà Bàn Tử không gặp nguy hiểm lớn.

“Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi.” Tần Vũ nói xong, liền rắc một vòng bột chống côn trùng xung quanh để phòng bất trắc.

Một lát sau, Tần Vũ cũng lấy ra bản đồ của Hiến Vương, nhìn qua một lượt rồi xác định phương hướng của Xà Hà.

Chỉ cần tìm được Xà Hà là có thể tìm được mộ Hiến Vương.

Một giờ sau, cả đội lại lên đường.

Trên đường tìm Xà Hà, mọi người vừa đề phòng mãnh thú trong bóng tối, vừa cảnh giác độc trùng độc kiến.

Đi được một lúc, chẳng bao lâu sau, mặt trời sắp lặn, mặt đất dần bị bóng tối nuốt chửng.

“Được rồi, hôm nay đến đây thôi.” “Tôi tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi.” Tần Vũ nói rồi dẫn mọi người tìm một hang đá khô ráo.

Sau khi kiểm tra một lượt cũng không phát hiện nguy hiểm gì lớn.

Trong màn đêm, khi mọi người đang nghỉ ngơi, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lặng lẽ đến gần, nằm vào lòng Tần Vũ.

Đêm đã khuya, không biết qua bao lâu, Tần Vũ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó.

Thì ra, Tinh Tuyệt Nữ Vương trong lòng mình cũng vậy, đang đẩy nhẹ anh.

Dương Tuyết Lỵ lúc này cũng vừa mở mắt, nhìn về phía khu rừng sâu, nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Tí tách -- tí tách - tạch - tí tách --.

Nghe thấy âm thanh trong rừng sâu, Tần Vũ liền biết nguyên nhân và đã xác định được vị trí.

Ở đó có một cỗ quan tài pha lê cộng sinh của đại tế ti, đồng thời,

cũng có một ghi chép liên quan đến mộ Hiến Vương và Mộc Trần Châu.

Nghe thấy âm thanh, nhìn hai người phụ nữ đã tỉnh, Tần Vũ liền gọi một tiếng.

"Đi!" "Đến xem thử!" Tần Vũ nói rồi đi về phía phát ra âm thanh.

Nghe Tần Vũ gọi, Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương ở phía sau cũng vội vàng đuổi theo, đi sát sau lưng Tần Vũ, tiến vào sâu trong rừng rậm, biến mất trong bóng tối.

Chương 103

Rất nhanh, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã tìm thấy một địa điểm máy bay rơi.

"Tần gia, đây là." Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc nhìn xác máy bay.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, nói: "Không cần quan tâm, bên trong không còn giá trị tìm kiếm nữa." "Chúng ta đi đến đó." Lúc này, dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, họ lại đi về một hướng khác.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai bóng đen xuất hiện, lao về phía họ.

Chỉ thấy khóe miệng Tần Vũ khẽ nhếch lên.

Trong tay Tần Vũ lập tức xuất hiện một thanh Tiểu Thần Phong và một thanh Ngư Trường kiếm.

Đao quang loé lên, đón lấy hai bóng đen!

Theo tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy bụng của một con chim khổng lồ và một con thằn lằn khổng lồ vừa lao tới đã xuất hiện vết thương.

"Hít!" Nhìn tình hình trước mắt, Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh lập tức cảm thấy nguy hiểm.

Không ngờ ở nơi này lại xuất hiện những loài chim và thú dữ lớn hơn cả người.

Với sự tin tưởng vào Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không còn lo lắng nữa.

Lúc này, chỉ thấy hai con cầm thú khổng lồ đang nhìn Tần Vũ chằm chằm.

Giây tiếp theo, trận chiến lại nổ ra!

Nhìn con cầm thú khổng lồ trước mắt, Tần Vũ chủ công, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Dương Tuyết Lỵ hỗ trợ tấn công hai con quái vật to lớn, khiến thế trận lập tức thay đổi.

Tiếng giao chiến kịch liệt vang vọng khắp rừng sâu.

Vài phút sau.

Chỉ thấy xác của con thằn lằn khổng lồ và con chim khổng lồ đã nằm dưới chân Tần Vũ, dần dần lạnh đi.

Vì tiếng đánh nhau, Lão Hồ và Bàn Tử nghe thấy động tĩnh lạ cũng lập tức chạy tới, vừa kịp nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

"Hít!" "Tần gia!" "Đây là đâu?" "Lẽ nào đã tìm thấy báu vật rồi?" Bàn Tử lập tức lại gần, hỏi.

"Báu vật!

Báu vật!" "Ngoài báu vật ra, ngươi đúng là đồ vô dụng!" Lúc này, nghe lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Bàn Tử cảm thấy có chút ấm ức, cũng không hiểu vì sao gần đây cô ấy cứ nhắm vào mình, chỗ nào cũng chọc ngoáy.

Chỉ thấy Bàn Tử nói: "Tần gia, ngài cũng không quản muội tử nhà ngài một chút à?" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ lập tức trả lời!

"Không quản!" Tần Vũ nói xong, lập tức đến bên cạnh một cái cây cộng sinh không xa, tìm được một vị trí chính xác.

Nghe tiếng tí tách tí tách, chỉ thấy Tần Vũ cầm xẻng công binh mang theo sau lưng, nhắm vào thân cây mà chém mạnh xuống.

Bang!

Bang!

Bang!

Rất nhanh, theo tiếng thân cây vỡ vụn, dưới ánh đèn pin, một cỗ quan tài pha lê màu đỏ trong suốt dần dần xuất hiện trước mắt mọi người.

Sau đó, một đoạn âm thanh kỳ lạ lại vang lên.

Tí tách -- tí tách - tạch - tí tách --.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ là người hiểu biết về phong thủy đứng bên cạnh, lúc này cũng không thể ngờ rằng nơi đây lại có chỗ giấu quan tài.

Lão Hồ nhìn quan tài, bên ngoài dường như rất mỏng, bị rễ cây bao bọc, càng đi sâu vào, màu sắc bên trong càng đậm, giống như máu vậy.

Càng nhìn, Lão Hồ càng cảm thấy kinh ngạc.

Lão Hồ nhìn một lúc, sau đó lập tức nói: "Tần gia, tôi thấy ngôi mộ này có chút không đơn giản." "Nếu tôi không đoán sai!" "Có khi, kẻ này lúc sinh thời, e rằng cũng là một đạo môn nhân." "Nếu là đạo môn nhân, nơi này tuyệt đối là một kim tỉnh phong thủy bảo huyệt, nơi hấp thụ tinh khí của trời đất." Lão Hồ nói ra phát hiện của mình.

Lúc này, Tần Vũ nghe Lão Hồ phân tích, chỉ thấy anh gật đầu, nói: "Không sai!

Nhưng nơi này không chỉ là kim tỉnh phong thủy bảo huyệt." "Theo ghi chép trong Long Cốt Thiên Thư, mộ Hiến Vương là một 'thủy long vựng' phong thủy bảo huyệt độc nhất vô nhị, có thể sánh với động phủ của thần tiên." "Kim tỉnh huyệt này là lăng mộ phụ của Hiến Vương, một trong những tinh huyệt.", Tần Vũ bổ sung những điều Lão Hồ chưa nói hết.

"Thủy long vựng?" Lúc này, nghe Tần Vũ nói một tràng, những nghi ngờ trong lòng Lão Hồ lập tức tan biến.

Vừa rồi, Lão Hồ có chút nghi ngờ, nhưng lại không dám xác nhận.

Cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Bây giờ, nghe Tần Vũ nói vậy, Lão Hồ liền thông suốt.

Lúc này, Lão Hồ nhìn Tần Vũ, từ sau khi trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, ông vẫn luôn suy đoán về thân phận của Tần Vũ.

Chương 104

Nhưng mỗi khi Lão Hồ hỏi, Tần Vũ đều chỉ cười mà không trả lời.

Trong một thời gian, Lão Hồ cho rằng Tần gia có thể là truyền nhân của Mô Kim Hiệu Úy ở một khu vực nào đó.

Lúc này, Bàn Tử đứng bên cạnh nghe thấy, liền có chút sốt ruột, không ngừng xoa tay, nói: "Theo tôi thấy, chúng ta đừng quan tâm huyệt vị gì nữa, chỉ cần gặp được, đó chính là vận may của mấy anh em mình." "Dù sao trời cũng sắp sáng rồi, chúng ta cũng không cần sợ ma quỷ gì, hay là, chúng ta trực tiếp mở quan tài, xem bên trong có minh khí không." "Biết đâu, chúng ta có thể tìm được manh mối liên quan đến mộ Hiến Vương." Nghe lời Bàn Tử, mấy người gật đầu, đồng ý với cách làm của cậu ta, mở quan tài, tìm kiếm manh mối liên quan đến mộ Hiến Vương bên trong.

Dù sao những việc Hiến Vương này làm cũng quá thương thiên hại lý, hôm nay đào một cái đấu nhỏ cũng là lẽ đương nhiên.

Cũng là để dằn mặt gã Hiến Vương chết tiệt đã chết mấy nghìn năm.

Khi mọi người đã đồng ý, Lão Hồ và Bàn Tử cũng chuẩn bị, Tần Vũ đứng ra trấn giữ.

Lúc này, họ lấy ra tất cả những thứ có thể dùng được.

Chỉ thấy âm dương kính, tham âm trảo, kim cương tán, v.v., lần lượt được bày ra.

Sau đó, Lão Hồ và Bàn Tử đeo âm dương kính, lấy ra tham âm trảo, chuẩn bị mở quan tài từ một bên của cỗ quan tài pha lê lộ ra

ngoài.

Do cỗ quan tài này có cấu trúc kiểu ngăn kéo, nên chỉ có thể tốn chút sức lực, kéo ra ngoài.

Nhìn tình hình trước mắt, Tần Vũ bắt đầu chờ đợi những chuyện sắp xảy ra.

Tiếp theo, chỉ cần những gì xảy ra về cơ bản khớp với dự đoán, tình hình trong mộ cũng sẽ biết được phần nào, có thể đưa ra những chuẩn bị tương ứng.

Khi quá trình mở quan tài tiến hành được một nửa, đột nhiên!

Chỉ nghe một tiếng sấm vang trời, trên bầu trời lập tức mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét.

Những tia chớp liên tục đánh xuống gần đó, khiến xung quanh tràn ngập nguy hiểm!

Đột nhiên, trong lúc hoảng loạn, Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức kinh hãi! !!

"Mẹ kiếp!" "Cứu mạng! !!" Chưa kịp phản ứng, Bàn Tử trong nháy mắt đã bị một thứ gì đó giống như dây leo cuốn lấy, treo ngược lên.

Sau đó, không biết từ đâu ra, những sợi rễ cây bắt đầu quấn quanh Bàn Tử.

Vào lúc này, không chỉ Bàn Tử, mà cả những người khác cũng bị rất nhiều dây leo tấn công, đang lan tràn về phía họ.

Nhìn mọi thứ xảy ra trước mắt, tất cả những biến hóa đều khớp với những gì Tần Vũ đã dự đoán, không có sai lệch lớn.

Bây giờ, việc kiểm nghiệm cũng gần xong, chỉ thấy Tần Vũ lập tức cầm lấy xẻng công binh, đập mạnh vào cỗ quan tài pha lê.

Trong nháy mắt!

Quan tài pha lê lập tức vỡ tan.

Rất nhiều chất lỏng màu đỏ không ngừng chảy ra, để lộ thi thể bên trong.

Cùng lúc đó, khi chất lỏng màu đỏ chảy hết, những dây leo đang quấn quanh đột nhiên khô héo co lại, rơi xuống đất, dần dần biến thành những vật chất giống như than đen.

Bàn Tử bị dây leo treo lơ lửng, lập tức rơi vào hốc cây bên dưới.

"Mẹ kiếp!" "Nhanh!" "Mau cứu tôi!" Trong hốc cây, Bàn Tử không quan tâm đến vết thương của mình.

Cái mùi hôi thối của xác chết khiến cậu ta cảm thấy mắt mình sắp cay đến mù.

Cứ thế này, có khi còn bị hun chết.

Nhưng Bàn Tử chưa kịp giãy giụa bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ầm từ dưới đất vọng lên.

Cùng với một làn khói đen, đầu cậu ta đột nhiên bị va đập mạnh, bị đẩy văng ra ngoài.

Ngay sau đó, chỉ thấy cái cây khổng lồ nơi Bàn Tử đang ở đột nhiên vỡ tan tành, đổ về một phía.

Một vật khổng lồ liền xuất hiện trước mắt.

Nhìn cảnh tượng đột ngột xảy ra trước mắt, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ không kịp phản ứng.

Lúc này, mọi người cũng phát hiện ra, thi thể trong quan tài vừa rồi cũng đang co rút nhanh chóng, dần dần biến thành giống như than củi, khô héo, đen kịt.

Tần Vũ thấy vậy, liền dùng một cành cây gần đó khều nó lên quan sát.

Nhìn kỹ, chỉ thấy sau lưng thi thể khô héo, nối liền với xác một con mãng xà đã bị lột da.

Ở một bộ phận nào đó trên xác mãng xà, dường như có thứ gì đó đang đập phập phồng như trái tim.

Qua quan sát, mọi người phát hiện ra rằng, giữa thi thể người và thi thể mãng xà có rất nhiều sợi râu đen khô, nối liền với nhau.

Chương 105

Cùng với đó, từ phần dưới của xác mãng xà, rất nhiều sợi râu đen lan ra, kéo dài đến hốc cây, nối liền với những dây leo bên ngoài.

"Hít!" "Tình huống gì đây?", lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ, Bàn Tử, và cả Dương Tuyết Lỵ đột nhiên có chút ngỡ ngàng.

Rất nhanh, Lão Hồ lại phản ứng, lập tức nhìn Tần Vũ, nói: "Tần gia!" "Đây có phải là 'Đằng Mãng Chung Thuật' không?" Đằng Mãng Chung Thuật: Một trong tam đại tà thuật, đặt một con mãng xà đã bị lột da vào trong ngọc quan, khiến cho trên thi thể mọc ra những sợi huyết mạch màu đỏ, nối liền với người nộm.

Những sợi huyết mạch màu đỏ này cuối cùng có thể đâm vào bảy khiếu của động vật và thi thể người, hút cạn máu tươi, sau đó truyền đến ngọc quan.

Thông qua một loại dây leo đặc thù, chuyển hóa máu thành một loại dung dịch chống phân hủy đặc biệt, nhờ vậy, có thể dùng máu tươi để duy trì thi thể trong quan tài, nghìn năm không mục nát.

Khi phát hiện ra 'Đằng Mãng Chung Thuật', Bàn Tử lập tức nhìn khắp người mình, sau khi không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ nó!" "Đúng là hú hồn!" "Bàn gia ta suýt nữa bị hút thành thịt khô." Lúc này, khi mọi nguy cơ đã được giải quyết, trên cỗ quan tài pha lê vỡ nát, cũng lộ ra vài món minh khí có hình thù độc đáo, lặng lẽ nằm ở đó.

Một chiếc mặt nạ vàng.

Một cây trượng ngắn hình rồng hổ.

Một cái gì đó nữa.

Vừa rồi, khi chiếc mặt nạ vàng xuất hiện, Dương Tuyết Lỵ lập tức kích động, cảm thấy vô cùng phấn khích.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nhìn chằm chằm vào chiếc mặt nạ vàng.

Hơi thở của cô có chút gấp gáp.

Trên chiếc mặt nạ vàng cũng có một hoa văn, từng vòng từng vòng, tạo thành một trạng thái xoáy nước phức tạp.

Nhìn kỹ, có vài phần giống con mắt, về cơ bản giống hệt hoa văn của lời nguyền sau lưng họ.

Ở nơi này!

Tần Vũ quả nhiên đã tìm thấy manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu.

Sau đó, Tần Vũ nói tiếp: "Bàn Tử, thu dọn mấy thứ này đi, mang về." "Hê, cuối cùng cũng có thể mang về rồi!" Lúc này, nhìn những món minh khí xuất hiện trước mắt, Bàn Tử không chút do dự, lập tức lấy ra túi da hươu đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng thu dọn minh khí.

Đối với hành động lấy đi minh khí, Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh định ngăn cản Bàn Tử, nhưng rồi đột nhiên từ bỏ.

Dương Tuyết Lỵ hiểu rằng, cho dù Bàn Tử bây giờ không lấy đi, sau này cũng sẽ có người khác lấy.

Rất nhanh, sau khi Bàn Tử thu dọn xong minh khí, cất kỹ, xung quanh chỉ còn lại một bức tượng đá kỳ lạ, cảm giác niên đại đã rất lâu đời.

Sau khi nhìn thấy tượng đá, Lão Hồ dọn dẹp sạch sẽ những mảnh gỗ, cỏ dại và đất cát, đột nhiên, ông có chút kinh ngạc.

“Bí Hý?” “Tại sao ở đây lại có Bí Hý?” “Không nên có chứ!”, Lão Hồ lẩm bẩm.

Thấy Bí Hý, Bàn Tử ở bên cạnh cũng tò mò, liền nói với Lão Hồ: “Lão Hồ, ông còn nhớ lúc hai chúng ta đi hội chùa, hai ta có thấy thứ này không.” “Ghê thật, con Bí Hý ở hội chùa đó, còn không to bằng con này.” “Cái này mà mang về được, chắc chắn đáng giá không ít tiền.” Bàn Tử nói, vẻ không mấy để tâm, sau đó tiếp tục nói, buột miệng ra một câu vè: “Lão Hồ, không phải có câu nói gì đó, sờ sờ đầu Bí Hý, vàng đầy đất nhặt, sờ sờ đuôi Bí Hý, sống chín mươi chín!” “Xem kìa, đồ tốt biết bao.” “Nếu mang về, chắc chắn có người muốn!” “Biết đâu người ta lại là một ông chủ lớn.” Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cậu ta: “Tử Bàn Tử, cái thứ nặng như thế này, mày mà mang về được, tao gọi mày bằng cụ!” “Xì!

Tôi chỉ nói vậy thôi mà.” Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đang khoác tay Tần Vũ ở bên cạnh, nghe Bàn Tử nói, có chút không chịu nổi.

“Bí Hý?

Có nhầm không vậy?” “Thật là, sự ngu dốt thật đáng sợ.

Thứ này chẳng qua chỉ là một con Tiêu Đồ, dùng để trấn trạch trừ tà, làm gì có chuyện đó.” “Anh Tần, em nói đúng không!” “Ừm!” “Đúng là Tiêu Đồ.” Nghe Tần Vũ công nhận lời của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Lão Hồ và Bàn Tử có vẻ hơi lúng túng, một người xoa mũi, một người quay mặt nhìn trời.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ nói: “Cô Dương, nếu tôi không đoán sai, cô lấy tấm ảnh chụp ở khu Long Lĩnh ra so sánh, biết đâu lại khớp.” Nghe lời Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng lập tức lấy ra tấm ảnh, quan sát.

Vừa nhìn, quả nhiên hình tượng Tiêu Đồ trên ảnh giống hệt,

không có khác biệt.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ.

"Tần gia!" "Lẽ nào đây là Trấn Lăng Phổ của Trần tiền bối?" "Ừm!" "Vậy thì đi xem đi, ở mặt sau đó, hẳn là sẽ có một số ghi chép liên quan." Lúc này, theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ lập tức cầm công cụ trong tay, đến mặt sau của Tiêu Đồ, cẩn thận dọn dẹp từng chút đất cát.

Quả nhiên đã có phát hiện!

Chỉ thấy trên đó điêu khắc rất nhiều văn tự và hoa văn, những văn tự và hoa văn này đều ghi lại sự tồn tại của Cổ Điền quốc, cũng như một số lịch sử về Hiến Vương.

Thậm chí, còn có thông tin liên quan đến Mộc Trần Châu.

Ở mặt sau Bí Hý, có một bản đồ kết cấu mộ cổ Hiến Vương được điêu khắc.

Một tòa cung điện tráng lệ, lơ lửng trên đỉnh trời.

Tần Vũ nhìn Trấn Lăng Phổ trên Tiêu Đồ, rồi nhìn cặp cóc ngậm tiền há to miệng, bảo vệ thông tin.

Rất nhanh, Tần Vũ dựa vào một số thông tin đã phác họa ra lộ trình đến mộ Hiến Vương.

Lúc này, trời đã sáng, Tần Vũ men theo Già Long sơn tiếp tục lên đường.

Mấy giờ sau!

Chương 106

Tần Vũ đã tìm thấy Xà Hà trong truyền thuyết.

Nhìn thung lũng phức tạp.

Lúc này, sau khi quan sát môi trường xung quanh, đối chiếu cẩn thận, Tần Vũ đã tìm thấy lối vào Trùng Cốc của Hiến Vương trong một khu rừng thông ẩn khuất.

Ở ngoại vi lối vào Trùng Cốc, Tần Vũ nhìn thấy rất nhiều mảnh ngói còn sót lại từ thời đó, cũng như một số di chỉ kiến trúc.

Tìm được Trùng Cốc, khoảng cách đến mộ cổ Hiến Vương cũng ngày càng gần.

Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ ở phía sau có chút kỳ lạ, không biết tại sao, la bàn phong thủy từ khi vào đây lại mất linh.

Dù thế nào đi nữa cũng mất tác dụng.

Nhưng khi mấy người họ đến gần, những di tích cổ đó cũng ngày càng nhiều, dần dần xuất hiện trước mắt.

Phong cách cũng hiện ra.

Đi được một lúc, khi đến gần hai ngọn núi đá trơ trụi bên đường, trên hai ngọn núi đá đó cũng vẽ đầy hoa văn hình con mắt.

Tần Vũ biết, hai ngọn núi đá này thực chất là một cặp thiên thạch khổng lồ, mang năng lực từ trường cực mạnh.

Đồng thời, chỉ cần vào trong, đó mới thực sự là Trùng Cốc của Hiến Vương.

"Tích đinh!" "Mục tiêu nhiệm vụ điểm danh cấp Thần đang được làm mới!" "Mục tiêu điểm danh: Vùng sương độc (0/1)" "Mục tiêu

điểm danh: Cóc vàng ba chân (0/1)" "Mục tiêu điểm danh: Bầy yêu nữ cương thi (0/1)" "Mục tiêu điểm danh: Giáp yêu vảy rồng (0/1)" "Mục tiêu điểm danh: ..." Lần này, Tần Vũ cũng không ngờ, mục tiêu nhiệm vụ điểm danh cấp Thần lần này lại xuất hiện tới 10 cái, phần thưởng cũng vô cùng hậu hĩnh.

Rất nhanh, họ tiếp tục tiến lên.

Trong Trùng Cốc, đủ các loại sâu bọ, côn trùng lần lượt xuất hiện.

Đi được một lúc, Tần Vũ dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ nói: "Mọi người cẩn thận một chút, ở khu vực phía trước là vùng sương độc, lát nữa khi đi qua, mấy người chúng ta nhất định phải đeo mặt nạ phòng độc, tùy thời quan sát tình hình!" Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Đi tiếp về phía trước, không còn thấy côn trùng nữa, người có chút kiến thức thường thức dễ dàng phán đoán được đó chính là nơi mà Trần Hạt Tử đã nói, vùng sương độc bao phủ.

Năm đó, mười vạn Tả Lĩnh nhân sĩ gặp phải sương độc, thương vong thảm trọng.

Cả đôi mắt của Trần Hạt Tử cũng mất ở đây.

Lúc này, đối mặt với vùng sương độc bao phủ, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ không thể không cẩn thận hơn.

Trong Trùng Cốc, khi đội ngũ tiến lên, chỉ thấy ở vị trí không xa, có một con đường trơ trụi ẩn mình trong bụi cây, có chút không bình thường.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, liền lấy từ trong ba lô ra một chiếc xẻng công binh nhỏ, đào một hố đất trên con đường trơ trụi đó, quan sát chất đất bên trong.

“Đoạn Trùng Đạo?” Thông qua một số kiến thức thông thường, Dương Tuyết Lỵ đã phát hiện ra sự đặc biệt của con đường đất này.

“Tần tiên sinh!” “Tại sao ở đây lại xuất hiện một Đoạn Trùng Đạo?” Dương Tuyết Lỵ cho rằng, ở một thung lũng hoang sơ hẻo lánh, việc thiết lập một Đoạn Trùng Đạo như vậy dường như không có nhiều ý nghĩa.

Xem ra, Đoạn Trùng Đạo này cách mộ cổ Hiến Vương một khoảng khá xa, thiết lập ở đây có chút lãng phí.

Tần Vũ nghe vậy, liền hiểu ý của Dương Tuyết Lỵ, nói: “Đừng thấy việc thiết lập Đoạn Trùng Đạo ở một nơi không đáng chú ý, đừng quên, thủ đoạn của Hiến Vương này rất thâm sâu, am hiểu kỳ thuật.” “Hiến Vương không chỉ tinh thông chung thuật, mà còn là một đại sư phong thủy, giỏi thay đổi cục diện phong thủy.” “Từ lúc chúng ta đi vào, ở mấy vị trí tinh huyệt, thiết kế đều vô cùng xảo diệu.” “Đã đạt đến trình độ đoạt thiên công, đoạt tạo hóa.” Theo lời giới thiệu của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng không ngờ, thủ đoạn của Hiến Vương lại lợi hại đến vậy.

Nhưng cô cũng rất căm ghét thủ đoạn chung thuật của Hiến Vương.

“Đi thôi, ở phía trước có ba Đoạn Trùng Đạo như vậy, và một miếu Sơn Thần.” Tần Vũ nói rồi tiếp tục đi sâu vào trong.

Rất nhanh, đi được không bao lâu, mấy người quả nhiên đã nhìn thấy ba Đoạn Trùng Đạo rõ ràng, cũng như miếu Sơn Thần.

Trên đường, vừa tìm miếu Sơn Thần, Tần Vũ vừa kể một câu chuyện về đại cục phong thủy ‘cửu khúc hồi hoàn triêu sơn ngạn’.

Nghe xong, mấy người liên tục cảm thấy kinh ngạc!

Đi được một đoạn, lúc này, từ lối vào thung lũng đến đây, địa thế

trước mắt ngày càng quang đãng.

Nhưng ở phía trước, một lớp sương mỏng ẩn hiện.

Nhìn sâu vào trong, sương mù càng dày đặc hơn, không nhìn rõ tình hình bên trong, cũng không có bất kỳ tiếng côn trùng nào.

“Tần gia, sương mù phía trước dày như vậy, chúng ta đeo mặt nạ phòng độc có thể đi qua được không?”, Lão Hồ hỏi.

Nhìn lớp sương mù dày đặc trước mắt, nếu nói Lão Hồ không sợ thì đó là nói dối.

“Có thể đi qua được không?” “Lão Hồ, ai nói với ông là chúng ta phải đi qua đó?” “À phải rồi, ai mà bảo ông đi qua đó, ông hoàn toàn có thể bắn chết hắn ta.”, nói rồi, Tần Vũ liền quay người, đi về một hướng khác.

“Tần gia, ngài đi đâu vậy?” Nhìn hành động của Tần Vũ, Lão Hồ lập tức đi theo.

“Tìm hồ lô, bắt cóc!” “Cái gì?” “Tìm hồ lô?

Bắt cóc?” Tuy Lão Hồ không hiểu, nhưng vẫn lập tức gọi Dương Tuyết Lỵ, vội vàng đi theo.

Chương 107

Lúc này, đi theo Tần Vũ là an toàn nhất.

Rất nhanh, cuối cùng ông cũng hiểu ý nghĩa của 'tìm hồ lô, bắt cóc'.

Theo con đường mới đi được không bao lâu, Lão Hồ liền nhìn thấy miếu Sơn Thần mới, con cóc đá canh gác, cũng như quả hồ lô đá màu đỏ đối diện với nó.

Chỉ là, mấy nghìn năm qua, miếu Sơn Thần đã có chút đổ nát.

Lúc này, bên cạnh hồ lô, Tần Vũ tìm thấy lối vào của một mật đạo, để lộ ra một cánh cửa đá.

"Tần gia!" "Đây là?" Lão Hồ nhìn cánh cửa đá trước mắt, có chút không hiểu Hiến Vương thiết lập cái này để làm gì.

"Đừng quan tâm nhiều như vậy." "Ông và Bàn Tử mở nó ra đi." Lão Hồ nghe xong, đáp một tiếng.

Rất nhanh, với sự nỗ lực của Lão Hồ và Bàn Tử, một cánh cửa đá lập tức được kéo ra, để lộ lối đi tối om bên trong, không biết dẫn đến đâu.

Tần Vũ nhìn mật đạo tối om, lập tức lấy ra một cây gậy lân quang, ném thẳng vào trong.

Một hố chôn tập thể khổng lồ hiện ra.

Chỉ thấy bên trong có những đống xương trắng khổng lồ, cùng với ngà voi, xương cốt, được xếp ngay ngắn.

Cùng lúc đó, ở lối đi bên cạnh, đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy róc rách, dường như rất sâu và dài.

“Tần gia, đó có phải là Xà Hà trong truyền thuyết không?” Lúc này, nghe thấy tiếng nước chảy, Dương Tuyết Lỵ lập tức đi lên, có chút kích động.

Chỉ cần tìm được Xà Hà, vậy thì mộ Hiến Vương mười phần chắc chín đã xác định được.

“Ừm!” “Đúng rồi, để lại những thứ tạm thời không cần thiết ở đây, chúng ta mặc đồ lặn vào, từ đây đi xuống, men theo dòng sông là được.” Nói rồi, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương không chút do dự, trực tiếp mặc đồ lặn vào.

Tần Vũ rất nhẹ nhàng, chỉ mang theo một túi vải đựng Phát Khâu Ấn, cùng với Tiểu Thần Phong và Ngư Trường kiếm là vũ khí cận thân, và Phi Long Thần Trảo.

“Hít!” Vừa mới xuống nước, ai cũng không ngờ, nước sông ngầm ở đây lại lạnh thấu xương.

Ở lâu, cũng không biết có chịu nổi không.

Trên sông, mọi người đi được một lúc, cảm thấy hai chân không chạm tới đáy.

Rất nhanh, mọi người mở túi khí đã chuẩn bị sẵn, theo dòng nước tiếp tục tiến lên, thăm dò vào sâu bên trong.

Đột nhiên!

Dựa vào ánh sáng yếu ớt, Tần Vũ lập tức nhìn về một hướng, chỉ thấy một thi thể nữ không tiếng động, dần dần nổi lên mặt nước.

Thi thể nữ mang khuôn mặt dữ tợn, ngày càng gần.

“Tần gia!” “Cái kia.” Thi thể nữ đột nhiên xuất hiện, Lão Hồ và mấy người cũng nhìn thấy.

Lúc này, chỉ nghe thấy răng của Bàn Tử, không biết vì sợ hay vì

quá lạnh, bắt đầu phát ra tiếng va vào nhau ‘cạch cạch’.

“Tần gia, có cần lấy móng lừa đen ra không?” Lão Hồ thấy thi thể nữ đến gần, lập tức hỏi Tần Vũ bên cạnh, hy vọng móng lừa đen có thể hữu dụng.

“Không cần!” “Chúng ta cứ đi đi.” Tần Vũ nói xong, liền tiếp tục thuận theo dòng nước bơi đi.

Lúc này, nhìn Tần Vũ, Lão Hồ lại nhìn thi thể nữ đó, chỉ thấy thi thể nữ đó lại mỉm cười.

Sau đó, khi Lão Hồ chớp mắt, đột nhiên phát hiện thi thể nữ đó đã biến mất.

“Hít!” Cảnh tượng này, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn thấy, ba người nhìn nhau, lập tức đi theo sát sau Tần Vũ.

Về phần thi thể nữ đó, xuất hiện không tiếng động, rồi lại biến mất không tiếng động.

Trong một lúc, khiến Lão Hồ và mấy người cảm thấy quỷ dị, vội vàng tăng tốc độ bơi.

Theo dòng sông, mấy người từ từ tiến lên, cuối cùng ở vị trí không xa phía trước, đã nhìn thấy những hang động chằng chịt.

Mỗi hang động chỉ có thể cho một người đi qua.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ với đôi môi đông cứng đến tím tái, lập tức đến bên cạnh Tần Vũ, nói: “Tần gia, nhiều hang động như vậy, chúng ta đi đường nào?” “Có cần phải tách ra hành động không?” Tần Vũ lắc đầu: “Không cần quan tâm nhiều như vậy, chúng ta cứ thuận theo dòng nước vào hang động là được.

Ở đây nguy hiểm, không nên tách ra hành động.” “Được!” Khi vào trong hang động, chỉ thấy môi trường trong hang cũng ngày càng khắc

nghiệt.

Trong hang bắt đầu trở nên oi bức.

Nhiệt độ trong nước cũng từ lạnh thấu xương ban đầu, trở nên có chút mát mẻ.

Đến cuối cùng, lúc này cảm nhận lại, nước không còn mát nữa, thậm chí còn có chút ấm.

Dần dần, một số muỗi, nhện nước, và một số đỉa, cũng ngày càng nhiều.

Trên mặt nước cũng tích tụ rất nhiều rong rêu.

Chương 108

Nhất thời, cũng làm tăng thêm độ khó khi di chuyển.

"Đợi đã!" Lúc này, Tần Vũ ở phía trước, nghe thấy rất nhiều âm thanh nhỏ, liền lấy ra một cây gậy lân quang, ném vào sâu trong hang nước.

Theo ánh sáng, mọi người nhìn thấy rất nhiều bóng đen dày đặc, giống như những con chuồn chuồn đen, bay lên từ mặt nước.

Chỉ là, những con này so với chuồn chuồn lại không có cặp mắt đó.

Khi tiếp tục đến gần, Dương Tuyết Lỵ có chút không chịu nổi.

"Tần gia!" "Ngài có phát hiện những con muỗi và nhện nước này, hình như đều lớn hơn rất nhiều không?" "Chúng ta có gặp nguy hiểm không?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, trong mắt có chút căng thẳng.

Nhưng Tần Vũ nghe lời Dương Tuyết Lỵ, liền chỉ vào cái cây hóa thạch khổng lồ phía trên.

"Chúng ta lên đó trước đã." "Bên dưới có chuyện." "Nhanh!" Vừa rồi, Tần Vũ đã nhận ra, dưới nước đột nhiên truyền đến một chút dao động.

Tính ra, hẳn là những con quái vật lớn đã đến.

Rất nhanh, mọi người lập tức trèo lên cái cây hóa thạch khổng lồ đó, quay người nhìn mặt nước.

Đột nhiên!

Chỉ thấy trên mặt nước bắt đầu nổi lên những gợn sóng, vô số những chiếc lưỡi dài mấy thước, lần lượt lao ra từ dưới nước.

Những chiếc lưỡi khổng lồ đó, đều với tốc độ cực nhanh, lập tức cuốn những con chuồn chuồn đen, muỗi, và nhện nước trên mặt nước vào, nuốt chửng.

Trong thời gian ngắn, trong hang động, những con côn trùng lớn lần lượt rơi xuống nước, trở thành thức ăn.

"Hít!" Nhìn sự thay đổi trước mắt, Lão Hồ nhìn thấy những đôi mắt đỏ ngầu, làn da dữ tợn.

Từng con cóc khổng lồ xấu xí, trên người mọc đầy những nốt mụn độc, xuất hiện trong mắt mọi người.

Vừa rồi, nếu không phải Tần Vũ nhắc nhở, e rằng lúc này, mọi người không chừng đều đã trở thành thức ăn của những con cóc khổng lồ xấu xí này.

Dần dần, những con cóc khổng lồ nổi trên mặt nước, những bóng đen dày đặc.

Không biết có bao nhiêu con cóc xuất hiện ở đây.

Lúc này, muốn rời khỏi hang nước, xem ra đã khó khăn.

"Tần gia, chúng ta làm sao bây giờ?" "Lẽ nào phải đợi một lát sao?" Nhìn những con cóc đó, Dương Tuyết Lỵ có chút sốt ruột.

Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ đứng rất gần, hoàn toàn không chú ý đến cổ áo đã xảy ra một chút sự cố nhỏ.

Trùng hợp, sự cố nhỏ này lại bị Tần Vũ nhìn thấy, không sót một chi tiết nào.

"Hi hi!" Lúc này, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lặng lẽ đến gần, có chút tinh nghịch, ghé vào tai Tần Vũ, thì thầm.

Tinh Tuyệt Nữ Vương (A Nặc): "Ca ca, vừa rồi có phải anh nhìn trộm tiểu muội muội nhà người ta không?" "Hửm?" Nghe lời của

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tần Vũ lập tức trừng mắt.

Nhưng chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lè lưỡi, Tần Vũ cũng đành chịu.

Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh dường như cũng nhận ra, lập tức phát hiện tình huống, vội vàng che cổ áo lại, trừng mắt nhìn Tần Vũ.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ cũng không để ý, chỉ là trên mặt cô có chút ửng hồng.

Tim đập dường như cũng mạnh hơn một chút.

"Tần tiên sinh, tôi đang nói chuyện với anh đó." "Chúng ta phải làm sao?" Dương Tuyết Lỵ lại nhìn Tần Vũ, đôi mắt đẹp lộ vẻ giận dỗi, hận không thể cắn đứt tai Tần Vũ!

Cho anh biết tay!

Đối với Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ cười cười: "Đi thôi, mấy con này nhất thời cũng không đi đâu được." "Cứ đợi nữa cũng vô ích." Theo tiếng gọi và cử chỉ của Tần Vũ, mọi người dựa vào ánh sáng yếu ớt, từ cái cây hóa thạch khổng lồ, di chuyển sang một bệ đá bên cạnh.

Bệ đá này, ngoài Tần Vũ, vừa rồi trong bóng tối không ai phát hiện ra.

Bây giờ quan sát kỹ, mới phát hiện bệ đá này rõ ràng có dấu vết đục đẽo nhân tạo, ngay ngắn, cố định ở đây.

Chỉ là, trên bệ đá mọc đầy dây leo và rêu.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức cầm đồ nghề trong tay bắt đầu dọn dẹp.

Ở cùng Tần Vũ lâu rồi, có một số việc, Bàn Tử rất tự giác, không cần Tần Vũ phân phó.

Rất nhanh!

Động tác của Bàn Tử rất lanh lẹ!

Trong nháy mắt, Bàn Tử đã dọn ra một khoảng đất trống lớn.

Trên mặt bệ đá, chỉ thấy từng phiến đá khắc phù điêu, chứa đựng rất nhiều hoa văn và thông tin.

Chương 109

"Hê, có phát hiện!" "Nhanh, đến xem!" Khi dọn dẹp, Bàn Tử lại có phát hiện, lập tức chỉ vào những hoa văn trên mặt đất.

Những hoa văn trên bệ đá này ghi lại một số thông tin tế lễ đặc biệt, cũng như các nghi thức liên quan.

Lão Hồ càng xem càng kinh ngạc.

"Tần gia!" "Hình dạng của thi thể nữ trên hình này, sao giống hệt thi thể nữ mà chúng ta đã thấy, lẽ nào, bên trong sẽ có cương thi nghìn năm tuổi sao?" Bàn Tử vừa nói xong, chỉ thấy Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đồng thời nhìn về phía anh, muốn biết câu trả lời của Tần Vũ.

Bởi vì thi thể nữ họ thấy, đúng là giống hệt trên hình vẽ.

Quỷ dị là, những thi thể nữ này đều nằm theo một tư thế kỳ lạ, ngửa mặt lên trời, hai tay hai chân dang rộng hình chữ đại, buông thõng hai bên, giống như chân nhện nước.

Các khớp xương đều bị vặn ngược, bò trên mặt đất.

Cương thi nữ thì không thể có.

Chỉ là, những thi thể nữ này tồn tại dựa vào việc ký sinh trên các tượng người, chúng đều là thức ăn của một con quái vật thực vật, có chút đáng thương." "Ký sinh trên tượng người?" "Thức ăn của một con quái vật thực vật?" Lúc này, nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ đột nhiên có chút không giữ được bình tĩnh.

Thi thể nữ lại là thức ăn của một con quái vật thực vật!

Chuyện này thật quá kinh khủng!

Thủ đoạn của Hiến Vương quả thật quá tà ác!

Tần Vũ gật đầu, nói tiếp: "Ngoài những thi thể nữ này, ở cửa hang đằng kia có thể sẽ xuất hiện nguy hiểm lớn hơn." "Không chừng, đó chính là sào huyệt của con quái vật kia." "Hít!" Lúc này, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ nhìn những con cóc lớn xấu xí dữ tợn kia, cả mấy người lập tức đưa ra quyết định, chọn tiến vào cửa hang đó.

Nhìn mặt sông, tất cả mọi người thà đối mặt với Cương thi yêu ma quỷ quái, cũng không muốn đối mặt với đám cóc ghẻ xấu xí kinh tởm này.

Rất nhanh, mọi người men theo hang đá đi vào.

Đi đến cuối đường, họ phát hiện bên trong có một không gian còn lớn hơn.

So với không gian vừa vào, nơi này lớn hơn gấp mười mấy lần.

Trong không gian này, bên dưới toàn là nước sông ngầm.

Dường như, nơi đây giống như phần bụng của quả bầu hồ lô vậy.

Nhưng sau khi Tần Vũ xác nhận an toàn, mọi người cũng cẩn thận men theo vùng nước sâu, tiến lên bờ đá ở giữa.

Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ đi sau cùng thì thầm: "Lão Hồ, ở đây liệu có đột nhiên xuất hiện Cương thi không?" "Lỡ như vừa rồi có thi biến thì sao." Thi biến?

Nghe Bàn Tử nói, khóe miệng Lão Hồ giật giật: "Tử Bàn Tử, mẹ nó mày có thể bớt nói mấy lời xui xẻo đi được không?" "Cái miệng quạ của mày như được khai quang vậy." "Nói cái gì trúng cái đó!" "Lỡ như con Cương thi kia không chịu nổi mày lải nhải, đột nhiên thật sự xuất hiện thì làm sao?" Bị Lão Hồ nói một trận, Bàn Tử lập tức ngậm miệng, thật sự sợ mình lại nói trúng, bất thình lình gọi Cương thi ra.

Lỡ như lại xuất hiện một con quái vật lớn nữa thì phiền phức to.

Lúc này, khi mọi người đang dò dẫm trong bóng tối, theo một làn sóng gợn nhẹ, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đã phát hiện ra điểm bất thường, không chút do dự, lập tức rút vũ khí ra.

Dương Tuyết Lỵ đi phía sau thấy vậy, sự cẩn trọng trong lòng lập tức biến thành căng thẳng!

Có chút bất an!

Vào lúc này, nói không sợ hãi thì hoàn toàn là nói dối.

Đột nhiên!

Chỉ thấy không khí trong hang động dường như có gì đó khác lạ, mọi người đều cảm thấy có sự quỷ dị.

Nhiệt độ xung quanh hình như đã thay đổi!

"Nhanh!" "Nấp đi!" Sau khi nhận ra sự thay đổi nhỏ, mọi người lập tức dựa vào một tảng đá, quan sát tình hình xung quanh, lập tức cảnh giác.

Không lâu sau, mặt nước bắt đầu sủi bọt ùng ục, chỉ thấy từng đám từng đám thi thể nữ kỳ quái bắt đầu xuất hiện.

Có cái nổi lên mặt nước, có cái vẫn ở trong nước.

Các loại thi thể nữ khác nhau xuất hiện.

Nhưng có một điều không đổi, đó là hình dạng vặn vẹo, dữ tợn của các thi thể nữ, mắt nhắm nghiền.

Khi quan sát ở cự ly gần, chỉ thấy các khớp xương của những thi thể nữ này đều bị người ta bẻ gãy một cách thô bạo, tạo thành một tư thế kinh khủng như vậy.

"Hít!" Chỉ trong vài phút, trên mặt nước xung quanh đã xuất hiện

hàng trăm, hàng ngàn thi thể nữ như vậy, lềnh bềnh trôi nổi.

Đột nhiên!

Trên người những thi thể nữ này bỗng phát ra một lượng lớn ánh sáng trắng, ánh sáng xanh lục quỷ dị.

Xanh, trắng, không ngừng thay đổi.

Lúc này, hang động vốn tối tăm sâu thẳm lập tức sáng lên, khiến Lão Hồ cảm thấy một nỗi sợ hãi chưa từng có, như thể chính mình đang rơi vào địa ngục lạnh lẽo.

Chương 110

Ngay sau đó, cơ thể Bàn Tử bắt đầu run lên không ngừng.

Rồi giây tiếp theo, những thi thể nữ này như bị điều khiển, dường như đang bao vây về phía Tần Vũ, càng lúc càng đông.

“Mẹ kiếp!” “Tần gia, chúng ta hình như bị bao vây rồi, có cần rút súng ra phòng bị không?” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ gật đầu.

Lúc này không thể lơ là.

Rất nhanh, từng khẩu súng máy 'máy đánh chữ' được lấy ra từ một túi dầu chống nước, mỗi người một khẩu.

Những khẩu súng máy 'máy đánh chữ' này được tìm thấy từ xác máy bay.

Lúc này, Bàn Tử cầm súng máy 'máy đánh chữ', có chút kích động, đột nhiên cảm thấy tự tin, cảm giác có thể xông pha trận mạc.

Nhìn những tượng người thi nữ trước mắt, Bàn Tử cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

Chỉ thấy Bàn Tử hét lên: “Mẹ nó!” “Chờ đấy Bàn gia sẽ cho chúng mày nếm mùi!” “Chỉ cần 'máy đánh chữ' trong tay, Bàn gia đây chẳng cần biết là thi thể nữ hay Cương thi, tất cả đều bắn cho thành thằng ngốc!” Nghe Bàn Tử nói, mặt Lão Hồ sa sầm!

“Tử Bàn Tử!” “Nói ít thôi!” Lúc này, khi mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, những thi thể nữ kia đột nhiên thay đổi phương hướng, tập trung về một phía khác.

Chỉ thấy nơi các thi thể nữ tập trung, đột nhiên xuất hiện một làn sương mù màu đỏ.

Làn sương đỏ đó che phủ ánh sáng trắng và xanh trên người các thi thể nữ.

Ngay sau đó!

Những thi thể nữ tranh nhau lao về phía làn sương đỏ, không chút do dự.

Nhìn lượng lớn thi thể nữ tràn vào trong sương đỏ, Dương Tuyết Lỵ cũng ngây người.

Theo lý luận thông thường, nơi sương đỏ tụ tập đáng lẽ phải chất đống rất nhiều tượng người thi nữ mới đúng.

Nhưng vào lúc này, nơi đó lại giống như một cái động không đáy, những tượng người thi nữ kia lại không hề lấp đầy được nó!

"Cẩn thận, tên kia sắp xuất hiện rồi!" Lúc này, Tần Vũ nhìn sinh vật trong sương đỏ, bắt đầu nhắc nhở Lão Hồ.

Nghe Tần Vũ nhắc nhở, mọi người đã sớm cầm chắc súng máy 'máy đánh chữ', bắt đầu nhắm vào đám sương mù màu đỏ.

Chỉ cần có bất kỳ tình huống bất thường nào xảy ra, họ có thể lập tức chiến đấu.

Mọi thứ dường như đang diễn ra rất yên bình.

Đột nhiên!

Sinh vật ẩn nấp trong sương đỏ dường như đã phát hiện ra họ, lập tức nhìn về phía Tần Vũ, nhìn chằm chằm.

Lúc này, mặt nước vốn gợn sóng lập tức phẳng lặng.

Những thi thể nữ kia lần lượt mở mắt, dùng đôi mắt trắng bệch vô hồn cũng nhìn chằm chằm vào họ!

"Hít!" Sự thay đổi trước mắt khiến Lão Hồ cảm thấy không thể

tin được, Tần Vũ đã thấy con côn trùng khổng lồ đeo mặt nạ, dẫn theo đám thi thể nữ bên cạnh, di chuyển về phía mình, tạo ra những con sóng lớn.

"Nhanh!" "Nhanh nổ súng!" Giây phút này, Tần Vũ ra lệnh tấn công!

Theo sau đợt tấn công của khẩu súng máy được mệnh danh là 'máy đánh chữ', một loạt đạn lập tức quét tới, chỉ nghe thấy trong làn sương mù đỏ đậm, lập tức vang lên những tiếng 'đinh đinh đang đang'.

Những viên đạn đó đã bị một thứ gì đó bằng kim loại chặn lại, liên tục bị bật ra.

"Hửm?" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ sau khi phát hiện điều bất thường, lập tức đến bên cạnh Tần Vũ, hỏi.

"Tần tiên sinh!" "Tình hình thế nào?" "Đạn không xuyên qua được?" Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc trước tình hình này!

Dù sao, Dương Tuyết Lỵ sống ở nước ngoài quanh năm, lúc rảnh rỗi cũng thường nghiên cứu súng ống để tăng cường khả năng tự vệ.

Âm thanh vừa rồi rõ ràng là đạn bắn vào kim loại cứng, hoàn toàn không gây tổn thương cho mục tiêu.

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy không bình thường lắm.

Những tiếng kim loại va chạm này, nghe có vẻ khác với những gì cô thường nghe.

Nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi, Tần Vũ đáp.

"Vì Yêu giáp long lân!" "Yêu giáp long lân?" Dương Tuyết Lỵ có chút không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

Rất nhanh, sau lời giải thích của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng biết Yêu giáp long lân là thứ gì.

Hóa ra trong sương mù đỏ, có một con trùng mềm khổng lồ (Trùng bất tử Hoắc thị), trên người con trùng mềm này, bị người ta trang bị một loại áo giáp kim loại làm từ đồng thanh đặc biệt, cùng với một chiếc mặt nạ vàng khổng lồ.

Nó có khả năng phòng ngự cực kỳ cứng rắn và mạnh mẽ.

Đột nhiên!

Chương 111

Đám sương mù đỏ kia lập tức biến mất!

Lúc này!

Lão Hồ đã mất mục tiêu tấn công!

Không còn mục tiêu, Lão Hồ cũng lập tức buông cò súng, bắt đầu quan sát tình hình xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của đám sương mù đỏ kia!

Nhưng dưới sự cảm nhận của Tần Vũ, hắn phát hiện tên kia đang di chuyển nhanh chóng trong hang động, rất nhanh đã đến ngay phía trên Lão Hồ, há cái miệng đầy răng nanh khổng lồ.

Lúc này, Lão Hồ cũng cảm thấy một luồng gió thổi từ trên xuống, đã nhận ra, không chút do dự, lập tức nâng khẩu súng máy 'máy đánh chữ', bóp cò về phía trên.

"Tạch tạch tạch!" "Tạch tạch tạch!" Một băng đạn, Lão Hồ lại không bắn trúng điểm yếu!

Mắt thấy sắp bị con trùng mềm khổng lồ cắn xé.

Trong khoảnh khắc đó, Lão Hồ có chút ngây người.

Đúng lúc này, Tần Vũ ở bên cạnh, lập tức bóp cò súng trong tay, dưới sự ngắm bắn chuẩn xác, lập tức bắn một loạt đạn vào trong miệng con trùng dưới chiếc mặt nạ vàng.

Lập tức, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con Trùng bất tử Hoắc thị kia lập tức biến mất, không ngừng tìm kiếm cơ hội tấn công mới trong hang động.

Lúc này, Tần Vũ có thể cảm nhận được, trên người con trùng bất

tử đó, tràn ngập oán niệm đối với kẻ mạnh, hận không thể nuốt chửng hắn.

Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên.

Chỉ cần tên này xuất hiện, hắn có rất nhiều cách để xử lý Trùng bất tử Hoắc thị, ngoài cái miệng đầy răng nanh, ngay cả con mắt độc nhất kia cũng là một điểm yếu cực lớn.

Sau khi quan sát, đột nhiên, Trùng bất tử Hoắc thị thay đổi phương hướng, lập tức từ mặt nước gần Lão Hồ nhất, vọt lên.

Chỉ thấy Trùng bất tử Hoắc thị phun ra một làn sương mù đỏ đậm, chuẩn bị một lần nữa nuốt chửng Lão Hồ.

Lúc này, tình hình có chút nguy hiểm!

Một tảng đá đen khổng lồ vừa hay chặn mất đường tấn công của Tần Vũ.

Lão Hồ cũng dựa vào kinh nghiệm, một lần nữa bóp cò súng máy 'máy đánh chữ', bắn hú họa.

Chỉ thấy, theo một loạt tiếng 'tạch tạch tạch', loạt đạn kia của Lão Hồ, cũng vừa hay bắn trúng vào miệng Trùng bất tử Hoắc thị.

Bị thương một lần nữa, khiến Trùng bất tử Hoắc thị cảm thấy đau đớn dữ dội.

Làn sương mù đỏ đậm bắt đầu không ngừng phun ra từ miệng Trùng bất tử Hoắc thị.

Nhưng khi Trùng bất tử Hoắc thị rời đi, tên này cũng hung hăng đâm vào Lão Hồ.

Trong nháy mắt!

Lão Hồ cảm nhận được sức mạnh khổng lồ từ chiếc mặt nạ vàng!

Trong làn sương mù đậm đặc, lần này, Trùng bất tử Hoắc thị đã thoát khỏi phạm vi cảm nhận của Tần Vũ, biến mất.

Cùng với sự biến mất của Trùng bất tử Hoắc thị, Lão Hồ đột nhiên cảm thấy thiếu thiếu gì đó, lúc này, Lão Hồ mới phát hiện mặt nạ của mình đã rơi mất trong trận chiến vừa rồi.

Trong nháy mắt, Lão Hồ cảm thấy một trận chóng mặt, toàn thân đau nhức, lập tức ngồi xuống đất.

Lão Hồ cảm thấy mình sắp toi rồi.

Một cái chạm, lại dọa Bàn Tử mặt mày tái mét, lập tức ôm lấy Lão Hồ.

"Mẹ kiếp!!!" "Lão Hồ, mày không sao chứ?" Rõ ràng, Bàn Tử cũng đã thấy mặt nạ phòng độc của Lão Hồ rơi xuống.

Bây giờ, trong lòng bắt đầu lo lắng sốt ruột.

Bị Bàn Tử hỏi một câu như vậy, Lão Hồ cũng đau khổ: "Tử Bàn Tử, xong rồi, tao sắp toi rồi, xem ra Lão Hồ tao phải hy sinh oanh liệt rồi." Nói rồi, trong khoảnh khắc đó, Lão Hồ cảm thấy chỗ nào cũng khó chịu, chỗ nào cũng không thoải mái.

Chỉ thấy Lão Hồ lại nắm chặt cánh tay Bàn Tử.

"Bàn Tử!" "Tao có vài lời muốn nói." "Không nói ra, tao chết không nhắm mắt." Thấy vậy, nước mắt Bàn Tử bắt đầu chảy ròng ròng, khóc lóc thảm thiết.

"Mẹ nó mày!" "Bớt nói nhảm đi!" "Đi!" "Tao đưa mày ra ngoài!" "Bàn gia phải đưa mày ra ngoài!" Lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy đau lòng, vạn lần không ngờ tới, Lão Hồ từng trải qua bao nguy hiểm, hôm nay lại phải bỏ mạng ở đây.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ lập tức ngồi xuống bên cạnh Lão Hồ, nói với Lão Hồ: "Đồng chí Hồ, có di ngôn gì, cứ dặn dò, cứ nói." "Nếu tôi giúp được, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp anh hoàn thành." "Cùng lắm thì tôi niệm cho anh một đoạn kinh thánh cũng được." Nhìn Dương Tuyết Lỵ, lúc này, Lão Hồ vừa định nắm tay Dương Tuyết Lỵ, chỉ thấy khóe miệng Tần Vũ nhếch lên, trực tiếp đến bên cạnh Lão Hồ, đánh mạnh vào tay Lão Hồ.

"Được rồi, muốn chết thì đợi thêm vài chục năm nữa." "Có sức thì đừng nằm đây chiếm hời của người ta!

Đồ không biết xấu hổ!" Nói rồi, Tần Vũ cũng tháo mặt nạ ra, nhìn Lão Hồ trước mặt, cười cười.

"Hả?" "Đợi thêm vài chục năm nữa?" Lúc này, bị Tần Vũ nói một câu như vậy, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn nhau, có chút kinh ngạc, không dám tin.

Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, nói: "Tần tiên sinh, chuyện này không thể đùa được, anh có chắc chắn đồng chí Lão Hồ không sao không?" "Ừ, không sao." "Nếu Lão Hồ có chuyện, đã sớm chết rồi." "Hơn nữa, có tôi ở đây, làm sao có thể để hắn có cơ hội trăn trối?" Nghe Tần Vũ nói xong, Dương Tuyết Lỵ khẳng định, Lão Hồ trước mặt mình, mười phần thì có đến tám chín phần là không có chuyện gì rồi.

Chương 112

Đột nhiên!

Đúng lúc này, chỉ nghe trong hang động vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, trong không gian trống trải, xung quanh lại lần nữa xuất hiện sương mù đỏ đậm, rất nhanh đã bao vây cả mấy người Tần Vũ.

Dần dần, con quái trùng đang từ từ thu hẹp vòng vây sương mù.

Xem ra, lần này, con quái trùng dường như chuẩn bị một mẻ hốt gọn cả đám Tần Vũ.

"Mẹ kiếp!" Khoảnh khắc này, nhìn tình hình trước mắt, Bàn Tử lập tức xoa xoa mũi, nâng súng máy 'máy đánh chữ' lên!

"Lão Hồ, mẹ nó, để mày xem Bàn gia đây trút giận thế nào!" "Danh hiệu thần xạ thủ năm xưa cũng không phải là hư danh đâu." Nói rồi, chỉ thấy Bàn Tử bắt đầu bắn liên tục vào trung tâm đám sương mù xung quanh, lập tức làm nhiễu loạn tốc độ di chuyển nhanh của Trùng bất tử Hoắc thị.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương ở bên cạnh cũng không chịu kém cạnh, gia nhập trận chiến, bóp cò súng máy.

Những khẩu 'máy đánh chữ' bắt đầu điên cuồng lóe lên tia lửa!

Cùng với tiếng súng, thỉnh thoảng, chỉ nghe trong sương mù đỏ vang lên những tiếng va chạm trầm đục.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của con quái trùng!

Rõ ràng, loạt đạn từ súng máy đã bắn trúng tên trong sương mù đỏ, gây ra thương tích!

Lúc này, đột nhiên!

Chỉ thấy ở phía trên hang động, Tần Vũ nhìn Trùng bất tử Hoắc thị đang tấn công tới, chỉ thấy miệng của tên này có chút thảm thương.

Về cơ bản, đều bị uy lực của 'máy đánh chữ' bắn cho thảm không nỡ nhìn.

Chỉ thấy trên người con quái trùng, chảy ra thứ nước xác thối rữa hôi hám.

Bị tấn công liên tiếp, con quái trùng tức giận gầm lên!

Đúng lúc này, cùng với đòn tấn công, chỉ thấy tên này lập tức lao về phía Bàn Tử.

"Thằng khốn!" "Thật sự coi Bàn gia đây là quả hồng mềm dễ nắn à?" Lúc này, thấy con quái trùng lao tới hung hãn, Bàn Tử lập tức lăn sang một bên, né được đòn tấn công.

Chỉ là, động tác né tránh có chút khó coi, khiến Bàn Tử ngã sấp mặt.

Né được nguy hiểm, Bàn Tử quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tại vị trí cũ xuất hiện một cái hố lớn, trong hố chứa đầy những thứ từ trên người con quái trùng.

"Mẹ kiếp!" "Kinh tởm!" "Thật sự quá kinh tởm!" Bàn Tử sau khi né được đòn tấn công của con quái trùng, nhặt khẩu súng máy 'máy đánh chữ' trên đất lên, tiếp tục tấn công dữ dội vào con quái vật quỷ dị kia!

Lúc này, gần Tần Vũ nhất, chỉ thấy con quái trùng Trùng bất tử Hoắc thị đeo mặt nạ vàng đột nhiên thay đổi hướng tấn công, lập tức quay đầu, lao về phía Tần Vũ.

Trong nháy mắt!

Nó há cái miệng đầy răng nanh đã rách nát.

“Tìm chết!” Thấy khoảnh khắc này, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, lập tức bóp cò súng trong tay!

Chỉ thấy hỏa lực của 'máy đánh chữ' đột nhiên bùng nổ!

“Tạch tạch tạch!” “Tạch tạch tạch!” Chỉ thấy từng loạt đạn, tất cả đều bắn trúng một cách chính xác không sai lệch, vào con mắt độc nhất ở giữa mặt nạ vàng.

Chỉ trong nháy mắt!

Nhãn cầu của con quái trùng lập tức nổ tung, máu thịt be bét, mang theo dịch xác hôi hám kinh tởm.

Tiếng gầm thét chói tai!

Lập tức vang vọng khắp hang động, có chút thê thảm.

Cùng với tiếng gầm thét, con quái trùng lăn lộn.

Đúng lúc này, những tượng người thi nữ đang trôi nổi trên mặt nước lập tức như vỡ tổ, bắt đầu chạy tán loạn chen chúc, như thể mất đi trụ cột.

Lúc này, Trùng bất tử Hoắc thị đeo mặt nạ vàng rơi mạnh xuống nước, vì cơn đau dữ dội ở con mắt độc nhất, con quái trùng không ngừng lăn lộn, giãy giụa.

Đúng lúc này, con quái trùng giãy giụa một cái, tiến lại gần Bàn Tử.

Bàn Tử thấy cảnh này, chỉ thấy hắn cũng lập tức nhặt một cái cuốc trên đất, xông lên.

Có lẽ là trùng hợp.

Cái cuốc trong tay Bàn Tử, vừa hay cắm vào con mắt độc nhất kia.

Lúc này, Bàn Tử tay chân phối hợp, nắm chặt mặt nạ vàng của Trùng bất tử Hoắc thị, thọc tay vào hốc mắt của con quái trùng.

"Mẹ kiếp!" "Bàn gia không móc chết mày!" Bàn Tử chẳng cần biết ba bảy hai mốt, trong lúc hỗn loạn, Bàn Tử nắm được một đống thứ gì đó, dù phải dùng hết sức lực, cũng liều mạng móc ra ngoài, móc ra rất nhiều thứ.

Chương 113

Không lâu sau, chỉ thấy một số thứ trong đầu con quái trùng, đã bị Bàn Tử móc ra không ít.

Dây thần kinh màu đỏ, dây thần kinh màu xanh, cùng với các loại dây thần kinh não bộ khác nhau, đều bị Bàn Tử móc ra, cảm giác có chút tàn nhẫn.

Lúc này Trùng bất tử Hoắc thị, bị Bàn Tử làm cho một phen, đau đớn liên hồi, lại một lần nữa phát ra tiếng gầm thét và kêu la thảm thiết!

Cùng với sự vùng vẫy dữ dội!

Bàn Tử đột nhiên không chú ý, liền bị Trùng bất tử Hoắc thị hất văng xuống nước.

Khoảnh khắc đó!

Những tượng người thi nữ vốn đang hỗn loạn, lập tức nổ tung, sau đó, lại lao về phía Bàn Tử một cách hung hãn.

Rất nhanh, chúng lập tức bao vây Bàn Tử, không còn thấy bóng dáng Bàn Tử đâu nữa.

"Bàn Tử!" Lão Hồ thấy vậy, lập tức lao tới.

Lúc này, con quái trùng bị khoét mắt, bị móc đồ ra, lắc lư cái đầu, đâm mạnh vào vách đá xung quanh, làm vỡ rất nhiều tảng đá.

Rất nhiều sương mù đỏ từ trên người con quái trùng được giải phóng ra.

Chỉ là những làn sương mù đỏ được giải phóng ra đó, không còn rực rỡ như trước nữa, đang dần nhạt đi rất nhiều.

Đúng lúc này, Tần Vũ lập tức lấy từ ba lô ra một gói thuốc nổ tự chế, sau khi châm ngòi, liền ném ra theo hình parabol.

Gói thuốc nổ, đã rơi chính xác vào miệng con quái trùng.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng 'BÙM'!

Cùng với một tiếng nổ trầm đục, chỉ thấy đầu con quái trùng giống như một quả bóng bay bị nổ, cùng với cơ thể côn trùng vỡ nát, tan thành bốn năm mảnh.

Cùng với việc con quái trùng bị nổ đầu, chỉ thấy những tượng người thi nữ kia lập tức tản ra, kinh hãi, biến mất trong nước.

Sau đó, nhìn con quái trùng đầu nở hoa, chỉ thấy cơ thể nó không ngừng co giật, co quắp.

Chỉ nghe một tiếng 'loảng xoảng', một chiếc quan tài đồng khổng lồ, từ trong cơ thể con quái trùng rơi ra, đập xuống mặt đất tạo thành một cái hố lớn.

Cùng lúc đó, những tấm Yêu giáp long lân có khả năng phòng ngự cực mạnh trên người con quái trùng cũng rơi ra từng mảnh.

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được Yêu giáp long lân!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng tiến độ, tiến độ nhiệm vụ đã hoàn thành +1!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng, nhận được…" Đang lúc kiểm tra phần thưởng, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng kinh ngạc!

"Tần gia…" Nhưng, nhìn cảnh tượng xuất hiện trước mắt, Dương Tuyết Lỵ không thể tin được.

Đúng vậy, nó giống hệt như chiếc hộp Pandora của phương Tây được giấu trong bụng một con rồng hung ác.

Bề ngoài của toàn bộ quan tài đồng, ngoài một số lỗ tròn to bằng

nắm tay, những chỗ khác đều kín mít, không có một khe hở nào.

Nhìn chiếc quan tài đồng trước mắt, Tần Vũ biết, nếu muốn mở nó, cần phải có Trượng long hổ.

Thật trùng hợp, Trượng long hổ cũng đang ở chỗ Bàn Tử.

Trong lúc Tần Vũ chiến đấu với con quái trùng, Lão Hồ cũng tranh thủ cơ hội, vớt Bàn Tử từ dưới nước lên.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, đột nhiên cảm thấy trên trán xuất hiện nhiều vạch đen.

Tần Vũ nhìn thấy, hai tên ngốc này đang vây quanh những tượng người thi nữ kia để nghiên cứu.

"Tử Bàn Tử!" "Đưa Trượng long hổ cho tôi!" Nghe Tần Vũ nói, lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử mới chú ý đến chiếc quan tài đồng bên cạnh con quái trùng.

Bàn Tử thấy quan tài, mắt liền sáng lên.

Thấy vậy, Bàn Tử lập tức vội vàng tìm Trượng long hổ trong ba lô, đến bên cạnh Tần Vũ.

"Tần gia!" "Thần trượng long hổ hoàng kim đây!" Lúc này, Tần Vũ sau khi nhận Trượng long hổ, nhìn những cái lỗ trước mắt, lập tức tìm ra điểm mấu chốt, đặt Trượng long hổ lên.

Cùng với việc đặt Trượng long hổ vào, chỉ nghe trên quan tài đồng vang lên tiếng cơ quan khởi động.

Chỉ thấy chiếc quan tài đồng bắt đầu từ từ nâng lên, một khe hở nhỏ, dần dần xuất hiện trước mắt.

Cùng với việc quan tài đồng mở ra, Bàn Tử không ngừng xoa tay, miệng lẩm bẩm.

"Thăng quan phát tài!" "Thăng quan phát tài!" Sau khi quan tài

đồng ngừng nâng lên, sau đó, chỉ thấy Lão Hồ và Bàn Tử cũng cầm xẻng công binh, mỗi người chiếm một chỗ, bắt đầu nạy.

Rất nhanh, Lão Hồ và Bàn Tử không hề đề phòng, lập tức mở nắp quan tài đồng trước mặt ra.

Đột nhiên!

Chỉ nghe một tiếng 'cạch' của cơ quan bắn ra!

Chỉ thấy mấy mũi tên đồng sắc bén lập tức bắn ra!

Chương 114

Khoảnh khắc này, Lão Hồ và Bàn Tử trợn tròn mắt, thêm một phần kinh hãi.

"Không hay rồi!" "Cơ quan!" Lúc này, với khoảng cách gần cơ quan như vậy, muốn né tránh cũng khó hơn rất nhiều.

Hiện tại, khi Lão Hồ và Bàn Tử cảm thấy mình sắp toi, chỉ thấy Dù kim cương lập tức xuất hiện!

Dù kim cương xuất hiện, lập tức đánh bật những mũi tên đồng đang bay tới sang một bên.

"Hít!" Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn Tần Vũ với ánh mắt, ngoài cảm kích, còn có cả sự khâm phục!

"Ngu xuẩn!" Đối với hai người Bàn Tử và Lão Hồ, Tần Vũ không hề do dự một chút nào!

Lập tức nói: "Hai người sống đủ rồi à?

Tìm chết sao?" "Mẹ kiếp, trước khi mở nắp không kiểm tra tình hình quan tài mà đã mở à?" "Thật sự nghĩ mình là Na Tra ba đầu sáu tay chắc?" Bị Tần Vũ mắng một trận, Lão Hồ lập tức lườm Bàn Tử đối diện!

Vừa rồi nếu không phải Bàn Tử nhanh tay, làm sao hắn có thể theo đó mà mở nắp quan tài ngay được.

Cùng với việc quan tài đồng được mở ra, chỉ thấy bên trong xuất hiện ba chiếc hộp đồng.

Ba chiếc hộp đồng đều ngâm trong nước đen.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức tự giác lấy ra trang bị của Mô Kim Hiệu

Úy, móng vuốt dò xét.

Sau đó, cẩn thận gắp ba chiếc hộp đồng ra, đặt trên mặt đất.

Bàn Tử lại dò xét trong quan tài một lúc, không phát hiện thêm thứ gì khác.

Nhưng, nhìn những chiếc hộp đồng trên đất, Lão Hồ và Bàn Tử cũng không dám manh động, sợ lại một lần nữa kích hoạt cơ quan, làm hỏng đồ vật bên trong.

"Bàn Tử, mở đi." Được Tần Vũ đồng ý, Bàn Tử gật đầu!

Bắt đầu hưng phấn!

"Hê!" "Được!" Bàn Tử làm những việc này, tay chân rất lanh lẹ, chẳng mấy chốc, đã lấy ra một chiếc hũ gốm màu xanh sẫm từ chiếc hộp đồng.

"Thứ tốt!" "Cái hũ gốm này nặng thật đấy!" Bàn Tử lúc lấy ra, chỉ cảm thấy trọng lượng của chiếc hũ này có chút không đúng.

Giống như bên trong chứa đầy đồ vật vậy.

"Bàn Tử, cẩn thận chút!" Ở bên cạnh, Lão Hồ có chút lo lắng, sợ Bàn Tử không cẩn thận, làm hỏng thứ này, vội vàng nhắc nhở.

Rất nhanh, thấy Bàn Tử lấy hũ gốm ra đặt trên đất, mọi người cũng đều tò mò, liền vây quanh lại xem.

Lúc này, Lão Hồ vặn nắp ra, vừa nhìn vào, có chút ngây người.

Vì trong hũ gốm dường như toàn là nước.

"Nước?" "Làm trò quỷ gì vậy?

Một cái hũ đựng nước, có cần phải niêm phong cẩn thận như vậy không?" Mọi người đều ngơ ngác.

"Tần gia!" "Ngài xem cái hũ gốm này sao lại đựng nước chứ?"

Nói rồi, chỉ thấy Lão Hồ quay đầu, nhìn Tần Vũ.

Lúc này, có lẽ Tần Vũ sẽ biết tình hình.

Tần Vũ nhìn những ánh mắt mong đợi đó, chỉ thấy hắn lắc đầu, lấy đèn pin từ trong túi ra, ném qua.

Nói: "Bật đèn pin lên, xem lại bên trong có thứ gì không." Sau khi được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ lại nhìn vào một lần nữa, vừa nhìn, tất cả mọi người trong lòng đều kinh hãi!

"Thai nhi?" Trong nháy mắt, trong lòng cảm thấy lạnh buốt!

"Chết tiệt!" "Hiến Vương này đúng là không phải thứ gì tốt đẹp!" "Nếu để tôi tìm được quan tài của tên này, nhất định phải cho nổ tung nó mới được!" Hóa ra, dưới sự nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử cầm đèn pin, nhìn kỹ.

Chỉ thấy trong hũ gốm, ngâm một thai nhi chỉ to bằng nắm tay, thai nhi cuộn tròn dưới đáy hũ gốm màu xanh, ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc này!

Đột nhiên!

Lão Hồ và Bàn Tử hai người, lại phát hiện ra một cảnh tượng đáng sợ.

Chỉ thấy thai nhi trong hũ gốm, đột nhiên như mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào mọi người.

Hai mắt càng lúc càng lớn!

Giống như một lỗ đen, từ từ tiến lại gần, dường như muốn nuốt chửng người xem vậy.

Lúc này, Lão Hồ đứng không vững!

Trong lúc hoảng hốt, liền cảm thấy trước mắt có chút tối sầm,

dường như không nhìn thấy gì nữa.

Chương 115

Nhưng lại không phải vậy.

Lúc này, trong một khoảnh khắc, Lão Hồ cảm thấy chân nhẹ đầu nặng, không thể khống chế được cơ thể mình, lùi lại phía sau vài bước.

Nếu không có người đỡ, chắc chắn sẽ ngã ngửa ra sau.

Nhưng, khi Lão Hồ sắp ngã, đã được Tần Vũ đỡ lấy lưng.

Lão Hồ chỉ nghe bên tai vang lên tiếng của Tần gia.

"Hoa mắt?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ đứng vững lại, sau đó dựa vào chiếc quan tài đồng bên cạnh, tự tát vào mặt mình mấy cái, để bản thân tỉnh táo lại.

Sau đó, lại nhìn Tần Vũ với vẻ không thể tin được.

"Tần gia, sao ngài biết?" Cảm giác hoa mắt vừa rồi, Lão Hồ cũng chỉ thoáng qua một lúc, ngay cả bản thân cũng chưa kịp phản ứng.

"Quan sát!" Tần Vũ nói.

Tần Vũ sau khi nhìn qua trạng thái của Lão Hồ, liền đến bên cạnh chiếc hũ gốm đó, vươn đầu ngón tay phải, theo Phát Khâu Chỉ, trực tiếp lấy ngọc thai nhi ra.

Ngọc thai nhi vào tay, Tần Vũ quan sát, chỉ thấy thai nhi này được tạo thành từ ngọc thạch, sống động như thật, những ngón tay nhỏ nhắn tinh xảo, mí mắt mỏng manh, ngay cả những đường gân máu trên trán cũng rõ ràng có thể thấy, giống như khuôn mặt của một đứa trẻ thật vậy.

Chỉ có phần thân dưới, chưa thành hình.

Nhìn xem, Tần Vũ cảm thấy thứ này có chút hữu dụng, liền cất đi.

Lúc này, Lão Hồ thấy Tần Vũ cất ngọc thai nhi đi, lập tức nói: "Tần gia, vừa rồi tôi thấy thứ này mở mắt ra, tôi cảm thấy nó toát ra một luồng khí tà môn, tôi đề nghị không nên lấy nó." "Quá tà môn!" Mặt Lão Hồ có chút tái nhợt, nhìn Tần Vũ.

Đúng lúc này, ngay cả Bàn Tử ở bên cạnh cũng vậy, cảnh tượng vừa rồi khiến hắn cảm thấy hô hấp như sắp ngừng lại.

Cảm giác như rơi vào địa ngục tử vong vậy.

Bàn Tử thấy Lão Hồ nói xong, lập tức tiếp lời, chỉ vào ngọc thai nhi trong tay Tần Vũ nói.

"Tần gia!" "Tần gia, tên này không chỉ biết mở mắt, mẹ nó còn biết cười nữa." "Mẹ nó chứ, miệng nó còn ngoác ra tám phần." "Lộ cả răng nanh ra!" "Theo tôi thấy, thứ này tuyệt đối là quỷ thai!" "Hay là, chúng ta cứ trực tiếp cho nổ tung nó đi!" Bàn Tử nói xong, lập tức lấy móng lừa đen mang theo trong túi ra, chẳng cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp treo lên cổ, để trừ tà.

Đồng thời, lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Lúc này, nghe Bàn Tử và Lão Hồ nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn giữ vẻ im lặng, yên tĩnh đứng bên cạnh Tần Vũ, nhìn mọi thứ trước mắt.

Giống như một cô vợ nhỏ trăm lần nghe lời vậy.

Ngược lại, Dương Tuyết Lỵ lúc này, nhìn Lão Hồ và Bàn Tử có chút cạn lời, lập tức nói.

"Hai người đều vậy à?" "Đó đâu phải quỷ thai!" "Thai nhi rõ ràng được làm từ ngọc thạch." "Có khả năng hai người quá mệt mỏi, tinh thần căng thẳng, nên nhìn hoa mắt cũng có thể." Dương Tuyết Lỵ nói ra suy nghĩ của mình.

Vừa rồi, Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn vào trong hũ, nhưng không hề phát hiện điều gì bất thường.

Tần Vũ nhìn mấy người, lắc đầu, sau đó nói: "Không sao, dù tà môn đến đâu, tôi cũng trấn áp được." "Mấy con tôm tép này, tôi không để vào mắt." "Bàn Tử, tiếp tục đi." "Vâng!" Nghe Tần Vũ nói, Bàn Tử lại một lần nữa hành động, sau khi mở chiếc hộp đồng đầu tiên, vẫn còn hai chiếc hộp đồng chưa mở.

Đối với Bàn Tử, không thể từ bỏ bất cứ thứ gì.

Dù sao mỗi lần đổ đấu, gần như đều phải cược cái mạng trên lưng quần, không lên núi đao thì cũng xuống vạc dầu.

Không phải là xông pha trong gió lửa thì cũng là lăn lộn trong chém giết.

Nếu thật sự không lấy được chút gì, thật sự có chút không đáng.

Bàn Tử nhìn chiếc hộp lớn hơn một chút trước mắt, nói.

"Tần gia, cái hộp này lớn như vậy, liệu có cơ quan ám khí gì không?" Tần Vũ nhìn ra sự lo lắng của Bàn Tử, nói.

"Không có!" "Yên tâm tiếp tục đi." "Nếu thật sự có cơ quan, đã sớm bị phế rồi." Lúc này, nghe Tần Vũ nói xong, Bàn Tử chỉ bĩu môi, không nói gì thêm.

Rất nhanh!

Chỉ thấy Bàn Tử có hành động, bắt đầu mở chiếc hộp đồng thứ hai.

"Hửm?" "Sao có thể." Trong chiếc hộp thứ hai, Bàn Tử chỉ thấy bên trong chứa ba bộ xương trắng có hình thù kỳ lạ, khiến Bàn Tử cảm thấy sắp chửi thề.

"Mẹ nó!" "Nghèo thế!" Dù sao, trong chiếc hộp trước, Bàn Tử

không tìm được thứ gì tốt, trong chiếc hộp này, lại cũng không tìm được thứ gì tốt.

Ngoài mấy khúc xương sơn tiêu, còn có một con cóc đen nhỏ, để ở một bên.

Nhưng, Bàn Tử không từ bỏ.

Lúc này, trên mặt đất, cũng chỉ còn lại chiếc hộp đồng cuối cùng.

Cùng với việc Bàn Tử mở chiếc hộp đồng ra, chỉ thấy bên trong lộ ra một chiếc hộp kỳ lạ, trên hộp điêu khắc những hoa văn dữ tợn, cho Bàn Tử cảm giác, dường như bên trong phong ấn một con ác quỷ vậy.

Bàn Tử mím môi, thôi thì làm tới cùng.

Chương 116

Lập tức dùng móng vuốt dò xét lấy nó ra.

Bàn Tử nghiến răng, mở hộp ra.

"Cóc xanh?" Chỉ thấy trong hộp, chứa một con cóc xanh ba chân, sống động như thật.

Khi còn mở sạp ở Phan Gia Viên, Bàn Tử cũng đã học được một số thủ pháp giám định và nhãn lực.

Con cóc xanh trước mắt này, về mặt tay nghề vô cùng tinh xảo, nhìn kỹ, con cóc ngọc ba chân màu xanh này hẳn là có thể bán được giá tốt!

"Tần gia!" "Đây là thứ tốt đấy!" Tần Vũ nhìn con cóc ngọc ba chân này một cái, về mọi mặt đều không tệ, Tần Vũ liền gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử cất đi, về có thể chia nhau.

Đúng lúc này, khi Bàn Tử định cất con cóc ngọc ba chân đi, chỉ nghe thấy xung quanh đột nhiên vang lên tiếng khóc quái dị, khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Khoảnh khắc này, Bàn Tử đột nhiên nhớ lại chuyện tà môn về thai nhi trước đó, liền nhìn Tần Vũ, không biết phải làm sao.

Bàn Tử lúc này, cầm cũng không được, không cầm cũng không xong.

"Tần gia…" Tần Vũ thấy vậy, tiếp tục ra hiệu cho Bàn Tử cất đi.

Sau đó nói: "Cất đồ xong, lập tức chiến đấu!" Cùng với lời nói của Tần Vũ, chỉ thấy bụng của một số tượng người thi nữ gần đó, đột nhiên vỡ ra!

Từ bên trong bò ra rất nhiều thứ nửa trẻ sơ sinh nửa côn trùng, bò lúc nhúc.

Trên chân Dương Tuyết Lỵ, không biết từ lúc nào, đã có một con bò lên.

Chỉ thấy thứ nửa trẻ sơ sinh nửa côn trùng này, nhe cái miệng đầy răng, đang chuẩn bị tấn công.

Tần Vũ lập tức cầm một khẩu 'máy đánh chữ', nhắm vào thứ quái dị đó, bóp cò!

"Pằng!!" Theo tiếng súng, con quái vật nửa trẻ sơ sinh nửa côn trùng kia lập tức rơi khỏi chân Dương Tuyết Lỵ, nổ tung tại chỗ, để lại một vũng nước đen.

Chỗ mặt đất bị vũng nước đen ăn mòn liền vang lên tiếng "xèo xèo", để lại một cái hố lõm.

"Hít!" "Có độc!" Thấy cảnh đó, Dương Tuyết Lỵ vội vàng lùi lại mấy bước!

Ngay sau đó, tiếp nối con quái vật đầu tiên, những con quái anh khác cũng lục tục lao tới, phát ra những tiếng kêu chói tai và há to cái miệng máu đầy răng nanh.

Đám quái vật nửa trẻ sơ sinh nửa côn trùng này cứ xuất hiện không ngừng.

Một trận chiến lập tức bùng nổ!

Đúng lúc này, chỉ thấy hơn chục con quái anh bò lên chỗ cao nhất, rồi lập tức quay người, há to cái miệng tám cánh đầy răng nhọn, lao thẳng về phía Tần Vũ!

"Hừ!" Thấy vậy, Tần Vũ hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, hắn lập tức cầm ngược khẩu súng tiểu liên, dùng nó như

một cây gậy bóng chày, vung mạnh về phía những con quái anh đang lao tới!

Chỉ thấy hết con này đến con khác, đám quái anh lập tức bị đánh văng ra xa, đập vào vách đá!

Trong nháy mắt, chúng biến thành từng vũng bùn nát.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

"Tần gia!" "Đánh sướng tay thật!" Chỉ thấy những con quái anh bị Tần Vũ đánh bay đi, con nào con nấy đều biến thành từng đống "sơn", dính bết trên vách đá.

Cuộc chiến tiếp diễn, mấy người dần dần tụ lại một chỗ, bắt đầu tấn công toàn diện không góc chết, chặn hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác.

Lúc này, không biết những tượng nữ thi kia từ đâu ra, cứ "ùng ục ùng ục" trồi lên từ dưới mặt nước.

Càng lúc càng nhiều quái anh xuất hiện, không dứt!

Nhìn tình hình, cứ kéo dài thế này, dù đạn có bắn hết cũng không giải quyết được đám quái anh vô tận này.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Tần gia, cứ thế này thì chúng ta sẽ bị vây chết mất!

Hay là liều mạng một phen?" Lão Hồ nói: "Tần gia, làm sao bây giờ?

Hay là để Bàn Tử hy sinh, tôi sẽ xông ra ngoài!" "Lão Hồ!" "Mẹ nó chứ!!!" Giờ phút này, tình hình có chút nguy cấp, nếu không cẩn thận, e rằng tất cả mọi người đều sẽ bỏ mạng ở đây, không bao giờ thấy được ánh mặt trời ngày mai nữa.

Tần Vũ nhìn đám quái anh đang gào thét, hắn cũng không ngờ

chúng lại xuất hiện nhiều và không ngừng như vậy.

Thấy tình hình đó, Tần Vũ không do dự, lập tức lấy Ngọc Thai Nhi ra.

Trước đó, khi Tần Vũ nhận được thứ này, hắn đã biết công dụng của Ngọc Thai Nhi là có thể dùng để trấn áp đám quái anh này.

Khi Ngọc Thai Nhi xuất hiện, chỉ thấy đám quái anh đột nhiên ngừng gào thét.

Những con ở gần nhất đột nhiên lùi lại rất xa, giữ một khoảng cách nhất định.

Tuy nhiên, không lâu sau, đám quái anh lại gào thét lần nữa, há to miệng máu.

Chương 117

Nhưng không có con nào dám tiến lên.

"Đi!" "Rời khỏi đây!" Nhìn đám quái anh, Ngọc Thai Nhi chứng tỏ chúng sẽ không tấn công.

Nhưng Tần Vũ cũng không biết có thể duy trì được bao lâu.

Ngay lập tức, Tần Vũ chỉ vào một sơn động.

Lối thoát được chọn là đường thủy.

Theo ký ức, chỉ cần đi về phía sơn động đó là có thể tìm được lối ra.

Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Trong đường thủy, khi Tần Vũ xuất hiện, đám tượng nữ thi và vô số quái anh đều lần lượt tránh đường, dù có chút không cam lòng nhưng cũng không dám đến gần.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến lối vào sơn động đó.

Lúc này, khi Tần Vũ xuống nước, đám quái anh cũng lần lượt lặn xuống, bám theo sau.

"Mẹ kiếp!" "Mấy thứ này sao khó đối phó thế!" "Còn đáng sợ hơn cả đám rắn đen kia!" "Khốn thật!" Nghe Bàn Tử nói vậy, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, đồng tình với quan điểm của hắn.

Quả thật!

Đám rắn đen gặp ở thành cổ Tinh Tuyệt ít ra còn có điểm yếu.

Nhưng đám này thì căn bản không tìm ra điểm yếu nào.

Ưu thế duy nhất chính là Ngọc Thai Nhi trong tay Tần Vũ, có thể

trấn áp chúng một lúc, giúp mọi người tránh được những đợt tấn công liên tiếp.

Khi đang đi trong sơn động, đột nhiên, từ phía sau họ truyền đến tiếng "xèo xèo".

Chỉ thấy rất nhiều sương trắng xuất hiện, dần dần lan tỏa.

Nhìn lại, những tượng nữ thi và đám quái anh bị sương trắng bao phủ, trên người chúng bắt đầu xuất hiện những vết nứt ăn mòn, bốc lên khói trắng.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức cảm thấy không ổn!

Thứ sương trắng này chính là loại sương độc của Trần Hạt Tử.

"Chạy mau!" Nhìn thấy sương độc, Dương Tuyết Lỵ cũng hiểu ra.

Cả nhóm chạy thục mạng trong đường thủy, những tảng đá dưới nước lồi lõm không bằng phẳng, chạy cũng bước cao bước thấp.

Cộng thêm sức cản của nước, tốc độ cũng không nhanh lắm, khiến đám quái anh bám rất sát.

Chạy một lúc, không gian phía trước đột nhiên càng lúc càng hẹp.

Lúc này, Tần Vũ cũng biết, phía trước có thể là lối ra của sơn động hình hồ lô!

Chạy tiếp nữa là phải lặn xuống để rời đi.

"Tần gia!" "Phía trước hết đường rồi, làm sao bây giờ?" Lúc này, Lão Hồ thấy không gian phía trước càng chạy càng hẹp, dường như đã vào ngõ cụt!

Lão Hồ tỏ vẻ đại nghĩa lẫm liệt, nói!

"Các đồng chí, lão Hồ tôi đi trước một bước!" "Quyết một trận sinh tử với đám quái anh vạn ác kia!" "Để mở một con đường máu

cho mọi người!" Bàn Tử đứng bên cạnh nghe xong, lập tức kéo cò súng tiểu liên, nói: "Đi cái rắm!

Tao xem ai dám tranh với tao, có đi thì cũng là tao đi!" "Mẹ nó chứ, tao không tin, thân hình to lớn như Bàn gia tao đây lại không xông ra được một con đường máu!" Bàn Tử nói xong, cũng trợn to mắt!

Lúc này, Tần Vũ thấy hai người tưởng đã vào đường cùng, bắt đầu tranh nhau xem ai đi mở đường trước, liền lắc đầu.

Sau đó, Tần Vũ lập tức nhìn Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh nói: "Đi!

Lặn xuống cùng tôi!" "Bên dưới có một động ngầm để rời khỏi đây!" Tần Vũ vừa dứt lời, chỉ thấy hắn liền lặn một hơi, lập tức chui xuống nước, bơi về phía động ngầm.

Dương Tuyết Lỵ và Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy vậy, gật đầu, cũng lần lượt theo sau, lặn xuống nước.

"Vãi chưởng!" Lúc này, nhìn thấy cảnh đó, Lão Hồ và Bàn Tử đang tranh giành ai mở đường trước lập tức ngớ người.

Không ngờ Tần gia đã biến mất.

Hóa ra, dưới mặt nước lại có một thế giới khác!

Lão Hồ thấy vậy liền lập tức nói: "Bàn Tử chết tiệt, mày chặn hậu, tao đi dò đường trước!" Thấy Lão Hồ biến mất, Bàn Tử cũng phản ứng lại.

"Vãi chưởng!" "Lão Hồ, tao đệt cả nhà mày!!!" Thấy Lão Hồ đã đi, Bàn Tử cũng không chút do dự, lập tức lặn xuống nước, nhanh chóng bơi theo.

Ở dưới nước không lâu, tất cả mọi người liền nổi lên mặt nước, đến được một sơn động mới, thoát khỏi nguy hiểm từ đám quái anh và

sương độc phía sau.

"Hù!" "Hù hù!" Lúc này, hít thở không khí không có mùi quái anh, tất cả mọi người đều cảm thấy một trận thả lỏng và tự do.

Chương 118

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ.

Hắn quay lưng về phía Lão Hồ nói: "Lão Hồ, mẹ nó mày có bệnh à?" "Mẹ nó mày sờ mông tao làm gì?" Lão Hồ nghe vậy, cũng có chút ngơ ngác và kinh ngạc.

Hắn không làm gì cả mà lại vô cớ trúng đạn.

"Bàn Tử chết tiệt, mày mới có sở thích đó!" "Lão Hồ tao sờ mông mày lúc nào!" "Thật là vớ vẩn!" Lúc này, nghe cuộc đối thoại của Lão Hồ và Bàn Tử, không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Sự thay đổi đột ngột này khiến cả Bàn Tử và Lão Hồ cũng hiểu ra tình hình.

Họ biết chuyện này không đơn giản như tưởng tượng.

Chỉ thấy Bàn Tử tay cầm một cây xẻng công binh, nhìn xuống nước phía sau.

Lờ mờ, Bàn Tử phát hiện ra.

Hóa ra, thứ sờ mông hắn dưới nước là một cái xúc tu màu xanh lục, cảm giác như một cọng rong biển.

"Hít!" Giây tiếp theo, Bàn Tử cảm thấy một cơn đau rát!

Vì đau, hắn lập tức hít một hơi khí lạnh!

Sau đó, chỉ thấy cọng rong biển bắt đầu điên cuồng quấn quanh, men theo chân Bàn Tử bò lên trên.

"Vãi chưởng!" Lúc này, theo phản xạ tự nhiên, Bàn Tử lập tức vung xẻng công binh trong tay, không ngừng chém vào đám rong biển dưới nước.

Hành động này khiến mặt nước đang yên tĩnh lập tức như nổ tung.

Đám rong biển vốn đang im lặng, lúc này bắt đầu cuộn lên điên cuồng, nhanh chóng vươn về phía cả nhóm Tần Vũ.

"Nhanh!" "Lấy vũ khí ra!" Lúc này, nghe Tần Vũ nói, những cây xẻng công binh, dao găm các loại đều được rút ra, mọi người thi nhau chém vào đám rong biển đang quấn tới.

Chẳng mấy chốc, trên mặt nước đã nổi lềnh bềnh rất nhiều rong biển bị chặt đứt.

Nhìn đám rong biển này, Tần Vũ phát hiện ở đầu ngọn của chúng lại có những chiếc giác hút dày đặc như xúc tu bạch tuộc.

Trên giác hút có rất nhiều gai răng cưa không nhìn thấy được.

Nếu không có Hoàng Kim Ma Đồng, e rằng thật sự không phát hiện ra, có lẽ sẽ coi chúng như rong biển bình thường.

Đúng lúc này, dưới nước, chỉ thấy một cọng rong biển màu đen to như cánh tay đột nhiên xuất hiện, lập tức phân ra rất nhiều xúc tu màu đen, nhanh chóng lao về phía Tần Vũ.

Khi cọng rong biển đen cuộn lên, chỉ thấy một lượng lớn xương trắng cũng theo đó mà lục tục xuất hiện.

Biến cố này khiến Lão Hồ không kịp phản ứng!

Lúc này, chỉ thấy Lão Hồ, Bàn Tử, và Dương Tuyết Lỵ lập tức bị rong biển đen quấn chặt toàn thân, trói buộc cứng ngắc.

Trong nháy mắt, toàn thân không thể cử động, không thể giãy giụa.

Trong mắt Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ có chút căng thẳng và bất an.

Nhưng sau khi rong biển đen trói chặt mấy người Lão Hồ, nó lập tức lao về phía Tần Vũ, và cả Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“A Nặc!” “Cầm lấy!” Nhìn sự thay đổi trước mắt, Tần Vũ lập tức ném thanh Tiểu Thần Phong chưa rút vỏ trong tay cho A Nặc ở bên cạnh, để cô có thể hành động thuận tiện hơn.

Dù sao thì, Tiểu Thần Phong và Ngư Trường kiếm cũng tốt hơn nhiều so với đám xẻng công binh kia.

Đối mặt với đám rong biển đen, phải tốc chiến tốc thắng!

Tần Vũ cần phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt!

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng cùng nhau, hai người tả hữu khai cung, bắt đầu nghênh đón đòn tấn công của rong biển đen.

Đao rơi kiếm múa!

Mỗi một động tác đều như nước chảy mây trôi!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đám rong biển đen tấn công tới lập tức bị Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương chém thành mười đoạn tám khúc, tan nát không chịu nổi.

“Hít!” “Nhanh quá!” Lúc này, đao pháp kiếm pháp nhanh gọn trực tiếp khiến Lão Hồ ngây người, làm cả nhóm đều trợn tròn mắt!

Đồng thời, cũng có chút kích động!

Lúc này, nếu có thể nói được, mấy người Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ chỉ hận không thể hét lên một tiếng “Ngầu quá!” với Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Thật đáng khâm phục!

Nhưng, khi thời gian bị trói buộc tăng lên, mấy người Lão Hồ cảm thấy vô cùng khó chịu!

Có thể cảm nhận được da của mình dường như sắp bị đâm thủng.

Chương 119

Không thể do dự nữa!

Lúc này, Lão Hồ bắt đầu ra sức giãy giụa, kêu lên "ư ử".

Thấy cảnh này, Tần Vũ lập tức hiểu ra.

Họ đang giãy giụa trong đau đớn!

"A Nặc!" "Mau cứu người!" "Vâng!" Sau khi được Tần Vũ nhắc nhở, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức gật đầu, lao về phía đó.

Trong trận chiến, chỉ thấy hai người nhanh chóng né tránh đám rong biển, trong nháy mắt đã đến bên cạnh ba người kia!

Đao pháp kiếm pháp biến ảo!

Chỉ thấy đám rong biển quấn trên người Lão Hồ lập tức vỡ nát, rơi lả tả trên mặt nước.

Trong vài hơi thở, Lão Hồ đã được cứu!

Nhưng, mặc dù vậy, lúc này Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương tiếp tục tiến lên, đám rong biển đen bắt đầu co rút vào trong bóng tối.

"Hửm?" Lão Hồ thấy vậy, liền lập tức cầm vũ khí, theo Tần Vũ xông lên!

Trên đường đi, lại chém đứt không ít đám rong biển xanh lục đáng sợ!

Thẳng về phía trước, một sơn động có bậc thang xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này, khi mấy người Tần Vũ leo lên bậc thang, chỉ thấy đám rong biển đột nhiên ngừng tấn công, dần dần thu lại xúc tu, ẩn mình trong bóng tối, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“Đi rồi sao?” Lúc này, trong lòng mấy người Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ có chút may mắn.

May mắn là họ dường như không cần phải ra ngoài liều sống liều chết nữa.

Họ biết, nếu không có Tần Vũ và A Nặc, chẳng bao lâu nữa họ sẽ bị đám rong biển tấn công và quấn chặt, bị hút thành những bộ xương khô.

Nghĩ vậy, ba người Lão Hồ, Dương Tuyệt Lỵ và Bàn Tử nhìn Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc với lòng cảm kích vô hạn!

“Tần gia!” “A Nặc!” “Cảm ơn!” “Cảm ơn tôi?” Lúc này, nghe Dương Tuyết Lỵ nói, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, sau đó, hắn ghé sát vào tai Dương Tuyết Lỵ, nhẹ nhàng nói: “Dương tiểu thư, đừng quên, ba điều kiện cô hứa với tôi vẫn chưa hoàn thành đâu.” “Cái này anh yên tâm, tôi đương nhiên nhớ.” “Ừm, nhưng mà, tôi, Tần Vũ, đã cứu cô hết lần này đến lần khác, vậy nên sau này, bất kỳ điều kiện nào tôi đưa ra, cô đều không nên từ chối.” “Đúng không.”, Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ.

Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, nói: “Đương nhiên rồi, chỉ cần Tần tiên sinh anh chịu nói ra, tôi nhất định sẽ giúp anh thực hiện.” “Ừm!” “Tốt!” Thấy vậy, Tần Vũ cười cười, lại lần nữa ghé sát vào tai Dương Tuyết Lỵ.

Lần này, lời nói chỉ có hai người họ mới nghe được.

“Khốn nạn!” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ vừa nghe, ánh mắt liền tức giận, sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

“Đồ khốn!” “Tần tiên sinh, anh không cảm thấy như vậy là quá đáng sao!” “Đây gọi là thừa nước đục thả câu!” Dương Tuyết Lỵ nói xong, nghiến chặt răng, căng mặt, trừng mắt nhìn Tần Vũ.

Nắm đấm vừa giơ lên lại không biết đặt vào đâu.

“Ha ha!” “Tôi không thấy vậy, tôi cho rằng, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!”, nhìn cảnh trước mắt, Tần Vũ cười cười rồi men theo bậc đá đi lên.

Lúc này, đi đến cuối bậc đá trong sơn động, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy “rào rào” từ bên ngoài.

Bên dưới gần như là một vách đá thẳng đứng.

Phía trước, núi non hiểm trở, trùng điệp vây quanh, chỉ thấy hàng chục thác nước đổ thẳng xuống như những con rồng bay, rơi vào đầm nước bên dưới.

Rất nhiều sương mù bao phủ khắp thung lũng.

Ánh nắng chói chang cũng có chút gây lóa mắt, khiến người ta cảm thấy một sự quen thuộc đã lâu.

Quan sát kỹ, phía trên thung lũng xuất hiện hàng chục dải cầu vồng.

Phía trên cầu vồng, chỉ thấy vô số dải cầu vồng như muôn sao vây quanh mặt trăng, bao bọc lấy một tòa cung điện vàng son lộng lẫy, những đài cao, tường thần, và các kiến trúc đình đài bia đá, trông như đang đứng trên đỉnh mây.

Quỳnh lâu ngọc vũ, tiên cảnh trần gian.

“Hít!” “Trời đất, đây là mộ Hiến Vương rồi!” “Chậc chậc, lão già này thật biết hưởng thụ a.” Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng tráng lệ trước mắt, cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Mộ Hiến Vương được xây dựng chẳng khác nào một tòa vương cung trên trời.

Nhìn cảnh sắc trước mắt, tai Tần Vũ khẽ động, nghe thấy một vài

âm thanh nhỏ, liền phát hiện có vài kẻ đang nhanh chóng tiếp cận nơi này.

Sau đó, Tần Vũ nhìn theo hướng âm thanh truyền đến, chỉ thấy ở một góc phía trên họ, có mấy con quái vật lớn hơn đám quái anh kia một chút đang lặng lẽ bò tới.

Lúc này, vì động tác ngẩng đầu của Tần Vũ, cũng thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lỵ.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, lập tức có chút ngây người.

Không ngờ ở nơi này lại gặp phải đám quái vật giống quái anh.

Rõ ràng, đám trước mắt này đã trưởng thành hơn đám quái anh kia rất nhiều, dường như là quái anh thể trưởng thành.

Chương 120

Lục tục xuất hiện ngày càng nhiều.

Mấy người không nói hai lời, lập tức cầm súng tiểu liên nhắm vào đám quái anh lớn phía trên, bóp cò, liên tục bắn mấy phát.

Chỉ thấy đám quái anh nửa người phía trên sau khi trúng đạn liền lộn nhào, từ trên cao rơi thẳng xuống đầm nước bên dưới, bắn lên năm đóa bọt nước nhỏ.

"Hít!" Dương Tuyết Lỵ khịt mũi: "Tần tiên sinh, với độ cao chênh lệch như vậy, nếu chúng ta nhảy xuống, dù không chết vì ngã cũng phải tàn phế." "Nhảy xuống?" "Ai bảo phải nhảy xuống." Nói rồi, Tần Vũ lấy ra Phi Long Thần Trảo, nhắm vào một tảng đá lớn bên cạnh, khởi động cơ quan!

"Cạch!" Sau khi Phi Long Thần Trảo bám chặt vào tảng đá, Tần Vũ giải thích tình hình xong, liền men theo dây của Phi Long Thần Trảo, phối hợp với Phi Thiên Khinh Công, thuận lợi đáp xuống một bệ đá bên dưới.

Thấy vậy, Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ men theo dây thừng, theo đường của Tần Vũ, lục tục đi xuống.

Nhưng ở bên dưới, cũng có mấy con quái anh lớn không biết điều bị Tần Vũ xử lý.

Cứ lặp lại động tác như vậy, cẩn thận một lúc, tất cả mọi người đã tiếp xúc với mặt nước.

Khoảnh khắc đó, Dương Tuyết Lỵ không chút do dự nhảy xuống, lặn vào trong nước.

Sau khi mấy người Tần Vũ nhảy xuống nước, đám quái vật kia

cũng lục tục nhảy theo.

"Tần gia!" "Đám kia đuổi theo rồi, chúng ta phải làm sao?", Lão Hồ có chút lo lắng, dù sao chiến đấu dưới nước, họ cũng gặp bất lợi.

"Không sao.

Cứ bơi đi." "Ở đây giao cho tôi." Tần Vũ nói xong, nhìn đám quái vật kia, gần như xem chúng như một đám xác chết.

Dưới nước, tuy Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ hành động bất tiện, khả năng chiến đấu cũng giảm đi nhiều.

Nhưng đám quái anh lớn phía sau cũng vậy, năng lực chiến đấu cũng giảm mạnh.

Tuy nhiên, chiến đấu dưới nước đối với Tần Vũ lại không hề khó, vì hắn đã nhận được năng lực 'Như Ngư Đắc Thủy' từ Thiết Đầu Long Vương, ở dưới nước, Tần Vũ hoàn toàn hành động tự nhiên, đi lại tự do.

Lúc này, Tần Vũ lập tức rút ra vũ khí sở trường từ sau lưng, lao về phía đám quái anh lớn.

Một thanh Tiểu Thần Phong, một thanh Ngư Trường!

Lúc này, Tần Vũ đang không ngừng thu hoạch sinh mạng của đám quái vật, chẳng mấy chốc, chỉ thấy trên mặt nước nổi lên rất nhiều xác quái anh.

Nhìn cảnh này, Lão Hồ thấy mà tim đập chân run.

Nhanh chóng, khi Lão Hồ sắp đến gần bờ đối diện, đầm nước phía sau đột nhiên xảy ra biến hóa, truyền đến tiếng nổ ầm ầm như sấm.

Âm thanh càng lúc càng mạnh!

Lúc này, chỉ thấy ở trung tâm đầm nước xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, mang theo lực hút cực lớn, bắt đầu nuốt chửng những con

quái anh đang giãy giụa và cả những xác chết.

Khi đầm nước biến động, Tần Vũ vừa giải quyết xong một con quái anh lớn, lập tức từ bỏ cuộc chiến trước mắt, lặn xuống nước.

"Tích đinh!" "Chúc mừng túc chủ thiêm đáo tại xoáy nước thần bí!" "Nhận được thưởng: Năng lực Kim Chung Tráo tăng lên!" "Cấp độ Kim Chung Tráo hiện tại: Quan thứ tám!" Theo thông báo của hệ thống, Tần Vũ cảm thấy năng lực Kim Chung Tráo lúc này đang có xu hướng tăng lên gấp bội.

Sức mạnh, cảm giác, năng lực đặc biệt, đều bắt đầu xảy ra biến hóa.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thiêm đáo, Tần Vũ lập tức nổi lên mặt nước, chỉ thấy mấy người Dương Tuyết Lỵ đều đã đứng trước cung điện, sắc mặt có chút tái nhợt, dường như bị kinh hãi.

"Sao vậy?" "Người nào người nấy đều như gặp ma vậy?", Tần Vũ nhìn biểu cảm của họ, thấy vẻ mặt có chút sợ hãi, liền hỏi một câu.

Không ngờ, hỏi ra thật sự có chuyện.

Riêng Tinh Tuyệt Nữ Vương thì vẫn bình tĩnh, xem ra cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn.

Dù sao cũng không phải người thường.

Thấy Tần Vũ lên bờ, Bàn Tử lập tức đi tới, có chút căng thẳng nói: "Tần gia, lúc nãy, chúng tôi hình như nghe thấy tiếng quỷ cười." "Dày đặc luôn." "Nghe mà da đầu tôi tê dại." "Thật sao?" Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ cũng liên tục gật đầu xác nhận.

Tần Vũ hiểu ra, theo lời Bàn Tử, hóa ra lúc hắn chưa lên bờ, họ cảm thấy xung quanh nổi lên một trận gió lạnh, sau đó liền nghe thấy rất nhiều tiếng quỷ cười.

Tiếng cười nối tiếp nhau, văng vẳng bên tai.

Lúc này, tuy Tần Vũ đã xuất hiện, nhưng đối với bóng tối xung quanh, họ vẫn đầy cảnh giác, thỉnh thoảng lại quan sát, lắng nghe.

"Chỉ có tiếng quỷ cười thôi à?" Nghe Bàn Tử nói xong, Tần Vũ hỏi một câu.

Phát Khâu Ấn, Mô Kim Phù, hộ thân không hộ Quỷ Xuy Đăng; Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh phải tránh xa; Áo đỏ hung, xác mặt cười, tiếng quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc.

Câu nói này cũng là Tần Vũ nghe từ Trần Hạt Tử.

Trần Hạt Tử khi đổ đấu rất sợ loại âm thanh này, cực kỳ kiêng kỵ.

Nghe nói, một khi nghe thấy, Trần Hạt Tử chỉ hận không thể mọc thêm một đôi cánh để mau chóng rời đi.

Không chỉ Trần Hạt Tử, mà cả Bàn Sơn Đạo Nhân, Tả Lĩnh Lực Sĩ, Mô Kim Hiệu Úy cũng vậy, đều sợ không tránh kịp.

Chương 121

Nghe thấy tiếng quỷ cười, thà nghe tiếng quỷ khóc còn hơn.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Bàn Tử, thấy trong lòng hắn đang ôm chặt Móng lừa đen, liền cười cười.

"Cái thứ chết tiệt này, không phải chỉ là tiếng quỷ cười thôi sao." "Nếu tôi mà gặp phải, tôi sẽ khiến quỷ phải khóc thét." "Được rồi, đừng tự dọa mình nữa." Tần Vũ nói xong, cởi áo ngoài, vắt khô nước trên quần áo.

Không lâu sau, khi Tần Vũ xuất hiện, mấy người Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ cũng dần dần yên tâm.

Không biết vì sao, đối với lời nói của Tần Vũ, họ cảm thấy tin tưởng tuyệt đối.

Có lẽ Tần Vũ đã mang lại cho họ quá nhiều sự kinh ngạc, khiến họ cảm thấy an toàn.

Nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, men theo con đường đá được sửa sang, họ đi vào chính điện của thiên cung, nhìn thấy cảnh tượng vô cùng xa hoa, hết gian này đến gian khác.

Lan can bạch ngọc, cột tím rường vàng.

Lão Hồ nhìn tấm bia đá bên cạnh, thấy có văn tự, liền bắt đầu nghiên cứu.

Chẳng mấy chốc, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đã giải mã được một đoạn văn tự phức tạp, bắt đầu giải nghĩa.

"Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." "Lăng Vân Thiên

Cung, Hội Tiên Bảo Điện.” Bàn Tử và Lão Hồ nhìn thấy, bút tích của Hiến Vương quả thực ngầu không thể tả!

Phong thủy bố cục, họa long điểm tình.

Nơi này tuyệt đối là một nơi có phong thủy đỉnh cao.

Lúc này, Bàn Tử xoa xoa mũi, nhìn mọi thứ xung quanh rồi nói: “Tần gia, Hiến Vương này, mẹ nó muốn thành tiên rồi à?” “Cái tên này, đều mang theo tiên khí.” Vừa rồi lại là Lăng Vân Thiên Cung, lại là Hội Tiên Điện, dường như vô cùng hợp cảnh.

Khi kết hợp với cảm giác mông lung của sương mù, Bàn Tử gần như tưởng rằng đây là tiên điện thật sự.

Nghe Bàn Tử nói, Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn Tần Vũ.

“Tần tiên sinh, anh nghĩ sao về nơi này?” “Tôi nghĩ sao à?” “Dương tiểu thư, cô đang thử tôi sao?” “Coi như vậy đi.” “Tôi biết, vấn đề này chắc chắn không làm khó được Tần tiên sinh.” “Nhưng tôi vẫn muốn hỏi.” Nghe Dương Tuyết Lỵ nói, Tần Vũ cười cười, rồi nói: “Tôi nghĩ nơi này à, Hiến Vương này làm thần tiên đến điên rồi.

Nói không chừng, vì nhìn thấy tiên nữ, nên mới xây một cung điện lớn như vậy ở đây.” “Mẹ nó, ngày ngày mong mỏi vị tiên nữ kia đột nhiên hạ phàm, cùng mình có một cuộc gặp gỡ tình cờ, sau đó uống trà, đánh cờ, tiện thể học luôn thuật bất tử.

Rồi sau đó, tiện thể cũng có thể...” Khi Tần Vũ nói, hắn cố ý dừng lại, không nói tiếp.

“Rồi sao nữa?” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nghe Tần Vũ nói, ngược lại có chút tò mò, muốn biết Tần Vũ sẽ nói gì tiếp theo.

Tuy có chút hoang đường, nhưng câu chuyện nghe cũng khá thú vị.

“Cô chắc chắn muốn nghe?” “Ừm!” “Ha ha, được thôi, tôi nói.”

“Dương tiểu thư, cô nói xem, một con cóc ghẻ lúc nào cũng muốn ăn thịt thiên nga, cô nghĩ xem, nếu một người đàn ông như Hiến Vương, nếu nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, sẽ xảy ra chuyện gì.” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nghe Tần Vũ nói, lại nghĩ đến lời nói trước đó của hắn, có chút tức giận.

“Đồ khốn!” Nói xong, Dương Tuyết Lỵ không thèm để ý đến Tần Vũ nữa, liền nhanh chóng đi về phía trước.

Vừa đi vừa thầm mắng.

Đồ khốn!

Đồ lưu manh!

Đợi có cơ hội, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay.

Đồ khốn!

Đồ khốn!

Đồ khốn!

Đồ khốn!

Dương Tuyết Lỵ vừa mắng, vừa cảm thấy mặt mình có chút nóng lên.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng bên cạnh cũng tò mò, tuy cảm tri của cô cũng mạnh, nhưng anh trai đã nói gì với Dương Tuyết Lỵ, cô cũng không biết.

Cuối cùng, sự tò mò đã chiến thắng.

Nghĩ vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc liền đến bên cạnh Tần Vũ, thì thầm.

“Anh, anh đã nói gì với người ta vậy?” “Tại sao Dương tiểu thư lại như vậy?” “Anh nói gì à?”, lúc này, Tần Vũ nhìn Tinh Tuyệt Nữ

Vương bên cạnh, cười cười, nói: "Trẻ con thì đừng có hóng chuyện!" "Đợi sau này, em sẽ biết." "Xì!" Tinh Tuyệt Nữ Vương thấy vậy, không chịu bỏ cuộc, trong mắt lộ ra một tia ranh mãnh, lập tức thì thầm.

"Anh, em biết rồi!" "Anh thèm người ta chứ gì!" "Đúng không!" "Nói bậy!" Tần Vũ nói xong, lập tức không để ý đến Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh nữa.

Ai biết được, không chừng câu tiếp theo, Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ nói ra lời gì kinh người hơn.

Lúc này, trong một minh lâu, Tần Vũ đến một đại điện, rất nhiều tượng đồng được xếp thành hai hàng, giống như những vệ sĩ trung thành, bảo vệ nơi này.

Trên một bệ đá, cũng có các loại tượng đồng nhỏ, được xếp thành một hàng.

Chương 122

Dường như những bức tượng đồng này là một bộ.

Khi đến gần bệ đá, Bàn Tử vừa nhìn đã thích những thứ này, có ý muốn thu gom lại.

Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử nói: "Hê, mấy thứ này đúng là một đống đồ tốt!!

"Đồ tốt à ~, đều là tiền cả đấy!" Bàn Tử thấy ở đây có nhiều tượng đồng như vậy, trong lòng bắt đầu tính toán, nếu có thể mang về một hai món, ước chừng cũng phải đáng giá không ít.

Nếu như có thể mang về cả bộ, cửa hàng của hắn cũng sẽ có vật trấn tiệm.

Bàn Tử vừa quan sát, vừa tính toán trong lòng.

"Lão Hồ!" "Mày xem giúp tao cái nào tốt." Lúc này, Bàn Tử lập tức gọi Lão Hồ bên cạnh, để Lão Hồ giúp xem xét, đừng để mang về một đống rác rưởi, tốn công vô ích.

Theo lời Bàn Tử, Lão Hồ nhìn qua, cũng cảm thấy tò mò về những thứ này.

Trước mắt, không có vấn đề gì lớn, dường như khi cảm thấy mọi thứ đều an toàn, chỉ thấy Lão Hồ vừa định đưa tay ra lấy món đồ đồng, thì bên tai, Lão Hồ liền nghe thấy giọng của Tần Vũ.

"Hai người không sợ chết thì cứ việc dọn." "Tôi đoán không đến vài phút nữa, hai người sẽ bị thủy ngân nhấn chìm, vĩnh viễn ở lại đây." Lúc này, vừa nghe Tần Vũ nói, tay Lão Hồ lập tức dừng lại, không dám tiếp tục đưa về phía trước.

Hắn cũng không có cách nào.

Không có cơ quan thì tốt, nhưng có cơ quan thì lại là chuyện khác.

Lão Hồ tin Tần Vũ sẽ không lừa mình.

Ngay lập tức, không nói hai lời, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức giữ khoảng cách nhất định với những món đồ đồng nhỏ kia.

Ngay cả Bàn Tử, cũng không dám nhìn thêm một lần nào nữa.

Khi tiếp tục tiến lên, ở cuối Hội Tiên Điện, chỉ thấy một ngai vàng nạm vàng khảm ngọc xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên ngai vàng, quấn quanh một con rồng ngọc màu đỏ, sống động như thật, phảng phất như một vật sống.

Lão Hồ đến gần con rồng ngọc, lấy đèn pin chiếu vào, lập tức kinh ngạc, chỉ thấy bên trong thân rồng ngọc, lại đầy ánh thủy ngân, mà đầu rồng lại khảm vào vách đá sau ngai vàng.

Bàn Tử thấy Lão Hồ nghiên cứu con rồng ngọc màu đỏ, liền đến gần, nhỏ giọng nói: "Lão Hồ, mày xem con rồng ngọc màu đỏ này, có đáng tiền không?" Nghe Bàn Tử nói, mặt Lão Hồ tối sầm lại, trong lòng có vạn con ngựa cỏ bùn đang phi nước đại.

"Đáng tiền!" "Mày mà mang cái này về, có thể uống canh thủy ngân cả đời." "Vậy sao?" Bàn Tử vừa nghe, lập tức quay người, cùng Lão Hồ rời đi, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đối với Bàn Tử, hắn tỏ vẻ như không quan tâm bất cứ thứ gì.

Nhưng ở bên cạnh, sau khi đuổi Bàn Tử đi, Lão Hồ vẫn tiếp tục nhìn con rồng thủy ngân rỗng ruột.

Lông mày hơi nhíu lại.

Kỳ lạ thật!

Sao lại như vậy?

Bố cục này, một chút cũng không phù hợp với 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của mình.

Lão Hồ nhìn mãi, vẫn không phát hiện ra manh mối nào, cảm thấy có chút không cam tâm.

Hắn gãi đầu, tiếp tục suy nghĩ.

Lúc này, nhìn bộ dạng của Lão Hồ, khóe miệng Tần Vũ cũng hơi nhếch lên, nói với Lão Hồ: "Thần long thấy đuôi không thấy đầu, nói không chừng, chân tướng và đầu rồng có lẽ ở một phía khác." "Còn nữa, đừng quên, có những chuyện, đứng quá gần, cũng sẽ không hiểu được." Tần Vũ nói xong, không nói thêm gì nữa, hắn tin rằng với sự ngộ tính của Lão Hồ, có thể đoán ra được một vài điều.

Nếu không, Lão Hồ thật sự uổng phí danh xưng Mô Kim Hiệu Úy.

"Ở một phía khác?" "Đứng quá gần, cũng không hiểu được?" Khoảnh khắc đó, nghe mấy lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ lập tức bừng tỉnh đại ngộ, dường như đã hiểu ra.

Sau đó, Lão Hồ lập tức rời xa ngai vàng, nhìn từ xa.

Khi quan sát, chỉ thấy ngai vàng và vách đá phía sau dường như tạo thành một bức bích họa.

Đầu rồng kia đang ở trong tầng mây.

Toàn bộ bức bích họa dường như toát ra một cảm giác tiên phong đạo cốt, một cảm giác không thể nói thành lời.

Lão Hồ lập tức đi ra phía sau vách đá, đến một đại điện khác, vừa nhìn, chỉ thấy đầu rồng kia đang xuyên qua mây mà ra.

Con rồng ngọc màu đỏ đối diện với một cái đỉnh lớn có sáu chân ở đằng xa!

"Tần gia…" Nhìn cái đỉnh lớn, Lão Hồ cảm thấy có gì đó không

ổn, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Có lẽ nơi đó nguy hiểm.

Cũng có lẽ hắn đã nghĩ nhiều.

Tần Vũ cười cười, nói: "Đi thôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng." "Nơi nguy hiểm đến đâu, cũng sẽ có một tia sinh cơ." Nơi nguy hiểm đến đâu, cũng sẽ có một tia sinh cơ?

Chương 123

Lão Hồ lúc này, nghe Tần Vũ nói xong, trong lòng lập tức cảm thấy kinh hãi, không sai, Tần gia sớm đã nhìn thấu điểm này, biết được bước đi tiếp theo.

Từ chuyến đi Trùng Cốc, Lão Hồ đã âm thầm quan sát từng lời nói, hành động của Tần Vũ.

Mỗi lần đối mặt với nguy cơ, cách giải quyết của Tần gia đều khiến hắn kinh ngạc!

Tần gia!

Rốt cuộc là người như thế nào?

Lão Hồ nhìn, đột nhiên cảm thấy trong miệng có một chút đắng chát.

So với Tần gia, mình là cái gì?

Mô Kim Hiệu Úy ư?

Lão Hồ lắc đầu, rồi đi theo.

Bước vào hậu điện, khi đến gần, Tần Vũ nhìn cái đỉnh lớn trước mắt, một cái đỉnh lớn sáu chân.

Bên dưới, có sáu con thần thú kỳ lân đang quỳ một nửa, đóng vai trò là chân đỉnh, đối mặt với các hướng khác nhau.

Trên trán kỳ lân, lờ mờ có hình Mộ Trần Châu, mỗi con đều đang ngẩng đầu gầm thét lên trời.

Lúc này, khi đang quan sát, Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ vì quan điểm bất đồng mà đang tranh luận.

Đúng lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương bên cạnh Tần Vũ đột nhiên

cùng lúc nhìn lên bầu trời trên đầu, phát hiện có gì đó bất thường.

Chỉ nghe, trên không trung, từng tiếng cười quỷ dị đột nhiên truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ thấy những bóng áo đỏ đang lơ lửng trên không.

"Tiếng quỷ cười!" "Tần gia!" "Tiếng quỷ cười!!!" Khoảnh khắc đó, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đột nhiên căng thẳng, sắc mặt có chút tái mét!

Phát Khâu Ấn, Mô Kim Phù, hộ thân không hộ Quỷ Xuy Đăng; Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tả Lĩnh phải tránh xa; Áo đỏ hung, xác mặt cười, tiếng quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc.

"Thật thú vị, một người là hậu duệ Bàn Sơn Đạo Nhân, một người kế thừa toàn bộ truyền thừa của Mô Kim Hiệu Úy, chỉ nghe thấy tiếng quỷ cười thôi mà cũng sợ đến thế sao?" Tần Vũ không ngờ, mấy người này sau khi nghe tiếng quỷ cười lại sợ đến mức này.

Sắc mặt trắng bệch, có chút run rẩy ư?

Không, Tần Vũ biết, trong mộ Hiến Vương căn bản không có sự tồn tại của quỷ.

Tiếng quỷ cười bây giờ, chẳng qua chỉ là âm thanh kỳ quái do con Đẳng Anh kia phát ra mà thôi.

Lúc này, dù có gặp quỷ thật, với thân phận Phát Khâu Trung Lang Tướng, sao phải sợ mấy thứ đó chứ?

Phát Khâu Ấn vừa xuất ra, có thể trực tiếp tung hoành không kiêng dè gì!

Nghe lời Tần Vũ nói, Lão Hồ có chút bất đắc dĩ.

"Tần gia!" "Không giấu gì ngài." "Không phải mấy người chúng tôi nhát gan, tuy Thiên cung này chỉ được xây dựng trong sơn cốc."

“Nhưng, nó cũng là một loại cổ mộ.” “Hơn nữa, trong cổ mộ tối om, dùng đèn pin soi nửa ngày cũng không phát hiện ra gì, lại nghe thấy tiếng cười khiến người ta nổi da gà, ai mà không sợ chứ!”, Lão Hồ nói.

Đồng thời, Lão Hồ lại đem những chuyện kỳ dị về tiếng quỷ cười mà mình nghe được từ thế hệ trước kể cho Tần Vũ, rằng nếu nghe thấy tiếng quỷ cười trong cổ mộ, e là cái mạng nhỏ cũng khó giữ.

“Kéc kéc kéc!” “Kéc kéc kéc!” Lão Hồ vừa dứt lời, chỉ nghe thấy những tiếng cười lạnh lẽo đó lại vang lên lần nữa, những âm thanh quỷ dị đó khiến mấy người Lão Hồ nghe mà cảm thấy lòng dạ rối bời.

Tuy nhiên, Tần Vũ lại cho rằng, đối với Lão Hồ, Tần Vũ cũng hiểu rõ, trong cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» gia truyền của gã này, chỉ có quyển Phong Thủy, không có quyển Âm Dương.

Dù có gặp quỷ thật, Lão Hồ cũng hết cách.

Tần Vũ thấy Lão Hồ nói cũng kha khá rồi, liền nhặt một mảnh vỡ đồng xanh dưới đất lên, tung hứng vài cái, rồi đột nhiên ném lên trời.

Không lâu sau, chỉ thấy một thi thể nữ mặc áo đỏ, ầm một tiếng rơi nhanh từ trên không xuống, nện mạnh xuống mặt đất, từ từ giãy giụa.

“Kéc kéc kéc!” “Kéc kéc kéc!” Lúc này, chỉ nghe một tiếng cười lập tức truyền ra từ trên người thi thể nữ áo đỏ, có chút quỷ dị.

Thấy cảnh này, Tần Vũ lập tức nhấc khẩu súng máy Thompson trên người lên, bắn thêm mấy phát vào thi thể nữ quỷ dị.

Rất nhanh, một vũng chất lỏng màu đen chảy ra từ người thi thể nữ áo đỏ, tỏa ra một mùi hôi thối.

“Tần gia, thì ra là...” Lão Hồ không ngờ, họ đã gặp phải Xích Y Tiếu Diện Thi, và đã bị Tần gia xử lý bằng súng.

“Đúng vậy!” “Thứ này là tà thuật Đẳng Anh của Hiến Vương!” “Chỉ là một thủ đoạn thôi.” “Thực ra, tiếng cười mà các anh nghe thấy lúc nãy chính là do thứ này phát ra.” “Không tin thì cứ moi ra xem!” Nghe lời Tần Vũ, Lão Hồ lập tức có vẻ nửa tin nửa ngờ, dùng họng súng máy Thompson lật phần đầu của thi thể nữ áo đỏ lên.

Kết quả, sau khi kiểm tra, chỉ thấy nửa thân dưới của thi thể nữ áo đỏ này lại trống rỗng!

Ở nửa thân trên chưa chết, lại là một con quái anh giống hệt con đã thấy trước đó, ngoài việc xấu xí và ghê tởm ra thì gần như không có gì khác biệt lớn.

Chỉ là, nó có một khuôn mặt người.

Cùng với cánh tay dài và móng vuốt sắc bén.

Chương 124

"Mẹ kiếp!" Bàn Tử vừa nhìn thấy, lập tức nổi giận.

Cậu ta lập tức lao đến bên cạnh thi thể nữ áo đỏ do Đằng Anh ngụy trang, hung hăng đá văng nó sang một bên.

Mẹ nó chứ!

Lúc trước, Bàn Tử sợ đến suýt són ra quần vì tiếng quỷ cười này.

Hóa ra, lại là cái thứ vớ vẩn này.

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời, chỉ nghe xung quanh lục tục vang lên những tiếng quỷ cười.

Chỉ thấy trong bóng tối, một vài thứ xanh lè đang ngày càng nhiều, dần dần tiến lại gần.

Bàn Tử dùng đèn pin rọi tới, chỉ thấy những thi thể nữ áo đỏ đang bò trên mặt đất từ từ ngẩng đầu lên, ánh sáng xanh trong mắt chúng càng thêm rợn người.

Sắc mặt chúng tái nhợt, vẻ ngoài có chút hung tợn.

Gương mặt chúng được trang điểm đậm, khóe miệng phát ra tiếng cười lạnh 'kéc kéc kéc'!

"Hít!" Nghe âm thanh này, Lão Hồ tuy có chút không quen, nhưng lúc này đã không còn sợ hãi như vậy nữa.

Trước mắt, những thứ này chẳng qua chỉ là một vài con quái vật do Hiến Vương dùng tà thuật nuôi dưỡng!

Có thể giải quyết được.

Lúc này, chỉ thấy một trong những thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh lao về phía Tần Vũ, Tần Vũ không chút do dự, lập tức dùng báng súng

đập mạnh vào đầu gã này, đánh bay nó đi.

Sau khi rơi xuống đất, thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh đó cũng đau đến mức 'tê tê' kêu thảm!

Dường như có chút phẫn nộ!

Theo tiếng kêu thảm của thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh, những kẻ trong bóng tối cũng như vỡ tổ, mang theo tiếng cười quỷ dị 'kéc kéc', lao tới.

Lúc này, đối với tiếng quỷ cười, Lão Hồ đã hiểu ra.

Tuy nhiên, đối mặt với những gã này, Tần Vũ cũng không hề nương tay!

Lập tức đáp trả bằng đòn phản công mạnh nhất!

Lúc này, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương phối hợp với nhau, thân thủ phi phàm, trong nháy mắt, hàng chục thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh đã bị hai người bắn hạ trong tích tắc!

Lão Hồ và Bàn Tử, cùng với Dương Tuyết Ly, dưới sự yểm trợ lẫn nhau, cũng có thể đối phó với tình hình hiện tại.

Thế nhưng, cùng với tiếng súng máy Thompson, những tiếng quỷ cười cũng ngày càng nhiều.

Đạn trong tay họ không còn nhiều nữa.

"Tần gia!" "Đạn không còn nhiều, chúng ta phải tiết kiệm một chút." Nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ thấy rằng, những thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh xuất hiện này, về cơ bản, không thể dùng những phương pháp thông thường để diệt hết được.

Đúng lúc này!

Tần Vũ đột nhiên nhận ra một tia thay đổi, chỉ thấy những gã này có vẻ hơi hưng phấn.

Theo tiếng ‘kéc kéc’ nhỏ, chỉ thấy trong bóng tối xa xa, Tần Vũ nhìn thấy một gã to hơn, một thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh cỡ cực đại từ từ xuất hiện.

Thi thể nữ áo đỏ này, trông to hơn rất nhiều so với những con họ đang đánh giết trước mắt.

Khi gầm thét, nó càng hung tợn hơn.

Lúc này, không ai ngờ rằng, trong bóng tối, lại có một gã to hơn đang rình mò!

“Kéc kéc kéc!” “Kéc kéc kéc!” Theo tiếng quỷ khóc, gã to lớn đó cũng lao tới, giơ ra móng vuốt sắc nhọn.

Thấy vậy, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương không chút do dự, lập tức lao lên nghênh chiến, cùng với thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh cỡ cực đại đó, lao vào chém giết.

Lúc này, uy lực của hai khẩu súng máy Thompson trong tay cũng khiến gã khổng lồ xấu xí đó, khi đối mặt với đòn tấn công của Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương, có chút khó di chuyển.

Gã thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh đó liên tục thay đổi đường tấn công.

Mấy lần liền, gã khổng lồ không tìm được đường tấn công tốt hơn, phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Một hai lần, thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh cũng chỉ có thể chịu đựng đạn của súng máy Thompson.

Chịu đựng sát thương từ súng.

Mấy chục giây trôi qua, Tần Vũ cũng không ngờ, lớp da của gã khổng lồ trước mắt này lại dày hơn nhiều so với Đằng Anh thông thường.

Gã khổng lồ này, ngoài một vài vết thương sâu hơn ở một số chỗ, những nơi khác cơ bản không có sát thương gì lớn.

Đột nhiên!

Chương 125

Khẩu súng máy Thompson trong tay Tần Vũ đột nhiên tắt ngóm, đang bắn dở thì bị kẹt vỏ đạn.

"Bà nó!" Lúc này, Tần Vũ liếc nhìn một cái, lập tức vứt súng máy xuống, rút ra Tiểu Thần Phong và đoản kiếm Ngư Trường.

Tấn công tầm xa đã thất bại, lúc này, Tần Vũ chỉ có thể dựa vào khinh công và một số bộ pháp, liên tục di chuyển quanh thân thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh cỡ lớn.

Rất nhanh, trong nháy mắt, dưới đòn tấn công của Tiểu Thần Phong và kiếm Ngư Trường, trên người con quái vật thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh liên tục xuất hiện hết vết thương này đến vết thương khác.

Chỉ thấy trên vết thương của nó, máu màu xanh lục không ngừng tuôn chảy.

Vì đau đớn, thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh liên tục né tránh, muốn giữ một khoảng cách nhất định với Tần Vũ.

Lúc này, chỉ thấy đầu của thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh đột nhiên nứt ra, biến thành tám cánh hoa.

Trên mỗi cánh đều có những chiếc răng sắc nhọn.

Trông có chút đáng sợ!

Lúc này!

Chỉ thấy một số xúc tu dày đặc lập tức xuất hiện từ miệng thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh đó, nhanh chóng tấn công về phía Tần Vũ, bao vây từ tứ phía.

Trong chốc lát, nó cũng gây thêm chút khó khăn cho Tần Vũ.

Tuy nhiên, trong quá trình chiến đấu, trên những xúc tu đó, có rất nhiều chất lỏng màu đen liên tục nhỏ giọt xuống mặt đất, truyền ra tiếng 'xèo xèo' ăn mòn.

Có độc và tính ăn mòn!

Lúc này, Tần Vũ sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng có chút kinh ngạc, lập tức cẩn thận với nước bọt của gã này.

Nhưng, điều tốt duy nhất là Tần Vũ cũng biết, năng lực Kim Chung Tráo sau lần nâng cấp trước, đủ để hắn đối phó với gã trước mắt.

Lúc này, khẩu súng máy Thompson trong tay Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã hết đạn từ lâu.

Bây giờ, kết quả duy nhất là chỉ có thể gửi gắm hy vọng chiến thắng vào Tần Vũ.

Cuộc chiến tiếp diễn!

Dấu vết của những thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh thông thường cũng không còn lại bao nhiêu.

Về cơ bản đã bị giết sạch.

Tuy nhiên, bên phía Lão Hồ, họ bắt đầu dùng báng súng máy Thompson tấn công những gã nhỏ không ngừng lao tới, đập chúng một cách tàn nhẫn.

Chỉ cần có thể hạ được một con, là hạ một con!

Tần Vũ vừa chiến đấu, vừa quan sát!

Đúng lúc này, Tần Vũ nhìn vào chiếc đỉnh khổng lồ trước mắt, nảy ra một kế, không biết có khả thi không.

Trong chiếc đỉnh khổng lồ đó, Tần Vũ biết, bên trong chứa đầy dầu xác.

Lúc đó, chỉ cần mở nắp chiếc đỉnh khổng lồ đó ra, sẽ kích hoạt cơ quan, từ sáu con kỳ lân kia, lập tức phun ra lửa!

Ngọn lửa sẽ lập tức đốt cháy dầu xác trong đỉnh.

Xem ra, phải đốt cháy nơi này rồi.

Sau khi khẳng định phương pháp, Tần Vũ lập tức thông báo cho Lão Hồ, tùy thời quan sát tình hình, chuẩn bị sẵn sàng rút lui.

Để tránh xảy ra tai nạn!

Tần Vũ vừa chiến đấu với thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh, vừa tính toán khoảng cách, không ngừng điều chỉnh.

Khi gã to lớn đó dần dần đến gần chiếc đỉnh khổng lồ.

Đồng tử Tần Vũ co lại!

Chính là lúc này!

Chỉ thấy Tần Vũ nắm lấy cơ hội, đồng thời cũng kích hoạt năng lực Kim Chung Tráo, sức mạnh tăng vọt.

Đao thương bất nhập!

Kim cang chi khu!

Hai loại năng lực cũng được kích hoạt cùng lúc!

Lúc này, Tần Vũ dựa vào trạng thái vô địch, hung hăng đâm vào thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh!

Cùng lúc đó, Thần Phong Ngư Trường trong tay Tần Vũ cũng lập tức chém vào cánh tay của gã khổng lồ đó, khiến cánh tay dài của thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh mất đi khả năng chống đỡ.

Chương 126

Trong nháy mắt!

Chỉ thấy gã khổng lồ đó liền hung hăng đâm vào chiếc đỉnh khổng lồ kia!

Ầm!!!

Chiếc đỉnh khổng lồ bị gã to lớn là thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh đâm vào, chiếc đỉnh lập tức nghiêng đi, chỉ thấy một lượng lớn dầu xác lập tức bao phủ khu vực lân cận.

Sau khi nắp đỉnh bị đâm bung ra, chỉ thấy sáu con thần thú kỳ lân dường như phát ra tiếng động.

Giây tiếp theo!

Chỉ thấy sáu cột lửa lập tức phun ra, mang theo ngọn lửa dài!

Trong khoảnh khắc!

Ngọn lửa đốt cháy dầu xác, bùng lên thành đám cháy lớn!

Những thi thể nữ áo đỏ Đằng Anh bị dính dầu xác lập tức bị lửa lớn bao vây, phát ra tiếng gầm thét thảm thiết!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử cũng đỏ trắng xen kẽ, vừa rồi, họ cũng suýt bị dầu xác bao phủ.

Nếu không phải Tần Vũ thông báo trước, e rằng hậu quả gặp phải cũng không thể tưởng tượng được.

Lúc này, sau khi chiếc đỉnh đổ sập và bốc cháy, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng 'kèn kẹt', dường như những cơ quan đó khởi động, phong tỏa tất cả các cửa điện ở đây.

Trong không ra, ngoài không vào!

Giây tiếp theo, đầu rồng trên bức tường đó đột nhiên mở miệng, chỉ thấy một lượng lớn thủy ngân, giống như suối phun, bắt đầu tuôn ra điên cuồng.

Những hạt thủy ngân đó liên tục bắn tung tóe, nhanh chóng tụ lại với nhau, lao nhanh về phía những khoảng trống xung quanh.

Ngoài đầu rồng bằng ngọc đỏ phun ra thủy ngân, ngay cả những bức tượng đồng khổng lồ xung quanh cũng xảy ra biến hóa, từ trên người chúng cũng tuôn ra một lượng lớn thủy ngân.

Tốc độ cực nhanh!

Chẳng bao lâu, mặt đất ở đây cũng sẽ bị thủy ngân bao phủ hoàn toàn, hình thành một môi trường kịch độc.

Thủy ngân lan tràn, lửa lớn bùng cháy, trong nháy mắt khiến cho đại điện thiên cung này trở nên nguy hiểm.

"Tần gia!" "Chúng ta hình như không ra ngoài được nữa!" Lúc này, lối vào của tiền điện không thể ra được vì thủy ngân.

Trong đại điện lại có lửa lớn lan tràn.

Mấy người họ dường như đã bị mắc kẹt ở đây.

Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng.

Sau khi nhìn tình hình trước mắt, Tần Vũ đã có chủ ý, lập tức gọi mọi người trèo lên một tấm bia đá khổng lồ, bảo họ trèo lên xà ngang phía trên, chuẩn bị phá vỡ những viên ngói lưu ly trên đó.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ đi ngang qua một bức bích họa, Tần Vũ thấy có một thứ quan trọng bên trong, lập tức đấm vỡ bức bích họa, lấy ra một vật.

Đó là một chiếc hộp ngọc màu tím.

Một vật rất quan trọng!

Lúc này, một phần xà ngang bằng gỗ của thiên cung bắt đầu bị lửa lớn đốt cháy.

Bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sụp đổ.

Những giọt thủy ngân lan tràn lên trên cũng bám riết không tha, dần dần đến gần xà ngang.

"Nhanh!" "Đi lối này!" Lúc này, ở góc một cây cột xà ngang khổng lồ, Tần Vũ lập tức cầm chiếc ô Kim Cương của Dương Tuyết Lỵ đột nhiên đâm thủng những viên ngói lưu ly phía trên!

Chỉ thấy, một tia nắng chiếu vào.

Cùng với sự xuất hiện của lối ra, rất nhanh, không chút do dự, mấy người cuối cùng cũng rời khỏi thiên cung đầy rẫy nguy cơ này.

Không lâu sau.

Chỉ nghe một tiếng 'ầm ầm' sau lưng, tòa điện vũ thiên cung từng huy hoàng một thời, vào lúc này, đã ầm ầm sụp đổ.

Nhìn vào đống phế tích, khiến tất cả mọi người có chút bàng hoàng.

"Ai!" "Cung điện đẹp như vậy, nói mất là mất." Bàn Tử nhìn tình hình trước mắt, trong lòng đau như cắt, cảm thấy tiếc nuối.

Dù sao, trong thiên cung đó, có rất nhiều đồ trang trí bằng đồng mà cậu ta vô cùng yêu thích.

Lão Hồ nghe vậy, cũng lắc đầu, nói: "Mất thì mất thôi, dù sao, mấy người chúng ta còn sống là được rồi." "Hơn nữa, mẹ nó cậu có thể đừng lúc nào cũng ra vẻ hám tiền như vậy không?" "Thật sự, giống như chưa từng thấy đời vậy." Lão Hồ nghe lời Bàn Tử, cũng thuận miệng dạy dỗ cậu ta.

Lúc này, Bàn Tử nghe vậy, lập tức nổi đóa!?

Chương 127

Tôi hám tiền?

Tôi chưa thấy đời?

Bàn Tử lập tức đứng trước mặt Lão Hồ: "Phì!" "Lão Hồ, mẹ nó, để tôi nói cho cậu biết, từ khi cậu từ chiến trường trở về, không có việc gì lại cứ chạy đến nhà người ta góa phụ con côi, nói là tiếp tế cho người ta." "Cứ cách một khoảng thời gian lại đưa tiền cho người ta." "Cậu coi tôi là ngân hàng chắc?" Bàn Tử càng nói càng tức, tiếp tục nói.

"Còn nữa, cậu có biết không, tôi mở cửa hàng, mẹ nó cậu đã quỵt bao nhiêu tiền thuốc rồi?" "Nếu tôi không hám tiền, mẹ nó bây giờ cậu có thể giữ được cửa hàng ở Phan Gia Viên không, tôi có thể ở lại đến bây giờ không?" Bàn Tử vào lúc này, không cần biết Lão Hồ ba bảy hai mốt, lập tức phản kích quyết liệt, mắng Lão Hồ một trận xối xả.

Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ cũng không dám hó hé gì nữa, lời cậu ta nói cũng có lý.

Lâu như vậy, nếu không có Bàn Tử, chuyện ở Phan Gia Viên đó, không dễ giải quyết.

Nghe vậy, Lão Hồ cũng á khẩu không nói được gì.

"Anh, có muốn uống nước không?" Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đi tới, đưa một bình nước trong, đặt trước mặt Tần Vũ.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, giống như một người phụ nữ dịu dàng, chu đáo, mọi việc đều thuận theo.

Tần Vũ cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Nửa giờ sau, trời tối dần.

Theo tia nắng cuối cùng biến mất, cả sơn cốc đều chìm vào bóng tối.

"Đi thôi!" "Nơi này không phải là nơi để ở lâu." Nói rồi, Tần Vũ lấy ra lân quang đồng, chia cho mọi người.

Đi suốt một mạch, hai giờ sau, trên vách đá cheo leo của sơn cốc, ở một số nơi, Tần Vũ thấy rất nhiều thi thể màu trắng, khô quắt.

Đó đều là những con Đằng Anh vô tình trốn thoát.

Đáng tiếc chúng không thích nghi được với khí hậu, không khí bên ngoài, sau khi bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, lập tức chết.

Trên đường đi, Lão Hồ thỉnh thoảng lại quan sát tình hình bầu trời.

Kết hợp với bố cục trong sơn cốc, Lão Hồ phát hiện ra một hiện tượng, Hắc Trư Hà.

Hắc Trư Hà, theo phân tích của Lão Hồ trong «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật», trên vùng đất chủ yếu này, ắt có cổ thi tác quái, cho nên dẫn đến thi khí từ âm xung lên dương, che khuất bầu trời, là điềm cực kỳ không lành.

Mấy người mò mẫm dưới đáy cốc, đến bên một vũng nước.

Lão Hồ tiếp tục nói: "Tần gia, hôm nay là Hắc Trư Hà, lại là ngày mười chín tháng bảy." "Có lẽ có chuyện lớn không hay rồi.

E rằng sẽ có cương thi tác quái." Nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ gật đầu, nói.

"Tôi biết." "Nhưng, không cần lo lắng." "Cùng lắm thì, tôi một chiêu vặn gãy đầu những gã đó là được." Đối với lời của Tần Vũ, Lão Hồ cũng tin tưởng.

Một chiêu chế địch, Tần gia chắc chắn có thể làm được.

Lão Hồ nói như vậy, cũng chỉ để nhắc nhở mọi người, để mọi

người chuẩn bị tâm lý.

"Tần gia, chúng ta đi thế nào?" Nhìn mặt nước phẳng lặng, lúc này, ngoài việc bơi qua sông, không còn con đường nào khác để lựa chọn.

Nhưng con sông này, ban ngày họ từ đó đến mà.

"Lặn xuống, chúng ta tiến vào mắt nước xoáy đó." Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ nghe vậy, lập tức cảm thấy có chút không thể tin được.

"Cái gì?" "Tiến vào vòng xoáy đó?" "Có được không?" Tiến vào vòng xoáy?

Đó chẳng phải là tìm chết sao?

Ban ngày, Lão Hồ đã chứng kiến uy lực của vòng xoáy mắt nước.

Sức mạnh khổng lồ, đủ để nghiền nát mọi thứ.

Tần Vũ nghe vậy, chỉ cười cười, nói.

"Tôi cũng không nói là xuống ngay bây giờ." "Đợi đi, sau một trăm tiếng đếm, tôi ước tính vòng xoáy sẽ nhỏ lại, đến lúc đó, chính là lúc chúng ta xuống.", Tần Vũ nói.

Lúc này, để kiểm chứng lời của Tần Vũ, Bàn Tử ở bên cạnh âm thầm đếm.

Quả nhiên không sai!

Khi vừa đếm xong một trăm, chỉ nghe tiếng 'rào rào' của vòng xoáy cũng dần nhỏ đi rất nhiều.

Dưới một tia sáng le lói, vòng xoáy đó dần dần thu nhỏ lại.

"Nhỏ lại rồi!" "Quả nhiên nhỏ lại rồi!" Bàn Tử thấy vậy, lập tức chỉ vào vòng xoáy, nói với mấy người đang nghỉ ngơi.

Nhận thấy sự thay đổi này, tất cả mọi người cũng lập tức đứng

dậy.

Chuẩn bị tìm cơ hội thích hợp.

Chương 128

Lúc này, khi vừa chuẩn bị hành động, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười 'kéc kéc kéc', truyền ra từ trên người Bàn Tử.

Sự thay đổi này, có chút dọa Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ.

"Bàn Tử, cậu làm gì vậy?" Nghe tiếng cười, Lão Hồ cẩn thận tiến lại gần, trên mặt thêm một tia cẩn trọng.

"Kéc kéc kéc!" "Kéc kéc kéc!" Bất kể Lão Hồ hỏi thế nào, Bàn Tử cũng chỉ dùng tiếng cười 'kéc kéc kéc' để đáp lại.

Lúc này, mơ hồ, một cảm giác bất an bao trùm lên trái tim của Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ.

Khi Lão Hồ quay người Bàn Tử lại, đột nhiên kinh hãi, liên tục lùi lại.

Lúc này, chỉ thấy sắc mặt Bàn Tử tím tái, lưỡi thè ra rất dài.

Trên lưỡi, lại mọc một khuôn mặt người quỷ dị.

Bàn Tử cười á á không ngừng, có chút âm khí rợn người!

"Mẹ kiếp!" "Bàn Tử, mẹ nó cậu bị quỷ nhập rồi!" Lão Hồ mắng một tiếng, sau đó không nói hai lời, lập tức rút ra móng lừa đen và gạo nếp, Dương Tuyết Lỵ lập tức rút ra dây trói xác, trói Bàn Tử lại.

"Kéc kéc kéc!" "Kéc kéc kéc!" Nghe tiếng của Bàn Tử, Lão Hồ rợn tóc gáy.

"Mẹ nó!" "Tử Bàn Tử, còn cười nữa, đừng trách ông đây không khách khí!", Lão Hồ nói, lập tức lấy ra một cây đinh gỗ đào đặc chế.

"Tần gia!" "Làm sao bây giờ?" Sự việc đột ngột, Dương Tuyết Lỵ chỉ có thể cầu cứu Tần Vũ.

“Không sao, chỉ là trúng Thiệt Chung thôi.” “Thế này, tôi lấy dao cắt nó đi là được.” Tần Vũ nói, rồi lấy ra Tiểu Thần Phong, tìm ra nến, nung trên ngọn lửa một lúc lâu.

Sau đó liền đi về phía Bàn Tử.

Lúc này, Bàn Tử sau khi nhìn thấy Tần Vũ, mặc dù không thể nói, nhưng trong lòng hiểu rõ.

Nhìn mũi dao bị nung đỏ, trong chốc lát, Bàn Tử hoảng hồn.

Tâm trạng có chút suy sụp.

Nhìn mũi dao đỏ rực, Bàn Tử trợn tròn mắt, bắt đầu giãy giụa, phản kháng kịch liệt.

Chính xác mà nói, hẳn là thứ trên lưỡi đang giãy giụa, đang kinh hãi.

Thấy Bàn Tử giãy giụa, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ hai người lập tức tăng thêm lực tay, ghì chặt hai cánh tay của Bàn Tử.

Mặc dù có chút vất vả, nhưng cũng chỉ có thể làm vậy.

Một lát sau, chỉ thấy trên trán Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ, dần dần rịn ra rất nhiều mồ hôi.

Đúng vậy, giữ chặt Bàn Tử đang giãy giụa, còn mệt hơn giết một con lợn nhiều.

Lúc này, nếu không có dây trói xác, e rằng Bàn Tử đã chạy mất rồi, thậm chí còn phản kháng.

Cùng với việc Tần Vũ đến gần.

Rất nhanh, trong đêm đen này, trên bờ sông của sơn cốc này, chỉ nghe một tiếng hét thảm như lợn bị chọc tiết, từ miệng Bàn Tử dần dần truyền đi.

Một lát sau, cục thịt hình mặt người trên lưỡi đó, cùng với chiếc lưỡi đen đó, lập tức bị Tần Vũ cắt ra, trực tiếp thiêu hủy, ném vào đống lửa.

Cơn đau dữ dội, Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, mặc cho máu tươi trên lưỡi chảy ròng ròng, lúc này, cũng không rên một tiếng, chỉ nắm chặt nắm đấm, gắng gượng.

Hét thêm một tiếng, thật sự sợ Tần Vũ trực tiếp dùng dao cắt luôn.

Lúc này, phần còn lại, liền do Lão Hồ tự mình xử lý.

Đối với Lão Hồ đã trải qua mấy lần tôi luyện ở chiến trường, xử lý vết thương như trên lưỡi Bàn Tử, xử lý rất dễ dàng.

Rất nhanh, không lâu sau, chỉ thấy vết thương trên lưỡi Bàn Tử, cuối cùng cũng cầm được máu.

"Tử Bàn Tử!" "Mẹ nó cậu bị làm sao vậy?" Nghe vậy, dưới sự thẩm vấn của Lão Hồ, Bàn Tử cuối cùng cũng kể lại đầu đuôi sự việc.

Lão Hồ nghe xong, cũng không biết nói gì cho phải.

Lão Hồ nói: "Đồ ngu nhà cậu, sớm muộn gì cũng có ngày chết trong tay cái tật hám tiền này!" Lão Hồ nói: "Hơn nữa, loại đồ đó, mẹ nó cậu cũng không xem xét, dám học theo Đại Kim Nha lận ngọc à?" Sau khi hiểu rõ nguyên nhân, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng thở phào nhẹ nhõm, đi đến bên cạnh Tần Vũ.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Tần Vũ, trong lòng có chút run sợ.

Đúng là Tần Vũ cũng đủ tàn nhẫn, không nói hai lời, trực tiếp ra tay, cắt lưỡi cậu ta.

Tuy nhiên, sau khi giải quyết Thiệt Chung của Bàn Tử, vòng xoáy trên mặt nước cũng đã ổn định lại.

Mặt nước một mảnh phẳng lặng.

Lúc này thấy vậy, Tần Vũ lập tức trang bị đồ đạc, sau đó nhảy xuống nước, lặn về phía mắt nước đó.

Chương 129

Tinh Tuyệt Nữ Vương cùng Lão Hồ mấy người, cũng lục tục theo vào.

Dưới nước!

Tần Vũ nhìn thấy hố đen mắt nước đó, bên cạnh hố đen mắt nước, bày rất nhiều tượng điêu khắc bằng đồng khổng lồ, cùng với một thứ bằng đồng giống như móng rồng khổng lồ.

Tiến vào mắt nước, dọc theo hang đá, mấy người xuyên qua một mật đạo hình chữ Hồi, tìm thấy một lối vào của minh cung dưới lòng đất.

Chỉ thấy xe ngựa bằng đồng, phân biệt xếp ở hai bên, kéo dài từ cửa đá cổ mộ đến tận dưới nước.

Lão Hồ bắt đầu quan sát xung quanh.

Lúc này, Bàn Tử có phát hiện, lập tức nói.

"Ê, Lão Hồ!" "Nhìn xem trên đó có một cái cửa nhỏ!" Lúc này, nhờ sự nhắc nhở của Bàn Tử, ở phía trên cửa đá, quả thật có một lầu cửa bằng đồng, công trình cực kỳ tinh xảo, khéo léo tuyệt vời.

"Thiên Môn!" "Thiên Môn!" Nhìn thấy Thiên Môn, Lão Hồ cũng có chút kích động.

Dương Tuyết Lỵ cũng vậy.

Theo ghi chép, chỉ cần tìm thấy Thiên Môn, cũng đồng nghĩa với việc tìm thấy cổ mộ thực sự.

Thông tin về Mộ Trần Châu, cũng sắp sửa sáng tỏ.

"Ha ha!" "Lão Hồ, vào đến đây rồi, nhanh lên, chúng ta mau chóng

lục soát, lấy minh khí!" "Ha ha!" Nhìn Thiên Môn trước mắt, Bàn Tử như thấy được những vàng bạc châu báu phía sau cánh cửa, cùng với việc thăng quan phát tài.

Dù sao chuyến đi Trùng Cốc này cũng quá không dễ dàng.

Lúc này, chỉ có nhiều bảo bối hơn, quan tài cổ mộ lớn hơn, mới có thể an ủi tâm tình của Bàn Tử.

"Đừng vội mừng quá sớm!" "Xem xét trước đã!" Lão Hồ nói, cùng Tần Vũ nhìn về phía Thiên Môn.

Hiện tại, vị trí Thiên Môn rất cao, nếu muốn leo lên Thiên Môn, cần phải nhờ đến công cụ đặc biệt.

Nếu không đừng mong lên được.

Ở phía bên kia, trải qua nhiều lần kinh hiểm, Dương Tuyết Lỵ cũng đã nhìn thoáng hơn, trộm mộ hay không trộm mộ.

Thái độ của Dương Tuyết Lỵ đã thay đổi!

Thực ra, cho dù những thứ này thật sự đặt trước mắt những nhà khảo cổ đó, e rằng cũng không có mạng để khai quật.

Chỉ riêng con thiềm thừ khổng lồ lúc đầu, những gã dày đặc đó, cũng đủ cho đám nhân viên khảo cổ đó uống một bình rồi.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ lập tức lấy ra Phi Hổ Trảo mà ông ngoại Chá Cô Tiếu truyền lại, lại nhìn Tần Vũ.

"Tần tiên sinh, chúng ta hành động thôi!" "Được!" "Cô có chắc chắn lên được không?" Nghe lời Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ gật đầu.

Tuy không tinh thông năng lực của Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng cũng đã dùng một thời gian.

Dương Tuyết Lỵ đều hiểu đạo lý quen tay hay việc.

Rất nhanh, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Tần Vũ cũng lấy ra Phi Long Thần Trảo, móng vuốt móc chặt vào một góc đồng của Thiên Môn, chỉ thấy Tần Vũ như bay trên tường, lập tức leo lên Thiên Môn đó.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ, Tinh Tuyệt Nữ Vương, lần lượt theo lên bệ đá hai bên Thiên Môn.

Xung quanh Thiên Môn không có cơ quan.

Nhưng cũng phải chú ý độc khí bên trong.

Lúc này, Tần Vũ nhắc nhở!

"Cẩn thận một chút!" "Nhớ kiểm tra độc khí, không khí!" "Vâng!" Sau khi mở cánh cửa đồng của Thiên Môn, Dương Tuyết Lỵ lập tức lấy ra một cây nến, đốt lên, đặt trên chiếc ô Kim Cương.

Sau đó, chỉ thấy chiếc ô Kim Cương từ từ đưa nến vào trong.

Một lúc sau, chỉ thấy nến cháy bình thường, chứng tỏ không khí bên trong ổn định, độc khí không quá nghiêm trọng.

Lúc này, chỉ cần đeo mặt nạ phòng độc là đủ.

Rất nhanh, sau khi thông gió một lát, Tần Vũ lập tức chui vào Thiên Môn, ném vào trong mấy cây lân quang đồng.

Cùng với ánh sáng, chỉ thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều tượng đồng khổng lồ, trong tay những bức tượng đồng đó, toàn bộ đều cầm vũ khí là đao dài rìu lớn.

Khi mọi người xuống dưới cửa đá, Tần Vũ lập tức ngăn lại: "Cẩn thận, cơ quan Khảm Đạo!" "Những thứ trong tay mấy bức tượng đồng đó sẽ động đậy!" "Chỉ cần hơi sơ suất, sẽ bị phân thây!" Tần Vũ nói xong, lập tức từ trong ba lô tìm ra một thứ, trực tiếp ném lên Khảm Đạo.

Trong nháy mắt, chỉ thấy phiến đá của Khảm Đạo hơi lún xuống, lập tức truyền ra tiếng cơ quan khởi động.

Vũ khí trong tay những bức tượng điêu khắc đó, lập tức bắt đầu chém xuống, liên tục lặp lại mỗi một động tác.

"Hít!" Nhìn ánh kim loại trên những vũ khí sắc bén, Lão Hồ đều cảm thấy một sự đáng sợ.

Chương 130

Tuy nhiên, trên Khảm Đạo dài hai mươi mét, trông toàn là bóng vũ khí chém loạn xạ, dường như không thấy được một chút quỹ đạo cơ quan nào có thể tìm ra.

Chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên hành động.

Lúc này, Tần Vũ sau khi nhìn những bức tượng đồng khổng lồ đã khởi động, trong nháy mắt, dưới sự giám định của Cơ Quan Thuật, Tần Vũ đã tìm ra quỹ đạo hoạt động của cơ quan, cũng như quy luật.

Những dấu vết bạc đó, hắn có thể dễ dàng nắm bắt được.

Lúc này!

Tần Vũ sau khi hít sâu một hơi, trực tiếp đạp lên chiếc rìu lớn của cơ quan đầu tiên, sau đó, lập tức mượn lực của cơ quan, nhảy lộn về phía trước.

Vượt qua cửa ải đầu tiên.

Sau đó, Tần Vũ lập tức nằm xuống, áp sát mặt đất, né tránh một thanh đại đao chém ngang.

Lập tức xoay người, sau khi liên tiếp né tránh, lại né được một nhát kiếm chém từ bên cạnh, mượn lực tiến lên.

Lúc này, giây tiếp theo, lại thấy một thanh đại đao nữa lướt qua vai Tần Vũ, hắn thực hiện một động tác áp sát, xuyên qua một cơ quan khác.

"Hít!" Nhìn từng động tác của Tần Vũ, cùng với việc thấy được sự nguy hiểm của những cơ quan đó, trong lòng Lão Hồ, lúc này, cảm thấy vô cùng căng thẳng, nắm chặt nắm đấm.

Trong lòng bàn tay, rịn ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Nhìn xem, mỗi một cửa ải nguy hiểm trước mắt, đều khiến hơi thở của ông ta đột nhiên ngừng lại trong giây lát.

Cảm giác đại não của mình đều không thể suy nghĩ được nữa.

Cảm giác Tần Vũ bất cứ lúc nào cũng có thể bị cơ quan đó đập trúng.

Lúc này, Bàn Tử có chút kích động!

Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng vậy.

"Qua rồi!" "Qua rồi!" Theo ánh mắt nhìn đi, lúc này, chỉ thấy Tần Vũ lập tức bay trên tường, với tư thế lộn nhào trên không hoàn mỹ đáp đất, đứng ở phía bên kia của Khảm Đạo, xuyên qua hết lớp này đến lớp khác của cơ quan tượng đồng!

Dường như đã an toàn.

Đột nhiên!

Cùng với tiếng ầm ầm, chỉ thấy ở phía trên Tần Vũ, có một tảng đá khổng lồ đột nhiên trượt xuống!

"Không ổn rồi!!!" Một khắc này, lập tức khiến Lão Hồ chết lặng.

Khoảnh khắc đó, trái tim đột nhiên lạnh buốt!

Lúc này, đối mặt với nguy cơ đột ngột ập đến, Tần Vũ đã sớm có dự đoán.

Tần Vũ lập tức vung ra Phi Long Thần Trảo trên cánh tay.

Cùng với một tiếng 'két', chỉ thấy Phi Long Thần Trảo lập tức kẹt vào khe hở giữa tảng đá và bức tường, tóe lửa, khiến nó từ từ dừng lại.

Sau khi tảng đá dừng lại, Tần Vũ lập tức ấn vào một cơ quan trên

bức tường.

Chỉ thấy, cơ quan tượng đồng Khảm Đạo vốn đang đao quang kiếm ảnh, vào lúc này, cũng thu lại vũ khí, bắt đầu khôi phục trạng thái bình tĩnh.

Tảng đá rơi xuống, cũng bắt đầu từ từ nâng lên!

Tiếp đó, trên mặt đất, một số viên gạch đá liên kết với cơ quan cũng bắt đầu từ từ hạ xuống, để lại một phần an toàn.

Những viên gạch đá còn lại, là lối đi an toàn.

"Hít!" Nguyên bản tưởng rằng Tần Vũ không thể né tránh nguy hiểm, trong lòng chấn động, cũng không nói nên lời.

Ngoài chấn động ra thì vẫn là chấn động.

Lúc này, nguy cơ cơ quan đã được giải trừ.

Dưới sự ra hiệu của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng lập tức bước lên những viên gạch đá còn lại trên mặt đất, nhanh chóng đến bên cạnh Tần Vũ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, sau khi thấy Tần Vũ bình an vô sự, nước mắt lưng tròng, lập tức lao vào lòng Tần Vũ, hung hăng cắn vào vai hắn, không nói gì.

Vừa rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương suýt nữa tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại Tần Vũ nữa.

Bây giờ, ngay cả Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên!

Đối mặt với loại cơ quan này, chỉ có nước bó tay.

Không cần nghĩ nữa!

Quá đỉnh!

Chương 131

Dừng lại một lát, mấy người tiếp tục đi.

Sau khi rời khỏi Khảm Đạo và đi về phía trước một đoạn, chỉ thấy hai bên mộ đạo, xuất hiện những hang đá, trong hang đá chứa đầy đồ bồi táng, đủ loại.

Đồ đồng, đồ xương, đồ gốm, kim bính, âm bính, đồ ngọc, v.v., toàn bộ đều chất đống ở đó.

"Khá lắm!" "Ở đây đã có nhiều đồ như vậy rồi, bên trong chẳng phải còn đỉnh hơn sao!", Bàn Tử có chút kích động, nhìn những món đồ bồi táng trong hang đá, liếc nhìn mấy lần.

Bàn Tử biết, những thứ xuất hiện ở đây, cũng chỉ là đồ bình thường, cho nên, cũng không ra tay lấy bất kỳ món minh khí nào ở đây.

Thứ cậu ta để mắt đến, chỉ có trong quan quách, mới có giá trị.

Rất nhanh, mấy người sau khi rời khỏi gian mộ đạo, ở phía trước không xa, nhìn thấy ba cây cầu đá ngắn và hẹp, đứng ở đó.

Sau khi tất cả mọi người đi qua Tam Thế Kiều, Tần Vũ đến một địa cung, căn cứ vào cách cục phong thủy, tìm thấy mộ thất đặt quan quách.

"Bàn Tử, đi mở đi!" "Được!" Rất nhanh, sau khi Bàn Tử mở cánh cửa gỗ đồng khóa mộ thất, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ hai người ở bên cạnh, đột nhiên hít một hơi khí lạnh, có chút không thể tin được.

Không ai ngờ sẽ gặp phải cách cục quan quách như vậy.

Lúc này, chỉ thấy trong mộ thất, những chiếc quan quách đó gần như được đặt theo hình chữ 'Phẩm', bị một số vòng đồng khóa lại,

treo lơ lửng giữa không trung.

Có một cảm giác quỷ dị không nói nên lời.

"Hít!" "Cách cục như vậy, có chút bất thường." Lúc này, Lão Hồ nhìn quan quách trước mắt, nói.

Đối với Lão Hồ, sự việc bất thường, ắt có yêu dị!

E rằng chiếc quan quách này không đơn giản như vậy.

Ngay cả Bàn Tử lúc này, sau khi mở cánh cửa gỗ đồng, cũng có chút kinh ngạc.

Quan quách trước mắt như vậy, khiến cậu ta cảm thấy bất an.

"Bà nó!" "Lão Hồ, thứ này, chẳng lẽ là quan tài gỗ Âm Trầm, quách đồng xanh mà Trần Hạt Tử nói?" Lúc này, Bàn Tử nhớ lại lời của Trần Hạt Tử.

Phát Khâu Ấn, Mô Kim Phù, Bàn Sơn Tá Lĩnh tầm long quyết; Nhân điểm nến, quỷ thổi đèn, kham dư đảo đấu mịch tinh phong; Thủy ngân ban, dưỡng minh khí, long lâu bảo điện khứ vô số; Quan tài gỗ Âm Trầm, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ lại gần.

Theo một hồi suy đoán, Lão Hồ cũng đưa mắt nhìn về phía Tần Vũ, có lẽ, Tần Vũ sẽ biết.

Nhìn mấy người trước mắt, Tần Vũ cười cười, nói.

"Sao?" "Mới nhìn thấy mấy cái quan tài khó nhằn đã run rồi à?" Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy, lập tức nói: "Ba cái quan tài thôi mà, Bàn gia đây lúc nào sợ, chỉ là hổ cắn nhím, không biết nên xuống miệng chỗ nào thôi." "Thú vị." "Hổ cắn nhím, không biết nên xuống miệng chỗ nào." Tần Vũ tiếp tục nói: "Yên tâm đi, có tôi ở đây trấn giữ, dù Cương thi vương có đến, trước mặt tôi, cũng không làm nên sóng gió gì lớn." Nói xong, Tần Vũ đi đầu vào mộ thất, đến bên cạnh

mấy chiếc quan quách đó.

Thấy vậy, Lão Hồ cũng theo vào.

Bước vào lăng mộ Cá Minh Điện, Tần Vũ biết bên trong không phải là lăng mộ cuối cùng của lão già Hiến Vương, mà chỉ là ba kẻ thế thân do Hiến Vương sắp đặt.

Ba kẻ thế thân này lần lượt đại diện cho ba kiếp trước của hắn.

Lăng mộ thực sự lại là một Thi Mộ, nằm ngay dưới chân Tần Vũ, trên một huyệt phong thủy.

Lúc này, Bàn Tử đến bên cạnh Tần Vũ, nói: "Tần gia, trong ba cỗ quan tài này, liệu có đồ tốt gì không?" Bàn Tử nhìn Tần Vũ.

Suốt chặng đường, Bàn Tử đã gặp quá nhiều chuyện chấn động, giờ đây trong lòng hắn chỉ nghĩ, chỉ cần đi theo Tần gia, chỉ cần Tần gia gật đầu thì tuyệt đối không sai.

Tin Tần gia, được vĩnh sinh!

Nghe Bàn Tử hỏi, Tần Vũ lắc đầu: "Ngoài cỗ quách đồng kia có một con cương thi, hai cỗ quan quách còn lại chẳng có gì cả.

Chỉ là một ít xương khô chắp vá mà thôi." "Hả?" "Không có gì sao?" Bàn Tử nghe vậy, trong lòng có chút tiếc nuối.

Sớm biết thế này, lúc thấy cái động đá kia nên lấy vài món đồ thì tốt rồi.

Ít ra cũng không đến nỗi tay không như bây giờ.

Đúng lúc Bàn Tử đang tiếc hùi hụi thì Tần Vũ lại nói: "Tuy trong quan tài không có gì, nhưng tấm gương đồng trên quách đồng kia lại là một món đồ tốt." "Gương đồng?" Bàn Tử lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Vũ!

"Thật sao?", Bàn Tử vừa nói vừa lập tức đi vòng quanh quách

đồng, tìm kiếm tấm gương đồng đó.

Tần gia đã nói là đồ tốt thì chắc chắn là đồ tốt.

Nói rồi, Bàn Tử định lấy Tham Âm Trảo ra, chuẩn bị móc tấm gương đồng xuống.

Một cú móc, quả thật đã gỡ được tấm gương đồng xuống.

Tấm gương đồng không lệch đi đâu, vừa vặn rơi vào lòng hắn.

Bàn Tử nhìn những đường hoa văn trên gương, công nghệ điêu khắc tinh xảo, quả thực không phải là hàng tầm thường.

"Tần gia!" "Đúng là đồ tốt thật!" Nghe lời Bàn Tử, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên.

Chương 132

Bỗng nhiên!

Không khí có chút kỳ quái!

Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh lập tức nhận ra có điều không ổn, chỉ thấy trên quách đồng phát ra những âm thanh "soạt soạt".

Tựa như có thứ gì đó đang cào vào ván quan tài từ bên trong.

"Không hay rồi!" "Bên trong có thi biến!" Lão Hồ vừa dứt lời thì thấy quách đồng đột nhiên hơi nhô lên, từ mép khe hở bên cạnh, xuất hiện rất nhiều móng tay trắng bệch đang thò ra ngoài.

Xem ra, kẻ này rất hung hãn.

"Bàn Tử, mau đưa tấm gương đồng cậu vừa lấy cho tôi!" Lão Hồ nhìn tấm gương đồng trong lòng Bàn Tử, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Trong «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» có ghi chép về việc dùng gương để trấn yểm.

Tấm gương đồng trước mắt rất có thể dùng để trấn thi sát.

Sau khi nhận lấy tấm gương đồng từ tay Bàn Tử, Lão Hồ lập tức đặt nó về vị trí cũ, úp lên trên quách đồng.

Lúc này, quách đồng vốn đang rung chuyển bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, không còn vẻ kỳ dị bất thường như vừa rồi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, theo một tiếng 'loảng xoảng', tấm gương đồng đột

nhiên rơi xuống!

Lăn đến chân Bàn Tử.

Ngay sau đó, quách đồng lại rung chuyển.

Lần này còn dữ dội hơn lần trước.

Từ mép quan tài, những luồng khí đen nhàn nhạt bốc lên.

Nếu không cẩn thận, con cương thi trong quan tài lần này có thể sẽ phá vỡ sự trói buộc của quan tài mà xông ra ngoài.

Cương thi bình thường thì không sao, nếu gặp phải Bạch hung hay Hắc hung thì phiền phức to.

"Bàn Tử!" "Mau đặt nó lên, nhanh dùng nó đè lại!" Lần này, dù Bàn Tử đã đặt lên, nhưng cỗ quan tài dường như vẫn đang run rẩy.

Từ trong quách đồng truyền ra tiếng "soạt soạt".

Dường như kẻ bên trong có chút khó đối phó.

Lúc này, Bàn Tử mồ hôi lạnh đầy đầu, lập tức nhìn Tần Vũ bên cạnh, nói: "Tần gia, làm sao bây giờ, thứ này hình như không trấn được nó nữa rồi!" Bây giờ ngay cả gương đồng cũng không trấn được kẻ này, Bàn Tử chỉ có thể nhìn Tần Vũ, hy vọng anh có cách giải quyết, có thể trấn áp được nó.

Tần Vũ nhìn quách đồng trước mặt.

Dưới cái nhìn của Hoàng Kim Ma Đồng, Tần Vũ thấy được sự thay đổi bên trong quan tài.

Con Bạch hung bình thường trong quan tài, vừa rồi đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ dị.

Lớp lông trắng trên người nó, giờ đây lại biến thành lớp lông đen kịt quỷ dị.

Có chút giống với Hắc hung rồi.

“Bàn Tử!” “Lấy thứ đó xuống đi.” “Ta đang ngứa tay, vừa hay cần một con cương thi để giải khuây.” Lúc này, Tần Vũ bảo mọi người lùi ra một khoảng cách nhất định, rồi lấy từ trong ba lô sau lưng ra một cây xẻng công binh.

Không nói hai lời!

Tần Vũ móc mạnh vào quách đồng!

Theo lực kéo của Tần Vũ, sợi xích đang treo quách đồng đột nhiên đứt phựt, lập tức rơi xuống!

Va mạnh xuống đất!

Thế nhưng, còn chưa kịp ổn định, chỉ nghe mặt đất vang lên tiếng “rắc rắc”, một vết nứt khổng lồ xuất hiện.

Cỗ quách đồng lập tức rơi xuống dưới.

Tại nơi quách đồng rơi xuống, chỉ còn lại một cái hố đen ngòm.

Đột nhiên!

Sát khí ngút trời từ bên dưới truyền lên!

Một con cương thi lông đen bò lên.

“Hít!” Thấy cảnh này, Lão Hồ lần đầu tiên nhìn thấy Hắc hung thi sát trong truyền thuyết!

Nghe các bậc tiền bối của Lão Hồ kể lại, Hắc hung xuất hiện, mười Mô Kim Hiệu Úy cũng không đủ cho nó nhét kẽ răng.

Chương 133

Ngoài Lão Hồ, Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy có chút khó nhằn, trong ghi chép của ngoại công cô cũng có viết.

Hắc hung xuất hiện, tất sẽ có một trận kiếp nạn!

Lúc này, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ tưởng Tần Vũ không biết sự lợi hại của Hắc hung, lập tức kể ra những truyền thuyết và ghi chép liên quan.

Trong truyền thuyết, chỉ có dòng dõi Phát Khâu Trung Lang Tướng, dùng Phát Khâu Thần Ấn mới có thể trấn áp được Hắc hung.

Thế nhưng!

Sự truyền thừa của Phát Khâu Trung Lang Tướng, theo những gì Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ biết qua một số ghi chép, đã bị cắt đứt từ thời nhà Minh.

Ngay cả Phát Khâu Thần Ấn cũng đã sớm hóa thành mảnh vụn.

Thậm chí còn không biết có tồn tại hay không.

Lúc này, khi Hắc hung xuất hiện, bảo Lão Hồ không sợ hãi là điều không thể!

Ngay khi Lão Hồ chuẩn bị chạy, Tần Vũ ở bên cạnh đột nhiên lao lên, một cú xoay người lộn vòng, hai chân liên tục đá ra!

Chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào đầu con cương thi Hắc hung!

Nó bất ngờ hứng chịu một loạt cú đá liên hoàn!

Nhất thời không kịp phòng bị, con cương thi Hắc hung lập tức bị đá ngã xuống, phát ra tiếng gầm giận dữ!

"Khôi Tinh Thích Đấu!" Giây phút này, nhìn thân pháp của Tần

Vũ, Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc!

Tuy cô không biết Khôi Tinh Thích Đấu, nhưng trong ghi chép của ngoại công, cô đã thấy hình vẽ như vậy!

Khôi Tinh Thích Đấu, khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định, quả thực có thể trấn sát cương thi Hắc hung.

"Khôi Tinh Thích Đấu?" "Tần tiên sinh, anh biết cả tuyệt kỹ này sao?" Dương Tuyết Lỵ nhìn công phu Tần Vũ vừa thi triển, trong lòng đột nhiên không thể bình tĩnh lại được, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi thở của mình có chút dồn dập.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, cô lại được thấy tuyệt kỹ giống hệt ngoại công năm đó, xuất hiện trên người một người đàn ông.

Điều này khiến người đàn ông vốn đã bí ẩn lại càng thêm bí ẩn.

Nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi, Tần Vũ không trực tiếp trả lời mà nhảy thẳng xuống hố đen, lao về phía con cương thi Hắc hung.

Lúc này không phải là lúc thích hợp để nói chuyện phiếm.

Bên dưới cũng là một gian lăng mộ.

Cỗ quỷ quan của Hiến Vương cũng ở trong đó.

Lúc này, Tần Vũ lấy ra Phát Khâu Ấn!

Phát Khâu Ấn: Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Khi Phát Khâu Ấn vừa xuất hiện, con cương thi Hắc hung như thể gặp phải thứ gì đó đáng sợ, đột nhiên chọn giữ khoảng cách với Tần Vũ, gào thét không ngừng.

"Hừ!" "Còn biết sợ à!" Trong bóng tối, dưới cái nhìn của Hoàng Kim Ma Đồng, môi trường bên trong được Tần Vũ nhìn thấy rất rõ ràng.

Nơi này cũng là một phần của vạn năm Thái Tuế, cũng là một phần của tên biến thái Hiến Vương.

Nhìn con cương thi Hắc hung trước mắt, lúc này, Tần Vũ lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Lúc sống làm nhiều điều ác thì thôi đi, chết rồi còn dám không an phận như vậy!" "Chết đi!" Dứt lời, Tần Vũ lập tức hành động!

Một thanh Tiểu Thần Phong, một thanh Ngư Trường Kiếm xuất hiện trong tay Tần Vũ, khoảng cách giữa anh và con cương thi Hắc hung cũng đã rất gần.

Giây phút này, chiến lực của Tần Vũ bùng nổ.

Các loại năng lực được tung ra!

"Mau giúp một tay!" Lúc này, ở phía trên, Dương Tuyết Lỵ thấy Tần Vũ nhảy xuống, bên trong xảy ra giao chiến, cô liền lập tức lấy ra Phi Hổ Trảo, chuẩn bị nhảy xuống.

Thế nhưng, ngay khi Dương Tuyết Lỵ chuẩn bị xuống, gian lăng mộ Cá Minh Điện bỗng xảy ra một cảnh tượng quỷ dị.

Trong gian lăng mộ trống trải, ngoài ba ngọn nến mà Bàn Tử đã thắp, trong mộ thất lục tục sáng lên thêm sáu ngọn nến nữa, cháy leo lét với ngọn lửa màu xanh lục.

Chúng lay động một cách kỳ quái.

Dưới ngọn lửa màu xanh lục, có những bóng đen lúc ẩn lúc hiện, di chuyển theo ngọn lửa.

Tựa như những oan hồn.

"Hít!" Thấy vậy, Lão Hồ hít mạnh mấy hơi khí lạnh, vỗ vai Bàn Tử.

"Bàn Tử, cậu thắp mấy ngọn nến?" "Ba ngọn." Nghe Bàn Tử trả

lời, lòng Lão Hồ thắt lại, lập tức lấy ra xẻng công binh, như thể đối mặt với đại địch.

Bàn Tử thắp ba ngọn, nhưng ở đây lại xuất hiện sáu ngọn.

Chương 134

E rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Dần dần, khi đến gần hơn, Lão Hồ mới phát hiện, những bóng đen trước mắt thực ra là những giao nhân màu đen được chế tác thành dầu đèn.

Những giao nhân này có hình thù kỳ quái, đứng sừng sững ở đó.

Theo ghi chép, giao nhân trong các ngôi mộ cổ lớn thời xưa đều được dùng làm đèn trường minh.

Nhờ vậy, ngọn nến trong mộ cổ có thể cháy hàng nghìn năm không tắt.

"Hóa ra là những thứ này." Đúng lúc Lão Hồ chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ lại có chút kinh ngạc.

Tại vị trí phía trước ba cỗ quan tài hình chữ 'Phẩm' ban đầu, không biết từ lúc nào, lại sáng lên ba ngọn nến đặc biệt, lay động không ngừng.

"?" Nhận thấy sự bất thường, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn sang, thì thấy ba thi thể trẻ em đang cầm những ngọn nến đang cháy.

Trên người ba đứa trẻ, những vết sẹo do thủy ngân còn rất rõ ràng, tròng mắt của chúng cũng trắng dã, nếu không để ý, có vẻ như chúng đang cười, một nụ cười quỷ dị đến khó tả.

"Lão Hồ, lại là đồng nam đồng nữ sao?" Nghe Bàn Tử hỏi, Lão Hồ gật đầu, tiếp tục quan sát, hy vọng có thể phát hiện ra điều gì đó.

Bàn Tử nghe vậy, trong lòng lập tức nổi giận!

"Mẹ nó!" "Hiến Vương đúng là đồ không phải người, đứa trẻ nhỏ

như vậy mà cũng ra tay được?" "Tao thấy, thằng Hiến Vương này là đồ rác rưởi!" "Bàn gia đây nhất định phải phanh thây nó ra tro!" Bàn Tử vừa nói, lại nhớ đến đôi đồng nam đồng nữ gặp ở pháo đài Quan Đông quân trước đây.

Nhất thời, Bàn Tử có chút khó chịu.

Không lâu sau, trong gian lăng mộ này, sau khi Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ quan sát, mọi người cũng không phát hiện ra điều gì.

Dứt khoát hơn, họ trực tiếp đến cái hố vừa bị đập vỡ, xem tình hình của Tần Vũ.

Vừa rồi, tiếng chiến đấu ở bên dưới, không biết vì lý do gì mà đã biến mất.

Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ không khỏi lo lắng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương ở bên cạnh, sau khi nghe thấy hơi thở ổn định trong bóng tối bên dưới, cũng yên tâm hơn.

Lúc này, Lão Hồ lấy ra một ít đồng lân quang còn lại, chuẩn bị ném xuống, khi Lão Hồ và Bàn Tử nhìn vào trong hố đen, đột nhiên, một bóng đen lập tức lao tới, xông thẳng vào mặt họ.

Dưới ánh sáng của đồng lân quang, một khuôn mặt thi thể nhe nanh mọc lông đen đột nhiên xuất hiện trước mắt!

"Hít!" "Không hay rồi!" "Mau lui lại!" "Hắc hung!" Sau khi nhìn rõ tình hình của bóng đen, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức ngã ngồi xuống đất, liên tục lùi về phía sau.

Chẳng mấy chốc, toàn thân họ đã vã ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó, khi Lão Hồ nhìn lại con Hắc hung, chỉ thấy một cái đầu lâu xuất hiện, lăn đến chân Bàn Tử.

Chỉ có một cái đầu lâu, không có thân mình.

Đúng lúc này, bóng dáng Tần Vũ cũng xuất hiện, bước ra từ dưới hố đen.

Trong tay anh, đang kéo lê thi thể của con Hắc hung vừa rồi.

"Phù!" Nhìn thấy cảnh này, Lão Hồ cũng bình tĩnh lại.

Lòng anh đã ổn định hơn nhiều.

Truyền thuyết nói rằng Hắc hung rất lợi hại, nhưng giờ đây, con Hắc hung đó đã bị Tần Vũ giải quyết, thân đầu lìa khỏi cổ.

"Bàn Tử, tìm chút đồ, đem thi thể và hai cái quách kia đốt đi.", Tần Vũ nói, đồng thời ném cái xác trên tay xuống đất.

Đốt những thứ này đi, để tránh tích tụ sát khí, tái sinh thi biến.

"Được!" Bàn Tử đáp một tiếng, liền đeo găng tay, chuẩn bị xử lý thi thể.

Nhưng trên người con Hắc hung này, ngoài mấy lá bùa vàng ra, Bàn Tử phát hiện, toàn thân thi thể Hắc hung dường như mềm nhũn, như một đống bùn nát.

Sự thay đổi của thi thể Hắc hung, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn thấy, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Ban đầu tưởng rằng chỉ bị vặn đứt đầu, không ngờ trên thi thể Hắc hung, những khúc xương, khớp vốn rất cứng rắn, gần như đều bị vỡ nát.

"Hít!" Phát hiện ra sự thay đổi này, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng khó mà bình tĩnh.

E rằng có liên quan đến 'Khôi Tinh Thích Đấu'.

Lúc này, sau khi Bàn Tử xử lý xong thi thể Hắc hung, Dương Tuyết Lỵ lại hỏi Tần Vũ về chuyện liên quan đến 'Khôi Tinh Thích Đấu'.

Tần Vũ nghe xong, cũng tìm một lý do, nói rằng người thế hệ trước có từng hợp tác với Bàn Sơn Đạo Nhân, giao tình sâu đậm.

Nói rồi, liền cho qua chuyện với Dương Tuyết Lỵ.

Đột nhiên!

Chương 135

Một luồng ánh sáng xanh từ trong hố đen xuất hiện.

"Ánh sáng xanh?" "?" Thấy ánh sáng màu xanh lam, Lão Hồ lập tức vây quanh miệng hố, chỉ thấy trong một góc, có ánh huỳnh quang màu xanh nhàn nhạt, không thể nhận ra đó là thứ gì.

Có chút giống quan tài, lại có chút không giống.

"Lão Hồ!" "Kệ mẹ nó đi, Hắc hung còn bị tôi giải quyết rồi, nếu gặp nữa, còn có thứ gì tôi không giải quyết được sao?" "Theo tôi, thăng quan phát tài mới là quan trọng nhất!" "Phải không?" Nghe lời Bàn Tử, mấy người gật đầu, liền nhảy xuống hố đen, đi theo sau Tần Vũ.

Họ hành động có chút cẩn thận.

Lúc này, đi chưa được mấy bước, họ đã đến trước cỗ quan tài phát ra ánh huỳnh quang trong bóng tối.

Môi trường ở đây tuy có chút tồi tệ, nhưng cũng không quá tệ, Lão Hồ và Bàn Tử tìm mấy cây cọc gỗ chắc chắn, chống vào nơi bị quách đồng đập vỡ.

Sau khi dọn dẹp đơn giản, hình dáng bên ngoài của cỗ quan tài lập tức hiện ra trong bóng tối.

Hình dáng bên ngoài của cỗ quan tài này, trông giống như huyền băng màu xanh lam từ dưới đáy biển sâu, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng xanh mê người.

"Chậc chậc chậc!" "Đồ tốt!

Đúng là đồ tốt!" "Quan tài, cái sau lại quý hơn cái trước, tôi thấy nơi này, chắc chắn là nơi đặt quan tài của lão già Hiến Vương, tuyệt

đối không sai.” Bàn Tử vừa nói, vừa yêu thích không buông tay mà sờ vào quan tài.

Sau đó, Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì đó, lại nói: “Lão Hồ, nhìn xem, thứ này làm bằng dược liệu gì vậy?” “Ngọc?” “Thủy tinh?” “Băng ngọc phỉ thúy?” Làm bằng dược liệu?

Nghe Bàn Tử hỏi, Lão Hồ cũng lắc đầu.

Vừa rồi, Lão Hồ cũng đã xem kỹ mấy lần, nhưng cũng không nhìn ra manh mối gì.

Dương Tuyết Lỵ cũng vậy, cũng một vẻ mặt mơ hồ, lắc đầu.

Nhưng, Dương Tuyết Lỵ dường như có chút quen thuộc, nhưng lúc này lại không nhớ ra.

Còn Tinh Tuyệt Nữ Vương, chỉ giữ im lặng.

Khi không ai có thể giải đáp, lúc này, ánh mắt của mọi người đều hướng về Tần Vũ.

“Tần gia, ngài giảng giải một chút đi?” Lúc này, nhìn Dương Tuyết Lỵ trước mắt, Tần Vũ cười cười, nói: “Về thứ này, tôi cũng biết một chút.

Kể cho cô cũng tốt, để cô mở mang kiến thức.” “Chất liệu của cỗ quan tài này là tinh thể lam bảo thạch.” “Một biến thể của thủy tinh xanh.” “Thứ này, trên thị trường chợ đen và chợ công khai, thuộc loại bảo thạch cực phẩm, nhưng rất hiếm khi có loại bảo thạch cực phẩm như vậy được bán ra.” “Nếu xuất hiện, chắc chắn cung không đủ cầu.” Sau khi Tần Vũ nói xong, Dương Tuyết Lỵ dường như nhớ ra điều gì đó, có chút kinh ngạc nói.

“Thạch tinh?” “Tần tiên sinh, tôi nhớ, tôi đã từng thấy ghi chép về thạch tinh trong một cuốn sách cổ, thạch tinh này là thứ chỉ có ở địa ngục u minh phủ.” “Truyền thuyết nói rằng trong địa ngục, có một

loại cối đá làm bằng thạch tinh, đặt ở địa phủ." "Theo ghi chép, phàm là những kẻ tội ác tày trời, sau khi xuống địa ngục u minh phủ, sẽ bị loại cối đá quỷ dị đó nghiền nát, biến thành một vũng thịt nát." "Sau đó, ở một nơi bên cạnh, có những con chó đen của địa ngục chuyên nuốt chửng những vũng thịt nát do những kẻ tội lỗi bị nghiền ra, khiến những kẻ tội lỗi đó vĩnh viễn không thể siêu sinh." "Đời đời kiếp kiếp chịu khổ hình phạt." "Các vị, theo tôi thấy, thứ này quá tà tính, tốt nhất không nên động vào, để tránh rước lấy phiền phức." Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, sắc mặt Lão Hồ có chút do dự, cảm thấy thứ này cũng rất tà tính.

Cũng có chút do dự, có nên mở cỗ quan tài này không.

"Tần gia, hay là chúng ta cẩn thận một chút?" "Tìm lão già Hiến Vương trước đi?" Tần Vũ nghe xong, cười cười, nói: "Không nghiêm trọng như vậy đâu, thứ này tuy là quỷ quan, trông có vẻ hơi tà tính một chút." "Nhưng, lão già Hiến Vương kia chọn thứ này, không thể nào lại chọn một thứ như vậy, một cỗ quan tài vĩnh viễn không thể siêu sinh, để trấn áp chính mình." "Mở ra đi.", Tần Vũ nói.

Trước đó, khi Tần Vũ chiến đấu với Hắc hung, anh đã phát hiện ra kết cấu ở đây.

Nếu muốn vào Thi Mộ nhục thân của Hiến Vương, việc mở cỗ quỷ quan bằng tinh thể thạch xanh này trở thành bước quan trọng nhất.

Nếu không mở cỗ quan tài này, sẽ không thể vào tầng Thi Mộ tiếp theo để lấy Mộc Trần Châu.

Lúc này, thấy Tần Vũ đồng ý mở quan tài phát tài, Lão Hồ cũng hùa theo: "Thay vì lo lắng sợ hãi, chi bằng chúng ta cứ trực tiếp thấy quan tài thì thăng quan, thấy của cải thì phát tài!

Ai ai cũng có phần." "Nếu có cương thi hay đại ca nào, tôi trực

tiếp ấn chết nó là được!" "Đừng quên." "Ví dụ về con Hắc hung vừa rồi." Lão Hồ nói, như cho mọi người uống một liều thuốc an thần.

"Được!" "Sợ gì!" Lúc này, Bàn Tử lập tức xắn tay áo, tiếp tục nói: "Cái nghề thăng quan phát tài này tôi quá quen rồi, nằm mơ cũng thường xuyên luyện tập." "Thật đấy!" "Không sợ trăm chiêu biết, chỉ sợ một chiêu quen." Bàn Tử nói, lập tức nhìn Tần Vũ, nói: "Tần gia nhà ta đã ra lệnh, việc này tôi làm, ngài cứ nghỉ ngơi ở bên cạnh, tôi và Lão Hồ lo được." "Bàn Tử, khá lắm!

Ăn nói đâu ra đấy!" "Hê, đó là điều tất nhiên!" Nói xong, Bàn Tử lập tức cùng Lão Hồ bắt đầu phân công hợp tác, một người phụ trách mở quan tài, một người phụ trách bố trí những thứ phòng chống thi biến.

Bùa Mô Kim, Tham Âm Trảo, Bán Thi Thằng.

Chẳng mấy chốc, dưới sự hợp sức của Lão Hồ và Bàn Tử, họ đã mở được cỗ quan tài thạch tinh.

Lúc này, trong quan tài có một thi thể đang nằm.

Trông thi thể được bảo quản hoàn hảo, không có một chỗ nào mục nát.

Trừ đôi mắt đã bị khoét đi.

Những chỗ còn lại gần như không khác gì người thật.

"Mẹ nó!" "Y như người thật!" Lúc này, Bàn Tử dùng Phược Thi Tác trong tay trói thi thể trong quan tài lại, từ từ kéo ra, để lộ nửa thân trên ra ngoài quan tài.

Sau đó, Bàn Tử không nói hai lời!

Hắn lập tức giơ tay, trái phải cùng lúc, một loạt thao tác bôm bốp, tát vào mặt thi thể bảy tám cái bạt tai.

Miệng thì lẩm bẩm.

“Mẹ nó!” “Cho mày giả vờ này!” “Cho mày ngầu này!” “Thành thật cho Bàn gia đây!” “Hít!” Hành động đột ngột của Bàn Tử lập tức khiến Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ ngây người, nhất thời không thể hiểu nổi.

Chương 136

Chẳng lẽ Bàn Tử bị trúng tà?

Lúc này, ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương ở bên cạnh cũng cảm thấy Bàn Tử có chút kỳ quặc.

Đang yên đang lành, lại đột nhiên căm thù một thi thể.

Hơn cả Ngũ Tử Tư năm xưa, quật mộ quất roi.

"Bàn Tử chết tiệt!" "Mẹ nó mày lên cơn rồi à?" "Tát cái thi thể làm gì?" Lão Hồ nói, lập tức ngăn Bàn Tử lại, đột nhiên tưởng rằng Bàn Tử bị trúng tà.

Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử lập tức chỉ vào thi thể đang bị mình kéo trong tay, nói.

"Lão Hồ, nhìn xem." "Mẹ nó ông không nhìn ra à?" Lão Hồ lắc đầu, nhìn Bàn Tử.

"Cô Dương, còn cô thì sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng giống Lão Hồ, lắc đầu.

Lúc này, thấy Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ không hiểu, Bàn Tử sốt ruột, lập tức nhìn Tần Vũ, hy vọng Tần Vũ có thể nhớ câu nói đó.

"Tần gia!" "Ngài chắc chắn biết mà!" "Biết.", nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ cười cười rồi tiếp tục nói: "Cậu chắc là bị Trần Hạt Tử chém gió rồi." "Nhưng, cũng không sai đâu." "Bị Trần Hạt Tử chém gió?" Lúc này, nghe Tần Vũ nói, đã thu hút sự tò mò của Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ.

"Tần gia, Trần Hạt Tử đã nói gì?" "Mau kể cho chúng tôi nghe với." "Để tôi không phải mù mờ thế này." Thấy vậy, Tần Vũ bèn kể lại, lúc này, Lão Hồ mới hiểu ra nguyên do.

Hóa ra, khi ở miếu Thành Hoàng huyện Cổ Lam, Trần Hạt Tử đã nói với họ, khi ông ta tham gia đổ đấu, trong mộ cổ, hễ gặp thi thể không mục nát, giữ được dáng vẻ như lúc còn sống, thì phải dùng Phược Thi Tác trói chặt lại, sau đó, lại tát mạnh mấy cái bạt tai.

Làm như vậy có thể trấn áp được những kẻ chưa thi biến.

Nếu không cho mấy cái tát, thì cũng đừng hòng mang minh khí ra ngoài.

Sau khi được Tần Vũ kể lại, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng có chút bất đắc dĩ.

Lúc đó, họ quả thực có nghe Trần Hạt Tử kể đoạn chuyện này, chỉ là, họ chỉ coi đó là câu chuyện nhỏ mà Trần Hạt Tử kể mà thôi.

Có những điều không quan trọng, nghe rồi thôi.

Kết quả, Bàn Tử lại ghi nhớ cái phương thức thao tác khá là dị này của Trần Hạt Tử.

Bây giờ, ngay tại đây, đang thực hành.

Lão Hồ lúc này nói: "Lão mù chết tiệt đó, nói cũng không sai, thủ pháp đó cũng là thủ pháp mà Tạ Lĩnh Lực Sĩ năm xưa thường dùng." "Đó cũng là để an lòng người, tránh sợ hãi." "Vì vậy mới làm như vậy." "Được rồi, nhìn này, đặt thi thể này xuống, chúng ta lấy đồ xong rồi mau chóng rời khỏi đây thôi.", Lão Hồ nói, sau đó, khi quay người lại, thấy Tần Vũ đột nhiên đeo găng tay, trong lòng liền có chút tò mò.

"Tần gia, ngài...?" Trước ánh mắt của Lão Hồ, Tần Vũ lạnh nhạt nói một câu: "Không có gì, tôi vặn cái đầu của tên này xuống, có việc cần dùng." "?" "Vặn đầu?" "Có việc cần dùng?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng kinh ngạc.

Nhưng, ngay giây tiếp theo, Tần Vũ đã đến gần thi thể đang bị Phược Thi Tác trói chặt, sau đó, hai tay tiếp xúc với đầu, đột nhiên

‘rắc’ một tiếng!

Một cái đầu lập tức bị Tần Vũ nắm trong tay.

“Hít!” “Tần gia, ngài...” Cảnh tượng trước mắt có chút đột ngột, khiến Lão Hồ lập tức ngây người.

Dương Tuyết Lỵ cũng vậy.

Bàn Tử cũng thế.

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không ngoại lệ.

Tốc độ quá nhanh, không ai kịp phản ứng.

Nhưng, không lâu sau, tại cổ của cái đầu đó, đột nhiên rơi ra một viên châu màu xanh lam, giống hệt chất liệu của quan tài.

Ngay sau đó, cái đầu lâu lập tức khô héo, biến thành bộ dạng của một cái đầu lâu khô.

“?” Nhìn viên châu màu xanh lam vừa rơi ra, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên có chút kích động, chẳng lẽ đây là Mộc Trần Châu?

Sau khi quan sát, viên châu này tuy giống, nhưng có chút khác biệt.

Lúc này, Tần Vũ nhặt viên châu màu xanh lam lên, dưới ánh sáng của đồng lân quang, đến trước một bức tường đá.

Trên bức tường đá này, điêu khắc một con phượng hoàng sống động như thật.

Nhưng, trên một con mắt của phượng hoàng, có một chỗ trống, dường như là cố ý làm vậy.

Thấy vậy, Tần Vũ liền lấy viên châu màu xanh lam trong tay ra, lập tức đặt vào vị trí mắt của phượng hoàng, ấn vào.

“Rắc!” Đột nhiên theo một tiếng ‘rắc’, viên châu màu xanh lam rơi vào trong hố, kích hoạt cơ quan.

Trong khoảnh khắc, con phượng hoàng như thể sống lại.

Ngay sau đó, trên thân phượng hoàng đột nhiên phát ra ánh huỳnh quang màu xanh lam, tiếp theo, một con đường hầm xuất hiện trước mắt.

Sau đó, những chiếc đèn trường minh làm từ giao nhân Đông Hải, lúc này cũng lần lượt sáng lên.

Chiếu sáng con đường hầm, kéo dài thẳng lên trên, thông đến nơi sâu thẳm.

Chương 137

Lúc này, tất cả mọi người đều đi dọc theo bậc thang.

Đi chưa được bao lâu, Tần Vũ nhìn thấy trên một bức tường đá bên cạnh, có khắc chữ 'Minh gian'.

Đi tiếp, Tần Vũ nhìn thấy chữ 'Thế gian', cùng với một mật đạo chưa biết nguyên do.

Nhìn mật đạo, dưới sự quan sát của Hoàng Kim Ma Đồng, mật đạo này lại nối liền với lăng mộ có ba cỗ quan tài vừa rồi, hình thành một mật đạo đặc biệt.

Đi tiếp lên trên, Tần Vũ biết, bên trên hẳn là tiên cảnh trên trời.

Chẳng mấy chốc, theo bước chân tiến lên, tất cả mọi người đã đến một gian lăng mộ rộng lớn, trên một bệ đá.

"Bệ đá?" "Tần gia, có thể đây là một nơi trống không?" "Ở trên kia kìa." Lúc này, theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, Lão Hồ ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh lăng mộ phía trên, đột nhiên xuất hiện một cái hố đen khổng lồ, dường như bên trong ẩn giấu một tầng lăng mộ nữa.

"Tần gia, đây cũng là lăng mộ của Hiến Vương sao?" "Ừm!" "Cái cuối cùng." Lúc này, nhìn lăng mộ phía trên, Tần Vũ cũng biết, ở trên đó, chính là cổ điền quốc, lăng mộ thực sự của Hiến Vương.

Một lăng mộ Thái Tuế nhục thân.

Chỉ cần mở được lăng mộ Thái Tuế nhục thân của Hiến Vương, là có thể vào trong đó, lấy được đầu của lão già Hiến Vương.

Thậm chí, có thể thấy Mộc Trần Châu trong truyền thuyết.

Khiến Mộc Trần Châu tái hiện thế gian.

Lúc này, khi nhìn thấy cái hố đen xuất hiện ở phía trên, biểu hiện của Dương Tuyết Lỵ còn kích động hơn Lão Hồ rất nhiều, thậm chí còn rõ ràng hơn.

Dương Tuyết Lỵ từng bước một đến gần bên dưới hố đen.

Ngước nhìn cái hố đen đó.

Bàn Sơn tìm châu, sau mấy nghìn năm, tâm nguyện của dòng dõi Bàn Sơn cuối cùng cũng sắp thành hiện thực.

Có lẽ, lời nguyền trên người cô, có lẽ từ đây sẽ được xóa bỏ, không còn phải chịu đựng nỗi đau của lời nguyền nữa.

Bất giác, hai tay của Dương Tuyết Lỵ có chút run rẩy, móng tay cắm vào da thịt, một vệt máu tươi nhuộm đỏ móng tay.

Tần Vũ thấy vậy, lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

"Ca ca, tên đó sắp tỉnh rồi." Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như cảm nhận được sự thay đổi, đến bên cạnh Tần Vũ, nói cho Tần Vũ biết tình hình quan sát được.

"Ừm, sắp tỉnh rồi." "Xem ra phải tranh thủ thời gian." Lúc này, khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, nói: "Tiểu A Nặc, em ở đây trông chừng, một mình anh lên trên lấy Mộc Trần Châu." "Đi nhanh về nhanh." Thế nhưng, Tần Vũ còn chưa nói xong, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đã phản đối, không đồng ý để Tần Vũ một mình xông vào nơi nguy hiểm.

"Tần gia!" "Đến lúc này rồi, nếu có nguy hiểm, mọi người cùng nhau đối mặt.

Dù có gặp phải tuyệt cảnh, tôi cũng không hối hận." "Tần tiên sinh, Lão Hồ nói không sai, bây giờ, chúng tôi không thể để một mình anh đi.

Nếu thật sự phải đi một người, thì chỉ có thể là tôi lên đó.” Mấy người vừa nói vừa tranh cãi, cũng không có kết quả.

“Ca ca!” “Cùng nhau lên đi!” “Như vậy, mọi người cũng có thể trông chừng lẫn nhau.” Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Tần Vũ, nói.

Cùng đi?

Mọi người nhìn nhau một cái, cuối cùng quyết định cùng nhau đi lên.

Chẳng mấy chốc, mấy người nhờ sự hỗ trợ của Phi Hổ Trảo và Phi Long Thần Trảo, đã dễ dàng leo vào trong lăng mộ Thái Tuế nhục thân đó, đến tầng cuối cùng.

Nhìn thấy mọi thứ trước mắt.

“Tích đinh!” “Chúc mừng Túc chủ điểm danh tại mộ Hiến Vương!” “Chúc mừng Túc chủ năng lực Kim Chung Tráo được nâng cấp!” “Cấp độ Kim Chung Tráo hiện tại: Quan thứ mười!” “Chúc mừng Túc chủ Kim Cương Chi Khu, năng lực độc hỏa bất xâm được nâng cấp lần nữa!” “Kích hoạt năng lực độc hỏa bất xâm thực thể trong 500 giây.” “Kích hoạt năng lực Kim Cương Chi Khu trong 1000 giây.” “Kích hoạt năng lực Tuyệt đối phản xạ!” Ừm?

Năng lực Tuyệt đối phản xạ?

Lúc này, nhìn thấy thông báo của hệ thống trước mắt, Tần Vũ tiếp nhận thông tin trong đầu.

Kim Chung Tráo: Được mệnh danh là đệ nhất phòng ngự thiên hạ, khi đạt đến quan thứ mười hai viên mãn, không chỉ kim cương bất hoại, không sợ nước lửa độc dược, mà còn có thể không ngủ không nghỉ, công lực vô tận.

Dù chưa đạt đến cảnh giới viên mãn, năng lực phản chấn của Kim

Chung Tráo, quan số càng cao, năng lực hộ thể tương ứng sẽ càng mạnh mẽ, khi đối địch, sát thương phản chấn lên đòn tấn công của đối phương cũng càng lớn.

Ngoài ra, sức mạnh, năng lực của Tần Vũ lại một lần nữa được thăng hoa.

"Ca ca, sao vậy?" Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Tần Vũ liền cảm thấy tò mò, hỏi một câu.

"Không có gì, chúng ta qua bên kia đi." Sau khi vào lăng mộ Thái Tuế nhục thân, bên trong không có bất kỳ đồ bồi táng nào, cũng không có bất kỳ phong cách kiến trúc đặc biệt hay trang trí xa hoa nào, chỉ có hai bệ đá kỳ quái.

Nhìn ra xung quanh, toàn bộ lăng mộ Thái Tuế nhục thân đều có màu xám trắng thống nhất.

Đối với Lão Hồ, nơi này giống như được tạo thành từ cùng một loại nham thạch.

Nhưng, trên tường mộ của lăng mộ Thái Tuế, có vẽ rất nhiều bích họa, ghi lại cuộc đời của Hiến Vương.

Tần Vũ đi về phía bệ đá.

Chương 138

Đột nhiên!

Một bóng người xuất hiện từ trong Thái Tuế nhục thân, duỗi ra cánh tay trắng bệch, chộp về phía Tần Vũ.

"Đồ bỏ đi!" Cảm nhận được một tia biến hóa, Tần Vũ biết đó là thứ gì, lập tức hành động, thi triển Khôi Tinh Thích Đấu!

Chẳng qua là thiếp của Hiến Vương mà thôi.

Lúc này, Tần Vũ tung một cú đá, trúng vào người nữ thi, trong nháy mắt, nữ thi lập tức bay ngược về phía sau, lao về phía Lão Hồ.

Thật trùng hợp, hai tay của nữ thi vừa vặn bóp chặt cổ Lão Hồ, siết chặt!

"Bà nó!" Trong khoảnh khắc, Lão Hồ cảm thấy sắp nghẹt thở.

Lúc này, dù cố gắng thế nào, cũng không thể gỡ nữ thi này ra được.

"Không hay rồi!" "Lão Hồ gặp nguy hiểm!" Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh thấy vậy!

Lập tức giúp đỡ!

Nhưng, điều đáng kinh ngạc là sức mạnh của nữ thi này cũng không nhỏ.

Dù kéo thế nào, cũng không kéo ra được!

Sự việc bất thường tất có yêu ma!

Sắc mặt Lão Hồ có chút tím tái!

Tần Vũ thấy vậy, lập tức đến bên cạnh Lão Hồ, một cú đá mạnh

giáng xuống đầu nữ thi.

Lúc này, nữ thi đột nhiên cảm thấy đau, lập tức buông tay thả Lão Hồ ra, từ nơi Tần Vũ vừa đứng, rơi xuống dưới.

Thấy vậy, Bàn Tử vì tò mò, lập tức đến mép lối vào nhìn xuống.

Dưới ánh sáng của đồng lân quang, chỉ thấy nữ thi kia đột nhiên đứng dậy, nhìn Bàn Tử.

"Bà nó!" Trong khoảnh khắc, Bàn Tử cảm thấy toàn thân lạnh toát!

Lúc này, toàn thân trên dưới của nữ thi đột nhiên sưng phồng lên, giống như một quả bóng bay, càng lúc càng lớn, phình to ra.

"Bùm!" Đột nhiên, cơ thể nữ thi phình to quá nhanh, trong nháy mắt, nữ thi nổ tung!

Nổ rồi!

Khi nữ thi nổ tung, vô số con bướm tử thi từ trong cơ thể nữ thi bay ra, lao về phía đồng lân quang!

Trong khoảnh khắc, bên dưới trở nên tối om.

Thế nhưng, trong lúc lờ mờ, có một số con bướm tử thi dường như chú ý đến đồng lân quang trong tay Bàn Tử, lập tức bay lên, lao về phía Bàn Tử.

"Bà nó!!!" Cảnh tượng này khiến Bàn Tử sợ hãi vội vàng giấu đồng lân quang trong tay đi.

Nhưng, kết quả cũng chẳng khá hơn.

Bất cứ ai có chút kinh nghiệm, đều sẽ biết trên người bướm tử thi có phấn thi, mang kịch độc.

Một khi bị phấn thi dính vào, da sẽ dễ bị thối rữa, chết một cách

oan uổng.

Bướm tử thi bay lên, tình hình có chút không ổn!

Tất cả mọi người đều hoảng sợ!

Đối mặt với bướm thi, như lâm đại địch!

Một hai con bướm tử thi, thì còn dễ đối phó, nhưng trước mắt lại có hàng nghìn hàng vạn con, dày đặc!

"Lão Hồ, lấy đồ nghề ra!

Chúng ta liều mạng!" Bàn Tử hét lên, định lấy bật lửa!

Lúc này, Tần Vũ biết, đối mặt với bướm tử thi, bật lửa tác dụng không lớn, lập tức lấy từ trong ba lô ra một bình rượu trắng, đổ rượu làm ướt quần áo, rồi châm lửa.

Ngọn lửa bùng lên!

Tần Vũ lập tức ném bộ quần áo đang cháy xuống dưới.

Chẳng mấy chốc, chỉ nghe bên dưới truyền ra tiếng lách tách, những con bướm tử thi nhạy cảm với nguồn sáng, lần lượt lao vào, bị lửa thiêu cháy.

Khi nữ thi phát nổ, lăng mộ Thái Tuế nhục thân của Hiến Vương xung quanh đột nhiên co rút lại, như thể sống lại.

Lúc này, nhìn thấy sự thay đổi trước mắt, Tần Vũ biết, phải nhanh chóng đoạt lấy Mộc Trần Châu.

Chương 139

Cùng với sự thức tỉnh của ngôi mộ thịt Thái Tuế, lúc này, chỉ thấy trên những bức tường mộ xung quanh bắt đầu tiết ra những thứ nhờn rít, ngày càng nhiều.

"Lão Hồ!" "Nhanh!

Đưa Bàn Tử đi đặt kíp nổ vào vị trí!" Tần Vũ nói, lập tức chỉ ra mấy vị trí quan trọng.

Sau đó, khi phát hiện ra điều bất thường, Tần Vũ đứng bên cạnh hai bệ đá màu trắng, sẵn sàng ứng phó với tình huống có thể xảy ra trước mắt.

Do bị ảnh hưởng bởi sự hồi sinh của Thái Tuế, hai bệ đá lúc này cũng đang tan chảy, dần dần để lộ ra những thứ bên trong.

Một chiếc mũ phượng, một chiếc quan tài hình người.

Chiếc mũ phượng không có nắp, bên trong ngoài một số minh châu quý hiếm và áo lông vũ chim sẻ ra thì không còn gì khác.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức lấy đi những viên minh châu đó.

Coi như thu chút lợi tức.

Thế nhưng, khi Tần Vũ sắp đến gần chiếc quan tài hình người, chân đột nhiên mềm nhũn, chỉ thấy mũ phượng và quan tài hình người đều chìm xuống, rơi vào hai cái hố đen.

Nhìn hai cái hố đen, Tần Vũ biết đó là mắt của Thái Tuế, cũng là mắt phong thủy của ngôi mộ thịt này.

Lúc này, khi Tần Vũ quay đầu lại, hắn thấy vô số cánh tay bắt đầu dần dần xuất hiện từ trong thân thể Thái Tuế.

Dày đặc, chi chít, nhiều đến hàng vạn.

"Tần gia!" "Tình hình gì đây!" "Nhiều tay quá!" Lúc này, Lão Hồ vì hoảng loạn, nhìn những xúc tu dày đặc trước mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Tuy nhiên, trong tay mỗi người đều cầm một chiếc xẻng công binh, hoặc một vài món đồ sắc bén, không ngừng chặt chém những xúc tu trước mặt.

"Thái Tuế vạn năm được nuôi dưỡng bằng xác người!" "Mẹ kiếp, Hiến Vương lão già này, lại dung hợp bản thân với Thái Tuế." "Hả?" "Thái Tuế vạn năm nuôi bằng xác người?", nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ cảm thấy không thể tin được.

Nhưng, nhìn tình hình trước mắt, dường như lại đáng tin hơn rất nhiều.

"Tần gia, Hiến Vương đó đã dung hợp với Thái Tuế rồi." "Nhưng những cánh tay này là sao?" "Lẽ nào, Hiến Vương thật sự đã dùng hàng vạn người để bồi táng?", Lão Hồ nói, trong một khắc, trong lòng đột nhiên bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ.

"Không sai!" "Trước đó xem những bức bích họa kia, chẳng phải đã hiểu rõ mọi chuyện rồi sao." "Lão già đó, chỉ vì cứu một thiếu nữ, cuối cùng, lúc chết, lại bắt hàng vạn thiếu nữ phải bồi táng!" Theo lời Tần Vũ nói xong, chỉ thấy Lão Hồ đối với lão già Hiến Vương này, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Bây giờ, ông chỉ muốn lôi Hiến Vương ra ngoài ngay lập tức!

Đem xương cốt thân xác của Hiến Vương, toàn bộ ném cho những con quái vật bên ngoài, nào là Đẳng Anh, quái dũng, thiềm thừ...

Lúc này, trong ngôi mộ thịt Thái Tuế, ngôi mộ trước mắt bắt đầu mềm hóa toàn diện, tình hình không thể để kéo dài thêm nữa.

Nghĩ vậy, Tần Vũ lập tức cầm vũ khí, nhảy vào một trong hai con mắt Thái Tuế, bắt đầu hành động của mình.

Trong con mắt Thái Tuế, không gian chỉ đủ cho hai người.

Khoảnh khắc Tần Vũ nhảy xuống, Tinh Tuyệt Nữ Vương đi theo bên cạnh hắn cũng không chút do dự nhảy xuống theo.

"Em cũng xuống?", Tần Vũ có chút kinh ngạc.

"Ca ca, bây giờ một mình anh xuống, em có chút không yên tâm, hơn nữa, em ở đây, em cũng có thể giúp được anh.", nói rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng lấy ra món đồ tiện tay, đứng ở một bên quan tài hình người, chuẩn bị sẵn sàng.

"Cũng được!", Tần Vũ thấy vậy, cũng không nhiều lời, lập tức giao phó cho Tinh Tuyệt Nữ Vương: "Lát nữa lúc anh mở quan tài, cẩn thận tình hình xung quanh." "Nếu gặp phải xúc tu, chặt hết!" "Đợi anh chặt đầu lão già đó xong, chúng ta lập tức rời khỏi đây!" "Được!", Tinh Tuyệt Nữ Vương nói, lập tức gật đầu.

Đối với thân thủ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tần Vũ có sự tin tưởng tuyệt đối.

Nhìn chiếc quan tài hình người trước mắt, Tần Vũ nhớ rằng thứ này không được đóng kín, dứt khoát dùng Tiểu Thần Phong cắt lớp niêm phong bên ngoài.

Sau đó, trực tiếp dùng Tham Âm Trảo cạy nó ra.

Cùng với việc mở quan tài, chỉ thấy bên trong xuất hiện một cái đầu đã ngọc hóa, trên người mặc vương phục mãng bào.

Tần Vũ vừa nhìn, xác định là Hiến Vương không sai!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Tần Vũ mở nắp quan tài hình người, chỉ thấy thân thể Hiến Vương đột nhiên cử động.

Trông có vẻ như có thể sống lại bất cứ lúc nào.

"Hừ!" "Muốn hồi sinh!" "Nằm mơ đi!" Tần Vũ nói, lập tức lấy ra những chiếc đinh trấn thi đã chuẩn bị sẵn trên người, không chút do dự, toàn bộ cắm vào ngực, cánh tay, và bụng của Hiến Vương!

Tần Vũ ra tay cực nhanh!

Trong nháy mắt, Tần Vũ lập tức chặt đầu của Hiến Vương xuống, nắm trong tay.

Cùng lúc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc cũng chặt đứt toàn bộ những xúc tu xuất hiện!

Giành lấy thời gian quý báu!

"Đi!" Lúc này, theo lời Tần Vũ, hai người lập tức đạp lên chiếc quan tài hình người, nhảy ra khỏi vòng vây của con mắt Thái Tuế!

Chương 140

Khi Tần Vũ quay đầu lại, chỉ thấy cái xác không đầu trong quan tài hình người cũng đã bò ra, bắt đầu đuổi theo Tần Vũ!

Tần Vũ biết, đó là vì cái đầu lâu trong tay mình.

Bởi vì cái đầu lâu đã ngọc hóa này, bên trong ẩn giấu Mộc Trần Châu trong truyền thuyết, cho nên, Tần Vũ căn bản không thể từ bỏ!

Lúc này, Tần Vũ nổi giận!

"Muốn chết!" Tần Vũ đối mặt với cái xác của Hiến Vương, xoay người tung một cước, phối hợp với sức mạnh của Thân thể kim cương!

Một cước, Tần Vũ lập tức đá sập vai phải của Hiến Vương!

Trước đó, trong con mắt Thái Tuế, không gian quá nhỏ, Tần Vũ không thể thi triển thân thủ.

Nhưng bây giờ đã ra ngoài, Tần Vũ không cần phải lo lắng nữa!

Lúc này, dưới quán tính của sức mạnh khổng lồ, Tần Vũ lập tức đá văng cái xác Hiến Vương đã dung hợp với Thái Tuế, trong nháy mắt trở lại vào trong con mắt Thái Tuế.

Trong khi đó, Lão Hồ đang chém giết những xúc tu thò ra, liều chết giữ lấy lối vào lăng mộ, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều có chút không thể tin nổi.

Một cái xác không đầu, vậy mà lại bò lên được.

May mà bị Tần gia đá trở lại!

"Bàn Tử!" "Đưa cho tôi mười kíp nổ!" "Nhanh!

Tất cả rút khỏi đây!" Tần Vũ lập tức gọi Bàn Tử, bảo Bàn Tử

chuẩn bị đồ nghề!

Nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử lập tức lấy mười kíp nổ trong ba lô ra, toàn bộ ném cho Tần Vũ.

Ngay sau đó, hắn lập tức rút khỏi ngôi mộ thịt Thái Tuế này!

Lúc này, sau khi nhận kíp nổ, Tần Vũ lập tức châm lửa toàn bộ, sau đó xoay người, ném chính xác chúng vào giữa con mắt Thái Tuế.

"Mau đi!" Mấy giây sau, chỉ nghe một tiếng 'ầm'!

Thân thể Thái Tuế không đầu của Hiến Vương, lập tức bị kíp nổ làm cho tan tành mảnh vụn.

Ngay sau đó, các loại tiếng nổ, sau lưng Tần Vũ, lần lượt vang lên.

Tiếng nổ vang rền, làm cho tai có chút ù đi, ong ong không ngớt.

"Hít!" "Mẹ nó, kíp nổ đúng là đủ mạnh." "Tai cũng ù luôn rồi!" Lúc này, Bàn Tử ngoáy tai, nhìn mật đạo vừa chạy ra phía sau, chỉ thấy nơi đó vì vụ nổ mà gần như đã sụp đổ hoàn toàn.

Nhìn con Thái Tuế Hiến Vương có chút ghê tởm kia, dường như không thể đuổi theo được nữa.

Bàn Tử nói: "Tần gia, xem ra, lão già Hiến Vương đó chắc chắn toi rồi." "Chúng ta chắc cũng an toàn rồi." Nói xong, Bàn Tử thở phào một hơi, dựa vào một bức tường phía sau nghỉ ngơi.

Nói thật, những cảnh kinh hoàng liên tiếp trong ngày hôm nay khiến thần kinh của hắn sắp đứt tung rồi.

Toi rồi?

Nghe lời Bàn Tử, Tần Vũ cũng lắc đầu, nói: "Cậu nghĩ đơn giản quá rồi, cái động thi Thái Tuế Hiến Vương này không dễ giết như vậy đâu." "Vừa rồi, chỗ tôi cho nổ, chỉ là một phần nhỏ." "Vốn không tổn

thương đến nguyên khí của nó." "Có lẽ, không bao lâu nữa, tên đó sẽ hồi phục.", Tần Vũ nói, sau đó, lại tiếp tục nói: "Đi!" "Chúng ta rời khỏi đây trước đã." Theo lời Tần Vũ, hắn lập tức men theo mật đạo tiếp tục đi xuống, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Lúc này, Bàn Tử sau khi nghe lời Tần Vũ, nhìn về phía đó một cái, có chút hoài nghi.

Thế nhưng, đột nhiên, mắt Bàn Tử trợn to, có chút ngây người tại chỗ.

"…" Vốn tưởng đã an toàn.

Kết quả lại không phải như vậy.

Bàn Tử nhìn thấy, ở nơi sụp đổ đó, có rất nhiều xúc tu xuất hiện, bắt đầu lan ra phía này.

Chẳng mấy chốc, một xúc tu đã đến gần Bàn Tử.

Nhìn xúc tu, Bàn Tử cắn răng, lập tức cầm xẻng công binh chém vào nó, chỉ thấy xúc tu đó bị chém thành hai nửa, đột nhiên dừng lại, rồi co về phía sau.

"Chạy rồi?" Nhìn sự thay đổi trước mắt, Bàn Tử tưởng rằng đã tìm ra điểm yếu của đối phương, đang định nhắc nhở Tần Vũ và Lão Hồ, thì thấy cái xúc tu bị chặt đứt kia, đột nhiên bắt đầu phân thành hai, tiếp tục xông tới.

Hả?

Một thành hai?

Lúc này, Bàn Tử có chút ngớ người.

Nhưng, điều khiến Bàn Tử kinh ngạc hơn, là trên thân những xúc tu đó, bắt đầu chảy ra một ít nước đen, trông có vẻ như có tính ăn mòn.

“Mẹ kiếp!” “Sao lại thế này!” Lúc này, Bàn Tử thấy tình hình không ổn, lập tức quay người bỏ chạy, đuổi theo Tần Vũ.

“Tần gia!” “Tên đó chặt ra lại tái sinh được.” “Mẹ nó còn có tính ăn mòn nữa?” Nhìn cảnh tượng vừa rồi, trong lòng Bàn Tử cảm thấy bất an vô cùng.

Chương 141

Chạy được một đoạn, khi Bàn Tử quay đầu nhìn lại, cái xúc tu vốn một thành hai kia, lúc này đã có sự biến đổi cực lớn.

Chỉ thấy ngày càng nhiều xúc tu Thái Tuế, chen chúc đầy cả mật đạo.

Những xúc tu đó ngày càng nhiều!

Sợ rằng có chặt cũng không hết.

"Hít!" "Đúng là biến thái!!!" Nhìn những xúc tu đó, Bàn Tử có chút may mắn, may mà tên này hành động tương đối chậm, nếu không thì sợ rằng cũng là một phiền phức lớn.

Theo Tần Vũ chạy đi không bao lâu.

Chỉ thấy ở nơi vừa chạy qua, những viên gạch đá đột nhiên vỡ nát, có rất nhiều xúc tu Thái Tuế Hiến Vương, lập tức phá đất chui ra, đuổi theo.

Chỉ thấy tốc độ di chuyển của xúc tu Thái Tuế Hiến Vương có phần nhanh hơn!

Ngày càng gần!

"Mẹ kiếp!" "Mau chạy!" Bàn Tử căng thẳng hét lên.

Chẳng mấy chốc, khi mọi người đến được con đường có cạm bẫy đao kiếm trước thiên quan, những xúc tu đó cũng theo đó xuất hiện!

Đang áp sát mọi người.

Nhìn những xúc tu xuất hiện, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng.

Hơn nữa, trong tay họ đang ôm đầu lâu của Hiến Vương, như vậy

chẳng khác nào để lộ mục tiêu, cũng quá thu hút sự thù hận của con Thái Tuế Hiến Vương kia.

"Lão Hồ!" "A Nặc!" "Nhanh!

Lên trước đi!" "Ở bên ngoài đợi tôi!" Lúc này, sau khi Dương Tuyết Lỵ chuẩn bị xong Phi Hổ Trảo, lập tức gọi Lão Hồ.

Dương Tuyết Lỵ cũng lập tức lấy ra ô kim cương, đứng bên cạnh Tần Vũ.

Nhìn những xúc tu Thái Tuế Hiến Vương đang lao tới, Dương Tuyết Lỵ biết, ô kim cương cũng không chống đỡ được bao lâu.

"Tần tiên sinh, tên đó sắp tới rồi, anh không lo lắng chút nào sao?", Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, chỉ thấy trên mặt Tần Vũ, căn bản không có một chút căng thẳng nào.

Bình tĩnh!

Vô cùng bình tĩnh!

Giống như mặt hồ phẳng lặng!

Lo lắng?

Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ chỉ lắc đầu, nói: "Nếu là lúc nãy, tôi khá lo lắng, lo cho các cô." "Nhưng, đến bây giờ, e là không cần nữa rồi." Tần Vũ nói xong, khóe miệng hơi nhếch lên, không nói gì thêm, chỉ nhìn những xúc tu Thái Tuế phía trước.

"Hả?" "Không cần nữa?" "Tần tiên sinh, ý anh là sao?" "Chẳng lẽ chúng ta…" Trong lòng Dương Tuyết Lỵ, đột nhiên nảy sinh cảm giác bất lực.

Nghe lời Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ hiểu rằng, e là chỉ có khó thoát khỏi cái chết, có lẽ lúc đó mới không cần phải lo lắng nữa.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nghĩ như vậy.

Hiện tại, khi Dương Tuyết Lỵ nhìn những con Thái Tuế Hiến Vương sắp đến gần, trên mặt cô lộ ra một nụ cười thê lương, có chút bất đắc dĩ.

Không ngờ, vì nguyên nhân của mình, lại phải trả giá bằng mạng sống của nhiều người.

"Tần tiên sinh!" "Sao vậy?" Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ nói: "Tần tiên sinh, nếu có kiếp sau, tôi sẽ trả lại lời hứa còn nợ anh." "Kiếp sau?" "Nợ tôi lời hứa?" Vừa nghe, Tần Vũ lập tức hiểu ý của Dương Tuyết Lỵ.

Chỉ thấy Tần Vũ cười cười, nói: "Nghĩ nhiều rồi, cô Dương, tôi đâu có bảo cô đi chết bây giờ." Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ đột nhiên bắn ra Thần trảo phi long.

Thần trảo phi long bay ra, trong nháy mắt xuyên qua khe hở của những bức tượng đồng.

Chỉ thấy Thần trảo phi long đó trực tiếp nhắm vào cơ quan của con đường đao kiếm, va vào đó!

Sau đó, lập tức thu về!

Trong khoảnh khắc, những cơ quan xung quanh con đường đao kiếm đột nhiên khởi động lại!

Truyền ra tiếng 'cạch cạch'!

Chỉ thấy con đường đao kiếm trước mắt, đao quang kiếm ảnh, những xúc tu Thái Tuế Hiến Vương đang lao tới, lúc này, lập tức bị những lưỡi dao của cơ quan đó, chém thành mảnh vụn.

Trong nháy mắt, hóa thành một vũng nước đen.

Ngay sau đó, chỉ thấy ở cuối con đường đao kiếm, một tảng đá

khổng lồ, cũng ầm ầm rơi xuống, đè lên những xúc tu Thái Tuế Hiến Vương, chặn kín đầu kia của con đường.

Lúc này, ở con đường đao kiếm, Dương Tuyết Lỵ sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy cô trợn tròn mắt.

Chương 142

Đồng thời, Bàn Tử và Lão Hồ cũng há hốc miệng. 24.

Nhìn những cơ quan khởi động, họ thật sự đã quên mất một chuyện, quên rằng lúc Tần gia vượt qua cơ quan tượng đồng này vốn không hề phá hủy những thứ đó.

Không ngờ, thời khắc quan trọng cuối cùng, lại được cơ quan này cứu mạng, chặn đứng những xúc tu Thái Tuế Hiến Vương đó.

Nguy cơ tạm thời được giải trừ, Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc bên cạnh, cười cười, nói: "Đi thôi, có mười mấy phút, cũng đủ để chúng ta ra ngoài rồi." "Biết đâu, tôi còn có thể nghỉ ngơi một lát." Lúc này, Tần Vũ tính toán quy luật hành động của con Thái Tuế Hiến Vương đó, cũng gần như vậy, sau mười mấy phút, nó sẽ hồi phục, có lẽ sẽ đuổi theo.

Nói xong, Tần Vũ liền xoay người, mượn lực Phi Hổ Trảo, leo lên thiên môn bằng đồng phía trên.

Mấy phút sau.

Tất cả mọi người rời khỏi con đường ngầm dưới nước, trở về vũng nước trong sơn cốc, trôi nổi trên mặt nước.

"Phù!" "Mẹ nó, cuối cùng cũng ra được rồi!" "Ông đây còn tưởng sẽ chết ở trong đó!", Bàn Tử nói.

Lúc này, trên mặt nước, mấy người Tần Vũ ngửa mặt nằm trên mặt nước, hít thở sâu, nhìn lên bầu trời.

Trên bờ vũng nước.

Căng thẳng gần một ngày một đêm, Tần Vũ khó tránh khỏi có chút mệt mỏi, rã rời.

Và cũng khó tránh khỏi có chút đói bụng.

Không bao lâu, bụng Tần Vũ truyền ra tiếng ùng ục, có chút nhịp điệu.

"Ùng ục ~" "Ùng ục ~" Theo tiếng bụng Tần Vũ kêu, bụng những người khác cũng vậy, thật không biết điều.

Trong nháy mắt, cảm giác đói khát ập đến!

"Ca ca!" "Em đói." Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đến bên cạnh Tần Vũ, ánh mắt có chút tủi thân.

Tuy đã sống mấy nghìn năm, nhưng, bây giờ cũng không khác gì người bình thường.

Đói bụng cũng là điều khó tránh.

Nhìn bộ dạng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, Tần Vũ cười cười.

Cô nhóc này, e rằng không ai có thể ngờ, cô nhóc này chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật mấy nghìn năm trước.

Bây giờ lại có chút đáng yêu.

Nhưng, bị Tinh Tuyệt Nữ Vương nhắc nhở như vậy, Tần Vũ quả thực nên tìm chút gì đó để ăn.

Ở gần đây, Tần Vũ biết có một thứ tốt, Mộc Quý.

Mộc Quý!

Một loại thực vật quý hiếm, toàn thân màu xanh biếc, nửa trên giống như thân thể của một người phụ nữ.

Ngũ quan đầy đủ, cằm nhọn cổ thon, không có một sợi tóc hay lông mày nào, cúi đầu nhắm mắt, không động đậy.

Có cách nói 'hỏi không đáp, chạm vào thì cười'.

Nhưng, nửa dưới của Mộc Quý này, hai chân trực tiếp bị quấn trong dây leo già, hòa làm một thể với nó, khó phân biệt.

"Chờ chút, anh đi lấy cho mọi người chút đồ ăn ngon." Nói xong, Tần Vũ nhìn về một hướng, liền quăng ra Thần trảo phi long, mượn lực kéo của nó, leo lên một bụi cây rậm rạp trên vách đá.

Chẳng mấy chốc, ở một nơi ẩm ướt, Tần Vũ ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, tìm thấy Mộc Quý.

Thứ này, ăn vào, thịt ngọt giòn thanh mát, vị tuyệt hảo, nước trong vắt, hương thơm lạ lùng lan tỏa.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ liền nhanh chóng đào thứ này ra, men theo đường cũ trở về.

Lúc này, trên bờ vũng nước, nhìn thấy Tần Vũ trở về, Bàn Tử có chút kinh ngạc.

Lập tức gọi Lão Hồ!

"Này này này!" "Nhìn kìa!" "Vừa rồi Tần gia ra ngoài một lúc, lại dắt một cô gái về?" "Chẳng lẽ?

Dân làng bản địa?" Lúc này, Bàn Tử nhìn Mộc Quý, có chút nghi ngờ, nói.

Hắn nhớ, Tần Vũ không phải đi tìm đồ ăn sao, sao lại ôm một cô gái về?

Nhưng, khi Tần Vũ đến gần, Lão Hồ mới phát hiện ra điểm không đúng.

"Tử Bàn Tử, đừng nói bậy!" "Thứ mà Tần gia mang về, đó thật sự là một thứ tốt đó!", Lão Hồ nói, rồi liền kể ra những lợi ích của thứ đó, khiến người ta cảm thấy không thể tin được!

Không ngờ, Mộc Quý này, lại là bảo vật trong bảo vật!

Chương 143

Mấy phút sau, mấy người Lão Hồ vốn tinh thần có chút mệt mỏi, lúc này, lại trở nên sinh long hoạt hổ.

"Đi thôi!" "Nếu không rời đi, thứ đó sắp lên rồi." Vừa rồi, Tần Vũ đã chú ý đến sự thay đổi bên dưới, liền nhắc nhở.

"Ừm!" Nghe lời Tần Vũ, mọi người lập tức gật đầu, đeo ba lô lên, bắt đầu leo lên vách đá.

Chẳng bao lâu sau hành động, chỉ nghe bên dưới truyền đến tiếng nước xoáy.

Ở trung tâm vũng nước, xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Trong xoáy nước, những xúc tu Thái Tuế Hiến Vương cũng dần dần xuất hiện, sau đó, lộ ra chính là toàn bộ thân xác của Thái Tuế Hiến Vương, bao phủ nửa vũng nước.

"Mẹ kiếp!" "Con quái vật to thế này!" Nhìn tình hình trước mắt, Bàn Tử cũng không ngờ, con Thái Tuế Hiến Vương này, có chút quá lớn rồi.

Trong nháy mắt, nửa cái vũng nước đã biến mất.

"Hít!" "Quá đáng sợ!" Nhìn mãi, Bàn Tử dường như cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức gọi Lão Hồ ở phía trên.

"Lão Hồ!" "Nhìn xem, con Thái Tuế Hiến Vương đó, mẹ nó có phải có chút không bình thường không?" "Tốc độ ngày càng nhanh?" Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ nhìn xuống một cái, sắc mặt đột nhiên đại biến, lập tức phát hiện ra điểm không ổn.

Chỉ thấy Thái Tuế Hiến Vương bên dưới, thò ra nhiều xúc tu, bắt đầu leo lên vách đá!

Di chuyển từng chút một!

Nhưng tốc độ di chuyển cũng không chậm.

“Mau đi!” “Tên đó sắp leo lên rồi!” Lão Hồ nói xong, lập tức tăng tốc độ dưới chân và trong tay, leo lên trên, chuẩn bị nhắc nhở Tần Vũ.

Đối với tình hình bên dưới, Tần Vũ sớm đã biết.

Nhưng, ở phía trên, cũng xuất hiện một số con quái vật khổng lồ, là những con quái vật Đẳng Anh đã gặp trước đó.

Lúc này, những con quái vật Đẳng Anh đó, đang đứng trên tàn tích của pháo đài máy bay.

Những con quái vật Đẳng Anh đó, cũng vừa mới xuất hiện.

Chúng nhe răng về phía Tần Vũ.

“Tần tiên sinh, làm sao bây giờ?”, lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh Tần Vũ, nhìn tình hình phía trên, lo lắng.

“Đừng lo!” “Những tên đó đến vừa đúng lúc!” “Tôi có cách!” Lúc này, Tần Vũ chú ý, tàn tích pháo đài máy bay phía trên, bắt đầu có chút không ổn định, chỉ cần một chút lực nhẹ, liền có nguy cơ rơi xuống.

Nghĩ vậy, Tần Vũ liền lấy ra xẻng công binh, ném về phía tàn tích máy bay.

Không lệch một ly, vừa vặn trúng chiếc máy bay.

Giây tiếp theo, chỉ thấy tàn tích pháo đài máy bay đó, trong nháy mắt mang theo những con quái vật Đẳng Anh rơi xuống, nhắm vào con Thái Tuế Hiến Vương khổng lồ, đập xuống.

Lúc này, chỉ thấy con Thái Tuế Hàm Dương đó, cũng bị tàn tích máy bay khổng lồ từ trên cao đập trúng, theo đó rơi xuống nước.

Bắn lên những cột nước khổng lồ!

“Mẹ kiếp!” “Đập hay lắm!” “Thật hả giận!” Bàn Tử nhìn con Thái Tuế Hiến Vương bị đập xuống, trong lòng đột nhiên thoải mái, hả giận.

Tình huống này, có thể kéo dài thêm một chút thời gian cho mọi người.

Nhìn thấy lối vào động hồ lô phía trên, mọi người lập tức tăng tốc độ leo, khoảng cách đến cửa động cũng ngày càng gần.

Trải qua con đường đao kiếm ở thiên môn, tàn tích máy bay, Lão Hồ biết, lý do Tần Vũ tiến vào động núi hồ lô đó, cũng là để mượn sức của những con thi nữ trong tượng đất, và những con Đằng Anh đó, để giữ chân con Thái Tuế Hiến Vương đang truy đuổi phía sau.

Tiến vào sơn động, men theo mật đạo đi xuống.

Không bao lâu, mọi người sắp đến đáy sơn động, lúc này, chỉ thấy nước tích trong sơn động, đã hạ xuống không ít.

Có những nơi, lộ ra mặt đất dưới nước.

Những loài thủy thảo kỳ dị đó, cũng ít đi rất nhiều, không thể gây ra trở ngại quá lớn cho họ.

Chỉ cần vài nhát, liền dọn sạch sẽ.

“Tần gia!” “Mấy người cứ ở đây đợi, tôi qua bên kia xem tình hình, đi rồi về ngay.” Lão Hồ nói, chỉ thấy ông đeo mặt nạ phòng độc, tay cầm đồ nghề, lặn xuống nước, từ trong hang nước cẩn thận bơi đi.

Chẳng mấy chốc, Lão Hồ đã đến phía bên kia, bắt đầu từ từ ngoi lên mặt nước, sợ kinh động đến những con quái vật đó.

Lúc này, ở phía bên kia, những con thi nữ trong tượng đất đã không còn nhiều như vậy nữa.

Nhưng, Lão Hồ nhìn thấy, trên bờ nơi con Hoắc Thị Bất Tử Trùng bị trọng thương, đám Đằng Anh xấu xí đó, số lượng không ít.

Những tên này, không chỉ bò trên bờ, mà còn lang thang, trôi nổi trong nước.

Quan sát một vòng, sau khi nhìn rõ tình hình trước mắt, Lão Hồ lại lặng lẽ lặn xuống nước, rút khỏi nơi đó.

Chương 144

Trở về sơn động phía sau.

"Thế nào?", lúc này, thấy Lão Hồ trở về, Bàn Tử cũng tiến lên đỡ lấy ông, hỏi.

Nghe lời Bàn Tử, chỉ thấy Lão Hồ lắc đầu, nói: "Sương độc màu trắng bên trong đã tan rồi." "Còn về những con thi nữ trong tượng đất và những con Đằng Anh, chúng vẫn ở trong sơn động." "Số lượng không ít." Nghe Lão Hồ nói xong, Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử đồng thời nhìn nhau, rồi nhìn Tần Vũ.

Họ biết Tần Vũ có sắp xếp.

Bởi vì, hiện tại, cũng chỉ có ngọc thai nhi trong tay Tần Vũ, mới có thể trấn áp được những con quái vật đó, khiến chúng có chút kiêng dè, không dám tiến lên tấn công.

Tần Vũ nhìn ánh mắt của họ, gật gật đầu.

"Yên tâm đi." "Chỉ cần mọi người chuẩn bị tốt!" "Lát nữa, tôi mời mọi người xem một vở kịch hay." "Đợi thêm một phút nữa, chúng ta có thể đi rồi." Lúc này, theo lời Tần Vũ, mọi người cũng tiếp tục quan sát sơn động trước mắt.

Một phút sau, chỉ thấy ở lối vào sơn động đó, đột nhiên tối sầm lại, có rất nhiều xúc tu bò vào.

"Tần gia!" "Nó xuất hiện rồi!" Theo lời nhắc nhở của Lão Hồ, chỉ thấy những xúc tu Thái Tuế Hiến Vương ở lối vào động, trong nháy mắt, bắt đầu lấp đầy toàn bộ lối vào sơn động, nhanh chóng tiến lại gần.

"Hít!" "Tốc độ nhanh thật!" Lúc này, thời cơ cũng đã đến.

“Đi!” Lời vừa dứt, Tần Vũ lập tức dẫn theo mấy người Lão Hồ, chui vào hang nước phía sau, xuất hiện trong tầm nhìn của những con Đẳng Anh đó.

Ở phía bên kia hang nước, cùng với sự xuất hiện của mấy người Tần Vũ, những con Đẳng Anh lập tức nhe nanh múa vuốt.

Hướng về phía Tần Vũ nhe răng.

Sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào!

Lúc này, khi những con quái vật đó đang rục rịch, muốn xông lên, cùng với sự náo động nhe nanh của chúng, Tần Vũ cũng lấy ra ngọc thai nhi.

Trong nháy mắt, những con Đẳng Anh vốn đang xông tới lập tức lùi lại.

Ở khoảng cách vài mét, chúng gầm gừ.

“Bàn Tử!” “Mượn chút máu dùng!” “Hả?” Lời vừa dứt, Tần Vũ nhân lúc Bàn Tử không kịp phản ứng, thanh Ngư Trường kiếm trong tay lập tức rạch một đường trên lòng bàn tay Bàn Tử, tạo ra một vết thương.

Chẳng mấy chốc, rất nhiều máu tươi, lập tức từ vết thương trên lòng bàn tay Bàn Tử, nhỏ giọt xuống, cùng với mùi máu tanh, khuếch tán trong nước.

Trong khoảnh khắc, mặt nước đột nhiên sôi trào!

Sóng cuộn dữ dội.

“Mẹ kiếp!” 25.

Bàn Tử giật mình, nhìn thấy rất nhiều thi nữ trong tượng đất và Đẳng Anh đồng loạt tụ tập, vây quanh!

Rõ ràng, mùi máu tanh xuất hiện trong nước, đã kích thích sự điên

cuồng của chúng, khiến chúng xông lên.

Đối với chúng, so với máu trong nước, một người sống có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Ngoài những con quái vật này, con Thái Tuế Hiến Vương vừa xông vào cũng điên cuồng. 26.

Chúng đồng loạt thò ra xúc tu, nhanh chóng tiếp cận.

Tham lam, hấp thụ máu tanh trong nước.

Lúc này, cũng có một số con Đằng Anh xông về phía Bàn Tử, không chút do dự, lập tức bị Tần Vũ và Lão Hồ dùng súng tiểu liên Chicago hạ gục!

"Mau đi!" Khi Tần Vũ vừa rời khỏi chỗ cũ.

Bàn Tử thấy vậy, cũng lập tức ăn một miếng Mộc Quý.

Lúc này, vết thương vốn đang chảy máu, trong nháy mắt dần dần lành lại, cầm máu.

Nhưng, chỉ thấy những con quái thi Đằng Anh, xúc tu Hiến Vương, đã lao vào tàn sát lẫn nhau.

Cảnh tượng có chút thảm liệt.

Không bao lâu, trên mặt nước trôi nổi xác chết của Đằng Anh.

Cùng với xúc tu của Thái Tuế Hiến Vương.

Mấy người Tần Vũ, nhân lúc chúng tranh đoạt, đã sớm rời khỏi đó, men theo con sông ngầm dưới đất lúc nãy, đi ra khỏi mật đạo, trở về dưới cây hồ lô trước thần miếu.

Tìm lại ba lô đã giấu trước đó.

Không bao lâu, con Thái Tuế Hiến Vương đó cũng xuất hiện.

Xuất hiện từ trong thần điện.

Chương 145

Lúc này, trên người Thái Tuế Hiến Vương, xuất hiện rất nhiều lỗ hổng, cùng với đó, có rất nhiều vết cắn xé.

Khi phát hiện vị trí của Tần Vũ, những con Thái Tuế Hiến Vương đó liền muốn xông tới.

"Hít!" "Tần gia, con này giết không chết à?" Nhìn con Thái Tuế Hiến Vương trước mắt, Lão Hồ không còn bình tĩnh được nữa, nếu cứ bị truy đuổi như thế này, cũng không biết khi nào mới kết thúc.

Chẳng lẽ, bọn họ thật sự phải chạy trốn mãi sao?

Đối với sự lo lắng của Lão Hồ, Tần Vũ cũng hiểu.

Nhưng, tiếp theo, mới là phần thực sự đặc sắc.

"Đừng lo!" "Chỉ cần con quái vật đó bước ra khỏi thần điện, không bao lâu nữa, nó sẽ chết." Theo lời Tần Vũ, quả nhiên, con Thái Tuế Hàm Dương đó không bò được bao lâu, đột nhiên, chỉ thấy nó bắt đầu giãy giụa.

Ở nơi nó bò qua, đột nhiên xuất hiện rất nhiều nước đen kịt, không ngừng tuôn ra.

Cùng với sự xuất hiện của nước đen, con Thái Tuế Hiến Vương đó đột nhiên khô quắt lại, chỉ để lại một cái vỏ rỗng.

"Tần gia, chuyện gì vậy?", lúc này, nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ cảm thấy có chút quá đột ngột.

Con quái vật trước giờ đánh mãi không chết, lại sắp toi rồi?

"Nơi đó vừa rồi, là thế phong thủy Thanh Long Đốn Bút, Bình Phong Tẩu Mã." "Thuộc về phong thủy cách sát cục." "Vừa hay có

thể hóa giải sát khí trên người Thái Tuế Hiến Vương." "Sát khí của Hiến Vương vừa mất, nó sẽ bị ảnh hưởng." "Đồng thời, trong đoạn đường hầm đó, cũng có một số thành phần đặc biệt, có thể hạn chế con quái vật này." Nói rồi, sau khi Tần Vũ ném ra mấy kíp nổ, liền xoay người, trong tiếng nổ 'ầm ầm', mang theo ba lô rời khỏi nơi đó.

Mấy ngày sau, Tần Vũ trở về Bắc Kinh, đột nhiên nghe được một tin tức.

Vì Hứa Nguyện, khiến Ngũ Mạch rơi vào nguy cơ bức tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Cô nhóc Hoàng Yên Yên đó, sau khi không tìm thấy tung tích của hắn, lại ngang nhiên ở lại cửa hàng tổng bộ của hắn, làm bà chủ.

Chuyến đi Trùng Cốc, sau khi mọi người trở về Tứ Cửu Thành, Dương Tuyết Lỵ mang theo đầu lâu ngọc hóa của Hiến Vương, đi tìm một số thiết bị liên quan, để tiến hành quét và tách lớp đầu lâu.

Lúc này, Tần Vũ lại được một phen nhàn rỗi.

Thỉnh thoảng, hắn cũng cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương và Hoàng Yên Yên hai người, chơi vài ván cờ vây, uống trà thơm, ngắm mỹ nữ, dưỡng mắt.

"A Nặc muội muội, em phải nhường chị một nước!" "Không được!

Không được!" "Chơi ăn gian!" "Chơi lại!" "Chơi lại, chơi lại!" Lúc này, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương và Hoàng Yên Yên hai người, cầm quân cờ đen trắng, trên bàn cờ đã giao đấu mấy hiệp, bất phân thắng bại.

Lúc này, chỉ thấy Bàn Tử hớt hải chạy tới, mồ hôi đầm đìa, thấm ướt cả quần áo.

Rõ ràng, Bàn Tử đã gặp chuyện gấp.

Từ khi từ Trùng Cốc trở về, quan hệ của mấy người cũng thân thiết hơn nhiều, đối với Lão Hồ và Bàn Tử không có tâm địa xấu, Tần Vũ cũng không phản đối qua lại.

Tần Vũ cười cười, nói: "Tử Bàn Tử, cậu chạy nhanh thế làm gì, chẳng lẽ gặp phải cương thi mẹ?

Bị người ta đuổi à?" Lúc này, Bàn Tử đến trước mặt Tần Vũ, cúi xuống, thở hổn hển.

"Làm gì có cương thi mẹ nào!" "Tôi nói Tần gia!" "Mau đi xem đi, một cửa hàng của ngài, bị người ta 'điểm' rồi." "Ghê thật, hơn một trăm cảnh sát, hai trăm người của nhà nước, toàn bộ đều đến." "Tất cả đều mặc đồng phục." "Họ muốn niêm phong cửa hàng của ngài." Niêm phong?

Lúc này, nghe lời Bàn Tử, Tần Vũ cũng có chút nghi ngờ, cảm thấy lời Bàn Tử nói có chút không thể nào.

Nhưng, lại không giống như nói dối.

Từ khi nhận những cửa hàng này từ Hoàng gia, hắn cũng đã lo lót ổn thỏa các mối quan hệ trên dưới, trong ngoài.

Hơn nữa, căn bản không vi phạm quy tắc nào của cảnh sát, không thể nào xảy ra chuyện này được.

Chẳng lẽ có người gây sự?

Lúc này, ánh mắt Tần Vũ lạnh đi, nói.

"Đi!" "Cậu đi xem với tôi trước." Nói rồi, Tần Vũ liền theo Bàn Tử đến một chi nhánh dưới quyền.

Chỉ thấy rất nhiều người đang vây quanh ở đó.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ xuyên qua đám cảnh sát và người của nhà nước, cũng tìm được một người quen bên trong, hỏi thăm, tìm

hiểu tình hình cụ thể.

Vừa hỏi thăm, liền hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Nguyên là, gần đây ngày càng có nhiều người nước ngoài đến săn đồ cổ.

Tại cửa hàng của hắn, mấy ngày trước, có một người nước ngoài mua đồ, kết quả, không bao lâu, đột nhiên tìm đến, nói rằng đã mua phải hàng giả tại một chi nhánh của Trích Tinh Bảo Lâu.

Sau đó, ngay cả cơ quan kiểm định quốc tế, cũng đưa ra báo cáo chính xác, xác nhận là hàng giả không sai.

Người nước ngoài đó dường như cũng có thế lực, tìm đến một số phóng viên, tìm đến cả hậu đài của hắn, kết quả chuyện này bị phóng viên thổi phồng lên, bắt đầu nóng lên và lan rộng, làm to chuyện.

Nhưng, dư luận xôn xao, trong mắt mọi người đã ảnh hưởng đến quan hệ hữu nghị quốc tế, dẫn đến cấp trên hạ lệnh, phải xử lý nghiêm túc vụ việc này, nghiêm trị không tha.

Chương 146

Hàng giả?

Trích Tinh Bảo Lâu có hàng giả?

Lúc này, nghe lời của người quen đó, Tần Vũ cũng khẽ hừ một tiếng.

Từ khi mở cửa hàng, tất cả các cửa hàng, đều tuân thủ nghiêm ngặt chế độ của hắn, căn bản không thể nào bán ra bất kỳ một món hàng giả nào.

Bất cứ ai lăn lộn ở Phan Gia Viên, đều biết quy củ của hắn.

Tất cả mọi thứ, ngoài Hoàng Yên Yên của Ngũ Mạch ra, còn có hắn và Tinh Tuyệt Nữ Vương hai người, lúc rảnh rỗi, cũng sẽ giám định một lượt, mới đồng ý cho lên kệ và bán ra.

Cho nên, ba vòng giám định, cũng đã ngăn chặn sự tồn tại của hàng giả trong Trích Tinh Bảo Lâu.

Nhưng hiện tại, lại xuất hiện hàng giả?

Lúc này, nhìn những người đang dán niêm phong, Tần Vũ cũng không phản đối, theo tin tức từ một người quen bên trong, do sự việc này rất quan trọng, cho nên, cũng chỉ tạm thời niêm phong chi nhánh Trích Tinh Bảo Lâu này, để bảo vệ hiện trường, tiếp tục điều tra.

Ngoài cửa hàng của Tần Vũ, một số cửa hàng trăm năm tuổi khác cũng vậy, gặp phải chiêu trò tương tự.

Bị rất nhiều người nước ngoài kiện.

Lúc này, Tần Vũ nhìn tình hình trước mắt, đột nhiên nghĩ đến một âm mưu.

Kết hợp với những chuyện gần đây của Hứa Nguyện và Ngũ Mạch, Tần Vũ nghĩ đến một cái tên.

Có khả năng, có liên quan đến Bách Thụy Liên!

Nhưng, có phải Bách Thụy Liên đứng sau thao túng hay không, chuyện này, cũng cần phải điều tra trước.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ cũng nhờ người quen, điều tra ra toàn bộ tài liệu của người nước ngoài đó.

Theo tài liệu, ngay trong đêm, Tần Vũ liền bắt đầu cử những người lão làng trong tiệm, âm thầm quan sát hành tung của người nước ngoài đó.

Mấy ngày trôi qua, chẳng mấy chốc, tai mắt đã có phát hiện mới.

Mấy ngày nay, tất cả hành tung của người nước ngoài đó, đều chỉ hướng đến cơ quan làm việc của Bách Thụy Liên.

Lúc này, Tần Vũ gần như có thể xác định, Bách Thụy Liên đó và người nước ngoài đó, có quan hệ mật thiết.

"Ha ha, có chút thú vị!" "Hay cho một Bách Thụy Liên!" "Cũng tốt, tôi cũng muốn xem xem các người có thể làm nên trò trống gì!", hiện tại, Tần Vũ kết hợp điều tra ngầm và những gì mình biết, phân tích.

Chẳng mấy chốc, kết quả phân tích cũng đã xác định gần xong.

Đối với Bách Thụy Liên, âm mưu của chúng, không chỉ nhắm vào Ngũ Mạch, Lão Triều Phụng.

Xem ra, chúng cũng bắt đầu nhắm vào những cửa hàng như của hắn, âm mưu thông qua việc thâu tóm các cửa hàng cũ, để kiểm soát độc quyền thị trường đồ cổ minh khí trong nước. 27.

"Cũng tốt, đã không biết sống chết thì tôi sẽ chơi cùng các người."

Tần gia nói, sau đó chỉ thấy khóe miệng anh hơi nhếch lên, mang theo một tia hứng thú!

Thực ra, Tần Vũ sớm đã biết âm mưu của Bách Thụy Liên, chỉ là, vốn tưởng rằng cần một khoảng thời gian nữa xung đột mới bùng nổ, cho nên, không để ý.

Kết quả, không ngờ, Bách Thụy Liên đã hành động trước, phát động một cuộc chiến không khói súng vào ngành đồ cổ trong nước.

Bị nhắm vào, e rằng, cũng là vì lần triển lãm bảo vật trước đó, khiến chúng có chút mất mặt.

Cho nên, cũng dẫn đến việc khiến Bách Thụy Liên, thế lực sưu tầm thương mại nước ngoài này, ghi hận hắn.

Thực ra, lần đó thật sự là ngoài ý muốn, hoàn toàn là hiểu lầm, không liên quan gì đến Tần Vũ!

Lúc này, nghĩ đến chuyện liên quan đến Bách Thụy Liên, chỉ thấy trong ánh mắt Tần Vũ, dần dần lộ ra một tia hung ác, phảng phất, giống như một cơn bão đáng sợ, sắp sửa ập đến.

Đã chọc vào hắn, vậy thì nên gánh chịu hậu quả.

Lúc này, tại Trích Tinh Bảo Lâu của Tần Vũ, Hoàng Yên Yên đã thu dọn xong hành trang, chuẩn bị đi đến một thành phố ở Giang Nam để tìm kiếm manh mối giải quyết nguy cơ của Ngũ Mạch.

"Định đi tìm vị khí công đại sư kia sao?" Nói rồi, Tần Vũ gỡ chiếc tai nghe mà Hoàng Yên Yên đang đeo xuống, nhìn cô ấy.

"Vâng!" Thấy Tần Vũ hỏi, Hoàng Yên Yên cũng ngồi xuống bên cạnh, kể lại đầu đuôi câu chuyện: "Anh Tần, cha đã đưa cho em một đồng Khuyết giác Đại Tề Thông Bảo, bảo rằng người em cần tìm năm đó cũng là một thành viên tham gia giám định bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ." "Tất cả ảnh chụp đều đã có." "Chỉ cần tìm được

người đó, có lẽ em sẽ tìm ra đáp án để giải quyết nguy cơ hiện tại của Ngũ Mạch." "Có lẽ, ông ấy cũng sẽ giúp em." "Giúp em giám định bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ." Nghe Hoàng Yên Yên nói, Tần Vũ lắc đầu rồi đáp: "Cô ngốc à?

Nếu đi một mình thì không được đâu, nguy hiểm lắm." "Anh yên tâm, Hứa Nguyện cũng sẽ đi cùng em." "Đợi một lát nữa." "Hứa Nguyện đi cũng vô ích thôi!" Tần Vũ nói.

Hoàng Yên Yên vừa nhắc đến Hứa Nguyện thì đúng lúc này, Hứa Nguyện bước vào với vẻ mặt rệu rã.

Rõ ràng, sự việc đột ngột này khiến đầu óc anh ta quay cuồng.

Hiện tại, một mặt phải đối phó với Lão Triêu Phụng, mặt khác phải chống lại âm mưu của Bách Thụy Liên, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Bây giờ, mọi luồng dư luận đều đang đẩy anh ta lên đầu sóng ngọn gió, rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn vào.

Chương 147

Trên mặt báo, Hứa Nguyện giờ đây như một vị công thần bị đặt lên bàn thờ, một sứ giả chống hàng giả, một truyền nhân Ngũ Mạch đại nghĩa diệt thân!

Thậm chí còn là người dám đứng lên chống lại sự bất công.

Mọi người đều đang chờ xem Ngũ Mạch sẽ giải quyết mớ bòng bong này như thế nào.

“Anh Tần, lâu rồi không gặp.” Hứa Nguyện nhìn Tần Vũ, vẻ mặt lúc này lộ rõ sự bất lực khó nói thành lời.

Vì bốc đồng mà anh ta đã gây ra không ít rắc rối phiền phức, có chút khó giải quyết.

Bây giờ, nếu không nhanh chóng xử lý nguy cơ của Ngũ Mạch, e rằng chẳng bao lâu nữa, anh ta sẽ trở thành tội nhân của cả gia tộc.

Thấy Hứa Nguyện chào hỏi, Tần Vũ cũng gật đầu.

“Ngồi đi!” “Có chuyện gì thì cứ từ từ giải quyết.” “Còn về vị khí công đại sư họ Đái kia, đừng tìm nữa, đi cũng vô ích thôi.” “Vô ích?

Sao có thể?” Nghe Tần Vũ nói, Hoàng Yên Yên có chút kinh ngạc!

Chỉ thấy Tần Vũ nói tiếp: “Về bí mật của bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ, tuy tôi không tinh thông lắm, nhưng cũng biết một vài điều.” “Thật đấy, thay vì đem đồng Khuyết giác Đại Tề Thông Bảo kia tặng cho gã lừa đảo đó, chi bằng để ở chỗ tôi.” “Tiện thể giúp tôi chặn giấy tờ cũng không tệ.” Nghe những lời của Tần Vũ, cả Hoàng Yên Yên và Hứa Nguyện đều kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Anh Tần, anh biết giám định Thanh Minh Thượng Hà Đồ sao?” “Ừm!” “Biết một chút.” Biết một chút?

Nghe Tần Vũ nói xong, Hứa Nguyện có phần kích động.

Nếu Tần Vũ có thể giám định được Thanh Minh Thượng Hà Đồ, đối với Ngũ Mạch mà nói, đó là kết quả không thể tốt hơn.

Tuy nhiên, Hứa Nguyện và Hoàng Yên Yên vẫn có chút nghi ngờ. 28.

Tần gia biết nếu không lấy ra hàng thật giá thật, hai người này vẫn sẽ còn hoài nghi.

Ngay lập tức, Tần Vũ liền ra lệnh: "A Nặc, đi lấy cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ còn thiếu của ta ra đây, để hai người họ mở mang tầm mắt một chút." Nghe Tần Vũ nói, A Nặc gật đầu, rồi đi vào gian nhà sau.

Thật sự có cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ còn thiếu sao?

Sao có thể?

Bức tranh đó lại có phần bị thất lạc ư?

Lúc này, nghe Tần Vũ nói xong, Hứa Nguyện và Hoàng Yên Yên lại một lần nữa chấn kinh!

Có chút không dám tin.

Vốn dĩ họ cho rằng, Thanh Minh Thượng Hà Đồ chỉ có thật giả, không ngờ lại tồn tại một cuộn tranh bị thiếu.

Vài phút trôi qua.

Rất nhanh, chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc từ nhà sau mang ra một chiếc hộp, đặt lên bàn trước mặt họ.

Chiếc hộp màu đen cổ kính.

Nhìn chiếc hộp đựng cuộn tranh, Tần Vũ nói: "Mở ra xem trước đi, đây là cuộn Thanh Minh Thượng Hà Đồ gia truyền của tôi đấy."

“À, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng của tôi.” “Nếu không, tôi sẽ bắt Ngũ Mạch các người đền cho tôi một cô nương đấy.” “Dù sao thì, gần đây tôi đang thiếu một nha đầu ấm giường.” Nói rồi, Tần Vũ liếc nhìn Hoàng Yên Yên, cười một cách đầy ẩn ý.

“Anh Tần!” “Anh thật là phiền chết đi được!” Nói rồi, Hoàng Yên Yên có chút hờn dỗi.

Cô chỉ lườm Tần Vũ một cái, rồi lại quay sang nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc bên cạnh: “A Nặc, chị không quản anh của chị à!” “Cứ để anh ấy như vậy, sao mà được chứ.” Nghe Hoàng Yên Yên nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng mỉm cười.

Thấy vậy, Hoàng Yên Yên cũng không thèm để ý đến Tần Vũ nữa, trực tiếp mở cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ ra, xem xét từng chút một.

Càng xem, cô càng kinh ngạc.

Từ chất liệu, giấy vẽ, đến bút pháp và nội dung, tất cả đều không thể nghi ngờ là hàng thật, không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Lúc này, Hoàng Yên Yên nhìn Tần Vũ: “Anh Tần, bức tranh này tuy là một phần của Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Nhưng, làm sao Ngũ Mạch chúng ta có thể xác định được bức tranh trong bảo tàng là thật chứ?” “Muốn xác định thật giả, đơn giản thôi!” “Thế này nhé, hai người xem tấm ảnh này trước, xem bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ trên đó có gì khác biệt với cuộn tranh của tôi không.” Có khác biệt ư?

Lúc này, dưới sự cố ý nhắc nhở của Tần Vũ, Hoàng Yên Yên và Hứa Nguyện lại xem xét một lần nữa.

Một lát sau, Hoàng Yên Yên nói: “Hình như…” “Một bên của tấm ảnh và một bên của cuộn tranh, hình như có thể nối liền với nhau,

trông có vẻ khớp.” Lúc này, nghe Hoàng Yên Yên nói xong, Hứa Nguyện cũng chú ý đến sự khác biệt giữa tấm ảnh và vật thật.

Sau khi so sánh và quan sát, có vẻ như bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ đang được cất giữ trong viện bảo tàng và cuộn tranh này về cơ bản đều được sáng tác trong cùng một thời kỳ.

Ngay cả những đường vân trên giấy vẽ cũng có nhiều điểm tương đồng.

Lúc này, Hứa Nguyện lại phát hiện ra điều gì đó.

Anh ta nói: “Anh Tần, lẽ nào cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ này và bức tranh được cất giữ trong bảo tàng vốn dĩ là cùng một bức, sau này vì một lý do nào đó nên mới bị tách ra?” Lúc này, Hứa Nguyện cảm thấy suy đoán của mình có chút khó tin, nhưng vẫn nói ra.

Nhìn Hứa Nguyện, Tần Vũ mỉm cười.

“Đúng vậy!” “Bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ được cất giữ trong bảo tàng vốn đã thiếu mất một nửa nhỏ.” “Còn một điểm nữa, trong xã hội thời đó, với mức độ sầm uất của Biện Hà dưới triều Tống, từ đầu đến cuối không thể chỉ có bấy nhiêu cảnh vật trên tranh.” “Đừng quên, trong các ghi chép cổ, Thanh Minh Thượng Hà Đồ đã ghi lại toàn cảnh sầm uất nhất của cả kinh thành, vậy nên một họa sĩ dù có gan lớn đến đâu, sao dám bỏ sót hay vẽ thiếu một phần?” “Suy cho cùng, hoàng đế cũng không phải kẻ ngốc.” “Chắc chắn sẽ nhìn ra được bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ có đầy đủ hay không.” “…” “Vì vậy, chỉ cần so sánh bức tranh của Bách Thụy Liên với cuộn tranh này, nếu đường vân không khớp, thì chúng ta có thể khẳng định, bức tranh của đối phương là hàng nhái.” Tần Vũ vừa nói, vừa giảng giải lịch sử, lúc này, chỉ thấy Hứa Nguyện có vẻ kích động, sắp không nói nên lời, chỉ liên tục vỗ đùi!

Chương 148

“Tôi hiểu rồi!” “Tôi hiểu rồi!!!” Giờ phút này, Hứa Nguyện cuối cùng cũng đã tìm ra bằng chứng để phản công Bách Thụy Liên.

“Khoan đã!” “Cũng đừng vội mừng, có một số chuyện, tôi còn chưa nói ra.” Tần Vũ nhìn Hứa Nguyện đang có phần kích động, nói tiếp: “Đừng quên, tôi chưa đồng ý giúp đâu.” “Anh Tần!” “Anh Tần tốt của tôi ơi, giúp một tay đi mà.” “Chỉ cần chuyện thành công, sau này, Hứa Nguyện tôi tùy anh sai khiến, lên núi đao, xuống biển lửa, quyết không chối từ.” “Anh bảo đi về phía đông, tôi quyết không đi về phía tây!” “Nếu thiếu tiền, cứ nói một tiếng, tôi đi lấy cho anh!” “Không cần trả lại đâu.” “Không thành vấn đề!” Vừa nghe Tần Vũ nói, Hứa Nguyện lập tức nói những lời tốt đẹp, đủ mọi lời khen, thay đổi cách khen, không câu nào lặp lại, khiến cả Hoàng Yên Yên bên cạnh cũng ngây người.

Quen biết nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy Hứa Nguyện như thế này.

Chà, thật sự là bị dồn đến đường cùng rồi.

Xem ra vì chuyện của Ngũ Mạch, áp lực anh ta phải chịu cũng không nhỏ, đến cả vốn liếng cũng định giao ra.

“Hứa Nguyện, anh có thể đợi Anh Tần nói xong ý của mình rồi hãy nói được không?” “Mới một lúc mà đã nói mười mấy câu rồi.” Lúc này, đối với bộ dạng của Hứa Nguyện, Hoàng Yên Yên phải ôm đầu, có chút không nhìn nổi nữa, vội vàng ra tay ngăn cản, bảo Hứa Nguyện đừng nói nữa, hãy nghe ý của Tần Vũ trước.

“Đúng!” “Nghe Anh Tần trước.” “Anh Tần, anh nói đi.” Nhìn Tần Vũ, Hứa Nguyện biết mình vừa rồi đã sai, không cho Tần Vũ cơ hội

nói.

Anh ta cười có chút ngượng ngùng.

Đối với điều này, Tần Vũ cũng không để ý, Hứa Nguyện có thể có bộ dạng như vậy cũng là chuyện thường tình, không có gì đáng nói.

Tần Vũ biết, chuyện này tuy Hứa Nguyện gây ra vấn đề, nhưng cũng phải từ Ngũ Mạch lấy được chút gì đó.

Tuy không thiếu tiền, nhưng đồ thì không thể không lấy.

"Hứa Nguyện, không phải tôi không muốn giúp." "Tôi biết chuyện này liên quan đến danh dự của Ngũ Mạch." "Nhưng, để tôi vô duyên vô cớ giúp không Ngũ Mạch, cống hiến thời gian của mình mà không có chút thái độ nào, Ngũ Mạch này có vẻ hơi quá đáng rồi đấy." "Hai người về trước thương lượng đi." "Ngày mai lại đến, cho tôi câu trả lời của Ngũ Mạch." "Nếu Ngũ Mạch không có thành ý, vậy thì thôi." Tần Vũ nói xong, liền nhìn Hứa Nguyện.

Lúc này, Hứa Nguyện đã hiểu ý của Tần Vũ.

Ngay cả Hoàng Yên Yên bên cạnh cũng vậy.

Quả thực, trên đời không có bữa trưa nào miễn phí.

Đối với Tần Vũ là vậy, đối với Ngũ Mạch cũng vậy.

"Được!" "Tôi sẽ về thương lượng, cho anh một câu trả lời hoàn hảo." Nói xong, Hứa Nguyện liền vội vàng quay về, đem thái độ của Tần Vũ đi thương lượng với đám lão già kia, nhanh chóng dẹp yên cơn bão Thanh Minh Thượng Hà Đồ này.

Suy cho cùng, việc Ngũ Mạch có thể thành công thoát khỏi vũng lầy này hay không, đều phụ thuộc vào thái độ của họ.

Lúc này, Hoàng Yên Yên cũng biết tầm quan trọng của sự việc, cũng cáo biệt Tần Vũ, vội vàng trở về tổng bộ Ngũ Mạch, cùng Hứa

Nguyện giải quyết chuyện này.

Chỉ cần chuyện này được giải quyết, Ngũ Mạch sẽ có địa vị ngang bằng, có tiếng nói ở Phan Gia Viên cũng như trong thành.

Nếu không giải quyết được, chi bằng trực tiếp đóng cửa tiệm, chờ ngồi ăn núi lở.

Rất nhanh, không bao lâu sau, Hứa Nguyện và Hoàng Yên Yên đã đến tổng bộ Ngũ Mạch, kể lại mọi chuyện.

Nghe Hứa Nguyện và Hoàng Yên Yên nói, đại diện Hoàng môn của Hoàng gia không phát biểu ý kiến gì, ngược lại cảm thấy chuyện này có thể thương lượng.

Nhưng, mấy nhà khác lại không như vậy.

"Muốn chúng ta thể hiện thái độ?" "Tên Tần Vũ này, có chút tham lam vô độ rồi đấy?" "Chẳng lẽ, hắn muốn cả Ngũ Mạch của chúng ta sao?" Người nói là một trong những đại diện của Huyền môn Dược gia, không phải Dược lão mà Tần Vũ quen biết.

Vì một số lý do, Dược lão đã đi rồi.

"Hừ!" "Thằng nhóc này, thật là lòng tham không đáy, đều là mầm họa do Hoàng gia gieo xuống." "Lúc đầu chúng ta mời, nó còn không đồng ý." "Bây giờ thì hay rồi, muốn xem chúng ta có thể cho hắn thái độ thế nào." Người nói là đại diện của Thanh môn Thẩm gia, Thẩm Vân Sâm.

Hồng môn Lưu gia, vẫn luôn giữ thái độ trung lập, quan sát cuộc họp trước mắt.

Cuộc thảo luận về sự việc vẫn chưa có kết quả.

Lúc này, Hoàng lão gia tử đại diện của Hoàng gia lên tiếng.

Ông nói: "Ngũ Mạch chúng ta hiện đang ở trong tình thế nguy

hiểm đầu sóng ngọn gió, tôi cho rằng, đồng ý với Tần Vũ, cho Tần Vũ một thái độ của Ngũ Mạch, cũng không phải là không thể." "Hơn nữa, trong tay cậu ta, quả thực có cơ hội để chúng ta lật ngược tình thế." "Tôi thấy, cũng không thiệt." Lúc này, nghe Hoàng lão gia tử của Hoàng môn nói, đại diện của Dược gia bên cạnh, với giọng điệu có chút chua chát, nói.

"Hoàng lão gia tử đương nhiên không thiệt." "Ai mà không biết, quan hệ của các người tốt." "Cháu gái của ông, ngày nào cũng chạy đến đó." "Thằng nhóc đó đương nhiên sẽ chiếu cố rồi." Đối với thái độ của đại diện Dược môn, Hoàng Yên Yên và Hứa Nguyện lúc này hận không thể đấm cho một phát!

Còn về Thanh môn Thẩm Vân Sâm, giống như một con cáo già mưu mô thâm sâu, nhìn Hoàng lão gia tử của Hoàng gia, nói.

"Hoàng lão gia tử." "Không biết theo ý kiến của ông, Ngũ Mạch chúng ta nên có thái độ như thế nào?" Lúc này, Thẩm Vân Sâm vừa hỏi, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoàng lão gia tử, muốn biết thái độ của ông.

Thấy mọi người nhìn mình, Hoàng lão gia tử liền nói ra suy nghĩ của mình.

"Các vị, mấy ngày trước, Trích Tinh Bảo Lâu của Tần gia bị một người ngoại quốc có thế lực niêm phong, hiện tại, một chi nhánh đang bị dán giấy niêm phong." "Chúng ta đã điều tra và phát hiện ra một số điều mờ ám." "Hay là, chúng ta thông qua quan hệ, giúp cậu ta điều tra ra chuyện này." "Lợi dụng ưu thế của chúng ta, cho Tần Vũ một lời giải thích." "Suy cho cùng, người ta muốn xem thái độ của chúng ta, huống hồ, cầu người ta giúp đỡ, chúng ta trả giá cũng là điều nên làm." "Một khi sự việc thành công, chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao." Đối với lời nói của Hoàng lão gia tử của Hoàng môn, Hồng môn

Lưu gia cũng khá hài lòng, xử lý chuyện này, tuy có chút phiền phức, nhưng cũng là một lựa chọn không tồi.

Rất nhanh, vì đại cục, Hồng môn Lưu gia chọn ủng hộ Hoàng môn Hoàng gia và Bạch môn Hứa gia.

Sau khi quyết định, Ngũ Mạch sẽ giúp Tần Vũ giải quyết sự kiện người ngoại quốc.

Đồng thời, mỗi nhà chọn một món bảo vật, mời Tần Vũ ra tay giúp đỡ giải quyết chuyện này.

Tuy hai nhà kia không hài lòng, nhưng cũng chỉ có thể thiểu số phục tùng đa số, theo sự sắp xếp của Hồng môn Lưu gia, tạm thời chấp nhận quyết định này.

Đối với Dược môn, đợi nguy cơ của Ngũ Mạch được giải quyết, lại tính sổ với Tần Vũ cũng không muộn.

Chương 149

Rất nhanh, Hoàng Yên Yên và Hứa Nguyện liền đến cửa hàng của Tần Vũ, báo cho Tần Vũ kết quả này.

"Thái độ này có thể chấp nhận được." "Được rồi, đợi đến lúc đối chất giám định với Bách Thụy Liên, tôi sẽ đến giúp một tay." "Ai bảo tôi tốt bụng thế này chứ." Nghe Tần Vũ nói, trên mặt Hoàng Yên Yên và Hứa Nguyện dường như đầy những vạch đen.

Cái lòng tốt này, đã khiến Ngũ Mạch phải đổ một ít máu.

Nhưng, so với sự an nguy của Ngũ Mạch, cái giá này là xứng đáng.

Cũng là cái giá mà Ngũ Mạch nên trả.

Rất nhanh, mấy ngày sau, Tần Vũ và Hoàng Yên Yên cùng nhau đến trung tâm họp báo của Bách Thụy Liên, tham dự buổi giám định Thanh Minh Thượng Hà Đồ theo lời hẹn.

Hôm nay, tin tức Tần Vũ đại diện cho Ngũ Mạch tham gia giám định Thanh Minh Thượng Hà Đồ cũng đã được rất nhiều phóng viên biết đến. 29.

Lúc này, sau khi Tần gia xuất hiện, rất nhiều phóng viên cũng vây quanh anh, lần lượt lấy sổ ghi chép và máy ảnh ra đặt câu hỏi cho anh.

Phóng viên: "Thưa anh Tần, có thể cho chúng tôi biết, tại sao anh lại đại diện cho Ngũ Mạch, tham gia vào cuộc giám định thật giả của Thanh Minh Thượng Hà Đồ này không?" "Chẳng lẽ, anh thật sự không lo lắng bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ trong tay mình là giả sao?" Phóng viên: "Thưa anh Tần, nghe nói anh là chủ của Trích Tinh Bảo Lâu, tôi muốn hỏi, về việc chi nhánh của anh bán hàng giả, anh có

ý kiến gì?" "Đối mặt với người bị hại, anh có cần phải xin lỗi không?" "Có đề xuất bồi thường hữu nghị quốc tế cho đối phương không?" Phóng viên: "Thưa anh Tần, anh có nghĩ đến, nếu anh đại diện cho phía Ngũ Mạch, mà bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ được giám định năm đó là giả thì sao?" "Phải làm sao?" Trong chốc lát, đủ loại câu hỏi liên tục ập đến.

Đối mặt với đám phóng viên này, mặt phải dày một chút mới được.

"Im đi!" "Thứ nhất, tôi có đại diện cho Ngũ Mạch hay không, có liên quan gì đến các người không." "Tôi có thể đại diện cho toàn thể quần chúng, các người tin không?" "Mẹ nó, đừng quên, Thanh Minh Thượng Hà Đồ là quốc bảo của nước ta, bí mật trong đó, một lão ngoại quốc có thể hiểu được sao?

Hơn nữa, một lão ngoại quốc cầm trong tay Thanh Minh Thượng Hà Đồ thật, các người tin sao?" "Theo tôi thấy, não các người có vấn đề rồi!" "Trước khi sự thật được công bố, các người có thể biết được kết quả giám định sao?" "Này!" "Nói cho tôi biết, hắn cho các người bao nhiêu tiền." "Tôi có thể cho các người gấp đôi được không?" "Đợi đã, đừng đi chứ!" Tần Vũ giữ chặt phóng viên đó, không cho đối phương cơ hội hỏi thêm.

Đối mặt với Tần Vũ, ánh mắt của phóng viên đó lảng tránh, đột nhiên lùi lại mấy bước, muốn rút khỏi cuộc phỏng vấn.

E rằng, nếu tiếp tục đối đầu với Tần Vũ, anh ta cũng sẽ bị cuốn vào.

"Này, còn anh nữa!" "Mắt nào của anh thấy tôi bán hàng giả?" "Một tờ giấy giám định tiếng nước ngoài, mẹ nó anh cũng tin?" "Ông đây nói cho mày biết, bảo tao xin lỗi, đó là chuyện không thể." "Muốn bồi thường, thì đi ăn shit đi!" "Còn nữa, trợn to mắt chó của mày lên

mà xem cho kỹ, những thứ trong tay tao đây, đều là bằng chứng về vụ lừa đảo liên quan đến Bách Thụy Liên." "Chỉ vài câu nói của ông đây, là có thể bóc phốt gã lừa đảo đó!" "Tin không?" "Ê!

Đừng đi chứ!" Lúc này có một phóng viên vừa định quay người, lập tức bị Tần Vũ kéo lại, nói.

Vẻ mặt anh ta có chút khổ sở.

"Này." "Anh đã thấy Thanh Minh Thượng Hà Đồ thật chưa?" "Hay là, ông đây nói cho anh biết, Thanh Minh Thượng Hà Đồ, là giả!" "Tin không?" "Tin!

Đúng rồi!" "Không tin!

Đồ rác rưởi sùng ngoại!" Nói qua nói lại, một số phóng viên đã bại trận, Tần Vũ đã không chút do dự châm ngòi cơn giận của họ.

Lúc này, dường như vì thái độ của Tần Vũ, anh đã gây ra sự bất mãn của rất nhiều phóng viên có mặt tại hiện trường!

Nhưng, những điều này Tần Vũ không hề quan tâm!

"Chụp đi!" "Chụp cho rõ ông đây vào!" "Ông đây không sợ bị vu khống!" Lúc này, Tần Vũ đáp trả, không hề lo lắng bị phóng viên vu khống.

Rất nhanh, Tần Vũ đã đến bục trưng bày.

Chỉ thấy ông chủ của Bách Thụy Liên đang ở đó, giới thiệu với một số phóng viên về bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ trong tay, vẻ mặt tự tin, khí thế hừng hực.

"Thưa các bạn, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra carbon cho bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ, kết quả cho thấy, vật trong tay tôi đã có tuổi đời hơn một nghìn năm." "Về mặt lịch sử, không thể làm giả được." "Vì vậy, vật của tôi cũng là hàng thật." "Chúng tôi đã ủy thác

cho các cơ quan nổi tiếng quốc tế thực hiện các cuộc kiểm tra và chứng nhận có thẩm quyền." "Chúng tôi đã sưu tầm các bức tranh thời Tống cùng thời kỳ." "Dấu ấn của hoàng đế trên đó, và dấu ấn của tôi, về cơ bản đều giống nhau, không có sự khác biệt." 30.

Nói rồi, chỉ thấy ông chủ người ngoại quốc của Bách Thụy Liên lấy từ một bên ra rất nhiều kết quả giám định cùng các loại tài liệu, công khai cho các phóng viên và những người xung quanh.

Dường như rất có sức thuyết phục.

Người ngoại quốc đó, trông có vẻ đắc ý.

Lúc này, khi nhìn thấy đại diện của Ngũ Mạch, ông chủ người ngoại quốc của Bách Thụy Liên liền chuyển hướng mục tiêu của các phóng viên, toàn bộ tập trung vào Tần Vũ.

"Được rồi!" "Đại diện của Ngũ Mạch, không biết, anh sẽ giám định bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ trong tay mình như thế nào?

Anh có thể xác định bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ mà anh giám định là hàng thật không?" 31.

"Có thể đưa ra bằng chứng được không?" Tần Vũ nhìn người ngoại quốc đó, chỉ mỉm cười. 32.

Đối với gã này, nếu Ngũ Mạch không thể đưa ra bằng chứng chính xác, không thể xác định bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ được giám định là hàng thật, thì e rằng uy tín của Ngũ Mạch cũng sẽ gặp rắc rối.

Không chừng, Ngũ Mạch sẽ bị xóa tên.

Ngay cả viện bảo tàng cũng sẽ bị mất mặt. 33.

Lúc này, một khi không thể đưa ra bằng chứng, sự thật giả của Thanh Minh Thượng Hà Đồ bị phanh phui, tất cả mọi thứ thậm chí đều sẽ làm lợi cho thế lực Bách Thụy Liên của đối phương.

Suy cho cùng, sự nghi ngờ về Thanh Minh Thượng Hà Đồ, là do Bạch môn Hứa gia của Ngũ Mạch đề xuất.

Chương 150

Viện bảo tàng, lại không có vật đối chiếu cùng thời kỳ.

Về kiểm tra carbon, cũng chỉ có thể chứng minh thời đại.

Chứ không thể chứng minh là hàng thật, không chừng, là hàng nhái của người thời Tống.

Vì vậy, nếu Ngũ Mạch không thể tìm ra cách xác định bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ trong tay mình là hàng thật, thì chỉ có thể tuyên bố vật được cất giữ trong viện bảo tàng là hàng nhái thời Tống.

Lúc này, tất cả những người đang theo dõi cơn bão này, cũng đang chờ xem Ngũ Mạch sẽ lật ngược tình thế như thế nào, xoay chuyển cục diện, để chứng minh cho mình.

Lúc này, Tần Vũ mở miệng: "Đơn giản." "Nhưng, trước tiên tôi sẽ kể cho mọi người một câu chuyện, một câu chuyện thú vị." Nói rồi, Tần Vũ liền kể một câu chuyện, sinh động miêu tả tình tiết hàng nhái của Thanh Minh Thượng Hà Đồ xuất hiện như thế nào vào hơn một nghìn năm trước. 34.

Sau đó, Tần gia cũng đưa ra bằng chứng bên cạnh mình.

Kiểm tra nguyên tố carbon, chứng minh niên đại là thời Tống. 35.

Cùng với việc đưa ra cuộn tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ còn thiếu, tất cả mọi người đột nhiên xôn xao, chỉ thấy khi hai bức tranh được ghép lại với nhau, một bức tranh hoàn chỉnh về cuộc sống sầm uất của Biện Kinh lần lượt hiện ra trước mắt mọi người.

Mép của hai bức tranh, khớp với nhau một cách hoàn hảo.

Bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ mà Tần Vũ trưng bày, so với bức của Bách Thụy Liên, còn hoàn chỉnh hơn.

Đủ mọi so sánh.

Dựa trên các ghi chép và tài liệu trong các cổ tịch về Thanh Minh Thượng Hà Đồ, bức tranh trong tay Tần Vũ, không thể nghi ngờ là hàng thật.

Trong chốc lát, đã chứng thực tác phẩm của Bách Thụy Liên chỉ là hàng nhái sau này.

Giây tiếp theo, Tần Vũ lại tung ra một bằng chứng nữa!

Khiến mọi người cảm thấy không thể tin được!

Cùng với bằng chứng mới, Tần Vũ lại một lần nữa chứng thực Bách Thụy Liên đã tham gia vào một vụ án làm giả, trong bóng tối, đã sản xuất ra một lô đồ cổ giả, chơi trò tráo long phụng.

Cái gì?

Bách Thụy Liên lại bẩn thỉu như vậy sao?

Hóa ra, vụ án đồ cổ thời gian trước lại có liên quan đến Bách Thụy Liên?

Lúc này, cùng với từng bước chứng thực của Tần Vũ, hiện trường đã gây ra một trận xôn xao, khiến nhiều phóng viên tìm ra hướng phỏng vấn mới.

Nhìn tình hình trước mắt, trong lòng người ngoại quốc kia, có chút hoảng loạn.

"Không thể nào!" "Anh đang vu khống tôi!" "Tôi không tham gia vào bất kỳ hành vi làm giả nào!" "Tôi muốn tìm luật sư của tôi!" "Tôi muốn tìm trợ lý của tôi!" "Có chuyện gì, cứ nói với họ là được!" Lúc này, ông chủ của Bách Thụy Liên, không ngờ kịch bản lại đảo chiều nhanh như vậy.

Vốn dĩ đang ở thế thượng phong, nắm chắc phần thắng.

Trong nháy mắt, lại thua một cách thảm hại.

Tìm luật sư trợ lý? 36.

Nhìn người ngoại quốc trước mắt, Tần gia lắc đầu, sau đó lại đưa ra một số tài liệu đã thu thập được cùng với một số tấm ảnh đặt trước mặt hắn và nói.

"Không phải vu khống, anh xem những thứ này là được." "Tôi nói này, mắt của các phóng viên này, đều sáng như tuyết, không phải sao?" Nói rồi, chỉ thấy khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên. 37.

Lúc này, ông chủ người ngoại quốc của Bách Thụy Liên khi nhìn thấy Tần gia liên tục đưa ra hết bằng chứng bất lợi này đến bằng chứng bất lợi khác, cộng thêm việc nhìn các phóng viên xung quanh, đã bắt đầu hoảng sợ.

Vì trên những bằng chứng và tấm ảnh đó, đều có hình ảnh của ông ta xuất hiện.

Cùng với đó, là khuôn mặt của ông ta.

Người ngoại quốc không ngờ, vốn dĩ cho rằng đã làm một cách kín kẽ, nhưng không ngờ, những việc làm mờ ám đó lại bị người ta tìm ra một lượng lớn bằng chứng.

Mỗi một bằng chứng, đều chứng thực một cách đanh thép!

"Chết tiệt!" "Chết tiệt!" Thấy vậy, người ngoại quốc đó vừa lùi lại, vừa lắc đầu, sau đó, chửi một tiếng.

Đột nhiên!

Chỉ thấy người ngoại quốc đó lập tức quay người, vừa định bỏ chạy thì đã bị một đám phóng viên vây quanh chặn lại.

Các phóng viên thi nhau phỏng vấn!

Chương 151

“Chết tiệt!” “Chết tiệt!” Người ngoại quốc thấy đường đi đã bị chặn.

Lúc này!

Chó cùng rứt giậu, thỏ cùng cắn người.

Chỉ thấy người ngoại quốc đó khi nhìn Tần Vũ, trong mắt hiện lên một tia âm u, đột nhiên từ trong lòng móc ra một khẩu súng ngắn, chĩa về phía Tần Vũ.

Ánh mắt có chút dữ tợn!

Điên cuồng!

Khoảnh khắc này!

Lập tức dọa sợ những phóng viên xung quanh!

Rút súng?

Lúc này, Tần Vũ thấy vậy, lập tức lao lên, tốc độ cực nhanh!

Chỉ thấy Tần Vũ xoay người tung một cú đá, động tác dứt khoát gọn gàng, trực tiếp đá vào tay của người ngoại quốc đó.

Cùng với một tiếng ‘rắc’!

Trong nháy mắt, một khẩu súng ngắn vỡ nát, rơi lả tả trên đất.

Cổ tay của người ngoại quốc đó, cũng bị Tần Vũ đá mạnh, xương cốt vỡ nát.

“A!!!” Cùng với việc người ngoại quốc ngã xuống đất, một tiếng hét thảm thiết ‘như heo bị chọc tiết’ vang lên, vang vọng khắp đại sảnh.

“Chết tiệt!” “Ông chủ Bách Thụy Liên này tức giận đến hóa điên, lại rút súng ngắn, công khai hành hung giết người!” “Nhanh!

Tin tức lớn đây!” “Người ngoại quốc làm giả không nói, lại còn làm hại người!” “Chúng ta phải phơi bày sự bẩn thỉu của Bách Thụy Liên!” “Phơi bày!” Lúc này, trong chốc lát, chỉ thấy các phóng viên điên cuồng chụp ảnh, một bên thu thập những hình ảnh xấu xí của Bách Thụy Liên.

“Cút đi!” “Cút đi!” “Mau cút đi!” Lúc này, trên mặt đất, chỉ thấy người ngoại quốc đó ôm lấy cổ tay bị đá gãy, sắc mặt tái nhợt, hét vào mặt các phóng viên.

Nhưng, khi người ngoại quốc đó nhìn thấy Tần Vũ đang tiến lại gần từng chút một, đột nhiên kinh hãi, cảm giác như nhìn thấy ma quỷ từ địa ngục, liên tục bò lùi về phía sau.

Chẳng mấy chốc, mồ hôi đã thấm đẫm quần áo.

Lúc này, có một khoảnh khắc, ông chủ người ngoại quốc đang giãy giụa trên mặt đất, trong lòng có chút hối hận.

Nhưng, tất cả đã quá muộn.

“Anh không thể giết tôi!” “Do hiệp ước quốc tế, tôi được bảo vệ, anh không thể giết tôi!” “Tôi muốn về!” “Tôi muốn về!” Lúc này, chỉ thấy người ngoại quốc đó run rẩy.

Nhìn người ngoại quốc, Tần Vũ mỉm cười.

“Tôi không giết anh!” “Yên tâm về đi, hãy sám hối với Chúa của anh đi.” “Tôi tin, sẽ nhanh thôi!” Nói xong, Tần Vũ không còn để ý đến người ngoại quốc này nữa, trong mắt Tần Vũ, người này đã là một người chết.

Một buổi giám định, do đủ loại sự việc đột ngột, dưới sự chứng kiến của các phóng viên, cùng với việc bị bằng chứng chứng thực, chỉ

thấy ông chủ người ngoại quốc của Bách Thụy Liên, lúc này, cũng đã bị nhân viên của các bộ phận liên quan, đưa đi.

Trong chốc lát, cảnh tượng trong đại sảnh đã náo nhiệt hơn rất nhiều.

Không ngờ, một âm mưu nhắm vào Ngũ Mạch, đã được hóa giải như vậy, hoàn toàn tan thành bọt biển.

Lúc này, Tần Vũ cũng đã trở thành tâm điểm sáng nhất tại hiện trường.

Giám định thật giả!

Phá án làm giả!

Tay không đá vỡ súng ngắn!

Hầu như đều là những điểm nóng phỏng vấn của các phóng viên.

Phóng viên: "Thưa anh Tần, báo xã của chúng tôi có thể phỏng vấn anh không, khi gặp phải súng ngắn, anh không sợ sao?" Phóng viên: "Thưa anh Tần, vừa rồi anh thi triển, có phải là công phu không!

Có phải là Phật Sơn Vô Ảnh Cước không ạ!" Phóng viên: "Thưa anh Tần, cảnh vừa rồi thật sự quá xuất sắc, báo xã của chúng tôi có thể làm một chuyên mục phỏng vấn riêng cho anh được không ạ?" Phóng viên: "Thưa anh Tần, bà chủ của báo xã chúng tôi muốn mời anh, đây là phương thức liên lạc của tôi." Phóng viên: "Thưa anh Tần, tôi…" Nhìn những phóng viên có sự thay đổi thái độ mạnh mẽ như vậy, giây trước còn đối đầu gay gắt, giây sau, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Nhưng, cũng có một số phóng viên bị Tần Vũ chọc tức, đã sớm lủi thủi rời đi, không còn mặt mũi nào đối diện.

Chuyện quan trọng đã giải quyết, những việc còn lại, Tần Vũ cũng

giao cho những người của Ngũ Mạch, lập tức đưa Hoàng Yên Yên rời khỏi đây.

Mấy ngày sau, cấp trên truyền tin tức.

Bách Thụy Liên, do sự kiện Thanh Minh Thượng Hà Đồ và vụ án làm giả đồ cổ, đã bị tước bỏ mọi tư cách kinh doanh của Bách Thụy Liên tại đại lục, cấm Bách Thụy Liên tái nhập đại lục.

Đồng thời, vì người chịu trách nhiệm của Bách Thụy Liên đã bị chứng thực cầm súng hành hung Tần Vũ, cũng đã bị xử phạt nghiêm trọng!

Sau khi trở về, sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt của pháp luật.

Chương 152

Đương nhiên, chi nhánh của Tần Vũ cũng đã được dỡ bỏ niêm phong.

Nhưng, cùng với một tin tức nội bộ được truyền ra, khiến khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên.

Hóa ra, người ngoại quốc đó khi bị trục xuất về nước, trên thuyền, đã đột ngột chết một cách kỳ lạ, hiện tại, không tìm ra được bất kỳ nguyên nhân nào.

"Được đấy, Tần gia, anh cũng thật lợi hại." "Tôi mới đi có mấy ngày, mà anh đã có thể hạ gục cả công ty Bách Thụy Liên ở đại lục rồi." Lúc này, trong cửa hàng của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ đi vắng mấy ngày cuối cùng cũng đã trở về, trong tay cô, cầm một tờ báo của ngày hôm nay, đọc tin tức.

"Chậc chậc chậc!" "Không đơn giản!" "Anh Tần, không thể không nói, tôi đối với thân phận của anh ngày càng tò mò." "Chẳng lẽ là người ngoài hành tinh trong truyền thuyết?" "Có năng lực đặc biệt nào đó?" Chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ vừa nói, vừa vuốt mái tóc của mình, cúi người, tựa vào quầy hàng của Tần Vũ, nhìn anh.

Đối với Bách Thụy Liên, Dương Tuyết Lỵ cũng đã nghe nói, ở cảng, đó cũng là một công ty có thế lực không nhỏ, ở các quốc gia khác nhau, đều có chuỗi kinh doanh.

Các hạng mục kinh doanh, khá nhiều.

Lĩnh vực liên quan cũng khá rộng.

"Người ngoài hành tinh?" "Cô thấy tôi giống người ngoài hành tinh sao?" Lúc này, đối với lời nói của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ cũng

mỉm cười, rồi nói tiếp.

"Thân phận của tôi có gì đáng tò mò đâu." "Chẳng qua là tôi may mắn thôi." "Quen biết một số người thôi." Tần Vũ nói, nhìn Dương Tuyết Lỵ ăn mặc có chút kinh diễm trước mắt, hứng thú nổi lên, cũng đặt xuống món đồ vừa nhận được, ánh mắt có chút đặc sắc.

Lần trước, Dương Tuyết Lỵ mang phong cách khác lạ.

Có chút lạnh lùng.

Lần này, lại có chút quyến rũ.

Theo động tác của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng chú ý đến ánh mắt của anh, liền huơ tay trước mắt Tần Vũ, đôi môi hé mở, nói.

"Sao thế?" "Trên người tôi có gì thay đổi sao?" Dương Tuyết Lỵ vừa nói xong, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hôm nay trở về, Dương Tuyết Lỵ cũng đã trang điểm kỹ lưỡng, tin rằng, người đàn ông trước mắt này, nhất định sẽ động lòng.

Có lẽ hai người sẽ xảy ra chuyện gì đó… Trên người tôi có gì thay đổi sao?

Nghe lời nói của Dương Tuyết Lỵ, chỉ thấy đối phương nhún vai, Tần Vũ thầm nói một tiếng, đúng là yêu tinh.

Nhưng, chỉ là một chút dụ dỗ thôi.

Không thể dễ dàng mắc câu được.

Tần Vũ cười nói: "Tạm được thôi, so với A Nặc nhà tôi, còn kém một chút." "Xì!" Nghe lời nói của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng 'xì' một tiếng, không hề tức giận.

Đối với dung mạo của Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc, Dương Tuyết Lỵ cũng thật lòng khâm phục, tự thấy hổ thẹn.

Nhưng, dung mạo của mình, Dương Tuyết Lỵ cũng khá tự tin.

Nói chuyện một hồi, Tần Vũ cũng vào việc chính.

"Đúng rồi." "Cái đầu lâu của Hiến Vương mà cô mang đi, phân tích thế nào rồi." "Có kết quả chưa." Tuy đã biết kết quả, nhưng, Tần Vũ vẫn nhìn Dương Tuyết Lỵ hỏi một câu, để tránh sau này Dương Tuyết Lỵ sẽ nghi ngờ.

"Được rồi!" "Sau nhiều nỗ lực, tôi đã lấy ra được một vật lớn gần bằng nhãn cầu của người thật, chỉ có điều, lớp mô ngọc hóa trên bề mặt đó, tôi chưa hoàn toàn bóc tách được." Dương Tuyết Lỵ nói, rồi lấy vật đó ra.

Đưa cho Tần Vũ xem.

Đối với Mục Trần Châu, Tần Vũ nhìn qua, có thể bóc tách ra được đến mức này, cũng đủ rồi, nếu tiếp tục bóc tách nữa, cũng không đạt được kỹ thuật như vậy.

Đợi một thời gian nữa, là có thể giải trừ lời nguyền rồi.

"Được!" "Vật này chính là Mục Trần Châu mà tôi cần tìm." "Được rồi!" "Thu lại trước đi." "Có người đến rồi." Lúc này, khi vừa cất Mục Trần Châu đi, chỉ thấy bên ngoài có một người đàn ông mặt hoa da phấn bước vào, cẩn thận quan sát cửa hàng của Tần Vũ, rồi đến trước quầy.

"Chào anh!" "Tôi là A Đông." "Tôi tìm ông chủ Tần." A Đông?

Tần Vũ nghe tên, liền hiểu ra.

A Đông là thủ hạ của Minh thúc.

Sau này vì tham lam mà xảy ra tai nạn.

"Có chuyện gì?" Tần Vũ nhìn A Đông, hỏi, không ngoài việc ông chủ của hắn, muốn hắn ra tay.

Hoặc là mua Trấn Thi Đồng Kính trong tay hắn.

Nghe lời nói của Tần Vũ, A Đông nói.

“Ông chủ Tần!” “Ông chủ của chúng tôi mời anh đến gặp mặt.” “Xe đã sắp xếp ở bên ngoài rồi.” “Luôn hoan nghênh ông chủ Tần.” Lúc này, nghe lời nói của A Đông, Tần Vũ cũng mỉm cười, nói.

“Không đi!” “Tôi không có thời gian.” “Hơn nữa, không thấy có mỹ nữ ở đây sao?” A Đông vừa nghe, có chút sốt ruột, lại nói: “Anh Tần, ông chủ của chúng tôi đã nói, dù thế nào, cũng phải mời anh đến một chuyến, bàn chuyện làm ăn.” Nghe lời nói của A Đông, Tần Vũ nói: “Đi đi, nói với ông chủ của cậu, có chuyện gì thì tự đến.” “Như vậy mới có thành ý.” “Anh Tần…” Chưa đợi A Đông nói xong, Tần Vũ đã xua tay.

Lúc này, A Đông thấy Tần Vũ từ chối lời mời, biết chuyện này phải để ông chủ biết, nên không nói thêm gì nữa, trực tiếp chọn rời đi, lái xe đến cửa hàng của Lão Hồ.

“Anh Tần!” “Hắn cũng đến tìm Lão Hồ sao?” Lúc này, nhìn A Đông rời đi, đến chỗ Lão Hồ, Dương Tuyết Lỵ cũng có chút ngạc nhiên, tìm Tần Vũ không được, lại tìm Lão Hồ.

Chương 153

Chẳng lẽ?

Là chiến thuật sao?

Dương Tuyết Lỵ: "Anh Tần, anh có biết ông chủ của A Đông không?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Tôi không biết, nhưng nghe nói ông chủ đứng sau người này là một phú hào ở cảng, tài sản không nhỏ." "Tôi nhớ, Lão Hồ có một lần bán một đôi ngọc bội hai tai văn ngỗng, bán cho tình nhân của ông ta." "Tôi đoán, chắc là Lão Hồ và Đại Kim Nha đã để lộ tin tức, nên người này mới tìm đến tôi, muốn hợp tác." Khi A Đông vào cửa hàng của Lão Hồ không bao lâu, chỉ thấy Bàn Tử chạy đến.

"Tần gia, có một mối làm ăn lớn." "Đi không?" "Giá cả đưa ra không thấp đâu." "Chúng ta vừa hay có thể tiện đường." "Tiền không lấy thì phí." Bàn Tử nói xong, liền kể lại chuyện A Đông đến tìm Lão Hồ.

Ý của Lão Hồ là cũng để Bàn Tử hỏi xem Tần Vũ có đi không.

"Không đi!" "Bảo Lão Hồ nói với hắn, chuyện này, phải để ông chủ của hắn tự mình đến." "Làm ăn, mà chỉ cử một tên tiểu đệ đến." "Mẹ nó, ra oai với ai chứ." Bàn Tử vừa nghe lời nói của Tần Vũ, cũng thấy có lý.

Người ta cử một tên tiểu đệ đến, mình lại lon ton đi theo, chẳng phải là quá mất giá sao.

Nói hay thì là hợp tác, không hay thì là đi làm thuê.

"Được rồi!" "Tần gia, tôi về nói với Lão Hồ trước!" "Đề phòng Lão Hồ kia vỗ đùi một cái, quyết định luôn chuyện này." Bàn Tử nói

xong, lập tức chạy về.

Bàn Tử sau khi rời khỏi tiệm của Tần Vũ liền quay về thẳng.

Trong tiệm, chỉ thấy Lão Hồ và A Đông đang nói chuyện rôm rả, xem ra có vẻ trò chuyện rất vui vẻ, giống như những người bạn đã quen biết nhiều năm.

Thấy Bàn Tử quay về, Lão Hồ rót một tách trà, đẩy tới trước mặt Bàn Tử, nhìn hắn.

"Bàn gia, Tần gia sao rồi?" "Có làm ăn không?" Nghe Lão Hồ hỏi, Bàn Tử liếc nhìn A Đông, sau đó tìm một chỗ gần đó ngồi xuống, cầm tách trà bên cạnh lên nhấp một ngụm, cũng không nói gì.

Thấy hành động của Bàn Tử, Lão Hồ cũng có chút ngạc nhiên, bèn hỏi dồn: "Bàn gia, nói một câu đi chứ!" "Có làm ăn không?" Lúc này, A Đông cũng có chút sốt ruột, nhìn Bàn Tử.

Việc làm ăn có thành hay không cũng rất quan trọng với gã.

Nếu làm tốt, Minh thúc sẽ thưởng một khoản tiền.

Nếu làm không tốt, e rằng khó tránh khỏi một trận mắng mỏ.

Bàn Tử thấy thời cơ đã chín muồi, cũng chịu mở miệng, nói: "Lão Hồ, Tần gia nói rồi, vụ làm ăn này tôi có thể làm, không vấn đề gì." "Nhưng, chuyện làm ăn phải do ông chủ đích thân đến bàn.

Nếu không, Tần gia sẽ không nhận." "Tại sao?" "Ai lại có tiền mà không kiếm chứ?" Nghe vậy, A Đông lập tức hỏi Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn A Đông, thầm nghĩ chẳng trách Tần gia bực bội, còn trẻ quá, không giữ được bình tĩnh.

"Tại sao ư?" "Tần gia nói rồi, dù sao thì ngài ấy cũng không thiếu tiền." "Người lợi hại như Tần gia, đừng nói là Minh thúc của các người mời, cho dù là người của Ngũ Mạch mời, nếu Tần gia không

muốn đi thì chắc chắn sẽ không đi." "Chịu để ông chủ của các người đến bàn chuyện làm ăn đã là nể mặt lắm rồi." Bàn Tử nói xong lại rót một tách trà, uống cạn.

Gã cũng không để ý đến A Đông nữa, tiếp tục làm việc của mình.

Nhìn Bàn Tử xong, A Đông cũng liếc sang Lão Hồ.

Chỉ thấy Lão Hồ gật đầu.

"A Đông huynh đệ!" "Bàn gia nói không sai đâu." "Vị Tần gia đó, người bình thường không mời nổi đâu." "Hay là cậu về thương lượng với Minh thúc xem sao." "Xem có cách nào không." Nhìn Lão Hồ, A Đông có chút không cam lòng, nói: "Hồ gia, không thể nói lại được sao?" "Không thể!" Lão Hồ lắc đầu.

Tính khí của Tần Vũ, Lão Hồ cũng biết, đừng nói là Minh thúc, tộc trưởng của Ngũ Mạch đến cũng vô dụng.

Nếu còn đi nữa, không chừng Tần Vũ sẽ đuổi người đi.

"Thôi được," A Đông thấy Lão Hồ và Bàn Tử đều nói như vậy về Tần Vũ, bèn thở dài, nói tiếp: "Tôi về nói với Minh thúc vậy." Nói rồi, A Đông liền quay về.

Trên đường về, A Đông có chút thấp thỏm.

Rất nhanh, tại một tứ hợp viện được trang hoàng vô cùng xa hoa, phong thủy cũng rất được chú trọng.

"Cái gì?" "Bảo ta phải đích thân đi?" Lúc này, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, nhìn A Đông đang có chút sợ hãi trước mặt, đôi hồ đào trong tay cũng bị bóp chặt hơn nhiều.

Nghe Minh thúc hỏi, A Đông gật đầu, đáp: "Đúng vậy, tôi cũng đã đi tìm Lão Hồ và Bàn Tử kia rồi, họ nói Tần Vũ đó thật sự không đơn giản." "Tộc trưởng của Ngũ Mạch đến cũng vậy thôi." "Ồ?" "Ngũ

Mạch đến cũng vô dụng sao?" Nghe A Đông nói vậy, Minh thúc cũng cảm thấy tò mò về Tần Vũ.

E rằng bản lĩnh của người này không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Ha ha." Minh thúc cười cười, nói với A Đông: "Đi, cùng ta đi gặp người này một chuyến, ta muốn xem thử người này rốt cuộc là nhân vật thế nào." Rất nhanh, Minh thúc lại mang theo mấy món bảo bối kia.

Mấy thứ này đều là món ông ta thích nhất.

Giá trị của mỗi món đều không dưới mấy chục vạn.

Cũng có thể nói mấy thứ này chiếm một nửa gia tài của ông ta.

Mỗi một món, dù mang đến Phan Gia Viên, cũng sẽ khiến các cửa hàng ở đó phải ngưỡng mộ.

Phan Gia Viên, Trích Tinh Bảo Lâu.

Lúc này, khi Tần Vũ đang xem tướng tay cho Dương Tuyết Lỵ, Minh thúc bước vào, đi một vòng, nhìn những món đồ được trưng bày trên quầy.

Minh thúc phát hiện, đồ trong này không tệ.

Chương 154

Chỉ là, cũng không có món nào đáng tiền bằng đồ trong tay mình.

Sau khi quan sát kỹ một vòng, Minh thúc trong lòng cũng đã có tính toán, cho rằng mình đã biết nên đối phó với Tần Vũ này thế nào.

"Ông chủ, có khách đến làm ăn mà không tiếp đãi sao?" Minh thúc nhìn Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ trước mặt, mày hơi nhíu lại, có chút bất mãn.

Nếu ở Tân Thành hay những nơi khác, ông chủ nào mà không tiếp đãi tử tế, nịnh bợ ông ta.

Nghe Minh thúc nói, Tần Vũ cười cười.

Thực ra, lúc Minh thúc bước vào, Tần Vũ đã sớm chú ý.

Đối với mấy hành động nhỏ của Minh thúc, Tần Vũ nhìn thấu hết.

Dưới sự quan sát của Hoàng Kim Ma Đồng, Tần Vũ cũng đã thấy mấy món đồ Minh thúc mang theo, dường như đã hiểu ra.

Gã này, chẳng qua là muốn ra vẻ ta đây thôi.

Muốn khoe khoang mấy món đồ đó.

Mấy món đồ đó, bề ngoài mà nói, quả thực có thể mua hết tất cả đồ trên quầy.

Nhưng mà, nếu tính đến những thứ ở góc tường, e là khó.

Tần Vũ có một cái bàn, vì không bằng phẳng nên đã kê một miếng ngọc trị giá mấy chục vạn mới vững.

Ngay cả mấy viên châu trong bể cá cũng là dạ minh châu mang về từ Thông Thiên Đại Phật Tự ở Tây Hạ.

Bộ đó cũng phải mấy chục vạn.

Chưa kể, lúc tìm được Nữ vương Tinh Tuyệt, hắn cũng mang về một ít đồ, bị vứt ở một góc.

Tần Vũ cũng không để tâm, dù sao bây giờ hắn cũng không thiếu tiền.

Mấy thứ này, Tần Vũ cũng không vội bán, đợi thêm mười năm tám năm nữa, giá trị sẽ tăng vọt.

"Ông chủ, không bán đồ nữa à?" Minh thúc đến trước mặt Tần Vũ, hỏi lại lần nữa.

"Bán chứ!" "Ông chủ muốn mua gì, chọn được rồi thì cứ trả tiền là được." "Giá cao quá thì chúng ta có thể thương lượng." "Được, vậy tôi xem xem." Minh thúc nói rồi lại đi một vòng, cuối cùng, có chút thở dài.

"Đồ thì không tệ, tiếc là không có món nào lọt vào mắt tôi." "Thứ tôi muốn, cũng phải đáng giá mấy chục vạn." "Cộng hết mấy thứ này của cậu lại cũng không đủ." Minh thúc cố ý nói, sau đó cố tình mân mê chiếc nhẫn trên tay.

Tần Vũ liếc mắt nhìn, chiếc nhẫn đó là phỉ thúy lục băng chủng mà Càn Long từng đeo, màu xanh lục cực hạn, dương lục.

Với giá hiện tại, quả thực không thấp, cũng mấy chục vạn.

Nhưng mà, dưới cái bàn kia của Tần Vũ, cũng có một miếng phỉ thúy băng chủng cực lục tương tự, là long bài phượng bội do Càn Long đích thân điêu khắc.

Chẳng kém chút nào.

Tần Vũ vừa nói vừa chỉ tay về phía sau lưng Minh thúc, nói: "Nếu muốn thứ đáng tiền, dễ thôi, lấy miếng vải nhỏ kê dưới chân bàn kia

ra, xem thử có hợp yêu cầu của ông không." "Cẩn thận một chút, đừng làm hỏng." "Làm hỏng rồi, ông không đền nổi đâu." Nghe Tần Vũ nói, Minh thúc nhíu mày.

Không đền nổi?

Có thứ gì mà ta không đền nổi sao?

Nói rồi, ông ta liền làm theo lời Tần Vũ, bảo A Đông lấy miếng vải nhỏ dưới chân bàn ra.

Cầm trong tay.

"Ông chủ!" "Để tôi xem xem, món đồ gì mà Minh thúc ta lại không đền nổi!" Minh thúc nói rồi từ từ mở ra, để lộ món đồ bên trong.

Giây phút đó, Minh thúc vốn đang tự tin, đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút ngưng trệ, không khí xung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Nhìn Minh thúc, Tần Vũ cười.

"Thế nào, đủ chưa?" "Nếu chưa đủ, đến bể cá kia, tùy tiện vớt mấy viên châu ra xem." "Nếu thích thì cứ trả tiền." Nghe Tần Vũ nói, Minh thúc lập tức ra hiệu cho A Đông mau chóng vớt thử xem có gì.

Theo động tác của A Đông, chỉ thấy một vốc châu hiện ra, đập vào mắt Minh thúc.

"Hít!" "Dạ minh châu Nam Hải!" "Sao có thể!" Lúc này, Minh thúc phát hiện, những viên dạ minh châu Nam Hải trong tay Tần Vũ, nhìn qua còn tốt hơn cả trăm lần bộ mà ông ta đang cất giữ.

Không chỉ về kích thước, mà ngay cả về chất lượng, cũng mạnh hơn rất nhiều so với mấy viên dạ minh châu của ông ta.

"Hít!" Minh thúc hít một hơi khí lạnh.

Một tia lạnh lẽo bắt đầu lan tỏa.

Bất kể là dạ minh châu hay long bài phượng bội, giá trị đều không hề nhỏ, gã này… Gã này lại lấy nó để kê chân bàn, hoặc để nuôi cá, vậy mà không hề xót của?

Nhìn thấy những thứ này, Minh thúc thấy mà đau lòng.

Chương 155

"Ông chủ, đây đúng là phí của trời!" "Cậu không thấy xót sao?" "Xót?" Tần Vũ cầm lấy món đồ trong tay Minh thúc, nhấc lên nhấc xuống, nói: "Mấy thứ này trong mắt tôi chỉ là đồ vô dụng, bây giờ vừa hay có thể dùng để kê chân bàn, tránh cho bàn bị cập kênh, tôi thấy cũng được mà." "Còn dạ minh châu Nam Hải này, không dùng để nuôi cá ngắm cảnh thì còn có tác dụng gì?" "Chẳng lẽ tối trời tối đất, dùng làm đèn à?" "Thiết!" "Còn nữa, người chơi đồ cổ là người chơi đồ cổ, mấy thứ này là để cho tôi chơi, chứ không phải bị đồ cổ nó chơi lại." Nghe Tần Vũ nói xong, Minh thúc dường như gật gù.

Nhưng ông ta vẫn không quên chuyện và mục đích hôm nay.

Minh thúc tiếp tục: "Nghe lời ông chủ nói, tôi đoán năng lực giám định của ông chủ chắc chắn không tầm thường." "Ông chủ, tôi vừa mới thu được mấy món đồ chơi nhỏ, hay là nhờ ông chủ giúp tôi giám định một chút?" Nói rồi, Minh thúc từ trong lòng lấy ra mấy cái túi vải, đặt trước mặt Tần Vũ.

Lúc này, Tần Vũ cầm lấy túi vải của Minh thúc, chỉ thấy ánh mắt Minh thúc nhìn chằm chằm, sợ làm hỏng, trong lòng có chút thấp thỏm, bất an.

Nhìn bộ dạng của Minh thúc, A Đông đứng bên cạnh biết Minh thúc đang lo lắng, trong đầu liền nảy ra ý.

Có những lời Minh thúc không thể nói, nhưng A Đông thì có thể.

Lúc này, chỉ thấy A Đông nói: "Ông chủ, cẩn thận một chút." "Đây đều là đồ tốt." "Đừng làm hỏng." "Tuy ông chủ có hai món đồ không tệ, nhưng đồ của ông chủ tôi đây đều là hàng tốt, mỗi món đều là vô giá." "Làm hỏng rồi, cậu không đền nổi đâu!" Nghe A Đông nói, Minh

thúc lập tức quát một tiếng!

“A Đông!” “Nói bậy bạ gì đó!” “Mau xin lỗi ông chủ đi!

Tạ tội!” Minh thúc ra vẻ vô cùng hung dữ, dường như đang thật sự dạy dỗ A Đông.

Nhưng trong lòng, ông ta lại rất hài lòng với A Đông.

Tần Vũ liếc nhìn A Đông, lắc đầu, sau đó đặt túi vải của Minh thúc xuống, nói.

“Không cần xem nữa.” “Đến góc cửa kia lấy cái túi của tôi lại đây.” “Xem thử đồ bên trong thế nào.” “Có món nào ông vừa mắt không.” Nói rồi, Tần Vũ lại tiếp tục nằm trên ghế bập bênh, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn Tần Vũ, Minh thúc tuy có chút bất mãn, nhưng cũng muốn xem thử trong hồ lô của Tần Vũ rốt cuộc bán loại linh đan diệu dược gì mà dám mạnh miệng như vậy.

Sau đó, ông ta gật đầu với A Đông, ra hiệu cho A Đông đi lấy.

A Đông thấy vậy cũng không khách khí.

Rất nhanh!

A Đông cầm cái túi vải của Tần Vũ, đưa cho Minh thúc.

Minh thúc mở túi vải ra xem.

Tay ông ta có chút run rẩy.

Rất nhanh, chỉ thấy trên trán ông ta, trong nháy mắt đã rịn ra rất nhiều mồ hôi, biết rằng mình đã gặp phải cao nhân.

Mấy món đồ trong túi hoàn toàn không thua kém những thứ ông ta cất giữ.

Có món, thậm chí giá trị còn gấp mấy lần.

“Hít!” Sau khi xem xong đồ bên trong, Minh thúc cẩn thận đặt cái túi lên quầy của Tần Vũ, có chút khách sáo nói với Tần Vũ.

“Tại hạ có mắt không thấy Thái Sơn, xin tạ tội!” “Mong ông chủ tha thứ cho sự vô tri của tại hạ.” Minh thúc đầu óc nhanh nhạy, lập tức thay đổi thái độ.

Cần cúi đầu thì cúi đầu.

Cần nhận sai thì nhận sai.

Trong giới buôn bán đồ cổ dưới lòng đất, lăn lộn mấy chục năm kinh nghiệm, ông ta cũng có chút mắt nhìn.

Phải biết khéo léo ứng xử.

Trước đó vì dựa vào địa vị, dựa vào gia tài bạc vạn của mình, nên mới có chút ngạo khí.

Trong phút chốc, trở nên không coi ai ra gì.

Bây giờ, Minh thúc phát hiện, vị ông chủ Trích Tinh Bảo Lâu trước mắt này còn giàu có hơn nhiều.

Chỉ thấy những món đồ cổ quý giá kia, như thể không cần tiền, vứt lung tung khắp nơi.

Thậm chí, còn lấy ra kê chân bàn.

Minh thúc thay đổi hẳn thái độ, lập tức nói: “Tần lão bản, tôi là A Minh ở cảng, hôm nay đến quý địa Trích Tinh Bảo Lâu, cầu một lần hợp tác với ông chủ.” “Chỉ cần ông chủ có điều kiện gì, cứ việc đưa ra.” Lúc này, thấy Minh thúc có thái độ như vậy, Tần Vũ cũng có chút kinh ngạc, lại đánh giá cao Minh thúc thêm một chút.

Lão hồ ly biết co biết duỗi mới là kẻ nguy hiểm.

E rằng, bây giờ xem ra, tâm kế của Minh thúc này không đơn giản như vậy.

Nghe Minh thúc nói, Tần Vũ uống một ngụm trà Long Tỉnh cực phẩm vừa pha xong, uống xong, lại liếc nhìn Minh thúc bên cạnh.

Sau đó, hắn mới nói: "Bàn chuyện hợp tác!" "Thì phải có dáng vẻ của người bàn chuyện hợp tác." "Làm mấy trò màu mè đó có ích gì." Tần Vũ nói xong, liền nhìn Minh thúc trước mặt, khóe miệng hơi nhếch lên.

Chỉ thấy Minh thúc gật đầu lia lịa.

"Tần lão bản nói phải." "Hợp tác phải ra hợp tác." "Yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến ngài hài lòng." Thấy thời gian cũng không còn sớm, Tần Vũ cũng đi vào vấn đề chính, rót cho Minh thúc một tách trà.

"Nói đi, có chuyện hợp tác gì muốn bàn." Thấy Tần Vũ mở lời, Minh thúc lập tức bảo A Đông lấy ra một cuốn sổ tay nhu cầu sưu tầm mang từ cảng đến, đặt trước mặt Tần Vũ, thái độ cũng tốt hơn trước rất nhiều.

Chương 156

"Tần lão bản, ngài xem." "Đây là nội dung hợp tác của tôi." "Trên đó, cũng có những thứ tôi cần." "Và những thứ tôi có thể dùng để trao đổi." Nhìn cuốn sổ tay trên quầy, Tần Vũ cũng cầm lên, lật xem qua loa.

Thứ ở trang đầu tiên là Trấn Thi Đồng Kính.

Trang thứ hai, ghi chép tài liệu về Ma quốc, cũng như một lượng lớn thi thể khô.

Mấy trang còn lại là những thứ Minh thúc có thể cung cấp.

Đối với Trấn Thi Đồng Kính, thứ này là đồ của Tần Đại Pháp Gia, hiệu quả trấn thi vô cùng rõ rệt, Minh thúc chuẩn bị dùng giá cao để mua, hoặc dùng vật phẩm trao đổi.

Điều kiện trao đổi không tệ.

Mấy năm gần đây, ở cảng và các khu vực hải ngoại, những kẻ tự xưng là nhà sưu tập tử vong, mỗi năm vào thời điểm này đều bỏ ra số tiền lớn để tìm kiếm các loại thi thể khô khác nhau.

Giá trị của mỗi cỗ thi thể khô cũng rất cao.

Minh thúc này, cũng vì làm ăn buôn bán thứ này mà phất lên như diều gặp gió, ở cảng và các khu vực hải ngoại cũng có tiếng nói nhất định.

Lúc này, Tần Vũ đã đọc được tài liệu liên quan đến Minh thúc.

Tổ tiên của Minh thúc thuộc một nhánh Bối Thi Giả ở Tương Tây.

Nhánh Bối Thi này không phải là cõng thi thể trên lưng mà đi.

Mà là một phương pháp đạo mộ đặc biệt khác.

Dùng mu bàn tay quay lưng về phía cổ thi để mò đồ.

Tiếc là, lão gia tử nhà Minh thúc, lúc đi "bối thi" ở Tẩu Mã Tự, vận khí có vẻ hơi kém, trong một ngôi mộ cổ đã gặp phải Tương Tây Thi Vương, liền mất mạng.

Sau đó, Minh thúc này bắt đầu buôn bán thi thể khô.

Tùy tiện gán cho thi thể khô một cái mác là vua của nước nào đó, trấn quốc đại tướng quân, công chúa nào đó, liền hét giá trên trời, kiếm lời gấp vạn lần, còn kiếm tiền hơn cả buôn ma túy.

Xem xong những tài liệu này, Tần Vũ nhìn Minh thúc đang có chút câu nệ trước mặt, nói: "Minh thúc, tuy hôm nay ông đến tìm tôi bàn về dự án hợp tác này, nhưng có một vài quy tắc tôi phải nói trước với ông." "Để tránh ông không biết quy tắc." "Làm hỏng mất tâm trạng hợp tác tốt đẹp." Minh thúc vừa nghe, lập tức gật đầu, mục đích hôm nay tìm Tần Vũ, ngoài việc muốn ra vẻ ta đây, còn là muốn Tần Vũ hợp tác cùng mình, tìm kiếm thi thể pha lê của công chúa Ma quốc trong truyền thuyết.

Đương nhiên, sau khi ra vẻ thất bại, bị người ta vả mặt chan chát, lúc này, Minh thúc chỉ có thể tiến hành bước tiếp theo, gió chiều nào theo chiều ấy, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, cố gắng lựa lời sao cho Tần Vũ không phản cảm, nói.

"Tần lão bản, có quy tắc gì." "Cứ việc nói." "Những điều này đều là nên làm." Lúc này, Tần Vũ nhìn Minh thúc, cũng gật đầu.

Hắn liền đặt cuốn sổ tay trên bàn, nói: "Minh thúc, có một số chuyện, phải nói rõ trước!" "Ông cũng biết, nghề đổ đấu của Mô Kim chúng tôi, trong các môn phái giang hồ thiên hạ, mỗi nhà đều có quy tắc riêng, có thủ đoạn và kỹ xảo riêng." "Bàn Sơn Tả Lĩnh, Mô Kim Phát Khâu!" "Đồng thời, còn có phái Cản Thi ở vùng Tương Tây, cũng như phái Bối Thi ở các khu vực khác, vân vân." "Tôi không quan tâm

ông thuộc phái nào, nhưng một khi đã chọn hợp tác với tôi, xin hãy nhớ kỹ, toàn bộ quá trình chỉ huy, đều phải tuân theo mệnh lệnh của tôi." "Nếu không, chúng ta không cần bàn nữa." Lúc này, nghe Tần Vũ nói, trong lòng Minh thúc đột nhiên cũng giật thót, sau đó, cũng bắt đầu suy nghĩ về câu nói kia của Tần Vũ.

Thân phận của Minh thúc là hậu duệ của phái Bối Thi.

Chuyện này, Minh thúc cũng không định để Tần Vũ biết.

Cũng không nói với ai khác.

Nhưng vừa rồi, nghe Tần Vũ nói một tràng như vậy, trong lòng Minh thúc dường như đã hiểu ra, giống như Tần Vũ đã biết thân phận hậu duệ 'Bối Thi Giả' của ông ta.

Hoặc, có thể không biết thân phận của ông ta.

Nhưng mà… Minh thúc nhìn Tần Vũ, chỉ thấy Tần Vũ không nói gì.

Trong chốc lát, cũng khiến Minh thúc hoảng hốt.

Minh thúc thầm nghĩ, lúc này đối phương không nói gì, lẽ nào?

Chẳng lẽ muốn mình tự ngả bài sao?

Hay là có nguyên nhân khác?

Đang dọa mình?

Minh thúc nghĩ xong, liền đồng ý với Tần Vũ.

"Tần tiên sinh!" "Xin hãy yên tâm, một khi đã chọn hợp tác, người của tôi tuyệt đối sẽ tuân theo sự sắp xếp của ngài." Minh thúc thề thốt đảm bảo, vỗ ngực, cam đoan với Tần Vũ.

"Ừm!" "Còn nữa, bất cứ thứ gì lưu thông ra nước ngoài, bất cứ sự hợp tác giao dịch nào với người nước ngoài, tôi sẽ không làm."

“Nói đơn giản.” “Làm ăn với bọn Tây, lão tử đây không làm.” Nghe câu này, Minh thúc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Tần Vũ, ánh mắt căng thẳng.

Nhưng sau khi nghĩ đến thân phận của người mua, Minh thúc cũng đồng ý.

May là lần này người cần thi thể khô là một Hoa kiều, ở hải ngoại có một bảo tàng tư nhân, cũng không vi phạm quy tắc của Tần Vũ.

Một giờ sau, Minh thúc rời khỏi Trích Tinh Bảo Lâu không lâu, chỉ thấy Lão Hồ và Bàn Tử đi vào.

“Tần gia!” “Xem lão đầu này là ai này!” Giữa Lão Hồ và Bàn Tử, một lão đầu quen thuộc với Tần Vũ bị kẹp ở giữa, chính là Trần Hạt Tử.

Lúc này!

Trên mặt Trần Hạt Tử đeo một cặp kính râm, trong tay ông ta cầm một mai rùa cổ xưa.

Chương 157

Xem ra, lão Trần Hạt Tử này sống cũng khá ung dung.

“Lão gia tử, lâu rồi không gặp a!” Trần Hạt Tử vừa nghe Tần Vũ nói, liền quay mặt về phía Tần Vũ, hơi nghiêng đầu, cười cười, nói.

“Cậu trẻ!” “Lâu rồi không gặp, chúng ta có duyên thật!” Trần Hạt Tử nói rồi, liền nhẹ nhàng vuốt râu.

Đột nhiên, Trần Hạt Tử nhíu mày!

Trong lòng có chút kinh ngạc!

Khá lắm!

Trong tiệm có nhiều đồ tốt như vậy, làm ăn cũng không tệ!

Mắt của Trần Hạt Tử tuy đã mù, nhưng mũi ông ta lại rất thính, trong nháy mắt, đã ngửi hết một lượt những món đồ cổ trên quầy của Tần Vũ.

Đương nhiên!

Những món đồ không bắt mắt ở góc kia, Trần Hạt Tử cũng không bỏ qua.

Sau khi giám định một lượt như vậy, trong lòng có chút kinh hãi!

Khá lắm, một món đồ tốt như vậy, lại bị dùng để kê chân bàn.

Phí của trời!

“Phí của trời!” Trần Hạt Tử nói hai câu, liền cầm gậy dò dẫm về phía trước, ngồi xuống bên cạnh một cái bàn.

Sau đó, chỉ thấy Trần Hạt Tử cẩn thận cầm món đồ kia lên, nói: “Cậu trẻ, một món đồ tốt như vậy, cứ để đây sao?” “Chẳng lẽ?

Không sợ có người trộm mất?" Trần Hạt Tử tuy đã rút khỏi nghề đổ đấu, nhưng đối với một số món đồ cổ, ông ta lại có một tình yêu đặc biệt. 38.

Nói là tình yêu đặc biệt, chi bằng nói Trần Hạt Tử đang hoài niệm về quá khứ đã qua và những năm tháng huy hoàng không bao giờ trở lại.

Nhìn bộ dạng cẩn thận của Trần Hạt Tử, Tần Vũ cũng cười cười, nói: "Lão gia tử yên tâm đi, kẻ dám trộm đồ ở chỗ tôi, thật sự chưa xuất hiện." "Đương nhiên, trừ khi giống như ngài, có thể phát hiện ra món đồ tốt này, nếu không thì cũng đành chịu." Hửm?

Lúc này, nghe Tần Vũ nói xong, Trần Hạt Tử đột nhiên cảm thấy rất hưởng thụ, liền gật đầu, ngồi thẳng lưng tại chỗ.

"Ừm!" "Cũng phải!" Trần Hạt Tử tiếp tục gật đầu, sau đó, liền đặt món đồ kia về vị trí cũ, xoay người đứng dậy, đến trước mặt Tần Vũ.

"Cậu trẻ!" "Ta quyết định rồi." "Lão phu ở chỗ cậu kiếm một chân sai vặt." "Lúc rảnh rỗi, ta ở cửa bày một sạp bói toán!" "Lúc có việc, ta có thể giúp cậu giám định một vài món đồ, không lấy một xu." Nói xong, chỉ thấy Trần Hạt Tử nghiêng tai, chờ Tần Vũ trả lời.

Trước khi đến thành Tứ Cửu này, Trần Hạt Tử cũng đã chuẩn bị tâm lý, nếu thực sự không được, thì ở dưới trướng Tần Vũ kiếm một chân sai vặt, sống nốt quãng đời còn lại, cũng không còn gì hối tiếc.

May mà, một vài tay nghề vẫn chưa mất đi, nếu không thật sự phải ngủ ngoài đường rồi.

Trần Hạt Tử thầm nghĩ.

Lúc này, nhìn Trần Hạt Tử, Tần Vũ cười cười.

"Tiền bối!" "Tôi thấy, bất kể lúc nào, ngài cũng mưu sâu kế hiểm,

gian xảo như lão hồ ly!!!" "Được!" "Nếu lão gia tử thích, cứ ở lại chỗ tôi là được, trông coi giúp tôi mấy cái tiệm, xem xét nhiều hơn, giúp đỡ mấy người làm của tôi." "Thế nào?" Đối với Tần Vũ, thêm một người không nhiều, bớt một người cũng không ít, thôi thì cũng không thiếu một miệng ăn của Trần Hạt Tử, trực tiếp thu nhận.

Trần Hạt Tử nghe Tần Vũ nói xong, hai tay nắm quyền, tỏ ý cảm tạ, nói.

"Được rồi!" "Đa tạ Tần lão bản thu nhận!" Sau đó, Trần Hạt Tử liền mỉm cười.

Nhưng mà, đối với Tần Vũ, có thể có một nhân vật như vậy trấn giữ ở chi nhánh, cũng không tệ, cũng không làm mai một bản lĩnh của Trần Hạt Tử.

Giải quyết xong chuyện của Trần Hạt Tử, Tần Vũ nhìn Lão Hồ và Bàn Tử, chỉ thấy sắc mặt hai người có chút do dự, dường như có lời muốn nói.

Lúc này, nhìn hai người, Tần Vũ cũng đoán được đại khái.

"Sao?" "Minh thúc cũng đến tìm hai người rồi?" Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, không sai, chuyện còn chưa nói ra, Tần gia đã đoán được rồi.

Lão Hồ và Bàn Tử lần này đến là muốn thỉnh giáo Tần Vũ một vài chuyện, thấy Tần Vũ đã biết nguyên nhân, cũng không giấu giếm, liền nói.

"Không sai!" "Vừa rồi, Minh thúc vừa rời khỏi chỗ chúng tôi." "Lúc đi, Minh thúc nói với tôi và Bàn Tử một tin, nói là ngài đã đồng ý hợp tác, nhưng tôi và Bàn Tử muốn hỏi lại một chút, để xác định lời Minh thúc nói là thật hay giả." "Như vậy, chúng tôi mới tiện sắp xếp." Sớm đã lúc A Đông tìm Lão Hồ và Bàn Tử, họ đã nói với A Đông, chỉ

cần Tần gia đồng ý hợp tác, hai người sẽ đi cùng, nếu không, chỉ cần Tần gia không gật đầu, họ cũng sẽ không đi.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ gật đầu.

"Đi đi!" "Đều đi mở mang tầm mắt, còn hơn là ở Phan Gia Viên chết dí với mấy món làm ăn nhàm chán." "Nhớ kỹ, đòi Minh thúc nhiều tiền vào!" "Gã đó nhiều tiền lắm!

Cứ mạnh dạn mở miệng!" Chuyến đi Côn Luân lần này, theo tư liệu, nơi chôn cất công chúa Ma quốc cũng là một tòa yêu lâu, bị băng phong trong băng lạnh vạn năm.

Nơi đó cách sông băng Côn Luân lần trước đi có một khoảng cách nhất định, đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm.

Người bình thường đều sẽ không chọn đến đó.

Mấy ngày sau.

Chương 158

Tại Trích Tinh Bảo Lâu ở Phan Gia Viên, sau khi có Trần Hạt Tử gia nhập, chỉ thấy mấy chi nhánh dưới tay Tần Vũ, lợi nhuận so với trước kia lại tăng lên rất nhiều.

Đồng thời, kết hợp với danh tiếng của Tần Vũ, có rất nhiều phú hào thương nhân từ nơi khác đến, tìm kiếm bảo vật.

Trong chốc lát, cũng khiến Lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha nhìn mà ngưỡng mộ.

Dù sao, có lúc, thu nhập một ngày gần như sắp bằng thu nhập một tháng.

Đúng là ba năm không mở hàng, mở hàng ăn ba năm.

"Tần tiên sinh!" "Đây là danh sách tôi đã chuẩn bị xong, ngài xem chúng ta có cần chuẩn bị thêm gì không?" Lúc này, chỉ thấy Dương Tuyết Lỵ nói rồi đưa một bản danh sách vào tay Tần Vũ, để Tần Vũ kiểm tra.

Nhưng, trong lúc vô ý, ngón tay Tần Vũ cố tình lướt qua lòng bàn tay Dương Tuyết Lỵ, trong nháy mắt, khiến Dương Tuyết Lỵ một trận tức giận!

Chỉ thấy, mũi cô ấy nhíu lại, mắt trợn lên!

Sắc mặt trong nháy mắt đỏ bừng.

Nhìn Dương Tuyết Lỵ đang cắn môi, lúc này giống như một cô gái nhỏ đầy oán hận, lại khiến Tần Vũ cảm thấy có chút đáng yêu.

Nhưng mà, đối với năng lực của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ cũng rất công nhận, giao việc cho cô ấy làm, Tần Vũ cũng khá yên tâm.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác, lập tức dặn dò Dương Tuyết Lỵ.

"Đúng rồi!" "Đi thu thập một lượng lớn gừng già, tìm vài người giã nát, nấu thành nước gừng, sau đó khử nước làm thành bột gừng." "Như vậy, cũng tiện cho tôi mang theo." Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ cũng có vẻ mặt hậm hực, cố ý nói.

"Thiết!" "Tôi không thèm quan tâm!" "Tự đi mà làm!" Nói xong, Dương Tuyết Lỵ lúc quay người đi, liền ghi lại yêu cầu Tần Vũ vừa đưa ra vào sổ, để tránh đột nhiên quên mất.

"Chậc chậc chậc!" "Lão Hồ!" "Nhìn kìa!" "Nhìn cảnh tán tỉnh của cô Dương với Tần gia kìa, thật đúng là khiến tôi trở tay không kịp, phát cẩu lương à!" Giờ phút này, Bàn Tử đứng bên cạnh ngưỡng mộ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng 'chậc chậc chậc', nói với Lão Hồ.

Mấy ngày sau nữa.

Sau khi Minh thúc bên kia đã chuẩn bị xong mọi thứ, Lão Hồ và Bàn Tử mấy người cuối cùng cũng lên chuyến tàu đến Tây Tạng, đi đến vùng đất Ma quốc trong truyền thuyết, tìm kiếm công chúa Ma quốc.

Trên tàu hỏa, nhân viên đi cùng lần này, không có nhiều khác biệt so với trong ký ức của Tần Vũ.

Người phụ nữ họ Hàn kia, tình nhân của Minh thúc, cũng là một chuyên gia giám định đồ cổ, qua tay cô ta là vô số trân bảo, có kinh nghiệm giám định phong phú.

Vì vậy, luôn được Minh thúc khá coi trọng.

Chuyến đi Tây Tạng này, Minh thúc mang theo người phụ nữ này, cũng có chút tư tâm.

Minh thúc đã bị Tần Vũ làm cho bẽ mặt, nên cũng muốn cô ta giúp

mình gỡ lại một bàn, tìm lại chút thể diện, cũng để hả hê một phen.

Đương nhiên, nghe Minh thúc nói, cũng như những thông tin đã tìm hiểu, người phụ nữ họ Hàn này cũng muốn xem thử Tần Vũ lợi hại đến mức nào.

Gã Bỉ Đắc Hoàng kia, thân thủ không tệ, là vệ sĩ thân cận của Minh thúc, một lính đánh thuê đã giải ngũ.

Và, còn có A Đông.

Nhưng, cô gái tên A Hương lại khiến Tần Vũ có chút hứng thú, Tần Vũ biết, A Hương có Âm Dương Minh Nhãn trong truyền thuyết, trong mắt cô ấy có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được.

Đồng thời, A Hương cũng là người có giác quan thứ sáu rất mạnh.

Ba người này, Tần Vũ vừa quan sát qua, bề ngoài trông rất đơn giản bình thường, nhưng thực ra, không hề đơn giản như người thường.

Người phụ nữ họ Hàn kia, cũng là một người luyện võ.

"Minh thúc!" "Gà nhiều không đẻ trứng, người nhiều gây rối loạn." "Đi nhiều người như vậy, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện." Nhìn thấy nhiều người xuất hiện trước mặt, Lão Hồ cũng hơi nhíu mày, cảm thấy không ổn, bèn nhắc nhở Minh thúc.

Dù sao, những nơi như sông băng Côn Luân chứa đầy quá nhiều nguy hiểm.

Người càng ít, càng an toàn.

Nghe Lão Hồ nói, Minh thúc cười cười, đáp: "Yên tâm đi, những người này đều sẽ bảo vệ tốt cho các người, không cần lo lắng." "Bỉ Đắc Hoàng!" "Năm xưa cậu ta là lính đánh thuê ở Tam Giác Vàng,

đánh đủ các loại chiến tranh du kích và cận chiến!" "Sống sót sau những trận chiến sinh tử." "Chỉ là, vì một tai nạn trên biển, tôi đã cứu cậu ta từ biển về." "Vì vậy, tuyệt đối đừng chọc vào cậu ta." Minh thúc nói, nhìn mấy người có mặt, dường như rất tin tưởng vào vệ sĩ của mình, dù sao cũng đã theo mình nhiều năm, ít khi xảy ra sự cố.

Bàn Tử vừa nghe, cảm thấy buồn cười, liền có chút đùa giỡn nhìn Bỉ Đắc Hoàng.

"Du kích cái quái gì!" "Hồ gia năm xưa còn chỉ huy quân chính quy đấy!" "Bỉ Đắc Hoàng à, tôi thấy gọi là Bỉ Đắc Hắc thì đúng hơn." Không thể không nói, Bỉ Đắc Hoàng tuy họ Hoàng, nhưng da dẻ quả thực rất đen, giống như than củi, hình dung rất xác đáng.

Lúc này, Bỉ Đắc Hoàng đứng bên cạnh nghe thấy.

Lập tức rút con dao găm bên hông ra, trong nháy mắt, đã kề dao vào cổ Bàn Tử.

"Bỉ Đắc Hoàng!" "Dừng tay!" Khi Bỉ Đắc Hoàng định giải quyết, Minh thúc lập tức ngăn lại.

Minh thúc nhìn Bàn Tử, nói: "Tên béo chết tiệt nhà ngươi, Bỉ Đắc Hoàng là một kẻ cuồng lính đánh thuê, giết người không chớp mắt." "Vừa rồi, nếu không phải ta ngăn lại, lúc này, e là ngươi đã là một cái xác lạnh ngắt rồi." "Tên béo chết tiệt, lập tức xin lỗi Bỉ Đắc Hoàng!" "Nhanh lên!" Ngay lúc đó, nhìn thấy cảnh tượng đột nhiên xảy ra, Bàn Tử cũng chưa kịp phản ứng, sau đó, liền thấy con dao găm đã kề vào cổ mình, truyền đến một tia lạnh lẽo.

"Minh thúc, mau bảo Bỉ Đắc Hoàng cất dao đi!" Thấy Bỉ Đắc Hoàng ra tay sắc lẹm, trong chớp mắt, suýt nữa đã lấy mạng Bàn Tử, lúc này, Lão Hồ cũng lập tức nhìn Minh thúc bên cạnh, khuyên nhủ.

Thực ra, có thể có thêm một vài người lợi hại đi cùng, Lão Hồ

không lo lắng.

Chương 159

Nhưng, Lão Hồ sợ gặp phải đồng đội ngu, nếu không may, sẽ hại cả đội, hại cả mình.

Lúc này, thấy Bỉ Đắc Hoàng một chiêu tấn công, trực tiếp nhắm vào yếu hại của Bàn Tử, trong lòng Lão Hồ cũng chấn động, nếu trong tay Bỉ Đắc Hoàng không có vô số mạng người, Bỉ Đắc Hoàng cũng sẽ không luyện ra được thủ đoạn như vậy!

Lúc này, trên hiện trường, không khí có chút căng thẳng, tràn ngập sự vi diệu không nói nên lời.

"Hừ!" Đúng lúc này!

Tất cả mọi người có mặt, đột nhiên, chỉ nghe thấy Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, trong chớp mắt, liền thấy Bỉ Đắc Hoàng lập tức bay ngược ra ngoài.

Lòng bàn tay hắn cũng xuất hiện một vết thương màu đỏ!

Trông mà kinh hãi!

"Hít!" "Sao có thể!" Lúc Bỉ Đắc Hoàng bay ngược ra ngoài, hắn trợn to mắt, có chút không thể tin được.

Ngay sau đó, cảm giác đau đớn dữ dội ập đến, khiến trán hắn rịn ra mồ hôi lạnh!

Giây phút tiếp đất, Bỉ Đắc Hoàng chỉ thấy chân phải của Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, lúc này, đang đạp lên ngực hắn, dùng sức nghiền ép!

Cơn đau dữ dội, lại ập đến lần nữa.

"Hít!" Cảnh tượng này, khiến Minh thúc có chút ngây người.

Đối với thực lực của Bỉ Đắc Hoàng, ông ta biết rõ, nhưng không ngờ, lại không chịu nổi một đòn của Tần Vũ!

Chỉ một cước, Bỉ Đắc Hoàng đã bị đá bay.

Lúc này, chỉ nghe Tần Vũ hừ lạnh nói: "Hừ!" "Thật sự cho rằng giết được vài người là có thể muốn làm gì thì làm sao?" Lúc này, ánh mắt Tần Vũ tràn đầy sát ý, khiến Bỉ Đắc Hoàng đang nằm trên đất trong lòng run rẩy!

"Nghe đây!" "Ta có thể miễn phí tặng ngươi một lời khuyên!" "Nếu một người muốn tìm chết, thì đừng trách người khác không cứu." "Lần hợp tác này, trong việc tìm kiếm thi thể pha lê của công chúa Ma quốc, chắc chắn sẽ có người chết, đi hay ở, tùy các người quyết định." "Còn nữa, ta hy vọng đây là lần cuối cùng!" "Nếu còn có lần sau, ta có thể cho một vài người biết thế nào là sống cả đời trên giường, sống không bằng chết!" Tần Vũ nói, lực đạo trên chân tăng thêm rất nhiều.

Đồng thời, Tần Vũ lại có chút ý vị sâu xa nhìn Minh thúc trước mặt, ánh mắt lộ ra một tia hung ác.

Lúc này, nhìn ánh mắt của Tần Vũ, lại khiến Minh thúc đứng bên cạnh cảm thấy chột dạ, sợ hãi.

Minh thúc đã nghe ra được.

Những lời Tần Vũ vừa nói ra, là đang nhắc nhở ông ta một vấn đề, nếu dám suy nghĩ lung tung, làm bậy, thì tuyệt đối sẽ là người xui xẻo nhất, không chừng, thậm chí sẽ mất mạng.

Còn nữa, muốn mang theo bao nhiêu người, Tần Vũ sẽ không quan tâm, chỉ là, khi nguy hiểm xảy ra, đừng trách Tần Vũ không cứu.

Lúc này, Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn thấy khí thế đột nhiên bùng nổ của Tần Vũ, cũng thấp thỏm.

Ánh mắt Bàn Tử có chút không dám nhìn Tần Vũ.

Ngay lúc này, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trời, giả vờ không biết gì, ý đồ có thể lấp liếm cho qua chuyện.

Tần Vũ thu dọn Peter Hoàng xong, đang nhìn Bàn Tử đứng ngắm trời mây ngoài cửa sổ.

Lần này, gã cũng khó tránh khỏi một trận đòn.

Suốt cả chặng đường, trên người Bàn Tử không có chỗ nào dễ chịu.

Trên tàu, gã đứng không được, ngồi cũng chẳng xong, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Thỉnh thoảng, gã lại cố gắng tìm một tư thế thoải mái hơn.

Hết cách.

Hễ ngồi xuống là Bàn Tử lại đau ê ẩm khắp người.

Nhưng đứng lâu, hai chân gã cũng cảm thấy không ổn.

Bàn Tử không ngờ rằng, chọc giận Tần gia, hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy.

Lần này bị đánh cho một trận, suýt nữa thì toi mạng.

Sau vài ngày, cuối cùng họ cũng đến được đích, Tây Tạng.

Cả nhóm xuống tàu.

Vừa vào khu vực Tây Tạng, Lão Hồ lấy một lý do, tìm một người quen cũ để hỏi thăm tin tức về Ma Quốc.

Đồng thời, Lão Hồ cũng nói với đối phương rằng mình muốn đến ngôi mộ cổ của Tà Thần để trừ tà ma.

Nghe tin Lão Hồ đi trừ tà, một Lạt ma người Tạng tên Thiết Bổng liền hăng hái xung phong, chuẩn bị dẫn đường cho nhóm Tần Vũ đi

tìm di tích Ma Quốc.

Chuyến đi Tây Tạng lần này, Tần Vũ muốn tìm tin tức về nơi chuyển sinh của Vu Thần; còn nhóm Minh thúc thì muốn vào Yêu Tháp, tìm quan tài của công chúa Ma Quốc, mang cỗ thi thể thủy tinh trong truyền thuyết ra khỏi đó.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của Thiết Bổng Lạt ma, cả đoàn tiến vào vùng Gobi hoang vắng.

Chương 160

Trên đường đi, ngoài xương cốt của động vật, còn có rất nhiều xương người.

Những bộ xương trắng nổi bật trên nền cát vàng.

Nhìn từ xa, chúng trông có vẻ dữ tợn và kỳ quái, khiến lòng người cảm thấy nặng nề, phiền muộn không tên.

Đi vào Gobi được một lúc, mọi người đã thấy được đường nét của một di chỉ ở phía xa.

Khi họ đến gần hơn, trời cũng dần tối lại.

Trên vùng Gobi hoang vắng, gió lạnh bắt đầu nổi lên, cuốn theo màn đêm đen kịt.

Để xua đi cái lạnh, Tần Vũ dẫn theo Lão Hồ và mấy người kia, Minh thúc cũng dẫn theo người của mình, tìm một góc tường thành đổ nát để nhóm lửa, đợi trời sáng rồi mới tiếp tục hành động.

Lúc này, vì một vài lý do đặc biệt, Tần gia đang đóng vai sứ giả hộ hoa, cùng phu nhân của mình là Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc và Dương Tuyết Lỵ đi đến một nơi khác.

Tần Vũ không có ở đây, Bàn Tử cũng được tự do hơn, không còn bị gò bó nữa.

Hễ nghĩ đến cảnh bị Tần Vũ đánh, trong lòng Bàn Tử lại run lên bần bật.

Lúc này, Bàn Tử nhìn cảnh vật tối tăm xung quanh, tay mân mê khẩu súng săn, ngồi bên cạnh Lão Hồ.

“Lão Hồ, ở đây có sói hoang không?” “Năm đó, lúc tôi ở Dã Nhân

Câu, suýt nữa thì bị bầy sói bao vây." "Lúc đó, tôi đã một mình tả xung hữu đột đấy." Mẹ kiếp!

Nghe Bàn Tử nói vậy, trán Lão Hồ nổi đầy gân xanh, cảm giác có chút quái dị và một điềm chẳng lành trong lòng.

"Tử Bàn Tử!" "Mẹ nó, cậu đừng có nói bậy!" "Khốn kiếp!" "Mẹ nó, cái miệng của cậu như được khai quang vậy, nói cái gì trúng cái đó!" Lúc này, nếu bầy sói thật sự xuất hiện thì đúng là trò vui lớn rồi.

Quả nhiên, Lão Hồ vừa nói xong không lâu, trong tiếng gió gào thét, đột nhiên vang lên những tiếng hú của sói, từ xa vọng lại gần.

"Hít!" "Không hay rồi!" "Bầy sói!" Nghe thấy tiếng sói hú, sắc mặt Lão Hồ biến đổi!

Những người khác cũng vậy, thoáng chút hoảng loạn!

Ngay lập tức, Lão Hồ đến bên cạnh Thiết Bổng Lạt ma, hỏi: "Lão Thiết Bổng!" "Không phải ông nói ở đây không có sói sao?" "Tình hình gì đây?" Nghe tiếng sói hú, Thiết Bổng Lạt ma cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy không thể tin được.

Mười mấy năm nay, ông thường xuyên đi lại trên Gobi này, chưa từng thấy sói xuất hiện, cũng chưa nghe ai nói.

Nhưng hôm nay, thật là kỳ lạ.

"Lão Hồ, ông hỏi tôi, tôi cũng không biết nữa!" "Tôi đã mười mấy năm không thấy bầy sói rồi." "Theo tôi thấy, bầy sói này có lẽ từ nơi khác đến." Lúc này, Thiết Bổng Lạt ma cũng nói ra suy đoán của mình cho Lão Hồ.

Nghe vậy, mọi người chỉ còn cách cầm chắc vũ khí trong tay, bắt đầu đề phòng bầy sói đang ẩn mình trong bóng tối.

Chẳng mấy chốc, dưới ánh lửa trại và đuốc, xung quanh xuất hiện

vô số đôi mắt xanh lè, tựa như những bóng ma, dần dần hiện ra.

"Hít!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, không ngờ rằng những đôi mắt xanh lè đó ngày càng nhiều, phải đến mấy chục con, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Theo sau một tiếng hú vang lên từ trong bóng tối, bầy sói lập tức nhe nanh múa vuốt, lao tới, há to cái mồm đầy răng nanh!

Một trận chiến ác liệt bắt đầu!

Tiếng súng!

Tiếng sói tru!

Tiếng gầm gừ!

Đủ loại âm thanh đan xen vào nhau!

Chẳng mấy chốc, không khí bắt đầu phảng phất mùi máu tanh, phá vỡ sự yên tĩnh của Gobi.

Trong chốc lát, không ai ngờ rằng bầy sói này lại liều mạng như vậy, hết lớp này đến lớp khác lao lên.

Cứ tiếp tục thế này, đạn dược sẽ sớm cạn kiệt.

"Lão Hồ!" "Làm sao bây giờ!" Lúc này, súng săn của Bàn Tử đã hết đạn.

Gã bắt đầu dùng báng súng để đập lũ sói đang tấn công.

"Làm sao bây giờ!" "Mẹ kiếp!" "Lên lưỡi lê!" "Cùng bọn mẹ nó chơi dao găm!" Đến lúc này, chỉ có thể liều mạng thôi.

Càng hung hãn, lũ sói càng sợ hãi.

Trong lúc chiến đấu, trên người Lão Hồ liên tục xuất hiện những vết cào!

Máu tươi cũng từ đó rỉ ra.

Lúc này, trong cuộc chiến sinh tử, bất kể là Lão Hồ hay bên Minh thúc, tất cả đều đã kiệt sức, có thể gặp bất trắc bất cứ lúc nào.

Bầy sói vây quanh ngày càng đông, chẳng mấy chốc, một vòng vây mới lại hình thành, bao bọc Lão Hồ ở trung tâm.

Chương 161

"Mẹ nó!" "Lão Hồ, xem ra lần này tôi phải hy sinh ở đây rồi!" "Mẹ nó!" "Đúng là thiệt thòi quá!" Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ cũng thấy phiền lòng!

Đúng lúc này, khi Lão Hồ nhìn về phía Tần Vũ đã rời đi, ông đột nhiên trợn to mắt, có chút kích động!

Chỉ thấy bóng dáng của Tần Vũ và A Nặc dần dần xuất hiện từ trong bóng tối, phá vỡ vòng vây của bầy sói.

Dưới đòn tấn công của Tần Vũ, hết con sói này đến con sói khác đều bỏ mạng, ngã xuống hai bên chân anh.

Dường như, đối với Tần Vũ, giết vài con sói cũng đơn giản như giết một con gà con vậy.

Thấy Tần Vũ xuất hiện từ xa, Lão Hồ đang căng thẳng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông dồn sức, lại dùng báng súng đập mạnh vào đầu một con sói.

Đối với năng lực chiến đấu của Tần Vũ, Lão Hồ không hề nghi ngờ.

Hồi ở pháo đài Quan Đông quân, khi mấy người họ đối mặt với bầy đại địa lại trên thảo nguyên, nếu không phải Tần Vũ một mình xoay chuyển càn khôn, e rằng họ đã phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc.

Thậm chí, có thể đã bỏ mạng ở đó.

Khi Tần Vũ xuất hiện, một phần bầy sói lập tức quay đầu, lao về phía anh.

Trong nháy mắt, áp lực bên này giảm đi đáng kể, giúp Lão Hồ tiêu diệt lũ sói hiệu quả hơn.

Nhìn bầy sói đang lao tới, Tần Vũ không hề cảm thấy chút áp lực nào.

Ánh mắt anh không hề có một tia dao động.

Mấy tháng trước, ở Hắc Thủy thành, bầy sói mà Tần Vũ phải đối mặt đông hơn bây giờ rất nhiều.

Anh cũng đã một mình tả xung hữu đột, khiến cho bầy sói đó vừa nhìn thấy anh đã lập tức cụp đuôi bỏ chạy.

Lúc này, dù số lượng sói không ngừng tăng lên, nhưng số sói chết dưới tay Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc và Dương Tuyết Lỵ cũng không ít.

Trong một thời gian ngắn, lại có thêm mấy con sói bỏ mạng, nằm la liệt dưới chân họ.

"Hít!" "Lão Hồ!" "Nhìn kìa, Tần gia huấn luyện lợi hại thật, người nào người nấy đều dũng mãnh!" "Ra tay quá tàn nhẫn!" Đối mặt với bầy sói, Bàn Tử nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc và Dương Tuyết Lỵ chiến đấu, không hề thua kém bất kỳ người đàn ông nào.

Thậm chí còn mạnh hơn một chút?

Chẳng mấy chốc, dưới chân hai cô gái lại có thêm mấy xác sói.

"Bàn Tử, đừng nói nữa!" "Hai cô nương này quả thật rất dũng mãnh!" "Xem ra, những cô gái bên cạnh Tần gia không ai là nhân vật đơn giản cả." Đối với lời nói của Bàn Tử, Lão Hồ cũng đồng tình, không thể phủ nhận.

Bởi vì, nếu là con gái bình thường, sớm đã sợ đến mức hoa dung

thất sắc, la hét thất thanh.

Ai lại ở đây chiến đấu với bầy sói chứ?

Lúc này, về phần tình hình chiến đấu của Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử không cần xem nữa.

Mẹ kiếp!

Đối mặt với bầy sói đông đúc, chỉ thấy Tần Vũ một đao một mạng, cứ như chém dưa hấu, không thể so sánh với kẻ biến thái này được.

Đúng lúc đó!

Theo một tiếng hú của sói, những con sói đang nhe nanh múa vuốt liền đồng loạt rút lui, chạy về phía bóng tối.

Nhìn về hướng bóng tối, Tần Vũ đã xác định được vị trí của sói đầu đàn.

Theo kinh nghiệm, nếu sói đầu đàn không bị trừ khử, nguy hiểm sẽ luôn rình rập.

Thấy vậy, Tần Vũ lập tức lao về phía sói đầu đàn.

Mười phút sau, Tần Vũ mang theo một cái đầu sói, từ trong bóng tối dần dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Anh tiện tay ném cái đầu sói xuống đất.

"Hít!" "..." Lúc này, nhìn thấy cái đầu sói trong tay Tần Vũ, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Cái đầu sói đó lớn gấp mấy lần đầu sói bình thường, thậm chí còn to hơn.

Quan sát kỹ hơn, chỉ thấy mắt sói đỏ ngầu, tràn đầy vẻ khát máu hung tàn!

Ánh mắt lại thêm phần kinh khủng.

Peter Hoàng nhìn cái đầu sói, liền ngồi xuống kiểm tra.

Vừa nhìn, trong lòng hắn đã kinh hãi!

Khi kiểm tra, Peter Hoàng phát hiện, ở nhiều chỗ trên đầu sói, xương bị vỡ vụn.

Chương 162

Dường như bị vật nặng đập nát.

Quan sát kỹ hơn, Peter Hoàng phát hiện, những vết vỡ do vật nặng này, lại là vết hằn của nắm đấm.

Peter Hoàng lập tức rụt tay lại, cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Vốn dĩ trong lòng còn có chút hận ý với Tần Vũ, nhưng lúc này, Peter Hoàng không dám hận nữa.

Hắn biết, xương đầu sói là xương cứng nhất trên cơ thể nó.

Nhưng bây giờ, ở nhiều chỗ trên cái đầu sói này, lại bị người ta một quyền đấm nát.

Peter Hoàng nhanh chóng đến bên tai Minh thúc, thì thầm vài câu.

"!" Nghe lời Peter Hoàng, ánh mắt Minh thúc nhìn Tần Vũ đột nhiên thay đổi lớn, tràn đầy vẻ kiêng dè.

Đồng thời, ông cũng cảm thấy may mắn vì đã không quá lỗ mãng mà chọc giận Tần Vũ lần nữa.

Một đêm trôi qua, bầy sói không còn xuất hiện.

Trời sáng, dưới sự dẫn dắt của Thiết Bổng Lạt ma, mất nửa ngày, một ngôi chùa cổ giống như cung điện vua chúa đã hiện ra trước mắt mọi người.

Trên đường đi, mọi người đều biết, mục tiêu của Minh thúc lần này là tìm Mắt Bạc Cổ Cách.

Chỉ cần tìm được Mắt Bạc Cổ Cách, sẽ có manh mối cơ bản để tìm ra thông tin liên quan đến Ma Quốc.

"Minh thúc!" "Di tích Cổ Cách này không lớn lắm, nhưng cũng có

mấy trăm gian phòng, tìm kiếm cũng phiền phức." "Hay là ông cứ nói thẳng mục tiêu, địa điểm cụ thể, tôi cũng tiện tìm kiếm hơn." Lão Hồ đến bên cạnh Minh thúc, nói với ông ta đang thở hổn hển.

Nghe lời Lão Hồ, Minh thúc cũng lấy ra kinh văn.

"Haiz!" Lúc này, Tần Vũ nhìn Lão Hồ và Minh thúc đang nghiên cứu kinh văn cổ, cảm thấy bất lực.

Có những lúc, Lão Hồ cũng quên mất nhân vật quan trọng, ví dụ như Thiết Bổng Lạt ma đang dẫn đường.

Đúng lúc đó, Tần Vũ lên tiếng: "Được rồi, hai người cứ nghiên cứu nữa thì có lẽ chúng ta tìm đến tối cũng không ra." "Nếu tôi nhớ không lầm, tôi cũng đã xem qua một số ghi chép, theo đó, phàm là nơi có Mắt Bạc Cổ Cách xuất hiện, về cơ bản đều ở trong Miếu Luân Hồi." "Chỉ cần tìm được Miếu Luân Hồi là được." Nghe lời Tần Vũ, Minh thúc dường như đã nghĩ ra điều gì đó, có chút kích động.

"Đúng vậy!" "Trong kinh văn cổ có đề cập!" "Mắt Bạc Cổ Cách ở trong Miếu Luân Hồi!" Nói rồi, Minh thúc nhìn Tần Vũ, có chút cung kính.

"Tần gia!" "Tôi nên làm gì đây?

Tìm thế nào?" Tần Vũ liếc nhìn Minh thúc, lắc đầu, rồi tìm Thiết Bổng Lạt ma.

"Thiết Bổng đại sư, phiền ngài dẫn đường giúp." Nghe lời Tần Vũ, Thiết Bổng Lạt ma cũng gật đầu.

Chẳng bao lâu, đoàn người đi qua một điện Hộ Pháp, cuối cùng cũng đến được Miếu Luân Hồi nơi thờ phụng Mắt Bạc Cổ Cách.

Chỉ thấy, một bức tượng mắt khổng lồ xuất hiện trước mắt họ, ở phía trên nóc miếu.

“Tích đinh!” “Điểm danh tại Miếu Luân Hồi thành công!” Lúc mọi người vừa vào Miếu Luân Hồi không lâu, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc bên cạnh Tần Vũ đột nhiên có chút khác thường, mặt hơi ửng hồng.

Sau đó, hơi thở cũng có chút gấp gáp, dồn dập.

Chỉ thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc đột nhiên mềm nhũn chân, ngã vào người Dương Tuyết Lỵ bên cạnh.

Bị Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc va vào, Dương Tuyết Lỵ thấy vậy liền đỡ lấy cô, có chút quan tâm hỏi.

“Sao vậy?” “Trong người không khỏe à?” Nghe lời Dương Tuyết Lỵ, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc lắc đầu, trả lời.

“Không sao!” “Nghỉ một chút là được rồi.” Nói xong, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc lập tức quay đầu, dời ánh mắt khỏi bức bích họa.

Nhưng một hành động nhỏ này, Dương Tuyết Lỵ dường như đã nhận ra, liền quay đầu nhìn theo.

Dương Tuyết Lỵ nhìn vào bức bích họa trên tường Miếu Luân Hồi.

Vừa nhìn, cô liền hiểu ra, đồng thời, mặt cô cũng ửng hồng.

“Phì!” “Đúng là đồ lưu manh!” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ mới phát hiện, những bức bích họa trên tường Miếu Luân Hồi, phong cách táo bạo, màu sắc mạnh mẽ.

Nhất thời khiến người xem có chút đỏ mặt tía tai.

Thảo nào vừa rồi Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc lại như vậy.

Nếu là cô, cũng sẽ như thế.

“Đi!” “Chúng ta qua bên kia!” Chẳng mấy chốc, Dương Tuyết Lỵ lập tức đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc rời khỏi đó, đi về phía hậu

điện của Miếu Luân Hồi.

Ở hậu điện, phong cách bích họa thay đổi đột ngột, hoàn toàn là một cảnh địa ngục, có chút dữ tợn và đáng sợ.

Nhìn vào, cứ như đang ở trong đó vậy, có chút âm u.

Đúng lúc đó!

Chương 163

Minh thúc dựa vào một cây cột, đột nhiên, cây cột đó nghiêng đi, ầm ầm đổ về một bên.

Sau khi bụi bay hết, một cái hố đen xuất hiện trước mắt, có chút cảm giác quỷ dị không tả được.

"?" Thấy vậy, Lão Hồ đi tới xem.

Đến bên cạnh cái hố đen đó.

Nhìn cái hố đen, Tần Vũ biết, bên trong có một tượng Phật ba mắt đang ngồi.

Phía sau tượng Phật, có một cánh cửa sắt đen đóng chặt, cùng với một sợi xích sắt nối liền tượng Phật và cửa sắt.

Đồng thời, trên cánh cửa sắt đen đó, dán chi chít những lá bùa vàng, trông như đang phong ấn một con ác quỷ bên trong.

Tần Vũ biết.

Thứ bên trong, chẳng qua chỉ là một con dã thú đang biến dị tiến hóa.

Chẳng biết nó vào đó bằng cách nào.

"Tần gia!" "Ở đây có đồ tốt không?" Nhìn cái hố đen, Bàn Tử nhìn tượng Phật và cánh cửa sắt đen bên trong, trong lòng tràn đầy hứng thú, dường như có ý muốn mở nó ra.

Dù sao, khó khăn lắm mới đến được một lần, không thể tay trắng ra về được.

Đối với tình hình trước mắt, Lão Hồ không hiểu, Dương Tuyết Lỵ lại đi cùng A Nặc rồi, Lão Hồ đành phải nhìn Tần Vũ.

“Tần gia!” “Anh thấy có thể mở được không?” Nghe lời Lão Hồ, Tần Vũ lắc đầu.

Vừa rồi, Tần Vũ nhìn cánh cửa sắt trong hố đen, dưới tác dụng của Hoàng Kim Ma Đồng, Tần Vũ có thể thấy được gã bên trong đang âm thầm nhe ra những chiếc răng nanh.

Nhưng Tần Vũ cũng nửa đùa nửa thật nói.

“Không cần thiết phải mở.” “Bên trong không có đồ gì đâu.” “Nếu mở ra, có khả năng, sẽ mở ra cánh cửa dẫn đến địa ngục.” “Nói không chừng, sẽ giải phóng ác quỷ.” “Con ác quỷ đó, chuyên thích ăn não tủy của mấy gã béo.” “Và còn hút sống ngay trước mặt cậu nữa.” Nghe lời Tần Vũ, Bàn Tử đột nhiên cảm thấy đầu óc căng thẳng, sắc mặt có chút tái nhợt cười cười, vội vàng tránh xa cái hố đen đó.

Đối với lời Tần Vũ, Bàn Tử tin tưởng không chút nghi ngờ, ngay cả Lão Hồ cũng vậy.

Dù sao cũng đã hợp tác lâu, mọi người đã thấy quá nhiều chuyện kỳ quái.

Thà tin là có, còn hơn không tin là không.

Còn về tượng Phật, vì nó nối với cánh cửa sắt đen, Bàn Tử cũng hết cách, đành bỏ cuộc.

Dù sao mạng nhỏ, là quan trọng nhất.

Lúc Tần Vũ và Lão Hồ vào hậu điện Miếu Luân Hồi, chỉ thấy A Đông nhìn chằm chằm vào tượng Phật trong hố đen.

Trong mắt A Đông, lóe lên một tia tham lam khao khát.

Trong lòng hắn đã nảy sinh một vài ý định.

Ở hậu điện Miếu Luân Hồi, sau khi mấy người quan sát xung quanh, Minh thúc cũng lấy ra bản ghi chép kinh văn cổ lấy được từ

nước ngoài, đối chiếu với Mắt Bạc Cổ Cách trên đỉnh đầu bắt đầu nghiên cứu.

Chẳng mấy chốc, dưới sự giúp đỡ của Thiết Bổng Lạt ma và Lão Hồ, Minh thúc đã kết hợp bản đồ trong kinh văn với tọa độ của Mắt Bạc Cổ Cách, xác nhận được tọa độ, tìm ra được vị trí.

Đồng thời, cũng tìm ra được vị trí Yêu Tháp của Ma Quốc.

Vì đã tìm được Yêu Tháp, tâm trạng Minh thúc lúc này cũng tốt hơn nhiều, dường như khoảng cách đến nơi có thi thể thủy tinh đã gần hơn.

Minh thúc cũng lấy ra một phần thù lao đã thỏa thuận trước, đưa cho Lão Hồ, nói vài câu, thể hiện thành ý của mình.

Lão Hồ thấy vậy, liền nhận lấy ba viên Nhuận Hải Thạch làm tiền đặt cọc từ tay Minh thúc, rồi quay người đến trước mặt Tần Vũ, đưa toàn bộ cho Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ lấy một viên Nhuận Hải Thạch.

Vừa cầm vào tay, anh liền cảm nhận được một luồng khí mát lạnh.

Theo ký ức, Tần Vũ biết thứ này, Nhuận Hải Thạch, ở vùng ven biển được gọi là bảo vật 'Long Lân', rất có giá trị, một số nơi lại gọi là 'Nhuận Hải Thạch'.

Tương truyền, khi ra khơi, nếu đặt một viên trên thuyền, có thể tránh được sóng gió, không gặp phải thời tiết cực đoan như bão tố.

Ở những nơi khô hạn, nếu cúng một viên, có thể cầu mưa.

Còn có thể dùng pha trà chữa bệnh suyễn...

đủ loại công dụng.

Chẳng mấy chốc, cả đoàn rời khỏi Miếu Luân Hồi.

Lúc hoàng hôn, họ tìm một tòa tháp phòng thủ an toàn cách di tích Vương thành Cổ Cách vài dặm để tạm trú qua đêm.

Dù sao đêm trên Gobi rất nguy hiểm.

Chương 164

Đêm khuya, trời yên người tĩnh.

Nhìn mọi người đã chìm vào giấc ngủ, lúc này, A Nặc nằm bên cạnh Tần Vũ, trong đầu bị những bức bích họa ban ngày làm xáo trộn suy nghĩ, có chút khó ngủ.

Không biết vì sao, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc hễ nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh của Tần Vũ.

Tâm tư xao động, khiến hơi thở của cô nhanh hơn nhiều.

Đúng lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên cảm nhận được, Tần Vũ đang nằm phía sau có chút động đậy.

Có lẽ, Tần Vũ sắp tỉnh lại.

Trời!

Tinh Tuyệt Nữ Vương thầm kinh hãi!

Sau khi cảm nhận được sự khác thường, cô lập tức nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay, cố gắng giữ cho hơi thở ổn định, để không bị Tần Vũ phát hiện.

Lúc này, trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút căng thẳng, và một chút bất an.

Cô sợ rằng bộ dạng vừa rồi của mình đã bị Tần Vũ phát hiện, lúc đó thật là xấu hổ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương biết, mặc dù Tần Vũ là phu quân của mình, nhưng giữa hai người, không có thực tế của vợ chồng.

Đột nhiên!

Trong khoảnh khắc đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm nhận được nhịp tim của Tần Vũ, chỉ nghe thấy nhịp tim đó ngày càng gần, dần dần tiến lại gần cô.

Không biết vì sao, khoảnh khắc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên có chút mong chờ.

Cô nhóc ngốc.

Nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc trước mặt, Tần Vũ khẽ nhếch mép.

Anh biết sự khác thường của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhưng bây giờ không phải lúc.

Thấy vậy, Tần Vũ ôm Tinh Tuyệt Nữ Vương vào lòng.

Ngay sau đó, bên tai cô vang lên giọng nói của Tần Vũ: "Cô nhóc ngốc, nếu không ngủ được, ra ngoài đi dạo với anh." "Ngắm trăng bên ngoài." Nghe lời Tần Vũ, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ đáp một tiếng, đồng ý.

Không lâu sau, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc đã đến nơi cao nhất của tòa tháp, ngắm ánh trăng trước mắt, cảm nhận đêm tối đặc biệt trên Gobi.

Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy phía dưới tháp, đột nhiên vang lên những tiếng bước chân rất nhỏ.

Quan sát kỹ hơn, chỉ thấy có mấy bóng người, lần lượt xuất hiện, một trước một sau, lén lút rời đi dưới mí mắt của Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc.

"Anh, A Đông vác túi vải đi đâu vậy?" "Chẳng lẽ, muốn lấy tượng Phật đó?" Lúc này, nhìn bóng dáng của A Đông, Tinh Tuyệt Nữ Vương suy nghĩ một lúc, chẳng mấy chốc, cô cũng hiểu ra.

A Đông đi ra ngoài muộn như vậy, chắc chắn có ý đồ.

Không gì khác ngoài tượng Phật phát hiện ban ngày.

Nhưng đối với Lão Hồ và Bàn Tử, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc có chút không hiểu.

Hai người họ đi theo làm gì.

"Anh, Lão Hồ cũng đi rồi?" Tần Vũ liếc nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, cười cười, nói: "Phía trước, là một kẻ tham lam." "Phía sau, là hai kẻ ham vui." "Cứ xem đi, tối nay, e rằng có một người sẽ trở thành thức ăn cho dã thú hoặc cương thi." Theo ấn tượng trong ký ức, Tần Vũ biết kết cục của A Đông rồi.

Còn về Lão Hồ và Bàn Tử, Tần Vũ không cần lo lắng cho hai người họ.

Lúc nghỉ ngơi, Tần Vũ cũng đã nhắc nhở mấy người Minh thúc, đừng hành động tùy tiện.

Nếu không xảy ra tai nạn, cũng chỉ có thể tự chịu trách nhiệm.

Đối với lời nhắc nhở, họ có nghe hay không, không liên quan đến Tần Vũ.

"Anh, em thấy ý của anh, có lẽ A Đông đó không thể quay về được." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói.

"Ừm!" Đối với lời nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc, Tần Vũ cũng không phủ nhận, nhưng anh cũng khâm phục khả năng phân tích của cô nhóc này, đối với chuyện trước mắt, đã đoán được đại khái.

Lúc này, Tần Vũ lại nói: "A Nặc, anh hỏi em một câu, vừa rồi, tại sao em không lo lắng cho Lão Hồ và Bàn Tử?" "Chẳng lẽ, hai người họ không chết sao?" Nghe lời Tần Vũ, Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ mân mê mái tóc của mình.

Sau đó nhìn Tần Vũ, nói.

“Anh!” “Tuy Lão Hồ và Bàn Tử không phải thuộc hạ của anh, nhưng ngày thường, em thấy hai người họ cũng thường xuyên lấy lòng anh.” “Luôn tặng anh một ít đồ tốt.” “Hơn nữa, em phát hiện, lúc rảnh rỗi, anh cũng sẽ chỉ điểm cho họ một chút.” “Theo em thấy, nếu có nguy hiểm, xét tình giao hảo ngày thường, anh chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ, không thể thấy chết không cứu.” “Hơn nữa, hai người họ cũng không ngốc, không phải A Đông đó có thể so sánh được.” “Chỉ bằng năng lực của hai người, đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cũng có kinh nghiệm rồi.

Cho nên, nếu muốn tránh những nguy hiểm đó, thừa sức.” “Sao?” “Em phân tích có đúng không.” Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương A Nặc nhìn Tần Vũ trước mặt, cười cười, nói.

“Ừm!” “Tạm được!” “Đi!” “Chúng ta cũng đi xem.” Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương không đến quá gần.

Chương 165

Vì một số năng lực đặc biệt, dưới ánh trăng, Tần Vũ và Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có thể nhìn rõ tình hình trước mắt.

Lão Hồ và Bàn Tử đã sớm vào trong thần điện, trốn sau tượng Phật đá khổng lồ.

A Đông lúc này cũng vừa mới vào, không hề nhận ra sự thay đổi xung quanh.

Trong đêm đen, A Đông dưới ánh trăng, từng chút một tiến lại gần cái hố đen đó, sờ vào tượng Phật.

Nhìn tượng Phật trước mắt, A Đông có chút kích động, không nói hai lời, lập tức giật tượng Phật ra, chuẩn bị giật đứt sợi xích sắt đen.

Theo động tác của A Đông, sợi xích sắt nhanh chóng tuột khỏi thân tượng Phật.

Nhưng những lá bùa trên cửa sắt đen, không biết từ lúc nào, đã hoàn toàn rơi xuống đất.

Thấy cảnh này, A Đông cũng không để ý, lúc này, chỉ lo đến tượng Phật trong tay.

Khi A Đông chuẩn bị bỏ tượng Phật vào túi vải, chỉ nghe thấy từ trong cánh cửa sắt đen, lập tức vang lên tiếng "loảng xoảng".

Giây tiếp theo, một đôi móng vuốt đầy lông dài lập tức xuất hiện từ phía sau cánh cửa sắt đen, tóm chặt lấy cổ họng của A Đông, khiến hắn không thể giãy giụa, phát ra âm thanh.

Không lâu sau, A Đông lập tức bị con quái vật trong bóng tối đó kéo vào trong cửa sắt.

“Không!” “Không!!!” Đột nhiên, từ trong cửa sắt vang lên tiếng hét thảm thiết của A Đông, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm.

Cảnh này, khiến Lão Hồ và Bàn Tử đang trốn sau tượng Phật đá, nhìn thấy đôi móng vuốt xuất hiện từ trong cánh cửa sắt đen, có chút sững sờ.

Theo tiếng hét của A Đông biến mất, Lão Hồ nương theo ánh trăng, cũng nhìn thấy được gã trong cửa đen đó.

“Hít!” Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, lập tức gọi Bàn Tử!

“Đi mau!

Bạch Hung!” Lúc này, Lão Hồ cũng không ngờ, ở đây, lại gặp phải Bạch Hung, một loại cương thi trong truyền thuyết.

Cảnh tượng vừa rồi, khiến Lão Hồ toàn thân lạnh toát.

Sau đó, vội vàng ra hiệu, gọi Bàn Tử nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.

Lúc này, Lão Hồ sợ rằng giây tiếp theo, sẽ bị gã đó đột nhiên phát hiện.

Nếu thật sự đến lúc đó, thì phiền phức rồi.

Chẳng mấy chốc, men theo đường cũ, Lão Hồ và Bàn Tử vừa đi được không xa, chỉ nghe thấy phía sau vang lên tiếng gầm gừ trầm thấp, ngày càng gần.

Lão Hồ quay đầu lại nhìn, một con quái vật giống thú, chỉ thấy những chiếc răng nanh đó, đang nhỏ giọt máu tươi.

Đồng thời, đôi mắt xanh lè đó, lúc này, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Trong ánh mắt, dường như lộ ra vẻ trêu tức, có chút quỷ dị.

“Hít!” “Lão Hồ!” “Tôi cảm thấy gã này có chút kỳ lạ.” Bàn Tử nhìn vào mắt gã đó, đột nhiên cảm thấy bất an, hai chân có chút mềm nhũn.

Bàn Tử cố gắng chịu đựng, sau đó nghiến răng một cái, chỉ thấy tay Bàn Tử bắt đầu từ từ mò vào thắt lưng, rút ra một món vũ khí mang theo bên người.

Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ có chút tức giận!

“Nói nhảm!” “Gã này có thể không kỳ lạ sao!” “Cẩn thận một chút, gã này coi chúng ta là món tráng miệng sau bữa ăn đấy.” Lão Hồ nói, nhìn gã trước mặt, Lão Hồ đã nhận ra thứ này rồi.

Ban ngày, ở hậu điện Miếu Luân Hồi, trên những bức bích họa địa ngục, có một loại dã thú đầu mèo, thân hình gần giống người, có một cái đuôi, đang gặm nhấm thi thể của tội nhân.

Gã này, là Thực Tội Ba Lỗ của Luân Hồi Tông.

Lúc này, Lão Hồ cũng lấy ra một thứ, đèn pin cường quang.

Thứ này do Dương Tuyết Lỵ đặt làm từ nước ngoài.

Vì chuyện gặp phải rắn đen ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Dương Tuyết Lỵ liền đặt làm loại đèn pin cường quang này, để đối phó với những con quái vật trong bóng tối.

Không ngờ, hôm nay thật sự dùng đến rồi.

“Bùm!” Lúc này, theo ánh sáng mạnh lóe lên, Thực Tội Ba Lỗ dường như có chút không quen, lập tức cúi đầu quay đi.

Thấy vậy, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức rời khỏi tầm mắt của Thực Tội Ba Lỗ.

“Đi mau!” Thấy cảnh này, Lão Hồ lập tức gọi một tiếng, dẫn Bàn Tử nhanh chóng lao về phía lối ra.

Nhưng, chạy chưa được bao xa, chỉ thấy Thực Tội Ba Lỗ đột nhiên đuổi theo, tung người nhảy một cái, đạp lên mấy cây cột, lập tức chặn lối ra.

“Hít!” Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ cũng không ngờ, tốc độ của gã này lại nhanh như vậy.

Thấy đường đi bị chặn, Lão Hồ và Bàn Tử lập tức nhìn xung quanh, chỉ thấy ở phía bên phải, có một lối đi ra ngoài.

Chương 166

Lão Hồ và Bàn Tử liếc nhìn nhau.

Lập tức hiểu ra.

Kết quả, giây tiếp theo, lối đi đó cũng bị Thực Tội Ba Lỗ trong nháy mắt chặn lại!

"Hít!" "Lão Hồ!" "Mẹ nó tốc độ nhanh như vậy, hay là, tôi cầm vũ khí liều mạng với nó luôn đi!" Bàn Tử thấy vậy, muốn chạy thoát trước mặt gã này, là không thể nào.

Nói rồi, chỉ có liều mạng, may ra mới có đường sống.

Lúc này, nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Thấy vậy, Lão Hồ và Bàn Tử đều lấy ra xẻng công binh đã được mài sắc, lao lên!

Trải qua nhiều trận chiến, sự phối hợp của Lão Hồ và Bàn Tử không tệ.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Lão Hồ lập tức dùng xẻng công binh, chém mạnh vào đầu Thực Tội Ba Lỗ.

"!" Nhưng ngay sau đó, Lão Hồ hít một hơi khí lạnh.

Tay phải của Lão Hồ cầm xẻng công binh, cổ tay có chút đau nhói, tê dại.

Đồng thời, cũng đã chọc giận Thực Tội Ba Lỗ trước mặt.

Lúc này, chỉ thấy Thực Tội Ba Lỗ một vòng xoay người vung đuôi, cái đuôi trắng giống như xích sắt, quất mạnh vào người Bàn Tử.

Trong nháy mắt, lập tức khiến Bàn Tử bay ra ngoài!

“Mẹ kiếp!” Bàn Tử ngã xuống đất, lập tức cảm thấy một cơn đau dữ dội từ lồng ngực truyền đến.

Lão Hồ trong lòng có chút chấn động!

Nhìn Thực Tội Ba Lỗ trước mặt, Lão Hồ vạn lần không ngờ, da lông của gã này lại cứng như vậy.

Khốn kiếp!

Lúc này, Lão Hồ trong lòng thầm mắng biến thái!

Nhưng bây giờ, chạy cũng không được, đánh cũng không xong, chẳng lẽ cứ thế bó tay chịu trói?

Hiện tại, Lão Hồ dẫn Bàn Tử, vừa đề phòng Thực Tội Ba Lỗ, vừa từ từ lùi về phía cánh cửa sắt sau lưng.

Nhìn cánh cửa sắt, Lão Hồ dường như đã nghĩ ra điều gì đó, liền gọi Bàn Tử: “Bàn Tử, lát nữa cậu cầm sợi xích sắt nối với tượng Phật vào trước.” “Tôi bọc hậu.” “Đợi tôi vào rồi, một khi gã đó vào được một phần, lập tức kéo về phía sau!” “Kéo chết cho tôi!” Nghe lời Lão Hồ, Bàn Tử hiểu kế hoạch của ông, liền gật đầu đồng ý.

Phía sau cánh cửa sắt đen, mặc dù bên trong hôi thối nồng nặc, Bàn Tử cũng không do dự, lập tức chui vào.

Sau đó, nhìn Lão Hồ bên ngoài, Bàn Tử lập tức chuẩn bị sẵn sàng!

Thấy Bàn Tử đã chuẩn bị xong, Lão Hồ lập tức quay người chui vào cửa sắt!

Ngay lúc đó, Bàn Tử lập tức dùng hết sức lực toàn thân, kéo mạnh!

Trong nháy mắt, Bàn Tử lập tức kẹp chặt đầu của Thực Tội Ba Lỗ vào cánh cửa sắt đen.

Đầu bị kẹp, Thực Tội Ba Lỗ giãy giụa kịch liệt, đột nhiên khiến

Bàn Tử có chút đuối sức.

Lão Hồ thấy vậy, cũng tham gia vào.

Nhất thời, hai bên giằng co.

Đúng lúc đó!

Thực Tội Ba Lỗ đột nhiên phát ra một âm thanh giống như tiếng mèo kêu.

Nhưng nghe vào tai Lão Hồ và Bàn Tử, trong nháy mắt cảm thấy chóng mặt, có chút lảo đảo.

Chẳng mấy chốc, sắc mặt Lão Hồ và Bàn Tử tái nhợt.

Hai người đang cố gắng chịu đựng.

Lúc này, Tần Vũ đang ở bên ngoài cùng Tinh Tuyệt Nữ Vương quan sát mọi chuyện, nghe thấy tiếng kêu của Thực Tội Ba Lỗ, biết rằng, đã đến lúc ra tay.

Nói rồi, Tần Vũ lập tức di chuyển nhanh về phía Miếu Luân Hồi, bóng dáng ngày càng gần.

Phía sau cánh cửa sắt đen, vang lên lời của Bàn Tử.

“Lão Hồ!” “Xem ra hai chúng ta hôm nay chơi ngu rồi.” “Thật không ngờ, hôm nay lại bỏ mạng ở đây.” Nghe lời Bàn Tử, Lão Hồ cũng mặt mày khổ sở.

Ông cũng không ngờ lại có kết cục như vậy.

Càng giằng co, sức lực của Lão Hồ và Bàn Tử càng giảm đi nhiều.

Chương 167

Lúc Lão Hồ và Bàn Tử chuẩn bị từ bỏ chống cự, đột nhiên, họ nghe thấy một giọng nói quen thuộc, trong lòng lập tức tràn đầy kích động!

"Đồ ngốc, biết là chơi ngu rồi là tốt!" Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy bên ngoài đột nhiên "cạch" một tiếng, Thực Tội Ba Lỗ vốn sắp phá được cửa sắt, đột nhiên mất đi hơi thở.

Thân thể con thú từ từ mềm nhũn ra.

"Chết rồi à?" Nhìn con Shizui Baro mềm nhũn trước mắt, Bàn Tử có phần không dám tin, lập tức cầm xẻng công binh trong tay, chọc vào con Shizui Baro mấy cái.

Chỉ thấy con quái vật không có bất kỳ phản ứng nào, cứ thế nằm bất động trên cánh cửa sắt.

"Lão Hồ!" "Xem thử gã này chết chưa!" "Tôi thấy hơi lạ." Lúc này, Bàn Tử nói rồi lập tức ném xẻng công binh cho Lão Hồ để ông kiểm tra.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Lão Hồ không phản đối.

Sau khi cầm lấy xẻng công binh, ông cũng kiểm tra con Shizui Baro, chỉ thấy nhịp thở của nó đã không còn.

Tiếp tục quan sát, cơ thể nó cũng đã cứng lại.

Về mọi mặt đều phù hợp với tiêu chuẩn của một cái xác.

"Chết rồi!" "Chết không thể chết hơn được nữa!" Lão Hồ nhìn thi thể con Shizui Baro trước mắt, khẳng định với Bàn Tử.

Nhưng trong một lúc, Lão Hồ và Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn sau

cơn căng thẳng, cũng quên cả việc ra ngoài.

Cả hai cứ đứng sau cánh cửa sắt đen mà bàn tán, quan sát tình trạng cái xác của A Đông.

Đúng lúc này, Tần Vũ ở bên ngoài nghe không nổi nữa, liền cất tiếng: "Hai người ở trong đó không thấy thối à?" "Hả?" "Bị một con Shizui Baro dọa cho chết khiếp rồi à?" "Chẳng lẽ hai người ngửi thấy cái thứ hôi thối mà nó để lại, lại thấy thơm lắm sao?" "Đồ ngốc!" "Còn không mau ra đây!" Bị Tần Vũ mắng một trận, Lão Hồ và Bàn Tử trong hố đen lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vàng chui ra ngoài.

Lúc này, sau khi ra ngoài, Lão Hồ lập tức nhìn Tần Vũ trước mặt, cười gượng một tiếng, có vẻ nịnh nọt.

Lão Hồ biết, nếu chọc giận Tần Vũ thì kết cục sau đó chắc chắn sẽ rất "tuyệt vời".

Hồi còn trên tàu hỏa, Bàn Tử là một ví dụ điển hình, bị Tần gia cho một trận no đòn.

Lão Hồ vội vàng giải thích đầu đuôi sự việc.

"Tần gia, vốn dĩ tôi không định đi." "Nhưng Bàn Tử tên chết tiệt đó lại tè ra quần, nửa đêm lại vừa hay thấy A Đông lén lén lút lút." "Thế nên, tôi tò mò đi theo, rồi phát hiện ra ngôi miếu Luân Hồi." "Nhưng Bàn Tử nói không thể để A Đông hưởng hời như vậy được, thế là hắn lại rủ tôi đi dọa A Đông một phen, tôi cũng đồng ý." "Nhưng tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này." "A Đông lại có thể thả con Shizui Baro đó ra." Lão Hồ vừa nói vừa liếc nhìn Tần Vũ.

Bàn Tử đứng bên cạnh thì không dám hó hé tiếng nào.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ cười cười, đáp: "Không cần giải thích, tôi biết cả rồi!" "Tôi và A Nặc đều đã thấy hết." "Thế nên tôi sợ hai

người xảy ra chuyện gì, liền cùng A Nặc đến xem thử." "Được rồi, mau dọn dẹp rồi về đi." Nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ như trút được gánh nặng, lập tức thở phào một hơi.

Sau đó, trong lòng Lão Hồ bắt đầu tính toán làm sao để lấy lòng Tần gia.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn con Shizui Baro trước mắt lại cảm thấy cái chết của nó có gì đó kỳ lạ.

Nói rồi, hắn liền quan sát.

"Mẹ kiếp!" Vừa nhìn, Bàn Tử lập tức kinh hãi!

Hắn cảm thấy sức tấn công này có hơi biến thái!

Lúc này, Bàn Tử phát hiện, ở vị trí tim của con Shizui Baro bị biến dạng nghiêm trọng, méo mó dị thường, thậm chí phần lớn khu vực đều sụp xuống, lõm vào trong.

Dựa theo kinh nghiệm, rõ ràng đây là tình huống bị người ta đấm chết chỉ bằng một quyền.

Lão Hồ thấy Bàn Tử giật nảy mình thì có chút tò mò.

"Bàn Tử chết tiệt, mày lại làm sao đấy?" "Vừa nãy mày chửi cái gì?" Bàn Tử nghe Lão Hồ nói cũng không để ý.

Ngược lại, hắn vội vàng gọi Lão Hồ.

"Mẹ nó nhà mày bớt nói nhảm đi!" "Mau, lại đây xem, tao thấy gã này hình như bị Tần gia đấm chết bằng một quyền thì phải?" Bàn Tử chỉ vào con Shizui Baro trên đất, nói.

Lão Hồ vừa nghe, lập tức đi tới, nhìn vào vị trí Bàn Tử chỉ và bắt đầu quan sát.

Càng nhìn, Lão Hồ càng kinh hãi, có chút bị chấn động.

Đừng nói là Bàn Tử, Lão Hồ vừa nhìn một cái, tim cũng co rút lại.

Trong khoảnh khắc, ông cảm thấy tim mình cũng đau nhói.

Không nói đâu xa, Lão Hồ nhìn vào ngực của con Shizui Baro, ước chừng trái tim bên trong e là đã bị một luồng sức mạnh cường đại chấn vỡ nát.

Xương cốt méo mó nghiêm trọng!

Bề mặt sụp lún nặng nề!

Trông như một quả trứng gà bị bóp nát!

"Hít!" "Thật đáng sợ!" Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, nhìn Tần Vũ trước mặt, nói: "Tần gia, gã này không phải là bị ngài đấm chết bằng một quyền đấy chứ?" Nghe Lão Hồ hỏi, Tần Vũ cười cười, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Chương 168

"Hít!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lão Hồ đã hiểu.

Tần gia không nói gì, tức là đã ngầm thừa nhận chuyện này.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, trong ánh mắt đối phương dường như đều thấy được cùng một ý nghĩ.

"Trâu bò!" "Tần gia quả nhiên ở đâu cũng trâu bò!" Lão Hồ thầm nghĩ, từ pháo đài Quan Đông quân, từ ngôi mộ tướng quân cho đến tận bây giờ.

Một cước đá bay cương thi lông đỏ.

Hai ngón tay giết chết con địa đất thảo nguyên.

Một kiếm xuyên thủng con mãng xà đen khổng lồ.

Cả con rồng đầu sắt sông Hoàng Hà, và cả những con nhện lớn kia nữa.

Ban đầu cứ ngỡ đó đều là nhờ may mắn trùng hợp, bây giờ xem ra, e là không đơn giản như vậy.

Lão Hồ nghĩ, quyết định đi theo con đường của Tần gia quả nhiên là vô cùng chính xác.

Nhìn bóng lưng Tần Vũ rời đi, Lão Hồ đột nhiên lẩm bẩm, tự nói với mình.

"Tần gia à Tần gia!" "Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" "Lẽ nào…" "Là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết sao?" Ngay lúc này, Lão Hồ đột nhiên nghĩ đến một môn phái đã thất truyền, Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Chỉ có chức nghiệp này mới phù hợp với thân phận của Tần Vũ.

“Lão Hồ?” “Lão Hồ?” “Mày bị điên à?” Bàn Tử đứng bên cạnh, thấy Lão Hồ tự lẩm bẩm mà không chịu rời đi thì cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng hắn cũng tò mò về những gì Lão Hồ vừa nói.

“Lão Hồ, mày vừa nói Phát Khâu Trung Lang Tướng.” “?” Nghe Bàn Tử hỏi, Lão Hồ cũng không giấu giếm, trực tiếp nói ra suy đoán của mình cho Bàn Tử biết.

Bàn Tử vừa nghe, mắt lập tức trợn trừng.

“Hả?” “Tần gia là truyền nhân của Phát Khâu Trung Lang Tướng?” Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử lập tức nhìn Tần Vũ, cảm giác như sắp ôm được một cái đùi vàng, một cái đùi cực kỳ trâu bò.

“Thảo nào!” “Tao đã nói Tần gia không phải nhân vật tầm thường mà!” Chẳng mấy chốc, khi theo Tần Vũ quay về nơi đóng quân nghỉ ngơi, chỉ thấy bóng dáng A Hương đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt hoảng hốt, thất thần, như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Lúc này, vì hành động bất thường của A Hương mà tất cả mọi người đều bị kinh động.

Minh Thúc cũng lập tức chạy đến.

“Sao vậy?” “A Hương, con thấy gì vậy?” Thấy mọi người đều ở đây, A Hương cũng bớt căng thẳng và bất an.

Cô bé bình tĩnh lại một chút, rồi kể ra những gì mình đã thấy.

“Con vừa thấy A Đông.” “A Đông cả người đầy máu, trên mặt hình như bị thứ gì đó cắn mất một nửa.” “Hắn chạy về phía kia rồi.” Nghe A Hương miêu tả, Lão Hồ và Bàn Tử nhìn nhau, cảm thấy có chút kỳ quái.

Đúng vậy, A Đông bị con Shizui Baro kia cắn mất nửa cái đầu, giống hệt như lời A Hương miêu tả.

Nhưng có điều lạ là, lúc rời đi, Lão Hồ và Bàn Tử vẫn thấy thi thể A Đông ở trong miếu Luân Hồi.

Bây giờ, dù cho A Đông có biến thành cương thi, cũng không thể nào chạy nhanh hơn bọn họ, còn chạy về trước ngay dưới mí mắt họ được.

Điều này không hợp lẽ thường.

Dù không hiểu rõ lắm, Lão Hồ và Bàn Tử chỉ có thể nhìn thái độ của Tần gia, xem Tần Vũ nói gì.

Nghe A Hương nói, Minh Thúc có chút kinh ngạc.

"A Đông?" "Sao có thể thấy A Đông được?" "Không hay rồi!" Nói rồi, sắc mặt Minh Thúc biến đổi, lập tức ra lệnh!

"Peter Hoàng!" "Mau đến phòng A Đông tìm xem, xem A Đông có ở đó không." Nói xong, ngay khi Peter Hoàng chuẩn bị rời đi, Tần Vũ lắc đầu, gọi Peter Hoàng lại.

"Không cần đi nữa." "A Đông chết ở miếu Luân Hồi rồi." "Miếu Luân Hồi?" Nghe Tần Vũ nói, Minh Thúc có chút không dám tin.

"Vô lý!" "Sao A Đông có thể đến miếu Luân Hồi được?" "Tuy A Đông thích trộm cắp, nhưng lời của tôi, nó vẫn nghe." Thấy tình hình trước mắt, Minh Thúc nghiến răng, quyết muốn biết sự thật.

Ông ta liền nói với Peter Hoàng.

"Peter Hoàng!" "Đi với tôi một chuyến!" "Tôi muốn đi xem!" Nói rồi, chỉ thấy Minh Thúc để lại người phụ nữ họ Hàn và A Hương, dẫn theo đám tay chân cùng vệ sĩ Peter Hoàng đến miếu Luân Hồi.

Một giờ sau, chỉ thấy Minh Thúc và Peter Hoàng quay về.

Nhìn Tần Vũ, Minh Thúc có chút kiêng dè.

Ông nhớ Peter Hoàng kể lại, con thú hoang trong miếu Luân Hồi

có lẽ đã bị Tần Vũ đấm chết bằng một quyền, một quyền làm nát tim.

Nhưng tất cả mọi người nhìn Minh Thúc, rõ ràng, ông ta đã chấp nhận kết quả A Đông đã chết.

“A Đông!” “A Đông ở sau lưng Peter Hoàng!” Lúc này, A Hương lập tức chỉ vào sau lưng Peter Hoàng, nói, sắc mặt có chút tái nhợt.

Chương 169

Nghe A Hương nhắc nhở, sắc mặt Thiết Bổng Lạt Ma đại biến!

"Không hay rồi!" "Đó là thân trung ấm!" "Mau tránh ra!" Lúc này, Tần Vũ nhìn sang.

Dưới tác dụng của Hoàng kim ma đồng, Tần Vũ thấy được bóng đen hư ảo của A Đông, trên người tỏa ra một lượng lớn khí đen nồng nặc, lao về phía Tinh Tuyệt nữ vương.

"Tìm chết!" "Một thân trung ấm nhỏ nhoi cũng dám làm càn?" Tần Vũ nổi giận trong lòng, thấy bóng đen kia tấn công, hắn lập tức tiến lên.

Nắm chặt Phát Khâu Thần Ấn trong tay, vung ngang về phía trước!

Chỉ thấy thân trung ấm kia đột nhiên tiêu tán, đổi hướng.

Nó lao về phía Peter Hoàng, toàn bộ khí đen lập tức chui vào trong cơ thể anh ta!

Trong nháy mắt!

Sắc mặt Peter Hoàng đen sạm, trực tiếp ngã ngửa ra sau.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên mặt Peter Hoàng lập tức phủ đầy những tia máu đen, từng chút một nổi lên!

Đột nhiên!

Chỉ thấy Peter Hoàng lập tức lật người, hung hăng bóp cổ Minh Thúc, khiến ông ta có chút khó thở.

"Mau cứu tôi!" "Cứu tôi." Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử thấy vậy, lập tức lôi đồ nghề từ trong ba lô ra, chỉ thấy một chiếc móng lừa đen lập tức được nhét vào miệng Peter Hoàng.

Kéo mạnh ra sau!

Chỉ thấy Peter Hoàng và Minh Thúc lập tức bị tách ra.

Sau đó, Lão Hồ và Bàn Tử liền đè chặt Peter Hoàng xuống đất, khiến anh ta không thể cử động.

Đối với Lão Hồ và Bàn Tử, Minh Thúc là phiếu cơm lớn nhất.

Thế nên, trước khi nhận được tiền, Minh Thúc tạm thời không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Minh Thúc!" "Mau nhóm lửa!" Lúc này, đối với phương thức xử lý thân trung ấm, Lão Hồ cũng biết một chút, thế nên, ông lập tức lấy ra dao găm, rạch mấy vết thương trên người Peter Hoàng.

Sau đó, Lão Hồ lập tức cắt mấy miếng móng lừa đen, đốt trên lửa.

Cùng với việc móng lừa đen cháy, Lão Hồ lập tức đưa nó đến gần vết thương của Peter Hoàng, bắt đầu hơ.

Vì bị đốt cháy, khói do móng lừa đen tạo ra bắt đầu từ từ thấm vào vết thương của Peter Hoàng.

Chỉ thấy từ vết thương của anh ta xuất hiện một lượng lớn những sợi chỉ đen kỳ dị, giống như tóc, quấn vào nhau.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức gắp sợi chỉ đen ra, ném vào đống lửa.

Trong nháy mắt, từ trong đống lửa bốc lên khói đen nồng nặc, rồi tan biến không dấu vết.

Lúc này, chỉ thấy Peter Hoàng có chút hung tợn, đột nhiên gầm lớn!

"Không hay rồi!" Lão Hồ và Bàn Tử không kịp đề phòng, lập tức bị Peter Hoàng đã bị thân trung ấm xâm nhập, hung hăng hất sang một bên.

Mục tiêu của Peter Hoàng bắt đầu lao về phía Tần Vũ.

"Hừ!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng.

Không chút do dự, một bóng người lập tức bị Tần Vũ đá bay, ngã lăn ra đất.

Thấy vậy, Tần Vũ trực tiếp lấy ra Tiểu Thần Phong và kiếm Ngư Trường.

Rất nhanh, một tay cầm móng lừa đen đang cháy, một tay không ngừng gắp những sợi chỉ đen kia ra, ném vào lửa.

Lúc này, động tác của Tần Vũ thành thạo hơn Lão Hồ rất nhiều, nhanh hơn rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ đã xử lý xong người Peter Hoàng, gắp ra một cây gai đen.

Nhìn động tác trong tay Tần Vũ, trong nháy mắt, Thiết Bổng Lạt Ma, Lão Hồ và Bàn Tử đều ngây người.

"Hít!" "Người so với người, tức chết người!" "Lão Hồ, hai chúng ta có nên tìm một cái lỗ mà chui xuống không?" "Còn làm Mô Kim Hiệu Úy cái gì nữa!" Lúc này, Bàn Tử nói với Lão Hồ.

Một đêm trôi qua, tình trạng của Peter Hoàng đã tốt hơn nhiều, chỉ là, khi nhìn lại, dường như anh ta đã già đi rất nhiều, trên mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Trước mắt, kết quả một chết một bị thương cũng khiến Minh Thúc biết rằng nơi này không đơn giản như vậy.

"Minh Thúc, theo tôi thì bỏ cuộc đi." "Đừng vứt mạng ở đây." Lúc này, Lão Hồ nhìn Minh Thúc trước mặt, nói ra suy nghĩ của mình.

E là cứ tiếp tục thế này, Peter Hoàng cũng sẽ toi mạng.

Nghe Lão Hồ nói, chỉ thấy Minh Thúc lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ

tiều tụy, có chút lạc lõng bất đắc dĩ, dường như không cam tâm.

Chương 170

Lão Hồ thấy vậy, cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao cũng là chuyện của Minh Thúc.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ thấy bộ dạng đó của Minh Thúc, có chút không nhìn nổi nữa, liền đến bên cạnh Tần Vũ.

"Tần tiên sinh, tôi thấy tình trạng này, hay là để Minh Thúc quay về đi, nếu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ở chỗ chính phủ, tôi không tiện giải thích." "Hơn nữa, nếu cứ như vậy, dễ liên lụy đến chúng ta.", Dương Tuyết Lỵ nói.

Lúc này, nghe Dương Tuyết Lỵ nói, chỉ thấy Tần Vũ lắc đầu, đáp: "Đừng nói là tôi để ông ta quay về." "Bây giờ, dù có quay về, e là cũng khó thoát khỏi cái chết." "Khó thoát khỏi cái chết?" "Ý anh là sao?" Nghe Tần Vũ nói, Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc, ngay cả Lão Hồ cũng vậy.

"Tần gia!" "Tại sao?" Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ: "Đừng quên, tôi biết xem tướng mặt khí vận!" "Mấy ngày nay, tôi xem tướng mặt của Minh Thúc, gần đây nhất định gặp phải sát kiếp.

E là dù có tán gia bại sản, cũng chưa chắc có thể chống đỡ được kiếp nạn này." Nghe Tần Vũ nói, Minh Thúc lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tần Vũ một cái, sau đó, chỉ thấy Minh Thúc lại cúi đầu, tâm trạng có chút sa sút.

Rõ ràng, Tần Vũ đã nói trúng nỗi đau của Minh Thúc.

Lúc này, Tần Vũ lại nói: "Chuyện này, cô chắc cũng biết chứ?", Tần Vũ nói xong, liền quay sang nhìn người phụ nữ họ Hàn đứng bên cạnh.

Lúc này, chỉ thấy người phụ nữ họ Hàn gật đầu, nói: "Có một số chuyện, tôi cũng biết một chút, chỉ là, tôi không biết có phải cùng ý với anh không." Người phụ nữ họ Hàn vừa nói, vừa kể ra nguyên nhân lần này tìm kiếm thủy tinh thi.

Hóa ra, Minh Thúc đang thiếu tiền.

Hiện tại, Minh Thúc chỉ còn lại căn nhà tứ hợp viện cũ ở kinh thành, cùng với những món đồ gia truyền có giá trị.

So với người bình thường, Minh Thúc là người có tiền, đủ để sống sung túc cả đời.

Nhưng so với nguy cơ mà Minh Thúc gặp phải, thì còn xa mới đủ, không thể đáp ứng được.

Bởi vì, hai người con trai của Minh Thúc ở Hong Kong đã nợ một khoản tiền lớn, e là dù có khuynh gia bại sản cũng không đủ trả.

Thấy sắp đến hạn trả nợ, Minh Thúc nghĩ, nhân lúc xương cốt già này còn cử động được, phải ra ngoài làm một chuyến.

Một khi thành công, gia đình Minh Thúc có thể tạm thời vượt qua khó khăn.

Nếu thất bại, e là Minh Thúc, A Hương, người phụ nữ họ Hàn, cùng hai người con trai của Minh Thúc đều sẽ phải ra đường ăn xin.

Thậm chí, con trai Minh Thúc có sống sót được hay không cũng không nói chắc được.

Thế nên, Minh Thúc mới phải liều mạng đánh cược một lần.

Ông ta muốn đánh cược với số phận.

Nghe người phụ nữ họ Hàn nói, Lão Hồ cũng im lặng, không tiện nói thêm gì nữa.

Lúc này, Minh Thúc đột nhiên lên tiếng, chỉ thấy ông ta nhìn Tần

Vũ, đi tới.

Minh Thúc biết, thân thủ của Tần Vũ trước mắt không đơn giản như tưởng tượng.

Biết đâu, sẽ có cách tốt hơn.

Nghĩ vậy, Minh Thúc chuẩn bị đánh cược một phen, đặt tất cả vào người Tần Vũ.

"Tần gia!" "Trước đây đều là tôi không phải, tôi đã mạo phạm ngài." "Con người tôi đôi khi quá sĩ diện." "Thế nên mới như vậy." Minh Thúc vừa nói, vừa lấy ra một số thứ từ trong lòng.

"Tần gia!" "Những thứ này, hiện tại là toàn bộ gia sản của tôi, chỉ cần ngài chịu giúp tôi một lần, những thứ này tôi đều cam tâm tình nguyện đưa cho ngài, còn có căn nhà cũ tứ hợp viện ở kinh thành, tôi cũng sẽ tặng cho ngài." Lúc này, người phụ nữ họ Hàn cũng đi tới, lấy ra một số trang sức phỉ thúy đế vương lục mang theo người, cũng đặt trước mặt Tần Vũ, cầu xin Tần Vũ có thể ra tay giúp một lần.

"Tần tiên sinh, xin hãy đồng ý đi." "Tần tiên sinh, tôi cầu xin anh." Nói rồi, Minh Thúc đột nhiên quỳ xuống trước Tần Vũ.

Lúc này, những thứ Minh Thúc lấy ra, tuy ở thời điểm hiện tại không có giá trị, nhưng không đến mười năm nữa, những thứ này đều sẽ tăng giá gấp bội, trở thành vô giá.

Đối với căn nhà cũ của Minh Thúc, Tần Vũ cũng đã từng thấy, đó là một nơi tốt.

Giao dịch này cũng không lỗ.

Nghĩ vậy, Tần Vũ gật đầu, dứt khoát giúp Minh Thúc lấy thủy tinh thi cũng tốt.

"Được!" "Tôi đồng ý." Thấy Tần Vũ đồng ý, tay Minh Thúc vì

kích động mà run rẩy.

Sau đó, Minh Thúc liền đặt những thứ trong tay, gồm cả bộ trang sức phỉ thúy đế vương lục cực phẩm, vào tay Tần Vũ, sợ Tần Vũ đổi ý.

Đối với hành động vừa rồi của Minh Thúc, Tần Vũ cũng không chút khách khí, trực tiếp nhận lấy, đặt vào ba lô sau lưng.

Chỉ cần không bán cho người nước ngoài, còn thủy tinh thi ở trong tay ai, Tần Vũ cũng không quan tâm.

Tần Vũ và Minh Thúc giao dịch này, cũng là tiện tay mà làm.

Đi rất lâu, tất cả mọi người đã đến chân núi Côn Luân phía tây, nơi này cách Thung lũng Chết một khoảng nhất định.

Lúc này, đột nhiên, chỉ thấy rất nhiều chim hoảng sợ bay loạn xạ, như thể gặp phải một sự tồn tại đáng sợ.

Thậm chí, có rất nhiều con chim bị kinh động, tính tình đại biến, mang theo mỏ nhọn sắc bén, hung hăng lao xuống, lần lượt đâm đầu vào vách đá!

Chương 171

"Không hay rồi!" "Mau tránh ra!" Lão Hồ thấy vậy, lập tức hét lên.

Những chiếc mỏ nhọn sắc bén đó, dưới tốc độ cực nhanh, dễ dàng gây ra thương tích lớn cho con người.

Nhưng ở xung quanh, ngoài vùng đất tuyết trắng mênh mông, căn bản không có nơi nào để trốn tránh.

Tình hình có chút nguy hiểm.

"Tần gia!" "Làm sao bây giờ?" Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng, nhìn Tần Vũ.

Nghe Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ nói, khóe miệng Tần Vũ cũng hơi nhếch lên.

Sau đó, chỉ thấy trong tay Tần Vũ lập tức xuất hiện một nắm bi thép, trong nháy mắt ném về phía những con chim đang hoảng loạn.

Chỉ thấy những con chim đó, lần lượt vỡ đầu, bắt đầu rơi tự do, hết con này đến con khác.

Nhìn cảnh này, Lão Hồ cuối cùng cũng nhớ ra.

Hồi ở trong hang động mê cung, Tần gia đã dựa vào chiêu này, xử lý gọn gàng đám dơi độc hại chỉ trong ba nốt nhạc.

"Thủ pháp gì vậy?" "Lợi hại quá!" Nhìn động tác của Tần Vũ, chỉ trong chốc lát, những con chim đang lao tới đều rơi xuống đất.

Cảnh tượng này khiến Minh Thúc và Peter Hoàng đứng bên cạnh đều ngây người.

Minh Thúc thì không sao, nhưng Peter Hoàng thì không bình tĩnh

nổi.

"Minh Thúc!" "Đây là công phu phải không?" "Là công phu trong truyền thuyết phải không?" Nhìn thủ pháp của Tần Vũ, Peter Hoàng có chút hoa mắt, cảm thấy một sự thôi thúc khó tả.

Nhiều hơn cả là sự sùng bái dành cho Tần Vũ.

Trước đây, Peter Hoàng chỉ cho rằng Tần Vũ có sức mạnh bùng nổ, trong lòng có chút không phục.

Không ngờ, Tần Vũ lại là một cao thủ ẩn mình.

Nhìn thủ pháp giống như phóng ám khí, trong lòng Peter Hoàng nảy ra một vài ý nghĩ.

Hắn nghĩ, nếu học được kỹ xảo này, chẳng phải sẽ lợi hại hơn sao?

Chẳng bao lâu, những con chim kia bay khỏi đây, bay về phía xa, tránh xa đám người Tần Vũ.

Nhưng nhìn thấy sự bất thường của những con chim này, Thiết Bổng Lạt Ma đứng bên cạnh đi tới, nói: "Tần tiên sinh." "Phía trước là Thung lũng Chết Côn Luân." "Hay là chúng ta hãy cân nhắc lại rồi quyết định có vào hay không?" Sống ở Tây Tạng nhiều năm, Thiết Bổng Lạt Ma luôn giữ một lòng kính sợ đối với Thung lũng Chết Côn Luân.

Tương truyền, những người chăn cừu sống ở núi Côn Luân, thà để bò dê chết đói trên bãi Gobi vì không có cỏ ăn, cũng không dám để chúng vào thung lũng sâu cổ xưa, im lìm, cỏ cây tươi tốt ở núi Côn Luân.

Thung lũng đó, chính là Thung lũng Chết của Côn Luân.

Trong thung lũng, khắp nơi rải rác lông da sói, xương gấu, súng

săn của thợ săn, và cả những ngôi mộ hoang không biết từ năm nào.

Thỉnh thoảng, nó lại truyền đến cho thế nhân một luồng tử khí âm u, rợn người.

Vì vậy, nó còn được gọi là lối vào 'Cổng Địa ngục'.

Nghe Thiết Bổng Lạt Ma nói, Lão Hồ cũng đến bên cạnh Tần Vũ.

"Tần gia!" "Thiết Bổng Lạt Ma nói không sai, Thung lũng Chết này thực sự không phải người thường có thể vào được." "Năm đó, khi tôi đóng quân ở Côn Luân, từng có người đi vào đây, nhưng điều không ngờ là người đó đã mất tích một cách kỳ lạ trong Thung lũng Chết, không thấy bóng dáng đâu nữa." "Chúng tôi tìm rất lâu cũng không tìm thấy." "…" Lão Hồ kể lại chuyện mình gặp phải ở Côn Luân năm xưa.

Sau đó, có rất nhiều người xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây, cuối cùng, trong quân đội cũng cấm bước vào nơi này, bước vào Thung lũng Chết đó.

Đối với lo lắng của Lão Hồ, Tần Vũ cũng hiểu.

Trong số những người này, ngoài Minh Thúc và mấy người của Thiết Bổng Lạt Ma, những người còn lại đều có đủ năng lực tự vệ, đối phó với những nguy hiểm tiềm tàng.

Về việc Minh Thúc lựa chọn thế nào, cũng chỉ có thể xem ý của Minh Thúc, Tần Vũ sẽ không can thiệp.

"Anh đi hỏi thử xem." Nói rồi, Tần Vũ bảo Lão Hồ đi hỏi Minh Thúc đang nghỉ ngơi ở bên cạnh, xem suy nghĩ của ông ta.

"Ừm!" "Tôi đi." Chỉ thấy Lão Hồ đến bên cạnh Minh Thúc, nhìn ông ta nói: "Minh Thúc, sự khủng bố của Thung lũng Chết, ông cũng đã nghe Thiết Bổng Lạt Ma nói rồi." "Hãy lựa chọn đi." "Một khi đã chọn đi vào, mạng của ông coi như đã mất đi một nửa rồi.", Lão Hồ

nói.

Nghe Lão Hồ nói, Minh Thúc cũng bắt đầu im lặng, đang suy nghĩ về những lời vừa rồi.

Nhanh chóng, Minh Thúc khẽ thở dài, chỉ thấy ông ta nói.

"Được rồi, tôi đi cùng mọi người!" "Để A Hương, Peter Hoàng, A Hàn ở lại đây." "Không được!" "Phải đi cùng nhau!", nghe Minh Thúc nói, A Hương lập tức không đồng ý, những người khác cũng phản đối.

Hoặc là cùng đi, hoặc là cùng về.

Nghe A Hương nói, Minh Thúc cũng không nói gì thêm, hiển nhiên là đã ngầm đồng ý.

Thấy Minh Thúc cũng không phản đối nữa, trong chốc lát, Lão Hồ cũng không biết phải làm sao.

"Tần gia?" "…" Nhìn cảnh này, Tần Vũ cười một tiếng rồi nói.

Chương 172

"Muốn đi thì đi thôi." "Muốn đi tìm chết, cũng không ai quản được." Sau đó, Tần Vũ cũng không để ý nữa.

Có một số chuyện, tuy Tần Vũ biết, nhưng cũng lười quản chuyện riêng.

Chỉ cần tìm được thủy tinh thi, vậy thì nhiệm vụ lần này hoàn thành.

Nhưng Tần Vũ cũng đã chuẩn bị sẵn, một khi Minh Thúc có hành động bất thường, hắn cũng sẽ không nể mặt chút nào, sẽ không dễ dàng tha cho Minh Thúc.

Tuy trước đó Minh Thúc rất hào phóng, nhưng Tần Vũ biết, Minh Thúc là một kẻ tiểu nhân.

Theo trí nhớ, Tần Vũ biết, Minh Thúc thậm chí còn làm ra chuyện hoang đường, muốn bán A Hương cho Lão Hồ.

Chẳng mấy chốc, theo đội ngũ tiến lên, tất cả mọi người bắt đầu bước vào Thung lũng Chết Côn Luân, dần dần tiếp cận rìa ngoài, đã thấy rất nhiều xương trắng chồng chất.

Đêm xuống, ở rìa Thung lũng Chết, do thiếu oxy ở độ cao lớn, một số người đã kiệt sức.

Lúc này, Lão Hồ không ngờ, đoạn đường ở đây lại khó đi đến vậy.

Chẳng bao lâu, thể lực có chút không chống đỡ nổi.

Xem ra, chỉ có ngày mai mới có thể đi qua nơi này.

Không lâu sau, Tần Vũ tìm thấy một khe sâu trong Thung lũng Chết, là Hẻm Xương Giấu, địa thế ở đó tương đối thấp trũng, lại có

những tảng đá tự nhiên, lượng oxy nhiều hơn một chút, quả thực rất thích hợp làm nơi nghỉ ngơi.

Nơi này có thể làm nơi đóng quân tạm thời.

Đêm xuống, đêm đã khuya.

Khi tất cả mọi người đang nghỉ ngơi, tiếng thú gầm rú liên tục vang lên.

Ngay sau đó, dưới ánh trăng, rất nhiều con gấu ngựa Tây Tạng thân hình khổng lồ, gào thét, từ trên vách đá cao nghìn mét rơi xuống.

Tần Vũ vừa nhìn, dựa theo ấn tượng, biết hành động này là do vua sói trắng gây ra.

Tình hình có chút nguy hiểm, chỉ nghe Lão Hồ hét lên!

"Nhanh!" "Mau lùi lại!" Nói rồi, tất cả mọi người ép chặt lưng vào vách đá, nhìn cảnh tượng đang xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy những con gấu ngựa Tây Tạng đó, sau khi rơi từ trên cao xuống, lần lượt biến thành đống thịt nát.

Nhanh chóng, một lúc sau, không thấy tình huống gấu ngựa Tây Tạng rơi xuống nữa.

Nhưng Tần Vũ biết, chưa kết thúc!

"Mẹ kiếp!" "Lại tới nữa!" Lúc này, khi Bàn Tử nhìn lên phía trên, lại thấy nhiều bóng đen lần lượt xuất hiện, đang nhanh chóng rơi xuống dưới.

Lần này, chúng rơi thẳng vào đàn ngựa và đàn bò yak, làm kinh động chúng.

Những con bò yak và ngựa lần lượt phát điên, giật đứt dây thừng, chạy loạn khắp nơi không phương hướng.

Lúc này, rất nhiều con sói trắng khổng lồ đột nhiên xuất hiện, bao vây bọn họ.

Lúc này, Bàn Tử nhìn những đôi mắt xanh lè ở phía xa, không cần nói cũng biết đó là những con gì.

Chỉ không ngờ, mới rời khỏi di tích xương cốt không bao lâu, lại phải đối đầu với bầy sói.

Cùng với sự tiếp cận của bầy sói, tất cả mọi người lập tức cầm vũ khí, chuẩn bị chiến đấu.

Đúng lúc này, từ phía sau một tảng đá, đột nhiên lao ra một bóng trắng, mở miệng máu, lao về phía Tần Vũ đang ở gần nhất.

Thấy con sói trắng đột nhiên tấn công, động tác trong tay Tần Vũ càng nhanh hơn, trong nháy mắt lấy ra Tiểu Thần Phong, vừa nhanh vừa chuẩn, trực tiếp rạch về phía con sói trắng trước mặt.

Trong khoảnh khắc, Tần Vũ lập tức cắt đứt cổ họng con sói trắng!

Chỉ thấy con sói trắng đó sau vài giây giãy giụa, lập tức chết ngay tại chỗ, mất đi đặc trưng sinh mệnh.

Toàn bộ quá trình, từ lúc phát hiện sói trắng tấn công đến lúc nó chết, chưa đến năm giây!

"Hít!" Tại trận, Lão Hồ và Bàn Tử không nhịn được mà tán thưởng!

"Tần gia!" "Đao pháp hay lắm!" Không chỉ Lão Hồ và Bàn Tử, ngay cả Minh Thúc và Peter Hoàng đứng bên cạnh cũng vậy, cảm thấy một sự chấn động thị giác!

Khiến họ có chút không dám tin!

Vừa rồi, tốc độ đó thật quá nhanh!

Cùng với khả năng phản ứng cực nhanh!

Nếu là họ, căn bản không làm được như vậy.

Cùng với việc Tần Vũ giết chết con sói trắng đầu tiên, cuộc chiến giữa người và bầy sói toàn diện bùng nổ!

Chương 173

Lúc này, do trước đó mọi người đã có kinh nghiệm đối phó với bầy sói, nên bây giờ, với sự xuất hiện của những con sói trắng này, cũng coi như chúng gặp xui xẻo.

Những con sói tấn công này, định sẵn phải chết ở đây.

Trong lúc chiến đấu, khi Lão Hồ nhìn về một hướng, trong lòng có chút kinh ngạc!

"Nó!" Trên tảng đá ở phía xa, Lão Hồ thấy một con vua sói trắng trên trán có vết sẹo, trong nháy mắt, Lão Hồ lập tức nhớ lại bóng dáng năm đó.

Năm đó, khi Lão Hồ đóng quân ở núi Côn Luân, trong một ngôi miếu Phượng Hoàng lớn đổ nát, đã có một trận chiến kịch liệt với con vua sói trắng này, cuộc chiến có chút bi tráng.

Hình ảnh đó vẫn còn in đậm trong đầu Lão Hồ, như thể mới xảy ra ngày hôm qua.

"Mẹ kiếp!" "Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!" "Thật quá trùng hợp!" Lão Hồ không ngờ, cách mười năm, ở nơi này, lại gặp được kẻ thù cũ năm xưa.

Nhớ lại lúc chiến đấu với gã này, nó đã trúng mấy viên "đậu phộng" mà vẫn chạy thoát được.

Vết sẹo trên mặt vua sói trắng cũng là dấu vết để lại từ năm đó.

Lúc này, nhìn con vua sói mắt đầy hung ác, Lão Hồ thấy Tần Vũ đang giết những con sói hoang liên tục lao tới, lập tức tìm Bàn Tử bên cạnh, nói.

"Bàn Tử!" "Tài bắn súng của mày giỏi hơn tao." "Xem thử có thể

xử lý gã kia không!" Lão Hồ nói, chỉ tay về phía vua sói trắng ở xa.

Nghe Lão Hồ nói, Bàn Tử thấy vậy, quan sát khoảng cách với vua sói trắng, lập tức nạp đạn vào khẩu súng săn duy nhất.

"Khoảng cách này được, để tôi thử!", Bàn Tử cầm khẩu súng săn, nói.

Nhưng khi Bàn Tử vừa nhắm vào vua sói trắng ở xa, chỉ thấy con vua sói trắng đột nhiên hành động, lập tức trốn sau tảng đá, biến mất.

Không lâu sau, nó lại xuất hiện.

"Pằng!" "Pằng pằng!" Mấy lần tấn công, tay thiện xạ như Bàn Tử cũng không trúng được vua sói trắng một sợi lông nào.

"Mẹ kiếp!" "Mười năm không gặp, gã này học được khôn rồi!" "Chết tiệt!" Thấy vua sói trắng lại biến mất, Lão Hồ cũng chửi một tiếng.

Đối với gã vua sói trắng này, Lão Hồ năm đó đã lĩnh giáo tính cách của nó, gã này thuộc loại có thù tất báo, rất thù dai.

Không lâu sau, con vua sói trắng lại xuất hiện, nhìn chằm chằm Lão Hồ, gầm lên một tiếng!

Cùng với tiếng gầm của vua sói trắng, cuộc tấn công của bầy sói ngày càng dữ dội.

Lần này, vua sói trắng thỉnh thoảng lại biến mất.

Nhanh chóng, lại thỉnh thoảng xuất hiện.

Thấy Bàn Tử không giải quyết được, Lão Hồ lập tức cầm súng săn đã nạp đạn, đến gần Tần Vũ, chuẩn bị nói chuyện này với hắn.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ cười cười.

Vừa rồi, cùng với sự xuất hiện của vua sói trắng, hắn đã khóa chặt

mục tiêu, chỉ thấy gã kia đang trốn sau tảng đá, có chút cẩn thận, dè dặt.

Thực ra, Tần Vũ đang chờ vua sói trắng đến gần.

Nhưng Lão Hồ đã mang súng săn đến, Tần Vũ nghĩ, vậy thì dùng súng săn cũng được.

Cầm khẩu súng săn, cùng với sự hỗ trợ của siêu cảm giác và Hoàng kim ma đồng, Tần Vũ khóa chặt từng động tác nhỏ của vua sói trắng.

Vài hơi thở sau, đúng lúc này!

Chỉ thấy Tần Vũ lập tức nâng khẩu súng săn trong tay, nhắm vào một bên tảng đá.

Cùng với một nhúm lông trắng xuất hiện, Tần Vũ lập tức bóp cò súng săn, không chút do dự!

"Pằng!" Trong đêm khuya, cùng với tiếng súng vang lên, một viên đạn từ nòng súng săn bắn ra, trong nháy mắt, lập tức trúng vào mắt trái của vua sói trắng, chỉ thấy một viên "đậu phộng" màu đồng xuyên từ phía sau gáy ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, con vua sói trắng lập tức bỏ mạng, ngã xuống trong vũng máu.

Lúc này, cùng với việc vua sói trắng bỏ mạng, bầy sói vốn đang tấn công, lập tức quay người, cụp đuôi biến mất trong bóng tối, không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Hít!" "Tần gia, tài bắn súng của ngài thật xuất thần nhập hóa!" "Ha, với tài bắn súng của Bàn Tử, bắn mấy phát cũng không trúng, một gã xảo quyệt như vậy, lại không tránh được một phát súng của ngài!" Lão Hồ có chút khâm phục, phát súng vừa rồi của Tần Vũ, đoàn trưởng năm xưa của ông cũng chưa chắc bắn được đến trình độ đó.

Kẻ thù mười năm, một phát súng kết liễu.

Mạng sống của con vua sói trắng đó đã kết thúc trong tay Tần Vũ.

Nhưng do chiếm được vị trí có lợi, trong đội ngũ không ai bị thương.

Tất cả mọi người lập tức tập hợp, nhanh chóng đi về phía những con bò yak và ngựa đã chạy tán loạn.

Không lâu sau, Tần Vũ tìm thấy đàn bò yak và đàn ngựa.

Nhưng ở thung lũng phía trước, dường như có chút không ổn.

Chương 174

Lúc này, chỉ thấy phía trên thung lũng, liên tục lóe lên những tia sét màu tím, bao trùm cả nơi đó.

"Vùng sét đánh?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc.

Không, phần nhiều là lo lắng.

Trong sơn cốc trước mắt, thỉnh thoảng lại thấy một vài bộ xương động vật, dưới tia chớp và sấm sét, liền tan thành tro bụi, không còn lại một dấu vết.

Cứ như thể chúng chưa từng xuất hiện ở đó vậy.

"Hít!" Lúc này, Bàn Tử đứng bên cạnh, nhìn tình hình sấm sét trước mắt mà lập tức hít một hơi lạnh, cảm giác một luồng khí lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

Giống như rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương.

Bàn Tử cũng không biết nói gì cho phải, chỉ biết nếu tia sét đó mà đánh trúng người mình, hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

"Dương tiểu thư!

Bây giờ chúng ta có nên đi không?

Hay là đợi một chút, xem sao?" Đối với những hiện tượng tự nhiên này, Bàn Tử biết Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh nhất định sẽ hiểu rõ.

Hỏi một câu cho chắc ăn.

Lúc này, nghe thấy lời của Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên cảm thấy mặt mình sa sầm lại.

Lúc này mà đi vào đó, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Chẳng lẽ sống đủ rồi sao?

Muốn đi tìm cái chết à?

"Hồ đồng chí!

Xin hãy mở to mắt ra, cũng xin hãy nhìn kỹ thung lũng đó giúp tôi, anh thấy chúng ta có thể vào đó được không?", Dương Tuyết Lỵ nói không khách khí.

"Hay là anh đi thử xem?

Đi đi, đừng gọi tôi nhé?" Vừa rồi, Bàn Tử đã được chứng kiến uy lực của đám sấm sét kia, vội vàng lắc đầu.

"Dương tiểu thư, không thể dịu dàng hơn một chút được à!

Tôi chỉ hỏi vậy thôi mà!

Mà thôi, đi được hay không, phải hỏi Tần gia!" Bàn Tử nói xong, liền chuyển ánh mắt sang Tần Vũ bên cạnh, chuẩn bị hỏi ý kiến anh.

Chưa đợi Bàn Tử lên tiếng, lúc này, chỉ thấy Tần Vũ xốc lại ba lô rồi đột nhiên đi về phía thung lũng trước mặt!

Thỉnh thoảng, anh lại thay đổi vị trí.

"Mẹ kiếp!

Đi được kìa!" Bàn Tử thấy hành động của Tần Vũ thì có chút kích động, lập tức lay Dương Tuyết Lỵ bên cạnh, nói: "Dương tiểu thư, xem kìa, chúng ta đi được." Bàn Tử nói xong, lập tức đi theo.

Thế nhưng, mới đi được vài bước, đột nhiên, một tia sét "xoẹt" một tiếng đánh xuống ngay trước mặt Bàn Tử, chỉ cách có vài bước chân.

Trong khoảnh khắc, Bàn Tử cảm nhận rõ ràng lông tơ trên mặt

mình dựng đứng cả lên, chỉ về phía tia sét vừa đánh xuống.

Thấy tình cảnh vừa rồi của Bàn Tử, mọi người lập tức dừng bước, ngây người nhìn Tần Vũ.

Lúc này, mỗi khi Tần Vũ đi được một đoạn, lại có một tia sét màu tím đánh xuống, rơi cách anh không xa rồi chìm vào lòng đất.

Mỗi một lần, Tần Vũ đều né được những tia sét đó.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tần Vũ đã đi qua vùng sét đánh trong thung lũng, xuất hiện ở cách đó cả nghìn mét.

Mọi người đều ngớ ra, đầu óc có chút không theo kịp.

Rất nhanh, Tần Vũ lại đi ngược trở về, một lần nữa bước vào vùng sét đánh.

"Mẹ nó!" Lão Hồ, Bàn Tử, và Dương Tuyết Lỵ lại một lần nữa ngây người, lúc này, không nói nên lời.

Có thể đi lại tự do trong vùng sét đánh, e rằng cũng chỉ có một mình Tần Vũ.

Không lâu sau, Tần Vũ quay trở lại trước mặt mọi người.

Mọi người đều có cảm giác như mình vừa gặp ảo giác.

Tần Vũ một mình một ngựa, đi vào không hề hấn gì, rồi lại đi ra không hề hấn gì.

Hoàn toàn không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

Chương 175

Lúc này, mọi người cảm thấy vùng sét đánh trước mắt dường như là sân sau nhà Tần Vũ, chẳng có gì nguy hiểm cả.

Nhưng trong lòng họ vẫn còn lý trí, không dám bốc đồng xông vào vùng sét đánh.

Vừa rồi!

Tần Vũ cũng đã dùng năng lực Hoàng Kim Ma Đồng, nhìn thấy dưới lòng đất ở đó chôn rất nhiều cột thiên thạch màu đen.

Những cột thiên thạch màu đen này đều được tạo thành từ nhiều mảnh thiên thạch vỡ, có thể hấp thụ sấm sét, dẫn xuống lòng đất.

Vừa rồi Tần Vũ dựa vào năng lực Kim Chung Tráo, bước vào vùng sét đánh, để kiểm chứng suy đoán của mình, không ngờ, kết quả lại đúng như anh đoán.

Đã có một vài cơ sở.

Lúc quay về, Tần Vũ xác định, chỉ cần không giẫm vào những khu vực có thiên thạch thì về cơ bản cũng không có vấn đề gì lớn, cũng sẽ không bị sấm sét tấn công.

Con đường vừa rồi, về cơ bản là an toàn.

"Tần gia!

Chẳng lẽ ngài là Lôi Thần chuyển thế?

Có thể điều khiển năng lực sấm sét?" Lúc này, Bàn Tử lập tức đến trước mặt Tần Vũ, có chút nghi ngờ hỏi.

Đồng thời, hắn vừa đánh giá Tần Vũ.

Nghe Bàn Tử nói, chỉ thấy Tần Vũ lắc đầu, cười cười nói.

“Lôi Thần chuyển thế.

Tôi thấy cậu mới giống Lôi Thần đấy.

Vừa rồi, tôi phát hiện ra một vài trận pháp kỳ lạ, nên vào xem để kiểm chứng.” Tần Vũ nói xong, liền kể ra vấn đề mình phát hiện, cũng chỉ cho họ những điểm kỳ lạ trên mặt đất.

Theo lời giải thích về phong thủy của Tần Vũ, mấy người nhìn về phía mặt đất xa xa, rất nhanh, cũng phát hiện ra nhiều chỗ có màu sẫm, thỉnh thoảng, lại có tia sét đánh xuống đó.

Nếu không phải Tần Vũ nhắc nhở, họ còn tưởng đó là do sét đánh tạo thành.

Lúc này, Lão Hồ quan sát kỹ lưỡng, nhìn vào bố cục trong thung lũng, dần dần, Lão Hồ mới phát hiện, nơi đây cũng là một loại phong thủy cục quỷ dị.

Dưới chân họ đang giẫm lên một long mạch.

Vì một câu nói của Tần Vũ, Lão Hồ trong thoáng chốc lại ngộ ra rất nhiều điều, đối với cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» gia truyền, lại có thêm một tầng lý giải.

Dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, Lão Hồ bước vào vùng sét đánh trong thung lũng tử vong, một bên cảm nhận uy lực kinh hoàng của sấm sét, một bên đi về phía lối ra của thung lũng.

“Mẹ nó, lần sau có cho lão tử một triệu, lão tử cũng không đến nữa!

Bố khỉ!” Lúc này, Bàn Tử vẫn còn sợ hãi.

Một lần, hai lần.

Có lúc, một vài tia sét như sượt qua vai Bàn Tử, đánh xuống nơi không xa.

Cứ như thể bị theo dõi vậy.

Sau khi rời khỏi thung lũng, mọi người men theo con đường leo lên núi, không lâu sau, chỉ thấy một vùng sông băng tuyết trắng mênh mông vô tận, xuất hiện trước mắt mọi người.

"Sông băng Thần Loa Câu!

Di chỉ Ma Quốc!" Lúc này, sông băng xuất hiện trước mắt chính là nơi di chỉ Ma Quốc mà Thiết Bổng Lạt Ma đã nói.

Một thế giới bị đóng băng trong tuyết.

Vương quốc Ma Quốc trong truyền thuyết.

Lúc này, nhìn sông băng mênh mông trước mắt, tất cả mọi người đều thấy, bên dưới lớp băng có rất nhiều loài thực vật cổ đại bị đóng băng bên trong.

Cũng có một vài kiến trúc cổ xưa.

Thậm chí, còn có một vài bóng người lờ mờ.

"Hít!

Lão Hồ, đây là Ma Quốc trong truyền thuyết sao?

Vì chọc giận Thượng Thiên, nên bị đóng băng trong một đêm?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng dưới lớp băng, vừa lau đi lớp tuyết trên mặt băng, vừa nói.

Trước đó, trên đường đi, Thiết Bổng Lạt Ma đã kể cho họ nghe một vài truyền thuyết liên quan đến Ma Quốc, Ma Quốc là hóa thân của tà ác, thờ phụng tà thần.

Cuối cùng có một ngày, vì chọc giận thần linh trên trời.

Chương 176

Cả vương quốc Ma Quốc, trong một đêm, đã gặp phải trận bão tuyết khắc nghiệt, đóng băng vạn dặm.

Lúc này!

Lờ mờ giữa lớp băng, Bàn Tử thấy một thứ gì đó bên trong, có chút kỳ lạ, giống như một cái đỉnh.

Đột nhiên, Bàn Tử nói: "Lão Hồ, mau nhìn xem, trong đó có đồ cổ!" Nghe Bàn Tử nói, Lão Hồ cũng liếc nhìn.

Dưới lớp băng, quả thực có thứ gì đó.

Đột nhiên!

Lão Hồ thấy một bóng đen lướt qua, xuất hiện dưới lớp băng, rồi lại biến mất dưới lớp băng.

Hửm?

Trong băng có vật sống?

Đối với ý nghĩ này, trong lòng Lão Hồ có chút chấn động, cảm thấy không thể tin được.

Chắc là mình nhìn nhầm rồi.

Lão Hồ nghĩ.

Sau khi tìm thấy sông băng Thần Loa Câu, mọi người chia thành hai nhóm nhỏ, cẩn thận đi trên mặt băng.

Mọi người tách ra hành động, một là có thể giảm áp lực cục bộ lên mặt băng, hai là có thể tránh vì một người đột nhiên gặp nguy hiểm mà liên lụy đến tất cả.

Trên sông băng, mối nguy hiểm đáng lo ngại nhất, ngoài những con thú hoang trong bóng tối, còn có những khe nứt và hố băng dưới mặt băng.

Đi về phía trước không được bao lâu, chỉ thấy một con dốc băng khổng lồ đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người, có độ dốc từ 45 đến 60 độ.

Chênh lệch độ cao cũng phải gần trăm mét.

Lúc này, nhìn con dốc băng trước mắt, mọi người hít một hơi lạnh.

Vừa rồi, nếu không giảm tốc độ đi, e rằng, với độ cao như vậy, nếu không cẩn thận rơi xuống, đủ để ngã chết người rồi.

Rất nhanh, mọi người lấy ra dụng cụ, rút ra dây thừng chuyên dụng để leo núi, sau khi đóng cọc cố định trên mặt băng, bắt đầu trượt xuống từng chút một.

Trong quá trình trượt xuống, sắc mặt Lão Hồ đột nhiên tái nhợt.

Vừa rồi, trong khóe mắt, ông lại thấy bóng đen đó, lần này khoảng cách rất gần!

Khiến Lão Hồ nhìn rõ khuôn mặt của gã đó.

Ánh mắt của ông và gã đó đối diện nhau.

Một khuôn mặt xấu xí như vậy, đây là lần đầu tiên ông thấy.

Cái đầu giống sói không phải sói, toàn thân không có một sợi lông, trọc lóc, trông như da cóc, có chút đáng sợ.

“Nhanh!

Tăng tốc trượt xuống!” Lão Hồ vừa định gọi Tần Vũ, thì nghe thấy Tần Vũ đột nhiên hét lên, bảo mọi người nhanh chóng trượt xuống.

Hóa ra, lúc Lão Hồ chưa phát hiện ra con quái vật đó, Tần Vũ đã chú ý rồi.

Chỉ thấy rất nhiều con quái vật như vậy đang lao về phía mặt băng.

Những con quái vật đó, là yêu nô của Ma Quốc, Lang Hống.

Có thân hình to lớn và vẻ ngoài hung tợn, chúng đời đời canh giữ Ma Quốc bị đóng băng.

Đột nhiên!

Một con Lang Hống phá vỡ lớp băng lao ra, lập tức bổ về phía Tần Vũ!

Tần Vũ lập tức đạp lên mặt băng, né được cái miệng đầy nanh vuốt của con Lang Hống, sượt qua vai anh.

Lúc này, Tần Vũ lập tức đá vào đầu con Lang Hống!

Chỉ nghe mấy tiếng "rắc rắc", con yêu nô Lang Hống vốn hung hãn, lập tức tê liệt, trực tiếp ngã xuống.

Lần lượt.

Cùng với sự xuất hiện của mấy con Lang Hống, trong đội ngũ đã có thương vong, chỉ thấy Bỉ Đắc Hoàng, vệ sĩ của Minh Thúc ở vị trí xa Tần Vũ nhất, lúc này đã gặp bất trắc.

Chỉ thấy Bỉ Đắc Hoàng ở trên cùng, bị một con Lang Hống cắn mất nửa người, buông lỏng dây thừng trong tay, trượt nhanh xuống dốc băng 60 độ.

Cảnh tượng này, có chút quá đột ngột.

Chương 177

Không ai ngờ sẽ như vậy.

Trong nháy mắt, mấy con Lang Hống đã bị Tần Vũ giải quyết.

“Tần gia!

Tôi nghĩ ở đây không chỉ có Lang Hống, e rằng trong bóng tối ở một nơi nào đó, có thể sẽ có thứ khác.” “Tần gia, chúng ta có nên đi xuống không?” Cùng với sự xuất hiện của Lang Hống quỷ dị, Lão Hồ cảm thấy nơi này không đơn giản như vậy, liền hỏi Tần Vũ bên cạnh.

Lúc này, cũng chỉ có Tần Vũ mới có thể đưa ra quyết định.

Tần Vũ vừa định nói, thì thấy Minh Thúc đột nhiên hoảng hốt, nhìn xung quanh.

“Không xong rồi, A Hàn mất tích rồi!

Vừa rồi tôi còn thấy cô ấy mà.” Nghe Minh Thúc nói, mọi người mới phát hiện, trong đội ngũ, ngoài Bỉ Đắc Hoàng đã chết, người phụ nữ họ Hàn kia cũng đã biến mất.

Tần Vũ liếc nhìn, chỉ thấy ở vị trí không xa phía dưới, tự dưng xuất hiện một hố băng.

Xem ra, cũng vừa mới hình thành, bên cạnh có vết trượt.

Thấy vậy, Tần Vũ ra hiệu cho Lão Hồ đi xem.

Theo ánh mắt của Tần Vũ, ở phía dưới, Lão Hồ cũng thấy hố băng đó.

“Bàn Tử!

Cùng tôi đi xem!” Nói rồi, chỉ thấy Bàn Tử và Lão Hồ từng chút một tiến lại gần hố băng đó.

Lão Hồ nhìn xuống, trong hố băng, chỉ thấy người phụ nữ họ Hàn đang ở bên dưới.

Chỉ là, Lão Hồ cảm thấy có chút quái dị.

Ở bên dưới, Lão Hồ phát hiện, ngoài người phụ nữ họ Hàn, bên cạnh cô ta còn có rất nhiều thi thể đang đứng, cúi đầu, trong lớp băng đang nhìn người phụ nữ họ Hàn.

Lúc này, bên cạnh người phụ nữ họ Hàn, có một thứ giống như đỉnh tháp, bán trong suốt.

Không biết có phải ảo giác không, Lão Hồ luôn cảm thấy những thi thể đó sắp phá băng mà ra, trên người chúng có một vẻ quỷ dị không nói nên lời.

Giây tiếp theo!

Lão Hồ trợn to mắt!

Chỉ thấy một thi thể trong lớp băng bên dưới, dường như đã ngẩng đầu lên, để lộ hốc mắt đen ngòm, đang nhìn ông.

"Hít!" Lão Hồ đột nhiên cảm thấy có chút chóng mặt.

"Mẹ nó!

Lão Hồ!

Mày làm cái quái gì thế!" Nhận thấy sự bất thường của Lão Hồ, Bàn Tử lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng kéo Lão Hồ sắp ngã xuống lại.

Tần Vũ liếc nhìn sang bên cạnh, lập tức hiểu ra.

Những thi thể trong băng đó, là thi nô được yêu tháp Ma Quốc bồi dưỡng, không biết sao lại chạy lên đây.

Nhưng, đối với sát khí trên người thi nô, Tần Vũ hoàn toàn không

cần lo lắng, Phát Khâu Thần Ấn trong ngực anh hoàn toàn có thể khắc chế.

"Lão Hồ!

Cùng tôi xuống dưới!" Nói xong, Tần Vũ lập tức ném dây thừng xuống hố băng trước mắt.

Lúc này, nghe Tần Vũ nói, Lão Hồ đang hoàn hồn gật đầu, đi xuống cùng Tần Vũ.

Rất nhanh!

Người phụ nữ họ Hàn ở bên dưới, dưới sự giúp đỡ của Tần Vũ và Lão Hồ, lập tức được Minh Thúc kéo lên.

Cùng lúc người phụ nữ đó được kéo lên không bao lâu.

Đột nhiên, xung quanh vang lên tiếng vỡ vụn, một vài tảng băng không ngừng rơi xuống.

Chỉ thấy những thi thể bị đóng băng trong nháy mắt phá băng mà ra, mang theo sát khí nồng nặc lao tới.

"Không ổn!" Lão Hồ kinh hãi hét lên, lập tức lấy ra đồ nghề.

Tay cầm một chiếc xẻng công binh, lập tức vung về phía những thi nô đang lao tới.

Chỉ nghe tiếng "keng keng", vang lên từ trên người thi nô.

Lúc này, Lão Hồ ngây người.

Chương 178

Cứ như nghe nhầm.

Lão Hồ không tin, lại cho thi nô đó một nhát nữa!

"Keng keng!" Lần này, Lão Hồ không nghe nhầm, những thi nô bị đánh, hoàn toàn không bị thương.

Giống như gõ vào một bức tượng đồng vậy.

Rung đến mức cánh tay có chút tê dại.

Cảm thấy hơi đau.

"Hít!

Mẹ nó, Tần gia, thân thể của mấy gã này, như da sắt vậy, đánh không lủng a!", Lão Hồ kinh ngạc.

Lúc này, mặc dù những thi nô đó rất cứng, nhưng Lão Hồ dựa vào kinh nghiệm, cũng không để chúng đến gần một phân, cũng không bị thương chút nào.

Ngay cả những người đang quan sát ở trên, sau khi thấy tình hình chiến đấu bên dưới, cũng kinh ngạc.

Mẹ kiếp!

Cương thi cứng như vậy, đúng là hiếm thấy.

Đúng lúc này!

Chỉ nghe bên tai một tiếng 'rắc', Lão Hồ lập tức nhìn sang!

Chỉ thấy ngón tay của Tần Vũ duỗi ra, bóp nát yết hầu của một con thi nô.

Tiếp theo, cả cánh tay, cổ tay, và các khớp, Tần Vũ đều không bỏ

qua, trực tiếp dùng năng lực Phát Khâu Chỉ chuyên thuộc, toàn bộ bóp nát.

Trong nháy mắt, một thi nô nằm trên mặt đất, giãy giụa.

"Hít!

Tần Vũ, đó có phải là Phát Khâu Chỉ đã thất truyền?" Lão Hồ thấy vậy, trong lòng lập tức kinh hãi, hỏi một câu.

Phải biết, trong ấn tượng của ông, truyền thừa của phái Phát Khâu gần như chưa từng xuất hiện.

Những chuyện liên quan đến phái Phát Khâu, Lão Hồ đều chỉ thấy trong tài liệu ghi chép.

Phát Khâu Chỉ, một trong những năng lực đặc biệt của Phát Khâu Trung Lang Tướng, từ khi còn nhỏ biết chữ đã bắt đầu luyện tập, không có mười mấy năm công phu, căn bản không thể luyện thành.

Nghe Lão Hồ nói, Tần Vũ cười cười.

"Có phải Phát Khâu Chỉ hay không, nếu ông cho là phải, thì là phải." Nói rồi, Tần Vũ lại giải quyết thêm một con thi nô.

Trong nháy mắt, Lão Hồ bị đả kích.

Tuy thi nô trước mắt cứng đến muốn chết, nhưng Lão Hồ dù sao cũng đã giải quyết được một con.

Thế nhưng, nhìn lại Tần Vũ, chỉ thấy bên cạnh anh, đã nằm bảy tám thi thể thi nô, mất đi bản năng uy hiếp.

"Hít!" Lão Hồ hít một hơi, trong lòng thầm mắng biến thái!

Xem ra, mình cũng phải nỗ lực tăng cường rồi!

Lão Hồ nhìn thi nô đang lao tới, cũng không quan tâm cánh tay có bị tê hay không, trực tiếp vung xẻng công binh trong tay, hung hăng

dùng sức.

Rất nhanh, dưới sự nỗ lực của hai người, những thi nô phá băng mà ra, toàn bộ bị hai người giẫm dưới chân.

Nhìn những thi nô dường như không còn nguy hiểm, Lão Hồ lúc này cũng buông lỏng cảnh giác, ném xẻng công binh sang một bên, ngồi xuống đất.

Nhưng vừa ngồi xuống không bao lâu, Lão Hồ cảm thấy không ổn!

Lúc này, chỉ thấy trên người những thi nô, bắt đầu bốc lên một lượng lớn sương mù đen.

Trong sương mù đen, Lão Hồ thấy những con mắt và khuôn mặt quỷ dị.

Trong nháy mắt, những sương mù đen đó cuồn cuộn lan tỏa, muốn nuốt chửng Tần Vũ và Lão Hồ.

Sự thay đổi trước mắt khiến Lão Hồ không kịp phản ứng.

Trong lòng lúc này, Lão Hồ đang gào thét!

Đúng lúc này, bên tai Lão Hồ, vang lên lời của Tần Vũ!

“Thiên quan chúc phúc!

Bách vô cấm kỵ!

Chương 179

Phát Khâu Ấn!

Phá!" Phát Khâu Ấn?

Quả nhiên là vậy!

Lão Hồ trong lòng kinh ngạc, quả nhiên không đoán sai!

Lúc này, cùng với việc Tần Vũ lấy ra Phát Khâu Thần Ấn, những sát khí đang cuồn cuộn nồng nặc xung quanh, như gặp phải khắc tinh, đột nhiên tản đi, toàn bộ biến mất.

Xung quanh lập tức dần dần trở nên rõ ràng.

Do sát khí nồng nặc, những người ở trên nhất thời không thấy được tình hình bên trong.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Lão Hồ, trong nháy mắt, khiến Lão Hồ trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Giây tiếp theo, Lão Hồ dường như đã hiểu ra.

Xem ra Tần gia cần giữ bí mật, có lẽ không muốn người khác biết thân phận của mình.

Vừa rồi, đó cũng là bất đắc dĩ.

Lúc này, Lão Hồ lập tức mở miệng nói!

"Tần gia!

Xin ngài cứ yên tâm!

Những gì tôi vừa thấy, tôi hoàn toàn không thấy gì cả, tôi cũng không biết thân phận của ngài." Nói rồi, Lão Hồ trong lòng đập thình thịch, có chút kích động.

Nhưng, Lão Hồ cũng đang xem xét thái độ của Tần Vũ.

Lúc này, chỉ thấy Tần Vũ cười cười.

"Tôi có nói gì đâu.

Không sai!

Lão tử chính là Phát Khâu Trung Lang Tướng!

Sau này, lão tử cũng dùng thân phận này." Nghe Tần Vũ nói, đầu óc Lão Hồ nổ tung.

Tần gia công khai thân phận rồi?

Tại sao lại công khai thân phận?

Chẳng lẽ định giết người diệt khẩu?

Lão Hồ nghĩ đến Phát Khâu Chỉ mà Tần gia vừa thi triển, cũng như sự hiểu biết về mình, toàn thân lập tức lạnh toát.

Sắc mặt tái nhợt.

"Tần gia.

Cái đó, tôi, Lão Hồ, còn chưa sống đủ đâu, hay là ngài tha cho tôi một mạng, tôi…" "Cút!", Tần Vũ mắng không thương tiếc.

Lúc này, Tần Vũ nhìn Lão Hồ, biết Lão Hồ vừa rồi chắc chắn đã nghĩ lung tung, có lẽ sợ bị giết người diệt khẩu.

"Được rồi!

Đừng nghĩ lung tung nữa!

Tôi nói cho ông biết, bản thân tôi vốn là Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết.

Bây giờ ông biết, thì cũng biết rồi." Tần Vũ nói xong, liền không để ý đến Lão Hồ nữa, quay sang nghiên cứu tòa yêu tháp thủy tinh bên cạnh, phát hiện ra bí mật cơ quan của yêu tháp.

Qua quan sát, ở tầng trên cùng của yêu tháp, chỉ thấy tám lối vào, bị đóng băng dưới chân.

Nhưng, cũng chỉ có một lối vào cơ quan, mới là lối vào thực sự của yêu tháp Ma Quốc.

Bảy lối vào còn lại, đều là tử môn chắc chắn chết.

Tần Vũ xem xong, gọi Lão Hồ.

"Lão Hồ!

Đi thông báo cho Bàn Tử, bảo cậu ta mang bột gừng và nước trung hòa xuống, đào chỗ này ra.

Bảo họ có thể xuống rồi." Tần Vũ giẫm lên vị trí dưới chân, dùng xẻng công binh đập ra một vết nứt.

Chỉ cần đào chỗ này ra, là có thể vào được bên trong yêu tháp thủy tinh của Ma Quốc.

Chương 180

Theo lời gọi của Lão Hồ, Bàn Tử sau khi nghe tin, lập tức từ phía trước bò xuống, cùng với Minh Thúc.

Sau khi xuống, Minh Thúc nghe thấy đã tìm được mục tiêu, có chút kích động không thể kiểm soát, dường như đã thấy xác ướp thủy tinh công chúa Ma Quốc trong truyền thuyết đang ở trong vòng tay mình.

Theo lời gọi của Lão Hồ, Bàn Tử sau khi xuống, dựa theo tỷ lệ đã chuẩn bị sẵn, pha trộn bột gừng đậm đặc và nước trung hòa.

Rất nhanh, một lượng lớn nước gừng đã được Bàn Tử pha xong.

Sau đó, tại nơi Tần Vũ đã vạch sẵn, Bàn Tử tưới nước gừng hết vòng này đến vòng khác, tạo thành một hình vuông.

Trên mặt băng, cùng với sự ăn mòn của nước gừng, mặt băng vốn rất cứng chắc, lúc này, lập tức xuất hiện những vết lõm.

Ở một vài tảng băng cục bộ, bắt đầu chuyển sang màu trắng.

Có vẻ như rất dễ vỡ.

Bàn Tử thấy vậy, trực tiếp dùng toàn lực, dùng đầu húc mạnh xuống, rơi xuống mặt băng.

Trong nháy mắt, băng vụn bay tứ tung!

Không bao lâu, tại vị trí đó trên mặt băng, đã bị Bàn Tử phá ra một hố băng sâu.

Rất nhanh, Bàn Tử đã đào xuống được một đoạn.

Dựa theo phương pháp hiện tại, Bàn Tử làm theo cách cũ, tiếp tục tưới nước gừng, không ngừng bào mòn mặt băng.

Một giờ sau.

Cùng với sự nỗ lực của Bàn Tử, chỉ thấy một lối vào cao bằng một người xuất hiện trước mắt mọi người.

Qua quan sát, ở khu vực xung quanh bên ngoài tháp, không có bố trí bất kỳ cơ quan gây thương tích nào, xem ra, về cơ bản cũng đã xác định được sự an toàn của lối vào.

Lúc này, chỉ cần đi vào từ đây vài chục bước, là có thể trực tiếp vào được tầng trên cùng bên trong tháp.

Tần Vũ thấy vậy, là người đầu tiên vào yêu tháp Ma Quốc.

Mấy người còn lại, cũng lần lượt đi vào.

Cùng với việc vào bên trong tháp, chỉ thấy một gian tháp trống trải, ở vị trí trung tâm, có một pho tượng vàng đang ngồi xếp bằng, ngồi trên một đài thủy tinh, tay kết một thủ ấn quỷ dị.

Nhìn pho tượng vàng trước mắt, Minh Thúc có chút ngạc nhiên, liền nghiên cứu.

Càng nhìn, Minh Thúc càng kích động.

Lúc này, hai tay ông cũng không biết đặt ở đâu, chỉ có thể không ngừng xoa xoa.

"Không thể tin được!

Không thể tin được!

Các vị có biết không, đây là xác ướp gỗ bọc vàng!

Cái xác khô này, tuy không bằng xác ướp thủy tinh của công chúa Ma Quốc, nhưng, xác ướp gỗ bọc vàng này đủ để đổi lấy một triệu tiền mặt!

Giá trị thế giới cũng không tệ!" Minh Thúc có chút kích động,

không ngờ, ở đây lại gặp được xác ướp gỗ bọc vàng như vậy, e rằng, ở mấy tầng yêu tháp bên dưới, chắc cũng không đơn giản như vậy.

Không chừng, sẽ có thứ còn đáng giá hơn.

Kỹ thuật bảo quản xác ướp gỗ bọc vàng rất hiếm gặp, cần dùng nhiều loại hương liệu, đất sét, gỗ đàn hương, cũng như một lượng lớn bột vàng, trải qua nhiều lần quét phủ, mới hình thành được pho tượng người bằng vàng như vậy.

Nhìn xác ướp gỗ bọc vàng trước mắt, Minh Thúc không thể chờ đợi được nữa, lấy ra túi đựng xác, định cho vào.

Hai tay có chút run rẩy.

"Minh Thúc!

Tôi đề nghị ông không nên động vào thứ này, chỉ có như vậy, mới là lựa chọn tốt nhất." Lúc này, Lão Hồ nhìn Minh Thúc nói.

Dù sao trong một gian tháp trống trải, ngoài thi thể bọc vàng này ra, hoàn toàn không có thứ gì khác, có chút không hợp lý.

Nhìn bố cục này, Lão Hồ cũng cảm thấy có chút bất thường.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của Lão Hồ, và cuốn «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» gia truyền, sự việc bất thường ắt có yêu dị.

"Tại sao?

Chẳng lẽ cái này tôi không thể mang đi sao?

Tôi đã bỏ tiền ra rồi!

Mấy cái xác khô trong yêu tháp này, đều thuộc về tôi cả!" Nghe Lão Hồ nói, Minh Thúc cũng dừng động tác trong tay, có chút không hiểu.

Chương 181

Cũng có chút không hài lòng.

Lúc này, Minh Thúc thấy Lão Hồ không nói ra được lý do, liền nhìn Tần Vũ, mở miệng hỏi.

“Tần gia!

Tôi có thể động vào không?” Nhìn Minh Thúc, Tần Vũ cảm thấy buồn cười.

“Không được!” Minh Thúc vừa nghe, trong lòng sinh nghi, bắt đầu đoán già đoán non.

Chẳng lẽ hai người này cũng để ý đến pho tượng vàng này?

“Tại sao?” Minh Thúc nhìn chằm chằm Tần Vũ và Lão Hồ.

“Không tại sao cả!

Chỉ là, thứ này có liên kết với cơ quan.

Nếu không cẩn thận, sẽ bỏ mạng tại chỗ.” Tần Vũ nói, vừa đi về phía pho tượng vàng.

Đúng lúc này, Tần Vũ tìm được một vị trí, đột nhiên kích hoạt cơ quan trên người xác ướp gỗ bọc vàng, chỉ cảm thấy không gian xung quanh xảy ra biến hóa.

Trong nháy mắt!

Tần Vũ động tác nhanh chóng, liên tục né tránh một khoảng nhất định!

Chỉ thấy tại vị trí vừa rồi, nơi đó lập tức bị ngọn lửa màu xanh lam bao trùm, bùng cháy dữ dội!

Sinh ra nhiệt độ cực cao!

“Xèo xèo!

Xèo xèo!” Rất nhanh, pho tượng người xác ướp gỗ bọc vàng vốn toàn thân vàng óng, lúc này, đã biến thành một thi thể cháy đen, bình thường không thể bình thường hơn.

Thấy tình hình trước mắt, Tần Vũ cũng lấy ra một viên bi thép, trong nháy mắt, liền bắn vào thi thể cháy đen đó.

Kết quả, cùng với việc viên bi thép rơi xuống thi thể cháy đen, chỉ thấy thi thể đó lập tức biến thành bột, thi thể vốn có hình dạng, đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Hít!

Sao có thể!” Lúc này, sau khi thấy cảnh ngọn lửa bùng phát, thấy xác ướp gỗ bọc vàng đột nhiên biến thành bột đen.

Sắc mặt Minh Thúc đột nhiên tái nhợt, lùi lại mấy bước.

“Hít!” Ngọn lửa thật đáng sợ!

Lúc này, Minh Thúc nghĩ, nếu mình đã chạm vào pho tượng vàng đó, nhất định sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng, e rằng, bây giờ đã không còn mạng sống.

“Hít!” Nhìn chằm chằm, Minh Thúc toàn thân lạnh toát, lúc này có chút may mắn, may mà mình không hành động bốc đồng.

Nhưng, ông đã hiểu câu nói đó của Tần Vũ.

Nếu không cẩn thận, sẽ chết.

Nhìn những hạt bột đen đó, Minh Thúc cũng là người có kinh nghiệm, nếu không đoán sai, ngọn lửa đó chính là Vô Lượng Nghiệp Hỏa được ghi lại trong cổ tịch của Ma Quốc.

Được gọi là lửa của ác quỷ.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa, một khi tiếp xúc với cơ thể người, căn bản không thể dập tắt, chỉ có sau khi vật tiếp xúc hoàn toàn bị thiêu rụi, Vô Lượng Nghiệp Hỏa mới tắt, không cháy nữa.

Nếu không.

Một khi dính phải một chút Vô Lượng Nghiệp Hỏa, đối với bất kỳ sinh mệnh nào, đều là kết cục chắc chắn chết.

Nhưng, cùng với sự biến mất của xác ướp gỗ bọc vàng, chỉ thấy trên đài thủy tinh, ở giữa đột nhiên xuất hiện một khoảng trống.

Trừ Tần Vũ, tất cả mọi người nhìn vào, không sai, bên dưới khoảng trống đó, lại là lối đi thông xuống tầng tiếp theo trong yêu tháp Ma Quốc.

Rất nhanh, không bao lâu, mọi người men theo lối đi đó vào tầng tiếp theo trong yêu tháp.

Bước vào tầng thứ hai của yêu tháp, ở giữa, chỉ thấy một kim tháp khổng lồ xuất hiện trước mắt, xem ra, kim tháp này nối liền tầng thứ ba, tầng thứ tư.

Điều khiến người ta kỳ lạ là, kim tháp này rỗng.

Bên trong, có một pho tượng nghìn mặt tà thần màu đen, điêu khắc những khuôn mặt khác nhau.

Đều là dáng vẻ hung tợn đáng sợ.

Một tay nắm một bộ xương khô, một chân đạp lên núi thây.

Qua quan sát, xung quanh tượng tà thần trong kim tháp, là một tế đàn bậc thang, bao vây tượng tà thần.

Chương 182

Chỉ thấy trên tầng tế đàn thứ nhất, nạm rất nhiều trân châu bảo thạch, bày đầy những chiếc hộp màu đen, bên trong, chỉ là một vài loại thực vật không rõ.

“He he!

Hàng ngon!

Ở đây không thiếu đồ tốt nhỉ.

Lão Hồ!

Mau chuẩn bị đồ nghề!” Lúc này, nhìn những món trân bảo trên tế đàn, Bàn Tử có chút động lòng, lập tức phân phó Lão Hồ, rồi đi vòng quanh tế đàn không ngừng nghiên cứu.

Suy nghĩ làm thế nào để chuyển những thứ này ra ngoài.

Kể từ khi đến khu vực Tây Tạng, trên đường đi, Bàn Tử gần như không gặp được món đồ nào đáng tiền, càng đừng nói đến một ngôi mộ cổ hoàn chỉnh.

Thỉnh thoảng, Bàn Tử lại kêu lỗ vốn.

“Đừng động!” Lúc này, Lão Hồ lập tức tiến lên, ngăn Bàn Tử lại.

Sau đó tiếp tục nói: “Bàn Tử, thứ này chắc đã bị người ta tẩm độc, chúng ta không chạm vào được đâu.” “Tẩm độc?” Thực ra, vừa rồi, khi Bàn Tử đang nghiên cứu những món trân bảo trên tế đàn, Lão Hồ cũng đã quan sát.

Không sai, trên mặt tối của một món trân bảo, Lão Hồ phát hiện ra những đốm đen, trong lòng sinh nghi.

Bởi vì, chỉ có những thứ bị ngâm trong độc dược, mới có tình

trạng này.

Nếu không, những món trân bảo đó không nên có tỳ vết gì.

Lúc này, Bàn Tử vừa nghe có độc, chỉ thấy hắn lập tức rút tay vừa duỗi ra về, lau lau vào người.

“Mẹ nó!

Đổ đấu cũng khó thế này à.” Bàn Tử có chút không cam lòng mắng một câu.

Vì được Lão Hồ nhắc nhở, Bàn Tử cũng không còn ý định với những thứ đó nữa.

Giữ một khoảng cách xa.

Minh khí thì tốt, nhưng mạng nhỏ quan trọng hơn.

Bàn Tử biết, nếu vì tham lam một chút, không cẩn thận, có thể toi mạng.

Đến lúc đó, thì thảm rồi.

Đúng là lỗ to.

Tuy Lão Hồ nói vậy, nhưng Minh Thúc ở bên cạnh lại không nghĩ thế, liền liếc nhìn người phụ nữ họ Hàn, mắt hơi động đậy vài cái.

Người phụ nữ họ Hàn liếc nhìn Minh Thúc, liền hiểu ý, gật đầu với ông ta.

Lúc này, Lão Hồ cũng liếc nhìn kết cấu xung quanh, dường như đã phát hiện ra điều gì.

Rất nhanh, chỉ thấy Lão Hồ tìm mấy chỗ gõ gõ.

Kết quả, Lão Hồ hơi nhíu mày.

Không xong, cơ quan ở đây quá nhiều.

“Tần gia!

Ở đây có rất nhiều chỗ có thể kích hoạt cơ quan, nhưng, những cơ quan này lại liên kết với nhau, nếu chúng ta tùy tiện động vào cái nào, e rằng hậu quả cũng khó lường." Lão Hồ vừa nói, vừa tiếp tục nghiên cứu.

Đối với Lão Hồ, Tần Vũ cũng gật đầu.

Ở đây, Tần Vũ cũng đã thấy kết cấu của những cơ quan đó, chỉ thấy chúng, tổng cộng có chín chỗ kích hoạt.

Trong đó, cũng chỉ có một cơ quan thực sự.

Tám cơ quan còn lại, là đường chết.

Tế đàn ba tầng trước mắt, chính là một cơ quan để khởi động vào tầng tiếp theo.

Nhưng, Tần Vũ cũng phát hiện, tế đàn này, và tế đàn hình con mắt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, gần như tương tự.

Về nguyên lý, cũng giống nhau.

Chỉ là, tế đàn này ngụy trang quá kín đáo.

Nhìn qua, khó mà phát hiện ra điểm đặc biệt.

Lúc này, Tần Vũ đến một bên tế đàn, dưới sự chứng kiến của mọi người, cầm xẻng công binh trong tay gõ lên tế đàn, chỉ nghe tế đàn phát ra những âm thanh khác nhau.

Chương 183

Hửm?

Có cơ quan?

Nghe thấy âm thanh phát ra từ tế đàn, Lão Hồ lập tức lại gần, đến bên cạnh Tần Vũ.

Sau đó, lập tức kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh tế đàn.

Không sai, dưới tế đàn, quả thực phát hiện ra một chút gì đó.

"Tần gia!

Tế đàn này có thể di chuyển!" Cùng với việc Lão Hồ tiếp tục quan sát, cuối cùng phát hiện, tế đàn này gần như giống hệt bố cục Thấu Địa Thập Lục Long.

Nguyên lý khởi động cũng tương đồng.

Rất nhanh, mấy người nghe theo khẩu lệnh của Tần Vũ, dựa theo phương pháp khởi động Thấu Địa Thập Lục Long, bắt đầu kích hoạt cơ quan.

Ở một bên, lập tức xuất hiện một lối đi bằng thủy tinh.

Cùng với việc đi vào, mọi người phát hiện, lối đi thủy tinh này thông đến tầng thứ tư, chứ không phải tầng thứ ba.

Nhưng, trong không gian tầng thứ tư, bốn phía đầy những đầu lâu người, trên đầu lâu, gần như đều bị những vật nhọn màu đen, giống như sừng bò, cắm vào hốc mắt, trông có chút quỷ dị, khắp nơi đều là những đầu lâu như vậy.

Cảm giác như bước vào địa ngục vậy.

"Hít!

Tần gia!

Nhiều đầu lâu thế này, lại là chiêu trò gì đây?

Bố cục này, không phải là lời nguyền chứ?" Lão Hồ nhìn những thứ trước mắt, càng nhìn, càng cảm thấy quái dị; càng nhìn, cảm giác càng mãnh liệt, luôn có cảm giác bất an, nhưng lại không nói ra được quái dị ở đâu.

Nhưng, nơi này mang lại cho Lão Hồ cảm giác, còn quỷ dị hơn nhiều so với yêu tháp chín tầng trên sông băng trước đó.

Lúc này.

Trong lòng Lão Hồ dấy lên ý thức phòng bị cực mạnh.

Lúc này, Tần Vũ nhìn tình hình trước mắt, chỉ thấy anh tùy tay nhặt một chiếc đầu lâu không bị sừng bò nhọn xuyên qua lên xem, phát hiện một vài dấu vết.

Tần Vũ liền ném chiếc đầu lâu trong tay xuống, nói.

"Những chiếc đầu lâu này xuất hiện, không chỉ là một loại lời nguyền dùng để trấn áp lòng người.

Mà, trong hàng nghìn hàng vạn chiếc đầu lâu này, cũng là nơi một loại yêu vật dùng để ngủ đông." Nơi yêu vật ngủ đông?

Lúc này, Lão Hồ vừa nghe, dường như cảm thấy bất an.

Đột nhiên!

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy người phụ nữ họ Hàn ở phía sau đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, tất cả mọi người lập tức quay đầu lại.

Vừa nhìn, lập tức phát hiện ra một cảnh tượng thảm khốc.

Lúc này, chỉ thấy một con vật màu trắng đột nhiên rạch bụng

người phụ nữ đó ra, nhanh chóng lôi ra rất nhiều thứ, sau đó, lập tức chui vào trong cơ thể người phụ nữ.

Trên tay người phụ nữ đó, đang cầm một chiếc đầu lâu vừa mới lấy xuống, cùng với một vật nhọn màu đen giống như sừng bò.

Thiết Bổng Lạt Ma ở bên cạnh vừa thấy, sắc mặt đại biến!

"Không ổn!

Yêu vật của Ma Quốc, Tuyết Di Lặc!

Mau đi!

Nếu không…" Thiết Bổng Lạt Ma còn chưa nói xong, chỉ thấy xung quanh một vài chiếc đầu lâu đột nhiên phát ra tiếng động lạ.

"Rắc~""Rắc rắc~" Nghe thấy những âm thanh lạ thường đó, chỉ thấy một vài chiếc đầu lâu khô đột nhiên bắt đầu vỡ nát, vô số móng vuốt trắng bệch dần dần thò ra từ bên trong, phá vỡ xương sọ.

Ngay sau đó, đầu của chúng lộ ra.

Làn da nhăn nheo, khô quắt, trông như một con khỉ mới sinh, có phần xấu xí.

Nhanh chóng, từ trong những chiếc đầu lâu xung quanh, khoảng ba bốn mươi con Côn Luân Tuyết Di Lặc lần lượt bò ra, đứng trên những chiếc đầu lâu.

Vì vừa mới tỉnh lại, bụng của chúng tràn ngập cảm giác đói khát.

"Xì~""Xì xì~" Lũ Tuyết Di Lặc nhìn chằm chằm Tần Vũ, phát ra những tiếng rít hung tợn, để lộ hàm răng dày đặc trong miệng.

Chương 184

Cùng lúc đó, cơ thể người phụ nữ bị Tuyết Di Lặc xâm nhập lúc trước đột nhiên căng phồng rồi nứt toác, một con quái vật lớn hơn xuất hiện trước mắt, trông giống như một con khỉ không có lông.

Sự việc diễn ra quá đột ngột, lúc này, tất cả mọi người đều dựa lưng vào nhau, lăm lăm vũ khí trong tay, nhìn chằm chằm vào lũ Tuyết Di Lặc trước mặt.

Lão Hồ cũng có chút căng thẳng.

Bởi vì móng vuốt sắc bén của chúng khiến người ta không thể không đề phòng.

Vừa rồi, người tình của chú Minh đã không kịp phòng bị, bị Tuyết Di Lặc đột ngột rạch bụng, trở thành thức ăn cho chúng.

"Xì!!!""Xì!!!" Lúc này, theo tiếng gầm thét của con Tuyết Di Lặc khổng lồ, những con khác xung quanh nghe lệnh lập tức giơ vuốt sắc, đồng loạt lao tới.

Nhưng, vì đã trải qua vài trận chiến, nhóm Tần Vũ đối mặt với cuộc tấn công của lũ Tuyết Di Lặc trước mắt không hề vất vả như tưởng tượng.

Dưới lưỡi dao của Thiết Bổng Lạt Ma, cũng có vài con Tuyết Di Lặc bị chém thành hai đoạn.

Mỗi người đều giải quyết được một hai con.

Khi trận chiến tiếp diễn, ngày càng nhiều Tuyết Di Lặc xuất hiện.

"Xì!" Đúng lúc này, Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy mu bàn tay của ông đột nhiên bị một con Tuyết Di Lặc cào trúng, lập tức xuất hiện một vết thương, máu chảy ròng ròng.

Cùng lúc đó, không chỉ Lão Hồ, mà cả chú Minh và Thiết Bổng Lạt Ma cũng bị thương nhẹ.

Trong quá trình chiến đấu, Tần Vũ phát hiện ra rằng mặc dù móng vuốt của lũ Tuyết Di Lặc này rất sắc bén, nhưng khả năng phòng ngự của chúng thực sự chỉ ở mức trung bình.

Chỉ cần dùng một chút sức lực là có thể để lại vết thương.

Có lẽ, đây cũng là một trong những điểm yếu của Tuyết Di Lặc.

Ngay lúc này, nắm được điểm yếu của chúng, Tần Vũ lập tức vung ra một nắm bi thép.

Trong chớp mắt!

Chỉ thấy trên đầu những con Tuyết Di Lặc đó lập tức xuất hiện vô số lỗ thủng do bi thép bắn xuyên qua.

Chúng ngã gục xuống đất, không thể cử động.

Xem ra, chắc chắn đã chết.

Do Tần Vũ đã dọn dẹp một mảng lớn Tuyết Di Lặc, áp lực vô hình cũng giảm đi rất nhiều.

Mọi người lập tức tăng tốc độ tấn công.

Nhanh chóng, trên sân chỉ còn lại con quái vật to lớn nhất.

Lúc này, con Tuyết Di Lặc khổng lồ đang quan sát mọi thứ từ ngoài vòng chiến, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ vô cùng.

Nó lập tức lao về phía Tần Vũ gần nhất.

"Tần gia!" "Tránh ra!" Lúc này, Lão Hồ ở bên cạnh thấy vậy, lập tức gọi Tần Vũ một tiếng, sau đó, lấy khẩu súng săn sau lưng bắn liên tiếp mấy phát vào con quái vật lớn.

Trong chớp mắt!

Trên người con Tuyết Di Lặc khổng lồ xuất hiện mấy lỗ đen, dường như đã bị thương.

Khi Lão Hồ tưởng rằng gã này đã mất đi sự uy hiếp, thì trong nháy mắt, vết thương của gã lại lành lại, trông như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Cái gì!" "Sao có thể!" Lúc này, mọi người nhìn tình hình trước mắt, cảm thấy có chút khó giải quyết.

Nhìn lại những con Tuyết Di Lặc nhỏ, dường như vết thương của chúng cũng sắp hồi phục, sắp sửa có lại sức uy hiếp.

Bây giờ, tình hình có vẻ hơi nguy cấp.

Lão Hồ và mấy người nghe Thiết Bổng Lạt Ma nói, một khi những gã này hoạt động trở lại, chúng sẽ tiếp tục tấn công, không thể giết hết được.

Một khi chúng chui vào trong quần áo, sẽ lập tức hấp thụ huyết nhục trong cơ thể người, trở nên béo phì, giống như những khối thịt mỡ, cho đến khi con người tử vong.

Sau đó, chúng sẽ bám từng lớp lên người chết, bề mặt thi thể sẽ biến thành màu trắng, ngày càng phình to, lớn nhất có thể bằng hai người cộng lại, nhìn từ xa giống như một người tuyết béo.

Thậm chí, có con còn trông máu me như con trước mắt.

Nhìn cảnh này, Tần Vũ suýt chút nữa đã quên một chuyện.

Những con Côn Luân Tuyết Di Lặc giống như quái vật này, trong tình hình bình thường, gần như là bất tử.

Thực ra, điểm yếu duy nhất của thứ này là chúng chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, còn ban ngày, dù trong thời tiết cực đoan có mưa tuyết, Tuyết Di Lặc cũng không dám hiện thân.

Hơn nữa, chúng rất sợ muối và nước muối.

Tần Vũ nghĩ đến chai nước trung hòa mà Bàn Tử mang theo, nước trung hòa không chỉ chứa nhiều nước mà còn có hàm lượng muối lớn.

Chương 185

“Bàn Tử!” “Nhanh!” “Lấy nước trung hòa ra!” “Tưới lên người chúng!” Nghĩ vậy, Tần Vũ lập tức ra lệnh cho Bàn Tử, nói cho anh ta biết nhược điểm của Tuyết Di Lặc.

Theo lời nhắc nhở của Tần Vũ, mỗi người đều nhận được một chai nước trung hòa còn lại, sau đó, lập tức vẩy về phía lũ Tuyết Di Lặc, chờ đợi sự thay đổi cuối cùng.

Có thành công hay không, đều phụ thuộc vào lúc này.

Cùng lúc đó, A Nặc bên cạnh Tần Vũ cũng lập tức tạt nước trung hòa về phía con Tuyết Di Lặc lớn hơn.

Không bao lâu sau.

Trong chớp mắt, chỉ nghe thấy tiếng ‘xèo xèo’ phát ra từ người lũ Tuyết Di Lặc.

Trên người chúng cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị ăn mòn, từng khối cơ thể bắt đầu tan rã.

Dần dần, tất cả hóa thành một vũng nước đen, tỏa ra mùi hôi thối, lan khắp gian tháp.

Những con quái vật vốn hung tợn, giờ đây, ngoài vũng nước đen trên mặt đất, không còn thấy dấu vết gì nữa.

Nhìn tình hình trước mắt, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử xoa xoa mũi.

“Mẹ nó!” “Hóa ra toàn lũ yếu xìu, nếu để một mình Bàn gia đây đối mặt, cũng diệt sạch như thường.” Nói rồi, Bàn Tử cầm chai nước trung hòa trong tay nói.

Bàn Tử chưa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng 'ầm ầm' vang lên từ bệ của bức tượng tà thần ở giữa.

Trong tay Tần Vũ, những thứ đó là một khối góc nhọn màu đen.

Dưới bệ tượng cũng xuất hiện một lối đi, lờ mờ, giữa đó có một thứ gì đó giống như quan tài quách bằng pha lê, hiện ra trước mắt mọi người.

Nhìn thấy chiếc quan tài pha lê xuất hiện trước mắt, chú Minh có chút không kìm được cảm xúc, khóe miệng run rẩy, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Vì tìm kiếm thi thể pha lê của công chúa Ma Quốc này, ông đã không còn đường lui.

Đúng vậy, cái giá phải trả quá lớn.

A Đông, Bỉ Đắc Hoàng, A Hàn ba người đi cùng ông, đều lần lượt gặp tai nạn, sau này, không bao giờ quay về được nữa.

Lúc này, bên cạnh ông chỉ còn lại một mình A Hương.

Chú Minh vừa nghĩ, vừa bước từng bước tiến lại gần chiếc quan tài pha lê phía trước.

Dần dần, chú Minh đã đến gần chiếc quan tài pha lê bên dưới.

Trong khoảnh khắc, mọi người nhìn bóng lưng của chú Minh, đột nhiên cảm thấy, chú Minh dường như có chút cô đơn.

"Tần gia, chúng ta có nên xuống không?" Lúc này, Tần Vũ phát hiện, Lão Hồ bên cạnh mình, tất cả đều đang nhìn anh, đều đang chờ đợi quyết định của anh.

Đi hay về, đều phụ thuộc vào một câu nói của anh.

"Đi thôi." "Tôi cũng muốn xem thử." "Không thể đi một chuyến công cốc được." Tần Vũ nói rồi lập tức bước vào mật đạo trước mắt.

Khi đến gần, ở khu vực quan tài pha lê, trước mắt Tần Vũ lập tức xuất hiện thông báo của hệ thống!

"Tích đinh!" "Chúc mừng Túc chủ điểm danh tại Quan tài pha lê Ma Quốc!" "Chúc mừng Túc chủ nhận được phần thưởng!" "Năng lực Kim Chung Tráo thăng cấp!" "Hiện tại là quan thứ mười hai!" "..." Theo thông báo của hệ thống, thông tin về Kim Chung Tráo trong đầu Tần Vũ lập tức thay đổi, nhận lại được một số thông tin cơ bản và thuộc tính.

Kim Cương Bất Hoại Chi Khu (quan thứ mười hai), năng lực kích hoạt duy trì 3600 giây, mỗi ngày sử dụng một lần.

Thủy Hỏa Bất Xâm, Bách Độc Bất Xâm (quan thứ mười hai), năng lực kích hoạt duy trì 3600 giây, mỗi ngày sử dụng một lần.

Bất Miên Bất Hưu (quan thứ mười hai), năng lực này được kích hoạt, duy trì 3600 giây, mỗi ngày sử dụng một lần.

Phản Chấn Thương Hại (quan thứ mười hai), không giới hạn.

Ngoài những thứ này, cảm quan, phản ứng, sự nhạy bén và các năng lực tổng hợp khác của Tần Vũ đều được nâng cao đến cực hạn, thậm chí vượt qua người thường gấp mấy chục lần.

"Hà!" "Mẹ nó, đồ tốt không ít nha!" Lúc này, nhìn cảnh trước mắt, Bàn Tử cảm thán.

Quan sát xung quanh, trong tầng thấp nhất của yêu tháp, trong một không gian còn lớn hơn, ngoài chiếc quan tài pha lê ở giữa, xung quanh cũng có không ít minh khí chôn cùng.

Trong đó, cũng có không ít thứ có giá trị.

Nhưng, mọi người đều biết, chỉ có những minh khí trong quan tài pha lê mới là đáng giá nhất.

Qua quan sát, xung quanh tầng dưới cùng xuất hiện mười chín cửa động, ở giữa mỗi cửa động đều có một thi thể khô, mặc áo giáp bạc, tay cầm trường thương, dường như đang bảo vệ nơi này.

"Hàng khủng!" "Nhiều hộ vệ như vậy, đúng là xa xỉ hết biết!" Bàn Tử nói rồi đến bên cạnh Lão Hồ.

Lúc này, nhìn chiếc quan tài pha lê trước mắt, Lão Hồ cũng nói: "Tần gia!" "Nếu không có vấn đề gì, tôi và Bàn Tử mở chiếc quan tài pha lê này ra nhé?" Lão Hồ nói, nhìn sang Tần Vũ bên cạnh.

"Được!" "Nhớ kỹ, sau khi mở ra, đừng vội chạm vào đồ vật bên trong." "Tiếp theo, để tôi giải quyết." Lúc này, được Tần Vũ đồng ý, Lão Hồ lập tức gọi Bàn Tử, lấy đồ nghề ra.

Chương 186

Bùa Mô Kim, Tham Âm Trảo, dây thừng v.v.

Mọi hành động đều được tiến hành một cách cẩn trọng.

Tuy nhiên, do Lão Hồ và Bàn Tử không phải là Phát Khâu Trung Lang Tướng, hai người mở quan tài phải tuân theo quy tắc của Mô Kim Hiệu Úy.

Vốn dĩ, Lão Hồ định nhờ Tần Vũ mở quan tài.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, Lão Hồ cảm thấy việc nhỏ này để ông và Bàn Tử làm là được rồi, không cần phải để Tần gia ra tay. 39.

Theo quy củ cũ, Bàn Tử ở vị trí đông nam của quan tài pha lê thắp lên một cây nến.

Đồng thời, lại lấy ra rất nhiều lá bùa vàng từ trong túi, dán lên mười chín thi thể khô đó.

Nến cháy được một lúc, xem ra không có vấn đề gì.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức cùng Bàn Tử từ từ di chuyển nắp quan tài pha lê, để lộ chủ nhân bên trong.

Lúc này, chỉ thấy trong quan tài quách pha lê, một nữ thi toàn thân trong suốt, dưới da có ánh sáng bạc lưu chuyển, khiến người ta có thể nhìn rõ xương cốt và nội tạng.

Những nội tạng đó đều có màu đỏ sậm, trông như mã não, toát lên một màu sắc kỳ lạ.

Mọi người ở bên cạnh lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy.

Trong mắt chú Minh, thi thể pha lê này giống như một thi thể hoàn mỹ, dường như bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên ông thấy một

món đồ cổ tốt đến vậy.

Có thể dùng từ tác phẩm nghệ thuật để hình dung.

Sau khi quan tài pha lê được mở ra, Lão Hồ không quên lời của Tần Vũ, chỉ cần mở được quan tài, phần còn lại cứ để anh xử lý là được.

Lúc này, mọi người đều nhìn động tác của Tần Vũ.

Đột nhiên!

Chỉ nghe thấy tiếng động nhỏ truyền đến.

Theo hướng phát ra âm thanh, mọi người nhìn sang, sắc mặt Lão Hồ lập tức thay đổi dữ dội, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chỉ thấy mười chín thi thể khô xung quanh đột nhiên cử động, từ từ đứng dậy, dường như đang thích ứng với cơ thể của mình.

"Xì!" "Nhiều vậy sao?" Lúc này, trước cảnh tượng đột ngột xảy ra, Lão Hồ biết đây là tình huống thi biến.

Không bao lâu nữa, chúng sẽ biến thành đại cương thi.

Cây nến mà Bàn Tử thắp ở góc đông nam cũng xảy ra biến hóa kỳ dị, có chút không ổn định.

Nhanh chóng, mười chín cương thi lục tục tiến lại gần.

Nhìn những cương thi mặc áo giáp này xuất hiện, Tần Vũ cũng không lo lắng.

"Các anh đối phó đi!" "Tôi giải quyết cái thi thể pha lê này trước, nếu không, lát nữa sẽ có nguy hiểm." Tần Vũ nói, quay đầu nhìn thi thể trong quan tài pha lê.

Lúc này, chỉ thấy bụng của thi thể hơi phập phồng, dường như đang hô hấp.

Tần Vũ biết, đó là dấu hiệu Nãi Cùng Thần Băng Trùng thức tỉnh.

Không chút do dự, Tần Vũ nhìn quỹ đạo di chuyển của Nãi Cùng Thần Băng Trùng trong thi thể pha lê, lập tức thi triển Trùng Khống Thần Thuật.

Không lâu sau, trán Tần Vũ hơi lấm tấm mồ hôi.

Con quái vật này mạnh hơn Lam Diễm Quỷ Hỏa Trùng một chút.

Đột nhiên, cùng với hành động của mười chín cương thi, trong mười chín hố đen đó đột nhiên phát ra ánh sáng trắng bạc.

Cùng với sự xuất hiện của những ánh sáng trắng bạc đó, xung quanh bắt đầu xuất hiện một lượng lớn tinh thể băng, lan rộng ra hai bên.

Tần Vũ nhìn Nãi Cùng Thần Băng Trùng trước mắt, đột nhiên cảm thấy một trận thư thái.

"Tích đinh!" "Thông báo: Chúc mừng Túc chủ thành công khống chế 'chủ của Nãi Cùng Thần Băng Trùng', mời Túc chủ tiếp tục cố gắng!" "..." "Tích đinh!" "Thông báo: Chúc mừng Túc chủ thành công khống chế 'chủ của Nãi Cùng Thần Băng Trùng', mời Túc chủ tiếp tục cố gắng!" Ngay lúc này, theo thông báo của hệ thống, trong ý niệm của Tần Vũ, lập tức có một mối liên hệ vi diệu với ý thức của những sinh vật nhỏ bé đó.

Trong phút chốc, ngoại trừ mười chín cương thi kia, cục diện trên sân đã ở trạng thái cân bằng.

Dưới sự điều khiển của Tần Vũ, những con bọ vốn đang xao động lập tức trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, bắt đầu chờ đợi mệnh lệnh của Tần Vũ.

Luồng khí lạnh vốn khiến Lão Hồ bất an, lúc này cũng bắt đầu rút đi, dường như đã biến mất.

Vừa rồi, ông suýt nữa đã nghĩ mình tiêu đời rồi.

Không còn khí lạnh gây nhiễu, việc đối phó với mười chín cương thi mặc giáp bạc trước mắt cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Chương 187

Những gã này, vì vừa mới thi biến, nên hành động không được linh hoạt cho lắm.

Đúng lúc này, Bàn Tử bổ một nhát hụt, theo đà của tay, chiếc xẻng công binh lập tức bổ vào bức tường động bị Nãi Cùng Thần Băng Trùng ăn mòn.

Trong chốc lát, cánh tay của Bàn Tử cảm thấy tê rần.

Anh ta hít mạnh một hơi khí lạnh!

Bàn Tử cảm nhận được điều gì đó, sau khi nhận ra cái lạnh buốt, anh ta lập tức vứt chiếc xẻng công binh trong tay xuống.

Chỉ thấy trên thân xẻng đã phủ đầy sương lạnh, đang từ từ lan rộng lên trên.

"Mẹ nó!" "Đang yên đang lành, lại cứ thích chơi với trùng." "Theo tôi thấy cái Ma Quốc này bị đám trùng này đóng băng mất rồi." "Nếu không làm sao có chuyện bị đóng băng chỉ trong một đêm." Bàn Tử nhặt lại vũ khí, ngắm nghía rồi nói.

"Tử Bàn Tử!" "Cậu đừng có quản người ta đóng băng thế nào!" "Giải quyết xong chuyện trước mắt đã." Lão Hồ thấy Bàn Tử đột nhiên lơ là, lập tức nhắc nhở, để tránh Bàn Tử mất tập trung mà gặp nguy hiểm.

Qua trận chiến, mọi người mới phát hiện ra, mười chín cương thi trước mắt, do lớp áo giáp trên người, gần như rất khó bị vũ khí trong tay họ làm tổn thương.

Chẳng qua chỉ khiến đối phương lùi lại vài bước.

Lúc này, về phía Tần Vũ, sau khi thi triển Khôi Tinh Thích Đấu,

anh phát hiện ra, những thứ này sau khi bị anh đá gãy khớp xương trên người, vậy mà vẫn có thể hành động.

Dưới tầm nhìn của Hoàng Kim Mặc Đồng Mục, Tần Vũ đã phát hiện ra vấn đề.

Chỉ thấy, trên áo giáp của mười chín cương thi, trông như một bộ áo giáp bạc.

Thực tế, những bộ giáp này đều đã được cố định vào xương cốt của chúng!

Dù khớp xương gãy lìa, những bộ giáp này vẫn có thể chống đỡ cho cương thi hành động theo bản năng, tiếp tục gây ra sát thương cực lớn cho tất cả những kẻ xâm nhập, hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ.

Tìm ra vấn đề mấu chốt, Tần Vũ lập tức bay lên không, đá một cước vào đầu cương thi mặc giáp.

"Rắc!" Lúc này, theo tiếng xương gãy, dưới đòn tấn công liên hoàn của Tần Vũ, chỉ thấy đầu của con cương thi mặc giáp đó lập tức vỡ nát, từ từ quỵ xuống.

Hàng khủng!

Cái đầu cứng thật!

Tần Vũ nhìn con cương thi mặc giáp đã được giải quyết, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không ngờ phải tấn công nhiều lần mới giải quyết được.

Theo thời gian và diễn biến của trận chiến, sức lực và thể lực của Lão Hồ, vào lúc này, đã bị tiêu hao đáng kể.

Động tác phản kích cũng chậm lại một chút.

Cứ thế này, nhất định sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tần Vũ ý niệm vừa động, trong không khí đột nhiên truyền đến âm thanh như tiếng cánh đập.

Nhanh chóng, trong hố đen đó, vô số ánh sáng trắng bạc lại sáng lên, từ từ bay ra.

Lần lượt, chỉ thấy vô số sinh vật nhỏ bé tránh khỏi nhóm Lão Hồ, đáp xuống người mười tám cương thi mặc giáp còn lại.

Trong chớp mắt!

Khí lạnh bùng phát trong phạm vi cục bộ!

Nhanh chóng lan ra!

Lúc này, những con cương thi mặc giáp đang định hành động đột nhiên dừng lại, hoàn toàn bị Nãi Cùng Thần Băng Trùng đóng băng.

Ngay sau đó.

Chỉ thấy trên người những con cương thi bị đóng băng đột nhiên xuất hiện những vết nứt.

Từ vài vết nứt lớn lúc đầu, từ từ lan ra nhiều nơi, dày đặc, trên người những con cương thi, ngày càng nhiều.

Ầm!

Những con cương thi bị đóng băng lập tức vỡ nát thành từng mảnh, biến thành những mảnh băng rơi vãi khắp đất, không còn thấy dấu vết gì.

Thứ duy nhất có thể nhìn thấy, chỉ là một đống mảnh băng trắng bạc.

"Hà!" Mọi người hít mạnh một hơi khí lạnh!

Liên tục lùi lại!

"Không ổn!" "Mau rút lui!" "Nãi Cùng Thần Băng Trùng!" Lão Hồ

và Thiết Bổng Lạt Ma thấy vậy, lập tức biết đó là con quái vật kinh khủng gì rồi.

Theo ghi chép, Nãi Cùng Thần Băng Trùng, toàn thân cũng có màu trắng bạc, giống như một hạt tinh thể băng nhỏ lấp lánh ánh bạc, có thể khiến người tiếp xúc lập tức bị đông thành băng sương, sau đó vỡ nát thành bụi băng, mảnh băng.

Chương 188

Thứ này, điểm yếu là lửa.

Trái ngược với Lam Diễm Băng Hỏa Trùng được ghi chép.

Nhưng, bất kể là Băng Hỏa Trùng hay Băng Trùng, ngoài việc dùng điểm yếu của quỷ trùng để tiêu diệt, nếu sử dụng các phương pháp khác để tấn công, chỉ khiến cho những con quỷ trùng này ngày càng nhiều thêm.

Khi Lão Hồ đang chuẩn bị tìm cách rời khỏi đây, đột nhiên!

Lão Hồ phát hiện một con lớn hơn một chút, đáp xuống vai Tần Vũ!

"Tần gia!!!" Lão Hồ thấy vậy, dường như đã thấy được kết cục Tần Vũ biến thành tượng băng, trong lòng sinh ra cảm giác bất lực.

Nhưng giây tiếp theo, Lão Hồ nghe thấy giọng của Tần Vũ.

"Không chết thì đừng có la!" Nói xong, chỉ thấy Tần Vũ chạm vào con quái vật đó!

Tần gia có thể tiếp xúc với thứ này!

Lúc này, Lão Hồ trợn tròn mắt, không dám tin.

Ngay cả Thiết Bổng Lạt Ma bên cạnh cũng vậy.

Trong phút chốc, xung quanh trở nên yên tĩnh, yên tĩnh như đã trải qua hàng vạn năm.

Chỉ còn lại tiếng tim đập.

"Tần gia!" "Anh có thể khống chế gã này sao?" Lão Hồ nói, cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì trước đó ở sa mạc, ông đã thấy Tần Vũ khống chế một loại trùng kỳ quái.

Nghe lời của Lão Hồ, Tần Vũ đặt Nãi Cùng Thần Băng Trùng lên lòng bàn tay, sau đó nói.

"Gã này, cho tôi cảm giác, là vương giả thống lĩnh Nãi Cùng Thần Băng." "Nhưng, tôi cũng không biết tại sao." "Gã này đối với tôi rất thân thiện." Lúc này, Tần Vũ tiện tìm một lý do, không thể nói là mình có thể khống chế những thứ này được.

Lúc này, nghe lời của Tần Vũ, Bàn Tử đột nhiên vẻ mặt bỉ ổi, nói một câu.

"Tần gia!" "Có phải nguyên nhân là, con bọ đen mà anh đang nuôi chơi, bản thân nó là một con bọ cái không, cho nên, con vua bọ băng này mới có thiện cảm với anh?" Tần Vũ: "..." Lão Hồ: "..." Lúc này, Tần Vũ không thể không khâm phục, có lúc, não của Bàn Tử cũng thật kỳ lạ.

Nhưng, bị Bàn Tử nói vậy, dường như cũng hợp lý.

Có lẽ, lý do này tồn tại, cũng có thể dùng làm lý do để khống chế Nãi Cùng Thần Băng Trùng.

"Có lẽ vậy!" "Chắc là gã này ngửi thấy thông tin của con bọ cái, nên mới không tấn công tôi." Tần Vũ nói, tiện dùng ý niệm điều khiển những con Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng đó.

Lúc này, thấy Tần Vũ có thể gián tiếp khống chế Nãi Cùng Thần Băng Trùng, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong yêu tháp, không còn phải lo lắng những gã kinh khủng này đột nhiên phát động tấn công, phóng ra luồng khí lạnh kinh khủng đó nữa.

Không bao lâu sau, cùng với sự biến mất của những cương thi

mặc giáp, những con Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng bị Tần Vũ khống chế, lúc này, cũng lục tục rời đi, biến mất trong hố đen.

Đột nhiên, A Hương hét lên một tiếng kinh hãi, lập tức phá vỡ sự yên tĩnh, sắc mặt chú Minh lập tức tái mét!

"Có ma!" "Anh Tần, ở đó có ma!" Không lâu sau khi Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng biến mất, A Hương nhìn vào một hố đen, đột nhiên kinh hãi, trốn sau lưng Tần Vũ, run lẩy bẩy, nắm chặt quần áo của Tần Vũ.

Vừa nói, mũi A Hương đột nhiên chảy máu, dường như không cầm được.

"A Hương!" "Sao vậy?" Cảnh này, lập tức khiến Lão Hồ ngây người.

Mũi A Hương đột nhiên chảy máu, có chút quá quỷ dị.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức che mắt A Hương, sau đó ghé vào tai cô nói.

"Nghe lời tôi." "Đừng nói nữa, cũng đừng nhìn nữa." "Không sao đâu." Tần Vũ nói chưa được bao lâu, cảm xúc bất an của A Hương đã ổn định lại.

Tốc độ chảy máu mũi cũng chậm đi rất nhiều.

Cùng với sự ổn định của A Hương, trong không khí, Tần Vũ cảm nhận được một tia khí mục nát âm u, từ hố đen vừa rồi bay ra, lan tỏa khắp nơi.

Bỗng nhiên, chỉ thấy trên người A Hương, những nơi bị máu dính vào, đột nhiên mọc ra rất nhiều mầm xanh giống như thực vật, chui ra từ da của A Hương.

"Tần gia!" "Tôi..." Lúc này, Lão Hồ và chú Minh bên cạnh, trên

người cũng cảm thấy hơi ngứa.

Sau đó cũng mọc ra những thứ này.

"..." Lão Hồ nhìn thứ mọc ra từ vết thương trên người, có chút không thể tin được, không ngờ lại gặp phải Huyết Nhị Hồng Hoa trong truyền thuyết.

Huyết Nhị Hồng Hoa, nghe nói chỉ có thể sinh trưởng trong môi trường âm khí, thi khí cực nặng, gần như chỉ xuất hiện trên thi thể.

Dần dần, Huyết Nhị Hồng Hoa sẽ hấp thụ dịch thối rữa từ thi thể, chuyển hóa thành dinh dưỡng, nở ra những nhụy hoa và quả có hình mặt người, mang theo nụ cười quỷ dị.

Bất cứ nơi nào xuất hiện Huyết Nhị Hồng Hoa, gần như là lối vào của cửa địa ngục.

Chương 189

Ngoài ra, còn có một ghi chép, khi nó xuất hiện trên người sống, bất cứ nơi nào dính máu hoặc có vết thương, đều sẽ xuất hiện loại này, không bao lâu sau, sẽ bị Huyết Nhị Hồng Hoa hút cạn mọi thứ trong cơ thể.

Vì vậy, nó còn được gọi là lời nguyền địa ngục.

Thấy thứ này, chú Minh hoảng hốt, không ngừng cào những mầm xanh trên người.

Nhưng, chú Minh cũng không ngờ, càng cào, những thứ này càng mọc nhiều hơn, như vô tận xuất hiện trên người ông, không thể loại bỏ.

So với chú Minh, Lão Hồ bình tĩnh hơn rất nhiều, không hoảng loạn như vậy.

Bởi vì Lão Hồ nhìn thấy trên tay Tần Vũ cũng xuất hiện những thứ này.

Nhưng, Lão Hồ cũng thấy được cảm xúc của Tần Vũ, lúc này, vô cùng bình tĩnh.

Thấy vậy, Lão Hồ trong lòng lập tức bớt căng thẳng.

Có lẽ Tần gia có cách giải quyết.

Lúc này, Tần Vũ nhìn vào sâu trong hố đen, chỉ thấy những dây leo đen từ bên trong xuất hiện, nở ra rất nhiều bông hoa máu đỏ yêu diễm, kết những quả quỷ dị.

Có một con rùa toàn thân đen kịt màu xanh lục, đang lột xác, thò đầu ra, xuất hiện trong tầm mắt Tần Vũ, tiến lại gần bông Huyết Nhị Hồng Hoa và quả của nó.

“Rắc” một tiếng, nó cắn đứt một quả.

Một quả to bằng đầu người, trong chốc lát đã biến mất.

Sau đó, lại một quả nữa bị nó nuốt chửng.

“Tần gia!” “Thứ gì vậy?” Nhìn vào cửa động, Lão Hồ thấy một con quái vật dài khoảng hai mét, toàn thân đen kịt màu xanh lục, trông như rắn mà không phải rắn, lóe lên một cái.

Lúc này, khi Lão Hồ nói chuyện, đã chuẩn bị sẵn vũ khí.

Bàn Tử cũng vậy, thấy Lão Hồ hành động, cũng cầm lấy vũ khí, đồng thời nhìn Tần Vũ.

Vì lời của Lão Hồ, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Tần Vũ thấy vậy, nhìn hố đen trước mắt, mở miệng nói: “Gã này, một con rùa già sống cả vạn năm, bây giờ, có thể tự động thoát khỏi mai rùa, tự do hành động rồi.” Tần Vũ nói xong, lập tức lấy ra một cây đồng lân quang, ném vào trong.

Trong chốc lát, chỉ thấy trong hố đen lập tức sáng lên.

Huyết Nhị Hồng Hoa, núi thi thể, mai rùa khổng lồ, và rất nhiều thứ kỳ quái, xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này, dưới ánh sáng lân quang, con rùa già nhận ra bị người khác phát hiện, lập tức quay đầu, hướng về phía Tần Vũ gầm lên một tiếng giống như tiếng bò rống, há cái miệng đầy máu.

Nhìn con quái vật này, Tần Vũ hừ lạnh một tiếng.

“Chỉ là một con rùa lột xác mà thôi.” “Cũng dám kiêu ngạo với ông đây!” Lời vừa dứt, Tần Vũ lập tức xông vào, tiếp cận con rùa già lột xác vạn năm đó.

Con rùa già thấy Tần Vũ đến gần, lập tức quay người, vẫy đuôi, nhìn chằm chằm Tần Vũ, há miệng, chuẩn bị tấn công Tần Vũ bất cứ

lúc nào.

Khóe miệng Tần Vũ hơi nhếch lên, lấy ra vũ khí.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Tần Vũ một tay cầm vũ khí đè đầu con rùa già, một tay xách đuôi nó.

Mặc cho con rùa già giãy giụa, cũng không làm gì được Tần Vũ.

Nhóc con!

Dám há miệng với ông đây!

Nhanh chóng, Tần Vũ ba chân bốn cẳng, lập tức trói con rùa già lại, trông như một quả cầu.

Ngay cả miệng cũng bị Tần Vũ trói lại, không thể gây thương hại cho người khác.

Lúc này, khi đi ra, Tần Vũ ở một nơi bên cạnh đống núi thi thể, tìm thấy một chiếc mai rùa khổng lồ, kéo nó ra, rời khỏi hố đen.

Lúc này, Bàn Tử nhìn Tần Vũ đi ra, có chút tò mò nói.

"Tần gia!" "Anh mang theo thịt con rùa già là được rồi." "Cái mai rùa này có tác dụng gì?" Nghe lời của Bàn Tử, Tần Vũ cười cười, sau đó ném con rùa già xuống đất, rồi cầm một con dao găm, cạy xuống rất nhiều mảnh mai rùa.

Cầm mảnh mai rùa, Tần Vũ bóp trong tay, lập tức biến thành một nắm bột màu đen, xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tần Vũ nhìn bột đen xuất hiện trong tay, lập tức bôi nó lên tay và cánh tay.

Nhanh chóng, chỉ thấy những nơi bị máu tươi dính vào, những mầm xanh mọc trên người Tần Vũ, khi tiếp xúc với bột đen từ mảnh mai rùa, đột nhiên hóa thành bột, bắt đầu biến mất khỏi tay và cánh tay.

Sau đó, cùng với một cảm giác mát lạnh, cảm giác ngứa ngáy đau đớn lập tức được giải trừ.

Tạm thời, đã áp chế được độc tính của Huyết Nhị Hồng Hoa trong cơ thể.

Nhưng, Tần Vũ biết, chỉ cần rời khỏi đây, độc tính của Huyết Nhị Hồng Hoa sẽ biến mất, không cần phải lo lắng.

Chương 190

Lúc này!

Nhìn thấy sự thay đổi trên người Tần Vũ, chú Minh lập tức cầm một con dao găm, sau đó, cạy xuống vài mảnh mai rùa trên cái mai đó, lập tức nghiền nát, bôi lên vết thương của mình, cũng như trên người A Hương và Lão Hồ.

Cùng với việc bôi bột đen, mầm non Huyết Nhị Hồng Hoa trên người họ cũng toàn bộ biến mất.

Nhìn tình hình trước mắt, Bàn Tử đến bên cạnh mai rùa, chạm vào nó, trong lòng có chút tò mò.

"Hàng khủng!" "Một mảnh mai con rùa vương bát đản này, lại có hiệu quả lớn như vậy sao?" Bàn Tử nói rồi, cầm xẻng công binh cạy hết toàn bộ mảnh mai trên mai rùa xuống, vừa xem vừa bỏ vào túi, không bỏ sót một mảnh.

Mặc dù Bàn Tử không biết mảnh mai này có tác dụng gì khác, nhưng, có thể giải trừ những biến hóa trên người Tần Vũ, chắc chắn cũng là một thứ không tầm thường.

Chẳng cần biết ba bảy hai mốt, Bàn Tử thu hết.

Nhìn Bàn Tử, Tần Vũ cười cười, nói với Bàn Tử: "Tử Bàn Tử cậu, biết hàng đấy, mảnh mai này là đồ tốt." Bàn Tử nghe vậy, cười toe toét, lập tức nói.

"Tần gia!" "Anh xem, Bàn Tử tôi tuy không hiểu cái này, nhưng nhìn anh là biết, đây chắc chắn là đồ tốt." "Hay là, anh giảng cho tôi nghe đi." "Tôi cũng học hỏi thêm." Lúc này, nghe lời của Bàn Tử, Tần Vũ cũng gật đầu, đồng ý với Bàn Tử.

Thực ra, ở đây, không chỉ Bàn Tử, mà cả Dương Tuyết Lỵ và mấy người khác, cũng muốn biết tại sao thứ này lại thần kỳ như vậy.

Cùng với lời giải thích của Tần Vũ, nhanh chóng, mấy người nghe xong, lập tức hiểu ra nguyên do.

Hóa ra, con rùa già này ở nơi đây, đã sống hàng vạn năm.

Thêm vào đó, nơi này âm khí nặng, trong thời gian dài, con rùa già này đều ăn quả của Huyết Nhị Hồng Hoa làm thức ăn.

Cho nên, thời gian dài, trên cơ thể rùa già đã sản sinh ra kháng tính đối với thi khí, thi độc.

Thêm vào đó, bản thân nó đã sống vạn năm, những mảnh mai trên người rùa già, lúc này, sớm đã biến thành dược liệu đỉnh cấp.

Tất cả các loại độc chứng trên đời, đều có thể chữa trị.

Những mảnh mai này, thuộc về báu vật vô giá.

Một thứ còn quý hơn cả vàng.

Nhưng, nhìn hành động của Bàn Tử, chú Minh bên cạnh cũng có chút thèm thuồng, nhưng, nhìn Tần Vũ một cái, chú Minh cũng không nói gì nữa, xem ra định đợi có cơ hội, sẽ riêng tư xin Bàn Tử vài mảnh, hoặc là trao đổi.

Lúc này, không còn mối đe dọa của Huyết Nhị Hồng Hoa, mấy người liền vây quanh một bên quan tài pha lê.

Nhìn những vật phẩm trong quan tài pha lê, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đột nhiên trợn tròn mắt.

Nhìn kỹ một lượt.

Xác định không sai!

Trong quan tài pha lê, không chỉ khắc họa một số đồ án con mắt,

mà cả đồ án hiến tế, đều gần như giống hệt những đồ án đã thấy trong mộ Hiến Vương, không có một chút khác biệt nào.

Nghi thức hiến tế độc ác, giống như những loại đẳng thuật trong mộ Hiến Vương.

Đều là sau khi tàn nhẫn sát hại một số nô lệ, sau đó dùng những thứ đặc biệt, chung trùng v.v., bám vào thi thể, biến oán niệm của người chết, thông qua một phương thức nào đó, chuyển hóa thành một loại sức mạnh tà ác nào đó.

"Mẹ kiếp!" "Tần Vũ, tôi thấy lão già Hiến Vương đó, chắc chắn đã đến đây!" "Nếu không, sao lại biết những thứ này chứ!", Lão Hồ vừa nhìn ghi chép đồ án, vừa chửi rủa Hiến Vương.

Cùng với việc quan sát, trên một đồ án khác của quan tài pha lê, nơi đó khắc họa một người phụ nữ, hai tay che mặt; ở đồ án thứ ba, một con rắn trên trán có một con mắt; đồ án thứ tư, ghi lại một đồ án con mắt.

Ở đồ án cuối cùng, ghi lại một đống hài cốt.

Nhìn đồ án này, Tần Vũ biết, ghi chép của đồ án cuối cùng này, chính là bộ xương rắn khổng lồ đó.

Lúc này!

Đối với những đồ án này, Dương Tuyết Lỵ đang nghiên cứu.

Dường như đã hiểu ra điều gì.

Nhưng lại không dám chắc chắn.

Lúc này, Tần Vũ gọi A Nặc.

"Anh, sao vậy?" "A Nặc, em xem những đồ án này, có thể hiểu được không?", lúc này, Tần Vũ nhìn nữ vương Tinh Tuyệt A Nặc trước mắt, nói.

A Nặc nhìn một cái, liền gật đầu, nói.

“Được!” “Không khó!” “Tốt!” “Vậy em nói đi.” Nói rồi, theo yêu cầu của Tần Vũ, nữ vương Tinh Tuyệt A Nặc bắt đầu giải thích thông tin của những đồ án này.

Nhanh chóng, sau khi xem hết tất cả các đồ án, dưới sự giải thích của nữ vương Tinh Tuyệt A Nặc, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng biết được ghi chép của đồ án.

Hóa ra tộc Quỷ Động ở thành cổ Tinh Tuyệt và chủng tộc vực sâu của Ma Quốc, có mối liên hệ rất lớn.

Tộc Quỷ Động của thành cổ Tinh Tuyệt, có lẽ là một nhánh ở phương bắc của Ma Quốc khi xưa.

Chương 191

Dưới sự giải thích của A Nặc, manh mối về lời nguyền, tất cả đều chỉ về một nơi, Ác Ma La Hải Thành.

Muốn giải trừ lời nguyền, phải đến nơi đó.

Theo thông tin, lối vào của Ác Ma La Hải Thành, nằm trong mười chín hố đen kia.

Cùng lúc đó, cũng biết được, những núi thi thể xuất hiện trong hố đen, cũng như con rùa già vạn năm, thực ra đều là vật tế đặc biệt năm đó.

Vật phẩm cần thiết để mở ra Ác Ma La Hải Thành.

Chỉ là, vì bị đóng băng, nên chưa kịp tế tự.

Qua quan sát, mọi người đã xác định được một phương hướng, cơ bản là lộ tuyến thông đến Ác Ma La Hải Thành.

Lúc này, chú Minh đột nhiên có chút khác thường.

Vốn dĩ lúc này, sau khi lấy được thi thể pha lê của Ma Quốc, chú Minh có thể tách ra hành động với Tần Vũ, có thể để Thiết Bổng Lạt Ma mang về, rời khỏi đây.

Nhưng, lúc này, chỉ thấy chú Minh đột nhiên kiên trì ý kiến của mình, muốn đi cùng nhóm Tần Vũ, đến Ác Ma La Hải Thành trong truyền thuyết.

“Minh thúc, ông nghĩ cho kỹ đi,” Lão Hồ vừa nói vừa dọa dẫm Minh thúc.

“Thành Ác Ma La Hải là một nơi còn nguy hiểm hơn nhiều.

Nếu muốn theo chúng tôi đến đó, liệu có thể sống sót trở về hay

không, chúng tôi không ai dám chắc là có thể bảo vệ được mọi người đâu.

Đến lúc đó, đừng để mất cả chì lẫn chài." Thực ra, trong lòng Lão Hồ chẳng hề muốn dẫn Minh thúc đi theo.

Suốt chặng đường, Lão Hồ cảm thấy Minh thúc có quá nhiều toan tính.

Không chỉ Lão Hồ, ngay cả Bàn Tử cũng nghĩ vậy.

Nghe những lời của Lão Hồ, Minh thúc chỉ lắc đầu, không thèm để ý đến ông ta nữa.

Lão ta tiến đến bên cạnh Tần Vũ, đôi mắt híp lại thành một đường chỉ, khuôn mặt cười như Phật Di Lặc, khẽ khàng nói, sợ bị người khác phát hiện: "Tần gia!" "Cậu thấy con gái nuôi A Hương của tôi có xinh đẹp không?" Giọng Minh thúc rất nhỏ.

Lão ta vừa nói vừa liếc nhìn con gái nuôi A Hương, rồi lại quan sát thái độ của Tần Vũ.

"Hay là, tôi gả con bé A Hương cho cậu nhé.

Như vậy, cậu làm con rể của tôi, đợi tôi về rồi, tôi sẽ giao toàn bộ sản nghiệp dưới tên tôi ở Nam Dương cho cậu quản lý, thế nào?

Cậu xem xét thử đi?" Lúc này, Minh thúc đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Tần Vũ tỏ ra có một chút hứng thú, lão ta quyết định sẽ vun vào cho hai người.

Thậm chí có thể tìm cơ hội gạo nấu thành cơm luôn.

Nghe những lời của Minh thúc, Tần Vũ khẽ hừ một tiếng.

Lời nói của Minh thúc nghe thì hay, nhưng thực chất là tiếc của đã cho đi.

Giờ lấy được thủ cấp thủy tinh rồi, lại muốn vớt vát thêm chút lợi

ích.

Gả A Hương cho mình, e rằng lão già này đang có quỷ kế gì đây.

Hừ!

Lão cáo già!

Biết rõ tâm tư của Minh thúc, Tần Vũ cũng không vạch trần.

Gả A Hương cho mình ư?

Chẳng lẽ A Nặc ở nhà không thơm hơn sao?

Tần Vũ trực tiếp lờ đi lời của Minh thúc, đi thẳng về phía một hang động tối đen.

Lão Hồ thấy vậy liền lập tức đi theo.

Về phần Thiết Bổng Lạt Ma, gã đã không có ý định quay về, ôm quyết tâm tử chiến, định cùng đám tà thần dư nghiệt kia đồng quy vu tận để tích đức cho con trai.

Nhìn Tần Vũ, Minh thúc nghiến răng, rồi cũng dẫn A Hương đi theo.

Đã đến đây rồi, cũng phải chia được chút lợi lộc chứ.

Chưa nói đâu xa, ngay cả mấy miếng mai rùa vạn năm trong tay Bàn Tử cũng không kém mấy viên Nhuận Hải Thạch lúc trước.

Men theo con đường đá trong hang động, phía dưới vọng lên tiếng của một dòng sông ngầm.

Dòng nước chảy xiết, âm thanh không hề nhỏ.

Mấy người đi dọc bờ sông ngầm suốt ba ngày ba đêm.

Chương 192

Thỉnh thoảng, trong nước lại trồi lên một đàn sứa phát sáng, trở thành thức ăn cho Tần Vũ.

Đi qua một khe nứt dài như vực sâu, không lâu sau, tầm mắt đột nhiên mở rộng.

Một cánh cổng thủy tinh cao mấy trăm mét hiện ra trước mắt.

"Cổng Tai Nạn!" "Tìm thấy rồi!

Cổng Tai Nạn!" Nhìn những ký hiệu và hình vẽ chi chít trước mắt, Dương Tuyết Lỵ có phần kích động.

Bí mật mà phái Bàn Sơn tìm kiếm hàng ngàn năm, trong tay cô, cuối cùng cũng sắp được giải đáp.

Cánh cổng thủy tinh khổng lồ trước mắt có phần móng cắm thẳng xuống dòng sông ngầm, không biết sâu đến đâu.

Trên mặt sông, có một dãy bậc thang bằng thủy tinh vươn lên, nối với một hình con mắt ở giữa.

Trong con mắt đó có một lối đi.

"Tần gia!

Xem ra lại phải lặn rồi.

Tôi đi dò đường trước." Bàn Tử liếc nhìn một cái, không nói hai lời, chẳng đợi Tần Vũ phản đối, lập tức nhảy ùm xuống nước.

Rất nhanh, Bàn Tử trồi lên mặt nước rồi lập tức trèo lên bờ.

"Hít!" Nước sông lạnh buốt khiến Bàn Tử run lẩy bẩy, vội tìm quần áo mặc vào rồi co rúm người lại.

“Mẹ nó!

Phía dưới toàn là trận cá!

Có vài chỗ tôi không thể nào vào được.” Bàn Tử nói, kể lại những gì mình thấy cho mọi người nghe.

“Trận cá?” Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ nghe Bàn Tử nói, trong lòng kinh ngạc, cảm thấy thật khó tin.

Ở hồ nước ngọt hay các hồ khác, gặp trận cá cũng không có gì lạ.

Nhưng ở đây sao lại có trận cá?

Trong sông ngầm, rất hiếm khi có thiên địch.

Trận cá, còn gọi là tường cá, là một hành vi siêu nhiên không thể giải thích của loài cá.

Một lượng lớn cá cùng loài trong nước tụ tập lại, cắn đuôi nhau, đầu đuôi nối liền, cuộn thành từng vòng tròn.

Bất kể lớn nhỏ, tất cả cá đều chồng chất, vây chặt lấy nhau, quy mô có khi lên đến vài dặm.

Thông qua trận cá, chúng có thể chống lại sự tấn công của các loài săn mồi dưới nước cỡ lớn, bởi vì nhìn từ xa, trận cá trông giống như một con quái vật khổng lồ màu đen đang chậm rãi di chuyển, đủ để dọa lui bất kỳ kẻ địch nào.

Nhìn mặt sông, Dương Tuyết Lỵ cảm thấy không bình thường.

Cô nói: “Tần tiên sinh!

Một khi đàn cá xuất hiện trận cá, trong nước chắc chắn có một sinh vật còn đáng sợ hơn tồn tại, nếu không, đàn cá trong sông ngầm sẽ không bao giờ kết thành trận.” Dương Tuyết Lỵ nói xong, nhìn Tần Vũ, chờ xem anh sắp xếp thế nào.

Lặn xuống?

Hay chờ đợi?

Không ngờ, lời nói của Dương Tuyết Lỵ lại khiến Lão Hồ ở bên cạnh đột nhiên nhớ ra con kỳ nhông bá vương thời tiền sử mà họ từng gặp.

Sắc mặt Lão Hồ lập tức thay đổi!

Ông ta nhanh chóng nói ra nỗi lo của mình.

Trong phút chốc, bầu không khí xung quanh trở nên căng thẳng, không ai nói lời nào.

Nhìn những người này, Tần Vũ mỉm cười, rồi nói: "Lặn làm gì?

Bay thẳng qua đó, không thơm hơn sao?" Lời của Tần Vũ khiến Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc!

Bay qua?

Bay qua bằng cách nào?

Lúc này, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tần Vũ.

Rất nhanh, Tần Vũ tìm một nơi cao hơn hai mươi mét, lấy ra Phi Long Thần Trảo từ trong ba lô.

Sau đó, anh lập tức nhắm vào cây cột thủy tinh bên dưới cánh cổng thủy tinh khổng lồ ở phía xa, bắn Phi Long Thần Trảo ra, tạo nên tiếng rít xé gió, phá vỡ sự yên tĩnh dưới lòng đất.

Chương 193

Trong nháy mắt!

Phi Long Thần Trảo quấn quanh cây cột thủy tinh vài vòng, rồi bám chặt vào đó.

Thấy móng rồng đã cố định, Tần Vũ lập tức buộc đầu kia của sợi dây vào một tảng đá lớn, cũng dùng thủ pháp đặc biệt quấn mấy vòng để cố định nó.

Sau khi xác nhận an toàn tuyệt đối, Tần Vũ liền đạp lên sợi dây của Phi Long Thần Trảo, nhanh chóng di chuyển về phía bậc thang của cánh cổng thủy tinh.

Thân pháp Tần Vũ nhẹ tựa chim én!

Trong chớp mắt, anh đã đáp xuống bậc thang thủy tinh đối diện.

Lúc này, nhìn thấy Tần Vũ đã ở bờ bên kia, Lão Hồ cũng kiểm tra sợi dây, khóe miệng giật giật.

"Hồ gia, ngài cũng muốn bay qua Đại Vận Hà đấy à?" Nghe Bàn Tử nói, trán Lão Hồ nổi đầy vạch đen.

"Vớ vẩn!

Công phu của Tần gia, tôi làm sao mà biết được!" Đối với Lão Hồ, dù không thể thân nhẹ như én, đạp trên một sợi dây mỏng manh để bay qua, nhưng ông ta có thể mượn sức của những thứ khác, ví dụ như quần áo.

Nghĩ vậy, Lão Hồ nhìn dòng sông chảy xiết bên dưới, lập tức cởi áo khoác, vắt lên sợi dây.

Cách này tốc độ cũng rất nhanh!

Chẳng mấy chốc, Lão Hồ đã trượt nhanh về phía vị trí của Tần Vũ, đến được bậc thang thủy tinh.

Lần lượt, Bàn Tử cũng theo sau.

Đột nhiên!

Mặt sông ngầm kịch liệt sôi trào.

Chỉ thấy mấy con giao long vằn hổ đen vàng xuất hiện.

Thân hình chúng dài mười mấy mét, to như thùng nước.

Trong phút chốc, mặt sông hỗn loạn như vỡ chợ.

Mấy con giao long vằn hổ đó đang cắn xé đàn cá dưới sông ngầm.

Xác các loại cá nổi lềnh bềnh trên mặt nước, kể cả xác của giao long vằn hổ.

"Hít!" Lúc này, Bàn Tử đang trượt trên không, nhìn cảnh tượng bên dưới mà tim đập thình thịch, có chút may mắn.

Nếu lúc nãy gặp phải cảnh này dưới nước, e rằng chẳng mấy chốc đã bị đám quái vật này xé xác.

Chẳng mấy chốc, theo phương pháp của Lão Hồ, tất cả mọi người đều dùng một chiếc áo khoác trượt qua, đến được lối vào của Cổng Tai Nạn, đặt chân lên bậc thang đá thủy tinh.

Mọi người quay đầu nhìn lại mặt sông, lúc này, dòng nước vốn trong vắt của sông ngầm đã bị máu tươi của đàn cá và giao long vằn hổ nhuộm đỏ.

"Tần gia!

Có chuyện gì vậy?" Bàn Tử lên bờ, vừa quan sát vừa hỏi Tần Vũ.

"Tranh giành lãnh địa!

Cuộc chiến giữa hai chủng tộc!" Ngay khi Tần Vũ vừa dứt lời,

thông qua cảm ứng, anh phát hiện rất nhiều sinh vật đang bò về phía này với tốc độ cực nhanh.

Chúng đều cùng một tộc với đám giao long vằn hổ kia.

"Lão Hồ!" "Tần gia!" "Có gì đó không ổn!" Đúng lúc này, Bàn Tử ở bờ sông cảm thấy ngày càng nhiều bóng đen xuất hiện dưới nước, trong lòng bất an, lập tức lùi lại liên tục.

Ngay giây tiếp theo sau khi Bàn Tử lùi lại, mấy con giao long vằn hổ to hơn trồi lên từ mặt nước, gườm gườm nhìn chằm chằm vào nhóm Tần Vũ, lè chiếc lưỡi đen kịt ra, cảm nhận thông tin mùi vị trong không khí.

"Xì~ Xì xì~" Đột nhiên, một con giao long vằn hổ lao về phía Bàn Tử, há cái miệng đầy răng nanh, định nuốt chửng cậu ta.

"Bà nó!" Bàn Tử vừa nhìn đã biết, đám này nhắm vào mình đầu tiên!

Không nghĩ nhiều, Bàn Tử quay người nhấc chân bỏ chạy!

Cậu ta chạy dọc theo bậc thang thủy tinh lên trên.

Nhưng chưa chạy được mấy bước, Bàn Tử đã dừng lại, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn về phía trước, muốn nói mà không nên lời.

Lúc này, ở vị trí gần lối vào cổng thủy tinh khổng lồ, xung quanh xuất hiện rất nhiều giao long vằn hổ, chúng lao ra, bao vây nhóm Tần Vũ trong vòng săn mồi của mình.

Sự cố bất ngờ!

Mọi người không kịp phản ứng.

Trừ Tần Vũ, những người khác nhìn cảnh này, tiến không được, lùi không xong, đành tụ lại một chỗ, cầm chắc vũ khí.

Chương 194

“Tần gia!

Làm sao bây giờ!

Loạn quyền đả tử lão sư phó, mấy người chúng ta không chống lại được nhiều con thế này đâu!” Bàn Tử thấy vậy, vội vàng gọi Tần Vũ.

Lúc này, Tần Vũ nhìn đám sinh vật kia, một ý niệm lóe lên trong đầu, chỉ thấy trên cánh tay phải của anh lập tức hiện ra một hình xăm Long Vương.

Sau đó, một luồng sóng áp chế huyết mạch mà chỉ Tần Vũ có thể cảm nhận được lập tức lao về phía đám giao long vằn hổ.

Trong nháy mắt, một đàn lớn giao long vằn hổ lập tức dừng lại.

Chúng nhìn Tần Vũ với ánh mắt kiêng dè, sợ hãi!

Kết quả, những con giao long vằn hổ ở xa, cảm nhận được nguy hiểm từ sâu trong huyết mạch, liền quay đầu bò về phía những hang động đen ngòm, muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Những con ở gần hơn thì đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tần Vũ khẽ nhếch mép.

Chạy à?

Quá ngây thơ rồi!

Ngay giây tiếp theo, một lượng lớn Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng xuất hiện, trên người tỏa ra hàn khí cực độ.

Chỉ nghe tiếng băng nứt “rắc rắc”, từ bờ sông đối diện nhanh chóng lan tới, đóng băng tất cả những gì nó chạm vào.

Khi Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng xuất hiện, trên vách đá của sơn động, trên mặt sông, đàn cá trong sông, và cả những con giao long vằn hổ đang chiến đấu với đàn cá, tất cả đều bị đóng băng trong tích tắc.

Mọi thứ bị đóng băng, băng giá không ngừng lan rộng, chỉ dừng lại cách chân Tần Vũ một mét.

Ngay sau đó, khi Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng rung cánh, những con giao long vằn hổ bị đóng băng trong băng, cũng như những con cá khổng lồ nhảy khỏi mặt nước, tất cả đều vỡ nát, biến thành những tinh thể băng nhỏ như cát.

Đám giao long vằn hổ vốn hung hăng lúc nãy, giờ đây đã không còn dấu vết.

Vì sự xuất hiện của Nãi Cùng Thần Băng, những nguy cơ vừa rồi đã được giải quyết sạch sẽ.

Lối đi lên bậc thang của cổng thủy tinh cũng thông suốt, không còn bất kỳ vật cản nào.

Tuy nhiên, khi Tần Vũ đến gần lối vào của cổng thủy tinh phía trên, đám Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng đang bay lượn quanh anh lập tức dừng lại, không tiến lên nữa, rồi lần lượt bay về phía những hang động đen ngòm.

Sau khi đám Nãi Cùng Thần Băng Quỷ Trùng biến mất, Tần Vũ dẫn mọi người bước vào cổng thủy tinh, Cổng Tai Nạn trong truyền thuyết.

Đi được một lúc, không biết bao lâu, đột nhiên phát hiện không gian phía trước rộng mở, một thung lũng ngầm khổng lồ hiện ra, có những thác nước khổng lồ.

Ở nhiều nơi, có những thứ phát sáng chiếu rọi cả thung lũng.

Dưới nước có rất nhiều sứa phát ra ánh sáng xanh lam.

Nhìn về phía cuối thung lũng, ở phía bên kia, một thành phố đèn đuốc leo lét hiện ra trong tầm mắt mọi người.

"Thành Ác Ma La Hải?" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nhìn tài liệu trong tay, thành phố trước mắt gần như giống hệt với thành Ác Ma La Hải, y như trong hình vẽ trên tài liệu.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh ngạc là, mấy ngàn năm đã trôi qua, trong thành Ác Ma La Hải lại có đèn đuốc sáng trưng, một vài ngôi nhà còn có khói bếp lượn lờ.

"Tần tiên sinh!

Tôi cảm thấy ở đây không đơn giản như vậy." Dương Tuyết Lỵ đến bên cạnh Tần Vũ, nhìn thành La Hải trước mắt mà nói.

Mặc dù có chút kích động, nhưng lý trí của cô vẫn tỉnh táo.

Một trận đại nạn, mấy ngàn năm, không thể nào có kết quả như thế này được.

Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ gật đầu.

"Không sai!

Thành La Hải trước mắt, chẳng qua chỉ là một không gian ảo ảnh, kết nối với hố đen ở Tinh Tuyệt Cổ Thành." Trong mắt Tần Vũ, thành La Hải tồn tại, nhưng trong mắt anh, nơi đó căn bản không có đèn đuốc sáng trưng, cũng không có khói bếp lượn lờ.

"Ảo ảnh?

Không gian kết nối với hố đen?" Dương Tuyết Lỵ có chút kinh ngạc, dường như đã hiểu ra.

"Chẳng lẽ đây là không gian hư số?" Tần Vũ nghe vậy, cũng chỉ gật đầu, không nói thêm gì với Dương Tuyết Lỵ.

Có những chuyện không thể chỉ dùng lời nói mà giải thích rõ được.

Nhìn thành Ác Ma La Hải trước mắt, mọi người men theo con đường nhỏ trong thung lũng, tiến về phía đó.

Đúng lúc này, A Hương đột nhiên phát hiện điều bất thường.

Chương 195

Chỉ thấy trong ba lô của Dương Tuyết Lỵ, lại xuất hiện một hố đen xoáy tròn, xoay chuyển, như thể có thể nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

A Hương chỉ vào Dương Tuyết Lỵ.

"Chị Dương!

Phía sau chị có một hố đen!" Nghe A Hương nhắc nhở, mọi người đều chú ý đến ba lô của Dương Tuyết Lỵ, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ thấy vòng xoáy xuất hiện trên người Dương Tuyết Lỵ giống hệt hố đen nhìn thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngoài kích thước ra thì không có gì khác biệt.

Dương Tuyết Lỵ lập tức tháo ba lô xuống.

Rất nhanh, sau khi lấy hết đồ ra, thứ tạo ra vòng xoáy màu đen lại chính là viên Mộc Trần Châu được tách ra từ đầu lâu của Hiến Vương, còn được gọi là Phượng Hoàng Đảm.

"Xem ra, viên Phượng Hoàng Đảm này đã bị ảnh hưởng bởi tòa cổ thành này, nên mới sinh ra biến hóa.

Có lẽ, chúng ta sắp phải đối mặt với câu trả lời cuối cùng rồi." Dương Tuyết Lỵ cầm viên Phượng Hoàng Đảm trong tay, nói.

Đối mặt với những dấu hiệu kỳ quái này, chỉ có vào thành La Hải mới biết được kết quả, bí mật cuối cùng.

Mọi người nhìn nhau một cái, rồi tiếp tục tiến về thành Ác Ma La Hải trước mắt.

Rất nhanh, họ đã đến chân thành La Hải, những bức tường thành

cao lớn màu trắng, không có bất kỳ công trình phòng ngự nào.

Xung quanh tường thành trắng, bao phủ bởi một làn sương trắng không rõ tên, thậm chí trong thành cũng có.

Trừ Tần Vũ, mấy người còn lại men theo lối vào cổng thành nhìn vào trong, càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Trong thành không có một bóng người, nhưng mười nhà thì có đến chín nhà đèn đuốc sáng trưng.

Thành La Hải rộng lớn, bố cục có chút kỳ quái, trong tầm mắt của Tần Vũ, nó giống như một mê cung, nếu không cẩn thận, một khi lạc nhau sẽ rất dễ bị lạc đường.

"Mọi người, nhớ đi sát theo tôi.

Nếu không, một khi bị lạc, hậu quả tự gánh!" Tần Vũ nhắc nhở mọi người, rồi đi vào trong thành La Hải.

Ở trung tâm thành La Hải, vì mọi người quá mệt mỏi, họ tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, mũi của Bàn Tử khịt khịt, dường như ngửi thấy mùi thịt bò khô.

Ngay lập tức, bụng Bàn Tử kêu ùng ục, cảm thấy đói cồn cào.

"Lão Hồ!

Ông có ngửi thấy mùi gì không?" Nghe Bàn Tử nhắc, Lão Hồ cũng hít hít mũi, nhưng không phát hiện gì.

Tuy nhiên, khi Lão Hồ đến bên cạnh Bàn Tử, ở vị trí của cậu ta, ông cũng ngửi thấy một mùi vị, mùi thịt bò khô.

Lão Hồ vốn đã đói meo, liếc nhìn Bàn Tử một cái, rồi lập tức hành động.

Rất nhanh, trong một căn phòng, Lão Hồ và Bàn Tử tìm thấy một nồi thịt bò hầm vừa mới ra lò, vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

"Hít!" Mặc dù đói, nhưng nhìn nồi thịt bò nóng hổi trước mắt, Lão Hồ và Bàn Tử đều cảm thấy kỳ quái, có chuyện bất thường, không bình thường chút nào.

Đột nhiên!

Bên tai vang lên tiếng bò rống.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử nghe thấy, sắc mặt lập tức tái mét, vội vàng chạy ra ngoài, lại phát hiện không tìm thấy Tần Vũ đâu nữa.

"Lão Hồ!

Làm sao bây giờ?" Nghe Bàn Tử hỏi, Lão Hồ lập tức phân tích.

Vừa rồi, vì ngửi thấy mùi thịt bò nên mới vào đây, rồi nhìn thấy nồi thịt bò nóng hổi vừa ra lò.

Lúc này, Lão Hồ dường như đã hiểu ra, lập tức nhìn vào nồi thịt bò nóng hổi trong nhà.

Không chút do dự, Lão Hồ lập tức đá văng nồi thịt bò.

Ngay lập tức, sau khi nồi thịt bò nóng hổi bị Lão Hồ đá văng, mùi thơm cũng lập tức biến mất.

Ngay sau đó, Lão Hồ quay đầu lại, nhìn thấy Tần Vũ đang ở không xa trước mắt.

Thấy vậy, Lão Hồ vừa đi được vài bước, tình hình trước mắt đột nhiên thay đổi.

Ở một nơi khác, lại xuất hiện một nhóm người khác, cũng là nhóm Tần Vũ.

Chỉ có điều, hành động của những người này lại khác với lúc nãy.

Đồng thời, Lão Hồ và Bàn Tử trợn trừng mắt, cảm thấy không thể tin nổi, bởi vì ở phía trước không xa, họ cũng nhìn thấy bóng dáng của chính mình, đang cầm vũ khí, cẩn thận đi vào từ ngoài thành.

Chương 196

Lúc này!

Lão Hồ đột nhiên cảm thấy sau lưng lành lạnh, một bàn tay dường như vỗ lên vai ông.

Ban đầu, Lão Hồ nghi ngờ là Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử đang ở trước mắt, không thể nào xuất hiện sau lưng, đặt tay lên vai ông được.

"Hít!" Lúc này, Lão Hồ hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, ông từ từ quay đầu, chỉ thấy Tần Vũ đang nhìn mình.

"Tần gia!

Đây là...?" Tần Vũ ra dấu im lặng, rồi lập tức dẫn Lão Hồ và Bàn Tử vào một căn phòng.

Dương Tuyết Lỵ và những người khác đều ở đó.

"Tần gia!

Chuyện gì vậy?" Rất nhanh, Tần Vũ kể lại chuyện vừa xảy ra cho Lão Hồ và Bàn Tử nghe.

Hóa ra, sau khi họ vào một căn phòng không lâu, xung quanh vang lên một tiếng bò rống, sau đó liền phát hiện ra nhiều thay đổi.

Ở góc phòng, họ lại nhìn thấy bóng dáng của chính mình, cảm giác thật kinh hoàng.

Nếu không phải Tần Vũ dùng một vài thủ đoạn nhỏ, họ cũng không biết ai là thật, ai là giả.

Lúc này, Lão Hồ nhìn sang, thấy Dương Tuyết Lỵ và mọi người,

trên cổ tay mỗi người đều buộc một dải vải đỏ, rồi nhìn lại hai người mình và Bàn Tử.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức lấy một dải vải đỏ từ tay Tần Vũ, buộc lên cổ tay mình.

Vừa rồi, Lão Hồ cũng phát hiện ra một vấn đề, những kẻ ở ngoài kia, trên cổ tay không có bất cứ thứ gì.

Theo kế hoạch của Tần Vũ, cứ cách một khoảng thời gian, họ sẽ buộc một dải vải đỏ lên người.

Buộc xong dải vải đỏ, mọi người tiếp tục lên đường.

Đi vào sâu hơn, mọi người lại nghe thấy một tiếng bò rống.

Bàn Tử rất nhạy cảm với âm thanh đó, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà.

"Tiếng gì vậy, rốt cuộc từ đâu phát ra?" Tiếng bò Tây Tạng ở vùng Tạng không hiếm, có thể nghe thấy ở khắp nơi.

Nhưng mấu chốt là trong một tòa quỷ thành yên tĩnh như tờ này, họ vừa mới ăn thịt bò khô mà Thiết Bổng Lạt Ma đưa.

Dương Tuyết Lỵ nhìn quanh, nói: "Trong quỷ thành có chút kỳ quái." Lời vừa dứt, đèn pin trong tay Tần Vũ chiếu vào một cánh cửa đá.

"Ở kia có cửa!" Mọi người nhìn về phía cuối hang, quả nhiên nhìn thấy một cánh cửa đá khổng lồ.

Tần Vũ đi đến trước cửa, những người còn lại vội vàng theo sát.

Mọi người dừng lại ở cửa, nhìn thấy trên cánh cửa đá màu xám tro, dính một ít chất lỏng nhầy nhụa, dùng đèn pin chiếu vào, Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc phát hiện đó là một dấu tay người dính máu!

Dấu tay khá mờ, nhưng còn khá mới, xem ra vừa có người dùng

bàn tay đầy máu, vội vã rời đi, vừa hay chạm vào cửa đá.

Mọi người nhìn dấu tay máu, không ai nói lời nào.

Một lúc lâu sau, Tần Vũ lên tiếng: "Chúng ta phá cửa đá ra." Bàn Tử gật đầu, rồi cùng Tần Vũ lùi lại hai bước.

Hai người lao về phía trước, "rầm" một tiếng lớn, dùng vai húc văng cánh cửa đá.

Cửa đá mở ra, bên trong trống rỗng.

Bàn Tử cẩn thận giơ súng đi vào, lại phát hiện bên trong không có một bóng người.

Sau khi mọi người vào trong, thấy trên tường xung quanh đâu đâu cũng là vết máu, ngay cả bàn đá đặt ở giữa cũng đầy máu tươi.

Trên bàn đá đặt một đống thịt bò Tây Tạng, thịt còn đỏ tươi, trên đó còn dính vài vệt máu, xem ra vừa mới giết mổ không lâu.

Trên mái nhà treo mấy tấm da bò, máu me đầm đìa, bốc hơi nóng, chắc cũng vừa mới lột khỏi con bò.

"Xem ra đây là một lò mổ." Tần Vũ vừa nói xong, Bàn Tử liền đặt tay lên vai anh.

Quay đầu nhìn Bàn Tử, mặt cậu ta tái xanh, tay phải che miệng, mày nhíu chặt, có vẻ như sắp nôn.

"Sao vậy Bàn Tử?" "Mẹ nó, tôi vừa mới ăn thịt bò, giờ nhìn thấy mấy thứ này, tôi buồn nôn quá!" Bàn Tử nôn khan hai tiếng, chưa kịp than thở xong, bỗng cảm thấy có thứ gì đó trên đầu.

Lưng lạnh toát, cậu ta ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một cái đầu bò khổng lồ!

Cái đầu bò này không giống bò Tây Tạng bình thường, to hơn gấp hai ba lần, treo ngược ở đó.

Chương 197

Đầu bò đã bị lột da, hai mắt mở to sáng quắc, cả cái đầu máu me be bét.

Nhưng kỳ lạ là, hai lỗ mũi vẫn đang phì ra hơi nóng, lưỡi bò thè ra ngoài đang lúc lắc, như thể còn sống.

Càng quỷ dị hơn, trong miệng con bò còn phát ra tiếng rên khẽ.

Bàn Tử lắng nghe kỹ, âm thanh đó chẳng phải là âm thanh lúc nãy nghe thấy ở ngoài sao?

"Mẹ nó, thứ quỷ quái gì thế này!" Chửi một tiếng, Bàn Tử đột nhiên giơ súng, bắn một phát vào đầu con bò.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, vội kéo tay Bàn Tử, lắc đầu nói: "Đừng manh động!" Bàn Tử thu tay lại, nhưng sắc mặt nghiêm trọng nói: "Thứ quỷ quái gì mà dám dọa ông, ông đây không bắn thủng đầu nó không được!" "Mấy cái đầu bò này tuy kỳ quái, nhưng không có ý định làm hại chúng ta, đừng vội, quan sát kỹ đã." Dưới sự khuyên nhủ của Dương Tuyết Lỵ, Bàn Tử cuối cùng cũng bình tĩnh lại, không còn nóng nảy như vậy nữa.

Lúc này, Tần Vũ tiến lên kiểm tra, phát hiện những con bò Tây Tạng này bị lột da, giết mổ khi còn sống, vô cùng tàn nhẫn.

Nhìn quanh, trong phòng mổ có một cái lan can gỗ lớn, có thể co duỗi, ở giữa kẹp chặt một thân bò không đầu.

Đuôi của con bò đó vẫn đang lúc lắc, bên trong khoang bụng đã bị moi rỗng.

Bên cạnh giá gỗ, đặt một thanh đao lớn, trên đao đầy máu tươi.

Nhìn kỹ, lưỡi đao có những răng cưa nhỏ li ti, xem ra là công cụ

đặc biệt dùng để cắt đầu bò.

Bàn Tử tuy đã ổn định lại cảm xúc, nhưng vẫn luôn cảm thấy kỳ quái.

Đầu và thân tách rời mà vẫn có thể hoạt động như còn sống, căn bản là không thể!

Những con bò Tây Tạng chết mà không giống chết này, đã yên nghỉ ở đây mấy ngàn năm, lại bị kẹt giữa lằn ranh sinh tử.

Cả dấu tay máu trên cửa đá cũng vậy, vết máu còn rất mới, xem ra cũng bị định hình lại ở một thời điểm nào đó.

Mọi thứ kỳ quái dường như đều đang nói cho Tần Vũ biết, tất cả đều liên quan đến thảm họa đã hủy diệt thành Ác La Hải.

Nhưng rốt cuộc là thảm họa gì đã dẫn đến biến cố lớn như vậy.

"Quỷ thành này quá kỳ quái, hay là chúng ta rút ra ngoài thành nghỉ một đêm rồi hãy tính tiếp?" Dương Tuyết Lỵ đề nghị.

Bàn Tử liên tục gật đầu, phụ họa: "Tôi cũng nghĩ vậy, hay là chúng ta đợi trời sáng rồi hãy vào, Tần gia?" "Ừm, chúng ta quay về trước đi." Mọi người mang theo đồ đạc, quay trở lại theo đường cũ.

Lúc này, trời đã tối, trên trời không một ngôi sao.

Mọi người trở lại khu rừng, Tần Vũ quay đầu lại nhìn, thấy trong quỷ thành vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Sương mù mỏng manh bao phủ bên ngoài quỷ thành, khiến nơi vốn đã bí ẩn, quỷ dị lại càng thêm mờ ảo.

Mọi người tìm một nơi gần đó, đốt lửa tại chỗ.

Mọi người ngồi vây quanh đống lửa, càng nghĩ về chuyện trong quỷ thành, càng cảm thấy rùng rợn.

Im lặng một lúc, Tần Vũ lên tiếng: "Tôi đoán mọi thứ trong quỷ thành nhất định đã bị định hình lại ở một thời điểm nào đó, nếu không bị ảnh hưởng từ bên ngoài, sự vật bên trong sẽ không bao giờ thay đổi." "Còn nhớ chúng ta đã ăn thịt bò không?" Bàn Tử vừa nhắc đến thịt bò đã cảm thấy buồn nôn, vội nói: "Tần gia đừng nhắc đến chuyện thịt bò nữa, tôi vừa nghĩ đến đã buồn nôn!" Tần Vũ cười nói: "Thịt bò đó quả thực đã chín, cũng đã bị chúng ta ăn rồi, điều đó chứng tỏ thời gian thực ra vẫn trôi, chỉ là quỷ thành duy trì một trạng thái cố định." "Để làm rõ chuyện này, chúng ta phải vào lại vào sáng mai." Mọi người gật đầu, lần lượt chui vào túi ngủ.

Nghỉ ngơi một đêm, đến sáng hôm sau, khi trời còn mờ mờ.

Tần Vũ vừa tỉnh dậy đã thấy Dương Tuyết Lỵ đứng ở phía trước, quay lưng về phía anh, nhìn về phía quỷ thành không xa.

Anh đứng dậy, bước tới, phát hiện trong tay Dương Tuyết Lỵ cầm một tấm bản đồ từ "Kinh Thánh".

Tần Vũ không khỏi hỏi: "Phát hiện ra gì rồi?" Dương Tuyết Lỵ hoàn hồn, vẻ mặt có chút nghiêm trọng: "Tôi luôn có một dự cảm không lành." "Dự cảm?" "Nếu chúng ta không giải được bí mật của quỷ thành, e rằng chúng ta sẽ không bao giờ rời khỏi Cổng Tai Nạn, càng không thể rời khỏi thung lũng, cũng đừng mong ra ngoài được." Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ đưa ra tấm bản đồ trong tay.

Tấm bản đồ đó bị hư hỏng nghiêm trọng, mấy người Dương Tuyết Lỵ vẫn không thể phân biệt được những gì được vẽ trên đó.

Tần Vũ thấy vẻ mặt cô nghiêm trọng, liền an ủi: "Không sao đâu, vào xem là biết." Nói rồi, Tần Vũ cũng quay người, gọi mấy người còn đang ngủ say trong túi ngủ dậy.

Sau khi mọi người tỉnh dậy, thu dọn qua loa đồ đạc mang theo, rồi tiếp tục lên đường.

Mọi người lại một lần nữa vào thành, đi theo con đường ngày hôm qua.

Sau khi vào trong, Tần Vũ phát hiện mọi thứ trong quỷ thành không hề thay đổi, ngay cả làn sương mù mỏng manh bên ngoài thành cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Ánh sáng trong thành u ám, mọi người đến dưới một tổ ong khổng lồ ở trung tâm.

Xung quanh tổ ong lớn có hàng trăm hàng ngàn con đom đóm bay lượn, một nửa tổ ong lộ ra bên ngoài, một nửa thì cắm sâu vào lòng đất.

Theo tư liệu Tần Vũ có được, những cơ quan quan trọng của nước Ma đều ở dưới lòng đất.

Xem ra để biết được sự thật, không xuống không được.

Mọi người lấy dụng cụ ra, bắt đầu tiến vào lòng đất của quỷ thành.

Cấu trúc bên trong tổ ong lớn rất phức tạp, bên trong có đủ loại hang động dày đặc, nhìn qua thật sự giống như một cái tổ ong.

Mấy người Tần Vũ tìm được một lối đi, vừa hay thông thẳng xuống lòng đất.

Chương 198

Hai bên lối đi đó đều có đèn đuốc, bên trong sáng trưng.

Mọi người đi một mạch xuống dưới, không dừng lại một giây nào, rất nhanh đã đến cuối đường.

Ở cuối đường, có hai cánh cửa đá khép hờ, hai bên cửa đá mỗi bên có một cửa động.

Tần Vũ đi đến một trong hai cửa động, cầm đèn pin chiếu vào trong, phát hiện bên trong có một tượng đá đầu quỷ.

Tượng đá mặt mày dữ tợn, trên mặt vẽ một hình con bọ rùa.

Hai bên tượng đá, mỗi bên đặt một ít bò và ngựa đã được hấp chín, xem ra là vật tế.

Tần Vũ đẩy cửa vào, thấy bên trong có hai cột đá lớn, trên cột đá thắp hai ngọn đuốc.

Trên tường xung quanh, cũng vẽ đầy bích họa, có nơi còn trải mấy tấm da người.

Góc tường chất đống một ít minh khí, đồ cổ.

Mọi người đến trước bích họa, phát hiện những gì được vẽ trên đó đều là những sự kiện trọng đại xảy ra trong quỷ thành.

Lúc này, bụng Bàn Tử kêu lên, ùng ục như tiếng ngáy.

Mọi người nhìn về phía cậu ta, cậu ta có chút ngượng ngùng gãi gãi mũi, cười nói: "Đi xa quá, hơi đói." "Hay là chúng ta nghỉ ngơi ở đây trước đi." Tần Vũ bảo mọi người nghỉ ngơi ở đó, còn mình thì nghiên cứu bí mật của bích họa.

Thành Ác La Hải là chủ thành của nước Ma.

Ở nước Ma, không có quốc vương, trong thành cũng không có vương cung, chỉ có thần điện.

Những người tượng trưng cho thành viên vương thất, thực ra đều là những vu sư tại chức, nắm giữ quyền lực của cả quốc gia, nhưng địa vị của những người này trong nước cũng chỉ xếp thứ năm trở đi.

Ở nước Ma, thần tối cao đại diện là Xà Thần Chi Cốt.

Xếp thứ hai là Mai Cốt Động Huyệt, tiếp theo là một loại Cự Mục Chi Xà.

Trên đỉnh đầu của loại rắn này có một con mắt thịt màu đen, tên là Tịnh Kiến A Hàm.

Tần Vũ lướt qua bích họa, phát hiện thứ được vẽ nhiều nhất là Quỷ Mẫu thường được nhắc đến trong nước Ma.

Người nước Ma cho rằng, mỗi một đời Quỷ Mẫu đều chuyển sinh tái thế, không thể để người khác nhìn thấy mặt, vĩnh viễn đều phải dùng vải sa che mặt, nguyên nhân là do đôi mắt của bà ta.

Tương truyền, đôi mắt của bà ta sánh ngang với mắt Phật và mắt Ma.

Trong bích họa, Tần Vũ nhìn thấy một vài cảnh chiến tranh, trong những cảnh đó có xuất hiện dã thú.

Trong đó có một con sói trắng, hẳn là con sói ở trong núi của Tự Tại Thủy Tinh, nhưng địa vị của Bạch Lang Vương không cao.

Tần Vũ xem xong những bích họa này, nghe thấy Bàn Tử ở không xa gọi hai tiếng.

“Tần gia à!

Ăn chút gì đi!” Quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử giơ một miếng thịt nướng chín.

Tần Vũ bước tới, đến gần đống lửa, thấy trên đất đặt một đống thịt bò tươi.

Anh có chút tò mò, nhướng mày hỏi: "Bàn Tử, thịt ở đâu ra vậy?" Bàn Tử cười nói: "Đều là tôi lấy ở lò mổ đấy, sợ chúng ta đói rồi không có thức ăn, xem ra bây giờ không phải là ăn được rồi sao?" Tần Vũ xoa xoa trán, nói: "Cậu lấy lúc nào?" Bàn Tử cắn một miếng thịt trong tay, đáp: "Lúc nãy đi đến tổ ong lớn, tôi ghé qua lò mổ một chuyến." Nói rồi, cậu ta lấy một miếng đưa cho Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ vừa nhìn thấy thịt bò liền từ chối.

"Thôi, tôi không ăn đâu." Nghĩ đến cảnh tượng ở lò mổ tối qua, cô không có chút khẩu vị nào.

Tần Vũ nhìn miếng thịt bò này, thấy không có vấn đề gì, liền nhận lấy, cũng cắn một miếng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía những bức bích họa sau lưng, xem mấy phút liền.

Tần Vũ ăn xong thịt, đến tìm cô.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, quay đầu lại thấp giọng nói: "Chúng ta đều bị lừa rồi." "Hả?" Mọi người ngẩn ra, nghe Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Tòa thành này quả thực tồn tại, nhưng ở đây, nơi này căn bản không phải là thành Ác La Hải." "A?

Vậy đây là nơi quái quỷ nào?" Bàn Tử sợ đến mức miếng thịt trong miệng rơi xuống đất.

"Vô Để Quỷ Động.", Tần Vũ nói một câu.

"Đúng vậy!", Dương Tuyết Lỵ giọng điệu chắc chắn, nghe lời của Tần Vũ xong, như thể đã khẳng định đây là Vô Để Quỷ Động.

Lúc này, sợ mọi người không tin, Dương Tuyết Lỵ dẫn họ đến trước mấy bức bích họa bằng da người, trên đó vẽ nghi thức hiến tế Xà Thần Chi Cốt.

Nhìn kỹ nơi của Xà Thần Chi Cốt, chính là quỷ động mà họ đã thấy ở sa mạc đen.

"Ở phía bắc núi Côn Luân, có một kho báu, bên trong có năm chiếc hộp báu, mỗi chiếc hộp đều chứa hài cốt của xà thần, trên đầu rắn có một con mắt khổng lồ, năng lượng bên trong có thể khiến người ta trường sinh bất tử." Dương Tuyết Lỵ dừng lại một chút!

Đột nhiên giọng điệu nghiêm trọng nói: "Quan trọng là con mắt khổng lồ đó thông đến một lối đi của không gian hư số." Không gian hư số có thể coi là một thế giới khác trong mắt của xà cốt, nơi đó như thế nào, mấy người họ cũng không thể miêu tả được.

Chương 199

“Nhìn bức bích họa da người này, ở phía sau cũng có ghi chép về điều này.”, Tần Vũ nhìn về phía bích họa da người, trong nghi thức ở phía sau, tổ tiên của nước Ma từng lấy đi con mắt của xà cốt, và nắm giữ bí mật trong đó, đi xa đến Côn Luân, thành lập một thần quyền khổng lồ.

Mỗi khi có một Quỷ Mẫu chuyển sinh, đều phải mang theo tế đàn cử hành nghi lễ tế tự xà cốt.

Phàm là những nô lệ dùng mắt thịt nhìn thấy không gian hư số, đều sẽ bị đục mắt, bị nuôi nhốt như súc vật, cho đến khi máu huyết đông đặc mà chết.

Họ cho rằng, không gian hư số sẽ hấp thu máu huyết của những vật tế này, sau đó để tín đồ ăn thịt người chết, cơ thể sẽ được thăng hoa, thậm chí có thể đạt được thần lực vô thượng.

Ở nước Ma, rất nhiều người đã trở thành vật tế của xà cốt.

Sau đó, vua Cách Tát Nhĩ phái dũng sĩ đến ma vực, đoạt lại Phượng Hoàng Đảm.

Không lâu sau đó, chủ thành của nước Ma là thành Ác La Hải bị hủy diệt một cách bí ẩn, cục diện đảo ngược, nước Ma nhanh chóng bị quét sạch.

Mạch của Phượng Hoàng Đảm đã bị mất.

Tuy nhiên, Lão Hồ có chút không hiểu, tại sao thời gian trong thành Ác La Hải lại bị ngưng đọng?

Nơi họ đang ở, rõ ràng là dáng vẻ của thành Ác La Hải, tại sao Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ lại nói đây không phải là nơi đó?

Lão Hồ còn chưa kịp hỏi, Dương Tuyết Lỵ đã lên tiếng lần nữa: "Chỉ cần chúng ta tìm được thành Ác La Hải thật sự, cử hành nghi thức ngược lại trong tế đàn, dùng Phượng Hoàng đảm để đóng không gian hư số lại, thì lời nguyền tự nhiên sẽ kết thúc." Mọi người nghe vậy lập tức phấn chấn như được tiêm máu gà.

Thế là Tần Vũ vội vàng dẫn mọi người quay về.

Thành Ác La Hải trong truyền thuyết nằm sau cánh cửa tai ương, hoàn toàn giống với cổ thành trong ký ức.

Chỉ là người nước Ma sùng bái vực sâu, đào các hang động dưới lòng đất rất sâu, nên thành Ác La Hải thật sự đã sớm bị chôn vùi dưới đất, bị nước nhấn chìm, trở thành hồ Phong Thực hiện tại.

Mọi người tăng tốc bước chân, tìm thấy hồ Phong Thực, bên dưới là một mảng tối đen, chỉ có một hốc gió.

Từ hốc gió nhìn xuống, hoàn toàn không thấy đáy.

Sau khi trang bị đầy đủ, Tần Vũ dẫn theo Bàn Tử và mấy người nhảy vào trong hồ.

Vừa lao xuống nước, một đàn cá lớn đã vây quanh mấy người, nhưng không lâu sau chúng đã tản ra khắp nơi.

Nhân cơ hội này, Tần Vũ bơi về phía trung tâm hồ.

Nước hồ vô cùng đục ngầu, đầy máu tanh và một ít thịt vụn, vảy cá, theo dòng nước ngầm chảy xuống dưới, bị cuốn vào các hang đá hai bên vách đá Phong Thực.

Mọi người dừng lại ở một cửa hang đá.

Trải qua mấy nghìn năm, nham thạch ở nơi này đã bị ăn mòn đến mức có phần ọp ẹp.

Tần Vũ ra hiệu cho mấy người phía sau, bảo họ vào từ hốc gió.

Mọi người hiểu ý, liền theo Tần Vũ đến trước hốc gió lớn lúc đầu.

Đi theo dòng nước vào trong, họ đến một nơi giống như thần điện.

Mọi người dò dẫm một vòng bên trong nhưng không tìm thấy lối ra.

Thời gian trôi đi, lượng oxy trong bình dưỡng khí của mọi người không còn nhiều.

Để an toàn, Tần Vũ bảo mọi người lên trước.

Ngay khi mấy người chuẩn bị rời đi, một bóng đen đột nhiên lóe lên ở phía sau không xa.

Tần Vũ cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu lại thì thấy một con giao đốm khổng lồ đang lao tới.

Con giao đốm đó đang ngoạm hai con cá lớn dài hơn chục mét trong miệng.

Thân cá bị cắn đứt một nửa, một vũng máu tươi lan ra.

Mọi người kinh hãi, vội bơi về phía sau.

Nhưng tốc độ của con giao đốm cực nhanh, chỉ uốn mình trong nước hai cái đã bơi đến trước mặt họ.

Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, lập tức rút xẻng công binh từ sau lưng ra, bổ thẳng vào đầu con giao đốm.

Một tiếng "bộp" vang lên, con giao đốm bị một xẻng nhưng lại càng thêm hưng phấn!

Có vẻ con giao đốm này ngửi thấy mùi máu là hưng phấn, bất kể là máu của nó hay của người khác!

Sắc mặt Bàn Tử trắng bệch, vung xẻng lên, lại bổ về phía nó.

Nào ngờ, con giao đốm sau khi nổi điên, tốc độ càng kinh người hơn, nhanh đến mức mắt thường không theo kịp.

Chỉ trong một cái chớp mắt của Bàn Tử, con giao đốm đã bơi ra sau lưng hắn, uốn mình một cái liền quấn chặt lấy eo hắn.

Dương Tuyết Lỵ ở gần Bàn Tử nhất thấy vậy, vội vàng rút dao găm xông lên.

Chương 200

Một tay cô ấn cánh tay đang giãy giụa của Bàn Tử, một tay cầm dao găm, vung về phía thân con giao đốm!

Ai ngờ tốc độ của cô không đủ nhanh, con giao đốm đã dùng thân mình quấn chặt lấy cánh tay Dương Tuyết Lỵ trước.

Con giao đốm siết mạnh, cánh tay Dương Tuyết Lỵ liền bị siết ra một vệt máu.

Dương Tuyết Lỵ hừ một tiếng, tay buông lỏng, con dao găm liền rơi xuống.

Hai người bị quấn ngày càng chặt, lúc này, lượng oxy trong bình dưỡng khí cũng không còn nhiều!

Cứ tiếp tục thế này, cả hai người đều sẽ chết vì ngạt thở.

Những người còn lại định lên giúp thì bị Tần Vũ ra hiệu ngăn lại.

Tần Vũ ra hiệu cho họ đi trước, để hắn xử lý.

Không còn cách nào khác, họ đành phải bơi lên trên trước.

Lúc này, Tần Vũ bơi tới, thả Nãi Cùng Thần Băng ra, con cổ trùng bò lên người con giao đốm.

Trong nháy mắt!

Thân thể khổng lồ của con giao đốm liền bị băng giá bao phủ!

Đợi Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ hoàn hồn, chỉ cảm thấy trên người nhẹ bẫng.

Cúi đầu nhìn xuống, con giao đốm đã biến thành một bức tượng băng.

Hai người bơi lên trên, nhẹ nhàng đẩy xác con giao đốm về phía đáy hồ.

"Cộp" một tiếng, con giao đốm chìm xuống đáy nước, làm kinh động đàn cá dưới hồ.

Lúc này!

Oxy trong bình của ba người sắp hết.

Thế là họ vội vàng bơi lên, chẳng mấy chốc đã trở lại bờ hồ Phong Thực.

"Khá lắm, may mà có thú cưng của Tần gia, không thì mạng của tôi cũng toi rồi!" Bàn Tử vừa cởi quần áo, vừa thở hổn hển nói.

Con Nãi Cùng Thần Băng kia chui vào lòng Tần Vũ, giống như mọi khi, yên tĩnh ngủ say.

Nó thường chỉ xuất hiện khi cảm thấy Tần Vũ cần, thời gian còn lại đều ngủ, có lẽ là đang dưỡng sức.

"Được rồi!" "Chúng ta thu dọn một chút rồi xuống xem lại đi." Mọi người lại thu dọn một lúc, chuẩn bị xuống hồ lần thứ hai.

Sau khi ăn một ít lương khô, oxy trong bình dưỡng khí cũng đã được nạp đầy, Tần Vũ và mấy người cũng chuẩn bị xuống nước.

Lần thứ hai xuống nước, họ phát hiện một dòng nước ngầm bên dưới hốc gió lớn.

Theo dòng nước ngầm đi xuống, bên dưới là một cái hang động, vị trí hang động vô cùng bí mật, người thường khó mà phát hiện.

Dòng nước gần hang động chảy xiết, nhìn xuống dưới gần như tối đen, cũng không thấy gì.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người, bảo họ cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để bị dòng nước cuốn vào.

Để đảm bảo an toàn, hắn bảo mọi người nắm tay nhau, nối đuôi nhau đi xuống.

Mấy phút sau, họ an toàn đi qua hang động, đến một vùng đất khác.

Tần Vũ bật đèn pin mắt sói, chiếu xung quanh.

Hắn kinh ngạc phát hiện nơi này mọc đầy những tảng đá lớn hình nấm.

Những tảng đá lớn chất đống dưới đáy hồ, nhìn thoáng qua như một khu rừng nấm.

Đáy hồ tầng hai không hoàn toàn tối đen, những tảng đá bên trong đều phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt.

Mấy người đi đến lối vào của khu rừng nấm, phát hiện những tảng đá này đều có màu xanh lục, trông thật sự có cảm giác như một khu rừng.

Không dám nán lại, họ vội vàng đi vào trong.

Hồ nước ngầm này vô cùng lớn, lớn hơn tầng trên một chút.

Tần Vũ và mấy người đi được hơn mười phút, đột nhiên thấy có một đường hầm.

Vào trong đường hầm, địa thế càng lúc càng cao, gần như đều là dốc nghiêng hơn bốn mươi độ.

Đi không biết bao lâu, thậm chí họ đã đi ra khỏi hồ nước ngầm, đến một hang núi.

Hang núi không có dấu vết nhân tạo, được hình thành tự nhiên.

Chương 201

Rời khỏi hồ nước ngầm không lâu, họ liền đi ra khỏi cửa hang.

Bên ngoài hang là một hòn đảo nhỏ, nhìn sơ qua, diện tích chắc cũng bằng nửa sân bóng đá.

Giữa đảo lún xuống, hơi giống cái loa úp ngược, địa hình có chút kỳ lạ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn qua nham thạch ở đây rồi lên tiếng: "Đây là một ngọn núi lửa đã chết, phía trên là miệng núi lửa." "Núi lửa?" Tần Vũ ngẩn người, lẽ nào thành Ác La Hải nằm trong lòng núi lửa?

Đang nghĩ ngợi, hắn chợt cảm thấy dưới chân vướng thứ gì, cúi đầu nhìn, thì ra là một bàn tay bị chặt đứt.

Trên móng tay của bàn tay đó còn đeo một chiếc vòng tay cổ xưa.

Chắc hẳn đây là dân làng của thành Ác La Hải ngày trước, dưới ngọn núi lửa này, có lẽ chính là thành Ác La Hải rồi.

Tần Vũ và mấy người đến miệng núi lửa, thấy trên ngọn núi hình nón có không ít thằn lằn màu đỏ rực đang bò.

Con nào con nấy lè lưỡi dài, trong cái miệng thon dài đầy những chiếc răng cưa, toàn bộ ngoại hình vẫn giữ những đặc trưng nguyên thủy.

Đàn thằn lằn bò tới, Bàn Tử vội vàng giơ súng lên, bắn quét về phía trước.

"Tạch tạch tạch" mấy phát súng, đám thằn lằn lửa bị bắn lùi lại liên tiếp, trốn vào trong hang đá.

Sau khi khói súng tan đi, mọi người mới đến được miệng núi lửa.

Ở miệng núi lửa chất đống rất nhiều cát núi lửa màu đen, sau mấy trăm năm lắng đọng, những hạt cát này đều đã biến thành tinh thể, dưới ánh mặt trời phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt.

"Mau nhìn xuống dưới đi!" Dương Tuyết Lỵ chỉ xuống miệng núi lửa.

Mọi người nhìn theo hướng cô chỉ, thấy bên trong có không ít đá và gỗ đen.

Những thứ này chất đống lại với nhau, cảnh tượng trông như đang tế lễ.

"Xem ra đây là dấu vết của các tư tế." Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lấy ra bản đồ trong «Thánh Kinh».

Vừa nhìn bản đồ, cô vừa nói: "Trên bản đồ có một ký hiệu, tế đàn của thành Ác La Hải ở phía đông không xa nơi này, gọi là Ma Cát Mạn Ninh Đôn, còn nơi chúng ta đang ở là núi Kích Lôi." Tần Vũ và mấy người gật đầu, sau đó liền đi vào trong lòng núi lửa.

Xuống dưới, Tần Vũ nhanh chóng phát hiện một cánh cửa đá ở phía đông.

Mọi người đến cửa, trên cửa đá có một khe hở, vừa đủ để nhìn thấy tình hình bên trong.

"Tần gia, để tôi xem giúp ngài!" Bàn Tử xông lên đầu tiên, dí đầu vào cửa đá.

Hắn áp mặt vào cửa, một con mắt to bằng hạt đậu dí sát vào khe đá.

Tần Vũ và mấy người ở ngoài chờ tin, nhưng thấy Bàn Tử mãi không nói gì, ngược lại toàn thân còn run rẩy.

"Sao vậy Bàn Tử?

Thấy gì rồi?" Tần Vũ túm lấy cổ áo Bàn Tử, kéo hắn lại.

Mọi người nhìn về phía Bàn Tử, thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn đầy mồ hôi lạnh.

Bàn Tử không dám quay đầu, chỉ chỉ vào khe cửa đá, môi run rẩy nói: "Bên trong… bên trong hình như có người sống." Người sống?

Dương Tuyết Lỵ cười lạnh một tiếng, trêu chọc: "Sao có thể có người sống chứ?

Nơi này mấy trăm, mấy nghìn năm không có ai, sao có thể có người sống xuất hiện?" Lời này vừa nói ra, mọi người đều không khỏi nín thở.

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng vô cùng.

Tần Vũ lên tiếng: "Chúng ta đều đã thấy thời gian ngưng đọng, bây giờ thấy người sống, chắc cũng có khả năng." Phải, chuyện kỳ lạ nào mà chưa thấy?

Có lẽ Bàn Tử thật sự thấy người sống bên trong.

Dương Tuyết Lỵ hơi ngẩn người, xoa trán nói: "Thôi được, tôi thà coi như mình hoa mắt." Tần Vũ thấy sắc mặt mọi người đều không tốt, liền bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Nghỉ ngơi khoảng mấy phút, mọi người lại quay lại trước cửa đá.

Tần Vũ đang chuẩn bị lên mở cửa, Minh thúc đột nhiên xông lên, nắm lấy cánh tay hắn.

Minh thúc lắc đầu nói: "Hay là thôi đi, phía sau có người, tế đàn phía sau không thể mở được đâu!

Hay là chúng ta tìm lối ra khác đi!" Tần Vũ gạt tay ông ta ra, trầm giọng nói: "Chúng ta đã ở đây lâu rồi, làm gì có lối ra nào khác?" Tần Vũ lười cả việc nói cho có lệ với Minh thúc, đang định đẩy cửa vào

thì Dương Tuyết Lỵ lại nắm lấy cổ tay hắn.

Dương Tuyết Lỵ thấp giọng nói: "Đợi đã, tôi thấy phía sau có chút kỳ quái." Lúc này, một cơn gió lạnh từ miệng núi lửa ập đến, gào thét bên tai mấy người.

Bàn Tử không khỏi rùng mình, phụ họa: "Tần gia, đúng là không sai, sau cửa đá thật sự có gì đó kỳ quái!" Tần Vũ dừng tay lại, nghe thấy sau cửa đá có tiếng "lùng bùng" trống rỗng, nghe như tiếng bước chân.

Hắn áp tai vào cửa, âm thanh đó nghe càng rõ hơn.

Âm thanh đó trầm nặng và mạnh mẽ, mỗi bước đều giẫm xuống đất rất mạnh, nghe đến mức tai Tần Vũ rung lên từng hồi.

Chương 202

Xem ra trong hang động thật sự có thứ gì đó!

Minh thúc vẻ mặt kinh hoàng nói: "Các ngươi cũng nghe thấy tiếng bên trong rồi đó, hay là chúng ta quay về đi!" Quay về?

Bây giờ căn bản là không thể!

Tần Vũ quay đầu nhìn mọi người đang đứng sau lưng, giọng điệu nặng nề nói: "Sau khi vào trong, cẩn thận một chút." Minh thúc trong lòng lạnh toát, xem ra phải vào rồi.

Tần Vũ cẩn thận mở cửa đá, không vội vàng đi về phía trước, mà quan sát ở cửa trước.

Sau cửa đá là một đường hầm, trong đường hầm tối tăm vô cùng, chỉ có một chút ánh huỳnh quang trắng yếu ớt từ sâu bên trong.

Mọi người nín thở, bên tai ngoài tiếng gió ra thì tĩnh lặng như tờ.

Tiếng bước chân vừa rồi đâu rồi?

Tần Vũ trong lòng đặt một dấu hỏi.

Lúc này, hắn phát hiện mặt sau của cửa đá có một số bức phù điêu hình con mắt nhắm.

Bên cạnh bức phù điêu, có một số hoa văn hình nhãn cầu kỳ lạ, ở trung tâm nhất là một bóng người màu đen mờ ảo.

Tần Vũ vừa nhìn thấy thứ này, trong lòng liền nhớ đến những bức bích họa da người trong cái hố gió lớn.

Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh cũng đồng thời nhận ra, vội thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực: "May mà lúc nãy chúng ta không lỗ mãng đi vào, không thì hậu quả…" Bàn Tử giật mình, hơi nhướng mày nói: "Sẽ

xảy ra hậu quả gì?" "Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng tôi có thể biết là, hoa văn và phù điêu trên cửa đá đều đang cảnh báo chúng ta." Dương Tuyết Lỵ sắc mặt trầm xuống, tiếp tục giải thích: "Theo tôi được biết, những nhãn cầu này sẽ giải phóng tà thần trong động, còn về việc sau khi tà thần được giải phóng sẽ xảy ra chuyện gì, cái này tôi không biết được." "Truyền thuyết nói núi Kích Lôi khống chế tà linh khoáng thạch, tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng có lẽ liên quan đến nham thạch tinh thể cấu tạo nên đường hầm này." Bàn Tử có chút không hiểu, vội nói: "Tà thần tà linh gì, chúng ta cứ đi vào là được rồi." Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, không nói gì.

Mọi người im lặng một lát, nghe Tần Vũ lên tiếng: "Tôi biết đi thế nào rồi." "Hả?

Tần gia biết đi thế nào rồi?" Mọi người không dám tin nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu: "Đường hầm có liên quan đến mắt, chỉ cần chúng ta nhắm mắt lại, sẽ không bị xâm hại." Tần Vũ đưa ra kết luận này, cũng là dựa vào lời của Dương Tuyết Lỵ và những bức bích họa da người mà có được gợi ý.

Trong bối cảnh của nước Ma, mắt là sự tồn tại tối cao, giống như không gian hư số của Xà Thần, cũng nằm trong mắt.

Nếu mắt quan trọng như vậy, thì nên nhắm mắt lại để đi.

Mặc dù làm vậy, đi trong đường hầm sẽ rất nguy hiểm.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đồng ý với đề nghị của Tần Vũ.

Tần Vũ để đảm bảo an toàn, đã buộc dây thừng vào tay mỗi người.

Một khi có người cảm thấy nguy hiểm, liền dùng dây thừng truyền tín hiệu cho người tiếp theo.

Mấy người làm theo phương pháp của Tần Vũ, buộc dây thừng vào người, cứ thế đi vào trong đường hầm.

Trong đường hầm tối đen như mực, mọi người nhắm mắt, nối đuôi nhau đi theo.

Để đề phòng có người giữa chừng sẽ mở mắt, Tần Vũ sau khi mọi người nhắm mắt, đã dán băng dính lên mắt mỗi người.

Sau khi trang bị đầy đủ, mọi người đi vào đường hầm.

Sau khi vào trong, Tần Vũ quả nhiên không nghe thấy tiếng bước chân nặng nề kia nữa.

Mọi thứ đều bình tĩnh.

Đi không biết bao lâu, trong đường hầm đột nhiên thổi một cơn gió lạnh.

Cơn gió luồn vào cổ chân Bàn Tử, làm hắn sợ đến giật nảy mình, không nhịn được giật hai cái dây thừng.

Người đi sau Bàn Tử là Minh thúc.

Minh thúc vốn nhát gan, vẫn luôn phản đối họ vào, vừa cảm thấy dây thừng động, tưởng đã xảy ra chuyện lớn, sợ đến mức vội vàng chạy về phía sau.

"Sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ ở sau Minh thúc hỏi.

Bàn Tử giật dây thừng, vội nói: "Không sao!

Chẳng có chuyện gì cả!" "Không không không!

Trong đường hầm chắc chắn có thứ gì đó không sạch sẽ!" Nhưng dù Bàn Tử giải thích thế nào, Minh thúc cũng như phát điên, cứ chạy về đường cũ.

Thấy vậy, Tần Vũ và những người khác đành phải giữ Minh thúc

lại tại chỗ.

Mấy người dừng bước, khó khăn lắm mới giữ được Minh thúc, mọi người chợt nghe thấy có thứ gì đó đang kêu bên cạnh chân.

“Xì xì…” Tần Vũ và những người khác không dám mở mắt, chỉ có thể đứng yên, đảm bảo an toàn cho nhau là quan trọng nhất.

Cũng không biết qua bao lâu, âm thanh đó đột ngột dừng lại.

Khi mọi người nghĩ rằng không sao rồi, có thể tiếp tục lên đường, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó dính dính bên chân, vướng lại.

Chương 203

Không thể mở mắt, hắn liền hơi di chuyển chân, ai ngờ khối dính dính đó cũng di chuyển theo.

Trong lòng hắn "lộp bộp" một tiếng, xem ra thứ này là vật sống!

Lúc này, Bàn Tử đi sau lưng hình như cũng giẫm phải thứ đó, đột nhiên hỏi: "Cái gì vậy?" Không lâu sau, Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy có thứ gì đó.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, xem ra số lượng thứ này rất lớn!

Minh thúc đi ở hàng cuối cùng, kinh hoàng hét lớn: "Rắn!

Rắn!" Mọi người giật mình.

"Xì xì…" Lúc này, âm thanh đó lại truyền vào tai mọi người.

Lần này âm thanh nghe chói tai hơn trước.

Cảm giác đó, cộng với âm thanh đó, khiến Tần Vũ càng chắc chắn.

Là rắn không sai rồi!

Minh thúc vội nói: "Tôi muốn quay về!

Tôi muốn quay về!

Nơi này có quỷ!" Dương Tuyết Lỵ bịt tai, hét lên: "Không phải chỉ là rắn thôi sao?" Bàn Tử vội vung xẻng công binh, mạnh mẽ giơ lên, bổ về phía chân mình!

"Bốp!

Bốp!" Hai tiếng vang lên, Bàn Tử bổ trượt, toàn bộ đều bổ vào mu bàn chân của mình.

Lập tức, đau đến mức toát mồ hôi lạnh, kêu la không ngớt.

Dương Tuyết Lỵ đang định lên an ủi, lại bị một tay đẩy ra.

Bàn Tử tức đến mặt đỏ bừng, giơ xẻng công binh, quát: "Tôi không chịu nổi nữa rồi!

Ông đây không muốn làm người mù nữa, Bàn gia hôm nay phải xem xem!

Mấy thứ này rốt cuộc là cái gì!" Bàn Tử đang định ra tay, Tần Vũ vội vàng nắm lấy cánh tay hắn.

Tần Vũ hét: "Tuyệt đối không được tự ý gỡ băng dính!" Bàn Tử có chút ấm ức, nói: "Tần gia, để tôi đập chết mấy thứ quỷ quái này không tốt sao?" "Nếu mấy con rắn này thật sự có ý định hại người, đã sớm cắn rồi, còn để anh đợi đến bây giờ sao?" Bàn Tử ngẩn người, chợt cảm thấy lời Tần Vũ nói có chút lý.

"Anh không phát hiện ra, mấy con rắn này căn bản không cảm nhận được chúng ta sao?

Chính vì không cảm nhận được chúng ta, nên mới chần chừ không tấn công." Bàn Tử bừng tỉnh nói: "Tần gia nói đúng!

Tần gia quả nhiên là cao thủ hàng đầu, cái gì cũng biết!

Tôi đi theo Tần gia chắc chắn không sao!" Mọi người gật đầu, quyết định tiếp tục đi theo Tần Vũ. 40.

Tần gia một đường men theo tường đi về phía trước, tiếng rắn bốn phía vẫn không ngừng vang vọng bên tai.

Tuy nghe có vẻ rợn người, nhưng mọi người đều không vì thế mà dừng lại, ngược lại vì lời nói trước đó của Tần Vũ, càng kiên định đi về phía trước.

Quả nhiên, những con rắn đó chỉ lướt qua họ, chứ không tấn công.

Đi không biết bao lâu, Tần Vũ đột nhiên nghe thấy bên tai truyền

đến một vài tiếng bước chân.

Những tiếng bước chân đó từng hồi một, xem ra có người.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, vang vọng trong đường hầm màu trắng, nghe đến mức mọi người không khỏi rùng mình.

Những con rắn trong đường hầm, nghe thấy tiếng bước chân đó cũng sợ đến giật mình, vội vàng chạy trốn tứ phía.

Tiếng rắn biến mất, bên tai chỉ còn lại tiếng bước chân.

Tần Vũ một đường men theo tường, đột nhiên sờ thấy một hang đá to bằng nắm tay.

Hắn đưa ngón tay vào trong hang thử, phát hiện hang đó khá sâu.

Ước chừng những con rắn đó, đều chui vào trong hang rồi biến mất.

Lúc này, những tiếng bước chân đó đã đến bên cạnh, rõ ràng vang lên bên tai Tần Vũ.

Mọi người không khỏi nín thở, tinh thần căng thẳng, tùy thời ở trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng, không ai dám nói chuyện.

Tiếng bước chân lướt qua bên cạnh họ, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chương 204

Mãi đến khi tiếng bước chân dần nhỏ đi, mọi người mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người quyết định nghỉ ngơi tại chỗ, ăn chút gì đó để trấn tĩnh.

Dương Tuyết Lỵ ngồi bên cạnh Tần Vũ, không nhịn được dùng tay kéo cánh tay hắn, hỏi: "Chúng ta đã đi bao lâu rồi?" Tần Vũ nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, chắc cũng được một tiếng rồi." "Một tiếng?

Tại sao vẫn chưa đi đến cuối?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Có lẽ hang động này khá sâu." "Có sâu đến mấy cũng nên tìm được nơi rồi chứ." Tần Vũ cảm thấy lòng bàn tay mình đầy mồ hôi lạnh, biết cô đang lo lắng, liền an ủi: "Đừng vội, từ từ thôi, cùng lắm thì chúng ta quay lại đường cũ." Từ cửa hang đi thẳng về phía trước, gần như không có đường vòng, rõ ràng đường hầm này thẳng tắp.

Nếu là đường thẳng, cùng lắm thì quay lại đường cũ.

Sự an ủi của Tần Vũ, khiến Dương Tuyết Lỵ tạm thời ổn định lại cảm xúc.

Nhưng lúc này, Bàn Tử ở phía sau đột nhiên giật mình, đứng dậy khỏi mặt đất.

Mọi người ngẩn người, ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Tử, mặc dù lúc này mắt đang bị dán băng dính, căn bản không thấy được Bàn Tử.

"Sao vậy Bàn Tử?

Cứ giật mình thon thót!" Dương Tuyết Lỵ có chút không kiên nhẫn nói.

Suốt đường đi, bị Bàn Tử và Minh thúc hai người làm cho, tâm trạng cũng không tốt lắm.

Vốn không có chuyện gì, lại bị hai người họ dọa cho có chuyện.

Bàn Tử run rẩy nói: "Các người không nghe thấy sao?

Âm thanh đó… tiếng bước chân đó." Mọi người sững sờ, chợt nghe thấy bên tai lại truyền đến tiếng bước chân đó, từ xa đến gần, càng lúc càng lớn.

Mọi người nín thở, thần kinh lại một lần nữa căng thẳng cao độ.

Lần này, tiếng bước chân lướt qua bên tai mọi người xong, cũng không xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử thở ra một hơi, đùa: "Xem ra thứ này cũng chẳng có gì, chỉ dọa người thôi." "Chỉ là, tại sao tiếng bước chân lại quay lại?" "Chuyện này cũng kỳ lạ, tại sao tiếng bước chân lại quay lại?" Tần Vũ trong lòng "lộp bộp", không lẽ mấy người này thích đi đi lại lại?

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy không ổn, đột nhiên đứng dậy, một tay đặt lên tường, nói: "Chúng ta mau đi thôi, tôi luôn cảm thấy nơi này không ổn." Mọi người gật đầu, lập tức thu dọn hành lý lên đường.

Người dẫn đầu vẫn là Tần Vũ, hắn vẫn dùng phương pháp cũ, men theo tường mà đi.

Đi không biết bao lâu, Dương Tuyết Lỵ ở phía sau hỏi: "Đi bao lâu rồi?" "Khoảng một tiếng rồi chứ?" "Cộng thêm lúc trước, chúng ta đã đi hai tiếng rồi." Hai tiếng đồng hồ này, tiếng bước chân quay lại không ngừng, mỗi lần đều chỉ lướt qua, không xảy ra chuyện gì.

Thời gian trôi đi từng chút một, lượng oxy trong đường hầm ngày càng thấp.

Mọi người cũng càng lúc càng đi không nổi.

Bàn Tử thậm chí còn trực tiếp dựa vào tường, nói: "Rốt cuộc phải đi đến bao giờ đây?

Sao đi mãi không thấy cuối vậy?" Minh thúc co rúm người lại, run rẩy nói: "Chúng ta đã đến nơi không tốt rồi, chúng ta phải đổi chỗ khác đi, các người cứ không nghe." Lời của hai người họ, nghe thật sự khiến người ta mất hết lòng tin.

Lúc này, A Hương đề nghị: "Hay là chúng ta quay lại đường cũ đi, tôi thấy đường hầm này cũng đi không hết.

Lại còn có những tiếng bước chân kỳ quái đó nữa.

Nghe thật đáng sợ." Dương Tuyết Lỵ quát: "Bây giờ quay về cũng phải mất hai tiếng, căn bản không kịp nữa rồi." Tần Vũ gật đầu, phụ họa: "Đúng vậy, bây giờ quay về không kịp, không bằng ở lại đây tìm lối ra, quay về rồi, chúng ta cũng không tìm được lối vào thứ hai để tìm thành Ác La Hải thật sự đâu." Trong lúc nói chuyện, vai Bàn Tử đột nhiên va vào thứ gì đó.

Hắn đưa tay sờ thử, đó là một vật hình tròn, trên đó dường như có khắc một số hoa văn chìm.

"Tần gia!

Mau xem, đây là cái gì!" Mọi người tiến lên xem, lần lượt dùng tay sờ vào vật hình tròn đó.

Tần Vũ sững sờ, đột nhiên lúc này, hắn nhớ đến bức phù điêu hình nhãn cầu ở cửa.

Trong lòng cảm thấy không ổn, hắn đưa tay sờ thêm mấy cái, quả nhiên sờ thấy bên cạnh có mấy bức phù điêu hình nhãn cầu.

"Chúng ta đã gặp lại cánh cửa đá lúc đó!" Lời này vừa nói ra, gần như làm kinh động tất cả mọi người.

Bàn Tử đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân nổi da gà.

“Tần gia không nhầm chứ?

Cánh cửa đá mà chúng ta gặp lúc đầu?” “Phù điêu hình nhãn cầu trên đó, anh cũng có thể sờ thử xem, nếu không chắc, có thể men theo sờ sang bên cạnh, xem có phải là một cánh cửa đá không.” Dương Tuyết Lỵ tiến lên sờ hai cái, đột nhiên lạnh toát, kinh hô: “Là cánh cửa đá chúng ta vào lúc trước!” “Hả?

Vậy là, chúng ta thực ra vẫn luôn đi lòng vòng tại chỗ sao?” Đi hai tiếng đồng hồ, chúng ta vẫn luôn đi lòng vòng tại chỗ!

Bàn Tử liên tục lắc đầu, không dám tin nói: “Sao có thể chứ?” Mọi người đều có chút hoảng loạn, Tần Vũ hét lên: “Đừng vội!

Bình tĩnh lại!” “Tần gia!

Ngài bảo tôi bình tĩnh thế nào được!

Không phải chúng ta gặp quỷ đả tường rồi sao?

Chương 205

Chúng ta đi đi lại lại, căn bản không đi ra ngoài được!" Tần Vũ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Chuyện chưa làm rõ, đừng vội kết luận!" "Không phải là quỷ đả tường thì là gì?" 41.

Đường hầm chỉ là một con đường thẳng, điều Tần gia chắc chắn là anh vẫn luôn men theo tường mà đi, theo lý mà nói chắc chắn có thể thuận lợi đi đến cuối.

Chỉ là… Tần Vũ đến trước cửa đá, đưa tay sờ vào mép cửa.

Mọi người bình tĩnh lại, lại rơi vào một khoảng lặng chết chóc.

Vào lúc này, Tần Vũ hét lớn: "Không phải cánh cửa lúc trước!" Dương Tuyết Lỵ kinh hô: "Không phải sao?" "Cánh cửa lúc trước có khe hở, Bàn Tử quên rồi sao?

Anh không phải đã qua khe hở nghe thấy tiếng bước chân bên trong, tưởng có người bên trong sao?" Bàn Tử nửa tin nửa ngờ đưa tay ra, men theo hướng Tần Vũ sờ tới.

Quả nhiên, không sờ thấy bất kỳ khe hở nào.

Cánh cửa đá này hoàn chỉnh, không giống cánh cửa ban đầu!

Vậy là, cũng không phải quỷ đả tường.

Kết luận này vừa đưa ra, mọi người quả nhiên nhẹ nhõm hơn một chút, nhưng vấn đề là tiếng bước chân kia là chuyện gì?

Tần Vũ thấy tình hình mọi người đều không tốt, liền bảo họ nghỉ ngơi tại chỗ.

Mấy người ngồi xuống không lâu, tiếng bước chân đó lại vang lên.

Tần Vũ không nhớ đây là lần thứ mấy rồi, tuy biết tiếng bước chân sẽ không làm hại họ, nhưng nghe thật khiến người ta rợn tóc gáy.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người lại lên đường.

Đi được một đoạn, Tần Vũ lại sờ thấy một cánh cửa đá, giống hệt cánh cửa trước.

Xem ra cứ cách một khoảng thời gian, sẽ có một cánh cửa đá được thiết lập.

Tần Vũ từng thử đẩy những cánh cửa đá này, nhưng đáng tiếc, những cánh cửa đá này hoàn toàn được khảm vào trong đá, căn bản không mở được.

Khi đi đến cửa đá thứ năm, Tần Vũ nhẹ nhàng đẩy một cái, cánh cửa đá mở ra!

Mọi người đi vào trong thạch thất, tiếng bước chân bên tai càng rõ ràng hơn.

Tần Vũ trong lòng ngẩn người, thứ đó không lẽ từ đây truyền ra ngoài chứ?

Nhưng cũng không nên, vì hắn đã sờ soạng cả thạch thất, phát hiện nơi này không lớn.

Trong thạch thất không có gì, ngoài một cái giếng đứng.

Cái giếng đó được thiết lập ở trung tâm thạch thất, phía trên bị một tấm đá che kín.

Tần Vũ nhấc tấm đá ra, ném một viên đá nhỏ xuống dưới.

Viên đá rơi vào, "cộp" một tiếng liền rơi xuống đất, chứng tỏ cái giếng này không sâu.

Tần Vũ và mấy người lấy dây thừng ra, đang chuẩn bị xuống thì

trong góc đột nhiên vang lên một tiếng hét!

"A!" Âm thanh đó đầu tiên vang lên trong góc, sau đó càng lúc càng xa, cuối cùng rời khỏi thạch thất, đi ra ngoài đường hầm.

Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, chưa kịp mở miệng hỏi, đã bị A Hương bên cạnh kéo tay áo.

"Không hay rồi!

Minh thúc đi rồi!" Bàn Tử ngẩn người, kinh hô: "Lão già đó đi rồi?" "Tôi cũng không biết." Tần Vũ nghe thấy, cũng cảm thấy tiếng hét đó giống Minh thúc.

Minh thúc vốn đã kháng cự và nhạy cảm với việc vào hang động, suốt đường đi, không biết đã kêu la bao nhiêu lần đòi quay lại đường cũ.

Minh thúc đột nhiên phát điên bỏ chạy, chắc chắn có nguyên nhân!

Tần Vũ đang định đuổi theo, chợt cảm thấy dưới chân có gì đó dính dính.

Hắn hơi cúi người xuống, dùng tay chạm vào, thì ra là một miếng băng dính.

Băng dính ở đâu ra?

Không lẽ là Minh thúc xé xuống?

Tần Vũ cảm thấy không ổn, Minh thúc đột nhiên phát điên, có lẽ liên quan đến việc xé băng dính, không lẽ sau khi xé ra đã nhìn thấy thứ gì kỳ quái?

"Mọi người ở đây đợi tôi!" "Tần gia!

Đợi tôi với!

Tôi cũng đi!" Bàn Tử thấy Tần Vũ chạy ra ngoài, vội cầm dây

thừng, cũng vội vàng đuổi theo.

“Tần gia!

Chương 206

Hai người sẽ không dễ bị lạc, cũng an toàn hơn!" Trước sự nhiệt tình của Bàn Tử, Tần Vũ không tiện từ chối, lời hắn nói cũng có lý, liền quyết định mang theo hắn.

Hai người rời khỏi thạch thất, bên tai lại vang lên tiếng bước chân quen thuộc đó.

Không dám chần chừ, Tần Vũ dẫn Bàn Tử tăng tốc.

Đi được khoảng mấy trăm mét, hai người nghe thấy phía trước mơ hồ truyền đến một trận tiếng khóc.

"Minh thúc?" Tần Vũ hỏi một tiếng, nhưng không nhận được hồi âm.

Đợi hai người đến gần âm thanh đó, một cơn gió lạnh thổi tới, quất vào mặt họ.

Bàn Tử sững sờ, vội nói: "Minh thúc!

Đừng chạy!" Tiếng vừa dứt, Bàn Tử liền xông lên.

Bàn Tử lao về phía trước, một tay túm lấy cánh tay Minh thúc.

Hai người giằng co không ngớt, cuối cùng Minh thúc bị Bàn Tử đè xuống đất.

Minh thúc co rúm người lại, run rẩy nói: "Tôi chỉ… chỉ muốn quay về thôi." "Chạy cái gì?

Ông đã nhìn thấy gì trong thạch thất?" "Không, không có, tôi không nhìn thấy gì cả." Tần Vũ tăng tốc bước tới, chất vấn: "Không, không thể nào, ông chắc chắn đã nhìn thấy thứ không nên thấy." Bàn Tử cũng cảm thấy kỳ lạ, Minh thúc sợ hãi, cũng không đến mức sắp

ra khỏi cửa rồi lại vội vàng chạy về chứ?

Minh thúc liên tục lắc đầu, cắn chặt răng, một lời cũng không chịu nói.

Thấy ông ta không chịu nói, Bàn Tử có chút sốt ruột, hét lớn: "Tần gia hỏi ông đó!

Mau nói!

Ông có phải đã nhìn thấy thứ gì kỳ quái không?" Tần Vũ đè lên vai Minh thúc, có thể cảm nhận rõ ràng, cơ thể run rẩy kia.

Im lặng một lúc lâu, Minh thúc cuối cùng cũng lắp bắp nói: "Không, thật sự không có, đừng hỏi nữa." "Không có?

Vậy ngược lại, sau khi xé băng dính ra, ông đã thấy gì?" "Tôi… không thấy gì cả." Bàn Tử một tay túm cổ áo Minh thúc, hung hăng nói: "Nói rõ cho Bàn gia nghe!

Đừng lề mề, làm mất thời gian của tôi và Tần gia!" Minh thúc sợ đến giật nảy mình, trong mắt rưng rưng nước mắt.

Nức nở mấy tiếng, cuối cùng cũng mở miệng: "Nếu các người muốn biết, thì xé băng dính ra mà xem.

Dù sao tôi cũng không nói rõ được." Bàn Tử sững sờ, trong lòng do dự một lúc, mở miệng nói: "Xem thì xem, Bàn gia ta mà sợ chắc?" Không đợi Tần Vũ ngăn cản, Bàn Tử liền xé băng dính ra.

Lúc này, bên tai ba người lại vang lên tiếng bước chân đó.

Tần Vũ nín thở, xung quanh rơi vào một khoảng lặng chết chóc, trừ tiếng bước chân từ xa đến gần đó.

"Cộp cộp cộp." Âm thanh lướt qua ba người, lại dần xa, tình hình giống như trước.

Đợi âm thanh biến mất, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên loạng choạng,

trực tiếp ngã xuống đất.

Lúc này, Minh thúc mới mở miệng nói: "Bây giờ hiểu rồi chứ?

Hiểu tại sao tôi sợ rồi chứ?" Bàn Tử không nói gì, chỉ nắm lấy tay Tần Vũ, bắt đầu run rẩy không ngừng.

Tần Vũ thấy tình hình không ổn, vội vàng cúi người xuống, một bên đỡ hắn, một bên hỏi: "Chuyện gì vậy?

Bàn Tử anh thấy gì rồi?" Bàn Tử hoảng hốt, mấy giây sau mới trả lời: "Tần gia, trong đường hầm thật sự có gì đó kỳ quái, chúng ta mau quay về thôi.

Chúng ta mau quay về thôi." Không đợi Tần Vũ phản ứng, Bàn Tử liền kéo cánh tay hắn, đi về phía đường cũ.

Minh thúc bị bỏ lại đứng dậy, sợ hãi đi sát sau hai người.

Minh thúc không chịu bỏ cuộc, vẫn khuyên: "Bây giờ tôi gọi là quay về, chúng ta mau ra ngoài đi, đường hầm này thật sự có gì đó kỳ quái!" Một người như vậy cũng thôi, Tần Vũ có thể coi như Minh thúc nhạy cảm quá mức.

Nhưng đến cả Bàn Tử cũng bắt đầu như vậy?

Nếu hai người xé băng dính ra không có chuyện gì, Tần Vũ cũng bắt đầu dao động có nên xé băng dính ra không.

Nhưng theo những bức bích họa da người, và những thứ của Dương Tuyết Ly, đường hầm này nhất định đã bị hạ lời nguyền. 42.

Phương pháp tránh lời nguyền chắc là nhắm mắt.

Nhưng… Tần Vũ trong lòng ngẩn người, không!

Ngay từ đầu, khi Bàn Tử dùng mắt nhìn vào đường hầm, câu trả lời đã rõ ràng.

Kết giới được thiết lập trong đường hầm, cũng đã sớm bị Bàn Tử phá vỡ ngay từ đầu.

Nghĩ vậy, Tần Vũ xé băng dính ra.

Chương 207

Run rẩy mí mắt hai cái, hắn mở mắt ra.

Tần Vũ nhìn quanh, kinh ngạc phát hiện mặt đất ở đây, hiện ra một trạng thái vặn vẹo quỷ dị.

Có những nơi, đã vặn vẹo khoảng một trăm tám mươi độ.

Nhưng Tần Vũ và những người khác đi trên đó, gần như không cảm thấy chút gì khác thường.

Không chỉ vậy, Tần Vũ còn phát hiện trên tường xung quanh có những dấu tay.

Những dấu tay đó rất lớn, rõ ràng không phải kích thước của người bình thường, nhưng dấu vết đó lại trông giống của người.

Những dấu tay trên tường, Tần Vũ đến gần xem, kinh hoàng phát hiện những dấu tay này không phải được in từ bên ngoài vào.

Những dấu tay này, dường như đều được in ra từ bên trong tường!

Những dấu tay được sắp xếp có quy luật, khiến Tần Vũ nhớ đến những tiếng bước chân nghe thấy trước đó.

Đột nhiên, một ý nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu hắn.

Không lẽ những tiếng bước chân đó, đều là những dấu tay này?

Nhưng những dấu tay này rốt cuộc hình thành như thế nào?

Trong tường có một loại sinh vật khác sao?

Cùng với đường hầm vặn vẹo quỷ dị.

Tần Vũ nhìn về phía tối đen như mực, cũng không nhìn thấy cuối

đường hầm, lại thêm những nơi kỳ lạ này, trong lòng không khỏi lo lắng.

Lúc này, Bàn Tử kéo Tần Vũ, hét lên: "Tần gia, chúng ta không tìm được đường về rồi!" Tần Vũ sững sờ, nghe thấy Minh thúc ở phía sau kinh ngạc nói: "Không thể nào?

Sao có thể?

Tôi nhớ chúng ta mới chạy ra không xa mà." Bàn Tử cũng ngơ ngác, nhìn quanh, phát hiện không có cửa đá nào cả.

Không nên như vậy, mới chạy ra một lúc, theo lý mà nói quay lại đường cũ cũng không cần nhiều thời gian như vậy.

Tần Vũ cũng phát hiện ra điều kỳ lạ, trước khi phát hiện cửa đá, hắn đã phát hiện trên tường có một số cửa đá khác.

Bây giờ nhìn quanh, xung quanh toàn là tường, căn bản không có cửa!

Lần này, Minh thúc hoảng rồi, dậm chân tại chỗ nói: "Xong rồi xong rồi!

Lần này xong rồi!

Bây giờ chúng ta đã mất liên lạc với họ!" Dương Tuyết Lỵ đang đợi họ quay về, nếu biết họ mất tích, có lẽ sẽ ra ngoài tìm.

Lúc đó nhân viên hoạt động, lại đi lạc thì phiền phức rồi.

Bây giờ phải nhanh chóng tìm lại cánh cửa đá!

"Ngay từ đầu tôi đã nói nơi này kỳ quái rồi, bảo các người đừng vào, đừng vào!

Bây giờ chúng ta đều bị nhốt ở đây không ra được rồi." Minh thúc chán nản dựa vào tường, mặt đầy tuyệt vọng.

Bàn Tử vốn đã có chút bực bội, nghe những lời như vậy, tâm trạng càng thêm khó chịu.

“Chứ còn gì nữa!

Nếu không phải ông đột nhiên chạy đi, tôi và Tần gia không yên tâm, mới đi tìm ông!

Mới có chuyện như bây giờ chứ?” Hai người cãi nhau không ngớt, khiến Tần Vũ có chút đau đầu.

Lúc này, bên tai ba người lại xuất hiện âm thanh quỷ dị đó!

Tần Vũ quay đầu, thấy trên tường ở xa, đột nhiên xuất hiện thêm mấy dấu tay khổng lồ.

Âm thanh ngày càng gần.

Dấu tay trên tường cũng ngày một nhiều.

Minh Thúc nhìn thấy cảnh này, sợ đến mức 'phịch' một tiếng, ngã phịch xuống đất.

Ngay cả Bàn Tử, người vốn to gan, cũng sợ đến trắng bệch cả mặt, chân lảo đảo, cả người mềm nhũn ngã vào người Tần Vũ.

“Tần gia... thứ gì vậy?” Tần Vũ mím chặt môi, vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm vào những dấu tay đó, không nói một lời.

Quả nhiên, mình không đoán sai.

Chương 208

Tiếng bước chân mà họ lầm tưởng trước đó, thực ra đều do loại sinh vật kỳ quái bên trong vách tường để lại.

Ba người trơ mắt nhìn những dấu tay dần đi xa, cho đến khi không còn âm thanh nào nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Minh Thúc lên tiếng: "Giờ chúng ta phải làm sao?

Ngay cả lối ra cũng không tìm thấy." "Nói thừa, nếu không phải ông cứ khăng khăng đòi ra ngoài, chúng ta có ra nông nỗi này không?" Hai người lại sắp cãi nhau, Tần Vũ vội ngắt lời: "Đừng cãi nữa, bây giờ quan trọng là tìm xem Dương Tuyết Lỵ ở đâu." Bàn Tử gật đầu, đẩy Minh Thúc ra, nói: "Tần gia nói đúng, tôi lười tính toán với ông, mau tìm lối ra thôi!" Ba người lại lên đường, đi về phía trước một đoạn khá xa, vẫn không tìm thấy lối ra, thậm chí một cánh cửa đá cũng không thấy.

Lần này, Minh Thúc sụp đổ.

Minh Thúc ngồi bệt xuống đất, mặt trắng bệch, tuyệt vọng nói: "Lần này không tìm được lối ra rồi.

Chúng ta không chỉ không tìm được, ngay cả một cánh cửa cũng không thấy." Bàn Tử đứng tại chỗ, thở hổn hển, một tay đặt lên vai Tần Vũ, mặt cũng đầy nghi hoặc hỏi: "Tần gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao không tìm thấy cửa?" Lúc này, âm thanh quỷ dị đó lại truyền vào tai ba người, rõ ràng vô cùng.

Bàn Tử bị âm thanh này hành hạ đến sắp chịu không nổi, nổi điên tại chỗ: "Rốt cuộc là cái quái gì vậy a!" Tần Vũ không cản kịp, thấy

hắn đi thẳng đến một bức tường, đấm mạnh một cú lên đó.

"Bốp!" Trên tường, để lại một dấu quyền của Bàn Tử.

Tần Vũ sững người, thấy dấu tay vốn nên xuất hiện trên tường đột nhiên khựng lại, âm thanh cũng lập tức dừng theo.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, vội vàng rụt nắm đấm lại.

Ba người không dám nói gì, đứng im bất động tại chỗ.

Xung quanh là một sự tĩnh lặng chết chóc, vô cùng quỷ dị.

Không biết qua bao lâu, âm thanh đó lại vang lên, dấu tay cũng tiếp tục in lên tường.

"Tách tách tách." Nhưng lần này, âm thanh nhanh hơn nhiều, khoảng thời gian xuất hiện dấu tay trên tường cũng rút ngắn hơn gấp bội.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn là, Tần Vũ phát hiện đường hầm phía trước đang dần vặn vẹo biến dạng, độ cong rõ ràng hơn trước.

Minh Thúc mặt trắng bệch, giận dữ quát Bàn Tử: "Đều là chuyện tốt mày làm đấy!

Xong rồi, xong rồi!" Bàn Tử tuy căng thẳng, cũng cảm thấy mình gây họa, nhưng miệng vẫn cứng không thừa nhận, ngược lại còn đổ lỗi cho Minh Thúc, ám chỉ sự cố này là do Minh Thúc gây ra.

Hai người tranh cãi không ngừng, không ai nhường ai.

Khi đang cãi đến mức không thể hòa giải, Tần Vũ lớn tiếng quát: "Đừng cãi nữa, tôi biết bí mật của đường hầm này rồi!" Hai người sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ.

Minh Thúc lộ vẻ không dám tin, giọng điệu đầy nghi ngờ: "Tần gia, ngài thật sự biết bí mật của đường hầm?" Bàn Tử tiến lên hai bước, túm lấy cánh tay Tần Vũ, gấp gáp nói: "Tần gia mau nói đi!"

“Lý do chúng ta không tìm được lối ra, là vì đường hầm này thực chất vẫn luôn chuyển động.” “Cái gì?!” Hai người lộ vẻ kinh ngạc, hai mắt trợn tròn.

Bàn Tử bất giác nín thở, nhỏ giọng hỏi: “Tần gia, ý ngài là...

đường hầm đang chuyển động?” “Không sai, đường hầm này thực ra không dài chút nào, chẳng qua vì nó chuyển động tuần hoàn, nên chúng ta mới thấy như không tìm được lối ra.” Hai người nghe mà có chút mông lung, Bàn Tử vội hỏi: “Tần gia, đường hầm chuyển động thế nào?” Không đợi Tần Vũ mở lời, đã nghe Minh Thúc hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng nói: “Tôi không cần biết nó có chuyển động hay không, tôi chỉ muốn biết làm sao để ra khỏi đường hầm này.” “Đợi tôi giải thích xong, ông sẽ biết vì sao chúng ta không tìm thấy cửa đá vào.” Minh Thúc ngẩn ra, hơi nhướng mày, tò mò nhìn về phía Tần Vũ, hỏi: “Vậy Tần gia nói xem, rốt cuộc là chuyện gì.” “Không biết hai người có biết về dải Mobius không?

Trên dải Mobius, dù chúng ta bắt đầu ở điểm nào, sau khi đi hết một vòng, đều sẽ quay về điểm xuất phát.” Minh Thúc gật đầu, lại hỏi: “Ngài phát hiện ra điều gì?” “Những đoạn cong vặn vẹo này làm tôi nghĩ đến kết cấu dải Mobius.” Cũng vì vậy, khi nhóm Tần Vũ đi vào, họ hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Bởi vì dải Mobius trước sau chỉ có một mặt.

Tần Vũ đi trên một mặt, lúc đầu lại dán băng keo nên mới không phát hiện ra.

“Đường hầm này đang chuyển động, và sự chuyển động đó có liên quan đến những dấu tay trên tường.” Tốc độ xuất hiện của dấu tay trên tường cũng chính là tốc độ chuyển động của cả đường hầm.

Tốc độ này gần bằng tốc độ đi bộ của con người, nên nhóm Tần Vũ không phát hiện ra.

Nhóm Tần Vũ vừa đi, đường hầm cũng đi theo, nên thực ra đi tới đi lui, họ chỉ đang dậm chân tại chỗ mà thôi.

Hai người nghe xong suy đoán của Tần Vũ, lập tức cảm thấy càng nghĩ càng sợ.

Bàn Tử xoa xoa cánh tay, chỉ cảm thấy nổi hết da gà, run giọng nói: "Vậy nên chúng ta không tìm được lối ra, là vì tốc độ của chúng ta bằng với tốc độ chuyển động của đường hầm." "Đúng vậy, hành động vừa rồi của cậu, có lẽ đã kích hoạt thứ gì đó bên trong tường, khiến tốc độ trong đường hầm bây giờ tăng nhanh." "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Muốn tìm cửa đá vào, tốt nhất chúng ta phải đi nhanh hơn tốc độ của đường hầm, tốt nhất là chạy ngược lại!" Minh Thúc nửa tin nửa ngờ đứng dậy, hỏi: "Dù sao bây giờ chúng ta ở đây cũng không biết làm gì, chi bằng nghe thử lời ngài." Ba người không chần chừ một giây, lập tức chạy ngược lại.

Chạy được một lúc, quả nhiên nhìn thấy mấy cánh cửa đá.

Bàn Tử thử liên tiếp mấy cái, đều không mở được thành công.

Nhưng nhìn thấy cửa đá, có lẽ đã gần lối ra, vì trước đó Tần Vũ nhớ cánh cửa đá ở gần đây.

Quả nhiên, Bàn Tử mở được một cánh cửa có thể mở.

Ba người đẩy cửa vào, thấy Dương Tuyết Lỵ và những người khác đang yên lặng đợi bên cạnh một cái giếng trời.

Nhóm người bên giếng trời nghe thấy tiếng bước chân của ba người, không khỏi kích động la lớn: "Có phải Tần gia không?" "Là chúng tôi!

Chúng tôi về rồi!" Bàn Tử thở phào một hơi, hét lên: "Lần này may mà có Tần gia, giải được bí mật của đường hầm đó, nếu không chúng ta phải đi lòng vòng trong đó đến chết mất!" Tần Vũ vào trong

thạch thất, giúp Dương Tuyết Lỵ và những người khác gỡ băng keo.

Mọi người nghe chuyện về dải Mobius, không khỏi sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Đường hầm biết động, dấu tay quỷ dị, những điều này khiến nhóm Dương Tuyết Lỵ, vốn đã căng thẳng tột độ, càng thêm sợ hãi.

Chương 209

43.

“Được rồi, đã nơi này có một cái giếng trời, chúng ta xuống xem trước đã!” Tần Vũ đứng bên giếng, nhìn xuống, thấy dưới giếng có một con đường.

Con đường đó rộng rãi, lối vào hẹp, lối ra lớn, giống như một động tinh thể tự nhiên.

Con đường dưới giếng không thẳng tắp, mà hơi nghiêng, ước chừng khoảng bốn mươi lăm độ.

Một số nơi có những tảng đá hơi nhô ra, có vẻ như là những bậc đá nhân tạo. 44.

Những bậc đá này dùng để cho người ta giẫm lên, nhưng bề mặt bậc đá nhỏ, sau khi bị mài mòn thường xuyên đã trở nên trơn trượt.

Nếu không cẩn thận, có lẽ sẽ rơi xuống.

Khoảng cách giữa mỗi bậc đá khá xa, lúc đi xuống cũng phải cẩn thận một chút, nếu không dễ bị trượt chân.

Đối với những người cao như Tần Vũ, Bàn Tử thì khá dễ dàng, nhưng đối với A Hương và Minh Thúc thì khá khó khăn.

“Nơi này dễ bị rơi xuống, cẩn thận một chút.” “Tần gia yên tâm!” Tần Vũ xuống trước, ngay sau đó là Dương Tuyết Lỵ, rồi đến Bàn Tử.

Mọi người lần lượt đi xuống, nhanh chóng đến vị trí giữa giếng.

Ở đây, những tinh thể trên hai bên thành giếng vô cùng nhẵn bóng, như gương vậy.

Tần Vũ chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy bốn phía đều là mình.

Nếu người có ý chí không đủ kiên định, tinh thần không đủ tập trung mà nhìn vào, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

May mà mọi người đều thuận lợi đi qua con dốc thủy tinh, trượt ra khỏi hang động.

Bên ngoài hang là một động khoáng thạch thủy tinh khổng lồ, vòm động cao hơn hai mươi mét, trên đó có rất nhiều tinh thể trong suốt.

Bề mặt tinh thể đều bám một lớp hơi nước, nước không ngừng rỉ ra từ đá trên vòm động, tí tách rơi xuống đất.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện có một hồ nước ngầm, lơ lửng trên đỉnh đầu.

"Mẹ kiếp!

Tần gia!

Mau nhìn kìa!

Trên đầu chúng ta có một cái hồ!" Minh Thúc cũng nhìn thấy cảnh này, sợ đến giật nảy mình, vội dụi mắt, tưởng mình hoa mắt.

Lúc này, Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, cười nói: "Nhìn kỹ lại đi." Bàn Tử dụi mắt, lại cảm thấy hồ nước đó có chút kỳ quặc.

Tần Vũ đến bên cạnh hắn, đưa tay vỗ vai, cười nói: "Những tinh thể này giống như gương vậy, mặt hồ mà cậu thấy chẳng qua chỉ là hình ảnh phản chiếu trong gương thôi." Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, đưa tay chỉ về phía trước.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy trong động đá phía trước có nhiều tinh thể hơn mọc từ dưới đất lên, hoặc từ trên vòm động xuống, xếp chồng chéo lên nhau.

"Mẹ kiếp, nhiều gương thế này!" Bàn Tử vừa cử động, vô số

bóng ảnh trên tinh thể cũng cử động theo.

Minh Thúc nhìn mà có chút hoa mắt, nghe Bàn Tử vội nói: "Nhiều gương thế này, làm sao chúng ta phân biệt được đường đi đây!" Thoạt nhìn, đó là một mê cung gương tự nhiên.

"Kệ đi, cứ vào trước đã rồi nói." Tần Vũ nhìn quanh, ngoài khu rừng tinh thể phía trước ra, không còn lối đi nào khác.

Mọi người gật đầu, đi theo sát Tần Vũ vào trong.

Mọi người đứng ở lối vào rừng tinh thể, dưới chân bỗng bốc lên một làn sương trắng.

Làn sương trắng đó như hơi nước, lan tỏa quanh chân mọi người.

Dương Tuyết Lỵ nói, những thứ này thực ra đều là khói đá sinh ra sau khi tinh thể bị biến dị.

Mật độ của khói đá này thấp, không mùi không vị, dễ ngưng tụ, khó tan, nên có thể duy trì mãi ở một độ cao nhất định.

Mọi người bước vào, như lạc vào chốn thần tiên.

Tần Vũ vừa đi vào không lâu, sau lưng đã vang lên tiếng la.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là A Hương.

A Hương đứng tại chỗ, không dám đi lung tung, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt lưng tròng.

Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới.

Ai ngờ lòng hoảng, bước chân càng hoảng, chỉ mới liếc nhìn bóng mình trong gương, đã không phân biệt được đâu là bắc, đâu là nam.

"Bốp!" Bàn Tử đâm đầu vào một tinh thể, trán lập tức bị va rách chảy máu.

Chương 210

“Tần gia...

Tần gia ơi, tôi không tìm thấy mọi người đâu cả!” Bên tai Tần Vũ, một bên là tiếng khóc của A Hương, một bên là tiếng kêu la của Bàn Tử.

Thấy tình hình mọi người đều không ổn, anh vội hét lên: “Tất cả đừng động!

Ở đây mà đi lung tung là dễ lạc lắm!” Mọi người nghe thấy giọng Tần Vũ, lập tức đứng yên tại chỗ không dám động đậy.

Tần Vũ chỉ dựa vào thính lực, trước tiên đến bên cạnh Bàn Tử.

Thấy Bàn Tử không sao, liền dẫn hắn đi tìm A Hương.

Ai ngờ hai người đi tìm A Hương thì không thấy cô ấy đâu nữa.

Bàn Tử thấy vậy, vội la lớn: “A Hương muội tử!

Em ở đâu!” Gọi mấy tiếng, trong rừng thủy tinh cuối cùng cũng có tiếng đáp lại, nhưng không phải giọng A Hương, mà là Dương Tuyết Lỵ.

Hai người vội đến trước mặt Dương Tuyết Lỵ, thấy A Hương cũng ở bên cạnh cô.

Không chỉ vậy, Minh Thúc cũng ở đó.

Minh Thúc ngã trên đất, sau gáy và trán đều có vết máu, người nhắm nghiền hai mắt, trông như đã chết.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, nói: “Không thể nào?

Minh Thúc cứ thế mà về trời à?” A Hương nghe vậy, sụp đổ khóc lớn tại chỗ, dù Dương Tuyết Lỵ an ủi thế nào cũng không cầm được

nước mắt.

Tiếng khóc vang vọng trong rừng thủy tinh, khiến mấy người vốn tâm trạng không tốt càng thêm phiền não.

Tần Vũ đẩy Bàn Tử ra, nói: "Đừng có nói bậy." "Tần gia... tôi đâu dám nói bậy, không phải não của Minh Thúc chảy ra rồi sao?" Bàn Tử mặt đầy oan ức.

Tần Vũ lườm hắn một cái, đáp: "Không phải chỉ chảy chút máu sao?

Cùng lắm là chấn động não thôi, không chết được đâu." A Hương nghe vậy, nấc nghẹn hai tiếng, nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Tần Vũ.

Nức nở hỏi: "Thật... thật sao ạ?" "Tôi lừa cô làm gì?

Ông ta chắc chắn là không cẩn thận giống Bàn Tử, đầu bị va vào tinh thể, mau cầm máu băng bó lại đi." A Hương ngoan ngoãn gật đầu, lập tức nín khóc, yên tĩnh cùng Dương Tuyết Lỵ băng bó vết thương cho Minh Thúc.

Bàn Tử không khỏi thầm nghĩ, Tần gia cũng có tài thật, một câu đã dỗ được cô bé này rồi.

Trong lúc họ băng bó, Tần Vũ đi lại vài bước gần đó, không đi quá xa, sợ bị lạc.

Khi đi đến một góc rẽ, anh đột nhiên phát hiện trên vòm động có một hang đá hướng lên trên.

Trên hang đá đó cũng có vài bậc đá, xem ra trước đây cũng có người đi qua đây.

Có người đi qua là tốt, chứng tỏ con đường này không sai.

Mấy phút sau, Minh Thúc tỉnh lại, trên đầu quấn mấy vòng băng.

Minh Thúc mơ màng nhìn mọi người, tình hình không ổn lắm.

“Chúng ta mau lên đường thôi.” Mọi người theo Tần Vũ đến miệng hang đá.

Đi khoảng mười mấy phút, cuối cùng cũng đến được bụng núi.

Không gian trong bụng núi không lớn, trên đất có mấy cái ao nước, trên tường xung quanh khắc rất nhiều hình ác quỷ.

Hai bên đặt những bức tượng đá màu trắng, những bức tượng này không cao, nhưng cao hơn người bình thường một chút.

Mỗi bức tượng đều cầm trong tay một cái bát đá.

Tần Vũ từng thấy trên bức bích họa da người, trên đó có ghi lại một nghi thức.

Nghi thức đó cần phải moi mắt người, đặt vào trong vật chứa.

Nhưng khi Tần Vũ nhìn vào những cái bát đá này, bên trong lại không có gì.

Lúc này, Minh Thúc ở sau lưng ho khan vài tiếng.

Minh Thúc nằm trong lòng A Hương, mặt trắng bệch, tình hình không mấy khả quan.

Tần Vũ thấy vậy, liền phân phó Bàn Tử và những người khác, đặt Minh Thúc sang một bên nghỉ ngơi.

Minh Thúc tuy đã tỉnh, nhưng ý thức vẫn không rõ ràng, miệng không biết đang lẩm bẩm gì.

Chương 211

Tuy không nghe rõ, nhưng Tần Vũ đoán, có lẽ đều là niệm chú để thoát ra ngoài.

Đặt Minh Thúc xuống xong, mọi người thấy trong tế đàn có mấy hang động.

Bên trong hang động khắc những hình vẽ kỳ lạ, trên mặt đất có một rãnh lõm, trông giống như một người đang dang rộng tứ chi.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, nghe Tần Vũ nói: "Đây có lẽ là nơi hành hình, nhìn xuống đất đi." Mọi người giật mình vì lời nhắc của Tần Vũ, liền nhìn xuống đất.

Trên phiến đá màu xám tro, có những vết màu đỏ sẫm.

Tần Vũ biết, đó là máu tươi tích tụ lại trong lúc hành hình năm đó, để lại vết máu.

Mọi người nhìn những vết máu loang lổ trên đất, trong lòng cảm thấy tàn nhẫn.

Nhìn những vết máu này, trong đầu họ thậm chí có thể tưởng tượng ra, cảnh hành hình lúc đó thảm khốc đến mức nào.

Trong lúc mọi người quan sát, Lão Hồ thấy sắc mặt Dương Tuyết Lỵ không tốt lắm.

Lão Hồ tiến lên, hỏi: "Sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ bừng tỉnh, giọng điệu nặng nề nói: "Tôi nghĩ, muốn rời khỏi thành Ác La Hải, chúng ta phải cử hành lại nghi thức, nhưng muốn cử hành nghi thức, ít nhất cần phải giết một người làm tế phẩm, không có tế phẩm chúng ta không ai thoát ra được." Lão Hồ sững sờ, nói: "Phải cần một tế phẩm sao?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu thật mạnh, ánh mắt khẳng định

nói: “Phải cần một người, nhưng ai sẽ làm tế phẩm đây?” Lão Hồ rơi vào trầm tư.

Trong lúc suy nghĩ, ông nhìn quanh pháp trường.

Những bức bích họa xung quanh, toàn là những hình ảnh kinh hoàng đến cực điểm, tạo cho người ta cảm giác bị sốc mạnh.

Trên bích họa cũng không thiếu những vết máu đỏ sẫm.

Tần Vũ đứng trước bích họa, cẩn thận xem nội dung bên trong.

Bố cục trong bích họa đơn giản, đều dùng những đường nét đơn giản để phác họa hình người, Tần Vũ có thể dễ dàng phân biệt được, tế phẩm và tế sư.

Toàn bộ bích họa đều ghi lại nội dung của cả buổi tế lễ.

Trong buổi tế lễ, cần hai tế sư hoàn thành.

Tế sư trong bích họa mặc trang phục kỳ dị, đầu đội mặt nạ, tay cầm quyền trượng.

Khi tế lễ bắt đầu, hai tế sư sẽ trước tiên dùng đinh cố định một nô lệ lên tường.

Tiếp theo, họ sẽ dùng vật sắc nhọn, bắt đầu lột da từ đỉnh đầu nô lệ.

Trong khoảng thời gian này, nô lệ sẽ trải qua cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng điều tàn nhẫn nhất là, họ sẽ đặt nô lệ vào rãnh đá trên đất khi người đó chưa chết hẳn, dùng mười sáu loại hình cụ để giết chết.

Sau khi nô lệ chết, một trong hai tế sư sẽ ôm tế phẩm, đến trước hai ao nước trong tế đàn.

Ao nước là nơi cuối cùng của nghi thức tế xương rắn, bất kể tiến

hành nghi thức nào, đều phải đồng thời nhấn chìm tế phẩm và Phượng Hoàng đảm vào hai ao nước tương ứng, để đạt được sự cân bằng sức mạnh nào đó.

Lão Hồ xem xong toàn bộ quá trình tế lễ, cảm thấy tàn nhẫn vô cùng.

Những người khác xem xong, thậm chí còn có phản ứng sinh lý khó chịu.

Bàn Tử nhìn bích họa, lại nhìn vết máu trên đất, luôn cảm thấy có thể ngửi thấy mùi máu tanh đó, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Lão Hồ hỏi Dương Tuyết Lỵ: "Ngoài việc hiến một tế phẩm ra, không còn cách nào khác sao?" Vì để sống sót mà tự giết hại lẫn nhau, dù xét từ phương diện nào, đều khó có thể chấp nhận.

Dù cuối cùng sống sót, sau này nhớ lại, cũng sẽ bị lương tâm cắn rứt.

Dương Tuyết Lỵ sắc mặt trầm xuống, mày nhíu chặt không thôi.

Cô mím chặt môi, mãi không mở lời.

Thấy vậy, Tần Vũ biết câu trả lời, để không khiến cô có gánh nặng tâm lý, anh mở lời an ủi: "Đừng vội, chúng ta sẽ nghĩ cách khác, cô cũng đừng có áp lực quá." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, tâm trạng tốt hơn một chút.

Để không gây ra rắc rối không cần thiết, hai người nói chuyện không tiết lộ cho ai, đều là lén lút nói riêng.

Để tìm cách, Tần Vũ quay lại đại sảnh.

Vừa quay lại, đã thấy A Hương đang ngồi khóc thút thít ở một góc.

Tần Vũ vội tiến lên, hỏi A Hương: "Sao vậy?" A Hương lau nước

mắt, run rẩy nói: “Anh Tần, anh mau xem cha em, hình như... hình như không ổn lắm.” Tần Vũ nhìn Minh Thúc trong lòng A Hương, chỉ thấy hai mắt vô hồn, đang cúi đầu dựa vào tường, vẻ mặt vô cùng mơ màng.

Tình hình của Minh Thúc quả thực không tốt, nhưng để ngăn A Hương khóc, Tần Vũ đành an ủi: “Không sao đâu A Hương, chúng ta sắp ra ngoài được rồi.” “Thật sao ạ?” A Hương vừa nghe vậy, quả nhiên nén được nước mắt, trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Tần Vũ nhìn sang bên cạnh, thấy Bàn Tử đang ngồi xổm cách đó không xa, không biết đang nhìn gì.

Anh đi tới, mới phát hiện Bàn Tử đang ngơ ngác nhìn một cái bát thủy tinh.

“Tần gia đến đúng lúc lắm, tôi đang định gọi ngài xem đây!

Chương 212

Cái quái gì vậy?" Tần Vũ cẩn thận nhìn cái bát thủy tinh.

Thân bát hình như một cái vại nước, phía trên nối liền với vách núi, chỗ nối không có chút khác thường nào, phảng phất như mọc liền vào nhau.

"Thứ này, là đồ dùng để đếm giờ." Tần Vũ vừa nói xong, nhìn thấy trên bát đột nhiên rò rỉ ra một ít cát thủy tinh màu xám tro.

Những hạt cát thủy tinh rơi xuống, tích tụ ở đáy bát.

Hai người nhìn theo hướng cát thủy tinh chảy xuống, đột nhiên thấy một bức bích họa ác quỷ xuất hiện ở đó!

Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, miệng chửi rủa: "Thứ quỷ quái gì vậy, dọa ông đây giật cả mình!" Tần Vũ nhìn chằm chằm vào con ác quỷ đó, phát hiện ngũ quan mơ hồ, có lẽ là do bị cát thủy tinh xói mòn quanh năm.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng đi tới, phát hiện ra cái bát thủy tinh này.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thứ này, cũng cảm thấy đây là một loại đồng hồ cổ xưa.

Chỉ có điều ba người không hiểu, tại sao một cái đồng hồ lại đặt ở đây?

Đặt ở đây có tác dụng gì?

"Tôi vừa vào đã thấy cái này rồi, Tần gia, tôi thấy thứ này thiết kế tinh xảo, ngài mà mang về thì được bao nhiêu tiền nhỉ?" Bàn Tử đột nhiên hai mắt sáng rực, để ý đến cái bát thủy tinh này.

“Bán không được giá tốt thì mang về làm kỷ niệm cũng được mà!” Khi Bàn Tử chuẩn bị đưa tay ra lấy cái bát thủy tinh, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nắm lấy cổ tay hắn.

Lực của cô hơi mạnh, làm cổ tay Bàn Tử đỏ lên.

Bàn Tử hơi sững sờ, ngơ ngác nhìn Dương Tuyết Lỵ, hỏi: “Sao vậy?” “Đừng lấy, tôi biết nó dùng để làm gì rồi.” Bàn Tử sững người, nghe thấy Tần Vũ bên cạnh cũng mở lời: “Có lẽ sau khi chúng ta vào tế đàn, đã vô tình chạm vào cơ quan nào đó, nên cái bát thủy tinh này mới bắt đầu đếm ngược.” Bàn Tử bị vẻ mặt nghiêm trọng của hai người dọa sợ, bất giác rụt tay lại.

“Đếm ngược thì đếm ngược thôi, có sao đâu?” Bàn Tử vẫn cảm thấy, chỉ là một cái bát thủy tinh đếm ngược thôi, có gì đáng sợ.

Tần gia và Dương Tuyết Lỵ có cần phải căng thẳng thế không?

Lúc này, Tần Vũ giải thích: “Tôi nói cho cậu biết, nếu trước khi cát lấp đầy, chúng ta không hoàn thành tế lễ, e rằng tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng trong bụng núi này.” “Tần gia, thật hay giả vậy?” “Không đùa với cậu đâu, là thật.” Tần Vũ quay người, cẩn thận nghiên cứu cái bát thủy tinh.

Với tốc độ này, và không gian còn lại trong bát, thời gian còn lại cho Tần Vũ không quá hai ba tiếng.

Phải hoàn thành tế lễ trong khoảng thời gian này.

Dương Tuyết Lỵ cũng biết không thể giấu được nữa, bèn kể cho mọi người quá trình hoàn thành tế lễ.

Bàn Tử vừa nghe, liền vội nói: “Không phải cần tế phẩm sao?

Bây giờ có sẵn một người rồi!” Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn Minh Thúc đang trong trạng thái mơ màng.

A Hương nghe vậy, sắc mặt đại biến, vội nói: “Không được!

Không được!

Đó là giết người đó!” “Không có tế phẩm, cũng phải chết, tất cả chúng ta đều phải chết!” “Không thể, chị Dương, anh Tần, em xin hai người đừng giết cha em, trên thế giới này chỉ có cha là thương em, ngoài cha ra, em không còn người thân nào khác!” A Hương khóc nức nở, ôm chặt lấy chân Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn mà có chút đau lòng, cũng cảm thấy làm vậy không được nhân đạo cho lắm.

Nhưng Bàn Tử cứ khăng khăng, vì mạng sống của mọi người, hy sinh một Minh Thúc cũng là xả thân vì người.

Vấn đề này giống như một đoàn tàu sắp trật bánh, đối mặt với hai đường ray, một đường ray có một người, đường ray còn lại có năm người.

Tần Vũ nên nhìn một người chết, hay nhìn năm người kia chết?

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ mềm lòng mở lời: “Nếu thật sự không được, thì để tôi đi.” Dương Tuyết Lỵ luôn cảm thấy mình đã liên lụy mọi người, trong lòng có lỗi, nếu phải có một người chết trong tế đàn, vậy thì để cô là được rồi.

Bàn Tử nhíu mày, có chút bất mãn nói: “Sao đột nhiên mềm lòng vậy?

Không phải cô cảm thấy chết cũng không sao sao?

Theo tôi, dù sao Minh Thúc cũng ngây ngốc rồi, ra ngoài cũng không chữa được, chi bằng hy sinh, cứu sống chúng ta đi!” 45.

Nói rồi, hắn quay đầu khuyên A Hương: “A Hương muội tử, em cũng đừng tiếc nữa, cha em dù sao cũng bị va thành chấn động não rồi,

ra ngoài cũng không chữa được, chi bằng để ông ấy sớm siêu thoát.” A Hương khóc nức nở, không nói nên lời.

Để Bàn Tử không tiếp tục đả kích cô, Tần Vũ kéo hắn lại.

Lúc này, Minh Thúc đang nằm ở góc tường đột nhiên ho hai tiếng.

Mọi người nhìn về phía Minh Thúc, thấy ông từ từ mở mắt, dần dần khôi phục ý thức.

Sắc mặt ông tái nhợt, hơi thở yếu ớt, ánh mắt lướt qua mọi người.

“Cha!

Cha không sao chứ?” A Hương lao tới, ôm chầm lấy Minh Thúc, nhẹ nhàng đặt đầu ông lên vai mình.

“Sao vậy?

Chương 213

Đã xảy ra chuyện gì?" Minh Thúc nhìn A Hương, vẻ mặt mơ màng hỏi.

A Hương kể lại toàn bộ chuyện đã xảy ra cho Minh Thúc nghe.

Minh Thúc nghe xong, đột nhiên đưa tay vuốt ve A Hương.

Tần Vũ nhìn ra, Minh Thúc biết mình sắp chết, có lẽ đang muốn trăng trối.

A Hương dường như cũng nhận ra điều gì đó, khóc càng thương tâm hơn.

Bàn Tử, người vốn đang khuyên người khác từ bỏ, đột nhiên trong lòng cũng không thoải mái, đi theo Dương Tuyết Lỵ ra ngoài.

Khi Tần Vũ cũng chuẩn bị đi, Minh Thúc đột nhiên gọi anh lại.

"Tôi có lời muốn nói.

Có lời muốn nói với ngài." Tần Vũ được Minh Thúc gọi đến bên cạnh, ngồi xuống cạnh A Hương.

Hai người nhìn Minh Thúc, thấy ông nước mắt lưng tròng, giọng run run nói: "Thực ra từ lúc vào núi Kích Lôi, tôi đã biết sẽ xảy ra những chuyện này, tất cả đều là ý trời, đều không thoát được ý trời." "Cha, đừng nói những lời này, anh Tần sẽ đưa chúng ta ra ngoài, đợi chúng ta ra ngoài rồi, cha sẽ khỏe lại ngay thôi." Minh Thúc nấc nghẹn một tiếng, nắm chặt lấy cổ tay A Hương.

A Hương khựng lại, cũng nắm chặt lấy tay ông.

Cô đang khóc, nghe Minh Thúc nói giọng tha thiết: "Cha biết cha sắp chết rồi, cha nhận mệnh, nhưng con phải sống, người cha không

yên tâm nhất là con." Nói rồi, Minh Thúc nhìn về phía Tần Vũ, hai mắt đẫm lệ.

"A Hương đứa trẻ này rất ngoan, ngài nhất định phải hứa với tôi, nhất định phải giúp tôi chăm sóc nó thật tốt." Tần Vũ không do dự một giây, đưa tay nắm lấy tay A Hương.

"Minh Thúc yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đối xử với cô ấy như em gái ruột." Minh Thúc nghe xong, trong lòng an ủi hơn nhiều.

Ông nhẹ nhàng gật đầu, đang định nhắm mắt thì trong mắt lại lóe lên một tia sáng quỷ dị.

Đột nhiên, Minh Thúc bật dậy, đưa tay định cướp lấy Phượng Hoàng đảm trong lòng Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy, quát lớn một tiếng "lão già khốn kiếp", liền phản tay đè ông ta xuống đất.

Bàn Tử và những người khác nghe thấy động tĩnh quay lại đại sảnh, thấy Minh Thúc bị đè dưới đất, miệng đang chửi rủa.

Đến gần nghe, mới biết ông ta đang chửi.

"Hai người các người đừng hòng giết tôi làm tế phẩm!

Tôi nghe thấy hết rồi, nghe rõ một một, tên béo này muốn giết tôi đúng không!

Tôi sẽ không để các người được như ý đâu!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: "Hay cho một gã, ra là nãy giờ đều diễn kịch cho chúng ta xem!" Bàn Tử có chút tức giận nói: "May mà Tần gia ra tay nhanh, không thì Phượng Hoàng đảm đã bị lão già này lấy mất rồi!" "Phì!

Đừng tưởng tôi không biết ý đồ của các người, không phải muốn lấy tôi làm tế phẩm sao?" Minh Thúc nghiến răng nói.

"Tôi chỉ nói vậy thôi, không phải Tần gia chưa đồng ý sao?" Bàn

Tử chống nạnh, hừ lạnh nói: "Vừa nãy tôi nói vậy, đều là dựa trên tiền đề lão sắp thành người thực vật, dù sao ra ngoài cũng không chữa được, chi bằng xả thân cứu chúng tôi!" "Bây giờ thân thể tôi không sao, các người lại muốn lấy tôi làm tế phẩm!" Minh Thúc cười lạnh, ngũ quan vặn vẹo đến biến dạng.

"Phì!

Thân thể tôi có tốt hay không, tôi không biết sao?

Các người chắc chắn muốn lấy tôi làm tế phẩm!" Bàn Tử bị ông ta nói đến có chút tức giận, xắn tay áo lao tới.

"Tần gia, chúng ta đừng nói nhảm với lão nữa!

Nếu lão đã không tiếc cái mạng già này, vậy thì chúng ta ra tay thôi!" Bàn Tử vừa nói vậy, thật sự dọa được Minh Thúc.

Sống chung bao nhiêu ngày.

Minh Thúc biết rõ con người của Bàn Tử, là loại cứng mềm đều không ăn.

Loại người này, làm gì cũng không dễ đối phó. 46.

Lúc này, thấy Bàn Tử vung xẻng công binh lên dí vào đầu mình, Minh Thúc sợ đến toàn thân run rẩy, lắp bắp nói: "Đừng động thủ, vạn lần đừng động thủ, chúng ta có chuyện thì từ từ nói, đừng tức giận." Minh Thúc không muốn chết, không muốn vì mạng sống của người khác mà trở thành tế phẩm.

Cái gọi là người không vì mình trời tru đất diệt.

Ông ta không phải là anh hùng cứu người.

Vừa nãy trong lúc mơ màng, ông ta nghe được cuộc nói chuyện của mọi người, rằng Bàn Tử muốn mạng của ông ta.

Nếu đã vậy, chi bằng tất cả cùng chết ở đây!

Minh Thúc vì suy nghĩ quá cực đoan, nên mới giả vờ trăng trối, muốn giữ chân Tần Vũ, muốn lấy đi Phượng Hoàng đảm.

Ai ngờ Tần Vũ lại nhìn thấu, chế ngự ông ta trên đất.

Đúng là tài, tài ở chỗ rơi vào tay Tần Vũ này!

Chương 214

Lúc này, Minh Thúc đột nhiên cầu xin: “Chúng ta đều bị nguyền rủa, cũng là những người đáng thương đồng bệnh tương liên...

Tôi biết mọi người đều không muốn chết, cũng biết phải có một người hy sinh làm tế phẩm thì những người khác mới có thể sống sót.” Tần Vũ nghe vậy, luôn cảm thấy Minh Thúc có chút âm dương quái khí, liền hỏi: “Ông muốn nói gì?” “Đừng vội!

Tôi nói... hay là giết A Hương đi.” Lời này vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Đặc biệt là A Hương, không dám tin nhìn Minh Thúc.

Mình có nghe nhầm không?

Người thân duy nhất của mình, cũng là người tốt với mình nhất, lại đề nghị mình đi chết?

A Hương toàn thân run rẩy, môi run đến không nói nên lời.

Lúc này, Minh Thúc lại mở lời: “A Hương cũng đừng trách ta, ta vất vả nuôi con lớn thế này, cũng đến lúc báo ơn rồi.” Tần Vũ nhìn thấu Minh Thúc. 47.

Con người này tâm tư cẩn mật, biết rằng để A Hương hiến tế là lựa chọn tốt nhất cho mình, nếu để những người khác hiến tế, có lẽ mình cũng không sống sót ra ngoài được.

Bởi vì họ là một phe với Tần Vũ.

Chỉ có A Hương là độc lập.

Nếu phải chết một người, Minh Thúc chỉ có thể chọn để A Hương đi chết.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh hét lên: "Đừng cãi nữa, không còn nhiều thời gian đâu." Tần Vũ quay đầu lại, nhìn cái bát thủy tinh ở góc, trong bát đã tích tụ được hai phần ba cát.

Cát đang chảy đi, có nghĩa là thời gian không còn nhiều.

Khi bát bị lấp đầy, nếu không tìm được tế phẩm, thì không ai sống sót được.

Thấy mọi người không nói gì, Minh Thúc vội nói: "Mau đưa ra quyết định đi!

Không còn nhiều thời gian đâu, các người cũng không muốn chết ở đây chứ?" Tần Vũ hoàn hồn.

Lạnh lùng nhìn Minh Thúc, nói: "Đúng là hổ dữ không ăn thịt con." A Hương ở bên cạnh khóc đến không thành tiếng.

Lúc này cô bị đả kích sâu sắc, ngay cả nói cũng không nói được, chỉ có thể khóc nức nở.

Tần Vũ cũng hiểu, dù sao vào thời khắc sinh tử, bị người thân nhất phản bội, chuyện này xảy ra với ai cũng khó có thể chịu đựng được.

Bàn Tử giơ xẻng công binh lên.

Dí nó vào cổ Minh Thúc.

Bàn Tử tức đến mặt đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên.

Minh Thúc thấy vậy, sợ đến toàn thân run rẩy.

Mở lời nói: "Tôi cũng là vì mọi người thôi, mau đưa ra quyết định đi." "Mẹ kiếp!

Tâm tư của lão già này thật độc ác!

Nếu cứ khăng khăng giết A Hương, thì có khác gì cầm thú?

Tuy mày không có lương tâm, nhưng tao sẽ không làm chuyện táng tận thiên lương như vậy!" Lời trách mắng của Bàn Tử, không những không làm Minh Thúc xấu hổ, ngược lại còn khiến đối phương càng thêm kiên định nói: "Mọi người đều vì muốn sống!

Tôi cũng bị nguyền rủa, không phải sao, đến tế đàn này, cũng là vì muốn sống, tôi có sai sao?!" "Mẹ kiếp, mày còn có lý à?" Bàn Tử đang định lao lên đánh, ai ngờ lúc này, Tần Vũ quát lên: "Đừng cãi nữa, chúng ta rút thăm sinh tử, nghe theo số trời vậy." "Sống chết do mệnh, như vậy là công bằng rồi chứ?" Bàn Tử nghe vậy, buông tay ra, vỗ ngực nói: "Tôi đồng ý!

Sống chết có số, phú quý do trời!

Chúng ta rút thăm!

Ai xui xẻo thì người đó đi chết!" Minh Thúc thấy vậy, lòng không cam, nghiến răng nói: "Vận khí của tôi trước giờ vẫn tốt, có thể rút thăm cùng các người." Nói đến đây, ông ta dừng lại.

Đột nhiên quay đầu nhìn A Hương và Dương Tuyết Lỵ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đang ôm A Hương đang khóc nức nở để an ủi.

Hai người đối diện với ánh mắt hung ác của Minh Thúc, liền biết chuyện không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Minh Thúc đưa ra một yêu cầu, rút thăm cũng phải năm người cùng rút.

A Hương nhìn Minh Thúc trước mặt, chỉ cảm thấy thật xa lạ.

Yêu cầu năm người cùng rút thăm, không phải trong lòng ông ta mong mình đi chết sao?

Chẳng lẽ đây là thử thách của nhân tính?

Chương 215

Trước sinh tử, ai cũng sẽ như vậy sao?

Bàn Tử nghe vậy, liền tức giận nói: "Đến lượt mày đưa ra yêu cầu à?" Minh Thúc không dám đối đầu với Bàn Tử, đành phải rút lại yêu cầu vừa rồi.

Tần Vũ thấy không còn nhiều thời gian, bèn vội vàng tìm dụng cụ để rút thăm.

Ai ngờ trong lúc tìm đồ, Dương Tuyết Lỵ cũng đứng ra, cũng muốn tham gia rút thăm.

Bàn Tử cảm thấy cô có chút điên rồi, nhưng Dương Tuyết Lỵ vẫn kiên quyết như vậy.

Tần Vũ hiểu tính cách của cô, cố chấp đến chết, có một bộ quy tắc riêng, nên liền đồng ý.

Do vật tư có hạn, địa điểm hạn chế, họ chỉ lấy được vài cành cây khô, bẻ thành những đoạn có độ dài khác nhau.

"Thế này, chúng ta lần lượt rút thăm, ai rút được que ngắn nhất, thì nghe theo số trời đi làm tế phẩm." Minh Thúc gật đầu, hô lên: "Được!

Tôi muốn rút đầu tiên!" Nói rồi, đang định ra tay, lại bị Bàn Tử gạt đi.

Tần Vũ giải thích: "Chúng tôi rút xong rồi, ông rút cũng như nhau cả thôi." Minh Thúc thấy hai người cứng rắn, đành phải đồng ý.

Mấy người nhanh chóng rút xong, đến lượt Minh Thúc thì căng thẳng đến toàn thân run rẩy.

Tần Vũ đứng gần, nên có thể thấy rõ mồ hôi trên mặt ông ta.

Minh Thúc đưa tay ra, nhận lấy cành cây trong tay Tần Vũ.

Chưa kịp xem, Bàn Tử và những người khác đã đưa cành cây trong tay mình ra.

Lúc này, Bàn Tử nói: "Đến lượt lão già rồi!

Nhanh lên!" Minh Thúc mặt trắng bệch, đột nhiên bật dậy, chạy về phía hang đá sau lưng.

Thấy vậy, Bàn Tử vội đuổi theo.

Mọi người nhìn lại xuống đất, cành cây Minh Thúc làm rơi, chính là que ngắn nhất.

"Lão già!

Nghe theo số trời đi!" Minh Thúc co giò chạy, hoàn toàn không để ý đến mọi người.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức đứng dậy hét lên: "Nhanh!

Mau bắt lấy ông ta!

Đừng để ông ta chạy mất!" Thực ra nên trói Minh Thúc lại làm tế phẩm từ sớm, nhưng để A Hương và Dương Tuyết Lỵ không bị gánh nặng tâm lý, Tần Vũ đành phải dựng lên một vở kịch.

Cành cây, rút thăm, tất cả đều nằm trong sự kiểm soát của Tần Vũ.

Bàn Tử đè Minh Thúc xuống đất.

Minh Thúc không ngừng giãy giụa, ngũ quan méo mó xộc xệch, vội nói: "Hai vị lão gia!

Tôi không phục!" "Không phục?

Không phục cũng phải phục!

Ngoan ngoãn làm vật tế đi!" Vừa dứt lời, cả sảnh tế đàn đột nhiên tối sầm.

Dương Tuyết Lỵ giật mình, bất giác nhìn về phía bát thủy tinh ở góc phòng.

Cát trong bát gần như đã đầy!

"Thôi rồi!

Không còn thời gian!

Phải làm nhanh lên!" Bàn Tử nghe vậy, đang định một dao kết liễu Minh Thúc thì lão ta đột nhiên co chân, đá trúng hạ bộ của Bàn Tử.

Trong phút chốc, Bàn Tử đau đến không kêu thành tiếng, đầu óc trống rỗng.

Nhân lúc Bàn Tử đang ôm hạ bộ, Minh Thúc co giò bỏ chạy.

Đúng lúc này, mạch tinh thể trên xà nhà đột nhiên tối sầm, cả đại sảnh chìm vào bóng tối.

Xung quanh tối đen như mực, nhưng không đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón.

Mơ hồ, Tần Vũ vẫn có thể thấy được bóng người, chỉ là hơi mờ ảo.

Bỗng, bên cạnh vang lên một tiếng "bịch", không biết ai đã ngã xuống đất.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, lại thấy người đó sợ hãi bật dậy khỏi mặt đất, chạy sang bên cạnh.

Chương 216

Tần Vũ chợt hiểu ra, chỉ có Minh Thúc mới không dám lên tiếng trong tình huống này mà chạy loạn khắp nơi.

Thế là Tần Vũ liền đuổi theo.

Nào ngờ lúc này, trên đỉnh vòm vang lên những tiếng "rắc rắc" kỳ lạ.

Tần Vũ dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên đỉnh vòm là những khối tinh thể, trong bóng tối tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo.

Tinh thể?

Tinh thể ở đâu ra?

Hắn nhớ rõ ràng trên đỉnh vòm của đại sảnh không hề có những khối tinh thể thừa ra này.

Tần Vũ nhìn kỹ lại, kinh ngạc phát hiện những khối tinh thể này dường như đang mọc dài ra từ vách băng!

Tốc độ mọc của chúng rất nhanh, chỉ trong vài giây, khối tinh thể đã lớn bằng đầu của Tần Vũ.

Tinh thể có xu hướng vươn xuống dưới, giống như những mũi băng trùy sắc bén vô cùng, không khí xung quanh như ngưng đọng lại, tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo âm u.

Hơi lạnh thấm vào cơ thể, khiến Tần Vũ không khỏi rùng mình.

Lúc này, vai Tần Vũ bị ai đó vỗ.

Hắn quay người lại, liền nghe thấy giọng Bàn Tử vang lên: "Tần gia, cuối cùng tôi cũng tìm thấy ngài rồi!

Lão Minh Thúc đó đúng là đồ chó má!

Dám chơi trò bẩn với ông đây!" Khi đó, Dương Tuyết Lỵ cũng đi đến bên cạnh hai người.

Dương Tuyết Lỵ vừa rồi thấy Tần Vũ nhìn lên đỉnh vòm, nên cũng nhìn theo, và cũng phát hiện ra những khối tinh thể đang không ngừng mọc dài ra.

Không chỉ vậy, cô ấy còn có một phát hiện khác.

Cô vỗ vai hai người, chỉ lên đỉnh vòm, hạ giọng nói: "Nhìn kia?" Tần Vũ ngẩng đầu lên, thấy một bóng đen khổng lồ, lướt qua vách băng nhanh như gió.

Nơi bóng đen đó đi qua đều phát ra âm thanh như sấm rền.

Không chỉ vậy, những tinh thể bị bóng đen lướt qua, ánh huỳnh quang trên thân chúng đều tự động tắt ngấm, khiến cho đại sảnh trước mắt ngày càng tối.

Điều này làm cho tế đàn vốn đã quỷ dị lại càng thêm ma quái.

Mấy người nhìn bóng đen, chỉ cảm thấy toàn thân ngột ngạt, một cảm giác hoảng sợ không tên ập đến, khiến họ thở không ra hơi.

Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, cất tiếng hỏi: "Tần gia, đó là thứ quái gì vậy?

Bóng ma à?

Là tà linh bị phong ấn trong đá sao?" Tần Vũ vừa nghe đến đá, liền nghĩ đến con đường đá kỳ dị trước đó.

Dấu tay khổng lồ trên con đường đá đó, bây giờ vẫn còn hiện rõ mồn một.

Thấy Tần Vũ không nói gì, Bàn Tử sốt ruột: "Nếu đúng là tà linh, đợi nó chui ra khỏi đá, chẳng phải chúng ta chết chắc rồi sao?" Lúc

này, Bàn Tử mới nhớ đến Minh Thúc, trong lòng lập tức bốc hỏa.

"Bà nội nó, lão già chết tiệt kia mau ra đây cho ta!

Đừng tưởng ông đây không biết ngươi ở đâu!

Đợi Bàn gia gia ta bắt được ngươi, ta nhất định sẽ lột da ngươi!" Bàn Tử hét lớn, kết quả hiển nhiên là không có ai đáp lại.

Tần Vũ không khỏi hừ lạnh một tiếng, Minh Thúc đúng là một con cáo già!

Đúng lúc này, trước mặt hắn lóe lên một bóng người.

Tần Vũ thấy thân hình đó trông giống Minh Thúc, liền lao tới, một cước đạp lão ta ngã sóng soài trên đất.

Minh Thúc ngã xuống, mặt bị sỏi cát trên đất cào cho một mảng máu lớn.

Lão ta sợ đến trắng bệch mặt, khóc la như quỷ.

Bàn Tử thấy vậy, liền ngồi phịch lên xương sườn của lão ta, đè chặt xuống đất.

"Rắc!

Rắc!

Rắc!" Minh Thúc hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó liền lả đi.

Mấy người thấy vậy, trong lòng không khỏi hả hê.

Chương 217

Cái eo của Bàn Tử nặng như vậy, không gãy mấy cái xương sườn mới lạ!

Bàn Tử cũng nhờ đó mà xả được một hơi bực tức, quát: "Nằm im cho gia gia ta!

Ngoan ngoãn làm vật tế đi!" Lúc này Minh Thúc đã không còn ý muốn chống cự.

Bàn Tử đang chuẩn bị đưa lão ta vào giữa tế đàn, nào ngờ lại bị Dương Tuyết Lỵ cản lại.

"Sao vậy?

Chúng ta không mau hoàn thành tế tự sao?" Dương Tuyết Lỵ sắc mặt trầm xuống, mày nhíu chặt, hạ giọng nói: "Không kịp nữa rồi, đã quá thời gian, bát thủy tinh đã bị cát lấp đầy." Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt đại biến, căng thẳng nói: "Muộn rồi?

Sao lại muộn được?" "Bây giờ giết Minh Thúc cũng không còn ý nghĩa gì lớn nữa, chúng ta đã muộn rồi." Vừa dứt lời, A Hương ở không xa đột nhiên hét lên.

Mọi người mang theo Minh Thúc chạy tới, thấy cô bé đang đứng bên hai hồ nước.

Trên mặt hồ lãng đãng một lớp sương mù, A Hương chỉ vào đó và hét lớn: "Mau nhìn khói đá bên trong!" Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía đó.

Nhờ ánh huỳnh quang mờ ảo xung quanh, Tần Vũ thấy những làn khói trắng đó đang từ từ hạ thấp độ cao.

Lúc này, hắn mới để ý đến mảng bóng đen lớn trên đỉnh đầu.

So sánh cả hai, hắn kinh ngạc phát hiện bóng đen trên đỉnh đầu cứ mở rộng ra một chút, thì khói đá bên dưới lại mỏng đi một chút.

Trước đây không ai để ý đến điều này, nhưng nhìn vào độ cao của sương mù hiện tại, nó đã thấp hơn trước khoảng một mét.

Và bây giờ nó vẫn đang không ngừng giảm bớt, dần dần trở nên loãng đi.

"Thứ gì vậy, để tôi xem nào!" Bàn Tử chen lên, đúng lúc đó, Minh Thúc ở phía sau đột nhiên giơ tay lên, đấm mạnh một phát vào sau lưng Tần Vũ!

Tần Vũ giật mình, liền thấy Minh Thúc như con sói đói vồ mồi lao tới.

Trong ánh sáng lờ mờ, hắn thấy Minh Thúc nhe răng trợn mắt, khuôn mặt méo mó hét lớn: "Tao chết, cũng phải kéo theo một đứa chết đệm!" Tần Vũ dừng bước, với tốc độ nhanh như chớp, đẩy một phát lão ta vào trong hồ nước!

"Phùm!" Minh Thúc rơi xuống đáy nước, không kịp kêu la mấy tiếng đã chìm hẳn xuống, không thấy tăm hơi.

A Hương bị dọa cho giật nảy mình, trốn vào lòng Dương Tuyết Lỵ.

Tần Vũ phủi tay, cười lạnh nói: "Lão cáo già này mà cũng định tính kế ta à?" Bàn Tử thấy vậy, liền hùa theo: "Đáng đời!" Đúng lúc này, A Hương đột nhiên hét lớn: "Mau nhìn trong nước kìa!

Hình như có thứ gì đó đang trồi lên!" Bàn Tử bị dọa cho toàn thân run rẩy, thầm nghĩ, lão Minh Thúc chìm xuống sao lại nổi lên nhanh thế?

Hồ nước sâu như vậy, nổi lên cũng phải là thủy quỷ rồi.

Đợi lớp khói đá bên trên tan đi, để lộ ra lớp khói đá dày đặc hơn ở tầng dưới.

Khi khói đá dần dần hạ thấp, cảnh tượng trong hồ nước dần hiện ra trước mắt mọi người.

Dưới làn sương mù, đầu tiên lộ ra một cái đầu người, sau đó là những cái đùi và cánh tay.

Những xác khô này đều trần truồng, da dẻ toàn thân tím tái đen kịt.

Tần Vũ nhìn xuống, bên trong có vô số xác khô đang nổi lên.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chợt hiểu ra: "Đây hẳn là những thi thể bị ném vào đây sau nghi thức tế tự, do năm tháng tích tụ, thi thể trong này đã chất thành núi, sắp ngập cả mặt nước." Trước đây không phát hiện ra, chẳng qua là vì trên mặt hồ tụ tập một lớp sương mù dày đặc.

Những thi thể này đã được xử lý đặc biệt, nên có thân thể bất hoại, ngủ yên dưới lòng đất.

Tần Vũ bật đèn pin mắt sói, phát hiện dưới hồ nước dường như có một đường hầm.

Đường hầm đó không nhỏ, đầu kia không biết dẫn đi đâu.

Nếu muốn đi vào, thực ra có thể dẫm lên những xác khô này để đi qua.

Nhưng có chút ghê rợn.

Tần Vũ thử trước, từ từ dẫm lên xác khô.

Trải qua ngàn năm, thịt trên mặt những xác khô đó vẫn rất đàn hồi, lúc dẫm xuống, Tần Vũ còn tưởng mình đang dẫm lên một cục bông.

Thấy Tần Vũ xuống không có việc gì, Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Có lẽ do hơi căng thẳng, lúc xuống không nắm chắc dây thừng, chân lại dẫm phải sọ não trơn tuột của một xác khô.

"Xoẹt" một tiếng, Bàn Tử liền ngã nhào.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy hắn ngã sõng soài trong đống xác khô dày đặc, cả khuôn mặt đều áp lên đó.

Bàn Tử vừa rên rỉ, vừa ngẩng đầu.

Nào ngờ vừa mở mắt ra, đã thấy một khuôn mặt thi thể nữ khổng lồ!

Chương 218

"Mẹ ơi!" Bàn Tử bị dọa cho nhảy dựng tại chỗ, trốn sau lưng Tần Vũ.

"Tần gia, dọa chết tôi rồi, thứ quỷ quái gì vậy." Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy trên khuôn mặt khô quắt của thi thể nữ có hai hốc mắt đen ngòm, miệng há to, bên trong thè ra một cái lưỡi màu nâu sẫm.

Bàn Tử thấy vậy, nhớ lại lúc vừa ngã xuống, miệng của mình đã chạm vào một thứ gì đó mềm mềm.

Chẳng lẽ đó là môi của thi thể nữ kia?

Nghĩ đến đây, Bàn Tử chỉ cảm thấy trong dạ dày một trận cuộn trào.

Giây tiếp theo, hắn quay sang một bên, không nhịn được mà nôn khan.

Tần Vũ một bên vỗ lưng hắn, một bên quan sát khuôn mặt của thi thể nữ.

Tuy khuôn mặt đó cực kỳ đáng sợ, nhưng hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn nhìn chằm chằm một lúc lâu, mãi cho đến khi Dương Tuyết Lỵ cũng từ miệng hồ bò xuống, Tần Vũ mới đột nhiên tỉnh ngộ.

"Không đúng!

Những xác khô này đều không phải vật tế!" Dương Tuyết Lỵ hơi sững sờ, nghi ngờ hỏi: "Dựa vào đâu?" Tần Vũ chỉ vào mắt của thi thể nữ, đáp: "Da của cô ta không hề bị lột đi." Bàn Tử hơi dừng lại, nói: "Hình như đúng thật, bọn họ đều không mặc quần áo!" Tần Vũ liếc hắn một cái, nói: "Không có quần áo là vì thời gian quá lâu, quần

áo đều bị mục nát thành tro rồi.” Bàn Tử cười hì hì hai tiếng, tiếp tục nói: “Tôi thấy những xác khô này hình như đều bị khoét mất mắt rồi!” Vừa dứt lời, Tần Vũ liền cắt ngang: “Không, chỉ là bị cắt mí mắt thôi.” Được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người vội vàng kiểm tra xác khô dưới chân.

Những xác khô này, từ xương lông mày trở xuống đều bị cắt mất mí mắt.

Tần Vũ nhớ lại những bức bích họa về nghi thức tế đàn.

Trong bức đầu tiên, tế sư đè đầu nô lệ, dùng vật sắc nhọn rạch từ trán xuống.

Ban đầu hắn đã hiểu lầm là phải cắt toàn bộ da, vì nhìn thấy hình vẽ thi thể trong máng đá.

Trong bức họa đó, tế sư bế thi thể đặt vào máng đá, thi thể bên trong rất mờ ảo, khiến hắn trước đó lầm tưởng là thi thể toàn thân đẫm máu, từ đó cho rằng nghi thức tế lễ này cần phải lột toàn bộ da người.

Nhưng bây giờ xem ra, thi thể đó hẳn chỉ là đại diện cho chủ nhân của nhãn cầu, tức là vật tế.

Những vật tế này sau khi chết sẽ bị vứt bỏ, trải qua hàng trăm hàng ngàn năm, thế nên mới hình thành số lượng kinh người ở đây.

“Theo lời Tần gia, tế tự chỉ lột mí mắt thôi sao?” Tần Vũ gật đầu, nói: “Đúng vậy, chỉ cần hiến tế một đôi mắt đã bị Quỷ động đồng hóa, là có thể giải trừ lời nguyền trên người chúng ta!” So với việc giết người, hiến tế một đôi mắt tốt hơn nhiều.

Lúc này, khói đá xung quanh ba người đã loãng đến gần như không còn, ánh huỳnh quang của mạch tinh thể trong đại sảnh cũng trở nên vô cùng mờ mịt.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy bóng đen khổng lồ trong vách băng đang không ngừng vặn vẹo kéo dài.

Bóng đen trải ra toàn thân, hình dạng đó không thể nhận ra là người hay vật gì khác.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hét lên: "Tế đàn sắp sụp rồi, không thể ở đây được nữa!

Chúng ta phải đi nhanh lên!" Vừa dứt lời, Tần Vũ liền nghe thấy tiếng nước chảy từ hai bên.

Hắn nhìn xung quanh, thấy trong một khối mạch tinh thể không xa có một cái hang nước nhỏ.

Nước trong hang đều bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, Tần Vũ men theo dòng nước nhìn lên, thấy một bóng hình quen thuộc.

Chỉ thấy phía trên hang nước, có một con giao hoa văn mà hắn từng thấy ở hồ Phong Thực đang nằm đó.

Con giao hoa văn mắc cạn trên vách động, hai mang cá phập phồng, miệng há lớn không ngừng sủi bọt máu.

"Tần gia đừng nhìn nữa!

Chúng ta mau đi thôi!

Hang động sắp sụp rồi!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, một tay nắm lấy cánh tay Tần Vũ.

Nào ngờ lúc này, Tần Vũ lại hất tay hắn ra, chạy thẳng về phía hang nước.

Mấy người có chút bất ngờ trước hành động của Tần Vũ, kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy Tần Vũ ở bên cạnh hang nước, đưa tay tóm lấy con giao hoa văn kia.

Con giao hoa văn bị Tần Vũ xách ra, giãy giụa trong tay hắn hai cái rồi tắt thở.

Lúc này, miệng nó phun ra một ngụm máu tươi. 48.

Tần gia sững sờ, thấy trong miệng nó đột nhiên nhả ra hai viên châu, vừa vặn lăn vào lòng bàn tay anh.

Hai viên châu đó tuy dính máu, nhưng Tần Vũ liếc mắt đã nhận ra.

Rõ ràng là nhãn cầu Quỷ Mẫu!

Mọi người nhìn hai viên nhãn cầu, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Chương 219

Bàn Tử không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe Dương Tuyết Lỵ bên cạnh kích động nói: "Tốt quá rồi!

Không có gì thích hợp hơn thứ này để làm vật tế!" Tần Vũ gật đầu, nói: "Không sai!

Thứ này vừa hay có thể làm vật tế, lời nguyền của chúng ta sắp có thể giải trừ rồi!" Lúc này, Bàn Tử mới vỡ lẽ: "Hả?

Có thể bắt đầu nghi thức tế tự rồi sao?

Vậy là chúng ta được cứu rồi!" A Hương liên tục gật đầu, nói: "Đúng vậy!

Chúng ta mau bắt đầu nghi thức tế tự đi!

Biết đâu có thể khiến nơi này khôi phục lại như cũ." Mọi người mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn Tần Vũ cầm hai viên nhãn cầu, đi về phía sảnh tế đàn.

Nào ngờ lúc này, xác khô dưới chân mọi người đột nhiên động đậy.

Bàn Tử giật nảy mình, vội cúi đầu kiểm tra.

Trong khoảnh khắc cúi đầu, một bóng đen vụt qua trước mặt, lao thẳng vào mắt hắn!

"Đi chết đi cho tao!" Bàn Tử bị ai đó đánh một gậy vào đầu, ngã nhào xuống đất.

Đợi khi mở mắt ra, tỉnh táo lại, hắn thấy Minh Thúc đang nhe nanh múa vuốt lao tới!

"Khá lắm!

Lão già này chưa chết hẳn!" Nghe thấy tiếng động, Tần Vũ quay người lại, thấy Minh Thúc lao về phía A Hương.

Hai người ngã nhào lên đống xác khô, lăn lộn mấy vòng.

Minh Thúc không biết từ đâu lôi ra một con dao găm, giơ lên thật mạnh, nhắm thẳng vào trán A Hương.

"Tất cả đừng hòng thoát!

Muốn chết, cũng phải chết chung!" A Hương sợ đến mức hoàn toàn đứng hình tại chỗ, căn bản không biết phản kháng.

Có lẽ lúc này, cô càng không muốn phản kháng.

Dù sao đối phương cũng là Minh Thúc đã nuôi nấng cô bao nhiêu năm.

Nhưng trong lòng Minh Thúc lại không nghĩ như vậy, lão ta chỉ tìm một người chết đệm cùng mà thôi!

Khoảnh khắc dao găm hạ xuống, Tần Vũ một cước đá tới.

Cú đá đó đi, suýt nữa đã đá bay não của Minh Thúc ra ngoài!

Mọi người sững sờ, thấy Minh Thúc lăn xuống dưới núi xác khô, giãy giụa hai cái rồi không còn tiếng động.

Bàn Tử thở phào một hơi, nói: "Lão cáo già, sức sống cũng quá ngoan cường rồi!

Chết cũng chưa chết hẳn, trước khi chết còn phải dọa ta một phen!" Tần Vũ đỡ A Hương từ dưới đất dậy.

"Em không sao chứ?" A Hương lắc đầu, vội nói: "Anh Tần, mau đi hoàn thành nghi thức đi!" Nói rồi, cô vẫn còn sợ hãi liếc nhìn thi thể của Minh Thúc.

Toàn thân Minh Thúc đã bị nghiền nát như bùn, tuy bề ngoài không

có vết thương lớn, nhưng bên trong đã không còn ra hình dạng gì, mềm oặt, chắc hẳn bên trong đều đã nát bấy.

Tần Vũ đang định đi lên, lại kinh ngạc phát hiện dưới thi thể nát như bùn của Minh Thúc, tầng tinh thể trên mặt đất đột nhiên biến thành màu đen.

Màu sắc đó phảng phất như thấm ra từ lòng đất, trông như mực tàu, đang từ từ lan rộng, từ từ di chuyển về phía hắn.

Tần Vũ bỗng cảm thấy không ổn, ngẩng đầu nhìn toàn bộ sảnh tế đàn.

Quả nhiên, tầng tinh thể trong đại sảnh đã có một nửa biến thành màu đen.

Lúc này, A Hương bên cạnh kinh hãi hét lớn: "A!

Anh Tần mau nhìn cha nuôi em!" Mọi người sững sờ, lần lượt nhìn xuống dưới núi xác khô.

Chỉ thấy thi thể của Minh Thúc, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang mục rữa và biến thành màu đen.

"Sao lại thế này, thi thể của cha nuôi em bị ngã nát, cũng không đến nỗi biến thành màu đen chứ." Dương Tuyết Lỵ ôm lấy A Hương đang sợ hãi, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ.

"A Hương muội muội, thi thể của cha nuôi em hẳn là đã chạm vào loại tầng tinh thể màu đen đó, nên mới biến thành như vậy." A Hương nghe vậy, hai mắt đỏ hoe, vậy mà lại khóc nấc lên.

Bàn Tử thấy vậy, khuyên nhủ: "Muội tử, vì một tên cặn bã như vậy mà khóc cái gì?

Hắn còn hận không thể kéo muội đi chết đệm, muội khóc vì hắn làm gì?" Bàn Tử không hiểu, nếu hắn có một người cha nuôi như vậy,

chắc chắn sẽ không vì hắn mà rơi một giọt nước mắt.

Thậm chí thấy hắn chết rồi, còn phải vui mừng một lúc nữa!

Có lẽ con gái là vậy, lòng dạ quá mềm yếu.

Chương 220

Bàn Tử thở dài một hơi, an ủi: "A Hương muội muội đừng quá đau lòng, loại người như vậy chết rồi, không đáng để muội vì hắn mà khóc lóc." A Hương nấc nghẹn mấy tiếng, cuối cùng cũng ngừng khóc.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện xung quanh đều đã biến thành tinh thể đen như mực.

"Mau đi!" Mấy người lùi lại, đến miệng hang nước nơi con giao hoa văn xuất hiện lúc đầu.

Hang nước này nằm trong một vũng nước không lớn giữa tầng tinh thể, đường kính nhỏ, bên dưới lại rất sâu.

Nếu không có bình dưỡng khí, con người không thể nào bơi ra được.

Nhưng dù có bình dưỡng khí, đường nước trong hang không rõ ràng, cũng có khả năng sẽ bị lạc trong đó, từ đó không tìm được lối ra, cuối cùng chết vì hết dưỡng khí.

Mắt thấy những tinh thể đen kia từ từ lan ra, mọi người không còn đường lui, đành phải nhảy vào trong hang nước.

Trong khoảnh khắc người cuối cùng nhảy vào, toàn bộ động quật tế đàn đã hoàn toàn bị vật chất màu đen trong tầng tinh thể nuốt chửng.

Mọi người nhảy vào hang nước, vốn tưởng rằng cũng phải chờ chết.

Nhưng lúc này, Tần Vũ bơi ở phía trước nhất đột nhiên chạm vào một khối kết tinh thể.

Khối kết tinh thể đó khá lớn, có một nửa lộ ra ngoài mặt nước, tạm thời có thể cho mấy người Tần Vũ trú nạn.

Mọi người ở bên cạnh khối kết tinh thể, đã mệt đến thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch.

Bàn Tử hít từng ngụm lớn không khí loãng trong hang nước, mặt đầy hoảng sợ nói: "Tần gia, bây giờ chúng ta làm sao đây?" Tần Vũ bây giờ một là không có thức ăn, hai là không có đường lui.

Dù tạm thời trốn được sự ăn mòn của những tinh thể đen bên ngoài, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị kẹt chết ở đây.

Ở trong không gian chật hẹp này, nếu không hành động nữa, chẳng khác nào chờ chết.

Tần Vũ không trả lời Bàn Tử.

Bàn Tử biết tình thế hiện tại đặc biệt, nên cũng ngậm miệng lại.

Trong hang nước, một mảnh tĩnh lặng chết chóc, nỗi sợ hãi về cái chết bao trùm lên đầu mọi người.

Chẳng mấy chốc, bên trong tối đen như mực.

Tần Vũ lấy đèn pin mắt sói ra, cố ý tìm đèn soi trên mũ bảo hiểm leo núi.

Sau khi bật tất cả đèn lên, ánh sáng so với bóng tối xung quanh có vẻ yếu ớt.

Nhưng ít nhất như vậy, có thể khiến người ta cảm thấy một chút an tâm trong tuyệt vọng.

Tần Vũ nhìn dòng nước xung quanh, chìm vào suy tư.

Bàn Tử là kẻ lắm lời, không nhịn được mở miệng nói: "Mẹ kiếp, lần này thì hay rồi!

Chúng ta khó khăn lắm mới tốn bao công sức, tìm đủ cả Phượng Hoàng Đảm và mắt thủy tinh, mắt thấy sắp giải được lời nguyền rồi, mẹ nó lại chậm một bước!" Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, nhưng không nói gì.

Bàn Tử đột nhiên nghĩ đến lão cáo già Minh Thúc, càng tức không chịu nổi.

"Đều tại Minh Thúc!

Đều tại lão già đó làm lỡ thời gian cầu sinh của chúng ta!" Vừa nghe tên Minh Thúc, A Hương lại nấc nghẹn.

Một mặt là vì Minh Thúc chết, mặt khác là ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này, cô tuyệt vọng khóc nức nở.

Bàn Tử nghe tiếng khóc của cô, chỉ cảm thấy trong lòng bực bội, không nhịn được quát lên một tiếng.

Nào ngờ vừa quát xong, A Hương liền hét lên một tiếng.

Bàn Tử cảm thấy giọng mình không đáng sợ đến thế, cũng không đến nỗi quát một tiếng mà làm con gái nhà người ta hét lên chứ?

Quay đầu nhìn lại, thấy A Hương chỉ vào mặt nước, lắp bắp nói: "Nhìn… Nhìn kìa!" Chỉ thấy trên mặt nước, đang trôi nổi một cái đùi của xác khô.

Cái đùi xác khô đó dính sát vào chân A Hương, mới khiến cô bé bị dọa nhảy dựng lên.

Bàn Tử thấy vậy, đưa tay vớt cái đùi đó từ trong nước ra, quay sang cười với A Hương nói: "A Hương muội muội, đừng sợ, chỉ là một miếng thịt thôi!" A Hương sợ hãi co người lại, trốn sau lưng Tần Vũ.

Bàn Tử tiếp tục đùa giỡn: "A Hương muội muội, đừng thấy cái

đùi này khô, nhưng nhìn da thịt vẫn còn nguyên vẹn này!

Em biết không?

Thịt cương thi đó!" A Hương cúi đầu, vùi mặt vào sau lưng Tần Vũ, khẽ hỏi: "Thịt cương thi… là thứ tốt sao?" "Cái này em không biết rồi?

Ăn thịt cương thi, có thể trường sinh bất lão đó!" A Hương bị dọa cho toàn thân run rẩy, vội nói: "Anh nói dối, thịt đó căn bản không ăn được." Bàn Tử vỗ ngực, tiếp tục đùa: "A Hương muội muội, anh sao có thể lừa em được?

Thịt cương thi nấu chín rồi, ngon lắm đó." Dương Tuyết Lỵ liếc hắn một cái, "Theo lời anh nói, anh ăn đi?" "…" "Được rồi, đừng đùa nữa, bây giờ cũng không phải lúc để đùa." Bàn Tử một cước đá xác khô đi, hai tay chống nạnh, nén một hơi nói: "Vậy bây giờ làm sao?

Tôi hòa hoãn không khí không được à?" "Đó mà gọi là hòa hoãn không khí, không dọa chết con bé nhà người ta đã là may rồi." Tần Vũ nắm lấy cánh tay đang không ngừng run rẩy của A Hương nói.

Chương 221

A Hương sợ hãi cúi đầu, không nói gì.

Thấy Tần Vũ đã lên tiếng, Bàn Tử liền không dám đùa nữa.

Thời gian từng chút một trôi đi, không khí trong hang nước ngày càng loãng, có nghĩa là thời gian còn lại cho Tần Vũ và mọi người không còn nhiều.

"Mẹ nó, chúng ta chẳng lẽ thật sự bị kẹt chết ở đây rồi sao?" Bàn Tử một cước đá vào vách đá của hang nước, tức giận đến mặt đỏ bừng.

Hang nước đột nhiên rung lên một cái, dọa mọi người giật mình.

Dương Tuyết Lỵ trừng mắt nhìn Bàn Tử, giọng cảnh cáo: "Đừng có làm bậy, đợi hang nước vỡ, chúng ta sẽ chết ngay lập tức." Bàn Tử nghe vậy, không cho là đúng nói: "Dù sao ở lại đây cũng là chờ chết, chỉ là chết nhanh hay chậm thôi." "Xem lời anh nói kìa, thật là tuyệt vọng." "Tôi không tuyệt vọng sao được?

Ở đây vừa không có thức ăn, vừa không có lối ra, chúng ta không phải đang chờ chết sao?" Vừa dứt lời, A Hương sau lưng Tần Vũ đột nhiên hét lớn: "A!

Anh Tần, mau nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo hướng A Hương chỉ, thấy ở miệng hang nước, trôi đến rất nhiều xác khô.

Xác khô trôi trong nước, với tốc độ chậm rãi tiến lại gần Tần Vũ và mọi người.

"Mẹ kiếp!

Đều tại Bàn Tử, những thứ này chắc chắn là lúc nãy hắn đá, rung động mà đến!" Bàn Tử mặt đầy oan ức nói: "Sao lại đổ cho tôi được?

Dù sao những xác khô này cũng không ăn thịt người, cứ để chúng nó trôi đi." "Nói thì không sai, nhưng những xác khô này chất đống ở đây, trông ghê quá." Mọi người nhìn A Hương, cô bé đã bị dọa đến có chút thần trí không rõ.

Bàn Tử nhún vai, một cước đá đống xác khô trước mắt, hừ lạnh nói: "Có gì mà sợ, năm đó…" Bàn Tử bắt đầu luyên thuyên kể chuyện năm xưa, những chuyện đó, phần lớn đều là khoác lác.

"Đủ rồi Bàn Tử, nếu muốn sống sót ra ngoài, thì mau ngậm miệng lại." Nghe giọng Tần Vũ nghiêm trọng, Bàn Tử vội vàng gật đầu, hỏi: "Tần gia, có cách ra ngoài rồi sao?" "Chúng ta ra ngoài là một chuyện, đừng quên mục đích lần này của chúng ta." Được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người mới nhớ đến lời nguyền.

Lần này là để hoàn thành tế tự, giải trừ lời nguyền.

Bây giờ đã biết quy trình của nghi thức tế tự, chỉ còn lại việc quay về tế đàn, hoàn thành nghi thức đó.

Nhưng mấu chốt là, đại sảnh bên ngoài đã bị tinh thể đen bao phủ.

Bất cứ vật gì tiếp xúc với tinh thể đen đều sẽ bị ăn mòn, Minh Thúc đã chết là minh chứng tốt nhất.

Bây giờ bị kẹt trong hang nước, làm thế nào để tránh tinh thể đen quay về tế đàn, hoàn thành nghi thức tế tự, mới là vấn đề Tần Vũ quan tâm nhất.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, nói: "Nếu chúng ta không giải trừ được lời nguyền trên người, dù sống sót ra ngoài được, cũng không có ý nghĩa gì." Tần Vũ gật đầu đồng tình: "Chúng ta đã đi rồi, muốn quay lại tế đàn rất khó, đây là cơ hội duy nhất còn lại cho chúng ta." Lời của hai người khiến mọi người nhận ra mấu chốt của vấn đề.

Dương Tuyết Lỵ nói không sai, dù thập tử nhất sinh sống sót ra

ngoài, đến lúc lời nguyền phát tác, cũng phải chết.

Mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

Bàn Tử trầm tư một lúc lâu, cắn răng nói: "Dù sao cũng là chết, không bằng chúng ta bây giờ quay lại, quay lại sảnh tế đàn kia!" Nói rồi, Bàn Tử liền định bò ra khỏi hang nước.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, vội vàng kéo hắn lại, gấp gáp nói: "Bàn Tử điên rồi à?

Bên ngoài toàn là tinh thể đen, sơ sẩy một chút là bị ăn mòn chết đó!" "Dù sao cũng là chết, tôi phải làm xong nghi thức đó trước đã, còn nhãn cầu Quỷ Mẫu thì sao?" Thấy Bàn Tử nóng như lửa đốt, Tần Vũ nắm lấy cánh tay hắn, quát: "Bây giờ đi lên như vậy là nộp mạng!" "Vậy làm sao?

Không thể để mọi người đều ở đây chờ chết chứ!" "Tôi đã nói rồi sao?

Tôi có cách rời khỏi đây." Mọi người sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ.

"Tần gia, bên ngoài hang nước toàn là tinh thể đen ăn thịt người, ngài có cách gì hay sao?" Mọi người không dám tin nhìn Tần Vũ, ra ngoài?

Làm sao ra ngoài được?

Tần Vũ nhàn nhạt cười, đưa tay chỉ vào những xác khô đang trôi nổi bên chân.

"Chúng ta có thể lợi dụng những thứ này để ra ngoài." "Hả?

Lợi dụng mấy cái xác khô rách nát này?" Mọi người nửa tin nửa ngờ, mắt trừng trừng nhìn Tần Vũ vớt một xác khô từ trong nước lên.

Tần Vũ đặt các xác khô, hết cái này đến cái khác, xếp chúng lại

với nhau, giống như những viên gạch lót đường.

Hắn đi trên những xác khô, từng chút một thăm dò về phía miệng hang nước.

Mọi người cảm thấy kinh ngạc, phương pháp này thật sự có thể!

Có xác khô lót đường, sẽ không tiếp xúc với tinh thể đen, như vậy cũng sẽ không có nguy hiểm, có thể từ từ quay lại sảnh tế đàn.

Tuy phương pháp này có chút tốn sức, nhưng trong tình hình hiện tại, đây là phương pháp tốt nhất.

Tần Vũ đang bận rộn di chuyển những xác khô, bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng "rắc rắc rắc".

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy đỉnh vòm dường như có dấu hiệu nứt ra.

Nhưng vì xung quanh quá tối, cũng không nhìn rõ tình hình bên trên.

Nhưng mọi người đều ý thức được sự căng thẳng, lần lượt theo sát Tần Vũ, đi về phía hang động bên ngoài.

Chương 222

Mọi người lần lượt tiến về phía trước, nhanh chóng ra khỏi hang nước.

Vừa ra ngoài, liền nghe thấy tiếng "rắc rắc" từ vách tinh thể xung quanh, giống như tiếng nghe được trong hang nước trước đó.

"Sao vậy?

Có thứ gì nứt ra à?" Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi.

Dương Tuyết Lỵ làm một động tác im lặng, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

"Rắc rắc rắc!" Âm thanh đó giống như đá kết tinh bị ép vỡ phát ra, từ tây sang đông, đột nhiên vang lên bên cạnh mọi người!

Đá kết tinh xung quanh cũng bị rung động.

Tần Vũ thậm chí cảm thấy, xác khô dưới chân cũng đang run rẩy, có lẽ vết nứt đã lan đến mặt đất dưới xác khô?

Nếu đá kết tinh vỡ ra, thứ màu đen bên trong sẽ trào ra, không chỉ sảnh tế đàn sẽ bị nhấn chìm, mà họ cũng sẽ tiêu đời.

Thấy mọi người đang nhìn, Tần Vũ quát lên nhắc nhở: "Mọi người tranh thủ thời gian, đừng đứng yên nhìn nữa, mau đi!" "Anh Tần nói đúng, mọi người mau theo sau." A Hương đi sát sau lưng Tần Vũ chưa kịp dứt lời, trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống một bóng đen!

"Cẩn thận!" Trên đỉnh vòm, một mũi băng trùy rơi xuống, vừa vặn rơi ngay bên chân A Hương.

A Hương sợ hãi hét lớn một tiếng, loạng choạng suýt nữa ngã xuống mặt đất đầy tinh thể đen.

May mà được Tần Vũ kịp thời kéo lại, mới may mắn thoát nạn.

A Hương ngã vào lòng Tần Vũ, Bàn Tử đứng gần vội hỏi: “Sao vậy?

Thứ gì rơi xuống vậy?” “Đá kết tinh!” Dương Tuyết Lỵ chỉ vào đá kết tinh vỡ nát trên đất.

Bên trong tinh thạch bị chất lỏng màu đen bao phủ, chỉ có một lớp kết tinh mỏng bên ngoài chưa bị ăn mòn.

Sau khi vỡ nát trên đất, những chất lỏng màu đen đó bắt đầu thấm ra ngoài.

Nơi bị chất lỏng tiếp xúc, không nơi nào không bị ăn mòn.

Bàn Tử nhìn thấy có xác khô bị ăn mòn bốc khói, sợ đến toàn thân giật nảy mình, hét lên: “Chuyện gì vậy?

Sao thứ này lại rơi xuống!” Lúc này, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên đỉnh vòm.

Trên đỉnh vòm, đầy những mũi băng trùy đang rung rinh, từ từ di chuyển xuống dưới, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tần Vũ thấy vậy, vội nói: “Mau đi!” Mọi người tăng tốc, một bên né tránh những mũi băng trùy rơi từ trên đỉnh xuống, một bên chạy về phía sảnh tế đàn.

Những tinh thể băng trên đỉnh, trong động quật tối tăm tỏa ra những luồng sáng lạnh, mỗi khi rơi xuống, liền vạch một đường sắc bén trước mắt mấy người Tần Vũ.

Những mũi băng trùy đó có mấy lần rơi ngay bên tai Tần Vũ, mỗi lần đều có thể nghe thấy tiếng gió rít.

Nhưng hắn chưa bao giờ dừng bước, một mạch chạy về phía sảnh tế đàn.

Cuối cùng, đã đến sảnh tế đàn.

Sảnh đã bị những khối tinh thể băng chèn kín, hai hồ nước dùng để cử hành nghi thức nằm dưới một đống tinh thể băng.

Tần Vũ ném Phượng Hoàng Đảm và nhãn cầu Quỷ Mẫu, theo chỉ dẫn trên bích họa, lần lượt vào hai hồ nước một bên trái, một bên phải.

Phượng Hoàng Đảm và nhãn cầu Quỷ Mẫu lần lượt đại diện cho hai loại năng lượng của thế giới Quỷ Động.

Hai hồ nước thì là nơi ngưng tụ sức mạnh.

Thế giới Quỷ Động ban đầu đã biến thành không gian hư ảo, theo lý thuyết, chỉ cần ném năng lượng tương phản vào hồ nước, thì có thể đưa thế giới Quỷ Động trở về hiện thực.

Điều đó cũng có nghĩa là, lời nguyền đeo bám trên người Tần Vũ cũng sẽ chấm dứt.

Sau khi nghi thức kết thúc, Tần Vũ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cũng lau mồ hôi lạnh trên mặt, hỏi: "Cuối cùng cũng kết thúc rồi?

Kết thúc rồi sao?" Không biết đã qua bao lâu, mọi người cảm thấy nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng thực ra còn nhiều hơn là cảm khái.

Cảm khái suốt một chặng đường, đã có bao nhiêu gian truân.

Nhưng vào khoảnh khắc này, cuối cùng cũng đã kết thúc, kết thúc tất cả.

Dương Tuyết Lỵ thần tình hoảng hốt, phảng phất như chưa tỉnh lại từ cảnh tượng vừa rồi.

Mãi cho đến khi thấy trong tầng kết tinh xung quanh, những chất

lỏng màu đen dần dần tan biến, cô mới cuối cùng ý thức được tất cả đã kết thúc, lời nguyền đã đeo bám bấy lâu cuối cùng cũng kết thúc.

Dương Tuyết Lỵ kích động hai mắt nóng lên, trong hốc mắt ngân ngấn lệ.

Nước mắt của sự trút bỏ gánh nặng.

Chương 223

"Cuối cùng cũng qua rồi, cuối cùng tất cả đã kết thúc." Lúc này, Bàn Tử ở phía sau đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Đoàng!" Bàn Tử nổ một phát súng.

Tần Vũ quay người lại, mặt đầy nghi hoặc: "Sao vậy Bàn Tử?" Kích động cũng không đến mức kích động thành như vậy chứ?

Bàn Tử sắc mặt trầm xuống, nhíu mày, miệng căng thẳng mím thành một đường thẳng.

Dương Tuyết Lỵ đột nhiên dừng lại, nhìn về phía Bàn Tử nổ súng.

Khối kết tinh thạch đó, chất lỏng màu đen bên trong đang dần tan biến, dường như không có gì khác thường.

"Bàn Tử làm gì vậy?" Bàn Tử hoàn hồn, hét lên: "Tần gia!

Vừa rồi trong đó có thứ gì đó!

Một thứ không sạch sẽ!" Tần Vũ nhíu mày: "Thứ không sạch sẽ?" Hắn quay đầu lại, nhưng không thấy thứ gì cả, ngay cả những chất lỏng màu đen trước đó cũng không còn.

"Bàn Tử, có phải anh căng thẳng quá nhìn nhầm rồi không!" Bàn Tử giật mình, kích động hét lớn: "Thật đó!

Tôi thấy một thứ vừa dẹt vừa dài bơi qua!" Bơi?

Ở trong tầng kết tinh đó?

"Bàn Tử, anh xem thứ màu đen đó thành…" Dương Tuyết Lỵ chưa nói xong, đã bị Bàn Tử cắt ngang: "Mau nhìn dưới đất!

Lại xuất hiện rồi!" Tần Vũ vội vàng cúi đầu, quả nhiên thấy một đám vật thể trong suốt như băng đang nhanh chóng luồn lách dưới

đống thi thể.

Những tinh thể trong suốt đó, giống như đột nhiên có sự sống.

Tốc độ của nó cực nhanh, Dương Tuyết Lỵ ban đầu còn tưởng mình hoa mắt.

Nhưng nhìn kỹ lại, trên đất quả thực có một đám vật thể trong suốt, đang với tốc độ cực nhanh tiến lại gần.

Do tốc độ của thứ đó quá nhanh, ngay cả Tần Vũ cũng không nhìn rõ hình dạng, chỉ có thể thấy một hình dáng vừa dẹt vừa dài.

Dương Tuyết Lỵ hét lớn: "Thứ gì vậy?!" Vừa dứt lời, nghe một tiếng "phùm", có người ngã xuống đất.

Mọi người quay đầu lại, thấy A Hương ngã trên đất.

Tần Vũ vội vàng tiến lên, đỡ A Hương từ dưới đất dậy.

"A Hương, em sao vậy?" A Hương che gáy, nhíu mày, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

"Anh Tần, vừa rồi có thứ gì đó từ sau lưng em vụt qua." Tần Vũ đỡ vai A Hương, xoay người cô bé lại.

Vạch cổ áo cô ra, Tần Vũ thấy trên gáy cô có thêm một vết thương nhỏ.

Tuy vết thương nhỏ, nhưng có vẻ rất sâu.

Tần Vũ lấy khăn tay ra, định giúp A Hương lau vết thương, vết thương đó đột nhiên nứt ra, máu tươi tuôn xối xả.

A Hương đau đến khóc lớn, vội hỏi Tần Vũ đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ không nói gì, dùng khăn tay ấn chặt vết thương của A Hương.

A Hương chỉ cảm thấy cổ nóng rát, quay đầu nhìn, phát hiện trên

ngón tay Tần Vũ dính rất nhiều máu, liền biết chuyện không ổn.

Từ vẻ mặt kinh ngạc của Dương Tuyết Lỵ và mọi người ở bên cạnh, A Hương cũng biết đã xảy ra chuyện.

Lúc này, Bàn Tử hét lớn một tiếng: "Nó lại đến rồi!" Tần Vũ người cứng đờ, cảm giác có thứ gì đó từ sau lưng lướt qua.

Hắn đột ngột quay đầu, thấy dưới mắt lóe lên một tia sáng trắng sắc bén.

Ánh sáng trắng lóe lên rồi chui vào trong kết tinh, lập tức biến mất không tăm tích.

Tần Vũ chưa kịp nhìn rõ đó là gì, đã nghe Bàn Tử bên cạnh, mặt đầy kinh hoàng nói: "Tần gia!

Mau nhìn những thứ đó!" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy trong tầng kết tinh xung quanh, đều bị những thứ trông như trong suốt đó chiếm cứ.

Đếm sơ qua, có đến hơn chục con.

"Mẹ kiếp!

Mấy thứ này là cái quái gì vậy!" Bàn Tử cũng không quan tâm nữa, giơ súng lên bắt đầu xả đạn điên cuồng.

Sau một hồi xả loạn xạ, đạn sắp hết.

Trong động quật, khói súng mù mịt.

Đợi khói súng tan đi, mọi người kinh ngạc phát hiện, những vật chất trong suốt đó vẫn còn đó!

Chương 224

“Mẹ kiếp!

Vẫn còn đó!” Bàn Tử tức giận hét lớn.

Tuy không bắn chết được những thứ đó, nhưng Tần Vũ lại nhìn rõ hơn một chút.

Những thứ đó trông giống rắn, lại trông giống cá.

Con vật đó lơ lửng trên đỉnh đầu.

Tần Vũ thấy vậy liền nổ một phát súng.

Một phát súng vào hồn, sau khi bị bắn trúng, con vật cuối cùng cũng rơi xuống.

Nó rơi ngay cạnh chân mọi người, Bàn Tử liền tiến lên xem xét.

“Cái quái gì đây?

Hôi chết đi được.” Dưới đất là một đống thịt bầy nhầy máu me.

Bàn Tử bịt mũi, thật sự không thể chịu nổi mùi hôi tanh của nó.

Cái mùi đó, giống như bỏ tất chưa giặt vào trong đậu phụ thối, vừa chua vừa tanh.

Cực kỳ hôi thối!

Tần Vũ giơ súng lên, dùng đầu nòng chọc chọc vào đống thịt đó hai cái, lật nó lại.

Mọi người xúm lại xem, phát hiện thân hình con vật ở giữa thì to, đuôi lại vừa nhỏ vừa dài.

Toàn thân nó phủ đầy những lớp vảy nhỏ trong suốt như tinh thể băng.

Lớp vảy tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt trong hang động tối tăm, dưới ánh sáng trắng là những tia máu nhỏ dài.

Bàn Tử đưa tay sờ thử lớp vảy nhỏ, ngón tay lập tức bị rạch một vết.

"Mẹ kiếp, cái gì thế?

Sao còn sắc hơn cả dao?" Lớp vảy của con vật này quả thật còn sắc hơn lưỡi dao.

Nhìn vết thương trên gáy A Hương lúc nãy là biết.

Con vật tuy không có chân, nhưng trên người lại mọc hai cánh tay giống hệt tay người.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là trên cánh tay đó có bàn tay, mỗi ngón tay đều trông đặc biệt giống ngón tay người.

Quả thực không khác gì tay người!

Nhưng tỷ lệ ngón tay của nó rất nhỏ, độ dài cánh tay cũng không lớn bằng bàn tay của một người bình thường.

Dương Tuyết Lỵ quan sát kỹ một lượt.

Cô giải thích: "Chắc là cá ngân oa oa, có thể là loại ngân oa oa tắt đèn lưỡng tê đã tuyệt chủng." Bàn Tử hơi sững sờ, tò mò hỏi: "Cái gì?

Tắt đèn?" Tần Vũ giải thích thêm: "Truyền thuyết nói rằng loài vật này có dị năng tắt đèn, rất hiếm thấy trên đời, cực kỳ quý hiếm, kích thước của nó cũng tương đương với một đứa trẻ sơ sinh." 49.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu, tiếp tục giải thích: "Loại ngân oa oa này chuyên ăn rắn và tôm, thời xưa những kẻ quyền cao chức trọng thường thích nuôi một con ngân oa oa sống trong bể lưu ly ở nhà." "Họ sẽ tắt hết đèn trong phủ vào ban đêm mới thấy được sự thần kỳ của nó, nhưng loại vật này không nuôi được lâu, sau khi bị bắt chỉ có

thể sống được vài chục ngày." "Thế nuôi cái của nợ ấy để làm gì?" Bàn Tử trêu chọc.

Dương Tuyết Lỵ không trả lời, nói tiếp: "Sau khi loài vật này chết đi, oán khí rất nặng, nếu không có vật gì trấn áp được thì người bình thường cũng không ai nuôi nó trong nhà." "Nhưng, tôi nghe nói loài vật này không trực tiếp làm hại con người." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, rồi cầm xẻng công binh lên, một xẻng cạy miệng con vật ra.

Mọi người căng thẳng nín thở, đồng loạt nhìn về phía con vật.

Sau khi miệng nó được mở ra, tất cả đều kinh ngạc.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện, trong miệng con vật không có lưỡi.

Trong miệng nó toàn là những chiếc gai xương mọc ngược, trên mỗi chiếc gai lại phân bố dày đặc những giác hút thịt.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, nói: "Xem ra con vật này sống bằng cách hút máu." Lúc này, Dương Tuyết Lỵ có một suy đoán.

Cô cảm thấy có lẽ những nô lệ bị dùng làm vật tế năm đó, thi thể đều bị con vật này hút cạn máu.

Tần Vũ cũng cảm thấy khả năng này rất lớn, nhưng không biết liệu con vật này có phải là một phần trong nghi thức tế lễ hay không.

Lúc này, A Hương vẫn im lặng nãy giờ bước tới.

A Hương dùng tay che vết thương trên gáy, cúi đầu nhìn thoáng qua thủ phạm đã làm mình bị thương dưới đất.

Chỉ nhìn một cái, cô liền gật đầu nói: "Con vật này là ngân oa oa tắt đèn!

Mấy năm trước em thấy cha nuôi của em buôn bán hai con, nhưng cuối cùng đều bị làm thành tiêu bản, sau đó có một người nước ngoài

để ý, đã giao dịch với cha nuôi em mua lại tiêu bản." A Hương nhìn những chiếc gai ngược trong miệng cá, không khỏi sợ đến trắng cả mặt, lắp bắp nói: "Miệng con cá này em cũng lần đầu tiên thấy, thật đáng sợ." Vừa rồi chỉ bị vảy cá rạch qua mà đã chảy máu không ngừng.

Chương 225

Nếu bị con vật này cắn một miếng, hậu quả khó mà lường được.

Lúc này, Bàn Tử muốn đi giải quyết nỗi buồn, bèn gọi Tần Vũ một tiếng rồi quay người rời đi.

Sau khi Bàn Tử đi, mọi người vẫn quan sát con cá chết.

Không biết qua bao lâu, mấy người Tần Vũ chuẩn bị rời khỏi hang động.

"Bàn Tử đâu?" Lúc điểm danh, Tần Vũ phát hiện Bàn Tử vẫn chưa quay lại.

Tên này đi giải quyết nỗi buồn, sao đi mãi không về?

Dương Tuyết Lỵ thấy vẻ mặt Tần Vũ có chút nặng nề, bèn hỏi: "Sao vậy?" "Tên Bàn Tử đó đi giải quyết nỗi buồn, đến giờ vẫn chưa về." Dương Tuyết Lỵ dừng lại một chút, nhỏ giọng an ủi: "Không sao đâu, Bàn Tử thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Lời nguyền đã được giải trừ, trong hang động không còn nguy hiểm nữa, hơn nữa, trên người Bàn Tử còn mang theo súng mà." Tần Vũ nhíu mày, "Sao tôi lại nhớ là đạn đã dùng hết rồi?" Tiếng nói vừa dứt, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng gọi của A Hương.

Mọi người vội chạy qua, thấy A Hương đang lắp ba lắp bắp đứng ở góc tường.

Tần Vũ đi đến trước mặt cô, vội vàng hỏi: "Sao vậy?" A Hương chỉ vào một vệt máu trên đất, sợ hãi nói: "Mau nhìn kìa.

Chỗ này có máu." "Chỉ là máu thôi mà." Dương Tuyết Lỵ không để tâm, nhưng khi cúi đầu nhìn thì lại phát hiện vết máu trên đất còn rất mới.

Những giọt máu trên mặt đất, từng giọt trong veo căng mọng, trên đó còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Máu của ai?" Tần Vũ lập tức căng thẳng.

A Hương lắc đầu, nói: "Em cũng không biết, em vừa mới nhìn thấy, trong chúng ta có ai bị thương không ạ?" Nói rồi, A Hương nhìn về phía mọi người.

Ai nấy nhìn nhau, không ai thừa nhận vệt máu tươi đó là của mình.

Lúc này, Tần Vũ có một dự cảm không lành.

Anh nói: "Chẳng lẽ là của Bàn Tử?" Mọi người kinh ngạc, tất cả đều tập trung ánh mắt vào vệt máu trên đất.

"Đúng vậy, có khả năng là máu của Bàn Tử." A Hương hít một hơi khí lạnh, nói: "Vậy anh Bàn gặp phải chuyện gì không may rồi sao?" Mọi người nghe vậy, lập tức rơi vào hoảng loạn.

Tần Vũ thấy thế, vẻ mặt hơi nghiêm trọng nói: "Bây giờ tôi có thể khẳng định là cậu ta đã gặp chuyện không may, nhưng chắc chắn không phải vết thương chí mạng." "Nhìn vết máu ở đây không nhiều lắm." Tần Vũ đi dọc theo vệt máu từng chút một, rồi nói tiếp: "Chúng ta cứ đi theo vệt máu, chắc chắn có thể tìm thấy cậu ta ở đâu." Lời vừa dứt, mọi người liền đi sát theo sau, không một giây phút nào lơ là mà bám chặt lấy Tần Vũ.

Đi qua một đoạn đường hầm, vòng qua ngọn núi ngọc, họ thấy giữa các lớp tinh thể có một cửa hang không lớn lắm.

Không biết cửa hang đó dẫn đến đâu, bên trong thỉnh thoảng có gió lạnh thổi ra, trông rất quỷ dị.

Đúng lúc này, trước mắt mọi người loé lên một bóng người quen thuộc.

Bóng người đó loé lên rồi tiến vào trong hang, đi thẳng về phía sâu trong hang.

Dương Tuyết Lỵ đang định tiến lên giữ Bàn Tử lại thì bị A Hương ngăn lại.

A Hương giải thích: "Chị Dương đừng kinh động, anh Bàn hình như bị chứng ly hồn." "Chứng ly hồn?" Mọi người sững sờ, nghe cô nói tiếp: "Người bị chứng ly hồn không được đánh thức một cách tùy tiện, một khi chúng ta chạm vào, linh hồn anh ấy sẽ không về được." "Cô nghe những lời này ở đâu vậy?" Dương Tuyết Lỵ nhíu mày hỏi.

"Đều là cha nuôi em nói, chị đừng hỏi em vội, có biết anh Bàn có triệu chứng này không?" "Cái này… Tôi cũng không rõ." Dương Tuyết Lỵ ngẩng đầu nhìn về phía đầu kia đường hầm, Bàn Tử vẫn đang đi. 50.

Ngón tay Bàn Tử đang không ngừng nhỏ máu, sắc mặt trắng bệch, thần tình hoảng hốt, quả thực có chút giống như bị trúng tà.

"Nếu không kéo cậu ta lại, đợi máu chảy cạn, người cũng sẽ mất mạng." Mấy người nghe vậy, không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này, Tần Vũ đề nghị dùng một ít mùi vị kích thích để Bàn Tử tỉnh lại.

Nhìn quanh bốn phía, nơi này chỉ có đống xác cá ngân oa oa trên đất.

Tần Vũ dùng vải bọc một ít xác chết, buộc lại thành một vật giống như túi thơm.

Anh bước tới, đặt vật đó dưới mũi Bàn Tử.

Bàn Tử vừa ngửi thấy mùi đó, đột nhiên giật nảy mình, mí mắt giật lên.

Quả nhiên tỉnh rồi!

“Khụ khụ.” Bàn Tử bịt mũi, “Tần gia, cái quái gì vậy?” “Ngân oa oa tắt đèn.” Bàn Tử nghe vậy, sợ đến xanh cả mặt.

Mọi người thấy Bàn Tử tỉnh lại, vội vàng tiến lên vây quanh.

“Bàn Tử, vừa rồi có chuyện gì vậy?

Sao tự dưng lại trúng tà?” Bàn Tử hoang mang, ấn vào vai bị thương, lúc này mới thấy trên vai toàn là máu.

Tần Vũ vén tay áo anh ta lên xem, một vết rạch dài kỳ lạ, từ vai anh ta, kéo dài một mạch đến cổ tay.

“…Ai làm ra thế này?” Bàn Tử tỏ ra kinh ngạc trước vết thương trên vai mình.

Chương 226

Mấy người Tần Vũ có chút ngơ ngác, chính mình bị thương mà cũng không biết sao?

Nghĩ lại trạng thái trúng tà của Bàn Tử lúc nãy, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Mọi người đứng ở lối vào đường hầm, xung quanh tĩnh lặng như tờ, chỉ có tiếng kêu than thỉnh thoảng của Bàn Tử vang lên.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì?" Tần Vũ khựng lại một chút, đáp: "Trong hang này nhất định có thứ gì đó, nó đã mê hoặc tâm trí cậu, nên cậu mới giống như bị trúng tà." Mọi người nghe vậy, sợ đến trắng cả mặt.

Bàn Tử căng thẳng toát mồ hôi lạnh, vội hỏi: "Vậy vết thương của tôi thì sao?

Vết thương của tôi chẳng lẽ tự nhiên xuất hiện?" Tần Vũ trầm tư một lát, đáp: "Tôi xem vết thương của cậu, không giống như bị vảy của ngân oa oa cắt." Mặc dù vết thương của Bàn Tử vừa nhỏ vừa dài, nhưng những con ngân oa oa gần đó đều không lớn, không thể làm cánh tay Bàn Tử bị thương thành như vậy được.

Nhưng còn có thứ gì khác, có thể để lại vết thương hình dạng như thế?

Đang suy nghĩ chưa ra, thì nghe Bàn Tử quát: "Quan tâm mẹ nó nhiều thế làm gì, chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử là người rộng rãi, cảm thấy mọi chuyện chỉ cần chưa chết là được.

Nhưng Tần Vũ và những người khác không nghĩ như vậy.

Trong hang động này có sinh vật bí ẩn khác, chỉ là nó vẫn luôn ở

trong bóng tối, chưa xuất hiện mà thôi.

Đột nhiên, Tần Vũ nhớ lại những dấu tay khổng lồ mình đã thấy trên tường trong đường hầm đi mãi không hết lúc trước.

Đến nay chuyện đó vẫn chưa có lời giải thích.

Bầu không khí căng thẳng quỷ dị lại một lần nữa bao trùm hang động.

Đúng lúc này, sâu trong đường hầm đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thấp.

Mọi người nín thở, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cuối đường hầm.

Ở cuối đường hầm là một mảng bóng tối, loại bóng tối mà không thể nhìn thấy gì cả.

Ngay khoảnh khắc mọi người ngẩng đầu, một cơn gió lạnh từ trong đường hầm gào thét thổi tới.

Tần Vũ cảm thấy có chuyện không ổn, đang định dẫn mọi người quay lại sảnh lớn thì mặt đất đột nhiên rung chuyển!

Bàn Tử loạng choạng, ngã sõng soài trên đất.

Mắng một tiếng trong miệng, lúc ngẩng đầu lên, anh ta thấy một vật gì đó màu đen bay qua vòm đường hầm.

"Tần… Tần gia, nhìn trên đỉnh đầu kìa, đó là cái gì?" Bàn Tử sợ đến run cả môi, lời nói như bị nặn ra từ cổ họng.

Mấy người Tần Vũ ngẩng đầu, quả nhiên thấy một bóng đen bay qua.

Tốc độ của vật đó kinh người, lướt qua như gió.

Nhưng vật đó thể tích rất lớn, thân hình vừa dẹt vừa dài.

Lúc mọi người ngẩng đầu nhìn, có cảm giác như đang ở dưới đáy biển, nhìn lên một con tàu lớn từ trên xuống.

Đúng lúc này, mặt đất lại rung chuyển.

"Mau đi!

Mau rời khỏi đây!" Dương Tuyết Lỵ hét lên, kéo A Hương chạy về phía sảnh tế đàn.

Bàn Tử thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo, những người còn lại cũng vậy.

Chỉ có Tần Vũ, vẫn đang nhìn bóng đen đó.

Mọi người quay đầu lại, thấy trong đôi mắt đen của Tần Vũ loé lên một tia sắc bén.

Giây tiếp theo, bóng đen đó liền theo lớp tinh thể, trườn qua trên đầu mọi người.

Bàn Tử kinh hãi hét lên: "Mẹ kiếp!

Nó đuổi theo rồi!" Tiếng nói vừa dứt, lớp tinh thể đột nhiên kêu "rắc" một tiếng, nứt ra một khe dài.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, trong khe nứt, anh thấy một thân hình dài vô cùng.

Bề mặt thân thể đó nhẵn bóng, toát ra một luồng ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Nhìn lại lần nữa, con vật đó đã bay ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Dương Tuyết Lỵ thấy con vật đó mãi không tấn công ai, tưởng rằng nó là sinh vật không có tính công kích, liền thở phào một hơi.

Ai ngờ giây tiếp theo, một bóng đen loé lên dưới mắt, lúc ngẩng

đầu, lại thấy trong đường hầm loé lên một tia sáng đỏ.

Dưới ánh sáng đỏ là một đôi mắt đỏ rực.

Đôi mắt đó sáng quắc, bên trong như có một xoáy nước, muốn hút người ta vào sâu trong đó.

Chương 227

Bàn Tử đang thở hổn hển bên cạnh, bỗng thấy Dương Tuyết Lỵ bên cạnh mình cứ thế đi thẳng về phía trước.

"Cô Dương!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, Dương Tuyết Lỵ lại không hề động đậy, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hướng đó… Hình như là muốn đi vào đường hầm!

Bàn Tử giật mình, đó chẳng phải là nơi anh ta vừa bị trúng tà sao?

Chẳng lẽ Dương Tuyết Lỵ cũng bị trúng tà?

Đang nghĩ, Dương Tuyết Lỵ đã đi đến lối vào đường hầm.

Tần Vũ vừa hay ở bên cạnh, liền một tay kéo cô lại.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ vẫn không ngừng tiến về phía trước.

Tần Vũ nắm chặt cổ tay cô, có thể cảm nhận rõ ràng luồng sức mạnh bí ẩn đó.

Luồng sức mạnh khổng lồ đó đang thúc đẩy Dương Tuyết Lỵ tiến về phía trước, tuyệt đối không phải là sức mạnh mà người bình thường nên có!

Tần Vũ không nói nhiều, vội vàng lấy ra túi vải bọc xác ngân oa oa.

Dương Tuyết Lỵ vừa ngửi thấy mùi đó, quả nhiên tỉnh lại. 51.

Ho khan hai tiếng, cô ngã vào lòng Tần gia, cả người tỏ ra vô cùng mệt mỏi.

Lúc này, Tần Vũ cảm thấy ngực mình có chút ẩm ướt.

Cúi đầu nhìn, lại thấy ngón tay Dương Tuyết Lỵ cũng đang chảy

máu.

Vén tay áo đối phương lên xem, vết thương đó giống hệt vết thương của Bàn Tử lúc trước.

Dương Tuyết Lỵ mơ màng mở mắt, cất tiếng hỏi: "Sao vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" "Cô cũng không nhớ chuyện vừa xảy ra sao?" "Tôi vừa làm gì à?

Xì…" Dương Tuyết Lỵ hít một hơi khí lạnh, lúc này mới phát hiện trên tay mình toàn là máu.

Nhìn vết máu, sắc mặt cô sững sờ, lập tức nhớ lại chuyện Bàn Tử đã trải qua.

"Tôi cũng… cũng bị trúng tà sao?" Dương Tuyết Lỵ không dám tin nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, lấy băng gạc ra giúp cô xử lý vết thương.

Đúng lúc này, A Hương ở không xa đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hai người ngẩng đầu nhìn, thấy bên trong lớp tinh thể sau lưng A Hương, đột nhiên xuất hiện một bóng đen!

"Rắc!" Tinh thể vỡ tan, toàn bộ bức tường lập tức nứt ra!

Vô số mảnh vụn bắn ra!

Bàn Tử thấy vậy, một tay giật A Hương lại, giơ súng lên, liền xả đạn về phía bóng đen bên trong.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!" Tốc độ của con vật đó cực nhanh, Bàn Tử bắn liên tiếp mấy phát súng, đều không trúng nó một chút nào.

Không những thế, Bàn Tử còn làm hỏng việc, bắn vỡ hết những

tảng đá tinh thể xung quanh.

Trên bức tường bán trong suốt, đột nhiên xuất hiện từng vết nứt.

Tần Vũ thấy bức tường đó đang khẽ rung lắc, có khả năng vỡ bất cứ lúc nào, liền vội vàng kéo Dương Tuyết Lỵ đang bị thương, trốn vào trong đường hầm.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt chạy vào trong đường hầm.

"Mẹ kiếp!

Rốt cuộc đó là con quái gì?" Bàn Tử gầm lên một tiếng, nghe bên cạnh có tiếng "đông" một cái.

Quay đầu nhìn, lại thấy một dấu tay xuất hiện trên bức tường đó.

Mọi người giật mình, sợ đến trắng cả mặt.

Tần Vũ nhìn dấu tay, lập tức bừng tỉnh, nói: "Trong tường có ngân oa oa tắt đèn!" Vừa rồi mọi người cũng đã thấy, con cá ngân oa oa đó có cánh tay người, có bàn tay và ngón tay người.

Dấu tay người trên tường, ước chừng là của con cá ngân oa oa đó!

Chương 228

Chỉ có điều, tay của ngân oa oa bình thường cũng không lớn bằng móng tay người.

Nhưng dấu tay trước mắt, lại lớn bằng cả khuôn mặt người.

Dấu tay lớn như vậy, nếu con vật đó thật sự là ngân oa oa, thì có thể biết kích thước của nó lớn đến mức nào.

Mọi người nghĩ đến đây, đều hít một hơi khí lạnh.

Đúng lúc này, trên đầu Tần Vũ lại truyền đến tiếng "đông đông".

Âm thanh đó từ xa đến gần, đang dần dần tiến lại gần.

"Xem ra con vật này ở trong đây, không phải vì lúc nãy tôi kích hoạt cơ quan của tế đàn, tường sập, nên mới thông đường hầm này với sảnh tế đàn, mới để con vật này chạy ra ngoài!" Tiếng nói của Tần Vũ vừa dứt, trên đầu liền có vài mảnh đá vụn rơi xuống.

Bàn Tử giật mình, hét lên: "Tiêu rồi!

Con quái vật đó sắp ra ngoài rồi!" Vội vàng giơ súng lên, nạp đạn, ánh mắt chăm chú nhìn bức tường trên đỉnh đầu.

Bàn Tử thầm nghĩ, chỉ cần con vật đó xuống một chút, anh ta sẽ nổ súng.

Anh ta không tin, ở khoảng cách gần như vậy, lại không bắn trúng nó!

Nghĩ vậy, Bàn Tử nghiến răng nói: "Nếu tôi không bắn trúng con quái vật này, họ Vương của tôi sẽ viết ngược!" Dương Tuyết Lỵ đáp lại: "Họ Vương viết ngược, chẳng phải vẫn là họ Vương sao?" Đột nhiên, bức tường ở lối vào đường hầm sụp đổ!

“Rầm!” Một tảng đá lớn ầm ầm đổ xuống, vừa hay chặn kín lối ra.

Trong nháy mắt, trong đường hầm tối om.

Bàn Tử sợ đến mức nổ một phát súng, không biết có bắn trúng gì không.

“Đông!

Đông!” Sau tiếng súng, âm thanh gõ tường quen thuộc lại nối tiếp nhau vang lên.

Hai tiếng.

Như đang gõ vào tim của mọi người.

Ai nấy đều căng thẳng tột độ, không ai dám nói một lời.

Lúc này, Tần Vũ lấy đèn pin ra, chiếu ánh sáng về phía trước.

Tia sáng chiếu vào lối vào, mọi người kinh ngạc phát hiện một thân hình khổng lồ đang nằm bò trên tảng đá.

Tần Vũ nhìn kỹ, đó chẳng phải là phiên bản phóng to của ngân oa oa tắt đèn sao?!

Phiên bản phóng to của ngân oa oa, toàn thân có lớp da bán trong suốt, những tia máu bên trong đều màu đen, bên ngoài da có một lớp vảy dày đặc, lớp vảy dưới ánh đèn lấp lánh ánh sáng bảy màu.

Con quái vật này có đôi tay khổng lồ cường tráng, cái miệng dẹt vừa mở ra, liền lộ ra một hàng gai ngược hình răng cá mập.

Trên những chiếc gai ngược đó dính đầy máu tươi.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, lần lượt lùi về phía sau.

Lúc này, Bàn Tử giơ súng, gầm lên: “Mẹ kiếp!

Lại là mày!" Vừa nói xong, liền xả đạn về phía con ngân oa oa đó.

Một trận khói súng mù mịt, ánh lửa loé lên.

Con ngân oa oa gầm lên một tiếng, phát ra âm thanh chói tai.

Âm thanh đó như tiếng trẻ con khóc, vô cùng thê lương.

Không biết có phải vì hình thể của nó không, âm thanh của con ngân oa oa cũng vô cùng vang dội.

Chỉ cần nó gầm lên một tiếng, cả đường hầm đều rung chuyển.

Bàn Tử một tay bịt tai, một tay xả đạn về phía con ngân oa oa.

Sau một hồi xả loạn xạ, đạn trong tay Bàn Tử sắp hết.

Bàn Tử đang định xin đạn của Tần gia thì bị anh thẳng thừng từ chối.

Tần Vũ nắm lấy cổ tay anh ta, nghiêm giọng nói: "Bắn như vậy, chỉ lãng phí đạn thôi!" Bàn Tử sững sờ, nhưng ấm ức nói: "Nếu tôi không bắn nó, chúng ta sẽ chết ở đây mất." Dương Tuyết Lỵ ngắt lời: "Đồ ngốc, cậu không phát hiện ra là không thể làm nó bị thương sao?" Bàn Tử nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc.

Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Cậu xả đạn lâu như vậy, có thấy nó chảy một giọt máu nào không?" "Hình như đúng là không có." Lúc này, A Hương vẫn im lặng nãy giờ bừng tỉnh nói: "Là lớp vảy!

Là vì lớp vảy!" Tần Vũ gật đầu, "Cá ngân oa oa có lớp vảy bảo vệ, đạn đều không bắn vào được." "Mẹ kiếp!

Lãng phí đạn của Bàn gia đây!

Chương 229

Vậy phải làm sao?

Con quái vật này có mình đồng da sắt, chúng ta đánh thế nào?" Vũ khí tấn công tốt nhất trong tay là súng cũng không thể xuyên thủng được nó, chẳng lẽ phải dùng dao sao?

Đúng lúc này, con ngân oa oa lại gầm lên một tiếng.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy nó giống như một con thằn lằn, lao về phía mọi người!

Vì cánh tay của đối phương vô cùng cường tráng, nên tốc độ bò của nó rất nhanh!

"Né sang bên!" Tần Vũ hét lớn, mọi người lập tức chia làm hai đội, né sang hai bên tường.

"Rầm!" Con ngân oa oa đó lao thẳng về phía trước, đầu dẹt của nó đâm sầm vào bức tường ở góc cua.

Dương Tuyết Lỵ thở phào một hơi, ai ngờ chưa đầy một giây, con vật đó lại lao thẳng trở lại!

"Đừng động!" Mọi người vừa định chạy trốn, thì nghe Tần Vũ hét dừng lại tại chỗ.

Mọi người sững sờ, chưa kịp phản ứng, con ngân oa oa đó lại lao đến lối vào đường hầm, đâm vào tảng đá.

"Quả nhiên!" Dương Tuyết Lỵ khó hiểu hỏi: "Chuyện gì vậy?" Tần Vũ mỉm cười, nói: "Thị lực của con vật này không tốt." "Sao… sao Tần gia biết?" Bàn Tử không dám tin hỏi.

"Các ngươi không nhìn mắt của nó sao?

Do sống lâu năm trong tường, khả năng thị giác của con vật này đã bị thoái hóa.” Mọi người nhìn về phía con ngân oa oa đó, quả nhiên thấy mắt của nó màu trắng.

Nhãn cầu và xung quanh mắt, đều ở trong trạng thái teo lại.

“Con vật này vốn không có thị lực!” Mọi người bừng tỉnh, lập tức dấy lên hy vọng sống sót.

Lúc này, con ngân oa oa đó lại lao tới.

Mặc dù phản ứng của mọi người rất nhanh, mỗi lần đều có thể né được đòn tấn công của con ngân oa oa.

Nhưng nếu để con ngân oa oa đâm thêm vài lần nữa, đường hầm sẽ sụp đổ.

Sau khi sụp đổ, thì đừng hòng ra ngoài.

Vì vậy phải giải quyết con vật này càng sớm càng tốt.

Nghĩ vậy, Tần Vũ gọi ra Nãi Cùng Thần Băng.

Khoảnh khắc Nãi Cùng Thần Băng xuất hiện, cả đường hầm đều bị một luồng khí lạnh bao bọc.

Con ngân oa oa dường như cảm giác được có điều gì đó khác thường, bèn gầm lên một tiếng về phía Tần Vũ và những người khác.

Âm thanh đó chấn động đến mức muốn thủng màng nhĩ, cả bức tường đều bị rung chuyển.

Bàn Tử vừa run lên vì lạnh, vừa hét: “Tần gia, mau bảo sủng vật bảo bối của ngài, nhanh chóng đóng băng con quái vật này lại!” Tần Vũ bước lên một bước, đối mặt với con ngân oa oa đang lao tới.

Con ngân oa oa mở miệng lớn, ý định nuốt chửng cả người Tần Vũ!

Tần Vũ đứng yên tại chỗ, bên tai là tiếng gió lạnh gào thét, trên mặt còn dính cả nước bọt từ miệng con ngân oa oa bắn ra.

Sắc mặt anh không đổi, giơ tay, thả Nãi Cùng Thần Băng ra.

Nãi Cùng Thần Băng nhảy lên không trung, lao thẳng vào miệng con ngân oa oa.

"Rầm!" Con ngân oa oa ngậm miệng lại, cả thân hình đâm sầm vào tảng đá ở lối vào.

Bàn Tử sợ đến tái cả mặt, kinh hãi hét lên: "Mẹ ơi!

Sủng vật của Tần gia ngài bị nó nuốt vào trong rồi!" Mọi người chỉ cảm thấy lòng mình lạnh đi, Nãi Cùng Thần Băng lợi hại như vậy mà còn không trị được con ngân oa oa, vậy thì càng đừng nghĩ đến việc trốn thoát.

Đúng lúc này, thân mình con ngân oa oa đột nhiên run lên.

Mọi người sững sờ, nín thở, nhìn về phía nó.

Toàn thân con ngân oa oa run rẩy dữ dội không ngừng, ngã xuống ở lối vào đường hầm, đột nhiên phát điên mà đâm vào tảng đá.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!" Liên tiếp ba tiếng va chạm lớn, tảng đá lớn ở lối vào bị đâm vỡ tan tành.

Ánh sáng từ lối vào truyền đến, mọi người thấy vậy, vội vàng theo Tần Vũ lao ra ngoài.

Đợi mọi người quay đầu lại nhìn con ngân oa oa đó, thì thấy toàn thân nó đã bị kết thành băng, cả cơ thể bị đóng băng ở tư thế trước khi đâm vào tảng đá.

Lúc này, Tần Vũ đi đến trước mặt con ngân oa oa.

Chương 230

Mọi người đang định tiến lên xem xét, thì nghe một tiếng "bốp" lớn, toàn bộ thân thể con ngân oa oa bị chấn vỡ thành vô số mảnh băng nhỏ.

Trong đống băng vụn, có một vật đang ngọ nguậy thân mình.

Mọi người nhìn kỹ, đó chính là trùng Nãi Cùng Thần Băng.

Nãi Cùng Thần Băng nhảy một cái, quay trở lại người Tần Vũ, rất ngoan ngoãn chui vào túi áo khoác của anh.

Bàn Tử vội vàng tiến lên, kinh ngạc nói: "Tần gia, sủng vật bảo bối của ngài cũng quá lợi hại rồi!

Vừa rồi tôi còn tưởng nó bị con quái vật đó nuốt vào bụng, không ra được nữa chứ!" "Con vật này thật nghe lời Tần gia, bảo ra là ra!" Bàn Tử khen không ngớt lời, cứ sáp lại gần Tần Vũ, dường như rất có hứng thú với Nãi Cùng Thần Băng.

Tần Vũ thấy vậy, vạch áo khoác ra, gọi Nãi Cùng Thần Băng một tiếng.

Nhưng nó chỉ ngọ nguậy hai cái trong túi của Tần Vũ, rồi không chui ra.

Bàn Tử thấy vậy, càng thêm tò mò hỏi: "Ửa Tần gia, nó đâu rồi?" Tần Vũ cười cười, nói: "Không cho cậu xem." Khóe miệng Bàn Tử giật giật, không nói được lời nào.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Đúng rồi Tần gia, vừa rồi tôi và cô Dương không phải đều bị trúng tà sao?

Chuyện đó là sao?" Tần Vũ khựng lại một chút, đáp: "Có thể là do những con mắt trong đường hầm." "Con mắt?" Mọi người sững sờ,

tập trung ánh mắt vào Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, giải thích: "Các người quên rồi sao?

Lúc chúng ta mới vào, trên cửa có những bức phù điêu hình con mắt." Được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người mới nhớ ra, lúc mới vào, họ đã dùng băng dính bịt mắt lại.

Vừa rồi Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử bị trúng tà, có thể là đã nhìn thấy những bức phù điêu hình con mắt trong đường hầm.

Thấy vậy, mọi người lần lượt lùi lại vài bước, cố ý giữ khoảng cách với đường hầm đó.

Dương Tuyết Lỵ trầm tư một lát, nói: "Nếu những gì anh nói đều là thật, vậy chúng ta phải tìm một lối đi khác, hoặc là trước khi chúng ta quay lại đường cũ, phải dùng băng dính dán mắt lại." Tần Vũ suy nghĩ rất lâu, nếu đi theo đường cũ mà Dương Tuyết Lỵ nói, nhiều nhất là mọi người sẽ quay lại hòn đảo núi lửa giữa hồ.

Phía núi lửa đó tuy có vài con sông ngầm, nhưng nước sông ở đó đều rất xiết.

Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ đang bị thương, A Hương bị dọa không nhẹ, dẫn theo họ tìm đường quả thực rất khó.

Đường hầm cũng vừa bị động đất, muốn tìm lối ra cũng phải tốn sức.

Tần Vũ cảm thấy, nên tìm một con đường khác.

Nghĩ đến đây, Tần Vũ mở lời: "Đường hầm cũng đã bị con ngân oa oa đó đâm thành một đống đổ nát, đi đường cũ rất khó khăn." Dương Tuyết Lỵ nói: "Dù sao đi nữa, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi đây trước đã." Tần Vũ gật đầu, lấy la bàn ra xem xét.

Thực ra còn có một lựa chọn, đó là leo lên đỉnh hang động.

Sau đó dùng ống thuốc nổ phá vỡ đỉnh hang, để nước hồ ở trên chảy hết xuống, đợi nước hồ lấp đầy hang động, có thể thuận lợi bơi về hồ ngầm.

Trong tình thế tuyệt vọng, Tần Vũ chỉ có thể nghĩ ra cách này.

Mọi người nghe xong, đều cảm thấy cách này khả thi.

Nhưng họ không lập tức hành động phá đỉnh hang, mà phải nghỉ ngơi trước, bổ sung thể lực.

Mấy người Bàn Tử tìm củi, đốt lửa tại chỗ.

Dương Tuyết Lỵ bắt được vài con cá từ một con suối gần đó.

Mọi người cứ thế vừa nướng cá, vừa ngồi tại chỗ nghỉ ngơi.

Bầu không khí yên tĩnh, trên mặt mỗi người đều ít nhiều lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nghỉ ngơi cũng đã nghỉ ngơi, ăn cũng đã ăn.

Mọi người bắt đầu tiến hành theo kế hoạch ban đầu, mọi việc đều vô cùng thuận lợi.

Mọi người theo sau Tần Vũ, bơi vào trong một hang động.

Men theo con sông ngầm, mọi người đi thẳng về phía trước, thấy được một hang đá thấp.

Khoảnh khắc chui ra khỏi hang đá, trước mắt Tần Vũ bỗng trở nên quang đãng.

Chỉ thấy một hẻm núi ngầm khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai bên hẻm núi là những vách núi dựng đứng, những nơi dựng đứng đó, gần như vuông góc với mặt đất.

Gần đó, có một số quặng đá lấp lánh ánh sáng trắng.

Tần Vũ nhờ vào ánh sáng yếu ớt của quặng đá, có thể nhìn ra được đường nét đại khái của toàn bộ hẻm núi.

Mọi người đi về phía trước hơn một trăm mét, kinh ngạc phát hiện hẻm núi này ở giữa chằng chịt, bên trong toàn là hóa thạch xương của những sinh vật cổ đại.

Tần Vũ tùy tiện nhìn vào một khối, liền thấy một hóa thạch đầu lâu hình tam giác.

Chương 231

Hóa thạch đó rất lớn, ước chừng to bằng một ngôi nhà.

Ở một số nơi gần rìa hẻm núi, hóa thạch xương và đá nham thạch ở đó đã hòa làm một.

Tần Vũ nhìn những chiếc xương sống dài kỳ lạ trên đó, không khỏi cảm thán: "Thật hùng vĩ." Bàn Tử nhìn quanh một vòng, hỏi: "Tần gia, ở đây có nhiều hóa thạch rắn lớn như vậy, xem ra chúng ta phải cẩn thận một chút, lỡ trong hang có con nào còn sống thì sao?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Tôi thấy xương cốt của những hóa thạch này không có cái nào giống rắn." Bàn Tử kinh ngạc, tò mò hỏi: "Không phải sao?

Lúc trước ngài không phải nói nước Xà Ma thích thờ rắn sao?

Đây không phải là rắn à?" "Không giống rắn, ngược lại giống những sinh vật cổ đại như Long Vương Kình." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, phụ họa: "Tôi đồng ý với anh, đây đúng là không phải hóa thạch rắn." "Vậy những thứ này liệu có con nào còn sống trong hang không?" Bàn Tử lại hỏi.

Tần Vũ cười cười, nói: "Chủ nhân của những hóa thạch này, ít nhất cũng đã chết mấy trăm vạn hoặc mấy ngàn vạn năm, ở đây làm sao có thể có con nào còn sống?" Trước hết, rắn không có xương sườn lớn như vậy, thứ hai là tất cả xương cốt ở đây đều là hóa thạch, không có một bộ hài cốt nào cả.

Vì vậy Tần Vũ cảm thấy, không cần phải lo lắng.

Bàn Tử nghe vậy, liền chủ động tích cực đi trước dò đường.

Ai ngờ lúc này, A Hương đột nhiên kéo cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn về phía A Hương, sắc mặt đối phương tái nhợt, trán trơn bóng lấm tấm mồ hôi lạnh, đôi môi hơi tái nhợt không ngừng run rẩy.

"Sao vậy A Hương?" A Hương run lẩy bẩy, nói: "Anh Tần, sau lưng em hình như có thứ gì đó, em cảm thấy đầu em đau quá." Tần Vũ nghe vậy, lập tức ôm lấy vai cô, cõng cô lên.

A Hương toàn thân yếu ớt, thân thể như nước, mềm nhũn tựa vào lưng Tần Vũ.

Tần Vũ vội vàng quay đầu lại nhìn, mọi người cũng lần lượt quay đầu.

Ai ngờ vừa nhìn, tất cả những người có mặt đều sợ đến hét lên một tiếng.

Tần Vũ nhìn kỹ, thấy ở nơi họ vừa đi ra, có một pho tượng đen khổng lồ giống như Lạc Sơn Đại Phật.

Pho tượng đen khổng lồ đó được tạc vào trong thân núi, thân thể nghiêng về phía trước, mặt và cánh tay đều cắm vào trong thân núi.

Tư thế đó giống như đang cúi mình, nhìn xuống mặt nước trong núi.

Công việc chế tác pho tượng không hề tinh xảo, chỉ có một đường nét đại khái mà thôi, thậm chí trên đó không có bất kỳ trang trí và hoa văn điêu khắc nào.

Mọi người hoàn hồn, lần lượt rơi vào nghi vấn.

A Hương hỏi Tần Vũ: "Anh Tần, rốt cuộc đây là nơi nào ạ?

Tại sao đầu em lại đau như vậy." Tần Vũ nâng mặt cô, dịu dàng an ủi: "Chúng ta sắp ra ngoài được rồi." Nghe vậy, A Hương trong lòng yên tâm hơn rất nhiều, yên tĩnh nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, Bàn Tử ở một bên đột nhiên hét lên.

"Tần gia!

Mau nhìn kìa!" Tần Vũ đi đến bên cạnh Bàn Tử, thấy anh ta đang chỉ vào hai bên của pho tượng khổng lồ.

Nhìn theo hướng anh ta chỉ, Tần Vũ thấy hai bên của pho tượng khổng lồ đó đều có ngũ quan, hai khuôn mặt giống hệt nhau!

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ cũng phát hiện ra điều khác thường.

Phía trước và sau thân thể của pho tượng khổng lồ cũng giống nhau, hoàn toàn không có sự phân biệt chính diện và phản diện.

Càng kỳ lạ hơn là, pho tượng khổng lồ chỉ có hai cánh tay, mà không có chân.

Nơi pho tượng khổng lồ và mặt đất có một chỗ nối liền, chỗ đó có một hang đá thấp.

Tần Vũ tiến lại gần xem xét, dường như bên trong có một đường hầm, trong đường hầm, hình như có mấy cây cột đá đổ nát.

Đúng lúc này, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên vui mừng nói: "Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng tìm được một pho tượng đá hoàn chỉnh, bên trong không chừng có bảo bối đáng tiền!" Bàn Tử định vào trong thăm dò, tìm chút đồ đáng tiền mang về.

Nếu không, lần này đúng là lỗ vốn.

Dương Tuyết Lỵ không nhịn được liếc Bàn Tử một cái, phàn nàn: "Có thể ra ngoài mới là mấu chốt, ở đây thì có bảo bối gì?" Lúc này, đừng có lôi ra một "bảo bối" lớn như con ngân oa oa là được rồi.

Bàn Tử không cho là vậy, cười nói: "Nếu cô không dám vào, vậy Bàn gia đây đi trước!" Thực ra Tần Vũ cũng muốn vào xem thử,

nhưng chưa kịp mở lời, lúc nhấc chân suýt nữa bị một vật dưới chân làm vấp ngã.

Cúi đầu nhìn, dưới chân có một cây cột đá bị đổ.

Nửa cây cột đá đã lún vào trong đất bùn.

Hẻm núi ngầm giống như vực sâu địa ngục, đâu đâu cũng là hóa thạch khổng lồ thời tiền sử.

Không chỉ dưới chân Tần Vũ, gần đó còn có nhiều cột đá rải rác. 52.

Những cột đá này tuy cũng lớn, nhưng so với những hóa thạch kia thì thực sự trông rất nhỏ bé.

Chương 232

Hầu hết những cột đá này đều bị chôn vùi trong lớp đất, nên lúc đầu, Tần Vũ và những người khác bị hóa thạch thu hút nên không phát hiện ra những cột đá này, từ đó cũng không phát hiện ra pho tượng khổng lồ ở đây.

Nếu không phải A Hương chỉ ra sau lưng Tần Vũ có một pho tượng đá đen khổng lồ như vậy, họ căn bản sẽ không phát hiện.

Tần Vũ cũng sẽ không phát hiện, xung quanh có nhiều cột đá như vậy.

Nhìn kỹ, trên những cột đá này đều được đục một số lỗ, những cái lỗ đó giống như lỗ mũi bò, bên trong cắm một số vòng đá.

Điều khiến người ta kinh ngạc là trên những cột đá này có từng lớp phù điêu hình nhãn cầu.

Những bức phù điêu này, trước đây Tần Vũ đã thấy trong đường hầm, trên những bức bích họa da người, trong sảnh tế đàn đều có xuất hiện.

Những nhãn cầu này đối với mọi người, có thể nói là quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Vì vậy khi lại một lần nữa nhìn thấy những bức phù điêu hình nhãn cầu này, họ thậm chí còn không cảm thấy có gì bất ngờ.

Tần Vũ không phát hiện ra điều gì đặc biệt, nhưng khi Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy những nhãn cầu trên những cột đá này, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Trong lúc đó, Dương Tuyết Lỵ chỉ nhìn thoáng qua cây cột đá dưới chân, liền đột nhiên nói: “Tôi hình như biết đây là nơi nào rồi.”

Tần Vũ đang định hỏi, thì lại thấy cô đi đến trước mặt mình, dùng tay vỗ vỗ vào lưng A Hương.

A Hương từ từ mở mắt, nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Em A Hương, có thể cho chị xem mắt của em được không?" "Sao vậy chị Dương?" A Hương cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng Dương Tuyết Lỵ lại không giải thích rõ, chỉ chuyển sang dùng giọng điệu ôn hòa hơn để hỏi.

Thấy Dương Tuyết Lỵ nhất quyết muốn xem, A Hương đành phải gật đầu, tỏ ý đồng ý.

A Hương đưa đầu lại gần, vẻ mặt vô cùng nhút nhát.

Dương Tuyết Lỵ biết cô cũng sợ hãi, liền cố ý làm động tác trên tay nhẹ nhàng hơn một chút.

Tần Vũ đứng một bên, cách Dương Tuyết Lỵ rất gần, nên khi cô đi quan sát kỹ A Hương, anh có thể nhìn rõ sự thay đổi sắc mặt của đối phương.

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ trước tiên sững sờ, sau đó dần dần u ám, dường như đã phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa. 53.

Sau đó, cô không chớp mắt mà ngưng thị vào nhãn cầu của A Hương, dường như muốn tìm ra thứ gì đó từ bên trong.

Nhìn như vậy rất lâu, Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng buông tay.

A Hương là người căng thẳng nhất vội vàng hỏi: "Sao vậy chị Dương?

Mắt của em có vấn đề gì sao?" Có khả năng mắt của cô có mối liên hệ nào đó với thành Ác La Hải, chẳng lẽ người bên cạnh mình là một Quỷ Mẫu Yêu Phi?

Tần Vũ nhìn biểu cảm của Dương Tuyết Lỵ, biết cô dường như

đã tìm được đáp án từ trong mắt A Hương.

Dương Tuyết Lỵ rõ ràng mày nhíu chặt, nhưng vẫn dùng giọng điệu ôn hòa nói: "Không sao, chị chỉ xem qua một chút thôi, em đừng lo lắng, cũng đừng có áp lực tâm lý." Lời nói này không những không làm A Hương yên tâm, ngược lại còn khiến cô càng thêm sợ hãi.

Tần Vũ cũng bị lời nói của Dương Tuyết Lỵ làm cho mù mờ.

Bàn Tử thấy tình hình bên này, liền đi tới, Tần Vũ thấy vậy, bèn tạm thời giao A Hương cho gã chăm sóc.

Tần Vũ nắm lấy cổ tay Dương Tuyết Lỵ, kéo cô đến dưới bức tượng khổng lồ, nhỏ giọng hỏi: "Cô phát hiện ra gì rồi à?" "Cô không thấy tròng mắt của A Hương rất giống với hình con mắt trong bích họa trên mấy cột đá kia sao?" Được nhắc nhở như vậy, Tần Vũ cũng tò mò về tròng mắt của A Hương.

Anh ngẩng đầu nhìn vào mắt đối phương, trong mắt cô bé dường như đúng là có hoa văn kỳ lạ.

"Cô nhìn kỹ rồi chứ?" Dương Tuyết Lỵ quả quyết gật đầu, nói: "Tôi không nhìn lầm đâu, hoa văn trong mắt A Hương giống hệt hoa văn con mắt trên cột đá." Sợ Tần Vũ không tin, Dương Tuyết Lỵ còn miêu tả lại dáng vẻ tròng mắt của A Hương mà cô đã thấy.

Những hoa văn con mắt trên cột đá đều có một vòng chỉ đỏ rõ rệt bên ngoài con ngươi.

Vừa rồi Dương Tuyết Lỵ cũng đã thấy vòng chỉ đỏ tương tự trong mắt A Hương.

Mặc dù chi tiết nhỏ này cần phải quan sát tỉ mỉ mới phát hiện được, nhưng Dương Tuyết Lỵ chắc chắn mình đã thấy.

"Mắt của em gái A Hương giống hệt hoa văn con mắt ở đây, không phải là cố ý để tôi phát hiện ra điều gì đó chứ?" Dương Tuyết

Lỵ nhìn Tần Vũ, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt đầy vẻ bối rối và nghi ngờ A Hương.

Những lời này không tiện hỏi thẳng A Hương, cũng không thể nói với người khác, chỉ có thể bàn bạc với Tần Vũ trước.

Tần Vũ cảm thấy có chút khó tin, lại nghe Dương Tuyết Lỵ nói: "Mắt của A Hương chắc hẳn có cảm ứng tương hỗ với hoa văn con mắt ở đây, cho nên vừa vào đây mới bị đau đầu." Nghĩ lại, Tần Vũ cũng thấy kỳ lạ.

Trước đó A Hương vẫn bình thường, đột nhiên lại đau đầu, càng đến gần bức tượng khổng lồ thì càng đau dữ dội.

Chẳng lẽ thật sự có cảm ứng tương hỗ với pho tượng đá đó sao?

Dương Tuyết Lỵ nghĩ nát óc cũng không ra nguyên do, bèn đề nghị tạm thời ra ngoài thì hơn.

Ở trong hẻm núi lớn này, cô luôn có dự cảm không lành.

Nhất là sau khi biết tròng mắt của A Hương không tầm thường.

Trong lúc hai người quyết định sẽ hội hợp với Bàn Tử và những người khác, A Hương đột nhiên bật khóc.

Bàn Tử có chút hoảng hốt, vội hỏi: "Sao thế em gái A Hương?

Chương 233

Anh cũng có làm gì em đâu?

Sao lại khóc?" Tần Vũ cảm thấy không ổn, vội dẫn Dương Tuyết Lỵ chạy tới.

Hai người thấy A Hương nức nở không ngừng, một lúc lâu sau mới thốt ra được một câu: "Hết đường đi rồi.

Hết rồi." Bàn Tử có chút khó hiểu, giơ xẻng công binh chỉ về phía trước nói: "Đây chẳng phải đều là đường sao?

Dù không ra khỏi hẻm núi lớn được, chẳng phải vẫn còn một cái động đá sao?" Bàn Tử nói đến đường hầm trong động đá dưới bức tượng khổng lồ.

Nào ngờ vừa nhắc tới, A Hương liền ôm đầu, vẻ mặt đau đớn nói: "Vô dụng thôi, có rất nhiều rắn độc, rất nhiều rắn đang đuổi theo em!" Mọi người nghe vậy, vội vàng nhìn quanh.

Bàn Tử nhìn một hồi lâu, đến nửa cái đầu rắn cũng không thấy.

"Em gái à, em nhìn kỹ xem, chỗ này làm gì có rắn?" "Không, có mà, chúng ta đều sẽ chết, em sợ rắn, em không muốn bị rắn cắn chết." A Hương vừa khóc, vừa đột nhiên lao vào lòng Tần Vũ, nước mắt lã chã rơi xuống.

Trong lúc kinh ngạc, mọi người bị lời nói của A Hương làm cho có chút sợ hãi.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, cô biết mắt của A Hương khác thường, nên càng thêm hoảng sợ.

Rắn ư?

Nơi này không phải thật sự có rắn đấy chứ?

Dương Tuyết Lỵ nhớ lại những con rắn đen trong đường hầm màu trắng ở núi Kích Lôi, càng cảm thấy sởn gai ốc.

Nếu thật sự gặp phải bầy rắn trong hẻm núi lớn này, thì đến chỗ trốn cũng không có.

Chạy ư?

Bằng hai chân, sao chạy lại lũ rắn đen trườn nhanh như gió kia?

Trốn ư?

Hẻm núi lớn này, hai bên đều là vách núi dựng đứng, gần như vuông góc với mặt đất, e rằng ngay cả động vật leo trèo giỏi nhất cũng không leo lên được!

Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Ban đầu gã còn tưởng A Hương chỉ đang đùa với mình, dù sao lúc trước ở trong động nước, cô bé cũng từng dùng xác khô để đùa với gã.

Nhưng nghĩ lại, tính cách A Hương đơn thuần, không phải là người thù dai.

Quan trọng là, biểu cảm của A Hương quá chân thật, phảng phất như thật sự đã nhìn thấy rất nhiều rắn đen, khiến người ta không thể không tin.

"Em gái, em nhìn kỹ lại xem gần đây rốt cuộc có hay không, nếu nhìn nhầm thì đừng dọa anh trai đây nhé." A Hương không để ý đến Bàn Tử, vẫn co rúm trong lòng Tần Vũ.

Tần Vũ thấy dáng vẻ của cô bé, đúng là đã bị dọa sợ.

"Được rồi, bất kể có rắn hay không, chúng ta tìm lối ra trước đã." Tần Vũ một bên dùng tay vỗ về A Hương, một bên đề nghị với mọi người.

Trong lúc mọi người gật đầu đồng ý, một hang núi bên cạnh Tần Vũ truyền đến một tiếng động lạ.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, mơ hồ dường như thật sự nghe thấy tiếng bầy rắn trườn trên mặt đất.

Âm thanh đó càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn.

Không chỉ Tần Vũ nghe thấy, ngay cả những người khác cũng đều nghe thấy.

Bàn Tử nhớ lại lời A Hương vừa nói, lập tức sợ đến mặt trắng bệch, một tay níu lấy cánh tay Tần Vũ.

"Tần gia, con bé nói thật đấy!

Chúng ta mau đi thôi!" A Hương nghe vậy, khóc càng dữ hơn.

"Anh Tần, em sợ rắn, em không muốn bị rắn cắn chết." "Đừng sợ, lấp cửa hang lại trước!" Tần Vũ buông A Hương ra, đang lúc tìm kiếm xung quanh những tảng đá có thể chặn cửa hang, tiếng bầy rắn trườn bên tai đột nhiên cuộn trào như sóng dữ!

Âm thanh đó dày đặc và vang dội.

Mọi người còn chưa thấy hình dạng của rắn, đã có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bầy rắn đó đang trườn tới. 54.

Mọi người sợ đến đảm chiến tâm kinh, ngây người tại chỗ.

Thấy vậy, Tần Vũ lại hét lớn: "Mau trốn vào trong động đá trước đã!" Bàn Tử hoàn hồn, không dám chậm trễ chút nào, vội vàng cõng A Hương đang sợ đến ngây người, kéo Dương Tuyết Lỵ và những người khác chạy về phía trước.

Chạy vào trong động đá dưới chân tượng khổng lồ màu đen, bên trong ánh sáng mờ mịt, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng đại khái của mỗi người, không còn nhìn rõ biểu cảm trên mặt.

Tần Vũ ở bên ngoài, từ bên cạnh bẩy lên một tảng đá lớn, chặn kín cửa hang.

Sau khi chặn xong, anh mới đến bên cạnh mọi người, hội hợp với họ.

Chương 234

Dương Tuyết Lỵ bật đèn pin, quét nhìn tình hình trong động đá.

Bên trong pho tượng gần như đã bị khoét rỗng, có kết cấu gỗ đá đơn giản, từng tầng xếp chồng lên nhau, dường như thông thẳng lên đỉnh đầu tượng.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng động.

Tần Vũ biết, bầy rắn đen đó đã đến rồi!

Lũ rắn đen đang đến gần, Tần Vũ không kịp xem xét kỹ tình hình bên trong, trực tiếp leo lên giàn gỗ.

Lũ rắn đen bên ngoài số lượng đông đảo, tốc độ như điện, mỗi con đều có độc tính vô cùng hung mãnh.

Theo lời Dương Tuyết Lỵ, người chỉ cần dính một chút thôi, sẽ chết ngay lập tức!

Mọi người thấy Tần Vũ leo lên, cũng vội vàng bám theo.

Cả nhóm cứ thế người nối người, hướng lên đỉnh đầu tượng khổng lồ.

Tần Vũ và những người khác đang ở bên trong pho tượng khổng lồ.

Mọi nơi bên trong tượng đều đầy bụi bặm, cảm giác vô cùng ngột ngạt, không khí lưu thông cực kỳ kém.

Nếu ở trong khu vực chật hẹp này quá lâu, e rằng sẽ xuất hiện triệu chứng thiếu oxy, tức ngực.

Tần Vũ thể chất tốt, không cần lo lắng về điều này.

Nhưng trong nhóm có phụ nữ, đặc biệt là A Hương, tình trạng

hiện tại vô cùng tồi tệ.

Sắc mặt A Hương tái nhợt.

Trán đầy mồ hôi lạnh.

Những cơn kinh hãi liên tiếp khiến tinh thần cô bé gần như sụp đổ.

Vì vậy Tần Vũ lo lắng nhất chính là an nguy của A Hương.

Lúc này, Tần Vũ vẫn chưa làm rõ được bí ẩn về đôi mắt của A Hương, cho nên, nhất định phải đưa cô bé ra ngoài an toàn.

Đi lên từng chút một.

Mọi người mới phát hiện ra bên trên thực ra cũng không an toàn.

Chỉ thấy bên trong pho tượng khổng lồ được đục ra rất nhiều thạch thất lớn nhỏ khác nhau.

Hình dạng tổng thể bên trong, có phần tương tự với thành phố Ác La Hải mà Tần Vũ và mấy người họ đã thấy trong tổ ong.

Nhưng, kết cấu thạch thất bên trong tượng không phức tạp như vậy.

Tần Vũ tùy tiện đi vào một cái.

Phát hiện thạch thất bên trong nhỏ đến đáng thương.

Chắc không phải nơi cho người ở, bên trong chật chội ngột ngạt, người một khi vào đó không lâu, có thể sẽ bị chết ngạt.

Thạch thất như vậy có rất nhiều, nhưng lúc này không phải lúc nghiên cứu những thứ này, phải nhanh chóng ra ngoài.

Mọi người leo đến tầng thứ năm.

Bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có một luồng gió mát thổi vào.

Tần Vũ nhìn theo hướng gió thổi, liền thấy một cửa hang rộng

hơn một mét.

Cửa hang có vẻ là một lỗ thông gió của pho tượng.

Do toàn thân tượng đen kịt, bên dưới lại chất một đống cột đá lớn, nên nếu không lên đây, căn bản không thể phát hiện ra lối vào này.

Bàn Tử vừa thấy có lối ra, liền phấn khích nói!

“Tốt quá rồi!

Có thể ra ngoài rồi!

Tần gia, chúng ta mau vào đi!” Tần Vũ khẽ giơ tay, xua tay nói: “Chờ đã, để tôi xem.” Mọi người nghe vậy, lập tức đứng yên tại chỗ.

Không hề hành động thiếu suy nghĩ.

Ở phía trước nhất, Tần Vũ bò đến gần cửa hang, thò nửa người ra ngoài.

Từ đây nhìn xuống, Tần Vũ mơ hồ có thể thấy một vài ánh huỳnh quang đang lay động bên dưới.

Không chỉ vậy, anh còn thấy từng đám rắn đen cuộn khúc.

Chương 235

Lũ rắn đen đó tụ tập gần pho tượng khổng lồ, đang cắn xé lẫn nhau, tranh nhau chen chúc thành một đống.

Số lượng rắn đen ngày càng nhiều, Tần Vũ nhìn bầy rắn đang lúc nhúc đó, lập tức cảm thấy buồn nôn. 55.

Dương Tuyết Lỵ không nhịn được tò mò cũng ghé sát tới, sau khi thấy tình hình của lũ rắn, cô không khỏi hỏi: "Anh có phát hiện hành động của lũ rắn này rất kỳ quái không?" Bàn Tử hơi ngẩn người, hỏi: "Cô Dương lại phát hiện ra gì nữa à?" Nói rồi, gã cũng thò đầu ra.

Dương Tuyết Lỵ thu người lại, nói: "Nhìn lũ rắn kia xem, có vẻ như, chúng không định bò vào tấn công chúng ta." Bàn Tử nhìn chằm chằm lũ rắn đó, hình như đúng như lời Dương Tuyết Lỵ nói, chúng không hề chui vào trong pho tượng.

Nếu lũ rắn này thật sự muốn tấn công, thì đã sớm chui vào rồi.

Với tốc độ và sự linh hoạt của chúng, bọn họ căn bản không sống được lâu như vậy.

Điều này khiến những người khác cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bàn Tử bèn hỏi: "Kỳ lạ, lũ rắn đó đang làm gì vậy?" "Các người không cảm thấy, chúng đang chờ đợi thứ gì đó, hoặc chờ đợi một sự việc nào đó xảy ra sao?" Mọi người hít một hơi khí lạnh, rắn mà cũng biết chờ đợi sao?

Đúng lúc này, A Hương trên lưng Bàn Tử đột nhiên giật mình, la hét ầm ĩ: "Rắn!

Rắn đến rồi!

Anh Tần, chúng ta mau đi đi!" Tần Vũ thấy vậy, vội vàng tiến lên,

vỗ nhẹ mấy cái vào lưng A Hương đang run rẩy, đối phương mới dần dần hoàn hồn.

Lúc này, chỉ thấy A Hương vẻ mặt như vừa thoát chết, nhìn Tần Vũ nói: “Anh Tần, chúng ta ra ngoài rồi sao?

Sao lại ở đây?” Bàn Tử thấy A Hương có vẻ hoảng hốt, bèn nói thẳng: “Em gái A Hương, chúng ta vẫn đang ở đây, chưa ra ngoài đâu.” Lời vừa dứt, sắc mặt A Hương trắng bệch!

Lại bắt đầu đau đầu như búa bổ.

Thấy tình hình không ổn, Tần Vũ vội kêu Bàn Tử đặt A Hương xuống.

Bàn Tử thở hổn hển mấy hơi, đau đầu nói: “Em gái A Hương rốt cuộc bị làm sao vậy?

Chưa thấy rắn đã sợ thành thế này?” A Hương vừa nghe đến rắn, liền sợ đến hai tay múa loạn, làm ra tư thế xua đuổi.

“Rắn!

Đừng mà!” “Em gái A Hương, em cũng sợ rắn quá rồi đấy.” Lời chưa dứt, Dương Tuyết Lỵ đã kéo Bàn Tử lại, chỉ hận không thể xông lên bịt miệng gã.

Tần Vũ sau khi an ủi A Hương xong, bèn cảnh cáo Bàn Tử!

“Đừng nói chuyện rắn với A Hương nữa!” “Bây giờ tinh thần con bé rất kém, cứ tiếp tục như vậy, e là sẽ sụp đổ.” “Tần gia.

Tôi cũng không cố ý, đều tại cái miệng thối của tôi!”, nói rồi, Bàn Tử làm bộ làm tịch vỗ vỗ miệng mình, lại nghe Dương Tuyết Lỵ nói.

“Miệng của anh đúng là thối thật.” Bàn Tử nghe vậy, tức đến nghiến răng, hai tay chống nạnh, phẫn nộ nói: “Cô Dương, tôi phải phản bác!

Miệng của tôi không hề thối chút nào được không?

Hơn nữa, chuyện cô nói lũ rắn kia đang chờ đợi, tôi cũng không đồng ý." Dương Tuyết Lỵ khựng lại một chút, nhướng mày hỏi, "Ồ?

Anh lại có cao kiến gì?" "Tôi thấy lũ rắn đó, đều đang chờ chúng ta xuống để chúng nó khai tiệc đấy!

Đang chờ chúng ta đấy!", nói rồi, Bàn Tử giơ tay, chỉ vào đồng hồ trên cổ tay.

"Xem giờ này đi, chẳng phải đúng giờ ăn cơm sao?" A Hương ở không xa bị lời của Bàn Tử dọa sợ, sợ hãi dùng hai tay ôm gối, "phịch" một tiếng ngồi bệt xuống đất.

Sợ đến toàn thân run rẩy.

Miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Bàn Tử bị hành động của cô bé dọa, vội hỏi: "Làm sao thế?

Em gái A Hương sao lại thần trí không minh mẫn thế này." Dương Tuyết Lỵ cũng rơi vào khổ não, hỏi Tần Vũ: "Bây giờ chúng ta không có đồ ăn, nước trong bình cũng không còn nhiều, nếu không ra ngoài được nữa, chúng ta chắc chắn sẽ chết." Bàn Tử lo lắng đi đi lại lại tại chỗ, nói: "Lỡ như lũ rắn dưới đó bò lên thì sao?

Chúng ta sẽ bị cắn chết mất." Bàn Tử trước sau vẫn không tin lời của Dương Tuyết Lỵ, luôn cảm thấy lũ rắn đó nhắm vào mình.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, lườm gã một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Thấy vậy, Bàn Tử lại níu lấy cánh tay Tần Vũ.

"Tần gia, bây giờ chúng ta làm sao đây?" Tần Vũ sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói: "Ngậm cái miệng của cậu lại trước đã." Suốt đường đi, Bàn Tử không biết đã ồn ào bao nhiêu lần, tai Tần Vũ nghe đến chai cả rồi.

Nói xong, Tần Vũ cũng xoay người rời đi.

Thấy lũ rắn ở cửa hang không hề tiến vào, Tần Vũ nhẹ nhàng tiến đến cửa hang, chuẩn bị quan sát tình hình trên mặt đất.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lên một tiếng, chỉ vào vách đá trên cao.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên vách đá đó sáng lên một chuỗi ánh sáng trắng.

Chương 236

Ánh sáng trắng lay động trên cao, số lượng rất nhiều.

Do khoảng cách đến vách đá quá xa, các tinh mạch xung quanh dần trở nên thưa thớt, nguồn sáng có thể giúp nhìn rõ mọi thứ không còn nhiều.

Bàn Tử thấy thứ đó, ra sức dụi dụi mắt, cũng không nhìn rõ.

"Đó không phải là đèn sao?" Tần Vũ cảm thấy đó không phải là đèn, mà giống như vô số người nhỏ mặc áo trắng đang lay động.

Chưa kịp nhìn rõ, bóng trắng trước mắt đột nhiên chao đảo!

Lúc này, một khối trắng xóa từ một sườn dốc thoai thoải lăn xuống!

"Đùng!" Mọi người trơ mắt nhìn thứ đó rơi xuống, trực tiếp rơi xuống đáy hẻm núi.

Lúc này, Tần Vũ nhìn ra ngoài, phát hiện bầy rắn vốn đang dày đặc gần pho tượng khổng lồ, lần lượt trườn về phía vật thể màu trắng vừa rơi xuống.

Tần Vũ và mấy người họ cách mặt đất không cao, chỉ khoảng hơn hai mươi mét, cho nên mọi người nhìn những thứ bên dưới khá rõ.

Mọi người nhìn chằm chằm vào khối lớn màu trắng trên mặt đất.

Bề mặt vật đó nhẵn bóng, trên đó bám đầy một đống vật thể hình cầu nhớp nháp, giống như từng quả nho.

Lũ rắn đen tranh nhau chen tới, vây quanh trước khối vật đó rồi dừng lại không động đậy.

Bỗng nhiên, trên khối vật thể màu trắng đó xuất hiện rất nhiều

chất màu đỏ tươi.

Tần Vũ nhìn những thứ đó, chưa được mấy giây, những chất màu đỏ đó lại thoáng chốc biến mất.

Mọi người nhìn chằm chằm một hồi lâu, phát hiện thứ đó thực ra không biến mất, một lúc lại trở nên đỏ tươi, một lúc lại mờ đi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, tần suất cơ bản nhất quán.

Tần Vũ càng nhìn càng thấy kỳ lạ, lại nhìn kỹ một lúc, mới phát hiện một con rắn đen kỳ quái.

Con rắn đen đó vốn bị kẹt trong một khối hóa thạch, thân hình nó khổng lồ, lớn hơn đồng loại gấp mấy chục lần.

Một con rắn đen lớn như vậy đang le chiếc lưỡi đỏ như máu, uốn éo thân mình, hướng về phía khối màu trắng đó.

Toàn thân con rắn đen kịt, trên da phân bố rất nhiều vảy, vảy nhẵn bóng, dưới ánh huỳnh quang tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Con rắn đen vừa uốn éo thân mình, vảy trên lưng liền phát ra một tiếng động nhỏ, khiến người nghe sởn gai ốc.

Mọi người nín thở, nhìn chăm chú.

Lúc này, con rắn đen đột nhiên há miệng, từ trong đó chảy ra một vũng nước dãi lớn.

Nước dãi rơi xuống đất, trong nháy mắt, trên tảng đá đó lập tức mọc ra một mảng nấm độc nhỏ.

Màu sắc của nấm độc rực rỡ, nhưng thoáng chốc lại biến mất.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lên tiếng: "Độc tính của loại rắn này rất mạnh, chắc chắn vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi." "Đáng sợ vậy sao?" Bàn Tử sợ đến giật mình, "Nếu nó cắn tôi một miếng, chẳng phải tôi mất hai lớp thịt à." "Không chỉ thế đâu, e là bị cắn một miếng

cũng không sống nổi, mất thịt cái gì?" Lão Hồ châm chọc.

Lúc này, con rắn đen uốn éo thân mình, đến giữa khối vật thể màu trắng đó.

Đột nhiên há to miệng, một ngụm liền nuốt chửng nó vào bụng!

Cùng lúc đó, những con rắn đen nhỏ khác đều yên lặng phủ phục một bên, không dám nhúc nhích.

Tần Vũ bừng tỉnh nói: "Xem ra, có vẻ chúng phải đợi đại ca ăn xong, mới đến lượt." Bàn Tử thấy kinh ngạc, hỏi: "Tần gia, thứ màu trắng đó rốt cuộc là gì vậy?

Trứng gà à?" Tần Vũ tuy đứng ở vị trí không cao, nhưng vì vật đó không lớn, nên nhìn không quá rõ.

Nhưng khối vật thể màu trắng lớn đó, Tần Vũ đoán chắc là trứng.

Trứng của nhiều loài kiến trắng, hoặc trứng côn trùng đều như vậy.

Lúc này, Tần Vũ ngẩng đầu, nhìn lên cao trên vách núi.

Trên đó treo một hàng vật thể màu trắng, đang đung đưa trong gió, có khả năng rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tần Vũ nhìn kỹ, trong lòng đã đoán ra đó là thứ gì.

Quay đầu, anh giải thích với Bàn Tử: "Nếu tôi không nhìn lầm, trên vách đá đó đều là một số Địa Quan Âm." "Địa Quan Âm?" "Địa Quan Âm tính tình tàn nhẫn xảo quyệt, thích tích trữ thức ăn, ngay cả những thứ không ăn, cũng sẽ đem đi cất giấu." Chắc chắn trong khối màu trắng đó, bọc lấy rất nhiều xác côn trùng.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, lập tức bừng tỉnh nói: "Chẳng trách mấy nghìn năm qua, ở đây vẫn có rắn đen tồn tại, còn có thể chịu được môi trường khô nóng ở đây, xem ra chúng dựa vào những thức

ăn do Địa Quan Âm cất giấu để sống sót.” Lão Hồ cười cười, nói: “Vậy đúng như lời Bàn Tử nói, chúng thật sự đang chờ đồ ăn.” Bàn Tử nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu, vỗ ngực cười nói: “Xem ra Bàn gia tôi lợi hại hơn nhỉ!

Cô Dương, lần này tôi thắng chứ?” Dương Tuyết Lỵ lườm gã một cái, hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lại.

Lúc này, Tần Vũ cười nói: “Cho nên chúng ta nên chờ chúng ăn no rồi sẽ rời đi.” Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người cũng yên tâm hơn nhiều.

Không khí dần dần dịu đi, Tần Vũ quay sang chăm sóc A Hương.

Chương 237

A Hương ngã trên đất, suy yếu đến mặt trắng bệch, môi tái nhợt, có vẻ như bị thiếu oxy nhẹ.

Tần Vũ vội vàng đỡ cô bé dậy, nhỏ giọng an ủi: "A Hương, lũ rắn đó không nhắm vào chúng ta đâu, chúng chỉ tìm đồ ăn thôi." "Yên tâm, chúng không phát hiện ra chúng ta trốn ở đây đâu." A Hương từ từ mở mắt, hỏi: "Vậy chúng ta có thể ra ngoài được không?" "Chúng ta không bị nhốt lâu đâu, chúng ta có thể thoát hiểm." Ngay khi A Hương vừa thở phào nhẹ nhõm, cô bé lại đột nhiên nói: "Không phải!

Không phải!

Nó sẽ không đi, nó vẫn luôn đuổi theo em.

Em có thể cảm nhận được nó ở ngay sau lưng em!" Sau khi la hét xong, A Hương lại đột ngột cúi đầu, ôm lấy thân mình, co rúm ở góc tường không nói gì.

Toàn thân run lẩy bẩy, trông vô cùng bất lực đáng thương.

Mọi người nghe ngữ khí và phản ứng của A Hương không giống đang đùa, bèn lập tức nhìn quanh, tưởng rằng có con rắn nào đã len lỏi vào.

Bàn Tử và những người khác vừa nghĩ đến nước dãi của con rắn độc kia, sợ đến bắt đầu rụt rè.

Tần Vũ tranh thủ, lại lén nhìn ra ngoài hang, phát hiện con rắn khổng lồ kia đang uốn éo thân mình, đột nhiên ngẩng đầu, le lưỡi về phía cửa hang nơi mình đang ở.

Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh thấy vậy, sợ đến rụt người lại.

"Tôi nghĩ A Hương nói không sai, tôi cũng có thể cảm nhận được,

cảm giác như con rắn dưới đó đang nhìn chúng ta, nó biết sự tồn tại của chúng ta." Bàn Tử thấy Dương Tuyết Lỵ cũng như bị trúng tà, vội nói: "Cô Dương, cô cũng tin lời ma quỷ của con bé này à?" "Không, tôi đoán chúng định ăn xong thức ăn rồi mới lên tấn công chúng ta." Mọi người nghe vậy, vội vàng đi theo Tần Vũ, chui vào một gian nhà đá bên cạnh cửa hang.

Bên trong tối om, Dương Tuyết Lỵ lấy ra nhiên liệu rắn, đốt mấy ngọn đuốc tại chỗ.

Những người còn lại thì cầm đèn pin chiếu sáng, bắt đầu thăm dò trong nhà đá.

Tần Vũ cũng cầm đèn pin, chiếu vào bên trong.

Gian nhà đá này trống không, trong góc có một chiếc mặt nạ ngọc cổ.

Mọi người đi tới, Bàn Tử nhặt mặt nạ lên, hai mắt sáng rực nói: "Tần gia, xem thử nó đáng giá bao nhiêu tiền?" Bàn Tử vừa nói, vừa hà hơi lên bề mặt mặt nạ.

Miếng ngọc đó trong suốt, tỏa ra ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Tần Vũ nhìn mặt nạ, phát hiện trên đó không có lỗ mắt, là một chiếc mặt nạ kín mít.

Không đợi anh nói, Bàn Tử đã tự ý nhét nó vào túi.

Nào ngờ lúc này, Dương Tuyết Lỵ ở phía sau gọi một tiếng.

Mọi người rời khỏi nhà đá, thấy Dương Tuyết Lỵ đứng ở cửa nhà đá đối diện, trong tay cũng cầm một chiếc mặt nạ ngọc giống hệt.

Bàn Tử có chút tò mò nói: "Cô cũng có một cái mặt nạ à?" Dương Tuyết Lỵ đi đến trước mặt mọi người, Lão Hồ không nhịn được hỏi: "Có phải là mặt nạ Quỷ Mẫu không?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Tôi thấy

không phải, địa vị Quỷ Mẫu nước Ma vô cùng cao, nơi ở chắc chắn là thần điện trong thành phố Ác La Hải." "Tuy nơi đó đã bị phá hủy, không nhìn ra được sự thịnh vượng năm xưa, nhưng nhìn hoàn cảnh ở đây, căn bản không phải nơi cho người có địa vị tôn quý ở." Mọi người nhìn quanh, nơi này đúng là như một đống phế tích.

Lúc này, Tần Vũ nhận lấy chiếc mặt nạ ngọc từ tay Dương Tuyết Lỵ.

Tần Vũ chỉ vào những hoa văn phù điêu trên đó, tiếp tục giải thích: "Nhìn những hoa văn này xem, không phải rất giống với tròng mắt của A Hương sao?" Dương Tuyết Lỵ sững sờ, hoa văn đó đúng là có chút tương tự!

"Cho nên đôi mắt như vậy chắc không phải là mắt quỷ, phải biết rằng trong mấy đời Quỷ Mẫu, số người có thể xuất hiện một vị thật sự có thể nhìn thấy quỷ động là rất hiếm." Bàn Tử nghe mà như vịt nghe sấm, trực tiếp hỏi: "Vậy rốt cuộc đây là thứ gì?" Tần Vũ suy nghĩ một lát, nói: "Tôi đoán nơi này chắc là dùng để giam giữ những người có đôi mắt không phù hợp với yêu cầu?" Nói rồi, Tần Vũ chỉ vào những cột đá đổ nát bên dưới.

"Trên những cột đá này đều khắc lỗ mũi bò và vòng đá, giống như dùng để thi hành hình phạt." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, trong lòng có một suy đoán còn đáng sợ hơn.

"Vậy, những người bị đào thải đó có phải đều bị nhốt trong hẻm núi này để cho rắn ăn không?" Cho nên ngàn năm trôi qua, nơi này mới có nhiều rắn đen tác quái như vậy.

Chỉ dựa vào thức ăn do Địa Quan Âm cất giấu, chắc không đủ để nuôi sống nhiều như vậy.

"Theo lời cô Dương nói, nơi này chẳng phải là một nhà tù sao?" "Đúng vậy, nơi này chắc là một nhà tù, giam giữ những người không

phù hợp với yêu cầu.” Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên từ cửa hang bò ra.

Vẻ mặt hoảng hốt, gấp gáp: “Tôi vừa thấy bầy rắn chui vào bên dưới chúng ta rồi!” Nghe vậy, Tần Vũ liền giật lấy ngọn đuốc trong tay Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, hỏi: “Anh muốn làm gì?” “Đương nhiên là dùng lửa đốt chết lũ này rồi.” “Tần gia, ý hay!

Vậy chúng ta phải nhanh lên, châm lửa phải nhanh!” Trong lúc mọi người chuẩn bị rời khỏi nhà đá, định phóng hỏa ở dưới chân tượng khổng lồ, Bàn Tử đột nhiên kéo kéo tay áo Tần Vũ.

“Tần gia, nhìn em gái A Hương kìa.

Cứ lẩm bẩm một mình.” Tần Vũ nhìn về phía A Hương, thấy cô bé đang ngồi trong góc tối om.

A Hương quay lưng về phía họ, một bên dùng tay vuốt ve bức tường đá trước mặt, một bên run lẩy bẩy, miệng không biết đang lẩm bẩm gì.

Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin, chiếu ánh sáng về phía cô bé.

Chỉ thấy A Hương cúi đầu, đối mặt với bức tường.

Vẻ mặt hoảng hốt, giống như bị bệnh ly hồn vậy.

Dương Tuyết Lỵ không khỏi có chút lo lắng, Tần Vũ bước nhanh tới, vỗ nhẹ vai A Hương.

A Hương giật mình, đột nhiên quay đầu lại!

Mọi người đều bị khuôn mặt của A Hương dọa sợ, chỉ thấy trong mắt cô bé chảy ra hai dòng chất lỏng màu đen, hệt như huyết lệ vậy.

Chương 238

Đôi mắt A Hương trống rỗng vô thần, tuy đang mở, nhưng càng giống như bị một sợi dây vô hình nào đó kéo mí mắt lên.

Tần Vũ vừa định hỏi có chuyện gì, A Hương đột nhiên giơ tay lên, toàn thân chấn động.

Mọi người sững sờ, thấy cô bé duỗi ngón trỏ, chỉ vào bức tường phía sau Tần Vũ nói: "Ở đó có... có một người đàn bà." "Em gái A Hương, đừng dọa tôi!" Dương Tuyết Lỵ thấy mắt cô bé đang chảy máu, vội vàng tiến lên, định kiểm tra mắt của cô bé, A Hương lại đột nhiên như phát điên đẩy cô ra.

Sức của A Hương kinh người, hoàn toàn khác với ngày thường.

Dương Tuyết Lỵ không hiểu, gọi một tiếng tên A Hương, nhưng không nhận được hồi đáp.

Lúc này, A Hương lại chỉ vào bức tường phía sau, nói: "Có một người đàn bà, có một người đàn bà vẫn luôn ở trên tường.

À không!

Không chỉ trên tường, trong mỗi một bức tường ở đây, đều có một người đàn bà!" A Hương gào khản cả giọng, dường như đang dùng hết sức lực toàn thân để nói với Tần Vũ những lời này.

"Người đàn bà... người đàn bà trong tường?" Bàn Tử ngẩng đầu, bức tường đối diện đen kịt một mảng, không hề có chút ánh sáng nào.

Dương Tuyết Lỵ thấy tình hình không ổn, lập tức giơ đèn pin mắt sói, chiếu về phía bức tường sau lưng, căn bản không có người đàn bà nào.

Lúc này, A Hương đột nhiên đứng dậy, nhưng dưới chân loạng

choạng sắp ngã.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, nhanh chóng bước tới đỡ lấy.

“A Hương, tỉnh táo lại đi.” Dương Tuyết Lỵ đưa tay lau vết máu cho A Hương.

Thấy tâm trạng A Hương đã bình tĩnh hơn một chút, Dương Tuyết Lỵ lập tức giúp cô bé kiểm tra tình trạng mắt.

“A Hương, có đau không?” A Hương lắc đầu, yếu ớt dựa vào người Dương Tuyết Lỵ. 56.

Tần gia cũng ghé lại gần, nhưng hoàn toàn không nhìn rõ máu đen rốt cuộc chảy ra từ đâu.

Nhìn kỹ, Tần Vũ phát hiện máu đen kia lại chảy ra từ tuyến lệ.

Mặc dù chảy ra vết máu, nhưng may mắn là mắt của A Hương không sao.

Thấy A Hương không còn quấy nữa, mọi người cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử không khỏi hỏi: “Tại sao A Hương lại chảy ra huyết lệ vậy?” Lão Hồ suy đoán: “Tôi nghĩ A Hương đã nhìn thấy thứ không sạch sẽ, cho nên mắt mới vô cớ chảy ra máu đen, đây không phải là chuyện cực kỳ hiếm thấy.” Nghe xong, mọi người lại nghĩ đến lũ rắn đen bên ngoài, đặc biệt là con rắn lớn kia, liền cảm thấy sởn gai ốc.

Bàn Tử kiểm tra đạn dược, chuẩn bị như thể sắp quyết chiến. 57.

“Tôi vừa mới thấy lũ rắn đó tràn ra rồi, chúng ta phải mau rút lui thôi!” Dương Tuyết Lỵ khuyên: “Bây giờ đi xuống liều mạng là tự tìm đường chết, huống hồ rút lui, phải rút lui về đâu?

Bất kể từ hướng nào, cũng không thể thoát ra được.” Trong lúc đang thương lượng đối sách, lũ rắn đen bên dưới đã trườn lên, âm

thanh đó dần dần đến gần.

Tần Vũ thấy vậy, bảo mọi người cứ tiếp tục đi lên, dù sao cũng phải tìm lối ra, nơi duy nhất có thể đi cũng chỉ có ở đây.

Nếu phía trước không có lối ra, cùng lắm thì đánh một trận với lũ rắn đen này.

Mọi người không ngừng leo lên, mỗi khi lên một tầng, Tần Vũ lại bảo họ đẩy một tấm đá, chặn đường lại.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng cũng đến tầng trên cùng.

Địa thế ở đây hiểm trở đến cực điểm.

Vị trí Tần Vũ đang đứng là một đường hầm chật hẹp.

Hai bên đường hầm có ba hang đá thấp, hướng lên trên là lộ thiên.

Sau khi lên, Tần Vũ và mấy người mới phát hiện đầu của pho tượng thần này chỉ có một nửa, phần từ mũi trở lên đã hoàn toàn biến mất.

Tần Vũ xuyên qua đường hầm, khó khăn leo lên.

Vừa lên, một vách đá dựng đứng liền đối diện.

Tượng khổng lồ cao lớn, cách mặt đất có độ cao mười mấy tầng lầu.

Lúc này, Tần Vũ và mấy người họ đứng trên đỉnh đầu tượng, ngẩng đầu là vách đá như dao gọt, cúi đầu là vực sâu vạn trượng.

Đợi Bàn Tử leo lên chỗ lộ thiên của pho tượng, nhìn xuống một cái, liền suýt nữa ngất đi.

"Tần gia, nếu rơi xuống, chắc thành bánh thịt mất!" Tần Vũ gật đầu, cũng cúi đầu nhìn xuống một cái.

Chương 239

Dưới vực sâu vạn trượng, đen kịt một mảng, gió lạnh gào thét, tựa như vực sâu đang gầm nhẹ.

Bàn Tử không dám nhìn xuống nữa, sợ đến chân mềm nhũn, vừa lăn vừa bò trở lại tầng dưới.

Dương Tuyết Lỵ đặt A Hương vào một góc nghỉ ngơi, thấy Bàn Tử xuống, bèn hỏi: "Trên đó tình hình thế nào?" "Còn có thể thế nào nữa?" Bàn Tử sắc mặt tái nhợt ngồi trên đất, vẻ chán nản.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, tiếp tục hỏi: "Trên đó chẳng lẽ không còn đường lui nữa sao?" Bàn Tử không nói gì, thấy vậy, Dương Tuyết Lỵ càng thêm lo lắng.

Đang lúc chuẩn bị leo lên xem thử, Tần Vũ đã đi xuống.

Cô vội hỏi: "Thế nào rồi?" Tần Vũ thấy sắc mặt cô không tốt, để tránh gây hoang mang cho cô và mọi người, Tần Vũ không nói rõ tình hình trên đó.

"Chúng ta đã đến đỉnh rồi." "Đỉnh?

Vậy có lối ra không?" Tần Vũ sắc mặt trầm xuống, nói: "Yên tâm, lũ rắn đó không vào được đâu." Địa hình đầu của pho tượng co lại, lũ rắn đen đó căn bản không vào được.

Tượng khổng lồ rất cao, vô cùng dốc, rắn độc căn bản không thể từ bên ngoài bò vào.

Sau đó, Lão Hồ phát hiện gần đó có một số tấm đá đen kịt.

Những tấm đá đó không nhìn ra làm bằng gì, nhưng có thể vừa vặn chặn kín các khe hở, lũ rắn đen kia tuy độc tính mạnh, nhưng cũng không thể cách đá cắn chết người.

Thế là, Lão Hồ và Bàn Tử đem những tấm đá đó chặn vào các khe hở.

Làm xong những việc này, họ quay lại hội hợp với Tần Vũ.

Lúc này, không khí căng thẳng bao trùm lấy mọi người.

Trong lòng Dương Tuyết Lỵ và những người khác đều hiểu rõ, một khi bầy rắn tràn vào, chỉ có hai con đường.

Hoặc là bị bầy rắn cắn xé thành từng mảnh, hoặc là từ nơi cao hơn ba mươi mét nhảy xuống hẻm núi.

Hai kiểu chết này, kiểu nào cũng không dễ chịu.

Bàn Tử trực tiếp nản lòng nói: "Nếu tôi thật sự phải chết, tôi thà bây giờ tự bắn một phát cho rồi!" Nói rồi, gã lại trực tiếp cầm lấy khẩu súng trường.

Tần Vũ thấy vậy, một cước đá văng khẩu súng, đồng thời đẩy Bàn Tử ra ngoài.

Nửa người Bàn Tử lơ lửng bên ngoài, lập tức sợ đến la lớn: "Tần gia làm gì vậy!

Tôi không muốn chết!" Tần Vũ nghe vậy, lại một tay kéo gã trở lại.

"Không muốn chết, còn tự sát?" Sau khi trải qua phen này, Bàn Tử đã bình tĩnh hơn nhiều. 58.

Nhưng Bàn Tử vẫn chìm trong tuyệt vọng, cay đắng nói: "Tần gia, dù sao tôi cũng chết chắc rồi, thay vì để cái thân này bị lũ rắn độc kia cắn nát hoặc rơi xuống vách núi thành bánh thịt, chi bằng cho tôi một phát súng cho sảng khoái." "Ai nói là chết chắc rồi?" Bàn Tử hơi ngẩn người, nghe Tần Vũ nói: "Tôi đã biết bí mật của pho tượng thần bí này rồi." "Hả?" Mọi người sững sờ, lần lượt nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn Dương Tuyết Lỵ một cái, hỏi: "Cô còn nhớ đường chỉ máu trên con ngươi của A Hương không?

Đường chỉ máu gần như giống hệt với đồ đằng ở đây, đều cho thấy giữa hai bên có một mối liên hệ nào đó." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, "Nhưng có liên hệ thì sao?" 59.

Cũng không phải không có manh mối, chỉ là vẫn luôn không nói ra thôi.

Trong lúc tò mò về bí mật của pho tượng, thực ra cô càng tò mò Tần Vũ làm sao biết được? 60.

"Thực ra quay lại những phù điêu trên các cánh cửa đá đó, những cột đá trong hẻm núi, còn có nhà đá mà chúng ta vừa ở, cả người đàn bà mà A Hương vẫn nói ở trong tường, thực ra chúng ta chỉ cần làm rõ những manh mối này là có thể biết được chân tướng." Ban đầu, Tần Vũ vẫn cho rằng nơi này dùng để giam giữ những kẻ không phù hợp với yêu cầu.

Nhưng thực ra nghĩ kỹ lại, sẽ có một điểm kỳ lạ. 61.

Đó là đã chọn giết những người này, vậy tại sao phải tốn nhiều nhân lực vật lực như vậy để xây dựng một nhà tù hình tượng khổng lồ chứ?

Tuy ở triều đại Thăng Long, cũng có quy củ thu hậu vấn trảm, nhưng ở nước Ma, Tần Vũ cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Xây dựng loại tượng khổng lồ này, không có mấy trăm năm thì không xây xong được.

Cho nên tuyệt đối không chỉ đơn giản là dùng để giam giữ tù phạm.

Nghe xong phân tích của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói: "Đúng, anh phân tích hoàn toàn chính xác, chúng ta chỉ cần làm rõ nơi

này là nơi nào, có lẽ chúng ta có thể tìm được lối ra.” 62.

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng hãy phân tích tình hình hiện tại.

Đúng lúc này, Tần Vũ và những người khác nghe thấy tiếng rắn đen lúc nhúc trên những tấm đá.

Bàn Tử vừa nghe thấy âm thanh này, cả người nổi da gà.

“Không còn nhiều thời gian nữa, lũ đó đã bò lên rồi.” Lão Hồ vác súng trường, làm ra tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Chương 240

Bàn Tử thấy vậy, cũng vội vàng nạp đầy đạn cho súng trường, hét lên: "Cùng lắm thì Bàn gia tôi hôm nay liều mạng, tôi không tin không trị được lũ này!" Lúc này, tầng dưới chân mọi người, cũng xuất hiện thứ âm thanh sột soạt đó.

Vừa nghĩ đến loại rắn đen đó, trong lòng mọi người đều hoảng hốt. 63.

Tần gia không hoảng không vội tiếp tục: "Bên trong pho tượng thần nhất định có người chết, chết rất thảm, A Hương vẫn nói trong tường đá của pho tượng gần như mỗi một bức tường đều giấu một người đàn bà, chắc là thật." Mọi người hít một hơi khí lạnh, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Tôi nghĩ thể chất của A Hương chắc là khá đặc biệt, hễ gặp nơi âm khí nặng, liền có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy được." Bàn Tử vừa nghe trong tường đá thật sự có người đàn bà, sợ đến lập tức sởn gai ốc.

Lùi lại mấy bước, cố ý cách xa bức tường đó.

Giơ súng, nòng súng nhắm vào bức tường, Bàn Tử run rẩy nói: "Bên trong không phải giấu xác phụ nữ chứ." Tường của các hang đá bên trong pho tượng khổng lồ không phải được xây bằng gạch đá.

Cho nên, trong tường căn bản không thể giấu nhiều thi thể như vậy.

Hơn nữa toàn bộ đều đen kịt một mảng, căn bản không nhìn ra được đường nét thi thể trên đó.

Tần Vũ thấy Bàn Tử sợ hãi không thôi, bèn đưa tay sờ sờ lên tường, và giải thích: "Bên trong không giấu được thi thể, muốn biết nguyên nhân, có thể sờ thử." Dương Tuyết Lỵ và những người khác

càng ngày càng thấy kỳ lạ, bèn không nhịn được đưa tay sờ sờ lên tường.

Trên tường có những vết đục khắc, nhìn kỹ, có vẻ như là một số ký hiệu.

Vì tường màu đen, nếu không sờ kỹ, căn bản không phát hiện ra trên đó có vết tích.

Dương Tuyết Lỵ mắt lóe lên một tia sắc bén, hô lên: "Anh Tần nói không sai, những bức tường này quả thực có vấn đề!" Bàn Tử nghe vậy, cả người tinh thần phấn chấn, vội hỏi: "Tần gia, trên tường khắc gì vậy?

Có bản đồ đường hầm bí mật không?" Để làm cho các vết khắc trên tường đá hiện ra, Tần Vũ tìm thấy một ít tro trắng gần đó.

Bôi tro mịn lên chỗ có vết khắc, rất nhanh, một hoa văn được phác họa bằng lớp tro mịn dần dần hiện ra trước mặt mọi người.

Các vết đục khắc trên tường cực kỳ không đều, phần lớn đều là những đường nét đơn giản rất nguệch ngoạc.

Những đường nét này, lại phác họa ra một bức tranh kỳ lạ.

Tần Vũ xem xét kỹ lưỡng một lượt, phát hiện một vài chỗ trên vách tường có vết khắc đã bị mài mòn.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra một bức tranh.

Trong tranh, một người phụ nữ đang khắc họa lên tường.

Dường như tất cả các hình vẽ trên bức tường bên trái đều do người phụ nữ này chạm khắc.

Mỗi một mặt tường đều có những ký hiệu và hình vẽ tương tự nhau.

Nhưng nhìn vào dấu vết trên mỗi mặt tường, rõ ràng không phải

do cùng một người làm.

"Có lẽ chúng được khắc vào những thời kỳ khác nhau?

Chỉ là nội dung khắc họa đều tương tự nhau mà thôi." Dương Tuyết Lỵ suy đoán.

Bàn Tử gãi đầu, có chút không hiểu: "Trên tường đều khắc cùng một sự kiện à?" "Xem tiếp đã, đừng vội." Cả nhóm lại đi vào mấy hang động khác, đứng trước vách tường trong đó quan sát một lúc lâu.

Sau khi xem toàn bộ nội dung được khắc trên tất cả các mặt tường, mọi người có thể khẳng định rằng chúng đều do những người phụ nữ khác nhau chạm khắc.

Tần Vũ đoán rằng, đây đều là những người phụ nữ không sinh ra được mắt quỷ, vì không phù hợp nên bị giam cầm tại đây.

Mỗi người phụ nữ bị giam cầm ở đây đều phải khắc tranh trên vách tường.

Nội dung khắc họa đều là những sự việc sâu sắc nhất trong ký ức của họ khi còn sống, dùng nó làm bằng chứng cho thế hệ sau.

Sau đó, họ phải tự đâm mù đôi mắt, dùng máu và nước mắt bôi lên những hình vẽ đã khắc.

Sau khi hoàn thành quy trình này, sinh mệnh của họ cũng kết thúc tại đây.

Thi thể còn lại sẽ bị trói vào cột đá trong hẻm núi, mặc cho rắn đen cắn xé, cho đến khi không còn xương cốt.

Dương Tuyết Lỵ vuốt ve những bức tường đó, không biết đang suy tư điều gì.

Bàn Tử bên cạnh nhìn những bức tường này, chỉ cảm thấy vô cùng đẫm máu, tàn nhẫn đến cực điểm!

“Tôi xem hết mấy bức tranh tường này rồi, cũng có tìm được cách ra ngoài đâu!” Bàn Tử cảm thấy trong những bức tranh này không có bất kỳ thông tin nào để trốn thoát, vốn tưởng rằng trên đó sẽ xuất hiện bản đồ.

Không ngờ chỉ là một vài thứ vớ vẩn không quan trọng.

Bị dọa một phen hú vía vô ích.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lập tức ủ rũ cúi đầu, có chút bất an đi qua đi lại.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên chỉ vào một mặt tường, nói: “Mau nhìn kìa, cái này kỳ lạ quá.” Cả nhóm lại gần, nhìn thấy nơi cô chỉ có một ký hiệu kỳ lạ.

Ký hiệu này rất mờ nhạt, nếu không nhìn kỹ, e là đã bỏ sót.

“Tôi thấy ký hiệu này giống…” Ngay khi Lão Hồ định lên tiếng hỏi, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên hét lớn một tiếng.

Chương 241

“Ây da!

Không xong rồi!

Mấy tấm đá không chặn nổi lũ rắn độc nữa, chúng ta phải mau rời khỏi đây!” Cả nhóm ngẩng đầu lên, thấy mấy tảng đá chặn lối vào đột nhiên sụp xuống!

Cùng lúc đó, trong khe hở loé lên một tia sáng đỏ rực.

Tần Vũ nhìn kỹ, hóa ra là con rắn độc đầu đàn đang lè lưỡi về phía trong.

“Xì xì xì…” Con rắn độc phát ra âm thanh sắc nhọn, nghe mà rợn cả tóc gáy.

Lúc này, nó há to miệng, trong miệng chảy ra một vũng lớn dịch màu đỏ.

Lượng dịch thể đó rơi xuống đất, trong nháy mắt mọc ra vô số nấm độc màu đỏ.

Nhưng rất nhanh, đám nấm độc đó lại thối rữa trong không khí, sau khi thối rữa còn có tác dụng ăn mòn, giống như axit sulfuric vậy.

“Mẹ kiếp!

Nước bọt con rắn đó có độc!” Bàn Tử chỉ vào phiến đá trên mặt đất.

Mọi người cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy tảng đá dưới chân đã bị ăn mòn thủng một lỗ!

“Rắc!” Tảng đá trên đỉnh lại sụp xuống một mảng nữa!

Cả nhóm rơi vào hoảng loạn, Lão Hồ và Bàn Tử đều giơ súng

trường lên.

Bàn Tử căng thẳng đến mức mồ hôi đầm đìa, ánh mắt dán chặt vào tảng đá sắp sập, nghiến răng nói: "Lũ khốn, may mà ông đây đã nạp đạn sẵn, phen này để Bàn gia quyết một trận tử chiến với lũ rắn độc tụi bây!" "Ầm!" Tảng đá trên đỉnh sụp đổ, từng đàn rắn đen từ trên đó rơi xuống!

Lũ rắn đen này con nào con nấy tốc độ cực nhanh, có con rơi từ trên đỉnh xuống, có con thì chui vào từ khe hở.

Con nào con nấy cong người lên, lao tới như những tia chớp!

Bàn Tử nghiến răng, xả súng loạn xạ vào không trung.

Tức thì, khói thuốc súng mù mịt trên đỉnh tượng khổng lồ, tia lửa điện bắn ra tứ phía!

Giữa làn mưa bom bão đạn, một con rắn độc nhỏ lặng lẽ phóng lên, nửa thân mình bay vút lên không trung!

Nó lao thẳng về phía Dương Tuyết Lỵ!

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ nhanh tay lẹ mắt, nhặt lấy chiếc xẻng công binh mà Bàn Tử đánh rơi bên cạnh.

Cô giơ tay vung xẻng, lưỡi xẻng bằng thép bổ thẳng vào đầu con rắn độc.

"Bốp!" Chiếc xẻng lập tức đập nát hộp sọ của con rắn đen.

Nhãn cầu của con rắn đen bị đập bay ra, trong chốc lát, vô số nọc độc màu đen bắn tung tóe!

Thấy vậy, Tần Vũ vội vàng kéo Dương Tuyết Lỵ lại.

Nọc độc bắn xuống đất, tức thì ăn mòn một mảng đá nham thạch.

Dương Tuyết Lỵ vẫn còn kinh hồn bạt vía, theo phản xạ nhào vào

lòng Tần Vũ.

Khi những giọt mực đen đó bắn xuống đất, chúng bốc lên rất nhiều khói độc!

Sắc mặt mọi người trắng bệch, thấy càng nhiều rắn đen tràn vào, không ngừng nghỉ.

"Mẹ nó, căn bản là không giết hết được!

Phải mau đi thôi!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, vội vàng trèo lên chỗ lộ thiên của pho tượng khổng lồ.

Mặc dù biết trên đó cũng là đường cùng, nhưng tình huống nguy cấp, cũng chỉ đành tạm thời lui lên đó để né tránh.

Tần Vũ có Bất Phôi Chi Thân, nên mấy thứ khói độc, nọc độc này đối với hắn căn bản không đáng sợ.

Nhưng lúc này, mọi người đều đã rối thành một nùi.

Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị thả Nãi Cùng Thần Băng ra, hắn lại thấy Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào những hình khắc trên tường.

Không chỉ vậy, cô ấy còn nhìn đến xuất thần, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm xung quanh.

Tần Vũ nắm lấy cánh tay cô, đang định kéo cô lên đỉnh vòm thì Dương Tuyết Lỵ đột nhiên lên tiếng: "Tôi biết rồi!

Tôi biết rồi!" Tần Vũ hơi sững lại: "Biết gì rồi?" "Tôi biết rồi, đây thực ra là một lời nguyền, là lời nguyền của những người phụ nữ đã chết đối với thành Ác La Hải!" Bàn Tử vừa nghe Dương Tuyết Lỵ vẫn còn lải nhải về ký hiệu trên tường, liền càm ràm: "Dương tiểu thư, lúc nào rồi!

Còn nghiên cứu cái này làm gì!

Sống sót ra ngoài trước đã!" Dương Tuyết Lỵ không để ý đến lời của Bàn Tử, vẫn giải thích với Tần Vũ: "Đây là một lời nguyền của vô số người tuẫn giáo đối với thành Ác La Hải!" "Bất kể có phải lời nguyền hay không, cứ lên trên trước đã rồi nói!" Tần Vũ cúi đầu nhìn, chỉ thấy một con rắn đen như mũi tên rời cung, "vút" một tiếng đã nhảy lên mắt cá chân hắn.

Chương 242

Tần Vũ nhíu mày, đột ngột ra tay, một tay tóm lấy cổ con rắn độc.

Con rắn phát ra một tiếng kêu trầm thấp, sau đó "rắc" một tiếng, liền bị bẻ gãy cổ sống.

Tiếp đó, Tần Vũ nhân lúc lũ rắn đen đang tranh nhau chen vào, đưa Dương Tuyết Lỵ lên tầng trên cùng lộ thiên.

Trên đó, gió lạnh gào thét.

Trước mặt là vách đá dựng đứng, bên dưới là hẻm núi sâu vạn trượng, không còn đường nào để trốn.

Lúc này, Tần Vũ gọi Nãi Cùng Thần Băng ra.

Nãi Cùng Thần Băng tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã nhảy xuống tầng dưới của bọn Tần Vũ.

Tốc độ của Nãi Cùng Thần Băng cực nhanh, sau khi rơi xuống tầng dưới, toàn thân tỏa ra từng luồng khí lạnh.

Khí lạnh từ trên xuống dưới, chỉ trong vài giây đã bao bọc toàn bộ bên trong pho tượng khổng lồ.

Trong chớp mắt, Tần Vũ và mọi người cúi đầu nhìn, những tảng đá dưới chân đã kết thành băng giá.

Khí lạnh tỏa ra, khiến mọi người không khỏi rùng mình một cái.

Đàn rắn bị đông thành từng khối, chồng chất lên nhau như một con sóng khổng lồ bị đóng băng, chực chờ lật nhào nuốt chửng bọn họ.

Bàn Tử hoàn hồn, cúi đầu nhìn thấy bên chân có một con rắn đen bị đông thành khối băng.

Con rắn đen đó há to miệng, nọc độc trong miệng sắp rơi xuống đất, nhưng Nãi Cùng Thần Băng đã khiến nó vĩnh viễn định hình lại ở khoảnh khắc đó.

Bàn Tử cười cười, nói: "Tên khốn, còn định cắn Bàn gia ta à!" Nói rồi, Bàn Tử giơ súng lên, dùng họng súng chọc chọc vào con rắn đen.

"Rắc!" Không biết có phải do dùng sức quá mạnh không, khối băng trên người con rắn đen đột nhiên nứt ra.

Thấy vậy, Bàn Tử sợ đến mức mặt trắng bệch, trốn sau lưng Tần Vũ.

"Tần gia, cái khối băng thú cưng của ngài phun ra không phải chỉ là tạm thời thôi chứ?" Không đợi Tần Vũ giải thích, đã nghe thấy con rắn đen "rắc" một tiếng, toàn bộ thân thể đều vỡ tan.

Thân thể con rắn đen bị vỡ thành năm bảy mảnh, toàn bộ rơi xuống đất.

Bàn Tử thấy thế mới thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ thấy vậy, không nhịn được trêu chọc: "Nhìn cậu sợ chưa kìa." Bàn Tử mặt đỏ bừng, ánh mắt lảng đi: "Tôi chẳng phải sợ lũ rắn độc nhỏ này lại chạy ra hay sao?" "Mà nói đi cũng phải nói lại, thú cưng của Tần gia thật sự quá đỉnh!" Tiếng nói vừa dứt, Nãi Cùng Thần Băng lại nhảy về trong tay Tần Vũ.

Con vật nhỏ bé trong lòng bàn tay Tần Vũ khẽ cựa quậy hai cái, rồi như ngủ đông, không cử động nữa.

Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Chỉ tiếc là một thứ tốt như vậy lại không thèm nhìn tôi một cái." Bên cạnh, Dương Tuyết Lỵ cười lạnh một tiếng, nói: "May là nó không đóng băng anh lại đấy." Thế công của đàn rắn đã bị chặn đứng, nhưng tình cảnh của Tần Vũ vẫn chưa khá hơn.

Họ đang ở trên đỉnh của pho tượng khổng lồ, một nơi cao chót vót.

Ngay cả người trời sinh gan hùm mật gấu như Bàn Tử, cúi đầu nhìn xuống hẻm núi sâu thẳm, cùng với vách đá sắc như dao xung quanh, cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Thế là Bàn Tử dứt khoát ngồi bệt xuống đất, hai mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm vào đôi giày của mình, không dám nhìn đi nơi khác.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Tần Vũ phát hiện Dương Tuyết Lỵ đang nhìn vách tường bên cạnh xuất thần.

Lúc này, A Hương tỉnh lại.

Sau khi tỉnh, cô không còn nói những lời kỳ lạ nữa, trong mắt cũng không còn chảy ra máu và nước mắt.

Nhưng vừa nhìn thấy cảnh tuyệt địa xung quanh, cô sợ đến mức vội vàng nhắm mắt lại, co rúm người, run lẩy bẩy trong góc.

Tần Vũ bảo Bàn Tử trông chừng A Hương, sau đó đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ đang vô cùng tập trung nhìn vào bức tường đổ nát, Tần Vũ đi tới mà cô thậm chí còn không để ý.

"Phát hiện ra gì rồi?" Dương Tuyết Lỵ hoàn hồn, chỉ vào hình vẽ nhãn cầu trên bức tường đổ nát, đáp: "Tôi phát hiện ra hai con mắt rỉ máu ở đây." Tần Vũ nhìn về phía hình vẽ đó, hình ảnh đó khiến hắn đột nhiên nhớ tới A Hương.

Suy tư một lát, hắn nói: "Đây hẳn là một loại hình thức giải thoát linh hồn thông qua việc chảy máu." "Nơi này chôn vùi quá nhiều linh hồn của những người phụ nữ, trước khi chết họ đã lén khắc xuống những hình vẽ lời nguyền này, để báo thù." Do những tảng đá xây dựng tượng khổng lồ đều là màu đen, nên năm đó không ai phát hiện

ra.

Theo thời gian, ngày càng nhiều phụ nữ trước khi chết khắc xuống lời nguyền, trên vách tường gần như đều là những hình vẽ này.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Nhưng theo tôi thấy, thành Ác La Hải dưới Phong Thực Hồ rõ ràng đã bị hủy diệt trong một trận thiên tai sụt lún, liệu có phải là lời nguyền đã linh nghiệm không?

Những hình vẽ nhãn cầu này, lại xuất hiện ở trong Kích Lôi Sơn, nơi có khả năng khống chế sức mạnh của các loại khoáng thạch, đây là một sự trùng hợp sao?" Tần Vũ trong lòng chùng xuống, lời nguyền ứng nghiệm?

Nếu là thật, vậy thì thật quá bi ai.

Vương quốc cổ xưa này bắt nguồn từ việc sùng bái con mắt, cuối cùng cũng bị hủy diệt bởi con mắt.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Tôi phát hiện các hình vẽ nhãn cầu trong thành Ác La Hải đa phần là số lẻ, nhưng ở bức tường này, lại có hai con mắt rỉ máu." Tần Vũ đột nhiên bừng tỉnh, có một suy đoán táo bạo.

"Nhãn cầu vỡ nát, nhãn cầu ở đây, liệu có phải chỉ Kích Lôi Sơn không?

Chương 243

Vỡ nát hai lần, chứng tỏ nơi đây đã xảy ra hai lần tai nạn quy mô lớn?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu: "Cách nói của anh quả thực có khả năng, nhưng hiện tại tôi cũng không thể biết được, rốt cuộc nơi này đã xảy ra mấy lần tai nạn quy mô lớn." Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hai người giật mình, quay đầu lại thì thấy A Hương đột nhiên phát điên.

"A Hương muội tử!

A Hương muội tử đừng kích động!" "Rắn!

Rắn!

Đàn bà!

Trong tường có rất nhiều đàn bà!" Tần Vũ nhanh chân tiến lên, một tay ấn chặt A Hương đang bất an.

A Hương thở hổn hển một hơi, mềm nhũn ngã vào lòng Tần Vũ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đẩy Bàn Tử, thấp giọng quát: "Bàn Tử, anh lại nói gì kích động cô ấy à?" Bàn Tử vẻ mặt vô tội, vội vàng giải thích: "Tôi không có, đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ hỏi A Hương muội tử có muốn uống chút nước không thôi." "Tôi có thể chứng minh." Lão Hồ từ một bên đi tới, "Bàn Tử vừa rồi quả thực không làm gì, A Hương muội tử đột nhiên phát điên." "Rắn… rắn, đàn bà… đừng mà!" Tình hình của A Hương ngày càng tệ, cả người đều kiệt sức.

Không khí ở đây loãng, lại thêm không có thức ăn, nếu không ra ngoài được, e là A Hương sống không còn lâu.

Nhưng trước đó, điều mọi người lo lắng hơn là trạng thái tinh thần của A Hương.

Từ khi vào hẻm núi này, A Hương cứ như bị trúng tà.

Đặc biệt là lúc đột nhiên chảy máu và nước mắt, quả thực đã dọa mọi người một phen.

Tần Vũ vỗ về A Hương mấy câu, tinh thần cô mới ổn định hơn nhiều.

Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn nhìn chằm chằm A Hương, trong lòng dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hồi lâu, cô đột nhiên nhíu mày, kéo tay áo Tần Vũ, thấp giọng nói: "Tôi luôn cảm thấy, mắt của A Hương là mấu chốt." Tần Vũ dừng lại, đáp: "Đúng vậy, đôi mắt của A Hương dường như có thể nhìn thấy tai nạn bên trong pho tượng khổng lồ." Nói là nhìn thấy, không bằng nói đôi mắt của A Hương đã đánh thức những ký ức bi thảm được chôn vùi trong pho tượng khổng lồ.

Tần Vũ cúi đầu nhìn A Hương trong lòng, phát hiện cô đang nhắm chặt hai mắt, miệng không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Thấy vậy, Tần Vũ đặt A Hương xuống đất, để cô nằm thẳng trên chiếc ba lô trải trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc cúi đầu, Tần Vũ phát hiện sàn của pho tượng khổng lồ dường như không bằng phẳng.

Lúc này, họ đang ở trên đỉnh của pho tượng, nơi lộ thiên.

Tần Vũ thò đầu ra, khẽ nhìn ra ngoài một cái.

Tần Vũ phát hiện thân pho tượng khổng lồ hơi nghiêng.

Nửa đầu pho tượng đã biến mất trước đó, thực ra đang nghiêng dựa vào vách núi dựng đứng đối diện.

Khi Tần Vũ đang chăm chú quan sát, trên đỉnh đầu hắn, đột nhiên truyền đến một tràng âm thanh "rắc rắc rắc".

Mọi người ngẩng đầu lên, nhưng cũng không thấy gì.

Nhưng âm thanh đó vẫn tiếp tục, lúc đầu rất nhỏ, nhưng sau vài giây liền bắt đầu dồn dập.

Bàn Tử hét lớn không ổn, kêu lên: "Mẹ ơi, có cảm giác trời sắp sập!" Mọi người đều không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng có một cảm giác quen thuộc.

Dường như âm thanh này đã từng nghe ở đâu đó.

Lúc này, A Hương đang nằm trên đất đột nhiên ho khan.

Dương Tuyết Lỵ vội vàng tiến lên, đỡ A Hương từ trên đất dậy.

A Hương ngã vào lòng cô, há miệng, mãi mới thốt ra được một câu: "…Tọa sơn… Tọa sơn đang động." Mọi người nghe thấy câu nói này, đều sợ đến giật nảy mình.

Tần Vũ giơ đèn pin lên, chiếu lên trên.

Qua luồng sáng của đèn pin, mọi người phát hiện trên đỉnh đầu pho tượng có một ít đá vụn nhỏ rơi xuống, toàn bộ pho tượng đang rung chuyển.

Bàn Tử sợ đến mức toàn thân cứng đờ, hít một hơi khí lạnh, nói: "Mẹ ơi, xem ra chúng ta sắp bị chôn sống ở đây rồi." Lúc này, A Hương đột nhiên đưa tay ra, chỉ vào vách đá đối diện.

Tần Vũ thấy vậy, vội giơ đèn pin chiếu qua đó.

Ánh sáng chiếu thẳng vào vách đá đối diện, Tần Vũ thấy các mạch tinh thạch trong vách núi dường như xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Vết nứt từ dưới lên trên, phân bố ngày càng dài, nhìn những đường vân đó giống như một cái cây sum suê.

Tần Vũ sững lại: “Xem ra âm thanh đều phát ra từ trong vách đá.” Bàn Tử thấy vậy, lo lắng đến toát mồ hôi hột, nói: “Tần gia, ngài còn có thời gian quan tâm âm thanh phát ra từ đâu, chúng ta sắp bị chôn sống ở đây rồi!” Tần Vũ nhíu mày, nghe Bàn Tử lại nói: “Xong rồi, xong rồi, xem ra chúng ta đều phải chết, không bị lở núi đè chết thì cũng chết trong miệng lũ rắn độc kia.” Bàn Tử nhìn về phía Lão Hồ, mặt đầy tuyệt vọng, miệng tiếp tục lẩm bẩm: “Lão Hồ, chúng ta mau trăn trối đi, lát nữa núi lở, không còn cơ hội nói chuyện đâu.” Tiếng nói vừa dứt, Tần Vũ liền phát hiện vết nứt trong vách núi đối diện lại mở rộng thêm một vòng.

Những âm thanh trước đó cũng lại to hơn rất nhiều, nghe mà rợn cả tóc gáy.

Dương Tuyết Lỵ nhìn vách đá, đột nhiên hét lên: “Bàn Tử đừng căng thẳng, không phải lở núi, là nước hồ ngầm sắp tràn vào!” Bàn Tử ngẩn ra, nghe thấy Tần Vũ hét lớn: “Mọi người mau tìm chỗ trốn đi!

Nước sắp tới rồi!” Phía trên hẻm núi có một hồ nước ngầm.

Chương 244

Hồ nước ngầm cách pho tượng không xa, ở gần tế đàn.

Có thể là do cơ quan trước đó khởi động, khiến vách núi bên tế đàn sụp đổ, làm cho nhiều tầng tinh thạch bị đứt gãy.

Mặc dù sau đó cơ quan đã bị nghi thức tế tự của Tần Vũ dừng lại, nhưng tầng đá còn lại không nhiều, không thể chịu được áp lực của nước hồ.

Những tảng đá đã chống đỡ cho Tần Vũ và mọi người đến được chỗ pho tượng, nhưng thời gian trôi qua, đá cũng dần dần sụp lở.

Điều này khiến vỏ núi xuất hiện vết nứt, địa hình của hẻm núi ngầm lại thấp.

Nước hồ ngầm ở trên cuối cùng rồi cũng sẽ đổ vào đây.

Sau đó, sẽ xuất hiện một hiện tượng đổ ngược đáng sợ, tức là nước tích tụ trong hồ ngầm sẽ phun ra từ các khe đá nứt như một khẩu súng nước.

Mọi người nghe vậy, lập tức ý thức được sự việc không ổn.

Họ lập tức dựa vào bức tường đổ nát bên cạnh, hai tay nắm chặt lấy thành tường.

Bàn Tử dựa vào bên cạnh Tần Vũ, không quên hỏi: "Tần gia, ngài nói nước sẽ tràn vào, lấp đầy nơi này, vậy chẳng phải chúng ta không cần chết nữa sao?" Không đợi Tần Vũ trả lời, Lão Hồ bên cạnh đã mắng: "Bàn Tử cậu nói cái gì vậy?

Nước trong hồ ngầm trên kia có nhiều mấy cũng không thể lấp đầy cái hẻm núi này được!

Cậu không nhìn xem hẻm núi này sâu đến mức nào à!" Bàn Tử hơi sững lại, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Qua khe hở dưới chân, có thể lờ mờ nhìn thấy hẻm núi sâu vạn trượng.

Bên dưới hẻm núi bị một đám sương mù bao quanh, phía dưới tối om, căn bản không nhìn rõ được nó sâu bao nhiêu.

Nhưng, nếu rơi xuống, ít nhất cũng thành thịt băm.

Lúc này, Lão Hồ tiếp tục nói: "Chúng ta bị nước cuốn xuống, có khác gì tự mình nhảy xuống không?" Bàn Tử nghe vậy, lại rơi vào tuyệt vọng.

"Xem ra chúng ta số định phải chết ở đây rồi." Mọi người căng thẳng nín thở, khoảng vài giây sau, trên đỉnh hẻm núi đột nhiên vang lên ba tiếng nổ lớn!

Cùng lúc đó, ba cột nước từ trong khe đá phun ra!

Tức thì, hơi nước mù trời cuốn tới.

Mọi người ôm chặt lấy bức tường đổ, căng thẳng vùi đầu xuống, không ai dám nhìn tình hình bên ngoài.

Mặc dù không nhìn thấy tình hình của các cột nước, nhưng chỉ nghe những tiếng nổ kinh thiên động địa đó, cũng có thể tưởng tượng được tình hình bên ngoài thảm khốc đến mức nào.

Pho tượng khổng lồ vốn được thiết kế đầu nặng chân nhẹ, tuy cao lớn, nhưng vì bên trong đều bị khoét rỗng, nên căn bản không chịu nổi sự va đập của dòng nước.

Chẳng mấy chốc, Tần Vũ liền phát hiện dưới chân bắt đầu rung lắc.

Cánh tay của pho tượng vốn cắm vào vách núi, cũng vì không chịu

nổi áp lực nước mà đang dần tách khỏi vách núi.

Cứ thế này, Tần Vũ và mọi người sẽ cùng pho tượng sụp đổ.

Tình huống tốt thì không bị đá rơi đè chết, có thể quay lại mặt đất.

Tình huống xấu thì cùng pho tượng rơi xuống hẻm núi sâu.

Bàn Tử bám chặt vào bức tường đổ, ngón tay gần như cắm vào trong tường, sắp bị mài ra máu.

Trong cơn rung lắc dữ dội không ngừng, ngay cả đứng cũng không vững.

Đối mặt với biến cố lớn như vậy, Bàn Tử đột nhiên than khóc: "Thật vạn lần không ngờ, Bàn gia tôi cuối cùng lại chết vì nước!" Mọi người đều biết, một khi pho tượng bị dòng nước xô đổ, chắc chắn sẽ đổ vào hẻm núi ngầm, vậy thì cầm chắc cái chết.

"Pho tượng sắp đổ!" Dương Tuyết Lỵ hét lớn một tiếng.

Mọi người cúi đầu nhìn, quả nhiên pho tượng dưới chân đang lung lay sắp đổ.

Nhưng pho tượng không trực tiếp sụp đổ, mà từ từ nghiêng về phía vách núi đối diện.

Tần Vũ hơi sững lại, đây có lẽ là nhờ vào thiết kế của pho tượng.

Khi thiết kế, toàn bộ pho tượng đã nghiêng sẵn, vị trí đầu của nó sau khi đổ xuống, vừa hay có thể chống vào vách đá.

Vì áp lực nước, nó đang từ từ đổ về phía vách núi.

Mọi người nhìn pho tượng đổ xuống, ai nấy đều căng thẳng nín thở.

Dưới sức nặng không ngừng của pho tượng, trên vách đá liên tục có đá vụn rơi xuống.

Đá vụn rơi vào hẻm núi sâu, lập tức bị sương mù nuốt chửng, không ai biết nơi rơi xuống cách đây bao xa.

Bụi đất bay mù mịt, không khí càng trở nên loãng và vẩn đục.

Cả người Tần Vũ và những người khác gần như đều bị nước xối qua một lượt.

Chương 245

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cảm thấy hơi nóng, nói: "Nhiệt độ càng lúc càng nóng?" Bàn Tử trêu: "Dương tiểu thư, không phải cô định cởi đồ ở đây đấy chứ?" Dương Tuyết Lỵ lườm anh ta một cái, rồi nghe thấy Tần Vũ kinh ngạc hô lên: "Nhiệt độ quả thực đang nóng lên!" Mọi người hơi sững lại, cũng nhận ra có điều không ổn.

Tần Vũ nhìn xung quanh, vì có hơi nước nên trước mắt hắn mờ mịt.

Hơi nước?

Hơi nước nóng!

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, cúi đầu nhìn, thấy dưới đáy hẻm núi có nhiều sương mù mỏng bốc lên hơn.

Đó đều là hơi nước nóng.

"Dung nham dưới lòng đất gặp nước hồ tràn xuống, nên đã đun sôi nước ở dưới!

Vì vậy chúng ta mới cảm thấy nhiệt độ tăng lên." Bàn Tử nghe vậy, vội vàng hét lớn: "Vậy lão tử mà rơi xuống, chẳng phải giống như há cảo bị luộc, lật mình một cái là chín sao?!" Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên giơ tay lên, chỉ vào vách núi đối diện.

"Nhìn cái kia xem?" Mọi người nhìn theo hướng tay cô chỉ, thấy bên đó bị sương nước bao phủ.

Lờ mờ, Tần Vũ thấy một bóng trắng đứng trên vách đá dựng đứng đó.

Tần Vũ dụi dụi mắt, phát hiện đó dường như là một cây cầu treo trên vách đá.

“Chúng ta lên đó!” “Tần gia nói đúng!” Mặc dù Tần Vũ không nhìn rõ đó có phải là cây cầu hay không, nhưng còn hơn là ngồi chờ chết ở đây.

Mọi người nghe vậy, vội vàng bám sát Tần Vũ, vịn vào bức tường đổ ở tầng trên cùng để đi lên.

Đến gần hơn, Tần Vũ mới nhìn rõ, đó hóa ra là một bộ xương sống khổng lồ.

Đó hẳn là hóa thạch của một sinh vật nào đó.

Hai đầu xương sống cắm vào trong vách đá, đoạn xương dài nhất ở giữa treo lơ lửng giữa không trung, nhìn từ xa, thực sự giống như một cây cầu màu trắng.

Mọi người từ từ trèo lên, ai ngờ lúc này, pho tượng khổng lồ ầm ầm sụp đổ.

Lúc này, Bàn Tử và những người khác đã lên trên bộ xương, chỉ còn lại Tần Vũ và A Hương chưa lên.

Không kịp suy nghĩ, Tần Vũ một tay đẩy A Hương trong lòng lên.

Vì A Hương bị thương, trạng thái tinh thần cũng không ổn định, nên suốt đường đi đều là Tần Vũ bế lên.

Dương Tuyết Lỵ một tay nắm lấy cánh tay A Hương, cùng Bàn Tử và những người khác hợp lực kéo cô lên.

Cùng lúc đó, pho tượng dưới chân Tần Vũ bắt đầu sụp lún.

“Tần gia!” Tần Vũ chỉ cảm thấy dưới chân sóng nhiệt cuồn cuộn, pho tượng rung lắc dữ dội.

Cúi đầu nhìn, bên chân đã bị rất nhiều hơi nước nóng bao phủ.

Luồng khí nóng bỏng đang lan lên trên, Tần Vũ bị nóng đến mức thần trí có chút mơ hồ.

Ngay khi hắn chuẩn bị trèo lên hóa thạch xương sống, chân hắn hụt một cái, cả người rơi xuống.

Khoảnh khắc rơi xuống, Tần Vũ không nhìn rõ tình hình phía trên, vì trước mắt toàn bộ đã bị hơi nước nóng che mờ.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn triệu hồi Nãi Cùng Thần Băng.

Nãi Cùng Thần Băng phun ra khí lạnh dưới chân hắn, một khối băng cứng như sắt, từ một đầu vách đá kéo dài đến mặt phẳng, nâng cả người Tần Vũ lơ lửng giữa không trung.

Mọi người trên hóa thạch nhìn xuống, thấy Tần Vũ nằm thẳng trên khối băng, thoáng nhìn qua, tưởng hắn đang lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, Bàn Tử vội vàng móc dây thừng trong túi ra, ném một đầu cho Tần Vũ.

"Tần gia!

Mau lên đây!" Tần Vũ hoàn hồn, đưa tay nắm lấy dây thừng.

Khi Bàn Tử trên kia chuẩn bị kéo dây, sắc mặt anh ta tối sầm lại, đồng tử co rút mạnh, như thể nhìn thấy thứ gì đó kinh hãi.

Tần Vũ ngẩn ra, nghe thấy tiếng hét kinh hoàng từ trên: "Tần gia!

Cẩn thận đằng sau!" Tần Vũ đột ngột quay đầu, chỉ thấy một con rắn khổng lồ đầu đen từ trong khe hở vách đá chui ra, đang trườn theo khối băng.

Con rắn đầu đen này to hơn con đầu đàn trước đó đến cả chục lần, dường như nó đã ngủ đông dưới lòng đất từ lâu, vì vách núi sụp đổ nên mới chui ra.

Con rắn đen lè ra chiếc lưỡi vừa mảnh vừa dài, hai con mắt đỏ

rực đang nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Nó uốn éo thân mình, dường như cố ý đi chậm lại.

Khi cách Tần Vũ khoảng vài bước, con rắn đen đột nhiên ngẩng đầu, cả cái đầu nghiêng về phía sau, tạo tư thế sẵn sàng tấn công.

Tần Vũ nhớ động tác này, là động tác quen thuộc của rắn trước khi tấn công.

Chương 246

Loại rắn đen này tấn công cực nhanh, độc tính cực mạnh.

Những con rắn đen trước đó, chỉ một chút nước bọt đã có thể ăn mòn một phiến đá thủng một lỗ.

"Pằng!" Đúng lúc này, Bàn Tử ở trên bắn một phát súng.

Viên đạn hơi lệch, chỉ sượt qua da con rắn đen, rồi xuyên qua khối băng, rơi xuống hẻm núi.

Chỗ bị bắn xuyên, lập tức xuất hiện vết nứt.

Tần Vũ thấy vậy, có chút ngán ngẩm: "Bàn Tử đúng là chỉ giỏi giúp ngược." Lúc này, con rắn đen đó như phát điên, lao về phía Tần Vũ!

Bàn Tử ở trên nổ súng, nhưng vì góc độ không tốt, căn bản không tìm được vị trí để bắn.

"Tần gia!" Mọi người ở trên nhìn chằm chằm, thấy Tần Vũ bước một bước lớn, lao về phía trước, đưa tay tóm thẳng vào cổ con rắn đen đó.

Tốc độ đó quá nhanh!

Tốc độ ra tay của Tần Vũ còn nhanh hơn cả tốc độ tấn công của con rắn đen!

Bàn Tử căn bản không nhìn rõ bóng dáng của hắn, dường như đã di chuyển tức thời.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ rút súng lục ra, họng súng nhắm thẳng vào đầu con rắn lớn.

"Pằng!" Viên đạn xuyên qua mắt con rắn lớn, tức thì nổ tung ra

một vũng lớn dịch màu xanh lục.

Dịch xanh lục bắn tung tóe trong không trung, hòa lẫn với luồng khí nóng đang bốc lên, tức thì tỏa ra một mùi kỳ lạ.

Hơi giống mùi rò rỉ khí gas. 64.

Lúc này, con rắn lớn đột nhiên ngẩng đầu, mạnh mẽ há to cái miệng đầy máu!

Tần Vũ nhìn kỹ, miệng con rắn đầy những chiếc răng cưa ngược, một chiếc lưỡi lè ra, đủ để quấn quanh cổ hắn ba bốn vòng!

Giữa những chiếc răng cưa đó, tiết ra rất nhiều nọc độc màu xanh đen.

Những nọc độc này ngay cả phiến đá cũng có thể ăn mòn, có thể thấy độc tính của nó mạnh đến mức nào.

"Hồi quang phản chiếu?" Tần Vũ trong lòng quyết đoán, đột ngột giơ tay lên, một tay ấn chặt hàm trên của con rắn lớn.

Con rắn lớn hơi khựng lại, dường như đã nhận ra có điều không ổn.

Nhưng Tần Vũ không cho nó bất kỳ thời gian suy nghĩ nào, đột ngột dùng sức, dọc theo khóe miệng của con rắn lớn mà xé toạc ra.

"Xoẹt!" Miệng của con rắn lớn bị Tần Vũ xé làm đôi.

Tức thì, máu tươi tuôn trào, máu me đầm đìa.

Mọi người ở trên nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Cảnh tượng quá đẫm máu, đến nỗi Dương Tuyết Lỵ cũng không dám nhìn nhiều.

Tần Vũ vứt con rắn lớn xuống, ném nó vào hẻm núi.

Cúi đầu nhìn, hắn phát hiện những dịch màu xanh lục đó đang bắt đầu ăn mòn khối băng.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng nắm lấy sợi dây thừng mà Bàn Tử thả xuống.

Bàn Tử và những người khác thấy thế, liền vội vàng kéo lên.

Rất nhanh, Tần Vũ đã trèo lên được mỏm đá gãy.

Vừa lên tới nơi, Bàn Tử đã mệt lử nằm bệt trên đất, thở hổn hển nói: "Tần gia, vừa rồi đúng là dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng ngài sắp bị con rắn đó nuốt chửng!" Tay của Bàn Tử vì kéo dây thừng nên bây giờ vừa đau vừa mỏi, mềm đến mức cảm giác như không cầm nổi khẩu súng.

Lúc này, Tần Vũ lên tiếng: "Chúng ta mau đi thôi, nơi này không nên ở lâu." Bàn Tử nằm trên đất, cố gắng bò dậy, thở hổn hển nói: "Nhiệt độ càng lúc càng cao, mẹ nó tôi sắp nóng thành thịt kho rồi." "Nhiều thịt nên sợ nóng." Lão Hồ càm ràm.

Bàn Tử có chút không vui, vỗ vỗ bụng: "Của gia đây đều là cơ bắp!" So với họ, tình hình của A Hương còn tệ hơn nhiều.

Toàn thân A Hương như rã rời, mềm nhũn nằm trên đất, cả người mồ hôi đầm đìa, quần áo đều dính chặt vào người.

Lão Hồ thì cảm thấy từng khúc xương trên người đều đau nhức, nghỉ ngơi hồi lâu mới đỡ.

Tần Vũ thì không sao, cúi đầu kiểm tra tình hình dưới hẻm núi, pho tượng đã sụp đổ thành đống đổ nát, dòng nước đã chậm lại rất nhiều, chắc không lâu nữa sẽ dừng hẳn.

Trong hẻm núi, lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Mọi người đều mệt lả, bèn quyết định nghỉ ngơi tại chỗ một lúc.

Trong lúc nghỉ ngơi, Lão Hồ nhìn lên trên hẻm núi, mặt lộ vẻ lo lắng: "Mặc dù lần này chúng ta cửu tử nhất sinh, thoát được kiếp nước lửa, nhưng bây giờ, chúng ta lại rơi vào kiếp đất." Mọi người hơi sững lại, lần lượt nhìn về phía mỏm đá gãy trên vách núi dựng đứng.

Chương 247

Vách núi sắc như dao, gần như thẳng đứng so với mặt đất, vô cùng hiểm trở.

Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, nói: "Nhìn vách đá này, khỉ cũng chưa chắc đã trèo lên được." Bàn Tử nghe vậy, lại rơi vào một cơn hoảng loạn mới.

Anh ta lo lắng nói: "Vậy không phải chúng ta bị kẹt ở đây, cũng là chờ chết sao?

Chỉ là chết có thoải mái hay không thôi?" Trong lúc mọi người kinh hoàng, Tần Vũ an ủi: "Đừng vội, tôi có cách thoát thân." "Hả?" Mọi người nhìn về phía Tần Vũ, ai nấy đều căng thẳng.

Tần Vũ giải thích: "Còn nhớ Địa Quan Âm không?" Mọi người gật đầu, Bàn Tử hỏi: "Sao?

Chúng ta ra ngoài có liên quan đến con quái vật đó à?" "Tôi có thể khẳng định nơi này nhất định có đường quay về, vì Địa Quan Âm thích nóng sợ lạnh, giỏi nhất là đào hang, bất luận là tầng đá hay tầng đất đều không cản được chúng." Tần Vũ nhìn tảng đá bên cạnh, tiếp tục giải thích: "Địa Quan Âm không chỉ hoạt động dưới lòng đất, đôi khi cũng hoạt động trên mặt đất, nhưng phạm vi hoạt động của chúng thường thuộc khu vực có suối nước nóng hoạt động mạnh." Bàn Tử vẫn có chút không hiểu, hỏi: "Tần gia, ngài nói thẳng hơn chút đi." Tần Vũ cười cười, nói: "Những cái hang mà Địa Quan Âm đào đều là để vận chuyển thức ăn, nên hang đều được đào rất rộng rãi." Nói rồi, Tần Vũ liếc nhìn Bàn Tử từ trên xuống dưới mấy lần.

"Hang do Địa Quan Âm đào, Bàn Tử chui vào cũng không thành vấn đề, nên chúng ta có thể chui qua hang để ra ngoài." Bàn Tử nghe

vậy, vội vàng gật đầu phụ họa: “Tần gia nói đúng, loại hang của Địa Quan Âm này, lúc tôi lên núi ở chỗ kia không biết đã thấy bao nhiêu.” “Hang của nó rộng, nên chó săn thích nhất là đào loại hang này, chờ bắt Địa Quan Âm để đổi bữa.” Lão Hồ gật đầu, “Mấy năm nay ít thấy rồi, có thể đã bị chó săn ăn sạch.

Hang đều được đào từ ngoài vào trong, đó là tập tính của loài Địa Quan Âm.” Mọi người nghe vậy mừng rỡ, vội vàng bắt đầu tìm kiếm hang động khắp nơi.

Trên những tảng đá gần đó quả nhiên có rất nhiều cửa hang, đều do Địa Quan Âm đào ra, nhưng những cái hang này thông tứ phía, bên trong phức tạp như một mê cung.

Bàn Tử sợ một khi vào đó, có thể sẽ bị lạc bên trong.

Không khí bên trong loãng, chưa chắc đã may mắn tìm được lối ra, có khi chết ngạt ngay bên trong?

Nghĩ vậy, Bàn Tử vẻ mặt lo lắng nói: “Nhìn những vết cào còn lại trên đá, có thể phán đoán hướng đi của Địa Quan Âm, nhưng đừng chỉ chăm chăm nhìn vào những hướng này, vì một khi chú ý đến phương hướng, thực ra rất dễ bị rối trí.” “Bên trong rắc rối phức tạp, cũng không biết tình hình thế nào, hay là cứ vào trước rồi nói?” “Ừm, vào trong còn hơn là ngồi chờ chết ở đây.” Mọi người không nghỉ ngơi nhiều, trực tiếp chui vào một trong những cái hang đó.

Loại hang này thường được gọi là hang Quan Âm, thường trong một hang sẽ có vài con Địa Quan Âm sinh sống.

Mọi người lần lượt chui vào.

Bên trong tối om, Tần Vũ liền bật đèn pin lên.

Địa thế trong hang dần dần cao lên, giữa chừng gặp phải mấy ngã rẽ.

Có chỗ là đường cụt, liền phải quay lại, đánh dấu ở ngã rẽ, rồi đổi sang con đường khác.

Loanh quanh trong hang Quan Âm nửa ngày, mọi người đều có chút đói.

Tần Vũ liền bảo mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, Bàn Tử đi tìm mấy con Địa Quan Âm gần đó.

Lão Hồ và những người khác thì dùng nhiên liệu rắn để nhóm lửa tại chỗ.

Củi lửa bùng cháy, ánh lửa sáng rực.

Nhìn những ngọn lửa ngày càng bùng cao, trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng thả lỏng hơn nhiều.

Không khí dần dần thoải mái, Bàn Tử mang về mấy con Địa Quan Âm.

Mọi người ngồi quây quần bên nhau, nướng Địa Quan Âm ăn.

"Tần gia, cẩn thận nóng!" Bàn Tử nướng một con, đưa đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ vừa nhận lấy, liền nghe thấy bên cạnh có động tĩnh, cúi đầu nhìn, hóa ra là A Hương đã tỉnh.

A Hương từ từ mở mắt, dường như bị mùi thơm của thịt Địa Quan Âm hấp dẫn.

Cô khẽ há miệng, một dòng nước miếng trong suốt chảy xuống từ khóe miệng.

Thấy vậy, Tần Vũ cười cười, một tay cầm Địa Quan Âm, một tay đỡ A Hương yếu ớt dậy.

A Hương ngã vào lòng Tần Vũ, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thấp giọng hỏi: "Tần đại ca, em… em đang ở đâu?" Bàn Tử bên cạnh trêu:

“A Hương muội tử, chúng ta bây giờ đang ở trong tế đàn đấy.” “Hả?” A Hương giật mình, suýt nữa nhảy dựng lên từ mặt đất.

Cô không tin nổi nhìn Bàn Tử, đôi môi mỏng run rẩy: “Chúng ta không ra ngoài được sao?

Em nhớ là em đang ở dưới một pho tượng đá.

Sau đó…” Chuyện sau khi vào pho tượng khổng lồ, A Hương hoàn toàn không nhớ gì cả.

Bàn Tử cố ý đùa: “A Hương muội tử, em nhớ nhầm hết rồi, chúng ta vẫn luôn không ra ngoài được, tế đàn sụp đổ em không nhớ à?” A Hương ngẩn ra, gật đầu, thần trí hoảng hốt nói: “Em nhớ… em nhớ nó đã sụp đổ, nhưng Tần đại ca không phải đã đi hoàn thành lễ tế rồi sao?” Bàn Tử cười lớn mấy tiếng, đang định tiếp tục lừa người thì Tần Vũ ngắt lời: “Đừng nghe cậu ta nói bậy, toàn là dọa em thôi.” “Vậy chúng ta đang ở đâu ạ?” A Hương nhìn xung quanh một lượt, xung quanh tối đen như mực, giống như ở trong một hang động, khiến cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Tần Vũ đưa tay xoa đầu cô, sau đó kể lại toàn bộ sự việc cho A Hương nghe.

A Hương biết chuyện, hoảng hốt nói: “Em… em lại như vậy nữa rồi sao?” Mọi người đều sững sờ.

Tần Vũ hỏi: “A Hương?” Ngay cả Dương Tuyết Lỵ đứng ở xa nhất cũng bị thu hút khi nghe thấy tiếng nói.

Dương Tuyết Lỵ căng thẳng hỏi: “Vừa rồi lại sao vậy?

Trước đây cũng từng xảy ra à?” A Hương gật đầu, giải thích: “Em cũng không biết nữa, đây dường như là lần thứ ba rồi.

Hai lần trước cũng giống hệt lần này, nếu không ai nhắc thì em hoàn toàn không biết gì cả.” “Mỗi lần bị trúng tà xong, cô đều quên

mất đoạn ký ức đó sao?" "Đúng vậy, hai lần trước đều do bố nuôi nói cho em biết." A Hương vừa nhắc đến chú Minh liền chìm vào đau buồn.

Tuy cuối cùng chú Minh đã mất hết nhân tính muốn kéo A Hương chết cùng, nhưng dù sao ông cũng là người đã nuôi nấng cô bao nhiêu năm.

Chương 248

Nhớ lại lúc đó, thực ra nỗi bi thương còn nhiều hơn.

“Em A Hương, em có thể kể chi tiết về hai lần trước cho tôi nghe không?

Còn nữa… em có thể kể cho tôi nghe về thân thế của mình không?” Dương Tuyết Lỵ hỏi bằng một giọng dịu dàng.

A Hương vành mắt hơi hoe đỏ, ngập ngừng một lát rồi đáp: “Bố nuôi nói, bố mẹ em đều là người Hoa ở nước ngoài.” A Hương kể rằng bố mẹ cô đều là tín đồ trung thành của một tổ chức tôn giáo bí mật trên thế giới có tên là Khoa học giáo.

Cái gọi là Khoa học giáo, tuy tự nhận là khoa học, nhưng thực chất mọi quan niệm của họ đều cực kỳ duy tâm.

Trong Khoa học giáo, người ta vô cùng tin tưởng rằng các vị thần trong nền văn minh cổ đại trên Trái Đất thực chất là người ngoài hành tinh.

Không chỉ vậy, họ còn chuyên tâm nghiên cứu những năng lực tiềm ẩn của cơ thể con người.

Trong giới danh lưu xã hội, bao gồm cả các ngôi sao và đạo diễn lớn, thậm chí một số chính khách cũng là tín đồ thành kính của Khoa học giáo.

Các tín đồ đã thu thập rất nhiều văn hiến bí mật từ thời cổ đại, nghiên cứu quên ăn quên ngủ.

Năm đó, một nhóm người đã phát hiện ra một phương pháp mở thiên nhãn trong một mật văn cổ.

Cái gọi là mở thiên nhãn, chính là đặt một bé gái sơ sinh ở một nơi

hoàn toàn cách biệt với thế giới, không để bé gái nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Cứ như vậy mười năm, cho đến khi bé gái trưởng thành, là có thể có được thiên nhãn, nhìn thấy những thần linh mà người thường không thể thấy.

Các tín đồ tin tưởng sâu sắc vào phương pháp này, và cho rằng phương pháp cổ xưa và thần bí này chỉ có họ mới biết.

Bởi vì từ nhiều năm trước, đã có nhà khoa học chỉ ra rằng, tất cả động vật trên thế giới đều có con mắt thứ ba không thể nhìn thấy từ bên ngoài.

Con mắt đó tồn tại ở vị trí phía trên của dây thần kinh đồi thị trong não, ở vị trí đó có một tuyến thể đặc biệt, gọi là tuyến tùng.

Tuyến tùng rất nhạy cảm với những thay đổi điện sinh học vi tế như ánh sáng và nhiệt độ.

Do tuyến tùng gần với dây thần kinh đồi thị, nên những người có tuyến tùng phát triển, cảm ứng với sự vật xung quanh cũng nhạy bén hơn, thường cao hơn người bình thường vài lần.

Những người trong truyền thuyết có âm dương nhãn, hoặc người mở được thiên nhãn, nếu không phải bẩm sinh thì cũng là do tai nạn lớn sau này mà sống sót.

Sau khi Khoa học giáo có được phương pháp này, họ có thể truyền lại bí phương cổ xưa này một cách an toàn.

Nhớ lại bố mẹ của A Hương, hai người là tín đồ thành kính của Khoa học giáo, nên tự nhiên rất tin tưởng vào lý thuyết này.

Tần Vũ đoán rằng, có lẽ họ đã đem con gái mình là A Hương đi làm thí nghiệm thiên nhãn.

Vì vậy, từ khi mới sinh ra, A Hương đã bị đặt trong một môi trường vô trùng, hai mắt không thể tiếp xúc với bất kỳ sinh vật nào.

Sau đó, khi A Hương mười tuổi, bố mẹ cô qua đời trong một tai nạn.

A Hương không có người thân nào khác, lúc đó chú Minh có tiền, để che đậy những việc làm ăn mờ ám năm xưa, ông cần phải tạo dựng một hình ảnh xã hội tốt đẹp.

Làm từ thiện là một trong những phương pháp tốt nhất.

A Hương lúc đó đã được chú Minh nhận nuôi.

A Hương nói: "Có một lần, bố nuôi đưa em đến một ngôi nhà cổ." Năm đó sau khi kiếm được một khoản tiền lớn, chú Minh đã mua một ngôi nhà cổ.

Chú Minh vừa ý một căn nhà, môi trường và vị trí ở đó đều không tệ, giá cả cũng phải chăng, nên nhanh chóng quyết định mua.

A Hương kể, lúc đó đi xem nhà, cả gia đình đều đi cùng.

Chú Minh dẫn theo hai người con trai và cô.

Ký ức của A Hương sau khi vào ngôi nhà đó đã bị quên mất, cô chỉ nhớ lúc ra ngoài, chú Minh nói rằng, cô vừa vào căn nhà đó, mắt đã chảy ra hai hàng lệ máu, trông rất đáng sợ.

Lúc đó chú Minh có lẽ đã biết mắt của A Hương có điểm khác thường, có thể là khi đến nơi âm khí nặng, sẽ chảy lệ máu.

Vì thế, chú Minh đã hoãn việc mua nhà lại vài ngày.

Chú Minh tận dụng khoảng thời gian đó để tìm hiểu về tình hình của ngôi nhà kia.

Nguyên lai chủ nhân của ngôi nhà là một quả phụ, rất giàu có.

Bà quả phụ đó đã sống trong ngôi nhà hơn mười năm, vẫn luôn bình an vô sự.

Nhưng chỉ vài ngày trước khi chú Minh đến mua nhà, bà quả phụ đột nhiên qua đời.

Trong nhà bà không có người thân nào khác, con mèo duy nhất bà nuôi cũng chết thảm trong giếng cùng ngày mà không rõ lý do.

Người phát hiện thi thể là hàng xóm.

Người hàng xóm thấy bà quả phụ mấy ngày không ra khỏi cửa, liền đến nhà thăm hỏi.

Khi vào, cửa lớn của ngôi nhà đang mở toang.

Chương 249

Người hàng xóm vừa vào, liền ngửi thấy một mùi hôi thối trong sân, sau đó nhờ người vớt, liền vớt được cả người lẫn mèo từ trong giếng lên.

Cả hai thi thể đều thất khiếu chảy máu, nhưng sau khi giám định, lại không phải chết do trúng độc.

Sau này về cái chết của bà quả phụ, phía cảnh sát không công bố ra ngoài, sự việc cứ thế chìm vào quên lãng.

Mọi người nghe đến đây, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Không phải là nhà ma đấy chứ?" A Hương không trả lời, tiếp tục kể: "Có một lần khác, bố nuôi từ nơi khác thu mua được một cái bình sứ." Nghe chú Minh nói, thứ đó là do một ngư dân vớt được từ dưới biển lên, sau đó lưu lạc ra thị trường.

Vì bề mặt bình sứ bị nước biển ăn mòn trong thời gian dài, hư hỏng khá nghiêm trọng, bên ngoài còn mọc không ít san hô.

Nhưng bình sứ được bảo quản khá nguyên vẹn, bên trong còn có một cái xương sọ người.

Người trong nghề đều biết, chú Minh chủ yếu làm ăn đồ cốt đồng, rất hứng thú với thi thể cổ.

Chú Minh cũng chưa từng thấy bình sứ đựng xương sọ, thế là bỏ ra vài đồng lẻ mua về.

A Hương nhớ lại ngày hôm đó, khi chú Minh vừa mang thứ đó về nhà.

Chú Minh gõ cửa, A Hương đi mở, kết quả vừa đến gần cửa lại chảy lệ máu.

Lúc đó chú Minh thấy cô lại chảy lệ máu, sợ đến mức vội vàng vứt món đồ đi.

Nhưng nghĩ lại, dù sao cũng là đồ bỏ tiền ra mua, vứt đi thì tiếc, bán lại bằng giá gốc cũng được.

Cuối cùng, chú Minh đến một cửa hàng đồ cổ của người quen, đưa món đồ cho ông chủ.

Không ngờ ông chủ đó cũng không nhận, còn rất tức giận, sau đó nói với chú Minh rằng, bán thứ này cho ông ta là đang hại cả nhà ông ta.

Người bạn đó của chú Minh nói, đó là đồ dùng của những đạo phủ hành hình lăng trì năm xưa, sau khi xử tử người ta bằng ngàn nhát dao, họ sẽ lấy xương cốt của phạm nhân đốt thành tro rồi làm thành vật khí.

Kỹ thuật này phần lớn được truyền lại từ tổ tiên của những đạo phủ quái dị, chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ.

Có một quy tắc bí mật, đó là sau khi hành hình lăng trì, họ sẽ bí mật giữ lại xương sọ, sau đó thờ cúng trong bình sứ rồi niêm phong lại.

Đợi đến khi đạo phủ đó qua đời, con cháu sẽ ném bình sứ xuống biển.

Về lý do tại sao làm vậy, thì không thể khảo chứng được.

Người biết chuyện này không nhiều, cũng khó trách năm đó chú Minh không hiểu.

Cái bình mà chú Minh mua về, hung khí quá mạnh, dễ chiêu mời tai họa đổ máu, càng không nên để trong nhà.

“Tôi hiểu rồi, em A Hương không phải bị trúng tà, chỉ là có con

mắt thứ ba mà chúng ta không nhìn thấy thôi.” Bàn Tử bừng tỉnh ngộ.

Tần Vũ gật đầu, thực ra ngay từ đầu anh cũng đã đoán được, chỉ là việc A Hương chảy lệ máu, cùng với hành động quỷ dị đó thực sự quá đáng sợ.

May mà bây giờ đã bình an vô sự, chỉ cần thuận lợi tìm được lối ra là được.

Tần Vũ thấy tinh thần mọi người đã hồi phục nhiều, liền gọi mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Mọi người thu dọn hành lý xong, lại lên đường.

Đi khoảng vài tiếng đồng hồ, Tần Vũ và mọi người cuối cùng cũng chui ra khỏi mê cung dưới lòng đất.

Lúc này, trời đã tối.

Vị trí của Tần Vũ và mọi người không cao so với mực nước biển, đang ở trong một thung lũng.

Nhìn ra xa, núi non trùng điệp, sương mù dày đặc.

“Tần gia, tôi cảm giác nơi này có gì đó không đúng?” Bàn Tử nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Tần Vũ nhìn địa hình chật hẹp ở đây, cũng cảm thấy như đã từng thấy ở đâu đó.

“Nhìn kìa, trên mặt đất có một ít xương trắng của dã thú!” Dương Tuyết Lỵ gọi mọi người lại, mọi người cúi đầu nhìn xuống chân, quả nhiên thấy một đống xương trắng vùi trong đất.

Tần Vũ nhìn trái nhìn phải, lập tức tỉnh ngộ, “Hào tuẫn táng, nơi chúng ta đang ở hẳn là một trong số đó.” Trong lăng mộ của Ma quốc, sẽ có hai hào tuẫn táng được bố trí tùy theo quy mô.

Hào tuẫn táng có hình dạng như hai con rồng vờn ngọc, trong hai

hào đều có một lượng lớn xương cốt dã thú làm đồ tùy táng.

Vì vậy, người dân địa phương cũng gọi nó là hào giấu xương.

Tần Vũ không ngờ rằng, vừa ra khỏi đó đã gặp ngay một trong hai hào giấu xương.

"Vậy cái còn lại đâu?" "Hào giấu xương còn lại, chỉ cần đi thẳng về phía tây là có thể tìm thấy, lúc đó chúng ta có thể tìm được đoàn bò Tây Tạng." "Thế thì tốt quá, chúng ta mau xuất phát thôi!" "Đi thôi!" Mọi người nối đuôi nhau đi trên con đường núi gập ghềnh.

Hít thở không khí trong lành của núi rừng đã lâu không có, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đi được khoảng nửa tiếng.

Chương 250

Trên trời bỗng vang lên một tiếng sấm rền.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy phía trên hẻm núi đang trôi lơ lửng những đám mây đen.

Mây và luồng khí hợp lại, chỉ trong chốc lát đã đổ mưa lớn.

Mọi người bị cơn mưa bất chợt làm ướt sũng.

Tần Vũ nhìn quanh, ở gần một bụi cây thấp, tìm thấy một cái hang núi.

"Nhanh lên!

Ở đây có thể trú mưa!" Tần Vũ gọi mọi người.

Mọi người vào hang, ai nấy đều bắt đầu giũ nước trên quần áo.

Tần Vũ nhìn hang núi, hang này nghiêng nghiêng khoét vào vách đá.

Địa thế bằng phẳng, là một nơi tốt để trú mưa và qua đêm.

Tần Vũ vừa giũ khô nước trên người, thì thấy Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đột nhiên chạy ra ngoài mưa.

Dương Tuyết Lỵ cứ thế đứng giữa trời mưa, mặc cho nước mưa xối lên đầu, vẻ mặt điềm nhiên, dường như đang tận hưởng cảm giác này.

Tần Vũ lo cô bị cảm, liền gọi: "Cô đang làm gì vậy?

Không sợ bị ướt à?" Dương Tuyết Lỵ cười nói: "Trên người tôi toàn bùn đất bẩn thỉu, ở đây tắm mưa cũng tốt." "Thế cũng không thể dùng nước mưa để tắm trực tiếp được chứ?" Bàn Tử ở bên cạnh nghe thấy hai chữ "tắm rửa", không nhịn được trêu chọc: "Ngoài trời

hoang dã, cô Shirley định tắm lộ thiên à?" Dương Tuyết Lỵ lườm Bàn Tử một cái, hừ lạnh: "Đi nhóm lửa đi." Bàn Tử khịt mũi một tiếng, quay đầu tiếp tục nhặt cành khô gần cửa hang.

Lúc này, Tần Vũ bước ra ngoài mưa, một tay nắm lấy cổ tay Dương Tuyết Lỵ.

"Đừng dầm mưa nữa, mau vào đi." Mặt Dương Tuyết Lỵ hơi ửng hồng, khẽ nói: "Ở đây không có gương, cũng không biết bây giờ tôi trông như thế nào." Tần Vũ cười nói: "Trông thế nào cũng được, đều tốt hơn là đứng dầm mưa." Nói rồi, anh kéo Dương Tuyết Lỵ trở vào trong hang.

Trong thung lũng có rất nhiều cành khô.

Trong hang, Tần Vũ và Bàn Tử liền tùy tiện nhặt một đống lớn từ gần đó mang về, chất thành đống trên mặt đất rồi nhóm lửa.

Vừa nhóm lửa xong, Tần Vũ liền bảo Dương Tuyết Lỵ ngồi cạnh đống lửa để hong khô.

Cả người ai nấy đều bẩn không chịu nổi, giống như đồ cổ vừa được đào lên khỏi đất.

Tần Vũ ra ngoài hứng một ít nước, đưa cho cô gái rửa mặt rửa tay trước.

Nhiệt độ trong hang khá ấm, khiến Bàn Tử không khỏi tò mò hỏi: "Trong hang không hề âm lạnh, chuyện gì vậy?" Tần Vũ giải thích: "Trước đây ở đây có địa nhiệt phun lên, tạo thành mấy suối nước nóng, bây giờ đã cạn rồi." "Ra là vậy, Tần gia sao biết được?" "Lúc tôi vừa vào, đã ngửi thấy một mùi lưu huỳnh thoang thoảng." Nói rồi, Tần Vũ chỉ vào một vài hố đá trắng trong hang.

"Mùi này có thể sẽ khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu, nhưng không sao, chúng ta cũng không cần lo lắng có dã thú xuất hiện ở

đây.” Lời nói của Tần Vũ như một liều thuốc an thần, lập tức trấn an lòng mọi người.

Lúc này, bụng Bàn Tử kêu lên ùng ục, tiếng khá to.

Tần Vũ nghe thấy, nói: “Tôi nhớ trong túi còn ít đồ ăn, lấy ra đi.” “A, đói chết tôi rồi, tôi nhớ tôi cũng có!” Trước đó khi ở trong mê cung dưới lòng đất, Bàn Tử đã giấu con Địa Quan Âm mà mọi người ăn thừa vào trong túi, vừa hay Tần Vũ nhìn thấy.

Bàn Tử lôi con Địa Quan Âm ăn thừa từ trong túi ra.

Thịt của Địa Quan Âm béo mập như chuột đồng, cực kỳ thích hợp để nướng ăn.

Bàn Tử không nhịn được chảy nước miếng, nói: “Tôi sắp đói chết rồi.” A Hương xoa xoa bụng, cũng đói không chịu nổi, nói: “Anh Bàn, em cũng muốn ăn.” “Có cả, có cả!

Mọi người đều có phần!

Em gái lát nữa ăn không hết cũng có thể cho tôi!” A Hương lắc đầu, cười nói: “Bây giờ em đói lắm, em nghĩ em có thể ăn hết cả một con.” Bàn Tử nghe vậy, vội nói: “Thế thì đừng tranh với tôi nhé em gái!” Địa Quan Âm nướng không bao lâu đã trở nên vàng óng, mỡ chảy ra khắp mình.

Do không có gia vị bên cạnh nên khi ăn, hương vị sẽ không ngon đến thế.

Những con Địa Quan Âm này quanh năm sống dưới lòng đất, khó tránh khỏi có mùi tanh của đất.

Nhưng Tần Vũ và mọi người bây giờ đều đói đến phát điên, đúng là đói thì ăn gì cũng ngon.

Sau khi quen với mùi vị đó, ngược lại còn cảm thấy thịt Địa Quan

Âm càng nhai càng thơm.

Ăn no xong, mọi người đều dựa vào đống lửa, ngồi khoanh chân.

Đống lửa ngày càng cháy lớn, sưởi ấm toàn thân mỗi người.

Sự mệt mỏi tích tụ mấy ngày nay, giờ đây cuối cùng cũng được giải tỏa.

Bàn Tử nằm trên đất, dựa thẳng vào ba lô, coi nó như gối.

Đúng là một bộ dạng trời làm màn, đất làm chiếu.

Miệng Bàn Tử đang nhai thịt, đột nhiên nói: "Đợi tôi về, tôi nhất định phải ngủ một giấc cho đã!" Lời vừa dứt, Bàn Tử liền ngáy vang trời.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, trong miệng Bàn Tử còn nửa miếng thịt Địa Quan Âm chưa nuốt xuống.

Chương 251

“Bàn Tử ngủ nhanh thật.” Lão Hồ ngáp một cái, cũng nằm xuống chuẩn bị chợp mắt một lúc.

Những người còn lại thấy vậy cũng lần lượt nằm xuống.

Khi Tần Vũ cũng chuẩn bị ngủ một lát, A Hương nằm bên cạnh đột nhiên trở mình, quay mặt về phía Tần Vũ, dường như có điều muốn nói.

Tần Vũ nằm bên cạnh cô, đối diện với đôi mắt to như quả nho của cô.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngoài tiếng lửa cháy lách tách, Tần Vũ chỉ nghe thấy tiếng thở hơi gấp gáp của A Hương.

Trông cô có vẻ rất căng thẳng.

Tần Vũ khẽ hỏi: “Sao vậy A Hương?

Không ngủ à?” So với mọi người, A Hương trên đường đi ngủ nhiều hơn ai hết.

Thêm cả đoạn hôn mê kia, bây giờ A Hương không buồn ngủ cũng là chuyện bình thường.

A Hương lắc đầu, khẽ đáp: “Anh Tần, em muốn hỏi anh một chuyện.” Tần Vũ hơi sững sờ, cười nói: “Hỏi đi.” A Hương nhíu mày, mũi hơi phập phồng, môi mím chặt thành một đường thẳng, giữa hai hàng lông mày lộ ra một tia bi thương.

Tần Vũ ngẩn người, thầm nghĩ con bé này chắc lại nhớ chú Minh rồi?

Vừa định mở lời an ủi, thì nghe cô gái nhỏ nghẹn ngào hỏi: “Anh

Tần, những lời anh nói với bố nuôi em trước đây, có phải là thật không?" Nói với chú Minh?

Lời nói với chú Minh cũng không biết bao nhiêu mà kể, làm sao biết được câu nào là thật câu nào là giả.

Tần Vũ hỏi lại: "Em nói câu nào?" "Trước đây khi bố nuôi em giả chết, anh Tần từng nói." Được A Hương nhắc, Tần Vũ mới nhớ ra chuyện chú Minh giả chết trước đây.

Trước đó, để cướp đi Phượng Hoàng Đảm, chú Minh đã cố tình giả chết, giả vờ diễn một màn trăn trối cuối cùng, muốn gửi gắm A Hương cho Tần Vũ chăm sóc.

Lúc đó Tần Vũ cũng đã vui vẻ đồng ý yêu cầu của chú Minh.

Tần Vũ không ngờ, cuối cùng chú Minh lại thật sự gậy ông đập lưng ông, tự hại chết mình.

Cho nên, bây giờ A Hương hỏi có phải là lời hứa chăm sóc cô mà Tần Vũ đã đồng ý với chú Minh lúc lâm chung không?

Tần Vũ còn chưa kịp mở miệng, đã nghe A Hương nói: "Anh Tần, bây giờ em không nơi nương tựa, nếu có thể ở bên cạnh anh thì tốt rồi." A Hương càng nói càng kích động, trong mắt đã ngấn đầy lệ.

Tần Vũ thấy vậy, vội đưa tay ra, giúp A Hương lau nước mắt.

Da A Hương trắng nõn, đầy vẻ thiếu nữ.

Tần Vũ đột nhiên nhớ ra, trước đây chú Minh đã có ý vun vén cho hai người.

Lúc này, A Hương hơi quay đầu đi, nghẹn ngào nói: "Nếu không được thì, em chỉ coi như anh Tần nói đùa thôi, em sẽ tự trở về." Lời vừa dứt, cô liền quay người, muốn quay lưng lại với Tần Vũ.

Tần Vũ vừa đưa tay ra, nhìn thấy đôi vai run rẩy không ngừng của

cô, bóng lưng co ro trông thật nhỏ bé đáng thương, khiến người ta không khỏi muốn bảo vệ.

"Những lời lúc đó tự nhiên đều là thật lòng, em có thể theo anh, anh cũng sẽ chăm sóc em thật tốt." A Hương nghe vậy, lập tức kích động nhào vào lòng Tần Vũ.

Tần Vũ có chút bối rối, thì nghe A Hương nói: "Em sẽ ở bên cạnh anh Tần, mãi mãi." Đôi mắt của A Hương có dị năng, có lẽ sau này có thể hữu dụng.

Những vấn đề khác, đợi về tiệm rồi nói sau.

Tần Vũ đưa tay xoa đầu A Hương, an ủi một lúc, cô gái đã ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Anh đặt A Hương xuống mặt đất bên cạnh mình, lúc này, phía sau truyền đến tiếng sột soạt.

Tần Vũ ngẩng đầu lên, lại là Dương Tuyết Lỵ.

Trong hang núi mờ tối, Dương Tuyết Lỵ quay lưng lại với anh, đứng ở cửa hang.

Tần Vũ thấy vậy, bước lên, đứng bên cạnh cô.

Dương Tuyết Lỵ không nói gì, chỉ nhìn thẳng về phía xa.

Lúc này, Tần Vũ ngửi thấy mùi lưu huỳnh trong thung lũng đã nồng hơn trước rất nhiều.

"Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải đi nhanh thôi." Vừa hay bên ngoài trời đã tạnh mưa, sắc trời cũng dần sáng hơn.

Thế là, Tần Vũ gọi mọi người dậy.

Sau khi thu dọn hành lý, mọi người lại lên đường.

Hướng đi của hào giấu xương đã rõ ràng, sau khi mọi người ra

ngoài, đã đến một khu vực núi cao hơn.

Mọi người đi về phía tây, phải đi ra khỏi thung lũng, vòng qua sông băng, mới có thể đến được hào tuẫn táng còn lại.

Đội bò Tây Tạng của trạm tiếp tế, hẳn là đang đợi ở hào tuẫn táng thứ hai.

“Nhìn kìa!

Chương 252

Có tuyết liên!" Bàn Tử chỉ vào giữa những tảng đá lộn xộn không xa, nơi đó có rất nhiều hoa tuyết liên đang nở rộ.

Tuyết liên ở khu vực sông băng địa phương rất phổ biến, các nhà sư địa phương thường dùng nó làm thuốc.

Đi không biết bao lâu, Tần Vũ phát hiện tầng mây trên trời đã dần mỏng đi.

Ngẩng đầu nhìn, thấy mấy ngọn núi tuyết lớn, sừng sững uy nghi, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Dưới sông băng có rất nhiều rừng đá, rừng đá kéo dài xuống dưới, nối liền với khu rừng bên dưới.

Mọi người đi đến bìa rừng, thể lực đều đã gần đến giới hạn.

Do không khí loãng, nhiệt độ giảm, mọi người vừa lạnh vừa đói.

Bàn Tử không ngừng thở hổn hển, mặt mày tím tái, môi run rẩy.

A Hương càng yếu ớt hơn, nhìn bộ dạng thở không ra hơi của mọi người, Tần Vũ biết đây là phản ứng thiếu oxy.

Không còn cách nào khác, Tần Vũ đành để mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Vì không có bình oxy, Tần Vũ cũng không biết có thể cầm cự được bao lâu.

Đặc biệt là A Hương, vốn thể chất yếu, lại bị thương ở tế đàn.

Nhìn cô lúc này, Tần Vũ chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Dương Tuyết Lỵ cũng cảm thấy tức ngực khó chịu, nhìn về phía dãy núi xa xăm, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Cũng không biết phải đi bao xa mới có thể tìm được đội tiếp tế.

Nếu không tìm được nữa, e rằng sẽ chết vì thiếu oxy ở đây.

Dương Tuyết Lỵ đang lo lắng, bỗng thấy trên sườn núi xa xa, có mấy bóng người đang lay động.

Cô kéo tay áo Tần Vũ, hỏi: "Trên đó có người phải không?" Dương Tuyết Lỵ tưởng mình hoa mắt, nên mới hỏi Tần Vũ, người duy nhất trong đội có tình trạng tốt nhất.

Tần Vũ nhìn ra xa, thấy quả thật có người vào núi, là mấy người phu khuân vác địa phương.

Nhưng mấy người phu đối diện lại không phát hiện ra họ.

Tần Vũ thấy bộ dạng của họ, dường như đang làm lễ bái với đỉnh núi, không ngừng dập đầu.

"Mau nhìn kìa!

Đó không phải là đội bò Tây Tạng sao?" Mọi người nhìn thấy đội bò Tây Tạng ở xa, lập tức phấn khích.

"Thật này!

Tốt quá rồi, chúng ta có thể trở về rồi!" Mọi người nhìn thấy đội bò Tây Tạng, vô cùng phấn khích.

Bàn Tử đứng trên một tảng đá, vẫy tay chào những người phu đối diện.

Những người phu nghe thấy tiếng, phát hiện ra họ, cũng vui mừng không kém.

Nhưng họ lại chỉ tay về phía ngọn núi tuyết sau lưng Tần Vũ, dường như ra hiệu cho họ nhìn về phía đó.

Tần Vũ và mọi người nhìn theo hướng họ chỉ.

Thấy trên đỉnh núi tuyết có hơn mười con bò Tây Tạng khổng lồ.

Những con bò đó giống như những tảng đá di động, đang từ từ di chuyển về phía họ.

Ở địa phương, bò Tây Tạng hoang dã là biểu tượng của sự may mắn.

Có lẽ chúng cũng đang chào đón Tần Vũ và mọi người trở về.

Sau đó, những người phu dẫn mọi người trở về trạm tiếp tế.

Trong trạm có đủ thức ăn và thuốc men, là thứ mà mọi người đang rất cần.

A Hương và những người khác nằm trên lưng bò, hít bình oxy hai ngày, tình hình mới khá hơn.

Sau đó, họ lại lên đường, cưỡi bò Tây Tạng ra khỏi vùng núi non trùng điệp, trở về thảo nguyên.

Những người chăn gia súc thấy mọi người, ai nấy đều phấn khích thu đội về nhà, bận rộn tiếp đãi.

Tần Vũ và mọi người đã nhiều ngày không được ăn ngon uống say.

Dưới sự tiếp đãi nhiệt tình của dân du mục, họ ăn một trận thỏa thích, đến khi không thể ăn nổi nữa mới chịu dừng.

Sau khi ở lại thảo nguyên vài ngày, ăn no uống đủ, tận hưởng cuộc sống chăn cừu vài ngày.

Chương 253

Mấy ngày sau đó, Tần Vũ và mọi người từ biệt dân du mục, chuẩn bị hành trình trở về kinh thành.

Sau mấy ngày đi xe, mọi người đã về đến khu đô thị.

Vừa về đến khu đô thị, Tần Vũ chân trước vừa về tiệm, chân sau Đại Kim Nha đã tìm đến cửa.

"Ối dào, Tần gia!

Ngài về rồi!

Từ lúc ngài đi, mí mắt tôi không ngày nào là không giật!" Đại Kim Nha vẻ mặt nịnh nọt bước tới, ngồi xuống ghế sofa.

Tần Vũ vắt chéo chân, nhìn Đại Kim Nha pha trà cho mình.

Đại Kim Nha há miệng, để lộ chiếc răng vàng, cười nói: "Tôi mong ngóng đã lâu, cuối cùng cũng mong được ngài về." "Bây giờ ở Phan Gia Viên buôn bán không tốt, làm ăn không được, những ngày ngài không ở đây, tôi ngay cả một người để bàn bạc cũng không có." Bàn Tử lườm một cái, hừ lạnh: "Chứ sao, bọn tôi suýt nữa thì bỏ mạng ở núi Côn Luân rồi đấy!" "Ối dào, thế sao?

Người tốt tự có trời giúp, Tần gia xem, chẳng phải đã trở về rồi sao?" Đại Kim Nha tiến lên dâng trà.

Tần Vũ nhận trà, nghe Đại Kim Nha tiếp tục: "Tần gia, chuyến này các ngài thu được món đồ chơi nào không ạ?" "Thu được đồ gì?

Chúng tôi không chết ở đó đã là may rồi!" "Ối dào, xem Lão Hồ nói kìa, mấy vị yên tâm đi, tay nghề của các vị vẫn còn đó, xuống đó mò thêm vài lần là được thôi." Bàn Tử vừa nghe đến Côn Luân Sơn liền tò mò không biết bên dưới đó rốt cuộc có gì.

Nhưng tiếc là hắn không có bản lĩnh đổ đấu như Tần Vũ và mọi người, nếu không đã sớm xuống đó mò thêm vài lần rồi.

Lúc này, Đại Kim Nha nói: "À phải rồi Tần gia, giáo sư Trần đã bình phục rồi." Tần Vũ sững sờ, hỏi: "Giáo sư Trần bình phục nhanh vậy sao?" Từ lần đi Tinh Tuyệt Cổ Thành trước, giáo sư Trần đã theo Dương Tuyết Lỵ ra nước ngoài dưỡng bệnh.

"Vâng, nghe nói mấy ngày nữa sẽ từ nước ngoài về kinh thành." Đại Kim Nha cười cười, tiếp tục: "Giáo sư Trần có lẽ sẽ tổ chức một bữa tiệc gia đình, lúc đó mời Tần gia cùng đến." Tần Vũ gật đầu, nói một tiếng biết rồi, liền đứng dậy tiễn Đại Kim Nha đi.

Mấy ngày sau, Tần Vũ quả nhiên nhận được tin giáo sư Trần đã về kinh thành.

Không chỉ vậy, giáo sư Trần còn mời Tần Vũ đến nhà tụ tập.

Người được mời đều là nhóm người đã cùng đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần trước.

Nể mặt giáo sư Trần, Tần Vũ liền đồng ý.

Sau khi thu dọn qua loa, Tần Vũ liền cùng Dương Tuyết Lỵ đến phủ của giáo sư Trần, lần này người được mời còn có cả Đại Kim Nha.

Nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao hắn và giáo sư Trần cũng là chỗ quen biết cũ.

Trong buổi tụ tập không có người ngoài, nên mọi người cũng không khách sáo, trực tiếp phân chia chủ khách rồi ngồi xuống.

Trên bàn tiệc, mọi người hàn huyên một hồi, phần lớn đều nói về việc mỗi người đã làm gì sau khi chia tay lần trước.

Nhớ lại lần trước, giáo sư Trần từ sa mạc cửu tử nhất sinh nhặt

lại được một mạng, ở Tinh Tuyệt Cổ Thành đã mất đi không ít đồng bạn.

Những người đồng bạn đó đều là những người thân thiết nhất của ông, từng khiến ông tinh thần rối loạn.

Sau khi được đưa ra nước ngoài chữa trị một thời gian, giáo sư Trần mới cơ bản bình phục.

Giáo sư Trần là người hoài niệm quê hương, nên không chịu ở lại nước ngoài, bệnh vừa khỏi được một tháng đã vội vàng trở về kinh thành cùng mọi người đoàn tụ.

Trên bàn rượu, giáo sư Trần nhắc đến trợ thủ Hách Ái Quốc và những học sinh đã bỏ mình trong biển cát, mấy lần xúc động rơi lệ, liền uống thêm vài chén rượu giải sầu.

Mấy chén vào bụng, cảm xúc của giáo sư Trần càng lúc càng kích động.

Thấy vậy, Đại Kim Nha vội vàng tiến lên, dùng tay nắm lấy tay đang cầm ly rượu của giáo sư Trần.

Giáo sư Trần toàn thân run rẩy, tay cầm ly rượu không ngừng run, khiến tay của Đại Kim Nha cũng bắt đầu run theo.

Đại Kim Nha vội vàng khuyên: "Giáo sư, người đã mất thì cũng đã mất rồi, đều qua cả rồi, ngài đừng uống nữa." Dương Tuyết Lỵ cũng vội vàng khuyên: "Giáo sư Trần, rượu vào hại thân, huống chi ngài mới vừa khỏi bệnh, đừng uống nữa." Mọi người đều lo lắng bệnh cũ của ông tái phát, lần lượt đến bên cạnh, khuyên ông uống ít đi vài chén. 65.

Tần gia thấy vậy thở dài một hơi khuyên: "Giáo sư, người đã khuất, chuyện đã qua rồi, những chuyện không thể cứu vãn cũng không có cách nào quay lại thay đổi, vì chúng ta may mắn còn sống

nên phải nghĩ thoáng một chút, không thể cứ sống mãi trong bóng ma quá khứ, như vậy đối với ngài và cả những học sinh đã ra đi đều không tốt." Dương Tuyết Lỵ liên tục gật đầu, nắm lấy vai giáo sư Trần, nhẹ nhàng nói: "Tần Vũ nói đúng, nếu họ có linh thiêng, chắc chắn cũng không muốn thấy giáo sư như vậy." Trên bàn rượu im lặng một lúc lâu.

Mọi người nhìn giáo sư Trần, thấy ông khẽ thở dài một tiếng, gật đầu nói: "Các cậu nói đều đúng, tuy chuyện đã qua, con người phải nhìn về phía trước, nhưng nếu tôi không hoài niệm quá khứ, không có hồi ức, vậy sống còn có ý nghĩa gì?" Giáo sư Trần nghẹn ngào một tiếng, nói: "Sống như vậy, tôi cũng như cái xác không hồn." Nói rồi, ông nhìn mọi người một lượt, nói đầy ẩn ý: "Giống như mỗi dân tộc đều có lịch sử của dân tộc mình, những món văn vật đó chính là ký ức mà một dân tộc, thậm chí một quốc gia để lại trên thế gian này." Tần Vũ ngẩn người, thầm nghĩ sao lại dính dáng đến văn vật rồi?

Tuy ví von của giáo sư Trần không sai, nhưng nghe cứ thấy kỳ lạ.

Lúc này, giáo sư Trần tiếp tục: "Chúng ta chỉ có thể từ đó tìm hiểu cội nguồn, huyết mạch của chúng ta rốt cuộc ở đâu, như vậy một con người mới hoàn chỉnh, mới có được tinh khí thần nên có." Giáo sư Trần hạ mi mắt.

Nơi khóe mắt lộ ra một tia sâu xa.

Tần Vũ chăm chú lắng nghe, nghe ông tiếp tục: "Tôi biết tôi đã có tuổi rồi, làm những việc này đã tâm hữu dư lực bất túc, nhưng có một số chuyện, tôi cảm thấy gánh nặng trên vai không nhẹ, tôi không cam tâm." Nghe những lời này, Tần Vũ trong lòng chắc chắn, trong lời nói của giáo sư Trần có ẩn ý.

Tuy Tần Vũ không biết rốt cuộc ông muốn gì, nhưng nghe ý tứ trong lời nói, chắc chắn có chuyện muốn nhờ vả.

Tần Vũ không tiện mở lời hỏi, liền tiếp tục im lặng lắng nghe giáo sư Trần.

Quả nhiên lúc này, Lão Hồ bên cạnh cũng nghe ra ý sâu xa trong lời nói này, liền mở lời trước: "Giáo sư Trần, tôi nói một câu ngài đừng không vui." Mọi người sững sờ, nghe Lão Hồ tiếp tục: "Chúng ta không có văn hóa cao, nhưng tôi ít nhiều cũng hiểu một chút, tôi biết một người không thể không tôn trọng lịch sử." Giáo sư Trần gật đầu, nói: "Cậu nói đúng, chúng ta nên tôn trọng lịch sử." Chưa đợi ông nói xong, Lão Hồ tiếp tục: "Chúng ta ở đây, hẳn là đều rất hiểu nhau, chúng tôi thấy bệnh của ngài mới vừa khỏi, đừng để mệt mỏi nữa." Lão Hồ tưởng giáo sư Trần lại muốn xuống mộ, nên trực tiếp khuyên ông nghỉ ngơi, đừng đi nữa.

Chương 254

Giáo sư Trần nghe lời của hắn, sắc mặt quả nhiên trở nên rất khó coi.

Vừa định mở miệng, Lão Hồ lại nói: "Ngài đừng nói những nội dung đó cho tôi nghe nữa, để dành sau này giảng bài làm báo cáo chẳng phải tốt hơn sao?

Nếu ngài thật sự muốn nói bây giờ, vậy có thể nói thẳng ra không?

Theo tôi thấy, ngài không phải lại muốn dẫn chúng tôi tổ chức đội thám hiểm đấy chứ?

Lại muốn đi khảo sát nền văn minh cổ đại đã biến mất?" Sắc mặt giáo sư Trần lúc xanh lúc đỏ, nhịn một lúc lâu mới mở miệng cười nói: "Xem ra anh Hồ đây có giác ngộ tư tưởng mà, vậy tôi cũng không vòng vo nữa." Quả nhiên, lão già này lại muốn xuống mộ.

Tần Vũ hỏi: "Giáo sư Trần, lần này định đi đâu?" Giáo sư Trần cười cười, trả lời: "Các cậu có biết không?

Thực ra nước ta có rất nhiều quốc bảo bị thất lạc ở nước ngoài, bao nhiêu năm nay, mỗi lần nghĩ đến chuyện này tôi đều đau lòng không thôi, trước đây không phải tôi bị bệnh sao?

Sau khi bệnh khỏi đã ở nước ngoài một thời gian." Giáo sư Trần nhớ lại những ngày dưỡng bệnh ở nước ngoài, trong thời gian đó, ông đã quen biết một học giả người Hoa, ông ta có một số bạn bè là chuyên gia sưu tầm và giám định đồ cổ.

Từ miệng của họ, giáo sư Trần đã biết được một chuyện.

Tương truyền, vào thời Tần Thủy Hoàng tại vị, trong một lần tuần du phương nam, ông gặp có người đang vớt một xác chết nổi trên

biển.

Thi thể đó là một lão già, nhưng thân hình cao lớn, trông khác thường.

Dung mạo của thi thể phi phàm, toàn thân da dẻ không chỉ trắng mịn, mà còn cứng như sắt, trông không hề có dấu vết bị nước biển ngâm.

Thi thể mặc y phục thời thượng cổ, vì trôi nổi trên biển đã lâu, nên mọi người hoàn toàn không biết lai lịch và nguyên nhân cái chết.

Lúc đó, Tần Thủy Hoàng cho rằng thi thể cổ là di hài của tiên nhân dưới biển, liền cho người mang đi, tế tự cúng bái, để cầu tiên nhân ban thuốc trường sinh bất tử.

Nhưng việc này đã bị những người khác phản đối, đặc biệt là những phương sĩ từng được Tần Thủy Hoàng ủy thác tìm tiên luyện đan.

Các phương sĩ đều cho rằng, đó là cương thi, do yêu vật hóa thành!

Những thứ đó đều nổi lên từ mắt biển Nam Hải, là điềm chẳng lành, tế bái cầu thuốc, căn bản là chuyện hoang đường không thể hoang đường hơn!

Giáo sư Trần thở dài một hơi nói: "Tần Thủy Hoàng vốn không phải người dễ thay đổi ý kiến, nhưng cũng không chịu nổi sự khuyên can của đám người này, các phương sĩ nói chuyện này kinh thiên động địa, khóc quỷ thần, giống như cương thi kia vừa xuất hiện, sẽ có nguy cơ diệt quốc vậy." Sự khuyên can của các phương sĩ, khiến Tần Thủy Hoàng vốn đã lo lắng lại càng thêm sợ hãi thi thể hiện thế, sẽ là điềm báo vong quốc.

Vì thế, Tần Thủy Hoàng đã lệnh cho ba vạn tù nhân, đào xuyên

một ngọn núi hoang để chôn thi thể, rồi đúc một con thú đồng trấn áp trên ngọn núi đó.

Nói đến đây, giáo sư Trần kích động nói: "Quan trọng là, Tần Vương đã cho lấy ra Gương Chiếu Cốt trong tám chiếc gương báu khảm vào đầu con thú trấn áp!" Bàn Tử nghe xong, hỏi: "Gương?" Vào thời Tần Hán, người đời cho rằng gương đồng có thể trấn áp cương thi.

Khi Tần Vương thống nhất sáu nước định thiên hạ, đã thu được không ít bảo khí của sáu nước, trong đó có tám chiếc gương cổ.

Tương truyền trong những chiếc gương cổ đó có gương đồng của tổ sư Pháp gia, và Gương Chiếu Cốt của Tần Vương.

Giáo sư Trần kích động toàn thân run rẩy, môi run run nói: "Truyền thuyết Gương Chiếu Cốt có thể chiếu rọi xương cốt trong thân thể người, là một món vô giá chi bảo hiếm có trên đời!" Bàn Tử vừa nghe có bảo bối, cũng lập tức phấn khích, kéo tay Lão Hồ lắc lia lịa.

"Thế cái gương đâu?

Gương ở đâu?" Lão Hồ lườm hắn một cái, nói: "Vừa rồi không chú ý nghe à?

Gương không phải bị khảm trên đầu con thú trấn áp đó sao?" Giáo sư Trần nặng nề thở dài một hơi, nói: "Haiz, chỉ tiếc là Tần Thủy Hoàng đã chôn luôn chiếc Gương Chiếu Cốt đó vào trong núi." Sau đó, Tần Thủy Hoàng về Hàm Dương không lâu thì băng hà.

Gương Chiếu Cốt được chôn ở đâu, cũng trở thành một bí ẩn ngàn đời.

Nơi nó ở không ai biết, mãi đến cuối thời Bắc Tống, có người thấy trên trời có năm con rồng thần đang quấn lấy nhau giao đấu trên

một ngọn đồi.

Cuối cùng, năm con rồng đó vì giao đấu mà chết, xác rồng rơi từ trên trời xuống.

Đợi mọi người chạy đến, lại không phát hiện xác rồng, chỉ thấy nơi rơi xuống có một rãnh nứt lớn trên mặt đất.

Trong rãnh có một vật khổng lồ đang ngọ nguậy, dân làng tưởng là quỷ núi, sợ hãi liền dùng lửa đốt.

Ai ngờ sau khi đốt, trong rãnh đột nhiên xuất hiện một con thú đồng.

Con thú đồng đó có đầu bò, nhưng thân mình như rùa, trên mông có bảy cái đuôi ngắn, trên mỗi cái đuôi lại buộc rất nhiều đầu lâu khô.

Những cái đầu lâu đó hình thù xấu xí, cực kỳ đáng sợ.

Dân làng ở trên đỉnh đầu con thú, phát hiện một chiếc gương cổ, liền đem dâng lên cho thiên tử đương thời.

Gương cổ được dâng vào cung, có một đại thần học thức uyên bác vừa nhìn đã nhận ra đó là Gương Chiếu Cốt của Tần Vương được ghi chép trong sử sách.

Do vật này từ thời Tần, dùng để trấn áp yêu khí.

Dù đã nhiều năm trôi qua, yêu khí trên đó vẫn rất khó loại bỏ, nên không thích hợp để trong cung, nên trả vật về chốn cũ mới phải.

Thế là, thiên tử lập tức hạ lệnh, cho người theo lễ chế, chôn lại gương cổ ở vị trí cũ.

Nhưng lúc đó, thiên tử lại coi chiếc gương này như báu vật, ngay đêm trước khi chôn nó về chỗ cũ, đã bí mật giấu bên mình không chịu từ bỏ.

Sau này, ông ta luôn giữ gương cổ bên mình để thưởng ngoạn.

Chương 255

Về sau, kỵ binh nhà Kim nam hạ, Bắc Tống diệt vong, Gương Chiếu Cốt của Tần Vương cũng không rõ tung tích.

Tuy đoạn lịch sử này, từ đoạn dã sử Tần Thủy Hoàng tuần du phương nam gặp xác chết trên biển, chưa chắc đã hoàn toàn là thật.

Nhưng trong rất nhiều sử ký, quả thật có sự tồn tại của Gương Chiếu Cốt của Tần Vương.

Các học giả đời sau đều cho rằng, chiếc Gương Chiếu Cốt này, rất có khả năng không phải là một chiếc gương đồng, mà là một thứ được tạo thành từ vật chất đặc biệt. chất liệu đặc thù của nó.

Có thể nhìn xuyên qua da thịt con người.

Trần giáo thụ tiếp tục hồi tưởng, lần gần nhất Gương Soi Xương Tần Vương xuất hiện trên đời là vào cuối năm nay.

Gương Soi Xương Tần Vương sau nhiều lần trôi giạt đã lưu lạc đến vùng Đông Nam, lúc đó có một bà trùm giàu có ở Đông Nam đã bỏ tiền ra mua nó.

Nhưng vì khi vận chuyển đi bằng đường biển, con tàu gặp bão lớn trên hải phận quốc tế, trực tiếp chìm xuống đáy biển.

Nghe nói lúc đó trên tàu có mấy trăm hành khách và thủy thủ, không một ai sống sót.

Cơn bão đó kéo dài cả tuần, khiến toàn bộ thiết bị liên lạc trên tàu hoàn toàn tê liệt.

Hơn nữa, công tác tìm kiếm cứu nạn trên biển vốn đã vô cùng khó khăn, sau khi tàu gặp nạn, đội cứu hộ thậm chí còn không tìm được vị trí con tàu chìm, chỉ biết phương hướng đại khái.

“Theo tôi được biết, lúc đó tàu chỉ đi qua vùng biển gần Nam Hải, khu vực đó lại là vùng tam giác không ai quản lý, người dân địa phương gọi nó là Xoáy San Hô.” Bàn Tử tò mò hỏi: “Xoáy San Hô?

Sao lại có tên đó?” “Vùng biển Xoáy San Hô, nghe tên là biết, vì ở đó có nhiều đá ngầm, địa hình dưới đáy biển phức tạp như một vòng xoáy, trên vùng biển đó, quanh năm suốt tháng đều có bão tố không ngớt.” Bàn Tử gãi đầu, hỏi: “Nếu Gương Soi Xương Tần Vương đã chìm cùng con tàu xuống đáy biển, vậy không phải nên tìm đội trục vớt chuyên nghiệp sao?” “Nếu thật sự tìm được, tôi cũng không cần phải gấp gáp như vậy.” Trần giáo thụ tiếp tục hồi tưởng, nghe nói sau vụ đắm tàu đó, có một thủy thủ trên tàu may mắn sống sót.

Người sống sót đó đã lênh đênh trên thuyền cứu sinh ba ngày hai đêm, sau đó được một chiếc thuyền đánh cá gần đó cứu vớt.

Nhưng không lâu sau khi được cứu, người sống sót duy nhất đó cũng qua đời.

Trước khi chết, anh ta đã kể cho dân làng một chuyện kinh hoàng.

Nơi con tàu chìm lúc đó, anh ta thấy có một ngọn lửa âm đang cháy dưới đáy biển.

Ánh lửa dưới đáy biển trong nháy mắt đã thiêu sáng cả mặt biển.

Ánh lửa đó chiếu sáng cảnh vật trong phạm vi trăm mét, nhưng cũng nhanh chóng lụi tàn trên mặt biển.

Lão Hồ nghe đến đây, kinh ngạc nói: “Lửa âm cháy ngầm?” Trần giáo thụ gật đầu, hỏi: “Cậu nghiên cứu phong thủy, có biết hiện tượng kỳ lạ này có ý nghĩa gì không?” Tần Vũ nhớ lại trong cổ tịch cũng từng ghi chép về những chuyện trên biển, cũng có đề cập đến tình huống tương tự.

“Dựa theo ‘Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật’, tôi

thấy có ba khả năng.” Mọi người hơi sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ giải thích: “Thứ nhất, người sống sót đó chỉ nhìn thấy hải thị thận lâu mà thôi.

Thứ hai, khí biển tích tụ, tạo thành khí gas dưới đáy biển hoặc núi lửa phun trào.” Trần giáo thụ có chút sốt ruột: “Vậy khả năng thứ ba thì sao?” “Khả năng thứ ba phải truy ngược về một truyền thuyết.

Tương truyền Long Vương Nam Hải có một chiếc đèn rồng, đèn rồng đốt lửa rồng, lửa rồng rất mạnh, nếu người sống sót đó thấy lửa âm thế lớn, vậy chắc chắn là đèn rồng dưới đáy biển đang cháy.” Trần giáo thụ gật đầu, đồng tình: “Tôi thấy khả năng thứ ba là lớn nhất.” Bàn Tử lại đưa ra nghi vấn: “Đèn rồng?

Thứ đó thật sự tồn tại sao?” “Tôi cho là có.” Trần giáo thụ vừa nói vừa hồi tưởng lại thời trẻ.

Có một lần tham gia khai quật khảo cổ, ông đã khai quật được một món đồ đồng thời Chu từ một ngôi mộ cổ.

Món đồ đồng đó là một chiếc ‘vu Diên Thần’, cũng là một dụng cụ dùng để đựng thức ăn.

Thời nhà Chu, đồ đồng được xem là quốc bảo, quý giá như ngọc khí.

Trong nhiều dịp quan trọng, người ta sẽ ghi lại những sự kiện trọng đại trên đồ đồng.

Món đồ đồng mà Trần giáo thụ khai quật lần đó, trên hoa văn cũng ghi lại một sự kiện trọng đại.

Trên đó ghi chép về Quy Khư, cái gọi là Quy Khư là một vực sâu không bao giờ lấp đầy được.

Nước trong thiên hạ, dù chảy ngang dọc thế nào, cuối cùng đều đổ về Quy Khư.

Vị trí của Quy Khư ở Đông Hải, trên chiếc vu Diên Thần có ghi lại một nơi ở tận cùng Nam Hải, được gọi là Quy Khư chi quốc.

Quy Khư chi quốc còn được gọi là Hận Thiên chi quốc.

Người dân nước Hận Thiên nắm giữ bí mật về lửa rồng.

Chu Thiên Tử từng phái sứ giả đến, hy vọng có thể mượn lửa rồng để đúc thiên đỉnh.

Chiếc vu Diên Thần mà Trần giáo thụ khai quật lần đó chính là được chế tác bằng lửa rồng.

"Cho nên, ở Nam Hải chắc hẳn thật sự có lửa rồng tồn tại, chỉ là nhiều năm qua, không ai phát hiện ra mà thôi." Bàn Tử không cho là vậy: "Quy Khư chi quốc rốt cuộc có tồn tại không?" "Trong lịch sử, ghi chép về Hận Thiên rất ít." "Vậy tức là cũng có thể không có?" Trần giáo thụ thở dài, nói: "Theo tôi được biết, hiện tại không có học giả nào tìm thấy Quy Khư chi quốc, nên tôi cũng không chắc bộ tộc này có tồn tại hay không." Hiện nay trong giới học thuật, sự tồn tại của Quy Khư chi quốc vẫn còn nhiều tranh cãi.

Nhưng đa số mọi người suy đoán, Quy Khư chi quốc đã sớm bị chôn vùi dưới đáy biển.

Vị trí chôn vùi có lẽ liên quan đến nơi người sống sót duy nhất nhìn thấy lửa âm.

Chương 256

"Tôi biết đại khái vị trí con tàu chìm, nhưng vùng biển đó có nhiều rãnh biển giao nhau, bên dưới toàn là rạn san hô, tuy trục vớt không quá khó khăn, nhưng địa hình dưới đáy biển phức tạp, môi trường trên biển lại khắc nghiệt." Trần giáo thụ không khỏi lo lắng.

Tìm mộ huyệt trên biển chắc chắn không thể dùng phương pháp thăm dò địa chất truyền thống được nữa.

Đi lần này, cũng chỉ có thể dựa vào phong thủy bí thuật, tìm kiếm nam long địa đái.

Nếu có thể tìm ra nguồn gốc của lửa âm dưới đáy biển, sau đó lấy đó làm trung tâm, triển khai tìm kiếm trải thảm ở khu vực lân cận để tìm con tàu chìm, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được.

Tìm được con tàu chìm thì Trần giáo thụ có thể mang Gương Soi Xương Tần Vương về.

Nghĩ đến đây, Trần giáo thụ lo lắng nói: "Hiện tại có rất nhiều người đang nhòm ngó con tàu chìm đó, bởi vì theo công ước quốc tế, những thứ trục vớt được hoàn toàn thuộc về người khai báo, nếu tôi không nhanh chóng đi tìm Gương Soi Xương Tần Vương trong con tàu, thì quốc bảo này lại sắp thất lạc ra nước ngoài rồi!" Ý đồ của Trần giáo thụ đã quá rõ ràng.

Cái gọi là bữa tiệc sau khi hồi phục, chẳng qua là hy vọng tập hợp mọi người, phối hợp đi tìm con tàu chìm đó mà thôi.

Vì người duy nhất có thể xác định chính xác vị trí lửa rồng dưới đáy biển, cũng chỉ có Tần Vũ và mọi người.

Thấy mọi người không nói gì, Trần giáo thụ dồn hết hy vọng vào

Tần Vũ.

Đôi mắt ông ngấn lệ, như thể đang trăn trối lời cuối cùng, kích động nói: "Cả đời này tôi không có tâm nguyện nào khác, chỉ hy vọng lúc tuổi già có thể đóng góp một chút cho công cuộc nghiên cứu lịch sử nước nhà, nhưng tôi biết mình đã già rồi, không còn trông mong được nữa, cho nên tôi hy vọng những người có bản lĩnh thực sự có thể giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, để trước khi chết tôi cũng được nhìn thấy Gương Soi Xương Tần Vương được mang về, tôi cũng có thể nhắm mắt xuôi tay." Trần giáo thụ vô cùng thành khẩn, gần như đã hạ mình đến mức thấp nhất để cầu xin Tần Vũ.

Tần Vũ biết đây là một lời thỉnh cầu không thể từ chối.

Gương Soi Xương Tần Vương?

Thứ này có thể khiến Trần giáo thụ canh cánh trong lòng như vậy, e rằng không chỉ đơn giản là một món đồ tốt!

Thấy Trần giáo thụ đã cầu xin đến mức này, hơn nữa Tần Vũ cũng muốn xem Gương Soi Xương Tần Vương rốt cuộc là thứ gì, bèn đồng ý.

Tần Vũ đồng ý yêu cầu, Trần giáo thụ mừng rỡ vô cùng.

Vài ngày sau, Tần Vũ và mọi người lại đến phủ của Trần giáo thụ.

Nhưng lần này không phải là tiệc tùng, mà là thương thảo chuyện đi Nam Hải.

Mọi người tụ tập trong phòng tiệc.

Trần giáo thụ ngồi ở ghế chủ tọa, giọng điệu nghiêm nghị nói: "Trước khi đi, tôi có vài lời phải dặn dò." "Giáo sư, chúng ta đều là người lăn lộn nam bắc bao nhiêu năm rồi, có gì mà chưa từng thấy?" Bàn Tử cười nói.

Trần giáo thụ thở dài, giải thích: "Mắt biển ở Nam Hải sâu không thấy đáy, tôi nghi nó có liên quan rất lớn đến động quỷ không đáy ở Tinh Tuyệt cổ quốc." Mọi người hơi sững sờ, lập tức nhớ lại lần ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vực sâu không đáy đó nghe nói có thể đi vào không gian hư số, Tần Vũ cũng không biết thật giả.

Nhưng không đi tìm hiểu nữa, cũng không có cơ hội.

Trần giáo thụ tiếp tục: "Nếu đã quyết định đi, tôi phải nói cho các vị một chuyện, chuyện này nghe có vẻ hơi kinh người." Trần giáo thụ bắt đầu hồi tưởng, kể rằng, từ thời Ân Thương, rất nhiều tiên dân sống ở nội địa đã từng di cư ra Nam Hải.

Nhưng những người di cư đi, không một ngoại lệ, toàn bộ đều mất tích.

Theo sử sách ghi lại, từng có một vị cao tăng đi Ấn Độ thỉnh kinh.

Sau khi lấy được chân kinh, ngài vượt biển về nước, sau đó ghi lại những chuyện xảy ra trên đường đi thành sách 《Phật Quốc Ký》.

Trong đó có ghi chép về một thành Quy Khư.

Giữa một khu rừng san hô cao lớn trên biển có một cái động không đáy, phàm là người hay thuyền bè đi qua đó, không một ngoại lệ đều bị nuốt chửng.

Nhưng đó đều là những chuyện vị cao tăng kia nghe được, cũng không biết thật giả.

Đến đây, Tần Vũ ngắt lời Trần giáo thụ: "Cái động không đáy trong truyền thuyết mà ông nói, hẳn là Mắt biển Nam Hải." Miêu tả về cái động không đáy này quả thực giống với động quỷ không đáy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hai thứ có liên quan gì với nhau, phải đợi chuyến ra khơi này mới có thể tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Trần giáo thụ gật đầu, sắc mặt nặng nề nói: "Tóm lại, lần này nhất định phải cẩn thận, hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được mạo hiểm tiến vào Mắt biển, dù không tìm được con tàu chìm chứa Gương Soi Xương Tần Vương, cũng nhất định phải bình an trở về." Bàn Tử cười, vỗ ngực, thề thốt chắc nịch: "Trần giáo thụ yên tâm đi!

Tôi chắc chắn sẽ bình an trở về!" "Vậy thì tốt, đúng rồi, có một chuyện quan trọng phải nói cho các vị." Mọi người hơi sững sờ, nghe Trần giáo thụ nói với giọng vô cùng nghiêm túc: "Gương Soi Xương Tần Vương." "Gương Soi Xương Tần Vương?

Nó làm sao ạ?" Trần giáo thụ nói rằng, cả hai mặt của Gương Soi Xương Tần Vương đều có thể soi người.

Mặt trước không sao, nhưng tuyệt đối không được nhìn vào bóng mình ở mặt sau của chiếc gương cổ.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Tại sao?

Có ghi chép gì không ạ?" Trần giáo thụ lắc đầu, nói: "Cái này tôi cũng không có cách nào giải thích, nghe nói trên gương có một loại lời nguyền nào đó, tóm lại tuyệt đối không được dùng mặt sau để soi!" Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Lời nguyền?

Lại là lời nguyền.

Lời nguyền trước kia, Tần Vũ và mọi người vẫn còn nhớ như in.

Để giải trừ lời nguyền trên người, trước đó họ đã phải tốn rất nhiều công sức.

Chương 257

Vài ngày sau, Tần Vũ và mọi người đi thuyền đến Miếu San Hô.

Do Trần giáo thụ đã cao tuổi, không tiện đi lại, nên lần này ông không đi cùng, vì vậy mấy ngày nay ông vẫn luôn tiếc nuối.

Miếu San Hô là một hòn đảo nhỏ không tên, nhưng nghe nói nơi đây từng là một khu di tích cổ.

Đảo bốn bề là biển, có vài chục hộ ngư dân sinh sống.

Do nơi đây khá lạc hậu, ngư dân bao nhiêu năm nay đều sống nhờ biển.

Đánh cá, mò ngọc trai đối với họ là chuyện thường ngày.

Điều đặc biệt là, ngư dân ở đây thường xuyên lặn biển trục vớt một số đồ cổ cũ nát.

Ngư dân bán những thứ này cho các thương nhân đồ cổ và nhà sưu tầm gần đó, kiếm được một khoản tiền không nhỏ.

Bao nhiêu năm qua, không chỉ ngư dân, mà rất nhiều nhà thám hiểm và mạo hiểm từ bên ngoài cũng đến đây đầu cơ, hy vọng có thể thu được một ít kỳ trân dị bảo.

Tần Vũ theo kế hoạch, phải ở Miếu San Hô chỉnh đốn một thời gian.

Xuống biển không phải là chuyện dễ dàng, phải chuẩn bị thật đầy đủ cho chuyến ra khơi này.

Tần Vũ tìm một nhà trọ trong làng chài, lúc mọi người dọn vào ở thì trời đã chạng vạng tối.

Ra ngoài ăn tối, Bàn Tử đề nghị: “Chúng ta khó khăn lắm mới

được đi một chuyến, mấy anh em mình đi uống bia không?" Lão Hồ hưng phấn nói: "Được đấy, tôi vừa thấy một quán rượu nhỏ gần đây!

Vừa hay tôi cũng thèm rồi." Mấy cô gái thì không có hứng thú với rượu bia, chỉ muốn tìm gì đó lót dạ.

Tần Vũ thấy mọi người không có ý kiến gì khác, bèn theo chỉ dẫn của Lão Hồ, đến quán rượu nhỏ gần đó.

"Chủ quán!" Mọi người vừa bước vào, Bàn Tử liền gọi.

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ trong quán bước ra.

Người đàn ông đó đi cà nhắc, tiến đến quầy, chào hỏi mọi người.

Sau khi tìm hiểu, người đàn ông chân què họ Vũ, người địa phương gọi là Vũ què.

Vũ què là người Hoa, tổ tiên từng làm lính trong doanh thủy sư thời nhà Thanh.

Sau này đến thời Dân quốc, trong giới thịnh hành làm ăn trên biển.

Việc buôn bán truyền đến đời Vũ què thì đứt đoạn.

Vì chân trái của ông ta, hồi nhỏ bị súng bắn què, không còn cách nào khác, đành phải lưu lạc đến Miếu San Hô bán rượu kiếm sống.

Nhưng bán rượu chỉ là bề ngoài, chủ yếu là để bán một số đồ cổ cho du khách ngoại tỉnh.

Minh khí vớt từ biển lên, trong giới gọi chung là đồ vớt.

Vũ què thấy mấy người Tần Vũ mặt lạ, bèn lấy ra mấy cái hòm gỗ.

Mở ra xem, bên trong đều là đồ vớt mà ông ta gom góp được từ nhiều nguồn khác nhau trong những năm qua.

"Các vị xem đi, mấy hòm đồ vớt này đều là để dành cho khách

quen cũ, nhưng hôm nay mấy vị huynh đệ đây nếu ưng món nào, cứ việc lấy, tôi cũng không cần biết khách cũ khách mới, tôi nhường cho các vị trước." Vũ què nói những lời khách sáo, bề ngoài là nể mặt Tần Vũ và mọi người.

Nhưng có những lời không cần để tâm tin hay không, cứ xem hàng tốt xấu là được.

Nếu người ta đã lấy đồ quý ra cho xem, vậy thì cứ xem hàng trước đã.

Nếu thật sự có món đồ tốt, Tần Vũ cũng có thể tiện tay thu nhận.

"Mấy vị cứ xem, từ từ xem!

Không vội!" Vũ què rất tự tin về số đồ vớt của mình.

Tần Vũ và mọi người tuy ít tiếp xúc với đồ vớt, nhưng bao nhiêu năm nay có thứ gì chưa thấy?

Mọi người ghé sát vào hòm, cúi đầu nhìn lướt qua, phát hiện đồ vớt của Vũ què quả thực không ít.

Xét về hình dáng và độ bảo quản, những món này tốt hơn nhiều so với những thứ Tần Vũ thấy ở sạp của ngư dân trước đây.

Nhưng nhìn qua nhìn lại, bên trong cũng không có món đồ thượng phẩm nào.

Lúc này, Bàn Tử phát hiện một con dao cong có chuôi bằng ngà voi, tỏ ra khá hứng thú.

Lão Hồ liếc mắt đã nhận ra đây là hàng Tây Tạng, thực ra cũng không phải món đồ đáng tiền gì.

Bàn Tử có chút phàn nàn: "Huynh đệ, mấy món đồ vớt nát này căn bản không lọt vào mắt tôi được!

Ở đây có món nào ra hồn hơn không?" Vũ què mặt đỏ bừng, có vẻ

hơi lúng túng nói: “Tiểu huynh đệ, ở Miếu San Hô này quả thực có không ít đồ tốt, nhưng phải gặp may, các vị đến không đúng lúc rồi!” Tần Vũ sững sờ, nhướng mày hỏi: “Nói vậy là sao?” “Mấy ngày trước, ở đây có một nhóm người nước ngoài đến, trục vớt được một con tàu chìm lớn ở rãnh biển.” Vũ què bắt đầu hồi tưởng, kể lại rằng, lúc con tàu chìm đó được trục vớt lên bờ, ai nấy đều sợ hãi.

Chương 258

Vì con tàu được bảo quản vô cùng hoàn hảo, đồ vật bên trong đều như mới!

Sau đó rất nhiều người nghe tin kéo đến, nhưng con tàu đã bị đám người nước ngoài đó vơ vét chỉ còn lại cái vỏ.

Vũ què chỉ còn lại một hòm cuối cùng, là đồ vớt giữ lại dưới đáy hòm.

Bàn Tử vừa nghe có bảo bối, vội nói: "Mau lấy ra cho tôi xem!" Vũ què liên tục gật đầu, xoay người đi vào phòng trong.

Một lát sau, ông ta bước ra, ôm một cái hòm gỗ.

Vũ què đi cà nhắc tiến lên, đặt hòm gỗ lên quầy.

Chưa kịp mở hòm, mọi người đã ngửi thấy một mùi tanh tưởi từ chiếc hòm.

Bàn Tử bịt mũi, quát: "Huynh đệ để bao lâu rồi?

Thối cả rồi!" "Trên đó toàn mùi tanh cá, mấy vị huynh đệ ráng chịu một chút, chịu một chút là được." Nói xong, Vũ què mở nắp gỗ ra.

Trong hòm gỗ được bọc mấy lớp vải mềm, sau khi từng lớp vải được mở ra, thứ bên trong mới lộ diện.

Bàn Tử thờ ơ liếc vào trong hòm, ai ngờ chỉ nhìn một cái, đã bị thứ bên trong thu hút chặt lấy ánh mắt.

Không chỉ Bàn Tử, ngay cả Lão Hồ, Dương Tuyết Lỵ, cũng bị món đồ đó hấp dẫn sâu sắc, không thể dời mắt đi được.

Bàn Tử lắp bắp nói: "Huynh đệ tốt, món này lấy từ đâu ra vậy?"

Trong hòm gỗ của Vũ què, chứa đầy một đống ngọc cổ có hình thù kỳ quái.

Những viên ngọc cổ này, có viên giống mảnh sứ, có viên lại giống xương, cũng có viên giống răng và sừng động vật.

Những viên ngọc cổ này không chỉ hình dáng kỳ quái, màu sắc cũng vô cùng quỷ dị, long lanh trong suốt, hoàn toàn không có dấu vết bị nước biển ăn mòn!

Đại Kim Nha đi cùng là người rành về ngọc nhất, chỉ cần cúi đầu nhìn những viên ngọc cổ này một cái, đã bị chúng thu hút toàn bộ ánh nhìn.

"Thật không thể tin được!

Lần đầu tiên tôi thấy loại ngọc tốt như vậy!" Tần Vũ cũng cảm thấy có chút kỳ diệu.

Người trong nghề đều biết, phàm là ngọc khí vớt từ biển lên, cơ bản không có món nào được bảo quản hoàn hảo.

Ngọc khí khi rơi xuống biển, những tạp chất trong biển sẽ theo thời gian dần dần lấp đầy các kẽ hở của ngọc.

Ngâm lâu trong nước biển không chỉ khiến ngọc mất đi ánh sáng trong trẻo vốn có, mà còn lắng đọng thành màu xám xanh.

Tần Vũ cũng là người biết hàng, tự nhiên hiểu được hòm ngọc này giá trị không nhỏ.

Lúc này, Đại Kim Nha bên cạnh có chút không ngồi yên được nữa, nuốt nước bọt, cười nói: "Những món đồ vớt này xem hình dáng đều là cổ vật thời Thương Chu, nhưng không giống như đã chìm dưới đáy biển mấy nghìn năm rồi." Bàn Tử lười tính toán lịch sử của món đồ, lúc này chỉ đang nghĩ cách mặc cả với Vũ què.

Trong lúc mặc cả, Đại Kim Nha đột nhiên kéo Tần Vũ.

Tần Vũ hơi sững sờ, nghe đối phương hỏi: "Tần gia, ngài cũng thấy không thể tưởng tượng nổi phải không?" Tần Vũ gật đầu, nói: "Quả thực kỳ lạ, nhìn tạo hình của những viên ngọc này xem." Nói rồi, Tần Vũ tiện tay cầm lên một viên.

Đó là một bức tượng đầu người phụ nữ.

Nét mặt của người phụ nữ được khắc họa vô cùng có hồn, nhìn kỹ, trên đầu cô ta đội một chiếc mũ miện bằng xương cá.

Cổ người phụ nữ thon dài, trên đó chi chít vảy cá.

Vì chỉ là tượng đầu, nên Tần Vũ cũng không nhìn ra được sinh vật nguyên bản là gì.

Nhưng chắc chắn rằng, bức tượng này tuyệt đối không phải là một người phụ nữ bình thường.

Còn về thân cá đầu người, hay tạo hình kỳ lạ khác, đều không có cách nào khảo cứu.

Lúc này, Đại Kim Nha hỏi: "Tần gia, ngài nói có phải là cổ vật của nước Quy Khư mà Trần giáo thụ đã đề cập không?" Tần Vũ nghe vậy, cũng cảm thấy rất có khả năng.

Thế là, anh quay đầu nhìn Vũ què, hỏi: "Những món đồ vớt này của ông lấy từ đâu ra vậy?" Vũ què im lặng một lúc, sắc mặt có vẻ hơi nghiêm trọng.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng liền biết chuyện này không đơn giản như vậy, bèn từ trong túi lấy ra một xấp tiền nhân dân tệ.

Vũ què vừa nhìn thấy, liền nói: "Huynh đệ, tôi thấy cậu cũng là người trong nghề, tôi cũng không dám lừa bịp, tôi nói thật cho cậu biết vậy." Vũ què vừa hồi tưởng, vừa kể về một trận sóng thần mấy

tháng trước.

Nghe nói, trận sóng thần đó đã cuốn xác một con quái vật khổng lồ từ đáy biển lên.

Sau khi nước biển rút đi, cái xác đó bị mắc cạn trên bãi biển.

Lúc đó trời nóng, cái xác phân hủy rất nhanh, nên khi ngư dân quay lại bờ biển, không ai nhận ra đó là xác động vật gì.

Nhưng mọi người đều biết đó là xác một con quái vật biển.

Vì xác con vật đó, thân hình lớn hơn một con cá voi gấp ba lần!

Càng kinh hãi hơn là, khi ngư dân mổ bụng con quái vật biển ra, lại phát hiện bên trong có xác một con tàu.

Chương 259

Ngư dân đã phát hiện rất nhiều đồ vớt trong khoang tàu, trong đó có cả hòm đồ trước mặt Tần Vũ.

Bàn Tử ngửi thấy cái hòm gỗ bốc mùi hôi, thực ra cũng là chuyện không có cách nào, vì sau khi Vũ què mang về, dùng cách gì cũng không khử được mùi đó.

Lâu dần, ông ta cũng quen với mùi này.

Những năm gần đây, ngày càng có nhiều người ra biển trục vớt.

Đồ cổ còn lại trong rừng san hô ngày càng ít, Vũ què tự biết nghề này làm không được lâu, nên định kiếm một mẻ lớn trước khi rời đi.

Những viên ngọc vớt trên biển, đa số đều bị nước biển ngâm đến không ra hình dạng, giá bán ra không cao.

Cho nên, ông ta giữ lại món đồ.

Vũ què cố ý nâng giá, để bán được giá cao, thấy Tần Vũ và mọi người đều là người trong nghề, nên mới lấy ra ngay từ đầu.

Mọi người nửa tin nửa ngờ lời của Vũ què.

Người làm ăn, ai biết được lai lịch của những thứ này?

Đồ vật lấy từ bụng quái vật biển, biết đâu thực ra là hàng đen cướp được ở đâu đó, nhưng hiện tại xem ra, những điều này không ảnh hưởng lớn đến Tần Vũ.

Vì anh đã để mắt đến lô hàng này.

Bên kia, Bàn Tử đang mặc cả với Vũ què, nhưng mãi không được.

Lúc này, Tần Vũ ra hiệu cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha hiểu ý, lập tức tiến lên, kéo Vũ què ra một góc.

Sau một hồi thao thao bất tuyệt những câu chuyện trong nghề của Đại Kim Nha, Vũ què không chỉ thỏa hiệp, mà còn có cái nhìn mới về ngọc thạch.

"Thật không ngờ, ngọc thạch lại có nhiều điều phải chú ý đến vậy!

Lúc nào rảnh, tôi nhất định phải đến Phan Gia Viên để học hỏi." "Có thời gian, chúng tôi nhất định sẽ đưa huynh đệ đến Tứ Cửu Thành!

Đúng rồi, đây là Tần gia!" Đại Kim Nha kéo Vũ què, bắt đầu giới thiệu Tần Vũ.

"Trong giới của chúng ta, Tần gia là người am hiểu nhất, sau này đến Tứ Cửu Thành, cứ hỏi Tần gia!" Vũ què nhìn Tần Vũ, trong lòng vô cùng sùng bái.

Thế là, vụ làm ăn này đã được Tần Vũ chốt hạ.

Nhưng mục đích của chuyến đi này là vì Gương Soi Xương Tần Vương.

Ra biển nhất định phải có một chiếc thuyền.

Tần Vũ cần một chiếc không quá lớn, nhưng phải chắc chắn, đáng tin cậy, có thể chịu được gió to sóng lớn.

Vũ què nghe vậy, lập tức cười nói: "Tần gia ngài yên tâm, chuyện đó không phải đơn giản sao?

Mấy vị cứ đi theo tôi!" Nói rồi, Vũ què dẫn Tần Vũ và mọi người ra khỏi quán rượu.

Đến một vách đá phía sau làng chài.

Từ vách đá nhìn ra ngoài, có thể bao quát toàn bộ làng chài.

Đảo Miếu San Hô bốn phía nhô ra, trung tâm lõm vào, toàn bộ thuyền bè trên đảo đều neo đậu ở một cửa động nước.

Thuyền neo đậu ở cửa động nước không ít, đủ loại kiểu dáng.

Lúc này, Vũ què giới thiệu: "Tần gia, ngài muốn chiếc nào?

Ở đây toàn là thuyền đánh cá, thuyền chở hàng nhỏ, ngay cả thuyền buồm gắn động cơ cũng có, những thứ này chắc đủ cho Tần gia chọn rồi chứ?" Theo lời Vũ què, cửa động nước từng bị một đám hải tặc chiếm đóng.

Cho nên ở gần cửa động nước, có thể thấy một số thuyền gỗ kiểu cũ và hỏa pháo, những thứ này đều có lịch sử hàng trăm năm.

Tần Vũ nhìn mấy lượt, vẫn chưa quyết định được.

Vũ què thấy họ cứ bàn bạc mãi, trong lòng ngập ngừng, nhỏ giọng hỏi: "Xem ra mấy vị Tần gia đây, muốn ra biển làm chuyện lớn?" Tần Vũ hơi sững sờ, nghe Vũ què tiếp tục: "Tôi thấy Tần gia cũng không giống người bình thường, những chiếc thuyền bình thường căn bản không đáp ứng được yêu cầu." "Hay là thế này, ở sâu trong cửa động thực ra có một chiếc thuyền cũ, năm đó do một đội thám hiểm nước ngoài cải tạo." Vừa nghe vậy, Bàn Tử liền phấn khích: "Vậy còn không mau dẫn chúng tôi đi!" Vũ què vội kéo tay Bàn Tử, khuyên: "Bàn gia đợi đã, tôi vẫn chưa nói xong." Bàn Tử dừng lại, hỏi: "Sao?

Chiếc thuyền đó cũng có chuyện à?" Sau đó Vũ què kể về chuyện của chiếc thuyền đó.

Nghe nói nhóm người nước ngoài đó, khi ra khơi toàn bộ đều chết, chết một cách kỳ lạ, đến nỗi chiếc thuyền đó đến nay vẫn còn nguyên vẹn.

"Bàn gia, Tần gia, tôi chỉ có thể nói chiếc thuyền đó rất kỳ quái, rất tà ma!" "Không phải chỉ là một chiếc thuyền sao?

Chẳng lẽ còn ăn thịt người được à?" Tần Vũ không cho là vậy.

Vũ què thấy vậy, cũng không tiện khuyên can nữa, đành dẫn Tần Vũ và mọi người đi sâu vào trong cửa động nước.

Vào trong cửa động, đi về phía trước mấy trăm mét, mọi người rẽ vào một khúc quanh.

Chương 260

Lúc này, Tần Vũ phát hiện vách núi trên đầu nứt ra, lộ ra một khe hẹp dài.

Một tia sáng chiếu xuống, rọi lên mặt nước lấp lánh.

Ở sâu trong hang động, mọi người thấy một chiếc thuyền gỗ.

Chiếc thuyền gỗ đó hình thù kỳ quái, tạo hình cổ xưa, thân hình không lớn, chỉ là loại thuyền nhỏ có thể chở tối đa mười người.

Mọi người tiến lên, cẩn thận quan sát chiếc thuyền gỗ.

Bề mặt thuyền gỗ ánh lên một màu tối sẫm, không hề có dấu hiệu mục nát.

Bàn Tử không khỏi há hốc miệng, sờ vào đáy thuyền, kinh ngạc nói: "Gỗ ngâm trong nước lâu như vậy mà cũng không mục!" Tần Vũ giải thích: "Vì trong chất liệu làm thuyền, người ta đã thêm liễu biển vào." "Liễu biển?

Đó là thứ gì?" "Liễu biển tuy trông giống cây liễu, nhưng thực tế là một loại sinh vật biển, chất liệu này không sợ ẩm, cũng không sợ nóng, chịu được ăn mòn, vô cùng chắc chắn." "Gì?

Không phải là cây à?" "Liễu biển là một loại dược liệu vô cùng hiếm thấy, phải mất hàng vạn năm mới thành hình, mỗi tấc đều là bảo bối, nhưng liễu biển đã sắp tuyệt chủng rồi." Vũ què liên tục vỗ tay, đồng tình: "Tần gia quả nhiên là người trong nghề, cái gì cũng biết, ở chỗ chúng tôi, có một cách nói khá mê tín, nếu khi đóng thuyền, dùng liễu biển trong thân thuyền, sẽ được thủy thần phù hộ!" "Có thứ thần kỳ như vậy sao?" Bàn Tử kinh ngạc.

Tần Vũ nhìn tạo hình của con thuyền, ít nhất cũng có lịch sử hàng

trăm năm, để ở đây lâu như vậy mà vẫn như mới.

Lâu như vậy mà vẫn như mới, quả thực là công cụ tốt để ra khơi.

"Tôi thấy chiếc thuyền này, chắc đủ để chịu được sóng to gió lớn." Nói rồi, Tần Vũ và mọi người theo Vũ què đi vào khoang thuyền.

Vũ què không dám vào, chỉ đứng ở cửa giới thiệu.

Nghe nói mấy chục năm trước, ở khu này có một đám hải tặc vô cùng lộng hành.

Chiếc thuyền này năm đó là thuyền của đám hải tặc đó dùng, sau này ngư dân nổi dậy, đám hải tặc đó cũng nhanh chóng bị tiêu diệt gần hết.

Chiếc thuyền này bị bỏ lại ở sâu trong cửa động nước.

Sau đó có ngư dân phát hiện chiếc thuyền, bèn cải tạo thành thuyền đánh cá.

Sau này nữa, có một công ty nước ngoài nghe nói ở đây vớt được không ít bảo bối, cũng muốn đến chia một phần.

Đám người nước ngoài đó đã để mắt đến chiếc thuyền này, sau khi cải tạo lần nữa, mới thành ra bộ dạng bây giờ.

Thuyền được cải tạo vô cùng hoàn thiện, thiết bị trên đó đầy đủ.

Không chỉ vậy, trong khoang thuyền còn lưu lại trang bị đặc biệt của đám người nước ngoài đó.

Ví dụ như thiết bị cứu hộ của nước ngoài, thiết bị lặn hạng nặng, nghe nói trang bị thứ này, có thể lặn xuống đáy biển hai trăm mét.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ, đám người nước ngoài đó lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe nói là họ sợ ma quỷ trong rừng san hô.

Vì nơi đó có một truyền thuyết đáng sợ, rằng đó là biển của địa ngục.

Chỉ cần thuyền bè đến gần đó, sẽ bị mất phương hướng.

Tóm lại, vì những nguyên nhân khó khắc phục, đám người nước ngoài đó cuối cùng đã từ bỏ kế hoạch trục vớt.

Nhưng điều kinh hãi là, một ngày trước khi chuẩn bị về nước, tất cả mọi người đều chết đột ngột trên thuyền.

Do cái chết kỳ lạ, mọi người đều cho rằng thuyền âm khí quá nặng, bị lệ quỷ trên thuyền nhập vào hại chết.

Chuyện sau đó, Vũ què cũng không rõ nữa.

"Tần gia, nếu ngài thật sự ưng chiếc thuyền này, tôi có thể giúp ngài tìm chủ thuyền, giúp thương lượng giá cả." Vũ què ngập ngừng, đột nhiên hạ giọng: "Tần gia, không phải tôi khuyên ngài đâu, chiếc thuyền ma này thật sự rất quỷ dị." Bàn Tử rùng mình, nhưng miệng lại mắng: "Ma quỷ cái gì!

Nói bậy bạ gì thế?" Tần Vũ cười, nói: "Lấy chiếc thuyền này!" 66.

Thuyền ma sao?

Anh không tin thật sự có chuyện ác quỷ nhập xác!

Thấy thái độ của Tần Vũ và mọi người kiên quyết, Vũ què cũng không còn gì để nói.

Thở dài một hơi, nói: "Tần gia, nếu thật sự muốn vào Xoáy San Hô, cũng chỉ có chiếc thuyền ma này mới có thể đưa các vị đến đó, chỉ là thuyền có rồi, cũng phải có một thuyền trưởng lái thuyền chứ?

Phải là một thuyền trưởng già kinh nghiệm phong phú, dám đi đến

Xoáy San Hô.” Tần Vũ nói: “Chuyện này không cần ông lo, tôi sẽ xử lý.” Vũ què thở dài, “Thôi được.” Sau đó, Vũ què hẹn chủ thuyền ra.

Mọi người thương lượng xong giá cả, cũng xác định xong.

Sau đó, Tần Vũ để mọi người chia nhau hành động, Dương Tuyết Lỵ và những người khác phụ trách chuẩn bị những thứ cần thiết cho chuyến ra khơi.

Tuy trên thuyền đó đồ đạc đầy đủ, nhưng đa số đều là đồ cổ, căn bản không dùng được.

Tần Vũ thì đi tìm ngư dân, dò hỏi chuyện ra khơi.

Chương 261

Đến ngày thứ ba bận rộn, Trần giáo thụ vì không yên tâm, cũng đến.

Trần giáo thụ vẫn canh cánh trong lòng chuyện Gương Soi Xương Tần Vương, định tự mình đi cùng ra khơi.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, lập tức khuyên can, nói thế nào cũng phải ở lại đảo Miếu San Hô.

Trần giáo thụ bị khuyên mãi mới chịu ở lại.

Tần Vũ lo có người gây chuyện, lại sắp xếp Đại Kim Nha cũng ở lại trên đảo, như vậy hai người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Đại Kim Nha đồng ý rất nhanh, Tần Vũ biết mấy ngày nay, anh ta cũng bị những lời đồn trên đảo dọa đến không dám ra khơi, nên mới đồng ý nhanh như vậy.

Trong nhóm của Tần Vũ, cũng có người biết lái thuyền, nhưng đều không phải là người có kinh nghiệm ra khơi phong phú.

Phải như lời Vũ què nói, tìm một thuyền trưởng già cầm lái.

Nhưng ngư dân vừa nghe phải đi đến Xoáy San Hô, đều một mực từ chối Tần Vũ.

Ở địa phương, Xoáy San Hô là một khu vực cấm mà không ai dám đến!

Vật lộn cả buổi, Tần Vũ mới thuê được mấy người ngư dân từ gần đó.

Trong mấy người ngư dân đó, có một ông lão tóc đã hoa râm tên là Nguyễn Hắc, là ngư dân già có kinh nghiệm phong phú ở địa phương.

Hai người còn lại là một đôi nam nữ trẻ.

Thiếu niên tên là Cổ Sai, là đồ đệ của Nguyễn Hắc, trông vừa cao vừa gầy, da toàn thân đen như vừa bò ra từ trong than.

Nhưng tay chân thiếu niên vô cùng linh hoạt, là người ít nói chăm làm.

Cô gái bên kia tên là Đa Linh, cũng là đồ đệ của Nguyễn Hắc.

Cô bé trông trắng trẻo, một đôi mắt to long lanh vô cùng linh động.

Hai đứa trẻ đều khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đều là dân bản địa.

Ba người đều là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã sống nương tựa vào nghề đánh cá trên biển, sống nương tựa vào nhau, cuộc sống nghèo khó.

Vì tiền công Tần Vũ đưa ra không ít, nên ba người cũng cam tâm tình nguyện đi cùng ra khơi.

Mọi người thấy ba người đều là ngư dân chất phác, cũng đồng ý cho họ tham gia.

Hơn nữa, ngoài họ ra, e rằng cũng khó tìm được người nào khác đi cùng.

Một ngày trước khi xuất phát, Tần Vũ đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị những thứ cần mang theo vào ngày mai.

Ai ngờ lúc này, cửa phòng đột nhiên "rầm" một tiếng.

Tần Vũ đứng dậy, nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài: "Tần Vũ!

Tần Vũ!" Sao lại vội vàng như vậy?

Trần giáo thụ lại làm sao vậy?

Tần Vũ tiến lên mở cửa, thấy Trần giáo thụ xông vào, trong tay ôm lô ngọc cổ đã mua trước đó.

“Tần Vũ, sau khi tôi nghiên cứu kỹ lưỡng những viên ngọc cổ này, tôi đã phát hiện ra một kết quả kinh người!” “Sao ạ?” Tần Vũ sững sờ, thấy Trần giáo thụ từ trong túi lấy ra mấy tờ giấy vẽ.

Đưa những tờ giấy đó vào tay Tần Vũ, nói: “Đây đều là những hình vẽ tôi sao chép lại từ trên ngọc cổ, ban đầu tôi chỉ định thu thập làm tư liệu, nhưng tôi lại phát hiện ra một chuyện không thể tin nổi.” Trần giáo thụ ngồi trên ghế, mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Thấy vậy, Tần Vũ vội rót cho ông một tách trà, nói từ tốn: “Trần giáo thụ, ông cứ từ từ nói.” Trần giáo thụ đẩy tách trà ra, tiếp tục: “Cậu xem những hình vẽ này, ban đầu đều là những hình ảnh rời rạc phải không?” Tần Vũ sững sờ, cúi đầu nhìn tờ giấy vẽ trong tay.

Trên đó quả thực là những hình vẽ rời rạc, nhìn thoáng qua, giữa chúng hoàn toàn không có liên quan.

“Nhưng cậu thử ghép những hình vẽ này lại với nhau xem!” Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện những hoa văn này dường như có thể nối lại với nhau ở một số chỗ.

Lúc này, Trần giáo thụ lại từ trong túi lấy ra một tờ giấy vẽ có hình ảnh hoàn chỉnh.

“Tôi đã ghép xong rồi, cậu xem đi.” Tần Vũ nhận lấy tờ giấy vẽ, trên đó vẽ một con tinh quái đầu người đuôi cá.

Con tinh quái đó có một khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp, bối cảnh là một bức totem miếu thần quái vật biển.

Người phụ nữ trong tranh đang giơ cao đèn nến, dường như đang tiến hành một nghi lễ kỳ lạ nào đó trên một mai rùa khổng lồ.

Trần giáo thụ nói: “Tôi đã nghiên cứu Dịch thuật cổ, tôi phát hiện con tinh quái này dường như đang suy diễn Tiên Thiên Bát Quái!” Nói rồi, Trần giáo thụ lại lấy ra một viên ngọc cổ, trên đó điêu khắc chính

là khuôn mặt người phụ nữ trong tranh.

"Từ hoa văn và công nghệ của ngọc khí, tôi cho rằng đây là đồ vật thời Tây Chu, dùng để tế thần bói toán." Tần Vũ khẽ nhíu mày, nói: "Loại đồ vật này, dường như chưa từng xuất hiện ở nội địa, liệu có khả năng là cổ vật của nước Quy Khư không?" Vào thời Ân Thương, Tây Chu, cho đến thời Xuân Thu Chiến Quốc, việc quyết định những đại sự quốc gia đều cần phải tiến hành bói toán.

Những chữ cổ chi chít trên mai rùa đó, ghi lại những kinh nghiệm của mỗi lần bói toán.

Nhưng chữ cổ trên ngọc khí trông rất mờ, ngay cả Tần Vũ cũng không biết trên đó viết gì.

Chương 262

Chỉ có thể đợi sau khi về kinh thành, phục chế lại rồi nghiên cứu.

Sau đó, Trần giáo thụ lại nói chuyện với Tần Vũ một lúc về Dịch Kinh, phong thủy bí thuật.

Cuối cùng, trước chuyến ra khơi lần này, Trần giáo thụ lại dặn dò: "Chuyến ra khơi tìm Gương Soi Xương Tần Vương lần này thực sự quá nguy hiểm, tìm được cố nhiên là tốt nhất, nhưng tuyệt đối không được liều mình tiến vào Mắt biển trong Xoáy San Hô." Tần Vũ gật đầu, trong cổ tịch cũng có ghi chép.

Mắt biển, chính là Quy Khư.

Người rơi vào Mắt biển, bị hút vào trong thì đừng mong ra được.

Trần giáo thụ nói: "Tóm lại nhất định phải cẩn thận, hết sức cẩn thận, mọi việc đều phải lấy an toàn của bản thân làm đầu." "Ông cứ yên tâm đi." Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ và mọi người cuối cùng cũng ra khơi.

Mọi người ở đây thực ra đều có kinh nghiệm ra khơi.

Không chỉ ra khơi, mà gió to sóng lớn cũng đã thấy không ít.

Cho nên khi đi trên biển, gặp sóng lớn, mọi người cũng không đến mức say sóng, nôn mửa.

Thuyền liễu biển tiến vào vùng biển sâu, xung quanh bị bao bọc bởi biển cả mênh mông không thấy bờ.

Tần Vũ đứng trên boong tàu, phóng tầm mắt ra xa, ngay cả một con chim biển cũng không thấy.

Lúc này, Bàn Tử ở cách đó không xa gọi anh lại.

Bàn Tử đứng ở mũi thuyền, đang cầm ống nhòm nhìn về phía trước, xem rất chăm chú, ngay cả Tần Vũ đi đến trước mặt cũng không phát hiện.

“Bàn Tử, đang xem gì thế?

Lại phát hiện ra thứ gì mới lạ à?” Bàn Tử xem đến nhập thần, miệng chỉ lẩm bẩm: “Tần gia.

Có thứ gì đó, mau nhìn.

Mau nhìn!” Tần Vũ cảm thấy tò mò, bèn cũng lấy ống nhòm, thuận theo hướng anh ta nhìn mà nhìn về phía đó.

Tần Vũ giơ ống nhòm lên, điều chỉnh tiêu cự.

Hình ảnh trong kính từ mờ ảo chuyển sang rõ nét, Tần Vũ thấy mặt biển ở phía rất xa dường như có sóng lớn cuộn trào.

Giữa những con sóng, một khối vật thể khổng lồ màu trắng nổi lên trên mặt biển.

Tần Vũ lại điều chỉnh tiêu cự lần nữa, lúc này mới phát hiện ra đó là mấy con cá kình khổng lồ!

Lũ cá kình bơi thành đàn, nổi lên mặt nước, chỉ để lộ ra phần lưng.

Nhìn từ xa, chúng trông như những dãy núi đá ngầm nhấp nhô liên tiếp.

Lũ cá kình đang bơi lượn, vì khoảng cách còn xa nên tạm thời chưa gây ra nguy hiểm.

“Tần gia, tôi lớn từng này rồi mà chưa bao giờ thấy con cá nào to như vậy!” Bàn Tử vừa dứt lời, mấy con cá kình đang lộ lưng trên mặt biển liền lặn sâu xuống nước, giống như những bọt sóng kia, biến mất không dấu vết.

“Ây da!

Mất rồi!” Bàn Tử hạ ống nhòm xuống, vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Thấy vậy, Tần Vũ an ủi: “Chúng ta đi thôi, đừng nhìn nữa, có nhìn cũng không mang mấy thứ đó đi được.” Bàn Tử mặt mày xanh mét, nói: “Tần gia, ai nói tôi muốn mang nó đi!

Bàn gia tôi đây có thấy bảo bối cũng chỉ mang đi một cái, con vật to như vậy, tôi có muốn cũng không mang nổi.” Vùng biển mà Tần Vũ đang ở có một khe nứt lớn dưới đáy, khe nứt này tạo thành một rãnh biển sâu.

Nhìn vào vị trí, có lẽ không còn xa so với Vòng xoáy San Hô.

Trong “Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật” có miêu tả Nam Long nhập hải, vùng biển mà nó tiến vào chính là rãnh biển sâu này.

Rãnh biển là nơi hải khí ngưng tụ.

Rãnh biển sâu bao nhiêu, với kỹ thuật hiện tại căn bản không thể thăm dò.

Công nghệ khoa học ngày nay tối đa chỉ có thể dò được vài nghìn mét dưới biển.

Nơi mà ngay cả kỹ thuật cũng không dò tới, ước chừng độ sâu ít nhất cũng phải đến vài vạn mét.

Rãnh biển này là một trong những vực sâu dưới đáy biển được thế giới công nhận.

Do khu vực lân cận thường xuyên xảy ra những hiện tượng thần bí khó giải thích, nên gần như rất ít đội thám hiểm đến đây.

Bàn Tử vẫn đang ngóng ra biển, hy vọng có thể thấy lại đàn cá kình.

Nhưng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy những sinh vật quý

hiếm đó xuất hiện nữa.

Tần Vũ thấy cậu ta có chút sa sút, liền an ủi: "Có gì mà phải tiếc, chúng ta xuống bao nhiêu mộ rồi, chẳng lẽ chưa thấy những thứ đáng giá liên thành sao?" Được Tần Vũ nhắc nhở, Bàn Tử mới nhớ đến Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Đó mới là một món bảo bối!

Chương 263

Nghĩ đến đây, hai mắt Bàn Tử nóng lên, lòng nóng như lửa đốt nói: "Tần gia, khi nào chúng ta đi tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính đó?

Tôi sắp không chờ được nữa rồi!" Tần Vũ liếc cậu ta một cái, nói: "Lời của giáo sư Trần, cậu quên hết rồi sao?" Bàn Tử cười cười, nói: "Tôi biết, tôi biết mà!" Lúc này, Dương Tuyết Lỵ gọi hai người vào khoang thuyền ăn cơm.

Tần Vũ cùng Bàn Tử rời khỏi mũi thuyền, đang chuẩn bị quay về, vừa ngẩng mắt lên, bỗng thấy trên bầu trời, một vầng thái dương màu đỏ như máu đang từ từ lặn xuống.

Lúc này đang là hoàng hôn, ráng chiều màu cam đỏ rọi lên người hai người, kéo bóng họ vừa dài vừa lớn.

Trên mặt biển, sóng gợn lăn tăn, đẹp không gì sánh bằng.

Khi hai người đang bị cảnh đẹp hoàng hôn thu hút, một bóng người gầy gò đen đúa chạy ra từ boong thuyền phía sau.

Tần Vũ nhìn kỹ, không phải là thiếu niên Cổ Sai sao?

Cổ Sai chỉ về phía mũi thuyền, hét lớn: "Không hay rồi, mũi thuyền có chuyện!" Tần Vũ không kịp hỏi kỹ, khi quay lại mũi thuyền mới phát hiện mặt biển phía trước thuyền Hải Liễu đột nhiên nổi lên một lớp sương mù dày đặc.

Thuyền Hải Liễu sắp sửa đi vào trong sương mù, những nơi có thể nhìn thấy ngày càng ít, tầm nhìn cũng ngày càng thấp.

"Sao tự dưng lại có sương mù?" Tần Vũ cảm thấy màn sương này có gì đó kỳ quái.

Màn sương đó cách mặt nước biển khoảng mười mấy mét, dày

đặc đè nặng lên mặt biển.

Tần Vũ giơ ống nhòm lên nhìn về phía trước, phát hiện sương mù đã giao với bầu trời.

Trong sương, hải khí cuồn cuộn, bỗng sinh ra năm luồng khói đen đặc, bay thẳng lên trời.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh tượng này, liền biết có chuyện không ổn.

Mọi người cũng bị tiếng hét của Cổ Sai gọi ra.

Tất cả tập trung trong khoang thuyền.

Khi nhìn thấy cảnh tượng đó, ai nấy đều giật nảy mình.

"Mẹ nó, trông như năm cái móng vuốt đen sì vậy!" Bàn Tử hét lên.

Quả thật giống năm cái móng vuốt đen từ trong sương mù chui ra, vươn về phía bầu trời.

Mọi người cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Lúc này, mặt trời đã lặn, tia nắng cuối cùng cũng dần dần tắt lịm.

"Chuyện gì vậy?" Tần Vũ nói: "Không có gì to tát đâu, chỉ là sương mù bình lưu trên biển thôi!" "Sương mù bình lưu?" "Sương mù bình lưu dâng lên, tầm nhìn tự nhiên sẽ giảm xuống mức thấp nhất." Trước kia ở cửa Phật Đường đã từng xảy ra tai nạn hai thuyền va vào nhau.

Khi đó chết mười mấy người, cũng vì sương mù bình lưu đột nhiên xuất hiện.

Nhưng tình hình lúc đó và ở đây cũng có điểm khác, Tần Vũ đang ở trên biển lớn, mặt biển rộng như vậy, nên căn bản không cần lo lắng.

Điều đáng lo là Vòng xoáy San Hô, nhưng vẫn còn một khoảng

cách nữa mới tới đó.

Khi đến vùng biển ấy, địa hình dưới đáy biển sẽ đột ngột dâng cao.

Tần Vũ trấn an mọi người: "Chúng ta chỉ cần đi chậm trong đêm, sau khi trời sáng, sương tan, chúng ta có thể vừa vặn đến gần Vòng xoáy San Hô." Mọi người nghe lời anh, có vẻ thả lỏng hơn một chút, nhưng vẫn không giấu được nỗi lo âu.

Đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, cô luôn cảm thấy chuyến đi này đầy rẫy nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn mấy chuyến trước.

Có lẽ vì đây là lần đầu ra biển, hành sự trên biển nên mới lo lắng hơn bình thường.

Nếu là bình thường, ngôi mộ nào mà chưa từng thấy?

"Nhưng đi trong sương mù ban đêm, chúng ta cũng không thể lơ là, không chừng gặp phải đá ngầm, có thể sẽ xảy ra chuyện." Bàn Tử cũng phụ họa: "Đúng đúng đúng, mặt biển trong sương mù thật sự yên tĩnh một cách quỷ dị!

Tục ngữ có câu, càng yên tĩnh càng nguy hiểm!

Không chừng là điềm báo gì đó!" Lão Hồ lườm cậu ta một cái, "Càng yên tĩnh càng nguy hiểm?

Cậu lại lôi câu đó ở đâu ra vậy?" "Thôi được rồi, chúng ta đừng nói nữa, mọi người đừng quá lo lắng, nhưng cũng đừng dễ dàng buông lỏng cảnh giác!" Tần Vũ bảo Cổ Sai giảm tốc độ thuyền xuống mức thấp nhất, để thuyền từ từ tiến về phía trước.

Không chỉ vậy, anh còn ra lệnh bật tất cả đèn pha.

Do thuyền Hải Liễu không có cột buồm, nên Tần Vũ đã đặc biệt treo một chiếc đèn cột buồm bắt mắt trên nóc thuyền.

Đèn cột buồm là loại đèn tín hiệu kiểu cũ mà tàu thuyền thời xưa hay treo trên cột buồm, có tác dụng chiếu sáng nhất định.

Nhưng nghe nói khi thuyền đi đêm, thứ này có thể xua đuổi ma quỷ, không biết thật giả thế nào.

Thuyền Hải Liễu bình tĩnh tiến vào trong sương mù, mặt biển tĩnh mịch chỉ còn lại tiếng chân vịt khuấy nước.

Bàn Tử ngồi trong khoang thuyền, nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy nước biển như đã ngừng chảy, bốn phía đều là sương mù mờ mịt, cũng không phân biệt được đông tây nam bắc, khiến người ta càng thêm sợ hãi.

Thuyền Hải Liễu chậm rãi tiếp tục tiến về phía trước, sắp sửa vào sâu trong màn sương.

Chương 264

Tuy lời của Tần Vũ đã giúp mọi người yên tâm hơn nhiều, nhưng không biết vì sao, trong lòng vẫn không thể hoàn toàn buông bỏ.

Mọi người cứ thấp thỏm không yên ngồi trong khoang thuyền, Tần Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, sương mù ngày càng dày đặc.

Ai nấy đều im lặng, chìm trong suy nghĩ của riêng mình.

Lúc này, Bàn Tử có chút không ngồi yên được nữa, cậu ta đến bên cạnh Tần Vũ, nhìn ra ngoài thuyền.

"Màn sương này bao giờ mới tan đi chứ?

Mẹ nó, tôi chẳng thấy gì nữa rồi." Mọi người cũng đều mong sương mù mau tan, trong tình trạng không thấy rõ gì cả, khó tránh khỏi khiến người ta rơi vào hoảng loạn.

Lúc này Nguyễn Hắc từ mũi thuyền đi vào, gương mặt đen sạm của ông ta lộ vẻ nghiêm trọng.

"Đội trưởng Tần, lát nữa sau khi sương mù tan đi, có thể sẽ có sóng to gió lớn." Mọi người nghe vậy, lập tức rơi vào cơn hoảng loạn lớn hơn.

Sương mù nhiều nhất chỉ khiến thuyền mất phương hướng, nhưng sóng to gió lớn thì không chỉ đơn giản như vậy.

May mắn thì thuyền không bị lật, người cũng đều sống sót, nhưng có khả năng sẽ bị lạc giữa biển khơi.

Nếu tình hình tệ hơn, e rằng cả người lẫn thuyền đều bị đánh chìm xuống biển.

Khi đó thuyền cũng không còn, chắc chắn sẽ chết.

Tần Vũ nghe vậy, vội hỏi: “Sóng to gió lớn?

Vậy thì phải đi nhanh lên, chúng ta xem có thể một mạch xuyên qua vòng ngoài của Vòng xoáy San Hô không?” “Chắc là được.” Bàn Tử nghe hai người đối thoại, vội nói: “Làm vậy quá mạo hiểm rồi!” Vòng xoáy San Hô là nơi nào?

Trong truyền thuyết là nơi không một con thuyền nào đi qua được!

Tuy thuyền của Tần Vũ chỉ đi ở vòng ngoài, nhưng cũng khiến Bàn Tử cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Tăng tốc đi vào đó, chẳng phải là dê vào miệng cọp sao?

Dương Tuyết Lỵ lại đứng ra đồng tình: “Bây giờ không còn cách nào khác, tuy nguy hiểm nhưng cũng khả thi!” Tần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: “Nhưng nếu không nắm bắt đúng thời cơ, thì toi đời.” “Cũng không biết sương mù bao giờ tan, với tốc độ hiện tại, e rằng trưa mai chúng ta cũng chưa tới được Vòng xoáy San Hô.” Bàn Tử nghe vậy, lại sốt ruột, hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta làm sao?” “Làm sao được nữa?

Chỉ có thể tùy cơ ứng biến.” Đêm đã khuya, nước biển xung quanh thuyền Hải Liễu đột nhiên cuộn trào dữ dội.

Tần Vũ biết rằng, hải khí ở Nam Hải quá thịnh, lát nữa sẽ có hiện tượng hung hiểm.

Khi đó lại thêm sóng to gió lớn, đó sẽ là một tai nạn chưa từng có.

Mọi người trong khoang thuyền đều không ngồi yên được nữa, tất cả đều đi ra boong thuyền.

Mọi người chia làm hai nhóm, một nhóm ở đuôi thuyền, một nhóm ở mũi thuyền.

Tần Vũ đứng ở mũi thuyền quan sát, bên cạnh là Bàn Tử và

Dương Tuyết Lỵ.

Ba người cầm ống nhòm, chia nhau quan sát tình hình xung quanh.

Do trời tối, lại thêm sương mù dày đặc trên biển, phạm vi Tần Vũ có thể nhìn thấy vô cùng nhỏ.

"Tần gia, mau nhìn kia?

Mau nhìn bên kia!

Hình như trong sương mù có thứ gì đó!" Tần Vũ vội vàng đi đến bên cạnh Bàn Tử, cầm lấy ống nhòm trong tay cậu ta, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy sâu trong màn sương dày, dường như có một luồng sáng màu vàng le lói đang chớp nháy.

Tần Vũ căng mắt, dí sát mí mắt vào thị kính.

Nhìn kỹ một lượt, mới phát hiện ra đó là một chiếc đèn cột buồm đang treo lơ lửng giữa không trung!

Luồng sáng màu vàng đó chính là do chiếc đèn ấy chiếu ra!

Dương Tuyết Lỵ cầm ống nhòm, cũng nhìn về hướng Tần Vũ đang nhìn, và cũng thấy chiếc đèn đó.

Cô không khỏi hít một hơi khí lạnh, hỏi: "Đèn cột buồm đó không phải của thuyền nhà người ta sao?

Nhưng tại sao chúng ta chỉ thấy đèn mà không thấy cả bóng dáng con thuyền nào?" Bàn Tử sợ đến mặt trắng bệch, lắp bắp nói: "Mẹ nó, không phải là đèn ma chứ?" Tần Vũ đột nhiên nhớ đến những lời đồn đại, dân làng trên đảo San Hô đều tin vào điều đó.

Mấy người Tần Vũ ban đầu có chút không tin, nhưng giờ đây tận mắt chứng kiến, đều bắt đầu có chút lung lay với những điều không có thật đó.

“Tôi thấy độ sáng của chiếc đèn đó, chắc là đã đến gần chúng ta rồi, nếu thật sự đèn của thuyền khác, không thấy thân thuyền quả thật có chút quỷ dị.” “Tần gia, có gì mà lạ đâu!

Chắc chắn là đèn ma rồi!” Lời vừa dứt, Tần Vũ đột nhiên giơ tay, ra hiệu cho Bàn Tử im miệng.

Bàn Tử giật mình, đoán rằng Tần Vũ lại thấy thứ gì đó, bèn giơ ống nhòm lên, nhìn lại ra mặt biển.

Không nhìn thì không biết, nhìn rồi thì giật nảy mình.

Chương 265

Chỉ thấy một con thuyền cổ, từ từ hiện ra trước mắt ba người.

Toàn thân con thuyền được sơn một lớp sơn trắng, trên thuyền ngoài một chiếc đèn cột buồm sáng choang, không còn ánh sáng nào khác.

Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện mũi thuyền không một bóng người, trong khoang thuyền dường như cũng không có động tĩnh, tất cả cửa ra vào và cửa sổ đều đóng chặt.

Thoạt nhìn, trông như một con thuyền ma không một bóng người.

Lúc này, Nguyễn Hắc và những người đang canh gác ở đuôi thuyền cũng đã đến mũi thuyền.

Mọi người vừa kịp nhìn thấy con thuyền trắng đó, ai nấy đều sợ đến da đầu tê dại, mắt tròn miệng dẹt.

"Sao ở đây… lại có một con thuyền?" Bàn Tử hai chân run lẩy bẩy.

Tần Vũ trầm giọng nói: "Vùng biển này không phải tuyến hàng hải chính quy, bình thường sẽ không có thuyền bè qua lại vô cớ, nơi này giống như một khu vực mù không người đến." "Khu vực mù?" Bàn Tử lại giật mình, thầm nghĩ chẳng phải điều này càng chứng tỏ con thuyền kia chính là thuyền ma sao?

Dương Tuyết Lỵ nói: "Trên vùng biển này ngoài chúng ta ra, căn bản sẽ không có con thuyền thứ hai." Trên biển, đặc biệt là trong sương mù, xác suất đâm phải một con thuyền khác, quả thực còn thấp hơn cả trúng số.

Trừ phi… đó là một con thuyền ma.

Con thuyền cổ đột nhiên xuất hiện trong sương mù, thuận theo dòng hải lưu, đang từ từ tiến thẳng về phía thuyền Hải Liễu.

Tần Vũ thấy con thuyền đó sắp đâm vào, vội gọi Nguyễn Hắc, bẻ lái sang phải để tránh.

Nguyễn Hắc lập tức phản ứng, mạnh mẽ xoay bánh lái sang phải.

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân đột nhiên chao đảo.

Lúc này, mũi thuyền nhanh chóng lệch về bên phải!

Mọi người vì quán tính, không nhịn được nghiêng về bên trái, đối mặt trực diện với con thuyền ma kia.

Khoảnh khắc chuyển hướng, hai con thuyền gần như dính sát vào nhau.

Nhưng nhờ kỹ thuật của Nguyễn Hắc tốt, cộng thêm khả năng cơ động cao của thuyền Hải Liễu, họ đã thành công tránh được con thuyền ma.

Mọi người dựa vào mạn trái, khoảng cách với con thuyền ma kia vô cùng gần.

Tần Vũ đứng ở mũi thuyền, ngẩng đầu nhìn về phía con thuyền ma.

Con thuyền đó rất lớn, gần như chiếm hết tầm nhìn của Tần Vũ.

Anh kinh ngạc phát hiện trên boong và cửa khoang của con thuyền ma đều có những vệt máu lớn đã khô.

Phát hiện này nhanh chóng cũng được Bàn Tử và những người khác nhìn thấy.

Bàn Tử bị những vết máu trên đó dọa cho hét lớn: “Mẹ ơi mẹ ơi, đúng là thuyền ma thật rồi!” Mọi người lập tức sợ hãi, không ai dám nói thêm một lời nào.

Mọi người nhìn con thuyền ma khổng lồ, ai nấy đều thấp thỏm không yên.

Cũng may Tần Vũ kịp thời bảo Nguyễn Hắc bẻ lái, hai thuyền mới không va vào nhau.

Nhìn con thuyền ma từ từ di chuyển đi, Bàn Tử thở phào một hơi, nói: "May mà Tần gia kịp thời hạ lệnh, nếu không con thuyền nhỏ của chúng ta, chắc chắn sẽ bị con thuyền ma lớn kia đâm chìm xuống biển!" Tuy mũi hai thuyền đã lướt qua nhau, nhưng thân của con thuyền ma gần như dán sát vào mạn thuyền Hải Liễu mà đi qua.

Khoảng cách giữa hai thuyền chưa đến một mét!

Mọi người đều lo con thuyền ma sẽ làm thuyền mình bị cọ xước va lủng, nên căn bản không ai có vẻ thoải mái như Bàn Tử.

Bàn Tử chỉ nhìn thấy bề ngoài, hoàn toàn không biết mấu chốt của vấn đề.

Nếu thuyền Hải Liễu thật sự bị va lủng, cũng không sống được bao lâu, cũng phải xuống biển chôn cùng.

"Nguyễn Hắc, tăng tốc bẻ lái!" Tần Vũ hạ lệnh, Nguyễn Hắc bẻ hết lái.

Mọi người lại cảm thấy dưới chân chao đảo, theo quán tính, lại va vào lan can mạn trái.

Tần Vũ vịn chặt lan can nên đứng vững.

Còn Bàn Tử thì suýt nữa rơi thẳng xuống biển.

Nửa người Bàn Tử lơ lửng bên ngoài, đối diện là tấm sắt trắng khổng lồ của con thuyền ma.

Mũi cậu ta chỉ cách tấm ván thuyền kia một li, suýt nữa bị cạo mất một lớp da.

“Bàn Tử!

Cẩn thận!” Lão Hồ tiến lên, kéo Bàn Tử trở lại.

Bàn Tử hồn xiêu phách lạc, sợ đến toàn thân run rẩy, nói: “Mẹ nó, dọa chết tôi rồi.” Lúc này, Tần Vũ kiểm tra thân thuyền Hải Liễu, may mà không bị tổn hại, ngay cả một vết xước cũng không có.

“May mà Tần Vũ bảo Nguyễn Hắc bẻ lái đủ nhanh, nếu không hai thuyền chắc chắn đã va vào nhau rồi!” Lời vừa dứt, mọi người nghe thấy Dương Tuyết Lỵ đang đứng quan sát ở mũi thuyền hét lớn một tiếng.

Chương 266

“Mau nhìn!

Mau nhìn phía trước!” Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy trên mặt biển bị sương mù bao phủ, đột nhiên xuất hiện thêm mấy chiếc thuyền buồm kiểu cũ, dưới tác dụng của dòng hải lưu, nhanh chóng chui vào trong sương mù.

Đột ngột xuất hiện, rồi lại đột ngột biến mất, thật có chút giống ma quỷ!

Sau khi mấy con thuyền đó biến mất, mặt biển trong sương mù lại trở lại vẻ tĩnh lặng.

Bầu không khí kinh hoàng bao trùm lấy mọi người.

Bàn Tử không nhịn được kéo Nguyễn Hắc, người có kinh nghiệm đi biển phong phú nhất, hỏi: “Này!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Những thứ đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất đó là cái gì?” Nguyễn Hắc là người đi thuyền quanh năm, những chuyện kỳ lạ trên biển nghe được cũng không ít, trong đó những chuyện về thuyền ma, thủy quỷ là nhiều nhất.

Nhưng đó đều là nghe đồn, chưa bao giờ tận mắt trải qua.

Lần đầu tiên Nguyễn Hắc nhìn thấy những con thuyền này, cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Đối với những ngư dân, đản dân như họ, điều đáng sợ nhất không phải là gặp bão táp sóng thần, mà là gặp ma.

Bão táp sóng thần có lẽ còn ứng phó được, nhưng gặp ma thì hết

cách.

Họ cũng không phải Mô Kim Hiệu Úy chuyên đổ đấu, gặp phải chuyện ma quỷ thế này, sao có thể không kinh hồn bạt vía?

Bàn Tử thấy cả người ông ta mềm nhũn dựa vào bánh lái, liền tức giận quát: "Ông có kinh nghiệm đi biển nhiều nhất, sao lại sợ đến thế?" Nguyễn Hắc nhìn Bàn Tử, lắp bắp nói: "Không phải anh cũng sợ đến hai chân run rẩy sao?" "Tôi…" Bàn Tử cúi đầu nhìn, hai chân của mình quả thực run còn lợi hại hơn cả Nguyễn Hắc, vậy mà không hề hay biết.

"Ít nói nhảm đi!

Tôi… gió thổi lạnh quá, tôi lạnh nên run thôi!" Vừa nói, Bàn Tử vừa giả vờ run rẩy, tay thì lén lút ấn vào đùi mình.

Lão Hồ đứng bên cạnh từ từ hoàn hồn, trêu chọc: "Đừng nói nữa, lạnh cái gì?

Cậu xem gió thổi ở đâu?" Bàn Tử có chút mất mặt, đưa tay đẩy Lão Hồ, rồi không nói thêm gì nữa.

Lúc này, sương mù trên biển vẫn dày đặc, nhìn ra xa, bốn phía đều là một màu trắng xóa.

Phạm vi tầm nhìn cũng chỉ bằng một vòng tròn đường kính mười mấy mét.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Vừa nãy tôi thấy trên boong và cửa khoang của con thuyền đó có những vệt máu loang lổ, đó không phải là máu của những thủy thủ trên thuyền sao?" Vết máu trên đó không chỉ một mình Dương Tuyết Lỵ thấy, mọi người đều thấy cả.

Lão Hồ nhíu mày, nói: "Tôi thấy màu sắc của những vết máu đó đều đã thâm đen, chắc là người trên đó cũng đã chết lâu rồi." "Vậy, nếu trên thuyền thật sự chết nhiều người như vậy, tại sao những

người đó đều biến mất?" Dương Tuyết Lỵ lại hỏi.

Cũng kỳ lạ thật, những người trên thuyền đó đi đâu rồi?

Thi thể, thi thể cũng không thấy?

Cả con thuyền ma không một xác chết nào lưu lại, chỉ có những vệt máu lớn.

Bàn Tử bị dọa có chút sợ hãi, kéo tay áo Lão Hồ, run giọng nói: "Chắc chắn là gặp ma rồi!

Trên thuyền chắc chắn toàn là ma!

Chúng ta thấy chắc chắn là thuyền ma." Bàn Tử lại cúi đầu, lẩm bẩm: "Tôi thấy chúng ta phải mau chóng xuống khoang, chuẩn bị một ít Pháo Thủy Thần!

Lỡ như phía trước lại xuất hiện mấy con thuyền ma lớn nữa thì chúng ta làm sao?" "Bàn Tử, bình tĩnh một chút." "Không được, không được!" Bàn Tử hoàn toàn không nghe lời Lão Hồ, tiếp tục hét: "Tôi phải đi lấy pháo ngay, lỡ như lại gặp phải, chúng ta có thể bắn một phát cho nó chìm, để khỏi âm hồn bất tán, làm lỡ đại kế của chúng ta." Vừa nói, Bàn Tử định quay đầu rời đi tìm đại pháo.

Thấy vậy, Tần Vũ quát: "Quay lại!" Bàn Tử giật mình, bước chân loạng choạng, từ từ quay đầu lại.

"Bàn Tử, dùng chút não đi, nếu chúng ta thật sự gặp thuyền ma, dùng đạn pháo đó có tác dụng sao?" Bàn Tử bị Tần Vũ nói cho tỉnh ngộ, có chút rụt rè đi trở lại, không dám lên tiếng.

Nhìn bộ dạng của Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ có chút bất đắc dĩ cười nói: "Bàn Tử, gặp chuyện phải bình tĩnh, tôi cũng giống anh, thực ra cũng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, nhưng bây giờ tôi cũng không biết nên hỏi ai." Tần Vũ dừng lại, quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, "Cô có câu hỏi gì?" Dương Tuyết Lỵ nói: "Tuy không biết tình

hình hiện tại, nhưng tôi có một dự cảm, nó có liên quan đến ba con thuyền cổ kia." Bàn Tử gãi đầu, hỏi: "Ý cô Dương là sao?" "Tôi luôn cảm thấy những con thuyền đó nếu thật sự nhắm vào chúng ta, sau này sẽ xuất hiện lại, nếu không xuất hiện thì thôi.

Nói về hiện tại đi, bây giờ sương mù chưa tan, chúng ta phải cẩn thận một chút." Lời vừa dứt, Dương Tuyết Lỵ lại thấy trong sương mù, có ánh sáng màu vàng lóe lên.

Mấy người quay đầu lại nhìn, thấy ba con thuyền mà lúc nãy vừa sượt qua, lặng lẽ không một tiếng động, từ đuôi thuyền của họ lái về phía mũi thuyền.

Mọi người kinh hãi thất sắc, ngay cả Nguyễn Hắc cũng sợ đến "phịch" một tiếng, quỵ xuống bên bánh lái.

"Mẹ kiếp!

Thật sự bị cô Dương nói trúng rồi!

Con thuyền ma lớn thật sự quay lại rồi, còn là ba chiếc!" Tần Vũ vội bảo Nguyễn Hắc quay bánh lái để tránh, nhưng đối phương đã sợ đến mặt xanh mét.

"Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà từ trong sương mù quay lại, chắc chắn là thuyền ma không sai rồi." Mắt thấy ba con thuyền ma ngày càng gần, mọi người đều bị hiện tượng quỷ dị này dọa cho chết trân.

"Ba con thuyền ma này đến mà không một chút dấu hiệu nào, xem ra mục tiêu rõ ràng là chúng ta!" Tần Vũ thấy Nguyễn Hắc sợ đến không dám động đậy, liền đẩy ông ta ra, đứng trước bánh lái.

Tần Vũ dùng toàn lực bẻ lái!

Chương 267

Thuyền Hải Liễu nghiêng về bên phải, thành công tránh được cú đâm trực diện của một con thuyền ma!

Mọi người thở phào một hơi.

"Tần gia, anh cũng lợi hại quá rồi!

Sớm biết Tần gia lợi hại như vậy, tôi cần người khác làm gì!" Bàn Tử hét lên.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc, mạn thuyền Hải Liễu lại bị cọ xát với con thuyền ma kia!

Bởi vì hai bên của ba chiếc thuyền đều treo lưới cá, còn mạn thuyền Hải Liễu có dây thừng buộc thuyền cứu sinh cao su.

Hai thứ đó quấn vào nhau, nhất thời không gỡ ra được.

Hai thuyền bị mắc kẹt, thân thuyền đột nhiên chao đảo.

Tần Vũ lập tức mất thăng bằng.

Bàn Tử ngã sõng soài trên boong, cả người ngã sấp mặt.

Dương Tuyết Lỵ đứng không vững, nhưng may mà vịn vào lan can thuyền nên không ngã xuống đất.

Nhưng những người khác thì không may mắn như vậy, ngoài Tần Vũ ra, có người suýt nữa rơi xuống biển.

"Hu hu hu!" Lúc này, Tần Vũ nghe thấy tiếng khóc từ cách đó không xa!

Ngẩng đầu lên, lại thấy một bóng người đang treo ngược trên lan can thuyền, hơn nửa người lơ lửng bên ngoài.

“Này!

Đứa nhỏ kia!” Bàn Tử hét lớn một tiếng, mọi người lúc này mới dồn sự chú ý vào thiếu niên Cổ Sai.

“Cổ Sai!” Nguyễn Hắc hét lớn.

Lúc này, thiếu niên đã sợ đến thần trí không rõ, ngay cả ý niệm cầu sinh cũng quên mất.

Tần Vũ thấy vậy không ổn, liền thò tay vào túi rút ra một sợi dây thừng.

Anh ném dây cho Cổ Sai, hét: “Nắm chặt lấy cho tôi!

Không nắm được là chết đấy!” Cổ Sai bừng tỉnh, vội vàng nắm lấy sợi dây, men theo dây thừng từ từ bò trở lại.

Mọi người được một phen hú vía.

“Dọa chết tôi rồi!” Nguyễn Hắc bên cạnh thấy Cổ Sai bình an vô sự, kích động đến mức quỳ xuống trước mặt Tần Vũ.

Ngay khi mọi người cảm thấy không còn chuyện gì, boong thuyền lại đột nhiên chao đảo mạnh.

Tần Vũ biết trong lòng, tuy đã cứu được Cổ Sai, nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Thuyền Hải Liễu và con thuyền ma kia vẫn còn quấn lấy nhau!

Phải mau chóng tách hai thuyền ra, nếu không cũng không biết con thuyền ma sẽ kéo thuyền Hải Liễu đi đâu.

Nói rồi, Tần Vũ vội vàng chạy ra mũi thuyền.

Cúi đầu nhìn, anh kinh ngạc phát hiện, boong thuyền Hải Liễu không hề bị tổn thương.

Ngược lại, thuyền Hải Liễu đã cạo một lỗ lớn trên mạn của con

thuyền ma kia.

Nước biển từ lỗ thủng tràn vào, chắc chắn con thuyền ma sắp chìm rồi.

Bàn Tử thấy vậy, đắc ý cười lớn, nói: "Ây da, tôi còn tưởng thuyền ma uy linh đường đường lợi hại thế nào!

Chẳng phải cũng bị thuyền của chúng ta cạo rách rồi sao!" "Tần gia, thuyền của chúng ta sau khi được cải tạo thật lợi hại!" Bàn Tử vừa dứt lời, liền bị Tần Vũ ngắt ngang: "Đừng đắc ý, tình hình bây giờ rất tệ!" Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, giải thích: "Thuyền ma bị thủng rồi, nếu chúng ta không gỡ được cái nút thắt đang quấn trên thuyền mình, thuyền của chúng ta cũng sẽ chìm theo." Lời vừa dứt, Bàn Tử liền cảm thấy dưới chân chao đảo.

Lúc này, mọi người mới nhận ra, do nước biển tràn vào, con thuyền ma đang chìm xuống đã kéo theo thuyền Hải Liễu cũng hơi nghiêng theo.

Tuy hiện tại độ nghiêng không quá lớn, nhưng thân thể con thuyền ma kia rất đồ sộ.

Lâu dần, thuyền Hải Liễu chắc chắn sẽ bị nó kéo chìm xuống biển.

Bàn Tử nghe vậy, liền đến trước lan can, nhoài người ra dùng dao chém cá, định chém đứt dây thừng buộc thuyền cứu sinh bên mạn.

Tần Vũ thấy vậy, quát lớn một tiếng "Đồ ngốc", đang định kéo cậu ta lại, thì đối phương đã xuống tay.

"Đồ ngu!

Chém lưới cá!" Bàn Tử nghe vậy, lập tức tỉnh ngộ.

Trời ạ!

Chương 268

Sao mình lại ngu đến thế, chém thuyền cứu sinh nhà mình làm gì?

Lỡ sau này thuyền xảy ra chuyện gì, trên biển cả mênh mông, thứ có thể cứu mình cũng chỉ có thuyền cứu sinh.

Thuyền cứu sinh là đường sống cuối cùng dành cho những thủy thủ liều mạng trên biển!

Bình thường nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thuyền cứu sinh tuyệt đối không thể bỏ.

Bàn Tử tỉnh ngộ, lại hỏi: "Tôi chém thế nào đây?" "Nhảy qua ván!

Chém lưới cá!" Tần Vũ quay lại trước bánh lái, giảm tốc độ thuyền.

Bàn Tử nhìn con thuyền ma kia, có chút sợ hãi, chần chừ không dám nhảy qua ván.

Lão Hồ thấy cậu ta không có động tĩnh, có chút sốt ruột nói: "Sao còn không mau nhảy đi!" Cái ván đó rất hẹp, độ cân bằng thấp.

Lại thêm bây giờ thuyền Hải Liễu đang không ngừng chao đảo, nếu bước hụt một bước, cả người sẽ rơi xuống biển.

Người sợ độ cao hoặc nhát gan, căn bản không thể đi được.

Bàn Tử không sợ gì khác, chỉ duy nhất bẩm sinh sợ độ cao, nên chần chừ không dám lên ván, ngay cả đặt một chân lên cũng run lẩy bẩy.

Thấy vậy, Tần Vũ thở dài một hơi.

Giờ khắc mấu chốt, không ai đáng tin cậy.

Thấy Tần Vũ chuẩn bị xuống, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ cũng đi

theo.

Ba người với tốc độ nhanh nhất bước lên ván.

Sau đó, lại nhanh nhẹn nhảy lên thuyền ma.

Bàn Tử bên kia có chút không cam tâm, tức giận đến mức dậm chân liên tục.

Tần Vũ trên thuyền ma biết Bàn Tử đang nghĩ gì, nhưng khuyên: "Được rồi, cậu đừng qua đây, tôi ném dây thừng qua, cậu ở bên đó ứng cứu tôi là được!" Bàn Tử nghe vậy, cũng đành gác lại ý định qua đó, vội vàng nhận lấy dây thừng.

Ba người nhảy qua ván, phi thân lên thuyền ma.

Tần Vũ rút dao chém cá ra, chém về phía lưới cá.

Cũng không biết tại sao, vừa đặt chân lên thuyền ma, liền cảm thấy cả người không tự tại.

Lúc này, Bàn Tử bên thuyền Hải Liễu hét lên: "Tần gia, không sao chứ?" Dương Tuyết Lỵ lườm một cái, "Sao?

Hy vọng chúng tôi ở đây xảy ra chuyện à?" "Tôi không có ý đó, tôi hỏi là, trên thuyền ma rốt cuộc có gì vậy?" Mọi người chưa từng thấy thuyền ma, nhưng cũng đã nghe một số lời đồn về nó.

Trong truyền thuyết, thuyền ma có thể chia làm hai loại lớn.

Loại thứ nhất là vì người trên thuyền do một nguyên nhân nào đó, đều chết hết hoặc mất tích.

Trong đó lại liên quan đến một câu chuyện khác, đó là có người nói trong biển có thủy quỷ hoặc giao nhân đã thành tinh.

Những giao nhân và thủy quỷ này giỏi kỹ thuật dùng miệng, sẽ dùng tiếng hát mê hoặc thủy thủ.

Người trên thuyền một khi bị tiếng hát của chúng hấp dẫn, sẽ không tự chủ được mà nhảy xuống biển, sau đó mất mạng.

Nhưng cũng có người nói vì trong biển có một loại thứ không thể ăn, có loài cá ăn phải thứ đó, dẫn đến trong cơ thể sản sinh độc tố gây ảo giác.

Thủy thủ đoàn ăn phải loại cá này, sẽ sinh ra ảo giác, từ đó nhảy biển tự sát.

Vì vậy trên biển mới xuất hiện những con thuyền không người lái, cũng gọi là thuyền ma.

Loại thuyền ma khác, là những con thuyền đã mất tích nhiều năm, có chiếc thậm chí mất tích mấy trăm năm.

Những con thuyền này đột nhiên xuất hiện trên biển, sau khi bị người ta phát hiện, trên thuyền cũng không có bất kỳ thi thể thủy thủ nào.

Nhưng mọi thiết bị trên thuyền đều rất bình thường, phảng phất như vừa mới ra khơi không lâu.

Còn về việc trên thuyền ma có ma hay không, thứ huyền ảo này, thực sự không thể kiểm chứng.

Nhưng Tần Vũ gặp phải ba con thuyền ma này, quả thật quỷ dị.

Gặp một lần thì thôi, mấu chốt là thuyền ma còn quay lại, có chút dọa người.

Tần Vũ trước đó nghi ngờ không phải gần đây có những con thuyền trắng như vậy.

Nhưng cẩn thận nhớ lại mấy lần, đã xác định ba con thuyền lúc trước chính là ba con thuyền trước mắt.

Điều quỷ dị ở những con thuyền này là thân thuyền của chúng.

Kiểu dáng thân thuyền cổ xưa, gần như không thấy bất kỳ đặc trưng nào của tàu thuyền hiện đại.

Chương 269

Nhưng kỳ lạ là, thuyền ma lại không hề có cảm giác cũ nát.

Sau khi lên boong thuyền, Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện có vài nơi hoàn toàn mới.

Con thuyền ma quỷ dị, khiến mọi người đều thấp thỏm không yên.

Tần Vũ không dám trì hoãn, vung mấy nhát dao, chém đứt nửa tấm lưới cá.

Đúng lúc này, chân Tần Vũ đột nhiên ẩm ướt.

Cúi đầu nhìn, nước biển dâng lên, boong thuyền đã bị ngập một lớp nước.

Nước dâng rất mạnh, Tần Vũ thấy tốc độ lan của nước, ước chừng không lâu nữa, có thể ngập đến mắt cá chân.

Thấy vậy, anh vội hét lớn: "Tuyết Lỵ, chúng ta đi!" Dương Tuyết Lỵ đáp một tiếng, ai ngờ lúc này, thân thuyền đột nhiên chao đảo mạnh!

Dương Tuyết Lỵ cách Tần Vũ không xa, đang định đi tới, trọng tâm của cô đột nhiên ngả về phía sau, cả người sắp va vào khoang thuyền!

Tần Vũ thấy vậy, đưa tay kéo cô lại.

Nhưng lúc đó, Tần Vũ bị một lực không tên đẩy về phía trước.

"Ầm!" Giây tiếp theo, Tần Vũ va vào khoang thuyền.

Khoang thuyền đó không chắc chắn, không chịu nổi một cú va của Tần Vũ, trực tiếp sụp xuống!

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ lún vào tấm ván gỗ trắng của khoang

thuyền, đâm ra một cái lỗ lớn.

Tần Vũ cúi đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ trong lòng, trong vẻ mặt căng thẳng của đối phương có chút ngượng ngùng.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, hai người mắt nhìn nhau cháy bỏng.

Nhưng hai người không nhìn nhau được mấy giây, Tần Vũ liền quay đầu nhìn lại.

Anh phát hiện, tại chỗ lõm do va vào thân thuyền, đột nhiên chảy ra một vũng máu.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy vũng máu đục ngầu đó, sắc mặt đại biến, trong lòng cảm thấy không ổn.

"Tần Vũ, chúng ta phải đi nhanh, tôi cảm thấy không đúng." Tần Vũ định đứng dậy, lại phát hiện sau lưng dính một lớp giấy trắng.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy giấy trắng, sắc mặt càng tệ hơn.

Cô vội nhảy ra khỏi lòng Tần Vũ, nhảy ra khỏi khoang thuyền, trở lại boong thuyền.

Sau đó, Dương Tuyết Lỵ đưa tay về phía Tần Vũ, cố gắng kéo anh từ dưới đất lên.

Tần Vũ nhận ra con thuyền này không ổn, vội kéo Dương Tuyết Lỵ đi.

Hai người vừa đi, Tần Vũ vừa nói: "Đi nhanh lên!

Cô biết những tờ giấy trắng này dùng để làm gì không?" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, hỏi: "Tuy tôi không biết, nhưng tôi biết chắc chắn không phải thứ tốt lành gì!" "Không sai!

Con thuyền này được dán bằng những tờ giấy trắng này, cho nên đây là một con thuyền ma được đốt cho những vong hồn trên biển!"

Lời vừa dứt, nước biển dưới chân đột nhiên cuộn trào dữ dội!

Con thuyền ma chao đảo vô cùng lợi hại, lúc này bắp chân của Tần Vũ đã bị nước biển nhấn chìm.

Nước dâng lên nhanh hơn Tần Vũ tưởng tượng!

Dương Tuyết Lỵ loạng choạng ngã về phía sau, lại va vào khoang thuyền.

Lần này, cô lại làm cả tấm ván gỗ lún vào trong.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy cô ngã như vậy, vội vàng chạy lại.

"Sao vậy?!" Dương Tuyết Lỵ từ dưới đất đứng lên, cả chiếc quần da đều ướt sũng.

Câu đầu tiên cô nói ra rất kỳ lạ.

Tần Vũ bị làm cho càng kỳ lạ hơn, vội hỏi: "Cô hỏi sao vậy?

Đừng có ngã gãy xương cụt rồi nhé!" "Kỳ lạ thật, tôi va vào không nhẹ, nhưng tôi lại không cảm thấy đau!" Dương Tuyết Lỵ không thể tin được nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày, nghe Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Cảm giác ngã xuống giống như va vào một cái vỏ giấy rỗng, tôi hoàn toàn không cảm thấy đau." Tần Vũ trong lòng đầy nghi hoặc.

Nhân lúc nước chưa nhấn chìm con thuyền ma, anh quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy trên cửa khoang, một mảng lớn đã bị lõm vào.

Tần Vũ phát hiện cửa khoang bị va thành như vậy, không phải vì ván thuyền không đủ chắc chắn.

Mà vì cửa khoang đó căn bản là làm bằng vỏ giấy cứng!

Chương 270

“Làm bằng giấy, nên cô không cảm thấy đau!” Dương Tuyết Lỵ sững sờ, nói: “Làm bằng giấy?

Con thuyền lớn như vậy, toàn bộ đều làm bằng giấy?” Tần Vũ gật đầu.

Tuy Dương Tuyết Lỵ trong lòng không mấy tin tưởng, nhưng vừa rồi cô cũng đã trải qua chuyện đó.

Khoang thuyền đó xác thực là làm bằng giấy.

Chẳng trách nước biển có thể thấm vào nhanh như vậy, vì cả con thuyền đều làm bằng giấy.

Thuyền Hải Liễu có thể không bị tổn thương chút nào, cũng là vì điều này!

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy có chút chấn động, hỏi: “Nhưng trên biển cả mênh mông, làm sao có thể có một con thuyền giấy chứ?

Lại tại sao phải làm một con thuyền giấy lớn như vậy?” Đốt thuyền giấy cho người chết là chuyện bình thường.

Nhưng tại sao lại làm một con thuyền giấy lớn như vậy?

Tần Vũ giải thích: “Tôi nhớ ở các vùng duyên hải có một phong tục đặc biệt, gọi là thuyền Đại Thử tiễn Ngũ Thánh quy hải.” “Cái gọi là làm thuyền Đại Thử cũng là vào ngày Đại Thử tiễn thuyền ra khơi, mặc cho nó tự trôi dạt.

Đây là một loại phong tục tương tự như trừ tà, mỗi khi có bệnh dịch bùng phát, sẽ tổ chức các hoạt động tương tự, trong đó sử dụng cũng đều là những con thuyền cũ đã bỏ đi.” “Nhưng những điều đó có liên quan gì đến chuyện này sao?” “Trong phong tục này, người ta

thường dán đầy giấy trắng lên những con thuyền cũ, và trên thuyền sẽ làm rất nhiều người giấy, tiền giấy.

Đồ quyên góp trên thuyền càng nhiều, ôn thần sẽ được tiễn đi càng xa.

Loại thuyền này thường chứa thi thể của những người chết vì bệnh dịch, nhiều nhất có lúc cả một thuyền toàn là xác chết.

Họ sẽ dùng thuyền kéo ra biển xa, rồi mới châm lửa thiêu hủy." Dương Tuyết Lỵ nghe xong, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Cho nên, anh nghi ngờ trong khoang thuyền toàn là thi thể của những người bệnh đó?" Tần Vũ không nói gì, vì tất cả đều chỉ là suy đoán mà thôi.

Những phong tục này, anh cũng chỉ nghe nói, cũng là những thứ không thể kiểm chứng.

Hơn nữa, phong tục này đáng lẽ đã bị bãi bỏ từ lâu rồi.

"Hay là chúng ta vào xem thử?" Trong cửa khoang tối đen như mực, hoàn toàn không thấy rõ tình hình bên trong.

Nhưng Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ chưa vào, chỉ đứng ở cửa đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, liền biết đại khái tình hình bên trong.

Mùi đó hôi thối đến mức khiến người ta muốn nôn mửa.

Thân thuyền không ngừng chao đảo, từ khe cửa bắt đầu chảy ra một vũng máu đen sì, không khí gần như bị bao trùm bởi mùi hôi thối đó.

Dương Tuyết Lỵ càng lúc càng cảm thấy con tàu này quỷ dị, bèn kéo Tần Vũ đi.

Hai người quay lại boong tàu, Dương Tuyết Lỵ nói: "Tôi không

muốn vào nữa, trong khoang tàu không ổn đâu.” Dương Tuyết Lỵ không dám nói nhiều, tóm lại là không muốn đến gần cửa khoang thêm chút nào.

Tần Vũ gật đầu, nói: “Không xem cũng không sao, vậy chúng ta mau về thôi!

Kẻo Bàn Tử lo lắng.” “Đi thôi!” Hai người không màng quan sát tình hình trong khoang nữa, vội vàng nhảy về thuyền Hải Liễu.

Sau khi trở về, Tần Vũ kể lại trải nghiệm vừa rồi cho mọi người.

Ai nghe xong cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Trên biển lớn lại có tàu dán giấy sao?

Nhưng Tần Vũ giải thích, toàn bộ con tàu chỉ có cửa khoang trước và sau dùng giấy làm, các bộ phận khác vẫn dùng gỗ.

Nếu cả con tàu đều dán giấy thì đã sớm bị sóng biển nuốt chửng rồi.

Lúc này, sương mù trên biển đang giăng dày, là lúc nồng đậm nhất.

Hai con tàu mất đi liên kết, thuyền Hải Liễu chòng chành rời xa con tàu ma, tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng thấy sương mù ngày càng dày, ai cũng biết không thể lơ là cảnh giác.

Tần Vũ dặn dò Nguyễn Hắc toàn lực khống chế bánh lái, những người còn lại thì quan sát tình hình mặt biển bất cứ lúc nào.

Thời gian trôi qua từng chút một, sương mù càng lúc càng đậm, Tần Vũ gần như không thể thấy rõ con đường phía trước.

Ngay cả thân thuyền Hải Liễu cũng bị sương mù bao phủ.

Đôi khi, Tần Vũ và mọi người phải dùng âm thanh để nhận ra nhau.

Đúng lúc này, Bàn Tử ở cách mũi tàu không xa đột nhiên hét lớn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử đang giơ một chiếc đèn pha, vẻ mặt có chút hoảng loạn vẫy tay.

Ánh đèn pha chiếu xuống mặt biển, lờ mờ soi rõ thứ gì đó trong nước.

Tần Vũ nhìn theo hướng ánh đèn, chỉ thấy dưới mặt biển bên dưới tàu, kinh ngạc xuất hiện một vài vây cá mập.

Chương 271

Mọi người thấy cảnh đó cũng bị dọa đến không dám động đậy.

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ trắng bệch, nói: "Cá mập.

Sao lại ở đây?" Không chỉ vậy, Tần Vũ đếm sơ qua, đám cá mập này có đến hơn chục con.

Hơn chục con cá mập vây quanh thuyền Hải Liễu, dường như bị thứ gì đó hấp dẫn.

Tần Vũ khựng lại một chút, bừng tỉnh nói: "Là bị mùi máu tanh trên tàu ma hấp dẫn tới." "Hả?

Vậy phải làm sao!" Mọi người hoảng hốt.

Tần Vũ thấy những con cá mập này đang không ngừng kéo đến từ bốn phương tám hướng.

Số lượng ngày càng nhiều.

Lũ cá mập lượn vòng quanh thuyền Hải Liễu, con nào con nấy đều dị thường hưng phấn, bơi với tốc độ cực nhanh.

Bàn Tử nhìn gần mấy cái đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Gã vịn vào lan can, hai chân mềm nhũn.

"Mẹ kiếp, nếu rơi xuống nước thì chẳng phải bị xé xác ngay lập tức sao?" Nguyễn Hắc đang điều khiển bánh lái cũng có kinh nghiệm đi biển nửa đời người.

Dù gan có lớn đến đâu, từng trải qua sóng to gió lớn trên biển, nhưng sau khi thấy đàn cá mập này, cũng cảm thấy lạnh gáy như Bàn Tử.

Tốc độ của đám cá mập này kinh người, trong miệng có hàng ngàn

chiếc răng sắc như lưỡi cưa.

Nếu rơi xuống nước, kết cục không khác gì lời Bàn Tử nói, toàn thân bị cắn nát mà thôi!

Dương Tuyết Lỵ đứng cạnh Tần Vũ, sợ đến hoa dung thất sắc. 67.

"Lạy Chúa tôi, vạn lần đừng rơi xuống." "Cũng đừng đi qua đó, đừng nhìn xuống biển." Đúng lúc này, nước biển cuộn trào, thuyền Hải Liễu đột nhiên rung lắc dữ dội!

Sóng biển đánh vào boong tàu, không ít nước biển tràn lên.

Mọi người chỉ cảm thấy chân mình chao đảo, một bên thân tàu bắt đầu nghiêng đi.

Không chỉ chìm xuống mà thân tàu còn rung lắc kịch liệt.

"Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên, thân tàu rung chuyển dữ dội.

Mấy người đứng không vững về cơ bản đều bị chấn động làm ngã xuống đất.

May mà Tần Vũ vịn chắc lan can nên không sao.

Bàn Tử ngã bên cạnh thì ngã sấp mặt.

Bàn Tử vỗ mông, không khỏi tức giận: "Cái lão già lái tàu kia!

Rốt cuộc có biết lái tàu không hả?

Mẹ nó, cứ năm lần bảy lượt hành hạ tôi thế à?" Người Bàn Tử nói là Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc đứng ngây ngốc bên bánh lái, dường như vẫn chưa thoát khỏi cơn hoảng loạn vì bầy cá mập.

Bàn Tử thấy vậy càng thêm tức giận.

Gã quay đầu nhìn Tần Vũ, ấm ức nói: "Tần gia, người ông tìm còn

không bằng chúng ta!

Tôi thấy Tần gia lái còn tốt hơn lão già đó!" Vừa dứt lời, đuôi tàu đột nhiên chạy ra một bóng người.

Tần Vũ nhìn kỹ, là thiếu niên Cổ Sai.

Cổ Sai mặt mày trắng bệch, thở hổn hển, lòng như lửa đốt nói: "Tiêu rồi.

Tiêu rồi!" "Sao vậy?" "Dưới đáy biển hình như có thứ gì đó khổng lồ, đã móc lấy tàu của chúng ta rồi!" Thiếu niên vừa nói xong, thân tàu lại bắt đầu rung lắc!

Lúc này, sương mù trên biển gần như đã đạt đến độ bão hòa.

Tần Vũ nếu không nhìn kỹ mặt từng người, có lẽ cũng không nhận ra ai với ai.

Bên tai lại là tiếng gió gào sóng thét.

Trong chốc lát, người cũng không thấy rõ, tiếng cũng không nghe rõ, đầu óc có chút choáng váng.

Mọi người vội đến bên cạnh Tần Vũ, từ lời của Cổ Sai biết được tình hình hiện tại.

Cả đám lại không khỏi rơi vào hoảng loạn.

Chương 272

Ai cũng không biết thứ dưới đáy biển là gì.

Cũng không biết thân tàu rốt cuộc có bị vỡ không.

Nếu thật sự bị thứ dưới biển đâm thủng đáy tàu, vậy thì thật sự phải cùng con tàu ma kia chôn thân dưới đáy biển rồi.

Dương Tuyết Lỵ đứng ở mũi tàu, nhìn thoáng qua tình hình bên dưới.

Trên mặt biển, không ngừng có máu đen trôi nổi.

Bàn Tử nhìn thấy vệt máu đó, sợ đến toàn thân run rẩy, hỏi: "Sao trong biển lại nổi lên nhiều máu thế này?

Mẹ kiếp, thật sự gặp quỷ rồi." Tần Vũ nhìn qua, biết những vệt máu đen này đều chảy ra từ thân con tàu ma.

Thấy cảm xúc của Bàn Tử có chút suy sụp, Tần Vũ vội an ủi: "Không sao đâu Bàn Tử, máu này đều từ con tàu đối diện." "Tần gia, ông nói vậy, tôi càng sợ hơn.

Tàu ma, tại sao lại có nhiều máu như vậy?

Trên đó nếu không phải là người chết, thì nhất định tụ tập oan hồn của người ta!" Bàn Tử sợ đến hồn vía lên mây, ngay cả chuyện quỷ thần cũng lôi ra nói.

Tần Vũ thở dài, cũng không tiện nói tiếp, kẻo Bàn Tử lại tiếp tục tự dọa mình.

Lúc này, ba con tàu ma kia đã trôi vào trong sương mù, biến mất không thấy.

Trong màn sương đêm không có ánh đèn chiếu sáng, khó mà phân

biệt được tình hình trên biển.

Nhưng Tần Vũ chỉ nghe âm thanh cũng biết trong nước biển nguy hiểm đến mức nào.

Chẳng mấy chốc, gần tàu của họ đã tụ tập rất nhiều cá mập.

Số lượng đó không thể đếm xuể.

Đèn cột buồm của thuyền Hải Liễu đột nhiên tắt ngóm, xung quanh lập tức chìm vào bóng tối.

Mọi người nhìn bốn phía, gần như không thấy gì cả.

Tần Vũ thấy tình hình không ổn, bèn đi đến trước cột buồm chính.

Vừa giữ thăng bằng, vừa bật một chiếc đèn pin nhỏ.

Tia sáng tuy yếu ớt, nhưng cuối cùng cũng có chút ánh sáng.

Có ánh sáng tức là có hy vọng.

Tần Vũ giơ đèn pin lên, chiếu ra mặt biển.

Cách đó không xa, ba con tàu ma đang trôi nổi trên mặt biển.

Cùng với nước biển không ngừng tràn vào, con tàu ma bị đâm thủng một lỗ lớn ở đáy đang dần chìm xuống, đã chìm hơn một nửa.

Tần Vũ lấy ống nhòm ra, nhìn về phía tàu ma.

Chỉ thấy khoang tàu màu trắng đều bị máu từ bên trong chảy ra nhuộm đỏ, biến thành một mảng đỏ rực.

Càng kinh ngạc hơn là, Tần Vũ phát hiện mỗi một lỗ thủng trên tàu đều có máu chảy ra.

Con tàu máu trắng như ma, dường như đột nhiên có sự sống.

Chỉ cần chỗ nào bị hư hại, chỗ đó sẽ chảy máu, giống như da người vậy.

Lúc Tần Vũ đang quan sát kỹ, thân con tàu ma kia đột nhiên chìm mạnh xuống.

Xung quanh tàu ma bị sương mù bao phủ, những con sóng hung dữ, cộng thêm đàn cá mập kết đội, khiến không khí càng thêm quỷ dị đáng sợ.

Tàu chìm ngày càng nhanh, trong sương mù dày đặc không còn thấy bóng dáng con tàu ma đâu nữa.

Đúng lúc này, dưới chân Tần Vũ đột nhiên có một cơn chấn động lớn!

Mọi người nghiêng ngả trái phải, ngã sõng soài trên boong tàu.

Đợi khi hoàn hồn, nhìn kỹ mới chú ý thấy trong biển đột nhiên xuất hiện một cái bóng khổng lồ!

Tần Vũ cầm ống nhòm, nhìn về phía trước.

Hắn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu không nói nên lời.

Chỉ thấy trên mặt biển đang trôi nổi chính là con tàu ma vừa rơi xuống nước.

Không biết vì sao, con tàu ma đó lại đột nhiên trồi lên khỏi mặt nước.

Tàu bị rò nước rồi mà vẫn không chìm?

Chương 273

Cũng quá kỳ lạ rồi!

Lẽ nào... có thứ gì đó ở dưới nước đang đỡ nó?

Nếu không, với kết cấu của một con tàu giấy, không thể nào rò nước rồi mà vẫn nổi lên được.

Nếu dưới đáy thật sự có thứ gì đó đang đỡ, vậy thứ đó phải lớn đến mức nào?

Tần Vũ càng lúc càng cảm thấy quỷ dị.

Con tàu ma như một chiếc lá cây, tự do di chuyển trên những con sóng lúc cao lúc thấp.

Sóng biển cuồn cuộn, vô số nước biển đánh vào thuyền Hải Liễu của Tần Vũ.

Dưới sự chao đảo trời đất quay cuồng, Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, vịn vào lan can bắt đầu nôn mửa.

"Bàn Tử khỏe không?

Có sao không?" Bàn Tử vịn vào lan can, nôn đến mặt mày lúc xanh lúc trắng, khiến người ta nhìn mà thấy lo lắng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đi tới.

Dương Tuyết Lỵ gắng gượng đi đến bên cạnh gã, ôm chặt lấy lan can, tiếp tục hỏi: "Bàn Tử!

Có sao không?" Do tiếng sóng biển gầm thét rất lớn, Dương Tuyết Lỵ sợ Bàn Tử không nghe thấy, chỉ có thể hét vào tai gã.

Bàn Tử giật mình, liếc nhìn Dương Tuyết Lỵ một cái, nói: "Cảm ơn cô Dương quan tâm, tôi chưa đi gặp Chúa của cô đâu." "Đã lúc nào

rồi còn đùa, sóng to gió lớn sắp tới rồi.” Lúc này Tần Vũ đã thắp lại đèn, đi về phía hai người.

Tần Vũ thấy nửa người Bàn Tử đang treo lơ lửng bên ngoài, vội vàng kéo gã lại.

“Tần gia, tôi...” Bàn Tử chưa nói hết câu, dưới chân lại một trận chao đảo.

Cảm giác trời đất quay cuồng, dạ dày cuộn lên không ngừng, trong miệng trào lên vị chua, gã lại vịn vào lan can nôn thốc nôn tháo.

Lần này Bàn Tử không nôn ra được nhiều, chỉ nôn ra một ít dịch vị.

Đúng lúc này, những người khác cũng không chịu nổi cảm giác chóng mặt, bắt đầu lần lượt vịn vào lan can nôn ọe.

Ở đây ngoài Nguyễn Hắc ra, tình hình của Tần Vũ là tốt nhất.

Thể chất của Tần Vũ mạnh mẽ, tự nhiên không sao, còn ba người Nguyễn Hắc quanh năm ra khơi, sớm đã quen với sóng gió trên biển, nên cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ tội nghiệp cho Bàn Tử và những người khác, ai nấy đều có hiện tượng nôn mửa say sóng.

“Tần gia, ruột gan tôi sắp nôn ra hết rồi, sao ngài không có cảm giác gì hết vậy?” Bàn Tử ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy boong tàu, vẻ mặt suy yếu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ không nói gì, tiếp tục quan sát ba con tàu ma kia.

Ba con tàu va vào nhau mấy cái, một trong số đó vì rò nước nên lại chìm xuống biển.

Đàn cá mập trong nước biển lượn vòng không ngừng, bị mùi máu tanh chảy vào biển kích thích tinh thần hưng phấn.

Con tàu ma lần này không chìm hẳn xuống đáy biển mà bị cá mập đâm vào kêu răng rắc.

Đúng lúc này, Tần Vũ và mọi người nghe thấy từ mặt biển truyền đến một tiếng động lớn dị thường.

Âm thanh đó trong sương mù giống như sóng thần, đinh tai nhức óc.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, phát hiện cửa khoang của con tàu ma kia đã biến mất!

Đằng sau cửa khoang là một mảng tối đen, Tần Vũ cũng không thấy rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Chỉ có thể khẳng định âm thanh vừa rồi phát ra từ trong khoang tàu đó.

Dương Tuyết Lỵ cũng nghĩ vậy, bèn mở miệng hỏi: "Tần Vũ, trong khoang tàu đó không phải có thứ gì không sạch sẽ chứ?" Chỉ có hai người họ thấy tàu ma, những người khác đều là nghe Tần Vũ kể lại sau đó mới biết.

Ban đầu họ tưởng gặp sóng thần.

Nhưng nghe Dương Tuyết Lỵ nói vậy, lập tức sợ hãi.

Bàn Tử sợ đến có chút luống cuống, vội hỏi: "Thứ không sạch sẽ?

Hai người thấy gì?" "Trước đó Tần Vũ đoán, trong con tàu ma đó chứa toàn thi thể người chết vì bệnh, nên mới chảy ra nhiều máu như vậy, âm thanh chúng ta vừa nghe là phát ra từ trong đó." Nghe những lời này, Bàn Tử và mọi người đều hiểu ra.

"Nói vậy, trên tàu có Cương thi bự sao?" Mọi người nắm chặt lan can, không ai dám buông tay, cũng không dám nói thêm một câu.

Đúng lúc này, Nguyễn Hắc nói: "Chẳng lẽ là một con thuyền máu

Đả Tiêu?" Mọi người hơi sững sờ, lại thấy Nguyễn Hắc đột nhiên vô cùng căng thẳng, hét lớn với mọi người: "Chúng ta phải nhanh lên!" Bàn Tử hỏi: "Nhanh cái gì?

Lão già này cứ nói những lời tôi nghe không hiểu?" "Chúng ta phải nhanh chóng nâng pháo Thủy Thần lên, chuẩn bị đạn pháo tấn công!" Nguyễn Hắc vô cùng lo lắng, lúc nói câu này, gần như muốn xé rách cổ họng!

Chương 274

Mọi người đều không có kinh nghiệm đi biển.

Người có kinh nghiệm nhất là Nguyễn Hắc.

Ông ta đã ở trên biển lớn nửa đời người, gần như chuyện gì cũng đã thấy qua.

Bàn Tử và những người khác nhìn bộ dạng của ông ta, biết rằng ông ta thật sự đang sốt ruột.

Vì vậy cũng không hỏi nhiều, bèn đi gọi mọi người trên tàu, khẩn cấp bố trí pháo nước, chuẩn bị pháo kích ba con tàu ma.

Mọi người hành động vô cùng nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã dựng lên một ụ pháo Thủy Thần.

Cả đám như một đội binh sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, chiến đấu ở tiền tuyến.

Do Tần Vũ trước đó đã nghiên cứu cách chơi thứ này, cũng đã dạy Bàn Tử và Lão Hồ cách bắn pháo Thủy Thần, nên ai cũng biết.

Chỉ thiếu một người ra hiệu lệnh.

Mọi người nhìn nhau, nhất trí đẩy Tần Vũ lên.

Tần Vũ một bên dùng ống nhòm quan sát vị trí, một bên hét: "Khai hỏa!" Một tiếng lệnh hạ xuống, Bàn Tử và những người khác không dám trì hoãn nửa giây.

"Ầm!" "Ầm!

Ầm!" Hai ụ pháo lần lượt bắn ra tên lửa, nhắm thẳng vào tàu ma.

Lúc này, sương mù trên biển rất dày.

Ụ pháo liên tiếp bắn ra bốn năm quả đạn, toàn bộ đều trúng vào ba con tàu ma kia.

Bên phía tàu ma nổ tung sụp đổ.

Bắt đầu chìm xuống từng chút một.

Dương Tuyết Lỵ giơ ống nhòm lên, ngẩng đầu nhìn, suýt chút nữa bị dọa chết khiếp.

Cô đưa tay kéo Tần Vũ.

Vội nói: "Tần Vũ mau nhìn hai con tàu ma kia!" Tần Vũ hơi sững sờ, giơ ống nhòm nhìn theo hướng Dương Tuyết Lỵ. 68.

Mọi người thấy vậy cũng đồng loạt giơ ống nhòm của mình lên.

Tần Vũ cũng trợn tròn hai mắt, nhìn thấy trong màn sương mù dày đặc, trên hai con tàu ma kia đột nhiên chảy ra một vệt máu.

Vệt máu đó giống hệt loại mà Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ đã thấy trước đó.

Máu màu đen đỏ.

Kèm theo mùi tanh hôi nồng nặc.

Máu không ngừng chảy ra từ các nơi trên thân tàu, lan ra mặt biển, khiến bầy cá mập bên dưới càng thêm hưng phấn.

Tần Vũ thấy vậy, vội bảo Nguyễn Hắc quay đầu tàu, đồng thời tăng tốc độ của thuyền Hải Liễu.

Ba con tàu ma nghiêng ngả trước sau, sắp lật úp xuống biển.

Ba thân tàu khổng lồ như một bức tường cao sừng sững, chắn ngang trước mặt Tần Vũ và mọi người.

Khiến cho thuyền Hải Liễu khó mà đi qua.

Tần Vũ quay lại bên bánh lái.

Tìm một vị trí tốt nhất, trực tiếp xuyên qua khe hở giữa ba con tàu ma.

Lúc này, Bàn Tử hỏi: "Tần gia, ba con tàu ma đó rốt cuộc là tàu gì?

Tại sao lại đầy máu?" "Tôi nghe Nguyễn Hắc nói, hẳn là thuyền máu Đả Tiêu." "Thuyền máu?

Vậy sẽ thế nào?" Sắc mặt Nguyễn Hắc trầm xuống, vội nói: "Lúc tôi còn nhỏ từng nghe người ta nói về loại thuyền này, chỉ là chưa từng thấy, vừa rồi tôi bị dọa ngốc, bây giờ mới nhớ ra." Bàn Tử nhìn vẻ mặt lo lắng của Nguyễn Hắc.

Trong lòng biết thuyền máu hẳn không phải là điềm lành.

"Tôi nói cho các người biết, vừa rồi, nếu không dùng pháo Thủy Thần đánh chìm nó xuống đáy biển, không chừng sẽ gặp rắc rối lớn!" Nguyễn Hắc kể, ở vùng ven biển Nam Dương, có một tập tục hiếm thấy tương tự như việc trục xuất thuyền bệnh, gọi là Đả Tiêu.

Tương tự như những gì Tần Vũ đoán trước đó.

Nhưng có điểm khác biệt là trong thuyền Đả Tiêu không phải chứa người chết, mà là một loại hải thú thần bí.

Nghe nói đó là một loại sinh vật có kích thước gần bằng ba ba khổng lồ, sản sinh ở vùng biển Nam Dương, thường được gọi là Đại Ủng Sa.

Chương 275

Trong thực tế, trong biển không có ba ba sống, Đại Ủng Sa là tên gọi thông thường trong giới ngư dân.

Bởi vì hình dạng của loại sinh vật đó giống ba ba mà không phải ba ba.

Bình thường chúng sống ở vùng biển cạn.

Thường xuyên vùi mình trong cát, sau đó dấy lên sóng gió, âm thầm đánh chìm thuyền cá qua lại, do đó ngư dân hận nó đến tận xương tủy.

Nếu có ngư dân thấy nó bị mắc cạn trên bờ không bò về được, sẽ lập tức thông báo cho mọi người, sau đó dùng xích sắt khóa lại, rồi bắt sống mang về.

Nghe nói, chỉ cần vào thời kỳ tế lễ Hải Long, bắt được vật này, nó sẽ tỏa ra thần lực, sửa chữa những con thuyền cá cổ đã cũ nát từ lâu.

Giống như trường hợp Tần Vũ gặp phải, có người đã đặt Đại Ủng Sa vào trong khoang, sau đó, lại dùng giấy và lưới cá bọc con thuyền cổ lại.

Ý nghĩa của việc làm này là để nó trôi theo dòng hải lưu, tự sinh tự diệt.

Ở vùng biển Nam Hải sóng to gió lớn như thế này.

Gió mạnh sóng dữ.

Loại thuyền này về cơ bản không trôi được bao lâu sẽ chìm xuống đáy biển sâu.

Đại Ủng Sa theo thuyền chìm xuống đáy biển, thịt của nó là một

trong những thức ăn yêu thích nhất của các loài ngư long giao nghê dưới đáy nước.

Những con cá dưới nước sẽ chui vào thân tàu vỡ nát.

Xé xác Đại Ủng Sa thành từng mảnh, đợi thời gian trôi qua, con Đại Ủng Sa khổng lồ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Nghe xong những điều này, Bàn Tử rùng mình một cái.

Hỏi: "Tại sao lại phải làm loại tế lễ này?

Có ý nghĩa quái gì không?" Nguyễn Hắc nói: "Ngư dân như chúng tôi đều rất tin rằng dưới đáy biển có rồng tồn tại, cho nên, chúng tôi sẽ coi nó là Hải Thần." "Vậy liên quan gì đến Đại Ủng Sa?

Tại sao phải nhốt nó trong thuyền để chảy máu.", Bàn Tử cảm thấy cảnh tượng một thuyền máu tuôn ra thật sự quá kinh khủng.

Nguyễn Hắc giải thích: "Tập tục cũ này là một hành vi tế Hải Thần, thực ra là để Long Vương gia phù hộ cho biển cả yên bình, tập tục này, sớm đã bị bỏ rồi, tôi cũng chỉ nghe lúc nhỏ thôi." Bàn Tử nhíu mày, hơi tức giận quát: "Cũng quá tàn nhẫn rồi đi?

Lại để cho loại sinh vật dưới biển này, bị chảy máu đến chết." "Tôi từng nghe người ta nói, tập tục này cũng có những trường hợp rất đặc biệt." Tần Vũ hơi sững sờ, hỏi: "Trường hợp nào?" Nguyễn Hắc kể, Đại Ủng Sa là một sinh vật sức mạnh vô cùng, da dày thịt béo, không biết đau đớn.

Đại Ủng Sa nhỏ thường bị ngư dân đâm loạn xạ cho chảy máu mà vẫn không chết, nếu tìm được cơ hội, có thể lập tức phá khoang thoát ra, lúc đó muốn bắt lại một con thì đã muộn.

Tần Vũ nghe vậy, lập tức bừng tỉnh nói: "Những tấm lưới cá bao bên ngoài thuyền của chúng ta là để làm việc đó, ra là để đề phòng nó trốn thoát." Ba con tàu ma mà mọi người gặp phải.

Đặc trưng của ba con tàu ma đó rất rõ ràng, nhìn là biết dùng Đại Ủng Sa để tế Long Vương gia làm thuyền Đả Tiêu.

Do không có thuyền kéo, ba con tàu đã trôi dạt không biết bao lâu.

Chỉ là không ngờ.

Tàu lại trôi dạt đến gần xoáy ốc san hô.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lớn: "Mau nhìn kìa!" Mọi người giật mình, ngẩng đầu nhìn, nhưng mãi vẫn không thấy rõ tình hình trên mặt biển.

Tần Vũ giơ ống nhòm lên, ngẩng đầu nhìn cách đó không xa, lờ mờ trôi nổi ba con tàu ma.

Chuyện gì vậy?

Ba con tàu đó đều rò nước thành ra như vậy, mà vẫn không chìm xuống?

Mọi người cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lần lượt giơ ống nhòm lên, nhìn ra mặt biển.

Trên mặt biển sóng to gió lớn, thấy ba con tàu ma đang lắc lư chao đảo, lúc chìm lúc nổi, nhưng mãi vẫn không có ý định chìm xuống.

Ba con tàu ma lớn, ép sát bên cạnh thuyền Hải Liễu, năm lần bảy lượt va chạm.

Bàn Tử có chút không hiểu, hét lên: "Mẹ kiếp, sao tàu không chìm xuống được vậy?" Nguyễn Hắc cũng đã đi khắp Nam Dương.

Kinh nghiệm hàng hải vô số, trên biển đã thấy đủ loại sóng to gió lớn, trong tai cũng nghe không ít chuyện lạ ma quái.

Nhưng hôm nay nhìn thấy con tàu quỷ dị này.

Sợ đến mức cũng không biết phải làm sao!

Nguyễn Hắc nắm chặt bánh lái, hồi lâu không có kế hoạch tiếp theo.

Tần Vũ nhìn tình hình biết là không ổn.

Một tay giật lấy bánh lái trong tay ông ta, bắt đầu dùng sức.

Chương 276

Thân tàu đột nhiên rung mạnh, cả con tàu di chuyển sang bên trái.

Mọi người đứng không vững.

Suýt chút nữa bị quăng ra khỏi tàu.

Bàn Tử nắm chặt lan can, đang định nói, thì nghe Tần Vũ hét lên: "Con Đại Ủng Sa trong ba con tàu ma đó, có thể chưa chết hẳn, đã đâm thủng đáy tàu!" Mọi người hơi sững sờ.

Nghe Tần Vũ tiếp tục giải thích: "Cơ thể của thứ đó lớn, nên bị kẹt ở khoang đáy." Loài này thuộc họ ba ba.

Sức mạnh vô cùng.

Nhưng không giỏi lặn sâu.

Tần Vũ nghĩ, con Đại Ủng Sa lúc này đang nóng lòng muốn đâm vỡ cái khung tàu không thể thoát ra trên lưng.

Do Đại Ủng Sa chỉ xuất hiện ở một số vùng biển đặc biệt, nên tập tục Đả Tiêu tế Hải Long này không thường thấy.

Tập tục này đã bị bãi bỏ từ nhiều năm trước, Nguyễn Hắc nghe người ta nói lúc còn là một đứa trẻ, huống chi là Tần Vũ.

Bàn Tử nửa tin nửa ngờ lời của Nguyễn Hắc, không nhịn được hỏi: "Lão già nói thật hay giả vậy?

Cúng Long Vương gia?

Trong biển lớn thật sự có rồng sao?" Nguyễn Hắc chưa kịp trả lời, Bàn Tử lại dùng giọng điệu hơi chế giễu cười nói: "Nếu Long Vương đó thật sự tồn tại, vậy trong long cung chẳng phải toàn là lính tôm tướng cua sao?" Nguyễn Hắc bị gã nói đến sắc mặt trầm xuống, quay

đầu không thèm để ý.

Nhìn sang Tần Vũ, phát hiện đối phương đang chăm chú nhìn ba con tàu ma.

“Tần gia, chúng ta không cần quan tâm đến thứ dưới đáy biển đó, đều là chuyện một phát pháo có thể giải quyết!” Bàn Tử giơ pháo Thủy Thần lên, chĩa nòng pháo vào một trong ba con tàu ma kia.

Tần Vũ đang tìm thời cơ khai hỏa tốt nhất.

Nhìn ba con tàu kia tiến lại gần từng chút.

Hai mươi lăm mét, hai mươi mét, mười lăm mét.

“Khai hỏa!” Tần Vũ ra lệnh, Bàn Tử và Lão Hồ đều không dám chần chừ nửa giây.

“Ầm!

Ầm!” Hai tiếng nổ lớn, đinh tai nhức óc.

Do tầm bắn quá gần, sóng xung kích của vụ nổ thậm chí còn ảnh hưởng đến thuyền Hải Liễu.

Mọi người đều bị chấn động đến ngã ngửa, ngẩng đầu nhìn lại tàu ma thì thấy cả ba con đều đã chìm xuống.

Thân tàu ma bị sóng biển đánh vào, trong nháy mắt bị đập thành từng mảnh.

Lưới cá trên boong tàu lộ ra, bên trong dường như bọc một thứ gì đó khổng lồ.

Thứ đó có màu xanh đen, thân hình to lớn như một ngọn núi nhỏ, hẳn là con Đại Ủng Sa trong truyền thuyết.

Máu tươi của Đại Ủng Sa chảy ròng ròng, xem ra không còn động đậy được nữa.

Mọi người thấy vậy, đều hưng phấn reo hò.

"Tần gia chỉ huy giỏi, dù là ba ba lớn, cũng không thành vấn đề!" Nguyễn Hắc đứng bên cạnh Tần Vũ, vẻ mặt căng thẳng mới thả lỏng được một chút.

Vỗ ngực, khẽ thở dài nói: "May quá, vừa rồi nếu còn kéo dài, Long Vương gia dưới biển chắc chắn sẽ trồi lên." Bàn Tử không cho là vậy, cảm thấy Long Vương mà Nguyễn Hắc nói, suy cho cùng cũng chỉ là truyền thuyết.

Lúc này, Nguyễn Hắc tiếp tục nói: "Nếu Long Vương xuất hải, chúng ta có bao nhiêu người cũng không đánh lại ngài ấy." Bàn Tử nghe vậy có chút tức giận, mắng: "Long Vương gia cái con khỉ, cứ một câu lại một câu Long Vương gia, không phải một lần hai lần, lần nào tôi thấy rồng thật?" Nguyễn Hắc sợ đến mặt trắng bệch, vội nói: "Đều là thật." "Kể cả vậy, trong biển thật sự có rồng, chúng ta chẳng phải có pháo Thủy Thần sao?

Chẳng phải có Tần gia chỉ huy sao?" Trong lúc hai người tranh cãi, Tần Vũ nghe thấy tiếng hét của Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ đứng ở mũi tàu, không biết đang nhìn gì.

Mọi người nhanh chóng chạy đến bên cô, cô ấy lo lắng nói: "Nghe kìa, âm thanh trên trời!" Mọi người ngẩng đầu nhìn trời, tầm mắt đều bị sương mù dày đặc che khuất, căn bản không thấy rõ gì.

Tần Vũ ngẩng đầu, nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy tiếng "cót két" vang lên.

Âm thanh đó kéo dài một lúc, giống như tiếng kim loại bị gãy.

Bàn Tử gắt lên: "Tiếng mẹ gì vậy?" "Máy bay à?" "Tối thế này, có máy bay hoạt động sao?

Không thể nào, tiếng động cơ máy bay cũng không đến mức lớn

như vậy.” Mọi người đoán già đoán non, đúng lúc này, Tần Vũ phát hiện tiếng động trên đỉnh đầu ngày càng lớn.

Âm thanh này, tuyệt đối không phải là tiếng bay bình thường của máy bay!

“Mau nhìn!

Trên trời hình như có thứ gì đó!” Dương Tuyết Lỵ hét lên, lập tức lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Chương 277

Tần Vũ ngẩng đầu, nhìn kỹ, thấy một cái bóng đen khổng lồ từ trong sương mù trên đỉnh đầu từ từ lộ ra.

Mặc dù chỉ là một hình khối khổng lồ, nhưng Nguyễn Hắc bên cạnh đã sợ đến ngã ngồi trên boong tàu.

"...

Mưa!

Mưa cá rồi!" Lúc này, trời dần sáng, độ dày của sương mù cũng dần tan đi.

"Mưa... mưa cá rồi!" Nguyễn Hắc sợ đến mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng.

Bàn Tử thấy vậy, nhíu mày, gắt lên: "Nói bậy bạ gì đấy?

Mưa cá?

Cá bay trên trời à?

Mẹ nó, dọa trẻ con chắc?" "Thật mà." Đúng lúc này, Tần Vũ cảm thấy trên đỉnh đầu có thứ gì đó rơi xuống, vừa vặn rơi trúng đầu hắn.

Chưa kịp đưa tay lấy, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đã sợ hãi hét lên một tiếng: "Cá!" Tần Vũ sững sờ, trên đầu rơi xuống một con cá?

Con cá đó từ trên trời rơi xuống?

Tần Vũ đưa tay sờ, bị cảm giác trơn tuột làm cho buồn nôn.

Mạnh mẽ lắc đầu, quả nhiên một con cá nhỏ từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Đúng lúc này, hết con này đến con khác cá từ trên trời rơi xuống.

Những con cá đó lớn nhỏ khác nhau, tất cả đều sống và nhảy loạn xạ, đang lật bụng, cố gắng nhảy trở lại đáy biển.

Bàn Tử thấy vậy mới tin lời của Nguyễn Hắc.

Chỉ là chuyện này cũng quá hoang đường, trời lại mưa cá?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai sẽ tin!

Cá nhỏ không ngừng rơi xuống, Tần Vũ và mọi người trốn vào trong khoang tàu, ngẩng đầu nhìn, bầu trời như đang có một trận mưa rào, vô cùng ngoạn mục.

Xung quanh Tần Vũ và mọi người, đầy những tiếng động lớn như sấm.

"Mẹ nó, sống lâu thật là cái gì cũng thấy, thứ quỷ quái gì cũng có." Bàn Tử không nhịn được buột miệng chửi thề, ai ngờ lúc này, Tần Vũ phát hiện phía trước thuyền Hải Liễu không xa, xuất hiện một bức tường nước khổng lồ.

Bức tường nước đứng sừng sững trên mặt nước, nước biển dâng lên trời.

Thuyền Hải Liễu đang dần tiếp cận bức tường nước lớn đó, dần bị cái bóng khổng lồ bao trùm.

Bức tường nước che trời lấp đất, bên dưới gần như không thấy một tia nắng.

Mọi người bị cảnh tượng kinh thiên động địa làm cho kinh hãi.

Bàn Tử sợ đến hai chân mềm nhũn, "phịch" một tiếng ngã xuống đất, bắt đầu run lẩy bẩy.

Thấy thuyền Hải Liễu ngày càng gần bức tường nước, Tần Vũ cảm thấy chuyện lớn không ổn, bèn vội bảo Nguyễn Hắc chuyển bánh lái.

Nếu không đổi hướng, thuyền Hải Liễu cứ tiếp tục đi về phía trước, chắc chắn sẽ bị con sóng khổng lồ kia đập nát!

“Mẹ kiếp?

Sóng thần à?” Bàn Tử hỏi.

Nguyễn Hắc nắm chặt bánh lái, hét lên: “Không phải sóng thần!

Rõ ràng là Long Vương gia xuất thủy rồi, thu thủy rồi.” Tần Vũ bảo Nguyễn Hắc tăng tốc độ thuyền lên tối đa, để tránh một số xoáy nước trước bức tường nước.

Sau đó, lại tập hợp mọi người vào trong khoang tàu, để tránh bị sóng biển cuốn đi trên boong.

Bàn Tử đứng ở cửa khoang, hỏi: “Rồng lên nước?

Lão già đó lại nói cái quái gì vậy?” Nguyễn Hắc giải thích, cái gọi là rồng lên nước, thực chất là một trong những sức mạnh hủy diệt nhất trên biển.

Về cơ bản những người đi biển đều biết điều này.

Nếu ai không may gặp phải, thì nên cầu nguyện sớm đi.

“Anh em Bàn Tử, mau vào đi!

Chuyến này của chúng ta e là cửu tử nhất sinh!” Lời của Nguyễn Hắc khiến Bàn Tử không khỏi rơi vào hoảng loạn lớn hơn.

Chương 278

Bàn Tử chạy vào khoang tàu.

Vội kéo Tần Vũ hỏi: "Tần gia, bên ngoài rốt cuộc sao rồi?

Lão già Nguyễn đó cứ nói tiêu rồi.

Rồng lên nước." Tần Vũ thở dài, giải thích cho Bàn Tử: "Chỉ là một hiện tượng thiên tai tương đối đáng sợ thôi." Những con rồng nước lớn trong miệng Nguyễn Hắc, là do áp suất cực thấp dưới đáy biển tạo ra.

Rồng lên nước, thực chất là do khí gas dưới đáy biển phun trào, kết hợp với vùng áp suất thấp trên không mà hình thành.

Nhưng trong mắt những ngư dân thường xuyên ra khơi, nó giống như rồng khổng lồ xuất thủy.

Thực chất chỉ là một cột nước lớn mà thôi.

Trong phong thủy âm dương mười sáu chữ, tả nam long là long mạch lớn nhất thiên hạ, nơi hội tụ hải khí của nam long là ở gần khu vực xoáy ốc san hô.

Chỉ cần tiến vào khu vực này, sẽ thường xuyên thấy hiện tượng đáng sợ như rồng lên nước.

Ngay cả khi không phải mùa gió, sóng gió trên Nam Hải vẫn hoành hành, cũng sẽ khiến hiện tượng này xuất hiện thường xuyên.

Nghe xong Tần Vũ giải thích, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tần Vũ bước ra khỏi khoang tàu, nhìn tình hình bên ngoài.

Thuyền Hải Liễu lúc chìm lúc nổi trên mặt biển, xung quanh đều là

sóng lớn.

Nhìn về phía trước, Tần Vũ phát hiện trên mặt biển ngoài bức tường nước khổng lồ kia, còn có thêm mấy chục cột nước lớn, cũng là rồng lên nước.

Mấy chục cột nước trên biển đổ ngược lên trời, cảnh tượng vô cùng ngoạn mục kinh người.

Khí biển khổng lồ thẳng lên thẳng xuống, thuyền Hải Liễu chao đảo trái phải giữa hai cột nước.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, không thấy bầu trời, trước mắt là một bức màn nước khổng lồ.

Nguyễn Hắc không phân biệt được đông nam tây bắc, lo lắng đến toát mồ hôi hột, không ngừng xoay bánh lái để ổn định thân tàu.

Nhưng dù dùng hết bản lĩnh, cũng khó mà đối phó với nhiều rồng nước như vậy.

Trong khoảnh khắc tiến vào bức tường nước, thuyền Hải Liễu dường như bị nước biển hút chặt, cứ chao đảo giãy giụa giữa mười mấy con rồng nước đó.

Mọi người từ trong khoang tàu lần lượt đi ra, khi thấy cảnh tượng này, sắc mặt đều bị dọa trắng bệch.

Mọi người chưa bao giờ thấy cảnh tượng ngoạn mục như vậy, trong chốc lát, căng thẳng đến nín thở, đầu óc cũng trống rỗng.

"Mẹ nó..." Đúng lúc này, Bàn Tử nghe thấy một tiếng động lớn.

Tần Vũ và những người khác cũng nghe rất rõ, âm thanh đó vang lên ở không xa, ngày càng gần.

Cảm giác sợ hãi không rõ này khiến mọi người tại chỗ đều sợ đến hồn bay phách lạc.

Mãi đến khi Tần Vũ thấy phía trên bức tường nước không xa, có một mảng bóng đen khổng lồ xuất hiện, mới hoàn hồn.

"Kia là gì!" Bàn Tử chỉ lên trên đầu mọi người.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy trên tường nước, một tấm sắt lớn lộ ra.

Tần Vũ nói: "Giống như mảnh vỡ boong của một con tàu thép khổng lồ." Boong tàu khổng lồ từ trong tường nước từ từ hiện ra, cảnh tượng đó, phảng phất như một con tàu biển đang di chuyển trên bầu trời.

Nhưng vẫn chưa xong, trên con rồng nước đó, dường như có rất nhiều thứ rơi xuống.

Như mỏ neo, xương cốt cá voi dưới đáy biển, hoặc một số đàn cá nhỏ.

Rất nhiều thứ trong biển, đều bị rồng nước lớn đẩy lên trời, sau đó lại rơi xuống.

Hàng vạn tấn nước biển bị khí biển khổng lồ đưa lên trời.

Tần Vũ nhìn quanh, lại phát hiện thêm mấy trăm bức tường nước dày.

Những bức tường nước này, e là đều được hình thành lúc hắn đang thất thần, có thể thấy khí biển dưới đáy mạnh mẽ đến mức nào.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hét lớn: "Mau nhìn con tàu vỡ kia!

Dường như sắp rơi xuống rồi!" Mọi người vừa ngẩng đầu, toàn bộ tầm nhìn đều bị boong của con tàu vỡ kia che khuất.

Boong tàu khổng lồ treo trên đỉnh đầu họ, lung lay sắp đổ, dường như sắp trượt từ trên cao xuống.

Bàn Tử cũng sợ đến hét khản giọng: "Tàu sắp đè xuống rồi!

Mau đi mau!" Tần Vũ giật mình, vội đẩy Nguyễn Hắc đang đứng ngây người bên cạnh ra.

Hai tay nắm chặt bánh lái, quay mạnh, kéo căng hết cỡ.

Chương 279

Dưới sự điều khiển của Tần Vũ, mũi thuyền Hải Liễu đột ngột bẻ ngang, vừa vặn né được mảnh vỡ boong tàu rơi xuống cùng lúc một cách hoàn hảo!

Thật quá kinh hiểm!

Nếu vừa rồi Tần Vũ phản ứng chậm một chút, thuyền của họ e là đã bị mảnh vỡ boong tàu đè chìm xuống đáy biển!

Mảnh boong đó như một quả bom hạng nặng, sau khi lướt qua thuyền Hải Liễu, liền "ầm" một tiếng rơi xuống biển.

Lập tức, sóng nước bắn tung tóe, mũi thuyền Hải Liễu bị con sóng khổng lồ đánh vào làm chao đảo trái phải.

Nhưng so với việc cùng mảnh vỡ boong tàu chìm xuống đáy biển, tình hình này tốt hơn nhiều.

Sau khi thoát hiểm trong gang tấc, Bàn Tử không nhịn được trừng mắt nhìn Nguyễn Hắc, tức giận nói: "Lão già Nguyễn, sao lần nào đến lúc quan trọng cũng tuột xích vậy?

Không phải ông cố ý đấy chứ?" Nguyễn Hắc hoàn hồn, vội vàng lắc đầu giải thích: "Không phải, không phải." "Không phải?" Bàn Tử túm lấy cổ áo Nguyễn Hắc, nghiến răng nói: "Vừa rồi nếu không phải Tần gia nhà chúng ta qua chuyển bánh lái, e là cả thuyền chúng ta đều chết hết rồi!

Lẽ nào không phải lỗi của ông sao?" "Tôi, tôi vừa rồi bị dọa sợ, tôi ra biển bao nhiêu năm, chưa từng thấy rồng xuất thủy khủng bố như vậy, sợ Long Vương nổi giận." "Long Vương?" Bàn Tử tức giận định ra tay, lại bị Cổ Sai và cô gái Đa Linh chạy tới ngăn lại.

Hai đứa trẻ ôm chặt cánh tay Bàn Tử, không cho gã động thủ.

Thấy vậy, Lão Hồ kéo Bàn Tử lại, nói: "Thôi đi Bàn Tử, bây giờ so đo cái này không có tác dụng, chúng ta bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây." Lúc Bàn Tử chuẩn bị trả lời, Dương Tuyết Lỵ ở không xa lại đột nhiên hét lên một tiếng, gọi tất cả mọi người đến mũi tàu.

Mọi người chạy đến mũi tàu, kinh ngạc phát hiện tất cả rồng nước trên mặt biển, đột nhiên bị rút đi một nửa!

Con rồng nước vốn là một dải hoàn chỉnh, nhưng bây giờ đã bị chia thành hai đoạn.

Thuyền Hải Liễu tiến vào vùng sâu hơn, bị mấy chục bức tường nước khổng lồ bao vây.

Những bức tường nước này che trời lấp đất, mặt biển lập tức tối đen vô cùng.

Đột nhiên, gió lớn nổi lên, trời đổ mưa lớn.

Mưa như trút nước, đập vào người mọi người, lại khiến người ta cảm thấy có chút lạnh.

Mọi người chưa từng thấy mưa lớn như vậy, vội chạy vào trong khoang tàu.

Nhìn lại lần nữa, giữa trời và biển đầy những con sóng lớn cuồn cuộn.

Thuyền Hải Liễu đang vật lộn khổ sở dưới cơn bão táp.

May mà Nguyễn Hắc có kinh nghiệm lái thuyền trong bão tố, con thuyền vẫn chưa bị cuốn vào biển.

Nhưng thuyền Hải Liễu bị từng con sóng lớn đánh vào, rung lắc dữ dội trước, sau, trái, phải, Tần Vũ và mọi người cảm thấy ngũ tạng

lục phủ đều sắp bị lắc ra ngoài.

Bàn Tử nắm chặt lan can, lại một trận nôn mửa, nôn đến mức sau này không còn gì để nôn, liền nôn khan ra một ít dịch vị.

"Mẹ kiếp.

Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi." Tần Vũ vội vàng đỡ Bàn Tử dậy, thấy cả người hắn đã kiệt sức.

Lão Hồ dìu Bàn Tử vào khoang thuyền nghỉ ngơi.

Hai người loạng choạng đi chưa được bao xa, dưới chân lại rung lên dữ dội, ngã lăn ra đất.

Tần Vũ và mấy người khác đứng ở cửa khoang, tay đều bám chặt vào vật gì đó để trụ vững.

Thuyền hải liễu như một chiếc lá cô độc giữa sóng to gió lớn, bị sóng biển hất tung lên cao vạn trượng!

Trong nháy mắt, chân họ mất trọng tâm, cả người ngửa ra sau vì quán tính.

Mưa bão tạt vào mặt, tát mạnh không thương tiếc, khiến mặt Tần Vũ và mọi người đau rát.

Nhưng vẫn chưa hết, thuyền hải liễu bị sóng hất lên không bao lâu lại bị con sóng khác đập mạnh xuống!

Mọi người bị va đập đến tối tăm mặt mày, không phân biệt được đông tây nam bắc, ngay cả đứng cũng là cả một vấn đề.

Mặt Bàn Tử xanh mét, cả người chỉ còn thoi thóp mấy hơi.

May mà bên cạnh có Lão Hồ trông chừng.

Lúc này, Lão Hồ một tay vịn lan can, một tay đỡ hông Bàn Tử, nghe hắn lẩm bẩm trong miệng: "Thiên Hậu Nương Nương phù hộ,

Thiên Hậu Nương Nương phù hộ con.

Vượt qua kiếp nạn này, con về sẽ dâng hương hoa quả cho Người.

Thiên Hậu Nương Nương, phù hộ con, con ở đây dập đầu lạy Người.” “Bàn Tử, lúc nào rồi mà còn ở đây cầu thần bái Phật.” Lão Hồ có chút cạn lời.

Bên ngoài khoang thuyền, Nguyễn Hắc đang cầm lái cũng bắt đầu lẩm nhẩm cầu nguyện thần phật phù hộ.

Nhưng ông ta niệm “Tổ Mẫu”, còn Bàn Tử niệm “Thiên Hậu Nương Nương”.

Giữa hai cái tên có một chút khác biệt, Thiên Hậu Nương Nương là vị thần được vạn dân kính ngưỡng.

Chương 280

Người đi biển nếu gặp sóng gió, cầu xin Thiên Hậu Nương Nương phù hộ thì sóng yên biển lặng, cầu được bình an.

Nhưng ở đây cũng có một điều cấm kỵ, danh xưng Thiên Hậu Nương Nương chỉ có thể dùng trên đất liền.

Khi gặp sóng gió trên biển, người đi biển thường gọi "Tổ Mẫu phù hộ".

Nhưng thực ra, Thiên Hậu và Tổ Mẫu là một.

Chỉ là những người quanh năm đi biển đều thỉnh Tổ Mẫu hiện thân, đến cứu mạng hộ tống.

Nguyễn Hắc cũng là người đi biển nửa đời người, vậy mà đây cũng là lần đầu tiên gặp phải sóng gió lớn như vậy.

Thấy thuyền hải liễu có xu hướng bị sóng đánh cho tan tác, Dương Tuyết Lỵ có chút ngồi không yên, lập tức hỏi Tần Vũ: "Phải làm sao bây giờ?" Tần Vũ lau nước mưa trên mặt, nói: "Tôi thấy cơn bão vòi rồng này chưa chắc đã lật được thuyền của chúng ta." Mọi người hơi sững sờ, tất cả đều nhìn về phía Tần Vũ.

Bàn Tử yếu ớt nói: "Tần gia, ngài đang an ủi chúng tôi phải không?" "Không phải, tôi thấy cơn bão này đến nhanh thì cũng sẽ đi nhanh thôi.

Chỉ cần chúng ta cố gắng kiểm soát thuyền không bị lật úp, chúng ta có thể cầm cự cho đến khi bão tan." Lúc này, lời nói của Tần Vũ tuy không thể khiến mọi người hoàn toàn tin phục, nhưng cũng đồng loạt trấn tĩnh lại, khiến mọi người vốn đang hoảng loạn dần ổn định cảm xúc.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu, phụ họa: “Thuyền của chúng ta được cải tiến từ tàu nước ngoài, độ bền chắc không phải dạng vừa.

Chúng ta phải tin vào con thuyền của mình.” “Đúng, Tần gia và cô Dương nói đều đúng, chúng ta phải cố gắng vượt qua cơn bão lớn này!” Tần Vũ bước ra khỏi khoang thuyền, thấy trên trời mây đen che khuất mặt trời, một mảng u ám, trong tầng mây sấm chớp đùng đoàng.

Trên biển, những con sóng khổng lồ cuồn cuộn, thuyền hải liễu lắc lư chao đảo, không biết bao nhiêu lần bị đẩy lên đầu ngọn sóng rồi lại hiểm nguy trở về.

Tần Vũ tiến lên giúp Nguyễn Hắc.

Có Tần Vũ giúp đỡ, Nguyễn Hắc dường như có thêm chút tự tin.

Hai người cùng nhau điều khiển thuyền hải liễu, không ngừng vùng vẫy cầu sinh trên đầu ngọn sóng.

Không biết qua bao lâu, cơn bão lớn cuối cùng cũng kết thúc, thuyền hải liễu cũng đã vượt qua thử thách thành công.

“Tổ Mẫu hiển linh, Tổ Mẫu hiển linh đã phù hộ!” Ngay lúc mưa tạnh trời quang, Nguyễn Hắc kích động quỳ xuống boong thuyền, bắt đầu quỳ lạy ngay trước mặt mọi người.

Bàn Tử được Lão Hồ dìu, bước ra khỏi khoang thuyền, dựa vào cửa.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, một tia nắng từ khe hở của đám mây đen chiếu xuống, vừa vặn chiếu lên boong thuyền hải liễu.

Lúc này, sóng yên biển lặng, mặt biển dần dần trở lại bình yên.

Nguyễn Hắc quỳ trên đất, miệng lẩm bẩm Tổ Mẫu hiển linh.

Bàn Tử nghe vậy, có chút không vui, nói: “Tổ Mẫu hiển linh cái gì, nếu không phải Tần gia ra tay giúp đỡ, e là thuyền của chúng ta cũng

chẳng trụ được bao lâu.

Người cần cảm ơn là Tần gia." Nguyễn Hắc hoàn hồn, vội vàng quỳ rạp trước mặt Tần Vũ, nói rất nhiều lời cảm kích.

Hai người đồ đệ của ông ta thấy vậy cũng vội vàng chạy tới, cảm ơn Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn mặt biển yên ả, thở phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Tuy thuyền hải liễu không sao, nhưng tình trạng của mọi người có thể nói là tệ hại đến cực điểm.

Trừ Tần Vũ ra, sắc mặt ai cũng xám như tro, yếu ớt vô cùng.

Đặc biệt là Bàn Tử, sau khi nôn liên tục mấy lần, gần như đã nôn cả ruột gan ra ngoài.

Tần Vũ vội vàng gọi mọi người vào khoang thuyền.

Mọi người vào khoang, tất cả đều ngã xuống ghế nghỉ ngơi.

Tần Vũ liếc nhìn tình hình bên ngoài cửa sổ thuyền, thản nhiên nói: "Cơn bão lớn này đã qua, trong vài ngày tới chắc sẽ không có lần thứ hai." Bàn Tử yếu ớt nói: "Nếu có lần nữa, tôi chịu không nổi đâu, chắc chắn sẽ bị hành chết mất." "Nhân mấy ngày trời yên biển lặng, mau chóng nghỉ ngơi đi." Mọi người im lặng một lát, nghe Tần Vũ nói tiếp: "Chúng ta có thể nhân cơ hội này, nhanh chóng lợi dụng thủy triều để tiến vào san hô loa toàn." Dương Tuyết Lỵ không khỏi lo lắng nói: "Hải trình của chúng ta đã lệch khỏi tuyến đường thông thường, không sao chứ?" "Tuy chúng ta đã lệch khỏi hải trình trong cơn bão, nhưng tôi đã xem qua, cũng chỉ muộn hơn dự kiến một ngày thôi, nên cũng có thể nhanh chóng đến được đích." Mọi người gật đầu, không có bất kỳ dị nghị nào.

Trong khoang thuyền yên tĩnh một lúc, Bàn Tử đột nhiên nói: "Mấy ngày nay tôi phải ăn gì ngon ngon một chút, không thì cơ thể này

không bù lại được.” Lão Hồ trêu chọc: “Tử Bàn Tử, tôi lại hy vọng gặp thêm mấy trận bão lớn nữa, để cậu nôn cho gầy đi.” Bàn Tử nghe vậy, sợ đến mặt trắng bệch.

Gặp thêm mấy trận bão lớn nữa ư?

Thế thì chẳng phải bị hành chết rồi sao.

Không khí dần dần trở nên nhẹ nhàng, hòa hợp, đúng lúc này, thiếu niên Cổ Sai đang canh gác bên ngoài khoang thuyền chạy vào.

Cậu nhóc đen nhẻm vừa vào liền chỉ ra ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng nói: “Tần lĩnh đầu, trên mặt biển có gì đó không ổn!” Mọi người giật mình, Tần Vũ đứng dậy hỏi: “Không ổn?” Cổ Sai gãi đầu, vội nói: “Cái này… em cũng không nói rõ được, tóm lại là Tần lĩnh đầu mau ra xem đi!” Tần Vũ theo Cổ Sai ra khỏi khoang thuyền, đến mũi thuyền.

Dương Tuyết Lỵ theo sát phía sau, những người khác thì ở lại trong khoang.

Ba người đứng ở mũi thuyền, cúi đầu nhìn mặt biển, phát hiện cả vùng biển đều đã biến thành màu đen.

Một mảng bóng đen kịt đang trôi nổi gần thuyền hải liễu.

Dương Tuyết Lỵ hít một hơi khí lạnh, hỏi: “Đây là gì?” Lúc này, Nguyễn Hắc đi tới, giải thích: “Hắc triều.” “Hắc triều?” “Tôi từng thấy Hắc triều vài lần, nhưng chưa bao giờ lớn như thế này.” Những vật chất màu đen đó, giống như một tấm màn khổng lồ, che phủ gần thuyền hải liễu.

Ba người phóng tầm mắt nhìn ra, khu vực mà thứ đó bao phủ, rộng đến mấy sân bóng rổ.

Chương 281

Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Vậy rốt cuộc Hắc triều là gì?" Sắc mặt Nguyễn Hắc trắng bệch, môi run rẩy nói: "Hắc triều thường xuất hiện sau một cơn bão lớn.

Hắc triều là điềm báo không lành, nhìn trên mặt biển kìa." Nói rồi, Nguyễn Hắc chỉ ra mặt biển xa xa.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy trên mặt nước đen như mực, đột nhiên nổi lềnh bềnh một mảng lớn cá chết.

Những con cá chết đó hình thù kỳ dị, có con răng to hơn cả đầu, có con trên trán mọc ra những chiếc xúc tu kỳ lạ.

Cổ Sai lần đầu tiên nhìn thấy những con cá này, không khỏi giật mình.

Tần Vũ giải thích: "Đây đều là cá biển sâu." "Cá biển sâu, sao lại xuất hiện ở đây?" Lúc này, Nguyễn Hắc tiếp tục: "Tôi cũng từng gặp Hắc triều, nhưng chưa bao giờ thấy Hắc triều lớn như hôm nay.

Nghe người ta nói, phàm là gặp phải Hắc triều lớn, sau này ra khơi đều sẽ gặp nguy hiểm." Lời của Nguyễn Hắc ngày càng huyền bí, những lời này vừa hay bị Bàn Tử và mọi người đi ra nghe được.

Bàn Tử vừa thấy nước biển xung quanh đều đã đen kịt, sợ đến suýt nữa đứng không vững.

"Lại có chuyện gì vậy?

Nước biển cũng biến thành màu đen rồi." Trong lúc mọi người đang hoảng sợ, Tần Vũ đứng ra giải thích: "Không cần sợ, tôi biết đây là tình huống gì." "?" Mọi người sững sờ, đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ.

Ngay cả Nguyễn Hắc đi biển nửa đời người cũng không biết, Tần Vũ chỉ nhìn mấy cái đã biết Hắc triều rốt cuộc là gì sao?

Thấy mọi người lộ ra vẻ mặt nửa tin nửa ngờ, Tần Vũ liền giải thích: "Khí dưới đáy biển đã đẩy những thứ ở dưới biển sâu lên mặt biển, vì vậy đã hình thành một mảng Hắc triều lớn.

Do cơn bão lớn lần này chưa từng có tiền lệ, nên Nguyễn Hắc cũng chưa từng thấy Hắc triều có quy mô lớn như vậy." Bàn Tử tò mò nói: "Vậy những thứ đen sì đó rốt cuộc là gì?" Nguyễn Hắc cũng hỏi: "Chẳng lẽ không phải là điềm báo không lành sao?

Biển đột nhiên biến đen, chắc chắn là điềm không lành." Mọi người đứng ở mũi thuyền, nhìn mặt nước đen như mực, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Lúc này, Tần Vũ tiếp tục nói: "Không phải điềm báo gì cả, chỉ là vùng biển này vừa hay là vực sâu dưới đáy biển.

Tôi đoán trong tầng đá ngầm ở dưới sâu có chứa một lượng lớn than đá và khí đốt." "Than đá và khí đốt làm cho nước biển ở tầng sâu sôi trào, nhiệt độ nước cao, làm cho đàn cá biển sâu bị luộc chín sống, rồi bị vòi rồng cuốn lên đây." "Còn tại sao nước biển lại biến thành màu đen, đó là vì vòi rồng đã cuốn cả những con mực lớn lên." Mực có cả một bụng đầy túi mực, khi chết sẽ phun hết mực ra.

Vì cơn bão lần này quá lớn, cả đàn mực đều bị cuốn lên.

Mực phun ra mực, nên nước biển mới biến thành màu đen.

Nghe xong lời giải thích của Tần Vũ, mọi người đều cảm thấy rất đáng tin.

So với điềm báo không lành trong miệng Nguyễn Hắc, cách nói của Tần Vũ đáng tin hơn nhiều.

"Vậy theo lời Tần gia, Hắc triều này chắc không có vấn đề gì lớn

chứ?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ gật đầu, thản nhiên nói: "Hắc triều cuộn lên từ đáy biển tuy lớn, nhưng tôi đoán không bao lâu nữa, Hắc triều sẽ lắng xuống và biến mất, đừng lo, không có vấn đề gì lớn đâu." Mọi người nghe xong, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Hắc nhìn về phía Tần Vũ, trong ánh mắt kính sợ có thêm mấy phần sùng bái.

"Tần lĩnh đầu thật sự cái gì cũng biết.

Lão già này đi thuyền ra biển nửa đời người, còn không biết nhiều bằng Tần lĩnh đầu, thật là xấu hổ vô cùng." Lời của Nguyễn Hắc bị Cổ Sai và Đa Linh nghe được, hai đứa trẻ đều hướng về Tần Vũ với ánh mắt sùng bái vô cùng.

"Tần lĩnh đầu thật sự cái gì cũng biết." "Tần lĩnh đầu, sau này em có câu hỏi, có thể hỏi ngài không?" Hai đứa trẻ đứng bên cạnh Tần Vũ, không ngừng cầu học.

Tần Vũ thấy vậy, xoa trán cười nói: "Đương nhiên, nếu tôi biết, tôi sẽ nói cho các em." Hai đứa trẻ đang vui mừng, lại nghe Bàn Tử ở phía sau cười nói: "Tần gia, tôi nghe người ta nói, xác của loại mực lớn này rất có giá trị, hay là chúng ta tìm xem, xem có thể mang mấy thứ đó về không?" Nói rồi, Bàn Tử liền giơ ống nhòm lên.

Quét một vòng mặt biển, quả nhiên trong đống xác cá thấy được bóng dáng của một con mực lớn.

Bàn Tử có chút kích động, lại nhìn quanh mặt biển, tiếp tục tìm kiếm mực.

Tần Vũ không để ý đến Bàn Tử, đang chuẩn bị quay lại khoang thuyền thì nghe Bàn Tử kinh hô một tiếng. 69.

Tiếng kêu này làm mọi người giật nảy mình, đồng loạt nhìn về

phía Bàn Tử.

“Bàn Tử, lại làm trò gì thế?

Hồn vía của mẹ nó sắp bị cậu dọa bay ra ngoài rồi!” Lão Hồ có chút không kiên nhẫn nói.

Bàn Tử một tay cầm ống nhòm, một tay vẫy vẫy, ra hiệu im lặng.

“Mau nhìn!

Xem tôi phát hiện ra cái gì này!” Lão Hồ liếc một cái, không cho là đúng nói: “Không phải chỉ là mấy cái xác mực thôi sao?

Có cần phải kích động thế không?” “Không... không phải, không phải xác mực.” Tần Vũ đứng gần Bàn Tử nhất, thấy mặt hắn đã tái xanh, liền hỏi: “Cậu thấy thứ gì khác à?” Bàn Tử liên tục gật đầu, kinh hồn chưa định mà đưa ống nhòm vào tay Tần Vũ.

“Tần gia xem đi, xem xong đừng sợ nhé.” Tần Vũ giơ ống nhòm lên, mí mắt vừa áp vào, liền thấy trên mặt biển không xa, dường như có một vật thể màu trắng đang trôi.

Tần Vũ điều chỉnh tiêu cự ống kính, lại trừng lớn mắt, mới nhìn rõ thứ đó.

Chương 282

Nhìn từ xa, thứ đó không lớn.

Một khối hình chữ nhật, làm bằng đá, trôi nổi trên mặt biển, trông giống như một cỗ quan tài.

“Trên biển... hình như có một cái quan quách đang trôi.” Mọi người nghe vậy, thần kinh lập tức căng thẳng.

Lão Hồ căng thẳng hỏi: “Tần gia không nhìn nhầm chứ?

Sao trên biển lại có một cái quan quách trôi được?” Tần Vũ đáp: “Thật sự có, một cái quan tài màu trắng.” 70.

Mọi người nửa tin nửa ngờ chạy đến mũi thuyền, đồng loạt giơ ống nhòm lên nhìn.

Lão Hồ vừa nhìn, sắc mặt liền biến đổi, hét lớn: “Mẹ kiếp, thật sự là một cái quan tài!” Thuyền hải liễu tiếp tục tiến lên, ngày càng gần quan tài kia.

Mọi người thậm chí không cần ống nhòm cũng có thể nhìn rõ hình dáng của nó.

Quan tài hình chữ nhật đó vuông vức, góc cạnh rõ ràng, thể tích lớn, không giống quan tài đá thông thường.

Kích thước đó, bên trong chứa hai ba cái Tống tử cũng không thành vấn đề.

Bề mặt quan tài đá được điêu khắc những hoa văn quỷ dị tinh xảo, trên đó có mấy sợi xích sắt to bản quấn quanh.

Quan tài đá khít khao không một kẽ hở, xích sắt khóa chặt quan tài và một thứ gì đó dưới nước lại với nhau.

Tần Vũ giải thích: "Thứ này có lẽ cũng bị vòi rồng cuốn từ đáy biển lên mặt nước.

Nhưng tôi thấy cái quan tài đá này rất kỳ lạ, chưa từng thấy bao giờ." Bàn Tử không nén được tò mò, đề nghị: "Hay là chúng ta vớt nó lên xem thử đi!" Nói rồi, Bàn Tử liền gọi hai đứa trẻ, bắt đầu chuẩn bị cần cẩu, định vớt cái quan tài đá lớn lên.

Phát hiện một cỗ quan tài nổi trên biển, bên trong chắc chắn có Tống tử và minh khí, cũng khó trách Bàn Tử mừng như điên.

Đúng lúc này, Nguyễn Hắc lại ra sức khuyên can Bàn Tử: "Bàn Tử huynh đệ, không được đâu, không phải chúng ta muốn vào san hô loa toàn tìm kho báu sao?" Bàn Tử nhíu mày, vội nói: "Nhưng đây là Long Vương gia ban cho tôi, tôi không thể không nhận sao?

Cái gọi là không lấy thì phí!" Lão Hồ không nhịn được xen vào: "Lúc nãy không phải cậu không tin có Long Vương gia à?" "Lão Hồ, sao ông cũng cãi cùn với tôi thế?" Bàn Tử kéo Lão Hồ sang một bên, nhỏ giọng nói: "Trong cái quan tài đá lớn này chắc chắn có đồ tốt.

Lỡ như lúc đó chúng ta không tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, cũng có thể lấy minh khí trong này về." Lúc này, Nguyễn Hắc lại khuyên: "Cái quan tài này trông rất kỳ quái, có lẽ bên trong nhốt yêu quái gì đó cũng không chừng, chúng ta đừng tự tìm phiền phức." "Phiền phức hay không phiền phức!

Hôm nay Bàn gia tôi quyết rồi!" Nguyễn Hắc không chịu bỏ cuộc, cứng đầu tiếp tục khuyên: "Mang quan tài lên thuyền là điềm gở lắm, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện!

Chúng ta cứ coi như không thấy đi, dù sao không vớt lên cũng không thiệt thòi gì, hà cớ gì phải rước vào thân nhiều chuyện không cần thiết như vậy?" Thấy hai người tranh luận không ngớt, Dương Tuyết Lỵ đứng ra nói: "Chú Nguyễn, chú không hiểu Bàn Tử đâu.

Người này mà không chiếm được chút hời là cảm thấy mình đang chịu thiệt." "Nhưng cô Dương, cái quan tài đá này quá quỷ dị, tôi sợ." "Chú Nguyễn, tôi thấy chúng ta cứ làm theo ý cậu ta đi.

Vớt cái quan tài đá đó lên xem thử, nếu không lỡ như làm Bàn Tử không vui, đó mới là phiền phức lớn nhất trên thuyền của chúng ta." Bàn Tử nghe vậy, phẫn nộ nói: "Cô Dương nói cái gì thế!" Không còn cách nào khác, Nguyễn Hắc đành phải đồng ý với quyết định này.

Cổ Sai chuẩn bị xong móc cẩu, dưới sự hợp lực của Bàn Tử và Lão Hồ, họ đã cẩu được cái quan tài đá lớn lên.

Quan tài đá lớn được đặt trên boong, Đa Linh cầm vòi nước, giúp rửa sạch những thứ bẩn thỉu trên đó.

Trên quách đá toàn là tảo biển và bùn đất, mọi người bảy tay tám chân bận rộn một hồi, cuối cùng cũng đã rửa sạch được cái quách đá lớn.

Trên quách đá màu trắng chi chít những ký hiệu quỷ dị.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, không khỏi kinh hô: "Những thứ khắc trên quan tài hình như là đồ án trong Kinh Dịch." Nghe vậy, Bàn Tử hỏi Tần Vũ: "Tần gia, ngài biết về quẻ tượng, mau xem thử đây là gì?" Mọi người vây quanh quách đá, cũng thấy được rất nhiều hình bát quái.

Nhưng vì bề mặt quan tài bị quá nhiều san hô vôi hóa màu trắng xám che phủ, nên phần lớn đồ án, Tần Vũ cũng không nhìn rõ.

Bàn Tử đang suy nghĩ cách mở xích sắt trên quan tài đá thì bỗng phát hiện dưới đáy quan tài, bị xích sắt buộc chặt một cái mai rùa.

Trong mai rùa đó có một bộ hài cốt hoàn chỉnh, hình thể của rùa chưa bị phân hủy, dường như mới chết không lâu.

Nhìn từ hình dáng bên ngoài của quan tài đá, ít nhất cũng là vật từ

ngàn năm trước.

Rùa có tuổi thọ cao, mọi người đều biết.

Nhưng một con rùa khổng lồ cõng một cái quách đá, có thể sống nhiều năm như vậy mới chết, cũng khiến người ta kinh ngạc.

Mọi người tháo mai rùa xuống, liền thấy trên đó cũng khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ.

Môi trường dưới đáy biển ăn mòn những thứ này quá nặng, nên những thứ trên mai rùa, Tần Vũ và mọi người cũng không nhìn rõ.

Bàn Tử tìm một cái xẻng công binh, định cạy nắp quách ra.

Khe hở của nắp quách đều bị bùn cát dưới đáy biển bịt kín, vô cùng chặt chẽ, cũng không biết có mở ra được không.

Bàn Tử dùng hết sức bình sinh, kết quả cũng không mở được.

Tần Vũ thấy vậy, tiến lên cạy nhẹ một cái.

“Cạch!” Nắp quan tài mở ra!

Chương 283

Mọi người kinh ngạc đồng thời, thấy bên trong quách còn có một lớp quách lồng vào nhau.

Mặt trong của nắp quách cũng có rất nhiều hoa văn quỷ dị, bên trong còn bảo quản tốt, dùng nước rửa sạch vết bẩn trên đó, cơ bản có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tần Vũ vừa nhìn, liền biết đây là một quẻ tượng trong Kinh Dịch.

Nhìn kỹ mấy chi tiết, Tần Vũ phát hiện một chuyện kinh người.

Hoa văn trên mai rùa, dường như khớp với phần tượng ngọc mà giáo sư Trần đã phục chế!

Nội dung khắc trong quách là "Chấn trên Chấn dưới, chấn kinh trăm dặm".

Trong đó có rất nhiều phù hiệu cổ xưa, ví dụ như khắc hình quẻ Chấn.

Tần Vũ nói những phát hiện này cho mọi người, Dương Tuyết Lỵ tò mò nói: "Quẻ Chấn giải thích thế nào?" "Quẻ Chấn trong Bát quái có ý nghĩa là thuận lợi, thông đạt và kinh tỉnh tu thân, nên khó nói là hung hay cát." "Cũng là không biết được sao?" Không khí dần dần trở nên quỷ dị, trong lòng mọi người đều có chút căng thẳng.

Tần Vũ tiếp tục giải quẻ: "Chấn là sấm, Chấn trên Chấn dưới, có nghĩa là tiếng sấm chồng chất không ngừng.

Sấm sét không biết là phúc hay họa, nên phải cẩn thận, tránh tai họa xảy ra." Trên mai rùa ẩn chứa huyền cơ, có liên quan đến khối ngọc cổ đầu xanh thu được ở đảo san hô trước đó, trong đó có quá nhiều bí mật chưa được giải đáp, Tần Vũ nhất thời cũng không nói rõ

được.

Lúc này, Nguyễn Hắc nói: “Không phải chúng ta vừa trải qua một trận bão vòi rồng khổng lồ sao?

Sấm chớp đùng đoàng, bão tố không ngừng, chẳng phải ứng với 'chấn kinh trăm dặm' ghi trên mai rùa sao?” Bàn Tử giật mình, đập đùi nói: “Bị ông nói như vậy, thật là trùng hợp!” Tần Vũ lại lắc đầu, giải thích: “Quẻ Chấn tuy có tượng sấm sét, nhưng không chỉ là mưa gió sấm chớp, cũng không phải là trời long đất lở.” Đồ hình quẻ tượng trên mai rùa rất phức tạp, Tần Vũ nhìn, dường như có liên quan đến Tiên Thiên Thập Lục Quái của Chu Văn Vương. 71.

Bát quái có thể bảo tồn đến ngày nay, hậu nhân căn bản khó lòng nhìn thấu được ý nghĩa sâu xa trong đó, không thể tùy tiện suy đoán.

Những lời Nguyễn Hắc vừa nói, chẳng qua là những lời mà một số thuật sĩ giang hồ thường dùng để lừa bịp mà thôi.

Mọi người nhìn cỗ quan tài đá lớn, có chút không biết phải làm sao.

Tần Vũ đứng dậy, nói: “Cứ để đó trước đi.

Cái quan tài này chắc có nguồn gốc sâu xa với nước Quy Khư.

Nếu chúng ta có thể tìm được nước Quy Khư, có lẽ sẽ giải mã được những bí ẩn trong đó.” Tần Vũ bảo mọi người sắp xếp lại nắp quách, khiêng đến một bên boong thuyền, sau đó chuẩn bị mở quan tài bên trong.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nói: “Nếu cái quan tài đá này thực sự liên quan đến nước Quy Khư, vậy thì có lẽ những ghi chép dã sử của giáo sư Trần đều là thật.” Bàn Tử tò mò nói: “Thật hay giả?” “Giáo sư Trần nói nền văn minh đồ đồng của nước Quy Khư rất phát triển, vì tộc nhân của họ nắm giữ 'long hỏa', long hỏa có thể đúc tạo thiên

đỉnh, có lẽ là thật.” Cách nhau ngàn năm, thân quan tài bằng đồng tuy bị nước biển ăn mòn, nhưng vẫn có thể bảo tồn tốt, cũng là một kỳ tích.

Lúc này, Bàn Tử đi đến gần quan tài bên trong, xem xem trong quan tài rốt cuộc có thứ gì.

Nguyễn Hắc cũng như mọi người, biết rằng khuyên can cũng không có tác dụng.

Lòng hiếu kỳ của mọi người thực ra cũng rất mạnh.

“Nếu những thứ này thực sự đến từ nước Quy Khư, vậy bên trong có thể chứa hài cốt của người nước Quy Khư.” Dương Tuyết Lỵ nói.

Bàn Tử hai mắt sáng lên, lại hỏi: “Vậy thứ này là từ đáy biển chui lên sao?” Lão Hồ xua tay, phản bác: “Của nợ này chưa chắc đã chui ra từ đáy biển.” “Cũng đúng, trên người nó buộc một cái mai rùa.

Có lẽ con rùa lớn này bị lạc ở đáy biển, tình cờ gặp bão lớn nên chết ở gần đây, rồi bị Hắc triều mang đến.” Bàn Tử cười không ngậm được miệng, nói: “Chúng ta cũng thật là đúng lúc, duyên phận a!” Nói rồi, Bàn Tử đột nhiên quay người chạy vào khoang thuyền.

Tần Vũ và mọi người đứng trên boong thuyền, không biết hắn định làm gì.

Tên này vừa nãy không phải muốn mở quan tài sao?

Sao lại chạy đi rồi.

Khi Tần Vũ quay đầu nhìn cỗ quan tài đá lớn, sau lưng truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Quay đầu lại nhìn, là Bàn Tử.

Bàn Tử chạy về boong thuyền, từ trong túi lấy ra một hộp dầu cù

là.

“Tần gia, lấy ngón tay quệt một ít đi.” Bàn Tử mở nắp hộp, trước tiên đưa dầu cù là đến trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ dùng đầu ngón tay quệt một ít thuốc mỡ, bôi một chút dưới mũi.

Sau đó, mọi người cũng làm theo cách của Tần Vũ.

Ba người Nguyễn Hắc có chút không hiểu ý, liền hỏi: “Làm vậy để làm gì?” Bàn Tử cười nói: “Cái này các người không hiểu rồi phải không?

Dân chài lưới tự nhiên là không hiểu mấy cái đạo lý trong nghề của chúng tôi.” “Trong nghề?” “Trước khi chúng ta mở quan tài, phải bôi chút gì đó dưới mũi, để lát nữa thi khí xông ra, khỏi bị hun cho ngất xỉu!” Nguyễn Hắc không hiểu, quay sang hỏi Tần Vũ: “Tần lĩnh đầu, đây rốt cuộc là gì?” Tần Vũ thản nhiên nói: “Đều là một vài quy tắc trong nghề của chúng tôi, không cần phải biết.” Trong Mô kim bí thuật có cách nói về việc mở quan tài, cái gọi là mở tây không mở bắc, mở trái không mở phải.

Bởi vì quan tài thời xưa đặt ở vị trí phong thủy, người quyền quý đa phần đặt theo hướng dọc nam bắc.

Bắc là đầu trên, nam là đầu dưới, cũng có trường hợp mặt quay sang bên.

Nếu người này tin Phật, thì mặt sẽ hướng về phía tây, có ý nghĩa vãng sinh tây thiên cực lạc.

Nếu theo đạo thì mặt hướng về phía đông, lấy ý nghĩa tử khí từ phía đông đến.

Chương 284

Vì vậy trước khi mở quan tài cũng có không ít cách nói.

Ngoài ra mở tây không mở bắc, cũng là để tránh cơ quan trong quan tài, có ý nghĩa giữ cửa sinh bỏ cửa tử.

Nghe Tần Vũ nói vậy, Nguyễn Hắc cũng không dám hỏi nhiều, vốn đã e dè cỗ quan tài đá lớn kia, lúc này càng sợ hãi không dám tiến lại gần một chút nào.

Hai đứa trẻ cũng sợ hãi trốn sau lưng ông ta, ba người đều không dám tiến lên một bước, chỉ có thể từ xa liếc trộm mấy cái.

Đúng lúc này, thuyền hải liễu bị một mảng bóng đen bao phủ.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, phát hiện ánh nắng trên đầu đã bị một đám mây đen đột nhiên xuất hiện che khuất.

Mây đen che đỉnh đầu, khiến người ta không khỏi lo lắng.

May mà lúc này trên biển sóng yên biển lặng, chắc không có vấn đề gì lớn.

Lúc này, Bàn Tử đi đến trước quan tài đá.

Hai tay cầm cây cạy, thấy một đầu đã kẹt vào vị trí đỉnh của quách đá.

Đột nhiên dùng sức, đầu quan tài hơi bị đẩy ra.

Tiếp đó, Bàn Tử làm động tác chậm lại, cẩn thận cạy nắp quan tài.

Mọi người lùi lại mấy bước, Bàn Tử nín thở, mạnh mẽ lật nắp quan tài.

Trong khoảnh khắc nắp quan tài được lật ra, một luồng khí trắng từ trong quan tài xông ra.

Tần Vũ biết, đây đều là thi khí.

Thi khí nồng nặc, may mà trước đó đã dùng một ít dầu cù là.

Thật đáng thương cho ba người Nguyễn Hắc, vốn không tiếp xúc với thứ này, vừa ngửi thấy mùi nồng, lập tức nôn mửa.

Lúc này, từ trong quan tài đột nhiên có một cỗ thi thể ngồi dậy!

Mọi người sững sờ, nhìn cảnh tượng này, Nguyễn Hắc càng sợ đến sắp ngất đi.

Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện thi thể đó dường như là một người phụ nữ.

Tóc của thi thể rất dài, xõa tung, đang bị gió biển thổi bay tùy ý.

"Quỷ hiện hình rồi, quỷ hiện hình rồi!

Tôi đã nói cái quan tài đá này không lành mà!" Tần Vũ chưa kịp nhìn xong, sau lưng đã truyền đến tiếng hét của Nguyễn Hắc.

Mọi người quay đầu lại nhìn, thấy Nguyễn Hắc ngã sõng soài trên đất, nôn mửa không ngừng ở một bên.

Tần Vũ giải thích: "Bởi vì quan tài được niêm phong quá chặt, cộng thêm sau khi thi thể thối rữa sinh ra khí, thi khí tích tụ trong bụng khó tiêu tán.

Vì vậy, khi nắp quan tài được mở ra, cơ bắp của thi thể co lại, giải phóng thi khí, trông giống như quỷ hiện hình vậy, không có gì đáng sợ cả." Nguyễn Hắc nghe vậy, lại nửa tin nửa ngờ nhìn về phía quách đá, phát hiện nữ thi đang ngồi đó dường như không có động tĩnh gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thi khí của nữ thi quá nồng, Nguyễn Hắc và mọi người vừa ngửi thấy mùi này liền nôn mửa từng cơn.

Mọi người vốn đã quen nhìn Tống tử vừa ngửi thấy mùi, cũng vội

vàng lùi lại, che chặt mũi.

Bàn Tử hét lên: “Trời ơi!

Sao xác của bà cô này lại thối thế?” “Chẳng lẽ là một thánh nữ, lúc sống bị táo bón, chết vì nhịn đi vệ sinh à?” Bàn Tử la mắng không ngừng, suýt nữa bị mùi hôi làm cho ngất đi.

Mọi người đứng cách xa boong thuyền, đợi một lúc lâu, thi khí trong quan tài đá mới dần dần tan đi.

Lúc này, Tần Vũ nhanh chóng bước lên trước, nhìn kỹ nữ thi đang ngồi trong quan tài.

Toàn thân thi thể xanh lè, trên người và mặt mọc từng mảng vảy cá màu da.

Lão Hồ kinh hô: “Mặt xanh nanh vàng, đây không phải là ác quỷ sao?” Bàn Tử nhìn thấy, cũng chửi lớn: “Mẹ kiếp, bảo sao thối thế, hóa ra mẹ nó không phải người!” “Đợi đã, đừng vội kết luận.” Tần Vũ chưa nói xong, một cơn gió biển gào thét thổi tới.

Đợi mọi người quay đầu lại nhìn, da của thi thể bỗng nhiên xẹp xuống, co quắt lại.

Toàn thân thi thể từ màu xanh chuyển sang màu đen, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Không chỉ da, sau đó toàn bộ xác thịt của nữ thi cũng từng lớp từng lớp vỡ vụn thành tro đen, bị gió biển thổi tan trong không trung, cho đến khi biến mất không còn dấu vết.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Nhưng càng kinh ngạc hơn là, ngay cả bộ xương còn lại của nữ thi, cũng dưới tác động của gió biển, tan thành tro, toàn bộ rơi vào trong quan tài đá.

Chỉ trong vài giây, nữ thi đã không còn tồn tại.

Tạm không nói đến chuyện nữ thi hóa thành tro, chỉ riêng việc trên người nữ thi có vảy cá cũng đã khiến người ta khó giải thích.

Chương 285

Bàn Tử nhíu mày, xoa cằm nói: "Chẳng lẽ con mụ này là mỹ nhân ngư ở Nam Hải?" "Nếu là cá, thì phải có đuôi cá mới đúng.

Mau xem trong đống xương vụn còn lại có đuôi cá không." Dương Tuyết Lỵ nói rồi, ghé sát vào quan tài đá lớn để xem xét.

Mọi người ghé vào xem, phát hiện trong đống hài cốt còn lại, trừ mấy cái răng ra, những thứ khác căn bản không thể nhận ra được.

"Rốt cuộc là người hay cá?" Trong phút chốc, mọi người đều bị vấn đề này làm cho bối rối.

"Kệ mẹ nó, dù sao tôi cũng không có hứng thú với một người chết đã hóa thành tro." Bàn Tử nói rồi, bắt đầu dùng móc thăm dò, tùy tiện khuấy đảo bên trong quan tài đá. 72.

Tìm xem có châu báu minh khí gì không, biết đâu lại được ngậm trong miệng nữ thi, giống như viên Mộc Trần Châu kia.

Nữ thi tuy đã hóa thành tro bụi, nhưng viên châu đó chắc chắn sẽ không hóa thành hư vô, nếu có, chắc chắn ở trong đống tro bụi này.

Nhưng Bàn Tử tìm hồi lâu, cũng không phát hiện trong quan tài đá có châu báu hay minh khí gì.

Dưới đáy quan tài chỉ có một ít nước trong, bên trong có mấy con cá nhỏ đang quẫy đạp.

Bàn Tử tức đến đỏ mặt, ném phắt cái móc thăm dò đi, gầm lên: "Tôi cứ tưởng trong cái quan tài đá lớn này có báu vật chứ!

Lại chỉ có mấy con cá!" Lão Hồ thấy vậy, không nhịn được cười nói: "Tôi thấy mấy con cá này khá béo tốt đấy, hay là chúng ta bắt lên, tối nấu canh cá bồi bổ cơ thể?" Bàn Tử nghe vậy, biết Lão Hồ đang

trêu chọc mình, liền không vui nói: “Cái thứ của nợ, phí công Bàn gia tôi tốn bao nhiêu sức mới đưa được nó lên!” Trong lúc mọi người đang trêu chọc Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ lại cảm thấy bên trong quan tài có chút kỳ lạ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn vào trong quan tài đá, nhỏ giọng nói: “Quan tài đá này kín không kẽ hở, trông có vẻ đã chìm dưới đáy biển hàng ngàn năm, tại sao bên trong lại có cá sống?

Chất nước cũng rất trong, không giống như đã chìm cả ngàn năm.” “...” Mọi người nhìn nhau, cũng không trả lời được câu hỏi này.

Cho đến khi Tần Vũ giải thích: “Có lẽ sinh khí trong quan tài quá thịnh, dịch thi thể của người phụ nữ đã sinh ra một số vật biến dị.” Bàn Tử có chút không hiểu, hỏi: “Vật biến dị?” “Nói đơn giản là, một số mô cơ thể trên xác chết đã biến dị thành cá nhỏ.

Hoặc cũng có một khả năng khác.” Mọi người nín thở, có chút căng thẳng nhìn về phía Tần Vũ.

“Khả năng gì?” “Cũng có khả năng là tự sinh ra trong quan tài đá.” Bàn Tử cảm thấy không thể tin được, nói: “Quan tài đá sinh ra cá nhỏ?

Không thể nào!” 73.

Nguyễn Hắc vẫn luôn im lặng cũng đột nhiên phụ họa: “Những gì Tần đội trưởng nói có thể là thật!” 74.

Mọi người lại bị Nguyễn Hắc thu hút ánh mắt, lần lượt nhìn về phía ông ta.

Nguyễn Hắc hồi tưởng: “Tôi nhớ khi còn trẻ đi thuyền một lần, thấy một người nước ngoài mua một hòn đá ấm.” Người nước ngoài đó đặt hòn đá đã mua vào trong một cái bát rỗng.

Ai ngờ một đêm sau, trong bát đó lại sinh ra một bát nước trong!

Người thương nhân nước ngoài thấy tình cảnh này, liền cho rằng trong đá có báu vật, rất muốn tìm hiểu huyền bí.

Không ngờ sau khi đập ra, lại chỉ phát hiện bên trong hòn đá có một vũng nước trong, và hai con cá nhỏ.

Nhưng những con cá đó sắp chết, hòn đá cũng trở nên không đáng một xu.

Người nước ngoài đó bị đả kích, suýt nữa bị kích động nhảy biển tự tử.

"Vậy nên, đá sinh ra nước, nước sinh ra cá, đều là tạo hóa của tự nhiên, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Tần đội trưởng kiến thức rộng rãi, tự nhiên hiểu những điều này." Nguyễn Hắc kể câu chuyện này rất chân thực, mọi người đều có chút tin tưởng.

Dương Tuyết Lỵ nhìn cỗ quan tài đá lớn, không khỏi tán thưởng: "Công nghệ làm chiếc quan tài đá này thật phi thường, những hoa văn nước được điêu khắc trên đó trông như thật." Bàn Tử nghe vậy, trong lòng khẽ động, đề nghị: "Hay là chúng ta giữ cái quan tài đá này trên thuyền đi!" Tần Vũ biết Bàn Tử đã nhắm đến cái quan tài đá.

Người này thật sự không chịu thiệt một chút nào!

Nguyễn Hắc nghe vậy, liền lập tức phản bác: "Bàn Tử huynh đệ, có chút khó khăn đó.

Một cái quan tài đá lớn như vậy, khoang thuyền đã chất đầy vật tư, không có chỗ cho nó đâu." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, đắc ý nói: "Đầy rồi?

Trước khi tôi lên thuyền, tôi đã thấy một khoang lửng ở bên cạnh khoang đáy!

Tháo dỡ chỗ đó ra, chẳng phải là có chỗ để quan tài đá sao?" Bị Bàn Tử nhắc nhở, mọi người mới nhớ ra khoang lửng ở khoang đáy.

Nơi đó rất kín đáo, nếu không phải Bàn Tử để ý quan sát, e là không ai để ý.

Bàn Tử có chút không thể chờ đợi được nói: "Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa!

Mau chuyển cái quan tài đá lớn này vào khoang đáy cho tôi!" Ngay lúc Bàn Tử sắp động thủ, sắc mặt Nguyễn Hắc đại biến, đột nhiên lao tới.

Hai người va vào nhau trước cỗ quan tài đá lớn, Nguyễn Hắc ôm chặt hông Bàn Tử, sống chết không cho hắn mang quan tài đi.

Tần Vũ thấy vẻ mặt ông ta căng thẳng, liền biết trong đó chắc chắn có nguyên do, bèn hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Tần gia đừng hỏi nữa!

Lão già Nguyễn này điên rồi!

Mau buông tay ra cho tôi!" Bàn Tử không ngừng giãy giụa, Lão Hồ và mọi người tiến lên kéo.

Chương 286

Mấy người kéo mãi, nhưng vẫn không kéo Nguyễn Hắc ra được.

Nguyễn Hắc như dính chặt vào hông Bàn Tử, nhất quyết không buông tay.

Lúc này, Tần Vũ nổi giận nói: "Rốt cuộc là có chuyện gì?

Ngăn cản thì cũng phải nói rõ cho tôi biết chứ?" Một tiếng quát giận dữ, dọa cho Nguyễn Hắc lập tức hồn bay phách lạc, buông tay quỳ xuống đất.

Nguyễn Hắc quỳ trên đất, hai tay chắp lại, làm ra tư thế cầu xin.

"Cầu xin các người, tuyệt đối đừng đến khoang đáy, cũng đừng tháo tấm ván gỗ đó ra." Bàn Tử xoa xoa cái hông bị véo đỏ, gắt lên: "Lão già này rốt cuộc bị sao vậy?

Chẳng lẽ trong khoang đáy có thứ gì ma quái sao?" Nguyễn Hắc sợ đến mặt trắng bệch, toàn thân run lên.

Mọi người hơi sững sờ, nghe Nguyễn Hắc nói không rõ lời: "Cầu xin các vị gia, tuyệt đối... tuyệt đối đừng tháo tấm gỗ trong khoang đáy...

Tuyệt đối đừng tháo!

Nếu tháo ra, không một ai trong chúng ta ở đây có thể sống sót!" Lời này vừa thốt ra, khiến mọi người sững sờ.

Chưa đợi Tần Vũ phản ứng, đã cảm thấy mắt cá chân bị siết chặt.

Cúi đầu nhìn, thấy Nguyễn Hắc không biết từ lúc nào đã xuất hiện dưới chân mình.

Nguyễn Hắc hai tay nắm chặt mắt cá chân Tần Vũ, khổ sở cầu

xin: “Tôi biết mọi người ở đây đều nghe lời Tần lĩnh đầu.

Ngài cũng là người hiểu chuyện nhất ở đây, ngài mau khuyên họ đi, tuyệt đối đừng vào khoang đáy, tuyệt đối đừng làm chuyện đó!” Tần Vũ nhíu chặt mày, hỏi: “Trong khoang đáy, có phải đã xảy ra chuyện gì đáng sợ, nên ông mới sợ hãi như vậy?” Nguyễn Hắc khựng lại, đồng tử hai mắt co rút nhanh chóng, như thể nhớ lại chuyện gì đó kinh khủng.

Mọi người thấy vậy, liền biết Tần Vũ đã nói trúng tim đen.

Nguyễn Hắc thật sự có chuyện giấu diếm!

Dưới sự truy hỏi liên tục của mọi người, Nguyễn Hắc vốn không chịu hé răng nửa lời, cuối cùng cũng đành phải nói ra sự thật.

Nguyễn Hắc nói về chuyện mấy người Anh chết trên thuyền hải liễu.

Chuyện này Tần Vũ và mọi người ban đầu đều biết, nghe người bán đầu xanh nói, mấy người nước ngoài đó chết trong khoang đáy.

Nhưng Nguyễn Hắc ngừng lại, nói: “Những chuyện khác tôi không thể nói thêm được nữa.

Tóm lại, có một thứ trong khoang lửng đó không thể nhìn thấy.” Thuyền Hải Liễu vốn được cải tạo từ một con thuyền cổ.

Sau khi bị đám người nước ngoài kia thay đổi toàn bộ, ngoại hình của nó đã biến đổi không ít.

Nhưng các bộ phận chính của thuyền Hải Liễu vẫn dùng linh kiện của thuyền cổ.

Năm đó, đội trục vớt của đám người nước ngoài đầy tham vọng, có tổng cộng bảy thành viên.

Kết quả, trước khi ra khơi, họ đã chết một cách kỳ lạ.

Nơi xảy ra vụ việc là khoang đáy của thuyền Hải Liễu.

Tần Vũ trước khi ra khơi đã từng hỏi thăm nhiều ngư dân và thương nhân, nhưng đa số đều không biết rõ nội tình, chỉ lảng tránh không muốn nhắc đến.

Lúc này, nghe Nguyễn Hắc đề cập đến chuyện này, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Bảy người nước ngoài năm đó đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, chẳng lẽ có uẩn khúc gì khác.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được quát lên: "Lão già Nguyễn chết tiệt!" "Nói cho rõ ràng đi!

Tuyệt đối đừng vào trong, đừng cạy tấm ván gỗ ra, bên dưới đó có thứ gì, rốt cuộc là thứ gì!" "Thật sự có đồ!

Thứ đó chỉ cần nhìn một cái là người sẽ chết!", lúc này, Nguyễn Hắc nói ngày càng huyền bí.

Thứ gì?

Chỉ cần nhìn một cái là người sẽ chết?

Chẳng lẽ còn lợi hại hơn cả mắt của Nữ vương Tinh Tuyệt sao?

Mọi người tuy giữ thái độ hoài nghi, nhưng cũng không tránh khỏi bị dọa sợ.

Không khí trên boong tàu dần trở nên căng thẳng, quỷ dị.

Bàn Tử vươn người, túm lấy cổ áo Nguyễn Hắc, ngũ quan dữ tợn nói: "Lão già Nguyễn, còn nói nhảm nữa, ông đây ném lão vào trong cái quan tài đá lớn kia, để lão trôi dạt trên biển nghìn năm thử xem!" Nguyễn Hắc nghe vậy, sợ hãi lắp bắp: "Bàn Tử huynh đệ, tôi sai rồi, ngài tuyệt đối đừng ném tôi vào đó!" "Vậy thì mau nói thật cho ông đây biết, trong khoang đáy đó rốt cuộc có thứ gì!" Nguyễn Hắc nhắm

chặt mắt, hít một hơi thật sâu nói: "Trong khoang thuyền có một khoang nhỏ bí mật, thứ bên trong đó... thứ bên trong đó dù thế nào cũng không được nhìn, bởi vì... bởi vì đám người nước ngoài kia chết thảm như vậy đó!" Mọi người sững sờ.

Chương 287

Tần Vũ vội hỏi: "Nói rõ đi!

Bên trong đó rốt cuộc là gì?" "Cái... cái này tôi thật sự không thể nói, hai vị gia có đánh chết tôi, tôi cũng không thể nói." "Mẹ kiếp!

Rốt cuộc là cái thứ gì mà cứ làm ra vẻ thần bí, mẹ nó chứ không phải đang dọa tôi đấy chứ?

Để tôi không để cái quan tài đá lớn trên thuyền chứ gì?", Bàn Tử đưa ra thuyết âm mưu.

Những lời Nguyễn Hắc vừa nói thực ra cũng chẳng nói rõ được gì, chỉ bảo bên trong có một thứ không thể nhìn thấy được.

Lời lẽ huyền bí, có hay không cũng chưa chắc.

Bàn Tử cảm thấy người này đang cố tình gây sự chú ý, chỉ là không muốn hắn ném cái quan tài đá quý giá kia về lại biển mà thôi.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử tức giận nói: "Lão Nguyễn, lão không cho tôi để quan tài lại, hôm nay tôi cứ nhất quyết để lại đấy, Bàn gia tôi hôm nay phải xuống khoang đáy xem cho rõ ràng!" Nguyễn Hắc thấy vậy, lại vội vàng đi cầu xin Tần Vũ. "Tần gia!" "Tôi quen biết chủ thuyền trước của con tàu Hải Liễu này, trước đây khi đám người nước ngoài kia sửa chữa tàu, bạn tôi từng được thuê giúp đỡ, nên biết được một số chuyện nội bộ không ai hay." "Vậy nên ông cũng biết rồi?", Tần Vũ nhướng mày.

Nguyễn Hắc liên tục gật đầu, rồi giơ hai ngón tay lên trời, nói: "Tần gia, tôi thề độc với trời, trong khoang đáy thực sự có một thứ, nếu nhìn thấy thứ đó, đối với chúng ta chỉ có hại chứ không có lợi!" "Nếu chúng ta coi như thứ trong khoang bí mật ở khoang đáy không

tồn tại, thì mọi chuyện sẽ ổn cả, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến con tàu, lời tôi nói tuyệt không phải cố tình gây sự chú ý!

Đây đều là bài học đổi bằng bảy mạng người!" "Bảy mạng người?", "Ngoài bảy thuyền viên đó ra, còn có người chết nữa sao?", Tần Vũ hỏi.

Nguyễn Hắc gật đầu, sau đó lại đột nhiên lắc đầu, tóm lại vẫn như trước, không chịu nói rõ ràng.

Mọi người thấy Nguyễn Hắc đã thề độc, liền biết trong khoang đáy đó thật sự có thứ không thể kinh động.

Tần Vũ nhìn Bàn Tử, khuyên: "Tôi thấy nếu nó không ảnh hưởng đến việc chúng ta ra khơi, thì thực ra cũng không cần cố ý phá hoại khoang đáy, Bàn Tử cậu cũng đừng cố chấp muốn đặt quan tài đá vào đó nữa." Bàn Tử có chút không vui, vừa định nói thì bị Nguyễn Hắc cắt ngang: "Hay là đợi chúng ta về rồi, tôi sẽ kể cho các vị nghe bí mật bên trong." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, đáp: "Nếu ông đã chịu nói, sao không nói cho tôi biết bây giờ?

Tôi không đi không được." Nguyễn Hắc tỏ ra có chút bất đắc dĩ, thở dài một hơi nói: "Thực ra chỉ có người không ở trên con tàu này biết, mới không gây ra chuyện, nếu có người vô tình bàn luận chuyện này trên tàu, cũng sẽ rước họa vào thân, lúc đó chúng ta sẽ giống như nữ thi trong quan tài kia vậy." "Còn có chuyện như vậy sao?

Chẳng lẽ trên tàu bị đặt lời nguyền?" Nguyễn Hắc không gật đầu cũng không lắc đầu, tóm lại chỉ một câu, không cho họ đụng vào khoang bí mật ở khoang đáy.

Bàn Tử có chút không tin, cứ nhất quyết muốn đi xem cho rõ, bèn lén kéo Lão Hồ lại, nói nhỏ: "Lúc nữa chúng ta xuống xem cho rõ đi, biết đâu lão già đó lừa chúng ta thì sao!" "Người ta đã thề độc rồi, còn lừa được sao?" "Kệ lão!

Cứ coi như tôi tò mò đi!" Lão Hồ suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu nói: "Cậu nói đúng, nếu chúng ta về rồi, lão già đó có nói cho chúng ta biết cũng vô dụng, chi bằng tối nay chúng ta đi xem cho rõ." Hai người không để lộ vẻ gì đi đến bên cạnh Tần Vũ, đem đề nghị này nói cho hắn.

Tần Vũ nghe xong, quyết định để tạm thời gác chuyện này lại, tránh để Nguyễn Hắc phát hiện.

Đợi đến khi đêm khuya, lúc mọi người nghỉ ngơi, sẽ cùng những người còn lại hành động.

Bề ngoài, Tần Vũ và mọi người đã đồng ý với Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc cũng tỏ ra thoải mái hơn nhiều, tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, liền yên tâm quay về cầm lái.

Bàn Tử đứng trên boong tàu, than thở: "Thật đáng thương cho cái quan tài đá lớn của tôi a!" Vì không gian trên tàu có hạn, quan tài đá lớn không thể cất giữ được, chỉ có thể vứt một phần gỗ của quan tài xuống biển.

Cuối cùng, mọi người chỉ giữ lại lớp quan tài đá trong cùng nhất.

Tần Vũ gọi Lão Hồ và Bàn Tử, ba người chuẩn bị khiêng quan tài đá xuống khoang đáy, đặt thứ đó vào trong.

Nguyễn Hắc thấy vậy, vẫn có chút không yên tâm nói: "Tần gia, lời ngài đã hứa với tôi trước đó, nhất định phải làm được, tuyệt đối đừng đụng vào đó." Lời chưa dứt, đã bị Bàn Tử cắt ngang: "Lão già Nguyễn, mau quay về cầm lái của lão đi!

Chúng tôi không đụng vào khoang bí mật đó đâu, chỉ đặt đồ xuống rồi đi ngay!" Thấy Nguyễn Hắc có chút không yên tâm, Tần Vũ lên tiếng: "Ông lên đi, tôi sẽ quay lại ngay." Nguyễn Hắc nghe Tần Vũ nói vậy, lúc này mới thở phào một hơi, nói: "Vậy Tần gia, tôi lên trước

đây, lát nữa gặp lại!" Nguyễn Hắc quay người rời đi, đi về phía mũi thuyền.

Vừa thấy ông ta rời đi, Bàn Tử không nhịn được lè lưỡi, giọng điệu kỳ quái nói: "Mau đi đi!" "Tần gia, chúng ta hành động nhanh lên, tôi không thể chờ được để xem cái thứ đó rốt cuộc là gì!" Tần Vũ và mọi người tăng tốc, nhanh chóng đến khoang đáy.

Sau khi đặt quan tài đá xuống, Tần Vũ đặc biệt chú ý đến tấm ván của khoang bí mật.

Mọi người phát hiện, tấm ván của khoang bí mật đã bị niêm phong hoàn toàn.

Bàn Tử muốn cạy tấm ván gỗ ra, nhưng có chút khó khăn.

Cạy mãi, Bàn Tử vẫn không mở được tấm ván.

Những chiếc đinh trên tấm ván dường như đã mọc vào trong gỗ, căn bản không thể cạy ra được. "Tần gia, tôi xem lâu như vậy, cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt.

Lão già Nguyễn chắc chắn đang lừa chúng ta!" "Chờ đã!" Tần Vũ tiến lại gần, áp tai vào tấm ván của khoang.

Mơ hồ, Tần Vũ nghe thấy bên trong có chút động tĩnh rất nhỏ.

Đúng lúc này, trên khoang đáy truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Ba người hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, thì ra là Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ thấy Tần Vũ nửa người áp trên tấm ván, liền biết mấy người đang có ý đồ gì.

Thế là Dương Tuyết Lỵ tiến lên, nhỏ giọng hỏi: "Phát hiện ra gì rồi?" "Ha!

Chương 288

Chẳng thấy gì cả!", Bàn Tử quát.

Tần Vũ ra hiệu im lặng, nói: "Đừng nói nữa." Ba người nghe Tần Vũ nói vậy, liền lập tức im bặt.

Tần Vũ tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe động tĩnh trong khoang. "Xì xì..." Bên trong dường như có tiếng động, giống như tiếng thở, cũng giống như âm thanh khác.

Tần Vũ nghe hồi lâu, cũng không nghe ra được là âm thanh gì.

Đúng lúc này, Lão Hồ tiến lên, cũng ghé đầu vào. "Tôi cũng nghe thử xem." Tần Vũ thấy vậy, liền nhường cho một chỗ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ kéo kéo cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, thấy sắc mặt cô hơi nghiêm trọng, dường như có lời muốn nói với mình. "Sao vậy?" Dương Tuyết Lỵ không nói gì, dùng ánh mắt ra hiệu, ý muốn hai người đổi chỗ khác nói chuyện.

Thế là Tần Vũ liền theo Dương Tuyết Lỵ đi ra boong tàu phía sau khoang đáy.

Vừa ra ngoài, một trận gió biển liền thổi vào mặt.

Gió biển nhẹ nhàng, thổi vào mặt người, rất thoải mái.

Sau khi thủy triều đen rút đi, mặt biển yên tĩnh.

Chỉ thiếu chút sức sống.

Dương Tuyết Lỵ đứng trên boong tàu, nhìn ra biển trời xa xăm, rồi mới lên tiếng: "Tần Vũ, anh cũng biết Giáo sư Trần là bạn thân của cha tôi lúc sinh thời, cho nên tâm nguyện của Giáo sư Trần cũng chính

là của cha tôi..." "Cái này tôi đương nhiên biết." "Cho nên lần này, bất kể nguy hiểm thế nào, tôi cũng phải tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, nhưng..." Dương Tuyết Lỵ ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng nhìn về phía cô, phát hiện trong ánh mắt cô mang theo một tia lo lắng.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục nói: "Biển Nam rộng lớn, trong Vòng Xoáy San Hô lại càng thần bí khó lường, tôi thực sự lo lắng cho chúng ta..." Tần Vũ cười nói: "Có gì đáng lo chứ?" "Chúng ta không có nhiều người, thuyền trục vớt cũng nhỏ." 75. "Người ít thuyền nhỏ không phải vấn đề, chúng ta tuy người ít nhưng mỗi người đều thân mang tuyệt kỹ không phải sao?" Những người có mặt ở đây, ai mà chưa từng trải qua sóng to gió lớn?" Dưới sự an ủi của Tần Vũ, tâm trạng nặng nề của Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng có chút chuyển biến tốt hơn. "Đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau vào trong hội hợp với Bàn Tử đi." Tần Vũ đang định kéo Dương Tuyết Lỵ đi, ai ngờ chân hắn dừng lại, cô lại nắm chặt lấy cánh tay hắn.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, nhỏ giọng nói: "Tần Vũ, tôi nghĩ anh không nên đi thăm dò thứ đằng sau tấm ván đó nữa." Tần Vũ hơi sững sờ, nghe cô tiếp tục khuyên: "Tôi thấy ông Nguyễn Hắc đó cũng là người thật thà, nếu ông ấy đã cầu xin chúng ta như vậy rồi, chúng ta cũng đừng phá vỡ quy củ trên tàu nữa, tuy tôi cũng tò mò thứ đằng sau tấm ván đó là gì, nhưng chúng ta hãy tôn trọng người ta đi." Dưới sự khuyên giải của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ đành phải nén lại sự tò mò, hứa hẹn: "Được, nếu em đã nghe lời tôi không còn lo lắng nữa, thì tôi cũng hứa với em, trừ khi vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không phá vỡ cấm kỵ trên con tàu này." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Tần Vũ đưa Dương Tuyết Lỵ trở lại khoang đáy, thấy Lão Hồ và Bàn Tử đang nghiên cứu tấm ván đó.

Hai người khuyên vài câu, Bàn Tử cũng đành phải nghe theo, cùng Lão Hồ rời đi.

Bốn người rời khỏi khoang đáy, trở lại boong tàu.

Lúc này, Đa Linh đang nấu cơm tối.

Mấy ngày nay, bữa ăn của mọi người đều do cô chuẩn bị.

Không thể không nói, cô bé tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại nấu ăn rất ngon. 76.

Nhưng vì ở trên tàu, dùng nước đều phải kiểm soát nghiêm ngặt nên cơm canh của Tần gia ăn đều rất đơn giản. "Tần gia!

Có thể ăn cơm rồi!" Lúc chạng vạng, Đa Linh gọi Tần Vũ và mọi người ăn cơm. 77.

Mọi người vội vào khoang thuyền, trên bàn đã bày đầy cơm canh.

Mọi người vừa ngồi xuống, chưa kịp động đũa, Tần Vũ liền đột nhiên đứng dậy. "Tần gia, sao vậy?" Bàn Tử thấy Tần Vũ dường như có lời muốn nói, sợ đến mức đặt cả đôi đũa trong tay xuống bàn.

Tần Vũ ho hai tiếng, giọng điệu trầm thấp nói: "Nhân lúc chúng ta ăn cơm, tôi muốn bàn với mọi người một chuyện quan trọng." Mọi người nghe vậy, toàn bộ đều căng thẳng lên. "Chuyện quan trọng gì vậy?", Bàn Tử lại hỏi. "Theo hải trình, chúng ta sắp tiến vào Vòng Xoáy San Hô, chúng ta đều biết Vòng Xoáy San Hô là một nơi nguy hiểm." Mọi người vừa nghe đến Vòng Xoáy San Hô, liền liên tưởng đến những lời đồn khủng khiếp đã nghe được.

Dương Tuyết Lỵ toát mồ hôi hột, nói: "Chúng ta trước khi đến đó, phải chuẩn bị thật kỹ, nếu không chúng ta cũng sẽ giống như những con tàu trước đó, bị nuốt chửng vào Quy Khư." Lời của Dương Tuyết Lỵ khiến mọi người càng thêm sợ hãi.

Những người có mặt ở đây đều biết, cho đến hiện tại, chưa có một chiếc thuyền nào có thể thuận lợi đi qua Vòng Xoáy San Hô.

Nếu muốn làm người đầu tiên, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Chương 289

Tần Vũ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời của Dương Tuyết Lỵ, tiếp tục nói: "Theo kế hoạch, đợi khi chúng ta đến rãnh biển sâu không thấy đáy trước mắt, địa thế dưới đáy biển sẽ đột nhiên trở nên cao vút." Dương Tuyết Lỵ nói: "Cái này tôi biết, Vòng Xoáy San Hô lấy đường ranh giới của dãy núi dưới đáy biển đó làm ranh giới, phía đông là vùng biển..." "Đúng vậy, sau đó chúng ta sẽ hoàn toàn tiến vào trong Vòng Xoáy San Hô, theo như tôi tìm hiểu trước đó, nơi đó giống như một quần đảo bị chìm, xung quanh đều là biển sâu, địa thế dưới đáy biển dường như có sự chênh lệch rất lớn, nơi có vòng xoáy rất gần với mặt biển." "Tôi nhớ Vòng Xoáy San Hô chia làm hai lớp trong và ngoài, cả hai lớp đều là rạn san hô lớn, phạm vi mỗi lớp dần dần mở rộng, đường kính nhỏ nhất cũng có khoảng một trăm hải lý." Do phạm vi quá lớn, hiện tại, hình dạng cụ thể của Vòng Xoáy San Hô vẫn chưa được đánh dấu trên bản đồ, cũng không ai có thể khám phá ra được.

Nơi đó, giống như một khu vực cấm địa thần bí.

Trước kia, những kẻ đầu cơ trục lợi, những nhà thám hiểm và các tàu trục vớt, tất cả đều liều mạng tiến vào, sau đó một đi không trở lại, ngay cả một mảnh xương cốt cũng không trôi về.

Cũng không biết là Vòng Xoáy San Hô quá lớn, họ bị lạc phương hướng bên trong, gặp phải bão lớn, hay gặp phải những chuyện quỷ dị hơn.

Những điều này đều không thể khảo chứng.

Ngư dân địa phương chỉ biết nơi đó vô cùng khủng khiếp, là nơi tuyệt đối không thể đến!

Nhưng cũng có một số người thực sự nghèo khổ, vì sinh kế ra biển mò ngọc trai cũng sẽ liều mạng đi vào.

Nhưng vì có rất nhiều bài học xương máu trước đó, họ nhiều nhất cũng chỉ mò ngọc trai trong rừng cây sắt dưới đáy biển ở vòng ngoài của vòng xoáy lớn, chưa bao giờ dám tiến vào nửa bước.

Ngay cả một người nghèo khó như Nguyễn Hắc cũng chưa từng vào đó.

Nguyễn Hắc từng nói với Tần Vũ, một là không dám vào, hai là sợ sau khi vào, nếu có bất trắc, hai đứa trẻ bên cạnh sẽ bơ vơ không nơi nương tựa.

Lúc đó ai sẽ chăm sóc Đa Linh và Cổ Sai đều là một vấn đề.

Lúc này, Tần Vũ nói: "Tôi nhớ con tàu chìm mang theo Tần Vương Chiếu Cốt Kính, tên là Mary Celeste, đó là một du thuyền sang trọng tư nhân." Tần Vũ vừa nói, vừa bắt đầu hồi tưởng.

Tàu Mary Celeste do một phú hào Nam Dương đầu tư giám sát chế tạo.

Sau khi con tàu này tiến vào Nam Hải, vì gặp bão lớn, đã đi chệch hải trình, lạc vào Vòng Xoáy San Hô.

Cuối cùng vì đâm vào đá ngầm mà chìm.

Thuyền viên duy nhất sống sót trước đó, lúc đó ở nơi tàu chìm, đã thấy đáy biển bị ánh lửa chiếu sáng.

Có thể chiếu sáng cả đáy biển, nhất định phải có lượng lớn khí dầu và khí biển, dưới lòng đất cần phải có núi lửa hoạt động thường xuyên, nếu không khó có thể phun trào ra năng lượng khổng lồ như vậy.

Nếu thuyền Hải Liễu muốn tiến vào Vòng Xoáy San Hô, vấn đề

đầu tiên phải đối mặt, chính là làm thế nào để vào được.

Bởi vì Vòng Xoáy San Hô có nhiều đá ngầm, sau khi vào, nếu lại gặp bão lớn, có khả năng sẽ giống như tàu Mary Celeste, đâm vào đá ngầm mà chìm. "Cho nên chúng ta phải tìm được thời cơ tốt nhất để tiến vào Vòng Xoáy San Hô." Tần Vũ nói ra điểm mấu chốt, mọi người nhìn nhau, rồi lần lượt gật đầu. "Nhưng chúng ta phải tìm thời cơ tốt nhất như thế nào?" "Không biết các vị có biết về thủy triều không?" Mọi người hơi ngẩn ra, Dương Tuyết Lỵ đáp: "Cái này đương nhiên biết, thủy triều là một hiện tượng nước biển dâng lên và rút xuống theo chu kỳ." Bàn Tử gãi đầu, nói: "Cái này tôi biết một chút, nhưng cụ thể nguyên lý là gì, cái này tôi thật sự không nhớ." "Trong phong thủy có hải khí, một phần của hải khí chính là liên quan đến sự vận hành của thủy triều." Theo nguyên lý hiện đại, thủy triều thực tế là do lực hấp dẫn của mặt trăng và mặt trời tạo ra, liên quan đến hiện tượng thiên văn, do đó còn được gọi là "thủy triều thiên văn".

Một khi thủy triều đến, sẽ xuất hiện hiện tượng nước biển dâng cao.

Về mặt thời gian, ban ngày là triều, ban đêm là tịch, nên gọi là thủy triều.

Vì khoảng cách giữa mặt trăng, mặt trời và trái đất khác nhau, nên lực gây triều của mặt trăng cao hơn mặt trời gấp hai lần, do đó độ lớn và thời điểm dâng lên, rút xuống của thủy triều không cố định, chủ yếu thay đổi theo sự vận hành của mặt trăng.

Thêm vào đó, địa hình, độ sâu, vị trí địa lý của mỗi vùng biển khác nhau đều ảnh hưởng đến thủy triều.

Ngoài bán nhật triều (lên xuống hai lần mỗi ngày), còn có toàn nhật triều (lên xuống một lần), và thủy triều hỗn hợp (hai lần hoặc

một lần mỗi ngày). "Nói lại, ở vùng biển Vòng Xoáy San Hô, vì hải khí hỗn loạn, tôi đoán rằng nơi đó thường xuất hiện nhất có lẽ là thủy triều hỗn hợp phức tạp." Dương Tuyết Lỵ tiếp lời: "Nếu là thủy triều hỗn hợp, thì vào ngày mùng một, mười lăm hàng tháng, trước và sau đó có lẽ sẽ có triều cường." Nói đến đây, mọi người liên tưởng đến ngày tàu Mary Celeste chìm, dường như là vào lúc trăng tròn.

Lúc đó, tàu Mary Celeste gặp phải bão triều và triều thiên văn, hai trận triều lớn mới bị cuốn vào Vòng Xoáy San Hô.

Mọi người nghĩ đến đây, không khỏi hít một hơi lạnh.

Bàn Tử lại nghĩ đến vòi rồng gặp phải đêm qua, bây giờ vẫn còn cảm thấy run sợ.

Hắn không muốn chịu tội thêm lần nữa!

May mắn lần này vận khí không tồi, sau một vài trắc trở cũng hữu kinh vô hiểm.

Không những thế, trong họa có phúc, còn nhặt được một chiếc quan tài đá lớn hiếm thấy. "Chúng ta mượn sức thủy triều, là có thể tiến vào Vòng Xoáy San Hô, tránh được những bãi đá ngầm đó, nếu không sẽ dễ bị đâm vào đá." "Tần gia nói đúng, tuy phương pháp này có chút mạo hiểm, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị đá ngầm đâm cho thuyền đổ người lật." Mấy ngày sau vào một đêm, mặt biển đột nhiên sóng to gió lớn, thuyền Hải Liễu bắt đầu chao đảo không ngừng.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng biết đây là điềm báo đã đến Vòng Xoáy San Hô.

Mọi người chờ đợi thời cơ, chỉ cần mượn lúc thủy triều buổi sáng dâng cao, là có thể một lần xuyên qua bãi đá ngầm ở vòng ngoài Vòng Xoáy San Hô.

Tần Vũ và mấy người đứng ở mũi thuyền, bắt đầu quan sát địa

hình xung quanh.

Lúc này, địa thế dần dần cao lên, ở vòng ngoài Vòng Xoáy San Hô không xa, có rất nhiều đá ngầm dày đặc.

Những bãi đá ngầm đó như những bức tường chắn, lúc thủy triều xuống thấp nhất sẽ lộ ra một chút, lúc thủy triều lên, hoàn toàn bị chìm dưới nước.

Nếu không nhìn kỹ, rất dễ đâm phải.

Những bãi đá ngầm này chặn đường đi, thuyền lớn không qua được, thuyền nhỏ thì yếu ớt không chịu nổi va đập.

Chương 290

Cho nên đến nay, vùng biển phía sau bãi đá ngầm đó, trong mắt thế nhân là khu vực bí ẩn và chưa được biết đến nhất.

Tần Vũ bây giờ muốn nhân lúc triều dâng, một lần vượt qua bãi đá ngầm này.

Nhưng vì nguyên nhân của thủy triều, la bàn trong tay Tần Vũ và mọi người đều mất tác dụng.

May mà người cầm lái Nguyễn Hắc có bản lĩnh, cũng lái thuyền rất vững vàng, phương hướng vẫn nằm trong hải trình dự định.

Lúc này, trên mặt biển cuồng phong không ngớt, vô số con sóng dâng lên, vỗ vào thuyền Hải Liễu.

Có lẽ đã trải qua trận bão lớn lần trước, Bàn Tử đối với sóng gió cũng đã có sức chịu đựng, không còn say đến nôn mửa nữa.

Bàn Tử cùng Tần Vũ đứng ở mũi thuyền, cầm ống nhòm, nhìn về phía trước.

Phía trước là một bãi đá ngầm, sóng vỗ dữ dội, trong khoảnh khắc thủy triều dâng lên.

Tần Vũ nhìn về phía trước, bỗng thấy có mây hồng bay lượn.

Bỏ ống nhòm xuống, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên trời một tia nắng ban mai chiếu xuống, rọi lên mặt biển, sóng nước lấp lánh.

Dương Tuyết Lỵ vội nói: "Mặt trời lên rồi, chúng ta có thể tiến vào Vòng Xoáy San Hô rồi!" Tần Vũ ra lệnh, sắp xếp cho Nguyễn Hắc nhanh chóng tiến lên.

Rất nhanh, thuyền Hải Liễu đã tiến vào Vòng Xoáy San Hô.

Nhưng lúc này, Tần Vũ lại bảo Nguyễn Hắc dừng thuyền.

Mọi người có chút không hiểu, thấy Tần Vũ lấy ra gạo trắng và rượu đã chuẩn bị sẵn, đổ gạo trắng và rượu xuống biển.

Một lát sau, gạo trắng không chìm xuống, rượu cũng không nổi lên.

Mọi người sững sờ, Bàn Tử kinh ngạc hô lên: "Chuyện gì vậy?" Tần Vũ nói: "Đây chính là dấu hiệu của Quy Khư dưới đáy biển, khu vực âm hỏa tiềm ẩn, nếu dưới nước có âm hỏa long đăng, hẳn là ở chỗ này." "Tần gia, ngài biết sao?" "Chỉ là phán đoán sơ bộ thôi, vị trí cụ thể, cần phải xác nhận thêm một bước nữa." Tần Vũ đo độ sâu của nước biển tại chỗ, rồi ở độ sâu bảy mươi mét dưới đáy thuyền, thả xuống một con chì có phao. "Chúng ta chỉ thuận lợi tiến vào vòng ngoài của Vòng Xoáy San Hô, sau đó chúng ta không biết tình hình bên trong, nhưng so ra cũng vô cùng nguy hiểm." Tần Vũ đứng ở mũi thuyền, nhìn ra biển cả mênh mông, rồi nói với mọi người một chuyện. "Tần gia nói đúng, chúng ta phải cẩn thận một chút." Bàn Tử phụ họa. "Cẩn thận là thứ yếu, chủ yếu là chúng ta phải thảo luận phương án hành động tiếp theo." Vùng biển tiếp theo gần như là khu vực trung tâm của Vòng Xoáy San Hô, mức độ nguy hiểm trong đó khó mà lường được.

May mắn là Tần Vũ cho đến hiện tại đều thuận lợi.

Nhưng vì không hiểu rõ tình hình phía sau, có thể thuận lợi tiến vào vòng trong của Vòng Xoáy San Hô hay không, và có tìm được con tàu chìm hay không đều là ẩn số. "Từ bây giờ trở đi, chúng ta phải hết sức cẩn thận!" Tần Vũ động viên mọi người, mọi người cũng đều hô lên một tiếng để đáp lại.

Để tránh ở lại vòng ngoài của Vòng Xoáy San Hô quá lâu, Tần Vũ quyết định nhân lúc bây giờ sóng gió không lớn, lập tức triển khai

hành động.

Nhưng, hắn chuẩn bị xuống nước trinh sát trước.

Thử tìm kiếm vị trí của con tàu chìm và nam châu, đợi sau khi nắm được tình hình địa hình dưới đáy biển, sẽ công bố nhiệm vụ tiếp theo.

Thuyền Hải Liễu có hai chiếc chuông lặn, do người nước ngoài năm đó chế tạo.

Hai chiếc chuông lặn đều hoàn toàn mới, nhưng nhiều nhất chỉ có thể chứa một người.

Mọi người thương lượng xong, cuối cùng quyết định để Tần Vũ và Nguyễn Hắc cùng xuống nước trinh sát.

Bởi vì Nguyễn Hắc là người Đản, cũng có kinh nghiệm tự mình xuống nước mò ngọc trai, nên rất quen thuộc với việc này, do đó Tần Vũ mới để ông ta xuống nước làm bạn đồng hành.

Sau khi bố trí xong chuông lặn, Tần Vũ và Nguyễn Hắc mỗi người vào một chiếc.

Trước khi xuống nước, Dương Tuyết Lỵ đến trước chuông lặn của Tần Vũ, dặn dò: "Tần Vũ, mọi việc phải cẩn thận, chúng ta tuy đã tiến vào Vòng Xoáy San Hô, nhưng tôi luôn cảm thấy mọi chuyện phát triển quá thuận lợi, ngược lại khiến tôi lòng dạ không yên." "Tôi đã nói trước đó rồi mà?

Mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên." "Nhưng tôi nghe Giáo sư Trần nói, Quy Khư nằm ở Mắt biển trong Vòng Xoáy San Hô, nơi đó là nơi tất cả sông ngòi, hồ, biển trên thế gian cuối cùng đổ về." Dòng nước chảy không ngừng nghỉ, Quy Khư cũng mãi mãi không được lấp đầy.

Trong rất nhiều sách cổ văn hiến, câu nói này cũng lặp đi lặp lại.

Ngay cả người đi biển như Nguyễn Hắc cũng đều biết trong truyền thuyết có một Mắt biển như vậy.

Dương Tuyết Lỵ trầm tư một lát, rồi lại nói: "Tần Vũ, anh không phát hiện sao?

Chúng ta đã đi trên biển lâu như vậy, nhưng trên mặt biển làm gì có xoáy nước Mắt biển khổng lồ nào?

Cái gọi là Quy Khư, có lẽ cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, lại rơi vào lo lắng.

Tần Vũ thấy vậy, cười nhạt nói: "Được rồi, tìm được hay không tìm được đều là ẩn số, cũng không cần ở đây lo trời sập." "Được rồi, tóm lại sau khi xuống nước, phải hết sức cẩn thận, tuyệt đối không được hành động lỗ mãng, nếu không..." Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ bỗng nhiên ửng hồng, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên lấp lánh.

Tần Vũ sững sờ, nghe cô thốt ra lời: "Nếu không tôi sẽ lo lắng." Nói xong, Dương Tuyết Lỵ liền hơi cúi đầu xuống.

Mái tóc dài của cô che đi một nửa khuôn mặt, Tần Vũ có chút không nhìn rõ biểu cảm của cô lúc này.

Tần Vũ gật đầu cười nói: "Được, tôi nhất định sẽ cẩn thận rồi lại cẩn thận, được rồi tôi phải đi rồi." Chuông lặn được mấy người nước ngoài đó thiết kế vô cùng chắc chắn, dù gặp bất trắc dưới đáy biển, nhưng ít nhất cũng có thể đảm bảo nhân viên trinh sát toàn thân trở lui.

Chương 291

Tần Vũ vào chuông lặn, sau khi đóng chặt cửa, liền bắt đầu lặn xuống.

Độ sâu lặn của chuông lặn nhiều nhất là một trăm mét dưới nước, do có thiết kế cửa sổ quan sát, Tần Vũ trước khi xuống nước, đã trang bị trên đó đèn chiếu sáng chuyên dụng dưới nước.

Tuy không có cửa sổ quan sát, nhưng trong chuông lặn có trang bị điện thoại lặn và ống thông thoại.

Có cái này, Tần Vũ có thể liên lạc với Dương Tuyết Lỵ và mọi người trên boong tàu.

Tuy trong chuông lặn cũng có trang bị ống đổi khí, ống đổi khí có thể kết nối với bình khí trên tàu, như vậy có thể liên tục cung cấp oxy.

Nhưng để đảm bảo an toàn, Tần Vũ đã mang theo bình oxy trong chuông lặn.

Tần Vũ và Nguyễn Hắc sau khi chuẩn bị hoàn tất trong khoang, liền ra hiệu OK với Dương Tuyết Lỵ trên boong.

Dương Tuyết Lỵ hiểu ý, liền bắt đầu cho chuông lặn từ từ chìm xuống.

Tần Vũ không có nhiều kinh nghiệm lặn, lúc ở trên mặt biển cảm thấy vẫn ổn.

Nhưng khi chuông lặn chìm xuống, do áp lực dưới nước tăng lên, Tần Vũ lập tức có cảm giác bị đè nén mạnh.

Nhìn nước biển xung quanh đen kịt, Tần Vũ không khỏi cảm thấy bất an trước những điều chưa biết.

Chuông lặn từ từ chìm xuống, nhanh chóng đã đến độ sâu năm mươi mét dưới nước.

Tần Vũ nhìn nước biển xung quanh, trong lòng biển sâu không thấy đáy, những nơi có thể nhìn thấy gần như không có bao nhiêu.

Phía dưới không chỉ ánh sáng không chiếu tới được, mà các hạt tạp chất trong nước biển ngày càng nhiều, khiến tầm nhìn giảm xuống đáng kể.

May mà bên trong và bên ngoài chuông lặn đều có thiết bị chiếu sáng.

Đợi đến một trăm mét, chuông lặn đã chạm đáy.

Tần Vũ nhìn xung quanh, tìm thấy chiếc chuông lặn của Nguyễn Hắc.

Hắn giơ ngón tay cái với Nguyễn Hắc, ra hiệu cho đối phương rằng mọi thứ bên này đều bình thường.

Rất nhanh, phía Nguyễn Hắc cũng chú ý đến Tần Vũ, cũng làm động tác tương tự để đáp lại.

Sau đó hai người bắt đầu trinh sát địa hình dưới nước.

Vừa trinh sát, vừa thông qua điện thoại lặn, báo cáo tình hình nhìn thấy cho bên trên.

Trước khi xuống nước, Nguyễn Hắc từng nói với Tần Vũ.

Vùng biển thần bí này, từng có truyền thuyết ma quỷ xuất hiện, nghe nói ở đây có thể nhìn thấy những thứ không tầm thường.

Nhưng nói đi nói lại, đó cũng chỉ là truyền thuyết.

Tần Vũ dùng đèn chiếu sáng, từng chút một kiểm tra địa hình.

Dưới ánh đèn, vùng biển này dần dần lộ ra bộ mặt thật của nó.

Sâu dưới đáy biển, có một khu rừng rậm rạp, xung quanh khu rừng bị núi non bao bọc.

Địa thế ở đây gập ghềnh, độ cao chênh lệch rất lớn.

Ở một đầu khu rừng, có một rãnh biển sâu như khe núi.

Trong rãnh biển đó, thỉnh thoảng lại nổi lên từng xoáy nước.

Tần Vũ dùng đèn rọi vào, nhưng cũng không nhìn thấy đáy của rãnh biển đó.

Tốn sức, cũng chỉ thấy sâu trong rãnh biển dường như có một số vật thể màu đen, đàn cá trong biển đều không dám lại gần nơi đó.

Hai người Tần Vũ thực sự không nhìn rõ thứ đó là gì, cũng không tiện thăm dò xuống sâu hơn, chỉ có thể báo cáo những gì nhìn thấy được cho bên trên.

Ngoài rãnh biển và khu rừng, Tần Vũ còn thấy ở rìa khe núi, có một rừng san hô.

Trong rừng san hô có rất nhiều cây sắt, trong đó có một cây sắt mọc um tùm, chiều cao đã đạt đến mấy chục mét.

Cây sắt mọc rất kỳ dị, toàn thân đều trong suốt, giống như đồi mồi.

Đồi mồi còn được gọi là độc mạo, là một loài động vật biển thuộc họ rùa biển.

Loài động vật này trên đỉnh đầu có hai cặp vảy trán, miệng cong như mỏ diều hâu, và có một mai lưng.

Mai chính có đến hai, ba mươi tấm, xếp chồng lên nhau như ngói, mai có màu vàng pha chút đen, trên đó có một số đốm đen.

Đồi mồi là một loài động vật có nguy cơ tuyệt chủng, gần như hiếm thấy.

Tần Vũ nhìn cây đại thụ dưới đáy biển, trên cây phủ đầy ốc và trai khổng lồ.

Chương 292

Vỏ của những con trai khổng lồ đó hơi hé mở, bên trong có ánh sáng trắng lấp lánh, thu hút đàn cá trong biển tranh nhau vây quanh.

Tần Vũ trong lòng khẽ động.

Xem ra dưới đáy biển quả nhiên có đồ, mà còn là thứ không nhỏ.

Chuyến đi này không uổng, nhưng Tần Vũ nhìn xung quanh, cũng không thấy mảnh vỡ xác tàu Mary Celeste ở gần đó.

Không những thế, Tần Vũ ở tất cả những nơi có thể nhìn thấy dưới đáy biển, ngay cả một bóng dáng của con tàu chìm cũng không thấy.

Điều này khiến Tần Vũ có chút kỳ lạ.

Lúc này, ống thông thoại bên tai vang lên.

Sau một hồi tiếng rè rè của dòng điện, giọng của Dương Tuyết Lỵ từ trên truyền xuống: "Có thấy tàu chìm không?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Không có, ngay cả một mảnh ván cũng không thấy." "Không thể nào." Bàn Tử bên cạnh Dương Tuyết Lỵ không nhịn được xen vào: "Chẳng lẽ truyền thuyết về con tàu chìm đó là giả sao?

Biết đâu Tần Vương Chiếu Cốt Kính đang chôn dưới đất thì sao." Dương Tuyết Lỵ vội nói: "Không thể nào, lời của Giáo sư Trần không thể sai được." "Không thể nào?

Biết đâu tuổi già rồi, nhiều chuyện..." Lúc hai người sắp cãi nhau, Tần Vũ quát: "Chờ đã!

Đừng cãi nữa!" Một câu của Tần Vũ khiến cả hai người ngừng tranh cãi.

Thấy trong ống thông thoại không còn tiếng động, Tần Vũ nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: "Nếu ở đây không có xác tàu, vậy tôi đoán, nghĩa địa tàu chìm trong truyền thuyết chỉ có thể ở trong vực sâu của khu rừng san hô đó." "Vực sâu..." Trong ống thông thoại truyền đến tiếng hít một hơi lạnh của Dương Tuyết Lỵ.

Tần Vũ gật đầu nói: "Nếu xác tàu Mary Celeste ở trong vực sâu, đối với tôi là một chuyện khó, nếu vị trí tàu chìm lại ở độ sâu hơn hai trăm mét, thì với thuyền Hải Liễu của chúng ta, về cơ bản là không có cách nào trục vớt." Dương Tuyết Lỵ có chút lo lắng nói: "...Hay là, anh lên trước rồi nói sau." "Ừ, được." Lúc Tần Vũ chuẩn bị đưa Nguyễn Hắc cùng lên, Nguyễn Hắc đột nhiên toàn thân giật nảy, như bị điện giật.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, thấy một con cá lớn như đá hoa cương, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hai người.

Con cá lớn đó áp sát vào bên cạnh chuông lặn, hai con mắt to bằng hạt đậu nhìn chằm chằm vào hai người, đang không ngừng quẫy đuôi, bơi về phía Tần Vũ.

Chuông lặn của Nguyễn Hắc bị con cá lớn đó đâm vào kêu "đông đông", Nguyễn Hắc ở bên trong cũng bị lắc lư nghiêng ngả.

Tần Vũ nhìn đèn rọi bên ngoài, "bụp" một tiếng, liền bị đâm tắt.

Lúc này, trong ống thông thoại truyền đến giọng nói gấp gáp của Dương Tuyết Lỵ: "Chuyện gì vậy?

Bên đó sao rồi?" Tần Vũ vừa định nói, con cá đó lại đâm vào.

Con cá lớn đó há miệng, hung hăng, định nuốt chửng chuông lặn của Nguyễn Hắc.

Tần Vũ thấy con cá lớn này sinh ra kỳ dị, dường như bị ánh đèn trên chuông lặn thu hút, bèn bảo Nguyễn Hắc tắt hai chiếc đèn rọi treo

bên ngoài.

Quả nhiên, con cá lớn đó quay người bơi đi, biến mất trong nước biển đen kịt.

Nguyễn Hắc thở phào một hơi, ra hiệu cảm ơn với Tần Vũ.

Hai người đều biết, ngay cả chuông lặn cứng như đồng tường sắt vách, cũng không chịu nổi cú đâm của con cá lớn.

Người nước ngoài đã cải tạo bộ chuông lặn này, chuyên dùng để trinh sát dưới đáy biển nguy hiểm.

Ngay từ khi thiết kế, đám người nước ngoài đó đã lường trước những môi trường khắc nghiệt dưới đáy biển, để đối phó với môi trường làm việc, ngoài việc thực hiện một số thiết kế tinh vi, đặc biệt còn trang bị các biện pháp phòng ngự hoàn thiện xung quanh thân khoang.

Nhưng tình huống vừa rồi, dù chuông lặn có lợi hại đến đâu, nếu bị đâm thêm vài cái nữa, khoang của Nguyễn Hắc có khả năng bị vỡ nứt, nước tràn vào, một khi nước tràn vào thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức. "Sao rồi!

Tần Vũ!" Lúc này, trong ống thông thoại lại truyền đến giọng nói lo lắng bất an của Dương Tuyết Lỵ.

Tần Vũ vội vàng giải thích: "Không sao, tôi lên ngay đây, vừa rồi chỉ xảy ra một chút sự cố nhỏ thôi." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, mới thở phào một hơi, nói: "Vậy tốt, mau lên đi." Đúng lúc này, con cá lớn đã rời đi lúc nãy lại quay trở lại.

Con cá lớn đó đột nhiên đâm vào, trực tiếp đâm chuông lặn của Nguyễn Hắc lõm một lỗ lớn.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, liền đối mặt với con cá lớn đó.

Con cá lớn há miệng máu, lộ ra hai hàng răng nhọn hoắt như răng cá mập.

Tần Vũ ở trong chuông lặn thực sự hành động bất tiện, nhưng may mà thiết bị của chuông lặn này hoàn chỉnh, có một bộ biện pháp cứu hộ.

Bên ngoài cửa sổ quan sát của chuông lặn có một hàng gai sắt, cái này có thể phòng ngừa bị dòng chảy cuốn đi, đâm vào đá ngầm.

Nhưng lúc này làm gì có dòng chảy, đối mặt là một con cá lớn khủng bố.

Tần Vũ nhìn Nguyễn Hắc, đối phương bị đâm ngã bên cạnh một tảng đá ngầm, tình hình dường như không ổn lắm.

Lúc này, trong ống thông thoại lại truyền đến giọng của Dương Tuyết Lỵ: "Tần Vũ!

Anh không sao chứ!" Tần Vũ không kịp trả lời, liền kéo chốt bảo hiểm điều khiển gai nước. "Keng!" Xung quanh chuông lặn, nhanh chóng mọc ra hơn mười mũi gai thép, cả cái khoang đồng lập tức biến thành một con nhím kim loại.

Ban đầu khi người nước ngoài thiết kế, đã đặc biệt thêm vào biện pháp cứu hộ này.

Chương 293

Những mũi gai nước này vô cùng sắc bén, một cây dài đến năm, sáu mét.

Có những mũi gai nước này, dù là cá biển sâu lớn đến đâu, cũng không có vấn đề gì.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ thấy Tần Vũ mãi không nói gì, trong lòng liền cảm thấy lo lắng của mình là đúng, quả nhiên dự liệu mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nhất là sau khi nghe thấy mấy tiếng va đập trong ống thông thoại, Dương Tuyết Lỵ liền biết Tần Vũ và mọi người ở dưới đã gặp nguy hiểm.

Trên boong tàu, Bàn Tử vội hỏi: "Sao rồi?

Sao rồi?

Sao chưa lên vậy?" Dương Tuyết Lỵ sắc mặt nghiêm trọng, hai tay nắm chặt đầu thu thoại.

Thấy cô mãi không nói gì, Lão Hồ đứng bên cạnh cảm thấy có điềm chẳng lành, liền hỏi: "Tần gia không phải ở dưới gặp chuyện rồi chứ?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, Bàn Tử nghe vậy, liền vội nói: "Vậy mau bảo họ lên đi!" "Vô dụng rồi." "Hả?

Vô dụng rồi?" Lão Hồ và mọi người giật mình, liền thấy Dương Tuyết Lỵ đưa đầu thu thoại ra.

Bàn Tử giật lấy đầu thu thoại, hét lên: "Tần gia!

Mau trả lời!" Nhưng khi Bàn Tử hét xong, đầu dây bên kia lại mãi không có hồi âm.

Lão Hồ lấy nó từ tay hắn, áp vào tai nghe, chỉ nghe thấy một trận tiếng rè rè của dòng điện.

Sắc mặt Lão Hồ biến đổi, kinh hãi nói: "Thôi xong, mất liên lạc rồi!" Tần Vũ mở chốt an toàn.

Vô số mũi lao nước bắn ra.

Những mũi lao nước vừa bắn ra từ vách ngoài của chuông lặn đã dọa cho con cá lớn kia bơi lùi lại một đoạn.

Con cá lớn bơi tới bơi lui, không muốn bỏ qua Tần Vũ và Nguyễn Hắc, nhưng lại sợ hãi những mũi lao nước đó.

Dường như con cá lớn cũng biết những mũi lao thép sắc bén đó rất lợi hại, nên cứ liên tục né tránh.

Nhưng Tần Vũ không muốn thả con cá lớn đi, trực tiếp lái chuông lặn lao tới.

Con cá lớn bơi tới bơi lui, đang lúc do dự thì Tần Vũ đã lao đến!

Con cá lớn rõ ràng không ngờ Tần Vũ lại làm một chiêu như vậy, lúc né tránh đã không kịp.

Trong khoảnh khắc, thân thể con cá lớn bị đâm xuyên!

Nguyễn Hắc ở cách đó không xa thấy vậy, chỉ cảm thấy chấn động vô cùng.

Mũi lao nước đã rạch một vết rách cực dài trên lớp da thịt cứng rắn của con cá lớn!

Từ vết rách, rất nhiều máu tràn ra, tan vào trong nước biển, biến thành một vệt màu kỳ dị.

Lúc này, con cá lớn quẫy mình, giãy ra khỏi mũi lao nước, bơi nhanh về một hướng không xác định.

Tần Vũ thấy vậy, vội dùng đèn chiếu ra hiệu cho Nguyễn Hắc đang nghỉ ngơi bên cạnh một tảng đá ngầm.

Nguyễn Hắc bật đèn chiếu, đối diện thấy mấy vệt máu đang trôi tới.

Máu tươi lan tỏa trong nước biển, Tần Vũ ra hiệu cho Nguyễn Hắc, bảo anh ta đi theo hướng dòng máu để truy lùng con cá lớn. 78.

Ban đầu Nguyễn Hắc có chút sợ hãi, nhưng thấy Tần gia cũng đã đi, đành phải cứng đầu đi theo sát.

Theo dòng máu, Tần Vũ đến một rặng san hô, qua ô cửa quan sát nhìn xuống.

Chỉ thấy con cá lớn bị thương đang nằm trong rặng san hô, xung quanh có mấy con cá mập lớn bị mùi máu thu hút đến.

Lũ cá mập hung hăng cắn xé con cá lớn, chẳng mấy chốc thân xác con cá đã bị xé thành từng mảnh vụn.

Chuyển động của lũ cá mập khiến cát bùn dưới đáy biển bị khuấy tung lên.

Trong chốc lát, cả rặng san hô trở nên đục ngầu.

Nguyễn Hắc vừa nhìn thấy mấy con cá mập lớn đó thì sợ đến mức ngã nhào trong chuông lặn.

Anh ta đập vào cửa sổ quan sát, rồi căng thẳng ra hiệu liên tục cho Tần Vũ, ý bảo Tần Vũ mau chóng rời đi.

Tần Vũ nhìn Nguyễn Hắc, mặt đối phương đã dọa đến tái xanh.

Có lẽ Nguyễn Hắc cũng chưa bao giờ thấy một bầy cá mập đông như vậy.

Trải qua một phen kinh hãi, Tần Vũ cảm thấy dân chài lặn biển cũng không dễ dàng gì.

Dưới nước nguy hiểm trùng trùng, không hề đơn giản hơn những ngôi mộ cổ, thật là làm khó cho những người dân chài kiếm sống.

Chương 294

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, thật sự không tìm thấy mảnh vỡ tàu đắm nào.

Thêm vào đó, một chiếc đèn chiếu để dò xét địa hình dưới nước đã hỏng, các mũi lao trên chuông lặn cũng cản trở một phần tầm nhìn.

Lúc này ở lại dưới nước cũng không còn ý nghĩa gì.

Thế là, Tần Vũ ra hiệu cho Nguyễn Hắc, chuẩn bị đi lên.

Khi Tần Vũ chuẩn bị dùng ống nói để báo tình hình cho mọi người trên thuyền, thì ống nói lại không hoạt động.

Tần Vũ áp nó vào tai, ngoài tiếng rè rè của dòng điện ra thì không nghe thấy gì cả.

Lúc đó, trên boong thuyền.

Bàn Tử sốt ruột nói: "Làm sao bây giờ?

Tần gia đang ở dưới đó!

Hay là hôm nay tôi cũng lặn xuống một chuyến!" Nói rồi, Bàn Tử định đi về phía mũi thuyền.

Lão Hồ thấy vậy, kéo hắn lại, quát: "Bàn Tử đừng vội!

Chỉ có hai cái chuông lặn thôi, cậu xuống bằng gì?" Bàn Tử hơi khựng lại, nghe Dương Tuyết Lỵ nói: "Trong kho có đồ lặn." Vừa nghe vậy, Bàn Tử mừng rỡ nói: "Có đồ lặn thì tốt quá rồi!

Tôi lặn xuống tìm Tần gia!" Hắn đang định sải bước về phía nhà kho thì lại bị Dương Tuyết Lỵ kéo lại.

Dương Tuyết Lỵ vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Bình dưỡng khí hết rồi, đều bị Tần Vũ và Nguyễn Hắc mang xuống cả rồi." Không có

bình dưỡng khí, có đồ lặn cũng vô dụng.

Kể cả khi có cả hai thứ, cũng cần một người có kinh nghiệm lặn phong phú đi xuống.

Trong số họ, chỉ có Dương Tuyết Lỵ biết lặn.

Nhưng Nam Hải sâu thẳm, Dương Tuyết Lỵ cũng rất e dè.

Trước khi xuống nước, phải khắc phục nỗi sợ hãi tâm lý rất lớn.

Dù xuống nước thành công, trong tình huống không có bất kỳ biện pháp an toàn nào, sau khi xuống nước rất dễ bị mất phương hướng, hoặc bị sinh vật dưới đáy biển tấn công.

Tần Vũ cũng không dám mặc đồ lặn mà xuống nước một cách liều lĩnh.

Biết được chuyện này, Bàn Tử lòng lại lạnh đi, tức giận quát: "Sao không nói hết một lượt cho tôi hả?

Cứ úp úp mở mở, người ta sắp bị hành chết rồi!" "Bàn Tử đừng nói nữa, bây giờ an nguy của Tần gia mới là quan trọng nhất." Lão Hồ kéo Bàn Tử lại, an ủi: "Tần gia là người dẫn đầu chúng ta, không thể chết được." Rồng không đầu thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Không quản nữa, chúng ta tháo đối trọng trước, tiến hành theo kế hoạch giảm áp mà Tần Vũ đã vạch ra." Dương Tuyết Lỵ đột nhiên đứng dậy, quay đầu bắt đầu sắp xếp cho Cổ Sai và Đa Linh.

Mọi người kéo đối trọng lên, sau khi trọng lượng giảm đi, khoang đồng của Tần Vũ và những người khác có thể từ từ nổi lên mặt nước.

Mấy phút sau, hai chiếc chuông lặn lần lượt nổi lên.

Dương Tuyết Lỵ nhanh chân chạy ra boong tàu, giúp kéo chuông lặn lên.

Chỉ thấy vỏ đồng của một trong hai chiếc chuông lặn bị móp một mảng lớn.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi hít một hơi khí lạnh, nói: "Xem ra Tần gia thật sự gặp nguy hiểm rồi." Mọi người đều hiểu, chắc chắn đã gặp nguy hiểm.

Nhìn mức độ móp, có lẽ là một loại sinh vật biển khổng lồ nào đó.

Mọi người không dám nói gì, đều vội vàng mở chuông lặn.

Mở cửa chuông lặn ra, "phụt" một tiếng, vô số nước biển từ bên trong ùa ra.

Mọi người kinh ngạc, khi hoàn hồn lại thì trên boong tàu đã toàn là nước biển, lượng nước gần như sắp ngập đến mắt cá chân mọi người.

Bàn Tử giật mình, kinh hãi nói: "Mẹ kiếp dọa tôi giật cả mình, sao trong chuông lặn lại có nhiều nước thế!" Lão Hồ sững sờ, lập tức phản ứng lại, hét lớn: "Không hay rồi!

Chuông lặn bị vào nước, người ở trong đó." Mọi người cũng lập tức hiểu ra.

Chuông lặn bị vào nước, vậy thì người ở trong chẳng phải bị ngạt chết rồi sao!

Nhưng khi mọi người mở cửa khoang ra xem, bên trong lại trống không, không có ai cả.

Bàn Tử nhìn khoang đồng trống rỗng, ngây người mấy giây, quay đầu hỏi Lão Hồ: "Lão Hồ, Tần gia không phải bị cá lớn ăn mất rồi chứ?

Ngay cả thi thể cũng không có?" Lão Hồ nhíu mày, đẩy Bàn Tử ra, quát giận: "Cậu không biết nói điều gì tốt đẹp à?" Bàn Tử che miệng

lại, lại nghe Dương Tuyết Lỵ bên cạnh nói với vẻ nghiêm trọng: "Không thể nào, không thể nào bị cá lớn ăn được." Tiếng nói vừa dứt, Cổ Sai ở cách đó không xa lại gọi mọi người qua.

Mọi người đến trước chiếc chuông lặn còn lại, thấy cửa khoang đã được mở, bên trong cũng trống không, không thấy ai.

Mọi người rơi vào hoảng loạn, bàn tán không ngớt.

Bàn Tử khăng khăng rằng Tần Vũ đã bị cá ăn, nhưng lại bị Dương Tuyết Lỵ phản bác.

Chương 295

"Không thể nào bị cá lớn ăn được!" Gương mặt Dương Tuyết Lỵ đỏ bừng, gần như gào thét nói với mọi người.

Bàn Tử lại không cho là vậy, nói: "Không thể nào?

Nếu không bị cá ăn, vậy Tần gia đi đâu rồi?" "Nếu bị cá ăn, vậy chuông lặn sao lại còn nguyên vẹn?" Ngoài vết móp lớn trên chiếc chuông lặn đầu tiên, các bộ phận khác đều còn nguyên vẹn.

Nếu thật sự bị cá nuốt sống, thì chuông lặn cũng không thể được bảo toàn tốt như vậy.

Tần Vũ và Nguyễn Hắc cũng không phải kẻ ngốc, càng không thể tự dưng chạy ra khỏi khoang đồng để làm mồi cho con cá lớn đó.

Cho nên dù nhìn thế nào, hai người họ cũng không giống như đã bị cá ăn.

Mọi người nghe vậy cũng càng tin lời của Dương Tuyết Lỵ hơn.

Nhưng nói đi nói lại, nếu Tần Vũ không bị cá ăn, vậy tại sao lại biến mất không dấu vết?

Đúng lúc này, mắt cá chân Bàn Tử bị siết chặt, Bàn Tử giật mình, cảm giác như có thứ gì đó đang nắm lấy cổ chân mình.

Cảm giác đó lạnh như băng, hàn khí thấm vào xương, khiến trái tim vốn đang treo lơ lửng của Bàn Tử lại ngay lập tức nhảy lên đến cổ họng.

Hắn hét lớn một tiếng, cúi đầu nhìn xuống.

Một bàn tay người!

Bàn Tử lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, ngã phịch xuống boong

tàu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng chú ý đến bàn tay đó.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, mặt biển đột nhiên "bùm" một tiếng, một cái đầu người từ dưới chui lên.

Mọi người nhìn kỹ, đó không phải là Tần Vũ sao?

Tiếp theo lại một tiếng nữa, là Nguyễn Hắc trồi lên.

Hai người ngoi đầu lên từ mặt biển, nhìn một lượt đám người đang mặt mày kinh hãi.

"Tần gia!" Lão Hồ hô một tiếng, kéo mọi người trở về thực tại.

Dương Tuyết Lỵ xúc động đến đỏ cả vành mắt, suýt nữa thì khóc.

Cô vội vàng cùng mọi người kéo Tần Vũ và Nguyễn Hắc đang ở dưới nước lên.

Hai người vừa lên, Dương Tuyết Lỵ và những người khác hỏi không ngớt, Tần Vũ liền kể lại tình hình dưới nước.

Hóa ra không lâu trước đó, sau khi Tần Vũ phát hiện ống nói bị hỏng, liền dẫn Nguyễn Hắc rời khỏi khoang đồng.

Hai người bơi lội dưới nước một lúc, trong tình hình bình dưỡng khí còn đủ thì trở về mặt biển.

Kết quả vừa trở về, liền thấy hai chiếc chuông lặn đã được trục vớt lên boong tàu.

Tần Vũ ngồi trên boong tàu, nghỉ ngơi xong liền quan sát tình hình mặt biển.

Lúc này, thủy triều đã rút, mặt biển sóng yên gió lặng, xoáy san hô trông bình tĩnh lạ thường.

Bầu trời mây giăng kín, nhưng không có dấu hiệu của gió lớn và

sóng lớn sắp ập đến.

May mà trước đó đã dùng bảng thủy triều để dự đoán thời gian khí biển bùng phát, tránh được việc thuyền đi vào xoáy san hô, gặp phải hiện tượng rồng hút nước.

Hiện giờ tình hình vùng biển này rất ổn định, thủy triều thấp, chính là thời cơ tốt nhất để lặn.

Trong lúc Tần Vũ nghỉ ngơi, Dương Tuyết Lỵ ngồi bên cạnh anh, hỏi: "Anh thật sự không thấy di hài tàu đắm dưới đáy biển sao?" Tần Vũ gật đầu, "Không có, nơi duy nhất có thể xuất hiện di hài tàu đắm là trong vực sâu của rặng san hô đó." Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, lúc đang nhìn quanh bốn phía, đột nhiên thấy ở hướng đuôi thuyền, trên mặt biển bỗng lộ ra một hòn đảo đen kịt.

Trên mặt biển xanh biếc, hòn đảo đen đó vô cùng bắt mắt, nên Dương Tuyết Lỵ liếc mắt đã thấy ngay.

Trước đó vì thủy triều lên, hòn đảo bị nước triều che lấp, bây giờ đang là lúc thủy triều xuống, nên mới hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ là tại sao lúc nãy Tần Vũ xuống nước lại không phát hiện ra?

Tần Vũ không khỏi có chút tò mò, hòn đảo đen này rốt cuộc xuất hiện từ lúc nào?

Nói rồi, Tần Vũ vội cầm ống nhòm, quan sát kỹ về phía hòn đảo đen.

Lúc này, Nguyễn Hắc đi tới, nói: "Thủ lĩnh Tần, trước đây khi tôi ra khơi, nghe nói trong biển sẽ đột nhiên xuất hiện các hòn đảo, những hòn đảo đó thực ra đều là lưng của cá lớn và mai của rùa khổng lồ." Dương Tuyết Lỵ sững sờ, nghe Nguyễn Hắc giải thích tiếp: "Từng có người không biết chuyện đã dừng thuyền cập bờ, khiến con cá khổng lồ đó lặn xuống nước, cuối cùng kéo cả thuyền và toàn bộ người trên

thuyền xuống đáy biển!

Cho nên đây là thứ rất nguy hiểm, tuyệt đối đừng lên đó!" "Quái vật khổng lồ?

Tôi thấy hòn đảo này không giống." Tần Vũ đứng dậy, gọi Bàn Tử và Lão Hồ.

Nguyễn Hắc thấy vậy, lập tức vội nói: "Tuyệt đối không được!

Đó là thứ không may mắn!

Chương 296

Sẽ kéo tất cả chúng ta xuống đáy biển đó!" Tần Vũ không để ý đến Nguyễn Hắc, tự mình bảo hai người lắp đặt pháo Chấn Hải.

Pháo Chấn Hải uy lực mạnh, chuyên dùng để tấn công cá lớn trong biển.

Lúc này dùng để thăm dò thứ gọi là quái vật khổng lồ cũng đủ rồi.

Theo lệnh của Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử bắn đạn pháo.

"Bùm!

Bùm!" Hai quả pháo hạng nặng bắn trúng hòn đảo đen đó.

Một trận khói thuốc súng lan tỏa trên biển, nhưng nhanh chóng tan đi.

Sau khi khói tan, chỉ thấy hòn đảo đen vẫn đứng yên tại chỗ.

Mọi người hơi sững sờ, sắc mặt Nguyễn Hắc lập tức tái mét.

Tần Vũ cười nói: "Quái vật khổng lồ à?

Quái vật khổng lồ ăn hai phát đạn pháo của tôi, cũng nên động đậy một chút chứ?" "..." Nguyễn Hắc cảm thấy có chút mất mặt, đành phải lúng túng rời đi, tránh khỏi tầm mắt của mọi người.

Tần Vũ tiếp tục nói: "Sự thật chứng minh đây không phải là loại quái vật biển nổi trên mặt nước, mà là một hòn đảo ma được tạo ra do tác động của thủy triều." "Đảo ma?" Mọi người hít một hơi khí lạnh, vừa nghe hai chữ "ma quỷ" lại nghĩ đến con tàu ma gặp lần trước.

Tần Vũ giải thích: "Sở dĩ gọi là đảo ma, vì khi thủy triều dâng cao, hòn đảo màu đen này sẽ chìm xuống dưới nước, sau khi thủy triều rút lại có một phần lộ ra trên mặt biển, lúc ẩn lúc hiện, giống như ma

quỷ.” Mọi người gật đầu, Bàn Tử cười nói: “Bảo sao lúc trước tôi không thấy, vẫn là Tần gia của chúng ta kiến thức uyên bác, cái gì cũng biết!” Dương Tuyết Lỵ nói: “Trước đây khi ở làng Miếu San Hô, tôi cũng từng nghe lời đồn về đảo ma, lúc đó một ngư dân nói với tôi, gọi là Hắc Kình.” Mọi người lại bị Dương Tuyết Lỵ thu hút ánh mắt.

Dương Tuyết Lỵ nói: “Tuy lời đồn về đảo ma không ít, nhưng người thực sự nhìn thấy không có mấy ai, tôi cảm thấy chúng ta có thể dùng hòn đảo này làm vật tham chiếu, như vậy công việc trục vớt của chúng ta cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều.” Giữa đại dương mênh mông, nhìn ra xa chỉ toàn là nước biển.

Nếu có một vật thể để làm tham chiếu, thì có thể dễ dàng phân biệt phương hướng.

Tần Vũ gật đầu, tỏ ý đề nghị này của Dương Tuyết Lỵ không tồi.

“Tiếp theo chúng ta sẽ tiến vào vòng xoáy bên trong của Xoáy San Hô, nơi hội tụ các loại hiện tượng thần bí, những thứ như đảo ma không có gì lạ, cho nên mọi người tuyệt đối đừng sợ hãi, đừng vì thấy những thứ chưa từng thấy mà đổ cho ma quỷ thần thánh.” Mọi người gật đầu.

“Tần gia nói đúng, vậy bây giờ chúng ta làm gì?” “Trước tiên để Nguyễn Hắc lái thuyền đến đảo ma đi, chúng ta lên đó xem thử!” Tần Vũ gọi Nguyễn Hắc, nhưng lúc này, Dương Tuyết Lỵ lại nắm lấy cánh tay anh.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, sắc mặt hơi nghiêm trọng nói: “Hay là tạm thời đừng lên đó, tôi luôn cảm thấy hòn đảo đen này không bình thường, tôi có một dự cảm không lành, trên đó chắc chắn không phải là nơi tốt lành, chúng ta không nên tiếp cận thì hơn.” Trực giác của Dương Tuyết Lỵ trước nay luôn chuẩn, giống như trước khi xuống biển, cô đã dự cảm Tần Vũ và Nguyễn Hắc sẽ gặp nguy hiểm, kết

quả quả nhiên gặp phải cá lớn.

Cô muốn Tần Vũ từ bỏ ý định lên đảo, cảm thấy chuyến ra khơi này vốn đã vô vàn khó khăn, đừng nên mạo hiểm thêm những rủi ro không đáng có.

Thấy Tần Vũ mãi không nói gì, Dương Tuyết Lỵ tiếp tục khuyên: "Anh không phát hiện bây giờ thủy triều thấp, địa thế gần đảo ma khá cao, thuyền của chúng ta dù có cập bờ cũng khó mà tiếp cận được." Tần Vũ nghe cũng có lý, liền tạm thời gác lại chuyện này.

Lúc này, Bàn Tử vội vã chạy tới, hai mắt hơi sáng lên nói: "Tần gia, ngài xuống nước lâu như vậy, có phát hiện ra con tàu đắm đó không?

Có thấy bảo bối gì không?" Tần Vũ nhún vai, cười nói: "Dưới đáy biển ngay cả nửa tấm ván cũng không có." Bàn Tử nghe vậy, "A" một tiếng dài.

"Nhưng chúng ta không thể từ bỏ như vậy được, tôi phát hiện dưới đáy biển có mấy rãnh biển, giống như những thung lũng sâu dưới đáy biển, lúc tôi xuống đó thấy những con hàu, trai, san hô, cây sắt ở gần đó mọc cực kỳ to lớn, đúng là vật hiếm thấy trên đời!" Bàn Tử dừng lại, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, trong mắt lại một lần nữa ánh lên tia sáng.

"Tôi cho rằng do hải khí dưới đáy biển quá thịnh, cho nên khiến sinh vật gần đó hấp thụ hải khí, mới mọc to lớn như vậy." Bàn Tử nửa hiểu nửa không nói: "Hải khí?

Tần gia nói đến mắt biển đúng không?

Vậy con tàu đắm chắc là ở gần mắt biển rồi?" Tần Vũ gật đầu, nói: "Tôi có thể xác định, đó là điểm cuối của dư mạch Nam Long!" Nếu dưới đáy biển này thật sự có âm hỏa, thì chắc chắn nó phun ra từ

mấy khe sâu mà Tần Vũ phát hiện.

Theo lời kể của người sống sót duy nhất lúc đó, khi tàu đắm ông ta đã thấy mặt biển bốc cháy.

Vậy suy ra, nơi con tàu đắm chắc hẳn ở gần đó không xa.

"Lúc chúng ta xuống biển lần sau, nhất định phải để ý kỹ, không chừng sẽ phát hiện ra mảnh vỡ của con tàu đắm!" Mọi người nghe vậy, ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Lúc này, Đa Linh chạy ra boong tàu, gọi: "Thủ lĩnh Tần, ăn cơm thôi!" Tần Vũ gọi mọi người vào khoang thuyền ăn cơm, tiện thể bàn bạc lại kế hoạch xuống biển!

Mọi người ngồi vào bàn ăn, Bàn Tử chưa kịp ngồi xuống đã thấy suất ăn quen thuộc.

"Đa Linh, lại là mấy món này à?

Mấy ngày nay ăn đến nỗi tôi sắp ói rồi." Lão Hồ kéo Bàn Tử, ấn hắn ngồi xuống bàn ăn.

Đa Linh cười cười, nói: "Thực phẩm trên thuyền chúng ta có hạn, Bàn ca ca cố gắng ăn tạm đi." Cơm Đa Linh nấu phần lớn đều có vị chua ngọt, thêm vào đó dược liệu trên thuyền có hạn, mọi người ngày nào cũng ăn uống đơn điệu.

Bàn Tử ăn nhiều lần, cảm thấy về sau khó ăn như thuốc vậy.

Tần Vũ cũng vội vàng ăn vài miếng, rồi lấy ra một tấm bản đồ, đối chiếu với nó, miêu tả địa hình dưới đáy biển cho mọi người.

Địa hình đại khái của rừng san hô rậm rạp được Tần Vũ vẽ thành một bản đồ nhỏ đơn giản.

Mọi người nhìn vào bản đồ, phát hiện Xoáy San Hô thực chất là một quần đảo hình vành khăn elip.

Vòng ngoài của Xoáy San Hô là một dải đá ngầm, đó chính là vòng xoáy ngoài mà dân chài nói.

Địa hình bên trong vòng xoáy ngoài khá phức tạp, ở giữa cao, bốn phía thấp, có xu hướng cao dần lên, cho nên điểm chính giữa là điểm cao nhất của toàn bộ địa thế.

Chương 297

Tần Vũ chỉ vào vị trí điểm cao nhất trên bản đồ, nói: "Điểm cao nhất này, chắc là hòn đảo ma mà chúng ta thấy." "Khu vực này dưới đáy biển có một số rãnh biển, các rãnh biển này vừa hay thông ra biển khơi." Giữa vòng xoáy ngoài và đảo ma có một khu vực, địa thế nơi đó trũng xuống, hình như một cái bồn địa, dưới đáy biển mọc đầy những cây sắt san hô.

Những cây sắt san hô này tự nhiên hình thành một khu rừng dưới đáy biển.

Trong đó có những cây san hô lớn, cao tới hàng chục mét, cành lá rậm rạp, vươn cao ngất trời.

Nếu không tận mắt chứng kiến, căn bản khó mà tưởng tượng được cảnh tượng hùng vĩ của nó.

Tần Vũ chỉ có thể dùng một vài từ ngữ đơn giản để miêu tả cho mọi người nghe.

Khi nói đến cây sắt san hô, anh đột nhiên nhớ đến cái cây khiến anh ấn tượng sâu sắc nhất.

"Đúng rồi, trong đó có một cây lớn chất liệu như mã não, bán trong suốt." Nguyễn Hắc nghe vậy cũng vội vàng phụ họa: "Đúng đúng đúng!

Lúc đó tôi cũng thấy!

Nó vô cùng hùng vĩ!" "Cây lớn đó gần mắt biển nhất, có lẽ được hình thành do sự ngưng tụ của tinh hoa nhật nguyệt hải khí." Bàn Tử kích động nói: "Theo lời Tần gia, cây lớn đó chắc là một bảo bối!" Tần Vũ gật đầu nói: "Không sai, mục tiêu chính của chúng ta khi mò

ngọc trai lần này chính là cái cây già đó, độ sâu khoảng bảy tám mươi mét, cho nên không khó." Ở vùng nước sâu có một số con trai già, bên trong con nào cũng có ngọc, đều là những bảo vật hấp thụ tinh hoa khí trời, giá trị cũng rất cao.

Những vật do trời tạo ra như vậy, e rằng chỉ có trong Xoáy San Hô mới có.

Ngọc trai ở đây mỗi viên đều to bằng mắt rồng, nếu lần xuống nước này thuận lợi, ít nhất cũng có thể lấy được vài trăm viên.

Những viên ngọc trai này gộp lại, có thể nói là vô giá.

Nhưng dù những thứ khác có tốt đến đâu, Tần Vũ cảm thấy trước mặt cái cây lớn đó, đều phải xếp sau.

Hồi tưởng lại hình ảnh lúc đó, Tần Vũ thấy bên cạnh cái cây có một khe núi.

Căn cứ vào hồi ức của người sống sót duy nhất trên tàu Mary Celeste, con thuyền của ông ta bị bão cuốn vào vòng xoáy ngoài, cuối cùng chìm xuống đáy biển sáng như ban ngày.

Tần Vũ đoán, bên dưới đó chắc là nơi âm hỏa tụ tập, khe nứt dưới đáy biển đó, có thể là nguồn gốc của âm hỏa.

Nhưng vì khó dò xét độ sâu, nếu rãnh biển đó sâu hơn hai trăm mét, dù biết tàu Mary Celeste chìm trong đó, cũng đành bất lực.

Huống hồ trong rãnh biển, dòng chảy ngầm cuộn trào, một khi không may rơi vào đó, có lẽ rơi vào đâu cũng không biết.

Sau khi Tần Vũ nói rõ mọi chuyện, tâm trạng mọi người không khỏi căng thẳng.

Sau đó, Tần Vũ để Nguyễn Hắc nói về những điểm chính khi xuống biển mò ngọc trai.

Dù sao Nguyễn Hắc trước khi làm ngư dân cũng từng là dân mò ngọc trai.

Nguyễn Hắc trước đây từng hỗ trợ đội trục vớt, lặn xuống biển mò hải sâm, cũng được coi là thợ lặn bán chuyên nghiệp.

Để anh ta chỉ điểm kinh nghiệm, đối với những người lần đầu xuống biển là rất cần thiết.

Nguyễn Hắc nói: "Theo kinh nghiệm mò ngọc trai của tôi và hiểu biết về hải sâm, tôi cảm thấy trong khu rừng dưới đáy biển này, có rất nhiều cá dữ!" "Xuống nước mò ngọc trai là một việc vô cùng nguy hiểm, mọi người đều phải cẩn thận rồi lại cẩn thận." Theo hồi ức của Nguyễn Hắc, lúc Tần Vũ và con cá lớn vật lộn, anh ta đang nghỉ ngơi bên cạnh tảng đá ngầm, mơ hồ thấy trong vòng xoáy của rặng san hô, dường như có bóng của một con tàu lớn.

Nhưng vì lúc đó không dám chắc đó là tàu Mary Celeste, nên Nguyễn Hắc cũng không nói cho Tần Vũ.

Thêm vào đó Tần Vũ lúc đó đang chiến đấu với cá lớn, càng không có thời gian.

Xoáy San Hô có hai lớp đá ngầm vòng trong và vòng ngoài, bên trong quanh năm có cát biển lắng đọng, hình thành một lớp vỏ cứng bằng bùn cát.

Nếu có tàu đắm rơi xuống, sẽ bị lún vào trong đó, từ đó hình thành những khe nứt gần giống như rãnh biển.

Rãnh mà Nguyễn Hắc thấy dưới đáy biển, chính là dấu vết do con tàu đắm để lại.

Tần Vũ nghe tin này, có chút phấn khích nói: "Xem ra tàu Mary Celeste có lẽ thật sự ở trong rãnh biển của rặng san hô." Mọi người chuẩn bị lặn, theo kế hoạch Tần Vũ đã định, công việc lặn sẽ chia

thành từng nhóm hai người để tiện hỗ trợ lẫn nhau.

Tần Vũ chia mọi người thành bốn đội, trong đó Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ một đội.

Nguyễn Hắc cùng hai người đệ tử của mình tạo thành đội thứ hai, Bàn Tử và Lão Hồ đội thứ ba, những người còn lại tạo thành đội thứ tư.

Đội thứ nhất và đội thứ hai đồng thời xuống nước.

Đội thứ nhất phụ trách trinh sát và tìm kiếm con tàu đắm ở sâu trong rãnh biển, một khi tìm thấy mục tiêu lập tức hành động.

Đội thứ hai và đội thứ ba thì thay phiên nhau xuống dưới cây san hô để mò ngọc trai.

Đội thứ tư ở lại trên thuyền, hỗ trợ những người dưới biển.

Mọi người vui vẻ đồng ý, chỉ có Nguyễn Hắc vẻ mặt khó xử nói: "Thủ lĩnh Tần, rãnh biển sâu trong Xoáy San Hô không có đàn cá nào dám đến gần, tôi đoán có lẽ vì nơi sâu nhất thông với biển lớn, một số quái vật biển sâu sẽ coi nơi đó là hang ổ." Bàn Tử bị lời nói của anh ta dọa giật mình, hỏi: "Quái vật biển?

Thật hay giả?

Vậy chúng ta vào đó chẳng phải là đi nộp mạng sao?" "Không chỉ có quái vật biển lớn, dưới đáy biển lợi hại nhất thực ra là cua khổng lồ!" Mọi người sững sờ, nghe Nguyễn Hắc kích động nói: "Loài cua khổng lồ đó hung dữ lắm, giao long cũng không dám đến chọc vào, nếu mọi người muốn đi thì phải hết sức cẩn thận, theo tôi thì, tôi thấy chúng ta đi mò ngọc trai thì tốt hơn." Tần Vũ nghe xong lại cười nói: "Nếu thật sự có con cua lợi hại như vậy, thì bán được bao nhiêu tiền một cân?" Sắc mặt Nguyễn Hắc xám lại, lúng túng gật đầu, không nói gì nữa.

Sau khi thương lượng xong, mọi người quyết định xuất phát ngay lập tức.

Theo kế hoạch đã định, Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ cùng thầy trò Nguyễn Hắc ba người xuống nước trước, sau đó mới đến Lão Hồ.

Chương 298

Năm người lần lượt xuống nước xong, nhanh chóng đến gần rặng san hô.

Ba người Nguyễn Hắc, vừa đến nơi, liền lập tức lặn xuống gốc cây lớn đó.

Gần gốc cây có rất nhiều con trai khổng lồ, những con trai này ở dưới đáy biển lâu năm, gần như đã hòa làm một với những tảng đá ngầm gần đó. 79.

Thầy trò Nguyễn Hắc lấy ra dao tách vỏ bằng đá sa, là loại dao mà dân mò ngọc trai vẫn dùng từ xưa, thừa lúc vỏ trai hơi hé mở thì đâm thuốc mê vào, làm cho con trai khổng lồ mất đi cảm giác.

Đợi con trai mất cảm giác, mới bắt đầu từ từ cạy vỏ, thò tay vào mò ngọc trai.

Gần rặng san hô có rất nhiều cá mập, để tránh làm rách thịt trai chảy máu, thu hút cá mập gần đó, thầy trò Nguyễn Hắc đều hết sức cẩn thận mò ngọc trai bên trong thịt trai.

Lúc này, Tần Vũ đã đến gốc cây sắt lớn.

Gốc cây cắm sâu vào lớp cát mịn mọc um tùm trong khu rừng dưới đáy biển, không biết nông sâu thế nào.

Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh chỉ xuống phía dưới, ý bảo Tần Vũ đó là rãnh biển mà lúc trước họ đã thấy trong chuông lặn.

Nguyễn Hắc trước đó nói, đã thấy bóng con tàu lớn ở đây.

Nếu tàu Mary Celeste thật sự ở trong khe nứt lớn này, chỉ dựa vào trang bị hiện tại của Tần Vũ, thì rất khó trục vớt được Thái Vương Chiếu Cốt Kính.

Dương Tuyết Lỵ cầm đèn chiếu dưới nước, cố gắng dò xét độ sâu trong khe nứt lớn.

Nhưng dưới đáy biển có quá nhiều tạp chất, ánh sáng căn bản không xuyên qua được bao xa, hoàn toàn không chiếu được rãnh biển sâu đến đâu.

Lúc này, Tần Vũ nghĩ ra một cách.

Tần Vũ lấy ra pháo sáng dưới nước, loại pháo sáng này có thể trong nháy mắt tỏa ra ánh sáng chói lòa.

Tần Vũ ném pháo sáng vào trong rãnh biển, rơi vào không bao lâu, một vệt sáng trắng chói lòa liền chiếu sáng rực cả xung quanh.

Ánh sáng trắng chỉ lóe lên một cái, Tần Vũ vội mở to mắt, liền thấy trong thung lũng sâu đá tảng san sát, dường như là di tích của một công trình kiến trúc cổ đại nào đó.

Do trong biển sâu có nhiều dòng xoáy, dòng chảy ngầm hỗn loạn, pháo sáng nhanh chóng bị cuốn đi, không biết rơi vào đâu.

Đến đây, ánh sáng tắt ngấm, mọi thứ lại trở về như lúc ban đầu.

Trong khoảnh khắc ánh sáng trắng lóe lên, Tần Vũ và mọi người dường như đều thấy trong thung lũng có một bóng đen khổng lồ, có vẻ là bóng của con tàu đắm mà Nguyễn Hắc đã nói trước đó.

Nhưng do bóng đen đó ở quá xa, Tần Vũ cũng không dám chắc có phải không.

Việc vừa phát hiện ra di tích cổ thành cũng khiến Tần Vũ cảm thấy kinh ngạc.

Không khỏi khiến Tần Vũ liên tưởng đến vương quốc Quy Khư của giáo sư Trần.

Vương quốc thần bí đó, có lẽ thật sự tồn tại.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ sau khi có phát hiện, không vội vàng đi xuống, trước tiên đi tìm Lão Hồ và Bàn Tử hội hợp.

Lão Hồ và Bàn Tử đang mò ngọc trai dưới nước, khi biết Tần Vũ đã phát hiện ra di tích trong thung lũng sâu và bóng dáng giống như tàu đắm, đều vô cùng phấn khích.

Đặc biệt là Bàn Tử, cứ ra hiệu tay liên tục, ý bảo Tần Vũ và mọi người đi xuống.

Tần Vũ xem bình dưỡng khí còn lại khá nhiều, liền đồng ý với đề nghị này.

Bốn người hướng về rãnh biển, chuẩn bị tiến vào thung lũng sâu đen kịt đó.

Lặn xuống dọc theo vách đá, trên đường đi, Dương Tuyết Lỵ thỉnh thoảng dùng dao lặn cạo đi lớp trầm tích dày đặc trên vách đá.

Dưới lớp trầm tích màu xám trắng đó, là những tảng đá lồi lõm.

Thoạt nhìn, có chút giống bia cổ.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, liền gọi Tần Vũ và những người khác.

Tần Vũ đưa tay sờ vào những vết tích trên tấm bia cổ, trên đó chi chít không biết khắc cái gì.

Tuy không hiểu trên đó viết gì, nhưng ít nhất cũng chứng minh được nơi này quả thực có di tích của công trình kiến trúc cổ đại.

Mấy người Tần Vũ càng lúc càng phấn khích, đang chuẩn bị tiếp tục lặn xuống, thì vách đá đột nhiên truyền đến một trận rung động dữ dội!

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, động đất dưới đáy biển sao?

Nếu thật sự là động đất dưới đáy biển, vậy bây giờ ở lại trong rãnh biển, có khả năng sẽ bị đè chết.

Tần Vũ nghĩ vậy, vội vàng thông báo cho mọi người quay trở lại đường cũ.

Ai ngờ lúc này, Dương Tuyết Lỵ lại giơ tay lên, làm một động tác cẩn thận với Tần Vũ.

Chương 299

Tần Vũ sững sờ, liền đột nhiên phát hiện dòng chảy ngầm hướng xuống đột nhiên tăng mạnh.

Tần Vũ giơ đèn chiếu lên, phát hiện rãnh biển không phải hình thành tự nhiên, mà được tạo thành bởi hai hàng cột đá thô kệch.

Rõ ràng nơi đây từng là một công trình thành cổ.

Do một số thảm họa tự nhiên nào đó, khiến thành cổ chìm xuống đáy biển.

Các công trình ở đây đều bị cát biển và bùn đất bao phủ, năm tháng dài lâu, hình thành một lớp vỏ cứng.

Rãnh biển mà Tần Vũ lặn vào, nằm giữa rừng san hô và đảo ma.

Lần đầu tiên dùng chuông lặn trinh sát, Tần Vũ từng phát hiện trên đáy biển khu vực này có rất nhiều rãnh đen.

Bây giờ xem ra, đó đều là di tích của thành cổ Quy Khư.

Trong lúc Tần Vũ đang có chút thất thần, Bàn Tử bên cạnh đột nhiên giật nảy mình.

Tần Vũ nhìn bộ dạng của hắn, toàn thân như bị điện giật, một chuỗi dài bọt khí từ trong mũ lặn không ngừng trào ra.

Lão Hồ bị Bàn Tử dọa cho giật mình, vội vàng nắm lấy cánh tay Bàn Tử.

Ai ngờ Bàn Tử như bị trúng tà, đẩy Lão Hồ ra.

Lão Hồ loạng choạng một cái, suýt nữa rơi vào sâu trong rãnh biển, may mà được Tần Vũ kéo lại.

Nhìn lại Bàn Tử, vẫn toàn thân run rẩy không ngừng, Tần Vũ thấy

vậy, cảm thấy giống như bị sứa biển chích phải.

Nhưng sự việc nhanh chóng trở nên không ổn, Bàn Tử định đưa tay tháo mũ bảo hiểm!

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng đưa tay ấn tay hắn lại, rồi một chân thúc vào lưng hắn, dùng đầu gối đè chặt tay Bàn Tử.

Nhìn gần, hóa ra không biết từ đâu xuất hiện một con mực.

Xúc tu của con mực đó đang bám chặt vào kính mắt trên mũ lặn của Bàn Tử.

Khi Tần Vũ nhìn đối diện, thấy nó đang trợn trừng hai con mắt đen kịt, ngọ nguậy trên mặt Bàn Tử.

Bàn Tử vì tầm nhìn bị che khuất, nên không biết đó là một con mực, cứ ngỡ bị quái vật biển nuốt chửng.

Cũng may lúc đó, hắn bị dọa đến luống cuống tay chân, thậm chí còn định tháo cả mũ bảo hiểm.

Tần Vũ vỗ vỗ vào mũ bảo hiểm của Bàn Tử, mới khiến đối phương bình tĩnh lại.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bơi tới, từ hông rút ra một con dao lặn.

Dương Tuyết Lỵ từ phía sau, dùng dao lặn từng chút một nhẹ nhàng khều xúc tu của con mực ra, cố gắng tách nó khỏi mũ lặn của Bàn Tử.

Vì động tác của Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng, nên con mực cũng không cảm thấy bị uy hiếp, và cũng không bị dọa đến mức phun mực.

Nhưng khi xúc tu cuối cùng sắp được gỡ ra, Dương Tuyết Lỵ cảm thấy sau lưng có dòng chảy mạnh đang cuộn trào.

Tần Vũ cũng nhận ra, bèn quay đầu nhìn, lại là một dòng xoáy cực mạnh!

Trong vòng xoáy, có một bóng trắng đang vẫy vùng, khoảng cách rất gần!

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy áp lực, đột nhiên hai tay siết chặt, nắm chặt lấy con mực đó.

Con mực bị dọa lập tức phun mực, không ngừng giãy giụa bỏ chạy.

Mực mà con mực phun ra giống như một tấm màn đen, lập tức che phủ vùng biển gần Tần Vũ.

Sau khi phun xong mực, con mực đó cũng nhanh chóng chuồn đi, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tay Dương Tuyết Lỵ.

Do xung quanh tối đen như mực, ngay cả ánh đèn cũng chiếu không rõ, nên Dương Tuyết Lỵ cũng không biết con mực đã đi đâu.

Nhưng lúc này, trong bóng tối có một bóng trắng lướt qua.

Tần Vũ sững sờ, đó không phải là thứ lúc nãy nhìn thấy sao?

Bốn người nhìn theo hướng bóng trắng lướt đi, chỉ thấy đó là con mực vừa bỏ chạy cách đó không xa.

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, xem ra con mực đã thu hút sinh vật màu trắng đó đi!

Mọi người giơ đèn chiếu, dưới ánh sáng của bốn ngọn đèn tụ lại, Tần Vũ cũng không nhìn rõ đó rốt cuộc là sinh vật gì.

Điều duy nhất mọi người biết, là thứ này rất lớn.

Một mảng trắng mờ mịt, lớn đến đáng sợ!

Tốc độ bơi của thứ đó tuy không nhanh, nhưng dòng nước nó tạo ra rất mạnh.

Chương 300

Mỗi khi nó bơi, đáy biển như nổi lên một cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy đó cuồn cuộn không dứt.

Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người, ra hiệu tay với mấy người Tần Vũ, hỏi có phải là rồng không?

Tần Vũ chưa kịp trả lời, đám mực đen khổng lồ mà con mực phun ra đã bị dòng nước cuốn đi rất nhanh.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ hơn một chút, hóa ra sinh vật khổng lồ màu trắng đó đã nuốt chửng con mực.

Tần Vũ sững sờ, thấy mảng trắng mờ mịt đó đang dần mở rộng.

Khoan đã, thứ đó đang bơi về phía họ!

Tần Vũ vội vàng ra hiệu, bảo mọi người mau chóng rời khỏi đây. 80.

Nhưng rãnh biển quá sâu, Tần gia cũng biết cả đám không thể thoát ra nhanh như vậy, chỉ có thể cứng đầu đối mặt.

Tần Vũ giơ súng bắn cá, đang định dùng mũi tên tẩm độc cực mạnh bắn chết nó, thì Dương Tuyết Lỵ bên cạnh lại kéo anh lại.

Dương Tuyết Lỵ bật đèn chiếu cường độ cao dưới nước.

Một chùm sáng cực mạnh chiếu thẳng tới, vừa vặn chiếu trúng con quái vật biển đang bơi tới.

Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy con quái vật biển đó có một cái đầu bò, thân mình lại dài như rắn mãng xà, trên người mọc đầy vảy.

Mọi người sững sờ, thấy con quái vật biển bị ánh sáng mạnh chiếu vào, đột nhiên quay ngoắt một cái, vòng qua chùm sáng của đèn

chiếu, rồi lướt nhanh qua trước mắt họ.

Phía sau con quái vật biển tạo ra một dòng nước mạnh, dòng nước khiến cơ thể bốn người lắc lư qua lại.

May mà trước đó mọi người đều đã bám chặt vào tấm bia đá trên vách đá.

Tần Vũ phát hiện con quái vật biển đó dường như sợ ánh sáng mạnh, sau khi bị đèn của Dương Tuyết Lỵ chiếu vào, liền chui đầu vào rãnh sâu của di tích thành cổ.

Nhưng chưa kịp mừng, mấy cây cột đá phía sau đã bắt đầu rung chuyển.

Cột đá rung lắc dữ dội, Tần Vũ đoán, có lẽ do bị sóng biển lúc nãy va đập liên tục, cộng thêm thời gian đã lâu, cột đá vốn không vững chắc, nên mới bị dòng chảy ngầm cuốn theo, bắt đầu rung lắc.

Mấy người Tần Vũ bơi về phía trước một đoạn, nhanh chóng đến vị trí tàu đắm, phía sau đó dường như có một gian điện đá.

Nhưng lúc này, các cột đá phía sau bắt đầu đổ sập.

Tần Vũ phán đoán được vị trí đá rơi, nhanh chóng dẫn mọi người vào trong con tàu đắm.

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn, những cây cột đá gãy lìa đổ sập xuống.

Lập tức, bùn cát dưới đáy biển bị khuấy động, hòa lẫn vào nước biển, tạo thành một màn sương mù.

Nơi mọi người trốn, vừa hay ở dưới sống thuyền của con tàu đắm.

Mọi người nhân cơ hội này nghỉ ngơi một lát.

Lão Hồ vừa ngồi xuống, liền lấy bảng viết dưới nước, vội vàng viết chữ.

Bảng viết dưới nước chuyên dùng cho các thợ lặn giao tiếp với nhau.

Tần Vũ nhìn chữ "long" mà Lão Hồ viết, liền biết ông cũng giống Bàn Tử, đều cho rằng con quái vật biển lớn vừa thấy là rồng.

Tần Vũ cảm thấy không đúng lắm, con quái vật biển trước mắt và hình tượng rồng trong ấn tượng có chút khác biệt.

Nhưng cũng không chắc, biết đâu thật sự là rồng thì sao?

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ xua tay, ý bảo Lão Hồ đừng lo lắng.

Nhưng sắc mặt của Lão Hồ và Bàn Tử trông đều rất khó coi.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, đành phải lấy bút, viết lên bảng ba chữ "đại hải xà".

Viết xong, cô lại chỉ vào đèn chiếu.

Tần Vũ mới mấy ngày trước trên thuyền, Dương Tuyết Lỵ từng kể với anh về một loại rắn biển sâu.

Người phương Tây gọi nó là hải xà, người phương Đông thì quen gọi là rồng, nhưng thực tế, cả hai đều là cùng một loại sinh vật biển.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn thấy, tâm trạng dần dần ổn định lại, cũng dần dần không còn sợ hãi như vậy nữa.

Tần Vũ giơ mũi tên cá trong tay lên, ra hiệu cho Lão Hồ, ý bảo đừng căng thẳng.

Tần Vũ chuẩn bị đợi sau khi nghỉ ngơi xong sẽ nổi lên mặt biển.

Chương 301

Nếu con quái vật biển lớn đó còn dám xuất hiện, anh sẽ bắn ra vài mũi tên độc.

Dương Tuyết Lỵ giơ đèn chiếu, nhìn quanh bốn phía.

Vị trí họ đang ở vừa hay nằm bên dưới một con tàu đắm.

Con tàu đắm chỉ còn lại một bộ khung tàn, Tần Vũ nhìn hình dáng bên ngoài của nó thấy có chút phong vị dị vực.

Cả con tàu bị một lượng lớn bùn cát bao phủ, không thể nhìn rõ toàn bộ.

Tần Vũ đoán rằng đây có thể là một con tàu buôn trên biển, gặp nạn rồi bị cuốn vào xoáy san hô và chìm xuống đây.

Xung quanh con tàu đắm là một vài phế tích của thành cổ.

Những phế tích này đã mất đi dáng vẻ ban đầu, thứ còn lại chỉ là vài bức tường đổ nát, những tấm bia cổ mục nát mà thôi.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Tần Vũ và mọi người bơi một vòng quanh con tàu đắm.

Sau khi kiểm tra kỹ lại một vòng, họ vẫn không phát hiện ra xác tàu hay bất cứ mảnh vỡ nào của con tàu Mary Celeste.

Điều này khiến mọi người có chút nản lòng.

Dương Tuyết Lỵ đi kiểm tra xung quanh, nhưng quy mô của di tích đáy biển này tuy lớn, những nơi có thể đi lại rất hạn chế.

Khắp nơi đều là những bức tường sụp đổ và những hàng cột đá, ngay cả thợ lặn chuyên nghiệp cũng khó mà đi qua thuận lợi.

Huống hồ những cột đá này đều không vững chắc, lúc nào cũng có

nguy cơ sụp đổ.

Giống như vừa rồi, chỉ vài vòng xoáy nước đã thổi sập cột đá, nếu đi vào trong mà vô tình chạm phải, cũng có khả năng gây sập đổ.

Tần Vũ và mấy người bơi đến trước những cột đá đó, phát hiện đây là nơi mà ngay cả đàn cá cũng không dám đến gần.

Ngay cả sinh vật dưới nước cũng biết nơi này nguy hiểm, đây thực sự là một vùng cấm địa chết chóc nặng nề.

Tần Vũ cầm đèn chiếu, rọi vào sâu trong phế tích.

Ở phía xa, dường như có vài vực sâu đen kịt.

Đúng lúc này, một bóng đen vụt vào trong đó, thân hình có vẻ giống con hải xà mà Tần Vũ đã gặp trước đó.

Hải xà lẩn vào trong, nhanh chóng biến mất không tăm tích.

Tần Vũ lại gần xem xét, nhưng phát hiện nơi đó nước đang xoáy tròn, dường như khó tiếp cận.

Trong lúc còn do dự, Dương Tuyết Lỵ kéo tay anh.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy Dương Tuyết Lỵ đang ra hiệu tay, ý bảo nơi này khá nguy hiểm, mau chóng lên trên trước.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng làm động tác tương tự, tỏ ý muốn rời đi.

Tần Vũ nhìn lượng oxy trong bình dưỡng khí, không còn lại bao nhiêu, cũng đến lúc phải đi rồi.

Thế là, Tần Vũ và mọi người quay về theo đường cũ.

Bốn người từ từ bơi qua khu rừng san hô, lúc sắp rời đi, một luồng sáng trắng từ xa loé lên.

Tần Vũ nhìn theo ánh đèn, thấy ở không xa, tại gốc cây san hô lớn bán trong suốt kia, thầy trò Nguyễn Hắc đang mò ngọc trai ra hiệu đèn

với họ.

Tần Vũ vừa nhìn đã biết đối phương cần chi viện ngay lập tức.

Thế là, Tần Vũ kéo Dương Tuyết Lỵ đang bơi phía trước lại, dùng tay ra hiệu về phía bụi san hô.

Dương Tuyết Lỵ dừng lại, quay đầu nhìn bụi san hô, thấy ánh đèn ở đó chớp nháy liền biết có chuyện.

Bốn người quay trở lại bụi san hô, nhìn thấy dưới gốc cây san hô, Nguyễn Hắc và Đa Linh đang hợp sức nạy một con trai khổng lồ.

Con trai khổng lồ đó ẩn mình dưới một rạn san hô.

Vỏ trai đóng chặt, hai thầy trò Nguyễn Hắc cũng không thể nạy ra được chút nào.

Tần Vũ bơi đến xem, phát hiện con trai khổng lồ này có kích thước kinh người, ít nhất cũng đã sinh trưởng mấy ngàn năm.

Vỏ ngoài của con trai trắng muốt không tì vết, phần đáy gần như đã mọc liền thành một khối với đá.

Lúc này, Nguyễn Hắc ấn chặt con trai khổng lồ, miệng trai khẽ hé ra một khe nhỏ, từ trong khe tuôn ra một chuỗi bọt khí dài.

Thấy vậy, Đa Linh định dùng ngón tay nạy ra, nhưng con trai khổng lồ lại "cạch" một tiếng, đóng chặt miệng lại.

Bàn Tử tiến lên giúp sức, nhưng cũng không mở được miệng con trai ngàn năm.

Tần Vũ thấy mọi người và lượng oxy trong bình dưỡng khí đều không còn nhiều, bèn ra hiệu tay ý bảo lên trên trước.

Chương 302

Nhưng Nguyễn Hắc không muốn rời đi, không muốn bỏ lỡ con trai ngàn năm này.

Bàn Tử cũng vậy, hai mắt nhìn con trai khổng lồ rực lửa, cũng không muốn bỏ nó lại đây.

Tuy con trai khổng lồ ở lại đây cũng sẽ không tự dưng biến mất, nhưng hai người đều nóng lòng muốn mang nó đi.

Tần Vũ thấy vậy, ra hiệu lên trên trước, lấy một số công cụ rồi xuống lại.

Nguyễn Hắc và Bàn Tử nhìn nhau, lúc này mới đồng ý quay về một chuyến.

Sau khi quay về, Tần Vũ tìm đục và xà beng, chuẩn bị xuống trước để tách con trai khổng lồ ra khỏi khối đá, sau đó dùng dây cáp thép buộc chặt, lợi dụng cần cẩu trên thuyền để móc, đưa con trai ngàn năm lên khỏi mặt nước.

Cứ thế tiến hành từng bước theo kế hoạch, Tần Vũ nhanh chóng vớt được con trai khổng lồ lên bờ.

Bàn Tử đứng dưới con trai khổng lồ đang treo lơ lửng, cười nói: "Lão Hồ!

Đây là cái quái gì vậy?

To kinh khủng!" Lúc này trời âm u, mây đen che khuất mặt trời.

Trên mặt biển dập dềnh những con sóng không lớn, vài cơn gió biển thổi qua.

Tần Vũ lo lắng ban đêm sẽ có sóng to gió lớn, nên vội vàng đặt

con trai khổng lồ lên boong tàu.

"Chúng ta làm việc nhanh lên, tôi lo đêm nay sẽ có sóng gió." Bàn Tử nghe vậy, có chút căng thẳng nói: "Sóng gió?" Nguyễn Hắc bên cạnh cười nói: "Tần đội trưởng lo xa rồi, tôi thấy tình hình biển bây giờ yên tĩnh, thủy triều thấp, dưới đáy biển có rất nhiều ốc già, đây là cơ hội ngàn năm có một!" Tần Vũ hiểu ý của Nguyễn Hắc, là muốn nhân cơ hội này tiếp tục xuống biển mò ngọc trai.

Nhưng Tần Vũ nhìn sắc trời một cái rồi nói: "Tôi thấy thời tiết này có khả năng sẽ mưa, tuy không có dấu hiệu có gió, nhưng sóng ngầm chắc chắn không nhỏ." Nguyễn Hắc gật đầu nói: "Cho nên chỉ cần không có sóng biển gây trở ngại, dù trên biển có mưa lớn thế nào cũng không ảnh hưởng đến việc lặn của chúng ta." Gia đình Nguyễn Hắc khó khăn, muốn nhân chuyến đi biển này kiếm thêm một mẻ lớn, Tần Vũ biết vậy nên cũng không ngăn cản, mặc cho ông ta làm.

Dương Tuyết Lỵ thấy Nguyễn Hắc chuẩn bị xuống biển lần nữa, không khỏi nói với Tần Vũ: "Khu vực biển xoáy san hô này, bốn mùa đều có bão tố, trừ những đêm trăng tròn nguyệt thực trời sẽ quang đãng ra, những lúc khác mây đều dày đặc." Tần Vũ hơi nhướng mày, nghe cô nói tiếp: "Những trận sấm sét chớp giật bất chợt thường xuyên xuất hiện, nên máy bay khó bay qua, sóng điện từ tần số thấp dưới đáy biển lại gây nhiễu các thiết bị điện tử trên tàu, khiến la bàn mất phương hướng, lệch khỏi hải trình." Tần Vũ gật đầu nói: "Đúng, đây cũng là nguyên nhân xảy ra nhiều tai nạn." "Hy vọng chúng ta trên đường đi đều có thể bình an." Sau khi ba thầy trò Nguyễn Hắc xuống biển, Tần Vũ và mấy người đứng trước con trai khổng lồ.

Con trai này cực lớn, không tốn chút công sức thì thật sự không mở ra được.

Cả đám đứng trước con trai khổng lồ, nhìn chằm chằm một lúc

lâu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ phá vỡ sự im lặng: "Đây hẳn là trai ăn thịt người." Cả bọn ngẩn ra, "Trai ăn thịt người?" Tần Vũ giải thích: "Trai ăn thịt người thực ra không ăn thịt người, chỉ vì hai mảnh vỏ của nó có dạng răng cưa, một khi đã kẹp phải người thì sẽ đóng chặt lại không buông." "Ghê vậy, thế chúng ta làm sao mở được cái thứ này ra đây." Cả bọn tò mò quan sát con trai ăn thịt người khổng lồ này.

Dây cáp trên thân nó đã được Tần Vũ tháo ra, bây giờ họ chuẩn bị mở nó.

Lúc này, Bàn Tử lớn tiếng hét: "Để tôi, dùng xà beng nạy thẳng ra là được!" Vừa dứt lời, một tiếng sấm rền vang lên ở cuối trời.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy mây đen đã che kín đỉnh đầu.

Giữa trời và biển, một màu âm u vô tận, tuy mới là buổi chiều, nhưng xung quanh đã tối đen như đêm.

Không đợi mọi người phản ứng, cơn mưa lớn ào ào trút xuống.

Tần Vũ và mọi người vội vàng quay vào khoang thuyền.

Dương Tuyết Lỵ đứng ở cửa khoang, nhìn ra mặt biển mênh mông xa xăm, không khỏi lo lắng.

Tần Vũ thấy cô không vào, liền đưa tay vỗ vai cô, an ủi: "Không sao đâu, chỉ có mưa chứ không có sóng gió, không ảnh hưởng nhiều đến tình hình biển cả." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, mặt biển lúc này, so với trận bão lớn mấy hôm trước, quả thực yên tĩnh hơn nhiều.

"Chắc là do khí biển đã được giải tỏa hôm trước." Địa lý khí hậu của vùng biển xoáy san hô khó mà đoán định theo lẽ thường, lúc này mưa như trút nước, nhưng mặt biển lại gió yên sóng lặng.

Hai sự tương phản này tạo thành một sự đối lập mạnh mẽ, khiến

người ta không khỏi kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân vội vã của Bàn Tử.

"Tần gia!

Tần gia!" Bàn Tử gọi từ phía sau.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy Bàn Tử mặc áo mưa, tay cầm xà beng và các dụng cụ khác.

Xem ra, gã này định đội mưa đi xử lý con trai ăn thịt người kia.

"Tần gia, chúng ta mau đi xử lý con trai già đó đi!" Nói rồi, Bàn Tử lao vào trong mưa.

Do ánh sáng trong mưa rất yếu, Bàn Tử đành phải quay đèn chiếu trên nóc thuyền, rọi vào con trai khổng lồ.

Vỏ trai vốn trắng muốt không tì vết, sau khi bị ánh đèn trắng chiếu vào, lại càng ánh lên màu trắng tuyết.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ cũng mặc áo mưa, đi ra boong tàu.

Lúc này, con trai khổng lồ vẫn chưa chết hẳn, đang ngọ nguậy trong mưa.

Tần Vũ và mọi người đến trước con trai khổng lồ, thấy vỏ trai đóng chặt, không hé ra một kẽ hở nào.

Đối mặt với sinh vật sống mấy ngàn năm này, Bàn Tử cũng không biết phải ra tay thế nào.

Tần Vũ nhắc nhở: "Vỏ trai cũng rất quý giá, tuyệt đối đừng làm hỏng, nếu không sẽ không đáng tiền đâu." Bàn Tử nghe vậy, tay run lên, càng không biết phải làm sao.

Chương 303

Đúng lúc này, trên mặt biển vang lên một tiếng "ùm", một cái đầu người từ dưới biển trồi lên.

Mọi người cúi đầu nhìn, chính là Nguyễn Hắc vừa mới xuống nước. 81.

Lần này Nguyễn Hắc thu hoạch khá phong phú, sau khi leo lên boong tàu, thấy mọi người định phá vỏ trai cũng tò mò lại gần.

"Con trai khổng lồ này không tầm thường, tôi dám chắc bên trong nó nhất định có kẹp một con nhân ngư đáng giá cả gia tài!" Nguyễn Hắc nhìn kỹ con trai khổng lồ một vòng, cuối cùng đưa ra kết luận như vậy.

Bàn Tử cười nói: "Nhân ngư?

Bàn gia tôi đây chưa từng nghe nói có nhân ngư!" "Không có sao?" Lão Hồ kéo tay Bàn Tử, "Quên lần trước chúng ta ở mộ Hiến Vương rồi à." Được Lão Hồ nhắc nhở, mọi người đều nhớ lại ngọn đèn trường sinh đã thấy ở mộ Hiến Vương lần trước.

Đèn trường sinh được làm từ giao nhân vảy đen.

Bàn Tử bán tín bán nghi nói: "Giao nhân và nhân ngư là một à?" Tần Vũ giải thích: "Không giống nhau, giao nhân và nhân ngư là hai loài khác nhau." Mọi người hơi ngẩn ra, nghe Tần Vũ giải thích tiếp: "Giao nhân và nhân ngư, một ác một thiện, tập tính và ngoại hình cũng khác nhau." "Nhân ngư tính thiện, không thể phát ra tiếng, thịt có thể ăn.

Giao nhân tính ác, thường phát ra âm thanh quyến rũ trên mặt biển để dụ dỗ người khác, thịt độc không thể ăn, nhưng mỡ của nó có thể

dùng làm đèn trường sinh." Mọi người bừng tỉnh, Bàn Tử cười nói: "Hai cái tên này giống nhau quá, tôi cứ tưởng là một thứ." "Cũng dễ hiểu, dù sao đa số mọi người đều dễ nhầm lẫn hai loài này." Tần Vũ nhớ lại ngọn đèn trường sinh thấy ở mộ Hiến Vương lần trước, tuy giao nhân vảy đen đã hiếm thấy, nhưng cũng có người bắt được, chế thành đèn cầy.

Nhưng nhân ngư thì quá hiếm, gần như trăm năm khó gặp.

Có cổ tịch ghi chép, thịt nhân ngư vô cùng thơm ngon, lại có truyền thuyết ăn thịt nhân ngư có thể trường sinh bất tử.

Nhưng chưa ai thấy ai thực sự ăn, hoặc thực sự trường sinh bất tử, đó đều là truyền thuyết.

Lúc này, Nguyễn Hắc đột nhiên kinh ngạc, kêu lên: "Tần đội trưởng vừa nhắc, tôi mới nhớ ra." Mọi người hơi ngẩn ra, Tần Vũ hỏi: "Nhớ ra chuyện gì?" Nguyễn Hắc nói: "Còn nhớ mấy năm trước, có một đám người nước ngoài chạy thuyền ở Nam Dương." Nguyễn Hắc vừa nói vừa hồi tưởng.

Khoảng ba năm trước, một nhóm người nước ngoài ra biển mò ngọc trai, kết quả trên đường bắt sống được hai con nhân ngư.

Nghe nói nhân ngư đó từ rốn trở lên đều là hình người, không khác gì người bình thường.

Thân dưới thì mọc vảy, có một cái đuôi cá hình quạt, đuôi cá có thể quẫy nước.

Lúc đó, thủy thủ trên thuyền tiến lên xem, thấy trên người nhân ngư được bao bọc bởi một lớp chất nhầy.

Vừa đến gần, liền ngửi thấy một mùi tanh tưởi vô cùng.

Mùi đó người thường không thể chịu nổi, nên các thủy thủ cũng không dám lại gần xem xét, cuối cùng bắt chúng bỏ vào một cái vại

lớn chứa đầy nước, đứng ngoài vại mà quan sát.

Nghe nói con nhân ngư cũng không hề hoảng sợ, cứ bơi qua bơi lại trong vại gỗ.

Đám người nước ngoài đó lúc ấy không biết giá trị, vừa hay có một thương nhân đi nhờ thuyền bằng lòng mua chúng để phóng sinh, sau khi đòi một khoản tiền lớn, họ để cho thương nhân kia mang nhân ngư đi.

Sau đó, tin tức này truyền đến đảo San Hô.

Dân làng về sau mới biết được giá bán của nhân ngư trên thị trường chợ đen.

Cái giá đó đủ để vượt qua gấp đôi trọng lượng vàng trắng tương đương!

Sau đó đám người nước ngoài biết mình bị lừa, hối hận không kịp, liền chạy đi tìm tên gian thương khốn kiếp kia.

Từ đó, không còn tin tức gì về nhân ngư truyền ra nữa.

Nguyễn Hắc nói xong chuyện đó, lại ngăn Bàn Tử và mọi người đừng động thủ.

Ông ta giải thích: "Trai ăn thịt người là sinh linh mấy ngàn năm dưới đáy biển, trước khi giết phải bái ngư chủ!" "Bái ngư chủ." Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn, lại bị Nguyễn Hắc cắt ngang: "Đây là quy củ truyền đời của chúng tôi, không làm theo trình tự, không ai dám ra tay, nghe nói sẽ tổn hại dương thọ!

Bàn Tử tiểu ca tuyệt đối đừng manh động!" Lão Hồ lại cười nói: "Biết đâu trong con trai ăn thịt người không phải là nhân ngư thì sao?

Dưới biển có nhiều thứ trông giống người lắm." Bàn Tử cũng hùa theo: "Biết đâu con trai già thành tinh biến thành một cô gái cũng

không chừng, trước đây chẳng phải có vở kịch, lão ngư ông té nước trêu trai, kết quả sau khi hàng phục bắt được nó, từ bên trong lại nhảy ra một cô gái sao?" "Tôi thấy trong con trai ăn thịt người tám phần là không có nhân ngư, mà là trai tinh trốn trong đó!" Lão Hồ và Bàn Tử đều không cho là đúng, khiến Nguyễn Hắc lo sốt vó.

"Không được, vạn vạn không được a!" Dương Tuyết Lỵ hừ lạnh một tiếng, nói: "Tôi chưa từng nghe câu chuyện con trai khổng lồ thành tinh nào cả?" Lão Hồ giải thích: "Trước đây ở bên hồ Động Đình, tôi và Bàn Tử có nghe truyền thuyết về cô nương ốc đồng." Bàn Tử liên tục gật đầu, phụ họa: "Đúng vậy, có một gã ngốc nghèo rớt mồng tơi, nghèo đến nỗi thường xuyên không có gì ăn, ngày ngày phải đánh cá để nuôi bà mẹ già mù lòa." Sau đó, gã ngốc bắt được một con ốc đồng lớn ở bên hồ Động Đình, bèn mang về nhà, nuôi trong cái lu nước lớn.

Không ngờ mấy ngày sau, con ốc đồng đó thành tinh, biến thành một thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ. 82.

Thiếu nữ đó vừa cho gã ngốc lương thực, vừa cho tiền tiêu, không chỉ vậy còn bao hết mọi việc nhà, vừa dọn dẹp vệ sinh vừa chăm sóc mẹ của gã.

Nói đến đây, Bàn Tử cười nói: "Tôi thấy ốc tinh này chắc cũng giống trai tinh, nên không chừng lát nữa tôi vừa mở ra, sẽ có một cô nàng xinh đẹp nhảy ra đấy!" Tần Vũ không nhịn được phải xoa trán: "Đó chỉ là truyện dân gian, đừng có tin thật, làm gì có mỹ nữ nào nhảy ra." "Tần gia, ngài cũng trêu tôi, nếu thật sự có chuyện đó, chẳng phải tốt lắm sao?" "Được rồi, chúng ta mau mở con trai ngàn năm này ra là biết thôi?" Nói rồi, Tần Vũ tiến lên hai bước.

Tần Vũ đi đến trước con trai khổng lồ, tay cầm một thanh đao cong.

Lưỡi đao lướt qua lướt lại trên vỏ trai, phát ra những tiếng "xì xì", con trai khổng lồ khẽ run lên, dường như cảm nhận được sát khí của Tần Vũ.

Mọi người bị thu hút tiến lên, Bàn Tử có chút lo lắng nói: "Tần gia cẩn thận một chút, miệng của con trai khổng lồ này một khi đã ngậm lại là cắn chặt không buông đâu." Điểm đáng sợ nhất của trai ăn thịt người chính là ở đây, không biết bao nhiêu thợ mò trai và ngư dân đã bỏ mạng vì nó.

Ngay cả một lão ngư dạn dày kinh nghiệm như Nguyễn Hắc, người đã ra biển nửa đời người, cũng không khỏi kiêng dè.

Mọi người căng thẳng, khẽ nín thở, hai mắt nhìn chằm chằm vào vỏ trai khổng lồ, tâm trí hoàn toàn theo sát từng động tác của Tần Vũ.

Chương 304

Lúc này, Tần Vũ giơ đao lên!

Mưa lớn trút xuống, khiến lưỡi đao càng thêm lạnh lẽo sáng loáng.

Mọi người mặc áo mưa, đứng vây quanh trên boong tàu.

Tần Vũ vung đao xuống, cắm phập vào miệng con trai ăn thịt người.

Mọi người nín thở, thấy vỏ trai khẽ hé ra một kẽ hở.

Trong kẽ hở, dường như có một luồng kim quang bắn ra.

Ánh sáng đó làm mọi người hoa cả mắt, nhất thời thất thần.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ mắt lanh tay lẹ, nhân lúc con trai ăn thịt người mở miệng, liền đâm mũi tiêm thuốc mê cực mạnh vào trong!

Con trai ngàn năm cảm thấy một cơn đau nhói, toàn thân co rụt lại, vỏ trai cứng rắn va vào boong tàu, âm thanh phát ra làm mọi người giật mình tỉnh lại.

Nhưng trong nháy mắt, con trai già toàn thân tê liệt, không thể động đậy.

"Đưa tôi máy tách!" Tần Vũ hét lên, Bàn Tử vội vàng tìm máy tách, đưa vào tay anh.

Tần Vũ nhận lấy máy tách, liền nạy hai mảnh vỏ của con trai già ra.

Tức thì, một mùi tanh hôi âm u của biển cả xộc vào mũi!

Mọi người chỉ cảm thấy buồn nôn, mùi đó thật sự không phải người thường có thể chịu đựng được!

Tần Vũ khẽ nhíu mày, chịu đựng mùi tanh tưởi từ trong thân thể con trai già, mở toang vỏ trai ra.

Mưa như trút nước, nước mưa rơi vào bên trong trai. 83.

Bên trong con trai khổng lồ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, quả thực làm người ta chói mắt.

Độ sáng đó, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả con thuyền Hải Liễu.

Trên cả vùng biển âm u, con thuyền Hải Liễu phát ra ánh sáng chói lòa, tựa như một ngọn đèn pha.

Tần Vũ thấy độ sáng quá kinh người, liền vội vàng kéo áo mưa trên người xuống, phủ lên con trai khổng lồ.

Áo mưa che đi ánh sáng từ trong trai, nhưng cũng chỉ che được một chút.

Bàn Tử nóng lòng hỏi: "Thế nào rồi?

Bên trong rốt cuộc là yêu tinh ốc đồng hay là nhân ngư?" Tần Vũ lau nước mưa trên mặt, nhàn nhạt nói: "Là một con nhân ngư vảy vàng cánh ngọc." "Thật sự là nhân ngư à!" Mọi người vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lại nghe Tần Vũ nói: "Nhưng xem ra, con nhân ngư này đã chết trong con trai ăn thịt người nhiều năm rồi." "Chết rồi cũng đáng giá, đây chính là tổ tiên của nghề mò ngọc, nhân ngư mà bán đi, thì phải được…" Nguyễn Hắc còn chưa kích động xong, đã bị Tần Vũ cắt ngang: "Ông gọi chết rồi cũng đáng giá?

Tuy chúng ta đã có được báu vật hiếm có của biển cả, nhưng bây giờ nó đã chết, vậy thì vạn vạn lần không đáng giá." Nguyễn Hắc nghe vậy, lập tức bừng tỉnh, vội vàng tự tát mình hai cái.

Tần Vũ lười để ý đến Nguyễn Hắc đang cảm xúc dâng trào, tự mình chui đầu vào dưới lớp áo mưa đang che con trai khổng lồ.

Dương Tuyết Lỵ cũng vô cùng tò mò, muốn mở mang tầm mắt, xem cho kỹ tổ tiên của nghề mò ngọc.

Vừa thò đầu vào, mắt vừa mở ra, liền bị kinh ngạc trong chớp mắt.

Chỉ thấy trong lớp thịt trai đang khẽ run, có một con cá quái to bằng đứa trẻ.

Con cá quái đó tay người vảy đuôi, hẳn là nhân ngư không sai.

Nhưng đầu của con cá quái đó chỉ hao hao giống đầu người, so với đầu người thật thì có một số khác biệt.

Con nhân ngư có hai cái vây giống như tay người, có sống lưng trơn láng như ngọc.

Trên sống lưng ánh lên những dải màu lấp lánh, cùng với vảy cá ở phần đuôi sáng như vàng ròng giao hòa với nhau.

Ánh sáng đó quả thực chói mắt, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Nhưng điều kinh ngạc hơn nữa là, Tần Vũ phát hiện thân cá đã cứng lại, xem ra đã hóa đá nhiều năm rồi.

Miệng của cái đầu người đó hơi mở, trên lưỡi, ngậm một viên minh châu tròn trịa.

Châu khí bức người, còn chói lòa hơn cả vảy vàng cánh ngọc trên thân nhân ngư.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ nhìn đến hoa cả mắt, vội vàng rút đầu ra.

Dương Tuyết Lỵ xoa xoa đôi mắt đang lóa, vội vàng đậy lại áo mưa.

Lúc này, Bàn Tử lo lắng hỏi: "Dương đại tiểu thư, thế nào rồi?

Con nhân ngư bên trong ra sao rồi?" Nguyễn Hắc cũng hỏi: "Thi thể nhân ngư thế nào rồi?

Chương 305

Rốt cuộc đáng giá bao nhiêu?" Dương Tuyết Lỵ lấy lại bình tĩnh, nói: "Thứ này thực sự quá quý giá, quả là một kỳ trân do trời đất tạo ra dưới đáy biển!" Tần Vũ cũng gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, tôi đoán con nhân ngư chưa thành hình này ở dưới đáy biển, bị viên minh châu trong con trai ăn thịt người hấp dẫn, kết quả sau khi tiếp cận, đã bị con trai khổng lồ nuốt vào bụng, cuối cùng chết trong cơ thể nó." "Không phải là đi đoạt đan sao?" Nguyễn Hắc bừng tỉnh nói, "Ai, thật đáng tiếc, nhân ngư tuy bơi nhanh trong biển, nhưng lại không nhanh bằng tốc độ hai mảnh vỏ của trai ăn thịt người khép lại, uổng công bị con trai già cuốn lấy mà mất mạng." Trong lúc Nguyễn Hắc và Bàn Tử còn đang tiếc nuối, Dương Tuyết Lỵ lại nêu ra một vấn đề.

"Tại sao thi hài nhân ngư lại mãi không phân hủy, ngược lại còn hóa thành chất cứng như ngọc?" Tần Vũ giải thích: "Tôi đoán viên châu mà con trai khổng lồ ngậm trong miệng, chính là loại Nam châu hiếm có và quý giá nhất." Nam châu còn được gọi là Trú Nhan châu.

Cổ tịch ghi chép, người chết ngậm nó, thi thể có thể không mục nát, để lâu chỉ khô đi.

"Người giàu có khi chết hạ táng, thi thể trong quan tài đều phải ngậm vật phẩm, ngậm ngọc là hạng trung, ngậm tiền áp khẩu là hạng thấp, ngậm Trú Nhan châu trong miệng mới là lựa chọn thượng hạng nhất." Ngậm Trú Nhan châu là vật tùy táng hàng đầu trong các ngôi mộ cổ." Nghe xong lời giải thích của Tần Vũ, mọi người lại lập tức rơi vào trạng thái phấn khích.

Bàn Tử kích động nói: "Ối giời, một viên linh châu đáng giá cả gia tài!" Tần Vũ gật đầu, tiếp tục giải thích: "Nhân ngư đoạt đan nuốt

linh châu, táng thân trong trai, hình hài ngàn năm, con trai già không nỡ bỏ viên linh châu đó, kết quả đã hình thành nên cảnh tượng trai ngậm cá, cá ngậm châu này." "Loại nhân ngư Nam Hải vảy vàng cánh ngọc như thế này, ước chừng đã tuyệt tích mấy trăm năm rồi, tôi vừa rồi xem đuôi cá của con nhân ngư vẫn còn được bảo quản tốt, lại ngậm Trú Nhan châu." Tần Vũ sờ cằm, nói: "Tôi ước tính giá trị, có thể tăng thêm cả chục lần." "Thật không?

Mẹ ơi, phát tài rồi!" Mọi người vui mừng như điên, đặc biệt là Bàn Tử.

Bàn Tử kích động nhảy múa loạn xạ trong cơn mưa lớn, hét lên: "Còn tìm Tần Vương Chiếu Cốt Kính làm gì nữa, tìm Nam châu và nhân ngư là đủ rồi!" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, có chút không vui, quát: "Bàn Tử, đừng có đắc ý!

Đây cũng không phải một mình anh vớt lên!" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Chia tiền xong, Bàn gia đây về mua mười cái du thuyền cũng được." Dương Tuyết Lỵ lười tranh cãi với gã, liền vội vàng gọi người dùng tấm bạt thấm nước, bọc thi thể nhân ngư trong con trai ăn thịt người ra.

Mọi người đối xử với thi thể nhân ngư cẩn thận không thể cẩn thận hơn. 84.

Sau khi khiêng vào khoang dưới cẩn thận, mọi người đều cất giữ nó thỏa đáng.

Lúc Dương Tuyết Lỵ quay lại, thấy Nguyễn Hắc đã xẻ thịt con trai ăn thịt người, cạo hết thịt bên trong ra, để lại lớp vỏ bên ngoài mang về.

Vỏ trai khổng lồ cũng là bảo vật hiếm thấy, mang về bán đại cũng có thể kiếm được một khoản tiền không nhỏ.

Lúc này, hai đồ đệ của Nguyễn Hắc cũng mò ngọc trai trở về, thu hoạch của họ cũng không nhỏ.

Trước bữa tối, Tần Vũ bảo mọi người sắp xếp lại toàn bộ thành quả mò ngọc hôm nay.

Sau một hồi sắp xếp, hôm nay họ đã mò được tổng cộng bốn mươi lăm viên minh châu dưới đáy biển, mỗi viên đều là cực phẩm.

Lúc này trời sắp tối, cơn mưa lớn vẫn không ngớt.

Mọi người ăn tối xong, Tần Vũ liền sắp xếp Nguyễn Hắc đến buồng lái, giám sát động tĩnh trên mặt biển.

Những người còn lại thì ở trong khoang thuyền.

Hơn bảy giờ tối, thuyền Hải Liễu bắt đầu chao đảo.

Tần Vũ nhìn qua cửa sổ khoang thuyền, thấy trong màn đêm đen như mực, sóng gió cuồn cuộn, e là sắp có chuyện chẳng lành.

Đúng lúc này, thiếu niên Cổ Sai đột nhiên chạy vào khoang thuyền.

Cổ Sai hét lớn với đám người đang mệt mỏi rã rời: "Mau lên, có chuyện lớn rồi!

Có chuyện lớn rồi!" Bàn Tử vốn đang ngủ gật trên giường, đột nhiên bị một câu nói làm cho tỉnh giấc.

Có chút mất kiên nhẫn nói: "Chuyện lớn gì không lành?" Cổ Sai mặt sa sầm, gào khản cả giọng: "Âm hỏa thiêu biển rồi!" Mọi người kinh hãi, vội vàng chạy theo Cổ Sai ra khỏi khoang thuyền.

Lúc này, mưa không ngớt, mây đen che kín bầu trời trên biển.

Mọi người tụ tập ở mũi thuyền, mặc áo mưa.

Tần Vũ cầm ống nhòm, nhìn ra xa, thấy ở nơi không xa, nước biển vốn u ám đột nhiên sôi trào cuồn cuộn!

Dưới đáy biển khu vực đó, chiếu ra một vùng ánh sáng trắng rực!

Ánh sáng đó cực kỳ chói mắt, còn lợi hại hơn cả khi nhìn Nam châu ban ngày.

Lúc này, ánh lửa từ đáy biển chiếu ra, chia thành nhiều cột, từ dưới lao vút lên tận trời.

Tần Vũ nhìn nơi âm hỏa đang âm ỉ cháy, nước biển ở đó bị đốt đến sôi sùng sục, giống như nước sôi trong nồi.

Trong làn nước sôi đó, Tần Vũ thấy mấy xác chết nổi lềnh bềnh bị âm hỏa đốt cháy!

Các xác chết nổi trên mặt biển, xem ra đã chết từ lâu.

Nhưng vì khoảng cách quá xa, Tần Vũ cũng không nhìn rõ tình hình cụ thể.

Nhìn xuống dưới mặt biển, ánh lửa dao động, từng đám âm hỏa bùng cháy, như thể vô số vầng trăng sáng mọc lên từ đáy biển, chiếu rọi cả vùng biển vốn âm u trở nên sáng trưng.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc trên người dựng đứng.

Đây là cảnh tượng gì vậy?

Quả thực là ngày tận thế!

Trong lúc mọi người đang sợ hãi, Tần Vũ lại vui mừng kêu lên: "Đi!

Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất!" Dương Tuyết Lỵ hơi ngẩn ra, hỏi: "Thời cơ?" "Thời cơ tuyệt vời để tiến vào xoáy san hô!" Từ trước đó, Tần Vũ đã biết phải dựa vào quy luật thủy triều lên xuống để tiến vào xoáy san hô.

Chương 306

Dựa vào thủy triều, thời gian Tần Vũ chọn là trước và sau ngày rằm tháng Chạp âm lịch, cũng là ngày trăng sắp tròn.

Tần Vũ vẫn luôn chờ đợi thời điểm này, không ngờ lại trùng hợp đến vậy!

Càng không ngờ hơn, lúc thủy triều lên, cũng là lúc long hỏa bùng cháy.

Tần Vũ nhìn những quả cầu lửa từ đáy biển tuôn ra, trong nháy mắt đã nuốt chửng đàn cá gần đó.

Đàn cá giãy giụa không ngừng, liên tục lộn nhào nhảy lên khỏi mặt biển.

Lúc này, Bàn Tử có chút lo lắng nói: "Tần gia, ngọn lửa này sẽ không đốt cả chúng ta chứ.

Tôi không muốn bị thiêu sống đâu." Tần Vũ nhàn nhạt giải thích: "Long hỏa chỉ cháy trong nước biển, rời khỏi nước sẽ tắt." "Nói cách khác, những ngọn âm hỏa dưới đáy biển này tuy thế lửa kinh người, nhưng cũng chỉ đến rồi đi, trong nháy mắt là biến mất, không có gì đáng sợ." Bàn Tử nghe vậy, dần dần thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ một lát sau, lại hỏi: "Tần gia, những thứ này cũng giống như những trận long thượng thủy lần trước, là do những ngọn núi lửa dưới đáy biển gây ra sao?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Dị tượng này chỉ có ở phần cuối của Nam Long, là do một số khí biển Nam Long phiêu đãng ngưng tụ thành, không phải do núi lửa dưới đáy biển hay khí gas phun trào." Tần Vũ vừa nhìn thế lửa dưới đáy biển, liền biết những gì người sống sót duy nhất trên con tàu Mary Celeste năm đó nói đều là thật.

Cho nên, Tần Vương Chiếu Cốt Kính quả thực ở trên thuyền, và con thuyền đó cũng thực sự đã chìm xuống đáy biển.

Chỉ là con tàu đắm đó đến nay vẫn không biết đã chìm ở đâu.

Tần Vũ lại nhìn mấy lần ngọn long hỏa, nói: "Tôi thấy long hỏa phần lớn đều tập trung ở phía đông đảo U Linh, cho nên tôi đoán xác tàu Mary Celeste hẳn là ở dưới đáy biển phía đông đảo U Linh." Thuyền Hải Liễu, lúc này đang ở phía tây đảo U Linh.

Rừng san hô nơi Nam châu sinh trưởng đều tập trung ở phía tây, Tần Vũ đoán rằng, tình hình dưới đáy biển phía đông hẳn là còn phức tạp hơn một chút.

Đúng lúc này, ánh lửa âm ỉ trên mặt biển chỉ lóe lên rồi vụt tắt.

Giữa trời và biển mất đi ánh sáng, lập tức trở nên đen kịt vô cùng.

Khi hoàn hồn trở lại, mọi thứ lại trở về bình thường, mưa lớn vẫn không ngớt, mặt biển yên tĩnh, đêm đen như mực.

Lúc này, Tần Vũ hỏi Nguyễn Hắc: "Với kinh nghiệm đi biển nhiều năm của ông, tình hình biển đêm nay thế nào?" Nguyễn Hắc cũng là một lão ngư dạn dày kinh nghiệm, quả quyết nói: "Đừng thấy có âm hỏa thiêu biển, nhưng không có dấu hiệu có gió, tôi đoán trong vòng hai ngày tới, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sóng lớn nào, chúng ta ngồi thuyền ở đây an toàn." Bàn Tử có chút bán tín bán nghi nói: "Nguyễn lão đầu, ông nói thật không?

Không có, vạn nhất…" "Bàn Tử huynh đệ, tôi cũng đã ra biển nửa đời người, về phương diện tình hình biển cả, tôi sẽ không nói bừa đâu!" Dương Tuyết Lỵ nhìn mặt biển, gật đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy tối nay sẽ không có sóng to gió lớn, chú Nguyễn Hắc nói hẳn là không sai." Tần Vũ nói: "Tối nay chúng ta lái thuyền vòng quanh đảo U Linh, đến lúc đó sẽ tìm kiếm tung tích con tàu đắm ở phía đông xoáy

san hô.” Mọi người không có ý kiến gì, thế là lập tức lái thuyền Hải Liễu về phía đảo U Linh.

Thuyền Hải Liễu chậm rãi di chuyển trên biển, sau khi vòng qua một dải đá ngầm màu đen, liền từ bên cạnh vòng đến gần đảo U Linh.

Sau khi thuyền Hải Liễu cập bờ, Tần Vũ và mọi người đứng ở mũi thuyền, dưới ánh đèn chiếu trên thuyền, cẩn thận quan sát hòn đảo này.

Đảo U Linh giống như một cái bát úp ngược.

Phần thân núi đá đen hình nón lộ ra trên mặt biển, chiều cao của nó ước chừng cũng chỉ khoảng mười mấy mét.

Sườn núi thoai thoải, như lưng của một con cá kình khổng lồ trồi lên khỏi mặt nước.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, một cảm giác áp bức không tên bao trùm lấy tâm trí.

“Tôi đi chuẩn bị chuông lặn, lát nữa tôi sẽ xuống đáy biển xem sao.” “Vậy Tần gia phải cẩn thận một chút!” Tần Vũ đang định đi chuẩn bị chuông lặn, dưới chân đột nhiên chao đảo.

Dương Tuyết Lỵ và mọi người đứng ở mũi thuyền, vội giơ đèn pin lên, kiểm tra tình hình mặt biển.

Điều mọi người lo lắng nhất là thủy triều ở đây quá thấp, thuyền Hải Liễu sẽ va phải những tảng đá ngầm nhô lên dưới đáy biển.

Vạn nhất va phải đá ngầm, va ra một lỗ thủng, thì sẽ người ngã thuyền lật.

Tần Vũ cũng đi ra trước, vừa ra đã thấy trước mắt một luồng sáng lóe lên.

Cùng một giây, cơn mưa lớn trên trời đột nhiên tạnh.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, những đám mây tích tụ ban đầu bị khí biển long hỏa vừa bốc lên xua tan, mây tan sương tan.

Lúc này, một vầng trăng sáng vằng vặc hiện ra từ trong mây, treo trên đỉnh đầu mọi người.

Ánh trăng chiếu rọi cả một vùng biển sáng trưng.

Nhưng điều quan trọng nhất là, sau khi ánh trăng đột ngột xuất hiện, ở vùng nước phía sau thuyền Hải Liễu, vô số trai sò trong rừng san hô dưới đáy biển đã mở vỏ ra, nhả ra những viên minh châu.

Tần Vũ vừa nhìn đã biết chúng đang hấp thụ tinh hoa, các loài trai sò đang hấp thụ khí âm tinh của ánh trăng.

Trong một luồng sáng chói lòa, Tần Vũ thấy rất nhiều cá biển, thú biển nổi lên.

Chúng đều chỉ còn lại một bộ xác bị thiêu cháy, lúc này đang trôi nổi trên mặt biển.

Thân thuyền Hải Liễu vẫn đang chao đảo trái phải, không ổn định, mọi người có chút căng thẳng.

Bàn Tử càng hoảng hốt hơn: "Mẹ kiếp, tôi có cảm giác sắp có tai họa xảy ra rồi!" Vừa dứt lời, đã nghe Dương Tuyết Lỵ nói: "Đi mau!

Dòng hải lưu trên mặt biển này có dị thường!" Dương Tuyết Lỵ vừa nói xong, Tần Vũ thấy ở mặt biển phía đông xoáy san hô, đột nhiên xuất hiện vô số hố biển lớn nhỏ không đều.

Những hố biển đó đen kịt, ngay cả khi xung quanh ánh trăng vằng vặc, vô cùng sáng sủa, cũng không thể chiếu sáng được những hố biển đen ngòm đó.

Nhưng lúc này, thuyền Hải Liễu đang di chuyển giữa hai hố biển.

Chương 307

Vì phương hướng xoáy của hai hố biển khác nhau, nên thân thuyền liên tục bị hai luồng dòng chảy ngầm xô đẩy, cứ chần chừ không tiến lên được.

Lúc này, Nguyễn Hắc hét lớn: "Hải lậu!

Hải lậu rồi!" Những dòng nước biển này hình thành xoáy nước, liên tục đổ ngược xuống, nếu thuyền Hải Liễu bị cuốn vào trong, sẽ bị nuốt chửng, biến mất trong bóng tối vô tận.

Bàn Tử mặt tái mét, vội nắm lấy cánh tay Tần Vũ, hỏi: "Tần gia, hải lậu là gì?

Hải lậu có phải là cái mắt biển mà ngài nói trước đây không?

Cái vực sâu có thể nuốt chửng mọi thứ đó?" Tần Vũ nhìn Bàn Tử, biết đối phương đang vô cùng sợ hãi, giải thích: "Đừng lo, hố biển và mắt biển trong Nam Long tuy trông giống nhau, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau." Mắt biển trong truyền thuyết được gọi là một vực sâu của Quy Khư, một cái hố lớn giữa trời đất, tất cả nước trong thiên hạ cuối cùng đều sẽ chảy vào đó.

Nhưng Tần Vũ cũng khó mà biết được thật giả.

Nhưng hố biển thì khác, hố biển có thể lớn có thể nhỏ, có lúc xuất hiện cũng có lúc biến mất, tìm không thấy tung tích.

Cách phân biệt hố biển và mắt biển.

Mắt biển là một sự tồn tại cố định, hố biển thì không. 85.

Tần gia tiếp tục giải thích: "Hố biển là do khí biển bốc lên ngưng tụ sau khi biến mất, nước biển đổ vào để lấp đầy khoảng không mà hình thành, cũng có một số hố biển là do hoạt động của địa xác dưới

đáy biển tạo ra, thực ra là một hiện tượng tự nhiên." Bàn Tử nghe xong giải thích, mới từ từ thả lỏng, "Ối, không phải cái vực sâu đó à?" Tần Vũ gật đầu, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh vội nói: "Đừng giảng giải nguyên lý nữa, trên mặt biển gần đây đã xuất hiện rất nhiều hố biển rồi." Tần Vũ nhìn quanh, quả nhiên thấy trên mặt biển xuất hiện hết xoáy nước này đến xoáy nước khác.

Những hố biển này, nhìn thôi cũng đủ khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tần Vũ thấy những hố biển này mới chỉ là hình dạng ban đầu, chưa hình thành nên hải lậu khổng lồ, liền lập tức hét lên: "Mau quay đầu thuyền!

Chúng ta phải rút lui về phía sau!" Nguyễn Hắc hiểu ý, lập tức đi quay bánh lái.

Những hố biển này một khi đã hình thành hải lậu lớn, ngay cả tàu sân bay cũng sẽ bị cuốn vào, xé thành vô số mảnh vụn.

Nguyễn Hắc đẩy động cơ của thuyền Hải Liễu đến giới hạn, liều mạng quay đầu rút lui về phía tây.

Tần Vũ nhìn dòng hải lưu trên mặt biển xoay tròn, không ngừng tạo ra xoáy nước.

Lúc này, dưới đáy biển đột nhiên truyền ra âm thanh như tiếng gầm giận dữ.

Âm thanh đó chấn động đến điếc tai, khiến mọi người đều phải bịt tai lại.

Tần Vũ nghe thấy âm thanh đó, hét lên: "Đi mau!

Đây là điềm báo trước khi biển sụt lún!" Bàn Tử nghe vậy, không nhịn được hỏi: "Tần gia, biển sụt lún có lợi hại hơn trận bão lớn trước đây không?" "Đương nhiên rồi!

Tuy những hố biển này chưa thành hình, nhưng xem tình hình hiện tại, còn vượt xa uy lực của trận long thượng thủy mà tôi đã gặp trước đây!" Vừa dứt lời, thuyền Hải Liễu đã vào thời khắc quan trọng, chuyển hướng, kịp thời rút lui.

Sau khi thoát chết trong gang tấc, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tần Vũ lại nói: "Sắp có biển sụt lún rồi, tôi cũng không biết uy lực sẽ lớn đến đâu, nhưng chắc chắn lợi hại hơn những gì tôi đã gặp trước đây, cho nên để an toàn, chúng ta phải rút lui khỏi vùng biển xoáy san hô trước." Bàn Tử nghe vậy, "A" một tiếng, vội nói: "Chúng ta khó khăn lắm mới vào được, bây giờ lại phải quay về?" Lão Hồ đẩy Bàn Tử, nhíu mày nói: "Vậy cậu cứ ở lại đây đi!

Mất mạng thì đừng tìm bọn tôi." Bàn Tử căng thẳng nuốt nước bọt, nói: "Được rồi, nghe Tần gia." Tần Vũ đứng ở mũi thuyền, nhìn hòn đảo U Linh xa xa, dưới sự dâng lên của nước biển, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Tần Vũ nhìn một cái, nói với mọi người: "Bây giờ vừa hay triều lên, chúng ta có thể lợi dụng mực nước dâng cao, tạm thời thoát khỏi xoáy san hô trước, đợi thời cơ sẽ quay lại sau." Lúc này, Nguyễn Hắc đang điều khiển bánh lái trong khoang lái.

Thuyền Hải Liễu đang cấp tốc đi về hướng đông, dần dần rời xa con tàu ma.

Mọi người đứng trên boong tàu quan sát tình hình, đúng lúc này, Đa Linh vội vã chạy tới.

Đa Linh chỉ về phía mũi thuyền, hét lớn với Tần Vũ: "Có thứ gì đó!

Có thứ gì đó!" Do âm thanh của xoáy nước quá đinh tai nhức óc,

Tần Vũ cố gắng lắm cũng chỉ nghe được ba chữ "có thứ gì đó".

Gương mặt nhỏ nhắn của Đa Linh đỏ bừng, vẻ mặt lo lắng, dường như đã thấy thứ gì đó đáng sợ, đang gọi anh đi xem.

Tần Vũ thấy vậy, liền lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ của Đa Linh, đi theo chỉ dẫn của cô bé ra mũi thuyền.

Ở mũi thuyền, Tần Vũ nhìn theo hướng Đa Linh chỉ, thấy trong nước đột ngột trồi lên một vật thể màu trắng khổng lồ.

Tần Vũ hơi sững người, chưa kịp phản ứng thì thứ đó lại lặn xuống nước, trong nháy mắt sóng nước cuồn cuộn, tung lên che cả bầu trời!

Chưa hết, ván thuyền dưới chân Tần Vũ lại bắt đầu rung chuyển.

Những người khác nghe tiếng chạy tới, cũng suýt chút nữa ngã nhào.

Đúng lúc này, chiếc thuyền Hải Liễu đang lao nhanh về phía trước, đâm sầm vào một thứ tựa như bức tường sắt.

"Rầm!" Một tiếng động trầm đục vang lên, mũi thuyền Hải Liễu suýt bị đâm nát thành từng mảnh.

Đa Linh đứng không vững, một nửa thân người nghiêng ra ngoài mặt biển.

"A!" Cô bé sợ hãi hét lên một tiếng, lúc này cơ thể đã mất thăng bằng, cả người bị cú chấn động dữ dội hất văng ra ngoài.

Chương 308

Tần Vũ thấy vậy, mắt lanh tay lẹ, vội đưa tay ra tóm lấy Đa Linh.

Lúc này, một trận gió mạnh tạt vào mặt, sóng biển cuộn trào, vỗ lên người hai người họ.

Đa Linh sau phen kinh hoàng đó, sợ không hề nhẹ, hai chân từ lúc đặt chân lại xuống đất cứ mềm nhũn ra không đứng vững được.

Tần Vũ thấy thế không ổn, bèn rút một cuộn dây thừng, buộc chặt cơ thể cô bé vào ván thuyền.

Khi Tần Vũ vừa ổn định cho Đa Linh xong, trên đầu lại bị một bóng đen che khuất.

Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là một con đại hải xà!

Tần Vũ đột nhiên nhớ ra, chẳng phải là con mà anh đã thấy gần con tàu đắm khi lặn xuống biển điều tra trước đó sao?

Dương Tuyết Lỵ từng nói, đại hải xà vốn sợ ánh sáng, chỉ xuất hiện ở vùng biển sâu hàng trăm mét.

Nếu có trồi lên mặt biển, cũng chỉ vào những đêm trời âm u, thời gian xuất hiện cũng không dài.

Theo lời cô ấy, giờ đang là lúc trăng sáng vằng vặc, trời biển sáng trưng, đáng lẽ không phải là thời gian hoạt động của nó chứ!

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chạy tới cũng lộ vẻ kỳ quái, lẩm bẩm: "Sao đại hải xà lại xuất hiện ở đây?" Tần Vũ trầm tư một lúc rồi phỏng đoán: "Có lẽ là do âm hỏa dưới nước vừa rồi tiềm ẩn vận động, trai sò nhả ngọc, ánh trăng dưới đáy biển lại sáng, nên đã quấy nhiễu khiến nó bồn chồn không yên, bị ép phải trồi lên mặt biển." "Anh nói có lý, nếu không con quái vật biển này cũng không đến nỗi

tức giận như sấm, tìm chúng ta trút giận.” Bàn Tử nghe vậy, tức khí rút súng trường ra, chĩa nòng súng vào con đại hải xà.

Nhưng con hải xà đó tốc độ kinh người, chỉ vừa vọt lên khỏi mặt biển trong nháy mắt, đã lại lặn xuống đáy biển.

Lần này, Bàn Tử vốn đã bực bội không yên, càng bị làm cho tức điên lên.

“Tên khốn này, may mà thuyền Hải Liễu của chúng ta có vỏ đồng bảo vệ, không thì mẹ nó đã sớm bị cái thứ quỷ quái này đâm thủng rồi!

Bà nội nó!

Tưởng Bàn gia đây dễ bắt nạt chắc?” Thuyền Hải Liễu tuy chắc chắn, có thể nguyên vẹn sau cú va chạm vừa rồi, nhưng không có nghĩa là nó có thể mãi mãi nguyên vẹn.

Cú va chạm vừa rồi, nếu con đại hải xà đâm thêm vài lần nữa, e rằng thuyền Hải Liễu cũng sẽ bị đập thành từng mảnh vụn.

Thân thuyền lại rung lên dữ dội, sóng trắng cuộn trào trong biển.

Đại hải xà lại lần nữa vọt lên khỏi mặt nước, chỉ vung vẩy cái đuôi khổng lồ hình quạt của nó.

Đuôi nhấc lên, cuộn theo vô số bọt nước.

Cái đuôi dừng lại giữa không trung nửa giây, rồi đột ngột quét ngang về phía thân thuyền Hải Liễu!

Đuôi hải xà cuộn theo dòng nước biển dâng trào, thuyền Hải Liễu bị nhấc lên hất xuống trong đó, không ngừng chao đảo.

Mọi người chỉ cảm thấy toàn thân bị va đập mạnh, trong dạ dày một trận cuộn trào, vô cùng khó chịu.

Bàn Tử vốn không chịu nổi những thứ này, lại thêm buổi tối chưa

ăn gì, liền bắt đầu nôn ra dịch vị.

Thân hải xà cuộn theo một mảng lớn nước biển, nhưng không lâu sau, thân nó lại lặn xuống.

Tần Vũ biết lúc này nó bị ánh trăng sáng vằng vặc làm cho kinh động, nên chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Quả nhiên, một giây sau, con hải xà lại lần nữa trồi lên mặt nước hiện thân.

Tần Vũ không quan tâm đến chuyện khác, vội đưa mọi người rút lui vào khoang thuyền.

Vội vàng chạy đến khoang lái, liền phát hiện Nguyễn Hắc đang ngồi đó tay chân luống cuống.

Nguyễn Hắc bị con đại hải xà dọa cho không nhẹ, dù có nửa đời kinh nghiệm lái thuyền, lúc này cũng hoảng loạn mất cả tinh thần.

Trong đầu ông ta trống rỗng, trong tình trạng tinh thần cực kỳ căng thẳng, không chỉ không phân biệt được phương hướng, thậm chí có vài chỗ còn làm sai.

Tần Vũ vội vàng tiến lên, may mà thân thuyền không bị hư hại, bây giờ rời đi vẫn còn cơ hội.

Nếu đợi thêm một lúc nữa, sau khi thân thuyền bị đại hải xà đâm vỡ, thì có muốn cứu cũng không được.

Tần Vũ nắm chắc bánh lái, bình tĩnh điều chỉnh hải trình.

Trong khoảnh khắc con đại hải xà xuất hiện, anh dự đoán phương hướng, vội vàng chuyển hướng né tránh!

Mọi người chỉ cảm thấy dưới chân một trận xoay gấp, cả người suýt chút nữa bị văng ra ngoài.

Bàn Tử nôn đến lả người, mềm oặt nằm trên mặt đất gần như

mất hết tri giác.

Đợi mọi người hoàn hồn lại, con hải xà đã lặn về đáy biển, thuyền Hải Liễu đã thành công né được một lần tấn công!

Dương Tuyết Lỵ lộ vẻ vui mừng, hô lên: "Đợi nó né..." Chưa kịp nói xong, con đại hải xà lại lần nữa vọt lên, vung vẩy cái đuôi khổng lồ hình quạt giữa không trung.

Đuôi hải xà quá lớn, che mất một nửa tầm nhìn của Tần Vũ.

Nhưng nhờ vào khả năng cảm nhận phương hướng nhạy bén, anh bẻ lái sang một bên, lại lần nữa khéo léo né được đòn tấn công!

Chương 309

Mọi người chỉ cảm thấy kinh ngạc, liên tiếp hai lần né được đòn tấn công của hải xà, đây phải là thao tác kinh người đến mức nào.

Ngay cả một lão ngư dân nửa đời đi biển như Nguyễn Hắc cũng bị Tần Vũ làm cho kinh ngạc.

Nguyễn Hắc thậm chí còn nghi ngờ, Tần Vũ trước kia, thật sự chưa từng có kinh nghiệm lái thuyền sao?!

Lúc này Tần Vũ đang toàn tâm toàn ý tập trung vào thuyền Hải Liễu.

Nhân lúc con hải xà lặn xuống biển, anh tăng tốc tiến lên.

Nhưng con hải xà đó cuộn theo dòng nước, truy đuổi sát sao phía sau.

Trên mặt biển mênh mông, con đại hải xà và thuyền Hải Liễu đã mở ra một cuộc rượt đuổi sinh tử.

Khi Tần Vũ đang chuyên tâm lái thuyền, Nguyễn Hắc bên cạnh đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tần Vũ nhíu mày, dùng khóe mắt liếc nhìn Nguyễn Hắc, thấy sắc mặt đối phương trắng bệch, như thể đã thấy thứ gì đó kinh khủng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ phía sau cũng đột nhiên chỉ về phía trước khoang lái, hét lớn: "Mau nhìn!" Tần Vũ ngẩng đầu, nhìn theo hướng Dương Tuyết Lỵ chỉ, liền thấy trên mặt biển phía đông của xoáy ốc san hô, vô số xoáy nước đang dần dần hợp lại.

Những xoáy nước này ngưng tụ lại một chỗ, dần dần hình thành một cái hang biển sâu không lường được.

Tần Vũ sững người, chẳng lẽ là Hải Nhãn Nam Hải trong truyền thuyết?

"Chẳng lẽ là Quy Khư trong truyền thuyết?" Vô số xoáy nước hội tụ, hình thành một cái hang biển khổng lồ.

Nước biển vô tận, điên cuồng xoáy vào trong Quy Khư đó.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn, chỉ trong nháy mắt, xoáy nước đó đã lan rộng ra trong tầm mắt của Tần Vũ và mọi người.

Lúc này, con đại hải xà vọt lên khỏi mặt nước.

Nhưng trong một khoảnh khắc!

Con đại hải xà liền bị cuốn vào trong xoáy nước, bị nuốt chửng trong một vùng tăm tối.

Tần Vũ và mọi người cũng không may mắn thoát nạn, cùng với thuyền Hải Liễu bị cuốn vào trong cái hố đen đó.

Tần Vũ nắm chặt bánh lái, ai ngờ lúc xoay mới phát hiện bánh lái đã mất tác dụng.

Anh cũng theo thuyền Hải Liễu rơi vào trong.

May mà con thuyền chỉ ở trong xoáy nước, có thể xoay chuyển được vài phút, nhưng cũng chỉ giới hạn trong vài phút mà thôi.

Trong vòng vài phút, nếu không hành động, đại nạn sẽ ập đến.

Bàn Tử hét lên: "Chúng ta nhảy ra ngoài đi!" Bàn Tử lập tức muốn bỏ thuyền chạy lấy người, nhưng Tần Vũ lại ngắt lời: "Không kịp!" Lão Hồ khựng lại, hét: "Vậy thuyền cao su thì sao?

Trên boong tàu có mấy cái thuyền cao su, chắc là đủ." Lời chưa dứt, đã bị Tần Vũ phản bác: "Vô dụng thôi!

Cũng vô dụng, thả thuyền cứu sinh cao su xuống, thuyền đó quá

nhẹ, chúng ta dễ dàng bị nước biển xung quanh cuốn đi.” Trong lúc nói chuyện, thuyền Hải Liễu đã tiến vào rìa trong của xoáy nước.

Tim mọi người như treo lên cổ họng, căng thẳng vô cùng.

Tiếng gầm rú dưới đáy biển không dứt, như tiếng gào thét từ vực sâu.

Thuyền Hải Liễu bị dòng nước xiết cuốn đi, mũi thuyền điên cuồng chao đảo, theo dòng xoáy cuộn vào trong, lắc lư dữ dội.

Tần Vũ biết thời gian không còn nhiều, bèn vội vàng hét lớn: “Lão Hồ, Bàn Tử, mau vứt bớt đồ trong khoang dằn tàu đi!” Lão Hồ và Bàn Tử giật mình, vội vàng lao ra ngoài.

Tần Vũ yêu cầu làm vậy, là để giảm trọng lượng của thuyền Hải Liễu, như thế tốc độ chìm của thuyền sẽ giảm xuống, cũng sẽ tránh được việc nhanh chóng lao vào hang biển.

Sau khi Lão Hồ và Bàn Tử giảm bớt trọng lượng của khoang dằn tàu, Tần Vũ nhân lúc sóng biển lên xuống, dịch chuyển thân thuyền sang một bên, rồi đồng thời khởi động hết công suất.

Động cơ gầm rú, thuyền Hải Liễu như cá chép quẫy mình, cuối cùng cũng ổn định lại trong xoáy nước.

Nhưng tốc độ của vòng xoáy trong quá lớn, ở lại đây một giây, mọi người lại nơm nớp lo sợ thêm một giây.

Thuyền Hải Liễu ở gần hang biển, nhỏ bé như hạt cát giữa biển cả.

Dù thuyền Hải Liễu có tường đồng vách sắt, dưới sức mạnh hủy thiên diệt địa như vậy, cũng không có sức chống cự.

Tần Vũ chỉ có thể cố hết sức để thân thuyền không bị nước biển trong xoáy hút chặt lấy.

Thực ra mọi người đều biết, không thể thoát ra được nữa.

Chẳng qua là đang câu giờ mà thôi.

Có thể sống thêm được một giây hay một giây.

“Không ngờ Bàn gia ta cuối cùng lại chết trên biển.” Bàn Tử tuyệt vọng vô cùng, nằm vật ra đất, miệng bắt đầu lẩm bẩm những lời giống như di ngôn.

Chương 310

Lão Hồ nghe mà thấy hơi đau đầu, nhưng lúc này, cũng không còn sức lực để mắng Bàn Tử nữa.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nói: "Đừng ồn nữa, sự việc có lẽ đã có chuyển biến!" Hai người sững sờ, ngẩng đầu nhìn ra ngoài khoang lái, xoáy nước trên mặt biển đã dần dần nhỏ đi rất nhiều.

Bàn Tử thấy đại cục đã qua, vui mừng đứng dậy.

Nhưng vì vừa rồi nôn quá nhiều dịch vị, lúc này cũng không còn nhiều sức lực, chỉ đi được hai bước, lại lảo đảo ngã xuống đất.

Bàn Tử ngã ngay bên chân Tần Vũ, đưa tay níu lấy ống quần anh, hỏi: "Tần gia, chúng ta có thể sống sót ra ngoài không?" Tần Vũ nắm chặt bánh lái, dùng mũi giày da thúc vào đùi Bàn Tử, thản nhiên nói: "Đừng ồn, chúng ta ra được." Nghe lời này, Bàn Tử lập tức gật đầu, không nói thêm một câu nào nữa.

Tần Vũ lái thuyền Hải Liễu vượt sóng phá gió, sau vài lần trồi sụt, đã kỳ diệu rời xa trung tâm hang biển đó!

Mọi người nhìn con thuyền ngày càng rời xa xoáy nước, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng đã hạ xuống.

Tinh thần căng thẳng của mọi người được thả lỏng, đang có chút may mắn, Tần Vũ lại đột nhiên nói: "Đợi đã!" Một tiếng này, dọa cho mọi người lại sững sờ.

Tần Vũ hơi áp đầu vào tấm kính trong suốt trước khoang lái.

Qua lớp kính, có thể thấy rõ nước biển xung quanh hang biển, trở nên đen kịt vô cùng.

Trong làn nước đen đó, có một bóng trắng thoắt ẩn thoắt hiện.

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, biết đó là con quái vật biển vừa rồi cùng thuyền bị cuốn vào.

Con đại hải xà đó dựa vào sức mạnh vô biên, đang không ngừng giãy giụa.

Nó vừa giãy giụa, trên mặt biển sóng vỗ liên hồi, cuồn cuộn không dứt.

Một giây sau, dưới chân mọi người rung chuyển dữ dội.

Dòng hải lưu cuộn trào, thế vô cùng hung hãn!

Tần Vũ vội vàng điều khiển thân thuyền, cố gắng để thuyền Hải Liễu duy trì trạng thái hiện tại, không để thân thuyền tiếp cận trung tâm hang biển.

Như vậy cũng có thể cố gắng kéo dài thêm một chút thời gian, chống đỡ đến khi hang biển trở lại bình tĩnh.

Nhưng, mấu chốt là con đại hải xà kia.

Nếu Tần Vũ ở rìa hang biển kéo dài thời gian đợi hang biển lặng xuống, trong thời gian đó không thể để con đại hải xà kia tiếp cận.

Nếu không bị con đại hải xà đó đâm một cái, dù thân thuyền có cứng rắn như sắt, cũng không chịu nổi.

Đại hải xà vừa xuất hiện, đối với Tần Vũ, độ khó thao tác lại càng lớn hơn!

Phải vừa giữ được trọng tâm và thăng bằng cho thuyền Hải Liễu, đồng thời né được đòn tấn công của con đại hải xà đó.

Nếu không, toàn bộ người trên thuyền chắc chắn sẽ rơi vào vực sâu trong hang biển.

Bên trong Quy Khư, là một nơi đáng sợ chưa được biết đến.

Tần Vũ không lãng phí thời gian, vội vàng đá một cái để Bàn Tử tỉnh lại.

Bàn Tử sững sờ, nghe Tần Vũ hét lớn: "Xuống khoang dưới chuẩn bị Kim Bì Lư Thủy Thần Pháo!" "Tần gia, ngài muốn... muốn quyết một trận tử chiến với con đại hải xà à?" Bàn Tử cảm thấy kinh ngạc, đấu với một con đại hải xà như vậy, thật sự có thể sao?

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, nói: "Ta sẽ dùng pháo bắn con hải xà không biết điều đó về lại đáy biển!" Nói rồi, khóe miệng anh cong lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Mọi người chỉ cảm thấy hàn khí bức người, nghe Tần Vũ tiếp tục nói: "Nếu không được, vậy thì dứt khoát dùng pháo bắn chết nó luôn!" Bàn Tử giật mình, vội vàng lao ra ngoài.

Một lát sau, cùng Lão Hồ và những người khác khiêng mấy khẩu Trấn Hải Pháo lên.

Mọi người xúm vào kéo tay cầm, lúc Bàn Tử nạp đạn, phát hiện Nguyễn Hắc bên cạnh đã sợ đến hồn bay phách tán, bất tỉnh nhân sự rồi.

"Lão già Nguyễn!" Bàn Tử thấy vậy, tiến lên đá mấy cái, nhưng lạ là không có nửa điểm phản ứng nào.

"Xem ra thật sự bị dọa rồi!" Lúc này, đã là nửa đêm.

Một vầng trăng sáng treo cao trên đầu, vô số ánh bạc rắc trên mặt biển, lấp lánh ánh sóng.

Tình hình biển tối nay giống như Nguyễn Hắc dự đoán, không có một tia gió biển nào. 86.

Nhưng Tần gia phát hiện bốn phía hang biển khổng lồ sóng vỗ

kinh người, thanh thế vang dội.

Lúc này, Bàn Tử ở phía sau hét lên: "Tần gia, đạn đã nạp xong!" "Tốt, lát nữa chúng ta liên tục bắn pháo, oanh tạc con đại hải xà!" Hang biển bên trong tối đen như mực, từ vực sâu không ngừng phát ra những tiếng gầm rú quỷ dị.

Trên mặt biển gần xoáy nước, nước biển không ngừng cuồn cuộn.

Thuyền Hải Liễu bị nước biển đánh lên xuống, trước sau lộn nhào, lắc lư vô cùng dữ dội.

Chương 311

Mọi người muốn đứng vững trong khoang cũng vô cùng khó khăn.

Tần Vũ qua tấm kính, thấy con hải xà ở xa đang cưỡi gió rẽ sóng, ngày càng gần.

Thế là, anh vội vàng hỏi Bàn Tử phía sau: "Bàn Tử!

Chuẩn bị xong chưa?" Một hai giây sau, Bàn Tử mới trả lời: "Tần gia, thuyền lắc dữ quá, mẹ nó tôi còn không giữ nổi nòng pháo Trấn Hải Pháo, nói gì đến nhắm mục tiêu!" Tần Vũ nghe vậy, nhíu mày, hét: "Vậy thì lại đây!" Bàn Tử chạy đến bên cạnh Tần Vũ, chưa kịp phản ứng, hai tay đã bị kéo đi.

Tần Vũ nắm lấy tay Bàn Tử, đặt lên bánh lái.

"Cầm lái!

Tôi đi!" "Hả?!" Bàn Tử nghe vậy, suýt chút nữa trợn lòi cả mắt ra.

Tần Vũ cũng không đợi Bàn Tử nói, quay đầu chạy đến trước khẩu Trấn Hải Pháo.

Anh chĩa nòng pháo vào con đại hải xà.

Con đại hải xà đang từ từ tiến lại gần.

"Bùm!" Một tiếng nổ lớn, viên đạn pháo như mũi tên rời cung, bay vút ra ngoài.

Mọi người thấy một chuỗi tia lửa, vẽ một đường parabol trên không, rơi xuống biển.

Viên đạn pháo nặng trịch "tõm" một tiếng, rơi xuống biển, tức thì tạo nên một con sóng đen khổng lồ!

Một làn khói đen phun ra từ nòng pháo, khiến Dương Tuyết Lỵ và

những người khác ho sặc sụa.

Đợi mọi người hoàn hồn, thấy viên đạn pháo bắn trúng, vừa vặn trúng vào thân con đại hải xà đó!

Dương Tuyết Lỵ kinh hô một tiếng, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn về phía Tần Vũ.

Lão Hồ càng tán thưởng: "Tần Vũ lợi hại quá." Lời chưa dứt, "bùm" một tiếng, lại một viên đạn pháo nữa bắn ra từ khẩu Trấn Hải Pháo!

Lần này, cũng một phát trúng đích!

Mọi người nhoài người ra, nhìn con đại hải xà trong biển, thấy nửa thân nó đã bị đánh thành một đống thịt nát.

Máu tươi cuồng tuôn, hòa lẫn trong sóng đen, trông vô cùng quỷ dị.

Con đại hải xà gào lên một tiếng, "tõm" một tiếng nổ lớn, lặn xuống đáy biển.

Thân hình khổng lồ lặn xuống nước trong nháy mắt, tạo ra sóng lớn.

Sóng lớn cuồn cuộn, thuyền Hải Liễu lại lần nữa chao đảo không ngừng.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, những thứ trong dạ dày đều trào lên, nôn mửa!

Không chỉ vậy, hai tai mọi người vì nghe tiếng gầm của hang biển trong thời gian dài, đều xuất hiện ù tai dữ dội, không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Dương Tuyết Lỵ vịn vào mạn thuyền, cúi đầu nhìn ra ngoài nòng pháo, thấy trên mặt biển cuộn lên một đám vật trắng.

Một giây sau, con đại hải xà cong lưng, một đầu chặn ở mũi thuyền.

Đại hải xà đột ngột lao lên, Tần Vũ lại bắn thêm một phát nữa.

"Bùm!" Vì lần này khoảng cách khá gần, đạn pháo bắn thẳng xuyên qua đầu con đại hải xà.

Tức thì máu tươi phun ra, có tia theo nòng pháo bay vào, văng lên mặt Tần Vũ và mọi người, tức thì một mùi tanh tưởi nồng nặc xộc vào mũi.

Lần này, Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, vịn vào lan can bên cạnh, bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Tần Vũ nhìn bộ dạng của họ, gần như muốn nôn cả ruột gan ra ngoài.

Nhìn lại con đại hải xà bên ngoài, đã thành một đống thịt nát, rơi xuống nước.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ phát hiện thân thuyền đột nhiên không còn xoay chuyển nữa.

Cúi đầu nhìn, Tần Vũ phát hiện nước biển trong hang biển bên ngoài dường như cũng không còn xoay nữa.

Nhưng đây không phải là điềm tốt, vì Tần Vũ nhanh chóng cảm giác, thân thuyền đã cố định tại một vị trí, bắt đầu dần dần chìm xuống.

Chân vịt quay không tải, nhìn ra xa, xung quanh toàn là nước biển đen kịt.

Dương Tuyết Lỵ sau khi nôn xong, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, liền biết đại sự không ổn, cũng bị dọa cho mất hết hồn vía.

Bên ngoài thuyền Hải Liễu toàn là nước đen, mọi người chỉ cảm

giác như rơi vào vực sâu vạn trượng.

Không chỉ vậy, một áp lực mạnh mẽ, từ bên ngoài khoang thuyền truyền đến, ép đến mức hít thở cũng khó khăn.

Tần Vũ thấy không ổn, đang suy nghĩ phải làm sao, trong khoang lái lại truyền đến một trận kinh hô.

Chương 312

Ba người quay lại khoang lái, thấy gần mũi thuyền lại có thêm một con đại hải xà màu trắng!

Bàn Tử sợ đến hai chân mềm nhũn, gào thét: "Trời thật muốn diệt ta!

Một con chưa đủ, mẹ nó còn con thứ hai!" Tần Vũ nhìn kỹ, quả thật là một con đại hải xà.

Con đại hải xà đó có lẽ đã ngửi thấy mùi máu của đồng loại, tìm đến đây.

Lão Hồ thấy vậy, ngẩn người nói: "Hết đạn rồi, chúng ta có muốn bắn chết nó cũng không được." "Hả?

Vậy chúng ta không phải là ngồi chờ chết sao?" Bàn Tử lảo đảo, ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, con đại hải xà kia vì tìm kiếm đồng loại, cũng bị kẹt trong hang biển, lúc này đang liều mạng giãy giụa muốn bơi ra ngoài.

Mọi người rơi vào tuyệt vọng, đều bắt đầu mất hết ý chí cầu sinh.

Thậm chí cả Nguyễn Hắc, cũng đang nghĩ có nên trực tiếp nhảy xuống biển tự vẫn, để khỏi phải chịu thêm đau khổ.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ lại lên tiếng hét: "Bàn Tử, ra mũi thuyền lấy cho tôi cây pháo lao móc bắt cá voi!" Bàn Tử hơi sững người, pháo lao móc bắt cá voi dùng để săn cá kình.

Ban đầu người nước ngoài thiết kế loại vũ khí sắc bén này ở mũi thuyền, là để phòng bị bất trắc.

Bàn Tử không hiểu, tại sao bây giờ lại phải đi lấy một thứ để săn

cá kình.

Lúc này, không phải nên thoát khỏi hang biển, hoặc thoát khỏi sự tấn công của con đại hải xà đó sao?

Thấy Bàn Tử hoang mang chần chừ không có động tác, Tần Vũ tức giận quát: "Bảo cậu đi lấy thì mau đi lấy!

Lề mà lề mề, mọi người đều phải chết!" Bàn Tử nghe vậy, sợ đến mức nhảy dựng lên từ mặt đất.

Quay người chạy, vội vàng ra mũi thuyền tìm cây pháo lao móc đó.

Sau khi lấy về, Tần Vũ nạp cây thương săn cá kình có ngạnh vào trong pháo.

Mọi người thấy cây pháo lao móc này, chĩa nòng về phía thân con đại hải xà đó.

Bàn Tử thấy vậy, trong lòng phát lạnh, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Tần gia, ngài không phải là định dùng cái này bắn chết hải xà đấy chứ?" Nguyễn Hắc liên tục lắc đầu nói: "Làm sao bắn chết được?

Lấy đạn pháo, cũng phải mấy phát mới được, lấy cái này, làm sao có thể giết chết con đại hải xà to như vậy." Mọi người cũng cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

Nhưng đúng lúc này, Tần Vũ đã bắn cây lao ra.

"Vút!" Cây lao bắn trúng con hải xà!

Mọi người hơi sững sờ, thấy Tần Vũ quay người điều khiển bánh lái.

Con hải xà đó đau đớn gầm lên một tiếng, liền gắng sức bơi ra ngoài hang biển.

Hải xà bơi về phía trước, thuyền Hải Liễu liền bị nó kéo ra ngoài một chút!

Lúc này, mọi người mới bừng tỉnh, hóa ra Tần Vũ có ý đồ này.

Phía sau cái móc ngạnh có một sợi dây câu cực thô nối liền, sau khi Tần Vũ dùng lao móc câu được con hải xà, liền có thể mượn sức mạnh của nó, kéo thuyền Hải Liễu ra khỏi hang biển!

"Tần gia, ngài đúng là thiên tài!

Chuyện này mà ngài cũng nghĩ ra được à!" Lời Bàn Tử vừa dứt, thân thuyền đột ngột giật mạnh về phía trước, lại bị con đại hải xà đó kéo ra thêm một chút.

Sợi dây của pháo lao móc, bên trong trộn lẫn sợi gai dầu và tóc người, là loại dây thừng chắc chắn và bền nhất trên cả con thuyền.

Loại dây thừng này chuyên dùng để bắt cá voi, sức chịu đựng rất lớn, nhưng khi đối mặt với một con đại hải xà có sức mạnh kinh người như vậy, Tần Vũ lo lắng sợi dây có khả năng đứt bất cứ lúc nào.

Con hải xà lúc này đang giãy giụa trồi lên mặt biển.

Cơ thể nó run rẩy dữ dội, thuyền Hải Liễu cũng theo đó mà rung chuyển.

Mọi người đều đặt hy vọng vào con hải xà, nếu nó có thể thoát ra, thuyền Hải Liễu cũng có thể ra ngoài.

Nếu không thể... vậy chỉ có thể bị chôn vùi trong Quy Khư.

Trong gang tấc, con đại hải xà đó rẽ sóng lao mạnh, đột ngột vọt lên khỏi mặt biển!

Mọi người kinh ngạc trước sức mạnh kinh thiên của con đại hải xà, đã thoát khỏi lực hút của Quy Khư!

Đại hải xà vọt lên khỏi mặt biển mấy chục mét, thuyền Hải Liễu cũng theo đó bị nó kéo lên không trung.

Những người trên thuyền, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thần trí hoảng hốt, dưới chân nhẹ bẫng như thể rơi vào mây xanh.

Mọi người chưa kịp phản ứng, con đại hải xà trên trời liền vì cạn kiệt nguyên khí, từ trên không rơi mạnh xuống.

Chương 313

"Tõm!" Thuyền Hải Liễu cũng rơi xuống nước, nhưng đã thành công neo đậu gần hang biển, không bị xoáy nước nuốt chửng.

Sau khi chao đảo vài cái, thuyền Hải Liễu dần dần bình tĩnh lại.

Mọi người cũng từ từ hoàn hồn, duỗi người duỗi người, lắc đầu lắc đầu.

Sắc mặt ai nấy đều trông vô cùng tệ, như thể mất hồn mất vía.

Tần Vũ đứng ở mũi thuyền, tay nắm chặt bánh lái không buông, ánh mắt chăm chú nhìn mặt nước.

Bàn Tử bên cạnh từ dưới đất bò dậy, thở hổn hển nói: "Tần gia, vừa rồi thật kinh hiểm.

Nếu không phải Tần gia, chúng ta đều đã bị cái hang biển đó nuốt chửng rồi." Tần Vũ nhìn vùng biển xung quanh, dòng chảy đen kịt hỗn loạn xung quanh hang biển đang từ từ biến mất.

Nửa phút sau, xoáy nước trong hang biển từ từ biến mất không thấy đâu nữa.

Đến đây, thuyền Hải Liễu cũng đã hoàn toàn thoát khỏi sự nuốt chửng của Quy Khư.

Mọi người hoàn hồn, thấy mặt biển không xa đã trở lại bình tĩnh, cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui mừng.

"Tốt quá rồi, chúng ta sống sót rồi!" "Đều là công của Tần gia, nếu không phải Tần gia có diệu kế này, lợi dụng con đại hải xà đó đưa chúng ta ra ngoài, tôi chắc chắn đã bị cái hang biển đó nuốt chửng rồi." Mọi người hoan hô không ngớt, tất cả đều chìm trong niềm vui sướng sau kiếp nạn.

Nhưng đúng lúc này, Cổ Sai chạy vào khoang lái, hét lớn: "Hỏng rồi!

Tệ rồi!" Mọi người sững sờ, Tần Vũ quay người nhìn về phía Cổ Sai, hỏi: "Sao vậy?" "Trên thuyền bị thủng mấy cái lỗ lớn!" Cổ Sai đưa Tần Vũ và mọi người đến boong tàu.

Ở đây, có thể thấy rõ mạn thuyền Hải Liễu, có thêm mấy cái lỗ to bằng đầu người.

Tần Vũ đứng trên boong tàu, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng, boong tàu đang từ từ hạ xuống, cả thân thuyền đang chầm chậm chìm xuống.

Đây không phải là một tin tốt.

So với việc rơi vào Quy Khư vừa rồi, thực ra cũng không khác biệt là bao.

Thuyền Hải Liễu vốn có mười sáu khoang cách nước nhỏ, một chỗ thân thuyền bị rò rỉ thực ra không ảnh hưởng đến việc đi lại bình thường.

Nhưng bây giờ, Tần Vũ thấy cả con thuyền đều bị hư hỏng nặng, cứ thế này, con thuyền chắc chắn sẽ chìm xuống nước.

Mọi người thấy vậy, đều có chút lo lắng.

Bàn Tử lòng như lửa đốt nói: "Vậy phải làm sao đây!" Tần Vũ nghiến răng, hét: "Không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể chọn cách bỏ thuyền, nếu không mọi người đều sẽ chết đuối!" Dưới tình thế vạn bất đắc dĩ, Tần Vũ đành phải đưa ra quyết định này.

Mọi người đang trên boong tàu, chuẩn bị khiêng đồ đạc lên thuyền cứu sinh, Bàn Tử đột nhiên thấy trên mặt biển nổi lên một vật.

Bàn Tử sợ hãi giật mình, chỉ vào vật màu trắng trong nước la hét.

“Tần gia, mau nhìn!” Vì liên tiếp gặp nguy hiểm, tinh thần của Bàn Tử và mọi người đều đã đạt đến mức độ căng thẳng cao nhất.

Lúc này, chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, Bàn Tử liền sợ hãi như tên đã lên cung.

Tần Vũ đưa tay vỗ vỗ vai Bàn Tử, vừa an ủi vừa nhìn theo hướng hắn chỉ.

Chỉ thấy trên mặt biển yên tĩnh, một vật khổng lồ màu trắng ẩn hiện nổi lên.

Tần Vũ nhìn một cái, liền thản nhiên nói: “Bàn Tử đừng căng thẳng, nhìn kỹ đi, đó chẳng qua chỉ là xác của con đại hải xà vừa rồi thôi.” Bàn Tử hơi ngẩng đầu, nhìn ra mặt biển, quả thật là xác của con đại hải xà bị đứt thân đang trôi nổi trên mặt biển.

Mọi người thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Lão Hồ còn cảm thấy Bàn Tử đang làm quá lên, không nhịn được cười nói: “Bàn Tử, nói ra cũng phải cảm ơn con đại hải xà này chứ nhỉ?

Nếu không phải nó, chúng ta đâu có ra được!” Bàn Tử đưa tay vuốt vuốt ngực.

Nhưng một giây sau, Bàn Tử lại kinh hãi la lên: “Tần gia, mau nhìn bên cạnh con hải xà kia!” Tần Vũ đột ngột quay đầu, thấy bên cạnh xác con đại hải xà, từ mặt nước yên tĩnh đột nhiên nhô ra mấy cái vây cá mập.

Những cái vây cá mập đó áp sát mặt nước, rẽ sóng, đang nhanh chóng tiến lại gần.

“Cá mập!” Mọi người sợ hãi giật mình, tất cả đều lùi về phía sau boong tàu.

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ trắng bệch, nói: "Hỏng rồi, tôi không mang theo thuốc đuổi cá mập." Lời vừa dứt, trên mặt biển đột nhiên hiện ra rất nhiều cột đá và tượng đồng.

Tần Vũ khựng lại, nói: "Những thứ này chắc đều là di tích còn sót lại dưới đáy biển, vì bị Hải Nhãn hút vào, nên mới trôi nổi ở đây." Cột đá và tượng đồng chỉ lộ ra một phần nhỏ trên mặt nước.

Tần Vũ nhìn xuống dưới nước, phát hiện bên trong còn chồng chất lớp lớp, giống như phế tích.

Những cột đá to lớn, thô kệch bao quanh gần ngay bên dưới Hải Nhãn, cứ lơ lửng xung quanh thuyền Hải Liễu.

Lúc này, đàn cá mập trong nước từ từ tiến lại gần.

Thuyền Hải Liễu cũng đang dần dần chìm xuống.

Khi mọi người đang quan tâm đến động tĩnh của đàn cá mập, sàn dưới chân đã bị nước ngập.

Chương 314

Tần Vũ cúi đầu nhìn, trên boong tàu đã ngập một lớp nước biển.

"Mau lên đi!" Tần Vũ đưa mọi người quay lại mũi thuyền, để họ lần lượt trèo lên thuyền cứu sinh cao su.

Trong khoảnh khắc người cuối cùng nhảy vào thuyền cao su, thuyền Hải Liễu đã bị nước biển nuốt chửng hoàn toàn, từ đó biến mất không thấy đâu.

Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được thở dài một tiếng: "Tần gia, tôi thấy chúng ta lần này xong rồi, thuyền cũng không còn, bên cạnh lại có nhiều cá mập như vậy." Mọi người bị lời của Bàn Tử, tất cả đều bị kéo vào tuyệt vọng.

Nhưng lúc này, Tần Vũ phát hiện cơ thể mình đang từ từ chìm xuống.

Ngẩng đầu nhìn những người bên cạnh, cũng như vậy.

Mọi người đang từ từ chìm xuống!

Chẳng lẽ thuyền cao su cũng không biết bị thủng ở đâu rồi sao?

Nếu nó cũng bị thủng, vậy thì đừng mong sống sót rời khỏi Nam Hải nữa, trừ phi có thần tiên hạ thế.

Đến đây, Tần Vũ bắt đầu kiểm tra chiếc thuyền cao su dưới thân mình.

Những người khác sau khi nhìn thấy, không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chỉ có Dương Tuyết Lỵ nhìn ra manh mối, kinh hô: "Chúng ta đang chìm xuống!" Cả thuyền người nghe vậy, sợ đến mức suýt chút

nữa nhảy khỏi thuyền cao su.

Bàn Tử vốn đã tuyệt vọng, bây giờ lại nghe tin này, suýt chút nữa bị ngất đi.

"Đến cả thuyền cao su của chúng ta cũng sắp chìm?

Vậy mẹ nó còn trốn cái rắm à!" Bàn Tử hai tay vịn vào tay cầm thuyền cao su, nhoài nửa người ra mặt biển, mở miệng hét: "Dù sao cũng chết, sớm biết thế tôi thà rơi vào cái hang Quy Khư kia còn hơn!

Biết đâu còn được chết nhanh hơn!" Lão Hồ nghe vậy, đưa tay vỗ vào Bàn Tử.

Bàn Tử lảo đảo, suýt chút nữa rơi xuống nước.

"Lão Hồ, ông làm gì đấy?" Bàn Tử tức đến hai mắt trợn trừng, mũi không ngừng phì ra hơi trắng.

Lão Hồ thản nhiên nói: "Không phải cậu muốn chết sao?

Vậy tôi để cậu đi gặp Diêm Vương báo danh trước." "Lão Hồ, ông nói cái gì đấy!" Trong lúc hai người cãi nhau, nghe Tần Vũ quát một tiếng: "Đừng ồn nữa!" Một tiếng quát vang lên, những người có mặt đều rơi vào im lặng.

Thấy xung quanh đã yên tĩnh lại, Tần Vũ tiếp tục nói: "Thuyền cao su không hỏng, chúng ta cũng sẽ không chết." "Không hỏng?

Vậy sao chúng ta lại đang chìm xuống." "Mọi người không phát hiện ra sao?

Tuy chúng ta đang chìm xuống, nhưng bên trong thuyền cao su lại không có một giọt nước biển nào thấm vào." Được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người quả nhiên đã phát hiện ra manh mối.

Bàn Tử kinh hô: "Tần gia nói đúng thật!

Đây là chuyện gì vậy!" "Vì chúng ta đang hạ xuống cùng với nước

biển." "Hả!" 87.

Sắc mặt mọi người trắng bệch, đồng loạt thò đầu ra ngoài.

Quả nhiên, cùng lúc thuyền cứu sinh hạ xuống, mặt nước cũng đang hạ xuống.

Tốc độ hạ xuống của nước biển và thuyền cứu sinh giống nhau, trong mắt họ, hai thứ không có bất kỳ thay đổi nào.

Thứ duy nhất có thể biết họ đang hạ xuống, là hòn đảo ma kia.

Vì nước biển hạ xuống, hòn đảo ma ở xa đang từ từ hiện ra.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ vội nói: "Mau nhìn nước biển gần Hải Nhãn!" Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía Hải Nhãn.

Lúc này, xoáy nước của Hải Nhãn đã trở nên ngày càng nhỏ, thậm chí đã không còn nữa.

Nhưng ở vị trí trung tâm của Hải Nhãn, trong nước biển đột nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng âm u.

Ánh sáng đó như ánh trăng, nhưng khi chiếu lên nước biển, lại ánh lên một màu xanh sẫm.

Màu nước biển xanh sẫm đó dần dần lan rộng ra, ngay cả gần thuyền cao su cũng có một chút.

Tần Vũ nhoài người ra, dùng tay vốc một ít nước biển lên.

"Nước trong suốt, là bị ánh sáng dưới đáy biển chiếu vào." Lão Hồ tò mò nói: "Tại sao lại như vậy?" Bàn Tử trêu chọc: "Chẳng lẽ trong Hải Nhãn có bóng đèn phát sáng à?" "Đừng nói chen vào, nếu là bóng đèn, có thể biến cả vùng biển gần đây thành màu này, thì cũng phải là một cái bóng đèn khổng lồ mới được." "Đừng nói là bóng đèn lớn, dưới đáy biển làm sao có thể có bóng đèn." Trong lúc mọi người bàn tán sôi nổi, Lão Hồ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Lão Hồ kích động nói: “Tôi nghĩ là do âm hỏa sinh ra từ sự ngưng tụ của hải khí trong long mạch, bám vào tầng đá, nên mới sinh ra dị tượng như trăng trong nước này.” Tần Vũ nghe vậy, lại lắc đầu nói: “Nước mà Hải Nhãn thông đến, chắc chắn là Quy Khư mà tôi muốn tìm, mọi người còn nhớ giáo sư Trần không?” Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì.

Bàn Tử cười nói: “Tần gia ngài đừng úp mở nữa, giáo sư Trần nói nhiều như vậy, chúng tôi làm sao nhớ hết được.” “Giáo sư Trần từng nói về một quốc gia Quy Khư, tương truyền cư dân ở đó đều nắm giữ bí mật của long hỏa, nên nền văn minh đồ đồng vô cùng phát triển, chỉ là vì văn vật và di tích lưu lại cho hậu thế quá ít, nên bây giờ không có nhiều học giả thừa nhận quốc gia Quy Khư.” Dương Tuyết Lỵ gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, nhưng tôi cảm thấy quốc gia Quy Khư tồn tại, mọi người còn nhớ những di tích thấy được khi lặn xuống biển không?

Tôi nghĩ đó là bằng chứng tốt nhất chứng minh quốc gia Quy Khư.” Lão Hồ lại tỏ thái độ hoài nghi: “Cũng chưa chắc nhỉ?

Nếu quốc gia Quy Khư thật sự tồn tại, là một quốc gia có kỹ thuật luyện đúc đồ đồng thành thục, vậy tại sao chúng ta lại không thấy một món đồ đồng nào?” Sự hoài nghi của Lão Hồ cũng không sai, dù sao lần đầu lặn xuống đáy biển, những di tích thấy được đều là một số cột đá.

Chương 315

Hoàn toàn không có một chút tàn dư của đồ đồng.

Hai người tranh cãi không dứt, Tần Vũ lên tiếng: "Chúng ta tạm gác lại việc có tồn tại quốc gia này hay không, theo tôi thấy bây giờ, cái gọi là long hỏa trong dư mạch của Nam Long, thực tế nên là một mỏ khoáng sản khổng lồ, một mỏ khoáng sản dưới biển." Mọi người sững sờ, đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

"Mỏ khoáng sản?" "Không sai, mọi người xem những con sóng xanh kia, có dòng nhiệt phong tỏa Hải Nhãn, tất cả đều là do hiệu ứng của tầng khoáng sản gây ra." Tần Vũ nhíu mày, giọng điệu nặng nề nói: "Tôi đoán Quy Khư, e rằng là một cái mỏ." Trong lúc mọi người kinh ngạc, Bàn Tử nói: "Mỏ khoáng sản?

Cư dân của quốc gia Quy Khư, đào ra một cái mỏ lớn như vậy à?" "Cũng không phải là không thể, phải biết rằng lúc bấy giờ đồ đồng là trọng khí của quốc gia, là vật chất cốt lõi của mọi thứ, để theo đuổi nhiệt độ cao luyện đồng, thậm chí không tiếc chặt phá một lượng lớn cây cối nguyên sinh." Tần Vũ vì vậy mà đưa ra một ví dụ, chiếc đỉnh Tư Mẫu Mậu, một quốc bảo được phát hiện trong thời hiện đại.

Phải biết rằng, để đúc một chiếc đỉnh đồng có trọng lượng như vậy, lượng gỗ cần đốt, thực sự khó mà tưởng tượng.

"Cho nên đừng hoài nghi vì luyện đồng, có đào một cái mỏ lớn như vậy hay không, có khả năng." Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói: "Tần Vũ nói đúng, thật sự có khả năng, nếu theo lời Tần Vũ, vậy cái gọi là long hỏa của chúng ta, thực chất chỉ là một loại khoáng thạch đặc biệt ẩn chứa trong tầng đá dưới đáy biển, một loại có thể cháy trong nước." "Không sai, mọi người còn nhớ lúc đó, ngư dân nói trong vùng

biển xoáy ốc san hô, có rất nhiều đảo tự sụp đổ không?

Tôi nghĩ đó cũng có thể là do việc khai thác khoáng sản quy mô lớn dưới đáy biển, nên mới dẫn đến sụp lở núi." Trong lúc nói chuyện, đàn cá mập trong nước lại bắt đầu bơi tới.

Mọi người có chút hoảng sợ, nhưng lại không biết phải làm sao.

Cùng lúc đó, Tần Vũ phát hiện dưới nước trong Quy Khư rơi xuống càng nhiều hơn.

Nước biển hạ xuống, trên mặt nước đột nhiên lộ ra rất nhiều phế tích của thành cổ.

Không chỉ vậy, xung quanh thuyền cao su, hiện ra vô số tàu đắm, cột đá, v.v.

Lúc này, Bàn Tử kinh hô: "Mau nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy tàn tích của một vật giống như đỉnh đồng dần dần nổi lên.

"Đồ đồng!

Vậy nơi này thật sự là di tích của quốc gia Quy Khư!

Quốc gia Quy Khư trong truyền thuyết thật sự tồn tại." Trên đường chân trời ở xa, không ngừng có những bóng núi nhấp nhô hiện ra.

Mọi người nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm giác như bước vào cung điện thời cổ đại, như gần như xa, như ẩn như hiện.

Giống như ảo ảnh trên biển, khiến người ta không khỏi hoài nghi.

"Trời ơi, cảnh tượng này cũng hùng vĩ quá rồi." Mực nước ở Quy Khư dần dần hạ xuống, một tòa phế tích cổ thành khổng lồ ở phía xa từ từ lộ ra khỏi mặt nước.

Mọi người chỉ biết kinh ngạc thán phục, bị cảnh tượng này làm

cho chấn động.

Chỉ thấy thành trì ở phía xa dựa vào núi mà xây, sau những bức tường thành cao lớn là một dải sương mù màu vàng pha đỏ.

Sương mù trôi nổi theo nước biển, Tần Vũ và mọi người cũng không nhìn rõ đó là gì.

Trong phế tích, những ngọn tháp đổ nát, những tảng đá khổng lồ, tượng đồng và cả những con tàu đắm tạo thành vô số khe hở, như muôn vàn con lạch đan xen ngang dọc.

Mặc dù trong thành trì không có một dấu hiệu sự sống nào, nhưng tổng thể lại được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Mọi người quan sát một lúc lâu, mãi vẫn chưa thể hoàn hồn.

Tần Vũ là người hoàn hồn đầu tiên, nói với mọi người: "Thành trì lớn thế này tuyệt đối không phải là cạm bẫy của mắt biển, chắc chắn nó vốn dĩ đã ở đây rồi, đây khẳng định là quốc gia Quy Khư." Mọi người cũng dần dần tỉnh lại sau cơn chấn kinh.

Dương Tuyết Lỵ lại nhíu mày, hỏi: "Nhưng tại sao thành cổ Quy Khư lại ở ngay dưới mắt biển?" "..." Tần Vũ cũng không trả lời được câu hỏi này.

Có lẽ người ta vô tình chọn xây ở đây?

Hay giữa mắt biển và thành cổ Quy Khư có mối liên hệ mật thiết và vi diệu nào đó?

Những điều này tạm thời đều không thể biết được, chỉ có thể hy vọng rằng sau này sẽ tìm ra được chân tướng.

Bàn Tử nói: "Chọn cái nơi quái quỷ này đúng là mẹ nó kín đáo thật!

Nếu không phải nước biển rút xuống, chúng ta tìm đến gãy cả

xẻng cũng không ra.” Không biết tại sao, Tần Vũ thấy sắc mặt Dương Tuyết Lỵ có phần nặng nề.

Cô ấy nhìn thành cổ trên mặt biển, đăm chiêu suy nghĩ rồi từ từ nói: “Tôi nhớ lúc nhỏ, từng nghe một vị thuyền trưởng già kể chuyện về một con cá kình khổng lồ nuốt chửng thành phố.” Mọi người bị lời của Dương Tuyết Lỵ thu hút ánh nhìn.

Mọi người nhìn cô, nghe cô vừa hồi tưởng vừa kể: “Nghe nói rất lâu về trước, có một con cá kình khổng lồ đã nuốt chửng một tòa thành cổ, sau khi người trong thành bị nuốt vào, họ không chết mà lại sống trong bụng con cá kình đó.” Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ chỉ vào địa hình xung quanh, nói: “Nhìn địa hình của Quy Khư xem, có giống bụng cá kình không?” Mọi người nhìn quanh bốn phía, quả thật cảm thấy có chút giống.

Dương Tuyết Lỵ lại không khỏi cảm thán: “Đúng là tạo hóa của đất trời thật kỳ diệu.” Tần Vũ đột nhiên nhớ lại sách cổ từng ghi chép: “Một khi vào Quy Khư, sẽ thấy hải tượng theo gió âm tụ tán, như thuyền đi trong biển chôn cá kình, lạc mất phương hướng, nước biển mênh mông, không biết phải làm sao.” Bây giờ khi đã tận mắt chứng kiến, anh cảm thấy đoạn miêu tả này quả thật có phần đúng.

Cảm giác thật như mơ như ảo.

Trong lúc mọi người còn đang ngẩn ngơ, chiếc xuồng cao su đột nhiên rung lên một cái.

Âm thanh này cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

Mọi người hoàn hồn, cúi đầu nhìn xuống, thấy đáy xuồng dường như đã va phải một thứ gì đó màu xám xanh.

Tần Vũ thò đầu ra, nhìn kỹ, hóa ra xuồng cao su đã va phải một phiến đá.

Trên phiến đá đó phủ đầy tảo và các sinh vật ưa ẩm, bề mặt vô cùng trơn trượt.

Cách phiến đá không xa có mấy vệt sáng trắng lấp lánh, cực kỳ bắt mắt.

Chương 316

Mọi người cũng chú ý đến vệt sáng trắng đó, Tần Vũ nhìn chăm chú rồi nói: "Hóa ra là mấy viên ngọc trai." Có lẽ mắt biển đã nghiền nát con trai khổng lồ trong đám san hô, nên những viên minh châu bên trong mới nổi lên.

Bàn Tử và Nguyễn Hắc vừa nhìn thấy những viên ngọc trai lớn như vậy, hai mắt liền sáng rực lên.

"Tần gia!

Ngọc trai này là báu vật tốt đấy!

Đúng là ông trời cho không chúng ta mà!" Lão Hồ vừa nghe Bàn Tử nói, liền biết hắn định làm gì.

Vì lúc nãy vội vàng bỏ thuyền chạy trốn, rất nhiều báu vật đều không mang lên xuồng cứu sinh được.

Bàn Tử vốn đang buồn bực vì chuyện đó, bây giờ thấy trên mặt biển tự nhiên xuất hiện mấy viên minh châu, liền phấn khích không thôi.

Đúng lúc này, Lão Hồ túm lấy cánh tay Bàn Tử, khuyên: "Điên rồi à!

Dưới nước có cá mập, chúng ta vốn đã nguy hiểm rồi!" Bàn Tử chẳng thèm để ý, nói: "Nếu con cá mập đó thật sự muốn ăn thịt tôi một miếng, thì đã sớm cắn cái xuồng cứu sinh của tôi rồi, chắc chắn con cá mập đó lúc này đang no căng bụng, không ăn nổi tôi đâu." Mọi người chỉ cảm thấy Bàn Tử đã bị mờ mắt vì tiền, chuyện không cần mạng cũng dám làm. 88.

Mọi người không cản được Bàn Tử, hắn đứng dậy, một chân

giẫm lên phiến đá kia, định dùng nó làm điểm tựa để đến gần mấy viên ngọc trai.

Nào ngờ Bàn Tử vừa mới đặt hai chân lên, liền nghe một tiếng "tõm", cả người trượt chân rơi xuống nước.

Mọi người kinh hãi thất sắc, vội đưa tay ra kéo Bàn Tử.

Nhưng Bàn Tử rơi xuống nước quá nhanh, mọi người căn bản không kịp phản ứng.

May mà Bàn Tử mặc áo phao, vừa rơi xuống nước không bao lâu, cả người lại nổi lên.

Lão Hồ ở gần nhất, vội đưa tay túm lấy cánh tay hắn, mặt lộ vẻ không vui nói: "Bàn Tử, mau lên đây cho tôi!" Bàn Tử khẽ đẩy Lão Hồ ra, tự mình bò lên phiến đá.

Tần Vũ thấy Bàn Tử đã leo lên được phiến đá, cả người đều nằm bò trên đó.

"Lão Hồ, đừng lo nữa, Bàn gia tôi không phải đã lên rồi sao?" Bàn Tử ở trên đó ngọ nguậy thân mình, Tần Vũ nhìn, rõ ràng toàn thân thịt mỡ đều đang run lên vì sợ, nhưng miệng vẫn mạnh mồm, mặt thì tươi cười.

"Bàn Tử đừng trách tôi không nhắc nhở!

Lát nữa mà rơi xuống, tôi không quan tâm đâu!" Lão Hồ tức đến nỗi không chịu nổi, quay đầu đi không muốn để ý đến Bàn Tử nữa.

Bàn Tử cũng không nói gì thêm, lợi dụng phiến đá, bơi đến bên cạnh mấy viên ngọc trai.

Trong lúc hắn đưa tay ra lấy ngọc trai, Tần Vũ thấy trên mặt nước gần đó dường như có dấu hiệu của cá mập đang bơi.

Thế là, Tần Vũ vội vàng hét lớn: "Bàn Tử, quay lại!" Bàn Tử giật

mình một cái, tay vừa chạm vào viên minh châu.

Cách hắn mười mấy mét, liền nghe một tiếng "xoạt", sóng lớn cuồn cuộn!

Giữa những con sóng, mọi người nhìn thấy một mảng lưng cá màu đen lộ ra!

Vây lưng của con cá đó dựng thẳng, mọc một hàng răng cưa sắc nhọn, trông vô cùng đáng sợ.

Con cá đó lao về phía Bàn Tử.

Mọi người không biết con cá quái dị đó xuất hiện từ đâu, chỉ vội vàng la lớn gọi Bàn Tử.

"Bàn Tử mau quay lại!

Dưới nước có thứ gì đó!" "Quái vật biển!

Quái vật biển!

Mau quay lại!" Bàn Tử phản ứng chậm chạp, đợi đến khi hoàn hồn, con cá lớn đã từ trước mặt hắn lao vọt lên khỏi mặt nước!

Lập tức, sóng nước dâng trào, nước biển bị hất cao đến mười mấy mét.

Lão Hồ thấy tình thế không ổn, vội chộp lấy súng bắn cá, bắn một loạt về phía mặt nước.

Mũi tên cá lao ra như tên bay khỏi nỏ, mỗi mũi tên đều trúng vào thân con cá quái.

Tuy nhiên, loại tên này căn bản không thể xuyên thủng lớp vảy dày đặc của con ác ngư.

Mỗi mũi tên khi va chạm, liền bị bật ra ngoài, không có tác dụng gì cả.

Không những không có tác dụng, ngược lại còn khiến con cá quái trở nên cực kỳ hung dữ, thân mình nó quằn quại càng thêm dữ dội!

Bàn Tử thấy không ổn, vội nắm chặt ngọc trai, vừa lăn vừa bò bơi về phía sau, chui vào trong đống phế tích sau lưng.

Đúng lúc này, con cá lớn cưỡi sóng rẽ gió lao tới!

Tần Vũ thấy vậy, liền giơ súng trường lên.

Chương 317

Tần Vũ giơ súng trường.

Hướng họng súng về phía con cá quái dị khổng lồ kia.

“Đoàng đoàng đoàng!!” Một loạt đạn bắn ra, tất cả đều trúng vào đầu con cá quái.

Trong chớp mắt, mọi người thấy đầu con cá quái đầy máu tươi.

“Gàoooo!

Gàoooo!” Con cá quái dị há to miệng, từ trong miệng phát ra một tiếng kêu chói tai, sắc lẹm.

Âm thanh đó như tiếng trẻ con, như tiếng cá kình, nhưng lại chói tai hơn tiếng cá voi bình thường rất nhiều.

Mọi người bịt chặt hai tai, nhưng vẫn cảm thấy âm thanh đó làm đau màng nhĩ.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng nổ lớn “ầm”, mặt nước bắn lên ngàn lớp sóng.

Mọi người hoàn hồn, nhìn trong làn khói thuốc súng, con cá quái đã biến mất không thấy đâu.

Xung quanh bao trùm một luồng khói đậm đặc, mùi hơi khó ngửi, nhưng dù sao cũng tốt hơn âm thanh kia nhiều.

Sau khi khói tan, mọi người thấy Bàn Tử đang nằm bẹp trên phiến đá, không hề nhúc nhích.

“Bàn Tử!

Bàn Tử!” Lão Hồ lo lắng hét lên, nhưng Bàn Tử mãi không có phản ứng.

Lần này, mọi người càng thêm lo lắng.

Tần Vũ vội vàng kéo Bàn Tử, đưa cả người hắn lên xuồng cứu sinh.

Mọi người vây quanh Bàn Tử, thấy sắc mặt hắn trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, mí mắt đang run rẩy.

Lão Hồ thấy vậy, đấm một phát vào ngực Bàn Tử, vừa tức vừa lo nói: "Mẹ kiếp, lúc nào mày mới để tao bớt lo được hả?" Bàn Tử mở mắt ra, vừa nhìn thấy gương mặt của mọi người, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tôi còn sống, tôi còn sống sao?" Bàn Tử ngồi dậy, không dám tin nhìn mọi người.

Thấy mọi người không nói gì, Bàn Tử lo lắng nói: "...lẽ nào tôi chết rồi?

Chỉ là tôi vào bụng con cá quái đó trước, còn mấy người thì bị nó nuốt vào sau à?" Tần Vũ lườm Bàn Tử một cái, nói: "Chưa chết." Mọi người cũng lần lượt nhìn Bàn Tử với ánh mắt bất lực.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Bàn Tử, không phải tôi nói đâu, lần sau trước khi làm việc gì đừng vội vàng như vậy được không?

Vì tiền mà suýt nữa mất mạng." Bàn Tử giật mình, lập tức mở lòng bàn tay vẫn đang nắm chặt ra.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn là mấy viên ngọc trai.

Ngọc trai trong lòng bàn tay hắn tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt, Bàn Tử kích động nói: "Tốt, tốt, không mất!" Mọi người thấy hắn như vậy, đều thở dài một hơi, tỏ vẻ bất lực.

Lão Hồ cuối cùng không nhịn được nữa, tức giận quát: "Bàn Tử, vừa rồi cậu suýt chết đấy, nếu không phải Tần gia nổ mấy phát súng

đó, cậu đã sớm đi gặp Diêm Vương gia rồi!" Mọi người đều vui mừng vì Bàn Tử thoát nạn, chỉ có Bàn Tử là chỉ quan tâm mấy viên ngọc trai có còn hay không.

Bàn Tử sờ sờ mông, rồi thuận tay nhét mấy viên ngọc trai vào lại trong túi.

Bàn Tử vừa thắt nút chết cái túi, vừa cảm ơn Tần Vũ: "Tần gia, may mà có ngài, mạng của tôi lại được ngài cứu rồi." "Bàn Tử, sau này đừng hành động bừa bãi nữa." "Chắc chắn rồi!

Lần sau tôi hành động, nhất định sẽ báo cáo trước với Tần gia ngài, chỉ là con cá quái lúc nãy là gì vậy?" Tốc độ tấn công của con cá quái lúc nãy quá nhanh, Bàn Tử sợ đến nỗi không dám nhìn nhiều.

Bây giờ ngược lại tò mò, tò mò đó rốt cuộc là quái vật biển gì.

Lão Hồ nhíu mày, hai tay bóp cằm, nói: "Lúc nãy con cá quái đó quá nhanh, tôi cũng chỉ thấy được một cái lưng đen kịt, cũng không phân biệt được là loại ác thú nào trong biển." "Nhưng nhìn hình thể của nó, không phải là cá mập cỡ lớn sao?

Nhưng vây lưng của cá mập sao lại rộng như vậy?" Thấy mọi người không yên tâm, Tần Vũ giải thích: "Ở biển băng có một loài gọi là cá kình nghịch kích, đó là một loài động vật cực kỳ hung mãnh và tàn nhẫn.

Cá kình nghịch kích không chỉ có thể săn cá heo dưới nước làm thức ăn, mà còn có thể từ dưới nước phá vỡ lớp băng, nuốt chửng người hoặc hải cẩu trên mặt băng." Mọi người đều bị nửa câu sau làm cho hoảng sợ.

Lão Hồ lại hỏi: "Nuốt chửng người?

Lợi hại như vậy sao.

Nhưng không phải chỉ xuất hiện ở biển băng thôi sao?" Tần Vũ

gật đầu tiếp tục nói: "Ở Nam Hải cũng có một loài tương tự là cá kình nghê lưng kiếm, hình thể của nó nhỏ hơn cá kình nghịch kích rất nhiều, nhưng uy lực cũng vô cùng lớn." "Cá kình nghê lưng kiếm có lưng đen và vây lưng như kiếm, giống như cá kình nghịch kích cũng có thể trồi lên khỏi mặt nước để tấn công người, thậm chí còn hung mãnh hơn, có thể trực tiếp từ biển phóng lên, kéo cả con thuyền xuống nước." Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử sợ đến hai chân mềm nhũn, vô cùng may mắn vì còn sống.

Nếu không phải lúc nãy Tần Vũ ra tay, e là đã sớm bị con cá kình nghê lưng kiếm đó xé thành mảnh vụn.

Tần Vũ bình thản giải thích: "Cá kình nghê lưng kiếm và cá kình nghịch kích đều có danh xưng là đồ tể của biển cả, cũng thường được người ta gọi là cá kình sát nhân." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, phụ họa: "Tần Vũ đoán không sai, lúc nãy tôi nhìn vây lưng của con ác ngư đó, trông giống hệt cá kình sát nhân." Mọi người rơi vào hoảng loạn, Bàn Tử sợ hãi nói: "Vậy theo cách nói đó, chúng ta bây giờ đang ngồi trên xuồng cứu sinh, nếu quá gần mặt nước, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?" Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh mọi người truyền đến một tiếng nổ lớn.

Tần Vũ quay đầu lại, chỉ thấy trước chiếc xuồng cứu sinh còn lại, sóng nước đột ngột dâng cao, một con cá kình nghê khổng lồ toàn thân đen kịt phá nước lao ra!

Xuồng cứu sinh có tổng cộng hai chiếc, một chiếc Tần Vũ và mọi người đang ngồi, chiếc còn lại là ba thầy trò Nguyễn Hắc.

Chương 318

Lúc này, con cá kình nghê khổng lồ đó đang lao về phía chiếc xuồng của Nguyễn Hắc!

Con cá đó một ngụm cắn vào đùi của Nguyễn Hắc, giữa lúc lắc đầu vẫy đuôi, nó đột ngột lặn sâu xuống nước.

Tốc độ quá nhanh, mọi người đều không kịp phản ứng.

Con cá nhanh đến nỗi không cho Nguyễn Hắc một giây để hét lên thảm thiết.

Đợi đến khi mọi người hoàn hồn, chỉ thấy trên mặt biển đột nhiên nổi lên rất nhiều bong bóng màu đỏ máu.

Sau khi bong bóng vỡ ra, từ bên trong trào ra một vũng máu tươi đỏ thẫm.

Trong không khí, lan tỏa một mùi máu tanh nồng nặc.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không hề có một chút dấu hiệu nào báo trước.

Mọi người đều trơ mắt nhìn Nguyễn Hắc bị kéo xuống nước.

Bây giờ có nhảy xuống nước, liều mạng cứu người cũng không kịp nữa rồi.

Dù có nhảy xuống, với sức của họ cũng khó mà địch lại con cá kình nghê khổng lồ như giao long kia.

Lúc này, Cổ Sai đang ngồi trên xuồng cứu sinh bỗng rút một con dao găm từ bên hông ra.

Tần Vũ thấy bộ dạng của cậu, có vẻ như muốn nhảy xuống nước cứu Nguyễn Hắc.

“Tõm!” Mọi người chưa kịp khuyên can thiếu niên, cậu đã nhảy xuống nước.

Đúng lúc này, trên mặt nước nhô lên một cái đầu người, chính là Nguyễn Hắc vừa bị cắn kéo xuống nước.

Nguyễn Hắc vừa giãy giụa, vừa kéo thân thể Cổ Sai, cố gắng đẩy cậu trở lại xuồng cứu sinh.

Nhưng Cổ Sai cũng là một thiếu niên bướng bỉnh, nhất quyết không chịu lên.

Đa Linh là người duy nhất còn lại trên xuồng cứu sinh, lúc này sợ đến mức khóc rống lên.

Nguyễn Hắc lo lắng quát mắng: “Mau lên đi!

Đừng có không cần mạng nữa!” Mọi người trên xuồng cứu sinh nhìn mà lòng như lửa đốt.

Tần Vũ thấy vậy, liền hô: “Xuống nước cứu người!” Lão Hồ và Bàn Tử nghe vậy, liền phụ họa: “Được!” Nhưng ngay khi ba người Tần Vũ chuẩn bị nhảy xuống nước cứu người, trước mắt lại đột ngột trào lên một mảng máu lớn.

Máu tươi như cột nước, từ dưới đáy nước cuồn cuộn dâng lên.

Mặc dù không nhìn thấy tình hình trên mặt nước, nhưng rõ ràng, dưới mặt nước nơi Tần Vũ không nhìn thấy, đang diễn ra một trận ác chiến sinh tử.

Mọi người chăm chú nhìn xuống đáy nước, thấy sóng ngầm dưới đó cuộn trào.

Mơ hồ, Tần Vũ thấy Cổ Sai đang ngậm một cây dao rẽ nước, mình trần dùng tay kéo Nguyễn Hắc.

Hai thầy trò bị dòng nước cuồn cuộn cuốn dạt lên một phiến đá.

Mọi người đều có chút kinh ngạc, ngay cả Tần Vũ cũng có chút tò mò về Cổ Sai.

Thiếu niên trông chưa đến mười mấy tuổi, lại có sức mạnh chiến đấu với cá kình nghê khổng lồ.

Thật không biết cậu đã làm thế nào dưới nước mà có thể đoạt lại Nguyễn Hắc từ miệng cá kình nghê.

Nhưng nghĩ lại, Nguyễn Hắc là một người Đản đã ra biển nửa đời người, tất cả bản lĩnh dưới nước có lẽ đều đã truyền lại cho đệ tử Cổ Sai của ông.

Cổ Sai biết cách chiến đấu dưới nước, cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng có thể chiến đấu với cá kình nghê, cũng là người có bản lĩnh phi thường.

Cổ Sai ở dưới đáy nước, đã đâm bị thương cá kình sát nhân.

Máu tươi của cá kình sát nhân lan ra, khiến đàn cá mập đã sớm đói đỏ mắt bị thu hút, lần lượt vây đến, cắn xé nó.

Nhân lúc mặt nước hỗn loạn, Tần Vũ vội vàng chèo xuồng cao su.

Tần Vũ trước tiên đưa Đa Linh đang sợ hãi lên xuồng của mình, sau đó gắng sức bơi đến gần phiến đá, đón Cổ Sai và Nguyễn Hắc.

Nguyễn Hắc bị cá kình nghê cắn đứt cả hai chân, vết thương quá lớn, máu chảy không ngừng.

Trong hộp cứu thương mà Dương Tuyết Lỵ mang theo, cũng không có thứ gì có thể cầm được nhiều máu như vậy.

Trường hợp này, thông thường chỉ có thể đưa lên bàn mổ.

Mà lên bàn mổ, cũng chưa chắc đã qua khỏi.

Lúc này, Nguyễn Hắc đã như ngọn đèn cạn dầu, thời gian còn lại

không nhiều.

Chương 319

Cổ Sai và Đa Linh dường như cũng nhận ra kết cục này, ngồi trên xuống, lập tức bật khóc nức nở.

Tần Vũ ngồi bên cạnh Nguyễn Hắc, nhìn ông từ từ mở mắt.

Mọi người thấy vậy, vội vàng vây lại.

Bàn Tử ngày thường không mấy khách sáo với Nguyễn Hắc, lúc này lại là người đầu tiên lau nước mắt.

Bàn Tử nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Nguyễn Hắc, nói: "Ông Nguyễn, có gì cứ dặn dò đi." Nguyễn Hắc cố gắng mở to mắt, dời tầm nhìn về phía Đa Linh.

Dùng hết sức lực, từ trong cổ họng nặn ra mấy chữ: "Cha mẹ của Đa Linh ở nước ngoài… Tôi hy vọng… hy vọng nhất định phải… phải giúp…" Nhưng lời chưa nói hết, liền nghẹn một tiếng, tắt thở.

Bàn Tử nghe vậy, vội nói: "Ông Nguyễn!

Ông cũng phải cho tôi chút manh mối chứ!

Chẳng có gì cả, tôi tìm thế nào đây!" Nguyễn Hắc không trả lời nữa, vì lúc này, ông đã trở thành một thi thể lạnh lẽo.

Dương Tuyết Lỵ thấy cảnh này, lập tức rưng rưng nước mắt, quay người đi, cố nén tiếng nấc.

Tần Vũ thấy vậy, vội đến an ủi, lại nghe cô nức nở nói: "Ông Nguyễn có hai người đệ tử này, ngày tháng tuy nghèo khổ, nhưng ít nhất sẽ không mất mạng." Tần Vũ nghe xong, trong lòng cũng có chút không vui.

Nhưng vẫn an ủi: "Không biết trước khi ra biển, cô có nghe một

số chuyện không?" Dương Tuyết Lỵ hơi sững người, nghe Tần Vũ nói: "Tôi nhớ ngày trước khi ra biển, có một người Đản nói với tôi, cả đời ông ấy đều sống bằng nghề lặn mò ngọc trai." "Người Đản biết rõ dưới biển có nguy hiểm, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện liều chết xuống biển, suy cho cùng đều là vì tiền, nếu không ai lại muốn đội sóng ngàn thước, mò ngọc trai vạn kim chứ?" Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, có vẻ đăm chiêu, Tần Vũ thấy thế, tiếp tục nói: "Một khi đã chọn con đường này, sống chết đều phải tự gánh lấy, không thể trách người khác, giống như tôi vậy." "Anh nói đúng, chỉ thương cho hai đứa trẻ còn lại ở đây." Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn Cổ Sai và Đa Linh trên xuồng cứu sinh, đang khóc nức nở.

Cổ Sai và Đa Linh tuổi đều không lớn, khóc đến luống cuống tay chân, ôm thi thể Nguyễn Hắc mãi không chịu buông tay.

Tần Vũ thấy vậy, tiến lên an ủi vài câu, hai đứa trẻ cuối cùng mới chịu nghe lời anh, tạm thời buông tay, giúp Lão Hồ thu dọn di thể của Nguyễn Hắc.

Trong lúc Bàn Tử đang chỉnh trang lại di dung cho Nguyễn Hắc, Cổ Sai cũng ở bên cạnh.

Hai người đang chỉnh lý, Bàn Tử đột nhiên phát hiện ra thứ gì đó, vội kéo kéo tay áo Tần Vũ.

Tần Vũ quay người lại, thấy Bàn Tử mặt lộ vẻ kinh ngạc, liền biết có chuyện không ổn.

Thế là, Tần Vũ trước tiên tạm thời an ủi Đa Linh đang khóc lóc, lấy cớ giúp đỡ, đến bên cạnh Bàn Tử.

Vừa đến nơi, Bàn Tử liền vội nói: "Tần gia, ngài xem, trên người Cổ Sai hình như…" Bàn Tử ngập ngừng, cũng không nói tiếp, không biết là vì không tiện nói hay có nguyên nhân khác.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, liền thấy trên người Cổ Sai đầy những hình xăm.

Những hình xăm sặc sỡ, vô cùng tinh xảo, hình dạng trông như những con sóng bạc đầu trên biển lớn.

Tần Vũ nhìn kỹ, liền phát hiện trong biển đó, có xăm hình cá và rồng.

Phía trên cá và rồng là một viên hỏa châu.

Trên viên hỏa châu đó khắc những hoa văn vô cùng phức tạp, vô cùng ảo diệu.

Tần Vũ giải thích: "Đây là hình xăm phổ biến ở khu vực Nam Dương." Lão Hồ ở bên cạnh thấy vậy, lại kinh ngạc nói: "Hình xăm phổ biến, nhưng loại xăm kín người thế này cũng không nhiều thấy chứ?" Bàn Tử đột nhiên nhớ lại cảnh tượng thiếu niên vừa rồi chiến đấu với cá kình nghê dưới nước, đột nhiên hít một hơi khí lạnh, nói: "Cậu nhóc này có thể xuống nước chiến đấu với cá kình nghê, Nguyễn Hắc lúc sinh thời có dạy cho cậu ta một ít võ thuật, cũng không đến mức lợi hại như vậy chứ?" Ba người nghe vậy, cũng không khỏi nghi ngờ Cổ Sai.

Nhớ lại Nguyễn Hắc từng nói, Cổ Sai cũng là một đứa trẻ mồ côi.

Lão Hồ hỏi: "Tần gia, ngài có cách nhìn gì không?" Trong lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, Bàn Tử lại đột nhiên nói: "Thằng nhóc người Đản này thân thế kỳ lạ, chẳng lẽ là rồng trong biển sao?" Tần Vũ nghe vậy, cười không đồng tình: "Bàn Tử, Cổ Sai cho dù bản lĩnh dưới nước hơn người, có thể giao đấu với cá kình nghê, nhưng cũng chỉ là người thường bằng xương bằng thịt, sao có thể là rồng trong biển được?" Lão Hồ cũng trêu chọc: "Mấy cái tộc rồng vảy đó đều là truyền thuyết hư cấu, Bàn Tử đừng bị lừa!" Tần Vũ cảm thấy Bàn Tử đang nói chuyện giật gân, nhíu mày nói: "Tôi thấy cậu nhóc này, nhiều nhất

cũng chỉ là khách đến từ một quốc gia nào đó bên Đại Tây Dương thôi." Ba người đang nói chuyện, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên đi tới.

"Mấy người đang bàn chuyện gì vậy?" Lão Hồ cười nói: "Không có gì, không có gì, chúng tôi đang xem gần đây có chỗ nào có thể chôn cất ông Nguyễn." Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, gần đây cũng chỉ có di tích thành cổ Quy Hư là có thể chôn cất Nguyễn Hắc.

Thế là, Tần Vũ liền bảo Cổ Sai trước tiên lau sạch thân thể cho Nguyễn Hắc, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Trong lúc Cổ Sai đang bận rộn thu dọn di hài của Nguyễn Hắc, Bàn Tử lại tìm đến Tần Vũ.

Bàn Tử nói: "Tần gia, lúc nãy tôi không có nói chuyện giật gân đâu, ngài xem, thân thế của hai đứa trẻ Cổ Sai và Đa Linh chúng ta cũng không biết, ngay cả Nguyễn Hắc cũng không biết, chỉ biết Cổ Sai là một đứa trẻ mồ côi trên một hòn đảo san hô ở nước ngoài." "Nhưng Tần gia lúc nãy cũng nhìn thấy hình xăm trên người nó, cũng cảm thấy kỳ lạ phải không?" Lời của Bàn Tử đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ đến bên cạnh hai người, liền đi thẳng vào vấn đề: "Bàn Tử, rốt cuộc anh đang giấu tôi chuyện gì?" Bàn Tử giật mình, vội kéo Dương Tuyết Lỵ, ra hiệu nói nhỏ.

Sau khi ra hiệu xong, lại liếc nhìn Cổ Sai ở cách đó không xa.

Lúc này Cổ Sai đang lau rửa di hài của Nguyễn Hắc, Đa Linh thì ở bên cạnh.

Sau đó, Tần Vũ kể lại đầu đuôi sự việc cho Dương Tuyết Lỵ nghe.

Dương Tuyết Lỵ nghe xong, cũng rơi vào trầm tư.

Bàn Tử tiếp tục nói: "Bàn gia tôi cũng đã nam chinh bắc chiến bao

nhiêu năm, chưa từng thấy đứa trẻ nào có thể chiến đấu với quái vật biển lớn như vậy dưới nước, mà quan trọng là còn có thể trở về mà không hề hấn gì." "Anh cảm thấy Cổ Sai có điều gì bất thường?" Dương Tuyết Lỵ nhướng mày nói.

"Theo kinh nghiệm của Bàn gia tôi, cậu nhóc này không chừng là hậu nhân của long tộc." Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt đầy vẻ bất lực.

Tần Vũ cũng nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, hai người nhìn nhau như vậy một cái.

Lúc này, Bàn Tử nghiêm túc nói: "Tần gia, ngài thấy tôi nói có đúng không?" Tần Vũ cười nói: "Cho dù là như vậy, cũng không thể nói Cổ Sai là rồng được?" "Nhưng…" Dương Tuyết Lỵ ngắt lời: "Chuyện này để sau hãy bàn, bây giờ trước tiên hãy nghĩ cách chôn cất thi thể của ông Nguyễn đã." "Đúng vậy." Tần Vũ mấy người bàn bạc vài câu, liền không hỏi thêm về chuyện này nữa.

Ba người quay lại bên cạnh Cổ Sai, thấy thiếu niên đã dùng vải dầu bọc kỹ thi thể Nguyễn Hắc.

Chương 320

Tần Vũ chèo xuồng cứu sinh, tiến về phía di tích thành cổ Quy Hư.

Lúc này, nước biển trong Quy Hư gần như đã ổn định, mực nước cũng không còn hạ xuống nữa.

Những phế tích và tàu đắm lộ ra rất nhiều, chất đống trong nước, cản trở rất nhiều lối đi.

Mọi người nhìn ra xa, trông như đã đến một bãi tha ma tàu đắm.

Tần Vũ chèo xuồng cứu sinh đi về phía trước một đoạn, rất nhanh đã bị mắc cạn trên một tảng đá khổng lồ.

Bên cạnh tảng đá đó, lộ ra mũi một chiếc du thuyền màu trắng.

Tần Vũ quan sát chiếc du thuyền, biết rằng con tàu này có lẽ chìm xuống biển chưa lâu, nên không có hiện tượng rỉ sét, thân tàu màu trắng vô cùng nổi bật giữa mặt biển màu xanh mực.

Tần Vũ chèo xuồng đến đầu tàu, nhìn chằm chằm một lúc lâu, liền cảm thấy rất quen mắt.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc kêu lên: "Không lẽ đây là con tàu Mary Celeste mà tôi đang tìm kiếm?" Mọi người nghe vậy, đều phấn khích.

Tìm thấy tàu Mary Celeste, đồng nghĩa với việc phát hiện ra Gương Chiếu Cốt Tần Vương.

Bàn Tử không nhịn được hét lên: "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa!

Mau xuống mò báu vật thôi!" Bàn Tử nóng lòng, Lão Hồ lại vội vàng kéo hắn lại.

“Bàn Tử, cậu lại quên những gì vừa hứa với Tần gia rồi sao?

Địa hình dưới nước ở đây phức tạp, đâu đâu cũng có dòng chảy ngầm, cộng thêm việc có cá mập xuất hiện gần đây, bây giờ xuống, không phải là đi tìm chết sao?” Tần Vũ gật đầu, nói: “Bây giờ xuống, vào trong con tàu đắm quả thực cần phải mạo hiểm rất lớn, không chừng mắt biển sẽ lại hút nước biển vào, châm lên âm hỏa.” Nghe đến mắt biển, mọi người lại giật mình một cái.

Nhưng Tần Vũ lại chuyển giọng, nói: “Nhưng bây giờ chúng ta có thể mạo hiểm một lần.” “Quy Khư hoàn toàn dựa vào khí biển ngưng tụ sau khi âm hỏa thiêu đốt để chống đỡ.

Nhìn hải tượng san hô xoắn ốc bất thường, tôi lo rằng không khí trong long mạch phía nam sắp cạn kiệt rồi.” “Không khí cạn kiệt?

Vậy sẽ thế nào?” Bàn Tử hỏi.

“Nếu không khí cạn kiệt, nơi này sẽ bị nước biển hung dữ nuốt chửng, không chỉ tàu Mary Celeste, mà tất cả tàu đắm ở đây đều sẽ bị tầng nham thạch vĩnh viễn đè bẹp dưới đáy biển, từ đó về sau không bao giờ có ngày thấy lại ánh mặt trời.” Mọi người bừng tỉnh, Bàn Tử vội nói: “Vậy theo lời Tần gia, nếu lần này chúng ta không xuống, đợi không khí cạn kiệt, chúng ta sẽ không bao giờ tìm được Gương Chiếu Cốt Tần Vương nữa?

Dù có là Thiên Vương lão tử đến cũng vô dụng?” Tần Vũ gật đầu, nói: “Đúng vậy, nếu bây giờ do dự, chúng ta chắc chắn sẽ hối hận chết mất, chuyện thành bại trông cả vào chúng ta rồi.” Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, lập tức hô: “Chúng ta không thể do dự nữa, một chữ thôi, mò!” Tần Vũ liếc nhìn những người khác, ánh mắt mọi người đều vô cùng kiên định, đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, quyết tâm xuống nước.

Thế là, Tần Vũ lập tức phân công nhiệm vụ cho mọi người.

Lần này, ngoài Tần Vũ ra, còn đặc biệt dẫn theo Cổ Sai.

Trên xuồng cứu sinh chỉ để lại một mình Đa Linh trông coi.

Sau khi chuẩn bị xong dụng cụ, Tần Vũ và mọi người liền mặc đồ lặn, đeo bình dưỡng khí, quyết định xuống nước.

Trong lúc năm người chuẩn bị đeo kính bơi, nhảy xuống nước, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên ngăn bốn người lại.

"Đúng rồi, trước khi xuống, tôi có một chuyện quan trọng cần nói." "Chuyện gì?" Bàn Tử có chút nóng lòng.

Dương Tuyết Lỵ lại có vẻ mặt nghiêm trọng, vô cùng nghiêm túc nói: "Nếu chúng ta thật sự tìm thấy Gương Chiếu Cốt Tần Vương trong tàu Mary Celeste, bất kỳ ai trong chúng ta, tuyệt đối không được dùng mặt sau của gương chiếu vào người khác!" Lời này lúc ở nhà giáo sư Trần, mấy người đã nghe qua.

Tần Vũ nhớ rất rõ, Lão Hồ có chút ấn tượng, Bàn Tử thì phải nhắc lại mới nhớ.

Cuối cùng là Cổ Sai, Cổ Sai vốn không biết chuyện này, bây giờ Dương Tuyết Lỵ nhắc một câu, cũng không phải là thừa.

Dương Tuyết Lỵ mang theo giọng điệu có phần cảnh cáo, tiếp tục nói: "Nếu ai trong chúng ta làm vậy, âm khí trong gương sẽ xâm nhập vào người, không chết cũng bị thương!

Cho nên tuyệt đối không được làm vậy!" Cổ Sai nghe mà sống lưng lạnh toát, hỏi: "Chị ơi, không phải trong gương đó phong ấn thứ gì đó chứ?" Dương Tuyết Lỵ hơi khựng lại, gật đầu nói: "Có khả năng, cho nên tuyệt đối không được dùng mặt sau của gương chiếu vào người khác." "Được, lời của chị Dương em nhớ rồi." Cổ Sai tuy còn nhỏ, nhưng trông rất hiểu chuyện, kinh nghiệm cũng khá phong phú.

Dương Tuyết Lỵ không lo lắng cho Cổ Sai, trong bốn người, thực ra cô sợ Bàn Tử sẽ làm loạn hơn.

Gã này thường xuyên gây rối, khuyên một hai lần cũng không có tác dụng.

Dương Tuyết Lỵ thấy bộ dạng không thèm để ý của Bàn Tử, liền có chút tức giận nói: "Bàn Tử nhớ chưa?" "Biết rồi, không phải là không được dùng mặt sau của gương chiếu vào người sao?

Tôi nhớ rồi!" Bàn Tử tùy ý vung tay, ra hiệu OK.

Lão Hồ bên cạnh thấy vậy, có chút không kiên nhẫn thúc giục hắn, quát: "Nghiêm túc cho tôi!" "Biết rồi, biết rồi." Tần Vũ lạnh lùng nói: "Tấm gương đồng đó đã trấn áp cương thi dưới biển không dưới ngàn năm, trong gương nhất định tích tụ đầy thi khí, là một vật không may mắn, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút." Mọi người gật đầu, lần lượt nhảy xuống nước.

Theo sự sắp xếp từ trước, Tần Vũ cầm súng bắn cá đi trước dò đường, Dương Tuyết Lỵ thì theo sát phía sau, dùng đèn pin soi sáng hướng đi cho Tần Vũ.

Lão Hồ và Bàn Tử thì đeo túi dụng cụ, chuẩn bị cho công việc thu thập.

Người còn lại là Cổ Sai, thì tuần tra xung quanh, xem có động tĩnh gì của quái vật biển không.

Năm người bình an bơi được một đoạn, quyết định dựa vào mạn tàu Mary Celeste để nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, Bàn Tử tò mò quan sát tàu Mary Celeste, dùng tay ra hiệu hỏi Tần Vũ về bối cảnh lịch sử của Gương Chiếu Cốt Tần Vương.

Tần Vũ thấy mọi người đều tò mò, liền dùng bảng viết miêu tả

đơn giản.

Chương 321

Trong dòng chảy dài của lịch sử, thực ra đã khai quật được rất nhiều tấm gương cổ mang màu sắc truyền kỳ.

Nhưng trong số đó, nổi tiếng nhất là tám chiếc gương của Tần Vương.

Truyền thuyết kể rằng trong tám chiếc gương của Tần Vương có một chiếc gọi là Gương Tam Thế, nghe nói người đứng trước Gương Tam Thế có thể nhìn thấy tiền kiếp, kiếp này và kiếp sau của mình, vì vậy mà có tên là Gương Tam Thế.

Nhưng hiện nay các nhà khảo cổ học cũng không thể xác minh được Gương Tam Thế có tồn tại hay không.

Trong tám chiếc gương của Tần Vương, chiếc duy nhất có thể sánh ngang với Gương Tam Thế chính là Gương Chiếu Cốt mà Tần Vũ đang tìm kiếm.

Truyền thuyết kể rằng vào thời cổ đại, có một cái đầm Gương.

Nước trong đầm Gương rất đặc biệt, cá tôm trong đó rất phong phú, vì vậy người dân địa phương đều sống bằng nghề đánh bắt cá trong đầm.

Dân làng quanh năm dựa vào việc đánh bắt cá để sinh sống, không chỉ không lo ăn uống, mà còn trở nên giàu có.

Nhưng có một ngày, trên trời sấm chớp đùng đùng, có một người ngư dân nhìn thấy một vệt cầu vồng trắng trên trời.

Vệt cầu vồng trắng từ trên trời rơi thẳng xuống đầm.

Từ đó về sau, đàn cá trong đầm đều biến mất.

Dân làng cảm thấy kỳ lạ, liền cử hai người đàn ông bơi giỏi nhất xuống nước tìm kiếm đàn cá.

Nào ngờ hai người đàn ông xuống đó, đều biến mất trong nước.

Sau đó lại cử thêm mấy người xuống, đều có đi không có về.

Dân làng cảm thấy chấn kinh, để tìm ra nguyên nhân, liền tát cạn nước trong đầm.

Kết quả sau khi tát cạn, chỉ thấy dưới đáy đầm có một con cá mè hoa lớn.

Con cá mè hoa lớn đó toàn thân mọc đầy vảy vàng, sắp tu luyện thành tinh.

Đàn cá và những ngư dân biến mất trước đó, thực ra đều bị con cá mè hoa lớn nuốt vào bụng.

Dân làng tức giận, liền giết chết con cá mè hoa lớn.

Trong bụng cá phát hiện rất nhiều thi thể và cá chết đã thối rữa.

Trong lúc chia thịt cá, có người dân vô tình tìm thấy một chiếc gương cổ.

Mặt sau của chiếc gương đó cũng có thể soi người, có thể soi rõ tứ chi, ngũ tạng lục phủ, thậm chí cả huyết mạch của con người, rõ ràng mồn một.

Dân làng cho đó là báu vật, liền dâng lên cho vị vua đương thời.

Sau khi Tần diệt sáu nước, Gương Chiếu Cốt liền bị thu vào tay Tần Vương, vì vậy được gọi là Gương Chiếu Cốt Tần Vương.

Tấm gương đồng có vị trí cực kỳ đặc biệt trong thời cổ đại, ngoài công dụng chỉnh trang y quan, còn có tác dụng tà ma khó xâm phạm, nói đơn giản là có thể trấn áp tất cả các hiện tượng yêu dị.

Năm đó, Long Quân tuần du phương nam, trên đường ra biển tình cờ gặp một thi thể đàn ông, thân thể người đàn ông đó ngàn năm không mục, được cho là cương thi từ thời thượng cổ.

Để trấn áp cương thi, Long Quân liền cho phá núi chôn cương thi, dùng Gương Chiếu Cốt để trấn áp.

Mãi đến sau này núi lở, Gương Chiếu Cốt mới thấy lại ánh mặt trời.

Sau nhiều lần lưu lạc, Gương Chiếu Cốt cuối cùng theo tàu Mary Celeste chìm xuống Quy Khư.

Nếu lần này có thể thuận lợi trục vớt lên, đó sẽ là báu vật duy nhất còn sót lại trên đời trong số tám chiếc gương của Tần Vương, một báu vật vô giá.

À không, phải là báu vật vô giá.

Lúc này, Tần Vũ và mọi người nhìn thấy dưới đáy nước có một phiến đá khổng lồ.

Trên phiến đá là một đống phế tích đổ nát, không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

Tần Vũ nhìn thấy trong đống di tích này, lẫn lộn rất nhiều mảnh vỡ của tàu đắm.

Có con tàu chìm trong nước, mọc đầy rỉ sét màu đỏ đen, có con tàu trên đó phủ đầy những con san hô màu trắng xám.

Những con tàu đắm này nằm ngổn ngang trên những cột đá, phiến đá bị gãy, trông như một nghĩa địa tàu đắm, còn những phiến đá kia như những tấm bia mộ vô danh.

Giữa chúng, có rất nhiều cây san hô bị gãy.

Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin, quét một vòng, phát hiện gần đó

không có quái vật biển nguy hiểm nào, liền ra hiệu cho mọi người, làm động tác tiếp tục lặn xuống.

Mọi người theo đội hình đã định, tiếp tục lặn xuống một trăm mét.

Nhìn ra xa, đã đến đáy tàu Mary Celeste.

Tàu Mary Celeste bị đè chồng lên một đống phế tích, thân tàu nghiêng ngả, đuôi tàu đâm vào khoang của một con tàu gỗ cổ đại.

Chương 322

Theo thông tin trên bản đồ kết cấu tàu, Tần Vũ lên kế hoạch lặn vào khoang hàng ở đáy đuôi tàu.

Từ khoang hàng từng bước tìm kiếm Gương Chiếu Cốt Tần Vương.

Nhưng khi đến gần đáy tàu đắm, Tần Vũ cảm thấy dòng chảy ngầm bên cạnh đã mạnh lên rất nhiều.

Thân hình Cổ Sai nhỏ bé, không khỏi bị dòng chảy ngầm cuốn vào sâu hơn.

Tần Vũ thấy vậy, túm lấy Cổ Sai, mới không để cậu bị dòng chảy ngầm cuốn đi.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện con tàu gỗ cổ kia thực ra là một con tàu chở hàng lớn của Phúc Kiến.

Sau khi chìm xuống đáy biển, nó vừa hay chặn lại miệng một xoáy nước ngầm dưới đáy biển, vì vậy ở dưới đáy mới có dòng chảy ngầm cuộn trào.

Gỗ dùng để đóng con tàu này đều là loại thượng phẩm, cho dù ngâm dưới đáy biển bao nhiêu năm, cũng chưa từng có dấu hiệu mục nát.

Tần Vũ thấy dòng chảy ngầm ở đáy rất mạnh.

Tại miệng xoáy nước, có một luồng nước biển đen kịt.

Mọi người chỉ cần đến gần xoáy nước, sẽ bị lực hút mạnh mẽ hút vào.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng ra hiệu, bảo mọi người nắm chặt lan

can sắt bên mạn tàu, mới không bị hút vào.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh Tần Vũ đột nhiên kéo anh một cái.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy Dương Tuyết Lỵ chỉ vào đồng hồ đo áp suất nước trên người mình.

Anh cúi đầu nhìn, đồng hồ đo áp suất nước hiển thị độ sâu là bảy mét rưỡi.

Khi ngẩng đầu lên, Dương Tuyết Lỵ làm động tác tay số hai mươi, ý là dưới độ sâu hai mươi mét, sẽ không còn an toàn nữa.

Tần Vũ thấy vậy, đành phải hủy bỏ kế hoạch ban đầu, bảo mọi người trước tiên vào khoang tàu từ giữa thân tàu.

Tần Vũ và mấy người lượn lờ bên mạn tàu, tìm thấy một cánh cửa khoang có thể mở được.

Mọi người men theo cửa khoang, bơi vào trong.

Bên trong cửa khoang tối đen như mực, chứa đầy nước biển lạnh lẽo.

Mọi người lần lượt tiến vào bên trong con tàu đắm, thành công tránh được dòng chảy ngầm dưới đáy tàu.

Nhưng vì cả con tàu Mary Celeste đều chìm nghiêng xuống đáy biển, nên mọi người ở trong khoang, có cảm giác không gian bị xáo trộn.

Ở giữa con tàu đắm, nhiều nơi do va chạm bị ép lại thành một khối, nhiều kết cấu bên trong thuyền bị xoắn lại, biến dạng, khiến cho khoang thuyền vốn đã tối đen chật hẹp lại càng khó đi lại hơn.

Trong nước biển bên trong lẫn lộn những vật lơ lửng, và một số loài cá biển có hình thù kỳ lạ.

Dương Tuyết Lỵ bật tất cả các đèn rọi, chỉ vừa đủ để chiếu sáng một khoảng nhỏ.

Mọi người mò mẫm tìm đường trong con tàu, bỗng nhiên nhận ra một vấn đề.

Người trên tàu đâu cả rồi?

Tất cả thuyền viên đều nhảy xuống biển sao?

Cùng con tàu chôn thân dưới đáy biển?

Đã chôn thân dưới đáy biển, tại sao không thấy một xác chết nào?

Tần Vũ đoán rằng, thi thể của những thuyền viên đó có lẽ đã sớm bị dòng nước cuốn đi mất rồi.

Tần Vũ dẫn đường phía trước, mọi người theo sát phía sau.

Cả nhóm đi vòng vèo trong khoang tàu đắm, men theo vách sắt của tàu, đi hàng ngang, gắng sức di chuyển về phía khoang hàng.

Tần Vũ bơi rất nhanh, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm phía trước.

Đúng lúc này, có người đột nhiên vỗ vào vai Tần Vũ từ phía sau.

Quay đầu lại nhìn, thì ra là Bàn Tử.

Thấy sắc mặt Bàn Tử hoảng hốt, dường như đã phát hiện ra điều gì.

Hắn khoa chân múa tay loạn xạ vài cái, nhưng mọi người cũng không hiểu, Tần Vũ đành phải tạm dừng lại, ra hiệu cho mọi người đứng yên tại chỗ.

Lúc này, Bàn Tử lại đưa tay ra, chỉ về phía một cánh cửa khoang ở bên cạnh.

Mọi người nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy cánh cửa đó hé mở, để

lộ ra một khe hẹp.

Bên trong khe cửa tối đen như mực, Tần Vũ giơ đèn rọi lên, bỗng thấy kẹt trong đó là một cánh tay người!

Chương 323

Mọi người giật mình kinh hãi, nhưng khi nhìn kỹ lại cánh tay đó, họ phát hiện nó chỉ còn lại một ít xương.

Xung quanh cánh tay, có rất nhiều loài cá nhỏ biển sâu trông kỳ dị đang vây quanh, gặm nhấm chút thịt thối còn sót lại trên xương tay.

Lão Hồ nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm, cho rằng Bàn Tử chỉ làm quá lên.

Thi thể hắn đã thấy không biết bao nhiêu rồi.

Khi Lão Hồ định giục mọi người tiếp tục tiến lên, Tần Vũ lại đột nhiên giơ tay ngăn lại.

Mọi người ngẩn ra, nhìn Tần Vũ bơi về phía trước, dừng lại bên cạnh khe cửa đó.

Tần Vũ bơi lại gần xem xét, mới thấy trên khúc xương cổ tay trắng hếu kia có đeo một chiếc đồng hồ vàng chóe.

Mặt đồng hồ được khảm mười mấy viên kim cương, mỗi viên đều có giá trị không nhỏ. 89.

Trong khoang tàu tối tăm, chiếc đồng hồ tỏ ra vô cùng bắt mắt.

Lúc này, Bàn Tử và những người khác cũng bơi tới.

Bàn Tử cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ, muốn lấy nhưng lại không dám.

Tần Vũ nhìn chiếc đồng hồ, đoán rằng đây là một chiếc đồng hồ hiệu của nước ngoài.

Một chiếc đồng hồ đắt giá như vậy lại đeo trên cánh tay của một xác chết, có lẽ thân phận của người này cũng không tầm thường,

trước hết chắc chắn không phải là một thuyền viên bình thường.

Tần Vũ đoán, người này hoặc là thuyền trưởng, hoặc là một nhà tài phiệt giàu có nào đó trên tàu.

Bàn Tử nhìn mà thèm, vội vàng ra hiệu cho mọi người, ý muốn lấy chiếc đồng hồ đó.

Mọi người nhìn nhau, cũng không ai từ chối.

Nhưng Bàn Tử lòng nóng như lửa đốt, không đợi họ phản ứng, đã trực tiếp đưa tay ra giật chiếc đồng hồ vàng.

Hắn giật mạnh một cái, ai ngờ dùng sức quá mạnh, lại kéo cả cánh tay lẫn đồng hồ ra khỏi khe cửa.

Mọi người kinh ngạc, lúc này mới phát hiện cánh tay đó là một bộ phận độc lập, xem ra đã sớm tách rời khỏi cơ thể.

Có lẽ sau khi chìm xuống đáy biển đã bị loài cá quái dị nào đó cắn đứt.

Bàn Tử tháo chiếc đồng hồ vàng ra khỏi cánh tay cụt, còn Tần Vũ thì cúi đầu nghiên cứu bản đồ.

Nhìn cánh cửa khoang trước mắt, Tần Vũ đoán đây là phòng thuyền trưởng.

Trong phòng thuyền trưởng, hẳn là có thể tìm thấy chìa khóa của kho hàng dưới đáy tàu.

Tìm được chìa khóa sẽ đỡ được rất nhiều phiền phức.

Nghĩ vậy, Tần Vũ ra hiệu với mọi người, ý bảo sẽ lẻn vào phòng thuyền trưởng để tìm chìa khóa.

Mọi người gật đầu, vẻ mặt ai nấy đều nghiêm trọng hơn vài phần.

Thế là, Tần Vũ bơi đến đối diện cánh cửa khoang.

Sau khi đẩy cửa ra, một đống vật thể lơ lửng trong nước biển liền trôi ra.

Tần Vũ đứng ở cửa, dùng đèn rọi chiếu vào trong.

Bên trong tối đen như mực, gần như không thể thấy rõ gì.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người, bảo phải nâng cao tinh thần, cẩn thận một chút.

Mọi người gật đầu, sau đó theo sát Tần Vũ bơi vào trong.

Từng người một vịn tay vào vách tường, rồi cẩn thận tiến vào khoang tàu.

Phòng thuyền trưởng hư hại vô cùng, bên trong chất đống rất nhiều bùn cát, khắp nơi đều bị bùn cát bao phủ.

Lúc này, Bàn Tử tiện tay quệt lên tường một cái, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người đang lay động trên tường.

Bàn Tử sợ đến mức hồn bay phách lạc, giãy giụa trong nước.

Lão Hồ thấy vậy, vội vàng giữ chặt vai Bàn Tử để trấn an hắn.

Mọi người nhìn về phía Bàn Tử, thấy hắn ra hiệu trong nước tạo thành hình một người, rồi lại chỉ vào vách tường.

Lão Hồ cảm thấy khó tin, bèn chỉ vào vách tường, rồi lại ra hiệu hình người, xác nhận xem Bàn Tử có nhìn nhầm không.

Ai cũng thấy kinh ngạc, sao trong vách tường lại có bóng người lay động được chứ?

Chương 324

Bàn Tử liên tục gật đầu, vô cùng chắc chắn bên trong có người.

Đúng lúc này, Tần Vũ bỗng cảm thấy phía sau lưng có dòng nước chuyển động bất thường.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên người Bàn Tử và những người khác, từng dòng máu tươi đang tuôn ra!

Máu tươi hòa vào nước biển, bắt đầu lan ra như sương mù, nhanh chóng nhuộm đỏ cả khoang thuyền.

Cảnh tượng này khiến mọi người sợ đến chết lặng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ vỗ vào lưng Tần Vũ.

Tần Vũ hoàn hồn, thấy Dương Tuyết Lỵ mặt đầy kinh ngạc chỉ vào lưng mình.

Tần Vũ quay người lại nhìn, phát hiện trên người mình cũng chảy ra một vệt máu lớn.

Không chỉ Bàn Tử và Tần Vũ, chẳng mấy chốc mọi người đều phát hiện trên người đối phương có những vệt máu đang lan tỏa ra.

Nước máu như sương mù đỏ, bắt đầu lan ra bốn phía, chẳng mấy chốc đã bao trùm cả phòng thuyền trưởng không lớn này.

Nhưng không ai cảm thấy có gì khác thường, mọi người đều không biết mình bị thương lúc nào, hay bị thương ở đâu.

Nếu bị thương thì cũng phải cảm thấy đau chứ.

Nhưng không ai thấy đau chút nào.

Huống hồ mọi người chảy nhiều máu như vậy, lẽ ra phải có cảm giác chóng mặt do mất máu rồi, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

Như vậy, chỗ máu này hẳn là không phải của họ.

Tần Vũ nghĩ vậy, liền ra hiệu cho mọi người, bảo họ mau chóng bình tĩnh lại.

Mọi người dần dần ổn định tâm trạng, việc đầu tiên là kiểm tra xem trên người mình có vết thương nào không.

Sau khi kiểm tra, đều không phát hiện điều gì bất thường.

Trong lúc đang cảm thấy kỳ lạ, Tần Vũ phát hiện trong những lọ thuốc chống cá mập mà mọi người mang theo, có một dòng nước màu đỏ sẫm đang trào ra.

Thuốc đuổi cá mập đã hòa với nước biển thành một thứ chất lỏng giống như máu tươi, và các lọ thuốc đều đã cạn sạch.

Mọi người gỡ những lọ thuốc đuổi cá mập trên người xuống.

Phát hiện những viên thuốc bên trong cũng bị hòa tan không còn một chút nào.

Tần Vũ thấy vậy, dự cảm có chuyện không lành.

Thuốc đuổi cá mập khi hoạt động dưới nước là thứ cực kỳ quan trọng, thứ này có thể xua đuổi cá mập.

Giờ đây, thuốc đuổi cá mập đều bị hòa tan một cách bí ẩn.

Mất đi thuốc đuổi cá mập chẳng khác nào mất đi một lớp rào cản.

Điều quan trọng là, không ai biết tại sao, và chuyện này đã xảy ra như thế nào.

Mọi người chỉ cảm thấy kinh hãi, như thể rơi vào nỗi sợ hãi vô tận, trong đầu chỉ còn lại sự kinh hoàng.

Lúc này, nước biển trong phòng thuyền trưởng dao động, nước máu bao vây toàn bộ nhóm Tần Vũ.

Bàn Tử sợ đến kinh hồn bạt vía, vội vàng bơi về phía cửa khoang.

Nhưng Bàn Tử chưa kịp bơi ra ngoài, đã đối mặt với một con cá mập lớn đang bơi vào từ hành lang.

Bàn Tử sợ hãi hét lên một tiếng, suýt chút nữa không ngậm chặt được bình thở, trong miệng lập tức sủi lên một đám bong bóng lớn.

Tần Vũ và những người khác nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn, liền chạm phải đôi mắt trừng trừng của con cá mập.

Thuốc đuổi cá mập vừa mới mất tác dụng, cá mập đã theo sát ngay sau.

Thật là trùng hợp đến đáng sợ.

Bàn Tử sợ hãi bơi lùi lại, loạng choạng bơi ra sau lưng Tần Vũ.

Bàn Tử vừa đi, người gần con cá mập nhất chính là Cổ Sai.

Tần Vũ nhìn về phía Cổ Sai, định kéo cậu thiếu niên đang hoảng hốt trở lại, ai ngờ vừa mới đưa tay ra, đối phương đột nhiên giật mình, rút ra một thanh dao Long Hổ, liền lao về phía con cá mập.

Mọi người sững sờ, hoàn toàn không ngờ Cổ Sai lại chủ động lao lên.

Tần Vũ thầm nghĩ, có lẽ đứa trẻ này vừa mới mất đi sư phụ, tâm trạng đang vô cùng u uất, kết quả lúc này lại gặp cá mập, trong lòng hiện lên cảnh tượng sư phụ chết thảm, liền bốc đồng lao lên giết con cá mập đó.

Chỉ trong nháy mắt, Cổ Sai đã chiến đấu với con cá mập.

Chương 325

Cổ Sai kéo con cá mập ra khỏi phòng thuyền trưởng, trong hành lang chật hẹp của khoang tàu, không ngừng giao đấu.

Tốc độ của cá mập kinh người, lực cắn vô cùng lớn, chỉ cần bị cắn trúng một chút, không bị xé mất một miếng thịt đã là may mắn rồi.

Nhìn lại Cổ Sai, động tác của cậu thiếu niên linh hoạt nhanh nhẹn, nhanh như một con linh hầu, đang cưỡi trên lưng con cá mập.

Cổ Sai giơ dao Long Hổ, mỗi nhát dao chém xuống, đều chém chính xác vào người con cá mập.

Mọi người đều có chút kinh ngạc trước cậu thiếu niên này. 90.

Con cá mập dưới thân Cổ Sai liều mạng giãy giụa, chẳng mấy chốc đã rơi vào thế yếu.

Trên người nó đầy vết dao, từ vết thương không ngừng rỉ ra máu tươi, một mùi tanh nồng nặc lập tức lan tỏa.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên bơi lên, một tay kéo Cổ Sai trở lại.

Cổ Sai bị ấn vào trong phòng thuyền trưởng, cả người vẫn còn hoảng hốt.

Đợi Cổ Sai ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, đôi mắt kia mang đầy vẻ hung tợn.

Nhìn ánh mắt đó, dường như đang hỏi, tại sao lại ngăn cản cậu tiếp tục săn cá mập.

Tần Vũ sắc mặt ngưng trọng, ra một loạt dấu tay, mới cho mọi người biết lý do kéo Cổ Sai về.

Trong hành lang khoang tàu chật hẹp, việc giết một con cá mập đối

với Cổ Sai có thể không khó.

Nhưng càng nhiều máu tanh, sẽ càng thu hút thêm nhiều cá mập.

Cá mập không phải là loài động vật thích ánh trăng, hôm nay sắp đến ngày rằm, nên chúng chắc chắn đều đang tìm thức ăn trong các phế tích dưới đáy biển hoặc xác tàu đắm.

Nếu vì một hành động hồ đồ của Cổ Sai mà thu hút cả đàn cá mập, vậy thì thật sự là thêm phiền phức.

Sau khi Tần Vũ giải thích xong nguyên do, cửa khoang đột nhiên vang lên một tiếng "đùng".

Mọi người quay đầu lại nhìn, thì ra con cá mập trong hành lang đang quẫy đuôi, đâm vào cửa khoang.

Cánh cửa khoang khẽ rung lên, mở ra một khe hở.

Nhìn qua khe hở, con cá mập bên ngoài đang điên cuồng dùng đầu đâm vào cửa khoang.

Tần Vũ thấy vậy, không kịp suy nghĩ nhiều, liền bơi về phía trước.

Mọi người sững sờ, Dương Tuyết Lỵ đưa tay ra định kéo Tần Vũ lại, nhưng khi nhìn lại thì Tần Vũ đã đưa tay ra ngoài cửa khoang.

Hắn định làm gì?

Đưa tay ra làm mồi cho cá mập sao?

Mọi người đều bị hành động này của Tần Vũ làm cho kinh ngạc.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Tần Vũ một tay nắm lấy đuôi con cá mập.

Đột nhiên, hắn mạnh mẽ kéo ngược lại!

Đuôi cá mập kéo theo cả thân thể con cá mập, bị Tần Vũ lôi vào

trong.

Nhưng Tần Vũ chỉ kéo vào được khoảng một nửa.

Sau khi kéo một nửa thân thể con cá mập vào, Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, dùng tay còn lại ấn vào cửa khoang.

Lực ấn xuống rất mạnh, "phanh" một tiếng, cửa khoang đã bị đóng chặt lại.

Con cá mập bị kẹt trong khe cửa, bị kẹp đứt thành hai đoạn!

Cảnh tượng này quá kinh người, khiến mọi người kinh ngạc hồi lâu không thể hoàn hồn.

Đợi mọi thứ trở lại bình tĩnh, mọi người mới hoàn hồn, nhìn bên cạnh cửa khoang, một cái đuôi cá mập bị đứt đang lơ lửng.

Lắng nghe bên ngoài, không còn bất kỳ tiếng va chạm nào nữa.

Bàn Tử kích động liên tục vỗ tay dưới nước, những người còn lại thì không thể tin nổi nhìn Tần Vũ.

Sức mạnh có thể dùng cửa kẹp đứt cá mập, tuyệt đối không phải là sức mạnh của người thường!

Mọi người bơi đến bên cạnh Tần Vũ, Cổ Sai đưa tay kéo kéo tay áo hắn, hai mắt mong chờ nhìn.

Tần Vũ hơi ngẩn ra, thấy Cổ Sai ra hiệu vài cái, dường như muốn hỏi có thể dạy cậu một vài bản lĩnh không.

Lúc này, bị kẹt trong phòng thuyền trưởng, cũng không biết bên ngoài có thêm cá mập nào không, việc ra ngoài cũng là một vấn đề.

Chương 326

Tần Vũ không trả lời Cổ Sai, bật đèn pin lặn, trước tiên chiếu rọi xung quanh.

Nhìn quanh bốn phía, trong khoang tàu chỉ có một lỗ hổng do bị đá ngầm rạch ra khi tàu chìm.

Lỗ hổng đó không lớn, nhưng Cổ Sai có thể miễn cưỡng chui qua được.

Tần Vũ thấy vậy, gọi Lão Hồ và Bàn Tử.

Ba người lấy ra máy phá dỡ thủy lực, chuẩn bị mở rộng lỗ hổng thêm một chút.

Khi ba người chuẩn bị bắt đầu, Dương Tuyết Lỵ ở phía sau đột nhiên vỗ vai Tần Vũ.

Tần Vũ quay đầu lại, liền thấy Dương Tuyết Lỵ ra hiệu về phía sau.

Nhìn theo hướng đó, Tần Vũ thấy ở phía dưới có một tấm gương lớn.

Tấm gương có một phần bị vỡ, nhưng tổng thể vẫn còn nguyên vẹn.

Mọi người đều mang theo đèn rọi, chỉ cần chiếu qua trước gương, bóng người và bóng đèn theo sóng nước dao động, cảnh tượng kỳ quái khiến người ta kinh hãi.

Tần Vũ hơi sững sờ, trong phòng thuyền trưởng sao lại có một tấm gương lớn như vậy?

Gương đặt ở đây, có tác dụng gì?

Mọi người cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, Bàn Tử đoán rằng có lẽ vị thuyền trưởng đeo đồng hồ vàng kia lúc sinh thời thích soi gương, nên khi ra khơi cũng phải mang theo gương bên mình.

Mọi người không dám phủ nhận quan điểm này, cũng không dám đồng tình.

Thế là, Tần Vũ tạm thời gác lại công việc trong tay, bơi đến trước tấm gương lớn đó.

Tấm gương rất lớn, khung gương được làm bằng gỗ hồng mộc chạm khắc, tổng thể vô cùng cổ kính và thanh lịch.

Dương Tuyết Lỵ chau mày, ra hiệu với mọi người rằng có điều gì đó không đúng.

Tần Vũ cũng cảm thấy kiểu dáng của tấm gương không phù hợp với đặc điểm của một du thuyền hiện đại.

Bàn Tử biết mọi người cảm thấy tấm gương này kỳ quái, là một mối họa ngầm, nên đề nghị đập vỡ nó.

Đúng lúc này, dòng nước trong khoang đột nhiên chảy xiết, thì ra Cổ Sai đã mở rộng lỗ hổng đó ra.

Mọi người bị dòng nước xô đẩy, vội vàng lao ra khỏi lỗ hổng.

Nhưng lúc này, một con cá mập răng cưa lại bơi tới.

Con cá mập răng cưa đó đâm sầm vào người Cổ Sai, hất cậu từ bên ngoài lỗ hổng ngược vào trong phòng thuyền trưởng.

Dương Tuyết Lỵ vội vàng bơi đến bên Cổ Sai, đỡ cậu dậy.

Cổ Sai tuy nhỏ con, nhưng thân thể rắn chắc, không hề bị thương.

Thấy trên người Cổ Sai không có một vết xước nào, mọi người không khỏi nghi ngờ, thân thế của cậu nhóc này thật sự không đơn giản.

Lúc này, con cá mập răng cưa bên ngoài lỗ hổng bơi vào, lao thẳng về phía mọi người trong phòng thuyền trưởng!

"Phanh!" Con cá mập răng cưa đột ngột tấn công, nhưng ngược lại bị kẹt trong lỗ hổng.

Mọi người hơi ngẩn ra, nhìn con cá mập răng cưa không ngừng lắc đầu.

Lúc này, con cá mập răng cưa, chui vào không được, ra cũng không xong, rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Tần Vũ ở gần con cá mập răng cưa nhất, nhìn đầu con cá mập cứ lắc lư trước mắt, cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bàn Tử thấy con cá mập dần dần không còn lắc lư nữa, trong lòng nảy ra một ý, giơ chiếc cưa máy kim cương vừa vặn cầm trong tay lên.

Kéo dây cưa, tiếng "xè xè xè" trầm đục vang lên.

Lão Hồ thấy vậy, liền một chân đạp lên máy bơm thủy lực.

Hai người hợp lực, cưa sống con cá mập răng cưa thành hai nửa.

Đầu cá mập rơi vào trong phòng thuyền trưởng, máu tươi lập tức tuôn ra, lan tỏa như một màn sương máu.

Tần Vũ lo lắng mùi máu trong khoang tàu quá nồng sẽ thu hút sự chú ý của nhiều cá mập, bèn nhặt cái đầu cá mập kia lên.

Tần Vũ ném cái đầu lâu ra xa.

Cái đầu lâu lơ lửng trong nước, nhanh chóng thu hút sự chú ý của nhiều con cá mập đói.

Mấy con cá mập tranh nhau lao tới, bắt đầu gặm nhấm cái đầu của con cá mập răng cưa.

Trong khoang tàu, mùi máu cá mập dần dần tan đi, không thu hút sự chú ý của bất kỳ loài cá biển nào.

Chương 327

Điều này khiến mọi người tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người ngồi gần lỗ hổng, nghỉ ngơi một lát.

Tần Vũ ngồi đó, ánh mắt chăm chú nhìn bầy cá mập bên ngoài con tàu đắm.

Những con cá mập này mỗi con dài đến năm sáu mét, thân hình đồ sộ, đầu to đuôi nhỏ.

Tốc độ tấn công của chúng vô cùng kinh người, miệng đầy răng nhọn, chỉ cần bị cắn trúng một cái, thì có giãy cũng không thoát được.

Lúc này, Cổ Sai kéo kéo cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn cậu, thấy Cổ Sai ra hiệu, ý nói những con cá mập bên ngoài kia được gọi là cá mập hổ.

Cá mập hổ là một loại cá mập, thường có lưng hơi đỏ, hai bên sườn có đốm đỏ, trông giống như da hổ, nên được gọi là cá mập hổ.

Bàn Tử tỏ ra vô cùng lo lắng, đang chuẩn bị hỏi Tần Vũ tiếp theo nên làm gì thì Cổ Sai lại ra hiệu.

Cổ Sai trước tiên rút dao Long Hổ ra, sau đó chỉ vào đám cá mập hổ bên ngoài, cuối cùng làm một động tác chém xuống.

Tần Vũ vừa nhìn liền biết cậu nhóc muốn làm gì.

Thế là, hắn liên tục lắc đầu, phản đối Cổ Sai ra ngoài săn cá mập.

Dưới nước cá mập lợi hại đến mức nào mọi người đều biết, nên không chỉ Tần Vũ, mà tất cả mọi người ở đây đều không đồng ý để một đứa trẻ nhỏ như Cổ Sai ra ngoài giết cá.

Nhưng đứa trẻ này rất bướng bỉnh, vừa thấy mọi người không

đồng ý, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng hung hãn.

Xem ra, Cổ Sai đã quyết tâm đi ra ngoài.

Trong lúc mọi người và Cổ Sai đang giằng co, Bàn Tử đột nhiên đổi ý, kéo Tần Vũ ra hiệu một vài cái.

Tần Vũ nhìn động tác tay của Bàn Tử, dường như lại nhắc đến việc Cổ Sai là hậu duệ của Long tộc.

Ý của Bàn Tử là, nếu Cổ Sai đã nhất quyết muốn đi, thì cứ để cậu ta đi, dù sao cũng là hậu duệ Long tộc, căn bản không sợ cá mập dữ tợn dưới nước.

Cổ Sai quả thật có thể chất hơn người thường, nhưng nói cậu là hậu duệ Long tộc, có chút quá qua loa.

Trong lúc Tần Vũ đang do dự, bỗng nhiên thấy trên lưng Cổ Sai dường như dính một lớp gì đó.

Tần Vũ nhìn kỹ, thứ đó dường như đã che mất hình xăm trên người Cổ Sai.

Trong khoang tàu tối tăm, trong nước cũng lẫn nhiều tạp chất, nên Tần Vũ nhìn không rõ lắm.

Thế là, Tần Vũ vội vàng đưa tay ra sau lưng mình quệt một cái.

Sau khi quệt, Tần Vũ lại kinh ngạc phát hiện găng tay lặn của mình không dính gì cả.

Nhìn lại lưng Cổ Sai, vẫn quấn quanh vật chất màu đen đó.

Dương Tuyết Lỵ và những người khác cũng chú ý đến lưng của Cổ Sai.

Lão Hồ càng nhìn càng căng thẳng, trong lòng không khỏi giật thót.

Ông vội vàng viết một dòng chữ dài trên bảng viết.

Mọi người nhìn vào bảng viết, thấy trên đó nhắc đến một truyền thuyết.

Đó là một truyền thuyết đáng sợ xảy ra ở vùng ven biển, tương truyền ở đó, có rất nhiều nước biển màu đen sẽ bám vào thuyền cá và thuyền viên, người ta gọi đó là "thủy quỷ quấn thân".

Bàn Tử vừa nghe thấy có thủy quỷ, sợ đến giật nảy mình.

Tần Vũ đột nhiên nhớ lại, vừa rồi trong khoang tàu máu tươi chảy ra một cách bí ẩn, thuốc đuổi cá mập bị khí máu làm bay hơi.

Chẳng lẽ tất cả là vì, trong con tàu đắm này có thủy quỷ tồn tại?

Cổ Sai thấy sắc mặt mọi người hoảng hốt, không khỏi ngạc nhiên.

Bàn Tử thấy vậy, liền kéo cậu đến trước tấm gương kia, bảo cậu quay lưng về phía gương, rồi quay đầu lại nhìn vật chất màu đen trên lưng mình.

Ngay khi Cổ Sai chuẩn bị quay đầu, trước mắt mọi người bỗng hiện lên một bóng nước lay động.

Mọi người đều nhắm mắt lại, chỉ có Tần Vũ giơ đèn pin lặn, chiếu về phía bóng nước đang lay động đó.

Chùm sáng chiếu tới, lờ mờ hiện ra một hình người khổng lồ.

Tần Vũ khẽ dịch đèn pin lên trên, nhìn kỹ, thì ra một người đàn ông thân hình vạm vỡ, râu quai nón rậm rạp đột nhiên xuất hiện trước mắt!

Mọi người lúc này mới mở mắt ra, cũng nhìn thấy bóng người đó, sợ đến mức chết lặng tại chỗ.

Vì trong khoang tàu quá tối, ánh đèn pin không thể xuyên qua được nhiều tạp chất trong nước, nên Tần Vũ chỉ có thể nhìn thấy một bóng ảo.

Chương 328

Mặc dù bóng dáng người đàn ông không rõ ràng, nhưng một tia sáng vàng lại đặc biệt chói mắt.

Mọi người nhìn kỹ, trên tay người đàn ông đó đang đeo một chiếc đồng hồ vàng lớn, ánh vàng lấp lánh.

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, chẳng lẽ là thuyền trưởng sao?

Nếu là ông ta, thì tuyệt đối không thể là người sống.

Chỉ có thể là hồn ma của thuyền trưởng!

Vào thời điểm đó, khi một con tàu gặp nạn trên biển, trong tình huống bất đắc dĩ phải bỏ tàu, người duy nhất có quyền ở lại trên tàu chính là thuyền trưởng.

Thuyền trưởng có quyền lựa chọn cùng sống chết với thuyền viên của mình.

Trước đây, Tần Vũ cũng nghe không ít truyền thuyết về những con tàu ma.

Trong những truyền thuyết đó, rất nhiều thuyền trưởng cuối cùng đều kiên định với niềm tin của mình, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, kiên quyết không rời bỏ con tàu của mình.

Nhiều năm sau, vong hồn của họ liền lưu lại trên con tàu đó.

Trở thành thuyền trưởng ma, họ sẽ tiếp tục điều khiển con tàu ma, mãi mãi dong buồm trên biển lớn.

Nhưng đó đều là truyền thuyết, trước đây Tần Vũ cũng không tin.

Nhưng bây giờ nhìn thấy một bóng ảo giống như ma quỷ như vậy, lại khiến hắn nghi ngờ.

Tần Vũ nhìn về phía mọi người, ai cũng bị dọa đến mức đứng sững tại chỗ, vẻ mặt kinh hoàng đông cứng lại, như thể đã trở thành một xác chết.

Đúng lúc này, bóng ảo trước mắt mọi người đột nhiên lay động.

Tần Vũ vội vàng chiếu đèn pin, đi theo bóng ảo đó.

Ánh đèn dừng lại trên lưng Cổ Sai, chỉ thấy hồn ma thuyền trưởng đó đang bám trên lưng cậu, vừa vặn che đi hình xăm rồng trên lưng.

Tần Vũ trong lòng khẽ động, xem ra cái bóng đen vừa rồi chính là nó.

Cổ Sai sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng vặn vẹo thân mình, dùng tay xua đuổi bóng ma sau lưng.

Động tác biên độ quá lớn, suýt chút nữa làm rơi cả bình dưỡng khí, may mà Tần Vũ tiến lên giữ chặt cậu lại, mới không gây ra đại họa.

Nhìn lại lưng Cổ Sai, bóng ma đã biến mất không thấy đâu.

Mọi người tuy thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến bóng ma vừa rồi lại sợ hãi không thôi.

Trước đó trong khoang tàu tự dưng chảy máu, thuốc đuổi cá mập trên người bị nước biển hòa tan, còn có cả những con cá mập kia nữa.

Tất cả những chuyện này, chẳng lẽ đều liên quan đến thuyền trưởng ma sao?

Mọi người lòng dạ không yên, chưa kịp hoàn hồn sau cơn hoảng sợ vừa rồi, bên ngoài lỗ hổng đột nhiên bơi vào một con cá mập xanh vô cùng thon dài.

Cá mập xanh thân hình nhỏ, nhưng lực cắn không hề yếu hơn con cá mập răng cưa kia.

Ai mà bị nó cắn một nhát dưới nước, khó mà bảo toàn tính mạng.

Con cá mập xanh đó lướt vào, đâm sầm vào eo Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ bỗng cảm thấy bên hông lạnh buốt, cúi đầu nhìn, đối diện là một cái miệng máu đang ngoác ra!

Cô sợ đến toàn thân run rẩy, theo phản xạ rút ra một con dao găm.

Con cá mập xanh lao tới như sói đói vồ mồi, nhưng miệng nó lại vừa vặn bị con dao găm kia chặn cứng.

Nhưng hai tay Dương Tuyết Lỵ đang run rẩy, một mình cô thực sự khó mà chịu được sức mạnh của con cá mập xanh này.

Người gần Dương Tuyết Lỵ nhất là Tần Vũ.

Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ gặp nguy hiểm, lập tức rút dao lặn ra, đâm về phía con cá mập xanh đang đè trên người cô.

Dù con cá mập xanh nhanh như chớp, cũng không nhanh bằng hai nhát dao của Tần Vũ!

Một nhát dao chém xuống, trực tiếp đâm xuyên qua vây cá của con cá mập xanh!

Nhát thứ hai chém xuống, đâm sâu vào phần bụng trắng như tuyết của nó!

Tức thì, máu đỏ lan tỏa, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập khoang tàu.

Dương Tuyết Lỵ sợ hãi lùi vào góc tường, thấy con cá mập xanh đang giãy giụa trước khi chết, không khỏi có chút lo lắng cho Tần Vũ.

Nhưng lúc này, Cổ Sai đột nhiên lao về phía trước, bơi đến bên cạnh Tần Vũ, va vào hắn.

Tần Vũ bị va vào hơi loạng choạng, quay đầu nhìn Cổ Sai, có chút

kinh ngạc.

Chương 329

91.

Trong khoảnh khắc quay đầu lại, con cá mập xanh bị Tần gia đâm hai nhát đột nhiên ưỡn bụng, mạnh mẽ lùi về phía sau.

Tốc độ bơi của con cá mập xanh rất nhanh, dù bị thương nặng, sắp chết đến nơi, nhưng tốc độ bỏ trốn vẫn cực nhanh.

Tần Vũ đang chuẩn bị bơi lên phía trước, thì thấy một bóng người bên cạnh mình đột nhiên vụt qua.

Nhìn kỹ lại, đó chẳng phải là Cổ Sai sao?

Cổ Sai ở trong nước còn nhanh hơn cả con cá mập xanh, tay cầm dao Long Hổ, một tay ấn chặt đuôi con cá mập.

Lưỡi dao Long Hổ vô cùng sắc bén, dưới nước hàn quang lóe lên, lưỡi dao lướt qua đâu, máu tươi lập tức tuôn ra xối xả.

Con cá mập xanh vốn đã không còn nhiều máu, sau khi bị Cổ Sai đâm liên tiếp mấy nhát, cuối cùng cũng chết hẳn.

Thi thể của con cá mập xanh rơi xuống, vừa vặn đè lên tấm gương cổ bên dưới.

"Rắc!" Tấm gương cổ đột nhiên vỡ tan, toàn bộ mặt gương đều nứt ra.

Mọi người nhìn lại tấm gương, không còn một chỗ nào nguyên vẹn.

Nhưng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên dùng sức kéo cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy Dương Tuyết Lỵ sắc mặt lo lắng, đang

dùng tay chỉ về phía Cổ Sai cách đó không xa.

Ngẩng đầu nhìn Cổ Sai, thấy trên tấm lưng trần của cậu, lại hiện ra đám vật chất màu đen kia.

Tần Vũ đang định bơi đến bên Cổ Sai, giúp cậu thoát khỏi thứ đó thì bên ngoài cửa khoang đột nhiên vang lên mấy tiếng va chạm.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Mọi người sững lại.

Tần Vũ trong lòng cảm thấy không ổn, vội vàng bơi đến cửa khoang.

Mở ra một khe hở để xem, chỉ thấy bên ngoài có mấy con cá mập khổng lồ đang va chạm với thân tàu.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng gọi mọi người, lấy ra súng bắn cá nước sâu đã chuẩn bị sẵn.

Mọi người lấy súng bắn cá ra, sẵn sàng chờ đợi, đợi Tần Vũ mở cửa khoang.

Tần Vũ dùng vai húc cửa khoang ra, nhưng đột nhiên phát hiện hành lang trống không, mấy con cá mập lớn lúc nãy đều đã biến mất không dấu vết.

Lạ thật, cá mập lớn đi đâu rồi?

Chẳng lẽ mấy con đó cũng là ma?

Thuyền trưởng ma thì nghe nói rồi, chứ cá mập ma thì chưa nghe bao giờ.

Tần Vũ nghĩ mãi không ra, bèn nghiêng người thò đầu ra ngoài.

Hắn giơ đèn rọi, chiếu về hai đầu hành lang.

Hai bên hành lang đều vô cùng tĩnh lặng, gần như không có bất kỳ động tĩnh nào.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cho rằng cá mập bên ngoài chắc đã bơi đi nơi khác, có thể yên tâm rồi.

Tần Vũ thấy vậy, liền đề nghị mọi người trực tiếp tiến về phía đuôi tàu, xem có thể một mạch tìm thấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính không.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ lại cho rằng nên quay về bổ sung thuốc đuổi cá mập trước, nếu không lỡ bị cá mập tấn công, chưa chắc có thể sống sót trở về.

Thoạt nhìn, ý kiến của Dương Tuyết Lỵ có vẻ tốt hơn.

Nhưng trên thực tế, một khi ra ngoài, sẽ bị cá mập tấn công.

Cá mập bên ngoài còn nhiều hơn bên trong.

Trong tình huống không có thuốc đuổi cá mập, rất dễ bị đàn cá mập nhắm làm mục tiêu, huống hồ đi mà không có kết quả, có chút quá thiệt thòi.

Chẳng bằng cứ ở lại trong con tàu Mary Celeste tương đối an toàn này, đợi tìm được Tần Vương Chiếu Cốt Kính rồi hãy quay về.

Như vậy cũng có thể tránh phải vào đây lần thứ hai.

Mọi người bàn bạc xong, quyết định nghe theo lựa chọn của Tần Vũ.

Thế là, họ lần lượt rời khỏi khoang tàu, bơi vào hành lang, bắt đầu tiến về khoang hàng ở đuôi tàu.

Mọi người men theo hành lang nghiêng, bơi về phía trước.

Chương 330

Đi không biết bao xa, vòng qua một cánh cửa sắt cong queo, tiến vào một đại sảnh màu vàng rộng lớn.

Mặc dù đại sảnh bị phá hủy rất nghiêm trọng, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy vẻ xa hoa từng có.

Bàn ghế sang trọng, thức ăn quý giá, trong góc có một cây đàn dương cầm được bảo quản nguyên vẹn.

Trong đại sảnh, hàng trăm hàng nghìn con cá nhỏ đang bơi lội.

Tần Vũ giơ đèn rọi lên chiếu, những con cá nhỏ này sợ hãi chạy tán loạn, trốn vào những nơi không có ánh sáng. 92.

Dương Tuyết Lỵ mở bản đồ ra, mọi người ghé sát lại xem.

Dựa theo vị trí, Tần Vũ suy đoán đây là khu vực trung tâm của du thuyền tư nhân này, một nơi có thể tổ chức vũ hội, yến tiệc, đánh bạc và các hoạt động giải trí xã giao khác.

Theo như bản đồ chỉ dẫn, Tần Vũ chỉ cần đi qua đại sảnh vàng này, là có thể xuống khoang hàng ở đuôi tàu.

Dương Tuyết Lỵ thu bản đồ lại, Tần Vũ ra hiệu cho mọi người tiếp tục tiến lên.

Nhưng lúc này, Cổ Sai bên cạnh đột nhiên nắm lấy cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy cậu chỉ về một nơi tối tăm phía trước.

Mọi người nhìn theo hướng cậu chỉ, thấy một bóng trắng khổng lồ vụt qua.

Tần Vũ vội vàng giơ đèn pin lên, chỉ chiếu được một hình dáng

khổng lồ.

Hắn lại lập tức quét theo hướng bóng trắng vừa vụt qua, mấy lần qua lại, thứ đó dường như đang cố ý chơi trốn tìm với Tần Vũ.

Khi chiếu vào cây đàn dương cầm kia, thứ đó cuối cùng cũng dừng lại, mọi người cũng cuối cùng nhìn rõ được nó là gì.

Nhưng ngay lập tức, sắc mặt mọi người trắng bệch, tất cả đều sợ đến không dám động đậy.

Chỉ thấy một con cá mập trắng khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Thân thể con cá mập trắng đó như một quả ngư lôi khổng lồ, đang trừng mắt, nhìn chằm chằm vào nhóm Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng bảo mọi người giơ súng bắn cá lên.

Trên những khẩu súng bắn cá họ mang theo, đều được bôi thuốc độc Kiến Huyết Phong Hầu.

Dù là quái vật biển hung ác đến đâu, cũng có thể một phát đoạt mạng.

Nhưng tốc độ của cá mập trắng lớn kinh người, da dày thịt béo, nhiều người như Tần Vũ, cũng chưa chắc có thể dễ dàng bắn chết nó dưới nước.

Dù bắn trúng, thuốc độc trên súng bắn cá cũng cần thời gian để phát tác.

Nếu thời gian phát tác chậm một chút, đó sẽ là một mối nguy hiểm cho họ.

Mọi người khẽ lùi về phía sau, nhắm nòng súng bắn cá vào con cá mập trắng lớn đó.

Tần Vũ dẫn đầu giơ đèn rọi, chiếu vào đầu con cá mập trắng.

Cái đầu hình nón, nhẵn bóng vô cùng, ánh sáng chiếu vào lập tức phản xạ ra ánh sáng trắng lạnh lẽo.

Mọi người căng thẳng nuốt nước bọt, không ai ra tay trước, đều đang chờ Tần Vũ phát lệnh.

Lúc này, con cá mập trắng lớn dường như cũng chú ý đến nhóm Tần Vũ, bèn gắng sức bơi về phía họ.

Tần Vũ thấy vậy, khẽ nín thở, nhân lúc con cá mập trắng đến gần khoảng cách vài thước, liền bắn một phát!

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, phản ứng nhanh chóng cũng dùng súng bắn cá bắn ra.

Hai mũi tên cá sắc bén, xuyên qua làn nước biển đục ngầu, phóng ra hai tia sáng lạnh lẽo.

Hai mũi tên đó như sao băng chớp giật, bay về phía con cá mập trắng lớn.

Con cá mập trắng lớn vặn mình, đang chuẩn bị nghiêng người bơi đi, thì trúng một mũi tên!

Mũi tên bắn sau chỉ sượt qua da bụng con cá mập trắng, rồi cắm vào góc tường, biến mất trong bóng tối.

Mũi tên trúng đích vừa vặn cắm vào cổ con cá mập trắng lớn.

Lúc này, độc tố trên mũi tên bắt đầu lan ra.

Con cá mập trắng lớn co giật, có lẽ cảm nhận được điều không ổn, bèn bắt đầu đâm sầm vào khắp nơi trong đại sảnh.

“Phanh!

Phanh!

Chương 331

Phanh!" Trước thân thể khổng lồ của con cá mập trắng lớn, những tấm ván đồng sắt trên thân tàu, quả thực không chịu nổi một cú va chạm.

Toàn bộ đại sảnh bị con cá mập trắng điên cuồng va chạm làm cho lắc lư trái phải.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, mức độ không hề nhỏ hơn so với lúc ở trên thuyền gặp sóng gió.

Tần Vũ nhìn con cá mập trắng lớn va chạm lung tung khắp nơi, trong lòng lại vui mừng.

Con cá mập trắng ngu ngốc này không biết rằng vận động càng nhanh, tốc độ lưu thông máu càng nhanh, tốc độ lan truyền độc tố cũng càng nhanh.

Bây giờ nó đang điên cuồng giãy giụa, chỉ là đang đẩy nhanh cái chết của mình mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, con cá mập trắng lớn đột nhiên đâm vào cây đàn dương cầm cách đó không xa.

Do thân thể con cá mập trắng quá lớn, nó bị kẹt trong cây đàn dương cầm.

Do chấn động dữ dội, mũi tên độc vốn cắm trên cổ con cá mập trắng lớn, bị rung bật ra, rơi trên cây đàn dương cầm đó.

Cú va chạm dữ dội khiến cây đàn dương cầm vốn được bảo quản tốt, trong phút chốc bị đâm nát bét.

Trong đại sảnh, dòng nước cuộn trào, tiếng "loảng xoảng" vang lên điên cuồng.

Mọi người trốn trong góc, nhìn cây đàn dương cầm bị con cá mập trắng lớn kia làm cho tan tành.

Mảnh vỡ của cây đàn dương cầm xoay tròn trong dòng nước hỗn loạn, có mảnh thậm chí còn trôi đến trước mặt nhóm Tần Vũ.

Đợi mọi người nhìn lại con cá mập trắng, nó đã lắc đầu vẫy đuôi bơi đi mất.

Tần Vũ thấy vậy, đang chuẩn bị theo sát, bắn thêm một mũi tên cho con cá mập trắng một cái chết thống khoái thì phía sau đột nhiên vang lên một tiếng "ầm".

Mọi người bị lực lượng phía sau chấn động.

Do quán tính, họ bơi về phía trước một đoạn.

Đợi khi hoàn hồn nhìn lại, thấy thân tàu phía sau đột nhiên nứt ra một khe hở lớn!

Bên ngoài khe hở là một màn đêm đen kịt, Tần Vũ giơ đèn rọi lên, bỗng nhiên thấy bên ngoài có vô số đôi mắt đỏ rực.

Những đôi mắt đó, đang nhìn chằm chằm vào họ.

Giây tiếp theo, từng đàn cá mập từ khe hở vừa bị vỡ, điên cuồng bơi vào đại sảnh.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng dẫn mọi người trốn vào góc.

Mọi người trốn dưới một chiếc bàn ăn khổng lồ, thấy trong đàn cá mập, có một con cá mập hổ hung hãn.

Con cá mập hổ đó cũng không làm gì khác, chuyên tìm đến con cá mập trắng lớn kia, bám trên người nó. 93.

Con cá mập trắng lớn bị dọa giật mình, mạnh mẽ dùng thân hình to lớn quẫy một cái, hất bay mấy con cá mập mới đến.

Mấy con cá mập đó sợ hãi co rúm lại ở miệng khe hở, không con nào dám vào.

Tần Vũ thấy vậy, đang thấy phiền phức với đàn cá mập, không ngờ con cá mập trắng lớn lại giúp một tay.

Không dám nói nhiều, hắn vội vàng vẫy tay với những người còn lại, ra hiệu mau chóng tiếp tục tiến lên.

Mọi người đều bị dọa sợ, vừa thấy Tần Vũ ra hiệu, liền không quay đầu lại mà nhanh chóng rời khỏi đại sảnh vàng.

Vòng một vòng nhỏ, đàn cá cuối cùng lặn vào một khoang tàu ở phía sau.

Mọi người thấy vậy, lần lượt theo Tần Vũ rời đi.

Khi sắp ra khỏi cửa khoang, Tần Vũ thấy Cổ Sai ở phía sau đang nhìn quanh.

Tần Vũ bơi đến bên cạnh cậu, thấy cậu vẫn không từ bỏ, không ngừng quay đầu nhìn lại đàn cá mập phía sau, dường như muốn liều mạng một phen.

Tần Vũ không khỏi thở dài một hơi, vội vàng ấn đầu cậu, cứng rắn đẩy cậu ra ngoài.

Mọi người rời khỏi đại sảnh, đi theo chỉ dẫn trên bản đồ.

Trên bản đồ, đại sảnh có tổng cộng hai lối ra, một nối với hành lang, một thông đến kho hàng dưới đáy.

Tần Vũ vừa vặn đi vào lối ra thông đến kho hàng dưới đáy.

Đây là đường tắt đến kho hàng dưới đáy, không cần đi qua nhà bếp.

Tần Vũ kéo Cổ Sai đi sau cùng để bọc hậu cho mọi người, những người còn lại thì đi trước dò đường.

Vừa mới vào, mọi người thấy nhà bếp một mớ hỗn độn, các loại nồi niêu xoong chảo, bếp lò, ngã nghiêng, vương vãi khắp nơi.

Chương 332

Tần Vũ lo lắng cá mập bên ngoài sẽ vào gây chuyện, bèn khóa trái cánh cửa khoang đang mở.

Dù đám cá mập khổng lồ bên ngoài có lợi hại đến đâu, cũng không dễ dàng đâm vỡ được cửa khoang.

Bàn Tử thấy vậy, đột nhiên nảy ra một ý, dẫn Lão Hồ hai người, đem tất cả tủ bếp lớn trong nhà bếp, chặn lên cửa khoang.

Dù cá mập có đâm vào, cũng sẽ bị tủ chặn lại, lúc đó đĩa trong tủ rơi xuống, chắc chắn sẽ dọa đám cá mập hoảng sợ không thôi.

Khi Bàn Tử đang lục lọi trong nhà bếp, đã tìm thấy một tủ thịt.

Trong đó, hắn lôi ra một ít thịt lợn đã thối rữa từ lâu.

Lão Hồ thấy vậy, tưởng hắn đói đến mức hoa mắt, liền đẩy Bàn Tử một cái, tức giận ra hiệu mấy cái.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu, giải thích lý do lấy thịt lợn.

Thì ra hắn định đặt một ít thịt lợn ở đây, lúc đó đợi cá mập vào, thấy thịt lợn, có lẽ sẽ không cắn người nữa.

Tần Vũ thấy vậy, bất lực đỡ trán.

Hắn nói với Bàn Tử, những con cá mập này không phải là vật bình thường, chúng có khả năng đều bị thứ trên lưng Cổ Sai thu hút. 94.

Nếu không, đàn cá mập này cũng sẽ không chấp nhất đến vậy, nhất quyết phải truy đuổi chặn đường họ.

Vì vậy, chiêu của Bàn Tử căn bản không có tác dụng.

Lão Hồ cũng kéo Bàn Tử lại, khuyên hắn đừng tốn công vô ích nữa, có thời gian đó, không bằng mau chóng rời đi.

Mọi người vội vã rời khỏi nhà bếp, đi qua một lối đi nghiêng, cuối cùng cũng đến được kho hàng ở đuôi tàu.

Tàu Mary Celeste không giống du thuyền thông thường, hàng hóa trên tàu đều là những vật phi thường.

Chủ nhân của tàu Mary Celeste là một phú ông Nam Dương, người này thời trẻ giàu lên nhờ buôn lậu, sau này mới bắt đầu kinh doanh đồ cổ văn vật.

Tính tình ông ta xảo quyệt, không kiếm được tiền thì không làm, những thứ qua tay đều là bảo vật vô giá, đều là báu vật cấp quốc gia!

Vì vậy, khi thiết kế tàu Mary Celeste, kho hàng này được thiết kế không lớn, nhưng lại là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trên toàn con tàu.

Khoang đáy gần như hoàn toàn kín, chống nước, chống lửa, chịu được áp suất cao.

Bên trong đặt đủ loại bảo vật, đỉnh đồng lớn, dạ minh châu nhỏ, đều có thể tìm thấy vị trí tương ứng bên trong, được bảo quản rất tốt.

Theo hồi ức của người sống sót duy nhất trên tàu lúc đó, sau khi du thuyền gặp nạn trên biển, tất cả thuyền viên đều không kịp thoát thân, trừ người may mắn đó ra thì tất cả đều đã chết.

Vì vậy, những thứ trong kho hàng về cơ bản đều được bảo quản nguyên vẹn, có lẽ chưa bị ai động đến.

Kho hàng mà Tần Vũ và mọi người sắp đến nằm ở đuôi tàu, cũng là nơi tăm tối nhất.

Nước biển ở đây đục ngầu, phạm vi chiếu sáng của đèn pin gần như có thể bỏ qua.

May mà lúc xuống, Tần Vũ đã mang theo một chiếc đèn pha rọi

công suất lớn.

Ánh sáng của loại đèn này có thể xuyên qua bảy tám mét nước biển.

Nhưng loại đèn pha này cực kỳ tốn điện, nếu muốn sử dụng lâu dài, nhất định phải thường xuyên thay pin.

Tần Vũ chỉ mang theo một chiếc đèn pha, bèn giao vào tay Dương Tuyết Lỵ, bảo cô cầm đèn đi sát phía sau để chiếu sáng, còn hắn sẽ đi trước dò đường.

Vì phạm vi chiếu sáng của đèn pha cũng cực kỳ hạn chế, để đảm bảo an toàn cho mỗi người, Tần Vũ yêu cầu mọi người đi sát vào nhau.

Điều này đảm bảo mỗi người đều có thể quan sát phía trước và sau, một khi có nguy hiểm, cũng có thể nhanh chóng báo cho đồng đội để phản ứng.

Tần Vũ vừa đến trước cửa khoang, cánh cửa đã bị khóa chặt, bên cạnh là sáu cái chốt sắt vẫn còn nguyên vẹn.

Bàn Tử không nhịn được tiến lên, sờ thử độ dày của chốt sắt, mỗi cái to bằng bắp đùi, gã dùng sức vặn, gần như không nhúc nhích, có thể thấy mức độ chắc chắn của nó cũng rất cao.

Mọi người không khỏi có chút lo lắng.

Vốn dĩ làm việc dưới nước đã khá phiền phức, không giống như trên cạn có thể dùng toàn lực.

Dưới nước có áp lực nước, chốt sắt lớn lại chắc chắn như vậy, nhất thời lại trở thành một vấn đề nan giải.

Ngay khi Lão Hồ đề nghị có nên dùng máy ép thủy lực để cưỡng chế mở cửa khoang không, Tần Vũ lại khẽ xua tay, ý bảo không cần.

Tần Vũ bước đến trước cửa khoang, dùng tay không nắm lấy hai chốt sắt lớn.

“Rắc!” Tần Vũ vừa dùng sức, hai chốt sắt liền bắt đầu chuyển động.

Mọi người ngẩn ra, tập trung tinh thần vào tay Tần Vũ.

Chương 333

Chỉ thấy hắn nhấc tay lên, hai chốt sắt đã bị ném văng ra ngoài.

Bàn Tử kinh ngạc kêu lên một tiếng, trong miệng sủi ra rất nhiều bọt biển.

Cổ Sai càng nhìn Tần Vũ với vẻ mặt sùng bái, thầm nghĩ sau này nhất định phải nhờ Tần Vũ dạy cho vài chiêu.

Lúc này, Tần Vũ lại dùng phương pháp tương tự, mở bốn chốt sắt còn lại.

Đúng lúc đó, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kéo Tần Vũ lại, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó.

Tần Vũ quay đầu nhìn, thấy nước biển xung quanh bỗng trở nên đen hơn rất nhiều.

Vừa rồi hắn dồn toàn bộ sự chú ý vào mấy cái chốt sắt, không kịp quan sát nước biển.

Tần Vũ hơi khựng lại, đột nhiên đưa tay kéo Cổ Sai.

Cổ Sai có chút ngơ ngác, bị Tần Vũ ấn vai, bắt cậu phải quay lưng lại.

Tần Vũ nhìn vào lưng Cổ Sai, vật chất màu đen trên người cậu vẫn còn đó, không thể lau đi được.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, vật chất màu đen sau lưng Cổ Sai đã nhiều hơn rất nhiều so với lúc ở trong phòng thuyền trưởng!

Hình xăm vốn có sau lưng Cổ Sai gần như đã bị thứ vật chất màu đen này bao phủ.

Mọi người cũng phát hiện ra sự bất thường, nhưng không dám nói nhiều, sợ Cổ Sai suy nghĩ lung tung.

Cổ Sai tuổi thiếu niên vốn huyết khí phương cương, dễ hành động bốc đồng, Tần Vũ lo đứa trẻ này sẽ làm loạn.

Sự làm loạn của Cổ Sai có khác với sự làm loạn của Bàn Tử.

Bàn Tử vào thời khắc sinh tử còn biết đường chạy trốn, nhưng Cổ Sai thì khác, đứa trẻ này có lẽ sẽ cầm thẳng con dao Long Hổ xông lên đối đầu.

Tần Vũ biết thể chất của Cổ Sai đặc biệt, lợi hại hơn những đứa trẻ bình thường một chút, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ.

Nếu để cậu một mình giữa bầy cá mập, sống chết ra sao mọi người đều đoán được.

Dương Tuyết Lỵ âm thầm ra hiệu với Tần Vũ, ý nói Cổ Sai có thể đã bị vong linh trên tàu nhập vào người.

Tần Vũ cũng không dám chắc, bèn bảo mọi người trước khi xác định được chân tướng thì cứ bình tĩnh quan sát.

Có thể đợi khi trở lại mặt nước rồi tính tiếp.

Thế là, Tần Vũ và mọi người lại tập trung sự chú ý vào cửa khoang hàng.

Sau khi sáu chốt sắt lớn bị Tần Vũ vặn ra, cả nhóm bắt đầu cùng nhau cạy mở cửa khoang.

Không còn chốt sắt trói buộc, cửa khoang dễ dàng bị mở ra.

Dương Tuyết Lỵ lập tức hướng đèn pha về phía trước, không ngoài dự đoán, bên trong kho hàng bí mật có một cửa áp suất.

Ngay khoảnh khắc cửa khoang được mở ra, nước biển lập tức tràn vào.

Tần Vũ và mấy người đi vào kho hàng, bên trong toàn là những kệ hàng cao lớn bằng người.

Trên kệ hàng gần nhất có đặt ba chiếc hộp gỗ đàn hương cổ kính.

Bàn Tử vừa nhìn thấy những chiếc hộp đó, liền đưa tay ôm lấy cả ba, ôm vào lòng.

Lão Hồ ra hiệu cho Bàn Tử mở hộp, biết đâu Gương Chiếu Cốt Tần Vương lại được đặt trong một trong số đó.

Thế là, Dương Tuyết Lỵ chiếu đèn pha vào ba chiếc hộp gỗ trên ngực Bàn Tử.

Những chiếc hộp gỗ này đều được làm bằng gỗ đàn hương, gỗ đàn hương vừa chống côn trùng vừa chống ẩm, rất nhiều chuyên gia sưu tầm đồ cổ đều thích dùng nó làm hộp đựng đồ cổ.

Loại hộp chứa bảo vật này, Tần Vũ cũng đã thấy không ít ở chợ.

Tần Vũ cầm lấy một cái, nhẹ nhàng lắc một cái, liền biết bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Thế là hắn đặt cái đó xuống, hai tay cầm hai cái còn lại lắc thử.

Một trong hai chiếc hộp phát ra tiếng lanh canh, cái còn lại thì phát ra tiếng trầm đục.

Tần Vũ mở một trong số đó, thấy bên trong là một bộ bảo y bằng phỉ thúy.

Dương Tuyết Lỵ sáng mắt lên, vội chiếu đèn pha về phía trước.

Bộ bảo y phỉ thúy lấp lánh dưới ánh đèn, đặc biệt nổi bật trong làn nước biển đen kịt.

Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện trên bộ y phục được khảm đầy châu báu.

Kiểu dáng của những viên châu báu này rất kỳ lạ, cực kỳ hiếm thấy.

Chương 334

Tần Vũ thấy bộ y phục này không giống đồ cho phụ nữ thời xưa mặc, mà có chút giống với y phục được mặc bên trong các tượng Phật thếp vàng trong một số ngôi chùa cổ.

Trong một số ngày lễ truyền thống, chỉ có những tăng lữ có địa vị cực cao mới có tư cách mặc cho tượng Phật vàng, để các bậc đế vương quý tộc triều bái dâng hương.

Thứ mà tượng Phật vàng mặc, chính là loại mà Tần Vũ đang cầm trong tay, có thể gọi là thiên y đúng với tên gọi của nó.

Đây là một bảo vật vô giá, không biết vì sao bộ thiên y này lại lưu lạc đến đây.

Bàn Tử vừa nhìn thấy bộ thiên y, liền không kìm được sự kích động trong lòng, toàn thân run lên.

Tần Vũ còn chưa kịp phản ứng, Bàn Tử đã đưa tay ra, cuỗm lấy bộ bảo y phỉ thúy đó, nhét vào túi hành lý lặn.

Lão Hồ thấy vậy, vội vàng vỗ vào gáy Bàn Tử.

Bàn Tử lảo đảo một cái, mới từ từ hoàn hồn, ra hiệu với Tần Vũ.

Ý của Bàn Tử là cứ tạm cất thứ này đi, cũng đỡ cho Tần Vũ mang theo phiền phức.

Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài, cũng lười tính toán với Bàn Tử, mở chiếc hộp còn lại.

Vừa cạy nắp hộp, chưa mở ra hoàn toàn, chỉ lộ ra một khe hở, mọi người liền né sang một bên.

Nguyên nhân là từ trong chiếc hộp gỗ đàn hương đó, một luồng

khí lạnh cực kỳ âm u bỗng tỏa ra.

Mặc dù Tần Vũ đã mặc bộ đồ lặn có thể ngăn chặn hiệu quả chứng hạ thân nhiệt, nhưng cũng khó lòng chống lại được luồng khí lạnh toát ra từ hộp gỗ.

Mọi người rõ ràng đã nép vào góc, nhưng vẫn bị khí lạnh làm cho toàn thân run rẩy.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chiếu đèn pin vào chiếc hộp gỗ.

Ánh mắt của mọi người đều theo ánh đèn, một lần nữa tập trung vào chiếc hộp.

Tần Vũ từ từ mở nắp hộp, thấy một tấm gương đồng cổ xưa được đặt bên trong.

Trên hộp được lót mấy lớp vải sa mềm, tấm gương đồng nằm nguyên vẹn trên lớp vải.

Tần Vũ vén lớp vải sa lên, thấy mặt gương bị mài mòn khá nghiêm trọng, tuy có hơi mờ, nhưng những hoa văn ngư long được đúc xung quanh vẫn có thể nhận ra ngay.

Nhìn xuống đế gương, phía dưới bên trái có khắc một con cá bốn chân trong truyền thuyết chỉ có ở Đông Hải.

Con cá bốn chân có hình dáng giống người, nhưng mặt mũi nhe nanh giơ vuốt, với tư thế nâng tấm gương cổ trong nước biển hiện ra trước mắt mọi người.

Thoạt nhìn, cứ tưởng là một con cá bốn chân thật.

Bàn Tử sợ đến mức lảo đảo, tưởng đó là thật.

Đợi đến khi bị Lão Hồ kéo lại, nhìn kỹ, Bàn Tử mới phát hiện ra đó chỉ là đồ điêu khắc.

Trên tấm gương đồng, tất cả những sinh vật biển được điêu khắc

đều sống động như thật!

Mọi người, bao gồm cả Tần Vũ, đều bị kỹ thuật như quỷ phủ thần công này làm cho kinh ngạc.

Mọi người chỉ nhìn vài lần, đã cảm thấy không cần giám định, tấm gương cổ này chắc chắn là Gương Chiếu Cốt Tần Vương mà họ khổ công tìm kiếm!

Tần Vũ cũng có chút kích động, đang định đưa tay ra lấy tấm gương thì Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh đột nhiên giữ lấy cổ tay hắn.

Hắn quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, thấy sắc mặt đối phương có chút nghiêm trọng, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn.

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, biết cô muốn nói gì.

Trải qua bao nhiêu hiểm trở, mọi người cuối cùng cũng thấy được Gương Chiếu Cốt Tần Vương trong truyền thuyết, khó tránh khỏi có chút kích động quá đà.

Một khi kích động dễ quên đi những chuyện quan trọng, ví dụ như giáo sư Trần đã nói trước đó, mặt sau của Gương Chiếu Cốt không thể chiếu vào người sống.

Tần Vũ tuân theo nguyên tắc thà tin là có còn hơn không, gật đầu với Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ lúc này mới yên tâm hơn nhiều, buông tay ra.

Thế là, Tần Vũ lại đậy lớp vải sa trong hộp lên trên tấm gương, rồi đóng nắp hộp lại.

Cứ như vậy mang cả hộp lẫn gương đi, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tần Vũ cho nó vào túi hành lý, đồng thời cảnh cáo mọi người trước khi rời đi, không ai được động vào thứ này, đặc biệt là Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu lia lịa, sợ Tần Vũ không tin, còn thề thốt ngay tại chỗ.

Ngay khi gã vừa ra hiệu xong, chân của mọi người đột nhiên rung chuyển.

Giây tiếp theo, toàn bộ khoang hàng như thể trời long đất lở.

Tần Vũ và mọi người ngả nghiêng trái phải, trước sau, suýt nữa thì bị chấn cho tan tác.

Chương 335

Bàn Tử là người không chịu nổi kiểu lắc lư này nhất, lập tức nôn ọe.

Mọi người cũng vậy, toàn bộ đều bị một cảm giác choáng váng mãnh liệt bao trùm.

Nhưng trong miệng ai cũng đang ngậm ống thở, nôn ra sao được?

Tần Vũ bị va vào gầm một kệ hàng, do đèn pha không ở trong tay hắn, lúc này, mọi thứ xung quanh đều tối đen.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, lờ mờ thấy được ánh đèn pha đang chớp tắt.

Nơi chớp tắt đó, có lẽ là chỗ của Dương Tuyết Lỵ.

Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị bơi lên đó trước để hội hợp với Dương Tuyết Lỵ, ánh sáng đột nhiên biến mất!

"Ầm!" Một tiếng va chạm vang lên từ bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ tưởng có người bị thương, vội đưa tay ra sờ, kết quả chỉ chạm phải một vật cứng.

Hắn cầm lên trước ngực sờ kỹ.

Hình dáng này sao giống đèn pha vậy?

Đúng lúc này, có người vỗ một phát vào vai Tần Vũ.

Tần Vũ hơi ngẩn ra, quay người lại nắm lấy, liền nắm được một cánh tay mảnh khảnh.

Dương Tuyết Lỵ?

Do xung quanh tối đen như mực, Tần Vũ cũng không phân biệt

được là ai, nhưng chắc là Dương Tuyết Lỵ không sai.

Trước hết không cần biết có phải Dương Tuyết Lỵ hay không, lúc này ánh sáng mới là quan trọng nhất.

Không có đèn pha chiếu sáng, mò mẫm trong bóng tối cũng khó mà ra ngoài được.

Tần Vũ vỗ vỗ vào đèn pha, làm cho chiếc đèn bị chập chờn sáng trở lại!

"Bụp!" Ánh sáng vừa lóe lên, Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ đang đứng trước mặt.

Dương Tuyết Lỵ mặt lộ vẻ kinh ngạc, đôi đồng tử co rút lại, đang nhìn chằm chằm vào sau lưng Tần Vũ.

Lúc này, Tần Vũ cảm thấy sau lưng mình lạnh toát, dường như có khí lạnh thấm vào.

Tần Vũ theo phản xạ quay đầu lại nhìn, thấy tấm gương chiếu cốt không biết từ lúc nào đã trôi nổi trong nước!

Trên tấm gương chỉ còn quấn một lớp vải sa mềm, chiếc hộp gỗ bao bọc đã rơi xuống dưới.

Gặp quỷ rồi!

Cái gương chết tiệt này chạy ra ngoài từ lúc nào vậy!

Tần Vũ đưa tay ra sờ, ai ngờ tấm gương chiếu cốt đó lại như một con cá lươn, dưới sự thúc đẩy của sóng nước, nó lại lắc lư ra xa hơn.

Trong lúc trôi dạt, tấm gương chiếu cốt đó lại xoay một vòng trong nước, để lộ ra mặt âm.

Giáo sư Trần và Dương Tuyết Lỵ đều từng nói, mặt sau của gương chiếu cốt từng chiếu vào một xác chết ngàn năm.

Tương truyền, thi khí do cương thi ngàn năm tôi luyện ra đều bị hút vào mặt sau của gương.

Người sống một khi bị chiếu vào, sẽ cực kỳ xui xẻo.

Do nước biển trong kho hàng vẩn đục, đèn pha sau một lần hỏng hóc, ánh sáng chiếu ra rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Vì vậy Tần Vũ cũng không nhìn rõ mặt sau của gương rốt cuộc trông như thế nào, chỉ thấy một mảng đen kịt.

Mặt gương đó đen như thể bị lửa thiêu, thật sự rất kỳ quái.

Tần Vũ cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội bơi qua, đưa tay lấy tấm gương chiếu cốt vào tay.

Hắn chiếu đèn pha vào thân gương, nhìn kỹ, hóa ra mặt sau của gương đồng đã sớm bị người ta dùng sáp niêm phong lại.

Trên lớp sáp còn có dấu ấn của bùa trừ tà.

Mọi người cũng bơi qua, thấy mặt sau đã bị sáp niêm phong, cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

Lúc này, Tần Vũ đã hiểu ra.

Có lẽ chủ tàu năm đó cũng biết gương chiếu cốt rất tà ma, nên đã tìm người che mặt sau của gương lại.

Như vậy, trong quá trình vận chuyển gương chiếu cốt, cũng an toàn hơn rất nhiều.

Tần Vũ thấy đã lấy được đồ, liền vội bảo mọi người ra ngoài, rời khỏi nơi thị phi này.

Chương 336

Hắn làm một cử chỉ rời đi, mọi người hiểu ý, vội chuẩn bị rời khỏi.

Ai ngờ lúc này, đuôi tàu đột nhiên sụp đổ, một dòng nước xoáy ập vào.

Do bên trong tàu Mary Celeste đã không còn chắc chắn, những thanh thép và khung sườn bên trong lúc này đang không ngừng rung lắc, vô cùng nguy hiểm!

Tần Vũ vội bảo mọi người chui ra ngoài qua cửa sổ mạn tàu.

Lúc này, dòng chảy hỗn loạn phía sau ập tới rất nhiều, Tần Vũ và mọi người lo bị cuốn đi, chỉ có thể từ từ bơi lên.

Vừa bơi vừa bám vào khung sườn xung quanh để tránh bị dòng chảy cuốn đi.

Rất nhanh, Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ đã rời khỏi thân tàu trước.

Dòng chảy hỗn loạn bên ngoài cũng rất nhiều, nhưng lại khiến Tần Vũ cảm thấy có chút bất thường.

Tần Vũ nhận lấy đèn pha từ tay Dương Tuyết Lỵ, cúi đầu nhìn xuống vùng nước sâu, bỗng nhiên thấy chân vịt của tàu Mary Celeste đang không ngừng xoay tròn trong dòng nước ngầm.

Cái quái gì vậy?

Tàu Mary Celeste đã chìm từ lâu, theo lý mà nói động cơ của tàu đã mất tác dụng rồi.

Trước khi ra ngoài, Tần Vũ cũng không thấy có bất kỳ dấu vết hoạt động nào của động cơ trong khoang tàu.

Lúc này, chân vịt của tàu Mary Celeste sao lại chuyển động được?

Cứ như gặp ma vậy!

Lúc này, Bàn Tử và những người khác cũng bơi ra khỏi thân tàu.

Mọi người tụ tập bên cạnh Tần Vũ, cũng nhìn thấy chiếc chân vịt đang không ngừng xoay tròn.

Ai nấy đều sợ đến biến sắc, Bàn Tử cho rằng thuyền trưởng ma đang bám riết không tha!

Nên mới làm cho thân tàu chuyển động!

Mọi người còn chưa kịp thoát khỏi niềm vui khi có được gương chiếu cốt, đã lập tức rơi vào nỗi kinh hoàng.

Tần Vũ thấy tình hình không ổn, muốn dẫn mọi người nhanh chóng rút lui, nhưng dòng chảy hỗn loạn dưới nước quá hung dữ, chỉ dựa vào sức của hắn thì căn bản không chống đỡ nổi.

Nếu không có điểm tựa, rất dễ bị cuốn vào dòng chảy hỗn loạn, đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ một người phụ nữ và Cổ Sai một đứa trẻ.

Nhưng chân vịt ở đuôi tàu cứ quay điên cuồng không ngừng, thân tàu gần như bị cuốn nát.

Tần Vũ và mấy người đứng trên mạn tàu đang lắc lư dữ dội, xung quanh toàn là dòng chảy hỗn loạn.

Lúc này, giữ vững thân thể đã khó, chứ đừng nói đến bơi trở lại mặt biển.

Đúng lúc này, từ bên trong chân vịt, một lượng lớn bọt khí bỗng nhiên trào ra.

Những bọt khí này đặc biệt bắt mắt trong làn nước đen kịt.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, Tần Vũ đã nghe một tiếng "bép", có thứ gì đó dán vào thành tàu.

Hắn cúi đầu nhìn, hóa ra là mấy chiếc xúc tu khổng lồ đầy giác hút!

Những chiếc xúc tu đó vươn ra từ phía sau chân vịt, vừa hay dán ngay cạnh chân Tần Vũ.

Mọi người sợ đến giật nảy mình, Dương Tuyết Lỵ trượt chân, suýt nữa bị dòng chảy cuốn đi, may mà Tần Vũ kịp thời kéo lại.

Tần Vũ đoán, con mực khổng lồ này có lẽ đã sống ở đây từ lâu, bình thường dựa vào việc săn bắt những con cá sống dưới đáy tàu để kiếm ăn.

Do sự chuyển động của chân vịt, hang ổ của con mực khổng lồ bị sụp, nên nó mới chạy ra ngoài.

Lúc này con mực khổng lồ cử động, chỉ mới cử động thôi, cả con tàu Mary Celeste đã rung chuyển.

Kéo theo cả những người đang bám vào mạn tàu cũng rung lắc theo.

Tần Vũ trong lòng có dự cảm không lành, nhìn con mực khổng lồ thực sự quá lớn, đến cả chiếc du thuyền nặng như vậy cũng không đè nổi nó.

Nếu đợi con mực khổng lồ này ra ngoài, e rằng năm người họ cũng không đủ cho nó nhét kẽ răng.

Tần Vũ vội vàng ra hiệu cho bốn người còn lại, ý bảo nhanh chóng bám vào thân tàu, bơi lên trên!

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, sợ đến mức dùng hết sức lực toàn thân, liều mạng bơi lên.

Nhưng ở dưới nước, vừa có áp lực nước, vừa có ảnh hưởng của dòng chảy hỗn loạn, mọi người bơi mãi mà vẫn chưa rời khỏi tàu Mary Celeste.

Thậm chí, Dương Tuyết Lỵ còn có dấu hiệu kiệt sức.

Đúng lúc này, từ dưới đáy tàu vươn ra một chiếc xúc tu khổng lồ màu trắng xám!

Chương 337

Xúc tu vươn về phía Tần Vũ, trong nháy mắt đã ở ngay sau lưng hắn.

Dương Tuyết Lỵ vì không đủ sức, cộng thêm kinh hãi tột độ, tay trượt một cái, chiếc đèn pha công suất lớn liền tuột khỏi tay rơi xuống.

Đèn pha rơi xuống, lập tức bị xúc tu của con mực khổng lồ cuốn chặt.

"Bốp!" Ánh đèn đột ngột tắt, mọi người lại chìm vào bóng tối.

Tần Vũ nín thở, nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng "rắc rắc rắc".

Âm thanh đó, hẳn là chiếc đèn pha đang ở trong xúc tu của con mực khổng lồ, bị siết sống thành một đống mảnh vụn.

Vài giây sau, âm thanh đó đột ngột dừng lại, con mực khổng lồ cũng mạnh mẽ vứt đèn pha đi.

"Ầm" một tiếng, mảnh vỡ của đèn pha toàn bộ rơi xuống một tảng đá.

Lúc này, con mực khổng lồ đó vươn xúc tu, đột nhiên hướng về phía đỉnh đầu Cổ Sai!

Cổ Sai không phản ứng, dù đã ra biển rất nhiều lần, dưới nước khi chiến đấu với cá mập cũng hung hãn vô cùng, nhưng lại đơ người trước con mực khổng lồ này.

Đợi đến khi hoàn hồn lại, cậu cảm thấy da đầu căng cứng.

Trên xúc tu có vô số giác hút lớn nhỏ chi chít.

Lúc này, những giác hút đó đang bám chặt vào da đầu của Cổ Sai.

Tần Vũ vừa hay ở bên cạnh cậu, lòng như lửa đốt, bèn đưa tay nắm lấy chiếc xúc tu to như thân cây đó.

Chiếc xúc tu đó vô cùng có lực, cũng vô cùng to khỏe, Tần Vũ cần cả hai tay mới nắm được.

Ngay khi hai tay nắm chặt, định giật lên, Cổ Sai đột nhiên giãy giụa trong nước.

Vô số bọt khí trào ra từ ống thở của cậu bé, tuy Tần Vũ không nghe thấy âm thanh gì, nhưng có thể cảm nhận được đứa trẻ này đang trải qua cơn đau vô cùng tàn khốc.

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, biết rằng giật mạnh cũng không được, những giác hút đó đang bám chặt vào da đầu Cổ Sai.

Nếu giật đứt giác hút, chắc chắn sẽ kéo theo cả mảng da đầu của Cổ Sai.

Dưới nước mất máu nhiều, lại thêm nhiễm trùng, cũng sẽ chết người!

Không còn cách nào khác, Tần Vũ đành phải buông tay.

Loại quái vật biển sâu này thường sợ ánh sáng mạnh, từ việc con mực khổng lồ vừa rồi nghiền nát đèn pha cũng có thể biết được điều đó.

Thế là, Tần Vũ từ trong túi lặn lấy ra một cây pháo sáng lạnh.

Hắn bật pháo sáng, trong nước lập tức tỏa ra ánh sáng trắng chói lòa!

Ánh sáng trắng vừa lóe lên, Tần Vũ bị ánh sáng chiếu vào mắt đau nhói cũng phải nhắm mắt lại.

Con mực khổng lồ dưới đáy tàu cũng vậy, xúc tu quả nhiên như

Tần Vũ dự đoán, nhanh chóng co lại, những giác hút dày đặc cũng dần dần lỏng ra khỏi da đầu Cổ Sai.

Xúc tu của con mực khổng lồ co lại về đáy tàu, mọi thứ lại trở lại yên tĩnh.

Dương Tuyết Lỵ vội bơi đến bên cạnh Cổ Sai, giúp cậu kiểm tra da đầu.

Mũ lặn của Cổ Sai đã bị hút mất, dưới mái tóc đen lòa xòa, là một lớp da đầu hơi ửng đỏ.

May mà chỉ ửng đỏ thôi, chứ không có vết thương nào xuất hiện.

Dưới ánh sáng của pháo sáng lạnh, mọi người mới thấy dưới đáy con tàu đắm chất đống rất nhiều mảnh vỡ của những con tàu đắm khác.

Tần Vũ ở giữa các cánh quạt của chân vịt, thấy một khối vật thể khổng lồ đen ngòm, đó hẳn là con mực khổng lồ.

Đợi khi ánh sáng của pháo sáng lạnh tắt dần, Tần Vũ bỗng cảm thấy dòng nước chuyển động, hẳn là con mực khổng lồ đó lại thò bàn tay bẩn thỉu của nó ra.

Mọi người đều rất e dè những chiếc xúc tu đầy giác hút đó, sợ hãi co rúm lại bên mạn tàu.

Tần Vũ đưa tay vào túi sờ, chết tiệt!

Pháo sáng lạnh hết rồi.

Không còn cách nào khác, Tần Vũ đành phải rút lao xiên cá ra. 95.

Xúc tu mạnh mẽ xông tới, Tần gia thấy vậy, một tay tóm lấy nó!

Tần Vũ một tay nắm lấy xúc tu của con mực vua đó, một tay đâm lao xiên cá vào!

“Phập!” Vừa đâm vào, lao xiên cá đã xuyên qua cả chiếc xúc tu.

Chương 338

Lập tức, một vũng chất lỏng màu xanh đen chảy ra từ vết thương.

Một mùi tanh hôi kỳ dị lan tỏa.

Con mực vua dưới đáy tàu cảm thấy đau đớn tột cùng, điên cuồng lắc lư dưới đáy tàu!

Cả thân tàu rung chuyển dữ dội theo, những người bám trên mạn tàu cũng lắc lư theo.

Bàn Tử bị lắc đến mức gần như muốn ói ra.

Nhưng lúc này, từ dưới đáy tàu lại vươn ra hai chiếc xúc tu dài và to lạ thường!

Hai chiếc xúc tu một trái một phải, tấn công về phía mặt Tần Vũ.

Tần Vũ cúi đầu né, tay kia rút cây lao vốn đang cắm trên chiếc xúc tu kia ra.

Hắn cầm lao, với tốc độ kinh người, đâm sang trái phải!

Đáng kinh ngạc, hai chiếc xúc tu đều bị lao xiên cá đâm xuyên!

Lần này, con mực vua dưới đáy tàu lắc lư càng dữ dội hơn.

Mọi người đã có chút không chịu nổi sự rung lắc, chứ đừng nói là đối đầu với con mực khổng lồ.

Bàn Tử và những người khác nhìn Tần Vũ, chỉ cảm thấy thật thần kỳ!

Vừa có thể giữ vững cơ thể, vừa có thể đâm trúng con mực một cách chính xác.

Trong tình huống tồi tệ như vậy, người có thể tạo ra kỳ tích như

thế, e rằng cũng chỉ có một mình Tần Vũ.

Lúc này, Cổ Sai bơi tới.

Cậu rút con dao Long Hổ từ bên hông ra, giúp Tần Vũ, một nhát chém đứt ba chiếc xúc tu của con mực khổng lồ.

Ngay khoảnh khắc bị chặt xuống, những chiếc xúc tu rơi xuống biển vẫn còn ngọ nguậy.

Tần Vũ bật chiếc đèn pin lặn cài trước ngực, tuy ánh sáng yếu ớt, nhưng cũng có thể nhìn rõ một chút.

Ánh đèn chiếu xuống, Tần Vũ liền thấy những chiếc xúc tu đang ngọ nguậy đó rơi vào chân vịt dưới đáy tàu, bị nghiền thành thịt nát trong nháy mắt.

Thấy vậy, Tần Vũ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, quay người chỉ vào chân vịt ra hiệu cho Lão Hồ.

Lão Hồ và Bàn Tử lập tức hiểu ý, vội vàng bơi theo Tần Vũ xuống đáy tàu.

Mấy người hợp sức đẩy chân vịt, vì trục trước của chân vịt đã gãy, nên dễ dàng bị đẩy ra.

Điều đáng ngạc nhiên là, sau khi mất trục trước, các cánh quạt vẫn có thể quay tự do trong dòng nước, chuyển động không hề tốn sức.

Quả nhiên, việc chân vịt chuyển động, phần lớn khả năng là do thuyền trưởng ma bám riết không tha!

Tần Vũ không nghĩ nhiều, vội bảo mọi người ném chân vịt vào hang ổ của con mực vua.

Lúc đó, con mực vua vừa thò ra hai chiếc xúc tu.

Tần Vũ thấy nó lại đến nộp mạng, liền coi chân vịt như một chiếc máy xay thịt di động, lao thẳng về phía xúc tu của con mực vua.

Sức mạnh của con mực vua dù lớn đến đâu, khi đối mặt với chiếc chân vịt đang quay điên cuồng, thực sự không có chút sức sát thương nào.

Lại vì con mực vua trong hang ổ không hề phòng bị, Tần Vũ lao tới, mấy cánh quạt bằng sắt xoay một vòng, lập tức cuốn xúc tu vào trong!

Lập tức, một dòng máu đen hôi thối rỉ ra từ giữa các cánh quạt.

Lúc này con mực vua cũng không kịp thu hồi xúc tu, chỉ có thể mặc cho chiếc chân vịt như máy xay thịt nghiền nát xúc tu của nó.

Tần Vũ thấy vậy, không hề thỏa mãn, cầm chân vịt, lại lao về phía mấy chiếc xúc tu khác của nó.

Cứ va chạm liên tiếp như vậy, tất cả xúc tu của con mực vua đều bị Tần Vũ chặt đứt, nghiền nát từng cái một.

Một cái rồi lại một cái, đợi đến khi con mực vua nhận ra thì đã quá muộn.

Con mực vua trong tình trạng hoảng sợ và đau đớn, bắt đầu phun ra một đống mực đặc.

Khiến cho nước biển vốn đã vẩn đục, trở nên càng đen kịt hơn.

Loại đen này, là màu đen tuyền có mật độ cao, gần như không nhìn thấy gì.

Tần Vũ cuối cùng ném chân vịt vào trong hang ổ của con mực vua.

Trong một loạt âm thanh như máy xay thịt, con mực vua đó cuối cùng cũng ngừng cử động.

Điều này cho thấy, Tần Vũ và mọi người đã thành công thoát khỏi cuộc tấn công của con mực vua.

Chương 339

Sau khi thoát chết trong gang tấc, tâm trạng mọi người đều vô cùng kích động và căng thẳng.

Tần Vũ vội bơi trở lại mạn tàu, giúp kiểm tra tình trạng sức khỏe của đồng đội, xem có ai bị thương không.

Mọi người đều chỉ bị trầy xước nhẹ, không có vết thương lớn.

Nhưng Dương Tuyết Ly, vì kiệt sức, lúc này vô cùng yếu ớt.

Tần Vũ thấy vậy, vội ra hiệu cho mọi người, ý bảo mọi người nhanh chóng rời khỏi đây.

Khi mọi người chuẩn bị rời đi, Tần Vũ phát hiện dòng chảy hỗn loạn đã dần yếu đi.

Do không biết những con cá mập trong con tàu đắm có còn ở bên trong không, nên Tần Vũ cũng không dám dễ dàng tiếp cận những khe nứt của thân tàu.

Mọi người chỉ có thể bám vào mạn tàu đắm, từ từ bơi lên trên.

Khi bơi đến chỗ thân tàu bị gãy, Tần Vũ thấy mấy bóng cá mập lướt qua trên đầu, khiến người ta không khỏi lo lắng.

Tần Vũ nhìn quanh, thấy cách đó không xa có một quần thể cột đá to lớn chìm trong nước.

Xét theo vị trí tàu Mary Celeste chìm xuống đáy biển, con thuyền Hải Liễu trước đó, hẳn là đang mắc cạn ở gần đây.

Tần Vũ nhìn lên, thấy phía trên một khu di tích cột đá có một bóng đen, hẳn là thuyền Hải Liễu rồi.

Thế là, Tần Vũ quyết định để mọi người bơi về phía cột đá trước.

Mọi người nhanh chóng hành động, bơi sát theo sau Tần Vũ.

Trong quần thể cột đá, các cột đá san sát nhau, khe hở giữa chúng vô cùng chật hẹp.

Tần Vũ bật đèn pin lặn trước ngực, chiếu xung quanh, phát hiện đây là một khu phế tích.

Nhưng dù là phế tích, có thể dùng những cột đá to lớn như vậy để xây dựng công trình, chắc chắn cũng vô cùng hùng vĩ, khó có thể tưởng tượng.

Đây hẳn cũng là một trong những di tích của nước Quy Khư chăng?

Tần Vũ vừa bơi vừa nghĩ, rất nhanh đã bơi vào khe hở giữa quần thể cột đá.

Theo kế hoạch, họ cần từ từ nổi lên mặt nước.

Đúng lúc này, Tần Vũ phát hiện Cổ Sai ở cuối đội đột nhiên run rẩy toàn thân.

Tần Vũ vội đến bên cạnh cậu, thấy sắc mặt cậu trắng bệch, hẳn là do quá căng thẳng.

Tần Vũ lo đứa trẻ sẽ xảy ra chuyện, bèn bảo Bàn Tử kéo cậu, để đảm bảo an toàn.

Mọi người đều đã kiệt sức, Bàn Tử cũng không muốn kéo theo một đứa trẻ nữa.

Nhưng nể mặt Tần Vũ, Bàn Tử đành phải mang theo Cổ Sai.

Mọi người khó khăn lắm mới chống đỡ được đến gần mặt nước, bỗng nhiên dòng nước bên dưới hỗn loạn.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy một con cá mập lớn lưng xám bụng trắng đột nhiên xuất hiện!

Con cá mập đó chui vào giữa các cột đá, há cái miệng đầy máu, cố gắng cắn Tần Vũ và mọi người.

Nhưng vì thân thể cá mập quá to lớn, căn bản khó mà tiếp cận được.

Sau khi không còn cách nào khác, con cá mập đó đành phải quay đầu rời đi, lo lắng bơi vòng quanh khu cột đá.

Tốc độ bơi của con cá mập đó cực nhanh, chẳng mấy chốc đã tạo ra một dòng nước xoáy.

Dòng nước chuyển động, làm cho những cột đá vốn đã hơi nghiêng, bắt đầu lung lay sắp đổ.

Tần Vũ bỗng nghe thấy tiếng động từ trên cao, ngẩng đầu nhìn, hóa ra những khối đá gạch ở trên cũng vì sự chuyển động của dòng nước mà không ngừng lăn xuống! 96.

Con cá mập kia dường như cũng bị những khối đá rơi xuống làm cho kinh hãi, tỏ ra càng thêm cuồng loạn.

Cột đá bắt đầu không ngừng sụp đổ, kích động dòng chảy ngầm dưới nước.

Lúc này, một con cá mập xuyên qua khe hở cột đá, lướt qua trước mắt mọi người.

Mọi người nhìn thấy, sợ đến mức kinh hãi, vội bơi lên trên.

Nhưng vì dòng chảy ngầm bên dưới quá dữ dội, mắt xoáy dưới đáy biển bắt đầu phun trào ngắt quãng.

Tần Vũ và mọi người, chỉ cảm thấy nước biển xung quanh nóng ran, cả người như đang ngâm trong suối nước nóng.

Nước sôi phun lên, kéo theo nhiều dòng chảy ngầm mạnh mẽ hơn bốc lên.

Chương 340

Bầy cá và cá mập vốn quẩn quanh gần các cột đá, lúc này đều bắt đầu tứ tán tháo chạy.

Nhưng dù có chạy nhanh đến đâu, cũng có con bị nước biển nóng hổi luộc chín.

Lúc này, Tần Vũ cách mặt nước không xa.

Nhưng trước khi lên khỏi mặt nước, bị dòng nước nóng bốc lên xô tới, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng.

Dương Tuyết Lỵ vốn đã kiệt sức, lúc này bị dòng nước nóng cuốn đi, cả người không tự chủ được mà bay lên.

Tần Vũ thấy không ổn, vội đưa tay ra kéo lấy cánh tay cô.

Ai ngờ Lão Hồ bên cạnh, nhất thời bị dòng nước nóng xối vào, cũng theo đó mà bị tách khỏi Tần Vũ.

Trên mặt biển, chính là nơi thuyền Hải Liễu bị mắc cạn trước đó.

Tần Vũ thấy đều đã đến thời khắc quan trọng, sao có thể bỏ mạng ở đây?

Thế là, Tần Vũ kéo mọi người chui vào một cái lỗ trong khoang cách thủy.

Chui vào khoang cách thủy, mọi người lại chui vào khoang đáy đã bị nước ngập quá nửa.

Tần Vũ trồi lên mặt nước, vội hít sâu vài hơi không khí.

Sau khi hoàn hồn, Tần Vũ đưa tay mò mẫm tìm đèn pin.

Sau khi bật đèn pin, mới chiếu sáng được khoang đáy tối đen.

Ánh đèn chiếu vào người Lão Hồ, trông như vừa được vớt ra từ nồi nước nóng, toàn thân bốc hơi nghi ngút.

Tần Vũ vội kiểm tra thân thể cho mọi người, xem có chỗ nào bị thương không.

May mà trên người mặc đồ cách thủy, suối nước nóng trong khoang đáy cũng ở khoảng cách khá xa, nên tình hình mọi người đều ổn, không bị bỏng.

Bàn Tử gục trên thùng hàng, thở hổn hển nói: "Bên dưới phun nước nóng à?

Thật muốn chết tôi." "May mà chúng ta đều không sao, mọi người mau lên đi." Đúng lúc này, Tần Vũ phát hiện Cổ Sai đã biến mất.

Trong khoang đáy tối tăm vô cùng, Tần Vũ dùng đèn pin soi xét xung quanh, cũng mãi không tìm thấy bóng dáng của Cổ Sai.

"Có ai thấy Cổ Sai không?" Tần Vũ hỏi mọi người.

Lão Hồ và những người khác nhìn nhau, đều ngơ ngác.

Bàn Tử thậm chí còn hỏi ngược lại Tần Vũ: "Tần gia, lúc nãy ngài đưa tôi lên không thấy thằng nhóc đó à?" Tần Vũ nhớ lại lúc vừa rồi đi lên, do sự việc xảy ra đột ngột, lúc đó cũng không nhìn rõ Cổ Sai, nhưng lờ mờ nhớ là cậu có ở đó.

Thấy Tần Vũ mãi không nói gì, Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, nói: "Thằng nhóc đó không lẽ không lên được à?" "Không lẽ bây giờ cũng giống như mấy con cá mập kia, bị..." "Bàn Tử!

Câm cái miệng thối của cậu lại!" Lão Hồ một tay bịt miệng Bàn Tử.

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, cũng lo lắng nói: "Hay là tôi mau xuống dưới tìm cậu ấy." Bàn Tử nghe vậy, lại vội nói: "Tìm?

Vậy chẳng phải tôi lại phải xuống nồi nước nóng à?" Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ lập tức lườm gã một cái, nghe Bàn Tử tiếp tục nói: "Cổ Sai đó không phải là hậu duệ của Long tộc sao?

Ở dưới nước nhất định không sao đâu, chúng ta đừng lo." Lão Hồ cuối cùng không chịu nổi, buột miệng mắng: "Hậu duệ Long tộc!

Xét cho cùng nó cũng chỉ là một đứa trẻ thôi." Mọi người ai cũng lo lắng cho Cổ Sai, lúc này nghe Bàn Tử nói những lời như vậy, cũng khó trách lại tức giận như thế.

Thấy không khí có chút căng thẳng, Tần Vũ lên tiếng quát: "Bây giờ chúng ta đừng truy cứu thân phận của Cổ Sai nữa, cứu người là quan trọng nhất!" Tuy Tần Vũ cũng rất tò mò về thân thế của cậu nhóc đó, nhưng bây giờ ít nhất cũng phải tìm được người đã.

Nếu Cổ Sai thật sự rơi vào dòng nước nóng, e rằng đã bị dòng nước cuốn đi, tiện thể bị luộc chín.

Nhưng lời vừa dứt, chưa đợi Tần Vũ xuống nước cứu người, trên mặt nước đột nhiên nổi lên một bờ vai người!

Mọi người sợ đến ngẩn ra, Tần Vũ định thần nhìn lại, trên vai đó có xăm hình ngư long hải thủy, chẳng phải là Cổ Sai đã mất tích sao?

Tần Vũ thấy vậy, vội gọi Bàn Tử, cùng nhau kéo Cổ Sai lên.

Cổ Sai toàn thân mềm nhũn, lúc này đang mềm oặt dựa vào người Tần Vũ.

Tần Vũ kéo Cổ Sai từ trong nước lên, chỉ thấy sắc mặt cậu đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền.

Đưa tay sờ vào cổ Cổ Sai, động mạch vẫn đang đập nhẹ, còn sống.

Dương Tuyết Lỵ thấy Cổ Sai cứ hôn mê không tỉnh, vội đẩy đẩy

vai cậu, gọi: “Cổ Sai!

Cổ Sai tỉnh lại đi!” Nhưng gọi mấy tiếng, vẫn không đánh thức được Cổ Sai khỏi cơn mê.

Bàn Tử nằm gục một bên, mệt đến thở không ra hơi, vừa lau mồ hôi trên mặt, vừa nói: “Tôi thấy thằng nhóc đen này sắp không xong rồi.” Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ nghe vậy, toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh.

Lão Hồ có chút không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Bàn Tử, nói: “Bàn Tử, cậu không nói thì sẽ chết à?” Dương Tuyết Lỵ cũng mắng Bàn Tử, nhưng lúc này cũng mệt đến lả đi, không còn chút sức lực nào để nói.

Chương 341

Bàn Tử bị Lão Hồ mắng một câu, có chút ấm ức nói: "Cũng không thể trách tôi được, phải trách thì trách con cá mập lớn kia, nếu không phải nó đâm sập cột đá, cột đá đổ, sẽ không dẫn đến dòng nước nóng phun ra từ mắt xoáy." Tần Vũ đưa tay kiểm tra tim mạch của Cổ Sai, cắt ngang lời Bàn Tử: "Chưa chết, vẫn còn thở." Nghe Cổ Sai không sao, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ trái tim treo lơ lửng cũng cuối cùng hạ xuống.

Tần Vũ gọi Bàn Tử, bảo gã đặt Cổ Sai sang một bên nghỉ ngơi.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, Lão Hồ hỏi Tần Vũ: "Tần gia, tiếp theo chúng ta làm gì?" "Chúng ta đã thuận lợi lấy được Gương Chiếu Cốt Tần Vương, vậy thì chúng ta không cần thiết phải ở lại đây thêm nữa, đợi dòng nước nóng rút đi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Bàn Tử có chút không đồng tình nói: "Thuyền Hải Liễu của chúng ta chắc chắn như vậy, chúng ta có thể ở đây thêm một lúc nữa mà." Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, cười nói: "Nếu Bàn Tử muốn ở lại đây như vậy, để một mình cậu ở lại đây thì thế nào?" Chưa đợi Bàn Tử phản đối, Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ đã đồng thanh hô lên: "Tôi không có ý kiến!" Bàn Tử thấy hai người trả lời nhanh như vậy, tâm trạng uất ức nói: "Tôi chẳng phải cũng vì mọi người thôi sao? 97.

Bây giờ bên dưới giống như một cái nồi nước nóng lớn, căn bản không ra ngoài được, chi bằng cứ ở lại trong khoang đáy." Lời vừa dứt, Cổ Sai bên cạnh liền ho khan.

Mọi người vội vây quanh Cổ Sai, Tần Vũ hỏi: "Sao rồi?

Cảm thấy đỡ hơn chưa?" Cổ Sai nheo mắt, nghỉ một lúc, rồi gật đầu nói: "Cháu ổn rồi, đây là đâu ạ." "Đây là khoang đáy của thuyền

Hải Liễu, bên ngoài toàn là dòng nước nóng, nên chúng ta phải tạm thời ở đây tránh một chút." Đúng lúc này, dưới một thùng hàng đột nhiên có tiếng nước bắn lên.

Mọi người quay người nhìn lại, thấy một bóng trắng vụt qua sau thùng hàng đó.

"Rầm!" một tiếng động lớn vang lên, thùng hàng bắt đầu rung lắc, dọa mọi người giật nảy mình.

Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn, vừa đưa tay về phía thùng hàng vừa la lên: "Ông đây muốn xem thử là thứ ma quỷ gì!" Tay còn chưa chạm vào thùng hàng, bên dưới đã có thứ gì đó lao lên, "Rầm" một tiếng, hất văng thùng hàng đi!

Mọi người ngẩn ra, sau khi thùng hàng bị lật, bên dưới lộ ra một con cá mập.

Khoang đáy của thuyền hải liễu không thể so với du thuyền Mary Celeste, khoang thuyền vừa hẹp vừa nông, bây giờ con cá mập khổng lồ này bơi vào, toàn bộ mực nước đều dâng lên, trong nháy mắt đã ngập đến đùi Tần Vũ.

Tần Vũ đứng ở mạn khoang thuyền, gần Bàn Tử nhất, bèn kéo mạnh gã một cái.

Bàn Tử sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, loạng choạng ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt Tần Vũ.

Anh quay đầu nhìn về phía con cá mập thì thấy nó đang lao về phía hàng thùng hàng bên cạnh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!" Một hàng thùng hàng bị con cá mập húc ngã nhào xuống nước.

Lão Hồ và những người khác không kịp phản ứng, tất cả đều ngã theo.

Dương Tuyết Lỵ và Cổ Sai đang ở phía cuối khoang đáy, hai người vai kề vai, đứng rất gần nhau.

Vì vậy, khi Dương Tuyết Lỵ thấy con cá mập lao về phía mình, cô theo phản xạ nắm lấy cánh tay Cổ Sai rồi chạy ngược lại.

Dương Tuyết Lỵ cố hết sức kéo Cổ Sai đang yếu ớt để lùi lại.

Nhưng dù tốc độ có nhanh đến đâu, trong tình huống phải kéo theo một người, cộng thêm tốc độ vốn đã rất nhanh của con cá mập, chẳng mấy chốc nó đã đuổi kịp Dương Tuyết Lỵ.

Dưới nước, con cá mập quẫy mạnh vây.

Dương Tuyết Lỵ thấy dưới đáy nước nổi lên vô số bọt khí, chỉ thấy lưng của một con cá mập từ từ nổi lên nửa người.

Tiếp đó là một cái đầu cá mập khổng lồ.

Khi con cá mập nổi lên mặt nước, nó đã há to miệng từ trước.

Dương Tuyết Lỵ nhìn chằm chằm vào cái miệng lớn đó, chỉ thấy bên trong là những hàng răng sắc nhọn dựng đứng, trong khoang đáy tối tăm, những chiếc răng này đều tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đến bức người.

Con cá mập không cho Dương Tuyết Lỵ một chút cơ hội phản ứng nào, cứ thế lao thẳng tới cắn!

Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ đang đối mặt với cái miệng lớn của cá mập, nửa người chìm trong nước, lưng dựa vào vách sắt của khoang đáy, không có chỗ nào để trốn, cũng không có sức phản kháng.

Bàn Tử và Lão Hồ thấy vậy, lòng chợt lạnh đi.

Bây giờ chạy đến cứu người đã không kịp, trừ phi có kỳ tích xảy ra.

Trong lúc đầu óc hai người trống rỗng, một bóng người bên cạnh đột nhiên lao vút lên!

Bàn Tử giật mình, định thần nhìn lại, liền thấy Tần Vũ ở không xa đã rút Long Hổ Đao bên hông ra.

Trước đó lúc Cổ Sai bị thương, thanh đao tạm thời được đặt ở chỗ Tần Vũ.

Giây tiếp theo, Tần Vũ lao về phía cá mập, vung đao lên thật mạnh, tàn nhẫn đâm vào lưng nó!

"Xoẹt!" Trong phút chốc, vết thương đó như một con suối, không ngừng phun máu tươi ra xung quanh.

Mặt Tần Vũ nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Bàn Tử kinh hãi kêu lên, quá nhanh rồi!

Có thể cứu người từ miệng cọp trong thời gian ngắn như vậy, e rằng chỉ có Tần Vũ mới làm được.

Chương 342

Con cá mập bị Long Hổ Đao đâm một nhát, lập tức nổi điên, quay đầu trừng mắt nhìn Tần Vũ.

Thấy nó chưa chết, Tần Vũ liền thuận tay vung đao, nhát này đến nhát khác đâm vào thân cá mập.

Con cá mập giãy giụa vô ích, nhanh chóng bị Tần Vũ chém chết tươi.

Bàn Tử không đếm Tần Vũ đã đâm bao nhiêu nhát, nhưng với tốc độ kinh người của anh, chắc cũng phải đến trăm nhát.

Con cá mập khổng lồ toàn thân bị đâm thành cái sàng, máu chảy ròng ròng, nhanh chóng nhuộm đỏ cả khoang đáy.

Con cá mập ngã xuống đống thùng hàng lộn xộn, sau một hồi quẫy đạp, nó cũng húc ngã nốt mấy thùng hàng còn lại.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bơi đến bên cạnh Tần Vũ, vội vàng hỏi: "Tần Vũ, anh không sao chứ?" Tần Vũ lắc đầu, đang định nói thì thấy Dương Tuyết Lỵ đưa tay ra.

Lòng bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt lên má Tần Vũ, từng chút một lau đi vết máu trên mặt anh.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng bơi tới, nhưng lại vây quanh xác con cá mập.

"Mẹ kiếp!

Dám đánh lén Bàn gia đây!" Bàn Tử có chút tức giận, rút con dao găm bên hông ra, lại đâm vào phần bụng trắng của con cá mập.

"Xoẹt!" Dao găm cắm vào bụng cá mập, máu tươi rỉ ra.

“Được rồi Bàn Tử, cá mập chết hẳn rồi.” Lão Hồ vừa dứt lời, bên tai đã nghe một tiếng “Phịch” thật lớn!

Quay người nhìn lại, thì ra con cá mập ngã trong nước không biết từ lúc nào lại ngóc đầu lên.

Đầu cá mập húc về phía Bàn Tử, vẽ một đường cong trên không trung rồi lại rơi xuống nước.

Bàn Tử loạng choạng, ngã phịch mông xuống một đống thùng hàng.

Đợi đến khi Lão Hồ nhìn lại Bàn Tử, thì thấy trên má gã có thêm một vệt máu.

“Bàn Tử, mặt cậu bị thương rồi.” Lão Hồ nhắc một câu, lúc này Bàn Tử đang ngơ ngác mới hoàn hồn lại.

Bàn Tử đưa tay sờ, quả nhiên một cơn đau nhói ập đến.

“Chết rồi mà còn muốn làm tao bị thương, thật là.” Bàn Tử không nhịn được chửi mắng, Lão Hồ nghe xong lại không nhịn được cười nói: “Ai bảo bình thường cái miệng cậu không chịu yên, đến cá mập cũng nhìn không vừa mắt, phải thay tôi dạy dỗ cậu.” Bàn Tử đứng dậy, cúi đầu nhìn mặt nước, thấy đầu cá mập đã húc thủng một mảng ván ở khoang đáy.

Con cá mập khổng lồ toàn thân đầy máu, bụng trắng lật ngửa, chắc là đã chết hẳn rồi.

Sau một trận chiến, tuy Lão Hồ và Bàn Tử không ra sức, nhưng cũng căng thẳng đến mệt lả.

Hai người dựa vào vách khoang bị đầu cá mập húc thủng để nghỉ ngơi, quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Bàn Tử thấy Dương Tuyết Lỵ đang giúp Tần Vũ lau máu trên mặt,

bèn có chút lo lắng nói: "Tần gia, ngài không bị thương chứ?" Tần Vũ lắc đầu, lại cúi đầu hỏi Dương Tuyết Lỵ: "Cô không sao chứ?" "Tôi không sao, ngược lại là anh, toàn thân đều là máu, bị thương ở đâu cũng không biết." Vừa nói, Dương Tuyết Lỵ vừa đặt tay lên bộ đồ lặn của Tần Vũ.

Tần Vũ hơi khựng lại, thấy động tác của cô có chút do dự, sắc mặt cũng bắt đầu ửng hồng.

Chẳng lẽ cô định giúp mình… "Để tôi kiểm tra giúp anh nhé." Dương Tuyết Lỵ nhỏ giọng nói, đầu cúi thấp đến mức Tần Vũ gần như không thấy được biểu cảm của cô.

"Anh đừng hiểu lầm, tôi lo lắng vừa rồi trong lúc hỗn loạn, trên người anh bị cá mập làm bị thương, nên giúp anh kiểm tra, để tránh lát nữa xuống biển lại xảy ra sự cố." Dương Tuyết Lỵ sợ Tần Vũ hiểu lầm, vội vàng giải thích một hồi.

Nhưng Tần Vũ phát hiện, cô càng giải thích càng căng thẳng, càng căng thẳng lời nói càng ngập ngừng.

Tần Vũ cười nói: "Được, cô giúp tôi kiểm tra đi." Tình huống này quả thực cần phải kiểm tra, chỉ là đã có Dương Tuyết Lỵ giúp, anh cũng đỡ được một phen công sức.

Dương Tuyết Lỵ giúp Tần Vũ kiểm tra tình hình bộ đồ lặn, xem trên người anh có vết thương nào không.

Sau một hồi kiểm tra, Tần Vũ hoàn toàn không bị tổn hại gì, ngay cả bộ đồ lặn cũng còn nguyên vẹn.

"Tốt quá rồi, không sao là tốt rồi, nếu anh xảy ra chuyện, tôi sẽ áy náy cả đời." Dương Tuyết Lỵ thở phào một hơi, đang chuẩn bị quay người đi xem tình hình của Cổ Sai thì đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Thế là cô quay đầu nhìn Tần Vũ, hỏi: "Anh có nhớ trước đây

Nguyễn Hắc cũng không muốn chúng ta mở lớp vách ngăn ở khoang đáy không?" Tần Vũ ngẩn ra, gật đầu nói: "Đúng, lúc đó ông ấy còn khuyên tôi, không nên phá hỏng quy tắc trên thuyền." Cuộc nói chuyện của hai người bị Lão Hồ và Bàn Tử nghe thấy.

Bàn Tử tò mò nói: "Cô Dương vừa nói thế, tôi mới nhớ ra, bây giờ tôi thật tò mò bên trong lớp vách ngăn đó rốt cuộc có gì." "Nhưng Nguyễn Hắc không phải đã nói, tuyệt đối không được mở lớp vách ngăn khi đang ở trên biển sao?

Sau khi thấy thứ bên trong…" Lão Hồ có chút lo lắng, vừa nhớ lại lúc Nguyễn Hắc quỳ xuống cầu xin, ông liền biết chuyện này không phải đùa.

Bàn Tử nghe vậy, lại không cho là đúng mà nói: "Bây giờ thuyền hải liễu đã mắc cạn rồi, cũng không phải đang ở trên biển nữa mà?" "Bàn Tử, cậu muốn mở lớp vách ngăn?" "Sao nào?

Chẳng lẽ cậu không tò mò sao?

Lão Hồ, đừng có giả vờ với tôi, tôi biết cậu chắc chắn còn tò mò hơn tôi." Bàn Tử cười gian, Lão Hồ lại đẩy gã ra, hừ lạnh nói: "Trong lớp vách ngăn chắc chắn có giấu bí mật, nhưng lỡ như…" Tần Vũ nghĩ ngợi, rồi lên tiếng: "Dù sao cũng đã đến đây rồi, bây giờ không mở ra xem thử, sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu." Mọi người nghe xong, đều chìm vào suy tư.

Trong khoang ngầm ở khoang đáy, giống như Lão Hồ nói, chắc chắn có giấu bí mật không thể tiết lộ.

Trước đó khi Tần Vũ muốn xem, lại bị Nguyễn Hắc sống chết ngăn cản.

Khi anh định lén xem, cũng bị Dương Tuyết Lỵ ngăn lại.

Chương 343

Mãi vẫn chưa xem được, trong lòng Tần Vũ cũng ngứa ngáy không yên.

Lúc này nếu không xem, sau này thật sự không có cơ hội nữa.

Đang nghĩ ngợi, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đột nhiên nói: "Vị trí con cá mập vừa húc vào, không phải chính là khoang ngầm đó sao?" Mọi người hơi sững lại, lần lượt nhìn về phía đầu cá mập.

Vừa quay đầu, mọi người liền đối mặt với cái lỗ lớn bị đầu cá mập húc thủng.

Trong khoang đáy tối tăm, bóng nước lung lay, chỉ thấy bên trong cái lỗ đen ngòm đó, một bóng đen từ từ hiện ra.

Mọi người ngẩn ra, thấy bóng đen càng lúc càng gần, thò ra khỏi cái lỗ.

Tần Vũ cảm thấy bên hông lạnh toát, cúi đầu nhìn, thấy xung quanh đều là nước biển đen ngòm.

Nước biển vừa rồi chỉ ở ngang đùi, sao bây giờ đột nhiên đã ngập đến eo?

Đợi Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn lại, thì thấy trong cái lỗ thủng đó, thò ra một cánh tay người khô quắt thối rữa!

Cánh tay đó vừa vặn đặt lên vai Bàn Tử, dọa gã trực tiếp bật dậy khỏi mặt đất.

"Rầm!" Bàn Tử ngã phịch mông xuống đất, Lão Hồ thấy vậy, vội vàng kéo gã dậy.

"Mẹ nó, thứ gì vậy!" Bàn Tử khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất,

nhìn cánh tay đang lơ lửng ở miệng lỗ.

Cánh tay đó khô quắt đến mức gần như chỉ còn lại xương, trông vô cùng đáng sợ.

Bàn Tử nhìn cánh tay, tức điên lên, liền tung một cú đá tới.

Dòng nước gợn sóng, cánh tay đó bắt đầu lắc lư ở miệng lỗ.

"Dám dọa Bàn gia đây!

Ông đây muốn xem mày có bản lĩnh gì!" Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài, đang chuẩn bị nhìn kỹ hơn vào miệng lỗ thì bị Dương Tuyết Lỵ bên cạnh kéo lại.

Anh cúi đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, thấy sắc mặt đối phương tái nhợt, vẻ mặt kinh ngạc, dường như đã phát hiện ra chuyện gì đó kinh khủng.

"Sao vậy?" "Tần Vũ, anh mau nhìn cánh tay đó đi." Tần Vũ ngẩn ra, cúi đầu nhìn cánh tay đang lắc lư theo dòng nước, chỉ cần cánh tay đó cử động, sẽ có một dòng nước đen tuôn ra.

Giống như một cái vòi nước, nước đen không ngừng trào ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ mặt nước trong khoang đáy.

Lần này, không khí lại trở nên căng thẳng.

Bàn Tử sợ hãi rụt chân lại, không nhịn được nhỏ giọng mắng: "Mẹ kiếp, lại giở trò dọa người, lần này Bàn gia ta không mắc bẫy đâu." "Đợi đã!

Đừng nói nữa!" Đúng lúc này, Tần Vũ mơ hồ nghe thấy trong khoang ngầm, có tiếng mấy người đang nói chuyện.

Âm thanh đó rất nhỏ, phải lắng nghe thật kỹ mới có thể nghe rõ.

Khoang đáy tối đen như mực, dùng đèn pin soi vào cũng không thấy rõ tình hình sâu bên trong cái lỗ đen.

Mọi người trong hoàn cảnh này nghe thấy những âm thanh đó, không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy.

Tần Vũ chuẩn bị dùng đèn pin lặn soi xuống nước thì Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy trên vai Dương Tuyết Lỵ, đột nhiên bị một bàn tay kỳ dị tóm lấy.

Khi Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy, cũng hoảng sợ đến thất kinh.

Cô vội vàng muốn thoát thân, không ngờ lòng hoảng loạn, chân loạng choạng, liền va vào một thùng hàng bị kẹt ở khoang đáy.

Cơn đau đột ngột khiến Dương Tuyết Lỵ hít một hơi khí lạnh.

Cơ thể cô tự nhiên lùi về phía sau, kết quả vừa vặn mắc kẹt trong cái lỗ của khoang ngầm.

Tần Vũ thấy cô sắp ngã vào khoang ngầm, liền nhanh tay kéo lại, nắm chặt cổ tay Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ cũng lập tức phản ứng, nắm ngược lại tay Tần Vũ.

Hai người nắm chặt tay nhau, Tần Vũ đang định kéo cô lên thì trong khoang ngầm lại đột nhiên thò ra một bàn tay khác đầy dịch thối màu đen!

Dương Tuyết Lỵ sợ đến giật mình, kết quả cơ thể lún sâu hơn.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng kéo cô lên.

Ngay khoảnh khắc bàn tay đen thò ra, sắp chạm vào Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ đã kéo cô về bên mình.

Dương Tuyết Lỵ sợ hãi ngã vào lòng Tần Vũ, bắt đầu run lẩy bẩy.

Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ mới chậm chạp đến nơi.

“Chuyện gì vậy?

Chương 344

Xảy ra chuyện gì rồi?" Bàn Tử vội vàng hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết, hình như bên dưới có bàn tay đen." Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, "Trong khoang ngầm chẳng lẽ có cương thi sao?" "Cương thi?" "Trong khoang ngầm của thuyền sao lại có cương thi?

Chết rồi, là ai vậy?" Bàn Tử nhíu mày, ghé vào tai mọi người, nhỏ giọng nói: "Không phải là Nguyễn Hắc lúc làm dân chài không sống nổi, đã mưu tài hại mệnh trên thuyền, rồi giấu xác trong thuyền chứ?" Mọi người nghe xong, đều hít một hơi khí lạnh.

Lời này cố ý không cho Cổ Sai nghe.

Nhưng Cổ Sai vừa nhìn biểu cảm của mọi người, cũng đoán được phần nào.

Không đợi Lão Hồ nói, Bàn Tử liền chán nản nói: "Lần này thì hay rồi, người ta biến thành cương thi muốn bò ra đòi nợ máu, lại vừa vặn để chúng ta gặp phải, thật là đổ tám đời huyết môi." Cổ Sai vừa thấy bộ dạng của Bàn Tử, liền biết gã chắc chắn đang nói xấu sư phụ mình, bèn quát lên: "Bàn Tử, anh đang nói gì vậy?" Bàn Tử thấy Cổ Sai trừng mắt, trong lòng cũng vô cùng khó chịu, gắt lên: "Tôi đoán sư phụ cậu mấy năm trước đã làm một số chuyện không đứng đắn, mưu tài hại mệnh biết không?" Cổ Sai nghe vậy, cũng không nói gì thêm, xông lên nhào vào người Bàn Tử.

Hai người "Phịch" một tiếng, liền ngã xuống đống thùng hàng phía sau, bắt đầu vật lộn. 98.

Bàn Tử không muốn động thủ với một đứa trẻ, nhưng Cổ Sai cứ nhất quyết dây dưa, gã chỉ có thể chống đỡ.

Vì Long Hổ Đao đang ở trong tay Tần Vũ, Cổ Sai bây giờ không có vũ khí trong tay, bèn cắn một miếng vào thịt trên cánh tay Bàn Tử.

Bàn Tử đau đớn la lên, sau một hồi vật lộn, cả hai đều rơi xuống nước.

Thấy vậy, Tần Vũ và những người khác vội vàng lên giúp.

Dương Tuyết Lỵ kéo Cổ Sai, Tần Vũ và Lão Hồ thì giữ Bàn Tử.

"Tần gia!

Thằng nhóc này cắn tôi!" Bàn Tử tức điên, giơ cánh tay lên cho Tần Vũ xem vết thương.

Chỉ thấy trên bộ đồ lặn của Bàn Tử, hằn một vết răng sâu hoắm.

"Bàn Tử, đừng chấp nhặt với trẻ con." Lão Hồ an ủi.

"Vì nó là trẻ con, tôi phải nhường nó?

Lý lẽ chó má gì vậy!" Bàn Tử vừa dứt lời, Cổ Sai bên kia cũng hét lớn: "Tôi không cần anh nhường tôi, đấu thật đi, chưa chắc anh là đối thủ của tôi!" Lời này đã chọc giận Bàn Tử.

Gã cũng là người có lòng tự trọng rất cao, nghe Cổ Sai tuổi còn nhỏ mà sỉ nhục mình, lập tức có ý định xé xác cậu bé.

Dương Tuyết Lỵ thấy hai người cãi nhau không dứt, vội vàng kéo Cổ Sai, an ủi: "Bàn Tử cũng chỉ đoán bừa thôi, em đừng để trong lòng." Cổ Sai hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không muốn để ý đến Dương Tuyết Lỵ.

Thấy không khí ngày càng căng thẳng, hai người đối đầu không dứt, Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Bàn Tử sai rồi, Nguyễn Hắc không thể nào mưu tài hại mệnh trên thuyền được." Mọi người hơi ngẩn ra, Bàn Tử hỏi lại: "Không thể nào?

Biết đâu lão già Nguyễn Hắc đó giết người trên thuyền, nên mới

không dám cho tôi vào xem." Tần Vũ lắc đầu, giải thích: "Nếu thật sự là Nguyễn Hắc giết người, không cần phải để xác chết trong khoang ngầm của khoang đáy, nếu thật sự xử lý xác chết trên biển, trực tiếp ném xuống biển cho cá ăn không phải tốt hơn sao?" Mọi người ngẩn ra, Dương Tuyết Lỵ gật đầu nói: "Tần Vũ nói đúng, tôi thấy bộ dạng của Nguyễn Hắc cũng không phải là người sẽ mưu tài hại mệnh." Lão Hồ cũng đồng tình nói: "Chỉ cần dựa vào sự mê tín thành kính của Nguyễn Hắc và các dân chài đối với chuyện trên biển, tôi cũng dám chắc ông ta tuyệt đối không dám giấu xác chết trong thuyền." Lời của ba người đã cho Cổ Sai một chút an ủi.

Cổ Sai dần dần bình tĩnh lại, Bàn Tử cũng dần dần nguôi giận.

Tần Vũ thấy hai người đều không có lời phản bác, bèn tiếp tục nói: "Trong chiếc thuyền hải liễu này, có thứ khác, cũng chưa chắc là cương thi." "Nếu đã như vậy, chúng ta đừng quan tâm nữa, kéo ra xem rồi nói không phải tốt hơn sao?" Bàn Tử nói.

Mọi người gật đầu, quay đầu nhìn lại cái lỗ trên khoang ngầm thì bên trong không còn động tĩnh gì.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện dòng chảy ngầm ở vùng nước sâu dưới thuyền cũng đã ngừng sôi sục, dường như đã biến mất.

Không chỉ vậy, mực nước trong khoang đáy cũng theo đó hạ xuống rất nhiều, từ eo Tần Vũ hạ xuống đến đầu gối.

Dù vậy, Tần Vũ vẫn rất hứng thú với khoang ngầm bí ẩn này.

Tần Vũ thu thập tất cả các đèn pin có thể chiếu sáng, chiếu thẳng vào cái lỗ của khoang ngầm.

Cái lỗ đó bị đầu cá mập húc không lớn, nên Tần Vũ lại lấy Long Hổ Đao ra, cắt một vòng trên tấm ván ban đầu.

Nhanh chóng, anh đã cắt cả tấm ván che khoang ngầm xuống.

Lớp ngầm của khoang đáy này rất hẹp, nhìn vào, bên trong chỉ có một không gian rộng chưa đến nửa mét.

Không gian vốn bị tấm ván che khuất, lúc này vừa rơi xuống, Tần Vũ và mấy người lại thấy bên trong vẫn là một mảng đen kịt.

Nhìn bề mặt khoang ngầm, trên đó mọc đầy những lỗ ăn mòn thô ráp, lớn nhỏ không đều.

Trên các lỗ ăn mòn là một mảng hóa thạch hải liễu cổ, trên hóa thạch mọc rất nhiều hoa đá biển.

Trên hoa đá biển có một bộ xương người, trên bộ xương người đó không có một mảnh vải nào.

Tần Vũ đưa đèn pin lại gần bộ xương người, di chuyển dọc theo các khớp xương của cơ thể đó lên trên, thấy trên hộp sọ của bộ xương người, trong hốc mắt và hốc mũi không ngừng nhỏ ra nước đen.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Tần gia, đó là gì vậy?" "Những dung dịch này giống như dịch rỉ trong quan tài của các ngôi mộ cổ, không có gì lạ, những dung dịch này không mùi không vị." Dương Tuyết Lỵ nói: "Có phải là chảy ra từ hoa đá biển không?

Vì tích tụ ở đáy khoang, rồi từ từ thấm vào hải liễu?" Đúng lúc này, Tần Vũ phát hiện trên những bông hoa đá biển màu đen đó, đột nhiên xuất hiện hàng chục con cá biển.

Những con cá biển đó thoạt nhìn giống cá, lại giống tôm.

Chương 345

Nửa trên của những con cá kỳ lạ có vảy và vây, cũng có đầu cá rất rõ ràng, nhưng nửa dưới lại có mai và đuôi tôm.

Nhìn kỹ, những con cá kỳ lạ này dường như sống trong hoa đá biển.

"Tần Vũ, những con cá này hình như đang hút nước đen." Sau khi được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, mọi người cũng phát hiện ra manh mối.

Những con cá kỳ lạ đó thỉnh thoảng lại đến liếm nước đen chảy ra từ đầu bộ xương người chết, dường như rất hưởng thụ quá trình đó.

Tần Vũ chiếu đèn pin vào những con cá kỳ lạ này, ai ngờ những con cá này bị tia sáng của đèn pin chiếu vào, đột nhiên hoảng sợ, bắt đầu dùng đầu đập vào ván khoang.

"Rầm rầm rầm!" "Thứ quái quỷ gì vậy?" Bàn Tử bịt tai, vừa nói xong, liền thấy trong đám hoa đá biển, đột nhiên có một bóng người, đang khẽ rung động trong sóng nước.

Mọi người sợ đến ngẩn ra, lần lượt lùi về phía sau.

Chỉ có Tần Vũ đứng bên cạnh bộ xương người đó.

Dương Tuyết Lỵ đưa tay ra kéo Tần Vũ, khuyên: "Tần Vũ, nơi này kỳ quái quá, trong khoang ngầm rốt cuộc có thứ ma quỷ gì vậy." Tần Vũ nhíu mày, nói: "Hẳn là năm đó, khi đám người nước ngoài đó mua chiếc thuyền hải liễu này, Nguyễn Hắc đã luôn ở trên thuyền giúp đỡ, ông ấy nhất định biết bên trong có gì." Lão Hồ trong lòng khẽ động, đột nhiên nói: "Vậy Cổ Sai theo Nguyễn Hắc nhiều năm như vậy, có lẽ cũng biết những thứ như hoa đá biển này rốt cuộc là gì

chứ?" Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, vội vàng quay đầu nhìn Cổ Sai.

Ai ngờ Cổ Sai mặt mày ngơ ngác không biết, trên mặt mang theo vài phần kinh hoảng, lắc đầu nói: "Em không biết, em không biết gì cả." "Sư phụ cậu chưa từng nói với cậu sao?" Bàn Tử nghiêm mặt nói.

"Em không biết, em không biết." Cổ Sai cứ ôm đầu, dường như thật sự không biết những thứ này.

Nhìn bộ dạng của cậu, thậm chí còn sợ trong hoa đá biển sẽ có ma quỷ bò ra.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Cái chết của những người nước ngoài đó, không phải cũng liên quan đến thứ trong khoang ngầm sao?" "Không chắc, chúng ta vào xem sẽ biết, nhưng làm gì cũng phải cẩn thận một chút, đặc biệt là cái bóng người mờ ảo trong hoa đá biển kia." Bàn Tử nhìn những bông hoa đá biển này, cảm thấy rợn người.

Nuốt nước bọt khan hai cái, nói: "Thế này đi, dù sao chúng ta đều cảm thấy hoa đá biển không ổn, chúng ta dứt khoát làm tới cùng, cho nổ tung nó đi là được!" "Cậu nói nhẹ nhàng quá, chúng ta lấy đâu ra thuốc nổ?" "Cái này dễ thôi, chúng ta không phải đang ở dưới thuyền hải liễu sao?

Chúng ta lên trên có thể lấy thuốc nổ, tôi nhớ trên đó có." Bàn Tử nói, vừa định đi lên, vừa tìm đường ống dẫn lên thuyền.

"Bàn Tử nói đúng, chúng ta nên sớm cho nổ chỗ này đi, cũng đỡ phải canh cánh trong lòng, đi đâu cũng không yên." Lão Hồ vừa dứt lời, những con cá kỳ lạ trong khoang ngầm đột nhiên dừng lại, không còn đập đầu nữa.

Mọi người ngẩn ra, nghe Tần Vũ gọi một tiếng.

Đợi mọi người đến bên cạnh Tần Vũ thì thấy những con cá kỳ lạ trong hoa đá biển, đột nhiên miệng cá đóng mở, không ngừng nhả ra từng viên ngọc trai đen nhánh.

Những viên ngọc trai này nhỏ chỉ bằng móng tay út của Tần Vũ, đen kịt và sáng bóng.

Ánh sáng của đèn pin chiếu lên, bề mặt ngọc trai liền hiện lên một vòng sáng trắng kỳ dị.

Tần Vũ kinh ngạc kêu lên: "Ngọc trai đen!" Mọi người cũng ngẩn ra, đều không thể tin được mà nhìn những viên ngọc trai đen này.

Trai sò ở Nam Hải, vì hấp thu tinh hoa của trăng, nên sinh ra ngọc trai.

Ngọc trai sinh theo mặt trăng, có màu bạc, màu trắng, màu vàng nhạt, màu hồng phấn, v.v.

Trong đó, hiếm thấy nhất chính là ngọc trai đen trước mắt Tần Vũ và mọi người.

Những viên ngọc trai đen này có thể là báu vật trên biển trăm năm khó gặp, giá cả cũng cao hơn ngọc trai thông thường mười mấy lần, có thể nói là vô giá.

Dân chài quanh năm ra khơi, cũng không có mấy người thật sự may mắn được thấy ngọc trai đen.

Cổ Sai cũng chỉ nghe sư phụ Nguyễn Hắc nói, ngọc trai đen trong miệng dân chài được gọi là 'ô cầu', là dị bảo có thể gặp mà không thể cầu!

Ai cũng không ngờ, những con cá kỳ lạ lấy hoa đá biển và xương người làm tổ này, lại có thể nhả ra ngọc trai đen, mà còn nhả ra nhiều như vậy.

Nhiều ngọc trai đen như vậy, mang ra ngoài có thể kiếm được không ít tiền.

Thấy tiền sáng mắt, Bàn Tử nhanh chóng không nhấc nổi chân, nhìn chằm chằm những viên ngọc trai đen này, hai mắt lập tức sáng rực.

Bàn Tử nhìn chằm chằm những viên ngọc trai đen trên ván khoang, dụi dụi mắt, kích động vô cùng nói: "Thật là tốt quá, có những viên ngọc trai này, sau này chúng ta còn lo gì nữa?" Vừa nói, Bàn Tử liền đưa tay ra lấy ngọc trai đen.

Mỗi khi nhặt một viên, miệng lại lẩm bẩm: "Đợi chúng ta ra ngoài, tôi sẽ bán hết những thứ này, Bàn gia tôi sẽ mua du thuyền ở Thái Bình Dương!" Bộ dạng lọt vào hũ nút tiền của Bàn Tử khiến Tần Vũ trong lòng khẽ động, dường như đột nhiên hiểu ra điều gì đó.

Một lát sau, túi của Bàn Tử đã đầy ắp một túi lớn ngọc trai đen.

Gã ước lượng hai cái, đang chuẩn bị nói chuyện thì Tần Vũ đột nhiên nắm chặt cổ tay gã.

Bàn Tử hơi ngẩn ra, nhìn về phía Tần Vũ.

Sắc mặt Tần Vũ hơi nghiêm trọng, dường như có lời quan trọng muốn nói.

Bàn Tử hỏi: "Sao vậy Tần gia?" Lúc này không phải nên vui mừng sao?

Nhìn bộ dạng của Tần Vũ, dường như không hề vui vẻ.

Ngược lại còn có chút áp lực.

Tần Vũ nghiêm nghị nói: "Nguyễn Hắc." "Hả?" Mọi người ngẩn ra, ngay cả Cổ Sai cũng không hiểu Tần Vũ muốn nói gì.

Tần Vũ nói: "Trong giới dân chài có một truyền thống, phàm gặp

được hang báu, tất sẽ khai thác đến cạn kiệt mới thôi, cũng gọi là ‘tử thải’, chưa bao giờ có quan niệm phải để lại một ít.” Điểm này có thể thấy được manh mối từ trước.

Chương 346

Lần đầu tiên xuống biển, Tần Vũ và mọi người gặp phải con trai lớn đó.

Lúc đó nếu không phải thật sự không mở được, cộng thêm Tần Vũ khăng khăng muốn mọi người đi lên, e rằng với tính cách của Nguyễn Hắc, nhất định sẽ không rời đi trước khi mở được nó.

Dân chài làm những việc đều là bán mạng kiếm tiền, chỉ cần thấy một chút đồ tốt, đều sẽ tìm mọi cách mang đi hết.

Giống như Nguyễn Hắc, thuộc loại liều mạng thấy trứng không cần mạng.

Bàn Tử quay người hỏi Cổ Sai: "Trong quy tắc của dân chài, có điểm này không?" Cổ Sai gật đầu, nói: "Đích xác có." "Nếu đã như vậy, nơi này có nhiều ngọc trai đen như vậy, năm đó Nguyễn Hắc vì sao không lấy?" Tần Vũ đưa ra một vấn đề mới, khiến mọi người đều chìm vào suy tư.

Trong khoang đáy im lặng như tờ.

Sau khi mọi người im lặng một lúc, Tần Vũ mới lên tiếng: "Trừ phi… những thứ này căn bản không phải là ngọc trai đen." Lời này vừa nói ra, Dương Tuyết Lỵ vội vàng kéo Bàn Tử, hét lên: "Bàn Tử mau vứt đồ đi!" Bàn Tử ngơ ngác bị kéo túi, bị Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ lôi ra rất nhiều viên ngọc trai.

Ngọc trai rơi trên ván khoang, vang lên tiếng lanh canh.

Đợi Bàn Tử hoàn hồn, trong túi không còn một viên nào.

Thấy vậy, Bàn Tử vội nói: "Tần gia, ngài có nhìn chuẩn không?

Rốt cuộc không phải sao?" Lão Hồ thấy Bàn Tử cúi người xuống,

ngón tay không nhịn được đưa về phía những viên ngọc trai đen đó, liền tức giận quát: "Bàn Tử!

Cậu không muốn sống nữa à!" Sau một tiếng quát, Bàn Tử quả nhiên sợ hãi rụt tay lại.

Lúc này, Cổ Sai chỉ vào khoang ngầm bị cạy ra ở khoang đáy, quay đầu nhìn Tần Vũ.

"Anh Tần, có ma, có ma." Bàn Tử rùng mình một cái, ngẩng đầu nhìn vào sâu trong khoang ngầm, nhưng chỉ thấy một mảng đen kịt, cũng không thấy gì.

Gã cho rằng Cổ Sai đang cố ý dọa người, liền tức giận quát: "Nói bậy bạ gì vậy!

Thằng nhóc con không thể nói chuyện đàng hoàng, cứ phải nói những lời này vào lúc này!" Dương Tuyết Lỵ vội vàng kéo Cổ Sai, nhỏ giọng khuyên: "Cổ Sai, bây giờ đừng nói những lời đó." "Chị Dương, thật sự có ma mà, chị phải tin em, thật sự có ma." Cổ Sai vội đến mức dậm chân, Dương Tuyết Lỵ căn bản không giữ được, cũng không bịt được miệng cậu.

Bàn Tử tức giận nói: "Tôi tin cái quỷ!

Thằng nhóc con chỉ biết nói bậy bạ, có ma ở đâu?" "Có, ở bên trong đó." Cổ Sai giơ tay chỉ vào sâu trong khoang ngầm.

Bàn Tử không cho là đúng mà hừ lạnh một tiếng, nói: "Trong biển chỉ có trứng chứ không có ma, thằng nhóc con nếu còn nói bậy, cẩn thận tôi nhét những viên ngọc trai này vào miệng cậu đấy!" Cổ Sai nghe vậy, ngược lại sợ hãi im lặng.

Tần Vũ kéo Cổ Sai, nhìn theo hướng cậu chỉ.

Chỉ thấy trong đám hoa đá biển ở xa, thật sự có một đám bóng người đen mờ ảo đang lay động.

Hô hấp của Tần Vũ trở nên có chút dồn dập, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào bóng người đó, chỉ thấy bóng đen đó dần dần trở nên rõ ràng, ngũ quan và đường nét hiện ra.

"Có lẽ Cổ Sai nói thật, thật sự có thứ ma quỷ ở đó." Một câu nói của Tần Vũ, khiến mọi người đều ngẩng đầu nhìn.

Bóng người đó như phản chiếu trong nước, không phân biệt được nam nữ.

Bóng ma đó lơ lửng không cố định giữa hoa đá biển và hải liễu, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trôi vào trong đống xương người chết đó.

Lúc này, trong hốc mắt của bộ xương khô đó lập tức chảy ra nước đen.

Nhìn từ xa, những hộp sọ đó như đang chảy ra những giọt nước mắt màu đen.

Chưa hết, một cơn gió lạnh thổi vào khoang đáy, một âm thanh kỳ dị vang lên.

"Hu hu hu…" Trong khoang đáy đen kịt chật hẹp, đột nhiên vang lên một trận khóc lóc.

Âm thanh đó không phân biệt được nam nữ, nhưng nghe như đang khóc.

Mọi người nghe âm thanh này, lại nhìn hai hàng nước mắt chảy ra từ hốc mắt của bộ xương khô đó, lập tức sợ đến không nhẹ.

Bàn Tử sợ đến toàn thân run rẩy, ngay cả nói cũng run run: "…Mẹ nó, thật sự có ma." Cổ Sai liên tục gật đầu, sợ đến mức trong mắt rơm rớm nước mắt, nói: "Ma… ma đang khóc." "Toàn là do thằng nhóc này nói bậy bạ, lần này thật sự nói đúng rồi!

Chẳng lẽ chúng ta cũng sẽ giống như đám người nước ngoài đó, toàn quân bị diệt sao?" Lời của Bàn Tử, khiến Tần Vũ nhớ lại bối cảnh của thuyền hải liễu.

Thuyền hải liễu vẫn được sử dụng cho đến nay, hai năm trước được đám người nước ngoài đó mua lại và tiến hành cải tạo.

Khi cải tạo, thuyền được mấy ngư dân và dân chài địa phương xử lý.

Sau khi cải tạo hoàn thành, đám người nước ngoài đó liền chết một cách bí ẩn trong khoang đáy. 99.

Chuyện này vẫn luôn bị dân đảo chùa San Hô kiêng kỵ.

Hỏi kỹ chuyện xảy ra năm đó, đều một mực không biết, ngay cả thương nhân chợ đen Vũ Bài cũng không biết sự thật như thế nào.

Nhưng chỉ có Nguyễn Hắc, dường như biết một chút chuyện.

Chỉ tiếc là chưa kịp để Tần Vũ hỏi, ông đã chết trong miệng cá mập.

Chương 347

Lúc này, trong khoang đáy đó đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Mọi người dưới chân chao đảo, suýt chút nữa loạng choạng ngã.

"Lại có thứ gì vào rồi?" Dương Tuyết Lỵ thuận miệng hỏi một câu, Tần Vũ vội vàng giơ đèn pin lên, chiếu vào cái lỗ không xa.

Đó là nơi mà con cá mập lớn đã húc thủng khi ác đấu trước đó.

Mọi người nhìn theo tia sáng, thấy phía sau cái lỗ mơ hồ có một bóng đen vụt qua.

Không khí căng thẳng lập tức bao trùm toàn bộ khoang đáy.

Im lặng một giây, trong khoang đáy đột nhiên vang lên một tiếng "Rầm" lớn!

Toàn bộ khoang thuyền bắt đầu rung chuyển, Bàn Tử nhất thời không đứng vững, loạng choạng một cái rồi ngã xuống đất. 100.

Đợi gã ngẩng đầu lên nhìn lại, thấy phía sau cái lỗ rõ ràng xuất hiện một cái đầu cá mập.

Cái đầu cá mập đó đã húc cái lỗ vốn không lớn thành lớn hơn một chút, cả thân cá mập đều thò vào.

Lúc này, sâu trong khoang ngầm lại chảy ra một vũng nước đen lớn.

Những dòng nước đen đó và những gì Tần Vũ thấy trước đó giống hệt nhau, đều chảy ra từ mắt của hộp sọ người chết trong khoang.

Tần Vũ thấy tình hình không ổn, vội vàng đỡ Bàn Tử đang ngã

trên đất dậy.

Bàn Tử sợ hãi liên tục lùi về phía sau, hét lớn: "Mau lên thuyền đi!

Không thì chúng ta chắc chắn sẽ bị ăn thịt!" Vừa dứt lời, Tần Vũ liền thấy trong hoa đá biển trong khoang ngầm, có bóng đen hóa thành nước đen chảy ra.

Đèn pin trong tay Tần Vũ, không biết bị sức mạnh bí ẩn nào can thiệp, bắt đầu phát ra tiếng "xì xì xì".

Âm thanh đó giống như bị rò điện.

Ánh sáng của đèn pin lúc sáng lúc tối, làm cho mắt mọi người bắt đầu hoa lên.

Trong khoang đáy đen kịt, bóng đen đó mờ ảo, dường như đang tiến lại gần Tần Vũ.

Trong lúc chuẩn bị rời khỏi nơi này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lên một tiếng.

Dương Tuyết Lỵ người mềm nhũn, trực tiếp ngã vào lòng Tần Vũ.

Thần kinh của mọi người vốn đã căng thẳng cao độ, lúc này lại bị Dương Tuyết Lỵ dọa một phen, lập tức sợ đến mất ba hồn.

Tần Vũ ôm Dương Tuyết Lỵ, vội vàng hỏi: "Sao vậy?" "Dưới nước có thứ gì đó, vừa rồi có thứ gì đó… Có thứ gì đó từ dưới nước nắm lấy chân tôi." Mọi người nghe vậy, cũng lần lượt cảm thấy trong nước dưới chân, đột nhiên sinh ra một luồng khí lạnh.

Bàn Tử toàn thân nổi da gà, ôm cánh tay mình nói: "Chẳng lẽ có thủy quỷ sao?" Tần Vũ cũng cảm thấy có thứ gì đó đang lẩn trốn trong nước, lơ lửng không cố định ở mắt cá chân.

Bàn Tử và những người khác run rẩy đứng vài giây, sợ hãi không

kìm được lùi về phía sau.

Ai ngờ chưa lùi được mấy bước, lưng đột nhiên va vào một hàng thùng hàng xếp phía sau.

“Rầm!

Rầm!” Thùng hàng đổ xuống, toàn bộ rơi vào trong nước.

Dọa Cổ Sai la lên, rồi bỏ chạy.

Tần Vũ lo lắng đứa trẻ xảy ra chuyện, một tay nắm lấy cổ áo cậu.

“Đừng cử động lung tung, tối om thế này đi đâu?

Hơn nữa bên ngoài có cá mập!” “Có ma!

Có ma mà.” Cổ Sai đã không còn vẻ hung mãnh như khi ở trong nước, chiến đấu với cá mập trước đó.

Lúc này, cậu thật sự sợ đến hoảng loạn tay chân, chỉ muốn tìm một nơi có thể ra ngoài để trốn thoát.

Nhưng bây giờ có thể trốn đi đâu?

Bên ngoài đều là bầy cá mập, Cổ Sai thể chất cường tráng, nhưng chung quy cũng là một đứa trẻ, có thể đấu lại bầy cá mập sao?

Miễn cưỡng ra ngoài, e rằng cũng bị thương thành tàn phế.

Dương Tuyết Lỵ cũng khuyên: “Đúng vậy, anh Tần nói không sai, bây giờ là lúc mọi người nên đoàn kết, tuyệt đối không được xảy ra sai sót.” Lời của cô khiến Cổ Sai dần dần bình tĩnh lại.

Tần Vũ trong lòng không khỏi cười thầm, sức mạnh của người khác giới quả là lớn hơn, dù là với một đứa trẻ đen nhẻm.

Có lẽ cũng vì đứa trẻ này là cô nhi, từ nhỏ đã theo Nguyễn Hắc, nên chưa từng được trải nghiệm sự quan tâm của mẹ.

Chương 348

Lúc này Dương Tuyết Lỵ tùy tiện nói vài câu nhẹ nhàng, cậu đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Ngay khi Cổ Sai chuẩn bị bơi về, đèn pin trong tay Tần Vũ hoàn toàn hỏng.

"Tách!" Đèn pin hết điện, trong khoang đáy trở nên đen kịt vô cùng.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng lấy từ trong ba lô ra một ống lân quang.

Kéo vòng chốt, Tần Vũ ném ống lân quang vào trong nước sâu cách khoang đáy vài ly mét.

Lân quang trắng ở trong nước, lập tức phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

Trong một luồng ánh sáng trắng mạnh mẽ, Tần Vũ thấy trong khoang ngầm, nước đen chảy ra từ những bông hoa đá biển, đang từ từ ngưng tụ thành một bóng ma gần giống người!

Mọi người ngẩn ra, thấy nước đen trôi nổi, vừa vặn chặn lại con đường duy nhất dẫn lên khoang thuyền trên.

Mấy con cá kỳ lạ sau khi bị nước đen ở đáy khoang cuốn vào, lại chết một cách im lặng.

Bàn Tử sợ hãi kinh hô: "Nước đen này có thể giết người!" Trong nước đen đó dường như có một sức mạnh bí ẩn, có thể trong nháy mắt giết chết những con cá kỳ lạ đó.

Khiến cho mọi người vốn đã kinh hãi lo sợ, lại rơi vào một nỗi khủng hoảng lớn hơn.

Trong khoang đáy im lặng như tờ, dòng nước đen như bóng ma đó, đang dần dần lan rộng.

Tần Vũ vội vàng đưa mọi người lùi về phía sau, ai ngờ con cá mập phía sau lại không ngừng húc vào khoang thuyền.

Thật sự là hai đường đều bị chặn, đi đâu cũng không được!

Nhưng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lớn: "Mau nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo hướng Dương Tuyết Lỵ chỉ, thấy nước đen đó đột nhiên trôi đến xác con cá mập trắng lúc nãy, đang nổi lên.

Nước đen như một vật sống, trực tiếp từ trên xác cá mập lộ ra khỏi mặt nước mà vọt lên.

Tần Vũ thấy vậy, hét lớn: "Chết rồi, nước đen có thể thoát khỏi nước!" Mọi người không kịp suy nghĩ, vội vàng tản ra tránh né.

Tần Vũ vừa lùi, vừa nhìn quanh bốn phía, quan sát tình hình bao phủ của nước đen.

Trong ánh lân quang, nước đen trên đỉnh đầu từ vách khoang trườn lên, bay lên nóc.

Dòng nước đen đã dâng lên tận mui thuyền, chỉ còn cách nhóm Tần Vũ trong gang tấc.

Lúc này, mọi người không còn đường lui, bị dòng nước đen ép vào một góc.

Phía sau là những thùng hàng, phía trước là đường cụt, còn xa hơn nữa là con cá mập đang lăm le chực chờ.

"Mẹ kiếp, ông đây liều mạng với thứ này!" Bàn Tử không ngồi yên được nữa, vươn tay nhặt mấy cái thùng gỗ dưới đất rồi ném về phía dòng nước đen trên mui thuyền.

"Đùng!

Bốp!" Thùng gỗ va vào mui thuyền rồi nhanh chóng rơi lại xuống nước.

Ngẩng đầu nhìn lại, dòng nước đen kia chẳng hề hấn gì.

Dù biết rằng làm vậy gần như vô ích, nhưng Bàn Tử vẫn cố vùng vẫy.

Dựa theo suy nghĩ đằng nào cũng sắp chết, thôi thì cứ giãy giụa một phen.

Bàn Tử nhìn dòng nước đen treo trên mui thuyền, lòng lạnh đi, than thở: "Lần này toi thật rồi, chúng ta chết chắc ở đây rồi.

Tôi cứ tưởng có Kính Chiếu Cốt Tần Vương là có thể thuận lợi trở về, ai ngờ lại chết trên đường về." Cứ đến thời khắc sinh tử, Bàn Tử lại nói những lời chán nản như vậy.

Tần Vũ gần như đã nghe quen, nên cũng lười đáp lại.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kéo tay Tần Vũ, khẽ nói: "Kính Chiếu Cốt Tần Vương!" Tần Vũ hơi sững lại, nghe xong liền vội nói: "Mau lấy kính ra chiếu thử xem!" Dòng nước đen cổ quái chảy ra từ hoa đá biển vô cùng kỳ dị, kính chiếu cốt chỉ có thể trấn áp cương thi, liệu có thật sự đối phó được với thứ nước đen này không?

Dù Tần Vũ hoài nghi, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Anh đưa tay sờ vào túi chống nước, lấy ra Kính Chiếu Cốt Tần Vương.

Chiếc gương đồng lạnh như băng, Tần Vũ thấy dòng nước đen đã tràn lên mui thuyền, sắp đến gần cửa khoang.

Thấy vậy, Tần Vũ vội bảo Dương Tuyết Lỵ dẫn Cổ Sai xông ra ngoài trước.

Dương Tuyết Lỵ lập tức hiểu ý, liền kéo Cổ Sai chạy về phía cửa

khoang.

Ai ngờ hai người vừa đến gần, dòng nước đen trên ván khoang bỗng phấp phới như một lá cờ bị gió lớn thổi tung, đột nhiên rơi xuống.

Dương Tuyết Lỵ thấy tình hình không ổn, vội kéo Cổ Sai né sang một bên.

Hai người bị ép trở lại vị trí cũ, lại hội hợp với Tần Vũ.

Xung quanh chất đống rất nhiều thùng gỗ, bên chân Tần Vũ và mọi người là thi thể của con cá mập khổng lồ.

Chương 349

Đúng lúc này, ánh lân quang trong nước đột nhiên tắt ngấm, khoang thuyền lại chìm vào bóng tối mịt mùng.

“A!

Đèn tắt rồi!

Có gì không?” Bàn Tử hỏi Tần Vũ có đồng lân quang không.

Tần Vũ đưa tay sờ thử rồi lắc đầu: “Không còn nữa.” “Hết rồi?

Vậy lần này chúng ta không phải chết chắc rồi sao?” Trong khoang thuyền tối đen như mực, Tần Vũ hoàn toàn không nhìn rõ dòng nước đen đã lan đến đâu.

Nỗi sợ hãi trước những điều chưa biết chiếm lấy mọi suy nghĩ.

Trong gang tấc, lưng Tần Vũ đột nhiên dựa vào một vách đá lạnh như băng.

Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ, vách đá ư?

Khoang thuyền lấy đâu ra vách đá?

Điều này khiến Tần Vũ nghĩ đến những cột đá bên ngoài.

Nhưng cửa khoang thuyền nhỏ như vậy, làm sao có thể đột nhiên mọc ra một cột đá được?

Bất chợt, anh nhớ lại lúc còn ở trên con thuyền ma, họ đã vớt lên được một cỗ quan tài đá.

Cỗ quan tài đó được bảo quản rất tốt, chất liệu là một loại thạch kính hiếm thấy.

Thạch kính là gỗ cổ thụ dưới đáy biển, qua thời gian dài lắng

đọng, hóa thành một loại vật chất giống như đá.

Bề mặt của loại thạch kính này nhẵn bóng như gương, vì chịu ảnh hưởng của âm khí dưới đáy biển, lại bị thủy triều xô đập hàng nghìn năm, trong đá sẽ hình thành nhiều lớp vân lượn sóng chồng chéo.

Vân càng dày đặc thì chất liệu thạch kính càng cứng chắc.

Trong lúc Tần Vũ đang suy nghĩ, dòng nước đen kia bỗng nhiên lướt tới, trong nháy mắt đã đến dưới chân anh.

Độ nhạy bén của Tần Vũ cực cao, dù ở nơi tối tăm thế này cũng có thể cảm nhận được luồng khí lạnh âm u đang cuộn trào.

Thế là anh vội vàng kéo Dương Tuyết Lỵ và những người khác, bước chân vào trong cỗ quan tài đá đó.

"Tần gia, chúng ta phải…" Bàn Tử chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Tần Vũ ấn lên quan tài đá.

Lúc này, Tần Vũ thấy mảng nước đen kia bám vào thành quan tài bên cạnh, đang từ từ dựng đứng lên.

Mọi người vừa nhìn thấy, sợ hãi lại nhảy ra khỏi quan tài.

Nhìn lại bên trong quan tài đá, đã chứa đầy nước đen.

Thấy vậy, Tần Vũ vội vàng giơ tay lên, đậy nắp quan tài xuống.

Sau đó, anh liền lật người ngồi lên trên nắp quan tài.

Quan tài đá đóng lại, kín không một kẽ hở!

Tần Vũ ngồi trên nắp quan, nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn bên trong, tựa như sóng dữ gầm thét.

Mọi người thấy vậy, cũng vội học theo cách của Tần Vũ ngồi lên nắp quan.

Hồi lâu sau, bên trong quan tài đá mới không còn động tĩnh, cuối

cùng cũng đã yên lặng.

Tần Vũ nhìn quanh, thấy dòng nước đen trên mui thuyền đã biến mất sạch sẽ.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh nói: "Mau nhìn khoang chứa hàng kia!" Mọi người nhìn vào khoang chứa hàng, chỉ thấy những cây hải liễu vạn năm cứng rắn vô cùng đột nhiên mất hết tinh khí, trong nháy mắt hóa thành một đống gỗ mục nát.

Mọi người cảm thấy kinh ngạc, sau khi hoàn hồn, Bàn Tử liền hỏi Tần Vũ: "Tần gia, ngài dùng chiêu gì vậy?" "Trong rất nhiều sách cổ về phong thủy đều có ghi chép, thạch kính có thể trấn quỷ." Được Tần Vũ nhắc nhở, Lão Hồ cũng liên tục phụ họa: "Tần gia nói không sai, thạch kính quả thật có thể trấn quỷ, thời xưa, nhiều nhà cũ đều có một bức bình phong." "Thiết lập bình phong, một là để của cải không bị lọt ra ngoài, hai là để phòng ma quỷ vào nhà, bình phong thời xưa nhất đều dùng gạch đá xanh, sau này mới bắt đầu dùng gạch nung." Tần Vũ gật đầu nói: "Không sai, trong nhà những người biết đạo an trạch, đều phải chôn một khối đá gương dưới tường, gọi là thạch trấn quỷ." "Cho nên Tần gia đã dùng chiêu này?

Thật quá tuyệt vời!" "Nếu không phải Tần gia ra tay kịp thời, chúng ta đều phải chết ở đây rồi." Tình huống lúc đó nguy cấp như vậy, đầu óc mọi người đều bị dọa cho trống rỗng.

Mọi người đều cảm thấy trong tình huống đó, có thể lâm nguy không sợ, bình tĩnh ra tay, có lẽ chỉ có Tần Vũ mới làm được.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên tiếc nuối nói: "Ôi, con thuyền ma này, tôi thấy hoàn toàn phế rồi." Lão Hồ lòng còn sợ hãi nói: "Chúng ta còn quản con thuyền làm gì, nên mừng vì còn sống mới phải.

Nếu lúc đầu không vớt được cỗ quan tài cổ này dưới biển, hoặc không đặt nó ở khoang dưới, e rằng chúng ta cũng sẽ giống như đám

đội trục vớt ngoại quốc năm đó." Lúc này, Dương Tuyết Lỵ và Cổ Sai trèo xuống từ đống thùng hàng.

Mọi người nhìn lại con cá mập lúc nãy, cũng đột nhiên không cánh mà bay.

Tuy không hiểu nguyên nhân, nhưng dù sao cũng là một chuyện tốt.

Do gỗ hải liễu của con thuyền ma đã mục nát, con thuyền sắp tan rã, thế là Tần Vũ vội vàng sắp xếp, đi tìm một ít dây thừng.

Mọi người tìm thấy một số sợi thừng thô vốn dùng để buộc thùng hàng ở gần đó, những sợi thừng này đều được làm thủ công, bên trong có dược liệu, ngâm trong nước cũng không hề bị mục.

Chương 350

Lúc này toàn bộ thân thuyền bằng hải liễu sắp tan rã, thân thuyền không ngừng phát ra tiếng "lắc rắc".

Tần Vũ không lo con thuyền sẽ chìm nhanh như vậy, điều anh lo là dòng nước đen trong quan tài đá lát nữa có chạy ra ngoài không.

Để ngăn dòng nước đen thoát ra, Tần Vũ bảo Bàn Tử và những người khác tìm dây thừng.

Những sợi thừng này vô cùng chắc chắn, dù ngâm dưới nước mấy trăm năm cũng không hỏng.

Sau khi tìm được dây thừng, Tần Vũ liền bảo họ buộc chặt vào quan tài đá.

Nhìn tốc độ tan rã của thân thuyền, chắc chắn không lâu sau, con thuyền ma này sẽ nhanh chóng rời khỏi cột đá mắc cạn mà chìm xuống nước.

Cỗ quan tài đá đặt trong khoang thuyền cũng sẽ theo đó chìm xuống vực sâu.

Giải quyết xong những việc này, Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào một hơi, hỏi: "Tần gia, bây giờ chúng ta làm gì đây?" Tần Vũ không nói gì, Dương Tuyết Lỵ nghiêm nghị nói: "Bây giờ điều quan trọng nhất là chúng ta phải tìm cách quay lại mặt biển của vùng xoáy san hô, nếu không chúng ta không thể nào tìm kiếm cứu viện được." Lão Hồ gật đầu nói: "Cô Dương nói đúng, đừng quên dưới nước có mắt biển." Một khi mắt biển hoạt động, trên mặt biển lại sẽ xuất hiện rất nhiều xoáy nước.

Bàn Tử vừa nghĩ đến cảnh những xoáy nước đó tụ lại với nhau,

tạo thành một xoáy nước vực sâu khổng lồ thì lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

"Vậy chúng ta mau đi thôi!" Bàn Tử hoảng hốt, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Tần Vũ lại giữ Bàn Tử lại, bảo anh đừng vội.

Tần Vũ liếc nhìn bên ngoài khoang thuyền, phóng tầm mắt ra xa, xung quanh đều là hơi nước mờ mịt.

Phía trên khoang thuyền dường như có âm hỏa từ trong tầng nham thạch bắn ra, lúc ẩn lúc hiện.

Dương Tuyết Lỵ bên cạnh không khỏi cười khổ, nói: "Nơi này lớn như vậy, nếu có một con thuyền thì tốt rồi." "Chúng ta không phải có thuyền cứu sinh sao?" Bàn Tử đề nghị.

"Thuyền cứu sinh thì có ích gì?

Chẳng lẽ định dựa vào hai cánh tay của chúng ta mà bơi ra ngoài sao?" Dương Tuyết Lỵ cười lạnh một tiếng, đúng là kẻ si nói mộng.

"Vậy phải làm sao?

Chúng ta ở đây chờ chết à?" Bàn Tử tuyệt vọng ngồi trên một cái thùng hàng.

Tần Vũ nói: "Lên trên trước đi, lát nữa thuyền sập, chúng ta không ra ngoài được đâu." Mọi người gật đầu, theo Tần Vũ bơi ra ngoài.

Mọi người nổi trên mặt biển, bám vào mấy cột đá.

Lúc này, Tần Vũ nhìn thấy ở cách đó không xa, thuyền cứu sinh đang mắc cạn gần một bức tường đổ nát.

Người ngồi trên thuyền cứu sinh chính là Đa Linh.

"Đa Linh!" Tần Vũ vẫy tay gọi Đa Linh, bên kia nhanh chóng có

phản ứng.

Đa Linh chèo thuyền, xuyên qua khe hở giữa các cột đá, đến bên cạnh Tần Vũ và mọi người.

Mọi người ngồi lên thuyền cứu sinh, lập tức mềm nhũn ra.

Thấy mọi người đều thở hổn hển, Đa Linh tò mò hỏi: "Sao vậy?

Dưới nước đã xảy ra chuyện gì?" Cổ Sai tinh thần hoảng hốt, mãi không trả lời Đa Linh.

Điều này càng khiến Đa Linh lo lắng hơn, nhưng thấy mọi người đều còn sống, so với gì cũng tốt hơn rồi.

Tần Vũ nói: "Đừng nói nữa, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Bàn Tử thở hổn hển nói: "Không phải cô Dương nói chúng ta không thể nào ra ngoài được sao?" "Vậy cũng tốt hơn là ở đây chờ chết chứ?" Bàn Tử bị lời nói của Tần Vũ làm cho cứng họng.

Thế là mọi người mỗi người một mái chèo, bắt đầu chèo trên mặt nước, thuyền cứu sinh từ từ di chuyển, bắt đầu hướng về phía xa.

Chèo được không bao lâu, Bàn Tử lười biếng, lén lút lấy ra chiếc đồng hồ vàng nhặt được trong tàu Mary Celeste trước đó.

Vừa chèo thuyền, vừa ngắm chiếc đồng hồ vàng.

Chiếc đồng hồ vàng vô cùng quý giá, không chỉ mặt đồng hồ được khảm kim cương, mà ngay cả dây đeo làm bằng da bò thượng hạng cũng được khảm chỉ vàng, cả chiếc đồng hồ dưới ánh trăng hồ tử, ánh vàng rực rỡ vô cùng.

"Này!

Cô Dương!" Bàn Tử gọi Dương Tuyết Ly, đối phương có chút không kiên nhẫn quay đầu lại, hỏi: "Sao vậy?" "Cô Dương thường xuyên sống ở nước ngoài, chắc chắn có kiến thức về đồng hồ danh

tiếng đúng không?

Giúp tôi giám định chiếc đồng hồ này đi?" Dương Tuyết Lỵ nhận lấy đồng hồ, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Tần Vũ cũng liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng đó, nhớ lại lúc ở trong phòng thuyền trưởng, đã gặp phải hồn ma thuyền trưởng kia.

Đang cảm thấy kỳ quái, Cổ Sai bên cạnh đột nhiên đứng bật dậy.

Thuyền cứu sinh chao đảo một trận, mọi người chưa kịp phản ứng, đã thấy cậu chỉ tay vào mặt nước sau lưng mọi người, hét lớn: "Có ma!

Có ma!" Tần Vũ hai tay vịn chặt thuyền cứu sinh mới làm nó ổn định lại.

Vội vàng quay đầu, nhìn mặt nước sau lưng, Tần Vũ lại chỉ thấy có mấy con sóng đang cuộn trào mà thôi, ngoài ra không có gì bất thường.

Chương 351

Tần Vũ cảm thấy Cổ Sai quá căng thẳng rồi.

Bàn Tử lại cho rằng thằng nhóc này lại đang giở trò thần thần quỷ quỷ, cố ý dọa người, thế là một tay kéo cánh tay Cổ Sai, ấn cậu xuống thuyền cứu sinh.

Bàn Tử tức giận nói: "Tôi đã cảnh cáo cậu đừng nhắc đến ma quỷ nữa rồi mà?

Sao không có trí nhớ gì vậy?" "Thật mà, thật sự có ma." Cổ Sai co người lại, miệng vẫn lẩm bẩm câu nói đó.

Đa Linh sợ Bàn Tử làm cậu bị thương, nên đứng ra che chắn trước mặt Cổ Sai.

Bàn Tử không tiện ra tay với con gái, đành phải nén nắm đấm đang run lên vì tức giận xuống.

"Thằng nhóc thối này, tôi cảnh cáo cậu nhé, đừng có giở trò thần thần quỷ quỷ với tôi!

Trò đó không dọa được Bàn gia đây đâu!

Năm đó…" Trong lúc mắng Cổ Sai, Bàn Tử lại bắt đầu khoe khoang những chuyện anh dũng năm xưa.

Những chuyện đó hoặc là thêm mắm dặm muối, hoặc là không phải do chính anh trải qua.

Bàn Tử làm vậy, chẳng qua là để chứng minh mình gan dạ hơn người.

Nhưng Đa Linh hoàn toàn không nghe, quay người hỏi Cổ Sai: "Sư đệ, em thấy gì vậy?

Sao cứ nói có ma?" "Khoang thuyền… Khoang thuyền có ma." Bàn Tử vừa nghe vậy, tức giận chỉ vào mũi Cổ Sai, quát lớn: "Lại còn ma!

Cậu có tin tôi bây giờ đẩy cậu xuống, để cậu làm ma chết đuối trước không!" Lão Hồ vội vàng giữ Bàn Tử lại, lại nghe Tần Vũ nói: "Có lẽ trên con thuyền ma đó thật sự có ma." Con thuyền hải liễu được chế tạo chủ yếu bằng gỗ hải liễu, từ xưa đến nay, chưa có mấy con thuyền như vậy.

Đó là vì hải liễu không phải là gỗ, tính thuộc cực âm.

Lá liễu thời cổ đại cũng được coi là đứng đầu ngũ quỷ.

Tương truyền, dùng nước cốt lá liễu bôi lên mí mắt có thể nhìn thấy ma quỷ.

Tần Vũ tiếp tục giải thích: "Tương truyền người chết đuối trong nước biển sẽ thành hải quỷ, hải quỷ thường sẽ ngưng tụ trên gỗ hải liễu, thời gian dài, hải quỷ ngưng tụ trong gỗ hải liễu ngày một nhiều, sẽ ngưng tụ thành một đoàn quỷ khí." Nói rồi, Tần Vũ liếc nhìn Cổ Sai đang thần trí hoảng hốt.

"Phàm là ai tiếp xúc với luồng quỷ khí cổ xưa đó, người đó sẽ lập tức cảm thấy âm hàn, tôi đoán Cổ Sai đã cảm nhận được quỷ khí." Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, hỏi: "Thật hay giả vậy?" "Còn nhớ lúc đó, tôi nghe người dân trên đảo nói, đi thuyền hải liễu có thể cưỡi gió lướt sóng, các người có biết tại sao không?" "Bởi vì trên thuyền đều là hải liễu ngàn năm, con thuyền có thể hóa nguy thành an, thực ra là dựa vào âm khí của hải quỷ trong gỗ hải liễu." Tần Vũ vừa dứt lời, Bàn Tử liền sợ hãi kêu lên: "Vậy nói như vậy, con thuyền chúng ta đi lúc nãy âm khí nặng nề lắm à?" "Không sai." Mọi người cảm thấy rợn người, ai nấy đều tê dại da đầu.

Im lặng một lúc, Bàn Tử lại hỏi: "Vậy Tần gia, những bông hoa đá biển chúng ta thấy dưới đó dùng để làm gì?" "Tôi đoán những cây

hải liễu đó nên được thờ cúng trong khoang thuyền, để trấn áp quỷ khí không dễ dàng làm hại người, nên mới đặt những bông hoa đá biển đó." Năm xưa Tần Vũ cũng từng nghe nói, có một số thuyền hải liễu sau khi ra khơi bị mắc cạn, thuyền viên phần lớn đều chết một cách khó hiểu.

Có lẽ là do quỷ khí trong gỗ hải liễu cuộn trào.

Thứ duy nhất có thể khiến quỷ khí không thoát ra, chính là hoa đá biển trong thân thuyền.

Tần Vũ tiếp tục giải thích: "Hoa đá biển hẳn là có thể hấp thụ quỷ khí, loại sinh vật nửa cá nửa tôm mà tôi thấy trước đó, chính là sống sót bằng cách hấp thụ quỷ khí." Điều này được mọi người đồng tình.

Bởi vì lúc đó, không chỉ mình Tần Vũ nhìn thấy con cá kỳ lạ đó đang hấp thụ nước đen.

Dòng nước đen đó hẳn là thứ gọi là quỷ khí trong gỗ hải liễu.

Nhưng lúc này, Đa Linh đột nhiên xen vào: "Cá quái nửa cá nửa tôm?" Tần Vũ sững lại, quay đầu nhìn Đa Linh.

Tần Vũ thấy dáng vẻ của cô bé, dường như có lời muốn nói, bèn hỏi: "Sao vậy?

Em biết thứ đó à?" Đa Linh gật đầu, nói: "Em từng thấy, sư phụ chỉ nói với em những con cá quái đó gọi là Hải hòa thượng." Mọi người hơi ngẩn ra, Tần Vũ tò mò hỏi: "Hải hòa thượng?

Sư phụ em còn nói gì nữa không?" "Sư phụ em nói, loại cá gọi là Hải hòa thượng này rời khỏi nước vẫn có thể sống sót." Tần Vũ nhíu mày nói: "Vậy nó là một loài lưỡng cư rồi?" "Lưỡng cư hay không thì em không biết, em chỉ biết loại cá này sau khi bị người ta bắt được, sẽ khấu đầu cầu xin tha mạng, miệng sẽ phát ra tiếng 'cô cô cô'." Bàn Tử nghe vậy, lập tức ngộ ra: "Vậy cái âm thanh tôi nghe thấy trong

khoang thuyền lúc trước… là do Hải hòa thượng phát ra?" "Cái này thì em không biết, lúc đó em cũng không có ở đó." Đa Linh nhún vai.

Tần Vũ nói: "Xem ra Hải hòa thượng bình thường sống bằng cách ăn hoa đá biển và hấp thụ nước đen." Đa Linh tiếp tục nói: "Những con Hải hòa thượng này còn được gọi là cá Bồ tát, sư phụ em nói trong đầu những con cá này có hắc xá lợi." "Hắc xá lợi?" Bàn Tử vội nói, "Hắc xá lợi không lẽ là những viên ngọc trai đen chúng ta thấy lúc trước?" "Ngọc trai đen?

Anh thấy ngọc trai đen à?" Đa Linh chớp mắt, vô cùng tò mò nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử không muốn nhớ lại lúc đó, bây giờ thật sự cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lại đi coi những viên hạt đen đó là ngọc trai đen!

Ai!

"Đừng hỏi cái này, em cứ nói cho tôi biết, sư phụ em còn nói gì nữa?" Bàn Tử ngại ngùng không dám nhìn Đa Linh, liền chuyển chủ đề.

Đa Linh tiếp tục nói: "Sư phụ em nói, Hải hòa thượng niệm Phật trên thuyền có thể siêu độ vong linh, nếu có ngư dân bắt được Hải hòa thượng, sẽ lập tức thả đi, cho nên từ trước đến nay, không có ngư dân nào dám ăn loại cá này." Dương Tuyết Lỵ cảm thấy những con thuyền hải liễu như vậy bây giờ gần như đã tuyệt tích, những điều cấm kỵ có phần khó tin này, không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể không tin.

Tần Vũ nghe xong những điều này, có một suy nghĩ táo bạo.

"Tôi đoán đội trục vớt ngoại quốc năm đó, đã bắt mấy con Hải hòa thượng, kết quả phạm phải điều cấm kỵ, bị quỷ khí trong gỗ hải liễu

ở khoang thuyền đoạt mạng, cho nên mới chết một cách kỳ lạ." Mọi người lần lượt gật đầu, cảm thấy suy đoán này của Tần Vũ khá đáng tin.

Lão Hồ không khỏi thở dài: "Chẳng trách, chẳng trách Nguyễn Hắc quỳ xuống trước mặt tôi, cũng không muốn tôi mở khoang chứa hàng, hóa ra là sợ quỷ khí bên trong thoát ra." Nhắc đến Nguyễn Hắc, trong lòng Đa Linh và Cổ Sai lại một trận đau buồn, cả hai cùng rơi lệ.

Trong lúc hai người lau nước mắt cho nhau, Tần Vũ nhìn thấy Bàn Tử đối diện, đột nhiên lấy ra một tấm gương, chiếu vào lưng Cổ Sai.

"Bàn Tử lại giở trò gì vậy?

Chương 352

Dùng gương chiếu lung tung làm gì?" Bàn Tử kéo Tần Vũ, thấp giọng nói: "Tần gia, ngài không thấy thằng nhóc này có gì đó không ổn sao?" Tần Vũ hơi nhíu mày, hỏi: "Sao vậy?" "Tần gia, suốt đường đi Cổ Sai cứ lẩm bẩm có ma có ma, tôi nghi có thứ gì đó không sạch sẽ bám theo nó rồi." Được Bàn Tử nhắc nhở, Tần Vũ cũng nhớ lại hồn ma thuyền trưởng đã thấy trước đó.

"Tần gia, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn được, đợi đến lúc thật sự xảy ra chuyện thì muộn rồi!

Tôi sớm đã cảm thấy Cổ Sai không ổn rồi." Cuộc nói chuyện của hai người bị Dương Tuyết Lỵ bên cạnh nghe thấy.

Dương Tuyết Lỵ giật lấy tấm gương trong tay Bàn Tử, quát lớn: "Bàn Tử đừng làm bậy!" "Cô cũng thấy rồi mà, lúc đó hồn ma râu quai nón kia, không phải chúng ta đều nhìn thấy sao?" "Nhìn nhầm rồi, sau đó tôi thấy trong phòng thuyền trưởng có một bức chân dung của chính ông ta, râu quai nón, đeo đồng hồ vàng, tay cầm tẩu thuốc, quên rồi sao?" Tần Vũ nhớ lại, dường như đúng là có một bức chân dung như vậy.

Bàn Tử lại không cho là vậy: "Có chân dung thì sao?

Chúng ta thấy là hồn ma, chứ không phải chân dung." Dương Tuyết Lỵ hừ lạnh một tiếng, giải thích: "Lúc đó phòng thuyền trưởng rất chật hẹp, chúng ta lại mang theo nhiều thiết bị chiếu sáng như vậy, trong tình huống đó, ánh sáng giao thoa khúc xạ, nhìn thấy trong gương chẳng qua chỉ là hình ảnh phản chiếu của bức chân dung mà thôi." Nghe xong phân tích của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ cảm thấy có chút lý.

Bàn Tử lại tỏ ra có phần không dám tin, liên tục hỏi: “Sao có thể?

Năm người chúng ta lúc đó đều thấy mà!

Một người hoa mắt, cũng không thể cả năm người đều hoa mắt chứ?” Dương Tuyết Lỵ lười để ý Bàn Tử nữa, trực tiếp nghiêm mặt, dùng giọng điệu cứng rắn nói: “Bàn Tử đừng có gây chuyện với tôi, tôi thấy hai chị em Đa Linh và Cổ Sai đều rất chất phác, trên tàu Mary Celeste, tôi cũng không phát hiện Cổ Sai có chỗ nào bất thường, nếu anh dám làm bậy…” Bàn Tử chống nạnh, tức giận nói: “Được, cô Dương bảo vệ hai vị này đi, thân thế của hai vị này còn là một bí ẩn đấy.” Hai người đều không cho đối phương sắc mặt tốt, quay người không nhìn nhau nữa.

Trên thuyền cứu sinh lại trở lại yên tĩnh, mọi người tiếp tục chèo thuyền.

Thuyền cứu sinh trôi trên mặt nước không biết bao lâu, càng ngày càng gần thành cổ nổi lên giữa biển.

Không biết vì sao, thuyền cứu sinh càng đến gần nơi đó, tâm trạng mọi người càng thêm căng thẳng.

Tần Vũ vừa chèo thuyền tiến lên, vừa bảo Bàn Tử chuẩn bị thiết bị chiếu sáng.

Ánh đèn sáng lên, chiếu sáng mặt nước phía trước.

Cổ Sai đứng trước mặt Tần Vũ, quay lưng về phía mọi người, đang ra sức chèo mái chèo.

Tần Vũ vốn đang chuyên tâm chèo thuyền, nhưng nhớ lại lời Bàn Tử nói lúc trước, ánh mắt bất giác nhìn về phía lưng Cổ Sai.

Trên lưng Cổ Sai có một hình xăm vô cùng phức tạp.

Trên hình xăm đó, Tần Vũ lại nhìn ra một chút manh mối.

“Mau nhìn lưng của Cổ Sai, trong hình xăm có gì đó xuất hiện.

Là ngọn núi phía trước!” Phát hiện này của Tần Vũ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người lần lượt vây lại, ghé sát vào lưng Cổ Sai.

Chỉ thấy trong hình xăm trên lưng Cổ Sai, thật sự có một ngọn núi trong biển Quy Khư.

Thấy vậy, Tần Vũ kêu mọi người dừng chèo, trước tiên nghiên cứu hình xăm trên lưng Cổ Sai đã.

“Trên lưng Cổ Sai chẳng lẽ xăm bản đồ của nơi này?” Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ bật đèn pin, chiếu toàn bộ chùm sáng vào lưng Cổ Sai.

Dưới ánh sáng, hình xăm trên lưng Cổ Sai dần dần trở nên rõ ràng và phức tạp.

Trước đây, Tần Vũ và Bàn Tử cũng chú ý đến hình xăm trên lưng Cổ Sai, nhưng hình dạng lúc đó dường như có chút khác biệt so với bây giờ.

Chẳng lẽ là do quỷ khí?

Tần Vũ không nghĩ nhiều, trước tiên quan sát hình xăm.

Trong lớp hình xăm cá rồng lân tộc đuổi sóng biển ban đầu, có một lớp hình ảnh mờ ảo khác.

Tần Vũ nhìn chằm chằm hồi lâu, mới lờ mờ nhìn ra có một ngọn núi nổi lên trên mặt biển.

Ngọn núi đó chính là một ngọn núi trong phế tích Quy Khư trước mắt.

Giữa ngọn núi đó trống rỗng, bên trong đặt một cây cột khổng lồ

nghiêng ngả.

Dưới cây cột khổng lồ là một đám cương thi mặt mày dữ tợn, dưới chân cột đều là xương người chất đống.

Ở cửa núi, là một rạn san hô chằng chịt.

Sau khi đi vào, dường như có một mộ huyệt giao nhân.

Chỉ thấy bên cạnh quan tài đá, đặt mấy con giao nhân chết cứng kỳ lạ.

Sâu trong mộ thất, lại là những khúc xương rồng uốn lượn.

Mọi người thấy cảnh này, ai nấy đều không khỏi kích động.

Bàn Tử trực tiếp kinh hô: "Là mộ thất!

Trên lưng thằng nhóc này xăm cả một cái mộ thất!" Thấy mọi người nhìn chằm chằm vào lưng mình, Cổ Sai có vẻ hơi khó chịu, bèn hỏi: "Sau lưng em có xăm gì ạ?" "Xăm gì mà cậu cũng không biết?" Lão Hồ kinh ngạc nói.

Chương 353

Cổ Sai lắc đầu, nói: "Hình xăm này từ nhỏ đã có, sư phụ bảo em đừng để ý, nên em cũng không để ý." "Cũng phải, cũng không thể ngày nào cũng soi gương nhìn hình xăm sau lưng được." Cổ Sai không hề biết trong hình xăm có một lớp hình ảnh bí ẩn, càng không rõ nó có quan hệ gì với Quy Khư thần bí.

Cậu chỉ biết cha mẹ mất sớm, được Nguyễn Hắc nuôi nấng từ nhỏ.

Lời của Nguyễn Hắc, cậu gần như không bao giờ có bất kỳ ý kiến nào khác.

Cổ Sai nhìn biểu cảm của mọi người, không khỏi có chút căng thẳng, hỏi: "Sao vậy ạ?

Lưng em bị sao ạ?" Tần Vũ sợ đứa trẻ này nghĩ nhiều, bèn an ủi: "Không sao, không sao." Nói rồi, Tần Vũ cầm ống nhòm lên.

Kính ngắm nhắm vào ngọn núi phía trước, hình dạng của ngọn núi đó và hình xăm trên lưng Cổ Sai giống hệt nhau.

Ngọn núi đó cách Tần Vũ vài trăm mét, toàn bộ thân núi có màu xám kỳ lạ, đỉnh núi lởm chởm, trên mặt nước vô cùng bắt mắt.

Ngọn núi bị sương mù bao phủ, Tần Vũ dùng ống nhòm chỉ có thể nhìn được đại khái.

Mơ hồ thấy trên thân núi, dường như có những khu kiến trúc cổ xưa rải rác, càng kỳ lạ hơn là, trong đó, hình như còn thấy rất nhiều bóng người mờ ảo.

Tần Vũ cảm thấy kỳ quái, Bàn Tử bên cạnh có chút tò mò nói: "Tần gia, ngài xem gì vậy?

Cũng cho tôi xem với?" Tần Vũ hoàn hồn, đưa ống nhòm cho Bàn Tử.

Bàn Tử cầm ống nhòm, đặt trước mắt nhìn, lại giật mình một cái.

"Nơi này… sao tôi… sao tôi thấy quen mắt thế nhỉ?" Bàn Tử vội vàng đưa ống nhòm cho Lão Hồ, bảo anh cũng mau xem thử.

Lão Hồ dùng ống nhòm cũng nhìn mấy cái, trầm tư một lúc, gật đầu nói: "Nơi này hình như là cái hang Bách Nhãn mà tôi đến mười mấy năm trước." Mọi người hơi ngẩn ra, Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi: "Hang Bách Nhãn?" "Hang Bách Nhãn ở giữa thảo nguyên và sa mạc, nơi đó có một vùng đất Quy Miên sinh ra ảo ảnh, tôi thấy ngọn núi này giống như cái tôi đã thấy." Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, sau khi đặt ống nhòm xuống, liền nhìn thẳng vào Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy, nói: "Chúng ta cũng đừng để ý ngọn núi này đã thấy hay chưa, trước tiên nghiên cứu hình xăm trên lưng Cổ Sai đã, tôi nghĩ trong hình xăm hẳn là có đường ra cho chúng ta." Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, "Đúng vậy, chúng ta nghiên cứu trước đi." Mọi người lại một lần nữa tập trung ánh mắt vào lưng Cổ Sai.

Bàn Tử hỏi: "Đường nét của hình xăm này rất giống với địa hình ở đây, chúng ta có thể dựa theo địa hình mà tìm lối ra không?" Tần Vũ lại lắc đầu nói: "Tuy ngọn núi và trong hình giống hệt nhau, nhưng những hình xăm này đều quá trừu tượng, nhiều nhất chỉ có thể coi là một loại dấu hiệu mà thôi, không thể nào dùng làm bản đồ chính xác được." Trên biển không giống như trên đất liền, nơi này mênh mông toàn là nước biển.

Nếu không có một tấm bản đồ chính xác, thì thà không có còn hơn.

Bàn Tử nghe vậy, có chút thất vọng nói: "Nếu đã không thể dùng làm bản đồ, vậy chúng ta ra ngoài thế nào đây?" Lão Hồ an ủi: "Bàn Tử đừng vội, không phải chúng ta đang nghiên cứu sao?" "Tôi thấy

hình xăm của Cổ Sai kỳ lạ như vậy, chắc chắn là hậu duệ của Long tộc." Tần Vũ suy đoán: "Tôi lại thấy Cổ Sai là dân di cư của Hận Thiên thị." "Hận Thiên thị?" Mọi người sững lại, nghe Tần Vũ tiếp tục giải thích: "Hận Thiên thị ẩn náu ở hải ngoại, luôn dùng long hỏa để luyện đồng, xa lánh vùng Thăng Long, cho nên dù là hiện tại, các học giả cũng không biết nhiều về nước Quy Khư." "Họ hẳn là đã diệt vong vào cuối thời Chiến Quốc, sau đó con cháu lưu lạc trên biển, Cổ Sai thông thạo thủy tính, trên người lại có hình xăm liên quan đến Hận Thiên quốc." Mọi người nhìn về phía Cổ Sai, ánh mắt đều có thêm vài phần sâu xa.

Cổ Sai thì không mấy để ý đến thân thế của mình, nhưng khi biết được suy đoán của Tần Vũ, có chút kinh ngạc.

Lúc này, Tần Vũ sờ cằm nói: "Tôi thấy thực ra đây không phải là ngọn núi, cũng không phải di tích của nước Quy Khư, mà là một ngôi mộ chôn cất Hận Thiên thị." "Ngôi mộ?

Ngôi mộ lớn như vậy?" Mọi người kinh ngạc không thôi.

"Nếu là ngôi mộ, vậy những thi thể bị cột khổng lồ đè dưới đó, và những thứ lộn xộn trong núi kia có ý nghĩa gì?" "Dưới mộ cổ sao lại có những khúc xương rồng?" Thấy mọi người nửa tin nửa ngờ, Tần Vũ giải thích: "Giáo sư Trần từng nói, nước Quy Khư là quốc gia thần bí và khó hiểu nhất, hiểu biết của các học giả về di tích cổ Quy Khư rất ít, chúng ta không hiểu cũng không có nghĩa là không thể." "Tần gia nói đúng, nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Bây giờ tôi cũng chỉ đoán đây là mộ huyệt thôi, thật hay giả, chúng ta mạo hiểm đi vào sẽ biết." Tần Vũ đề nghị mọi người cùng vào núi xem thử.

Nhưng Bàn Tử lại lo lắng nói: "Không phải chúng ta nên tìm đường ra sao?" Lời Bàn Tử vừa dứt, mặt nước phía trước đột nhiên cuộn trào.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy dưới nước bỗng nhiên xuất hiện một xoáy nước.

Dưới xoáy nước có dòng chảy ngầm cuộn động, suối nước nóng trong vực sâu không ngừng sôi sùng sục.

Tần Vũ thấy vậy, hét lớn: "Gay go, xoáy nước!" Vừa nói xong, xung quanh lại có gió lớn gào thét.

Trên biển cả mênh mông, thuyền cứu sinh như một chiếc lá cô đơn, đang không ngừng chao đảo.

Tần Vũ vội bảo mọi người chèo thuyền, trước tiên cập vào gần núi đá.

Mọi người vội vàng tăng tốc, không ngừng chèo thuyền, bắt đầu hướng về phía núi đá mà Tần Vũ đoán là mộ huyệt.

Mấy phút sau, thuyền cứu sinh cuối cùng cũng đến gần núi đá sừng sững.

Tần Vũ và mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy trong núi đá, có mấy cửa đá được đục vào trong đó.

Hai bên mỗi cửa đá đều có hai cây xà đá tàn phá.

Màu sắc trên mỗi cặp xà đá đều có sự khác biệt rõ rệt, hẳn là dùng để phân biệt các cửa đá.

Tần Vũ bảo mọi người thu mái chèo, để thuyền cứu sinh giảm tốc độ, từ từ đến gần tầng nham thạch bên cạnh núi đá.

"Tần gia, mau nhìn dưới đó!" Mọi người chưa xuống khỏi thuyền cứu sinh, đã nghe Bàn Tử kinh hô.

Chỉ thấy trên tầng nham thạch bên dưới, lấp lánh ánh sáng của âm hỏa.

Những ngọn âm hỏa này sau khi bị hơi nước biển dày đặc che

phủ, tất cả đều biến thành màu đỏ như máu.

Ánh sáng như huyết tương, cuộn trào bên dưới, làm cho mặt nước gần thuyền cứu sinh cũng bị nhuộm một màu đỏ sẫm.

Thuyền cứu sinh trôi nổi không ngừng, mọi người ngồi trên đó đều có chút bối rối.

Một là không biết phía trước là nơi nào, hai là nếu đi lên, nên vào cửa nào?

Trong lúc mọi người do dự, Tần Vũ phát hiện những chỗ nối trên thuyền cao su đột nhiên bắt đầu bong keo.

Chương 354

Thấy vậy, Tần Vũ vội vàng hét lớn: "Mau đi thôi!" Nếu không đi nữa, thuyền cứu sinh có lẽ sẽ bị tan chảy.

Tần Vũ vội vàng chèo thuyền cứu sinh, đến cửa núi đá.

"Thật đáng sợ." Dương Tuyết Lỵ hít một hơi khí lạnh, Cổ Sai bên cạnh hỏi: "Bây giờ chúng ta nên đi đâu?" "Có thể đi đâu được?

Ở đây chỉ có ngọn núi này, nhưng ở đây có nhiều cửa như vậy, chúng ta nên đi đâu đây?" Bàn Tử hỏi.

Tần Vũ từ lúc lên bờ, đã luôn nhìn chằm chằm vào những cửa đá này.

Lão Hồ nhìn những cửa đá này, suy tư nói: "Tôi thấy mấy cửa đá này đều không đơn giản, những màu sắc khác nhau này hình như đại diện cho cái gì đó." "Những màu sắc này, hẳn là ứng với ngũ hành phương vị.

Thiên can của ngày hôm nay đều thuộc Hỏa, nên chúng ta vào hang động có xà đen treo cao ở bên cạnh." Nói rồi, Tần Vũ liền một mình đi đến trước cửa đá có dấu hiệu là xà đen.

Mọi người thấy vậy, cũng vội vàng đi theo.

Đẩy cửa đá ra, bên trong là một sườn núi bị nước biển nhấn chìm một nửa.

Nước chảy chậm, mọi người chèo thuyền, thuyền cứu sinh từ từ di chuyển về phía trước.

Suốt đường đi, Dương Tuyết Lỵ đều ở đầu thuyền, cầm đèn pha trong tay soi đường.

Tần Vũ vừa chèo thuyền, vừa nhìn quanh.

Bên trong là một hang động màu xám tro, nếu nhìn kỹ, lờ mờ có dấu vết bị con người đục đẽo.

Tần Vũ đoán, nơi này vốn dĩ là một đại điện, chỉ là bị nước biển xô sập.

Cửa đá vừa rồi, hẳn là cửa điện.

Nhìn kỹ, kết cấu của đại điện vô cùng đơn giản và cổ xưa.

Nhưng đại điện vô cùng lớn, khi đi sâu vào trong, lập tức khiến mọi người cảm thấy bất an và áp bức.

Do một nửa đại điện bị nước biển nhấn chìm, nên Tần Vũ và mọi người chỉ có thể nhìn thấy nửa trên của đại điện.

Nửa trên của đại điện đều là những cột đá san sát, trên cột đá không có hoa văn tinh xảo, chỉ là những đường vân đơn giản mà thôi.

Thuyền cứu sinh theo dòng nước trôi dần vào sâu trong đại điện, không biết đi bao lâu, Tần Vũ bỗng thấy trên mặt nước lộ ra rất nhiều tượng thần bằng đồng cao lớn uy vũ.

Những tượng thần bằng đồng này mỗi cái đều mặt mày dữ tợn, tướng mạo kỳ quái, trợn mắt nhìn Tần Vũ.

Bàn Tử suýt bị dọa, liền mắng một tiếng: "Mẹ nó chứ!

Dám dọa Bàn gia đây à!" Lời vừa dứt, ở lối vào đột nhiên có dòng nước cuộn trào, lại dọa Bàn Tử giật nảy mình.

Quay đầu nhìn lại những tượng thần bằng đồng trên mặt nước, Tần Vũ phát hiện vẻ mặt của chúng đột nhiên có thêm vài phần nghiêm nghị và trang nghiêm.

Nhìn như vậy, những tượng thần bằng đồng này giống như vật sống, vô cùng đáng sợ.

Những tượng thần bằng đồng này toàn thân đều được làm bằng đồng, có nửa người chìm trong nước.

Có tượng đổ trong nước, có tượng thì nằm nghiêng ngả trên vách đá.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Xem ra những gì giáo sư Trần nói đều là thật, nước Quy Khư thật sự có thể dùng long hỏa để đúc đồng." Tần Vũ gật đầu, nói: "Trong thời đại đồ đồng, đồ đồng là trọng khí của quốc gia, có thể có trình độ luyện đồng cao như vậy, và có nhiều tài nguyên đồng khoáng như thế, có thể thấy, nước Quy Khư năm đó cường thịnh đến mức nào." Lúc này, mọi người bỗng nghe thấy có tiếng động truyền đến.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, dường như cảm giác có thứ gì đó đang động đậy trên đỉnh điện.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cầm đèn pha chiếu lên trên, mọi người cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trên cột điện có hơn mười cái đầu người bằng đồng được treo bằng xích đồng.

Tần Vũ nhìn những cái đầu người này, nhớ lại cảnh chém đầu thời xưa, tình hình giống như bị chém đầu rồi treo lên để thị chúng.

Tần Vũ nhìn những cái đầu người, ước tính mỗi một cái đầu lâu bằng đồng này, hẳn là nặng đến vài trăm cân.

"Nhiều đầu người treo ở đây như vậy, rốt cuộc là để làm gì?" "Có thể chém đứt đầu người bằng đồng khổng lồ như vậy, lại phải dùng đến loại vũ khí sắc bén nào chứ." Mọi người không ngừng suy đoán, lần lượt rơi vào nỗi hoảng sợ vô định.

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi: "Nếu nơi này thật sự là mộ huyệt của Hận Thiên thị, vậy những người đồng thân thủ dị

xứ này, trông không giống một ngôi mộ cổ chút nào." Tần Vũ cũng không trả lời được, chỉ có thể bảo mọi người ổn định cảm xúc, tiếp tục chèo thuyền về phía trước.

Thuyền cao su từ từ tiến về phía trước, Tần Vũ thấy có một tượng đồng nghiêng ngả trong nước.

Đầu của tượng đồng đó nghiêng về một bên cột đá, nước biển ngập đến vai.

Tần Vũ bật đèn pha, chùm sáng chiếu qua, vừa vặn rơi trên khuôn mặt dữ tợn của tượng đồng.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, đột nhiên vỗ vai Cổ Sai, nói: "Cổ Sai, tổ tiên cậu trông thế này đấy, nhớ kỹ nhé, bây giờ mau thành tâm thành ý lạy một cái, để tổ tiên phù hộ chúng ta có thể thuận lợi bình an trở về." Cổ Sai có chút mờ mịt, nhìn những tượng thần bằng đồng mặt mày dữ tợn này, chỉ cảm thấy bất an.

Cậu co người lại, hỏi Bàn Tử: "Anh Bàn, tại sao đầu của họ đều treo ở trên đó?

Lại tại sao đều bị cắt xuống?" "Ờ… cái này…" Bàn Tử nhất thời không biết trả lời thế nào, bèn quay đầu, lảng sang chuyện khác: "Giáo sư Trần nói quả không sai!

Chương 355

Người nước Quy Khư thật sự biết luyện đồng, nhiều đồng như vậy, chắc chắn phải tốn rất nhiều công sức nhỉ." Bàn Tử vừa khơi mào câu chuyện đã thu hút sự tò mò của Cổ Sai.

Cổ Sai nhìn Bàn Tử, hai mắt trợn tròn như hai hòn bi ve, hỏi: "Anh Bàn, tại sao vậy?

Vì có ma à?" Bàn Tử nghe vậy, toàn thân nổi da gà, quát: "Ma cái gì!

Mày quên lời tao nói lúc trước rồi à?

Cấm nhắc đến chuyện ma quỷ!" Cổ Sai ngậm miệng lại, cuối cùng cũng chịu yên tĩnh.

Lúc này, Bàn Tử nhìn những bức tượng đồng trên mặt nước, không khỏi hỏi: "Tần gia, tộc Hận Thiên này là ai thế?

Là người à?" Tần Vũ vừa chèo thuyền, vừa đưa xuống cứu sinh lại gần một bức tượng đồng.

Anh rút dao lặn ra, một mặt cạo đi những thứ bám trên bề mặt tượng đồng, một mặt trả lời Bàn Tử: "Trong quan niệm truyền thống, bắc là lớn, trung là chính, thiên là tôn, trong lời ăn tiếng nói hằng ngày cũng không dám dễ dàng đắc tội với lão thiên gia." Tần Vũ dừng lại một chút, con dao nhỏ đã cạo sạch lớp bám trên tượng đồng, để lộ ra khuôn mặt đồng nhân mặt xanh răng nanh vô cùng quỷ dị.

Anh nói tiếp: "Nhưng từ 'Hận Thiên' lại hoàn toàn lật đổ quan niệm lấy trời làm tôn, quả là kỳ lạ." "Vậy rốt cuộc người nước Hận Thiên làm nghề gì?" Mọi người thi nhau phỏng đoán, nhưng không ai đưa ra được một giả thuyết nào đáng tin cậy.

Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ nhìn vào đồng nhân mặt xanh răng nanh, trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, đột nhiên nói: "Mọi người có từng nghe truyền thuyết về Satan chưa?" "Satan?" Bàn Tử và Lão Hồ đều lắc đầu, còn Dương Tuyết Lỵ lại hơi sững người, giải thích: "Satan là ma quỷ của phương Tây, vốn cũng là một thiên sứ, nhưng vì phản bội Thượng Đế nên bị đuổi khỏi thiên quốc, trở thành đọa thiên sứ, cũng chính là ma quỷ." Bàn Tử bừng tỉnh: "Hóa ra là cái thuyết của bọn Tây, thảo nào tôi với Lão Hồ đều không biết." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, nói: "Kẻ địch của ma quỷ là Thượng Đế và thiên sứ." "Theo cái thuyết của nước ngoài đó, Thượng Đế chắc cũng giống như lão thiên gia của chúng ta nhỉ?" "Không sai, vậy nên Tần Vũ... liệu Hận Thiên có liên quan gì đến truyền thuyết tôn giáo phương Tây không?" Dương Tuyết Lỵ nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt khá phức tạp.

Tần Vũ thì lại hoàn toàn tập trung vào vách đá, thấy trên đó có một vài bức tranh được tạo nên từ những hình vẽ đơn giản.

"Xem mấy bức bích họa này trước đã." Mọi người xúm lại, đổ dồn ánh mắt lên vách đá.

Tần Vũ giơ đèn pin rọi, di chuyển chùm sáng từ từ trên vách đá có bích họa.

Anh thấy trên một bức bích họa có khắc những biểu tượng giống như quạ lửa và mặt trời.

Thấy vậy, Tần Vũ bỗng bừng tỉnh: "Tôi biết rồi!" Mọi người kinh ngạc, Bàn Tử vội hỏi: "Tần gia, nhanh vậy đã biết rồi sao?" Chỉ dựa vào mấy bức bích họa mà đã biết hết mọi chuyện?

Tần Vũ gật đầu: "Tôi nghĩ tộc Hận Thiên này hẳn là bộ tộc trong truyền thuyết bắn mặt trời của nền văn minh Hoàng Hà cổ đại." "Bộ lạc bắn mặt trời?" Mọi người đều ngơ ngác.

Ai cũng biết truyền thuyết bắn mặt trời, chỉ là đột nhiên nó lại có liên quan đến nước Quy Khư, khiến người ta có chút kinh ngạc.

Bàn Tử khoe mẽ: "Cái vụ bắn mặt trời này Bàn gia đây biết!

Truyền thuyết kể rằng trên trời có mười mặt trời." Mười mặt trời đó chiếu rọi khiến mặt đất không một ngọn cỏ, sau đó thần xạ thủ Hậu Nghệ đã dùng cung tên bắn hạ chín cái.

Hầu hết mọi người chỉ biết nửa đầu câu chuyện, còn kết cục sau đó thì không mấy ai rõ.

Nghe nói, sau khi Hậu Nghệ bắn mặt trời, vợ ông là Hằng Nga đã trộm thuốc trường sinh bất tử.

Hằng Nga bay lên cung trăng để trốn thoát, sau đó sống vĩnh viễn ở trên đó.

Nhưng đây đều là thần thoại, trẻ con ba tuổi cũng biết là giả.

"Nhưng thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, biết đâu thật sự từng có mười mặt trời xuất hiện thì sao?" Bàn Tử khoe khoang xong, cười nói: "Tần gia, tôi nói đúng không?" Tần Vũ thở dài, lắc đầu: "Tôi không nói về chuyện đó." "Vậy Tần gia nói về cái gì?" "Cái gì nữa?

Trên trời chỉ có một mặt trời, tôi chỉ nói tộc Hận Thiên là một dân tộc sùng bái totem bắn mặt trời mà thôi." "Totem bắn mặt trời?" Bàn Tử có chút mơ hồ, "Chẳng lẽ không phải là bắn mặt trời thật sao?" "Cái gọi là mặt trời, có thể chỉ là thế lực hoặc vị thần đối địch có totem mặt trời mà thôi." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, đột nhiên xen vào: "Hiện nay có học giả cho rằng, văn minh Maya ở Nam Mỹ và văn minh Thương Chu cực kỳ tương tự, vì vậy người Maya có khả năng là hậu duệ của người Ân." "Hơn nữa, totem, trang phục và kiến trúc của cả hai cũng rất giống nhau, có lẽ người Maya là hậu duệ của người Ân, mà người Maya lại là một dân tộc sùng bái thần mặt trời."

“Việc bắn mặt trời có khả năng chỉ là một trận chiến tranh mà thôi, một cuộc chiến tranh xảy ra ở lưu vực Hoàng Hà.” Lời giải thích của hai người khiến mọi người hiểu được đại khái.

Bàn Tử bừng tỉnh: “Vậy ra những người nước Quy Khư này, có khả năng đều là người Maya?

Vậy mấy cái đầu tượng đồng treo lủng lẳng kia là sao?” Tần Vũ nhíu mày, nói: “Cái này tạm thời tôi cũng không rõ lắm.” “Thay vì nói chuyện này, chúng ta mau tìm lối ra đi.” Nước biển trong đại điện tuy không dâng cao như bên ngoài, nhưng ở đây thiếu nước thiếu thức ăn, e rằng cũng không ở lại được bao lâu.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, đang lúc khảo sát địa hình thì Lão Hồ bên cạnh đột nhiên kinh hô một tiếng.

Quay người lại nhìn, thấy Lão Hồ đang cầm một cái la bàn khôi tinh và một con cá tìm trời.

Lão Hồ vẻ mặt ngưng trọng, nói: “Lạ thật, vừa vào đây la bàn đã mất phương hướng.” Xuồng cứu sinh đã lượn hai vòng trong điện Xạ Nhật Đồng, nhưng mãi vẫn không thấy lối ra ở đâu.

Tần Vũ nhìn cánh cửa đá ở lối vào, dòng nước ở đó đang cuộn trào, lửa âm đã lan tới.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm lối ra, nếu không sẽ bị kẹt ở đây.” Bàn Tử có chút nản lòng: “Tôi thấy hay là chúng ta cứ ở đây đợi cho lửa âm bên ngoài cháy hết đi.” Tần Vũ nhíu mày: “Không được, hơi biển ở đây rất nồng, lửa âm e là phải cháy rất lâu.” “Cháy bao lâu?” “Không biết, nhưng nếu chúng ta cứ đợi mãi ở đây, e rằng đến lúc lửa âm cháy hết, chúng ta cũng chết gần hết rồi.” Bàn Tử nghe vậy, càng thêm tuyệt vọng.

Đúng lúc này, Cổ Sai bên cạnh đột nhiên kéo tay áo Tần Vũ.

Tần Vũ hơi khựng lại, quay đầu nhìn Cổ Sai, thấy cậu bé chỉ vào vách đá cách đó không xa, nói nhỏ: "Tần gia, ở đó...

Ở đó có thứ gì đó." Nhìn theo hướng Cổ Sai chỉ, thấy trên mặt nước gần vách đá đó, có một cái đầu người bằng đồng khổng lồ đang trôi nổi.

Cái đầu người đó mặt mày dữ tợn, hai mắt đang nhìn chằm chằm vào vách đá bên cạnh.

Lúc này, trong đại điện bỗng có một cơn gió lạnh thổi qua, nước biển cuộn trào, xuồng cứu sinh bắt đầu nhấp nhô lên xuống.

Bàn Tử thấy vậy, sợ hãi la lên: "Xong rồi, xong rồi!

Chúng ta ở trong này cũng không an toàn!

Lửa âm sắp cháy vào rồi!" Tần Vũ vội vàng gọi mọi người mau tìm mái chèo.

Chương 356

Bàn Tử lại lo lắng đến toát mồ hôi hột: "Tần gia, chúng ta đi đâu bây giờ!

Cái điện lớn thế này, mẹ nó đến một cái lối ra cũng không có!

Chẳng lẽ tôi phải bị thiêu sống trong cái lò đồng lớn này sao?" Đúng lúc này, Tần Vũ nhìn theo tầm mắt của cái đầu người bằng đồng, thấy trên vách đá cách đó không xa có hai cây cột đá đổ sập.

Hai cây cột đá giao nhau, khoảng trống ở giữa vừa đủ cho xuồng cứu sinh của Tần Vũ đi qua.

Tần Vũ giơ đèn pin lên, rọi vào giữa hai cây cột đá, thì ra trên vách đá có một cánh cửa nhỏ bị nước ngập quá nửa.

Cánh cửa đó hướng chéo lên trên, bên trong dường như thông với một mật thất.

Tần Vũ thấy vậy, vội gọi mọi người đi vào cánh cửa nhỏ đó.

Nhưng đúng lúc này, trên mặt nước đột nhiên "vù" một tiếng, mười mấy con cá lớn vì tránh sóng biển mà bơi vào trong điện đá.

Lũ cá lớn quẫy lên khỏi mặt nước, làm bắn tung tóe.

Tần Vũ và mọi người bị nước bắn ướt sũng, nhưng cũng không kịp quan tâm đến lũ cá, vội vàng tăng tốc chèo thuyền.

Nào ngờ khi xuồng cứu sinh sắp bơi đến trước cột đá, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh Tần Vũ đột nhiên hét lên một tiếng.

Dương Tuyết Lỵ nắm chặt tay Tần Vũ, la lớn: "Có thứ gì đó!

Có thứ gì đó vào rồi!" Mọi người trên xuồng cứu sinh đều giật mình.

Tần Vũ vội cúi đầu kiểm tra xuồng cứu sinh, nhưng bên trong không có gì cả.

Chỉ thấy có thứ gì đó áp sát vào mạn xuồng cao su, đang rục rịch, dường như muốn nhảy lên khỏi mặt nước.

Trong đại điện tối om, đèn pin trong tay Tần Vũ cũng chỉ có thể chiếu sáng một phạm vi nhỏ, nên anh cũng không nhìn rõ con cá đó.

Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn hỏi: "Trên thuyền rốt cuộc có thứ gì không?" Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Tôi cũng không biết, tôi thực sự quá căng thẳng, phán đoán sai lầm cũng có khả năng." "Chúng ta mau vào trong đi, nếu không…" Bàn Tử còn chưa nói xong, mông đột nhiên hẫng một cái, cả chiếc xuồng cứu sinh lật nhào.

Đợi xuồng cứu sinh ổn định lại, Bàn Tử la mắng: "Chuyện gì vậy?" Tần Vũ nhìn quanh, thấy trong làn nước đen kịt, dường như có một con cá lớn đang bơi lội.

"Vừa rồi có con cá lớn húc vào dưới xuồng của chúng ta." Bàn Tử tức giận nói: "Hóa ra là cái thứ quái quỷ này!" Mọi người cảm thấy chẳng có nơi nào an toàn, ngay cả trên xuồng cứu sinh cũng quá nguy hiểm.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên rút ra một khẩu súng trường, vác lên vai, chĩa nòng súng về phía mặt nước.

Bàn Tử hét lớn một tiếng, nhắm vào lưng con cá lớn mà xả mấy phát đạn.

"Tạch!

Tạch!

Tạch!" Sau một loạt đạn, Tần Vũ giơ đèn pin lên, rọi vào mặt nước đang dao động.

Dưới ánh đèn, chỉ thấy từng vệt máu nổi lên.

Chưa đợi con cá chết ngửa bụng trắng phớ nổi lên, mặt nước đột nhiên cuộn trào dữ dội.

Chỉ thấy hàng chục con cá mập lao tới, xông thẳng đến bên con cá chết, bắt đầu xé xác trong nước, tranh giành con mồi.

Bàn Tử vừa thấy cá mập, sợ đến mặt tái mét, nói: "Mẹ kiếp, đến cả cá mập cũng xuất hiện?" "Mau đi thôi, nhân lúc lũ cá mập đang tranh ăn, chúng ta mau vào trong cánh cửa nhỏ kia!" Mọi người vội vàng chèo thuyền, cuối cùng cũng vào được cánh cửa đá thấp bé đó.

Sau khi vào cửa đá, xuồng cứu sinh đi qua một căn phòng nhỏ bị nước ngập.

Sau căn phòng nhỏ, địa hình đột nhiên rộng mở, là một hang động cực lớn.

Tần Vũ giơ đèn pin, nhìn quanh bốn phía, đâu đâu cũng thấy những tảng đá màu đỏ máu, ngay cả trên vòm hang cũng vậy.

Trong hang động có những công trình lớn nhỏ, đều được xây dựa vào núi.

Tần Vũ và mọi người đến gần sườn núi, thấy ở giữa có một cái giếng trời.

Giữa giếng trời có một gò đất, trên gò đất chất đầy vỏ sò, vỏ ốc.

Gò đất bị nước biển nhấn chìm quá nửa, giữa đống vỏ ốc, vỏ sò chất cao như núi, Tần Vũ phát hiện có rất nhiều đài đèn bằng da người cá.

Tần Vũ bảo Bàn Tử kéo xuống cao su lên gò vỏ sò.

Mọi người nhìn những vách đá xung quanh, đầy những dấu vết bị nước biển ăn mòn.

Tần Vũ đến trước vách tường, phát hiện trên đó đầy những vết tích do con người đục đẽo.

Bích họa rõ ràng, trên đó khắc những hình ảnh người xưa mổ trai lấy ngọc, chiến đấu với cá voi.

Bàn Tử vừa thấy, liền gọi Cổ Sai, cười nói: "Cổ Sai, những gì vẽ trên này giống hệt những gì các cậu làm bây giờ!" "Chẳng lẽ, người nước Quy Khư cũng là Đản dân?" Nếu thật sự là vậy, thì nghề của Đản dân hẳn là được lưu truyền từ đây.

Vậy thì tộc Hận Thiên cũng là tổ sư gia của nghề lặn biển mò ngọc trai ở Nam Hải, Cổ Sai xem ra phải bái lạy rồi.

Chương 357

Điều này không khỏi khiến Tần Vũ tò mò về nguồn gốc của Đản dân.

Nghề lặn mò ngọc trai bắt nguồn từ thời nguyên thủy, sớm hơn rất nhiều so với thời nhà Minh.

Trong nhiều sách cổ có ghi chép, trên vùng biển Nam Hải có Long Nhân, đời đời thế thế sống trên thuyền.

Long Nhân mình trần, tóc tai bù xù, có thể đi lại tự do trong biển, giỏi nhất là lặn xuống nước mò ngọc trai.

Trên người Long Nhân đều xăm hình rồng cá, không phục vương hóa, cũng không tôn vương đạo.

Nhưng sau này vì môi trường sống ngày càng khắc nghiệt, Long Nhân không thể không bị triều đình chiêu an, với thân phận Đản nhân, chuyên môn lặn biển mò ngọc trai cho triều đình.

Đản nhân là tiền thân của Đản dân sau này, từ nhỏ đã xăm hình rồng cá biển cả lên người.

Những hình xăm này có thể khiến cá dữ dưới đáy biển nhìn thấy, tưởng nhầm là thủy tộc, nên không dám làm hại.

Vì thể chất của Đản nhân đặc thù, đến mức mắt của hậu duệ cũng sinh ra một lớp màng mỏng để tiện hoạt động dưới nước.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, những Đản nhân này trời sinh kiêu ngạo, dưới sự áp bức của quan phủ, cuối cùng đã liều mình giết quan tạo phản.

Cứ như vậy, hậu duệ của họ ngày một ít đi, bị quan phủ tiễu trừ gần như tuyệt tích.

Sau này, những Đản nhân này cuối cùng đã hoàn toàn biến mất, nhưng lúc đó vua chúa cần một lượng lớn minh châu, bèn sắp xếp cho một số cư dân sống ở vùng ven biển cũng học theo công việc của Đản nhân trước đây, bắt đầu xuống biển mò ngọc trai, từ đó mới có Đản dân bây giờ.

Trong truyền thuyết từ rất lâu về trước, những Đản nhân này sớm nhất xuất hiện vào thời Tần Hán.

Họ sống trên biển, thể chất khác thường, nam nữ đều giỏi lặn mò ngọc trai.

Trong đó, nam được gọi là Long Hộ, nữ thì gọi là Thát Gia.

So sánh với Cổ Sai, trên lưng cậu bé bẩm sinh đã có hình xăm rồng cá mãnh thú, có một đôi mắt cá bẩm sinh, tài bơi lội cũng cực kỳ tốt, có thể chiến đấu với cá mập, tuyệt đối không phải là ngư dân Đản dân bình thường có thể làm được.

Bàn Tử kinh ngạc: "Vậy Cổ Sai là hậu duệ của Long Hộ à!" Tần Vũ gật đầu: "Hình xăm trên người Cổ Sai, bích họa trong hang động, và thân thủ phi phàm của Đổng Bất Phàm mà chúng ta thấy trước đây, đều chứng minh Cổ Sai là di tộc của Đản nhân trên biển, mà Đản nhân chính là tộc Hận Thiên." Mọi người nhìn Cổ Sai, vẻ mặt đều có chút phức tạp.

Cổ Sai có vẻ hơi ảm đạm, hỏi: "Vậy đây là… tổ tiên của tôi." Tần Vũ gật đầu: "Đúng vậy, đây là nơi tổ tiên của cậu đã sống." Cổ Sai khựng lại, vành mắt hơi hoe đỏ.

Nhìn gò đất trước mắt, Cổ Sai không kìm được bước lên vài bước.

Rất nhanh, cậu bé đã đi lên trên đó.

Tần Vũ thấy vậy, cũng đi theo.

Mọi người đứng trên gò đất được tạo thành từ vỏ sò, cúi đầu nhìn xuống giếng trời trong lòng núi, cũng có một số bức bích họa điêu khắc cảnh người xưa lặn mò ngọc trai, bên trong cũng chất đống hàng ngàn vạn vỏ ốc rỗng.

Tần Vũ đoán rằng, đây hẳn là một nơi chuyên để cạy sò lấy ngọc.

Bàn Tử nhìn những vỏ sò đó, đột nhiên trong lòng lóe lên một ý nghĩ, nhân lúc mọi người không chú ý, bắt đầu bới những vỏ sò đó ra.

Bới chưa được bao lâu, liền thấy bên trong có một tấm đồng.

Bàn Tử ngồi xổm xuống, thấy trên tấm đồng toàn là bùn cát mịn, bản thân tấm đồng vì bị nước biển ngâm quá lâu, bề mặt mọc đầy những vết rỉ sét màu đỏ.

Lau qua loa vài cái, Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, trên tấm đồng dường như có khắc một vài thứ.

"Tần gia!

Mau lại đây xem này!" Bàn Tử gọi Tần Vũ.

Mọi người quay người lại, thấy Bàn Tử đang ngồi xổm trên mặt đất.

Lão Hồ có chút mất kiên nhẫn: "Bàn Tử, lại làm gì đấy?" "Lão Hồ đừng xen vào, mau lại xem đi!

Tôi phát hiện ra đồ tốt rồi!" Thấy bộ dạng của Bàn Tử, Tần Vũ cảm thấy có chuyện kỳ lạ, liền vội vàng đi tới.

Lão Hồ thấy vậy, cũng tò mò đi theo.

Tần Vũ đến bên cạnh Bàn Tử, chưa kịp hỏi, Bàn Tử đã vội nói: "Tần gia, mau xem này!" Lão Hồ bên cạnh liếc qua, "Bàn Tử, chẳng phải chỉ là một tấm đồng thôi sao?" "Không phải, nhìn kỹ vào phía trên tấm đồng này!" Bàn Tử chỉ vào những vết khắc trên đó.

Tần Vũ dùng tay lau sạch, phát hiện trên tấm đồng quả nhiên có khắc rất nhiều người phụ nữ mình trần.

Những người phụ nữ đó đang nô đùa trong biển, tư thái vô cùng yêu kiều.

"Đào ở đâu ra vậy?" Lão Hồ vội hỏi.

"Tôi cũng không ngờ lại đào ra thứ này, tôi vừa nhặt được trong đống vỏ sò đó." Trên tấm đồng có hai cái vòng đồng, trông giống như một cái nắp có thể mở ra được.

Tần Vũ trong lòng chợt động, nói: "Không lẽ là một cỗ quan tài?" Nhưng nghĩ lại, kiểu dáng và hoa văn của tấm đồng này trông cũng không giống quan tài.

Quan tài nào lại có vòng đồng trên nắp chứ?

"Thôi, chúng ta cũng đừng hỏi nhiều nữa, mở ra xem là biết ngay thôi mà?" Tần Vũ gật đầu, bèn bảo Bàn Tử dọn dẹp vỏ ốc xung quanh tấm đồng.

Chương 358

Sau khi tất cả đã được dọn sạch, Bàn Tử và mọi người cuối cùng cũng thấy được hình dạng hoàn chỉnh của nó.

Hóa ra trên gò đất vỏ sò, có chôn một cái vỏ ốc xanh khổng lồ như một cái chum nước.

Miệng ốc bị tấm đồng đó bịt kín, nhìn kỹ hoa văn trên vỏ ốc, lại là hình ảnh một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó dung mạo xinh đẹp, mặc một chiếc áo trắng, thần thái hiền hòa.

Cổ Sai không kìm được kích động nói: "Trước đây em nghe sư phụ nói, trong loại sò này có tượng Quan Âm La Cẩu tự nhiên sinh thành, xem ra là thật rồi!" Nhưng vui mừng chưa được bao lâu, một tiếng nghẹn ngào của Đa Linh lại khiến Cổ Sai nhớ đến Nguyễn Hắc.

Hai đứa trẻ nhìn nhau rồi bật khóc, tiếng khóc không sao dứt được.

Không khí lập tức trở nên nặng nề và bi thương.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, liền đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của hai đứa trẻ, an ủi: "Đừng buồn nữa, nếu sư phụ của các em có linh thiêng trên trời, nhất định sẽ không muốn thấy các em như vậy đâu." Hai đứa trẻ nức nở, đồng thanh đáp lại một tiếng cảm ơn.

Nhưng nỗi nhớ Nguyễn Hắc thực sự quá da diết, hai đứa trẻ vẫn khóc không ngừng.

Tần Vũ thấy vậy, an ủi: "Sư phụ của các em cũng là một Đản dân mệnh khổ, vất vả cả đời, hy vọng duy nhất cũng là sau khi chết thi thể không bị cá ăn.

Hay là thế này, chúng ta cho Trú Nhan Đan mà chúng ta có được vào miệng sư phụ, như vậy cũng có thể bảo tồn được nhục thân." Lời này vừa nói ra, hai đứa trẻ liền lập tức kích động: "Thật sự có thể sao?" 101.

"Đương nhiên, hãy để sư phụ của các em ngậm Trú Nhan Đan an nhiên nhập táng, lát nữa chúng ta làm cho sư phụ một cái quan tài vỏ sò, chôn cất ông ấy ở đây, được không?" Hai đứa trẻ gật đầu, cuối cùng không còn khóc nữa.

Lúc này, Tần Vũ hoàn hồn, tiếp tục nhìn chằm chằm vào cái vỏ sò kia.

Bàn Tử ngắm nghía cái vỏ sò hồi lâu, có chút kỳ lạ hỏi: "Tần gia, đây là cái gì?

Tại sao lại dùng một tấm đồng bịt kín?" Tần Vũ vừa suy nghĩ, vừa trả lời: "Đây hẳn là quan quách bằng vỏ ốc, tôi từng nghe nói về bạng quan." Trong sách cổ từng ghi chép về loại mai táng này.

Chỉ có điều, bạng quan đa phần dùng vỏ trai, không giống như loại vỏ ốc xanh to hơn cả chum gạo này.

Người được chôn trong bạng quan thường là ngư dân sống ven biển.

Loại đàn ông chuyên không có vợ, sau khi chết mới được chôn trong bạng quan.

Lão Hồ không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, nói: "Đại khái là minh hôn với trai tinh nhỉ?" Bàn Tử sờ cằm, gật đầu: "Tôi thấy chắc chắn không sai, nếu không sao trên nắp đồng lại khắc nhiều phụ nữ như vậy?" Mọi người im lặng không nói, Bàn Tử liền tiếp tục cười nói: "Tôi đoán người được liệm trong quan tài vỏ ốc này nhất định là một lão dê già!

Cái loại cưới một bà vợ còn chê chưa đủ ấy." "Xem đi, trên vỏ sò này có bao nhiêu bức họa mỹ nhân, chết rồi còn định lấy thêm bao nhiêu người nữa?" Lão Hồ chỉ nói đùa, ai ngờ Bàn Tử lại tưởng thật, cố ý đi đếm số lượng những người phụ nữ đó.

Thấy vậy, Lão Hồ cũng không ngăn cản, quay sang nói với Tần Vũ: "Tần gia, nếu đây thật sự là một cỗ quan tài vỏ ốc hiếm thấy, vậy bên trong chắc chắn có minh khí?" Tần Vũ gật đầu, không nói gì.

Lúc này, Bàn Tử bên cạnh la lớn: "Nhiều bức họa mỹ nhân quá, tôi đếm không xuể!" Tần Vũ cười lạnh: "Cái trò minh hôn với trai tinh ở quê mùa đó, sao lại có liên quan đến quan tài vỏ ốc này được?" Lão Hồ cũng phụ họa: "Tôi thấy vỏ ốc xanh này không phải vật tầm thường, thi thể trong quan tài chưa chắc đã là lão dê già đâu!" Bàn Tử nghe xong, lại hừ một tiếng: "Vậy chúng ta cá cược đi, tôi cược chắc chắn là một lão dê già, nếu không sao lại làm nhiều phụ nữ trên nắp quan tài như vậy?" "Được, cá thì cá, chúng ta cược cái gì?" Lão Hồ sờ cằm, đưa mắt nhìn lên cổ tay Bàn Tử.

"Cược của chúng ta chính là cái đồng hồ vàng của cậu đi!" Bàn Tử nghe vậy, đưa tay nắm lấy cổ tay đeo đồng hồ vàng, do dự một lúc rồi hét lên: "Được, dù sao trên người tôi cũng chẳng còn gì để cược, chúng ta cược cái này đi!" "Vậy chúng ta mau mở cái bạng quan này ra! 102.

Tôi chi bằng xem thử bên trong rốt cuộc là cái gì!" Dương Tuyết Lỵ nghe hai người tranh cãi không dứt, không nhịn được quát lên: "Hai người đừng quậy nữa, đây không phải lúc đùa giỡn." "Có gì đâu?

Chúng ta đang khảo sát khoa học mà." Bàn Tử cười nói: "Giáo sư Trần trước đây không phải đã nói sao?

Đối với chân lý, chúng ta phải mạnh dạn giả thiết, tôi đoán cổ thi lúc sinh thời là một lão dê già." "Nếu người nhập liệm thật sự là một

lão dê già, vậy chắc chắn lông chân rất rậm, lát nữa chúng ta xem thử lông chân của cổ thi có rậm rạp không nhé!" Dân gian đều nói, đàn ông có nhu cầu cao thường lông chân rất rậm rạp.

Muốn biết cổ thi có phải là lão dê già hay không, có thể xem lông chân có rậm không.

Bàn Tử nghe vậy, cười nói: "Được thôi!" Dương Tuyết Lỵ nhìn hai người, rồi hừ lạnh một tiếng, ra vẻ không thèm để ý nữa.

Tần Vũ cũng rất tò mò về bạng quan, bèn gọi Bàn Tử và Lão Hồ cùng mở quan tài.

Trước khi mở quan tài, Bàn Tử lấy đồ nghề ra, lại đeo khẩu trang, vẫy vẫy tay với Tần Vũ và mọi người.

Tần Vũ hiểu ý, lùi lại vài bước, để tránh sau khi mở quan tài bị âm khí bên trong xông vào người.

Lúc này, Bàn Tử đưa tay cạy nắp đồng ra.

Mọi người xúm lại xem, chỉ thấy quan tài vừa mở, một luồng sáng trắng vọt thẳng ra ngoài!

Luồng sáng sắc bén đó chiếu lên không trung, rực rỡ lấp lánh.

Nhưng ngay lúc mở ra, một mùi hôi thối vô cùng cũng xộc ra.

Mọi người đợi mùi hôi tan hết, mới lại gần xem.

Trong vỏ ốc dường như có thịt ốc, trong quan tài quả nhiên có một cỗ thi thể đang nằm.

Bàn Tử và Lão Hồ cũng không thèm để ý đến hình dạng của cổ thi, vội vàng xem đùi của nó.

Cổ thi co quắp trong vỏ ốc, da chân trắng nõn, không hề có một sợi lông chân rậm rạp nào.

Lão Hồ thấy vậy, cười lớn: “Chân không có lông, vậy cổ thi lúc sinh thời chắc chắn không phải lão dê già rồi!

Chương 359

Bàn Tử thua rồi nhé!" Bàn Tử mặt trầm xuống, hoảng hốt nói: "Không có lông cũng chưa chắc chứng minh lúc sinh thời không phải lão dê già!" Lão Hồ nghe vậy, có chút mất kiên nhẫn: "Bàn Tử cậu nói cùn, chúng ta đã nói trước rồi mà!" Trong lúc hai người đang tranh cãi không dứt, Tần Vũ quát lên một tiếng.

"Hai người đừng cãi nữa, đây căn bản không phải là đàn ông!" Hai người sững sờ, thấy Tần Vũ lấy ra găng tay, đeo vào.

Tần Vũ nhẹ nhàng bế thi thể trong vỏ ốc ra.

Thi thể đó vô cùng mềm mại, trong tay Tần Vũ như một tấm lụa.

Tần Vũ sững sờ, không lẽ đây là một cái túi da rỗng không có xương cốt?

Nhưng cũng không đúng, mày mắt miệng mũi trên mặt thi thể đều còn, ngay cả tóc cũng còn.

Trên người nữ thi mặc một bộ thiên châu y, hai chân đi trần, đội một cái mũ xương cá.

Bàn Tử ngắm nghía một vòng, nói: "Đúng là phụ nữ thật, vậy đúng là không phải lão dê già rồi." "Bàn Tử, cậu phải chịu thua cuộc, đưa cái đồng hồ vàng đây cho tôi." Lão Hồ đưa tay lấy đồng hồ vàng trên cổ tay Bàn Tử.

Dù Bàn Tử vạn phần không nỡ, đồng hồ vàng cũng bị lấy đi.

"Nữ thi này mềm như bùn, nhưng thi thân lại không hề bị tổn hại, tôi nhớ có một cuốn sách cổ…" Tần Vũ vừa nói, vừa bắt đầu hồi tưởng.

Anh nhớ rất lâu về trước, một cuốn sách cổ nói rằng Từ Yển

Vương thời cổ đại là người có gân không có xương.

Không ngờ, trên đời thật sự có thi thể như vậy.

Nhưng không biết vì sao, Tần Vũ cảm thấy nữ thi này không giống như chủ nhân của quan tài.

Nhìn thế nào, nữ thi không xương này càng giống một món đồ sưu tầm hơn.

Tần Vũ đặt nữ thi xuống, quay đầu mở nắp đồng ra.

Trong vỏ ốc rỗng có hai thanh kiếm đồng cổ đen kịt, không chỉ vậy, còn có một vài đĩa ngọc dùng để bói toán bằng mai rùa.

Trong đó, thứ khiến Tần Vũ hứng thú nhất là một chiếc bình ngọc màu đen hình dáng cổ xưa.

Tần Vũ cầm bình ngọc lên, phát hiện miệng bình được bịt rất kín, cầm lên thấy bình nặng trịch, không biết bên trong đựng đầy thứ gì.

Dương Tuyết Lỵ cũng bị chiếc bình ngọc trong tay Tần Vũ thu hút, đang định mở miệng hỏi thì Bàn Tử đang vây quanh nữ thi phía sau đột nhiên hét lên: "Tần gia!

Tần gia mau lên!" Tần Vũ hoàn hồn, quay đầu lại nhìn, thấy Lão Hồ và Bàn Tử đều đang quỳ rạp trên mặt đất.

Đa Linh và Cổ Sai bên cạnh hai người cũng quỳ xuống theo.

Vẻ mặt hoảng sợ, lộ rõ vẻ kinh hoàng, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng cho nữ thi không xương vào trong một cái túi kín.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" "Chúng tôi cũng không biết là chuyện gì nữa." Tần Vũ đi hỏi bốn người, cũng không ai biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Hỏi Đa Linh và Cổ Sai, đều nói là quỳ xuống theo bản năng.

Tần Vũ biết Đản dân trước khi ra biển đều cầu xin Thiên Hậu nương nương phù hộ.

Thiên Hậu nương nương là vị thần thánh cứu khổ cứu nạn trên biển, phù hộ thuyền bè bình an.

Nhưng Đản dân mạo hiểm ra khơi đều là vì kiếm cơm nuôi gia đình, nên trong biển lặn mò ngọc trai, giết cá voi, hoặc đánh bắt cá đầu xanh, săn cá lớn ngàn cân, nên trước khi ra khơi đều cúng bái Ngư Chủ.

Tần Vũ nhìn nữ thi kia, không lẽ đây là Ngư Chủ trong truyền thuyết?

Sau một phen hú vía, Dương Tuyết Lỵ chỉ vào thanh kiếm đồng vừa phát hiện, hỏi: "Phải rồi, những thứ này dùng để làm gì?" Đa Linh nhìn những vật trên đất, nói: "Sư phụ từng nói, đây đều là thần vật do tổ tiên để lại." "Thần vật?" Đa Linh gật đầu, nhưng lại nói: "Nhưng em cũng không biết cụ thể chúng có thể dùng để làm gì, chỉ nghe sư phụ nói những thứ này đều là thần vật." "Nếu đều là thần vật, vậy chắc chắn đáng giá không ít tiền nhỉ?" Bàn Tử cười nói.

Tần Vũ suy nghĩ một lúc, nói: "Đản nhân là di tộc của tộc Hận Thiên, hẳn là biết cách xuống biển mò ngọc trai, nên những cổ vật cất giấu trong vỏ ốc này, hẳn đều là đạo cụ mà tộc Hận Thiên sử dụng khi xuống biển mò ngọc trai." Truyền thuyết nói rằng mỗi món đồ trong này đều do hải thần Ngư Chủ tạo ra, là bảo bối độc nhất vô nhị trên thế gian.

Không ngờ những bảo bối như vậy lại bị Tần Vũ vô tình đào lên.

Bàn Tử lại hỏi: "Nếu những thứ này đều là thần khí mò ngọc trai, vậy nữ thi này thì sao?

Cũng là đạo cụ để bắt trai mò ngọc à?" Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Vừa rồi Tần Vũ không phải đã nói sao?

Thời cổ đại Từ Yển Vương toàn thân không xương, chỉ có gân mạch huyết nhục, tôi nghĩ nữ thi này lúc sinh thời cũng mắc phải chứng bệnh lạ không xương của Từ Yển Vương." Từ Yển Vương của nước Từ cổ đại từ nhỏ đã mắc chứng bệnh lạ không xương, từ khi sinh ra đã là một phế nhân có gân không có xương, chỉ có thể nằm ngửa mặt lên trời.

Nhưng nữ thi không xương trước mắt lại không phải như vậy.

Tần Vũ nói: "Tôi cảm thấy nữ thi này giống như đã trải qua một hình phạt tàn khốc, nên bị hóa đi toàn thân xương cốt, da thịt thi thể nhẵn nhụi như vậy, chắc chắn cũng đã qua xử lý đặc biệt." "A?

Vậy không phải là bị chế thành một tiêu bản người sao?" Bàn Tử cảm thấy có chút kỳ lạ, hỏi: "Nếu nữ thi này là một tiêu bản, tại sao lại đặt chung với những thần khí mò ngọc trai này?" Tần Vũ suy nghĩ rồi nói: "Vào thời Tần Hán, Đản nhân ra khơi đều mang theo một thứ gọi là châu môi." "Châu môi?" Mọi người đều sững sờ, ngay cả Cổ Sai và Đa Linh cũng tò mò nhìn Tần Vũ.

"Đặt châu môi trong tay, trai già sò lớn thấy vậy sẽ tưởng nhầm là trăng sáng trên trời, nên sẽ nhả ngọc đùa trăng, lúc đó chính là thời cơ tuyệt vời để Đản nhân mò ngọc, Đản nhân thường nhân cơ hội này liều mạng đoạt ngọc." Bàn Tử bừng tỉnh gật đầu, quay đầu nhìn Đa Linh và Cổ Sai, hỏi: "Có thứ đồ thần kỳ như vậy sao?

Các cậu không có à?" Cổ Sai và Đa Linh nhìn nhau, rồi lắc đầu.

Xem ra, chuyện về châu môi ngay cả Nguyễn Hắc cũng không biết rõ.

Chương 360

Lúc này, Tần Vũ tiếp tục nói: "Nhưng phương pháp này cực kỳ nguy hiểm, vì phát ra ánh sáng dưới đáy biển, không chỉ thu hút sò lớn, mà còn dụ cả cá dữ giao long ở biển sâu xuất hiện, nên Đản nhân thường phải vừa chiến đấu với cá dữ, vừa đoạt lấy ngọc trai." "Ai, thật đáng thương, phải lặn mò ngọc trai ở đáy biển nguy hiểm như vậy." Bàn Tử thở dài.

Lão Hồ không cho là vậy: "Có gì đáng thương đâu?

Ai cũng là vì tiền thôi mà." Giống như Nguyễn Hắc, vất vả nửa đời người, cũng chỉ vì một chữ tiền.

Nguyễn Hắc làm Đản dân, thực ra có khác gì Tần Vũ đâu chứ?

Đều là lấy mạng ra đánh cược. 103.

Cược thắng thì vạn quán gia tài.

Cược thua, thì mất mạng.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tần Vũ đã nghiên cứu nữ thi không xương.

Hồi lâu, anh quay sang nói với mọi người: "Tôi nghĩ châu môi sớm nhất hẳn chính là nữ thi không xương trước mắt chúng ta." Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tần Vũ, vẻ mặt lộ rõ sự nghi ngờ.

Lão Hồ hỏi: "Tần gia, ngài dựa vào đâu mà quả quyết nữ tử này là châu môi?" Bàn Tử cũng vô cùng tò mò, châu môi châu môi, không phải nên là vật nhỏ sao?

Một nữ thi này?

Chẳng lẽ xuống biển phải vác theo một nữ thi?

Tần Vũ giải thích: “Tôi nhớ sách cổ có ghi chép, vào thời hồng hoang nguyên thủy, nơi cực âm dưới đáy biển có bạng tổ, bạng tổ đã thành tinh, hóa làm một thể với đá ngầm dưới đáy biển, nếu không gặp lúc trăng tròn sáng nhất, tuyệt đối không chịu nhả ngọc.” “Ngọc trai của bạng tổ vô cùng quý giá, châu môi bình thường căn bản không thể dụ nó nhả ngọc, nên cần một luồng âm khí cực kỳ u oán, để bạng tổ tưởng nhầm đó là nguyệt âm, như vậy mới có thể khiến bạng tổ mở vỏ.” Mọi người gật đầu, Cổ Sai hỏi: “Vậy thì có liên quan gì đến nữ thi không xương này?” “Thân thể nữ tử đã hóa thành thi mị, thi mị bình thường không thể gặp nước, gặp nước sẽ hiện hình, phóng ra âm khí, là thứ tốt nhất để thay thế nguyệt âm.” Nói rồi, Tần Vũ mở túi ra, giơ bộ thiên châu y trên người nữ thi ra trước mắt mọi người.

“Bộ châu y trên người nữ thi này, những viên trân châu trên đó thực ra đều là ngọc trai cá không đáng tiền, dưới nước không có ánh sáng, nhưng vì trong cơ thể nữ thi có một luồng âm khí cực kỳ u oán, nên cũng có thể khiến nó phát sáng dưới đáy biển.” “Cả hai đều có âm khí nặng nề, giống như nguyệt âm, mới có thể dụ bạng tổ nhả ngọc.” Nghe đến đây, Bàn Tử rùng mình một cái, nói: “Vậy ra năm đó những Đản nhân đó, xuống biển đều phải vác theo một thi thể?” Tần Vũ lắc đầu: “Không thể gọi là thi thể, nên gọi là thi mị.” Bàn Tử căng thẳng nuốt nước bọt, quay đầu nhìn Cổ Sai và Đa Linh.

“Phương pháp quỷ dị như vậy, e rằng cũng chỉ có tổ tiên các cậu mới nghĩ ra được.” Cổ Sai sợ đến mặt tái mét, đang kéo tay Đa Linh không khỏi lùi lại.

Tần Vũ thản nhiên nói: “Vì phương pháp này dễ dàng thu hút âm khí, nên hậu duệ của Đản nhân đã từ bỏ phương pháp này.” “Bỏ đi là tốt rồi, phương pháp âm độc như vậy, tôi cũng là lần đầu tiên thấy.” Dùng người chế tạo châu môi, để xuống biển mò ngọc trai, chuyện này thực sự quá kinh hãi.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cầm bộ đĩa ngọc và nến sáp trong vỏ ốc, hỏi: "Đĩa ngọc và nến sáp, lại là chuyện gì nữa?" Mọi người nhìn vào hai vật trong tay cô.

Nếu nữ thi đó không giống công cụ mò ngọc trai, thì đĩa ngọc và nến sáp lại càng không giống.

Đĩa ngọc thì thôi, nến sáp dùng để làm gì?

Chẳng lẽ trước khi xuống biển, cũng có thói quen thắp nến?

Lão Hồ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nói: "Tương truyền khi Chu Văn Vương suy diễn tiên thiên quái số, khí cụ sử dụng là mai rùa và nến sáp, liệu có phải là công cụ chiêm bốc của Đản nhân không?

Nếu thật sự như vậy, thì trong thành cổ Quy Khư có thể có di tích của tiên thiên thập lục quái." Vừa nói xong, Dương Tuyết Lỵ liền lắc đầu: "Đản nhân hẳn đều là những người man rợ trên biển, theo lý mà nói không biết thuật bói toán." "Vậy... tôi cũng không rõ lắm." Mọi người lại rơi vào trầm tư.

Ai ngờ lúc này, Tần Vũ mở miệng: "Tôi nghĩ đĩa ngọc và nến sáp hẳn là nguyệt bích dùng để thông qua bóng nến mà đo lường sự thay đổi của mặt trăng." Mọi người sững sờ, quay đầu nhìn Tần Vũ.

"Đo trăng xem sao?" "Không sai, tôi nghĩ phương pháp này sau đó cũng bị hậu duệ của Đản tộc từ bỏ." Tần Vũ liếc nhìn cái bình đen trong tay, nói: "Còn về dầu cao, hẳn là chất tiết ra từ người giao nhân." Cổ Sai kích động nói: "Cái này em biết!

Em từng nghe sư phụ nói, dầu mỡ dưới vảy của giao nhân, không chỉ có thể chữa bệnh lặn, mà còn có thể dùng để bôi lên người thợ mò ngọc trai." Bàn Tử tò mò hỏi: "Bôi lên người để làm gì?" Tần Vũ giải thích: "Hơi thở của người sống dưới nước không thể che giấu được, một số sò lớn đã thành tinh sẽ ngửi thấy hơi thở để biết có người đến

đoạt ngọc, như vậy, Đản nhân khó mà tiếp cận, nhưng sau khi bôi dầu giao nhân, sẽ che giấu được những hơi thở này." "Hóa ra là vậy, xem ra tổ tiên các cậu để xuống biển mò ngọc trai, đã nghĩ ra bao nhiêu thứ đồ." Nói rồi, Bàn Tử hai mắt sáng lên, liếc nhìn các loại công cụ trong vỏ ốc, không nhịn được hỏi: "Những thứ này đều là thần khí mò ngọc trai, cũng là trân bảo, mang về chắc chắn bán được không ít tiền nhỉ?" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: "Bây giờ đừng nghĩ đến những thứ đó, chúng ta xử lý thi thể của Nguyễn Hắc trước đã." Nói xong, liền gọi Bàn Tử, bảo anh ta cho thi thể của Nguyễn Hắc vào trong vỏ ốc đã được moi rỗng.

Mọi người vây quanh vỏ ốc, mắt trân trối nhìn Tần Vũ đậy lại nắp đồng.

Cổ Sai và Đa Linh khóc không thành tiếng.

Sau đó, Tần Vũ đặt vỏ ốc trở lại vào ngôi mộ được chất đống từ vỏ sò, cũng coi như hoàn thành việc an táng.

Sau khi xong xuôi mọi việc, Tần Vũ thấy mọi người tinh thần đều rất mệt mỏi, bèn bảo cả bọn nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Bàn Tử vừa nằm xuống đã ngáy như sấm, trong mơ chắc là thấy được bảo bối, những lời nói mê gần như đều là những lời của kẻ hám tiền.

Dương Tuyết Lỵ dựa vào bên cạnh Tần Vũ, không nhịn được nhìn thêm vài lần vào thi mị kia, nhưng trằn trọc không sao ngủ được.

Mọi người dựa vào xuồng cứu sinh, nghỉ ngơi tại chỗ.

Dương Tuyết Lỵ dựa vào bên cạnh Tần Vũ, tâm thần bất an, trằn trọc khó ngủ.

Cô ấy không nhịn được kéo tay Tần Vũ, hỏi: "Chúng ta vơ vét càng nhiều thì gánh nặng càng lớn, đối với chúng ta không phải là

chuyện tốt đâu.” Bây giờ cả nhóm chỉ dựa vào một chiếc xuồng cứu sinh.

Sức chứa của xuồng cứu sinh không thể so với thuyền Hải Liễu, e rằng có vơ vét cũng chẳng mang được thứ gì ra ngoài.

Chưa đợi Tần Vũ mở lời an ủi, Dương Tuyết Lỵ lại bắt đầu lo lắng về âm hỏa bên ngoài.

“Chúng ta đang ở trong Quy Khư, gần đây đều là hải nhãn, âm hỏa đang cháy, tôi lo rằng ngay cả núi đồng cũng không chống đỡ nổi.” Núi đồng tuy lớn, nhưng vì nhiều năm trước bị khai thác khoáng sản quy mô lớn nên đã bị đào rỗng, địa chất lỏng lẻo, khó tránh khỏi hải khí trong địa mạch sẽ trào ra.

Một khi hải khí bên dưới phun trào, thì cả ngọn núi đồng... không, có thể cả một vùng biển sẽ xảy ra hiện tượng sụt lún mạnh.

Chương 361

Sụt lún biển một khi xuất hiện sẽ tạo ra một xoáy nước cực kỳ đáng sợ, lúc đó hàng chục triệu tấn nước biển sẽ bị hút vào Quy Khư, cuốn theo cả nhóm Tần Vũ.

Lúc đó muốn thoát ra ngoài quả là chuyện hoang đường.

Uy lực nuốt biển của xoáy nước, Tần Vũ đã từng tận mắt trải nghiệm khi còn trên thuyền Hải Liễu.

Lực hút do xoáy nước tạo ra lúc đó, ngay cả mãng xà biển khổng lồ cũng không tha, thậm chí còn cuốn cả chim biển trên trời vào trong.

Về cơ bản, một khi đã vào đó thì chỉ có con đường chết.

Thấy Dương Tuyết Lỵ thực sự lo lắng, Tần Vũ an ủi: "Tuy dưới Quy Khư có âm hỏa cuộn trào, xuồng cứu sinh của chúng ta khó mà di chuyển trong môi trường này, nhưng tôi nghĩ sau khi ra khỏi núi đồng, ở phía xa hẳn sẽ có lối ra của dòng chảy ngầm." Dương Tuyết Lỵ lại lắc đầu, mày nhíu chặt nói: "Có, nhưng lối ra cũng khó tiếp cận, xoáy nước lớn cũng không biết khi nào sẽ xuất hiện, một khi xoáy nước hút nước biển vào, di tích nước Quy Khư nổi trên mặt nước cũng sẽ lập tức bị nhấn chìm, lúc đó chúng ta ngay cả một chỗ trú chân cũng không có." Tần Vũ suy nghĩ một lát rồi nói: "Bên dưới hải khí chắc chắn có suối nước nóng ngọt dưới đáy biển, cũng chính là dòng chảy ngầm." Nói rồi, Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, tiếp tục: "Nhìn vào quy mô của di tích, dân số của nước Quy Khư năm đó không hề ít, thử nghĩ xem, họ quanh năm khai thác đồng và lửa dưới lòng đất, cho nên không phải lúc nào cũng sống dưới đáy biển." "Từ di tích kiến trúc trong rãnh biển san hô xoắn ốc mà xem, những thứ này là sau khi xảy ra tai nạn quy mô lớn năm xưa mới chìm xuống từ mặt biển.

Nếu ban đầu họ sống trên đất liền, vậy thì chắc chắn cần một lượng lớn nước ngọt, nếu không khó mà cung cấp đủ cho nhu cầu sinh hoạt hàng ngày của nhiều người như vậy." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, hỏi: "Suy đoán không sai, theo anh nói, những thần dân nước Quy Khư này hẳn đã xây dựng một số giếng nước." "Đúng vậy, tôi đoán những dòng chảy hỗn loạn xuất hiện trong rừng san hô hẳn là di tích còn sót lại khi họ đào giếng nước ngọt.

Nếu chúng ta có thể tìm thấy, có lẽ có thể dựa vào dòng nước ngọt phun lên từ đáy biển để từ từ nổi trở lại vòng xoáy san hô." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy liền lắc đầu phản bác: "Không được!

Chỗ chúng ta cách mặt biển quá sâu, áp lực nước và dòng chảy hỗn loạn căn bản không thể lường trước được, một khi chúng ta đi vào, rất dễ bị cuốn thành từng mảnh vụn." Cuộc nói chuyện của hai người đã thu hút sự chú ý của Cổ Sai.

Cổ Sai ôm Đa Linh, dựa vào Dương Tuyết Lỵ, vốn đang ngủ say, nhưng bỗng nghe thấy tiếng Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ dường như đang tranh cãi nên đã tỉnh lại.

Trong lúc mơ màng, cậu cũng nghe được không ít từ liên quan đến việc ra ngoài.

Cổ Sai thầm nghĩ, chắc là đang bàn kế hoạch tiếp theo đây mà?

Nghĩ vậy, Cổ Sai nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, nhỏ giọng hỏi: "Chị Dương, chị đừng vội, chuyện gì cũng có cách giải quyết mà." "Chuyện gì cũng có cách giải quyết, chỉ là giải quyết tốt hay xấu mà thôi." Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, ngáp một cái thật sâu.

Thấy vậy, Cổ Sai quan tâm nói: "Chị Dương, chị mau nghỉ ngơi một lát đi." Dương Tuyết Lỵ mí mắt bất giác trĩu xuống, tuy ý thức không muốn ngủ, nhưng cơ thể đã không chịu nổi nữa.

Đầu cô tựa vào vai Tần Vũ, cứ thế ngủ thiếp đi.

Tần Vũ liếc nhìn Cổ Sai, rồi bất giác nhìn vào hình xăm trên lưng cậu.

Có lẽ, trong hình xăm trên lưng Cổ Sai có phương pháp thoát thân chăng?

"Cổ Sai, quay hết lưng lại đây, để tôi xem." Ngay khi Tần Vũ vừa dứt lời, trong hang động đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa!

"Oành!" Một tiếng nổ lớn, chấn động đến điếc tai.

Mọi người bị đánh thức, cảm giác mặt đất dưới chân không ngừng rung chuyển.

Tần Vũ nhìn quanh, phát hiện trên vách đá vang lên tiếng "răng rắc", từng vết nứt dài ngoằng kéo dài từ dưới lòng đất lên!

Nước biển xung quanh gào thét, báo hiệu sắp dâng lên!

Tần Vũ giơ đèn pin lên, phát hiện cửa động ở xa đã bị nước biển nhấn chìm.

Chiếc xuồng cứu sinh đặt dưới gò vỏ sò cũng dần dần nổi lên.

"Mau vào xuồng cứu sinh!" Tần Vũ lo xuồng cứu sinh sẽ bị cuốn đi, vội vàng gọi mọi người lên thuyền.

Lúc này, bên ngoài cửa động đột nhiên truyền đến tiếng áo giáp đồng va chạm. 104.

Chỉ thấy mười mấy pho tượng đồng khổng lồ bị nước biển cuốn vào, tiếng va chạm vào nhau không ngớt bên tai khiến người ta đảm chiến tâm kinh.

Nước biển cuộn trào, từ giếng trời phun ra cột nước cao hàng chục mét.

Tần Vũ vội vàng gọi mọi người tìm mái chèo, nào ngờ nước biển dâng lên quá nhanh, chưa đợi mọi người phản ứng, xuồng cứu sinh đã bị nước biển cuốn phăng ra ngoài.

Chiếc xuồng lao đi với tốc độ cực nhanh theo dòng nước, không biết trôi về đâu.

Mọi người ngồi trên xuồng, ngay cả việc giữ vững còn không kịp, huống chi là để ý phương hướng.

Giữa lúc trời đất quay cuồng, ai mà phân biệt được đông tây nam bắc?

Xuồng cứu sinh theo dòng nước lao đi, trôi vào một hang động chật hẹp.

Tần Vũ giơ đèn pin, cố gắng quan sát tình hình xung quanh.

Hang động rất nhỏ, bốn phía đều là vách đá đen kịt.

Dòng nước hội tụ chảy về phía trước, đổ vào một nơi tối om.

Tần Vũ chưa kịp nhìn rõ tình hình phía cuối, đã cảm thấy thân thuyền đột nhiên rơi xuống, cả người bỗng mất trọng tâm, bắt đầu rơi tự do!

Mọi người sợ hãi la hét liên hồi, vội vươn tay níu chặt tay vịn bên hông xuồng cứu sinh.

Tiếng "A" vang vọng trong một không gian rộng lớn.

Đến khi mọi người cảm nhận lại được trọng tâm, xuồng cứu sinh đã rơi xuống một vũng nước, xung quanh là hơi nước mịt mù.

Chương 362

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thì ra họ vừa rơi xuống từ một ngọn thác.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng.

"A!

Mau nhìn kìa!" Mọi người giật nảy mình, quay đầu lại, thấy Dương Tuyết Lỵ đang chỉ về phía bóng tối phía trước.

Tần Vũ vội giơ đèn pin lên, chỉ thấy vô số tượng đồng khổng lồ, vây quanh một cây cổ thụ đen kịt, xếp thành hàng dày đặc.

"...Đây là đâu vậy." Chưa đợi mọi người nhìn rõ hình dáng cây cổ thụ, một dòng nước xiết đã từ trên đỉnh đổ xuống.

Xuồng cứu sinh trồi lên sụt xuống, Tần Vũ vội gọi mọi người chèo thuyền đến gần cây cổ thụ.

Dựa vào cây cổ thụ khổng lồ để tránh xuồng bị thác nước lật úp, cũng có thể nhân cơ hội trong màn sương nước mà quan sát cây cổ thụ thần bí.

Mất một hồi công sức, xuồng cứu sinh cuối cùng cũng đến gần cây cổ thụ.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này giống như một đấu trường La Mã cổ đại.

Một quảng trường hình tròn, dưới đáy có mười mấy xoáy nước.

Nước biển đều chảy vào xoáy nước không đáy bên dưới, chính giữa xoáy nước đó mọc lên một cây đại thụ cao chọc trời.

Cây đại thụ mọc nghiêng ở trung tâm, toàn thân đen kịt, vô cùng cao lớn.

Tần Vũ ước tính, chiều cao của nó phải tương đương với một tòa nhà bốn năm mươi tầng.

Thân cây cổ thụ vô cùng to lớn, e rằng phải mấy trăm người mới ôm xuể.

Cây đại thụ cao lớn, giống như một ngọn tháp sừng sững trên biển.

Tần Vũ gọi mọi người, chèo thuyền lên bộ rễ bên cạnh cây cổ thụ.

Xuồng cứu sinh cập vào bên cạnh bộ rễ to lớn, mọi người lần lượt xuống thuyền, đứng trên rễ cây.

Từ rễ cây nhìn lên, thật sự là không thấy đỉnh.

Phần dưới của cây cổ thụ thì chìm sâu dưới đáy biển, không biết sâu bao nhiêu.

Xung quanh cây cổ thụ, rải rác hàng ngàn pho tượng đồng khổng lồ bị nước ngập quá nửa.

Những pho tượng này vây quanh cây cổ thụ, tạo thành mấy vòng.

Trên người những pho tượng đồng này đều bị trói bằng vô số sợi xích đồng.

Đầu cuối của những sợi xích này nối liền với đỉnh của cây đại thụ.

Do dòng nước hỗn loạn đổ vào, nơi đây cuộn lên từng xoáy nước, khiến những pho tượng đồng và xích đồng va chạm vào nhau, phát ra âm thanh lanh lảnh.

Bên cạnh rễ cây, có rất nhiều mũi tên đá cắm vào trong, không biết dùng để làm gì.

Bàn Tử không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Cây to thật đấy, là tùng bách sao?

Tôi từng thấy những cây tùng bách lớn, nhưng cũng không to bằng cây trước mắt này.” Tần Vũ nhìn kỹ, phát hiện vỏ cây có dạng vảy già, tuyệt đối không phải tùng bách.

Trên vỏ cây có rất nhiều vết tích côn trùng và cá màu xanh đậm.

“Không phải tùng bách.” “Vậy là gì?

Hóa thạch à?” Bàn Tử nghĩ đến những hóa thạch khủng long đã xem trước đó.

Những hóa thạch đó cũng lớn như vậy, chỉ có điều đó là khủng long.

Nếu là hóa thạch, thì phải là cây cổ thụ từ bao nhiêu trăm triệu năm trước?

Tần Vũ nói: “Hẳn là cây Vạn Niên Âm Trầm Mộc, từ một khu rừng cổ đại bị chìm xuống đáy biển.” “Âm Trầm Mộc?” Mọi người ngẩn ra, nghe Tần Vũ giải thích: “Nhìn những vết tích côn trùng và cá trên vỏ cây này, phần lớn là chữ tượng hình.” Dương Tuyết Lỵ đưa tay sờ vào vỏ cây, quả nhiên thấy trên thân cây khổng lồ có hai chữ triện cổ hình côn trùng và cá.

Một chữ trông giống chữ “mộc” (cây), chữ còn lại thì không nhìn rõ.

Lúc này, nước biển xung quanh đột nhiên dâng lên dữ dội.

“Chết rồi, xuồng cứu sinh của chúng ta không phải thuyền Hải Liễu, chắc chắn không chịu nổi sóng to gió lớn, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Bàn Tử có chút nóng nảy.

Mọi người im lặng, bất giác cảm thấy như thể ngày tận thế đã đến.

Bầu không khí căng thẳng, ngột ngạt bao trùm nơi đây, ai nấy đều

cảm nhận được sự tuyệt vọng chưa từng có.

Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, nhìn cây đại thụ, càng cảm thấy ngột ngạt và hoảng sợ.

Cổ Sai và Đa Linh ôm chặt lấy nhau, run lẩy bẩy.

Chương 363

Dương Tuyết Lỵ cũng bất giác nấp sau lưng Tần Vũ.

Lúc này, Bàn Tử thấy chiếc xuồng cao su đang đậu gần rễ cây, có vẻ khá ổn định.

Bàn Tử phát hiện ra điều này, lại ngẩng đầu nhìn cây đại thụ khổng lồ, không nhịn được kinh hô: "Đây không phải là cây Định Hải Thần Châm trong Thủy Tinh Cung của Long Vương gia đấy chứ?" Mọi người hơi sững sờ, nghe Bàn Tử tiếp tục: "Tôi thấy chúng ta chắc là vào nhầm Long Cung rồi." Lão Hồ nghe vậy, cười nói: "Bàn Tử cậu nhìn cho rõ đi, Thần Châm trong Thủy Tinh Cung là sắt, còn cây cổ thụ này là hàng thật giá thật, là một khúc gỗ tốt chính hiệu.

Tôi thấy loại này chỉ có trong những khu rừng cổ đại từ hàng chục triệu, hàng trăm triệu năm trước thôi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Không phải Định Hải Thần Châm thì kệ nó, nhưng xung quanh toàn là đồ đồng, tiếc quá đi mất!" "Tiếc cái gì?" Tần Vũ nhướn mày hỏi.

"Tiếc là thuyền Hải Liễu của chúng ta chìm rồi, cái xuồng cứu sinh rách này chắc cũng chẳng chứa được bao nhiêu thứ, chúng ta không có thuyền lớn để vận chuyển về, haiz!

Mẹ nó, không tiếc sao được?" Dương Tuyết Lỵ lườm hắn một cái, nói: "Vận chuyển được hay không tính sau, chúng ta có ra ngoài được hay không còn là một vấn đề." Lão Hồ nói: "Hồi tôi còn làm công binh đào núi ở Côn Luân, từng thấy hóa thạch cây khổng lồ như thế này.

Loại này âm khí rất nặng, chỉ có ở biển sâu mới có thể giữ được hình dạng nguyên bản." Nói rồi, Lão Hồ chỉ vào mười mấy pho tượng đồng, giọng điệu nặng nề: "Nhìn những người khổng lồ bằng đồng

này xem, có giống từng tên nô lệ đang liều mạng xoay chuyển để khóa cây cổ thụ này lại không?

Tôi thấy đây đâu phải là định biển, rõ ràng là đang khuấy biển!" Bàn Tử hỏi: "Khuấy biển?

Khuấy biển để làm gì?" "Khuấy cho nước biển đục lên, mới dễ bắt cá mập Thôn Chu chứ." Hai người tranh cãi không dứt, cãi nhau không ngớt.

May mà Tần Vũ kịp thời bảo mọi người lên cây cổ thụ, nếu không với tình hình sóng biển dữ dội như hiện tại, chắc chắn sẽ bị nuốt chửng vào biển.

Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh Tần Vũ, đột nhiên cảm thán: "Cây đại thụ hùng vĩ như vậy, đối với những thần dân Quy Khư từng sống ở đây, hẳn đều có thể gọi là thần mộc rồi nhỉ?" Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, đột nhiên nói: "Đây là một trong những thần mộc, theo tôi biết trên thế gian có tổng cộng ba loại được người xưa gọi là thần mộc thượng cổ." Sở dĩ được gọi là thần mộc, là vì cho dù không có ánh mặt trời, trong môi trường không có quang hợp, những thần mộc này vẫn có thể tiếp tục sinh trưởng.

"Thần mộc?" Bàn Tử bị thu hút sự chú ý, hoàn toàn quên mất việc tranh cãi với Lão Hồ.

"Là ba loại thần mộc nào?" "Ngoài Thần Mộc Côn Luân chúng ta từng thấy trước đó, hai loại còn lại chính là Phù Tang và Kiện Mộc." Phù Tang là một cây đại thụ nơi mặt trời dừng lại sau khi lặn.

Tộc Hận Thiên trước kia là tộc Xạ Nhật, coi mặt trời là kẻ thù, nên cây cổ thụ này không thể nào là Phù Tang.

Vậy khả năng cuối cùng, chính là Kiện Mộc trong truyền thuyết có thể từ đáy biển thông đến cung trăng.

“Nếu đây là một cây Kiện Mộc, vậy những nô lệ bằng đồng này dùng để làm gì?” Bàn Tử lại hỏi.

Tần Vũ lạnh lùng liếc nhìn những pho tượng đồng, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Kết hợp với hình xăm trên lưng Cổ Sai trước đó, Tần Vũ suy đoán: “Nhiều nô lệ đồng như vậy, chắc chắn dùng để tuẫn táng, xem ra, nơi này hẳn là lăng mộ của tộc Hận Thiên.” 105.

Lão Hồ bừng tỉnh đại ngộ nói: “Kiện Mộc là thần mộc thượng cổ, vậy thì bên dưới nó chắc chắn trấn áp một con cương thi ngàn năm.” “Khoan đã, tôi cảm thấy nơi này chưa chắc đã là một ngôi mộ cổ.” Người đưa ra nghi vấn là Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn mọi người, giải thích: “Trước đó tôi cũng đoán nơi này là một ngôi mộ cổ, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ không phải.” Bàn Tử hỏi: “Vì sao?” “Vào thời kỳ cực thịnh của nước Quy Khư, là thời đại dùng lửa rồng luyện đỉnh, khi đó đều dùng người sống để tuẫn táng.

Nếu đã có tượng đồng xuất hiện, thì phần lớn không phải lăng mộ.” Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ chỉ vào rất nhiều mũi tên đá gần Kiện Mộc.

Xung quanh những mũi tên đá đó, có hàng trăm hàng ngàn nô lệ bằng đồng đang đẩy.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục: “Tôi nghĩ thứ này có thể là một totem vũ khí bắn mặt trời.” Lời vừa dứt, rễ cây đột nhiên rung lên dữ dội.

Mọi người cảm thấy trời đất rung chuyển, nhìn quanh bốn phía, liền thấy nước biển gần rễ cây đang dâng lên với biên độ chưa từng có.

Nước biển sôi sục, dấy lên những con sóng ngất trời.

Sóng biển đập vào những pho tượng đồng xung quanh Kiện Mộc, nhưng không hề làm chúng lay động chút nào.

Tần Vũ đoán, đáy của những pho tượng đồng này hẳn đã hợp nhất với lòng đất, cho nên mặc cho nước biển xô đập thế nào, các pho tượng cũng chỉ hơi rung lắc mà thôi.

Nhưng sự ma sát và va chạm giữa các pho tượng đồng và xích đồng lại trở nên vô cùng kịch liệt.

Bên tai Tần Vũ, không chỉ là tiếng gào thét của sóng biển, mà nhiều hơn là những âm thanh chói tai do kim loại đồng va chạm.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người hoàn hồn, bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu nóng lên, liền thấy hải khí trên đầu ngưng tụ, âm hỏa đang bùng cháy.

Không khí tức thì trở nên vừa oi vừa nóng, trong chốc lát đã trút xuống một trận mưa lửa ngập trời.

"Mau đi!" Tần Vũ kéo Dương Tuyết Lỵ, vội vàng nấp dưới cành cây Kiện Mộc.

Những thứ rơi xuống không phải nước mưa, mà là từng đoàn âm hỏa nóng bỏng!

Âm hỏa rơi xuống nước, làm cháy sém một mảng bên hông xuồng cứu sinh, bốc lên mùi khét lẹt.

Lúc này, trong ánh sáng của âm hỏa, Tần Vũ thấy trong làn nước dưới chân mình, một bóng đen khổng lồ chợt lóe lên.

Cái bóng đó theo dòng chảy hỗn loạn, vụt qua gần các pho tượng đồng.

Tần Vũ vội hét lớn: "Cẩn thận!

Dưới nước có thứ gì đó!" Bàn Tử nghe vậy, sợ đến mềm nhũn hai

chân, cả người ngã vật ra trên người Lão Hồ.

“Lão Hồ, chúng ta phải làm sao đây?

Lối ra ở đâu cơ chứ!” “Làm sao?

Chương 364

Cậu hỏi tôi, tôi hỏi ai đây!

Nghe theo số trời thôi!" Lão Hồ vừa dứt lời, trong nước đột nhiên vang lên một tiếng "xoạt" cực lớn!

Nước biển bắn tung tóe, trút xuống như thác đổ lên đầu mọi người.

Tần Vũ định thần nhìn lại, thấy trong nước bỗng trồi lên một con mãng xà đen cực kỳ to lớn!

Con mãng xà đen đó dài mấy chục mét, toàn thân phát ra ánh sáng mờ ảo, một đôi mắt đỏ như máu to bằng hạt đậu, đang nhìn chằm chằm vào bọn họ dưới gốc cây đại thụ.

Mọi người thấy vậy, sợ hãi đồng thanh kinh hô.

Bàn Tử sợ đến mức vội vàng rút súng trường ra, nhắm vào con mãng xà đen đó mà xả một tràng điên cuồng!

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Sau một hồi xả súng, con mãng xà đen lặn xuống nước, biến mất không dấu vết.

Bàn Tử bắn đến viên đạn cuối cùng, không còn lại viên nào.

Đợi lúc mở mắt ra nhìn lại, trên mặt nước không còn động tĩnh gì của con mãng xà đen.

Lúc này, Bàn Tử quay đầu hỏi Tần Vũ: "Tần gia, cái thứ đó chết chưa?" Tần Vũ nhíu mày, chưa kịp mở lời, thì bên chân vang lên một tiếng "Ầm" cực lớn!

Con mãng xà đen đó đột nhiên lao ra khỏi mặt nước!

Bàn Tử sợ đến mức ngã thẳng xuống đất, Lão Hồ thấy vậy, vội vàng đỡ hắn dậy.

"Đúng lúc quan trọng thì vô dụng!

Mẹ nó, một viên đạn cũng không trúng!" Bàn Tử có chút oan ức nói: "Con mãng xà đen đó tốc độ nhanh quá mà!" Nói rồi, Bàn Tử đưa khẩu súng trường cho Lão Hồ.

Lão Hồ nhận súng, lại quát: "Đạn bị mày bắn hết rồi!

Mẹ nó, đưa cho tao bắn không khí à?" Trong lúc hai người tranh cãi, con mãng xà đen bên cạnh đột nhiên lao tới!

Con mãng xà nhanh như chớp, giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng về phía họ.

Tần Vũ thấy vậy, đột ngột giơ tay lên.

"Bốp!" Một cách chính xác không sai lệch, anh đã tóm chặt lấy cổ con mãng xà đen!

Mọi người sững sờ, thấy con mãng xà đen hơi ngoảnh đầu, tập trung ánh mắt vào Tần Vũ.

Lúc này Tần Vũ, trên người chỉ có một thanh Long Hổ Đao.

Thấy tình hình không ổn, Lão Hồ vội vàng nạp đạn cho súng trường, nào ngờ vừa lấy đạn ra, con mãng xà đen đã đột nhiên há to miệng!

Trong miệng con mãng xà đen cũng đen kịt vô cùng, răng đen, lưỡi đen.

Tần Vũ nhìn vào, như thể nhìn vào một vực thẳm.

Con mãng xà đen há to miệng, vừa điên cuồng quằn quại thân

mình, vừa lao về phía Tần Vũ.

Lúc này, Tần Vũ giơ tay còn lại lên, một tay nắm lấy khóe miệng con mãng xà đen.

Con mãng xà đen khựng lại, chưa kịp phản ứng, miệng đã bị Tần Vũ xé toạc ra một nửa.

Lập tức, máu tươi chảy ra, men theo cánh tay Tần Vũ, chảy xuống rễ cây đại thụ.

Lão Hồ vội hoàn hồn, giơ khẩu súng trường đã nạp đạn, nhắm vào đầu con mãng xà đen bắn liên tiếp ba phát.

Ở khoảng cách gần như vậy, ba phát của Lão Hồ đều trúng, viên nào viên nấy găm thẳng vào đầu.

Sau ba tiếng súng, sương máu trong không khí nồng nặc, đầu con mãng xà đen đã bị bắn thành một đống thịt nát.

Máu tươi phun ra tung tóe, tưới đẫm toàn thân Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày, buông tay vứt con mãng xà đen xuống.

Xác con mãng xà rơi vào một xoáy nước gần đó, lập tức biến mất không tăm tích.

Trong xoáy nước, chỉ còn lại một vũng máu đục ngầu, nhưng chẳng mấy chốc, vũng máu cũng bị dòng nước cuộn trào cuốn đi mất.

Mọi người vừa mới thở phào một hơi, lại thấy mặt nước đột nhiên sôi sục.

Chỉ thấy trong nước, xuất hiện một con cá quái dài mười sáu mười bảy mét, đầu đuôi đen nhánh, toàn thân xám xịt!

Trên mình con cá quái đầy vảy hình thoi như lưỡi dao, hai mắt lồi ra một cách lạ thường, hai con ngươi to tướng, trông như sắp rớt ra khỏi hốc mắt.

Chương 365

Mọi người chưa từng thấy loại cá quái này, tức thì cảm thấy sởn gai ốc.

Chỉ thấy con cá quái đột nhiên nổi lên mặt nước, không ngừng quẫy đuôi, lao thẳng về phía xuồng cứu sinh của Tần Vũ.

Lão Hồ thấy vậy, vội vàng bắn mấy phát.

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Nhưng con cá quái đó tốc độ quá nhanh, lại lượn lách trong dòng chảy hỗn loạn.

Lão Hồ tự nhận mình bắn súng không tồi, nhưng gặp phải loại cá quái này cũng cảm thấy vất vả.

Thấy con cá quái sắp tiếp cận xuồng cứu sinh, Tần Vũ đột nhiên giật lấy khẩu súng trường trong tay Lão Hồ, gác lên vai.

Mọi người vô cùng căng thẳng, đặt hết hy vọng vào Tần Vũ.

Tần Vũ không vội nổ súng, chờ đợi một thời cơ tốt hơn.

Một giây, hai giây.

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Trong khoảnh khắc con cá quái áp sát xuồng cứu sinh, Tần Vũ nhắm vào đầu nó mà xả súng!

Mỗi một viên đạn, đều bắn trúng đầu con cá một cách chính xác!

Thực ra làm vậy vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một viên đạn bắn

lệch, trúng vào xuồng cứu sinh, thì họ sẽ mất đi công cụ lên bờ duy nhất.

Nhưng may mắn thay, Tần Vũ đã không để tình huống đó xảy ra.

"Tần gia!

Làm đẹp lắm!" "Không hổ là Tần gia!

Đúng là bách phát bách trúng!" Mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử ngã vật ra đất, ngoài việc tim đập chân run, thì chỉ còn lại sự kinh ngạc đối với Tần Vũ.

Lúc này, Lão Hồ hỏi: "Đây là cá gì vậy?

Trông kỳ quái thật." Dương Tuyết Lỵ trả lời: "Đây là một loại cá săn mồi được gọi là cá điêu mắt vàng biển sâu." "Loại cá này đột nhiên xuất hiện, để săn ai?" "Loại cá này cái gì cũng ăn, nên điên lên có thể ăn cả chúng ta." Mọi người nghe vậy, đều hít một hơi khí lạnh.

"Thịt người cũng ăn, vậy chẳng phải người đầu tiên nó cắn là tôi sao?" Bàn Tử toàn thân rùng mình.

"Loại cá này và con mãng xà đen khổng lồ tôi thấy lúc nãy, hẳn đều bị dòng nhiệt dưới đáy nước đẩy lên mặt nước." "Dưới biển sâu, loại cá săn mồi kỳ dị tương tự có rất nhiều chủng loại, có những loại có lẽ ngay cả trong sách cũng không ghi chép." Lúc này, sóng biển dâng cao, trong dòng chảy hỗn loạn của xoáy nước dường như lóe lên nhiều bóng cá hơn.

"Chúng ta mau..." Tần Vũ chưa nói hết lời, dưới nước bỗng trồi lên nhiều cá điêu mắt vàng hơn nữa!

Đàn cá này lao tới, hoàn toàn không cho người ta cơ hội suy nghĩ.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng rút súng trường ra, nhắm vào đàn cá đó

mà xả đạn.

Đạn bay như mưa, cá điêu tung lên một mảng bọt nước, bị cuốn vào trong xoáy nước.

Ngay khi mọi người cảm thấy một đợt tấn công sắp kết thúc, một con cá điêu sượt qua xuồng cứu sinh, nhanh chóng bơi tới.

Tần Vũ thấy vậy, vội chĩa nòng súng về phía con cá điêu đó.

Nhưng trong khoảnh khắc ngón tay bóp cò, nòng súng chỉ vang lên một tiếng "cạch" trống rỗng.

Chết tiệt!

Hết đạn rồi!

Lúc này, con cá điêu đã đến gần Đa Linh đang đứng trên xuồng cứu sinh.

Đa Linh vốn đã hoảng sợ tột độ, giờ thấy con cá điêu đang lao thẳng về phía mình, lại sợ đến mức quên cả chạy trốn.

Cổ Sai đứng bên cạnh Đa Linh, thấy con cá điêu há miệng lao tới, vội vung con dao nhỏ, chém về phía đầu con cá quái!

"Xoẹt!" Ánh dao lóe lên, lưỡi dao sắc bén chém đứt đầu con cá điêu.

Cổ Sai mở mắt ra, phát hiện đầu con cá điêu đã rơi xuống, tức thì lộ vẻ vui mừng, đang định thở phào một hơi thì đột nhiên dưới nước lại vang lên một tiếng "Ầm"!

Một con cá mập trắng khổng lồ lao lên, một ngụm nuốt chửng đầu con cá điêu vào miệng.

Cá mập trắng nhai đầu con cá điêu, trong miệng không ngừng phát ra tiếng "răng rắc rắc".

Chương 366

Chẳng mấy chốc, cái đầu to của con cá điêu đã bị nhai thành từng mảnh vụn, bị cá mập trắng nuốt chửng vào bụng.

Đa Linh sợ đến mềm nhũn chân, ngã vào người Cổ Sai.

Nhưng hai chân Cổ Sai cũng đang run rẩy, căn bản không đứng vững được.

Ngay khi hai người sắp ngã xuống, Tần Vũ đã một tay kéo họ lại.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kinh hô: "Mau nhìn dưới nước!" Mọi người tập trung nhìn, thấy trên mặt nước bỗng trồi lên mười mấy vây lưng cá mập.

Không chỉ vậy, trong đàn cá mập còn lượn lờ hàng trăm con cá điêu.

Bàn Tử sợ hãi la lớn: "Mẹ nó, đây là đại hội quái vật biển sâu à?" Thấy những con cá quái biển sâu này đang vây lại, Bàn Tử không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, đột nhiên rút ra một quả lựu đạn.

Giơ lựu đạn lên, kéo chốt, ném về phía đàn cá quái.

"Đùng!" Một tiếng nổ lớn, chấn động đến điếc tai.

Chỉ thấy quả lựu đạn rơi xuống nước, khi nổ tung đã hất lên một cột nước khổng lồ!

Lực xung kích mạnh mẽ, hất tung rất nhiều cá điêu mắt vàng từ dưới nước lên không trung.

Nhưng thật không may, khu vực nổ của quả lựu đạn lại gần xuồng cứu sinh.

Sóng xung kích của vụ nổ đồng thời làm chiếc xuồng cao su rung

chuyển mạnh, lật úp cả chiếc xuồng.

Chưa hết, dư chấn mạnh mẽ, còn hất cả Cổ Sai và Đa Linh rơi xuống nước!

Hai người "tõm" một tiếng, liền bị nước biển cuồn cuộn nuốt chửng mất tăm.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, sợ hãi la lớn.

Nhưng chân trước vừa bước ra khỏi rễ cây nửa bước, đã bị Lão Hồ bên cạnh kéo lại.

Lão Hồ hét lớn: "Cô điên rồi à?

Bên ngoài đang mưa âm hỏa!

Ra ngoài, bị âm hỏa bén vào là chết đấy!" "Nhưng tôi cũng không thể trơ mắt nhìn hai đứa trẻ đó chết được?

Hơn nữa trước khi Nguyễn Hắc chết, không phải đã nhờ tôi chăm sóc chúng thật tốt sao?

Tôi không thể..." Dương Tuyết Lỵ kích động đến mặt đỏ bừng, gần như gào thét khản cả giọng mà nói hết những lời này.

Lão Hồ thấy vậy, lại ấn vai cô xuống, khuyên can: "Cổ Sai và Đa Linh đều là người Đản, đặc biệt Cổ Sai là hậu duệ của người Đản, từ nhỏ đã quen với nước, chắc chắn có thể trở về." "Nói vậy, là không đi cứu người nữa?" "Chủ yếu là nếu cô ra ngoài, cũng sẽ chết thôi!" Hai người tranh cãi không ngớt, nhưng lúc này không còn thời gian để nói nhảm nữa.

Tần Vũ nhìn mặt biển cuồn cuộn, hét lớn: "Sắp có thủy triều lớn, Quy Khư bất cứ lúc nào cũng có thể bị nước biển tràn vào, lúc đó chúng ta sẽ bị chết đuối!" "Vậy phải làm sao?" Bàn Tử lo lắng.

"Không chỉ vậy, ở lại đây, nếu bị lửa rồng thiêu đốt, cũng chỉ có

con đường chết.

Tôi thấy chúng ta lặn xuống đáy nước, thứ nhất là tìm Cổ Sai, thứ hai cũng là để thoát thân." "Nhảy xuống?!" Bàn Tử cảm thấy có chút hoang đường, nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như chỉ có lặn xuống đáy nước mới có thể cầu sinh.

Tần Vũ nhìn mọi người, giọng điệu nặng nề nói: "Cơ hội chỉ có một lần, nếu bình dưỡng khí của chúng ta tiêu hao hết mà vẫn chưa bơi ra được, vậy thì chúng ta cùng chết ở Quy Khư Nam Hải này đi." Bàn Tử nhìn lượng dưỡng khí, trong lòng chùng xuống mấy phần.

Dựa vào bình dưỡng khí mang theo, trong tình huống không xác định có lối ra hay không, căn bản khó mà thoát ra được.

Lão Hồ cũng ước tính, xác suất sống sót ra ngoài là cực kỳ nhỏ.

Nhưng liều một phen, trước ngưỡng cửa sinh tử, ai cũng phải mạnh dạn thử một lần.

Tần Vũ cũng không kịp giải thích rõ ràng với mọi người, liền "tõm" một tiếng, nhảy xuống nước.

Thấy vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng theo sát phía sau.

Bàn Tử và Lão Hồ có chút do dự, nhưng cũng nhảy xuống.

Lúc này mưa lửa đột nhiên không còn rơi nữa, mọi người rơi xuống nước không bao lâu, liền thấy trên mặt nước gần đó nổi lên một đống xác cá điêu.

Rất nhiều cá mập lao lên mặt nước, tranh giành xác cá điêu.

Mực nước dâng cao, đã đến đầu của những pho tượng nô lệ bằng đồng.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên mặt nước là một mảng đầu lâu bằng đồng dày đặc.

Nước lớn cuộn trào, không ngừng sôi sục.

Tần Vũ nhân lúc đàn cá mập đang tranh mồi, liền bơi mạnh đến gốc của cây đại thụ.

Ở đó, Tần Vũ đã thấy Cổ Sai và Đa Linh.

Cổ Sai và Đa Linh hai người nín thở, không dám ló ra ngoài, hẳn là cũng đang lo ngại trận mưa lửa trên đầu và đám cá mập bên ngoài.

Chương 367

Tần Vũ và những người khác vội vàng bơi đến bên cạnh họ, đưa hết những thứ cần thiết cho việc lặn biển cho họ.

Khi đưa ống thở vào miệng Cổ Sai, đối phương đột nhiên mở miệng, từ bên trong sủi lên những bọt khí.

Cổ Sai dường như chỉ nói hai chữ, Tần Vũ ở dưới nước không nghe rõ, chỉ có thể nhìn khẩu hình của cậu ta chuyển động thế nào.

Lúc này, Cổ Sai dường như đang nói "thái dương".

Miệng Cổ Sai mấp máy vài lần, dường như đang nói "thái dương".

Thái dương?

Ý của Cổ Sai là gì?

Chưa đợi Tần Vũ hiểu ra, Cổ Sai lại đưa tay, chỉ lên cây đại thụ trên đỉnh đầu.

Tần Vũ đoán, ý của Cổ Sai là mặt trời ở trên đỉnh cây đại thụ.

Nhưng nơi này rõ ràng là ở giữa Quy Khư, làm sao có thể nhìn thấy mặt trời được?

Bàn Tử cũng chú ý đến sự bất thường của Cổ Sai, vội ngẩng đầu, đồng loạt hướng ánh mắt lên trên.

Mọi người trồi lên khỏi mặt nước, nhìn lên đỉnh cây đại thụ.

Trong một đám cành lá um tùm, Tần Vũ thật sự thấy có một vật thể hình tròn màu trắng sáng, lúc này đang treo trên đỉnh đầu họ.

Thứ đó, đang đối diện với đỉnh Kiện Mộc.

Bàn Tử sững sờ, tò mò nói: "Cái gì thế?" "Mặt trời, là mặt trời!" Cổ Sai lo lắng nói.

"Không thể nào là mặt trời." Tuy sự việc xảy ra đột ngột, mọi người có chút mờ mịt, nhưng ai cũng biết rõ, thứ đó chắc chắn không phải mặt trời. 106.

Tần gia hai mắt ngưng thị nhìn lên lớp đá phía trên, bỗng thấy xung quanh có một vòm trời màu đen.

Trong lòng khựng lại, vui mừng nói: "Tôi biết rồi!

Đảo U Linh!" "Đảo U Linh?" Mọi người kinh ngạc, đảo U Linh sao lại ở đây?

"Thực ra đây là một cửa sổ trời bị hải khí che khuất, nơi này trên thông thiên môn, dưới có dòng chảy ngầm, mới dẫn đến hải khí vạn năm không tan." Lúc Tần Vũ mới vào vòng xoáy san hô, là lúc thủy triều rút đi.

Khi đó, trên mặt biển anh đã thấy một hòn đảo màu đen, đó chính là đảo U Linh.

Nhưng khi nước biển dâng lên, hòn đảo đó lại bị nước biển nhấn chìm.

"Thực ra đảo U Linh đã chia vòng xoáy san hô thành hai khu vực, nơi chúng ta bị mãng xà biển tấn công là ở phía đông, cũng là nơi có hải nhãn, chỉ là không ngờ, Quy Khư lại ở ngay bên dưới đảo U Linh." "Vậy nên, chỉ cần chúng ta trèo ra ngoài, là có thể thấy lại ánh mặt trời sao?" Bàn Tử kích động nói.

"Theo lý là vậy." Mọi người nghe vậy, đều kích động không thôi.

Dương Tuyết Lỵ lại sắc mặt hơi ngưng trọng, nói: "Người tộc Hận Thiên xây dựng nhiều tượng đồng ở đây như vậy, lại có cả cây đại thụ Kiện Mộc này, tôi thấy tuyệt đối không đơn giản chỉ để trưng

bày, bên trong chắc chắn ẩn giấu bí mật gì đó." Bàn Tử nghe vậy, lại cười nói: "Ôi Dương đại tiểu thư ơi, chúng ta đừng quan tâm cây to cây nhỏ nữa, nước sắp dâng lên rồi, chúng ta đừng chỉ lo nói chuyện nữa, mau thuận theo cây Định Hải Thần Châm này trèo lên đi!" "Hay là không được, chúng ta lặn xuống đáy nước tìm lối ra khác?

Dù sao việc cũng không thể chậm trễ, chúng ta đi đâu về đâu, phải mau chóng quyết định!" Tần Vũ nghe xung quanh toàn tiếng nổ vang rền, là tín hiệu thủy triều sắp dâng.

Đợi khi triều cường dâng lên, đảo U Linh cũng sẽ bị nhấn chìm dưới nước, chỉ có nắm chặt cơ hội, trèo lên thần mộc mới có thể rời khỏi Quy Khư.

"Bàn Tử nói đúng, việc không thể chậm trễ, chúng ta mau lên cây!" Lão Hồ hô.

Nhưng lời vừa dứt, Dương Tuyết Lỵ đã một tay kéo cánh tay Lão Hồ lại, nói: "Khoan đã, lúc đầu tôi cảm thấy Kiện Mộc này dùng để tạo ra mũi tên khổng lồ, nhưng điều đó không phù hợp với truyền thuyết cổ xưa." Tần Vũ hơi khựng lại, nói: "Tộc Hận Thiên tự cho mình là hậu duệ của totem Xạ Nhật, nhưng Kiện Mộc lại là Âm Trầm Mộc.

Nghe nói nó có thể từ đáy biển mọc thẳng đến cung trăng, vậy thì hang động giống như cửa sổ trời này hẳn được đặt ở vị trí của mặt trăng, là biểu tượng của trăng sáng." Bàn Tử nghe mà lùng bùng lỗ tai, gãi đầu hỏi: "Vậy rốt cuộc là mặt trời hay mặt trăng?" Tần Vũ giải thích: "Trong cổ tịch ghi chép về tộc Hận Thiên rất ít, nhưng tôi nhớ trong sách từng có một truyền thuyết về việc người tộc Hận Thiên sau khi chết sẽ bay lên cung trăng." Lão Hồ tức thì bừng tỉnh: "Vậy nên e rằng đây không phải là totem Xạ Nhật, mà là bôn nguyệt?

Dùng cho vong linh sau khi chết bay lên cung trăng?" Bàn Tử

không hiểu nhiều, chỉ biết lúc này phải ra ngoài.

Nếu không ra ngoài, sớm muộn cũng bị nước biển nhấn chìm.

"Những chuyện khác chúng ta đừng quan tâm, tôi hỏi một câu, chúng ta trèo lên từ đây, có nguy hiểm không?" Kiện Mộc được dùng làm biểu tượng bôn nguyệt, cho nên nói cho cùng, nơi này là một ngôi mộ cổ.

Bởi vì trong vùng biển san hô xoắn ốc, do sự ngưng tụ của hải khí, nên thường không thấy được ánh trăng sao.

Vì vậy người Hận Thiên năm đó, đã đặt Kiện Mộc ở đây, làm thần mộc cho vong hồn thăng hoa từ đáy biển.

Trên đỉnh mở một cửa sổ trời, ánh sáng trên đỉnh đó, có thể coi như một vầng trăng tròn.

"Nguy hiểm hay không thì không biết, nhưng theo tôi đoán, chỉ cần chúng ta trèo lên đỉnh Kiện Mộc, là có thể rời khỏi Quy Khư này." Trong lúc nói chuyện, trên mặt nước gần cây cổ thụ, bóng cá mập hỗn loạn.

Tần Vũ thấy vậy, vội nói: "Bây giờ chúng ta không thể lo nghĩ nhiều nữa, dù đây là con đường cho vong hồn, chúng ta cũng phải đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống, cứ lên trước rồi nói!" Nói xong, Tần Vũ liền trèo lên.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt theo sát phía sau.

Ai nấy đều hành động nhanh chóng, không chút do dự.

Chương 368

Mọi người lần lượt trèo lên, bám vào cây cổ thụ Kiện Mộc treo đầy xích đồng.

Tần Vũ đi đầu, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy dưới chân bốn phía, đều là sóng biển cuồn cuộn ngất trời.

Trên mặt nước dưới chân, có rất nhiều bóng của nô lệ bằng đồng, trong đó có rất nhiều cá mập đang lượn lờ trong nước.

Tần Vũ lại liếc nhìn Bàn Tử.

Mỗi người đều leo trèo với gánh nặng, thể lực có chút không chống đỡ nổi, đang thở hổn hển.

Ai nấy tinh thần đều căng như dây đàn, không dám chậm trễ nửa giây, chỉ có thể không ngừng trèo lên.

Tần Vũ thấy vậy, cổ vũ: "Sắp đến rồi!" "Tần gia, còn bao lâu nữa?

Tôi sắp không chịu nổi rồi!" "Sắp rồi!

Cố gắng thêm một lát nữa!" Bàn Tử chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, thần kinh căng thẳng tột độ, khiến hắn cảm thấy áp lực vô cùng.

Không nhịn được cúi đầu nhìn xuống, thấy nước dưới cây đại thụ cuồn cuộn dữ dội, sợ đến mức lại lập tức ngẩng đầu lên.

Nhưng từ trên đỉnh cây đại thụ, lại có nhiều luồng gió lạnh thổi xuống.

Gió lạnh gào thét bên tai, sợ đến mức Bàn Tử không dám mở mắt.

Lão Hồ thấy vậy, trêu chọc: “Bàn Tử nhanh lên!

Chúng ta sắp đến rồi!” “Lão Hồ... tôi không được rồi...

ông cũng không phải không biết, tôi sợ độ cao mà.” “Sợ độ cao mà vừa nãy còn lén nhìn xuống, không sợ mới là lạ đấy!” Bàn Tử toàn thân run rẩy nói: “Lão Hồ, ông đột nhiên nói tôi, làm như ông không sợ vậy!” Lão Hồ cũng không dám nhìn xuống một chút nào, ánh mắt của ông luôn tập trung vào tay mình.

Nhưng dù vậy, vừa nghe tiếng sóng gầm dữ dội bên dưới, ông cũng bị dọa cho toát một thân mồ hôi lạnh.

“Đừng nói tôi, cậu đừng để bị tụt lại phía sau là được rồi!” Lão Hồ và Bàn Tử nhích người, chỉ có thể từ từ trèo lên.

Khi ngẩng đầu lên xem cửa sổ trời còn cách bao xa, lại thấy Tần Vũ đã đứng trên đỉnh của thần mộc.

“Dũng khí của Tần gia... thật sự không phải dạng vừa.” Tần Vũ leo lên đỉnh cây cổ thụ, hét xuống dưới: "Cẩn thận một chút!

Nhanh lên!" Ngay sau đó, Dương Tuyết Lỵ và Cổ Sai cũng lần lượt leo lên.

Bàn Tử ở cuối hàng, chỉ đành nghiến răng tăng tốc.

Khi mọi người đều đã leo lên đỉnh cây cổ thụ, mực nước bên dưới đã nhấn chìm toàn bộ di tích thành cổ.

Cả đám mệt đến đau lưng mỏi gối, tay chân bủn rủn.

Ngồi trên đỉnh cây, hơi nước từ Thiên Môn theo gió thổi tới.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bầu trời xám xịt. "Chỉ cần qua được Thiên Môn, ra thế giới bên ngoài, chúng ta cũng có thể thoát ra ngoài rồi." Nhưng Tần Vũ lại phát hiện, Thiên Môn cách đỉnh cây cổ thụ vô cùng xa.

Lão Hồ đứng ở điểm cao nhất của cây cổ thụ, run rẩy duỗi người, nhón chân, giơ tay nhảy lên, cũng không thể chạm tới mép Thiên Môn.

Tần Vũ nhìn qua, ước chừng khoảng cách từ Thiên Môn đến đỉnh cây phải cao đến mấy chục mét.

Nhìn từ dưới lên thì gần, nhưng khi đã lên tới nơi mới phát hiện, nếu không có ngoại lực trợ giúp thì căn bản không thể ra ngoài.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở đây cũng có rất nhiều mũi tên đá cắm vào thân cây.

Những mũi tên đá này đã trở thành hóa thạch, càng thêm cứng rắn và vững chắc.

Trên vách đá xung quanh cây cổ thụ, có long hỏa đang âm ỉ cháy.

Long hỏa đốt cháy làm cho đỉnh cây cổ thụ chìm trong hơi nước mờ ảo, giống như bước vào tiên cảnh, mây sinh dưới chân.

Tần Vũ cúi đầu nhìn xuống, nước dưới gốc cây đang dâng lên dữ dội, e rằng không lâu nữa cũng sẽ nhấn chìm cả đỉnh cây.

Thấy mọi người lại rơi vào thế khó, Bàn Tử nảy ra ý nghĩ kỳ lạ: "Cùng lắm thì chúng ta ở đây đợi nước dâng lên thôi!

Biết đâu khi nước lên, chúng ta có thể nương theo dòng nước biển bơi ra khỏi cửa động!" Mọi người chỉ cảm thấy có chút buồn cười, không mấy để tâm đến Bàn Tử.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu mọi người đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn!

Cùng lúc đó, một trận gió biển gào thét.

Chương 369

Gió biển lạnh thấu xương thổi vào mặt mọi người, dọa ai nấy vội vàng cúi người xuống.

Tần Vũ nhìn sắc trời bên ngoài, nói: "Bên ngoài trời vừa sáng, là lúc thủy triều lên, e rằng không lâu sau, đảo U Linh sẽ bị nước triều dâng lên nhấn chìm." Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, nói: "Theo cách nói này, lát nữa nước biển sẽ từ Thiên Môn ồ ạt tràn vào, nếu chúng ta cứ ở đây, chắc chắn sẽ bị cuốn thành từng mảnh vụn." "A!" Bàn Tử lo lắng nói, "Vậy xem ra, chúng ta phải đi đường thủy xuống dưới rồi!" Nói rồi, Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống, lại thấy mấy đàn cá mập đang cuộn mình trên mặt nước, số lượng nhiều đến mức không đếm xuể.

Bàn Tử run rẩy nói: "Dưới kia toàn là cá mập, lựu đạn của tôi dùng hết rồi, chúng ta xuống đó chẳng phải cũng chết sao?" Mọi người rơi vào im lặng, ngay cả Tần Vũ cũng không nói thêm một lời.

Tần Vũ nhìn thân cây nghiêng bên cạnh, trên đó cắm chi chít những mũi tên đá dài vài mét.

Những mũi tên đá này không chỉ do con người cắm vào, mà dường như tự nhiên mọc ra ở đó.

Tần Vũ cẩn thận quan sát những mũi tên đá, đột nhiên phát hiện một cánh cửa đồng ẩn sau nơi mũi tên thưa thớt.

Trên cửa đồng chi chít những đường vân vảy cá, màu đen kịt, trông vô cùng nặng nề. "Mau nhìn kìa, ở đó có một cánh cửa đồng." Tần Vũ gọi mọi người.

Mọi người vây quanh cánh cửa đồng, Tần Vũ dùng tay lau đi lớp bám trên bề mặt, chỉ thấy trong những đường vân đồng hiện ra vài vết xước mờ nhạt.

Những vết tích này đều là hình các loài chim đang bay.

Tần Vũ suy tư nói: "Đây hẳn là đồ đằng chim Tống Tử thường thấy trong các ngôi mộ cổ thời Ân Thương, Tây Chu." "Chim Tống Tử." Bàn Tử hít một hơi khí lạnh. "Càng chứng tỏ, đây là một con đường dẫn vào mộ cổ." 107.

Dương Tuyết Lỵ bừng tỉnh đại ngộ nói: "Lăng mộ Hận Thiên thị là thật!

Phán đoán trước đây của Tần Vũ không sai." "Bên trong cây Kiến Mộc lại ẩn giấu một lối đi như vậy, có lẽ là để vong linh người chết đạp lên cây thần mà bay lên cung trăng.

Vậy thì bên dưới lối đi này chắc chắn là lăng mộ Hận Thiên thị…" Trong nhiều phong tục mai táng cổ, người ta thường để lại một Thiên Môn ở cửa địa cung, mục đích là để chủ mộ phi thăng thành tiên.

Tục lệ này có điểm tương đồng kỳ diệu với nơi đây.

Một bên là vong hồn bay lên cung trăng, một bên là phi thăng thành tiên.

Đúng lúc này, Cổ Sai hét lớn: "Anh Tần, sương biển dày đặc rồi!" Mọi người quay đầu lại, thấy ở chỗ Thiên Môn, một đám sương mù lớn đang cuồn cuộn bốc lên.

Sương mù lập tức che khuất ánh sáng trời, khiến nơi đây tối sầm lại. "Thôi rồi, nước biển sắp dâng lên dữ dội, chúng ta phải đi nhanh thôi." Mọi người đều biết, sương biển càng dày, nước biển sẽ càng cuồng cuộn tràn vào.

Khi đó, cả đảo U Linh sẽ bị nhấn chìm, không còn cơ hội thoát ra ngoài.

Bàn Tử cúi đầu nhìn xuống, thấy nước dưới gốc cây Kiến Mộc cũng đang dâng lên.

Đàn cá mập vây quanh gốc cây, nhìn chằm chằm Tần Vũ, háo hức muốn thử. "Chúng ta không còn đường lui, vào trong thôi!" Mặc dù lo lắng bên trong cửa đồng cũng bị nước biển tràn vào, nhưng tình hình lúc này vô cùng nguy cấp, Tần Vũ và mọi người không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ có thể tiến vào từ con đường trong mộ.

Tần Vũ hai tay nắm lấy cửa đồng, cánh cửa đóng chặt khít.

Lão Hồ thấy vậy, liền dùng dao lặn để nạy.

Dưới sức của hai người, cánh cửa đồng cuối cùng cũng được mở ra.

Cánh cửa đồng nặng nề được mở ra, một luồng khí ẩm mốc lập tức xộc ra, khiến người ta buồn nôn!

Tần Vũ giơ đèn pin soi vào trong.

Lối đi bên trong đen kịt, sâu không thấy đáy.

Lúc này, nước biển từ Thiên Môn từng đợt từng đợt tràn xuống. "Không còn thời gian nữa, chúng ta phải vào nhanh thôi!" Nhân lúc thủy triều lớn chưa nhấn chìm đảo U Linh, Tần Vũ vội vàng gọi mọi người vào trong.

Sau khi tất cả đã vào, Tần Vũ nhân lúc dòng nước sắp tràn tới, thuận tay đóng sập cửa đồng lại! "Ầm!" Sóng nước bên ngoài cuồn cuộn không ngừng, đập mạnh vào cánh cửa đồng, như tiếng sấm rền.

Mọi người trốn trong mộ đạo, bên trong tối đen như mực, đưa tay ra cũng không thấy năm ngón.

Dòng nước xiết của biển cả va đập vào đỉnh cây cổ thụ, bên ngoài cửa đồng liên tục vang lên những tiếng nổ lớn, Tần Vũ bật đèn pin, kinh ngạc phát hiện, đây là một mộ đạo bằng gỗ khổng lồ.

Sàn nhà được làm bằng những tấm gỗ dày đặc, vách tường cũng

vậy.

Bên trong tuy độ ẩm cao, nhưng không có một chút dấu vết của nước.

Con đường trong mộ này dốc xuống, độ dốc không cao, nên có thể đi xuống từng chút một.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Tần Vũ thấy một ít nước rỉ ra từ kẽ cửa đồng. "Chúng ta mau xuống dưới đi, cửa đồng cũng không chống đỡ được bao lâu đâu." Một câu của Tần Vũ khiến mọi người lại rơi vào tuyệt vọng.

Chương 370

Cả nhóm chỉnh trang chuẩn bị lên đường, cũng không biết phải leo xuống bao lâu.

Lúc này, tiếng thủy triều va đập vào cửa đồng đã nhỏ đi.

Tần Vũ không biết là nước trong Quy Khư đã đầy hay thủy triều đã rút.

Nhưng bây giờ cũng không dám mạo hiểm, không có thời gian.

Mọi người càng đi càng sâu, Bàn Tử không nhịn được bịt mũi nói: "Mẹ kiếp, càng lúc càng thối." Càng đi sâu vào mộ đạo, mùi hôi thối bên trong càng nồng nặc.

Bàn Tử bịt mũi nhưng vẫn ngửi thấy mùi đó, sau khi nôn khan một trận, liền nói: "Bà nó, thối quá đi mất!" Tần Vũ cũng có chút không chịu nổi mùi này, liền dừng bước, đứng lại ở lối vào từ mộ đạo thông đến mộ thất.

Lúc này, Tần Vũ từ trong túi lấy ra một quả pháo sáng lân tinh. "Đùng!

Bụp!" Quả pháo sáng rơi xuống, trước tiên rơi vào trong nước, sau đó phát ra ánh sáng chói lòa.

Mọi người nhìn xuống dưới, thấy bên dưới là một vũng nước, khoảng cách cũng chừng mười mét.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có chỗ nào để đặt chân.

Trên vách đá xung quanh đều là những tàn tích san hô cổ đại, giữa vũng nước chất đống rất nhiều mai rùa và xương rồng.

Trên những mai rùa đó, dường như có khắc chi chít thứ gì đó.

Vì khoảng cách quá xa, lại thêm những mai rùa này quanh năm bị nước biển ăn mòn, nên Tần Vũ cũng không nhìn rõ trên đó viết gì.

Tần Vũ thở dài một hơi, nói: "Xem ra chúng ta lại phải xuống nước rồi." Mọi người mệt mỏi rã rời leo lên một tảng đá ngầm, chưa xuống sâu lắm đã thấy một ngọn đèn nến.

Ngay khoảnh khắc mọi người đến gần, ngọn đèn nến "phụt" một tiếng, tự bốc cháy.

Cổ Sai giật mình một cái, hỏi: "Sao ngọn nến này đột nhiên sáng lên vậy?" Tần Vũ giải thích: "Hẳn là được làm từ mỡ của xác khô giao nhân, giống như đèn Trường Sinh lần trước tôi thấy, vì điểm bắt lửa cực thấp nên chỉ cần có chút không khí lọt vào là có thể bốc cháy." "Vậy thì tốt quá, đỡ phải lo không nhìn rõ đường, chúng ta cầm mấy ngọn đèn Trường Sinh này đi!" Đề nghị của Bàn Tử được mọi người tán thành.

Mọi người cầm đèn Trường Sinh, liền thấy gần đó có rất nhiều xác chết.

Lão Hồ thấy vậy, lẩm bẩm một mình: "Quả nhiên Tần gia nói không sai, ở Nam Hải thật sự có lăng mộ Hận Thiên thị." Bàn Tử hai mắt sáng rực, hỏi: "Vậy đám cương thi đáy biển kia chắc cũng đáng không ít tiền nhỉ?" Bàn Tử nhớ Tần Vũ từng nói, đám người nước ngoài rất thích sưu tập cương thi đáy biển.

Nếu mang ra ngoài, chắc chắn sẽ kiếm được một khoản lớn. "Đây đều là cương thi đáy biển thật sự, dĩ nhiên là…" Tần Vũ ngập ngừng, nhìn thấy trên mặt nước có một mảng mai rùa đang nổi.

Trên mai rùa dường như có khắc ký hiệu Chấn trên Chấn dưới.

Dường như giống hệt với dị tượng "chấn động trăm dặm" trước

đó!

Bàn Tử và Lão Hồ ghé sát lại bên Tần Vũ, cũng chú ý đến quẻ Chấn trên mai rùa. "Tần gia, quẻ Chấn cũng xuất hiện ở đây?

Rốt cuộc có ý nghĩa gì vậy?" Tần Vũ chau mày, đáp: "Quẻ Chấn hẳn là có liên quan đến Quy Khư." Chưa đợi Tần Vũ nói xong, Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh đã xen vào: "Tuy tôi không hiểu nhiều về Dịch đạo, nhưng tôi từng đọc tác phẩm của một học giả nước ngoài, là chuyên gia nghiên cứu về lĩnh vực Dịch học." "Người nước ngoài nghiên cứu Dịch đạo?

Thật là hiếm thấy." Lão Hồ nhướng mày cười nói.

Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Tuy là người nước ngoài, nhưng thực ra là người Hoa." "Thì ra là vậy, vậy họ đã nghiên cứu được những gì?" "Trong sách của ông ấy từng đề cập đến quẻ tượng trong Kinh Dịch, ý là phàm những con số có trong quẻ đều không phải xuất hiện vô cớ, bên trong hẳn là ẩn chứa thông tin đã được mã hóa." Lão Hồ nhướng mày cao hơn, "Thông tin mã hóa?

Chẳng phải giống như mật mã Morse sao?" "Cũng gần như vậy, nhưng những thông tin mã hóa này đến nay vẫn chưa ai giải được." Bàn Tử nghe có chút mơ hồ, hỏi: "Những điều cô nói, có liên quan đến quẻ Chấn này không?" "Trong quẻ Chấn của Tần Vũ có ý nghĩa là 'chấn động trăm dặm', nhưng tại sao trong quẻ không phải là chín mươi chín dặm hay một trăm lẻ một dặm, mà cứ nhất định phải là 'chấn động trăm dặm'?" Tần Vũ hơi khựng lại, đáp: "Phàm những người tiếp xúc với Chu Dịch đều sẽ hình thành một hệ thống nhận thức của riêng mình, cái gọi là người nhân từ thấy nó là nhân, người trí tuệ thấy nó là trí, trong mắt một nghìn người có một nghìn Hamlet khác nhau.

Chúng ta không phải người thời đó, cũng không đoán được ý nghĩa

thực sự của người xưa khi viết ra là gì, cho nên đến nay, sự giải thích của thế nhân về Kinh Dịch thực ra đều chưa thấu triệt." Bàn Tử nghe càng thêm mơ hồ, gãi đầu nói: "Vậy rốt cuộc quẻ Chấn có giải được không?" Trong động nước, im lặng một lúc.

Tần Vũ hỏi: "Mọi người có phát hiện ra, từ lúc chúng ta ra biển đến nay, đã liên tiếp gặp mấy món đồ cổ có liên quan đến quẻ Chấn không?" Được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người bắt đầu hồi tưởng lại những món đồ cổ đã gặp trên đường đi.

Trong quan quách, mộ huyệt, trên một số mai rùa, dường như đều lặp đi lặp lại quẻ Chấn. "Nhưng rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?

Chúng ta đâu có biết." "Tôi nghĩ có thể đây không phải là quẻ tượng dùng để bói toán, mà là một loại ký hiệu khi hạ táng, hoặc có ý nghĩa đặc biệt nào đó." Tần Vũ nhìn vào mai rùa, chau mày nói: "Nhưng ký hiệu 'trăm' trong quẻ tượng này đặc biệt nổi bật, hẳn là cố ý để người khác chú ý, có chút kỳ lạ." Lão Hồ lại lắc đầu nói: "Chữ 'trăm' này, khiến tôi nghĩ đến một số thành ngữ, ví dụ như 'bách bộ xuyên dương' (bắn thủng lá dương ở khoảng cách trăm bước), thực ra cũng không có ý nghĩa cụ thể nào, chỉ là nghe có vẻ ngắn gọn, khí phách, không thể nào nói là 'bách bộ xuyên chín mươi chín' được?" "Vậy theo cách nói của Lão Hồ, thực ra người Hận Thiên thị cũng không biết sấm sét sẽ chấn động bao xa, chỉ dùng một cách ví von rất trừu tượng mà thôi?" "Đúng vậy." Lão Hồ nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, nói: "Có lẽ chúng ta quá nhạy cảm với con số, dù sao chúng ta cũng tạm thời không giải được ý nghĩa trên mai rùa này, hay là nghỉ ngơi trước đã." Tần Vũ gật đầu, thế là mọi người quyết định quay lại cửa mộ đạo, trước tiên quan sát môi trường xung quanh.

Trong mộ huyệt, không có bố cục chính thức nào.

Ngoài mộ thất ra, gần như không có gì khác.

Giữa mộ thất có một vũng nước, giữa vũng nước có một động nước.

Dòng nước trong động nước xoáy không ngừng, Tần Vũ cũng không biết nó sâu đến đâu.

Trong lúc nghỉ ngơi, Bàn Tử gọi Cổ Sai.

Bàn Tử chỉ vào đống hài cốt trên đất, giọng điệu thấm thía nói: "Cậu bé Đản, đây đều là tổ tiên của người Đản các cậu, mau lại đây lạy mấy cái, để các cụ phù hộ chúng ta bình an trở về!" Cổ Sai có chút ngơ ngác, nhưng nghĩ cũng không có việc gì làm, liền thật sự làm theo.

Thế là, Cổ Sai "phịch" một tiếng, quỳ xuống đất, hai tay chắp lại, dập đầu lạy.

Chương 371

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, tâm tư có chút rối bời, liền gọi Tần Vũ.

Hai người đứng ở cửa mộ đạo, đột nhiên thấy dưới nước dường như có thứ gì đó lóe lên.

Tần Vũ vội vàng xuống nước, đưa tay ra mò, quả thật mò được một vật cứng.

Vớt lên xem, lại là một cỗ quan quách.

Mọi người cùng nhau vớt nó lên, mở ra xem, bên trong có năm thi thể được bảo quản hoàn hảo đang nằm.

Các thi thể nằm yên lặng bên trong, năm thi thể gồm ba nữ hai nam.

Thi thể nam một già một trẻ, quần áo đã hóa thành tro bụi.

Năm thi thể ngoài đầu ra, toàn thân đều được bọc bởi một lớp da bán trong suốt.

Quan sát thi thể của ông lão, Tần Vũ phát hiện da trên cánh tay lộ ra có màu đen, cũng hơi lõm xuống.

Nhưng điều kỳ lạ là, bên trong lớp da bên ngoài đó, thi thể lại không hề mục nát, trông giống như da của người sống.

Tần Vũ sờ vào lớp da bên ngoài, hỏi: "Là da rồng sao?" "Da rồng?" Mọi người ngẩn ra, nghe Tần Vũ giải thích: "Tương truyền dùng da rồng bọc xác, có thể khiến thi thể không mục nát." Lão Hồ kinh ngạc nói: "Thần kỳ vậy sao, chẳng phải giống như xác ướp à?" Da rồng bọc quanh thi thể vô cùng chặt chẽ.

Tần Vũ thấy vậy, liền rút dao lặn ra.

Thấy Tần Vũ rút dao, Lão Hồ hỏi: "Tần gia, chúng ta định làm gì?" "Tôi muốn xem bên trong thế nào." "Lỡ như thứ này biến thành cương thi thì sao?" Dương Tuyết Lỵ lo lắng nói.

Tần Vũ cười nói: "Chuyện này cứ yên tâm, đám cương thi này đều đã hóa đá rồi, căn bản không thể biến thành cương thi được nữa." Nói rồi, Tần Vũ rạch mấy nhát lên cánh tay của thi thể ông lão.

Không ngờ mấy nhát dao đó, lớp da rồng vô cùng dai, căn bản không rạch ra được.

Không chỉ vậy, da thịt bên trong cứng như sắt thép, khi dao rạch lên, hoàn toàn không có độ đàn hồi như khi tiếp xúc với da thịt bình thường. "Thật kỳ lạ." Loại cổ thi thế này Tần Vũ chưa từng thấy qua.

Chẳng lẽ người Hận Thiên thị trên biển có kỹ thuật chống mục nát độc môn?

Đột nhiên, Tần Vũ nhớ đến truyền thuyết về cỗ cương thi ngàn năm mà Tần Thủy Hoàng gặp phải bên bờ biển khi đi tuần du về phía nam.

Lẽ nào, thi thể mà Tần Thủy Hoàng nhặt được năm đó chính là thi thể của người Hận Thiên thị?

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng.

Tần Vũ đặt dao lặn xuống, quay đầu nhìn lại, thấy Bàn Tử đứng cách đó không xa, mắt nhìn chằm chằm xuống nước, dường như đã thấy thứ gì đó kinh khủng.

Mọi người vội vàng đến bên cạnh, Bàn Tử chỉ vào xoáy nước trong góc, lo lắng nói: "Tần gia mau nhìn!

Mau nhìn trong xoáy nước có gì kìa!" Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy

trong xoáy nước có một vật màu xanh xám đang trồi lên sụt xuống.

Nhìn kỹ lại, trong nước lại lộ ra miệng của một chiếc đỉnh đồng.

Lúc này, những người khác cũng nhìn thấy.

Chỉ thấy trong dòng nước, ào ào trồi lên một số đồ đồng khác, đếm sơ qua cũng không ít.

Lão Hồ kinh ngạc nói: "Đồ đồng?

Sao đồ đồng lại ở đây?" Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, giải thích: "Đây có lẽ đều là đồ tùy táng, sau này nơi đây bị nước tích tụ lấp đầy, nhưng âm hỏa dưới lòng đất quá thịnh, tạo ra dòng xoáy ngầm, đẩy hết những đồ đồng đó lên trên." Đồ tùy táng, sớm nhất có thể truy ngược về thời kỳ đồ đá.

Thực ra không chỉ ở Việt Nam, mà trên toàn thế giới cũng sớm có tục lệ chôn cất đồ vật theo người chết.

Tần Vũ nhìn đồ đồng trong nước, khẽ kinh hô: "Bàn Tử, cậu phát hiện ra thứ này, chính là đỉnh chín chân dị hình hiếm thấy nhất." Cái gọi là đỉnh chín chân dị hình, tức là có chín chân, tại sao lại thêm chữ "dị", là vì màu sắc và hình dạng của chiếc đỉnh này vô cùng hiếm thấy.

Đồng cổ thường có bốn màu, bao gồm màu trà cũ, màu chu sa, màu xanh thật và màu gỉ xanh.

Trong đó, chất lượng đồng tốt nhất là giữa màu xanh thật và màu gỉ xanh.

Tần Vũ nhìn chiếc đỉnh này, màu sắc cực tốt, lại ngủ yên ngàn năm, chất lượng đồng được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Bàn Tử vừa nghe, kích động đến hai mắt nóng rực, nói: "Vậy Tần gia, giá trị của chiếc đỉnh này chắc chắn rất cao nhỉ!" Tần Vũ xoa

cằm, gật đầu nói: "Giá trị của chiếc đỉnh này không hề nhỏ, chắc chắn được đúc bằng long hỏa, tôi nghĩ giá trị của nó, còn cao hơn cả chiếc kính chiếu cốt Tần Vương kia một chút." Bàn Tử vừa nghe, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, vội vàng gọi Lão Hồ và Cổ Sai, nhanh chóng vớt chiếc đỉnh đó lên.

Sau khi mấy người vớt được chiếc đỉnh chín chân lên, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy trong đỉnh chứa đầy nước, nước này có chút khác biệt với nước trong vũng.

Trên mặt nước trong đỉnh, có một lớp vật nổi màu xanh rêu dày cộm.

Tần Vũ nhìn kỹ, bên trong chứa một đỉnh nước đen ngòm, không một chút sức sống, không nhìn rõ trong nước có thứ gì khác không. "Tần gia, hay là tôi thò tay vào mò thử?

Biết đâu lại mò được bảo bối nhỏ từ trong bảo bối lớn thì sao?" Bàn Tử xắn tay áo.

Chương 372

Lão Hồ thấy vậy, liền kéo tay áo hắn xuống, nói: "Làm gì cũng đừng vội vàng như vậy, lỡ như mò ra không phải bảo bối, mà là thứ gì đó kỳ quái thì sao?

Cẩn thận mất cả bàn tay đấy." Bàn Tử rùng mình một cái, nghe Tần Vũ nói: "Lão Hồ nói không sai, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Lời vừa dứt, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh liền vẫy tay gọi.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Dương Tuyết Lỵ, thấy cô một tay sờ vào đỉnh, nói: "Mau nhìn những hoa văn được đúc trên đỉnh này đi." Tần Vũ nghe lời cô, cúi người xuống xem xét.

Thân của chiếc đỉnh chín chân này được chia làm tám mặt, mỗi mặt đều có những vết khắc được khảm vàng.

Nhưng vì thời gian quá lâu, sợi vàng trên đó đều đã lõm xuống, tạo thành từng bức tranh lõm.

Những hình ảnh này khi nhìn tổng thể tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh.

Bàn Tử chỉ vào một trong số đó, kinh hô: "Những bức tranh này hình như vẽ lại cảnh người Hận Thiên thị sau khi chết, bay lên cung trăng." Tần Vũ nhìn vào đó, chợt hiểu ra: "Tôi đoán là người Hận Thiên thị sau khi chết, chưa kịp được mai táng chính thức, thì thành cổ trên đảo vì một tai nạn bí ẩn nào đó mà chìm xuống biển, những người di dân còn sống sót cuối cùng đều trở thành những người Đản man di sống trên biển." "Những người Đản sống bằng nghề mò ngọc trai bắt cá voi này, cuối cùng lại trở thành tiền thân của người Đản dân." Đúng lúc này, Cổ Sai phía sau đột nhiên lảo đảo, người va vào lưng Tần Vũ.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy Cổ Sai mặt mày hoảng hốt, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy.

Bàn Tử cười nói: "Cậu bé Đản, sao vậy?" "Mau... mau đến xem.

Trong bụng của những người phụ nữ kia, hình như có giấu thứ gì đó." Cổ Sai run rẩy đưa tay chỉ vào những thi thể chất đống trong góc.

Tần Vũ và mấy người đi tới, đến bên cạnh những nữ thi đó.

Những nữ thi này cũng được bọc bởi một lớp da rồng, không mục không nát. "Nhìn bụng của những người phụ nữ này đi.

Căng phồng, vừa nãy tôi thấy nó còn động đậy." Cổ Sai trốn sau lưng Tần Vũ, sợ đến toàn thân run rẩy.

Lời này vừa nói ra, cả đám lại giật mình một cái.

Bàn Tử hỏi: "Nó còn động đậy?

Cậu không nhìn nhầm đấy chứ?" Cổ Sai gật đầu, ngập ngừng một lúc, rồi lại bắt đầu lắc đầu.

Lo lắng nói: "Tôi cũng không biết, mọi người xem đi, bụng căng phồng thế kia không thể nào là giả được phải không?" Lão Hồ thấy vậy, liền rút dao ra, gắng sức rạch mấy nhát, mới cắt được lớp da rồng.

Xé lớp da rồng ra, liền thấy bụng của nữ thi nứt ra một khe hở.

Cổ Sai sợ hãi hét lên: "Nhìn kìa, nhìn kìa!

Thật sự có thứ gì đó!" Tần Vũ nhìn vào khe hở đó mấy lần, bình thản nói: "Nữ thi này lúc còn sống đã mang thai." Trong mộ thất, có mấy nữ thi với bụng phồng to đang nằm.

Tần Vũ phỏng đoán, những nữ thi này lúc còn sống vừa hay đang mang thai, nhìn kích thước bụng phồng lên, hẳn là đều đã được bảy tám tháng.

Bàn Tử kinh hô: "Nữ thi mang thai?

Vậy trong bụng... không phải là con của họ sao?" Tần Vũ bật đèn pin, soi vào khe hở đó.

Chỉ thấy trong bụng nữ thi chất đống rất nhiều thứ, nên mới căng phồng lên như vậy.

Những thứ đó, nhìn hình dạng, không phải là thai nhi.

Tần Vũ chau mày, nghiêm nghị nói: "Kỳ lạ, thai nhi trong bụng nữ thi đã biến mất, bên trong toàn là những thứ giống như đá." "Thai nhi biến mất?

Nhìn cái bụng này, thai nhi hẳn là đã sớm thành hình rồi, sao lại biến mất được?" Mọi người rùng mình một cái, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân sởn gai ốc. "Tôi thấy vết cắt trên bụng nữ thi này rất phẳng, hẳn là bị người ta cố ý dùng dao rạch ra." Bàn Tử căng thẳng nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao lại phải rạch bụng của phụ nữ mang thai chứ?

Đứa bé trong bụng nữ thi đã đi đâu?" Lão Hồ nói: "Có khi nào bị người ta lấy đi rồi không?" "Theo tôi thấy, không lẽ nó tự lặng lẽ chạy ra ngoài rồi chứ?" Lời của Bàn Tử dọa Cổ Sai vốn đã căng thẳng thần kinh càng hoảng sợ đến suýt tè ra quần.

Thấy vậy, Lão Hồ quát: "Bàn Tử, đừng có hù dọa người khác!

Chuyện còn chưa điều tra rõ ràng đâu!" "Tôi cũng chỉ đoán mò thôi mà?

Không thì tại sao đứa bé trong bụng nữ thi lại đột nhiên biến mất?" Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tần Vũ cầm dao lặn, mổ bụng nữ thi ra.

Tần Vũ mổ bụng nữ thi, bên trong hiện ra rõ ràng.

Mọi người nhìn kỹ, thấy trên bụng có một lớp đá tròn vo.

Tần Vũ tùy tiện cầm một viên lên, nói: "Đây đều là hàn ngọc." "Hàn ngọc?" Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Hàn ngọc là một loại ngọc thạch, còn được gọi là ngọc cứng, thật không ngờ trong bụng nữ thi lại toàn là hàn ngọc." Lúc này, Cổ Sai đưa tay chỉ vào má của nữ thi, run rẩy nói: "Anh Tần, má của nữ thi hơi phồng lên, không phải là đang ngậm thứ gì đó sao?" Tần Vũ hơi ngẩn ra, thấy Lão Hồ đã đi tới.

Lão Hồ đi đến trước miệng nữ thi, đưa tay mở miệng của nữ thi ra, từ bên trong lấy ra một viên Trú Nhan Châu.

Cùng lúc đó, Tần Vũ bên này đã bới những viên hàn ngọc ra, tìm thấy một thi thể trẻ sơ sinh đã chết trong tử cung.

Thi thể trẻ sơ sinh này không được xử lý gì, hẳn là đều chưa được lấy ra.

Chương 373

Nhưng nhờ có hàn ngọc và Trú Nhan Châu trong cơ thể nữ thi, nên hình hài vẫn còn, không bị than hóa đen thui.

Tần Vũ cầm đèn pin, soi kỹ thi thể trẻ sơ sinh màu đen, phát hiện đứa bé thiếu một cánh tay, xem ra là dị dạng bẩm sinh.

Lúc này, Cổ Sai bên cạnh lại nói: "Anh Tần, bên cạnh cũng có một nữ thi giống như vậy, trong bụng cô ấy không phải cũng có mấy viên đá sao?" Tần Vũ hơi ngẩn ra, thế là gọi Lão Hồ và Bàn Tử, cũng dùng phương pháp tương tự mở bụng của mấy nữ thi khác.

Các nữ thi khác cũng giống như nữ thi đầu tiên, trong bụng chất đống rất nhiều hàn ngọc, trong miệng ngậm minh châu.

Càng trùng hợp hơn là, những thi thể trẻ sơ sinh trong bụng các nữ thi đó, không thiếu tay thì thiếu chân, hoặc thừa ra thứ gì đó, tóm lại đều là những quái thai dị dạng bẩm sinh.

Tần Vũ tổng cộng mổ ra ba quái thai.

Nhìn những đứa trẻ này, mọi người cảm thấy da đầu tê dại, Bàn Tử vội hỏi: "Tần gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lão Hồ rùng mình một cái, ghé vào tai Tần Vũ nhỏ giọng đề nghị: "Tần gia, hay là chúng ta đốt hết mấy thi thể này đi, tôi nghe nói trong mộ thường có chuyện ma quỷ." Tần Vũ cũng biết chuyện tiểu quỷ trong mộ, nhưng chuyện này người thường ít gặp phải.

Tiểu quỷ trong mộ chỉ có ở một số khu vực hẻo lánh ở phía nam.

Có những tay trộm mộ, có thể cả đời cũng chưa từng gặp. "Truyền thuyết về tiểu quỷ trong mộ, tương truyền là vào thời Thanh mạt Dân sơ." Lão Hồ vừa kể vừa bắt đầu hồi tưởng.

Vào thời đó, có một nhóm trộm mộ chuyên làm nghề cõng xác.

Trong số đó, có người đã cõng một tiểu quỷ từ trong mộ về nhà, kết quả suýt chút nữa mất mạng.

Âm khí của tiểu quỷ còn nặng hơn cả cương thi bình thường, chỉ cần đến gần là sẽ gặp chuyện không may.

Năm đó, tên trộm mộ mang tiểu quỷ đi, đầu tiên là liên tục gặp chuyện quái dị, sau đó lại đột nhiên rơi xuống vách núi.

May mắn chỉ bị gãy hai chân, giữ lại được một mạng.

Sau này, một đạo sĩ không biết từ đâu đến, nói rằng trong nhà tên trộm mộ có trẻ sơ sinh đã chết tác quái, mới dọa tên trộm mộ đó phải mang tiểu quỷ trả về chỗ cũ.

Nhưng nghe nói, nửa đời sau của tên trộm mộ đó cũng sống không tốt.

Đương nhiên rồi, nửa người bất toại thì sao mà tốt được?

Lão Hồ giải thích: "Chuyện này thực ra cực kỳ hiếm thấy, bây giờ những kẻ trộm xác, cũng thường không cõng tiểu quỷ, vì âm khí của trẻ sơ sinh đã chết thực sự quá nặng." Bàn Tử nghe mà toàn thân run rẩy, nói: "Tà môn vậy sao?

Vậy chúng ta phải mau ra ngoài thôi!" Dương Tuyết Lỵ không mấy tin vào ma quỷ, nên không để tâm nói: "Tôi thì không quan tâm tiểu quỷ có tác quái hay không, điều tôi quan tâm là tại sao cả ba thi thể trẻ sơ sinh đều bị dị tật bẩm sinh, không khỏi quá trùng hợp rồi!" Tần Vũ cũng cảm thấy có chút manh mối, tại sao lại phải nhét đầy hàn ngọc vào người nữ thi, cũng rất kỳ lạ.

Tần Vũ tự lẩm bẩm: "Lẽ nào… là để nuôi tiểu quỷ trong mộ cổ sao?" Mọi người sững sờ, Dương Tuyết Lỵ khẽ kinh hô: "Để nuôi tiểu quỷ?" Tần Vũ chỉ vào ba thi thể trẻ sơ sinh trên đất, nói: "Nhìn

xem, những thai nhi này thực ra đều đã thành hình, trên người đã có linh hồn, nếu lúc đó mổ bụng phụ nữ mang thai ra, những tiểu quỷ này sẽ vì tham luyến hình hài mà không chịu rời đi." "Tiểu quỷ chết trong bụng mẹ sở dĩ âm khí nặng, chiêu mời vận rủi, là vì lòng dạ hẹp hòi, tâm địa độc ác, hễ thấy hình thể của người sống là sẽ ghen tị đến phát điên, cho nên không hành hạ người ta đến chết thì tuyệt đối không thôi." Bàn Tử vừa nghe, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tần gia, lúc này chúng ta đừng suy nghĩ những chuyện này nữa, theo tôi thấy chúng ta cũng đừng lòng dạ mềm yếu!" Lão Hồ ngẩn ra, hỏi: "Bàn Tử, cậu định làm gì?" "Lão Hồ, không phải âm khí của trẻ sơ sinh đã chết rất nặng sao?

Tôi thấy chúng ta dù có về đến biển, cũng sẽ bị tiểu quỷ bám lấy!

Hay là, chúng ta đã làm thì làm cho trót, một mồi lửa đốt hết đám tiểu quỷ chưa kịp chào đời này đi!

Đến hình hài cũng không chừa lại!" Nói rồi, Bàn Tử giơ ngọn đèn Trường Sinh đang cầm trong tay lên.

Dưới ánh nến leo lét, sắc mặt của Bàn Tử tái mét, vô cùng khó coi.

Ngay khi Bàn Tử định châm lửa, Lão Hồ nói: "Khoan đã, chúng ta lấy thứ trong miệng người chết ra trước đã, bên trong đều là Trú Nhan Châu, mang về cũng đáng không ít tiền." "Lão Hồ, nghe lời cậu!" Trong mộ có thi thể trẻ sơ sinh đã chết, âm khí cực nặng, để tránh sau này bị tiểu quỷ tìm đến gây phiền phức, Tần Vũ và mọi người quyết định đốt sạch trước.

Trước khi châm lửa, Lão Hồ và Cổ Sai đến trước mặt những nữ thi đó, chuẩn bị lấy Trú Nhan Châu trong miệng họ ra.

Ngay khi hai người định động thủ, Dương Tuyết Lỵ quát: "Đợi đã!" Mọi người hơi ngẩn ra, thấy Dương Tuyết Lỵ đứng trước chiếc đỉnh chín chân, mày nhíu chặt, môi mím lại, sắc mặt trông vô cùng

nghiêm trọng. "Sao vậy?

Vừa nãy không phải đã nói, một mồi lửa đốt sạch sao?" Bàn Tử có chút không kiên nhẫn nói. "Tuy tôi cũng nghe nói về chuyện cõng tiểu quỷ từ trong mộ ra, nhưng đó đều là chuyện mới xuất hiện trong hai ba trăm năm gần đây, Quy Khư đã tồn tại bao lâu rồi?

Ít nhất cũng phải có ngàn năm, thành Quy Khư ngàn năm trước sao lại có tà tục nuôi tiểu quỷ được?" Tần Vũ gật đầu, phụ họa: "Cô nói không sai, tôi cũng chưa từng nghe nói, tiểu quỷ nuôi trong mộ đều phải chọn thai nhi dị tật." Bàn Tử nắm chặt cây nến trong tay, do dự nói: "Vậy Tần gia, ý của ngài là sao?" "Cứ đợi đã, nếu hấp tấp châm lửa, e rằng sẽ thực sự gây ra phiền phức lớn cũng không chừng." Vừa nghe lời này, dù có vạn phần ý kiến, Bàn Tử cũng đặt cây nến xuống.

Lúc này, Tần Vũ đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, ánh mắt dán chặt vào chiếc đỉnh chín chân.

Trên chiếc đỉnh đó, khắc họa hoàn chỉnh cảnh tượng người Hận Thiên thị sau khi chết bay lên cung trăng.

Dương Tuyết Lỵ suy tư nói: "Tôi nghĩ người Hận Thiên thị đúc chuyện này lên đỉnh chín chân, chắc chắn có ý đồ khác, có lẽ chúng ta muốn thoát ra ngoài, phải trông cậy vào nó." Bàn Tử vừa nghe, cười ra nước mắt nói: "Cô Dương, cô sao vậy?

Trông cậy vào chiếc đỉnh này đưa chúng ta ra ngoài sao?" Dương Tuyết Lỵ lườm Bàn Tử một cái, không nói gì.

Lúc này, Tần Vũ gọi mọi người, "Nhìn mặt sau của đỉnh chín chân đi." Mọi người đến mặt sau của đỉnh chín chân, thấy chi chít những hình vẽ được khắc lên.

Bàn Tử nhìn có chút hoa mắt, liền hỏi thẳng: "Tần gia, trên đó viết gì vậy ạ?" Tần Vũ nhìn vào mặt sau của đỉnh chín chân, trong một

bức tranh, có khắc một số ký hiệu giống như mặt trăng. "Có vẻ là nguyệt thực." "Nguyệt thực?" Bàn Tử ngẩn ra.

Tần Vũ giải thích: "Nguyệt thực là một hiện tượng thiên văn, khi mặt trăng di chuyển vào vùng bóng của trái đất, ở khu vực giữa mặt trăng và trái đất sẽ vì ánh sáng mặt trời bị trái đất che khuất, mà thấy mặt trăng bị khuyết đi, giống như bị ăn mất vậy." Bàn Tử như hiểu ra gật đầu, lại hỏi: "Hiện tượng tự nhiên này, có liên quan gì đến Quy Khư không?" "Tôi đọc trên đây, nói rằng phụ nữ có thai không được nhìn nguyệt thực, một khi nhìn thấy, thai nhi trong bụng sau khi sinh ra chắc chắn sẽ bị khuyết tật." Bàn Tử không dám tin nói: "Thật!

Thật...

Chương 374

thật hay giả vậy?" "Tôi cũng không nói được là thật hay giả." Tần Vũ chau mày, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh giải thích: "Hiện tượng này thực sự tồn tại, trước đây tôi có đọc báo, quả thực có phụ nữ mang thai sau khi nhìn nguyệt thực, con sinh ra mười đứa thì tám chín đứa đều dị tật, tỷ lệ rất cao." "Vậy có điều tra ra được nguyên nhân là gì không?" Bàn Tử hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lắc đầu nói: "Hiện tượng này, đến nay vẫn không thể giải thích rõ ràng." Lúc này, Lão Hồ chợt hiểu ra: "Vậy, những quái thai dị dạng mà chúng ta thấy, thực ra đều là do mẹ của chúng trước khi chết đã nhìn thấy nguyệt thực?" "Đúng vậy, ba người phụ nữ mang thai mà chúng ta mổ bụng, vì không may nhìn thấy nguyệt thực, nên bị dùng để tuẫn táng, tương đương với vật tế." Tần Vũ nói: "Thai nhi dị dạng do nguyệt thực gây ra, thực ra đã có từ thời Thương Chu, được gọi là Thực Thiên, là một vị thuốc dẫn mà nhiều phương sĩ dùng để luyện thuốc bất tử." "Dùng thi thể trẻ sơ sinh đã chết làm thuốc dẫn." Mọi người hít một hơi khí lạnh, Tần Vũ thì tiếp tục nghiên cứu chiếc đỉnh chín chân. "Dựa theo ghi chép trên đỉnh chín chân, dưới đáy nước hẳn là có một cái đỉnh đồng lớn hơn, chỉ cần ném ba thi thể trẻ sơ sinh dị dạng bị tổn thương bởi nguyệt thực vào trong chiếc đỉnh khổng lồ dưới đáy biển đó, người Hận Thiên thị liền có thể thông qua cây Kiến Mộc, đi đến Nguyệt Cung cất giấu thuốc bất tử." Dương Tuyết Lỵ khẽ kinh hô: "Cho nên người Hận Thiên thị mới dốc toàn bộ sức lực, đi khai quật cây thần dưới đáy biển và đúc đồng, kết quả lại không một ai lên được trời." Lão Hồ nói: "Thời Tần Hán, là thời đại cuồng nhiệt nhất trong việc tìm tiên cầu thuốc bất tử, cũng có thể hiểu được." Bàn Tử hừ lạnh nói: "Cũng quá mê tín rồi,

ném ba đứa trẻ thiếu tay thiếu chân vào trong đỉnh, thật sự có thể bay đến Nguyệt Cung ăn thuốc bất tử sao?

Thật buồn cười." "Đúng vậy, nếu không thì chúng ta chế tạo tên lửa lên mặt trăng làm gì?" Bàn Tử ngập ngừng, đột nhiên cười nói: "Nhưng Tần gia, nếu chúng ta thật sự có thể lên mặt trăng, thật sự tìm được thuốc trường sinh bất tử trên đó, chẳng phải thật sự có thể trường sinh bất lão sao?" Lão Hồ kéo tay hắn, nói: "Cậu không thấy tự mâu thuẫn sao?" "Nhưng Tần gia vừa rồi không phải nói, chỉ cần ném ba đứa trẻ đó vào, là có thể đi đến mặt trăng sao?" Tần Vũ cười lạnh nói: "Tôi đâu có nói thật sự có thể đi đến Nguyệt Cung, cậu không cảm thấy có chút hoang đường sao?

Hơn nữa, tôi cũng chỉ giải thích nội dung được đúc trên đỉnh chín chân mà thôi." "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" 108. "Tôi nghĩ chiếc đỉnh khổng lồ dưới nước có thể là một cơ quan, có lẽ quẻ Chấn mà chúng ta vẫn luôn chưa giải được trước đây có thể tìm được câu trả lời từ đó." Nói rồi, Tần Vũ đi đến gần cái giếng nước ở trung tâm.

Giơ đèn pin lên, soi xuống dưới, quả thực thấy có xoáy nước hỗn loạn cuộn trào, căn bản không biết nông sâu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kinh hô: "Quẻ Chấn đó, tôi phát hiện ra rồi!" Tần Vũ quay đầu lại, thấy Dương Tuyết Lỵ chỉ vào trên đỉnh.

Chỉ thấy trong những hoa văn được đúc trên đỉnh, cũng có một ký hiệu quẻ Chấn.

Nhưng quẻ Chấn này chỉ có tượng Chấn trên, Chấn dưới không biết đã đi đâu.

Dương Tuyết Lỵ hai mắt trợn tròn, từ từ nói: "Tôi nghĩ ký hiệu Chấn trên Chấn dưới này, có lẽ thật sự là một loại cơ quan, một khi cơ quan được mở ra, chúng ta có thể ra ngoài.

Muốn mở cơ quan, phải tìm được chiếc đỉnh còn lại." Chiếc đỉnh được nói đến, chính là chiếc đỉnh khổng lồ dưới nước.

Trên đỉnh chín chân, chỉ cần ném ba thi thể quái thai dị dạng vào, là có thể đi đến Nguyệt Cung, cũng không biết là thật hay giả.

Bàn Tử nhìn xuống nước, có chút lo sợ nói: "Nhưng chúng ta đi đâu tìm chiếc đỉnh dưới đó chứ?

Nước này cũng không biết sâu bao nhiêu." "Tìm thì chắc chắn phải tìm, không thì chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết được?

Dù sao từ lúc xuống nước đến giờ, chúng ta đã quen rồi, không biết đã xuống nước bao nhiêu lần, còn quan tâm gì nữa?" Lão Hồ nói rồi, liền bắt đầu chuẩn bị dụng cụ lặn.

Tần Vũ và mọi người cũng vậy, Bàn Tử thấy thế, cũng đành phải mặc đồ lặn vào.

Trước khi xuống nước, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nói một câu: "Trên hình xăm sau lưng Cổ Sai không phải có bản đồ ở đây sao?

Liệu chiếc đỉnh đó có ở trên lưng cậu ấy không?" Cổ Sai là hậu duệ của người Đản dân, trên lưng có hình xăm Thấu Hải Trận được truyền từ đời này sang đời khác.

Trong đó ẩn chứa sự thật về ngôi mộ cổ Quy Khư, Tần Vũ đoán rằng có lẽ người Đản dân hy vọng con cháu đời sau có thể quay về Quy Khư, chôn cất tử tế hài cốt của tổ tiên.

Lịch sử của người Đản dân rất lâu đời, hậu duệ còn tồn tại trên thế gian có lẽ chỉ còn lại một mình Cổ Sai.

“Chúng ta mau xem lưng cậu ấy đi.” Mấy người Tần Vũ vạch áo Cổ Sai lên, xem kỹ mấy lần nhưng không hề thấy ký hiệu vạc lớn.

Mọi người có chút thất vọng, Tần Vũ an ủi: “Nếu đã không có,

vậy thì tôi sẽ xuống nước tìm, đằng nào cũng phải xuống." Tần Vũ nhìn vũng nước lớn, nói: "Tôi thấy dòng nước không xiết, cũng không có nhiều dòng chảy hỗn loạn, mọi người đừng hoảng sợ." Dòng chảy trong động san hô gần như bị cô lập hoàn toàn với bên ngoài.

Điều duy nhất không rõ là vũng nước này sâu bao nhiêu.

Nếu vị trí của chiếc vạc lớn vượt quá phạm vi lặn, Tần Vũ cũng không có khả năng tìm được.

Quan trọng là, bình dưỡng khí mang theo trên người không còn nhiều, thời gian để Tần Vũ tìm chiếc vạc cũng có hạn.

Lần này xuống nước.

Tần Vũ chỉ dẫn theo Lão Hồ, Bàn Tử và Cổ Sai.

Tần Vũ đeo kính bơi, dặn dò: "Tôi nói trước, lần này lặn xuống bất kể có tìm được hay không, giữ mạng là quan trọng nhất.

Chúng ta không tìm được vạc lớn thì vẫn có thể giữ mạng để từ từ tìm cách ra ngoài." Nếu mất mạng thì thật sự hết cách.

Nhưng nếu thật sự không tìm được chiếc vạc lớn ở đâu, e rằng cũng chẳng có cách nào ra ngoài được.

Dương Tuyết Lỵ nhìn bốn người chuẩn bị xuống nước, thật sự có chút không yên tâm, liền dặn dò thêm: "Đúng rồi, sau khi tìm được chiếc vạc lớn nhất định phải quay về ngay." Tần Vũ đã ngậm ống thở, chỉ có thể ra dấu OK với Dương Tuyết Lỵ.

Bốn người nhìn nhau, sau khi xác định không có vấn đề gì liền lần lượt nhảy xuống nước.

Vừa xuống nước, một hang san hô tối đen vô tận hiện ra.

Nước trong động sâu không lường được, khắp nơi đều là vật lơ lửng, trông không có chút sức sống nào.

Vì sự cố trước đó, đèn chiếu dưới nước của Tần Vũ đã hỏng, lần này chỉ có thể dựa vào đèn pin lặn để chiếu sáng.

Chiếc đèn lặn trước ngực, ánh sáng vô cùng yếu ớt, chỉ có thể chiếu sáng tình hình xung quanh.

Bốn người không dám tách ra quá xa, vì vậy đều bám sát vào nhau.

Sau khi bơi lội một lúc ở phía dưới, Tần Vũ phát hiện hang san hô bên dưới vô cùng sâu thẳm.

Không biết đã qua bao lâu, trong làn nước tối đen, đột nhiên lóe lên một vệt sáng trắng.

Mấy người Tần Vũ hoa mắt, vội giơ đèn pin lên thì thấy một bóng đen kịt lóe qua.

Chương 375

Ánh mắt vội dõi theo, liền thấy trong bóng tối sáng lên rất nhiều ánh sáng màu xanh lam, trông như ma trơi.

Bàn Tử sợ đến mức giật nảy mình, vội kéo tay áo Lão Hồ đòi quay về.

Cổ Sai tuy cũng sợ nhưng khá hơn Bàn Tử một chút, thân hình bơi rất nhanh, trong nháy mắt đã một mình lao vào trong vầng sáng xanh đó.

Điều này làm Bàn Tử sợ hãi, hắn vẫy tay trong nước, ra hiệu cho Cổ Sai mau quay lại.

Ai ngờ Cổ Sai lọt sâu vào trong vầng sáng mà lại không xảy ra chuyện gì.

Cổ Sai giơ tay, ngược lại còn vẫy Tần Vũ qua đó.

Khi Tần Vũ đến gần, anh thấy hàng ngàn con mực ma cà rồng đang bơi lượn xung quanh Cổ Sai, hoàn toàn không có ý định tấn công cậu.

Mực ma cà rồng còn được gọi là mực hút máu.

Loại sinh vật này có hai chiếc vây lớn, trông như hai cái tai to.

Toàn thân mực ma cà rồng có dạng như thạch, giống sứa hơn là mực ống hay mực nang.

Trên đầu có hai con mắt màu xanh lam như ngọc bích, vô cùng lớn, ánh sáng xanh mà Tần Vũ vừa thấy chính là phát ra từ đôi mắt này.

Mực ma cà rồng phát ra thứ ánh sáng xanh tựa ma trơi là để dùng ánh sáng đó thu hút các loài thủy tộc nhỏ lại gần, sau đó nhân cơ hội

giết chết chúng.

Nhưng mực ma cà rồng không tấn công thợ lặn, nên mới không có chút phòng bị nào với Cổ Sai.

Thứ này ngược lại là một vật tốt, vừa không tấn công người, lại có thể dùng như một thiết bị phát sáng.

Điều này đã mang lại cho Tần Vũ một nguồn sáng hữu ích.

Thế là, Tần Vũ dựa vào bầy mực ma cà rồng để tìm kiếm dưới đáy động san hô.

Ở đó, có một cây san hô cổ thụ khổng lồ.

Bên cạnh cây san hô, có rất nhiều sinh vật giáp xác đang chậm rãi bò trong các kẽ hở.

Mấy người Tần Vũ đến trước cây san hô thì thấy trên thân cây hóa thạch chi chít những cái hang khó có thể đếm xuể, như tổ ong vậy.

Mỗi cái hang đều đủ lớn để một người chui lọt.

Bàn Tử vịn tay vào vách cây san hô, không khỏi tò mò về bên trong những cái hang, liên tục thò đầu vào xem.

Tần Vũ giơ đèn pin lặn, chùm sáng chiếu thẳng vào trong hang.

Chỉ thấy sâu bên trong hang động dường như đang nằm một bộ hài cốt giao nhân.

Da thịt của bộ hài cốt đó đã bị ăn sạch, chỉ còn lại một ít xương cốt lộn xộn và vài chiếc vảy trôi nổi bên trên, những chiếc vảy lấp lánh dưới ánh đèn.

Tần Vũ di chuyển đèn pin, chùm sáng từ từ dịch lên trên, thấy khuôn mặt của giao nhân đó, ngũ quan vặn vẹo biến dạng, nhe nanh múa vuốt trông vô cùng đáng sợ.

Răng nanh của giao nhân lộ ra ngoài, hai mắt lồi ra, đang nhìn thẳng vào Tần Vũ ở ngoài hang.

Bàn Tử sợ đến mức giật nảy mình, run rẩy buông tay ra, ngay cả chạm vào cây san hô hóa thạch cũng không dám.

Tần Vũ lại xem thêm vài cái hang nữa, bên trong dường như đều chứa một bộ hài cốt giao nhân.

Nhiều hang động như vậy, cũng không biết bên trong chứa bao nhiêu xác giao nhân nữa.

Cây san hô này, có lẽ là huyệt mộ của tộc giao nhân dưới đáy biển chăng?

Tương truyền trong não giao nhân có ngư châu, không thua kém gì phân hải châu và hồ châu trong trai ngọc, đều là trân bảo dưới nước.

Nhưng ngư châu không quý bằng trai châu, cũng chưa từng lưu truyền trong dân gian.

Người ta đồn rằng, ngư châu nếu rời khỏi nước quá lâu, tinh hoa sẽ mất đi, như vậy sẽ mất đi giá trị vốn có.

Nói rồi, Tần Vũ bơi vào trong, rút ra thanh đao Long Hổ.

Lão Hồ và Cổ Sai theo sát phía sau, Bàn Tử có chút không dám vào, nhưng vẫn phải cố gắng đi theo.

Mọi người vây quanh một xác giao nhân, thấy Tần Vũ giơ thanh đao Long Hổ lên, đâm một nhát vào hốc mắt của giao nhân đó.

Đao Long Hổ xoáy một vòng trong hốc mắt, giao nhân đó lập tức nhả ra một viên châu.

Viên châu đó tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chính là ngư châu không sai.

Tần Vũ nhận lấy viên châu màu đen, nhưng phát hiện viên châu

vừa rơi vào tay, lập tức tối sầm lại, trở nên không còn chút ánh sáng nào.

Thật đáng tiếc, nhưng cũng phải thôi.

Giao nhân đã chết ở đây lâu như vậy, tinh hoa vốn có của ngư châu e rằng cũng đã tiêu tán gần hết.

Chương 376

Tần Vũ dùng tay bóp nhẹ, ngư châu đó lập tức biến thành một đống bột trắng, tan vào trong nước biển, không còn thấy tăm hơi.

Tần Vũ thu đao lại, dẫn mọi người bơi ra ngoài.

Khi mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi trước cây san hô cổ thụ, Cổ Sai lặng lẽ ở lại phía sau.

Nhìn những cái hang chi chít trên cây san hô, không biết lấy đâu ra can đảm, cậu đột nhiên thò tay vào một trong những cái hang đó.

Cổ Sai cũng muốn mò ra một cái đầu giao nhân, từ trong hốc mắt đào ra một viên ngư châu xem thử.

Ai ngờ, tay vừa thò vào, cổ tay đột nhiên bị thứ gì đó nắm chặt!

Cổ Sai vội vàng giãy giụa, muốn rút tay về, kết quả càng dùng sức, thứ đó càng nắm chặt hơn.

Đèn pin trước ngực cậu lắc lư không ngừng, dưới ánh đèn yếu ớt, lờ mờ thấy trong hang động tối đen có một móng vuốt khô héo đen kịt đang siết chặt cổ tay cậu.

Móng vuốt đó nắm chặt cổ tay Cổ Sai không buông, xem ra muốn kéo cậu vào trong.

Cổ Sai một bên dùng chân đạp vào cây san hô, một bên rút con dao nhỏ bên hông ra, chém về phía móng vuốt đó.

Trong lúc Cổ Sai liều mạng giãy giụa, Bàn Tử cuối cùng cũng nhận ra cậu đã biến mất.

Tần Vũ vội dẫn Bàn Tử đi tìm, mới thấy Cổ Sai đang ở sau cây san hô, liều mạng giãy giụa với móng vuốt khô héo.

Bàn Tử thấy cảnh này cũng sợ chết khiếp.

Chuyện gì thế này, giao nhân dưới biển sống lại rồi sao?

Tần Vũ thấy vậy, vội dẫn Lão Hồ đến cứu người.

Hai người cũng không nghĩ ngợi nhiều, vung đao chém xuống.

"Rắc!" Móng vuốt khô héo bị chém đứt làm hai đoạn, lập tức một dòng máu đen từ trong hang động trào ra.

Cổ Sai ngã vào sau lưng Tần Vũ, toàn thân bủn rủn vô lực, lòng còn sợ hãi nhìn vào hang động đó.

Bên trong hang, máu tươi cuồn cuộn tuôn ra.

Sau khi máu tươi tan đi, bên trong lại đột nhiên nổi lên vài gợn sóng.

Mọi người ngẩn ra, liền thấy trên cây san hô, từ những hang động chi chít đó, bò ra hàng ngàn hàng vạn con giao ngư!

Lũ giao ngư đó toàn thân mọc đầy vảy đen, khoảnh khắc chúng ùa ra khiến người ta liên tưởng đến cảnh dầu mỏ phun lên từ lòng đất.

Không đợi mấy người Tần Vũ phản ứng, đám giao ngư đột nhiên xuất hiện với số lượng lớn, liền như một dòng chảy đen ngòm, cuộn lên một cơn lốc đen trong nước!

Tần Vũ thấy vậy, vội gọi mọi người né sang một bên.

Đám giao ngư đen kịt đó, như một cơn lốc xoáy, trong nháy mắt bao vây lấy bầy mực ma cà rồng đang tháo chạy.

Lúc này, cây san hô hóa thạch vốn đầy màu sắc cũng vì dòng chảy đục ngầu mà bị bao phủ trong một màu đen kịt.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Tần Vũ vội tìm một cái hang để ẩn nấp.

Ở bên trong, để đề phòng đám giao ngư tấn công, Tần Vũ đặc biệt tắt đèn pin, canh giữ ở cửa hang.

Ngoài hang, dòng nước cuộn trào, vô số giao ngư đang bơi lội bên ngoài.

Trong miệng lũ giao ngư này không ngừng phát ra tiếng cắn xé 'rắc rắc rắc', nghe vô cùng rợn người.

Để ngăn chúng tiến vào, Tần Vũ mượn xác giao nhân bên trong, chặn kín cửa hang.

Lúc này, Bàn Tử dùng bảng viết, hỏi Tần Vũ những thứ này là gì, có phải là người cá biến dị không?

Tần Vũ giải thích, sau thời Tần Hán, rất nhiều giao nhân trên biển gần như đã tuyệt chủng. 'Giao' trong thời cổ đại, thực ra là một tên gọi khác của cá mập.

Vì 'giao' có tướng mạo xấu xí nhe nanh, lại có chi trước gần giống tay người, nên mới bị nhầm là một loại người cá.

Nhưng thực ra, người cá đa số ở Đông Hải, số lượng hiếm hoi, hai loại có sự khác biệt lớn.

Người cá thực chất là một loại cá bốn chân gần giống người, tuổi thọ rất dài, bản tính vô cùng linh động.

Tương truyền, thịt người cá có thể chữa bách bệnh, kéo dài tuổi thọ, thực ra quý hơn giao nhân rất nhiều.

Nhưng người cá rất hiếm, người thường không thể gặp được.

Bàn Tử nghe xong, đột nhiên ra một dấu tay, ra hiệu cho Tần Vũ.

Tần Vũ hơi ngẩn ra, thấy Bàn Tử từ trong túi lôi ra mấy quả thuốc nổ lặn.

Chương 377

Hắn định dùng thuốc nổ cho nổ chết đám giao ngư bên ngoài.

Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị hành động, xác giao nhân ở cửa hang đột nhiên bị một lực mạnh hút ra ngoài.

Giây tiếp theo, một cái đầu giao đột nhiên thò vào, dọa Bàn Tử giật bắn người.

Tần Vũ thấy vậy, trở tay đâm một nhát dao tới.

Tức thì, máu đen tràn ngập trong hang san hô.

Khi mọi người tưởng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ bên ngoài lại đột nhiên xuất hiện một mảng bóng đen lớn.

Xem ra lũ giao ngư ngửi thấy mùi máu đồng bạn, đang từ từ tiến lại gần!

Vật cạnh thiên trạch, kẻ thích nghi thì sinh tồn.

Lũ giao ngư này vì quanh năm sống dưới biển sâu tối tăm, cơ thể đã biến dị.

Xúc giác toàn thân của chúng rất phát triển, hai mắt như đèn pha, lồi ra và sáng một cách lạ thường.

Miệng của chúng thì đầy răng cưa, vô cùng sắc bén.

Bốn người Tần Vũ thấy vậy, vội rút vũ khí sắc bén ra, quyết định liều chết một phen với hàng ngàn hàng vạn con giao ngư này.

Bên trong hang động vô cùng chật hẹp, phạm vi hoạt động của bốn người cực kỳ hạn chế.

Trong tình huống này, muốn giết hết lũ giao ngư, không chỉ là vấn đề tốn thể lực.

Mắt thấy lũ giao ngư tràn vào hang ngày càng nhiều, Bàn Tử đột nhiên lấy ra thuốc nổ lúc trước.

Lão Hồ vừa thấy hành động định kích nổ của hắn, lòng liền sinh tuyệt vọng.

Bàn Tử muốn đồng quy vu tận với lũ giao ngư này sao!

Nhưng Bàn Tử vừa nắm chặt thuốc nổ, một con giao ngư đã từ bên cạnh hắn lao tới, vồ về phía Cổ Sai có thân hình nhỏ nhất.

Nhưng Cổ Sai ở trong nước vô cùng hung hãn, cậu căm ghét lũ giao ngư này như kẻ thù, rút dao ra liền chém loạn xạ.

Lũ giao ngư không thể chịu đựng được sự giày vò như vậy, đa số đều chết vì mất máu.

Máu tươi lan khắp hang động, Tần Vũ thấy Cổ Sai đang giằng co với lũ giao ngư hung ác, bèn vội đưa tay ra, tóm lấy hai con mắt phát sáng của con giao ngư đó!

"Rắc!" Tần Vũ dùng sức, ngón tay cắm sâu vào vài phân.

Anh giật mạnh sang một bên, cả con mắt còn dính gân thịt bị văng ra ngoài.

Nhìn lại con giao ngư, nó vội vàng chạy trốn loạn xạ, nhưng không lâu sau liền chết vì đau đớn tột cùng.

Lúc này, không biết thứ gì đã cào rách chiếc túi lặn Cổ Sai đang đeo.

Trong túi lặn chứa ba cái quái thai dị dạng.

Chiếc túi niêm phong bị xé một lỗ lớn, đồ vật bên trong ào ào trôi ra.

Những quái thai dị dạng từ bên trong nổi lên, lơ lửng bên cạnh bốn người Tần Vũ.

Tần Vũ giơ đèn pin lên chiếu, thấy trong dòng nước máu đục ngầu, những quái thai dị dạng dường như đang co giật trong nước.

Những quái thai đó, dường như đột nhiên sống lại.

Càng kỳ lạ hơn là, đám giao ngư vốn đang vây ở cửa hang, như thể nhìn thấy ma, tất cả đều vội vàng bỏ chạy.

Trong chốc lát, chúng đã tan tác sạch sẽ.

Tần Vũ thấy vậy, vội tóm lấy những quái thai dị dạng đó.

Mọi người nhìn chúng, đều cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Lũ giao ngư hung ác như vậy, sao lại thấy mấy đứa trẻ dị dạng này liền quay đầu bỏ chạy?

Không đợi Tần Vũ hiểu ra, quái thai trong tay anh đột nhiên phát ra ánh sáng u u.

Thai nhi trong tay Tần Vũ đang phát ra từng đợt ánh sáng u u dưới nước.

Ánh sáng đó làm cho làn da của quái thai dị dạng trông càng thêm xanh trong.

Quái thai nhắm chặt hai mắt, miệng há ra như lúc chết, trông vô cùng đáng sợ.

Bàn Tử không khỏi lo lắng, liệu giây tiếp theo quái thai có mở mắt ra không.

Khi Bàn Tử và những người khác định bảo Tần Vũ vứt quái thai đi, Tần Vũ dùng bảng viết giải thích nguyên nhân.

Chương 378

Quái thai phát ra ánh sáng u u dưới nước, e là có liên quan đến việc bị ảnh hưởng bởi nguyệt thực.

Có lẽ chúng đã hấp thụ khí của nguyệt thực, trong khi lũ giao ngư dưới nước lại thích tinh hoa của trăng sáng.

Hai thứ này xung đột, cũng chẳng trách lũ giao ngư sợ hãi bỏ chạy tứ phía, chỉ sợ không kịp tránh.

Tần Vũ chia ba cái quái thai cho Lão Hồ, rồi ôm chúng, tiếp tục tìm kiếm chiếc vạc lớn dưới nước.

Bàn Tử tuy sợ hãi, nhưng vẫn làm theo và ôm lấy một cái.

Cùng với sự tháo chạy của lũ giao ngư, rất nhiều mực ma cà rồng bắt đầu bơi đến thành đàn.

Bản thân mực ma cà rồng đã mang theo ánh sáng, khi xuất hiện thành đàn, chúng như một ngọn đèn sáng, lơ lửng dưới nước.

Mực ma cà rồng không bao giờ nổi lên mặt nước, nên không có tập tính yêu thích trăng sáng, cũng sẽ không sợ những quái thai dị dạng đang ôm trong lòng.

Bầy mực ma cà rồng vây quanh mấy người Tần Vũ, lượn lờ xung quanh.

Mấy người Tần Vũ không dám nán lại, vội lặn sâu xuống đáy nước.

Không biết đã qua bao lâu, ở độ sâu khoảng hơn ba mươi mét dưới nước, Tần Vũ phát hiện một chiếc vạc lớn bị kẹt trong đám san hô hóa thạch.

Miệng của chiếc vạc đó lớn ngang ngửa với cây thần mộc dưới đáy biển.

Phát hiện chiếc vạc lớn, mọi người đều phấn khích.

Mấy người Tần Vũ đến gần thân vạc, mới phát hiện chiếc vạc lớn này thực ra được hình thành tự nhiên từ một tảng đá khổng lồ hình chậu.

Bên trong chiếc vạc lớn này, thực ra có lồng nhiều chiếc vạc đồng nhân tạo.

Xung quanh chiếc vạc lớn bị hàng chục sợi xích khổng lồ to lớn buộc chặt, mới có thể cố định nó chắc chắn ở nơi sâu nhất của xoáy nước.

Tần Vũ nhìn kỹ chiếc vạc lớn, luôn cảm thấy nó không giống một loại cơ quan nào.

Trông nó rõ ràng giống một mâm xoay bằng đá khổng lồ, hoặc một chậu cảnh khổng lồ dưới đáy biển.

Mọi người bơi quanh chiếc vạc lớn một vòng, cũng không thấy ký hiệu quẻ Chấn.

Bàn Tử và Lão Hồ đang ôm những quái thai dị dạng, lúc này cũng không biết nên đặt chúng ở đâu.

Khi Tần Vũ đang quan sát, Cổ Sai ở phía sau đột nhiên kéo ống quần anh.

Tần Vũ hơi khựng lại, quay đầu nhìn, thấy Cổ Sai đang chỉ tay về phía sâu trong xoáy nước, dường như đã phát hiện ra thứ gì đó.

Tần Vũ nhìn theo hướng cậu chỉ.

Dưới ánh sáng yếu ớt của bầy mực ma cà rồng, Tần Vũ thấy trên lớp san hô hóa thạch dưới đáy nước có một khe nứt khổng lồ.

Khe nứt này vô cùng rộng và sâu, như một vực thẳm.

Tần Vũ bơi lại gần, giơ đèn lặn lên, thấy nước bên trong đen kịt, hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên trong.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đã phát hiện ra nơi đó.

Mọi người dừng lại gần khe nứt, nhưng đều không có bất kỳ hành động nào.

Đợi khoảng vài giây, Tần Vũ đột nhiên nảy ra một ý, đưa tay tóm lấy một con mực ma cà rồng.

Lão Hồ và Bàn Tử hơi ngẩn ra, thấy Tần Vũ ném con mực ma cà rồng đó vào trong khe nứt.

Con mực ma cà rồng rơi vào trong vực sâu đó, nhanh chóng biến mất.

Tần Vũ đợi một lúc lâu, cũng không thấy con mực đó quay lại.

Thấy vậy, Lão Hồ cũng tóm vài con ném vào, cũng đều có đi không có về, con nào con nấy đều biến mất không tăm tích.

Tần Vũ nhìn kỹ, mới phát hiện gần vực sâu đó toàn là dòng ngầm xoáy.

Thực ra ở xa, họ đã có thể cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ.

Nếu đến gần hơn một chút, có khả năng cũng sẽ giống như những con mực ma cà rồng kia, bị hút vào trong.

Cuộc thử nghiệm này khiến mọi người đều có chút e dè.

Lão Hồ vội vàng lùi lại một chút, không dám đến gần vực sâu đó.

Sau khi đảm bảo sẽ không bị hút vào, Tần Vũ quan sát xung quanh vực sâu.

Anh phát hiện bên cạnh vực sâu có một tấm đá lớn, nhìn từ bên

ngoài, khả năng cao là một mảnh vỡ của bia đá cổ.

Nhưng do thời gian quá lâu, chữ khắc trên đó, Tần Vũ cũng không nhìn ra được.

Chương 379

Tiếp đó, Tần Vũ lại nhìn vào vực thẳm dưới lớp đá san hô hóa thạch.

Vực thẳm đó đen kịt, còn đáng sợ hơn cả khe nứt kia.

Bàn Tử lo lắng nếu đi vào sẽ bị dòng chảy hỗn loạn cuốn đi, liền đề nghị mọi người không nên vào.

Tần Vũ cũng đoán rằng, nơi đó tám phần là nơi chứa hài cốt Long Cốt, hung hiểm khó lường.

Nhiệm vụ chính bây giờ là điều tra rõ ràng chiếc vạc cổ này, xem trên thân nó có cơ quan nào để ra ngoài không.

Nhưng mọi người vây quanh chiếc vạc lớn xem mấy vòng, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Tần Vũ lại ở phía bên kia của chiếc vạc đá dưới đáy biển, trong khu rừng san hô hóa thạch đó, phát hiện ra một hang động khổng lồ.

Mọi người bơi đến bên cạnh Tần Vũ, cũng giống anh nằm phục bên cạnh vạc quan sát một lúc, cũng đều không phát hiện gì.

Bàn Tử giơ tay, ra một dấu hiệu, ý hỏi Tần Vũ có muốn vào xem không.

Ai ngờ Tần Vũ nhíu mày, ra dấu chờ một chút.

Lúc này, Cổ Sai bên cạnh cũng bắt đầu kích động, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó trong động đá.

Cậu chỉ vào trong động, dường như có vật khổng lồ đang ngọ nguậy trong bóng tối.

Tần Vũ cũng cảm thấy bên trong nguy hiểm, bảo mọi người không

nên hành động thiếu suy nghĩ.

Thế là, mọi người đều không dám manh động.

Bàn Tử lo lắng cho cái đầu của mình, lại vội vàng lộn người bơi vào trong chiếc vạc lớn đó.

Bên trong tối đen, là nơi mực ma cà rồng không vào được.

Lão Hồ thấy vậy, không biết Bàn Tử định làm gì, cũng vội bơi theo vào.

Tần Vũ thấy hai người đều đã vào, bèn nằm phục ở miệng vạc, chiếu đèn lặn vào bên trong.

Trong vạc toàn là tời quay bằng rãnh đồng và xích, trông giống như cơ quan, nhưng Tần Vũ lại không biết khởi động thế nào.

Cổ Sai cũng nằm phục bên cạnh Tần Vũ, không biết vì sao, đột nhiên toàn thân giật nảy mình.

Tần Vũ quay đầu nhìn, liền thấy cậu bơi thẳng vào trong vạc.

Vì tổ tiên là người Đản dân, mắt của Cổ Sai dưới nước vô cùng lợi hại.

Dù ở nơi tối tăm như vậy, chỉ cần có một chút ánh sáng, cậu có thể phát hiện ra nhiều thứ mà người thường không thể thấy.

Vừa rồi cũng là Cổ Sai đầu tiên phát hiện ra có vật khổng lồ nguy hiểm trong động đá.

Cho nên Tần Vũ vừa thấy cậu kích động như vậy, liền biết trong vạc nhất định có thứ gì đó, bèn cũng theo sát bơi vào.

Chỉ thấy Cổ Sai sau khi bơi vào trong vạc, liền bơi thẳng về phía sâu bên trong.

Tần Vũ bám sát phía sau, liền phát hiện trong vạc có một cây san

hô sắt.

Dưới cây san hô sắt, dường như có thứ gì đó đen kịt.

Tần Vũ vội ra hiệu cho Lão Hồ và Bàn Tử ở trên, ý bảo họ cũng xuống.

Ba người theo sát Cổ Sai, thấy cậu như một con lươn, 'vèo' một cái đã chui vào trong cây san hô sắt.

Tần Vũ bám vào xích đồng trong vạc, theo sát bơi vào trong cây san hô sắt.

Mấy người Tần Vũ vào trong cây san hô sắt, khe hở bên trong rất hẹp, cần phải từ từ luồn xuống mới được.

Lúc này, Tần Vũ nghe thấy tiếng sóng nước hỗn loạn từ phía trên.

Ngẩng đầu nhìn, liền thấy Bàn Tử đang loay hoay ở trên, thân hình bị kẹt trong cây san hô sắt.

Lão Hồ ở không xa đang giúp Bàn Tử gỡ rối.

Thấy vậy, Tần Vũ bất lực thở dài trong lòng.

Lúc này, chắc Bàn Tử phải ghen tị với thân hình nhỏ nhắn linh hoạt của Cổ Sai lắm.

Tần Vũ không dám chậm trễ, vội vàng chui vào trong cây san hô sắt.

Sau khi xuyên qua mấy tầng khe hở, Tần Vũ phát hiện Cổ Sai ở dưới cùng.

Cổ Sai đang đứng trên một tấm đá màu đen, hai tay nắm chặt vào rãnh thép trong vạc.

Cậu ở bên cạnh Tần Vũ, chỉ tay vào tấm đá dưới chân, vẻ mặt kích động.

Chương 380

Tần Vũ nhìn xuống, hóa ra tấm đá đó là một nắp quan tài.

Dưới chân họ là một bộ quan quách khổng lồ màu đen.

Quan quách này làm từ gỗ mục, loại gỗ này tuy tốt, nhưng ở dưới nước quá lâu, cũng đã bắt đầu mục nát.

Tần Vũ tiện tay sờ một cái, đã có thể bóc ra cả một mảng.

Lạ thật, tại sao lại dùng quan tài gỗ?

Trước thời Tần Hán, đa số đều dùng quan tài đá quách đồng, quách gỗ rất hiếm thấy.

Đặc biệt là loại quan tài gỗ đen như than mục này, trông thật có chút kỳ quặc.

Khi Tần Vũ đang suy nghĩ, Bàn Tử và Lão Hồ cuối cùng cũng tốn hết sức lực bơi xuống.

Bàn Tử vừa thấy quan quách, liền cho rằng bên trong nhất định có giấu minh khí, bèn đòi mở ra xem.

Nhưng Lão Hồ lại giữ hắn lại, cho rằng đây chưa chắc đã là quan tài gỗ.

Thứ này tuy có hình vuông vức, kích thước cũng vừa đủ chứa một thi thể người trưởng thành.

Nhưng trông nó cũng giống một cái hộp gỗ.

Không chừng bên trong có giấu cơ quan, lỡ chạm phải, có khả năng sẽ mất mạng ở đây.

Nhưng Bàn Tử chẳng thèm quan tâm những điều đó, cứ khăng khăng đây là quan quách.

Thế là, hắn đẩy Lão Hồ ra, đưa tay mở nắp quan tài.

Do gỗ mục ngâm trong nước quá lâu, đã như bùn nát, Bàn Tử khẽ nhấc lên, cả tấm gỗ bị bẻ thành từng mảnh vụn. 109.

Bàn Tử nhìn vào bên trong, liền thấy trong đó rõ ràng đặt một thi thể toàn thân xanh lục.

Mọi người kinh ngạc, sao thi thể lại có màu xanh biếc toàn thân?

Tần Vũ chưa từng thấy thi thể nào quỷ dị như vậy.

Lão Hồ vớt thi thể ra, mọi người mới phát hiện trên thi thể căn bản không có khuôn mặt.

Chỉ là một vật bằng đồng có hình người mà thôi.

Do người Hận Thiên giỏi dùng thuật luyện đồng long hỏa, những đồ đồng này dù qua ngàn năm trăm năm cũng vẫn như mới.

Cho nên khi Bàn Tử vừa mở ra, mọi người mới thấy thi thể bên trong xanh biếc như vậy.

Nhìn pho tượng người đồng này, Tần Vũ nhớ lại trong hang động, đã thấy vô số nô lệ bằng đồng xanh.

Những nô lệ đó được chế tạo vô cùng chân thực, giống như người thật.

Nhưng pho tượng người đồng trước mắt, lại có đường nét mơ hồ, cấu tạo vô cùng đơn giản, cũng không giống những tượng nô lệ bằng đồng đã thấy ở trên.

Điều này khiến người ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Càng kỳ lạ hơn là, Tần Vũ phát hiện toàn thân pho tượng đồng đều có rất nhiều lỗ hổng như tổ ong.

Tần Vũ đưa tay vào mò, lại từ những lỗ hổng đó mò ra một ít cát

biển màu đen, thật kỳ lạ.

Lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử dựng pho tượng đồng đó lên.

Tần Vũ phát hiện, hóa ra pho tượng đồng có bốn cánh tay.

Bốn cánh tay đang ở một tư thế vô cùng vặn vẹo, nâng một mâm ngọc.

Dưới mâm ngọc có vô số trụ ngọc, Tần Vũ tiện tay sờ một cái, những viên ngọc châu đó có thể xoay được.

Tần Vũ đưa đèn lặn cho Cổ Sai, bảo cậu cầm giúp, và chiếu thẳng vào các trụ ngọc dưới mâm ngọc.

Dưới ánh sáng, Tần Vũ phát hiện trên các trụ ngọc có khắc rất nhiều hoa văn nhỏ li ti.

Trên mâm ngọc cũng vậy, trên đó đều là những đường vân được điêu khắc tinh xảo, trông vô cùng tinh tế.

Dưới mâm ngọc, có khắc rất nhiều chữ triện cổ.

Tần Vũ nhìn những chữ triện cổ này, trên đó đều là những con số của quẻ Dịch.

Xem ra, đây là một bí khí dùng để bói toán.

Khi Tần Vũ đang nghiên cứu mâm ngọc, Bàn Tử đã lộn người vào trong quan tài gỗ.

Chương 381

Bàn Tử tìm kiếm trong quan tài gỗ một lúc lâu, nhưng không phát hiện bất kỳ minh khí nào.

Nhưng, hắn lại phát hiện dưới lớp hóa thạch của cây san hô sắt, có một đoạn trụ đồng hơi nhô ra.

Trên trụ đồng dường như có thể cắm thứ gì đó vào.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại cũng không có thứ gì có thể cắm vào, bèn thử nâng pho tượng đồng lên xem sao.

Ai ngờ vừa cắm vào, pho tượng đồng quả nhiên có thể khớp vào đó.

Pho tượng đồng đứng trên trụ đồng, tay cầm mâm ngọc, trông vô cùng quỷ dị ly kỳ.

Tần Vũ nhìn đi nhìn lại, quyết định trước tiên mang pho tượng đồng lên.

Lão Hồ và những người khác đồng ý, liền cùng nhau nâng pho tượng đồng, bơi lên trên.

Sau khi tốn rất nhiều sức lực, Tần Vũ và Bàn Tử nâng pho tượng đồng trồi lên mặt nước.

Dương Tuyết Lỵ đã chờ đợi từ lâu, vừa nghe thấy động tĩnh trong nước, liền kích động nhìn xuống, vừa hay thấy Tần Vũ.

"Lên mau!" Dương Tuyết Lỵ kích động đến hai mắt đỏ hoe, vội vàng kéo Tần Vũ lên.

Thấy anh mang theo một pho tượng người đồng trở về, Dương Tuyết Lỵ có chút kỳ quái, hỏi: "Đây là?" Bàn Tử tháo kính bơi xuống,

nói: “Thứ tốt đấy.” “Thứ tốt?” “Không chừng, có thể đưa chúng ta thoát ra ngoài đấy, nhưng mà tôi và Tần gia nghiên cứu nửa ngày dưới nước, cũng không nghiên cứu ra được cái gì.” Tần Vũ kể lại mọi chuyện dưới nước cho Dương Tuyết Lỵ nghe.

Dương Tuyết Lỵ nghe xong, không khỏi lo lắng: “Trong vạc lớn không có cơ quan, vậy khả năng duy nhất chính là pho tượng đồng này.” “Cho nên tôi mới nói, thứ này không chừng có thể đưa chúng ta về.” Lão Hồ thở dài một hơi, đưa tay sờ lên cổ tay, lại phát hiện chiếc đồng hồ vàng vốn thắng cược từ Bàn Tử đã biến mất.

Bàn Tử vừa nghe đồng hồ vàng biến mất, lập tức còn sốt ruột hơn cả Lão Hồ.

“Cái đồng hồ vàng đó là tôi vớt từ tàu Mary Celeste ra đấy!

Lão Hồ, ông làm thế nào mà lại làm mất được chứ!” Bàn Tử tức giận giậm chân, Lão Hồ lại thản nhiên nói: “Có lẽ lúc vừa xuống nước, không cẩn thận làm rơi xuống nước rồi.” “Đó là vàng thật bạc thật đấy!

Sớm biết đã không đưa cho ông, mẹ kiếp!

Vốn tôi định bán cái đồng hồ đó đi, mua du thuyền hay gì đó, giờ thì hay rồi.” Lão Hồ cũng có chút tiếc nuối chiếc đồng hồ đó, nhưng nghĩ lại, đồng hồ mất rồi, Bàn Tử cũng chẳng khác gì mình.

Nghĩ vậy, Lão Hồ có chút tức giận nói: “Chiếc đồng hồ đó là ông thua cược cho tôi rồi, mang về bán đi, du thuyền đó cũng là của tôi chứ?” “Lão Hồ, ông muốn gây sự với tôi à?” Hai người tranh cãi không dứt, khiến Dương Tuyết Lỵ có chút bực bội nói: “Đủ rồi!

Đừng cãi nữa, bây giờ là lúc cãi nhau sao?” Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ chuyển ánh mắt sang mâm ngọc kỳ lạ của pho tượng đồng.

Bây giờ không phải là lúc cãi nhau.” “Chúng ta nên nghĩ cách ra

ngoài.” Dương Tuyết Lỵ quát một tiếng, khiến Lão Hồ và Bàn Tử đều có chút ngẩn ra.

Sau đó, cô quay người đi đến bên cạnh pho tượng đồng, đứng đối diện Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ từ đầu đến cuối đều tập trung vào mâm ngọc mà pho tượng đồng đang nâng.

Lão Hồ và Bàn Tử sau khi bị Dương Tuyết Lỵ quát, cũng dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu quan sát mâm ngọc.

Bàn Tử không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc đây là cái gì vậy?” “Giống như một bí khí dùng để chiêm bốc và suy diễn quẻ tượng.” Tần Vũ lắc đầu, nói: “Tôi xem tình hình dưới nước, tôi lại thấy nó giống một cơ quan hơn.” Nói rồi, Tần Vũ quay người đi đến bên cạnh chiếc đỉnh chín chân.

Ánh mắt anh lướt qua trên đó một lúc, lại nghe thấy Dương Tuyết Lỵ ở phía sau nói: “Nếu những gì ghi chép trên đỉnh chín chân đều là thật, vậy thì người Hận Thiên đã dốc hết tâm huyết để bố trí bí cảnh Bôn Nguyệt, cầu mong sau khi chết được trường sinh, cho nên người Hận Thiên nhất định vô cùng coi trọng chuyện này.” “Cô nói không sai, nhưng chuyện quan trọng như vậy, tại sao dưới nước lại không tìm thấy một chút manh mối nào?” Lão Hồ hỏi.

Bàn Tử cũng đưa ra nghi vấn: “Trên mâm ngọc này, Tần gia cũng không thấy dấu vết của quẻ Chấn, vậy có chút không khớp với những gì viết trên đỉnh chín chân rồi?” “Đúng vậy, đó cũng là điểm tôi thấy kỳ lạ, trên đỉnh chín chân rõ ràng viết quẻ Chấn trên Chấn dưới, theo lý mà nói trên chiếc vạc lớn tìm được kia nhất định phải có quẻ Chấn mới đúng.” Ba người nghĩ mãi không ra nguyên nhân.

Lúc này, Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: “Trên mâm ngọc này không có quẻ Chấn, là vì người Hận Thiên đã thiết lập mật mã trên

đó, chỉ có giải được mật mã, chúng ta mới có thể thấy được quẻ tượng, chỉ cần quẻ tượng hiện ra, tôi nghĩ sự thật sẽ sáng tỏ.” Lời của Tần Vũ đã khai sáng cho mọi người.

Dương Tuyết Lỵ kích động vỗ đùi, kêu lên: “Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!

Nếu đây là một khóa mật mã, vậy thì mọi thứ đều dễ giải thích hơn nhiều.” Bàn Tử lại hỏi: “Nếu đã là khóa mật mã, thì khóa phải giải thế nào đây?

Chúng ta cũng không có mật mã.” Tần Vũ đi về bên cạnh pho tượng đồng, ngón tay nhẹ nhàng xoay trục xoay dưới mâm ngọc.

Cùng với đó, những ký hiệu quẻ số trên mâm cũng chuyển động.

Chỉ cần Tần Vũ xoay mâm ngọc, những thứ trên đó sẽ thay đổi theo.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Đây không phải là khóa mật mã sao?

Cấu tạo của nó tương tự như khóa mật mã hiện đại của chúng ta, không ngờ thứ này đã có từ mấy ngàn năm trước!” Mọi người đã tìm ra mấu chốt của vấn đề, đều không khỏi phấn khích.

Nhưng vấn đề lại đến, mật mã là bao nhiêu?

Lão Hồ nhìn kỹ mâm ngọc mấy lần, suy nghĩ một hồi, nói: “Các số cơ bản trên mâm quẻ này đều xuất phát từ ‘Kinh Dịch’, nguyên lý cấu thành của nó biến hóa khôn lường, chúng ta căn bản không thể nào hiểu thấu được.” Giống như trước đây, ‘Kinh Dịch’ rất khó hiểu, mỗi người xem đều có cách hiểu của riêng mình.

Sự ảo diệu trong đó, căn bản không thể nào xem hiểu được.

Khi mọi người đang rơi vào bế tắc, Tần Vũ nhìn mâm ngọc, bình

thản nói: “Nhớ lại xem, chúng ta đã thấy quẻ Chấn bao nhiêu lần?” Dương Tuyết Lỵ hơi ngẩn ra, đáp: “Bao nhiêu lần ư, không đếm xuể rồi phải không?

Chúng ta đã thấy ký hiệu quẻ Chấn trong những món đồ tùy táng của thị tộc Hận Thiên, và trên cả chiếc đỉnh chín chân trước mắt này, cũng có quẻ Chấn.” Tần Vũ gật đầu, “Không cần để ý đến số lượng, dù sao thì càng nhiều càng tốt.” Dương Tuyết Lỵ có chút không hiểu, hỏi: “Ý anh là sao?” “Nếu cả Hận Thiên Thị lăng đều liên quan đến quẻ Chấn, vậy thì có lẽ, chúng ta chỉ cần tạo ra quẻ Chấn trên bàn ngọc là được rồi, phải không?” Câu nói này như tiếng chuông cảnh tỉnh người trong mộng.

Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn cho rằng phải giải được mật mã mới có thể hiện ra quẻ Chấn, từ đó biết được chân tướng.

Chương 382

Nhưng lời của Tần Vũ đã khiến cô bừng tỉnh.

Bàn quẻ, chẳng phải dùng để suy diễn quẻ tượng sao?

Chỉ cần suy ngược lại ra quẻ Chấn, không phải sẽ có được quẻ Chấn, biết được chân tướng hay sao?

Bàn Tử cũng lập tức bừng tỉnh, hô lên: "Tần gia, lợi hại!

Uổng công mấy anh em mình vò đầu bứt tai cả buổi!" Dương Tuyết Lỵ cũng kích động nói: "Vậy nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ là làm thế nào để suy ngược ra quẻ Chấn, đúng không?" Nhưng hai người còn chưa kích động xong, Lão Hồ đứng bên cạnh đã dội một gáo nước lạnh.

Lão Hồ nói: "Kinh Dịch khó hiểu, muốn suy diễn cũng không phải chuyện dễ." Nói rồi, Lão Hồ chỉ vào những ký hiệu chi chít trên bàn ngọc, giải thích: "Nhìn những phù hiệu chi chít trên các trục xoay này, dọc ngang đan xen, thực ra chúng đều là những phù hiệu toàn tức được suy diễn ra từ các sự vật tượng trưng trong thời gian và không gian, cũng chính là 'cơ số' trong Kinh Dịch." Bàn Tử nghe mà lùng bùng lỗ tai, hỏi: "Cơ số?" Lão Hồ giải thích: "Những phù hiệu đại diện cho thời gian và không gian này, sau khi được sắp xếp và kết hợp lại, có thể suy diễn và hợp thành những không-thời gian khác nhau, đó cũng chính là quẻ tượng được tạo ra từ cơ số." Bàn Tử nghe mà mơ mơ màng màng, Lão Hồ cười nói: "Bàn Tử, cậu có biết để lập thành một quẻ tượng khó đến mức nào không?" Bàn Tử ngượng ngùng lắc đầu.

"Ít nhất phải bao gồm các cơ số như trời, đất, người, quỷ, thần...

Trong đó, khó nắm bắt nhất chính là 'thần' trong cơ số, 'thần' đại

diện cho một sức mạnh thần bí, khó mà dò thấu được.

Những cơ số quẻ tượng này, thực ra đến nay đều đã thất truyền rồi." Bàn Tử không quan tâm những lời phía trước, chỉ biết câu cuối cùng, thất truyền rồi.

"Thất truyền?

Vậy chúng ta có giải được không?" Lúc này, Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng: "Chuyện này đơn giản thôi." "Hả?

Đơn giản?" Bàn Tử càng thêm hồ đồ.

Lão Hồ nói phức tạp như vậy, những thứ ngưu quỷ xà thần kia cũng vô cùng rắc rối, sao đến chỗ Tần Vũ lại trở nên vô cùng đơn giản?

"Quẻ Chấn này là quẻ nhất dương nhị âm, số dương là chín, số âm là tám." Tần Vũ vừa nói, vừa xoay chuyển âm dương huyền cơ.

Theo chuyển động, bàn ngọc bắt đầu biến hóa, tạo ra rất nhiều cơ số.

Những cơ số này dần dần hiện ra quẻ tượng, tuy mọi người đều không hiểu, nhưng lúc này cũng chỉ có thể 'coi ngựa chết như ngựa sống', biết đâu Tần Vũ lại tạo ra kỳ tích thì sao?

Bàn ngọc được chia làm nhiều tầng, mỗi tầng đều có vô số lỗ tròn nhỏ bằng ngón tay.

Những lỗ này theo sự biến hóa mà lúc lớn lúc nhỏ, phân bố không đều.

Sau khi Tần Vũ đẩy ra cơ số cuối cùng, mọi người liền phát hiện các lỗ trên mấy tầng bàn ngọc đã thông suốt từ trên xuống dưới.

Cách sắp xếp của chúng chính là quẻ Chấn.

Bàn quẻ nối liền với cánh tay của người đồng, khi quẻ Chấn xuất

hiện, chỉ nghe trong thân tượng đồng vang lên một tiếng "cạch".

Dường như có cơ quan bên trong đã được kích hoạt.

Mọi người ghé lại xem, thấy trong những lỗ thủng trên người tượng đồng, rất nhiều cát biển đang chảy ra.

Mọi người tập trung trở lại, dồn hết ánh mắt vào thân tượng đồng.

Trên người tượng đồng đột nhiên bắt đầu chảy ra rất nhiều cát biển.

Cổ Sai giơ đèn pin lên, chiếu vào bên trong, bỗng thấy một cái đầu lâu giao ngư thò ra từ trong lỗ thủng.

Cổ Sai giật mình một cái, mới phát hiện ra đó là tượng đồng.

Giao ngư bằng đồng mặt mày dữ tợn, to nhỏ không đều, chỉ cỡ cánh tay.

Trong một số lỗ thủng khác cũng xuất hiện nhiều đầu lâu giao ngư bằng đồng.

Những con giao ngư này đều há miệng, trong miệng dường như đang ngậm thứ gì đó.

Nhưng khi Tần Vũ lại gần xem, lại phát hiện trong miệng chúng trống không.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Ây, đây là cơ quan cuối cùng sao?

Nhưng mấy cái đầu giao ngư bằng đồng này dùng để làm gì?" Tần Vũ nhìn một lúc rồi giải thích: "Mấy cái miệng giao ngư kỳ lạ này, xem ra là để đặt thứ gì đó vào." Dương Tuyết Lỵ gật đầu đồng tình: "Chắc chỉ cần đặt thứ gì đó lên, là có thể khởi động công tắc, chúng ta có thể ra ngoài rồi." Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ quay người đi đến bên cạnh cửu túc đỉnh.

Trên cửu túc đỉnh đầy những bức họa, trong đó có một bức miêu

tả tiên sơn dưới đáy biển.

Dưới tiên sơn có chôn một ký hiệu vầng trăng sáng.

Mọi người vây quanh sau lưng Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ nhìn ký hiệu mặt trăng kia, hỏi: "Họa phúc tương y, trăng sáng sẽ nổi theo sóng biển." Lão Hồ hỏi: "Nổi lên?

Ý cô là mấy người đồng này sao?" Tần Vũ vừa nhìn bức họa, vừa nói: "Có khả năng.

Xem ra chúng ta cần đặt long hàm vào miệng giao long, khiến tượng đồng chìm xuống chỗ cơ quan dưới đáy biển.

Ngọn núi mộ dưới Quy Khư này sẽ nứt ra, cương thi trong quan tài sẽ theo dòng nước nổi lên mặt biển." "Nổi lên mặt biển?

Vậy mấy người chúng ta chẳng phải là được cứu rồi sao!" Bàn Tử kích động đến mức toàn thân run rẩy.

Tần Vũ gật đầu, nhưng bị Lão Hồ cắt ngang: "Nhưng Tần gia, chuyện như vậy thật sự tồn tại sao?

Chương 383

Cương thi nổi lên mặt nước...

Thật có chút hoang đường." Bàn Tử quát: "Kệ mẹ nó có thật hay không, tôi chỉ biết, đi theo Tần gia, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tần gia khởi động được cơ quan, có thể theo cương thi nổi lên mặt nước, chúng ta cũng có thể!" Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu phụ họa: "Bây giờ chúng ta không còn cách nào khác rồi, huống hồ chúng ta đã đi đến bước này, chẳng lẽ lại dừng bước không tiến?" Hai người nói xong, liền bắt đầu đi đến trước mặt người đồng.

Trong thân thể người đồng đầy những lỗ thủng.

Trong mỗi lỗ thủng đều có một đầu lâu giao ngư bằng đồng, mỗi đầu giao ngư đều há miệng.

Dương Tuyết Lỵ đếm sơ qua.

Có đến hơn một trăm cái.

"Xem ra, chúng ta phải đặt rất nhiều minh châu vào miệng giao ngư." Tần Vũ lên tiếng: "Mặt trăng là tinh hoa của nước, ngọc trai là tinh hoa của trăng, kim cương ngọc thực ra là cổ ngọc trong biển, tương ứng với châu ngọc, ánh sáng của nó còn sáng hơn cả ánh trăng thật." Lời này vừa nói ra, Cổ Sai đột nhiên nhắc nhở: "Chị Dương, nếu muốn lấp đầy các đầu giao ngư trên người đồng, e là phải dùng không dưới mấy chục viên long hàm cực phẩm." Đa Linh lộ vẻ khó xử, nói: "Chúng ta đi đâu tìm nhiều long hàm cực phẩm như vậy?" Cổ Sai liếc nhìn Đa Linh, cả hai đều gật đầu.

Bàn Tử sốt ruột: "Vậy phải làm sao?" Tần Vũ nghiến răng, nói: "Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói.

Lúc trước chúng ta chẳng phải đã hái được rất nhiều minh châu sao?

Chúng ta cứ lấp hết vào miệng giao ngư đi." Đề nghị này nhanh chóng nhận được sự phản bác đầu tiên của Bàn Tử.

Bàn Tử vội nói: "Nhất định phải dùng những viên minh châu đó sao?" Lão Hồ quát: "Nếu không dùng, thì cậu đi mà tìm kim cương ngọc thạch lợi hại hơn đi!" "Lão Hồ, ông không phải đang làm khó tôi sao?

Tôi đi đâu tìm long hàm cực phẩm cho ông bây giờ!" "Vậy thì đừng nói nhiều nữa, chúng ta đem số ngọc trai thu thập được lúc trước bỏ vào." Bàn Tử nghe vậy, vội vàng ôm chặt chiếc ba lô đựng nguyệt quang minh châu. 110.

"Tôi nói này Lão Hồ, nhiều đầu cá như vậy, chúng ta phải cho ăn bao nhiêu mới đủ đây?

Mọi người không lo lãng phí à?" Dương Tuyết Lỵ liếc một cái, lạnh lùng hừ nói: "Vậy anh đừng giao ra một viên nào cả." "Lãng phí hay không lãng phí, bây giờ mạng sắp mất đến nơi rồi, còn để ý mấy cái đó làm gì?" Lão Hồ bước nhanh tới, giật lấy chiếc ba lô mà Bàn Tử đang ôm chặt trong lòng.

Lão Hồ đưa ba lô cho Tần Vũ.

Tần Vũ mở ra xem, bên trong chỉ còn ba mươi hai viên.

Cũng không biết từng viên một có đủ để lấp đầy miệng của đám giao ngư hay không.

Tần Vũ thử lấy ra một viên nam châu, nhét vào miệng con giao ngư.

"Cạch!" Miệng con giao ngư khép lại, viên ngọc bị đầu giao hút chặt.

“Xem ra có thể được!” Tần Vũ có chút phấn khích, nhưng Dương Tuyết Lỵ bên cạnh lại nhíu mày, nói: “Tuy nam châu vừa vặn, nhưng nhiều đầu giao ngư như vậy, số ngọc trai trong tay chúng ta cũng không đủ.” Tần Vũ sắc mặt trầm xuống, an ủi: “Chúng ta cứ ấn hết số này vào trước, phần còn lại chúng ta sẽ từ từ tìm cách.” “Cũng được.” Mọi người vội vàng đem ba mươi hai viên nam châu nhét hết vào miệng các đầu giao ngư.

Sau khi làm xong, vẫn còn lại hơn sáu mươi đầu giao ngư trống không.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức đau lòng nói: “Hơn sáu mươi viên nam châu, chúng ta đi đâu tìm đây?

Sớm biết không lấp đầy được, tôi đã không nhét vào rồi!” Mọi người lo lắng chồng chất, đều rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Cổ Sai đột nhiên kéo tay Tần Vũ.

Tần Vũ hơi sững người, thấy Cổ Sai chỉ vào một khe rãnh sâu dưới nước, hô lên: “Dưới nước có long huyệt!” Cổ Sai sinh ra trong gia đình thợ lặn, có nhiều bản lĩnh bẩm sinh ở trong biển.

Đặc biệt là khả năng phân biệt màu nước, nhận biết nơi ở của rồng.

Cổ Sai đã nói đó là long huyệt, thì nhất định là long huyệt.

Tần Vũ vội vàng dẫn Cổ Sai và mọi người xuống nước.

Nhanh chóng đến dưới gốc cây san hô phát hiện lúc trước.

Dưới đáy nước ở đó có một khe rãnh sâu, trong đó có dòng nước xoáy cuộn trào.

Cổ Sai ra hiệu, ý bảo Tần Vũ, bên dưới có thể có con trai vạn năm tuổi, phải chú ý.

Tần Vũ và mọi người đến gần khe rãnh, quả nhiên thấy một con trai khổng lồ.

Con trai già đó dường như sắp thành tinh.

Trước khi xuống nước, Cổ Sai từng nói, trai sò trong biển không giống như trai nước ngọt.

Trong trai nước ngọt chỉ có thể cho ra một viên ngọc.

Nhưng trong thân thể trai mẹ dưới đáy biển, hẳn là chứa hơn trăm viên ngọc, là một con trai mẹ thực thụ.

Lúc này gần khe rãnh là một mảnh tĩnh lặng, khí âm hàn trong nước vô cùng thịnh.

Bạng tinh đã trải qua vạn năm, ẩn nấp rất sâu, giấu mình trong dòng nước ngầm của khe rãnh.

Các dòng nước xoáy nối tiếp nhau, việc tiếp cận cũng là một vấn đề đối với Tần Vũ và mọi người.

Chương 384

Bạng tinh vô cùng tinh ranh, nếu không phải lúc trăng sáng cực thịnh, thường sẽ không nhả ngọc.

Trong lúc mọi người đang khó xử, Tần Vũ trong lòng chợt nảy ra một ý, nghĩ đến thi mị nữ mà họ phát hiện trong quan tài vỏ sò trước đó.

Tương truyền, thứ đó có thể dùng làm mồi dẫn dụ, lôi tổ tiên của loài trai ra ngoài.

Chỉ là thi mị âm khí quá nặng, không có ai đủ can đảm buộc nó lên lưng, đó thực sự là một vấn đề.

Khi Tần Vũ nhắc đến thi mị, sắc mặt mọi người lập tức trở nên trắng bệch.

Chỉ có Cổ Sai là khá hơn một chút, và cũng bằng lòng vác thứ đó.

Thế là, Cổ Sai lại bơi lên trên, mang thi mị xuống.

Trong lúc mọi người chuẩn bị xong xuôi, Tần Vũ phát hiện sắc mặt Cổ Sai có chút bất thường.

Hỏi kỹ, Cổ Sai cũng không nói gì, chỉ chỉ về phía bên kia của cây san hô.

Tần Vũ nhìn sang, liền thấy nơi đó đối diện với khe rãnh sâu dưới đáy nước, có một cái hang đen ngòm khổng lồ.

Trong hang động khổng lồ đó, hẳn là có giấu thứ gì đó.

Nhưng lúc này Tần Vũ không có tâm trí để quan tâm.

Mọi người đến gần khe rãnh, liền thấy trên lưng Cổ Sai, bộ áo ngọc trai mà thi mị đang mặc bắt đầu tỏa ra những luồng hàn quang

âm u quỷ dị.

Thi thể mị này cũng chỉ có một lớp da thịt, không có gân cốt, cho nên khi ở dưới nước, nó liền uốn éo theo sóng nước.

Bàn Tử ở sau lưng Cổ Sai, nhìn thi mị đang từ từ lay động, rồi lại nhìn ngũ quan mơ hồ của nó, cảm giác như một cô gái sống đang múa dưới nước, lập tức sợ đến phát run.

Đúng lúc này, Tần Vũ bơi đến trước mặt Cổ Sai, hai người trực tiếp lặn vào khe rãnh dưới hóa thạch cây san hô đó.

Bên trong khe rãnh đầy những dòng nước xoáy.

Tần Vũ vừa vào trong, liền cảm thấy xung quanh đầy sức mạnh đang lôi kéo.

Nhưng, những sức mạnh này đối với Tần Vũ mà nói, chẳng khác nào không có.

Sau khi vào sâu hơn, Tần Vũ thấy dưới đáy động san hô dường như có một số di tích bia đá.

Xung quanh nó còn có một vài con sứa ma.

Ánh sáng của sứa ma chiếu rọi, khiến những di tích đó giống như long cung thủy tinh, vô cùng chấn động.

Càng vào sâu, dòng nước xoáy càng nhiều, càng mạnh.

Mọi người lặn đến chỗ di tích bia đá cổ bên cạnh khe rãnh.

Bàn Tử sợ bị dòng nước xoáy cuốn đi, liền dùng chút sức lực còn lại ôm lấy bia đá.

Ngẩng đầu lên, vẫy tay ra hiệu cho mọi người, biểu thị sức lực sắp cạn kiệt.

Lúc này, Cổ Sai lập tức ra hiệu với Tần Vũ ở phía trước nhất, hỏi

Tần Vũ có thể tiếp tục tiến lên không.

Tần Vũ nhìn xung quanh.

Tuy dòng nước xoáy ở đây gấp gáp, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Mắt biển kia.

Giữa các dòng nước ngầm ở đây đều tồn tại một số khoảng trống, có thể thông qua những khoảng trống này để vào khe rãnh.

Nhưng, thấy Bàn Tử mệt như vậy, để cậu ta nghỉ ngơi trước thì tốt hơn.

Tần Vũ và mấy người ở lại bên cạnh bia cổ, tay nắm một mảnh bia vỡ.

Nhìn quanh khe rãnh, chỉ thấy bên trong tối đen như mực, bất kỳ ánh sáng nào cũng sẽ bị nó nuốt chửng hoặc làm suy yếu.

Lúc này, Cổ Sai lấy ra một sợi dây lặn từ trong túi.

Cổ Sai và Tần Vũ ra hiệu, quyết định tự mình xuống xem.

Bàn Tử thấy vậy, cảm thấy như vậy thật quá nguy hiểm.

Lão Hồ cũng cảm thấy đứa trẻ này lại đang làm liều.

Mặc dù Cổ Sai có huyết mạch của người Đản, giỏi hoạt động dưới nước, nhưng dù sao cũng chỉ là một con người, một đứa trẻ.

Nhưng thể lực của Lão Hồ và Bàn Tử có chút không chống đỡ nổi, không thể đi cùng Cổ Sai xuống được.

Thế là, Tần Vũ liền đề nghị dẫn Cổ Sai xuống, đợi Bàn Tử và Lão Hồ nghỉ ngơi xong, sẽ cùng nhau tiến vào.

Sau khi mọi người không có ý kiến gì, Tần Vũ liền dẫn Cổ Sai bơi vào trong khe rãnh.

Chương 385

Giữa một vùng nước xoáy, họ đến được nơi sâu nhất của hẻm núi.

Bởi vì bên trong quá tối, nên trước khi xuất phát, Tần Vũ bảo Cổ Sai buộc đầu kia của sợi dây lặn vào tay.

Như vậy nếu gặp nguy hiểm, cũng có thể nhanh chóng truyền tin cho đối phương.

Khi Tần Vũ vào sâu trong hẻm núi, sợi dây lặn trong tay liền bị Cổ Sai ở phía trước kéo căng.

Tần Vũ biết, Cổ Sai đã truyền tín hiệu từ bên trong.

Thế là, Tần Vũ liền men theo sợi dây lặn và vách đá, xuyên qua mấy dòng nước ngầm xiết chảy.

Sau khi Cổ Sai truyền tín hiệu từ bên trong, Tần Vũ liền men theo sợi dây lặn và vách đá, xuyên qua mấy dòng nước ngầm xiết chảy.

Ngay khoảnh khắc xuyên qua dòng nước ngầm, Tần Vũ thấy mắt mình sáng lên, phát hiện bên trong hóa ra là một không gian còn lớn hơn.

Chỉ thấy hai bên không gian đều là những tảng đá khổng lồ, những con cá rồng to lớn đang bơi qua bơi lại ở đây.

Tại những khe hở của vách đá, mọc rất nhiều hoa đá biển sặc sỡ.

Có một vài đàn cá bơi thành từng nhóm, không ngừng luồn lách trong những đóa hoa đá biển.

Những đóa hoa đá biển đó lấp lánh ánh sáng, lung linh dưới sóng nước.

Cảnh tượng mỹ lệ như vậy khiến Tần Vũ cũng cảm thấy chấn động.

Nhưng, điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là, giữa những đóa hoa đá biển này, đâu đâu cũng là những ngôi mộ.

Trên mỗi ngôi mộ của long nhân, đều chất đống rất nhiều mai của những con ngao khổng lồ.

Trên những mai rùa này buộc những sợi xích, trên đó khóa những quan tài đá cổ xưa.

Điều này khiến Tần Vũ không khỏi nghĩ đến chiếc quan tài đá mà họ vớt được khi còn trên thuyền ở biển.

Dưới quan tài đá đó, cũng bị buộc một con ngao khổng lồ.

Lúc này, ở phía xa có ánh đèn lóe lên, Cổ Sai đang lắc lư chiếc đèn lặn trong tay.

Tần Vũ lập tức bơi lên, liền thấy Cổ Sai đang vác thi mị, dừng lại trước một cỗ quan tài đá.

Tần Vũ bơi lại gần, liền thấy trên mai rùa của những quan tài đá đó đều khắc rất nhiều văn tự cổ.

Điều này càng khiến Tần Vũ chắc chắn hơn, chiếc quan tài cổ vớt được trước đó chính là từ đây trôi ra ngoài.

Những quan tài này đều trống rỗng, đợi sau khi chứa người Hận Thiên vào, sẽ được dòng nước ngầm đẩy ra mặt biển.

Thi thể của những người Hận Thiên đó sẽ theo quan tài đá, mặc cho nó trôi dạt trên biển.

Cái gọi là linh hồn sẽ nhờ đó mà từ thần mộc bay lên cung trăng.

Trong lúc Tần Vũ quan sát quan tài đá, Cổ Sai bên cạnh chỉ về phía trước.

Nhìn theo hướng Cổ Sai chỉ, hiện ra trước mắt là một bức tường đá cổ xưa.

Dưới bức tường đá chất đống rất nhiều cổ ngọc, trông giống như những vật tế phẩm được cố ý chìm xuống đây.

Tần Vũ bơi đến dưới bức tường đá, đưa tay ra cầm lấy, liền thấy trên cổ ngọc khắc rất nhiều giao long biển.

Không chỉ vậy, có những viên ngọc còn được chế tác thành hình dạng người ngọc hoặc rùa ngọc.

Điều này khiến Tần Vũ không khỏi nghĩ đến những món đồ lấy được từ chỗ Bài Vũ trước đây, trong đó cũng có loại cổ ngọc tương tự.

Tần Vũ không nói nhiều, quay người hỏi Cổ Sai, có thấy bóng dáng của con bạng tinh kia không.

Cổ Sai lắc đầu.

Con bạng tinh kia không phải tầm thường, địa hình ở đây phức tạp, không gian lại rộng lớn như vậy, cũng không biết con bạng tinh đó lúc này đang ẩn nấp ở đâu.

Tính tình Cổ Sai có chút nóng nảy.

Chuẩn bị một mình tiến lên phía trước tìm kiếm trai mẹ.

Ở dưới nước, cậu ta cũng rất gan dạ, vác trên lưng thi mị âm u đáng sợ đó mà lướt đi như một con chạch.

Tần Vũ thấy vậy, chỉ đành theo sát phía sau, chú ý mọi động tĩnh xung quanh.

Bơi không biết bao lâu, hai người đối mặt với một bức tường đá, trên đó có ba cánh cửa đá to như đầu cá kình.

Tần Vũ bơi đến trước bức tường đá đó, dùng tay không đẩy mở

một cánh cửa.

Ngay khi hai người chuẩn bị đi vào, thi mị trên lưng Cổ Sai đột nhiên tỏa ra âm quang cực thịnh.

Chương 386

Càng thần kỳ hơn, ngũ quan của nữ thi ngày càng rõ ràng, da dẻ cũng giống như người sống.

Trông như sắp biến thành cương thi.

Tần Vũ trong lòng chùng xuống, biết rằng sau cánh cửa đá chắc chắn có điều bất thường.

Đúng lúc này, trong nước bỗng xuất hiện một luồng hồng quang.

Luồng sáng đó di chuyển theo sóng nước, đang với tốc độ mắt thường có thể thấy, đuổi theo thi mị trên lưng Cổ Sai.

Cả hai đều biết, con bạng tinh ẩn nấp trong biển đã bị mồi dẫn dụ, sắp xuất hiện rồi!

Nhanh chóng, một bóng đen lướt qua, chỉ thấy con bạng tinh bị ánh sáng của mồi châu thu hút.

Lúc này, ánh sáng dưới nước biến ảo khôn lường, Tần Vũ hoa mắt, không thấy Cổ Sai đâu nữa.

Trong lúc Tần Vũ tìm kiếm Cổ Sai, bùn cát dưới đáy biển đột nhiên cuộn lên, một vùng nước mù mịt nổi lên.

Trong ánh sáng âm u lấp lóe, Tần Vũ thấy một bóng đen khổng lồ.

Tần Vũ vội vàng bơi lên, liền thấy từng đoàn máu tươi từ trong đó tuôn ra.

Một bóng đen từ từ bơi ra, nhìn kỹ lại, chính là Cổ Sai vừa mới biến mất!

Tần Vũ ôm chầm lấy Cổ Sai, liền thấy toàn thân cậu bé đều là vết thương và máu tươi.

Lưng Cổ Sai, máu thịt bầy nhầy, sương máu lan tỏa.

Lúc này, sau lưng Tần Vũ cũng có sóng nước cuộn trào, quay đầu lại nhìn, thấy bóng đen khổng lồ kia lao tới.

Con bạng tinh thân hình khổng lồ, chỉ cần cử động nhẹ trong nước là có thể tạo ra hiệu ứng dời non lấp biển.

Tần Vũ thấy vậy, vừa mới rút thanh Long Hổ Đao bên hông ra, Cổ Sai trong lòng liền gắng sức đẩy một cái!

Cả người ưỡn thẳng lên!

Không đợi Tần Vũ ngăn cản, Cổ Sai đã đầy khí huyết phương cương lao lên.

Ai ngờ Cổ Sai chưa kịp đến gần con bạng tinh, nó đã đột nhiên mở hai mảnh vỏ, khuấy lên một trận sóng loạn trong nước. 111.

Một trận xoáy nước cuộn lên, lực hút mạnh mẽ lật tung bùn cát dưới đáy biển, lập tức làm xung quanh trở nên hỗn trọc không chịu nổi.

Cổ Sai không kịp giãy giụa, liền bị cuốn vào sâu trong vòng xoáy bùn cát đó.

Tần Vũ thấy vậy, la lên không ổn, vội đưa tay ra lấy thuốc nổ lặn.

Đúng lúc này, một dòng nước đột nhiên xông ra từ trong vòng xoáy, trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia sáng sắc lạnh.

Đợi khi định thần nhìn lại, thấy Cổ Sai đã xông ra từ trong dòng nước xoáy.

Từng luồng sương máu từ trên người con bạng tinh khuếch tán ra.

Tần Vũ hơi sững lại, trong lòng đoán rằng chắc là sau khi con bạng tinh nuốt thi mị vào, không chịu nổi âm khí trong cơ thể nữ thi, nên đã mở vỏ ra, nhả nó ra ngoài.

Cổ Sai nhân cơ hội đó cắt vài nhát từ bên trong vỏ trai, thoát ra khỏi sương máu và dòng nước xoáy.

Tần Vũ thấy Cổ Sai thoát ra, vội vàng đưa tay nắm lấy cổ tay cậu bé, kéo cậu ra khỏi dòng nước xoáy.

Cổ Sai hồn vía chưa định, trốn sau lưng Tần Vũ, một mực kéo sợi dây lặn, bơi ra ngoài.

Lúc này, Tần Vũ ấn vai Cổ Sai, ra hiệu cậu bình tĩnh lại trước.

Cổ Sai từ từ ổn định lại cảm xúc.

Nhìn kỹ, đó là con bạng tinh.

Mặc dù trong nước biển đầy bùn cát và khí huyết, không nhìn rõ con bạng tinh cụ thể ở đâu, nhưng, hình dáng khổng lồ của nó vẫn lờ mờ có thể thấy.

Con bạng tinh dường như đang bám vào một tảng đá, đang khẽ co giật.

Đúng lúc này, con bạng tinh đột nhiên xoay người, lại lao về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy, đẩy Cổ Sai ra, trở tay giơ thanh Long Hổ Đao trong tay lên.

Cổ Sai loạng choạng, liền ngã lên tảng đá.

Ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ, chỉ thấy một trận xoáy nước cuộn lên.

Trong vòng xoáy, đầy bùn cát và sương máu bị cuốn vào.

Chương 387

Dù thị lực của Cổ Sai dưới nước tốt đến đâu, trong tình huống này, cũng không thể nhìn rõ Tần Vũ ở đâu.

Lực hút trong vòng xoáy đó cực lớn, Cổ Sai dù ở xa như vậy, cũng suýt bị lực hút đó hút đi.

Cổ Sai hai tay bám vào tảng đá, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng.

Đúng lúc này, Cổ Sai thấy trong dòng nước xoáy có một tia hàn quang đột nhiên lóe lên.

Nhìn kỹ lại, dường như có một bóng dáng phụ nữ lướt qua, đang từng chút một bị hút vào vòng xoáy.

Cổ Sai thở gấp.

Lòng chấn kinh!

Đó không phải là thi mị sao?

Sao lại ở đây?

Không chỉ vậy, trong dòng nước xoáy, Cổ Sai còn thấy ba bóng đen nhỏ lóe lên.

Giơ đèn lặn lên, cậu thấy ba gương mặt trẻ con.

Ba cái quái thai dị dạng đó, cũng bị hút vào!

Thi mị sau khi ngâm nước, hình thái và dung mạo ngày càng giống người sống.

Ba cái quái thai kia cũng vậy, ở trong nước biển vô cùng sinh động.

Cổ Sai nhìn bốn gương mặt đó, sợ đến toàn thân run rẩy, thần trí vốn có chút mơ hồ, lúc này lại bị dọa cho tỉnh táo.

Bốn gương mặt thi thể, nhăn mày nhíu mắt, bị dòng nước xoáy cuốn vào.

Tần Vũ đang ở giữa khe hở của dòng nước xoáy, cũng thấy bốn thi thể đang trôi bên cạnh.

Lúc này, hắn bỗng phát hiện con bạng tinh đột nhiên toàn thân run lên, giống như gặp phải thứ gì đó đáng sợ.

Tần Vũ sợ bốn thi thể bị cuốn đi mất, vội kéo sợi dây lặn trên tay, buộc vào ba cái quái thai dị dạng.

Ba cái quái thai tỏa ra từng luồng hàn khí dưới nước.

Không biết có phải vì ngâm trong nước biển quá lâu không, da của ba cái quái thai đều hiện ra một trạng thái bán trong suốt tự nhiên, đưa tay sờ vào, có độ đàn hồi mà trẻ con nên có.

Lúc này, con bạng tinh đột nhiên bỏ đi, bơi về phía tảng đá ở xa.

Tần Vũ thấy vậy, thầm nghĩ không thể để thứ này chạy thoát được, liền xông lên.

Tần Vũ mang theo ba cái quái thai và một thi mị đuổi theo.

Ai ngờ, con bạng tinh cũng không biết bị làm sao, không quay đầu tấn công, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo như trước.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng đột nhiên bừng tỉnh.

Xem ra con bạng tinh tuy tham luyến âm khí trong nước, nhưng bẩm sinh lại sợ hãi khí nguyệt thực.

Quái thai dị dạng ít nhất cũng đã bị ngọc hóa ngàn năm, khí thực thiên ngưng tụ lại càng mạnh mẽ.

Cho nên bạng tinh vừa thấy thứ này, sợ đến mức quay người bỏ đi.

Tóm lại, Tần Vũ bám sát theo sau, bạng tinh cũng không chịu quay đầu.

Lúc này, Cổ Sai đang ẩn nấp ở không xa thấy vậy, liền bám theo.

Hai người đuổi theo bạng tinh, nhanh chóng rời khỏi khe rãnh.

Ở cửa khe rãnh, họ thấy Lão Hồ và Bàn Tử, hai người đang dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Khi Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ dẫn theo Cổ Sai, đang đuổi theo một con bạng tinh khổng lồ, không khỏi giật mình.

Ở cửa khe rãnh, đầy những hóa thạch san hô hình thù kỳ dị.

Con bạng tinh khổng lồ đến đây, không còn bùn cát che chắn để trốn.

Tần Vũ và Cổ Sai bám sát không rời, nhanh chóng tiếp cận bên cạnh con bạng tinh.

Lúc này, con bạng tinh cảm thấy sau lưng có sóng nước dập dờn, khẽ quay đầu lại, một luồng bạch quang từ phía đối diện liền chiếu tới.

Con bạng tinh sợ đến mức lập tức mở vỏ trai ra.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng xông lên, dùng Long Hổ Đao chống vào vỏ trai của con bạng tinh.

Cổ Sai cũng động tác nhanh chóng dùng dao găm, đi cạy thịt trai.

Chương 388

Hai người bận rộn một hồi, cuối cùng cũng mở hoàn toàn được vỏ trai.

Chỉ thấy trong con trai tinh khí rực rỡ, ánh sáng tỏa ra sáng như ban ngày, thu hút rất nhiều giao ngư đang trốn trong các hang san hô gần đó.

Nhưng những con giao ngư đó cũng sợ ba cái quái thai dị dạng, nên chỉ dám rình mò, không dám lại gần chút nào.

Nhưng Tần Vũ phát hiện, ba cái quái thai dị dạng dường như không thể duy trì dưới nước được bao lâu nữa.

Vì bản thân chúng không được xử lý chống mục, lại thêm hai lần mang xuống nước.

Thân thể của ba cái quái thai bị ngâm nước sắp trở nên trong suốt và trương phồng.

Hình hài cũng không còn rắn chắc như ngọc mềm lúc mới phát hiện, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan theo nước.

Đối với Tần Vũ, đây không phải là một chuyện tốt.

Một khi ba cái quái thai biến mất, hàng ngàn vạn giao ngư ùa lên, sẽ rất phiền phức.

Một khi ba cái quái thai tan trong nước, đám giao ngư chắc chắn sẽ ùa lên.

Trong miệng giao ngư, mọc hai hàng răng sắc nhọn như răng cưa.

Chỉ cần cắn trúng, dùng sức xé một cái, sẽ bị xé thành một đống xương trắng.

Thể hình to như Bàn Tử, trước mặt hàng ngàn vạn con giao ngư, Tần Vũ ước tính, không quá vài giây, Bàn Tử sẽ bị cắn chỉ còn lại xương.

Lúc này, Tần Vũ và mọi người đang vây quanh con bạng tinh.

Đám giao ngư trong hang san hô dưới đáy nước đang nhìn chằm chằm vào ánh sáng trong thân thể con bạng tinh.

Thời gian không đợi người, Tần Vũ thấy tình thế cấp bách, vội vàng bảo Lão Hồ tăng tốc độ.

Phải nhanh chóng lấy hết nam châu trong thân thể con bạng tinh đi.

Bàn Tử đang hối hả gom nam châu, một khắc cũng không dám lơ là.

Ai ngờ quay đầu nhìn Tần Vũ, phát hiện trên lưng anh đang có hai con giao ngư, lập tức sợ hãi không nhẹ.

Lúc này, Tần Vũ thấy vậy, dùng khóe mắt liếc qua, quả nhiên thấy hai con giao ngư, một trái một phải đang bám trên vai mình, đang tiến lại gần.

Đồng thời, hai tay Tần Vũ đều đang đỡ cái vỏ trai nặng trịch.

Nhìn hai con giao ngư trên vai đang từ từ co giật, dần dần tiến đến gần cổ Tần Vũ, đồng thời, hai con cá chân kia đang khẽ há miệng, chuẩn bị tấn công.

Tần Vũ thấy vậy, khẽ rút một tay về.

Lúc này, ngay khi hai con giao ngư sắp cắn vào cổ Tần Vũ, anh tiện tay giơ lên, bóp nát hai con giao ngư đó!

Lập tức máu tươi phun trào, sương máu mịt mù.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, biết rằng thật sự không thể đợi thêm nữa, phải tăng tốc!

Khí huyết của giao ngư đã thu hút đồng loại của chúng.

Nhưng vì sức mạnh của nguyệt thực, chúng vẫn không dám đến quá gần.

Tần Vũ quay đầu nhìn Lão Hồ, chỉ thấy trong con trai ánh châu lấp lánh, thực sự khiến người ta không kịp nhìn.

Túi châu của bạng tinh cực lớn, bên trong chứa đủ hơn một trăm viên nam châu.

Mỗi viên nam châu phẩm chất cực tốt, dù ở dưới nước sâu tối tăm như vậy, cũng có thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện ba cái quái thai dị dạng trên sợi dây lặn đang dần trở nên trong suốt.

Da thịt trên người quái thai đang từng chút một tan biến.

Không chỉ vậy, cả ánh sáng u u trên người thi mị cũng đang dần suy yếu.

Lúc này, thân thể bạng tinh đột nhiên run lên.

Lão Hồ và Bàn Tử ở bên trong, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đợi khi phản ứng lại, thấy hai mảnh vỏ của bạng tinh đột nhiên khép vào trong!

Tốc độ khép lại cực nhanh, mọi người hoàn toàn không ngờ tới.

Thấy vậy, Tần Vũ lo lắng Lão Hồ và Bàn Tử sẽ bị kẹp chết bên trong, liền dùng tay không giữ chặt vỏ trai của con bạng tinh!

Lão Hồ và Bàn Tử bên trong run lên, thấy hai mảnh vỏ vốn sắp khép lại hoàn toàn, đột nhiên lộ ra một khe hở nửa tấc.

Có một luồng sáng nhạt từ bên ngoài chiếu vào.

Chương 389

Ngay sau đó, khe hở càng lúc càng lớn, hóa ra là Tần Vũ dùng tay không bửa vỏ trai của con bạng tinh ra!

Mọi người kinh ngạc trước sức mạnh của Tần Vũ, hoàn toàn quên mất công việc đang làm.

Tần Vũ hai tay nắm chặt hai mảnh vỏ trai, quyết tâm đã làm thì làm cho tới, trực tiếp giết chết con bạng tinh này!

Thế là, Tần Vũ từ bên hông rút ra Long Hổ Đao, đâm thẳng vào trong thịt trai.

Tuổi thọ của bạng tinh thường khoảng ba bốn ngàn năm.

Một khi bạng tinh mất đi minh nguyệt tinh khí, sẽ lập tức lão hóa chết đi, mất đi sinh khí.

Sau khi Tần Vũ đâm dao vào trong thịt trai, giơ dao lên và trong nháy mắt cắt đứt cả tảng thịt trai!

Sau đó, ném tảng thịt trai ra khỏi thân thể bạng tinh, ném cho Cổ Sai đang đứng đợi bên ngoài.

Cổ Sai hai tay ôm lấy tảng thịt trai khổng lồ, trên đó bám đầy nam châu.

Con bạng tinh sau khi mất đi nam châu, quả nhiên giống như một ông lão sắp chết, bắt đầu già đi.

Nhanh chóng, con bạng tinh không còn hung dữ nữa, đối với Tần Vũ cũng không còn tạo ra uy hiếp thực chất.

Tiếp đó, Tần Vũ đến bên cạnh Cổ Sai, thúc giục Lão Hồ nhanh chóng hái ngọc trai rồi quay về.

Trên tảng thịt trai khổng lồ, đầy những túi châu giống như bướu thịt, trong túi châu có vô số minh châu.

Mọi người cầm dao nhỏ, bắt đầu từng chút một rạch túi châu, lấy nam châu bên trong.

Túi châu lớn đến mức có thể chứa được người, một cái bên trong ít nhất cũng có vài chục viên nam châu.

Nhưng túi châu rất khó cắt, dù cho là người quen thuộc với biển cả như Cổ Sai, một người Đản dân đã theo Nguyễn Hắc nhiều năm, cũng rất khó khăn mới mở được một cái.

Thời gian từng chút trôi qua, mọi người đã lấy được gần trăm viên.

Lúc này, Cổ Sai nhắc nhở Tần Vũ, rằng đám giao ngư hung ác đang ẩn nấp xung quanh đang dần tiếp cận.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn, liền thấy đám giao ngư đang rục rịch, khẽ há miệng, sẵn sàng tấn công.

Thế là, Tần Vũ vội vàng bảo mọi người mang theo số nam châu này ra ngoài.

Mọi người xông ra khỏi khe rãnh, trở về gần cái đỉnh khổng lồ.

Ở đó, Dương Tuyết Lỵ đã chờ đợi từ lâu.

Trong lúc Tần Vũ đi tìm nam châu, Dương Tuyết Lỵ đã đặt người đồng dưới gốc cây.

Người đồng đó hai tay ôm bàn quẻ ngọc thạch, tư thế kỳ quái, giống như đang phi thăng lên mặt trăng dưới nước.

Tần Vũ và mọi người mang theo đầy ắp nam châu trở về, vội vàng đến bên người đồng.

Hô hào mọi người, nhanh chóng đem nam châu trong túi vải, nhét

vào hơn sáu mươi cái miệng giao ngư còn lại.

Sau một hồi loay hoay, Tần Vũ dùng gần trăm viên nam châu, mới lấp đầy được miệng của đám giao ngư.

Nhìn lại trong túi châu, số nam châu bên trong đã không còn lại bao nhiêu.

Giao ngư khép miệng lại, ánh sáng của trăm viên minh châu từ khe miệng cá chiếu ra.

Toàn thân giao nhân ngập tràn ánh châu, gần như bị chiếu rọi trắng toát.

Nam châu trong miệng giao đồng tỏa ra ánh sáng ngưng tụ thành một vầng hào quang.

Vầng hào quang đó chiếu lên bàn ngọc, hiện ra hình dạng một vầng trăng tròn.

Trăng sáng như gương, chiếu rọi cả động san hô sáng trưng.

Trong lúc mọi người đang mong chờ cơ quan mở ra, có thể nổi lên bờ, thì dưới đáy nước đột nhiên có dòng nước ngầm cuộn trào, xô đẩy mọi người chao đảo không ngừng.

Tình thế cấp bách, Tần Vũ vội vàng hô hào mọi người, tiện tay nắm lấy người đồng bên cạnh.

Bàn Tử vội vàng ra hiệu, hỏi mọi người có phải cơ quan đã mở, trời rung đất chuyển rồi không?

Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, lại lắc đầu ra hiệu, biểu thị không phải trời rung đất chuyển, mà là dưới đáy biển có quái vật khổng lồ sắp xuất hiện.

Bàn Tử trong lòng chùng xuống, liên tục lắc đầu, rõ ràng không muốn tin.

Ai ngờ lúc này, bên cạnh Bàn Tử xuất hiện đủ loại đàn cá lớn nhỏ.

Đàn cá nháo nhác tán loạn, một cảnh tượng đại nạn sắp đến, mỗi người tự bay đi.

Sắc mặt Tần Vũ trầm xuống, cơ quan này là sao?

Chương 390

Trong lúc mọi người đang rơi vào nỗi sợ hãi không rõ, sóng nước đột nhiên cuộn trào, nước biển phía dưới mãnh liệt cuộn lên trên.

Tần Vũ nhìn theo hướng dòng nước chảy ra, kinh ngạc phát hiện nó đến từ một cái hang đen sâu không thấy đáy trên rạn san hô hóa thạch.

Cái hang đen đó Tần Vũ đã thấy trước đây, lúc đó Cổ Sai đã khuyên không nên đến.

Quả nhiên, trong hang đen đó thật sự có quái vật.

Bàn quẻ ngọc thạch như trăng sáng, chiếu ánh trăng trong suốt vào cửa hang.

Mọi người nhìn theo luồng sáng đó, thấy sâu trong hang đen, bỗng có một đôi mắt đỏ rực lóe lên.

Đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm vào vầng trăng trên bàn ngọc.

Mọi người cảm thấy sởn gai ốc, đang lúc không biết phải làm sao, thì sóng nước trong hang đen cuộn trào.

Từ trong hố đen, một con tàu lớn trang trí hình đầu quỷ đột nhiên xuất hiện!

Mọi người hoa mắt, đến khi hoàn hồn lại thì đã thấy mũi thuyền ngay trước mặt.

Con thuyền ma đó được chạm khắc hình quỷ biển, "vèo" một tiếng, mũi thuyền đã ở ngay trước mắt.

Tần Vũ nhìn kỹ lại, con tàu đầu quỷ rỉ sét loang lổ này chỉ còn lại một nửa thân thuyền, nửa sau không biết đã trôi đi đâu.

Trên mũi thuyền khắc một biểu tượng đầu quỷ hung ác dữ tợn.

Tần Vũ vừa nhìn đã biết đây là một con tàu hải tặc.

Mọi người sợ đến kinh hoàng thất thố, vội vàng ôm chặt lấy cây san hô không buông.

Chưa đợi mọi người phản ứng, một dòng nước mạnh lại ập tới.

Chỉ thấy con thuyền đầu quỷ "vèo" một tiếng lại di chuyển, lướt qua ngay trên đỉnh đầu Tần Vũ.

"Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên sau lưng Tần Vũ.

Quay đầu nhìn lại, thì ra con thuyền đầu quỷ đã đâm vào khối hóa thạch san hô phía sau.

Thuyền ma lật nhào mấy vòng, cuối cùng chìm xuống đáy biển.

Thân thuyền khổng lồ làm tung lên một trận bùn cát dưới đáy biển, khiến đàn cá xung quanh hoảng sợ bơi tán loạn.

Sau khi thuyền ma chìm xuống đáy biển, nơi đây lại nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Trong lúc Bàn Tử thở phào một hơi nhẹ nhõm, Tần Vũ lại cau mày.

Tần Vũ ra hiệu cho mọi người rằng trong hố đen có nguy hiểm.

Bàn Tử không hiểu, Tần Vũ giải thích, mũi của con tàu hải tặc đó chìm trong hố đen không biết đã bao lâu rồi.

Có thể bị một luồng sức mạnh khủng khiếp đẩy ra, đủ biết bên trong hố đen chắc chắn tồn tại một con quái vật khổng lồ còn kinh khủng hơn.

Mọi người nghe Tần Vũ giải thích, cảm thấy vô cùng có lý.

Thế là, cả nhóm vội vàng chuyển tầm mắt về phía hố đen.

Nào ngờ lúc này, một bóng đen đột nhiên bay ra từ trong động, dường như đang từ từ xuất hiện.

Trong động tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt, giống như hai ngọn đèn lồng quỷ dị, lập lòe di chuyển ra ngoài.

Mọi người kinh hãi, đều biết trong động ẩn giấu một con hải thú vô cùng hung ác.

Con quái vật khổng lồ đó chắc chắn lớn đến mức khiến người ta phải líu lưỡi, lớn hơn con thuyền đầu quỷ vừa thấy gấp mấy lần!

Dòng nước ở cửa hố đen dao động, bùn cát cuộn lên, nước biển trở nên đục ngầu.

Con quái vật khổng lồ ngọ nguậy khiến dòng nước cuộn trào.

Không chỉ vậy, Tần Vũ còn cảm thấy tảng đá dưới chân mình cũng đang run rẩy.

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trong hang động giữa rừng san hô sắt, chi chít những con giao ngư màu đen.

Tần Vũ sững sờ, quay đầu nhìn ba cái xác hài nhi dị dạng trên dây thừng lặn, thi thể chúng đều đã tan chảy trong nước.

Mọi người rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải nhân lúc hỗn loạn nổi lên mặt nước.

Hang san hô đã như ong vỡ tổ, dù thế nào cũng không thể ở lại được nữa.

Nào ngờ lúc này, Bàn Tử đột nhiên lôi ra hai quả thuốc nổ lặn từ trong túi.

Chương 391

Bàn Tử cũng mặc kệ mọi người phản đối, tự cho là thông minh ném thẳng vào trong cửa động.

Bàn Tử châm ngòi thuốc nổ, không đợi con quái vật ra khỏi động, trực tiếp cho nổ tung hố đen.

Nhưng hóa thạch san hô cực kỳ kiên cố, lực xung kích của thuốc nổ không những không phá tung được động san hô, ngược lại còn làm một số con giao ngư bị hất văng, và làm sập một vài khối hóa thạch nhỏ.

Sau khi dư chấn của vụ nổ kết thúc, hàng nghìn hàng vạn con giao ngư bị kinh hách bơi tán loạn khắp nơi.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng dẫn mọi người bơi lên bờ.

Ai ngờ trên bờ đã đầy ắp đám giao ngư đó, chúng con nào con nấy nhe nanh múa vuốt, răng va vào nhau kêu lách cách.

Mọi người đều bị vây tại chỗ, lúc này nước ở cửa động san hô đột nhiên sôi sùng sục.

Tần Vũ sững sờ, thấy từ trong hố đen đột nhiên trồi ra một vật thể khổng lồ.

Con quái vật khổng lồ cuộn theo bùn cát mà ra, vì nước biển đục ngầu nên Tần Vũ cũng không nhìn rõ nó là cái gì.

Sau đó, nhờ vào ánh sáng từ viên châu trong tay đồng nhân, Tần Vũ chỉ lờ mờ thấy một mảng lớn vảy thịt màu đen đang trôi nổi trong nước.

Trên lớp vảy thịt dường như có rất nhiều thứ màu trắng, giống như giác hút.

Bàn Tử sợ đến giật nảy mình, vội hỏi Tần Vũ, liệu có phải là một con mực vua sống ở biển sâu không?

Hay là một con tôm hùm khổng lồ ẩn trong hang động dưới đáy biển?

Tần Vũ lắc đầu, nơi này cách mặt nước cũng chỉ hơn năm mươi mét.

Tuy có cá biển sâu xuất hiện, nhưng không đến mức là sinh vật sống lâu năm dưới biển sâu.

Mặc dù trong nước biển đầy bùn cát, dòng nước cũng vô cùng hung dữ.

Ánh trăng dù sáng, nhưng ở trong đó cũng gần như bị che khuất.

Tầm nhìn của mọi người bị che mờ mịt, Tần Vũ giơ đèn pin lặn, nhìn kỹ một lúc lâu.

Tần Vũ phát hiện con quái vật khổng lồ toàn thân là vảy đen, trên mình dày đặc những giác hút màu trắng như vậy, lẽ nào đây là mẫu thể của đám giao ngư vảy đen kia sao?

Trước đó Tần Vũ đã cảm thấy kỳ lạ, trong hang động san hô, sao lại có nhiều giao ngư vảy đen đến thế, hóa ra đều là do nó sinh ra?

Tần Vũ vội vàng nói suy đoán này cho mọi người.

Dương Tuyết Lỵ hơi khựng lại, suy nghĩ một lát.

Ác giao xuất hiện ở Nam Hải, toàn thân đều có vảy thịt màu đen, chi trước có móng vuốt sắc bén giống như móc câu của người, nên cũng được gọi là giao nhân.

Nhưng chúng không phải là nhân ngư được nhắc đến trong cổ tịch.

Nhân ngư ở Nam Hải rất hiếm, nhân ngư được nói đến trong sách

cổ đều là một loại cá bốn chân nào đó ở Đông Hải.

Người xưa gọi cá mập là giao, nên giao ngư cũng có thể là họ hàng xa của cá mập.

Giao, toàn thân mọc vảy, đầu mặt giống người, có tóc không có da, từ ngực trở xuống là hình cá.

Thịt giao nhân rất tanh, không thể ăn được, chỉ có mỡ trong cơ thể nó là có thể chế thành một loại nến có điểm bắt lửa thấp, tồn tại lâu bền gọi là vạn niên chúc, cũng là nhiên liệu của đèn trường minh.

Trong một số truyền thuyết của ngư dân cổ, họ cho rằng giao nhân có đời sống hỗn loạn, thích mê hoặc thủy thủ xuống biển.

Cuối cùng giao hợp với con người.

Sau đó, lại ăn thịt và tủy xương của họ.

Cho nên trên nhiều hòn đảo san hô ở Nam Hải, người ta thường phát hiện xương người.

Nếu truyền thuyết là thật, thì những người đó đều bị ác giao ăn thịt, để lại xương cốt.

Nhưng việc giao hợp với người, thực sự có chút khó tin.

Có một truyền thuyết dân gian, giao ngư bái nguyệt thụ thai.

Giao ngư vào đêm trăng tròn, sẽ tụ tập trên mặt biển để hô hấp, hấp thu tinh hoa của trăng sáng sau đó sẽ thụ thai.

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Bên trong xoắn ốc san hô, địa thế khép kín, khí biển ngưng tụ, thời tiết luôn âm u mây mù.

Trong tình hình sương mù dày đặc như vậy, thực tế căn bản không nhìn thấy mặt trời, mặt trăng hay các vì sao, cho nên cách thụ thai này

cũng hẳn là giả.

Trong các truyền thuyết về sự sinh sản của giao ngư, chưa bao giờ có một kết luận chắc chắn.

Bởi vì trong mấy trăm năm gần đây, giao ngư gần như đã tuyệt tích, nên các học giả cũng không thể thực sự khảo chứng nghiên cứu.

Chương 392

Lần đầu tiên Tần Vũ nhìn thấy nhiều giao ngư như vậy trong động san hô, cũng bị chấn kinh.

Nhiều giao ngư đến thế, rốt cuộc từ đâu ra?

Điều này khiến Tần Vũ nghĩ đến một truyền thuyết khác về sự sinh sản của giao nhân.

Truyền thuyết đó rất ít người biết, nhưng bây giờ sau khi nhìn thấy con quái vật khổng lồ trong hố đen, Tần Vũ lại cảm thấy có phần đáng tin.

Trong truyền thuyết, có một sinh vật gọi là Giao Mỗ.

Giao Mỗ là mẫu thể ngàn năm của bầy giao nhân, những giác hút màu trắng lúc ẩn lúc hiện mà Tần Vũ nhìn thấy trong màn sương mù, thực chất là nhau thai khi sinh sản giao ngư.

Tần Vũ nhìn những giác hút màu trắng lúc ẩn lúc hiện trong màn sương bùn.

Lúc này, dòng nước cuộn trào.

Tần Vũ ôm chặt tảng đá san hô, mắt trừng trừng nhìn một khối đen ngòm từ trong hố đen từ từ chui ra.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy thân thể khổng lồ của Giao Mỗ đã thò ra khỏi động hơn một nửa.

Trên mình Giao Mỗ mang theo rất nhiều mảnh vỡ thân tàu và một số đồ đồng được dùng làm tế phẩm.

Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ quặc, trong hang san hô sâu không thấy đáy, sao lại có mảnh vỡ của tàu thuyền đắm thời cổ đại?

Chưa đợi Tần Vũ hiểu ra.

Bàn Tử bên cạnh đột nhiên giật nảy mình.

Bàn Tử lôi thuốc nổ từ trong túi ra, quyết định cho nổ chết con quái vật này một cách dứt khoát.

Lão Hồ thấy vậy, lập tức đưa tay ra cản lại.

Mọi người đều vừa mới thấy hai phát nổ của Bàn Tử, không những không có tác dụng, ngược lại còn khiến Giao Mỗ trong hố đen chui ra.

Lần này, Lão Hồ tuyệt đối không dám giao thuốc nổ vào tay Bàn Tử nữa.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đột nhiên kéo tay Tần Vũ, dùng tay chỉ vào la bàn treo trên cổ rồi ra hiệu.

Tần Vũ hơi sững sờ, ghé sát lại xem, kinh ngạc phát hiện la bàn và các thiết bị khác đều đã hoạt động bình thường trở lại.

La bàn có thể phân biệt phương hướng, lúc này chính là lúc cần quay lại xoắn ốc san hô.

Đồng thời, Dương Tuyết Lỵ lại giơ tay chỉ vào hố đen nơi Giao Mỗ đang ở, ra hiệu cho mọi người.

Tần Vũ thấy vậy, hiểu ra, chúng ta có thể thoát ra ngoài qua cái hố đen lớn đó.

Mọi người nhìn cái hố đen đó, lúc này, Giao Mỗ đang từ từ di chuyển ra ngoài.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh.

Xem ra động san hô thông với thế giới bên ngoài. 112.

Chỉ là vì vẫn luôn bị Giao Mẫu chặn lại nên không phát hiện ra cái

động này.

Bây giờ Tần Vũ chỉ cần tìm thời cơ thích hợp, đợi Giao Mỗ kia di chuyển chỗ khác, là có thể vòng qua lặn về lại khu rừng san hô nơi đám sò trai tụ tập. .Nhưng chưa đợi mọi người vui mừng xong, Dương Tuyết Lỵ lại đột nhiên liên tục lắc đầu, ra hiệu rằng phương pháp này không ổn lắm.

Mọi người sững sờ, Bàn Tử càng sốt ruột không yên.

Dương Tuyết Lỵ ra hiệu cho mọi người nhìn vào thiết bị lặn, xem lượng oxy trong bình.

Vừa nhìn, oxy còn lại không nhiều, thực sự khó mà duy trì được việc bơi ra ngoài.

Hơn nữa, một khi tiến vào hố đen đó, nếu như đường hầm dài hơn một chút, e rằng chưa bơi ra ngoài đã bị chết ngạt ở bên trong.

Mọi người nhất thời lại rơi vào tình thế khó khăn, tiến thoái lưỡng nan.

Xung quanh dòng chảy hỗn loạn cuộn trào.

Rất dễ bị cuốn đi theo.

Mọi người đành phải ôm chặt lấy hóa thạch cây san hô cổ thụ trong dòng chảy hỗn loạn, mắt trừng trừng nhìn Giao Mỗ từ trong hố đen cuộn theo cát mà ra.

Một mảng lớn bùn cát cuồn cuộn trào ra, như sương khói lan tỏa dưới nước.

Tần Vũ quay đầu nhìn, phát hiện từ trong hố đen thò ra rất nhiều nhau thai màu trắng, trong nhau thai, còn có một số giao ngư chưa nở.

Một số khác thì đang ngọ nguậy trong nhau thai, chực chờ chui ra.

Chương 393

Lại nhìn Giao Mỗ, lúc này nó đang lao thẳng về phía cái đĩa kỳ lạ trong tay đồng nhân.

Một vòng xoáy khổng lồ ập đến từ phía trước, cả đáy nước đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Mọi người ôm chặt hóa thạch san hô, chỉ cảm thấy cả người lẫn đá đều đang rung lên.

Trong bóng tối.

Tần Vũ nghe một tiếng "ầm" vang dội.

Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy đầu Giao Mỗ đâm sầm vào cái đỉnh đồng khổng lồ dưới gốc cây.

Những hóa thạch san hô bị đâm đến rung chuyển không ngừng.

Trong làn sương nước mờ mịt, Tần Vũ nhìn thấy một khuôn mặt quái dị đầy những lớp vảy thịt nhăn nheo.

Nhìn khuôn mặt quái dị đầy lớp vảy thịt nhăn nheo.

Trên mặt nó, mọc một đôi nhãn cầu màu xám tro như túi khí, không hề có chút ánh sáng hay sinh khí nào.

Nhìn xuống dưới, trên mình Giao Mỗ mọc đầy vô số gai ngược, trên gai ngược đầy răng thịt.

Thân hình Giao Mỗ khổng lồ, như núi non dưới đáy biển, chỉ cần cử động nhẹ là có thể dời non lấp biển.

Trong dòng nước hỗn loạn, Tần Vũ thậm chí không nhìn thấy đuôi của Giao Mỗ ở đâu.

Mọi người nhìn thấy con quái vật khổng lồ như vậy, cũng bị dọa

cho chết khiếp.

Dù là Cổ Sai và Đa Linh đã theo Nguyễn Hắc ra biển nhiều năm, cũng bị cảnh tượng này dọa cho mặt mày tái mét, hồn bay phách lạc.

Cổ Sai sợ đến mức hai tay buông lỏng, túi ngọc trai vốn ôm trong lòng liền rơi xuống, bên trong có mấy viên nam châu rơi vãi ra trong nước.

Bàn Tử bên cạnh thấy vậy, cũng chẳng màng đến chuyện khác, bơi thẳng xuống dưới gốc cây san hô.

Bàn Tử đưa tay ra vớt, ai ngờ chưa kịp chạm vào, đã thấy thân thể Giao Mỗ di chuyển đến ngay trước mắt mình.

Bàn Tử sững sờ, rõ ràng có chút luống cuống tay chân.

Trong lúc hắn đang ngẩn người, túi ngọc trai và mấy viên nam châu kia đều bị Giao Mỗ hút hết vào miệng.

Bàn Tử thấy vậy, trong lòng run lên, đang định quay đầu bơi đi, thì Giao Mỗ lật mình một cái, bắt đầu bơi về phía hắn.

Thân thể Giao Mỗ khổng lồ, trong khoảnh khắc di chuyển đã khuấy động dòng nước hỗn loạn.

Đến khi Lão Hồ phát hiện Bàn Tử đã biến mất, thì Bàn Tử đã bị kẹt sâu trong một vòng xoáy, bắt đầu vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Dương Tuyết Lỵ kinh hãi, thầm nghĩ Bàn Tử này xuống đó lúc nào vậy?

Nhưng lúc này, cũng không thể lo nhiều như vậy, cứu người là quan trọng nhất!

Tần Vũ vội vàng tiến lên ứng cứu.

Nhưng nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Giao Mỗ đột nhiên ngẩng lên, lao thẳng về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thấy vậy, đã đâm lao thì phải theo lao, cứng đầu lao thẳng tới.

Lão Hồ đang ở trên cây san hô sắt, chỉ cảm thấy một trận cuồng phong loạn lưu ập đến, trước mắt hoa lên, cũng không nhìn thấy gì nữa.

Bàn Tử bị kẹt sâu trong dòng chảy hỗn loạn, uống mấy ngụm nước biển, lúc này đầu óc bắt đầu choáng váng, không còn sức lực để vùng vẫy.

Những người còn lại bám trên cây san hô cũng lần lượt bị dòng nước khổng lồ cuốn lấy, cả người không có chút khả năng thoát ra, cứ thế trôi theo dòng nước xiết.

Cùng lúc đó, Giao Mỗ kia bám bên cạnh đỉnh đá, rất gần với cái đĩa ngọc.

Trong khoảnh khắc Giao Mỗ lao về phía Tần Vũ, nó đã lướt qua người hắn, lao thẳng về phía đĩa ngọc đồng nhân sau lưng.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, xem ra lúc này nó chỉ mải mê hút nước, muốn hút vầng trăng sáng trên đĩa ngọc vào miệng, cho nên không hề hứng thú với mình.

Nhưng vầng trăng sáng trên đĩa ngọc, chẳng qua chỉ là một hình ảnh hư ảo mà thôi.

Giao Mỗ cố hết sức di chuyển về phía trước, nhưng chỉ đẩy được mép đỉnh đá nặng nề từ từ xoay chuyển, cuối cùng vẫn không thể hấp thu được vầng trăng trong nước.

Tần Vũ nhân lúc Giao Mỗ quay đầu, đưa tay ra kéo mạnh Bàn Tử trong dòng chảy hỗn loạn.

Ai ngờ lúc này, dòng nước bên dưới đột nhiên xiết lên, một dòng chảy ngầm khổng lồ từ dưới đất cuộn lên.

Bàn Tử choáng váng, ngay cả sức vùng vẫy cũng không còn, cứ thế bị dòng chảy ngầm cuốn đi.

Tần Vũ hét lớn không ổn, đang định đưa tay ra tóm lấy thì bỗng cảm thấy hai vai thắt lại.

Quay đầu nhìn lại, thì ra Dương Tuyết Lỵ bị dòng chảy hỗn loạn cuốn vào phía sau đang đưa tay níu lấy quai ba lô của hắn.

Chương 394

Phía sau Dương Tuyết Lỵ, Lão Hồ, Cổ Sai và Đa Linh đang trôi nổi.

Mọi người dao động theo dòng chảy hỗn loạn, dường như đều đã mất đi khát vọng sống, không còn chút ý muốn vùng vẫy nào.

Đúng lúc này, Tần Vũ thấy đỉnh đồng khổng lồ dưới gốc cây san hô đột nhiên chuyển động.

"Rắc rắc rắc" Tần Vũ khựng lại, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Giao Mỗ bám trên đỉnh đồng khổng lồ, nhưng vẫn không thể chạm tới vầng trăng trong nước.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện đỉnh đồng dưới gốc cây san hô đang chuyển động.

Tần Vũ thấy vậy, bừng tỉnh ngộ.

Xem ra cơ quan Chấn Quái này, thực chất là do Giao Mỗ trong hố đen khởi động!

Giao Mỗ đã khởi động cơ quan!

Tần Vũ vội vàng nói phát hiện này cho mọi người.

Mọi người nghe xong, trong khoảnh khắc lại có hy vọng sống.

Lúc này, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Giao Mỗ, phát hiện thân thể nó dường như có hơn một nửa bị kẹt trong động san hô.

Con Giao Mỗ này chỉ muốn nuốt viên ngọc trai phát ra ánh trăng, nhưng lại thiếu mất mấy mét, khó mà chạm tới.

Thế là Giao Mỗ bèn bám vào đỉnh đá lớn đang xoay tròn, thò đầu hút nước.

Hành động của Giao Mỗ khiến cho bàn đá này bị đẩy đi từ từ.

Bàn đá mỗi lần được đẩy đi một chút, Giao Mỗ lại từ trong động san hô vùng vẫy ra được một ít.

Điều kỳ lạ hơn là, cùng với sự chuyển động của cả hai, vầng trăng sáng mà đồng nhân kia đang nâng, cũng đang dâng cao thêm một chút!

Cứ như vậy, Giao Mỗ tuy cuối cùng vẫn không chạm tới được vầng trăng trên đĩa ngọc, nhưng lại có thể nhờ đó mà đẩy bàn đá.

Giao Mỗ càng di chuyển lên trên, càng tốn sức.

Tần Vũ kéo Bàn Tử, trong nước níu lấy nhau, để tránh bị dòng nước xoáy cuốn đi.

Mọi người trôi nổi không cố định, thế là vội vàng tìm một tảng đá bám vào.

Giao Mỗ thân mang sức mạnh kỳ lạ, đang không ngừng xoay chuyển đỉnh đá.

Vô số sợi xích đồng quấn quanh đỉnh đá khổng lồ, cũng bị kéo theo.

Những sợi xích đồng này, từ từ kéo mấy cửa cống bằng thiên thạch giấu bên cạnh cây san hô sắt.

"Ầm ầm" một tiếng nổ lớn, chỉ thấy cửa cống thiên thạch từ từ mở ra một khe hở.

Dòng chảy ngầm bên trong cực mạnh, nước chảy xiết cuộn vào, rất nhiều đàn cá bám trên động san hô, cùng một số đồ đồng tùy táng đặt dưới đáy biển, cũng lần lượt bị cuốn vào.

Trước kia Tần Vũ cứ nghĩ chỉ cần vào lúc trăng tròn, sẽ có dòng chảy ngầm dâng lên, đẩy cỗ quan tài gỗ lên mặt biển, cũng có thể nhân đó mà thoát thân.

Nhưng bây giờ, hắn đã hoàn toàn sai rồi.

Hận Thiên Thị sau khi chết, linh hồn sẽ bay về mặt trăng, cầu xin thuốc trường sinh trong cung trăng.

Lối đi trong cây thần Kiện Mộc cũng được chuẩn bị riêng cho vong linh, nhưng những thi thể này thực chất vẫn sẽ trở về với biển cả.

Cái gọi là cơ quan Chấn Quái, cũng chỉ để đưa thi thể ra biển, siêu độ vong linh mà thôi.

Tần Vũ muốn dựa vào cơ quan này để thoát ra, căn bản là không thể.

E rằng người sống không áp dụng được, ta muốn dựa vào cơ quan để thoát khỏi Quy Khư, căn bản là không thể.

Mắt thấy Giao Mỗ bám vào đỉnh đồng dần dần đi lên, vầng trăng kia cũng càng lên càng cao, dòng chảy hỗn loạn dưới đáy biển càng lúc càng lớn.

Tần Vũ biết, nếu không ngăn cản chuyện này, sớm muộn gì cũng bị những dòng chảy hỗn loạn này cuốn chết.

Thay vì ngoan ngoãn chờ Giao Mỗ nuốt chửng viên ngọc trai, chi bằng liều mạng tiến lên, trực tiếp phá hủy cái đĩa ngọc đó là xong!

Tần Vũ trong lòng nảy ra ý nghĩ, liền thuận theo dòng nước cuộn trào, bám vào đáy của cây san hô sắt.

Ai ngờ lúc này, vòng xoáy dưới nước đột nhiên xiết mạnh.

Cây san hô sắt điên cuồng lắc lư, Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng, đáy biển truyền đến chấn động.

Thông qua hóa thạch cây sắt, Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng sự chấn động bất thường từ đáy biển.

Tần Vũ giơ đèn pin lặn, chiếu ánh sáng ra xa.

Chương 395

Dựa vào chùm sáng của đèn pin và ánh trăng dưới đáy biển nhìn ra xa, chỉ thấy vòng xoáy sau cửa đá đột nhiên biến mất.

Tần Vũ sững sờ, liền thấy nước biển vốn bị mắt biển hút vào đều đã ngừng lại.

Khí biển còn sót lại đang dần dần tiêu tan.

Mọi người cũng sững sờ.

Bàn Tử lộ vẻ vui mừng, tưởng rằng là chuyện tốt.

Ai ngờ Tần Vũ lại nói, khí biển trong động san hô một khi biến mất, một số động san hô mỏng manh sẽ sụp đổ, sẽ xảy ra tai nạn như trời sập biển lún.

Đối với chúng ta, đây không phải là chuyện tốt.

Đúng lúc này, hóa thạch trong động san hô quả nhiên như Tần Vũ dự đoán bắt đầu sụp đổ.

Đá lở lăn xuống, chặn kín mắt biển trong cửa đá.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng dập tắt ý định phá hủy đĩa ngọc, bảo mọi người, mau ôm chặt hóa thạch cây san hô sắt dưới đáy biển, tuyệt đối đừng để bị dòng nước cuốn đi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, đáy biển đột nhiên rung chuyển như trời long đất lở.

Cả bọn thấy vậy, liền vội vàng bám chặt vào cây san hô sắt kia.

Động san hô long trời lở đất, Tần Vũ và những người khác có cây san hô sắt lớn che chở, không quá nguy hiểm.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hang động vốn là nơi ẩn náu

của Giao Mỗ, đột nhiên nứt ra mấy khe núi dài hẹp.

Đống san hô đè trên người Giao Mỗ, cũng vì sự chấn động của đáy biển lúc này mà bắt đầu lỏng ra.

Giao Mỗ vặn mình một cái, liền nhân cơ hội bơi ra.

Thân thể khổng lồ, cuốn theo một mảng bùn cát dưới đáy biển.

Trong làn sương nước đục ngầu, Tần Vũ thấy một mảng lớn bóng đen, đang ngọ nguậy bám lên đỉnh đá.

Tần Vũ giơ đèn pin lặn, thấy Giao Mỗ đột nhiên đâm vào mấy sợi xích đồng.

"Bụp bụp" sau mấy tiếng trầm đục, xích đồng đứt lìa, đồng nhân trong đỉnh đồng bắt đầu lắc lư, vầng trăng trên đĩa ngọc trong tay cũng theo sóng nước chao đảo.

Tần Vũ và những người khác cũng bị sóng nước xô đẩy đến choáng váng đầu óc, đã không còn phân biệt được đông tây nam bắc.

Đợi mọi người tỉnh táo lại, thấy dưới đỉnh đồng khổng lồ, đột nhiên xuất hiện một cái miệng hố cực lớn!

Vô số nước biển xoay tròn bị hút vào.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng gọi mọi người quay đầu né tránh.

Ai ngờ lúc này, bên dưới lại đột ngột có dòng nước xiết dâng lên.

Dòng nước cuồn cuộn dâng thẳng lên, cái đĩa đồng nhân kỳ lạ rung lắc dữ dội mấy cái, cuối cùng như tiên nữ tung hoa, vỡ tan ra.

Hơn trăm viên nam châu bị dòng chảy ngầm cuốn đi, tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong nước.

Bàn Tử thấy vậy, trong lòng lại nổi lên ý tham, đưa tay ra bắt những viên nam châu đang trôi nổi trong nước.

Ai ngờ hai tay vừa mới buông ra, cả người đã bị dòng chảy ngầm phun lên cuốn đi.

Áp lực nước khổng lồ, va đập vào người hắn.

May mà Bàn Tử nhiều thịt, có tác dụng giảm xóc phần nào, nếu không chắc chắn đã bị dòng chảy hỗn loạn nghiền nát.

Bàn Tử bị cuốn lên, Lão Hồ thấy vậy, trong lòng lo lắng không yên, liền đưa tay ra bắt.

Ai ngờ cũng giống như Bàn Tử, bị cuốn lên theo.

Hai người xoay tròn rồi biến mất trong dòng chảy hỗn loạn, dọa cho Cổ Sai và Đa Linh sợ chết khiếp.

Chưa đợi Tần Vũ gọi, hai đứa trẻ cũng bị cuốn lên.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, chưa kịp phản ứng lại từ cơn kinh hoàng, dưới chân đột nhiên một dòng nước xiết ập tới, đẩy cả người cô lên.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng đưa tay ra níu lấy Dương Tuyết Lỵ.

Hai người trong một trận choáng váng, bị dòng chảy ngầm đẩy lên khỏi mặt nước.

Đến khi tỉnh táo lại, Tần Vũ liền thấy Dương Tuyết Lỵ đang thở hổn hển.

Tần Vũ vội vàng đi tìm những người khác, liền thấy Lão Hồ và mọi người đều ở gần đó.

May mà ai nấy đều bơi lội giỏi, không bị dòng chảy hỗn loạn cuốn chết.

Chương 396

Chưa đợi mọi người thở được mấy hơi trên mặt nước, thế nước bên dưới đã dâng lên.

Rất nhanh, nước đã ngập qua những tảng đá chứa thi thể.

Chớp mắt một cái, nước đã ngập đến cửa đồng dưới gốc cây thần.

Dòng nước dâng lên dữ dội, bên trong động san hô tối đen như mực.

Những viên minh châu rơi vãi dưới đáy biển sớm đã bị dòng chảy hỗn loạn cuốn đi không còn tăm hơi.

Tần Vũ và những người khác lên bờ, bám chặt lấy cây thần Kiện Mộc duy nhất vững chắc.

Mọi người bám vào vỏ cây thần thụ, móng tay cắm sâu vào trong đó.

Bàn Tử run rẩy nói: "Làm sao bây giờ?

Chúng ta ở lại đây, sớm muộn gì cũng bị chết đuối." Tần Vũ suy nghĩ một lát, hét lớn: "Chúng ta không thể ở lại trong động san hô!" "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Phía trên chúng ta cũng không ra được." Lúc này, bên ngoài cây thần mộc đã bị nước biển nhấn chìm.

Lúc này bên ngoài là nước, bên trong cũng là nước.

Tần Vũ bị kẹt ở giữa, xem ra thật sự không còn đường nào để đi.

Mọi người rơi vào một trận tuyệt vọng.

Bàn Tử vừa đấm ngực vừa dậm chân, nghiến răng nói: "Mẹ kiếp,

chẳng lẽ mấy người chúng ta cuối cùng lại chết ở biển lớn sao!" Thường ngày, mỗi khi Bàn Tử nói ra những lời chán nản như vậy, Lão Hồ đều là người đầu tiên mắng.

Nhưng lúc này, ngay cả Lão Hồ cũng cảm thấy mọi người sắp phải bỏ mạng ở đây, trừ phi có kỳ tích xuất hiện, mới có khả năng thoát thân.

Nhưng kỳ tích như vậy, xác suất xuất hiện thực sự quá nhỏ.

Trong lúc mọi người mất đi hy vọng sống, Tần Vũ hét với mọi người: "Bình dưỡng khí của chúng ta không còn nhiều, tuy không thể chống đỡ được bao lâu, nhưng chúng ta cũng phải đánh cược một phen." Dương Tuyết Lỵ hơi sững sờ, "Đánh cược một phen?

Ý của anh Tần là gì?" "Chúng ta mau vào trong cánh cửa đồng kia!" Mọi người sững sờ.

Nghe Tần Vũ giải thích: "Tốc độ dòng chảy ngầm dâng lên rất nhanh, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ lấp đầy hang động này, nếu chúng ta không nhanh chóng rời khỏi đây, chắc chắn sẽ bị dòng chảy xiết cuốn vào đáy biển, chết ngạt." Mọi người lập tức hiểu ý, chuẩn bị một hơi lặn vào cửa đồng.

Ai ngờ lúc này, dưới đáy động san hô đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

"Ầm ầm ầm" tiếng nổ lớn không dứt, dòng chảy ngầm cũng bắt đầu tăng tốc dâng lên.

Mọi người đều biết, thời gian kéo dài càng lâu, mực nước dâng lên càng cao.

Nếu không nhanh chóng bơi vào cửa đồng, thì thật sự không còn cơ hội nữa.

Thế là, mọi người cũng chẳng màng gì nữa, chỉ liều mạng bơi về

phía trước.

Trong bóng tối, Tần Vũ thấy một vệt sáng lóe lên trên đỉnh đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra hai bên cây thần Kiện Mộc sụp đổ nứt ra, đáy Quy Khư nứt ra một khe hẻm dài hẹp.

Mọi người thấy vậy, lập tức hoảng sợ.

Đáy Quy Khư nứt ra khe hở, vậy nước biển nhất định sẽ đổ ngược xuống, nuốt chửng tất cả bọn họ.

Nhưng điều kỳ lạ là, mực nước không hề dâng lên, nước biển cũng không hề đổ ngược xuống.

Tần Vũ thấy khe nứt xuất hiện, ngược lại đã nối thông hai hang động lớn là động san hô và kình phúc.

Trong khe nứt đó, dường như có âm hỏa đang cháy.

Trên tầng đá, từng dòng dung nham cuồn cuộn.

Lúc này, trong nước lại một trận sóng dữ.

Tần Vũ đột ngột cúi đầu, liền thấy Giao Mỗ di chuyển thân thể, theo dòng chảy ngầm xông lên.

Giao Mỗ vừa hay bám trên cây thần thụ, chặn đứng lối đi duy nhất.

Tần Vũ thấy vậy, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, chui vào trong khe nứt.

Mọi người thấy vậy, cũng lần lượt theo sát phía sau.

Mọi người vừa né tránh dòng chảy ngầm và Giao Mỗ, vừa không ngừng leo trèo.

Cuối cùng, xuyên qua khe nứt, leo lên nơi ban đầu họ đi xuống, cũng là đỉnh cây đại thụ mọc đầy tiễn thạch.

Lúc này, dòng nước đã ngập quá nửa cây đại thụ.

Vách núi xung quanh rung chuyển không ngừng, vô số tảng đá sụp đổ rơi xuống.

Chương 397

Mọi người đứng trên đỉnh cây đại thụ, vừa phải khắc phục tâm lý sợ hãi, vừa phải né tránh những tảng đá lớn rơi xuống bất cứ lúc nào.

Lúc này, tim của mỗi người đều như nhảy lên đến cổ họng.

Đúng lúc này, một trận tiếng va chạm loảng xoảng của kim loại truyền vào tai mọi người.

Tần Vũ tìm theo tiếng động nhìn qua, thấy vô số nô lệ đồng nhân bị dòng nước xô đẩy ngã nghiêng ngã ngửa, trôi nổi xung quanh cây thần mộc.

Lại nhìn vào động san hô, bên trong dòng chảy ngầm cuồn cuộn không ngừng, Giao Mỗ trong đó ngọ nguậy hướng lên trên.

Trong bóng tối, một đôi mắt màu xám tro, đang nhìn thẳng vào Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ hơi sững sờ, kinh ngạc nói: "Đĩa ngọc rõ ràng đã vỡ tan, vầng trăng dưới đáy biển cũng đã biến mất, tại sao Giao Mỗ vẫn cố chấp không tha cho chúng ta?" Bàn Tử rùng mình một cái, lắp bắp nói: "Chắc chắn là vì con Giao Mỗ này muốn ăn thịt ông đây!

Nếu không thì không thể nào không quay về!" Tần Vũ liếc mắt nhìn lên đỉnh đầu, thấy ở chỗ khuyết của cây thần mộc, có một luồng ánh trăng chiếu xuống.

Lúc này, đang là đêm khuya, trăng sáng vằng vặc, trong trẻo như mâm.

Vì khí biển đã tan đi, mây mù tích tụ quanh năm trên đảo U Linh cũng vì thế mà tan biến.

Lúc này ánh trăng chiếu vào chỗ khuyết, chiếu thẳng vào động san

hô.

Tần Vũ lập tức bừng tỉnh, giải thích: "Nguyên nhân là vì mặt trăng ở trên, cho nên mới khiến Giao Mỗ không chịu rời đi, nhất quyết phải ăn thịt chúng ta." Nếu Giao Mỗ muốn ăn thịt họ, thì không cần phải đợi đến bây giờ.

Lúc này, sóng nước trong động san hô dâng lên, con Giao Mỗ kia cuộn theo nước, vọt lên cây thần thụ.

Chân mọi người run lên, lại nhìn vào động san hô, toàn thân Giao Mỗ đã bám trên cây thần thụ.

Vì trên người Giao Mỗ đầy nhau thai.

Những nhau thai này đều có chất nhầy, giống như giác hút, bám chặt vào thân cây.

Lúc này, Giao Mỗ đang ngọ nguậy lên trên, men theo cây thần thụ, từ từ bò lên.

Bàn Tử la lớn không ổn, sợ đến hai chân mềm nhũn, ngã ngồi bệt xuống đất.

Trên đỉnh cây thần mộc, địa thế rộng rãi, nhưng lại mọc rất nhiều tiễn thạch.

Những tiễn thạch này trông như tán cây, thân mảnh dài, đầu tù bằng.

"Bàn Tử mau lên!" Lão Hồ đỡ Bàn Tử đang sợ đến mềm nhũn dậy.

Ai ngờ trong động san hô một tiếng nổ lớn ập tới, chấn động khiến cả hai người đều ngã ngửa ra sau.

Tần Vũ và những người khác sững sờ, thấy lưng của Lão Hồ và Bàn Tử đập vào một tảng tiễn thạch nhô ra.

Tảng tiễn thạch đó như một cái ô, đỡ chặt lấy Lão Hồ và Bàn Tử.

Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, liếc nhìn xuống dưới tảng tiễn thạch, đó là vực sâu vạn trượng.

Nếu không phải tảng tiễn thạch mọc đúng chỗ, hai người vừa rồi đã rơi xuống rồi.

Tiễn thạch vô cùng cứng rắn, cứng hơn tán cây thật gấp trăm lần.

Cú va chạm này, tuy đỡ được Lão Hồ, nhưng lại khiến hắn đau đến sắp ngất đi.

"Tần gia!

Cứu tôi với.

Tôi không đứng dậy nổi." Bàn Tử ai oán kêu Tần Vũ đến.

Tần Vũ nhìn kỹ, liền thấy Bàn Tử lúc này sợ đến hai chân mềm nhũn, căn bản không đứng dậy nổi.

Tần Vũ đang định tiến lên, ai ngờ lúc này, dưới chân đột nhiên vang lên một tiếng "rắc".

Cúi đầu nhìn xuống, liền thấy tảng tiễn thạch dưới chân đột nhiên gãy lìa.

Thì ra Giao Mỗ trong động san hô đã cử động, làm vỡ nát tảng tiễn thạch đó.

Lão Hồ kinh hãi hét: "Không xong rồi!

Tiễn thạch không đủ chắc, Bàn Tử mau dậy cho tôi!" Hai người sợ đến mức bật người dậy từ trên tảng tiễn thạch, vừa lăn vừa bò quay về.

Con Giao Mỗ trong động san hô, dựa vào những giác hút trên người, bám chặt vào thân cây thần thụ, đang từ từ ngọ nguậy thân

mình bò lên trên.

Dù tiễn thạch kiên cố, nhưng cũng không chịu nổi sự chấn động của Giao Mỗ bên dưới.

Bàn Tử và Lão Hồ sợ đến vừa lăn vừa bò, quay về bên cạnh mọi người.

Lúc này, quay đầu nhìn lại, thấy tảng tiễn thạch mà hai người vừa dựa vào, đã gãy thành hai đoạn.

Chương 398

Một đoạn tiễn thạch rơi xuống, vừa hay cắm vào người con Giao Mỗ.

"Gầm gừ" con Giao Mỗ phát ra một trận kêu gào thảm thiết, chỗ bị tiễn thạch cắm vào, nhanh chóng phun ra máu tươi.

Máu tươi ồng ộc phun ra ngoài, nhanh chóng nhuộm đỏ cả nước biển trong động san hô.

Bàn Tử sợ đến mức thu lại ánh mắt, lòng còn sợ hãi nói: "May mà tôi chạy nhanh, nếu không người rơi xuống là tôi rồi." Nếu lúc đó sẩy chân rơi xuống, dù may mắn không bị con Giao Mỗ kia nuốt sống, rơi xuống đám nô lệ đồng nhân, cũng sẽ bị đâm cho nát bét.

Những tảng tiễn thạch này rất lớn, cũng rất nặng.

Tần Vũ tùy tiện nhấc thử, liền biết trọng lượng của nó, e rằng phải mấy trăm cân.

Con Giao Mỗ bên dưới đau đớn vùng vẫy, càng vùng vẫy, những tảng tiễn thạch kia càng lung lay sắp đổ, rơi xuống càng nhiều.

Những tảng tiễn thạch vừa nặng vừa lớn từ trên cao rơi xuống, đập vào người con Giao Mỗ, gần như có thể đâm xuyên qua đầu nó.

Chỗ tiễn thạch cắm vào, máu phun tung tóe, độ cao văng ra phải đến mấy mét.

Dựa vào ánh trăng từ chỗ khuyết, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ bộ dạng của Giao Mỗ.

Đầu của Giao Mỗ tương tự như giao ngư, nhưng mình không mặc áo giáp vảy, trên lớp vảy đầy nhau thai.

Trên mang cá của nó, mọc mấy trăm xúc tu dài hơn chục mét.

Mấy chục cặp vây cá mở ra khép lại, mùi tanh trong đó xộc lên tận trời, thực sự quá thối.

Lúc này, Giao Mỗ hai mắt đang nhìn chằm chằm vào ánh trăng ở chỗ khuyết, dù trên người đã bị máu tươi nhuộm đỏ, cũng vẫn không ngừng ngọ nguậy bò lên.

"Cái thứ quỷ này cũng quá cố chấp rồi!" Lão Hồ hét lên.

Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Thứ này đã đạt đến trạng thái điên cuồng, không hấp thu được ánh trăng, tuyệt đối sẽ không quay về đáy biển!" Bàn Tử nghe xong, sốt ruột đến quay cuồng: "Vậy làm sao bây giờ?

Nếu nó mà leo lên, chẳng phải chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây sao?" Lời vừa dứt, Cổ Sai bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người quay đầu nhìn, thấy Cổ Sai chỉ vào nước trong động san hô, run giọng nói: "Mau nhìn dưới nước!" Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy dưới nước một bóng xanh lướt qua, dường như có thứ gì đó bị kẹt dưới nước.

"Ầm!" một tiếng nổ lớn, cây thần mộc khẽ rung chuyển.

Lão Hồ ôm lấy tảng tiễn thạch bên cạnh, kinh ngạc nói: "Cái gì đâm vào cây vậy?" Mọi người vội cúi đầu nhìn, thấy trong dòng chảy hỗn loạn, đột nhiên xuất hiện một con cá mập cát.

Tần Vũ bật đèn pin lặn, chùm sáng chiếu lên mặt nước, thấy một con cá mập khổng lồ màu xanh đâm vào thân cây thần thụ, vừa hay quấn vào xúc tu của Giao Mỗ đang rủ xuống mặt nước.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, thấy con Giao Mỗ đột nhiên lật mình một cái, xúc tu dài ngoằng cuốn lấy con cá mập xanh.

Con cá mập xanh bị cuốn lên không trung, nhanh chóng bị thân thể khổng lồ của Giao Mỗ nuốt chửng mất.

Đợi Tần Vũ hoàn hồn nhìn lại, thấy con cá mập xanh đã biến mất không còn tăm hơi, trên xúc tu chỉ có thêm một ít máu tươi mà thôi.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này, Lão Hồ kinh hãi hét lên: "Giao Mỗ... nó trực tiếp nuốt cả một con cá mập vào bụng!" Trong chớp mắt, con cá mập xanh kia dường như còn không kịp giãy giụa đã bị con giao mỗ hút vào trong miệng.

Tốc độ nuốt của nó nhanh đến mức gần như không thể nhìn thấy.

"Xong rồi, xong rồi, lần này chúng ta tiêu đời rồi." Đúng lúc này, toàn bộ hải khí trong động huyệt biến mất, âm hỏa đột ngột tắt lịm.

Xung quanh tối đen như mực, chỉ còn lại một vệt ánh trăng trên đỉnh cây cổ thụ.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, gần như không thấy gì, chỉ nghe tiếng nước biển cuồn cuộn dâng trào, vách núi cũng đang sụp đổ ầm ầm.

"Trời long đất lở thật rồi!" Nước lũ xung quanh sắp nhấn chìm di tích cổ thành.

Mọi người vây thành một vòng nhỏ, đứng sát vào nhau, không dám bước ra khỏi đỉnh Thần Mộc nửa bước.

Bàn Tử sợ đến toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Lúc này, một trận gió lạnh gào thét, ập thẳng vào mặt.

Tần Vũ và mọi người ngẩng đầu lên, nhìn vào trung tâm Quy Khư, thấy từ mấy chục hải nhãn do hải khí ngưng tụ bỗng phun ra những dòng nước khổng lồ.

Hàng vạn tấn nước biển đổ xuống từ trên đỉnh, tạo thành một hải

động mới.

Do mực nước hạ xuống nhanh chóng, đảo U Linh bắt đầu dần dần lộ ra khỏi mặt biển.

Tần Vũ và mọi người đứng cùng nhau, nhìn những dòng nước không ngừng đổ xuống từ vách đá xung quanh.

Nước biển hai bên trút xuống, âm thanh như sấm rền.

Lớp nham thạch dưới đáy biển nứt ra nhanh chóng, lực căng cực mạnh xé toạc mặt đất thành một khe vực.

Cảnh tượng này khiến Tần Vũ nhớ lại những lần xuất hiện quẻ Chấn.

Chương 399

Thượng Chấn hạ Chấn, dường như đã báo trước cảnh tượng hôm nay.

Lẽ nào người Hận Thiên ngàn năm trước đã dự đoán được chuyện sẽ xảy ra hôm nay sao?

Nếu thật như vậy, thì quá chấn động rồi!

Mọi người co rúm lại với nhau, giữa lúc kinh ngạc, họ cúi đầu nhìn xuống động san hô.

Lúc này, con giao mỗ bám trên thân cây cũng bị nước biển xối đến mức khó mà động đậy.

Nhưng con giao mỗ này dường như sống chết cũng muốn nhìn thấy vầng trăng sáng trên trời, nên vẫn bám chặt thân cây không chịu buông tay.

Nước biển từ trên cao và dòng chảy ngầm từ dưới đất, hai luồng sức mạnh khổng lồ va chạm vào nhau, tất cả đều đổ vào khe vực dưới đáy nước kia.

Đúng lúc này, Tần Vũ cảm thấy dưới chân rung chuyển.

Mọi người hơi sững sờ, nhìn thấy Thần Mộc cũng đang dần chìm xuống.

Bàn Tử hét lên: "Tiêu rồi!

Chúng ta cũng sắp rơi xuống vực sâu rồi!" Tần Vũ chợt bừng tỉnh, y đã từng đọc về Quy Khư trong sách cổ.

Hàng vạn tấn nước biển này, không ngừng đổ vào trong đó nhưng vĩnh viễn không bao giờ lấp đầy, đây chính là Quy Khư rồi!

Nhưng lúc này, ai mà còn quan tâm đến chuyện đó chứ?

Cách để thoát ra ngoài dường như cũng không tìm thấy, chỉ có thể ngồi co cụm lại cầu nguyện.

Bàn Tử vẫn tuyệt vọng tột độ, lòng nguội lạnh ngồi bệt xuống đất, mất hết mọi hy vọng.

Cổ Sai và Đa Linh ôm chặt lấy nhau, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ thì ôm chặt những tảng đá vụn bên cạnh, nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc mọi người rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn, Tần Vũ hô lên: "Chúng ta có thể ra ngoài được!" Mọi người sững sờ, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ.

"Ra ngoài?

Chúng ta có thể ra ngoài sao?" 113.

Tần gia không nói gì, tay không nhặt một mảnh đá vụn lên.

Mọi người nhìn Tần Vũ cầm tảng đá, đột nhiên hướng về phía động san hô. 114.

Tần gia mạnh mẽ giơ tay, ném mạnh tảng đá khổng lồ đó vào người con Giao Mẫu.

"Ầm!" một tiếng vang lớn, tảng đá rơi trúng người con giao mỗ, máu tươi tức thì bắn tung tóe!

Mọi người nhìn thấy có chút ngơ ngác, Lão Hồ hỏi: "Tần gia, chúng ta đang làm gì vậy?" Bàn Tử cảm thấy kỳ lạ, không phải muốn chạy trốn sao?

Tại sao lại giết con giao mỗ?

Tần Vũ nhặt từng tảng đá vụn, ném vào người con giao mỗ trong động san hô.

Không lâu sau, con giao mỗ vốn đã bị thương nặng liền chết vì mất máu quá nhiều.

Mọi người thấy con giao mỗ đã chết, không hiểu Tần Vũ định làm gì.

Nào ngờ lúc này, nước biển trong động san hô đột nhiên dâng lên dữ dội, đẩy xác con giao mỗ khổng lồ lên.

Mọi người nhìn dòng chảy ngầm bên dưới phun trào, xác con giao mỗ sắp bị cuốn lên, lập tức sợ đến tay chân luống cuống.

Tần Vũ trái lại bình tĩnh đứng yên tại chỗ, thản nhiên nói: "Chúng ta ra ngoài được hay không, hoàn toàn dựa vào con giao mỗ này." "Cái gì?

Dựa vào nó?" Mọi người không dám tin nhìn Tần Vũ.

Lúc này, con giao mỗ đã nổi lên mặt nước.

Nó trợn trừng đôi mắt xám xịt khổng lồ, chết không nhắm mắt, trên người đầy vết máu, đang trôi nổi trên mặt biển.

Tần Vũ thấy vậy, liền nhảy lên người con giao mỗ.

Mọi người thấy thế, trong lòng quyết một phen, cũng nhảy theo Tần Vũ lên.

Ngay lúc họ còn đang do dự không biết thứ này có đưa mình ra ngoài được không.

Giữa vòng xoáy trên mặt biển, bỗng xuất hiện rất nhiều bọt nước, trong nước đột nhiên hiện ra những rạn san hô khổng lồ.

Những rạn san hô này đã nâng Thần Mộc và xác con giao mỗ đã chết lên!

Chương 400

Mọi người cưỡi trên mình con giao mỗ, chỉ cảm thấy một trận chao đảo.

Đợi khi hoàn hồn lại, họ thấy thân thể con giao mỗ đang từ từ di chuyển về phía tây theo dòng nước, và họ cũng di chuyển theo nó.

Ánh trăng rải rác từ khe hở, dưới ánh trăng, những rạn san hô kia cũng di chuyển theo một cách chậm rãi.

Lão Hồ và những người khác đều không biết tại sao rạn san hô lại di chuyển, càng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bàn Tử không nén nổi tò mò, hỏi Cổ Sai: "Thằng nhóc người Đản!

Tại sao rạn san hô lại đi theo chúng ta?

Cậu có nhiều kinh nghiệm đi biển, chắc chắn biết chứ?" Cổ Sai hai tay nắm chặt xúc tu của con giao mỗ, hét lên: "Đó gọi là Long Binh!" "Long Binh?!

Nghĩa là gì?

Thằng nhóc nói rõ hơn một chút đi!" Cổ Sai giải thích: "Long Binh là một số cá voi hoặc rùa biển tập hợp thành đàn, nổi lên mặt nước!" Hiện tượng này vô cùng hiếm gặp, những con cá voi và rùa biển nổi lên mặt nước sẽ ngóng nhìn trên biển, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Đa Linh nói thêm: "Long Binh là điềm lành!" "Đàn cá voi, đàn rùa là điềm lành, nhưng nếu có một lượng lớn cá biển nổi lên mặt nước, thì đó là điềm báo tai họa." 115.

Bàn Tử bừng tỉnh nói: "Ra là vậy!

Vậy thì, chúng ta có thể theo đàn cá này ra ngoài rồi!" Lão Hồ xen vào: "Bàn Tử, cậu có nhớ lúc ở Bách Nhãn Quật, chúng ta từng thấy dưới lòng đất đầy mai rùa không?" "Đương nhiên nhớ, trong khu mộ rùa đó có hải khí, biến ảo thành một khu chợ ma, đáng sợ lắm!" Lão Hồ gật đầu, tiếp tục hét lên: "Lúc đó tôi đã nói, đó chính là những ngôi mộ cổ trong Quy Khư.

Trong vòng xoáy san hô này, có lẽ hiện tượng Long Binh như thế này đã xảy ra không chỉ một hai lần." "Lúc chúng ta ở Bách Nhãn Quật nhìn thấy những mai rùa đó, có lẽ đều là rùa biển đã trốn thoát khỏi Quy Khư năm đó." Tần Vũ nhìn quanh, nói: "Tôi thấy hiện tượng Long Binh này là do không khí dưới đáy biển biến mất, nên đã dẫn đến việc các loài thủy tộc trong biển di cư hàng loạt." Dương Tuyết Lỵ kích động nói: "Đó là chuyện tốt, chỉ cần đàn rùa trong Quy Khư nổi lên mặt nước, chúng ta có thể thuận theo dòng di cư mà ra ngoài!" Nhưng đúng lúc này, đàn rùa biển lặn xuống đáy biển, không biết đi đâu.

Mọi người nhìn mặt biển trống không, lại trở về dáng vẻ ban đầu.

Ai ngờ lúc này, một con sóng khổng lồ từ phía sau ập tới.

Con sóng lớn vỗ vào thân con giao mỗ, may mà thân thể thứ này cứng rắn và khổng lồ, nên không sao.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lại Thần Mộc, phần nổi trên mặt biển đã bị sóng đánh thành bột vụn.

Đa Linh đứng không vững, cả người rơi xuống nước.

Cổ Sai bên cạnh thấy vậy, sắc mặt đại biến, hét lên một tiếng.

Mọi người giật mình, nhìn lại Cổ Sai, thấy cậu ta định xuống nước cứu Đa Linh.

Dương Tuyết Lỵ thấy cậu ta sắp nhảy xuống, vội vàng ôm lấy eo

Cổ Sai.

Cổ Sai bị kéo vào lòng Dương Tuyết Lỵ, bắt đầu giãy giụa kịch liệt, miệng không ngừng gọi tên Đa Linh.

"Sư muội!

Sư muội!

Tôi phải đi cứu cô ấy!" Mọi người đều biết Cổ Sai là một thiếu niên huyết khí phương cương, trong tình huống Nguyễn Hắc đã qua đời, bên cạnh chỉ còn người thân nhất là Đa Linh.

Thấy Đa Linh rơi xuống nước, cậu ta chắc chắn sẽ không quản ngại gì mà nhảy xuống cứu người.

Nhưng dù là hậu duệ của người Đản, quen thuộc với nước, nhưng cuối cùng cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ.

Trong tình huống dòng nước chảy xiết, đến đông tây nam bắc còn không phân biệt được, nhảy xuống không phải là tìm chết sao?

Cứu người gì chứ?

Nhưng Cổ Sai tính tình bướng bỉnh, căn bản không nghe lọt tai.

Thấy vậy, Lão Hồ quát: "Dưới nước nguy hiểm như vậy, cậu nhảy xuống không phải là chết sao?" "Tôi muốn cứu sư muội!

Tôi muốn…" Cổ Sai chưa nói xong, đã nghe một tiếng "tõm", có ai đó đã nhảy vào!

Quay đầu nhìn lại, lại là Tần Vũ!

Mọi người hơi sững sờ, thấy Tần Vũ đã nhảy vào trong nước biển.

"Tần gia!" "Tần gia!" Lão Hồ và Bàn Tử bám vào thân con giao mỗ, gào thét khản cổ về phía mặt biển.

Nhưng tiếng hét vừa phát ra đã bị tiếng sóng gầm rú xung quanh nhấn chìm.

Dương Tuyết Lỵ ngây người nhìn mặt nước cuộn trào, một tia tuyệt vọng dâng lên trong lòng.

Bàn Tử vỗ trán, sốt ruột đến quay cuồng: "Toi rồi, toi rồi, Tần gia xuống nước rồi.

Anh ấy đi cứu con bé đó à!" Lão Hồ mặt tái mét, hít một hơi lạnh nói: "Dòng chảy ngầm dưới nước không ngừng, e rằng đến cả con giao mỗ này cũng không chống đỡ nổi, người xuống đó, chẳng phải là chờ bị cuốn đi sao?" Cổ Sai nằm bò trên thân con giao mỗ, khóc nức nở, muốn xuống biển nhưng lại bị Dương Tuyết Lỵ ngăn lại.

"Đừng ngăn tôi, tôi muốn đi cứu sư muội của tôi!

Tôi muốn cứu sư muội của tôi!" Thấy Cổ Sai giãy giụa, Bàn Tử đã có ý định ném cậu ta xuống biển.

Chương 401

Lão Hồ hai tay đè lên đôi vai đang không ngừng cựa quậy của Cổ Sai, quát: "Nếu cậu còn xuống nữa, cũng là tìm chết!

Ở yên đây cho tôi, đợi Tần gia mang con bé đó về!" Bàn Tử thì không khách sáo như vậy, trực tiếp buông lời độc địa: "Vì cứu sư muội của cậu, Tần gia đến mạng cũng liều rồi, nếu Tần gia không về được, tôi sẽ hỏi tội cậu!

Cậu cũng đừng hòng chạy!" Cổ Sai sợ đến mặt trắng bệch, cắn răng, cuối cùng không giãy giụa nữa.

Thời gian trôi đi từng chút, thời gian còn lại cho Dương Tuyết Lỵ không nhiều.

Thân thể con giao mỗ tuy lớn, nhưng mềm, dễ bị nước biển cuốn đi, nên phải tìm một chỗ dựa vững chắc hơn.

Lão Hồ ngồi trên mình con giao mỗ, thở dài một hơi, nói: "Lúc này mà có một chiếc thuyền thì tốt biết mấy." "Thuyền?

Lão Hồ đúng là biết nằm mơ, ở đâu ra thuyền cho ông?" Bàn Tử vừa dứt lời, ánh mắt lướt qua mặt biển phía sau, bỗng thấy một bóng đen.

Nước biển xối xả, thân thể con giao mỗ chao đảo trên mặt biển, sắp không chống đỡ nổi nữa.

Đúng lúc này, Bàn Tử thấy phía sau đột nhiên có một bóng đen vụt qua.

Nhìn kỹ lại, thì ra là một khúc gỗ lớn trôi nổi trên mặt biển.

Khúc gỗ đó đã ở trong hải nhãn hàng ngàn vạn năm, vẫn không khô không mục, tất cả là nhờ sinh khí trong biển duy trì.

Bây giờ hải khí trong biển đã tan, khúc gỗ lại rời khỏi Quy Khư, lại liên tiếp chịu sự va đập của sóng lớn, bị đánh vỡ thành từng mảnh.

Lúc này, những khúc gỗ từng đoạn từng đoạn đang trôi nổi trên mặt nước.

Bàn Tử liếc nhìn những khúc gỗ đó, bỗng hét lớn: "Lão Hồ mau nhìn kìa!" Mọi người hơi sững sờ, nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, chỉ thấy trên mặt biển không xa, trên lưng một con rùa dường như đang cõng một bóng người.

Người đó mặc đồ lặn, trông vô cùng nổi bật.

Dương Tuyết Lỵ nhìn kỹ lại, chẳng phải là Đa Linh sao?

"Sư muội!" "Đa Linh!" Mọi người hét lên, nhìn cô gái trên lưng rùa, tóc tai rũ rượi nằm trên đó, không động đậy, cũng không biết sống chết ra sao.

Con rùa khổng lồ cõng Đa Linh, trôi theo dòng nước, lúc chìm lúc nổi.

Cổ Sai thấy cảnh này, cuối cùng không nhịn được nữa, "tõm" một tiếng, lao vào trong nước biển.

Dương Tuyết Lỵ bên cạnh không kịp gọi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cổ Sai bơi dưới nước.

Cổ Sai dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, cộng thêm thiên tính bơi lội, nhanh chóng tóm được con rùa khổng lồ đang trôi nổi giữa dòng nước hỗn loạn.

Cậu vội vàng kéo Đa Linh về phía mọi người.

Mọi người đang cưỡi trên mình con giao mỗ, vội vàng hợp sức với Cổ Sai, dìu Đa Linh đang nằm trên lưng rùa lên.

Dương Tuyết Lỵ đưa tay sờ mạch của Đa Linh, vẫn còn đập yếu

ớt, tốt rồi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, Cổ Sai cũng từ dưới biển trèo lên.

Cổ Sai vừa lên, đã ôm chầm lấy Dương Tuyết Lỵ, hét lên: "Sư muội!

Tỉnh lại đi!" Hai tay nắm lấy vai Đa Linh, không ngừng lay động.

"Khụ khụ." Đa Linh sau vài lần bị lay, cuối cùng ho ra mấy ngụm nước biển, từ từ tỉnh lại.

"Đa Linh, Tần Vũ đâu?" Dương Tuyết Lỵ vội vàng hỏi.

Tần Vũ đã theo sát sau khi Đa Linh rơi xuống, lúc này mọi người càng lo lắng cho an nguy của Tần Vũ.

Đa Linh sắc mặt tái nhợt, thần trí có chút hoảng hốt, đối với câu hỏi của Dương Tuyết Lỵ, hoàn toàn tỏ ra không biết gì.

Thấy vậy, Dương Tuyết Lỵ lại hỏi: "Đa Linh, em cảm thấy thế nào?

Trong người có chỗ nào không thoải mái không?" Đa Linh lại ho ra mấy ngụm nước, được Cổ Sai từ từ đỡ dậy.

Chớp chớp mắt, thở một hơi, lúc này mới từ cổ họng nặn ra được mấy chữ: "Tôi… tôi còn sống?" Dương Tuyết Lỵ hơi sững sờ, Bàn Tử bên cạnh sốt ruột nói: "Cô em, Tần gia nhà tôi đâu?

Tần gia đi đâu rồi?

Anh ấy cùng xuống nước với cô mà!" Đa Linh ngơ ngác lắc đầu, nói: "Tôi không biết.

Sau khi tôi rơi xuống, đã nhanh chóng mất ý thức." Tim Bàn Tử thắt lại, hét lên: "Cái gì, không thấy Tần gia?" "Tôi không biết tôi có thấy không, nhưng lúc tôi rơi xuống, quả thực có thấy một bóng đen cũng theo xuống." "Đó là Tần gia!

Vì cứu cô mà anh ấy cũng nhảy xuống theo.” Đa Linh lắc đầu, sắc mặt hoảng hốt, rõ ràng bị Bàn Tử nóng nảy dọa sợ.

Nào ngờ lúc này, Cổ Sai đột nhiên chỉ về phía trước, hét lớn: “Có thuyền!” Bàn Tử hơi sững sờ, thuyền?

Trong vòng xoáy san hô mà có thuyền sao?

Quay đầu nhìn lại, mọi người quả nhiên thấy một chiếc thuyền cổ.

Chương 402

Thì ra ở đỉnh của khúc gỗ lớn, tuy không có lối đi, nhưng bên trong cũng bị khoét rỗng, một số đồ bồi táng vốn giấu bên trong, tất cả đều theo khúc gỗ vỡ nát mà rơi ra.

Trong đó có một chiếc thuyền cổ hoàn chỉnh.

Lúc này, chiếc thuyền cổ đó đang trôi trên mặt biển.

Mọi người cẩn thận quan sát chiếc thuyền cổ, phát hiện đáy thuyền nông, mạn thuyền ngắn, thân thuyền rất tròn trịa, có lẽ là chuẩn bị cho vong linh dưới đáy biển, chiếc thuyền này là một kiện minh khí lớn!

Mọi người sau khi phát hiện chiếc thuyền đều vô cùng phấn khích.

Cũng không quan tâm thuyền tốt hay xấu, rốt cuộc là chuyện gì, tóm lại cứ lên trước đã.

Dù là thuyền ma, hôm nay cũng phải lên!

Mọi người tinh thần phấn chấn, đang định lên thuyền, bỗng thấy trên mũi thuyền đứng một bóng người.

Dương Tuyết Lỵ nhìn kỹ lại, thấy Tần Vũ không biết từ lúc nào đã đứng ở đó, thân hình thẳng tắp, phảng phất như một vị thuyền trưởng sắp ra khơi.

"Tần gia!" Mọi người giơ tay, vẫy gọi Tần Vũ.

Mọi người không thể chờ đợi được nữa bơi về phía thuyền cổ, đến gần mới phát hiện đáy thuyền được làm bằng mai của một con rùa khổng lồ.

Mai rùa đó có kích thước gần như lớn hơn một chiếc thuyền cứu

sinh thông thường.

Mọi người trèo lên thuyền, Lão Hồ vội vàng hỏi: "Tần gia, anh tìm thấy chiếc thuyền này!" "Thần kỳ quá, Tần gia làm sao phát hiện ra chiếc thuyền này vậy?

Tôi đã nghĩ chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây rồi." Tần Vũ mỉm cười nhạt: "Tôi đương nhiên sẽ không chết, tôi cũng sẽ không để các anh chết ở đây, chúng ta phải cùng nhau ra ngoài." Trong lúc Lão Hồ và Bàn Tử nói chuyện, Dương Tuyết Lỵ phát hiện trong thuyền có một khoang cạn không chứa được người.

Trong khoang cạn chứa rất nhiều đồ bồi táng, đều là đồ đồng.

Mọi người sau khi lần lượt lên thuyền cổ, nằm trên mai rùa thở hổn hển, thực sự không còn sức lực để động đậy nữa.

Lúc này, ai nấy đều mệt lả.

Tần Vũ và mọi người nằm trên thuyền, ngẩng đầu là bầu trời đêm bao la.

Bàn Tử thở ra một hơi dài, cười nói: "Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng có thể ra ngoài." Dương Tuyết Lỵ lại có chút lo lắng: "Thuyền cổ trông có vẻ chắc chắn, nhưng nếu gặp gió to sóng lớn, e rằng chúng ta cũng không chống đỡ nổi." Lòng mọi người thắt lại, bị lời của Dương Tuyết Lỵ nói làm cho có chút sợ hãi.

Nhưng lúc này, ai cũng không còn sức lực để bận tâm đến chuyện bão tố có đến hay không.

Bàn Tử thậm chí còn nói thẳng: "Tôi đếch quan tâm gió với sóng, Bàn gia tôi bây giờ mệt muốn chết, trời có sập xuống tôi cũng không mở mắt!" Nói rồi, liền nhắm mắt lại, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Mọi người cũng theo đó nhắm mắt lại, đều mệt lả mà ngủ đi.

Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ vẻ mặt lo lắng, liền an ủi: "Không sao đâu, có tôi đây, chúng ta không sao rồi." Có Tần Vũ an ủi, Dương Tuyết Lỵ quả nhiên yên tâm hơn nhiều.

Thuyền cổ theo sóng biển, trôi nổi trên biển không biết bao lâu.

Mọi người ngủ khoảng một hai tiếng, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Tần Vũ dựa vào cột buồm, ngưng mắt nhìn bầu trời sao.

Lúc này, đêm sáng trong, những ngôi sao trên trời chi chít.

Đang lúc nhìn đến xuất thần, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên tìm đến Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ ngồi xuống bên cạnh anh, nói: "Nếu sớm biết vùng biển xoáy san hô này nguy hiểm như vậy, tôi đã không đến." Tần Vũ cười nói: "Không sao, chúng ta có cả một thuyền đồ đồng quý giá." "Có ích gì chứ, những món đồ đồng này còn không đổi được một bình nước sạch lương khô." Tần Vũ an ủi Dương Tuyết Lỵ: "Đừng nói những chuyện khác nữa, hay là chúng ta nói về chuyện sau khi ra ngoài đi." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, ôm bụng nói: "Sau khi ra ngoài… tôi nhất định phải ăn uống no nê mấy ngày." Từ khi ra biển, mọi người đều ăn cơm do Đa Linh nấu.

Đa Linh nấu ăn, vô cùng thanh đạm, khẩu vị chỉ có dân chài mới quen.

Hơn nữa sau khi ra biển, thực phẩm trên thuyền vốn không nhiều, mọi người ăn liền mấy ngày, đều bị tiêu chảy.

Được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, Tần Vũ cũng có chút thèm ăn.

Mấy ngày nay chưa được ăn một bữa tử tế, đợi ra ngoài nhất định phải ăn một bữa cho đã.

Tần Vũ lại nghĩ đến Đa Linh, quay đầu nhìn cô bé, lúc này cô đang

ôm sư huynh của mình nằm ngủ say trên boong tàu.

Nhìn hai người họ, Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến Nguyễn Hắc đã khuất.

"Nguyễn Hắc đi rồi, trước khi mất ông ấy đã dặn dò chúng ta phải chăm sóc tốt cho hai đứa trẻ này, còn nhờ chúng ta giúp tìm cha mẹ ruột của Đa Linh." Dương Tuyết Lỵ nhìn hai đứa trẻ, trong lòng dâng lên tình mẫu tử, đau lòng nói: "Hai đứa bé này cũng thật đáng thương." Tần Vũ thở dài một hơi, nghe Dương Tuyết Lỵ nói: "Bên cạnh tôi vốn có A Hương chăm sóc, hay là để hai đứa trẻ cùng tôi ra nước ngoài đi, tôi cũng có thể dùng mối quan hệ của mình, giúp Đa Linh tìm cha mẹ." Tần Vũ không ngờ Dương Tuyết Lỵ lại chủ động nhận việc chăm sóc hai đứa trẻ.

Có lẽ hai đứa trẻ này, bẩm sinh đã hợp với Dương Tuyết Lỵ.

Không thì theo Dương Tuyết Lỵ ra nước ngoài cũng là một lựa chọn không tồi.

Lúc này, Đa Linh ở không xa đã tỉnh.

Tần Vũ nhìn Đa Linh, đột nhiên nói: "Tôi luôn cảm thấy cô bé này không giống người bản địa, có khi nào là con lai không?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Đa Linh, cô bé có một đôi mắt to, hốc mắt sâu, làn da trắng gần như trong suốt.

Thoạt nhìn, quả thực không giống người bản địa, giống như một cô búp bê tóc vàng mắt xanh.

Chương 403

Cuộc đối thoại của hai người bị Bàn Tử vừa tỉnh dậy ở bên cạnh nghe thấy.

Bàn Tử vừa nghe họ bàn luận về Đa Linh, cũng liền nhìn về phía cô bé.

Nhìn một lúc lâu, Bàn Tử đột nhiên kinh ngạc, chỉ vào Dương Tuyết Lỵ nói: "Cô Dương, con bé này trông khá giống cô đấy nhé!" Dương Tuyết Lỵ hơi sững sờ, nhướng mày nói: "Vậy sao?" "Quả thực giống, không…" Bàn Tử đột nhiên cười gian, quay đầu nhìn Tần Vũ, nói: "Giống như con của hai người sinh ra vậy!

Tần gia thấy có giống không!" Mặt Dương Tuyết Lỵ đỏ bừng lên, vội thấp giọng quát: "Nói bậy!" "Tôi không nói bậy đâu nhé, nhìn mắt của con bé kìa, không giống cô Dương sao?

Lại nhìn mũi của con bé, không giống Tần gia sao?" Được Bàn Tử nhắc nhở, Tần Vũ quả thực cũng cảm thấy có chút giống.

Lời của Bàn Tử đã thu hút sự chú ý của Lão Hồ ở không xa.

Lão Hồ cũng hóng chuyện, sau khi nghe rõ đầu đuôi, cũng hùa theo: "Đa Linh thật sự giống con của Tần gia và cô Dương." "Thấy chưa, đến Lão Hồ cũng thấy giống rồi, chứng tỏ mắt của quần chúng sáng như tuyết!" Nói rồi, Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Đa Linh và Cổ Sai đang ngồi trên boong tàu không xa.

Bàn Tử vẫy tay gọi Đa Linh.

Đa Linh cùng Cổ Sai đi tới, nghe Bàn Tử cười nói: "Đa Linh, sau này chị Dương là mẹ nuôi, anh Tần là bố nuôi của cháu rồi nhé!" Dương Tuyết Lỵ ngẩn người, cô còn chưa tính toán xong, Bàn Tử đã

quyết định thay cô rồi sao?

Đa Linh tuy có chút e thẹn, nhưng lại rất ngoan ngoãn, gật đầu, liền gọi Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ là bố nuôi mẹ nuôi.

Lần này, Dương Tuyết Lỵ không nhận cũng không được.

Tần Vũ thấy mặt cô đỏ bừng, liền thì thầm cười nói: "Tôi thấy cô bé Đa Linh rất đáng yêu, nhận chúng ta làm bố nuôi mẹ nuôi cũng không tệ, quan trọng là để cô sớm tận hưởng cảm giác làm mẹ." Nói xong, đến cả tai của Dương Tuyết Lỵ cũng đỏ lên.

"Khụ khụ… tôi đi vào khoang thuyền xem thử, xem có đồ gì bị bỏ lại không." Thuyền cổ lênh đênh trên biển mấy ngày, mọi người bụng đói meo, dựa vào hy vọng sống sót, cuối cùng cũng chống chọi trở về được đảo San Hô Miếu.

Bài Vũ và giáo sư Trần đang ở tiền tuyến tiếp ứng, vừa thấy Tần Vũ và mọi người bình an trở về, vô cùng phấn khích.

Cả hòn đảo đều biết tin Tần Vũ và mọi người đã từ trong đảo San Hô trở về, càng thêm chấn kinh.

Từ xưa đến nay, người vào trong đảo San Hô không ai không bị sóng biển nuốt chửng.

Tần Vũ lại là người đầu tiên trở về nguyên vẹn.

Trở về đảo San Hô Miếu, mọi người đã đói đến sôi bụng.

Thế là Bài Vũ vội vàng chuẩn bị một bàn tiệc rượu ngon đãi họ.

Màn đêm buông xuống hòn đảo nhỏ.

Trên bàn rượu, mọi người ăn no uống say, vô cùng mãn nguyện ngồi tại chỗ.

Bàn Tử sau vài ly rượu, tinh thần phấn chấn, không ngừng miêu tả cho mọi người có mặt về sự nguy hiểm dưới đáy biển lúc đó.

Vừa miêu tả, vừa không quên khoác lác.

Mọi người đều hiểu tính Bàn Tử, tự nhiên biết lời hắn nói có phần khoa trương, nên cũng không so đo.

Nào ngờ lúc Bàn Tử đang cao hứng, Đại Kim Nha lại cười nói: "Nơi có nhiều minh khí nhất, chưa chắc đã là Quy Khư." Mọi người hơi sững sờ.

Còn có nơi nào, có nhiều đồ bồi táng hơn cả thành dưới đáy Quy Khư sao?

Bàn Tử tưởng Đại Kim Nha đang chế nhạo, liền hừ lạnh: "Ông nói đi, nơi nào có nhiều bảo bối, tôi lại đi mò một chuyến nữa!" Đại Kim Nha nâng ly rượu, cười nói: "Không biết các vị đã nghe nói về cổ mộ Địa Tiên Thôn chưa?" Tần Vũ nhướng mày, hỏi: "Nói nghe xem." "Tương truyền thời Minh, có một vị yêu thuật địa tiên tinh thông Quan Sơn Chỉ Mê, đã giấu mộ của mình rất sâu!

Hầu như không ai tìm được, nhưng đó không phải là mấu chốt." Đại Kim Nha ngừng lại một chút, đột nhiên sắc mặt hơi nghiêm trọng, khoe ra chiếc răng vàng, tiếp tục nói: "Mấu chốt là trong cổ mộ Địa Tiên Thôn đó, đâu đâu cũng là bảo bối, nói theo cách bây giờ, đó là cả một bảo tàng minh khí!" "Bảo tàng minh khí?!" Mọi người sững sờ, đồ trong bảo tàng đều là bảo bối, chắc chắn tốt hơn đống đồ đồng nát dưới đáy biển kia.

Bị Đại Kim Nha nói như vậy, Bàn Tử quả nhiên phấn khích: "Nói như vậy, bên dưới toàn là đại bảo bối thật sao?" "Chứ còn gì nữa!" "Nơi đó ở đâu?

Có tung tích để tìm không?" Đại Kim Nha lắc đầu, thở dài: "Tôi vừa mới nói rồi, vị địa tiên đó giấu mộ rất sâu." Mặt Bàn Tử sa sầm lại, nhân lúc có hơi men, một tay túm lấy cổ áo Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lập tức hoảng hốt, nghe Bàn Tử mất kiên nhẫn nói: "Một nơi chúng ta không tìm được, thì đi thế nào?

Ông không phải cố tình cho kẹo rồi lại không cho ăn sao?

Cố tình lừa tôi!" Đại Kim Nha vội giải thích: "Không không không!

Tuy tôi không biết nó ở đâu, nhưng có một người có lẽ biết." Bàn Tử túm cổ áo Đại Kim Nha, nhấc bổng cả người hắn lên.

Mọi người ngồi trên bàn tiệc, Lão Hồ đỉnh lên tiếng can ngăn, lại nghe Đại Kim Nha vội vàng giải thích: "Tuy tôi không biết cổ mộ Địa Tiên Thôn ở đâu, nhưng tôi biết có một người có lẽ biết." Bàn Tử hơi sững sờ, "Ai?

Ai biết?" "Giáo sư Tôn.

Tôi biết ông ấy có nghiên cứu riêng, nếu các vị đi tìm, có lẽ có thể thử xem." "Giáo sư Tôn?" "Tôi cũng chỉ nghe đồn thôi, có lẽ cổ mộ Địa Tiên Thôn chỉ là lời đồn thì sao?" Đại Kim Nha cười cười, chiếc răng vàng của hắn dưới màn đêm vô cùng chói mắt.

Tần Vũ nghe xong, trầm tư một lát, cuối cùng lên tiếng: "Bàn Tử, buông tay ra, ngày mai chúng ta đi tìm giáo sư Tôn." Giáo sư Tôn là bạn cũ của giáo sư Trần, người ta còn gọi là Tôn Cửu gia.

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày ở đảo San Hô, mọi người lên đường về kinh.

Ngày trở về kinh, chưa đợi Tần Vũ tìm đến giáo sư Tôn, ông ta đã tìm đến cửa trước.

Giáo sư Tôn ngồi trên sofa, đối diện là Tần Vũ và Lão Hồ.

Chương 404

Tần Vũ khách sáo, rót cho ông một tách trà.

Ai ngờ đối phương không phải đến uống trà tán gẫu, mà đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nghe nói Tần gia lần này ra biển, đã mang về được Tần Vương Chiếu Cốt Kính?" Tần Vũ hơi sững sờ, nhướng mày hỏi: "Sao?

Giáo sư Tôn muốn xem?" "Tất nhiên rồi, ai mà không muốn xem chiếc gương cổ từ Quy Khư chứ." "Xem cũng được, nhưng phải có điều kiện." Giáo sư Tôn sắc mặt sững lại, nói: "Điều kiện?

Tần gia muốn gì?" Tần Vũ thẳng lưng, cười nhạt: "Tôi nghe Đại Kim Nha nói, ông biết chuyện về cổ mộ Địa Tiên Thôn?

Nên tôi muốn tìm ông để nói chuyện." "…Tôi quả thực có biết." Bàn Tử ở bên cạnh, có chút sốt ruột: "Nếu ông biết, thì mau nói cho chúng tôi đi, bảo tàng minh khí trong truyền thuyết đó, rốt cuộc có thật không?" Giáo sư Tôn gật đầu: "Chuyện đó là thật, không giả được đâu." Lão Hồ hơi nhíu mày, vuốt cằm suy tư: "Nhưng mà địa tiên… trên đời thật sự có thứ như địa tiên sao?" Bàn Tử đưa tay vỗ vai Lão Hồ, nói: "Lão Hồ, chúng ta xuống đó mò đồ, chứ có phải đi bái địa tiên đâu, quan tâm làm gì!" Giáo sư Tôn liên tục gật đầu, "Bàn gia nói đúng." Lúc này, Tần Vũ cho người lấy Tần Vương Chiếu Cốt Kính ra.

Một chiếc hộp gỗ đỏ được đặt lên bàn, giáo sư Tôn xoa tay, có chút nóng lòng: "Bên trong là Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong truyền thuyết?" Tần Vũ gật đầu.

Hộp cổ được mở ra, giáo sư Tôn lấy ra chiếc gương chiếu cốt bên trong.

Cẩn thận quan sát một vòng, nhưng ánh sáng trên mặt ông đột nhiên biến mất.

Giáo sư Tôn nhíu mày, thở dài một hơi, đặt chiếc gương chiếu cốt về chỗ cũ nguyên vẹn.

Bàn Tử thấy vậy, sốt ruột nói: "Sao vậy?" Nhìn dáng vẻ của giáo sư Tôn, lẽ nào thứ mang về lần này là đồ giả?

Nhưng không nên thế, nhìn công nghệ chế tác của chiếc gương cổ có niên đại, hẳn là chiếc gương chiếu cốt trong truyền thuyết không sai.

Giáo sư Tôn tự mình thở dài, than thở: "Đáng tiếc, không dùng được nữa rồi." "Không dùng được nữa?

Giáo sư Tôn nói rõ hơn một chút đi!" Giáo sư Tôn giải thích: "Tần Vương Chiếu Cốt Kính không còn tác dụng nữa, tính đồng ở mặt sau gương gần như đã bị ăn mòn hết rồi." Tần Vũ đưa tay lấy chiếc gương chiếu cốt, lật lại xem.

Mặt sau gương bị sơn mài phong ấn, sơn mài và đồng đã xảy ra một số phản ứng hóa học, dẫn đến tính đồng bị ăn mòn hoàn toàn.

Quả thực đáng tiếc, vốn dĩ trong Quy Khư, hải khí cực thịnh, là nơi bảo quản đồ đồng tốt nhất.

Đáng tiếc lúc đó kẻ kia không biết cách bảo quản, có lẽ sợ hải khí trên gương chiếu cốt tiêu tán, nên dùng sơn mài phong ấn lại.

Nào ngờ làm khéo thành vụng, ngược lại khiến cho hải khí trong gương chiếu cốt tiêu tán.

"Thật đáng tiếc, lúc đó kẻ kia không biết cách bảo quản, có lẽ sợ hải khí trên gương chiếu cốt tiêu tán, nên dùng sơn mài phong ấn lại." "Nào ngờ làm khéo thành vụng, ngược lại khiến cho hải khí trong gương chiếu cốt tiêu tán." Nghe giáo sư Tôn nói vậy, tất cả mọi

người tiến lên xem kỹ, chỉ thấy màu đồng trên mặt sau gương đã thay đổi.

Lúc này, Tần Vương Chiếu Cốt Kính trong tay, chỉ là một món đồ đồng cực kỳ bình thường.

Bàn Tử nghe vậy, tức giận nắm chặt hai tay, nói: "Mẹ kiếp, chúng ta tốn bao nhiêu công sức, tìm tới tìm lui lại ra một thứ đồ bỏ đi thế này!" "Chết tiệt!" Giáo sư Tôn nói: "Ai, cũng không thể nói như vậy, gương chiếu cốt tuy chỉ mất đi đặc tính ban đầu, nhưng dù sao cũng là một món bảo vật bằng đồng không tồi, cũng có giá trị." Tần Vũ nhìn giáo sư Tôn, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Giáo sư Tôn quan tâm đến gương chiếu cốt như vậy, không phải vì nó có liên quan đến cổ mộ Địa Tiên Thôn sao?

Tuy Đại Kim Nha nói vị trí cổ mộ Địa Tiên Thôn rất khó tìm, nhưng theo cổ pháp, Tần Vũ có thể dùng gương chiếu cốt để xem ra mạch lạc phong thủy của Địa Tiên Thôn.

Chỉ đáng tiếc hải khí trên gương chiếu cốt đã tiêu tán, bây giờ vô dụng.

Lẽ nào giáo sư Tôn cũng nghĩ như vậy, nên mới cảm thấy đáng tiếc?

Tần Vũ nhìn giáo sư Tôn, hỏi: "Giáo sư Tôn, bây giờ có thể nói về chuyện cổ mộ Địa Tiên Thôn được chưa?" Giáo sư Tôn hơi ngập ngừng, im lặng vài giây, mới mở lời: "Tôi cũng không giấu nữa, thực ra tôi thật sự muốn tìm cổ mộ Địa Tiên Thôn, vốn tưởng có thể mượn chiếc gương đồng kỳ lạ này để tìm ra phong thủy, chỉ đáng tiếc…" Bàn Tử hỏi: "Địa Tiên Thôn đó ở đâu vậy?

Nếu có địa danh, sao lại không tìm được?" "Địa Tiên Thôn do người của Quan Sơn Thái Bảo thời Minh xây dựng, giấu trong núi

sâu.” Quan Sơn Thái Bảo cũng là một trong những môn phái đạo mộ, phái này hành sự vô cùng thần bí, đến cả ghi chép cũng rất ít.

Giáo sư Tôn tiếp tục nói: “Tôi đã nghiên cứu tư liệu bao nhiêu năm nay, phát hiện ngày càng có nhiều chứng cứ, thực ra đều chứng minh sự tồn tại của mộ Địa Tiên, và trong mộ Địa Tiên giấu rất nhiều quan quách danh khí của các đời.” “Ồ!

Ra là sào huyệt của Quan Sơn Thái Bảo!” “Nghe nói năm đó lúc giặc cướp vào Xuyên, có mấy chục vạn người đi tìm cũng không đào ra được, cho nên bây giờ cũng không ai muốn tin Địa Tiên Thôn tồn tại, chuyện về Địa Tiên Thôn lâu dần cũng phai nhạt trong đầu mọi người.” “Nhưng tôi đã nghiên cứu bao nhiêu năm, cùng với những bí thuật đạo mộ dân gian, thực ra động cơ và mục đích đều giống nhau, tìm cách chứng thực sự tồn tại của nó.” Mọi người không nói gì, nghe giáo sư Tôn bắt đầu hồi tưởng.

Giáo sư Tôn kể cho Tần Vũ, lúc còn trẻ vì mối quan hệ không tốt, bị người ta hãm hại.

Sau đó trong đại hội xét xử công khai, người bạn học cũ Trần Cửu Nhân, cũng chính là giáo sư Trần, đã đứng ra làm chứng.

Sau lần đó, giáo sư Tôn và giáo sư Trần thành huynh đệ hoạn nạn, bị đưa xuống Quả Viên Câu để lao động cải tạo.

Trong Quả Viên Câu căn bản không có vườn cây ăn quả, toàn là những tảng đá chưa được khai thác, đó là một công trường khai thác đá.

Giáo sư Trần lúc đó yếu ớt, chưa đến nửa tháng thân thể đã suy sụp, chỉ còn lại một mình giáo sư Tôn ở đó.

Trong khoảng thời gian đó, giáo sư Tôn đã quen một người ở nông trường.

Người đó họ Phong, vốn là một đoàn trưởng, nhưng vì lý do nào đó mà bị hạ cấp.

Hai người đồng cảnh ngộ, định bỏ trốn, nào ngờ sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Phong đoàn trưởng muốn đưa Tôn giáo thụ đi trốn, nhưng dãy núi Đại Ba này vắng bóng người, Tôn giáo thụ cảm thấy hai người có trốn ra ngoài cũng không biết trốn đi đâu, cuối cùng vẫn sẽ bị bắt lại.

Một khi bị phát hiện và bắt lại, những ngày tháng sau đó chắc chắn sẽ không dễ chịu như bây giờ.

Nhưng Tôn giáo thụ kể lại, lúc đó Phong đoàn trưởng rất tự tin.

Tôn giáo thụ bắt chước giọng điệu của Phong đoàn trưởng, nói với Tần Vũ: "Lúc đó, ông ấy nói rằng chúng ta thà mạo hiểm xuyên qua núi lớn còn hơn ngồi đây chờ chết, chỉ cần về được quê nhà thì không cần phải lo lắng gì nữa." Bàn Tử gật đầu: "Nói cũng phải, vậy cuối cùng có trốn được không?" Tôn giáo thụ thở dài một hơi, tiếp tục hồi tưởng.

Sau đó Phong đoàn trưởng mới nói cho Tôn giáo thụ biết, tổ tiên của ông ta vốn là một hào tộc địa phương thời nhà Minh, từng làm Quan Sơn Thái Bảo.

Chương 405

Vị Quan Sơn Thái Bảo đó đã đào được Long Cốt Thiên Thư trong truyền thuyết từ một ngôi mộ cổ.

Sau khi xem và lĩnh ngộ thiên thư đó, ông đã đắc đạo thành tiên.

Lão Hồ nghe đến đây, không dám tin: "Đắc đạo thành tiên?

Thật hay giả vậy?" Bàn Tử thì cười nói: "Vậy nếu tôi có được Long Cốt Thiên Thư đó, chẳng phải tôi cũng có thể thành tiên sao?" Tần Vũ nghe vậy, trêu ghẹo: "Bàn Tử, với ngộ tính của cậu, có đưa cho xem cũng vậy thôi, đừng nói đến Long Cốt Thiên Thư." Tôn giáo thụ tiếp tục kể, Phong đoàn trưởng đó từng xây một làng Địa tiên trong địa cung của ngôi mộ cổ nọ.

Nơi đó có thể dùng làm nơi ẩn thân trăm năm sau này, nghe nói chỉ cần tìm được làng Địa tiên đó, bái vị Địa tiên Quan Sơn Thái Bảo, là có thể trường sinh bất tử.

Nhưng vấn đề là ngôi mộ cổ Địa tiên đó được giấu quá kỹ, gần như không có dấu vết gì để tìm, ngay cả hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo là Phong đoàn trưởng cũng không có chút manh mối nào.

Lão Hồ hỏi: "Không để lại chút manh mối nào sao?

Sao mà để hậu nhân đến ẩn náu được chứ?" "Cũng không phải là không có chút manh mối nào, vị Quan Sơn Thái Bảo đó từng để lại mấy câu mật ngữ." "Nhanh, mật ngữ gì!" "Hảo một Đại vương, có thân không có thủ.

Nương tử không đến, quần sơn không mở.

Đốt củi nấu nồi, luộc cả gan phổi.

Phá giếng lấy muối, hỏi quỷ đòi tiền.

Đường chim ngang dọc, trăm bước chín lần quay.

Muốn tìm Địa tiên, trước tìm Ô Dương.” Tôn giáo thụ nói xong, ba người lại nghe mà chẳng hiểu gì.

Bàn Tử có chút sốt ruột: “Toàn là cái gì thế?” Lão Hồ nhíu mày: “Câu cuối cùng, muốn tìm Địa tiên, phải tìm Ô Dương trước.” Tôn giáo thụ lắc đầu, “Hai vị đừng phí công vô ích, trong câu đố cổ này có thể ẩn chứa bí mật quan trọng về lối vào làng Địa tiên, ngoài người nhà họ Phong ra, gần như không ai biết.” “Vậy ông biết sao?” “Cái này… Thực ra lúc đó Phong đoàn trưởng chỉ nói cho tôi một nửa, để thuyết phục tôi cùng rời đi, trốn vào mộ Địa tiên đó để lánh nạn.” Lúc đó Tôn giáo thụ nghe xong, cảm thấy thật hoang đường.

Chuyện đắc đạo thành tiên, phải là người mê tín đến mức nào mới tin!

Lỡ như việc này không thành, bị bắt lại chắc chắn sẽ bị hành hạ đến chết.

Vì vậy Tôn giáo thụ kiên quyết phản đối, ai ngờ đêm hôm trốn đi, Phong đoàn trưởng cũng không ép ông nữa mà đánh ngất ông.

Đến khi Tôn giáo thụ tỉnh lại vào ngày hôm sau thì nghe tin Phong đoàn trưởng đã mất tích.

Chuyện Phong đoàn trưởng mất tích gây xôn xao cả nông trường.

Tất cả mọi người đều đi tìm kiếm trên núi, nhưng dù lật tung cả ngọn núi lên cũng không tìm thấy Phong đoàn trưởng.

Phong đoàn trưởng như thể mọc cánh bay đi mất.

Lúc đó Tôn giáo thụ hoảng lắm, vì chỉ có ông biết chuyện Phong đoàn trưởng định trốn đi.

Mấy ngày sau, điều ông lo lắng đã xảy ra, quả nhiên có người tố

giác Tôn giáo thụ là người cuối cùng ở cùng Phong đoàn trưởng.

Thế là, Tôn giáo thụ bị đưa ra thẩm vấn công khai.

Nhưng Tôn giáo thụ biết chuyện này tuyệt đối không thể nói ra, nói ra chắc chắn sẽ càng lún sâu.

Mà có nói ra, e rằng cũng không ai tin Phong đoàn trưởng đã đến mộ cổ Địa tiên để cầu tiên.

Vạn bất đắc dĩ, Tôn giáo thụ chỉ có thể giả vờ là người bị hại, còn lại đều không biết gì.

Chuyện này sau đó cũng chìm vào quên lãng, nhưng dần dần, có người bắt đầu nghi ngờ Tôn giáo thụ có thù với Phong đoàn trưởng, đã ngấm ngầm giết chết Phong đoàn trưởng.

Chỉ là, không biết thi thể bị chôn ở đâu.

Lời đồn sau này càng lan rộng, mọi người đều cho rằng Tôn giáo thụ là kẻ giết người, vì vậy đều xa lánh ông.

Nhớ lại lúc đó, Tôn giáo thụ giờ đây vẫn cảm thấy ấm ức.

Tần Vũ thấy hốc mắt Tôn giáo thụ hơi đỏ lên, liền an ủi: "Chuyện đã qua rồi, dù sao bây giờ mọi chuyện đều tốt đẹp cả." "Nói thì nói vậy, thực ra tôi cũng đã nguôi ngoai với cách làm của những người đó ngày xưa, chỉ là bí ẩn về sự mất tích của Phong đoàn trưởng vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng tôi." Tôn giáo thụ thẳng thắn nói, vì Phong đoàn trưởng mất tích, nên trong công việc sau này, hễ tiếp xúc với những truyền thuyết hay ghi chép liên quan đến mộ cổ làng Địa tiên, ông đều đặc biệt để tâm.

Đương nhiên ông muốn tìm mộ cổ Địa tiên, một là để hoàn thành nghiên cứu, hai là để tìm lại Phong đoàn trưởng đã mất tích mười năm, rửa sạch nỗi oan năm xưa.

Lão Hồ lại chậc lưỡi hai tiếng, nói: "Mất tích cả chục năm rồi, muốn tìm lại một người đúng là rất khó." Bàn Tử cũng hùa theo: "Đúng vậy, theo tôi thấy, Phong đoàn trưởng đó sau khi trốn đi, chắc là gặp phải hổ báo dã thú trong núi, sớm đã bị ăn thịt rồi!

Hoặc không chừng rơi xuống thung lũng nào đó ngã chết rồi cũng nên!" Tần Vũ gật đầu, "Khả năng Phong đoàn trưởng trốn vào mộ cổ Địa tiên quả thực rất nhỏ, Tôn giáo thụ có tìm được mộ cổ Địa tiên, cũng chưa chắc đã tìm được ông ấy trong đó." Nhưng dù cả ba người nói thế nào cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của Tôn giáo thụ.

Tôn giáo thụ vẻ mặt trầm trọng nói: "Bao nhiêu năm qua, trong lòng tôi luôn có dự cảm, Phong đoàn trưởng đó vẫn còn sống trên đời này, ngay tại lối vào của mộ cổ Địa tiên!" Nghe Tôn giáo thụ quả quyết như vậy, ba người cũng không tiện nói thêm gì.

Lúc này, Bàn Tử nói: "Nếu giáo sư muốn tìm ngôi mộ cổ Địa tiên đó, vậy rốt cuộc nó ở đâu?

Không có địa chỉ cụ thể thì cũng phải có phương hướng đại khái chứ?" Lão Hồ hỏi ngay sau đó: "Đúng vậy, phía đông hay phía tây, ở đâu?" Tôn giáo thụ lắc đầu, thở dài: "Cái này tôi cũng không biết, chúng ta chỉ có thể giải câu đố về làng Địa tiên trước rồi mới nói được." Bàn Tử nghe vậy, sốt ruột nói: "Lại phải đoán câu đố à?" Lão Hồ thì bình tĩnh hơn nhiều, vừa lẩm nhẩm lại câu đố, vừa dùng ngón tay vẽ vời trên bàn.

"Hảo một Đại vương, có thân không có thủ. 116.

Chẳng phải là chữ Vương bỏ đi một nét trên đầu thì sẽ thành chữ Thổ sao!

Chương 406

Bàn Tử bị Lão Hồ thu hút, kích động nói: "Chẳng lẽ là câu đố chữ sao?

Vậy chúng ta chỉ cần giải hết ra, không phải là có thể tìm được mộ cổ Địa tiên sao?" Phát hiện này khiến cả Lão Hồ và Bàn Tử đều có chút phấn khích.

Nhưng rất nhanh, Bàn Tử phát hiện có gì đó không đúng.

"Nương tử không đến, quần sơn không mở, câu này ẩn chữ gì?" "…Hình như không đoán ra chữ được." "Chắc không phải là đố chữ đâu!

Mấy câu sau đều không thể tách ra thành chữ được!" Hai người không hiểu ra sao, lại đi vào ngõ cụt.

Lúc này, Tần Vũ không vội không hoảng nói: "Theo tôi, Tôn giáo thụ nên đi hỏi thăm xem quê của Phong đoàn trưởng ở đâu, tiện thể hỏi luôn chuyện về mộ cổ làng Địa tiên." Mọi người hơi sững sờ, Tôn giáo thụ gật đầu: "Cách này được, có thể thử một lần." "Vậy chuyện hỏi thăm cứ giao cho tôi, ba vị đợi tôi trở về." … Sau khi rời khỏi Kinh thành một tháng, cuối cùng Tôn giáo thụ cũng mang về tin tức.

"Thế nào rồi?

Đã hỏi thăm được quê của Phong đoàn trưởng chưa?" Tôn giáo thụ vừa bước vào tiệm đồ cổ của Tần Vũ, liền thở hổn hển, xin một cốc nước uống.

Uống xong mấy ngụm, Tôn giáo thụ mới lên tiếng: "Tôi chỉ tra được quê quán và địa chỉ mà Phong đoàn trưởng để lại trong quân đội khi nhập ngũ thôi." "Vậy còn nguyên quán thì sao?

Nguyên quán quan trọng nhất thì sao?" Tôn giáo thụ lắc đầu, nói: "Sau đó tôi rất khó khăn mới tìm được hồ sơ, nhưng lại không tra được nguyên quán ở đâu." "Sao lại không tra được nguyên quán?

Mẹ nó, kỳ lạ thật." Lão Hồ không nhịn được chửi một tiếng.

Tôn giáo thụ giải thích: "Năm đó giặc cướp vào Tứ Xuyên, cuối thời nhà Thanh chiến loạn, bá tánh lưu lạc khắp nơi, chỉ có thể chọn cách di cư hàng loạt." Tần Vũ khá hiểu chuyện này, gật đầu nói: "Cho nên quê quán lưu trong hồ sơ, thực ra đều không phải là nguyên quán." Lòng Lão Hồ và Bàn Tử nguội đi một nửa.

"Vậy là chúng ta hết hy vọng tìm được mộ cổ làng Địa tiên rồi sao?" Tôn giáo thụ lắc đầu, nói: "Cũng không phải là hết hy vọng, thời gian qua tôi vẫn luôn dò hỏi, hôm qua mới có được một vài tin tức." Vừa nói, Tôn giáo thụ vừa lấy ra một cuốn sách bản đồ vừa mới mua từ trong túi.

Tôn giáo thụ mở sách bản đồ ra, chỉ vào khu vực Vu Sơn thuộc Tam Hiệp Trường Giang.

Vu Sơn mây sớm mưa chiều, thời cổ là nơi có Hàm Phong địa và lăng mộ, nên được gọi là Vu Sơn.

Tôn giáo thụ tiếp tục nói: "Tôi đã hỏi thăm được tên thị trấn mà Phong đoàn trưởng ở, gọi là trấn Thanh Khê, nhưng kỳ lạ là dù bản đồ chi tiết như vậy, cũng không tìm thấy trấn Thanh Khê." Cuốn sách bản đồ mà Tôn giáo thụ mua quả thực rất chi tiết về từng nơi trong huyện Vu Sơn.

Nhưng dù vậy, lại không hề có trấn Thanh Khê.

Mọi người rơi vào mông lung.

Lão Hồ hỏi: "Cửu gia, tin tức có chính xác không vậy?

Có phải ông nghe nhầm không, thực ra tên trấn không phải thế?"

Bàn Tử cũng hỏi: “Hay là trấn Thanh Khê đó đã biến thành một đống đổ nát rồi?

Cho nên trên bản đồ cũng không có ghi chú?” Tần Vũ lắc đầu, “Trấn Thanh Khê từ thời nhà Minh đã có, nếu là một cổ trấn, thì dù có hoang phế cũng phải có di chỉ.” “Cái này… tôi cũng không rõ, hay là chúng ta đến Vu Sơn trước, rồi đến thực địa tìm trấn Thanh Khê?” “Tôi thấy được đấy.” Bốn người bàn bạc xong xuôi, liền ai về nhà nấy thu dọn đồ đạc.

Trước khi xuất phát, A Hương nhất định đòi đi theo, lo lắng cho Tần Vũ.

Sau đó không biết thế nào, Dương Tuyết Lỵ cũng biết chuyện này, thế là cũng đi cùng.

Hỏi ra mới biết, hóa ra Tôn giáo thụ đã tiết lộ chuyện đi Vu Sơn cho giáo sư Trần.

Kể từ khi Dương Tuyết Lỵ mất đi cha mẹ, cô thân thiết nhất với giáo sư Trần, tự nhiên cũng biết chuyện của Tôn giáo thụ.

Mấy ngày sau, mọi người lên đường.

Huyện Vu Sơn nằm ở đoạn Vu Hiệp trong Tam Hiệp Trường Giang.

Mọi người ngồi xe, chiếc xe chạy giữa những ngọn núi cao chót vót, trông vô cùng nhỏ bé.

Sau khi đi được khoảng mấy trăm cây số, đến được nửa chặng đường tới đích thì tài xế dừng xe lại.

Tần Vũ thò đầu ra ngoài, nhìn thấy bên ngoài cửa sổ xe là một màn sương mù bao phủ.

“Phía trước toàn là sương mù, tôi thấy hôm nay không đi được

nữa đâu!" Tài xế là một thanh niên địa phương, hiểu rõ nhất khí hậu ở đây.

Nghe vậy, mọi người liền biết sương mù bên ngoài, e rằng trong chốc lát cũng không tan được.

May mà gần đó có một thôn trang nhỏ xây dựa vào núi.

Mọi người quyết định ăn cơm, nghỉ ngơi tại đó, đợi sương tan rồi đi tiếp.

Tần Vũ và mọi người xuống xe, theo chân tài xế trẻ vào thôn trang, tìm một quán ăn vỉa hè.

Ông chủ quán ăn là một người ngốc nghếch, vừa thấy Tần Vũ ăn mặc không tầm thường, liền tò mò lại gần.

"Mấy vị ông chủ đến từ đâu vậy ạ?" Tôn giáo thụ hiền hòa nói: "Chúng tôi đều là nhà khảo cổ học đến đây khảo sát di tích cổ." "Ối chà!

Nhà khảo cổ học!" Ông chủ ngốc nghếch vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội hỏi: "Mấy vị đại học giả chuẩn bị khảo sát ở đâu ạ?" Tần Vũ cười cười, thản nhiên nói: "Chúng tôi muốn hỏi thăm ông một nơi trước đã." "Biết ở đâu, cứ việc hỏi tôi, tôi ở đây là rành nhất!" "Xin hỏi ông chủ, có biết trấn Thanh Khê ở Vu Sơn nằm ở đâu không?" Ông chủ ngốc nghếch lắc đầu, "Không biết ạ, chưa nghe nói bao giờ." Tần Vũ sững người, lại vội hỏi: "Vậy gần đây có chuyện kể về vị Đại vương bị chém đầu không?" "Cái này cũng chưa nghe nói ạ, ở đâu có chuyện Đại vương bị chém đầu chứ?" "Kỳ lạ thật, hay là Tần gia, chúng ta đi hỏi người khác xem sao." Bàn Tử nhỏ giọng đề nghị.

Tần Vũ gật đầu, vừa quay đầu lại thì thấy bên đường có một cửa hiệu cũ kỹ chỉ cài một nửa cánh cửa.

Trên cửa tiệm có treo một cái hộp gỗ đen tuyền, hình dáng hơi

giống quan tài.

Lão Hồ cũng chú ý đến cửa tiệm cách đó không xa, khẽ kinh ngạc: "Là gỗ tử đàn làm ra, Tần gia, nơi nhỏ bé thế này mà có gỗ tử đàn." Lúc này, ông chủ ngốc nghếch nói: "Mấy vị đừng nhìn nữa, ông chủ tiệm đó tên là Lý Thụ Quốc, vốn là một người ngoại tỉnh ở phủ Bảo Định, căn bản không biết kinh doanh, cũng không bán hàng đứng đắn, mua gì thì thà đi xem nhà khác còn hơn." Tần Vũ nghe vậy, đột nhiên đứng dậy đi tới đó.

Chương 407

Mọi người thấy thế, trà còn chưa kịp uống một ngụm, đã vội vàng đi theo.

Cả đám đến trước cửa tiệm, thấy bên trong có một già một trẻ hai người đang ngồi.

Vị lớn tuổi trông đã bảy, tám mươi tuổi, tóc râu bạc phơ, tay đang mân mê hai quả cầu sắt, nằm trên ghế mây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người còn lại là một cô gái trẻ chừng hai mươi tuổi.

Cô gái có dung mạo thanh tú, tết hai bím tóc nhỏ thả trước ngực.

Nghe thấy có tiếng động ở cửa, cô gái lập tức bước lên, dùng giọng phổ thông Tứ Xuyên rõ rệt hỏi: "Mấy vị muốn mua gì ạ?" Tần Vũ cười cười, "Tôi xem qua một chút thôi." Trong tiệm bày hai hàng tủ gỗ lớn, trên tủ đặt đủ loại hàng hóa, có đặc sản địa phương, cũng có kẹo thủ công.

Tổng thể bài trí đơn giản mộc mạc, nhưng lại được quét dọn sạch sẽ không một hạt bụi.

Tần Vũ đoán, người nằm trên ghế mây chính là ông chủ tiệm Lý Thụ Quốc.

Cô gái người Tứ Xuyên chắc là người làm thuê được mời đến.

Tần Vũ thấy ánh mắt cô gái cứ dán chặt vào mình, chờ đợi phân phó, liền mở miệng: "Cô nương, tôi muốn mua giấy nến, loại giấy trắng tốt nhất." Cô gái liên tục gật đầu, đang định xoay người đi thì nghe thấy mấy tiếng ho khan từ phía ghế mây.

Lý Thụ Quốc khẽ mở mắt, vừa xoay quả cầu sắt trong tay, vừa nói: "Mấy vị đều là khách quý hiếm có." Dương Tuyết Lỵ thấy ông ta

đã tỉnh, đột nhiên bước lên một bước, cố ý nói: "Đi qua núi cao ngẩng đầu nhìn, trên núi một mặt bài chữ vàng; Sau bài chữ vàng là bài chữ bạc, bài nào cũng là chữ 'phong' đứng đầu." Lý Thụ Quốc nghe vậy, toàn thân giật nảy mình.

Ông ta quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, trong ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc, phảng phất không tin câu nói vừa rồi phát ra từ miệng cô.

Hồi lâu sau, Lý Thụ Quốc hỏi: "Một mặt gương soi hai ngọn núi, soi ra gió vàng thổi đầy mặt.

Không biết là Phong Sơn đường nào, mà biết được bài chữ vàng chữ bạc?" 117.

"Cờ trong gió xoay theo núi, thúc ngựa quất roi đuổi đường đi; Đội ngũ không đều xin đừng trách, lễ nghi sơ sài chớ bận lòng." "Trên núi hay dưới núi?

Vì chuyện gì?" "Không trên không dưới, mời hộp gió." Hai người lại đối đáp một hồi, nghe mà mọi người như lạc vào sương mù.

Cuối cùng, Lý Thụ Quốc đột nhiên kích động nói: "Mau đưa mấy vị khách quý vào chỗ ngồi!" Cô gái người Tứ Xuyên cũng ngơ ngác dẫn Tần Vũ vào sân trong của cửa tiệm.

Trong sân có một tòa nhà hai tầng.

Nghe cô gái nói, trên lầu là phòng khách, tầng một là cửa hàng, dưới đất còn có một tầng hầm.

Tần Vũ cứ ngỡ Lý Thụ Quốc sẽ đưa họ lên lầu ngồi, ai ngờ ông ta lại bảo cô gái đưa họ xuống tầng hầm.

Mọi người vào tầng hầm, đi qua một hành lang hẹp dài tối om, đến một căn phòng bí mật rộng rãi.

Căn phòng không lớn, ven tường đặt đủ loại vũ khí lạnh và ám khí.

Các loại cơ quan máy móc đủ cả, nhìn mà hoa cả mắt.

Bàn Tử nhìn thấy những thứ này, liền không nhịn được đưa tay ra sờ.

Ai ngờ vừa đưa tay ra đã bị Tôn giáo thụ níu lại.

"Bàn Tử đừng sờ lung tung, cậu không thấy kỳ quái sao?" Vừa hỏi, Tôn giáo thụ vừa quay đầu nhìn Tần Vũ, nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Cái hộp gỗ ngoài cửa kia là sao?

Nói mấy câu tiếng lóng là đưa chúng ta vào đây?" Tần Vũ thấy bộ dạng lo sợ của ông, cảm thấy buồn cười.

Thế là, anh giải thích: "Phong Oa Sơn là những thợ thủ công chuyên chế tạo các loại ám khí." Chế tạo những thứ như ám khí, thời cổ đại bị nghiêm cấm.

Chưa từng có ai dám ngang nhiên mở tiệm buôn bán, đều là giao dịch ngầm.

Tần Vũ hạ giọng nói: "Cái hộp gỗ đen mà chúng ta thấy ở cửa tiệm, người trong nghề mới nhìn ra đó là ám hiệu." Tôn giáo thụ sợ đến mức toàn thân giật nảy, nghe Tần Vũ nói tiếp: "Tôi vừa nhìn thấy tiệm này, đã biết bên trong có ám khí bán ra, quả nhiên không sai, còn mấy câu tiếng lóng của Dương Tuyết Lỵ, là để thử vị chưởng quỹ này thôi." Tôn giáo thụ nhìn những vũ khí lạnh này, sắc mặt tức thì tái nhợt, vội bảo Tần Vũ đi ra ngoài.

Tôn giáo thụ cảm thấy mục tiêu lần này là mộ cổ Địa tiên, không liên quan gì đến cửa tiệm này.

Ai ngờ Tần Vũ lại nói: "Lần này chúng ta vào Tứ Xuyên, nếu trên người không có vũ khí, tay không đi xuống chắc chắn sẽ mỏng manh, đã đến đây rồi, sao không sắm thêm một ít rồi hẵng đi?" Bàn Tử không biết từ đâu lấy ra một cây Nga Mi thích, cầm trong tay nghịch ngợm, cười nói: "Nga Mi thích này không tồi, ngắn nhỏ sắc bén!

Nhìn đều là thép tinh luyện làm thành!" Lão Hồ thì để ý một cây nỏ liên châu, vừa ngắm nghía vừa nói: "Thứ này tầm bắn tuy không bằng súng trường, nhưng uy lực cũng không nhỏ, đáng để mua." Tôn giáo thụ lau mồ hôi, nghe Dương Tuyết Lỵ bên cạnh hô lên: "Chưởng quỹ, mau lấy bảo vật trấn tiệm của ông ra xem nào!" Lý Thụ Quốc cười nói: "Chỗ tôi nào có bảo vật trấn tiệm, nhưng quả thực có một món đồ là tác phẩm đắc ý nhất cả đời tôi." "Nếu đã như vậy, thì mau lấy ra cho chúng tôi xem đi!" Lý Thụ Quốc gọi cô gái người Tứ Xuyên, bảo cô bê ra một cái hòm gỗ.

Cái hòm gỗ đó không nặng cũng không nhẹ, bên trên phủ một lớp gấm.

"Mời các vị xem!" Lý Thụ Quốc ra hiệu, cô gái vén tấm gấm lên, rồi mở hòm ra.

Tức thì, một luồng ánh bạc chiếu ra.

Mọi người định thần nhìn lại, Dương Tuyết Lỵ kinh ngạc hô lên: "Kim Cương Tán!" Lý Thụ Quốc hơi sững người, cười nói: "Cô nương mắt tinh thật, chính là Kim Cương Tán!" Kim Cương Tán là vật hộ thân của Mô Kim Hiệu Úy.

Năm xưa, Trần trưởng lão từng truyền lại một cây, sau này được Dương Tuyết Lỵ mang từ nước ngoài về.

Chỉ tiếc là, sau này khi đến mộ Hiến Vương, Dương Tuyết Lỵ đã làm mất thứ đó.

Dương Tuyết Lỵ kích động khó tả: "Dược liệu và công nghệ chế tạo Kim Cương Tán sớm đã thất truyền, muốn tìm người chế tạo lại một cây khác căn bản là không thể, không ngờ hôm nay tôi lại thấy được, hóa ra là Lý chưởng quỹ đã tạo ra một món đồ như vậy!" Tần Vũ hơi sững người, hỏi: "Lý chưởng quỹ, ông cũng từng là Mô Kim Hiệu Úy sao?" Lý Thụ Quốc cười cười, xua tay: "Tôi làm sao biết thuật Mô Kim đó?

Chương 408

Tôi chỉ là một thợ thủ công làm ám khí mà thôi." "Vậy Kim Cương Tán này…" Lý Thụ Quốc giải thích: "Năm xưa, tôi cũng có chút danh tiếng, hắc bạch lưỡng đạo đều làm ăn, gần như không ai không biết đến Lý ám khí của tôi." Lý Thụ Quốc kể cho mọi người, thời kỳ thịnh vượng nhất, từng có khách hàng từ khắp nơi chuyên tìm đến ông để đặt làm ám khí.

Mười mấy năm trước, có một thương nhân tìm đến, muốn đặt làm Kim Cương Tán.

Vị thương nhân đó đã để lại một bản vẽ và một vài bí phương rồi rời đi.

Đến khi Lý Thụ Quốc chế tạo xong Kim Cương Tán thì lại không tìm được vị thương nhân đó nữa.

Dương Tuyết Lỵ không quan tâm đến lai lịch của Kim Cương Tán, vội vàng thương lượng với Lý Thụ Quốc để mua nó.

Lý Thụ Quốc cũng là người dễ nói chuyện, ra giá một lần với Dương Tuyết Lỵ, rồi bán luôn Kim Cương Tán.

Lấy được Kim Cương Tán, Dương Tuyết Lỵ cũng thấy mãn nguyện.

Dù sao có thêm một món cũng không thừa.

Đồ tốt nhiều thì khả năng bảo mệnh cũng mạnh hơn.

Lúc này, Tần Vũ hỏi: "Lý chưởng quỹ, tôi thấy ông cũng là người từng trải giang hồ, không biết có biết trấn Thanh Khê không?

Hoặc là chuyện Đại vương bị chém đầu?" Lý Thụ Quốc thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Tôi thấy các vị cũng là người trong giang hồ,

lẽ ra phải hết lòng giúp đỡ mới phải, nhưng tôi ở đây đã lâu, mấy chục năm nay đều bị bệnh cũ hành hạ, ngày thường lại rất ít khi ra ngoài, cho nên đối với chuyện ở địa phương cũng không hiểu rõ lắm." "Thôi được, không sao, cùng lắm thì hỏi người khác." Ngay khi Tần Vũ và mọi người chuẩn bị rời đi, lại nghe Lý Thụ Quốc nói: "Đợi đã, tuy tôi không biết trấn Thanh Khê ở đâu, nhưng tôi nhớ nguyên quán của Yêu Muội Nhi nhà tôi là ở Thanh Khê, có thể hỏi con bé xem." Mọi người hơi sững sờ, Bàn Tử hỏi: "Là cô gái người Tứ Xuyên đó sao?" "Đúng vậy, nguyên quán của con bé là ở Thanh Khê." Lý Thụ Quốc gọi cô gái người Tứ Xuyên.

Cô gái đến bên cạnh mọi người, vừa nghe hỏi về trấn Thanh Khê, liền liên tục thở dài: "Trấn Thanh Khê sớm đã không còn từ mấy năm trước rồi, mấy vị đến đó làm gì?" Lòng mọi người chùng xuống, lại hỏi thêm về quá khứ của trấn Thanh Khê.

Cô gái thành thật trả lời, nói cho Tần Vũ biết, trấn Thanh Khê vốn không có tên này, mà có tên gốc là trấn Vu.

Trấn Vu nằm trong dãy núi Vu Sơn, vì là địa danh được quản lý nên không ai không biết.

Lý do đổi tên là vì nơi đó là khu vực của nhà họ Khâu ở Vu Hàm, nên để tránh húy chữ "Vu", mới đổi tên thành trấn Thanh Khê.

Vì nhiều người ngoài không biết tình hình, nên căn bản không biết đến nơi gọi là trấn Thanh Khê.

Trong Vu Sơn có rất nhiều tài nguyên khoáng sản, nên sau này gặp phải binh hỏa.

Tài nguyên trong núi dần cạn kiệt, dân làng cũng dần rời đi, nơi đây cũng ngày càng trở nên hoang vu.

Khoảng mười mấy năm trước, các mỏ khoáng gần trấn Thanh Khê

ngày càng nhiều, hầm phòng không xây được một nửa thì sập, thế là ngay cả thợ mỏ cũng không đến nữa.

Nơi đó, cũng trở thành một góc bị mọi người lãng quên.

Kể xong quá khứ của trấn Thanh Khê, Lão Hồ vội vàng hỏi: "Muội tử, có biết ở trấn Thanh Khê có câu chuyện truyền thuyết về vị vua không đầu không?" Cô gái lắc đầu, nói: "Tôi không biết truyền thuyết về vị vua không đầu, năm đó khi tôi theo cha mẹ rời khỏi trấn Thanh Khê, cũng mới mười một tuổi, rất nhiều chuyện thực ra tôi cũng không nhớ rõ lắm." Giọng nói vừa dứt, đã nghe Lý Thụ Quốc thở dài một tiếng.

"Cha mẹ Yêu Muội Nhi mất sớm, chỉ còn lại một mình nó bơ vơ không nơi nương tựa, tôi thấy tội nghiệp nên đã nhận nuôi nó." Tần Vũ gật đầu, hỏi: "Vậy được rồi, muội tử có biết đường đến trấn Thanh Khê không?" Cô gái suy nghĩ một lát, nói: "Tôi nhớ có ba con đường đến trấn Thanh Khê." Đường thứ nhất là đường thủy, nhưng lúc này đang là mùa lũ, dòng sông chảy xiết, không phải là con đường tốt nhất.

Đường thứ hai là một con đường núi, nhưng vì con đường đó đã lâu không được tu sửa, thường xuyên xảy ra sạt lở, sớm đã không đi được nữa.

Đường thứ ba là một đoạn đường sạn đạo cổ, đường sạn đạo đó vẫn còn được bảo tồn khá tốt, dường như được xây từ thời Tần.

Nhưng đường sạn đạo đó chỉ rộng có năm thước, nên còn có tên là đường Ngũ Xích.

Nếu muốn lên đường sạn đạo, phải đi vòng qua núi, e rằng cũng phải tốn không ít công sức.

Lúc này, Tôn giáo thụ và Lý Thụ Quốc đề nghị: "Nơi này chúng

tôi đều không quen, hay là để Yêu Muội Nhi của Lý chưởng quỹ dẫn chúng tôi đến Thanh Khê là được rồi." Lý Thụ Quốc gật đầu đồng ý, cười nói: "Cái này đương nhiên có thể, Yêu Muội Nhi nhà tôi thông minh lanh lợi, gan cũng lớn lắm." Nói xong, Lý Thụ Quốc vẫy tay gọi cô gái, nói: "Con bé này theo tôi học nghề nhiều năm, ám khí gì cũng biết dùng, lại là đứa trẻ lớn lên trong núi, leo núi vượt đèo cũng không thành vấn đề, biết đâu có thể giúp được các vị." Đúng lúc đó, tài xế trẻ báo tin, sương mù trên núi đã tan, có thể lên đường rồi.

Mọi người nghe vậy, không kịp từ biệt nhiều, liền đưa cô gái cùng lên đường.

Lúc này Tôn giáo thụ từ ngoài vào: "Vừa rồi tôi ra ngoài xem, xe sắp chạy rồi, chúng ta phải tranh thủ thời gian lên đường." Mọi người lên xe, Yêu Muội ngồi ở cuối xe, người tuy ngồi trong xe, nhưng tâm tư vẫn luôn lo lắng cho Lý Thụ Quốc.

Tần Vũ thấy hai mắt cô bé đỏ hoe, liền an ủi: "Đợi chúng ta trở về, tôi đưa em đến Kinh thành chơi, thế nào?" Yêu Muội hơi khựng lại, quay đầu nhìn Tần Vũ, trong mắt tuy lóe lên tia sáng, nhưng vẫn thở dài: "Đợi đưa các anh vào núi xong, tôi sẽ về chăm sóc chưởng quỹ." Lúc này, sương mù trong núi đã tan, chiếc xe chạy trên con đường núi gập ghềnh, xóc nảy rời khỏi thị trấn nhỏ.

"À phải rồi muội tử, ở quê em có truyền thuyết về Địa tiên không?" Yêu Muội Nhi hơi sững người, "Địa tiên?

Tôi nhớ ở vùng quê tôi, đúng là có lời đồn về Địa tiên được chôn cất, nhưng mẹ tôi và cha tôi đều nói Địa tiên là yêu tiên, ngôi mộ đó cũng gọi là mộ yêu tiên." "Địa tiên biết yêu thuật, thích nhất là dùng phép trường sinh bất lão để mê hoặc người ta, vào mộ cổ, quỳ lạy Địa tiên là có thể trường sinh bất lão, đều là lừa người cả!" Lời nói của Yêu Muội nửa thật nửa giả, mọi người nhất thời cũng có chút bối rối.

Nhưng dù sao, đó cũng đều là truyền thuyết.

"Đúng rồi, ở đó không có truyền thuyết về phong vật nào khác sao?" Yêu Muội nghĩ một lúc, nói: "Mẹ tôi nói lịch sử trấn Thanh Khê rất lâu đời, đã khai thác mỏ muối Vu mấy trăm năm." "Mỏ muối Vu?" "Muối Vu là một loại muối rất đặc biệt, có thể gia công thành muối ăn." Yêu Muội nói với Tần Vũ, vì thời cổ đại thuế muối rất nặng, nên dân gian đa phần đều lén lút khai thác tư nhân để thu lợi lớn.

Cho nên trấn Thanh Khê là nơi mỏ muối cực thịnh, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều thương nhân.

Ở trấn Thanh Khê, các mỏ khoáng lớn nhỏ ít nhất cũng có cả trăm nghìn cái.

Khoảng trước và sau thời nhà Thanh, mọi người đều sống dựa vào tài nguyên có sẵn, mỏ muối ở trấn Thanh Khê về cơ bản đã bị khai thác hết.

Sau khi thương nhân đi, trấn Thanh Khê lại bắt đầu xây dựng hầm phòng không.

Cứ thế, khiến cho cả ngọn núi bị đào rỗng.

Yêu Muội sắc mặt trầm xuống, đột nhiên hạ giọng nói: "Trong những hang động lớn nhỏ đó, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện những thứ kỳ lạ cổ quái, cho nên các loại truyền thuyết đều có cả." Bàn Tử rùng mình một cái, nghe Yêu Muội cười nói: "Nếu mấy anh muốn nghe, tôi kể cả ngày cũng không hết." Tần Vũ lại nhíu mày, hỏi: "Nhiều người đào thủng cả ngọn núi như vậy, mà không ai phát hiện ra dấu vết của mộ cổ Địa tiên sao?" Yêu Muội lắc đầu, nói: "Các anh muốn đi tìm mộ cổ Địa tiên sao?

Cái này tôi thật sự không biết ở đâu." Lão Hồ nhíu mày, sờ cằm nói: "Có khi nào vị Quan Sơn Thái Bảo đó đã dùng thủ pháp che trời

lấp biển không?

Chương 409

Cho nên mới không tìm được?" Bàn Tử lại không cho là vậy, nói: "Thủ pháp che trời lấp biển gì chứ, tôi thấy đó chỉ là một truyền thuyết hư cấu thôi!

Cả ngọn núi đều bị đào thủng rồi, mà ngay cả một ngôi mộ cũng không tìm thấy, có thể sao?" Khi mọi người đang đau đầu suy nghĩ, Tôn giáo thụ liền kể lại nửa đoạn câu đố mà Phong đoàn trưởng năm xưa đã nói cho Yêu Muội nghe.

Yêu Muội nghe xong, lại ngơ ngác nói: "Tôi chưa từng nghe câu đố tìm tiên nào cả." Mọi người thở dài một hơi, Tần Vũ an ủi: "Chúng ta đừng vội, mọi việc phải làm từng bước một, chúng ta tìm trấn Thanh Khê trước đã, còn về câu đố thì cũng phải nghĩ cách giải câu đầu tiên trước." Vừa nói, thân xe đột nhiên rung lên.

Tần Vũ thò đầu nhìn ra ngoài xe.

Ở nơi mây tan sương tan, một ngọn núi cao ngất sừng sững ở đó.

Tôn giáo thụ vội vàng lấy bản đồ ra, vừa đối chiếu vừa nói: "Vọng Hà Phong, năm xưa ở đây có một truyền thuyết đấy." Bàn Tử ngẩn người, nghe ông giải thích: "Tương truyền năm đó lũ lụt hoành hành, Đại Vũ dẫn dắt dân chúng trị thủy, bỗng thấy nữ thần hạ phàm tương trợ, cho nên nơi này cũng được gọi là Nữ Thần Phong." "Năm xưa Đại Vũ trị thủy, trong đó có không ít quỷ thần tương trợ, nữ thần là một trong số đó, cho nên nơi này cũng được gọi là Nữ Thần Phong." Nghe xong lời của Tôn giáo thụ, Lão Hồ chợt lóe lên ý nghĩ, nói: "Nữ Thần Phong, có phải là câu 'Nương tử không đến, quần sơn không mở' trong câu đố không?" Mọi người sững sờ.

Tôn giáo thụ bừng tỉnh: "Thật sự có khả năng, nếu như vậy,

‘nương tử mở núi’ hẳn là chỉ Nữ Thần Phong này.” Lúc này, mây mù trong núi bao phủ, che khuất Nữ Thần Phong mờ mờ ảo ảo.

“Nếu chúng ta đã giải được câu đầu tiên, vậy câu tiếp theo ‘quần sơn không mở… trăm bước chín lần quay’ có ý nghĩa gì?” Bàn Tử vội hỏi.

Tôn giáo thụ nhíu mày, một tay bóp cằm, suy nghĩ hồi lâu cũng không giải được.

Ông đau khổ nói: “Truyền thuyết Nữ Thần Phong xảy ra vào thời đại thần thoại, Đại Vũ cũng không phải là vị vua không đầu.

Giữa chúng tôi thực sự không nhìn ra được mối liên hệ nào.” Lão Hồ suy tư nói: “Chủ nhân không đầu thì cũng có một người, là Hình Thiên.” Bàn Tử vội vàng hùa theo: “Hình Thiên?

Cái này tôi biết, nhưng người ta chỉ lấy bụng làm mặt thôi, với lại Hình Thiên cũng đâu phải là vua?” Tần Vũ lắc đầu, nói: “Tôi nghĩ câu đầu tiên của câu đố ‘nương tử không đến’, chắc là không liên quan đến thần thoại, chúng ta muốn hiểu rõ phải vào trong Vu Sơn, không chừng bên trong lại có truyền thuyết ứng với câu nói đó.” Mọi người nghe vậy, đành thở dài bỏ qua.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ vẫn đang nghiên cứu bản đồ ở bên cạnh, đột nhiên lên tiếng: “Theo lời của Yêu Muội, tôi nghĩ mộ cổ Địa tiên hẳn là ở nơi có giếng muối, chỉ là vì sao không tìm thấy thôi.” Thấy cô cũng một vẻ mặt đau khổ, Tần Vũ liền an ủi: “Đừng nghĩ nữa, chúng ta tiếp tục lên đường thôi, không vào trong thì chúng ta đều không biết được gì cả.” Mọi người gật đầu, bắt đầu nghỉ ngơi.

Lúc này đang là buổi chiều, sau trưa uể oải, Bàn Tử đã bắt đầu ngả đầu ngủ.

Không biết qua bao lâu, Yêu Muội đột nhiên hét lớn một tiếng

trong xe, dọa mọi người giật mình tỉnh giấc.

“Dừng xe!

Dừng xe, mau dừng xe!” Yêu Muội nửa người nhoài ra ngoài xe, hét lên bảo tài xế dừng lại.

Bàn Tử ngủ mê màng, tưởng đã đến nơi, vội kéo Lão Hồ bên cạnh hỏi: “Đến rồi sao Lão Hồ?” Mọi người mở cửa, lần lượt xuống xe.

Ai ngờ đi ra ngoài, lại thấy trong núi vẫn là sương mù bao phủ, núi non trùng điệp.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, nơi này ngay cả một thôn trại cũng không có.

“Muội Nhi, đây là đâu vậy?” “Đây là đường Ngũ Xích ạ!” Mọi người hơi sững người, Bàn Tử vội nói: “Đây là đường Ngũ Xích?

Ở đâu chứ?

Sao tôi chẳng thấy gì cả?” Yêu Muội Nhi chỉ vào một màn sương mù trên núi, hét lên: “Từ đây đi lên, là có thể thấy đường Ngũ Xích, muốn vào trấn Thanh Khê, phải đi qua đường Ngũ Xích, không phải mọi người muốn tôi dẫn đường sao?” Mọi người nhìn theo ngọn núi xanh đó, sườn núi đầy sương mù, trong không khí hơi nước ẩm ướt.

“Chúng ta lên núi thôi!” Yêu Muội Nhi thấy mọi người không có phản ứng, chủ động hô lên.

Tần Vũ thấy cô bé còn có tinh thần hơn cả mọi người, liền vội vàng gọi mọi người cùng đi lên.

Mọi người men theo một con đường mòn trong núi, quanh co đi lên, tốn rất nhiều sức mới tìm được đường sạn đạo.

Con đường sạn đạo đó được dựng bằng những phiến đá và gỗ đơn giản, một nửa đường sạn đạo treo lơ lửng bên ngoài vách đá, bên

dưới là hẻm núi sương mù bao phủ, trông vô cùng đáng sợ.

Tôn giáo thụ giải thích: "Công trình thời Tần không phải tầm thường, ví như Trường Thành, sông Tần Hoài, sạn đạo cổ, cung A Phòng, v.v., đều là những kiến trúc từ thời Tần.

Bây giờ nhìn thấy sạn đạo này, tôi cũng phải kinh ngạc thán phục." Tần Vũ cũng cảm thấy, người cổ đại có thể xây dựng sạn đạo trên những vách núi cheo leo thế này, chắc hẳn đã phải khắc phục nỗi sợ hãi tâm lý lớn đến mức nào.

Mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn một lát ở lối vào sạn đạo, sau đó lần lượt bước lên con đường rộng năm thước.

Cả đoàn người đi sát vào nhau trên sạn đạo, mây mù lượn lờ xung quanh, thoáng chốc có cảm giác như đang cưỡi mây đạp gió.

Mỗi bước Tần Vũ đi, phiến đá dưới chân lại rung lên.

Nhìn con đường phía trước, nhiều phiến đá thực ra đã sụp đổ.

Bàn Tử vốn sợ độ cao, từ lúc chưa lên sạn đạo đã run lẩy bẩy, sau khi lên rồi lại càng không dám nhìn xuống dưới, suốt cả quãng đường đều phải để Lão Hồ dìu đi.

Lại nhìn Yêu Muội, cô ấy đi lại nhẹ nhàng thoải mái, theo sát ngay sau Tần Vũ.

Cũng phải, đối phương là đứa trẻ lớn lên trong núi, có lẽ đã đi qua những nơi còn hiểm trở hơn.

Mọi người không thể so bì, chỉ đành nơm nớp lo sợ mà đi tiếp.

Tần Vũ vừa đi vừa quan sát bốn phía.

Xung quanh sạn đạo là núi non hùng vĩ, bên dưới là một dòng sông chảy xiết.

Dòng nước xiết xối vào vách đá, phát ra âm thanh như sấm rền.

Tần Vũ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy mây mù giăng kín, thực sự không thể nhìn rõ cảnh tượng dòng nước cuồn cuộn bên dưới.

Chương 410

Con đường cổ rộng năm thước không dài, càng đi sâu, mọi người càng tiến vào trong núi.

Đi không biết bao lâu, cuối cùng cũng thấy trời quang mây tạnh.

Cả đoàn đi trên sạn đạo, xuyên qua một hang núi, chợt thấy bên ngoài có một thác nước đổ xuống.

Thác nước từ trên cao trút xuống, bắn tung bọt nước, tựa như mưa phùn táp vào người.

Mọi người đi ra khỏi hang núi, liền thấy sạn đạo đột nhiên rẽ ngoặt xuống dưới, kéo dài một mạch đến chân núi.

Độ cao chênh lệch giữa trên và dưới phải đến vài nghìn mét.

Cả nhóm đứng ở cửa hang, chần chừ không dám bước bước đầu tiên.

Bàn Tử càng sợ đến mức hai chân mềm nhũn, trốn vào trong hang, ôm một tảng đá nói: "Thôi đi.

Chỗ này đáng sợ quá." Yêu Muội Nhi lại chẳng hề gì, giải thích: "Anh Bàn Tử, bên dưới là trấn Thanh Khê!

Chúng ta sắp đến rồi!" Nói rồi, Yêu Muội Nhi bước một bước dài về phía trước.

Cô nhoài nửa người ra, treo mình trên lan can sạn đạo, cả người nghiêng nghiêng nhìn xuống chân núi.

Dương Tuyết Lỵ thấy hành động đó thì giật nảy mình, đang định kéo cô ấy lại thì Yêu Muội Nhi vui mừng khôn xiết nói: "Mau nhìn kìa!

Dưới đó là nhà em!

Rất nhiều nhà vẫn còn đó!

Biết đâu nhà em cũng không bị sập!" Lúc này, hoàng hôn đã buông xuống, mặt trời lặn về phía tây.

Tần Vũ thấy vậy, liền hối thúc mọi người nhanh chóng đi xuống, nếu không trời tối hẳn, ở lại đây sẽ rất nguy hiểm.

Mọi người nghe vậy, đành phải theo sát Tần Vũ và Yêu Muội Nhi đi xuống núi.

Đợi cả đoàn đi hết sạn đạo, cuối cùng đến được trấn Thanh Khê thì trời đã tối đen.

Mọi người đi trên con phố của cổ trấn, phát hiện xung quanh là một đống đổ nát, đất đai bị con người phá hoại.

Tần Vũ đi phía trước, hỏi: "Nơi này sao vậy?

Sao lại có nhiều hố đất thế?" Yêu Muội giải thích: "Chỗ này vốn là một khu mộ lớn, sau này các cỗ quan tài đều bị di dời đến nghĩa trang khác, nên mới để lại nhiều hố đất trống như vậy." "Mọi người đi đường cẩn thận một chút, lỡ không may rơi xuống, không chỉ là vấn đề trẹo chân đâu, mà còn mang lại điềm không may nữa." Yêu Muội Nhi nhắc nhở, khiến mọi người không khỏi căng thẳng.

Cả đoàn đi sát vào nhau, cẩn thận bước đi trên đường.

Tần Vũ cầm đèn pin đi sau Yêu Muội Nhi, sau khi xuyên qua một khu đất đầy cỏ dại và côn trùng, cuối cùng cũng vào được bên trong trấn Thanh Khê.

Các công trình kiến trúc trong trấn Thanh Khê vẫn còn đó, từng dãy nhà nối tiếp nhau, tất cả đều mở toang cửa.

Nhiều ngôi nhà chỉ còn lại cái vỏ rỗng, đồ đạc bên trong, thậm chí

cả ván gỗ cửa sổ cũng bị gỡ đi mất.

Lúc này, Bàn Tử gãi gãi đầu gối, sốt ruột nói: "Chúng ta mau tìm một căn nhà nghỉ chân đi, nếu không tôi chắc chắn sẽ bị muỗi ngoài này khiêng đi mất!" Tôn giáo thụ nhíu mày, lên tiếng: "Chúng ta ra ngoài không mang theo lều, chắc chắn phải tìm một căn nhà, chỉ là tôi thấy trên trời không có sao, e rằng nửa đêm về sau sẽ có mưa giông." Tần Vũ ngẩng đầu nhìn trời, màn đêm dày đặc, không một ngôi sao, quả thực là điềm báo sắp mưa.

"Nhà ở đây đều đã cũ nát, chúng ta ở trong đó, lỡ bị mưa làm sập thì sao?" Bàn Tử không cho là đúng: "Không đâu nhỉ?

Mưa lớn mà có thể làm sập nhà sao?" Lão Hồ kéo Bàn Tử lại, thấp giọng khuyên: "Mưa lớn, nhà thật sự có khả năng bị sập, lúc đó đang ngủ, kết quả chết trong mơ cũng không chừng." Nghe đến đây, Bàn Tử sợ đến mức mặt trắng bệch, vội nói: "Vậy chúng ta ở đâu đây?" Tôn giáo thụ thở dài một hơi, nói: "Chuyện này không vội được, phải chọn một nơi chắc chắn một chút mới an toàn." "Tôi thấy nhà ở đây đều na ná nhau, nơi nào chắc chắn hơn nơi nào chứ?

Huống hồ trời đã tối rồi, hay là chúng ta cứ thử vận may ở đây đi?" Trong lúc hai người nói chuyện, Tần Vũ quay đầu nhìn Yêu Muội, hỏi: "Ở đây có bệnh viện, hoặc là ngôi nhà nào kiên cố một chút không?" Yêu Muội dùng ngón tay gõ gõ cằm, suy nghĩ rồi nói: "Bệnh viện thì không có, nhưng có một trạm y tế, nhưng cũng đã cũ nát lắm rồi, nếu muốn kiên cố một chút..." "Hoặc là nơi nào xa hoa một chút cũng được." "Nếu muốn tòa nhà xa hoa nhất, vậy thì là nhà họ Phong!" Tôn giáo thụ nghe thấy chữ "Phong", trong lòng chùng xuống, lập tức nghĩ đến Phong đoàn trưởng đã mất tích nhiều năm.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Yêu Muội, nghe cô nói: "Nhà họ Phong xa hoa lắm, một tòa nhà cực lớn!

Tòa nhà đó còn lớn hơn cả miếu Long Vương nữa!" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, "Lớn hơn miếu Long Vương?

Thật hay giả vậy?" "Thật mà!

Nhưng nghe nói bên trong không sạch sẽ." Yêu Muội Nhi nhíu mày, "Nghe nói bên trong có 'thứ đó'.

Là một ngôi nhà ma!" Mọi người nín thở, nghe Yêu Muội đột nhiên thở dài một hơi, nói: "Cho nên tòa nhà đó đã lâu không có ai ở rồi." "Nhà họ Phong đã có lịch sử mấy trăm năm, nhưng tôi nghe nói mấy đời trước thực ra không phải họ Phong." Tần Vũ gật đầu nói: "Được, dẫn tôi đến đó đi." Yêu Muội có vẻ hơi kinh ngạc, "Thật sự muốn vào đó sao?

Nơi đó không sạch sẽ, cẩn thận bị dính phải thứ gì đó." Bàn Tử rùng mình một cái, vội nói: "Con nhóc này nói nhảm gì thế, mau dẫn bọn tôi đi!" Yêu Muội Nhi lè lưỡi, làm mặt quỷ với Bàn Tử rồi dẫn Tần Vũ đi tìm nhà họ Phong.

Mọi người đi vòng qua một cái ao lớn, đến trung tâm của cổ trấn.

Mọi người đi vòng qua một cái ao lớn.

Đến trung tâm của cổ trấn.

Ở đó có một tòa nhà cổ tường trắng ngói đen, chính là nhà họ Phong.

Rất nhiều nơi của nhà họ Phong đã bị dỡ bỏ, quy mô còn lại nhỏ hơn nhiều so với năm xưa.

Mọi người đi vào nhà họ Phong.

Chương 411

Nhìn thấy một cái cổng chào bằng đá xanh.

Tôn giáo thụ đẩy gọng kính, cẩn thận quan sát cổng chào, khẽ kinh ngạc: "Đây là đồ vật từ thời nhà Thanh!" Bàn Tử nghe vậy, cũng cúi người xuống trước cổng chào đá xanh, nói: "Vậy là đồ cổ rồi!

Giáo thụ, ngài xem thử những thứ khác, xem có bảo bối nào đáng tiền không." Đúng lúc này, trên trời vang lên một tiếng sấm rền.

Tần Vũ vội nói: "Tôi thấy ngôi nhà này khá kiên cố, tối nay chúng ta nghỉ chân ở đây đi." Mọi người đi cả một chặng đường cũng đã mệt, liền gật đầu đồng ý với quyết định này.

Ngay khi cả đoàn chuẩn bị đi vào, bên ngoài sấm chớp vang rền, mưa lớn trút xuống ào ào.

Mọi người vội vàng chạy vào trong nhà họ Phong.

Vừa vào trong, Tần Vũ liền bị mấy con sư tử đá trong đại sảnh làm cho sững sờ.

Dương Tuyết Lỵ càng sợ đến mức giật nảy mình.

Cả nhóm đứng ở cửa đại sảnh, nhìn thấy bên trong bày rất nhiều sư tử đá có hình thù kỳ quái.

Không chỉ vậy, Lão Hồ còn phát hiện ra một số tượng đá kỳ dị ở các sảnh bên trong.

Mọi người tiến lên, Tần Vũ dùng đèn pin rọi vào, phát hiện những con thú đá này mặt mày nanh ác, tuy khá giống với những con sư tử đá thường đặt ở cổng nhà người ta, nhưng lại có chút kỳ lạ.

Nhìn những con sư tử đá này, mọi người chỉ cảm thấy quỷ dị âm

u, khiến người ta sợ hãi.

Bàn Tử thậm chí còn la lên: "Thứ quái quỷ gì vậy?

Mẹ nó, ông đây sống lâu như vậy, chưa bao giờ thấy loại sư tử đá nào thế này, sao mà xấu thế?" Tần Vũ vừa quan sát, vừa giải thích: "Những con sư tử đá này không phải dùng để trấn trạch, mà là dùng để giữ mộ." Bàn Tử ngẩn ra, "Giữ mộ?

Ở đây có mộ sao?" Nói xong, hai mắt Bàn Tử sáng rực lên, trong lòng nghĩ có mộ thì sẽ có bảo bối!

Tần Vũ không nói gì, tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Lúc này, Tôn giáo thụ đẩy gọng kính, nhìn hồi lâu, gật đầu nói: "Chắc chắn không phải sư tử đá, nhìn tai của con thú đá này to một cách kỳ lạ, lỗ mũi lại hướng lên trời, trông giống như… Ô Dương!" Mọi người sững sờ, Tần Vũ kinh ngạc thốt lên: "Tượng đá này chính là ứng nghiệm với câu đố kia, 'Muốn tìm Địa Tiên, trước phải tìm Ô Dương'!" "Cái gì?!

Trên đời này lại có người tạc tượng Ô Dương sao?" "Nếu nhìn như vậy, ngược lại có thể giải thích được câu đố đó." Dương Tuyết Lỵ quay đầu nhìn Yêu Muội Nhi, hỏi: "Muội Nhi, em ở đây lâu như vậy, có từng thấy thứ này chưa?" Yêu Muội Nhi tuy là người bản địa, nhưng lại chưa bao giờ thấy những thứ này.

Lúc này, Bàn Tử lại hỏi: "Những con thú đá Ô Dương này không phải là tượng đá trấn lăng mộ sao?" Tôn giáo thụ nhíu mày, giọng điệu trầm xuống nói: "Chuyện này không dễ nói, nhìn những con Ô Dương này đều bị quỷ quái hóa, chế tác vô cùng kỳ dị." Tần Vũ cũng gật đầu nói: "Tôi cũng chưa từng thấy lăng mộ ở nơi nào cần dùng đến thú đá Ô Dương để trấn mộ cả." Lão Hồ nghe xong, chợt nói: "Liệu có phải là một loại đồ đằng không?

Giống như tộc Xạ Nhật mà tôi từng thấy trước đây!" Tần Vũ lắc đầu, "Cũng không giống một loại đồ đằng." Tôn giáo thụ không nói gì, lấy sổ ghi chép ra, bắt đầu vừa viết vừa vẽ, chuẩn bị ghi lại phát hiện này.

Bàn Tử lại sốt ruột nói: "Rốt cuộc thứ này là gì, tại sao lại được đặt trong đại sảnh nhà họ Phong chứ." Trấn Thanh Khê đã trải qua bao đời biến đổi, ngay cả tổ tiên nhà họ Phong cũng không tìm ra được, nên thực sự không có manh mối để suy đoán.

Lúc này, bên ngoài nhà họ Phong mưa giông sấm chớp, gió mưa mịt mù.

Tần Vũ thấy thời gian không còn sớm, liền đề nghị mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Dù sao hiện tại cũng không thể suy đoán ra kết luận, thay vì tốn công suy nghĩ, chi bằng nằm nghỉ ngơi, bổ sung thể lực.

Mọi người đi cả chặng đường, vừa mệt vừa đói, liền lần lượt rời đi.

Tần Vũ gọi Bàn Tử và Lão Hồ, chuẩn bị tìm một ít củi khô để nhóm lửa nấu ăn.

Thế là, Tần Vũ lên lầu hai.

Lầu hai của nhà họ Phong được bảo tồn khá nguyên vẹn, nhiều bàn ghế gỗ mang đậm dấu ấn thời gian và một số đồ đạc đơn sơ vẫn còn đó.

Tần Vũ vào phòng, đang định tháo dỡ một ít đồ đạc để làm củi thì đột nhiên phát hiện trên tường treo rất nhiều bản vẽ.

Trên những bản vẽ đó đều là kết cấu của đường hầm và hầm mỏ.

Bên trong còn ghi chú chi tiết tiến độ công trình.

Lúc này, Lão Hồ đi ngang qua, thấy Tần Vũ đang chăm chú nhìn những bản vẽ trên tường, liền đi vào xem cùng.

Lão Hồ đột nhiên ngộ ra: "Tần gia, khi khu vực Thanh Khê xây dựng hầm trú ẩn, nhà họ Phong chính là bộ chỉ huy thi công lúc bấy giờ!" Tần Vũ ngẩn ra, mới nhớ ra Lão Hồ từng là lính công binh, nên có thể đọc hiểu bản vẽ.

"Sau đó thì sao?" "Sau đó không biết tình hình thay đổi thế nào, công trình bị bỏ dở, nhưng những bản vẽ này đều còn lại ở đây, không được mang đi." Tần Vũ gật đầu, tiện tay lật qua mấy bản vẽ công trình rồi rời khỏi lầu hai.

Lão Hồ theo sát Tần Vũ, trở về đại sảnh.

Trong đại sảnh, vẫn bày những con thú đá Ô Dương kia.

Bàn Tử đang nhóm lửa, chuẩn bị thức ăn.

Tần Vũ đi vào giữa, nói: "Những con thú đá Ô Dương này đều là do đội thi công năm đó khai quật được từ dưới lòng đất, vì công trình bị gián đoạn, nên mới để lại ở nhà họ Phong chưa kịp xử lý." Bàn Tử và mọi người hơi sững sờ.

Tần Vũ nói tiếp: "Những con thú đá Ô Dương này tồn tại ở đây, chứng tỏ chúng ta cách hầm trú ẩn không xa nữa." Nói rồi, anh ngồi xuống, lấy ra bản vẽ công trình mang về từ lầu hai.

Cả nhóm quây quần bên đống lửa, bắt đầu nghiên cứu bản vẽ.

Dương Tuyết Lỵ lại lấy bản đồ ra xem, nhìn vài phút, đột nhiên chỉ vào một điểm trên đó, nói: "Trong hầm trú ẩn ở trấn Thanh Khê hẳn là có rất nhiều di vật lịch sử, việc xây dựng hầm trú ẩn quy mô lớn khi đó, có lẽ liên quan đến các hầm mỏ dưới lòng đất." Nói rồi, cô lật bản vẽ công trình ra, "Nhìn từ bản vẽ, đội thi công này hẳn là đã cải tạo và xây dựng hầm trú ẩn từ rất nhiều hang động nửa tự nhiên

nửa nhân tạo." "Nhưng trên bản đồ có đánh dấu nhiều chỗ sạt lở và ngập nước, chắc chắn công trình năm đó tiến hành không thuận lợi." Tần Vũ gật đầu, "Tuyết Lỵ nói không sai, chúng ta cứ loại trừ những nơi không thể trước, hẳn là có thể tìm được cổ mộ Địa Tiên." Bàn Tử có chút mơ hồ nói: "Nơi không thể?

Chương 412

Là nơi nào?" "Trước hết là những đường hầm mỏ muối và những hầm trú ẩn đã được cải tạo, những nơi này đều không phát hiện ra cổ mộ Địa Tiên, chứng tỏ cổ mộ Địa Tiên không ở đó." Tần Vũ vừa nói, vừa bắt đầu đánh dấu X trên bản đồ.

"Còn nữa, lòng đất trấn Thanh Khê cũng rỗng, nơi đó cũng không thể có cổ mộ Địa Tiên, vậy thì những nơi còn lại, chính là nơi ẩn náu của cổ mộ Địa Tiên." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, tán thành: "Tần Vũ nói không sai, chúng ta nên bắt đầu từ vùng mù của quặng mỏ." Tần Vũ nói tiếp: "Vị trí cuối cùng mà thú đá Ô Dương được khai quật không trùng với đường hầm công trình và hầm mỏ, cộng thêm câu nói trong câu đố, 'Muốn tìm Địa Tiên, trước phải tìm Ô Dương.'" "Kết hợp hai điểm lại, bây giờ chúng ta nên tìm nơi cuối cùng mà thú đá Ô Dương được khai quật, ở đó có xác suất cao sẽ tìm thấy cổ mộ Địa Tiên!" Mọi người nghe xong phân tích của Tần Vũ, lập tức trở nên kích động.

Bàn Tử vội nói: "Cuối cùng chúng ta cũng có manh mối rồi!

Tần gia thông minh thật!" Tần Vũ không nói gì, quay đầu tiếp tục nghiên cứu bản vẽ.

Phân tích bản vẽ, trên đó có một đoạn hầm mỏ hoàn toàn mới được khai thông, chưa được tận dụng triệt để.

Đoạn đường hầm phía tây của hầm mỏ đó vẫn chưa hoàn công.

Muốn biết bên trong rốt cuộc thế nào, phải vào đó khảo sát thực địa.

Sau khi có kế hoạch sơ bộ, mọi người cũng yên tâm hơn nhiều.

Ăn qua loa bữa tối xong, ai nấy đều có chút mệt mỏi.

Tần Vũ sắp xếp thứ tự gác đêm, rồi để mọi người nghỉ ngơi.

Một đêm khó ngủ, sáng hôm sau, trời vẫn một màu xám xịt.

Tần Vũ tỉnh dậy sau giấc ngủ, nhìn thấy bên ngoài mưa phùn lất phất.

Cơn mưa lớn cả đêm khiến trấn Thanh Khê khắp nơi đều là bùn lầy và nước đọng.

Sau cơn mưa, đường núi lầy lội khó đi, Tần Vũ liền quyết định cả đoàn sẽ xuất phát từ sân sau nhà họ Phong, xem có thể tìm được hầm trú ẩn ở phía tây không.

Trước khi mọi người lên đường, nghe Yêu Muội nói: "Tôi nghe mẹ tôi kể, đây đều là nơi ở của địa chủ và chủ mỏ, sau này tình hình bất ổn, thổ phỉ hoành hành, nhiều chủ mỏ lo lắng cho gia tài của mình, nên đã nuôi rất nhiều thứ không sạch sẽ trong nhà." Bàn Tử hơi sững sờ, vội hỏi: "Nuôi cái gì?" Yêu Muội Nhi sợ hãi nói: "Tử sĩ!

Những chủ mỏ đó đã âm thầm nuôi rất nhiều tử sĩ trong nhà, nghe mẹ tôi nói họ còn cố ý xây dựng đường hầm bí mật trong nhà, để khi gặp bất trắc có thể trốn thoát." Lão Hồ gật đầu, nói: "Hôm qua khi tôi đi tuần đêm, quả thực đã phát hiện ra nhiều đường hầm bí mật, nhưng những đường hầm còn sót lại từ thời đó, gần như đều đã bị phá hủy." Lối vào của nhiều đường hầm bí mật đã lộ ra ngoài, bên trong đường hầm cũng trở thành một phần của hầm trú ẩn.

Những hầm trú ẩn này có quy mô không nhỏ, bên trong tích trữ một lượng lớn vật tư, lớn thì có tên lửa, nhỏ thì có lương thực.

Tần Vũ và mọi người lợi dụng bản đồ và la bàn, tiến vào một con đường ngầm.

Đi thẳng về phía tây, nhiệt độ trong hầm trú ẩn càng lúc càng thấp,

không khí cũng dần trở nên ẩm ướt.

Đi không biết bao lâu, đoạn đường phía trước bị sạt lở, chặn mất đường đi của mọi người.

Tần Vũ lấy bản đồ ra xem, rồi nói: "Mọi người đừng vội, chúng ta đi vòng từ bên cạnh qua." Đường hầm bí mật trong hầm trú ẩn chằng chịt phức tạp, nếu không có bản đồ, rất dễ bị lạc.

Mọi người theo sát Tần Vũ đi vòng từ bên cạnh qua.

Khi sắp vào, Tần Vũ nhắc nhở: "Đây là một hầm mỏ nguyên thủy, chúng ta đã ra khỏi phạm vi của hầm trú ẩn." Mọi người gật đầu, ở lối vào thấy một hàng rào bị phá, trên đó treo một tấm biển gỗ.

Trên đó dường như có chữ, Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin lên, một tay chiếu đèn, một tay lau đi lớp bùn đất trên đó.

Lão Hồ đứng bên cạnh cô, nhìn chữ đỏ trên tấm biển gỗ, đọc: "Phía trước sạt lở, nguy hiểm." Lão Hồ hít một hơi khí lạnh, "Tần gia, phía trước có nguy cơ sạt lở, hay là chúng ta đổi đường khác đi!" "Phía trước có sạt lở, chúng ta chắc chắn không đi được, tôi thấy chúng ta đi bên phải đi, có vẻ như đi vòng từ bên phải cũng được." Nói rồi, Lão Hồ đi đến lối vào của con đường bên phải.

Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin lên, chùm sáng chiếu lên bức tường của con đường bên phải, trên đó tuy không có biển báo sạt lở, nhưng lại có một hàng chữ viết bằng sơn đỏ.

Trên đó viết: "Dám đấu tranh, dám thắng lợi." Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin chiếu vào con đường bên phải: "Trên tường bên phải cũng có chữ, 'Dám đấu tranh, dám thắng lợi'.

Có ý gì vậy?" "Trên bản đồ ghi, con đường bên phải là đường dự phòng, tuy đã hoàn công, nhưng lại chật hẹp và đơn sơ." Tần Vũ giải thích.

Lão Hồ nghe vậy, phụ họa: “Tôi thấy nó hẹp vậy, sao mà đi vào đó được.” “Cũng được, chúng ta vào đi!” Mọi người lại một lần nữa xuất phát, tiến vào con đường dự phòng bên phải.

Con đường bị thấm nước nghiêm trọng, bên trong vừa ẩm vừa ngột ngạt, khắp nơi là nước đọng và hố bùn, trên vách đá xung quanh thì mọc đầy rêu xanh.

Những cây rêu này mọc rất um tùm, tỏa ra một mùi tanh hôi nồng nặc, khiến người ta ngửi thấy là muốn nôn.

Đi được một đoạn, Yêu Muội Nhi đi sau Tần Vũ đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người hơi sững sờ, quay đầu nhìn Yêu Muội.

Thấy Yêu Muội Nhi cả người run lên, khẽ nhấc chân lên.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy đế giày của cô dính một vũng chất nhầy màu trắng.

Bàn Tử “ưm” một tiếng, có chút ghê tởm nói: “Cái gì vậy?

Trông kinh quá.” Tần Vũ nhìn vào hố bùn, phát hiện giữa lớp bùn đất là một vũng xác ốc sên trắng hếu.

Những con ốc sên này có con bị giẫm chết, có con chỉ còn lại vỏ rỗng.

Số lượng ốc sên cực lớn, nhìn thôi đã thấy da đầu tê dại.

Bàn Tử cảm thấy vô cùng kinh tởm, lùi lại một bước, ai ngờ dưới chân vang lên tiếng “rắc rắc”.

Cúi đầu nhìn, dưới chân cũng có thêm một đống xác ốc sên.

Chương 413

Tần Vũ giơ đèn pin, chiếu về phía trước, phát hiện càng đi sâu, những con ốc sên này càng nhiều.

Những con ốc sên này cũng khá to, một khi bị giẫm nát, sẽ chảy ra nước thịt trắng hếu, nhìn mà thấy da đầu tê dại.

Bàn Tử có chút không đứng vững được nữa, la lên: "Ốc sên ở đâu ra vậy!

Kinh tởm quá đi!" Tần Vũ giải thích: "Trong con đường dự phòng thấm quá nhiều nước, cộng thêm trận mưa lớn tối qua, nên mới thu hút nhiều ốc sên như vậy." Bàn Tử cả người rùng mình, nói: "Mẹ kiếp!

Kinh tởm thật!" Lão Hồ khuyên: "Thôi được rồi, chỉ là ốc sên thôi mà, nếu thật sự ghét, chẳng phải một chân giẫm nát là được sao?" "Giẫm chết chúng, tôi cũng thấy kinh tởm!" Lời vừa dứt, mọi người nghe thấy phía trước có tiếng "bịch" một cái.

Tần Vũ quay đầu lại, thấy Tôn giáo thụ ngã ngồi bệt xuống đất, đau đến mức kêu la không ngớt.

Mọi người vội vàng chạy đến bên cạnh Tôn giáo thụ, đỡ ông dậy.

Hai tay Tôn giáo thụ đều bê bết máu, bị vỏ ốc sên đâm thủng.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, vội vàng xử lý vết thương cho ông.

Bàn Tử an ủi: "Chỗ này ẩm ướt, Tôn giáo thụ ngài nên đi chậm một chút." Tần Vũ thấy Tôn giáo thụ cũng là người từng trải qua gian khổ, chút đau đớn này cũng không để tâm.

Tôn giáo thụ cắn răng, đứng dậy tiếp tục đi về phía trước.

Tần Vũ lo lắng Tôn giáo thụ lại bị ốc sên ở đây làm trượt ngã, liền bảo Bàn Tử và Lão Hồ, vừa đi vừa giúp dọn dẹp những con ốc sên này.

Mọi người đi như vậy một đoạn, cuối cùng cũng đến cuối đường.

Trước mắt là một cánh cửa sắt vô cùng nặng nề.

Tần Vũ tiến lên, đẩy cửa bước vào, thấy bên trong rộng rãi sáng sủa.

Trong hang động lớn, khắp nơi là giếng mỏ, không khí trong lành, qua những khe nứt trên núi còn có chút ánh sáng lọt vào.

Lúc này mưa nhỏ đã tạnh, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sâu trong hang động là toàn bộ lòng núi, bên trong ngoài một số giếng mỏ, còn có một ít cốt thép, xi măng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ gọi: "Chúng ta nghỉ ngơi đi!

Tôi giúp Tôn giáo thụ xử lý vết thương!" Mọi người cũng lần lượt kêu mệt, nghỉ ngơi tại chỗ.

Tần Vũ thấy gạc trên hai tay Tôn giáo thụ đều đã thấm đỏ, liền vội vàng giúp ông đặt ba lô xuống, lấy túi cứu thương ra xử lý lại vết thương.

Tháo gạc ra, Tần Vũ thấy cả bàn tay đều là máu tươi, không khỏi khâm phục sức chịu đựng của ông.

Suốt chặng đường, Tôn giáo thụ không hề kêu mệt, thực sự lợi hại.

Tôn giáo thụ ngồi xuống, lưng tựa vào một vách đá.

Khi Tần Vũ chuẩn bị lấy một ít cồn i-ốt, trước mắt đột nhiên lóe lên, dường như có thứ gì đó vụt qua.

Dương Tuyết Lỵ bên cạnh rùng mình một cái, hét lên.

Tần Vũ quay người lại, liền thấy sau lưng Tôn giáo thụ xuất hiện một bóng đen!

Bóng đen đó với tốc độ nhanh như chớp, thò tay từ sau lưng Tôn giáo thụ gắp đi một con ốc sên, rồi ném vào miệng!

Đợi đến khi Tôn giáo thụ cảm thấy có điều khác thường, bóng đen đó đã biến mất không dấu vết.

Lúc này, Bàn Tử bị tiếng hét của Dương Tuyết Lỵ vừa rồi thu hút.

Bàn Tử tay cầm xẻng công binh, vội nói: "Sao vậy?

Có chuyện gì thế!" Yêu Muội Nhi la lên: "Có người!" "Người?

Nơi quái quỷ này làm gì có người?" Bàn Tử cắn răng, lấy ra nỏ liên châu, bắn nhanh ra ngoài!

"Mẹ nó, mặc kệ là người hay ma, ăn một mũi tên của Bàn gia đây trước đã!" Mũi tên bay ra, như một vệt sao băng, cuối cùng cắm vào bức tường xi măng sau lưng Tôn giáo thụ.

Mũi tên đó cách Tôn giáo thụ chỉ một ngón tay, dọa đối phương rùng mình một cái.

Lão Hồ thấy vậy, đẩy Bàn Tử ra, quát lớn: "Tài bắn tên của Bàn Tử cậu đừng có hại chết người trước đã!" Lúc này, bóng đen trong góc đó đột nhiên vụt người bỏ chạy.

Tần Vũ thấy tốc độ của bóng đen đó, như ma trơi, thực sự quá nhanh!

Chưa kịp đưa ra quyết định, Tôn giáo thụ đột nhiên hét lớn: "Đừng bắn tên!

Đừng bắn tên!" Bàn Tử hơi sững sờ, thấy Tôn giáo thụ quay đầu nhìn về phía góc tường, hét vào không khí: "Lão Phong!

Là tôi!

Tôi thấy ông rồi!

Chương 414

Đừng chạy nữa!" Tôn giáo thụ gào lên khản cổ, giọng nói vang vọng trong hang động trống trải, không ngừng vang vọng.

Nhưng đợi đến khi tiếng vọng kết thúc, cũng không có ai đáp lại lời của Tôn giáo thụ.

Tôn giáo thụ trong lòng lạnh đi, đang định nói thì trong hầm trú ẩn đột nhiên vang lên một hồi còi báo động chói tai.

"Hú hú hú…" Tiếng báo động cực lớn, khi đột nhiên vang lên, dọa mọi người giật nảy mình.

Trong lúc mọi người đang bịt tai, lại nghe Tôn giáo thụ hỏi: "Kỳ lạ thật!

Hầm trú ẩn này đáng lẽ đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi, sao lại đột nhiên kêu lên vậy?" Lão Hồ đáp: "Chẳng lẽ là do Phong đoàn trưởng làm?" Yêu Muội Nhi lại kêu lên: "Tôi thấy không giống người!

Ngược lại có chút giống khỉ!" "Mặc kệ mẹ nó là người hay…" Chưa đợi Bàn Tử nói xong, Tôn giáo thụ bên cạnh đột nhiên co giò bỏ chạy.

Tần Vũ đột ngột ngẩng đầu, thấy Tôn giáo thụ chạy thẳng về phía đường hầm trú ẩn.

Vừa chạy, vừa gọi tên Phong đoàn trưởng.

Tôn giáo thụ chạy thẳng về phía cuối đường hầm trú ẩn.

Tần Vũ thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo.

Mọi người thấy Tần Vũ cũng chạy, liền cũng chạy theo.

Tần Vũ chạy dọc theo đường hầm được mười mấy mét, chợt thấy

một cửa động hình vòm.

Cửa động vô cùng lớn, được xây bằng xi măng.

Khi mọi người chạy đến bên cạnh Tần Vũ, thấy anh dừng lại trước cửa đá đó.

Bàn Tử thở hổn hển, vội hỏi: "Tần gia, Tôn giáo thụ… Tôn giáo thụ tìm thấy chưa?" Tần Vũ giơ tay chỉ về phía trước, mọi người nhìn theo, thấy Tôn giáo thụ ở phía xa đang đứng đó, vẻ mặt ngơ ngác nhìn quanh.

Tiếng còi báo động phòng không chính là từ sau cửa đá truyền đến.

Trong động đá tối tăm vô cùng, trong bóng tối dường như có một bóng đen, bên trong đang phát ra tiếng sột soạt.

Tần Vũ thấy vậy, nhanh hơn Tôn giáo thụ một bước, vội vàng lao lên, một tay tóm lấy bóng đen đó.

Cùng lúc đó, Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin, chiếu chùm sáng vào tay Tần Vũ.

Chỉ thấy trong tay Tần Vũ đang nắm một vật lông lá.

Vật đó đột nhiên giãy giụa, trợn trừng một đôi mắt màu xanh lam, nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ bị dọa giật nảy mình, lúc này, Lão Hồ phía sau la lên: "Ở đây có một cái còi báo động phòng không quay tay!" Tần Vũ nghe vậy, cúi đầu nhìn vật trong tay.

Thứ đó có một khuôn mặt vô cùng kỳ dị, có chút giống người, nhưng lại phủ đầy lông đen.

Chưa đợi Tần Vũ nhìn rõ, vật đó đột nhiên hú dài một tiếng, đau đớn giãy giụa.

Mọi người bị dọa mặt mày tái mét, chỉ có Tôn giáo thụ ngơ ngác

nói: “Đừng bắn tên!

Đừng bắn tên!” Tần Vũ nghe vậy, cười nói: “Tôn giáo thụ sợ là mắt già lóa rồi, thứ này không phải là Phong đoàn trưởng của ông đâu.” Nói rồi, Tần Vũ giơ cánh tay của con vượn già lên.

Tay của con vượn già đầy da nhăn và lông đen, cùng với móng tay mọc dị hình, nhìn là biết không phải tay người.

Lúc này, Yêu Muội Nhi cười nói: “Không phải người đâu, là vượn Ba Sơn, trong núi thường có, em ngày nào cũng thấy.” Vượn Ba Sơn có thân hình tương đương với một người đàn ông trưởng thành bình thường, toàn thân mọc lông đen.

Vì quanh năm ở trong hang núi, vượn Ba Sơn sợ ánh sáng mạnh, nên cứ che mắt, giãy giụa trong tay Tần Vũ.

Vượn Ba Sơn gào thét khản cổ, âm thanh chấn động đến mức muốn điếc tai.

Lúc này, Tôn giáo thụ vội vàng dậm chân, kêu lên: “Đây là con vượn do Phong đoàn trưởng nuôi, năm đó khi tôi ở nông trường cải tạo, tôi đã từng thấy!” Mọi người sững sờ.

Tôn giáo thụ tiếp tục nói: “Con vượn này quỷ quái lắm, tuy không phải lúc nào cũng ở bên cạnh Phong đoàn trưởng, nhưng nó sẽ đi khắp nơi trộm đồ, mang về cho Phong đoàn trưởng một ít hoa quả, trứng gà, lúc đó tôi ở bên cạnh Phong đoàn trưởng cũng được hưởng lây không ít.” Yêu Muội Nhi lắc đầu, nói: “Vượn Ba Sơn ở chỗ chúng ta đặc biệt nhiều, chú Tôn có chắc đây là con mà bạn chú năm đó nuôi không?” Tôn giáo thụ chắc chắn gật đầu: “Tuy tôi đã già, mắt cũng lóa rồi, nhưng tôi tuyệt đối không nhìn nhầm!” “Vì sao?” Tần Vũ hỏi.

Tôn giáo thụ đột nhiên thò tay, mò mẫm trên cổ con vượn Ba Sơn một lúc, đột nhiên lấy ra một tấm kim bài.

Tấm kim bài không lớn, trên đó có khắc một ít chữ.

"Thấy chưa?

Trên cổ con vượn có treo một tấm kim bài!

Là do Phong đoàn trưởng năm đó để lại!" Lão Hồ nói: "Tôi thấy tấm kim bài tốt như vậy, Phong đoàn trưởng cũng hào phóng thật, lại đưa cho nó." Tôn giáo thụ giải thích: "Khi bị hạ phóng đi cải tạo, không được phép mang theo đồ dùng cá nhân, nhưng tổ tiên của Phong đoàn trưởng có một tấm yêu bài Quan Sơn Thái Bảo truyền lại, đó là kim bài do vua ban, lúc đó nếu bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị tịch thu, nên Phong đoàn trưởng cũng không có cách nào khác, đành phải treo kim bài lên người con vượn Ba Sơn." Nói rồi, Tôn giáo thụ lại bắt đầu nhìn quanh, kích động nói: "Con vượn Ba Sơn do Phong đoàn trưởng nuôi ở đây, chứng tỏ ông ấy cũng ở đây!

Phong đoàn trưởng!" Tôn giáo thụ lại hét vào không khí vài tiếng, nhưng cũng không có ai đáp lại.

Bàn Tử nhún vai, cười nói: "Tôn giáo thụ đừng phí công vô ích nữa, nếu Phong đoàn trưởng thật sự ở đây, sao lại không ra gặp chúng ta?" Lão Hồ cũng phụ họa: "Nếu Phong đoàn trưởng thật sự còn sống, vậy ông ta cũng là một nhân vật huyền thoại, ở đây không có gì cả, chẳng lẽ dựa vào mấy con ốc sên bên ngoài để sống sao?" Trong lúc nói chuyện, con vượn Ba Sơn trong tay Tần Vũ cũng dần ngừng giãy giụa, có lẽ cũng biết giãy giụa vô ích.

Lúc này, Bàn Tử đề nghị: "Tần gia, hầm trú ẩn này lớn như vậy, đường đi cũng không dễ, hay là chúng ta mang theo con vượn Ba Sơn này, để nó chỉ đường cho chúng ta thì sao?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Vượn Ba Sơn là động vật, trông mong nó chỉ đường là không thể, nhưng có thể giữ nó lại, biết đâu có thể tìm được Phong đoàn trưởng đã mất tích nhiều năm, và cả cổ mộ Địa Tiên thôn." Tôn giáo thụ cũng

gật đầu, cảm thấy đề nghị này không tồi.

Chương 415

Để ngăn con vượn Ba Sơn bỏ chạy, Tần Vũ đã xích một sợi dây vào cổ nó.

Mọi người theo con vượn Ba Sơn và bản đồ, đi thẳng về phía cuối đường hầm.

Bên trong hầm mỏ chằng chịt phức tạp, là một mạng lưới các hang động lớn nhỏ giao nhau.

Đi không biết bao lâu, Tần Vũ và mọi người cuối cùng cũng đến cuối đường.

Ở cuối đường hầm là một hẻm núi lớn, trong hẻm núi không thấy quặng muối, cũng không có hầm mỏ.

"Đây là vùng mù, cũng là nơi chúng ta cần tìm." Tần Vũ bước ra khỏi đường hầm, thấy sườn của đường hầm đã sớm sạt lở.

Nơi sạt lở lộ ra một hang núi cực lớn.

Trong hang tối đen như mực, cả bên trong và lối vào đều là đá vụn và gạch vỡ.

Tần Vũ đi đến cửa hang, giơ đèn pin lên, thấy bên trong có một nửa con thú đá Ô Dương.

Nhìn sâu vào trong, có những con thú đá Ô Dương mới được đào ra một nửa, đếm sơ qua, số lượng những con thú đá Ô Dương này không ít.

Lúc này, Tôn giáo thụ cũng đi tới.

Nhìn về phía sâu trong hang động, khẽ kinh ngạc: "Hố chôn tập thể?

Trông không giống lắm.” Lúc này, Bàn Tử ở cách đó không xa gọi một tiếng, ra hiệu mọi người qua đó.

Mọi người chạy đến bên cạnh Bàn Tử, thấy dưới chân anh ta có một đống đá.

Trên những tảng đá này có khắc một nửa hình dạng của thú đá Ô Dương.

Tần Vũ suy đoán: “Nơi này hẳn là nơi chuyên điêu khắc thú đá Ô Dương, nhìn vỉa đá trong hang động kia, rất đặc biệt, là loại đá chuyên dùng để điêu khắc thú đá Ô Dương, có lẽ người xưa đã khai thác tại chỗ.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu, vừa nhìn bản đồ vừa nói: “Hầm trú ẩn ngừng thi công ở đây, có lẽ cũng vì phát hiện ra ở đây không có quặng muối.” Bàn Tử phấn khích nói: “Vậy thì, cổ mộ Địa Tiên mà chúng ta cần tìm ở đây rồi?” “Chưa đâu, chỉ là cổ mộ Địa Tiên có khả năng ở đây, còn ở đâu thì…” “Mọi người đi lâu như vậy chắc cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi tại chỗ đi.” Tần Vũ gọi mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Mọi người ngồi quây lại, mỗi người tựa vào vách đá.

Nhìn quanh bốn phía, đối diện hang động là vách đá dựng đứng, vách đá đó sắc lẹm và dốc ngược, xung quanh mây mù lượn lờ.

Trên vách đá cheo leo có treo mấy dòng thác nước.

Thác nước đổ xuống, chảy vào giữa khe núi, bắn tung tóe, tạo thành những con sóng trắng xóa ở mép núi.

Lúc này, Bàn Tử bên cạnh hỏi: “Tần gia, trên vách núi kia sao nhiều lối đi trong hang thế?

Chúng đều dẫn đi đâu vậy?” Yêu Muội Nhi giải thích: “Nơi này gọi là Hạp Quan Tài, vốn có quan tài treo, những thứ anh Bàn thấy đều là di tích của quan tài treo ngày xưa.” Quan tài treo, Tần Vũ cũng

nghe nói không ít.

Tương truyền từ xưa đã có phong tục treo quan tài để cầu may, đặt gỗ làm tường.

Chuyện không đặt quan tài treo đã là từ lâu lắm rồi, bây giờ làm gì có ai đặt quan tài trên vách núi chứ?

Lúc này, Bàn Tử lại hỏi: "Vậy bên dưới Hạp Quan Tài thì sao?" Yêu Muội Nhi lắc đầu: "Cái này thì em không biết, mẹ em nói bên dưới có một vài con đường ván treo lơ lửng, nhưng đi được nửa đường thì đứt rồi, căn bản không thể đi ra ngoài được, nên cũng chẳng ai muốn đến đó." "Huống hồ đường đi ở đó hiểm trở, Hạp Quan Tài lại có nhiều quan tài treo như vậy, bên trong cất giấu bao nhiêu xương người chết, ai rảnh rỗi mà chạy đến đó xem xương người chứ!" "Cổ mộ Địa Tiên liệu có giấu trong một lối đi nào đó trong vô số lối đi kia không?" Lúc này, Tần Vũ bừng tỉnh nói: "Các con đường cổ trong Hạp Quan Tài đều được đục sâu vào bên trong vách núi, giống như tổ chim, chính xác ứng nghiệm với câu 'đường chim ngang dọc, trăm bước chín hồi' trong câu đố." Mọi người cũng chợt hiểu ra.

"Vậy sao, cổ mộ Địa Tiên ở trong những con đường chim ngang dọc xen kẽ kia à?" "Chúng ta phải tìm cách vào đó, chắc là có thể tìm được cổ mộ Địa Tiên." Mọi người vui mừng khôn xiết, ai ngờ lúc này Dương Tuyết Lỵ lại nói: "Chúng ta đừng vội mừng, vách núi dốc đứng như vậy không phải chúng ta có thể dễ dàng leo lên được." "Trên vách núi mây mù bao phủ, chúng ta căn bản không nhìn rõ đường đi, lỡ không cẩn thận giẫm hụt thì phiền." Tần Vũ gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng ta không biết cổ mộ Địa Tiên ở trong cái nào." Mọi người lại rơi vào thế khó.

Lúc này, Tần Vũ đi đến mép núi, nhìn xuống dưới, bên dưới là

một vùng mây mù và thác nước.

"Chúng ta có thể xuống dưới trước, cũng tốt hơn là vắt óc suy nghĩ ở đây." Bàn Tử vừa nghe, sợ đến mức hai chân lập tức mềm nhũn, ôm lấy tảng đá sau lưng, vội nói: "Vách núi cao như vậy, nếu rơi xuống, chúng ta chẳng phải thành bánh thịt sao?" Lão Hồ nghe vậy, tức giận đưa tay túm cổ áo Bàn Tử, kéo thẳng hắn đến mép vực.

Lúc này, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Bàn Tử thấy vậy, sợ đến mức quay người định trở về.

Tần Vũ vừa nhìn, liền cười nói: "Bàn Tử, cổ mộ Địa Tiên có thể xem là một viện bảo tàng văn vật, đồ vật bên trong còn quý giá hơn tất cả những thứ chúng ta tìm được mấy lần trước cộng lại." Bàn Tử nghe vậy, quả nhiên hai chân dừng lại, đứng yên tại chỗ.

Lão Hồ cũng hùa theo: "Đến lúc đó có bao nhiêu đồ tốt, Bàn Tử đừng có hối hận." Chưa đợi Lão Hồ nói xong, Bàn Tử đã vội vàng thu dọn đồ đạc, hét lên: "Đi chứ!

Đi chứ!" Tất cả mọi người chỉnh trang xong xuôi, chuẩn bị sẵn sàng móc và dây thừng.

Men theo vách đá đi xuống, mọi người kinh ngạc phát hiện, trên vách đá có khắc rất nhiều tranh đá nguyên thủy.

Những bức tranh đá này còn lưu lại đến ngày nay, được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Tần Vũ nhìn suốt dọc đường, những gì được miêu tả trong đó đều là một số hiện tượng tự nhiên, hoặc cảnh người và thú chiến đấu.

Tần Vũ nhìn rất kỹ, còn những người khác thì sợ đến mức chỉ dám nhìn vào chỗ đặt chân.

Mọi người bám sát vào vách núi từ từ di chuyển, sợ đến sắc mặt

trắng bệch đi mấy phần.

Cứ như vậy xuống không biết bao lâu, Tần Vũ chợt nghe thấy tiếng nước chảy như sấm ở bên dưới, trên vách đá cũng có những giọt nước.

Tần Vũ vui mừng nói: "Chúng ta sắp đến hẻm núi rồi, mọi người kiên trì nhé!" Tiếng nói vừa dứt, lại thấy Dương Tuyết Lỵ đột nhiên dừng bước, hét lên: "Không thể đi tiếp được nữa!" Tần Vũ hơi sững lại, cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy dưới chân không có chỗ nào để đặt chân.

Mọi người cũng lần lượt dừng lại.

Chương 416

Tần Vũ nhìn xem, chỗ này cách mặt đất khoảng ba bốn mét, có thể đặt chân được.

Thế là, Tần Vũ liền thu dây thừng lại, một mình nhảy xuống.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, cũng yên tâm mạnh dạn nhảy xuống.

Đợi đến khi người cuối cùng là Bàn Tử cũng nhảy xuống, mọi người đã đứng bên cạnh lòng sông ở thượng nguồn hẻm núi.

Dưới đáy hẻm là một con sông lớn chảy rất xiết, mấy con thác phía trên cuối cùng đều đổ xuống đây.

Nước thác bắn tung tóe, cao đến hơn hai mươi mét.

Hai bên lòng sông có rất nhiều bãi đá xanh, trên đó có mấy con đường ván ngoằn ngoèo uốn lượn.

Bàn Tử hai chân vừa chạm đất, toàn thân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Nằm bò trên đất, sau khi lấy lại sức, mới nói: "Tần gia, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không, chân tôi sắp không xong rồi." Lúc này, Dương Tuyết Lỵ nói: "Chờ đã, mau nhìn phía sau kìa." Mọi người hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, thấy sau lưng có di tích của mấy cánh cổng đá.

Vô số đá vụn chất đống ở đó, giữa đống đá lộn xộn, dường như có một hang động với cổng đá.

Lúc này, Yêu Muội Nhi nói: "Đây là rìa của Hạp Quan Tài, phía sau cổng đá này chắc là nối liền với bên ngoài hẻm núi." "Vậy đây là lối vào của Hạp Quan Tài?" Dương Tuyết Lỵ lấy bản đồ ra, nhưng lại không tìm được phương hướng.

Do ở đây không có mỏ muối, không có người ở, nên đã bị lãng quên, trên bản đồ cũng không có ghi chú.

Trong lúc mọi người đang mờ mịt, Bàn Tử đột nhiên kinh hô: "Mau nhìn!

Mau nhìn trên đầu!

Có quan tài treo kìa!" 118.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên vách đá cheo leo treo rất nhiều quan quách được đặt cao thấp lộn xộn.

Tần Vũ lại nhìn lên cao hơn, càng ngày càng nhiều quan tài treo phân bố trên vách đá, đến đỉnh thì những quan tài treo đó nhỏ đến mức chỉ còn lại một chấm đen.

Ước tính sơ bộ, số quan tài treo này phải có đến hàng nghìn hàng vạn cái.

Mọi người đứng tại chỗ, nhìn những quan tài treo hồi lâu.

Lúc này, Bàn Tử kéo tay Tần Vũ, cười tươi rói nói: "Tần gia, nhiều quan quách thế này, tôi phát tài rồi!

Chúng ta không tìm được cổ mộ Địa Tiên, tìm mấy cái này cũng được!" Tần Vũ cười cười, lắc đầu nói: "Quan tài treo không phải thổ táng, không có quan niệm 'nhập thổ vi an', nhìn những quan tài treo này chế tác sơ sài như vậy, biết ngay bên trong căn bản không có minh khí đáng tiền để chôn cùng." Bàn Tử nghe vậy, "a" một tiếng, thất vọng nói: "Vậy sao, trong nhiều quan tài như vậy, một chút dầu mỡ cũng không vớt được à!" "Từ xưa đến nay trộm mộ, hiếm có ai muốn đi mở quan tài treo." Trong lúc Tần Vũ và Bàn Tử nói chuyện, Tôn giáo sư đột nhiên duỗi người, chỉ vào vách đá đối diện hét lên: "Mau nhìn!" Mọi người sững sờ, đều ngẩng đầu nhìn.

"Sao vậy Tôn giáo sư?

Tôi không thấy có gì không ổn cả?" "Không không không!

Nhìn những quan tài treo kia, tất cả đều tập trung ở một bên, còn bên kia lại không có một cái nào." Tiếng nói vừa dứt, Dương Tuyết Lỵ cũng kinh ngạc kêu lên: "Mau nhìn những quan tài treo kia, cách chúng được xếp có giống hình một người không!" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, những quan tài treo ở đỉnh vách đá cheo leo, từng cái một trông như những chấm đen.

Những chấm đen này tập trung dày đặc, nối liền với nhau quả thực giống như hình dáng của một người khổng lồ.

Mọi người nhìn đến mỏi cả cổ, ngoài kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên giác ngộ.

"Câu nói này, chẳng phải đã ứng nghiệm với câu đầu tiên của câu đố rồi sao?" Thật là một đại vương, có thân không có đầu.

Hình người trên vách đá, liệu có phải là chỉ cái này không?

Lời của Tần Vũ khiến Tôn giáo sư lập tức mừng rỡ như điên.

Tôn giáo sư kích động nói: "Xem ra năm đó Phong đoàn trưởng quả nhiên không lừa tôi, những câu đố đó đều là thật, chắc chắn cổ mộ Địa Tiên ở trong hàng vạn quan tài treo này!" Mọi người cũng chìm trong niềm vui sướng.

Chỉ có Dương Tuyết Lỵ, trực giác luôn chuẩn, lần này không những không cảm thấy vui, ngược lại còn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Tôi luôn cảm thấy không đơn giản như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại dễ dàng giải được câu đố như thế?" Tần Vũ thấy sắc mặt cô không tốt, liền nhẹ nhàng an ủi: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, giải được vẫn tốt hơn là không giải được." "Tôi cảm thấy không đơn giản như vậy, chẳng

lẽ anh không nghi ngờ, tại sao Phong đoàn trưởng lại nói câu đố này cho Tôn giáo sư?" Tần Vũ sững sờ, tương truyền trước khi Địa Tiên nhập táng, trong gia tộc có rất nhiều người không tin vào huyền cơ, nên đã không vào cổ mộ thành tiên.

Là người đứng đầu Quan Sơn Thái Bảo, Địa Tiên chân quân, để cho hậu nhân đều có cơ hội phi thăng thành tiên, nên đã để lại cho hậu nhân một đoạn câu đố, chỉ cần dựa theo đó là có thể vào cổ mộ thành tiên bất cứ lúc nào.

Chuyện cơ mật như vậy, Phong đoàn trưởng sao có thể dễ dàng tiết lộ?

Nghĩ vậy, Tần Vũ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Kể từ khi vào trấn Thanh Khê, liên tiếp gặp phải những sự vật tương ứng trong câu đố, mọi chuyện đều quá thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến người ta phải nghi ngờ.

Trong lúc Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ đang trầm tư, Tôn giáo sư ở không xa lại đột nhiên không vui.

Tôn giáo sư nghiến răng nói: "Chúng ta tuy đã giải được câu đố này, nhưng những manh mối này không có cái nào hữu dụng cả!" Mọi người bị Tôn giáo sư nhắc nhở mới bừng tỉnh ngộ.

Mặc dù đã tìm thấy những sự vật tương ứng với câu đố, nhưng vẫn không biết cổ mộ Địa Tiên ở đâu.

Bàn Tử vỗ đùi, than thở: "Ai!

Chương 417

Mẹ kiếp, tôi cứ tưởng Quan Sơn Thái Bảo chẳng có gì ghê gớm, chỉ là một đám địa chủ thôi, không ngờ.

Xem ra chúng ta đã xem thường họ rồi!" Dương Tuyết Lỵ nói: "Mỏ muối, thú đá Ô Dương và vua không đầu ẩn trong câu đố, chắc đều xuất phát từ một truyền thuyết, cổ mộ Địa Tiên chúng ta cần tìm, lối vào được giấu trong truyền thuyết đó." "Truyền thuyết?

Xem ra, truyền thuyết này có phải là về vua không đầu không?

Nhưng truyền thuyết đó rốt cuộc kể về cái gì?" Bàn Tử cười nói: "Chẳng lẽ ở vùng Vu Sơn này, từng xuất hiện một đại vương không có đầu óc?" Dương Tuyết Lỵ im lặng không nói, trong đầu bắt đầu suy nghĩ về mấy câu đố đó.

Thật là một đại vương, có thân không có đầu; Nương tử không đến, núi non không mở; Đốn củi nấu cơm, nấu cả gan phổi; Đào giếng phạt muối, hỏi quỷ đòi tiền; Đường chim ngang dọc, trăm bước chín hồi; Muốn tìm Địa Tiên, trước tìm Ô Dương.

Trong mấy câu này, chắc chắn có ẩn giấu lối vào cổ mộ Địa Tiên, nhưng rốt cuộc phá giải thế nào đây.

Trong lúc mọi người đang suy tư, Tần Vũ đột nhiên giác ngộ.

Tần Vũ nói với mọi người: "Quan Sơn Thái Bảo giỏi nhất là Quan Sơn Chỉ Mê, cái gọi là Quan Sơn Chỉ Mê chắc là thuật phong thủy, nên chúng ta muốn tìm cổ mộ Địa Tiên, có thể cần phải dựa vào phong thủy." Tôn giáo sư sững sờ, rồi lại lộ vẻ lo lắng: "Mặc dù cách nói này đúng, nhưng trong Quan Sơn Chỉ Mê đều là thuật phong thủy cực kỳ cao thâm, ngày nay trên đời còn lại cũng là giả nhiều thật ít, nếu chúng ta thật sự phải dựa vào phong thủy để tìm lối vào cổ mộ

Địa Tiên, tôi sợ...” Sự lo lắng của Tôn giáo sư không phải là không có lý, nhưng Tần Vũ nói: “Giáo sư không cần lo lắng, thuật phong thủy, chẳng qua là liên quan đến địa mạch mà thôi, cho dù cổ mộ Địa Tiên giấu sâu đến đâu, tôi cũng có thể tìm ra được.” Nói rồi, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn hàng vạn quan tài treo trên đỉnh đầu.

“Thế núi như cửa nước như rồng, núi cao nước hẹp rồng muốn đi, trong cửa dài phải trấn áp, không để một núi một sông đi mất, quy mô khổng lồ hàng vạn quan tài treo, cách bố trí lại ngầm hợp với cổ pháp, không phải tùy ý tạo ra ở đây, mà dùng để trấn giữ phong thủy trong Hạp Quan Tài.” Tần Vũ vừa nói vừa quan sát.

Rất nhanh đã phát hiện ra ở vị trí hình người khổng lồ không đầu, có vài chỗ hơi khuyết thiếu.

Tại vị trí tay trái của người khổng lồ dường như thiếu mất một mảng quan tài treo.

Chỗ thiếu hụt đó khiến cho bàn tay của người khổng lồ như tách ra thành hai ngón tay.

Hai ngón tay tạo thành một thế bắt quyết vừa vặn, chỉ về phía vách núi đối diện.

“Nhìn phía sau.” Tần Vũ nhắc nhở, rồi quay người nhìn vách núi sau lưng.

Đó là một vách đá cực kỳ dốc đứng, giữa hai vách có xích sắt nối liền, nhưng hiểm trở vô cùng.

“Bí mật ở trên vách núi đối diện.” Tần Vũ nói phát hiện của mình cho mọi người.

Mọi người nghe vậy, vội vàng quay lại, chuẩn bị leo lên con đường ván.

Con đường ván đó rất dốc, vì lâu năm không được sửa chữa nên

có chút không ổn định.

Cả nhóm chỉ có thể đi từng người một, cẩn thận leo lên.

"Chúng ta phải đi bao lâu nữa đây!" Đi được một đoạn khá dài, Bàn Tử bắt đầu càu nhàu.

Tần Vũ và những người khác không để ý, hắn đành phải nói chuyện phiếm với A Hương.

"Em gái, đừng sợ nhé, năm đó..." Bàn Tử bắt đầu khoác lác về những chiến tích năm xưa, không ngờ đối phương không có chút hứng thú nào, trực tiếp quay đầu đi.

"Em gái, đừng đi mà!" A Hương đến bên cạnh Tần Vũ, sắc mặt hơi trầm, nhíu mày nói nhỏ: "Anh Tần, em luôn cảm thấy có gì đó không ổn." Tần Vũ hơi sững lại, hỏi: "Sao vậy?" "Không biết." Nói rồi, mắt A Hương đột nhiên chảy ra nước mắt máu.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng gọi mọi người dừng lại, bắt đầu lau vết máu cho A Hương.

May mà A Hương chảy máu không nhiều, ý thức cũng rõ ràng, nghỉ ngơi một lát là khỏe lại.

Yêu Muội Nhi thấy A Hương chảy nước mắt máu, lúc đầu sợ đến mặt trắng bệch, tưởng em gái sắp chết.

Kết quả sau đó mới biết, A Hương có thể chất đặc biệt, hễ gặp phải nơi có âm khí cực nặng, sẽ bất giác chảy ra nước mắt máu.

A Hương một khi tiến vào nơi có âm khí cực nặng, sẽ bất giác chảy ra nước mắt máu.

Yêu Muội Nhi nghe xong, toàn thân bắt đầu run rẩy nói: "Em gái chảy nước mắt máu, chứng tỏ ở đây âm khí quá nặng.

Hay là chúng ta đừng lên nữa." Bàn Tử nghe vậy, cúi đầu nhìn

xuống con đường ván, bên dưới là hẻm núi sâu vạn trượng.

Khó khăn lắm mới từ dưới leo lên, bây giờ lại phải xuống, chẳng phải phí công vô ích sao?

Ngay lập tức, Bàn Tử tức giận quát: "Không được!

Không xuống!

Tôi không thể nào leo lên vô ích được chứ?

Ít nhất cũng phải vớt được chút dầu mỡ mới được." Dương Tuyết Lỵ thấy Yêu Muội Nhi lo lắng bất an, liền an ủi: "Có lẽ là vì ở đây có hàng vạn quan tài treo, nên âm khí quá nặng, dẫn đến A Hương chảy nước mắt máu." Lúc này, A Hương dụi mắt, ngơ ngác nói: "Em lại sao vậy?

Không phải lại mở mắt rồi chứ?" A Hương có thể nhìn thấy những thứ người thường không thấy được, cũng không có con mắt thứ ba.

Khi cảm nhận được âm khí, mắt sẽ chảy ra nước mắt máu.

Vì vậy, A Hương gọi hiện tượng này là mở mắt.

Tần Vũ gật đầu, an ủi: "Không sao rồi, chúng ta đi tiếp thôi." Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi.

Vì chuyện A Hương chảy nước mắt máu, tâm trạng của mỗi người đều có chút nặng nề.

Tần Vũ hiểu, nỗi sợ hãi của con người đối với những điều chưa biết là một cảm xúc tự nhiên.

Chương 418

Chỉ là A Hương đã khiến cho chuyện này trở nên cụ thể hơn.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, đáy hẻm núi chìm trong bóng tối, Tần Vũ cuối cùng mới đến được nơi tương ứng với ngón tay của người khổng lồ không đầu.

Tần Vũ đứng trên vách đá cheo leo, từ trên nhìn xuống, thế núi gần như thẳng đứng.

Lúc này, Bàn Tử mệt đến mức ngã phịch xuống đất, thở hổn hển nói: "Tần gia, chúng ta lên được rồi, nhưng lên rồi thì sao?" "Trời tối đen rồi, chúng ta phải qua đêm trên vách đá này sao?" Tần Vũ nhìn quanh, chợt phát hiện phía trước, bên dưới con đường ván, trên vách đá có một hang đá không lớn.

Cửa hang mọc đầy dây leo khô và cỏ dại, trông đột ngột và kỳ quái.

Cửa hang này chính là nơi mà người khổng lồ không đầu chỉ đến.

"Nhìn kìa, bên đó có một hang đá." Tần Vũ bảo mọi người nhìn.

Mọi người dựa vào con đường ván cúi đầu nhìn, Dương Tuyết Lỵ liền kỳ lạ nói: "Trên vách đá dựng đứng lại mọc đầy cỏ dại, thật kỳ lạ." Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ lấy Phi Hổ Trảo ra khỏi túi.

Tần Vũ móc móng vuốt của Phi Hổ Trảo vào vách đá, chân đạp một cái, thân hình nhanh nhẹn đu qua.

Giây tiếp theo, Tần Vũ đã bám vào bên cạnh hang đá.

Mọi người kinh hô, Bàn Tử vội nói: "Tần gia!

Cẩn thận một chút!" Tần Vũ lấy đèn pin đeo trên cổ, bật lên, chiếu

vào hang đá.

Chỉ thấy bên trong hang dường như có dấu vết đục đẽo của con người, bên trong có một cánh cổng đá khổng lồ.

Bên ngoài hang đá đầy đất bùn, cỏ dại mọc um tùm trên đó, che kín cánh cổng đá.

Trước cổng đá, có rất nhiều rãnh đá và gỗ mục.

Tần Vũ đoán rằng, ở đây đáng lẽ phải có một con đường ván nối liền.

Chỉ không biết vì sao, con đường ván đã bị gãy, đất bùn và cỏ dại rơi xuống mọc um tùm ở đây, nên trông có vẻ đột ngột.

Tần Vũ thấy vậy, chân đạp một cái, thân hình lại nhẹ nhàng đu trở lại.

Đem tin tức này nói cho mọi người.

Mọi người nghe vậy, không khỏi kích động.

"Xem ra chúng ta không đi sai đường!

Đi theo Tần gia quả nhiên đáng tin!" "Vậy, phía sau cánh cổng đá chắc là cổ mộ Địa Tiên rồi nhỉ?" Bàn Tử hai mắt sáng rực nói: "Không phải sau khi vào cổ mộ Địa Tiên, chúng ta có thể đắc đạo thành tiên sao?" Lão Hồ liếc mắt một cái, nói: "Bàn Tử, cậu đừng vội mừng, không chừng là đi thông đến... khụ khụ." Những lời sau đó không được may mắn, Lão Hồ cũng đột ngột dừng lại.

Tần Vũ lấy ra một số dụng cụ leo núi, nói với mọi người: "Chúng ta tranh thủ thời gian vào xem thử đi." Bàn Tử nghe vậy, hơi kinh ngạc nói: "Chúng ta bây giờ vào sao?" "Không vào cũng được, vậy thì ở đây đợi qua đêm đi." Tần Vũ cười cười, xách túi quay người đi.

Mọi người theo sát phía sau, Bàn Tử không dám có ý kiến, thế là

cũng đi theo.

Mọi người cẩn thận bám vào tường đi xuống, lần lượt đến cửa hang đá.

Tần Vũ gọi Lão Hồ và Bàn Tử, bắt đầu phá cổng hang.

Mọi người đứng ở cửa, giơ đèn pin chiếu vào bên trong, chỉ thấy trên xà của cánh cổng đá khổng lồ, khắc rất nhiều hình Ô Dương.

Những con Ô Dương này mặt mày dữ tợn, hình thù kỳ quái.

Do cổng đá đã sụp đổ nhiều năm, rất nhiều hình khắc đã bị gãy.

Bên trong hang đá, là một con đường đá cực kỳ khúc khuỷu quanh co.

Cả nhóm dùng đèn pin chiếu vào, cũng không thấy được điểm cuối.

Lúc này, màn đêm đã sâu, cả Hạp Quan Tài đều bị bóng đêm bao phủ, hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Trong sơn động một mảnh tĩnh lặng, tối đen như mực.

A Hương trốn sau lưng Tần Vũ, sợ đến nổi da gà, nói: "Chúng ta đã vào cổ mộ Địa Tiên rồi?

Không sai chứ?" Tôn giáo sư lại nhíu mày nói: "Chúng ta đừng vội mừng, mộ đạo này rất kỳ dị, tôi chưa từng thấy mộ đạo nào được bố trí như vậy, tuyệt đối không phải bình thường." Bàn Tử cười cười, không cho là đúng nói: "Tôn giáo sư, loại mộ đạo này Bàn gia tôi đã đi không biết bao nhiêu cái rồi, ngài không có kinh nghiệm, nên không quen thôi." Nói rồi, vỗ ngực nói: "Bàn gia tôi dám đảm bảo, đây là một mộ đạo bình thường, đi sâu vào trong nữa, chắc chắn là mộ thất!" Tôn giáo sư thấy Bàn Tử muốn cãi, liền chỉ vào hài cốt của những con thú cổ trên mặt đất, và những hình ảnh được khắc đầy trên vách đá.

“Nhìn những hài cốt trong mộ đạo này, từ cổ chí kim, tôi chưa từng thấy có tiền lệ giết người tuẫn táng trong mộ đạo!” Bên chân Tôn giáo sư, đầy rẫy xương cốt, trông đã có tuổi.

“Nhìn những bộ xương này, ngổn ngang một đống, chắc chắn không phải là mộ đạo.” Hai người tranh cãi không dứt, lúc này, Lão Hồ kinh hô: “Mau nghe phía trước!” Mọi người hơi sững lại, nghe thấy từ sâu trong hang động đột nhiên truyền ra những tiếng kêu gào.

Tần Vũ đi về phía trước vài bước, rẽ qua một góc, lại đến cuối hang đá.

“Nhanh lên!” Tần Vũ gọi mọi người.

Cả nhóm đến cuối, thấy trên hai vách đá, đều được quét một lớp sơn trắng như tuyết.

Chương 419

Trên vách đá trắng đó, treo hai bộ xương đầu lợn đen.

Mọi người giật mình, nhìn quanh, phát hiện trên vách đá xung quanh hang động, đầy những vết khắc hình Ô Dương, ngay cả dưới chân cũng có.

Trong lúc mọi người đang nhìn đến ngẩn ngơ, Tần Vũ chợt hét lớn: "Mau nhìn!" Mọi người đột ngột hoàn hồn, quay đầu nhìn, liền thấy trong góc vách đá, có một cái bàn đá hình chữ nhật.

Trên bàn chất đống hàng ngàn chiếc đầu lâu, nhìn hình dáng hộp sọ, những chiếc đầu lâu này trông có vẻ giống đầu người, nhưng lại không giống đầu lâu của người bình thường.

Trên bàn đá bày rất nhiều đầu lâu.

Chưa đợi Tần Vũ nhìn rõ, đã nghe thấy con vượn phía sau đột nhiên gầm rú điên cuồng.

Suốt cả chặng đường, con vượn này đều không phát điên, nhưng vừa vào hang đá đã bắt đầu tỏ ra điên cuồng bất an.

May mà Tần Vũ đã buộc sẵn xích sắt vào cổ con vượn, nếu không lại gây ra phiền phức.

Tôn giáo sư thấy vậy, nhíu mày nói: "Vượn là loài động vật có linh tính, sẽ không vô duyên vô cớ phát điên." Lúc này, mọi người đến trước bàn đá, lại bị đống đầu lâu chất như núi dọa cho một phen.

Sau khi hoàn hồn, Dương Tuyết Lỵ suy đoán: "Chắc là đầu lâu của loài linh trưởng giống vượn." Bàn Tử dựng tóc gáy, hỏi: "Tại sao ở đây lại có nhiều xương cốt như vậy!" Lão Hồ nói nhỏ: "Xem ra đây không phải là mộ đạo, chúng ta vào nhầm lò mổ rồi!" Dương Tuyết

Lỵ sững sờ: “Lò mổ?” Lão Hồ cười nói: “Lò mổ là nơi giết lợn, tôi thấy đây chắc là một lò mổ!” Dương Tuyết Lỵ cười lạnh một tiếng, nói: “Lại nói nhảm, trong Hạp Quan Tài căn bản không có thôn dân qua lại, sao lại đột nhiên có một lò mổ?

Huống hồ ai lại xây lò mổ trên vách núi?” Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ quay người rời đi, đến trước bàn đá.

Tần Vũ giơ đèn pin, chùm sáng chiếu lên những chiếc đầu lâu dày đặc, bên tai phảng phất như nghe thấy những tiếng ai oán.

Mọi người nhìn quanh, chỉ cảm thấy rùng rợn.

“Rốt cuộc đây là nơi nào?” 119.

Tôn giáo sư cũng vẻ mặt mờ mịt nói: “Xem ra đây càng không phải là mộ đạo, nhưng...

đây sẽ là nơi nào?" Chẳng lẽ chúng ta đã đến mộ của loài vượn?” Bàn Tử nghe vậy, khinh bỉ một tiếng, cười nói: “Ngài cũng là người nghiên cứu lịch sử đấy nhỉ, mộ vượn mà cũng nghĩ ra được sao?

Huống hồ ở đây không chỉ có thi thể vượn, ngài không thấy trên vách đá kia treo hai cái đầu lợn sao?” Tôn giáo sư mặt đỏ bừng, vội nói: “Tôi chỉ thấy xương vượn chất như núi ở đây, nên mới tiện miệng nói vậy.” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên gọi mọi người đến.

Mọi người đến trước bàn đá, thấy phía sau bàn đá dường như có một hang đá nhỏ hơn.

Dương Tuyết Lỵ chỉ vào hang đá, giải thích: “Ở đây có nhiều hình điêu khắc Ô Dương như vậy, tôi nghĩ nơi này chắc liên quan đến Ô Dương, ngay cả trong câu đố cũng nói ‘Muốn tìm Địa Tiên, trước tìm Ô Dương’, liệu có phải là ở đây không?” Mọi người hơi sững lại, Tần Vũ gật đầu nói: “Có khả năng, bên trong có một sơn động, tôi

thấy không gian có vẻ không nhỏ, hay là chúng ta vào xem thử?" "Được!

Chúng ta vào đi!" Mọi người chỉnh trang đồ đạc, lần lượt bò vào con đường đá chật hẹp đó.

Bên trong rất chật hẹp, độ rộng của con đường đá chỉ vừa cho một người đi qua.

Cả nhóm đành phải đi từng người một.

Tần Vũ bò phía trước không biết bao lâu, bên tai luôn có tiếng gió lạnh gào thét.

Những âm thanh đó nghe thoáng qua, giống như tiếng ai oán của những con Ô Dương.

Đi không biết bao lâu, không gian cuối cùng cũng thoáng đãng hơn nhiều.

Nhưng trong hang động đá lởm chởm, đầy những tảng đá vôi.

Xuyên qua một vùng đá lởm chởm, không gian bên trong ngày càng lớn.

Tần Vũ bật đèn pin, rọi xung quanh, nhưng chùm sáng không thể chiếu đến biên giới của hang động.

Trên đỉnh hang động treo những thạch nhũ.

Những thạch nhũ này dài đến vài mét, treo lơ lửng cách đỉnh đầu mọi người mười mấy mét.

Trong hang động tối đen, dường như không có gì cả.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lấy ra một cây pháo sáng lạnh.

"Xoẹt!" Dương Tuyết Lỵ ném cây pháo sáng ra, lập tức vẽ một đường cong màu đỏ rực trong không trung.

Pháo sáng lạnh lăn xuống giữa hang động, ánh sáng đỏ liên tục tỏa ra, lập tức chiếu sáng cả khu vực gần đó.

Nhờ ánh sáng của pháo sáng lạnh, mọi người nhìn thấy một tấm bia đá khổng lồ.

Tấm bia đá đó nằm ngang cách Tần Vũ vài chục mét, bên cạnh bia dựng một người ngọc cao lớn.

Người ngọc đó có màu ngọc đỏ như máu, đang ngồi trên một cái bệ ở trung tâm.

Xung quanh cái bệ đó, có một đám tượng đá nam nữ quỳ lạy như nô lệ.

Những tượng đá này có đến hàng trăm cái, trong tư thế tay dâng đèn đuốc và rượu.

Bàn Tử kinh hô: "Trời ạ, nhiều người quỳ lạy thế này là ai vậy." Tần Vũ thấy vậy, liền đi đến. 120.

Chương 420

Mọi người thấy vậy cũng đồng loạt theo sát phía sau.

Mọi người đến trước bia đá, đứng trên bệ đá nhìn hồi lâu.

Hóa ra trên đầu người ngọc ở giữa, có đeo một chiếc mặt nạ bằng đồng, nên không nhìn thấy ngũ quan.

"Thật kỳ lạ, mặt nạ này ngay cả một lỗ để thở cũng không có." Bàn Tử vừa nói vừa dùng ngón tay gõ vào mặt nạ đồng, phát ra âm thanh của đồng xanh bị gõ.

Yêu Muội Nhi nhìn chiếc mặt nạ, cũng cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi: "Trên mặt nạ cũng không có lỗ mắt để nhìn, giống một cái mũ trùm đầu hơn." Lúc này, Tôn giáo sư kinh hô: "Chẳng lẽ là 'sáo đầu táng'?" Mọi người hơi sững lại, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào đầu của người ngọc.

Lúc này, Bàn Tử đưa tay sờ vào người ngọc, muốn gỡ chiếc mặt nạ đồng ra, nhưng phát hiện không lay chuyển được.

Tần Vũ thấy vậy, đưa tay kéo Bàn Tử lại.

Tôn giáo sư thấy Bàn Tử lại động vào mặt nạ, cũng vội vàng quát: "Cẩn thận một chút!

Đừng làm hỏng đồ ở đây!" Nói rồi, Tôn giáo sư bắt đầu kiểm tra chiếc mặt nạ đồng, lo lắng có chút hư hại.

Bàn Tử lại không cho là đúng, vẻ mặt như thể lão tử đây không thèm mang đi.

Trong lúc hai người chuẩn bị đi quan sát những người đá tay dâng đèn đuốc, Tôn giáo sư đột nhiên toàn thân giật nảy mình, như thể phát hiện ra chuyện gì đó kinh khủng.

Mọi người nhìn về phía Tôn giáo sư, thấy ông ta lảo đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Lão Hồ thấy vậy, vội vàng tiến lên đỡ, đang định hỏi có chuyện gì, Tôn giáo sư lại mở miệng trước: "Sao có thể?" Mọi người không hiểu gì, Tần Vũ vội hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Tôn giáo sư kinh ngạc nhìn về phía mặt nạ của người ngọc, chỉ vào mặt nạ kinh hô: "Mau nhìn phía sau mặt nạ kìa." Mọi người đến trước người ngọc, Tần Vũ đưa tay nhấc lên, chiếc mặt nạ hơi lay động.

Thực ra chiếc mặt nạ đồng không hề dính chặt vào mặt người ngọc, có thể di chuyển được, chỉ là vừa rồi Bàn Tử dùng lực sai cách mà thôi.

Tần Vũ gỡ chiếc mặt nạ đồng ra, liền phát hiện trên mặt người ngọc có ngũ quan, mày mắt miệng mũi đều có, biểu cảm cũng rất trang nghiêm.

Chỉ có điều kỳ lạ là, người ngọc này không có gương mặt người, mà là một khuôn mặt của Ô Dương!

Mọi người đều bị dọa cho một phen, Yêu Muội Nhi thậm chí trực tiếp kinh hô là Ô Dương lão yêu.

Lúc này, Lão Hồ hỏi: "Người ngọc này có phải là đại vương không đầu trong câu đố không?" Tần Vũ lắc đầu: "Nếu là vậy, tại sao lại có thân không đầu?

Rõ ràng đây là một cái đầu Ô Dương." Mọi người hít một hơi khí lạnh.

"Hang động này cũng quá kỳ quái, không giống địa cung cổ mộ chút nào, vậy tại sao những tượng ngọc này lại được đặt ở đây?" "Rốt cuộc là người hay yêu vậy?" Yêu Muội Nhi điên cuồng gật đầu, chỉ vào tượng ngọc Ô Dương, hét lên: "Chắc chắn là Ô Dương lão

yêu!

Ô Dương lão yêu xưng bá!" Mọi người có chút đau đầu.

Tần Vũ sắc mặt trầm xuống, nói: "Thôi được rồi, quản nó là gì chứ, người hay yêu dù sao cũng là vật chết, chẳng lẽ bây giờ có thể biến thành vật sống được sao?" Bàn Tử có chút sợ hãi, nuốt nước bọt khan xong, nói: "Tần gia nói đúng, dù sao cũng đã chết, cũng không thể động đậy được." "Hôm nay chúng ta trèo non lội suối chắc cũng mệt rồi, tối nay nghỉ ngơi ở đây đi!" Tần Vũ gọi mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, mọi người đi cả một ngày đường hiểm trở, cũng thật sự có chút mệt mỏi, thế là chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bàn Tử ngồi phịch xuống phiến đá, nhúc nhích mông, đột nhiên nói: "Tần gia, ngồi đây hơi cứng." Nói rồi, Bàn Tử đưa tay sờ, chợt sờ thấy một khối bụi đất.

Dưới lớp bụi đất đó là một mảng mềm mại, có chút giống da thuộc.

Tần Vũ và Bàn Tử cúi đầu nhìn, thấy bên dưới là một khối gạch trắng hình gối.

Mé rìa gạch trắng có một mảng tua rua dài màu đen.

Tần Vũ hơi sững lại, đưa tay gạt một mảng ra, liền thấy bên trong có những sợi tua dài.

Những sợi tua dài này giống như tóc của người chết, khô như gai.

Bàn Tử giật mình, nhảy dựng lên khỏi phiến đá, vội hỏi: "Mẹ kiếp, ở đâu ra nhiều tóc thế này?

Là của nữ quỷ nào vậy!" Lão Hồ và những người khác nghe thấy động tĩnh, cúi đầu nhìn, cũng sắc mặt đại biến.

Tần Vũ sắc mặt hơi nghiêm trọng, biết chuyện không ổn, vội kéo

Bàn Tử ra.

Một mình đến trước phiến đá, đưa tay nhẹ nhàng lật lên, liền thấy dưới phiến đá đó, đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ!

Người phụ nữ đó mặt mày trắng bệch, ngũ quan dữ tợn vặn vẹo.

Càng quỷ dị hơn là, trong mắt người phụ nữ này đẫm lệ máu, nước mắt màu đỏ máu từng giọt từng giọt rơi xuống, khiến người ta tê cả da đầu.

Mọi người bị dọa cho một phen, Yêu Muội Nhi chưa từng thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, sợ đến hét lên.

Bàn Tử sợ đến mức nhất thời cũng rối loạn, rút xẻng công binh ra chuẩn bị đập vào mặt nữ thi.

Ai ngờ lúc này, Tần Vũ hét lớn: "Đừng căng thẳng!

Là một cỗ tử thi!" Xẻng công binh của Bàn Tử dừng lại giữa không trung, từ từ hoàn hồn, cúi đầu nhìn đầu người phụ nữ dưới phiến đá.

Trong bóng tối, biểu cảm của nữ thi vô cùng dữ tợn, miệng và mắt lồi ra, dường như trong miệng bị nhét thứ gì đó.

Tần Vũ thấy vậy, từ trong túi rút ra một con dao găm, nhẹ nhàng cạy miệng nữ thi ra.

Vừa mở ra, trong miệng nữ thi liền trào ra một đống cát màu đỏ máu.

Chương 421

Cùng lúc đó, mùi hôi thối của tử thi lan tỏa khắp nơi.

Mọi người bịt mũi miệng, Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin, chiếu chùm sáng vào cổ họng nữ thi.

Trong cổ họng đỏ rực, dường như thứ đó vẫn còn.

"Bụng nữ thi cũng căng phồng, e rằng những thứ màu đỏ này đã được đổ vào từ miệng nữ thi." Bàn Tử nghe vậy, hít một hơi khí lạnh, nói: "Vậy thì cũng quá tàn nhẫn rồi!

Bụng của nữ thi chẳng phải đã bị đổ đầy sao." Tần Vũ nhìn quanh, phát hiện có nhiều nữ thi như vậy.

Trong miệng họ đều bị nhét đầy loại cát sỏi màu đỏ này, có người quỳ trên đất, có người ngã xuống đất.

Những nữ thi này được đặt cùng nhau, thân thể vặn vẹo, trông rất quỷ dị.

Lúc này, Tôn giáo sư đẩy gọng kính, sắc mặt đại biến nói: "Ghế người!!" "?" Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Tôn giáo sư.

Tôn giáo thụ giải thích: "Trong sử sách có ghi chép, chỉ là không ngờ thứ này thật sự tồn tại!

Nhìn hồng sa trong thi thể những người phụ nữ này, thực ra đều là thuốc dùng để duy trì cho huyết nhục người chết không bị cứng lại." Bàn Tử nghe vậy liền chửi: "Mẹ kiếp.

Người ta chết rồi mà sau khi chết còn phải làm đồ gia dụng à?

Có để cho người ta sống nữa không!" Mọi người không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh.

Lúc này, Tôn giáo thụ tiếp tục giải thích: "Thực ra cái tên 'ghế người' này là do học giả đời sau đặt cho, chứ tên thật của thứ này đã không còn cách nào khảo chứng được nữa." Ghế người xuất hiện vào thời đại nô lệ của Tam Đại, bắt đầu từ thời vị quốc quân cuối cùng của nhà Hạ.

Vị vua nhà Hạ lúc bấy giờ là một bạo quân khét tiếng, vì ưa thích lối sống xa hoa trụy lạc nên đã yêu cầu các nữ nô lệ phải bò trên đất để làm ghế người cho mình.

Còn nam nô lệ thì bị dùng làm xe người, ngựa người để cưỡi.

Đáng sợ hơn nữa là chế độ tàn khốc này còn được kéo dài sang mấy triều đại sau đó.

Bàn Tử nghe không nổi nữa, bèn vội hỏi Tôn giáo thụ: "Nói tóm lại, thi đắng là đồ tùy táng cho Ô Dương Vương phải không?" Tôn giáo thụ không trả lời, Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, có chút sốt ruột nói: "Nếu đã như vậy, sao không thấy quan tài và thi thể của Ô Dương Vương đâu cả?" "Tôi đã nói rồi, nơi này căn bản không phải mộ cổ, các cậu cứ không nghe." Sắc mặt Bàn Tử biến đổi, đang định mở miệng thì bị Tần Vũ cắt ngang: "Tôi đồng ý với Tôn giáo thụ, nơi này không giống một ngôi mộ cổ, mà giống một nơi dùng để tế tự hơn." Bàn Tử lại sốt ruột nói: "Vậy mộ của Ô Dương Vương rốt cuộc ở đâu?" Tần Vũ suy nghĩ một lát rồi nói: "Chắc là mộ huyệt Ô Dương Vương đã sớm bị Quan Sơn Thái Bảo đào rồi, và được dùng làm Địa Tiên Cổ Mộ." Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Vậy câu 'Hảo hán đại vương, có thân không đầu' trong câu đố chính là chỉ Ô Dương Vương sao?" Mọi người đều chìm vào suy tư.

Bấy giờ, Tôn giáo thụ ở cách đó không xa lại có phát hiện khác, vội gọi mọi người qua.

Mọi người vội chạy đến bên cạnh Tôn giáo thụ, thấy ông đang

đứng cạnh một cây xà đá.

Tôn giáo thụ nói: "Nhìn những cây xà đá này xem, trên đó điêu khắc rất nhiều cổ phù hình dạng như mặt trời, mặt trăng, tinh tú.

Tuy chúng ta không biết truyền thuyết về Hạp Quan Tài, càng không biết truyền thuyết đó là thật hay giả, nhưng bây giờ có thể khẳng định, trong Hạp Quan Tài nhất định ẩn giấu một lăng mộ cổ đại!

Quy mô không nhỏ đâu!" Tần Vũ nhìn xà đá, gật đầu nói: "Tượng ngọc Ô Dương Vương không bị phá hủy, rất có khả năng là Quan Sơn Thái Bảo cố ý để lại đây.

Vị vua có thân không đầu, hẳn là chỉ bức tượng ngọc này." "Nhưng tượng ngọc có đầu mà?" Tần Vũ nói: "Vua có thân không đầu có thể không phải là bản thân bức tượng ngọc, mà chúng ta không nên gọi là Ô Dương Vương, phong hiệu thật sự của ông ta phải là Vu Lăng Di Sơn Vương." Mọi người hơi sững sờ: "Vu Lăng Di Sơn Vương?" "Tôi nhớ có một truyền thuyết ghi lại, Vu Lăng Vương thực chất là một con lợn rừng khổng lồ, vừa hay ứng với bức tượng ngọc chúng ta thấy." "Chà, vậy nơi này ẩn giấu mộ của Vu Lăng Vương sao?" Giữa lúc mọi người còn đang nửa tin nửa ngờ, bỗng một cơn gió mạnh thổi đến từ xa, tạo ra những tiếng gào thét như quỷ khóc thần gào.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng khẽ động, nói: "E là trong sơn động này có càn khôn." Lúc này, trời đã về chiều, màn đêm buông xuống. 121.

Trong hang động, gió lạnh gào thét như quỷ khóc sói tru.

Khi mọi người đang bị bao trùm bởi tâm lý căng thẳng và sợ hãi, Tôn giáo thụ lại phấn khích bắt đầu ghi chép.

Tần Vũ thấy mọi người đều đã mệt rã rời, bèn gọi mọi người nhóm lửa nghỉ ngơi.

Sau khi làm xong những việc này, Tôn giáo thụ cuối cùng cũng đã sắp xếp xong tất cả tư liệu phát hiện được trong ngày hôm nay.

Tôn giáo thụ vừa xem tài liệu, vừa phấn khích nói với Tần Vũ: "Cậu có biết tôi đã phát hiện ra điều gì không?

Tôi đã phát hiện ra một truyền thuyết trên những tấm bia đá kia." Nguyên lai những 'ghế người' kia là do người thời trị thủy để lại, những chữ điêu khắc trên đó cực kỳ nhỏ và dày đặc, đều là chữ cổ triện.

Tôn giáo thụ đã nghiên cứu hàng chục năm, nhưng cũng chỉ có thể hiểu được bảy tám phần.

Nhưng như vậy là đủ rồi.

Truyền thuyết kể rằng, vào những năm đầu, do địa hình của dãy Vu Sơn rất đặc biệt, nên khu vực núi này thường xuyên bị lũ lụt tàn phá.

Hàng năm, lũ lụt và thiên tai ở đây liên tiếp không dứt.

Cư dân sống gần đó đều bị lũ lụt nuốt chửng, tuổi còn trẻ đã mất mạng.

Vào một thời kỳ đặc biệt, trong núi đột nhiên xuất hiện một vị ẩn sĩ.

Người này thân hình cao lớn, mặc một chiếc áo bào đen, tự xưng là Vu Lăng Đại Vương, có thuật dời núi.

Thuật dời núi có thể sai khiến âm binh, khơi thông sông ngòi.

Dân làng vừa nghe, vội vàng cầu xin giúp đỡ.

Ai ngờ Vu Lăng Vương lại đưa ra hai điều kiện.

Chương 422

Một là ở nơi dời núi mở sông, mỗi ngày phải cúng rượu ngon thức ăn tốt.

Nhưng mỗi lần ăn cơm, phải chất đống rượu thịt cơm canh ở cửa sơn động.

Trước động có một cái vạc lớn, người dân đưa cơm phải gõ vào vạc ba tiếng trước, sau khi đặt cơm canh xuống thì phải lập tức lui đi.

Điều kiện thứ hai là xin thiên tử ban cho quan tước, để tưởng thưởng cho công đức vĩ đại.

Công trình năm đó vô cùng to lớn, gần như không ai có thể đưa ra quyết định dời núi.

Vị Vu Lăng Vương này hào hùng tráng chí, yêu cầu đưa ra cũng không phải khó như lên trời, nên dân làng lập tức đồng ý.

Sau đó, Vu Lăng Vương mỗi ngày làm phép, sai khiến âm binh khơi thông dòng sông.

Kể từ ngày làm phép, trong núi luôn mưa gió mù mịt, vô cùng đáng sợ.

Nhưng vì để mở sông, dân làng cũng không dám chất vấn nhiều.

Thời đó, thậm chí để cảm ơn Vu Lăng Vương, dân làng còn chọn một cô gái tuổi xuân trong làng gả cho Vu Lăng Vương làm vợ.

Công trình trị thủy vô cùng dài.

Cho đến một ngày, trời đổ mưa lớn.

Rượu thịt dân làng đưa tới liên tiếp hai ngày không ai động đến, phu nhân của Vu Lăng Vương bắt đầu lo lắng, bèn dẫn người vào núi

xem xét.

Nào ngờ vừa vào trong, mọi người liền thấy giữa hẻm núi có một con lợn rừng đen khổng lồ đang dùng đầu húc núi.

Phía sau con lợn đen đó là vô số sơn quỷ, sơn yêu đang vận chuyển đất đá.

Mọi người kinh hãi thất sắc, lúc này mới hiểu ra Vu Lăng Vương dời núi nguyên là do một con lợn rừng trong núi hóa thành!

Bởi vì phải hiện nguyên hình để lợi dụng sức mạnh của quỷ thần mở sông, nên ông ta mới không bao giờ cho người vào núi.

Vu Lăng Vương thấy bị người khác phát hiện, không dám gặp mặt phu nhân, bèn trốn trong núi, cũng không chịu mở sông nữa.

Vị phu nhân kia thấy vậy, quỳ trước núi khổ sở cầu xin ba ngày ba đêm, cuối cùng tuyệt vọng nhảy xuống vách đá tự vẫn.

Vu Lăng Vương nghe tin phu nhân tự vẫn, tự thấy hổ thẹn với phu nhân, bèn lại dẫn âm binh khơi thông sông ngòi, mới trị tận gốc được nạn lụt.

Sau đó, triều đình ban thưởng lớn, mời Vu Lăng Vương đi trị thủy một đoạn sông khác cũng bị lụt lội nghiêm trọng.

Nhưng Vu Lăng Vương vì nỗi đau mất vợ, đã chọn cách ẩn mình trong núi và không bao giờ ra khỏi núi nữa.

Tôn giáo thụ nói đến đây, bỗng dừng lại, đột nhiên thở dài một hơi.

Mọi người nghe vậy, Bàn Tử vội hỏi: "Vu Lăng Vương cũng là một kẻ si tình nhỉ, vậy sau đó thì sao?" "Sau khi Vu Lăng Vương trở về núi, cả ngày mượn rượu giải sầu, rồi một ngày nọ…" Một hôm, Vu Lăng Vương say rượu đi lạc vào núi Tây Lăng, vì hiện nguyên

hình lại ngủ say không tỉnh, nên bị một sơn dân không biết chuyện ở địa phương bắt được coi như lợn rừng.

Dân làng nhổ sạch lông của Vu Lăng Vương, ném vào nồi nước sôi sùng sục.

Đợi đến khi thuộc hạ tìm đến, Vu Lăng Vương đã bị luộc chín rồi.

Mọi người nghe đến đây, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

"Sau đó thì sao?" "Sau đó không lâu, địa phương bùng phát một trận bệnh dịch kỳ lạ." Dân làng liên tiếp đổ bệnh, không chỉ vậy, ruộng đồng trong làng cả ngày bị châu chấu bao phủ, hoa màu gần như bị phá hoại hết.

Dân làng cho rằng oan hồn của Vu Lăng Vương đang tác quái, bèn vội vàng vào trong hẻm núi, xây cho Vu Lăng Vương một ngôi mộ lớn.

Nhưng đầu của Vu Lăng Vương đã bị ăn mất, không tìm lại được nữa.

"Điều này cũng ứng nghiệm với câu 'vua không đầu' trong câu đố.

Nói lại, sau khi dân làng xây xong mộ lớn, quả nhiên mọi thứ lại trở lại như cũ.

Dân làng sợ Vu Lăng Vương lại ra ngoài tác quái, nên hàng năm đều cúng tế không dứt, làm ra thân ngọc đầu đồng để thờ phụng." Nghe đến đây, Tần Vũ chợt hiểu ra: "Chà, lối vào của Địa Tiên Cổ Mộ rất có khả năng ở trong mộ huyệt ban đầu của Ô Dương Vương, bây giờ chúng ta phải tìm mộ Ô Dương Vương." Dương Tuyết Lỵ lại nhíu mày nói: "Truyền thuyết này có thật không?

Nghe không giống sự thật lịch sử cho lắm." Bàn Tử cười nói: "Quan tâm nhiều thế làm gì, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta không phải là tìm mộ Ô Dương Vương sao?" "Chúng ta tìm mộ, nhất định

phải dựa trên cơ sở những điều này đều là sự thật mới đúng.

Theo lời Tôn giáo thụ nói, Vu Lăng Vương kia là người có công khai sơn trị thủy, là người có đức, nhưng nhìn trong động xem." Dương Tuyết Lỵ nhìn quanh bốn phía, chỉ vào những thi đắng nằm ngổn ngang trên phiến đá.

"Nhìn những thi đắng này, chẳng lẽ không cảm thấy tàn bạo sao?

Điều này hoàn toàn trái ngược với những gì được ghi chép trên bia văn!" Sắc mặt Tôn giáo thụ trầm xuống, nghiêm trọng nói: "Minh văn khắc trên bia đá, đa số đều là những lời ca tụng công đức, chúng ta không cần phải tin hoàn toàn." Bàn Tử nghe mà mơ hồ, gãi gáy hỏi: "Vậy rốt cuộc là thật hay giả?" "Những lời trên bia đá quả thực có điểm đáng ngờ như Dương tiểu thư nói, nhưng di tích ngàn đời vẫn còn ở đây, không thể là giả được đúng không?" Tôn giáo thụ cười nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta phải tin rằng mộ Vu Lăng Vương được giấu trong Hạp Quan Tài là sự thật." Dương Tuyết Lỵ vốn định nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ kích động của Tôn giáo thụ, cũng đành nuốt lời vào trong.

Tần Vũ thấy sắc mặt cô không tốt, bèn an ủi: "Đừng nói nhiều nữa, truyền thuyết Ô Dương Vương khai sơn, e rằng đều mang màu sắc thần thoại, chúng ta từ đầu đã không thể coi là thật." Lúc này, Bàn Tử đột nhiên quát lên: "Tôi thấy Ô Dương Vương chắc chắn là một tên tội ác tày trời, nếu không ở đây cũng sẽ không có những thứ đáng sợ như vậy!" Lão Hồ nói: "Mẹ kiếp, kệ Ô Dương Vương là cái gì đi nữa, lăng tẩm của hắn chắc chắn đã bị đào mấy trăm năm rồi!

Hiện tại việc chúng ta nên làm nhất là tìm ra đoạn đường chim bay trăm bước kia mới đúng." Mọi người gật đầu, Tần Vũ vươn vai một cái, đề nghị: "Chúng ta mau nghỉ ngơi đi." Sáng sớm hôm sau, Tần Vũ và mọi người lại lên đường. 122.

Cả nhóm tiếp tục tiến về phía cuối hang động, đi không biết bao lâu cuối cùng cũng đến khu vực treo đầy quan tài.

Chương 423

Hàng nghìn quan tài treo lơ lửng ở đây, địa thế đột nhiên trở nên rộng rãi nhưng lại vô cùng hiểm trở.

Giữa những vách đá cheo leo, mây mù phiêu đãng, như thể đang ở trong ảo cảnh.

Dưới đáy hẻm núi, dòng nước cuồn cuộn đang phát ra âm thanh như sấm.

Bàn Tử đứng trên sạn đạo, chỉ dùng khóe mắt liếc một cái đã sợ đến run rẩy cả hai mắt, đầu óc choáng váng.

"Tần gia, chúng ta khi nào mới vào trong được, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi." Tần Vũ cầm ống nhòm, nhìn quanh bốn phía, không khỏi do dự.

"Nơi này ít nhất cũng có mấy trăm con đường sạn đạo, rất nhiều nơi đều dẫn đến đường cùng, ở cuối đường cũng có không ít hang động." Bàn Tử nghe vậy, "A" một tiếng, có chút tuyệt vọng nói: "Nhiều động như vậy, chúng ta chỉ thử thôi cũng phải mất mấy tháng!" Giữa lúc mọi người đang sầu não, Tần Vũ đột nhiên giác ngộ, nói: "Quần long triền xuyên tố cửu khúc, khúc khúc tẫn cửu hồi hoàn, cửu hồi chi ngoại phục cửu chuyển, cửu chuyển cửu trọng nhiễu long lâu; cửu cửu bàn toàn chung quy nhất, tam tam lưỡng lưỡng nhập linh sơn." (*Đàn rồng quấn quanh tạo chín khúc, khúc nào cũng chín vòng, ngoài chín vòng lại chín chuyển, chín chuyển chín tầng quanh lầu rồng; chín chín xoay vần chung về một, ba ba hai hai vào núi thiêng*) 123.

Mọi người hơi sững sờ, lần lượt nhìn về phía Tần gia.

Lão Hồ kinh ngạc hô: "Tần gia, ngài đọc là thuật phong thủy." Bàn

Tử không hiểu những lời văn vẻ này, nói thẳng: “Tần gia, ngài cứ chín chín hoài, rốt cuộc là sao?” Tần Vũ chỉ vào những con đường sạn đạo chằng chịt phức tạp bên dưới, nói: “Nhìn sạn đạo trên núi dày đặc như mạng nhện, nhưng thực ra chỉ có một con đường là thật.” “Dựa theo phong thủy ở đây, chúng ta chỉ cần đi lên từ con đường sạn đạo thứ mười ở dưới cùng.” Tần Vũ vạch ra một lộ trình, nghe mà mọi người đều như lọt vào sương mù.

Tuy không biết thật giả thế nào, nhưng thấy ánh mắt quả quyết của Tần Vũ, cũng không thể không nể phục trước.

Khi Bàn Tử chuẩn bị mở miệng hỏi, Tôn giáo thụ đột nhiên kinh ngạc: “Sao cậu lại biết?” “Đây đều là những bản lĩnh và kiến thức đã thất truyền, sao cậu lại biết?

Lẽ nào là do tổ tiên truyền lại?” Tần Vũ mỉm cười, không trả lời.

Tôn giáo thụ thấy vậy, như có điều suy nghĩ, nhưng vẫn khen ngợi: “Kỳ tài!

Kỳ tài!” “Được rồi, nếu Tần gia đã chỉ ra lộ trình, chúng ta mau đi thôi!” Bàn Tử liên tục gật đầu, lê đôi chân mềm nhũn của mình, nói: “Mau đi thôi!

Chân tôi sắp không xong rồi.” Thế là, mọi người đi theo lộ trình Tần Vũ chỉ, lần lượt bước lên sạn đạo.

Men theo con đường sạn đạo quanh co, chẳng mấy chốc đã thấy một hang đá khổng lồ trên một vách núi.

Tần Vũ bật đèn pin, chiếu vào bên trong.

Luồng sáng vừa chiếu vào đã nhanh chóng bị bóng tối nuốt chửng, Tần Vũ cũng không nhìn rõ, chỉ biết bên trong là một đường hầm vô cùng sâu thẳm.

Mọi người đứng ở cửa động, nhìn tình hình bên trong.

Đường hầm đó không lớn, chiều cao chỉ xấp xỉ một người đàn ông trưởng thành, chiều rộng chỉ đủ cho hai người đi cạnh nhau.

Trong đường hầm tối đen như mực, một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Lúc này, sương mù giữa núi trở nên dày đặc.

Không khí mang đầy hơi nước, dính vào da cảm giác nhớp nháp.

Mọi người đứng ở cửa, Dương Tuyết Lỵ bỗng phát hiện bên ngoài cửa động có một số dấu vết của đá vân mẫu.

Khác với phòng không ở Thanh Khê, đây chắc hẳn là một đường hầm cổ đại.

Mọi người không dám vào, Tần Vũ đành phải một mình đi trước dò đường.

Tần Vũ cầm đèn pin, tiến vào trong đường hầm.

Không khí bên trong loãng, vừa vào đã khiến người ta có chút mê man.

Tần Vũ đi không bao lâu thì thấy trong đường hầm có một tấm bia đá.

Trước tấm bia đá là một bộ xác khô đang ngồi xếp bằng.

Gương mặt của xác khô đã mơ hồ, da thịt trên người đã tiêu biến, nhìn theo dáng vẻ thì giống một người đàn ông trưởng thành.

Tần Vũ thấy vậy, chợt nghĩ đến đoàn trưởng Phong, bèn vội vàng quay người gọi Tôn giáo thụ.

Tôn giáo thụ vội vã chạy tới, khi nhìn thấy thi thể, vành mắt ông đã đỏ hoe.

“Lão Phong à...

Sao vậy?

Lão Phong?" Tôn giáo thụ "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Mọi người vội chạy tới, thấy Tôn giáo thụ đang ôm bộ xương cốt trên đất mà khóc lớn.

Lão Hồ thấy vậy, thở dài một hơi, an ủi: "Tôn giáo thụ, ông cũng đừng quá đau buồn, người đã khuất xin hãy an nghỉ." Lời vừa dứt, lại thấy Tôn giáo thụ đột nhiên buông tay, ném thi thể xuống đất.

Mọi người khó hiểu, đang định hỏi thì nghe Tôn giáo thụ hét lên: "Đây căn bản không phải di thể của đoàn trưởng Phong!" Tôn giáo thụ chỉ vào miệng của xác khô, giải thích: "Năm đó trước khi đoàn trưởng Phong bỏ trốn, từng bị thương ở bãi đá, bị người ta đánh gãy mấy chiếc răng.

Nhìn hàm răng trên thi thể này vẫn còn nguyên vẹn, nên đây căn bản không phải lão Phong!" Mọi người hơi sững sờ, Lão Hồ vội hỏi: "Vậy người này là ai?" Lúc này, Tần Vũ lên tiếng: "Xem đây là gì?" Tần Vũ hạ đèn pin xuống, chiếu vào bên dưới xác khô, thấy bên dưới là một tấm bia mộ bị che khuất.

"Tôi biết rồi, xác khô này là biển chỉ đường của thôn Địa Tiên!" Tần Vũ đẩy xác khô ra, để lộ tấm bia đá.

Trên tấm bia đá đó khắc rõ năm chữ lớn: Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Chương 424

Hai bên hàng chữ lớn có mấy hàng chữ nhỏ, trong đó chính là đoạn câu đố mà đoàn trưởng Phong đã nói cho Tôn giáo thụ.

Toàn bộ những chữ nhỏ này được gọi là Quan Sơn Chỉ Mê Phú, nửa sau là mấy câu mà đoàn trưởng Phong năm đó đã không nói cho Tôn giáo thụ biết: *Muốn tìm Địa Tiên, trước tìm Ô Dương;* *Trước Hách Hồn Đài, Âm Hà vắt ngang trời;* *Tiên Kiều không bóng, mắt thường khó thấy, nhảy xuống vách đá, một bước lên trời;* *Vách sắt màn bạc, càn khôn nằm trong số mệnh;* *Động phủ núi đen, cảnh tiên thần khuyết;* *Lầu đồng trăm quan tài, nhà ngói kề cửa;* *Dập đầu tám trăm, ban cho trường sinh.* Tôn giáo thụ thấy vậy, mừng như điên, vội vàng ngồi xổm trước bia đá, sao chép lại nội dung trên đó.

Những người còn lại nghỉ ngơi trong lúc ông sao chép.

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên ghé sát tai Tần Vũ, nhỏ giọng hỏi: "Tần gia, trong Địa Tiên Cổ Mộ không phải có rất nhiều bảo bối sao?" Tần Vũ liếc hắn một cái, trêu chọc: "Dập đầu cho Địa Tiên, còn có thể trường sinh bất tử đấy." Một câu nói đùa, lại khiến Bàn Tử vốn mê tín trở nên kích động.

"Vậy tôi chắc chắn phải vào bái lạy!

Biết đâu tôi có thể đắc đạo thành tiên!" Tôn giáo thụ ở cách đó không xa vừa sao chép vừa hừ lạnh: "Bàn Tử, lời này cậu cũng tin à?

Dưới gầm trời này làm gì có thần tiên, làm gì có người trường sinh bất tử?

Đều là những lời ma quỷ vô căn cứ mà thôi." Lão Hồ cũng cười nói: "Bàn Tử, chúng ta còn chưa thấy được bộ mặt thật của Địa Tiên Cổ Mộ, cậu đừng vội nghĩ đến chuyện làm phương trượng vội!" Lúc

này, Dương Tuyết Lỵ lại trầm mặt, kéo Tần Vũ.

Tần Vũ hơi sững sờ, nghe thấy giọng nói đầy nghi hoặc của cô: "Địa Tiên Cổ Mộ chúng ta tạm thời không vội, nhưng anh có thấy không, chuyện trước mắt có chút kỳ lạ." Tần Vũ nhíu mày, gật đầu: "Đúng vậy." Từ lúc tiến vào hang động này, Tần Vũ đã cảm thấy có chút kỳ lạ.

Chỉ là mọi người đều vì phát hiện ra Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà mừng rỡ quên cả trời đất, Tần Vũ cũng không nhắc đến.

Bây giờ được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, Tần Vũ mới nghiêm túc suy nghĩ lại.

Tần Vũ gật đầu, nói: "Nơi này quả thực rất kỳ quái, hang động mở toang, tấm bia đá khắc Quan Sơn Chỉ Mê Phú lại được đặt ở đây không hề che giấu, như thể sợ mọi người không tìm thấy vậy." 124.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Hạp Quan Tài tuy hiểm trở, nhưng đối với cao thủ trộm mộ tinh thông, việc vào đây quả thực không tốn chút sức lực nào." Cao thủ đạo mộ, vào thời cổ đại có thể nói là hưng thịnh một thời.

Nếu thật sự có cao thủ đạo mộ đến nơi này, chẳng phải là đã nhìn thấy Quan Sơn Chỉ Mê Phú rồi sao?

Lẽ nào Quan Sơn Thái Bảo lại công bằng vô tư đến mức thích để cho tất cả mọi người đều vào thành tiên?

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, nói: "Quan Sơn Thái Bảo đều là những tay trộm mộ lão luyện, không thể nào lại trẻ con như vậy, tùy tiện dựng bia chỉ đường ở đây." "Thi thể trước tấm bia vỡ rốt cuộc là ai?

Những điều này chúng ta đều chưa làm rõ." Cuộc trò chuyện của hai người bị Tôn giáo thụ ở cách đó không xa nghe được.

Tôn giáo thụ nhíu mày, giọng điệu nghiêm túc nói: “Tôi không đồng ý với hai người. 125.

Địa Tiên là một người có lòng tự trọng cực cao, từ sau khi nhìn thấu thiên cơ tính tình đã thay đổi lớn nên mới xây mộ trong núi.

Quan Sơn Chỉ Mê Phú thực ra có ý là tiên nhân chỉ đường.” Nói rồi, Tôn giáo thụ đưa tay chỉ vào hang đá phía sau, tiếp tục: “Nhìn cách bố trí ở đây, mộ của Địa Tiên là có ý muốn độ người đắc đạo, nên mới đặt bia đá Quan Sơn Chỉ Mê Phú ở đây, cho nên chúng ta không thể dùng lăng mộ thông thường để phán đoán!” 126.

Dương Tuyết Lỵ hơi hé môi nhưng bị Tôn giáo thụ cắt ngang: “Quan Sơn Chỉ Mê Phú được dựng ở đây, huyền cơ trong đó cũng không phải là đạo mộ tặc bình thường có thể dễ dàng phá giải, phải là người thực sự hiểu biết về tinh tướng số thuật mới có thể nhìn thấu được ảo diệu trong đó.” “Năm đó lưu khấu nhiều như vậy, nhưng cũng không thể đào ra được thiên thư trong thôn Địa Tiên, chẳng phải là chứng cứ tốt nhất sao?” Thấy Tôn giáo thụ quả quyết như vậy, Dương Tuyết Lỵ vẫn còn nghi ngờ, hỏi: “Nhưng thi thể kia giải thích thế nào?” Tôn giáo thụ ngập ngừng, rõ ràng cũng bị làm khó.

Bàn Tử gãi đầu, cũng hỏi: “Người này đã tìm được đến đây, chắc chắn cũng đã xem Quan Sơn Chỉ Mê Phú trên bia đá, vậy tại sao không vào mộ cổ?

Lại chết trước bia?

Lẽ nào đến đây rồi lại đột nhiên không muốn thành tiên nữa?” Lão Hồ lắc đầu: “Sao có thể?

Nếu người này đã tìm được đến đây, chắc chắn là hướng đến Địa Tiên Cổ Mộ.

Đáng tiếc môi trường trong hang động này ẩm ướt như vậy, chúng

ta cũng không thể phán đoán được thi thể đã chết bao lâu rồi." 127.

Tần gia thấy mọi người đều không nói gì bèn nói: "Tôi thấy thi thể này cũng là một người biết chút ít môn đạo, sở dĩ chết ở đây chắc là vì không thể tham thấu được ảo diệu trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú lại không muốn rời đi nên mới ngồi chết ở đây." Giải thích của Tần Vũ khiến mọi chuyện trở nên sáng tỏ.

Dương Tuyết Lỵ đồng tình: "Tần Vũ nói không sai, vậy nên nửa sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú, chắc chắn rất khó giải." "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? 128.

Mau chóng tham thấu nửa sau câu đố này đi, tôi không muốn ngồi chết ở đây đâu!" Bàn Tử sốt ruột nói.

Thế là, Tôn giáo thụ đọc lại nửa sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú mấy lần.

Dương Tuyết Lỵ nghe xong, sắc mặt hơi trầm trọng, nói: "Tương truyền trước khi đắc đạo thành tiên, có thể chia thành ba bậc thượng, trung, hạ." Bàn Tử sững sờ, tò mò hỏi: "Thành tiên cũng phải phân cấp bậc à?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, giải thích: "Hạ tiên phải sau khi chết mới được độ hóa, trung tiên trước khi đắc đạo phải trải qua bệnh nặng, tai lớn, hiểm lớn, kiếp lớn…" Chưa đợi cô nói xong, Bàn Tử đã đột nhiên đứng dậy.

Bàn Tử đeo ba lô, cầm xẻng công binh, quát: "Chúng ta nói nhiều thế làm gì, trực tiếp vào trong là được rồi!

Chúng ta làm nghề trộm mộ, vốn trời không sợ đất không sợ!

Thiên Vương lão tử đến đây, chúng ta cũng không sợ!" Nói rồi, Bàn Tử liền cầm đèn pin, soi vào sâu trong hang động.

Lão Hồ thấy vậy, toe toét cười: "Tưởng Bàn Tử bình thường vô tri, hôm nay lại nói trúng phóc!" Tần Vũ cũng cười: "Bàn Tử nói đúng,

chúng ta không vào xem thử, làm sao biết Địa Tiên Cổ Mộ ở đâu?" Nói xong, Tần Vũ cũng đứng dậy thu dọn đồ đạc, bắt đầu đi vào sâu trong hang động.

Những người còn lại thấy vậy, cũng lần lượt đứng dậy, vội vàng đi theo.

Mọi người nối đuôi nhau, đi trong đường hầm chật hẹp.

Địa thế bên trong bằng phẳng, nhưng trong vách núi có rất nhiều khối đá lồi ra, dưới chân cũng có nhiều đá vụn, chỉ cần không cẩn thận là sẽ va phải.

Khó khăn lắm mới đi đến cuối, trước mắt cuối cùng cũng trở nên quang đãng.

Chương 425

Cuối đường hầm là một hẻm núi.

Tần Vũ đang đứng ở lưng chừng núi lơ lửng.

Tần Vũ cầm đèn pin, nhìn quanh bốn phía, phát hiện đối diện cũng là một hẻm núi.

Hẻm núi đó bị chẻ làm đôi từ giữa, kéo dài theo chiều dọc xuống tận vùng sương mù dày đặc dưới đáy.

Tần Vũ lấy ra một quả pháo sáng, ném vào trong hẻm núi.

"Xoẹt!" Quả pháo sáng được ném vào, tỏa ra một vùng ánh sáng đỏ rực.

Nhờ ánh sáng, Tần Vũ thấy dưới đáy hẻm núi có một cánh cửa đá.

Hai bên cửa đá là hai hàng gồm hàng trăm con thú đá hình lợn rừng, mặt đối mặt, đối chọi nhau.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng đoán rằng đây hẳn là địa cung của Vu Lăng Vương.

"Mau nhìn kìa, ở đây cũng có rất nhiều thú đá hình lợn rừng!" lúc này, Lão Hồ kinh ngạc hô lên.

Mọi người ngước mắt lên, thấy ở cuối cánh cửa đá nơi họ đang đứng cũng có mấy con thú đá hình lợn rừng.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Những con thú đá hình lợn rừng này ở đâu cũng thấy, cũng gián tiếp chứng tỏ quy mô lăng mộ của Ô Dương Vương vô cùng đồ sộ." Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rực: "Lớn như vậy, chắc chắn bên trong có rất nhiều bảo tàng phải không?" Lão Hồ trêu chọc: "Chà, chúng ta không phải đến Địa Tiên Cổ Mộ sao, không

phải nên quỳ lạy thành tiên à?" "Cũng phải ha, thành tiên tốt hơn có tiền nhiều!

Nhưng tôi cũng muốn làm một thần tiên có tiền!" Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ đồng thời liếc Bàn Tử một cái, lúc này lại nghe Tần Vũ gọi: "Mau nhìn." Mấy người thuận theo ánh mắt của Tần Vũ nhìn qua, thấy dưới cửa đá dưới đáy hẻm núi, bỗng hiện ra một thác nước đá tự nhiên.

Thác nước đá đó treo lơ lửng giữa không trung, bề mặt vô cùng nhẵn bóng, như thể nước bọt của rồng ngưng tụ thành.

Trên thác nước đá có khắc hai chữ triện: Hách Hồn.

Nhìn lại cánh cửa đá kia, thực ra cách Tần Vũ không xa, chỉ cần xuyên qua lớp sương mù dày đặc kia là có thể vào được.

Tôn giáo thụ nhìn thác nước đá đối diện, kinh hô: "Xem ra đây chính là Hách Hồn Đài, nơi mà các bậc hiền nhân phải chùn bước!" Ông lại tự lẩm bẩm nửa sau câu đố: "Nhưng 'Âm Hà vắt ngang trời' có nghĩa là gì?

Trên trời có sông sao?" "Còn Vô Ảnh Tiên Kiều trong câu đố ở đâu?" Mọi người đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn xuống, giữa họ và cánh cửa đá không hề có cầu.

Phải nhảy xuống mặt đất cách đó hơn hai mươi mét, mới có thể đi tiếp đến cửa đá.

Nếu không có sự trợ giúp của dây thừng và móc câu, nơi này thực sự không phải người thường có thể đến được.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Âm Hà và Tiên Kiều được đề cập trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, không phải ở dưới đáy hẻm núi trước Hách Hồn Đài sao?

Lại treo trên trời à?" Bàn Tử nghe vậy, liền cười nói: "Dương tiểu

thư sợ là điên rồi, trên trời làm gì có sông?" Dương Tuyết Lỵ không nói gì, Bàn Tử tiếp tục hét lên: "Tôi thấy mặt đất ở đây cũng không cao, chúng ta mau chuẩn bị xuống thôi!" 129.

Mọi người đồng loạt gật đầu, bắt đầu chuẩn bị.

Dương Tuyết Lỵ nhìn mọi người lần lượt lấy dụng cụ leo xuống từ trong ba lô, sắc mặt trầm xuống mấy phần, đi thẳng về phía trước hai bước.

Khi sắp đến gần mép cuối đường hầm, Tần Vũ đột nhiên tiến lên, kéo cô lại.

Dương Tuyết Lỵ sững sờ, vội hỏi: "Sao vậy?

Tôi chỉ đến xem thôi." Tần Vũ ra hiệu im lặng, nhỏ giọng nói: "Nghe phía trước có tiếng động." Dương Tuyết Lỵ hơi nhíu mày, ngậm miệng lại, tĩnh tâm lắng nghe.

Chỉ nghe trong hẻm núi có tiếng gió gào thét, và một số âm thanh kỳ quái.

Những âm thanh đó như tiếng lệ quỷ khóc lóc, ai oán không dứt.

Dương Tuyết Lỵ nghe mà da đầu tê dại, có chút sợ hãi nói: "Là tiếng gió?!" Tần Vũ nhặt một hòn đá dưới chân, ném xuống đáy hẻm núi trước cửa rồng. 130.

Mọi người không hiểu ý, đồng loạt cúi đầu xuống xem.

Chỉ thấy hòn đá đó sau khi lăn xuống, lại đột nhiên bay lên!

Hòn đá bay lên không trung rồi dừng lại, sau đó bắt đầu quay tròn.

Lắc lư mấy cái, cuối cùng bị một lực lượng thần bí, "vút" một tiếng hút đi mất.

Tốc độ hút đi quá nhanh, ngay cả Tần Vũ cũng không nhìn rõ hòn đá đó rốt cuộc đã bay đi đâu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chợt hiểu ra: "Xem ra đây chính là Âm Hà trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú!" Bàn Tử mặt đầy nghi hoặc: "Sao lại như vậy?" Tần Vũ giải thích: "Do địa thế đặc thù ở đây, khiến cho toàn bộ gió núi đều tụ lại giữa hẻm núi, tạo thành một luồng gió xoáy mà mắt thường không nhìn thấy được." "Nguyên lai là vậy, may mà có Tần gia giúp tôi thử, nếu không tôi hoàn toàn không phát hiện ra!" "Đúng vậy, may mà có thử một lần, nếu không tôi cũng như thằng ngốc nhảy xuống rồi!" "Nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao?" Mọi người vừa mừng vừa lo, lại bắt đầu sầu não.

Lúc này, Tôn giáo thụ thở dài một hơi, nói: "Thôi đi, chúng ta không qua được đâu.

Dù có cánh biết bay, cũng không qua được!

Nhìn cái xác khô vô danh chết ở cửa động kia xem, cũng vì lý do này nên mới chết ở bên ngoài, không vào được." Bàn Tử nghe vậy, sốt ruột nói: "Mẹ nó chứ, không thể giống như cái xác khô bên ngoài kia được!" Cho dù dùng dây thừng và móc câu, trong khoảnh khắc tiếp cận Âm Hà, cũng sẽ bị luồng gió xoáy mạnh mẽ cuốn vào.

Lúc đó sẽ giống như hòn đá kia, bị hút vào vực sâu không đáy.

Chương 426

Lão Hồ nhíu mày, nói: "Xem ra con đường này không thông, chúng ta phải tìm cách đi vòng ra sau núi để vào." Tần Vũ nghe vậy, lắc đầu khuyên can: "Trong Hạp Quan Tài núi non trùng điệp, mỗi ngọn núi đều là đỉnh núi cao tới một nghìn năm trăm mét so với mực nước biển, chúng ta mà đi vòng, chắc cũng phải mất hơn một tháng mới vòng lại được." Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu khuyên: "Đúng vậy, hơn nữa địa thế trong Hạp Quan Tài hiểm trở, chúng ta không có đường mà đi." "Theo tôi, chúng ta phải nghiên cứu Quan Sơn Chỉ Mê Phú." Quan Sơn Chỉ Mê Phú là gợi ý mà Quan Sơn Thái Bảo để lại cho hậu nhân, chắc chắn trên đó cũng sẽ có cách qua Âm Hà.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nói: "Mọi người có để ý không, nếu năm đó đoàn trưởng Phong đã vào Địa Tiên Cổ Mộ, vậy tại sao con vượn Ba Sơn mà ông ấy nuôi lại luôn quanh quẩn ở gần đây?

Tại sao con vượn Ba Sơn không đi vào cùng?" Với một con vật có linh tính như vượn Ba Sơn, không thể nào có hành vi bỏ rơi chủ nhân.

Trừ khi nó gặp phải thứ gì đó mà nó cũng khó lòng vượt qua được.

Được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, Bàn Tử như có điều suy nghĩ: "Vậy chắc chắn có thứ gì đó đã dọa con vượn, nếu không sao nó lại không vào?" Tần Vũ nhíu mày: "Chúng ta cứ nghiên cứu Quan Sơn Chỉ Mê Phú trước đã." Phần đầu của Quan Sơn Chỉ Mê Phú mọi người đều đã biết, nửa sau ghi rằng: Hách Hồn Đài tiền, Âm Hà hoành không, Tiên Kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm, lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên. (Trước Hách Hồn Đài, Âm Hà vắt ngang trời, Tiên

Kiều không bóng, mắt thường khó thấy, nhảy xuống vách đá, một bước lên trời.) Phần đầu dễ giải thích, nhưng câu cuối cùng lại khiến tôi cũng không hiểu, đã có thể một bước lên trời, vậy cây cầu ở đâu?

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện ra một chút dấu vết nào của cây cầu.

Tôn giáo thụ thấy vậy, liền cười nói: "Hẻm sâu vực thẳm, làm gì có cầu?" "Tiên Kiều không bóng, lẽ nào cây cầu đó mắt thường chúng ta không nhìn thấy được sao?" Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Bàn Tử nghe vậy, cười lớn, hơi mỉa mai nói: "Không thể nào, trên thế giới này làm sao có cây cầu không nhìn thấy được?

Cô cũng biết đùa quá." Dương Tuyết Lỵ nhỏ giọng nói: "Lẽ nào đã lợi dụng tác dụng quang học?

Điểm mù thị giác?

Nhưng dường như đều không có khả năng." "Dương tiểu thư à, cô đừng nói nữa, trên đời không thể nào có một cây cầu không nhìn thấy được." Ngay cả Yêu Muội Nhi, tức A Hương, cũng liên tục lắc đầu, thực sự khó tin rằng trên đời lại có một cây cầu ẩn hình.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lại lên tiếng: "Cũng không hẳn là không thể.

Ở những nơi năng lượng tập trung cao độ, các quy luật vật lý thông thường của con người sẽ mất tác dụng, chỉ cần điều kiện cho phép, thời gian và không gian đều sẽ bị bóp méo, biến dạng." Thấy cô nghiêm túc như vậy, Tần Vũ hít một hơi, khuyên: "Nhưng luồng khí dưới đáy hẻm núi, không đến mức có trường năng lượng cao như vậy chứ." Dương Tuyết Lỵ cười khổ một tiếng, nói: "Tôi lại tin rằng, trước vực sâu này có một cây cầu." Tôn giáo thụ nghe vậy, sắc mặt đại biến, lập tức bác bỏ: "Điên rồi sao?

Bảo mọi người đi trên gió mà qua à?

Làm sao có thể chứ?" "Mắt gió đó có thể thổi bay hòn đá, nhưng trọng lượng của chúng ta, cộng thêm trang bị mang theo, tổng cộng nặng bao nhiêu?" "Đừng nói một bước lên trời, chúng ta chỉ cần bước ra nửa bước, cũng sẽ rơi xuống vực sâu!" Dương Tuyết Lỵ bị nói đến không thể phản bác, Lão Hồ thở dài: "Tiên Kiều, có khi nào căn bản không có không?

Hoặc là đã sớm gãy rồi?" Tuy lời của Tôn giáo thụ có lý, nhưng Tần Vũ lại có chút tin tưởng Dương Tuyết Lỵ.

Trước mắt hẳn là sẽ có một cây cầu gọi là Vô Ảnh Tiên Kiều.

Chỉ là hiện tại chưa tìm thấy, phải tìm cách mới được.

Dưới đáy vực sâu thăm thẳm, không ngừng vọng lên những tiếng gào thét như đang ai oán.

Mọi người ngồi ở cuối đường hầm, cách mặt đất bên dưới hơn hai mươi mét.

Chỉ cần đi về phía trước là có thể đến trước cửa đá.

Nhưng khác với lúc đầu, bây giờ trước cửa đá và lối đi có một luồng gió xoáy nuốt người, trở thành một vấn đề nan giải.

Lão Hồ nói: "Việc quan trọng nhất bây giờ là tìm được Vô Ảnh Tiên Kiều." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày nói: "Đúng vậy, nhưng dù chúng ta có phát hiện ra Vô Ảnh Tiên Kiều đó, có qua được hay không cũng khó nói." Giáo sư Tôn đột nhiên nhớ tới cái xác không tên bên ngoài động, toàn thân lại nổi thêm một lớp da gà.

Ông nhìn mọi người, giọng điệu nặng nề nói: "Tôi nghĩ, cái xác không tên bên ngoài kia chắc chắn cũng là người thân mang tuyệt kỹ đi cầu tiên, có lẽ đã tìm ra con đường vào cổ mộ Địa Tiên Thôn, nhưng lại quay về theo đường cũ, cuối cùng chết ngồi ở bên ngoài."

Mọi người nín thở, nghe Giáo sư Tôn nói tiếp: "Tôi đoán có lẽ người đó đã tìm thấy Vô Ảnh Tiên Kiều, nhưng không dám đi qua, mà lại không cam tâm rời đi, cuối cùng lẩn quẩn bên ngoài mà chết." Trong lúc đó, Tần Vũ vẫn luôn suy tư về câu cuối cùng trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú: Lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên.

Theo nghĩa đen của "lạc nham xá thân", là muốn Tần Vũ ôm đá nhảy xuống không trung.

Tần Vũ đột nhiên nảy ra một ý, bừng tỉnh nói: "Tôi biết rồi, câu cuối cùng của câu đố, ý là chúng ta nên đẩy tảng đá xuống trước, sau đó mới có thể nhảy xuống." Giáo sư Tôn nghe vậy, nửa tin nửa ngờ nói: "Nhảy xuống?

Có khả thi không?" Tần Vũ không nói gì, chỉ đích thân đưa mắt quét một vòng quanh đường hầm.

Trong đường hầm có rất nhiều đá vụn lớn nhỏ không đều, vừa hay có thể dùng làm "lạc nham".

Tần Vũ nhặt một tảng đá từ góc tường rồi đẩy xuống.

Mọi người đi theo Tần Vũ đến cuối đường hầm.

Tần Vũ đẩy tảng đá lớn, nó hơi lung lay hai cái rồi ầm ầm đổ xuống.

Tảng đá dựa vào địa thế dốc, cộng thêm trọng lượng của bản thân, nhanh chóng lăn xuống trước cửa đá.

Vì trọng lượng cực lớn nên nó không bị dòng khí loạn hút vào, sau khi va vào vách núi thì lăn xuống vực sâu đầy sương mù.

Khe vực đó sâu không lường được, mấy người Tần Vũ đứng ở miệng đường hầm, rất lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng tảng đá chạm đất.

Giáo sư Tôn thấy mọi thứ lại trở về như cũ, liền chất vấn Tần Vũ: “Tảng đá cũng đã rơi xuống rồi, nhưng trước Hách Hồn Đài cũng đâu có cây cầu vô hình nào.” Lời còn chưa dứt, bỗng bên tai nghe thấy một trận âm thanh hỗn tạp.

Mọi người cũng đều nghe thấy âm thanh đó.

Âm thanh sột soạt, như tiếng rang đậu, không ngừng lật qua lật lại trong chảo, tạo ra tiếng ma sát.

Những âm thanh dày đặc này khiến mọi người trong lòng bực bội.

Giáo sư Tôn bịt tai, vội vàng la lên: “Chẳng lẽ tảng đá đó gây ra phiền phức gì rồi?

Hả?” “Mẹ nó, dù sao thì bây giờ cũng có phiền phức rồi!” Đúng lúc này, từ dưới đáy vực bỗng vọt lên một đám bóng đen.

Chương 427

Bóng đen đó nhanh không kịp nhìn, che trời lấp đất.

Mọi người lập tức rơi vào hoảng loạn, sợ hãi cúi đầu cong lưng để trốn.

Bàn Tử thấy vậy, sợ đến toàn thân run rẩy, vội lấy cây nỏ liên châu từ bên hông ra.

"Mẹ kiếp!

Thứ quỷ gì vậy!" Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị ra tay, Tần Vũ đã nắm lấy cổ tay hắn, quát: "Chờ đã!

Đừng căng thẳng!

Mau nhìn lên trời!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy trong đám mây mù đó, có một bầy chim yến vũ kim ti đang bay lượn.

Nhưng vì dòng khí loạn, những con chim yến vũ kim ti này nhanh chóng bị cuốn vào trong.

Chim yến vũ kim ti bị dòng khí loạn bao bọc, hoảng loạn bay thành một đoàn, vì vậy mới phát ra âm thanh chói tai như vậy.

Bàn Tử thu lại nỏ liên châu, kinh ngạc nói: "Ở đâu ra mà nhiều yến thế này!" Tần Vũ giải thích: "Loài này gọi là yến vũ kim ti, giỏi nhất là xây tổ ở giữa những vách đá cheo leo, là động vật sống theo bầy đàn, có khi trong một tổ yến vũ kim ti có thể có tới mấy chục vạn con." "Tổ của loại yến này cực kỳ quý giá, vì vậy thời xưa có rất nhiều người đi hái tổ yến, nhưng vì địa thế hiểm trở nên từ xưa đến nay đã có không ít người bỏ mạng ở đây." Dương Tuyết Lỵ bừng tỉnh nói: "Xem ra tảng đá mà Tần Vũ vừa đẩy xuống đã đập trúng tổ yến xây trên vách đá, cho nên mới kinh động cả bầy yến vũ kim ti bay ra."

Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Chỉ tiếc là bầy yến vũ kim ti này bây giờ đều bị gió xoáy cuốn thành một cục rồi!

Bị hút vào mắt gió, xem ra không thể nào thoát ra được, đáng tiếc thật!" Đúng lúc này, Tần Vũ phát hiện dưới đáy vực, có vô số yến vũ kim ti không ngừng bay lên.

Những con yến vũ kim ti này bay vào trong bầy yến, lại bị dòng khí loạn cuốn lấy, tạo thành một thế cục bị vây khốn.

Một lượng lớn yến vũ kim ti bị mắc kẹt, thoáng nhìn qua, dòng sông ngầm đó bị những con yến này lấp đầy, tạo thành một cây cầu chim yến giống như cầu Ô Thước.

Lúc này, Tần Vũ chợt ngộ ra: "Xem ra đây chính là Vô Ảnh Tiên Kiều." Mọi người kinh ngạc, không thể tin được mà nhìn về phía bầy yến vũ kim ti.

"Đây… đây là Vô Ảnh Tiên Kiều?

Tiên kiều lại được xây nên từ yến vũ kim ti ư?!" Những con yến vũ kim ti này bị mắc kẹt trong dòng khí xoáy, không ngừng giãy giụa, trông như bị đông cứng lại giữa không trung.

"Nhìn thế này, có vẻ thật sự giống hình một cây cầu!" Lúc này, Tần Vũ hét lên: "Chúng ta phải nhanh chóng lên cầu, nếu không những con yến vũ kim ti này sẽ nhanh chóng bị dòng khí loạn cuốn vào vực sâu!" Dù yến vũ kim ti có liều mạng giãy giụa cũng khó mà chống lại sức mạnh của dòng khí loạn.

Dù số lượng bầy đàn lớn, nhưng cũng sẽ nhanh chóng bị cuốn đi.

Một khi chim yến bị cuốn vào vực sâu, chắc chắn sẽ bay tán loạn, lúc đó muốn Vô Ảnh Tiên Kiều xuất hiện lại lần nữa, e rằng khó càng thêm khó.

Tần Vũ đeo hành lý lên, ra vẻ sẵn sàng xuất phát.

Bàn Tử thấy vậy, bèn nghiến răng hét lên: “Tôi nghe Tần gia!

Mạng này liều ra ngoài, cũng phải bước lên cây cầu chim yến đó xem sao!

Nếu không chúng ta thật sự không còn cơ hội nào nữa!” Tần Vũ biết Bàn Tử vốn sợ độ cao, nhưng lần nào cũng đồng ý ngay, muốn đi đầu tiên, chắc hẳn cũng đã hạ quyết tâm.

Mọi người đều biết việc dẫm lên bầy yến để xông vào cửa đá là một chuyện nghe có vẻ vô cùng khó tin.

Chưa nói đến việc liệu những con yến này có chịu được sức nặng của mọi người hay không, mà mỗi bước chân đi xuống đều phải lướt đi như bay.

Chỉ cần tốc độ chậm một chút, bước hụt chân, người chắc chắn sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng kia.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh cược một lần.

Mọi người đeo hành lý lên, đứng ở cuối đường hầm.

“Hôm nay chúng ta sống chết, cứ xem như vậy đi!

Lát nữa mọi người đừng nhìn xuống đáy vực nhé!

Cứ nhìn thẳng về phía trước là được!” “Chúng ta lên cầu!” Mọi người nối đuôi nhau, lần lượt bước ra ngoài.

Tần Vũ chỉ cảm thấy dưới chân chênh vênh, người lắc lư hai cái, may mà sau đó đã ổn định lại.

Xem ra bầy yến vũ kim ti dưới chân có thể chịu được trọng lượng của hắn.

Chỉ là, Tần Vũ không dám ở lại lâu, phải nhanh chóng đi qua mới được.

Mọi người dìu nhau đi qua, Bàn Tử trước đó còn hào hùng lắm, nhưng đến khi thật sự bước lên, lại sợ đến nỗi không dám nhúc nhích nửa bước.

Yêu Muội và A Hương cũng sợ đến hồn bay phách tán, hai chân không ngừng run rẩy, hai mắt chỉ hé ra một khe nhỏ, cũng không dám nhìn xuống chân.

Tần Vũ đứng trên đó, bên dưới là tiếng gió lạnh gào thét.

Tiếng gió lạnh như tiếng ai oán, nghe mà da đầu tê dại.

May mà cầu yến không dài, Tần Vũ chỉ cần bước mấy bước lớn đã đến thác đá trước cửa đá.

Bàn Tử thấy Tần Vũ đã đến nơi, không nhịn được kinh hô: "Tần gia, ngài nhanh quá vậy!" Yêu Muội và A Hương đều co rúm ở phía sau, cẩn thận đi theo bước của Lão Hồ và Dương Tuyết Lỵ, bốn người thấy Tần Vũ đã đến nơi, đều lộ vẻ chấn kinh.

"...Can đảm cũng lớn quá, nếu là tôi thì chắc chắn không được." Dù Yêu Muội đã leo qua không biết bao nhiêu núi non hiểm trở, nhưng cũng vô cùng kiêng dè cây cầu yến này.

Chương 428

Lúc này, phía Tần Vũ truyền lời đến: "Mọi người cẩn thận một chút!" Tần Vũ đến nơi đầu tiên, vội vàng quay đầu, đưa tay ra kéo người đi sau.

Sát sau đó là Bàn Tử, rồi đến Dương Tuyết Lỵ và Lão Hồ.

Sau khi mọi người lần lượt lên bờ, đều mềm nhũn ra đất, không còn chút sức lực nào.

Bàn Tử nằm trên đất, liên tục xua tay nói: "...Cầu yến này, cả đời này tôi không muốn đi lần thứ hai." Mọi người ngồi trên đất, Lão Hồ thở hổn hển nói: "Đừng nói là cậu, tôi cũng không dám đi lần thứ hai." Đúng lúc này, dưới vực sâu đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Tần Vũ đứng ở cửa đá, cảm nhận rõ ràng dưới chân đột nhiên có một luồng sức mạnh khổng lồ xộc thẳng lên.

Vô số yến vũ kim ti trong dòng khí loạn đó đã thoát khỏi sự trói buộc, như một đám khói đen, lao vút lên trời.

Tần Vũ hét lớn: "Cầu sắp sập rồi!" Mọi người ngước mắt nhìn, thấy những con yến vũ kim ti đó đều bay về phía vách đá, đen kịt che kín bầu trời.

"Mẹ ơi." Mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc.

Đúng lúc này, bên cạnh Tần Vũ, đột nhiên vang lên một tiếng hét thất thanh.

Tần Vũ bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại, lại là Giáo sư Tôn!

Nửa người Giáo sư Tôn đang lơ lửng giữa không trung, nửa người còn lại thì dựa vào một tảng đá nhô ra.

Thấy Giáo sư Tôn sắp rơi, Tần Vũ vội vàng đưa tay ra kéo.

"Giáo sư Tôn!" Đến khi mọi người hoàn hồn, Giáo sư Tôn đã được Tần Vũ kéo lên lại.

Dương Tuyết Lỵ vội hỏi: "Giáo sư, ông không sao chứ?" Giáo sư Tôn lắc đầu, không nói gì.

Tần Vũ thấy sắc mặt ông không tốt, trán đầy mồ hôi, một cánh tay rũ xuống vô lực, liền hỏi: "Giáo sư, ông không khỏe ở đâu à?" Giáo sư Tôn giơ tay phải lên, chỉ vào cánh tay trái, nghiến răng nói: "Tay tôi bị trật khớp rồi, nhưng không sao, chúng ta đã đến cửa đá, chắc chắn sẽ sớm tìm được cổ mộ Địa Tiên, chúng ta chỉ cần sao chép lại Long Cốt Quái Đồ cất giấu trong mộ là có thể công thành danh toại rồi." Bàn Tử nghe vậy, nhíu mày nói: "Giáo sư à, ông đến mạng cũng không cần, còn nghĩ đến chuyện công thành danh toại à?" "Bàn Tử, cậu đừng có chọc tức tôi.

Hiss." Chưa đợi Giáo sư Tôn nói xong, đã đau đến không nói nên lời.

Bàn Tử thấy vậy, bèn cười nói: "Giáo sư, ông cứ chữa cái tay trước đi đã, rồi hẵng nghĩ đến công thành danh toại." Giáo sư Tôn cũng đau không chịu nổi, vội gọi Tần Vũ: "Nhanh lên… Nhanh giúp tôi lắp lại cái tay bị trật khớp đi, tôi không chịu nổi nữa rồi." Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, một tay giữ lấy vai ông, nói: "Giáo sư, ông đừng mừng vội, chúng ta còn chưa tìm thấy cổ mộ Địa Tiên đâu." Giáo sư Tôn đau đến nỗi mặt đầy mồ hôi lạnh, nhe răng nhếch mép nói: "Ui da… Hiss… Không sao, chúng ta sắp đến rồi, vừa rồi cũng không biết thằng ranh nào xô tôi, nếu không tay tôi cũng không bị trật khớp." Nói rồi, Giáo sư Tôn đưa mắt nhìn về phía Bàn Tử.

Lời này là chỉ Bàn Tử, ai cũng nghe ra.

Nhưng lúc này, Bàn Tử lại ngơ ngác nói: "Nhìn tôi làm gì?

Tôi vừa rồi vẫn luôn đứng cùng Lão Hồ, ai rảnh mà đi xô Giáo sư Tôn chứ?" Mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Lão Hồ.

Lão Hồ liên tục gật đầu nói: "Tôi có thể chứng minh, lúc đó Bàn Tử vẫn luôn ở bên cạnh tôi, tuyệt đối không có đẩy Giáo sư Tôn." Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng, nói: "Hai người cùng một giuộc, cũng khó đảm bảo không bao che làm chứng gian cho nhau, tóm lại nếu không phải tôi may mắn, có một tảng đá đỡ lấy, nếu không tôi đã bị ngã thành bã đậu rồi." "Giáo sư Tôn nói thế không đúng rồi, tuy tôi và Bàn Tử đúng là anh em vào sinh ra tử, nhưng tôi cũng không đến mức phải làm chứng gian như vậy chứ?" Khi hai người đang đối chất không ngừng, Tần Vũ đứng ra hỏi: "Giáo sư, ông có nhìn rõ là Bàn Tử đẩy không?" Sắc mặt Giáo sư Tôn trầm xuống, mày nhíu chặt nói: "Nói thật lúc đó nhanh quá, tôi cũng không nhìn rõ, chỉ thấy một bóng đen đẩy tôi." "Cũng không nhìn rõ, không thể nghiêm túc hơn một chút sao?

Uổng cho ông là giáo sư khảo cổ, đừng có chụp cái tội danh vô căn cứ lên đầu tôi!" Bàn Tử tức giận nói.

Lão Hồ cũng tức giận nói: "Giáo sư Tôn đã không nhìn rõ, thì đừng có dựng chuyện." "Dựng chuyện?" Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng, "Chẳng lẽ tôi đến mạng cũng không cần?

Để vu oan cho anh em của các người?" Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Tần Vũ vội vàng quát: "Tất cả bình tĩnh lại, chuyện này chúng ta cứ từ từ nói, nhất định sẽ tìm ra vấn đề." Tần Vũ nhìn lướt qua mọi người, trong lòng có thể xác định Dương Tuyết Ly, Lão Hồ, Bàn Tử, và cả A Hương đều sẽ không làm chuyện này.

Chỉ có Yêu Muội là một ẩn số.

Nhưng Yêu Muội trông là một cô gái thật thà như vậy, chắc sẽ không làm chuyện âm hiểm xảo trá đó.

Mà làm vậy cũng phải có động cơ.

Ở đây không ai có động cơ tuyệt đối phải hại Giáo sư Tôn.

Rốt cuộc là ai?

Chưa đợi Tần Vũ hiểu ra, Giáo sư Tôn đã tức giận quát: "Đừng nói nữa, tám phần là thằng béo này thấy tôi không vừa mắt nên làm, trước đây lúc chúng ta ở trong động đá, nó đã thích đối đầu với tôi rồi!" Bàn Tử nghe vậy, tức đến mặt đỏ bừng, gầm lên: "Ông đừng có đổ nước bẩn lên người tôi!" Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh Tần Vũ đột nhiên hét lên.

Mọi người giật mình, thấy Dương Tuyết Lỵ chỉ vào cuối đường hầm đối diện, hét lớn: "Mau nhìn kìa!" Tần Vũ nhìn theo hướng cô ấy chỉ.

"Mau nhìn kìa!" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở cuối đường hầm, có một con vượn trèo núi, đang nhăn mặt làm trò với bọn họ.

Bàn Tử không cho là đúng, nói: "Không phải là con vượn trèo núi mà Phong đoàn trưởng nuôi sao?" Lúc qua cầu yến, Tần Vũ không mang theo con vượn trèo núi.

Một là không tiện, hai là con vượn trèo núi cũng không chịu đi, thế nên lúc đó Tần Vũ đã xích nó lại trong đường hầm.

Lúc này, con vượn trèo núi đó đang nhìn Tần Vũ với vẻ mặt không thiện chí.

Giây tiếp theo, Lão Hồ đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Tiêu rồi, tiêu rồi!" Mọi người hơi sững sờ, nhìn về phía Lão Hồ.

Chỉ thấy Lão Hồ chỉ vào đường hầm, hét lớn: "Tôi nghĩ bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú trên bia đá đó mười phần thì có tám chín phần là một cái bẫy!" Dương Tuyết Lỵ không hiểu, hỏi: "Tại sao?" "Trong mộ huyệt, có rất nhiều cạm bẫy vô cùng tinh vi và mê hoặc, khiến người

ta không thể nào đoán được, nếu không tự mình kích hoạt, có lẽ sẽ không bao giờ phán đoán được thật giả." "Quan Sơn Thái Bảo là tay lão luyện trong giới đạo mộ, hành sự trước nay luôn đi ngược lẽ thường, tôi lo đây là một trong những cạm bẫy mà lão ta sắp đặt." Nghe Lão Hồ nói vậy, Bàn Tử hít một hơi khí lạnh, vội hỏi: "Vậy chẳng phải chúng ta đang tự tìm đường chết sao?" "Tôi lo chúng ta không phải xá thân, mà thực ra là đi nhầm vào ngõ cụt, trong khe vực này giấu không phải là cổ mộ Địa Tiên Thôn, mà là những cơ quan cạm bẫy đoạt mạng." Lời của Lão Hồ ngày càng đáng sợ, Giáo sư Tôn là người đầu tiên chất vấn: "Chúng ta đã vào tuyệt cảnh rồi sao?

Chúng ta tốn bao nhiêu công sức đến đây, kết quả đây hoàn toàn không phải là cổ mộ Địa Tiên?" Lão Hồ gật đầu, rồi lại lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ." Tần Vũ thấy mọi người tâm thần bất an, liền an ủi: "Dù là cạm bẫy hay tuyệt cảnh, chúng ta cũng đã vào rồi, bây giờ nếu muốn quay lại cũng không kịp, chi bằng cứ dũng cảm tiến về phía trước." Giáo sư Tôn cũng không muốn tin là mình đã phí công vô ích, liền hùa theo: "Chúng ta đừng nói nhiều nữa, tôi thấy đây chính là lối vào cổ mộ Địa Tiên." Bàn Tử hừ lạnh nói: "Ông bị danh lợi làm cho mờ mắt rồi, trong mắt chỉ có Long Cốt Quái Đồ thôi!

Lỡ như những gì Lão Hồ nói đều là thật thì sao?" "Lại đối đầu với tôi à?

Chuyện lúc nãy cậu đẩy tôi, tôi còn chưa tính sổ đâu!" Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Tần Vũ vội vàng quát ngăn lại: "Đừng cãi nữa!" Mọi người bình tĩnh lại, Lão Hồ kéo Bàn Tử, Dương Tuyết Lỵ thì kéo Giáo sư Tôn ra.

Bàn Tử chống nạnh, hừ lạnh một tiếng, quay đầu không muốn nhìn Giáo sư Tôn.

Chương 429

Giáo sư Tôn cũng tương tự, cũng tỏ vẻ không muốn để ý đến Bàn Tử.

Thấy hai người không ai chịu nhường ai, Tần Vũ bất đắc dĩ nói: "Chúng ta đừng tính toán những chuyện này nữa, hiện tại chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, sống chết đều ở bên nhau." "Ai cùng thuyền với ông ta?

Tôi sợ giữa đường lại bị ông ta hãm hại!" "Ai thèm hại cậu?

Tôi không có hứng thú với cậu!" Cuối cùng, Dương Tuyết Lỵ không chịu nổi nữa, hét lên: "Cãi qua cãi lại có ích gì không?

Chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, tuy chúng ta mang đủ lương khô, nhưng nếu cứ mãi không tìm được lối ra, cũng sẽ bị kẹt chết ở đây, chẳng lẽ muốn giống như cái xác không tên bên ngoài kia sao?" Hai người cuối cùng cũng ngừng chiến, Tần Vũ nói tiếp: "Tuy cổ mộ Địa Tiên Thôn này do cao thủ đạo mộ Quan Sơn Thái Bảo thiết kế, trong đó chắc chắn sẽ có rất nhiều cạm bẫy, nhưng cũng để lại không ít manh mối." Tuy những manh mối này đến nay vẫn chưa thể xác nhận thật giả, nhưng cũng đã được rất nhiều sự việc chứng thực.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu trực giác của Lão Hồ là đúng, vậy thì ngay từ đầu, chúng ta đã bị cái gọi là Quan Sơn Chỉ Mê Phú dắt mũi." Nếu thật sự là vậy, thì thủ đoạn của Quan Sơn Thái Bảo quả thực cao minh.

Bàn Tử lòng như lửa đốt nói: "Vậy chúng ta phải làm sao?" Lúc này, họ đang ở trên bệ đá, cách đó không xa là vực sâu vạn trượng.

Tần Vũ suy nghĩ một lát, nói: "Nếu chúng ta muốn thoát khỏi tình thế hiện tại, chỉ có cách vứt bỏ Quan Sơn Chỉ Mê Phú." "Cái gì?

Không cần quan tâm đến Quan Sơn Chỉ Mê Phú nữa?" Giáo sư Tôn chất vấn: "Chúng ta còn không biết nó là thật hay giả, lỡ như là thật, chẳng lẽ chúng ta biết rõ phía trước có đường, lại muốn quay đầu đi sao?" Dương Tuyết Lỵ lại tán thành quan điểm của Tần Vũ, ngay từ đầu, cô đã nghi ngờ về bài Quan Sơn Chỉ Mê Phú được đặt ở một nơi rõ ràng như vậy.

Bây giờ xem ra, có chút ý tứ của một cái bẫy.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Thật hay giả, lát nữa chúng ta sẽ biết, nếu là bẫy, vậy chắc chắn sẽ có cơ quan, chúng ta cứ đợi xem có cơ quan nào xuất hiện không là được." Lão Hồ thở dài một hơi, nói: "Tần gia và cô Dương nói đúng, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đi, nếu thật sự là bẫy, chúng ta cũng đáng đời." Lời vừa dứt, dưới đáy vực bỗng truyền đến một trận tiếng yến kêu.

Mọi người cúi đầu nhìn, thấy một đàn yến vũ kim ti đang bay lượn trong vực, phát ra những tiếng kêu thê lương.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy, nói: "Những con yến còn sống này chắc sẽ quay về tổ, đợi chúng quay về xong, chúng ta xem xem có cơ quan nào không." Lòng mọi người đều treo lơ lửng, trong lòng Tần Vũ cũng không chắc chắn lắm.

Lúc này, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào bầy yến đang bay lượn trên không.

Yến vũ kim ti bay càng lúc càng thấp, lòng mỗi người cũng theo đó mà căng thẳng.

Tần Vũ nhìn những con yến vũ kim ti đang bay lượn từ trong khe vực, giống như một làn khói đen, chui vào gốc núi của vách đá hai bên.

Bàn Tử kỳ lạ nói: "Chuyện gì vậy?

Sao những con yến này không về nhà?" Tần Vũ giơ ống nhòm lên, thấy sau lớp sương mù dày đặc trên vách đá, có rất nhiều hang động như tổ ong.

Trước những hang động đó cắm rất nhiều người rơm, trên người những người rơm này đều mặc đạo bào cổ đại, đội đạo quan.

Mặt những người rơm này đều bịt túi vải, trên túi vải dùng sơn dầu vẽ ra mắt mũi các thứ, vẽ sống động như thật, thoáng nhìn còn tưởng là người thật.

"Mau nhìn những vách núi kia." Tần Vũ vội vàng gọi mọi người cùng xem, mọi người nhìn thấy những người rơm đó, cũng đều bị dọa cho một phen kinh hãi.

Những người rơm đó ăn mặc kỳ lạ, toàn thân mang theo tà khí, cảm giác vô cùng không lành.

Càng kỳ lạ hơn là, những con yến vũ kim ti đó dường như rất sợ những đạo nhân bằng rơm này.

Bầy yến vũ kim ti thành đàn kết đội, kêu gào thảm thiết trước cửa hang.

"Xem ra chúng không muốn rời đi, nhưng lại không dám đến gần." Lúc này, Tần Vũ quay người hỏi Yêu Muội: "Muội tử, lúc ở Thanh Khê, em có từng thấy loại đạo nhân bằng rơm này chưa?" Yêu Muội lắc đầu, nói: "Em chưa từng thấy thứ tà môn như vậy, em cũng là lần đầu tiên vào Quan Tài Hạp, mới biết bên trong giấu nhiều thứ kỳ lạ cổ quái như vậy!" Dương Tuyết Lỵ thấy sắc mặt Tần Vũ không tốt, hỏi: "Anh thấy những đạo nhân rơm đó có vấn đề?" Tần Vũ không nói gì, ngược lại Giáo sư Tôn kinh hãi nói: "Những thứ này, tôi đã từng thấy khi làm việc ở gần Ân Khư." Mọi người nghe vậy, vội hỏi Giáo sư Tôn chuyện gì đã xảy ra.

Giáo sư Tôn giải thích: “Lúc đó tôi đang khảo sát ở Ân Khư, địa phương có một miếu Thổ Địa, bên trong thờ cúng những đạo nhân rơm này, tuy trông có chút không giống, nhưng cũng tương tự.” “Tại sao phải cắm nhiều đạo nhân rơm như vậy trên vách núi?” “Lúc đó tôi cũng thấy kỳ lạ, sau này mới biết, nơi đó từng có một trận đại hạn, lúc đó châu chấu hoành hành, người thời đó vô cùng mê tín, cũng không biết làm thế nào để diệt châu chấu, bèn coi châu chấu là thần tiên, gọi là Hoàng Tiên.” Sắc mặt Tần Vũ trầm xuống: “Dân gian có tục gọi là Mao Thảo Yêu Tiên, thường dùng rơm rạ bện thành hình người để thờ cúng, để cầu cho tai họa châu chấu qua đi.” Trong lòng mọi người chùng xuống.

Dương Tuyết Lỵ chợt hiểu ra: “Vậy là, những đạo nhân rơm cắm trong vách núi này thực ra là Phi Hoàng Mao Tiên?

Dùng để cầu cho tai họa châu chấu qua đi?

Nhưng trong Quan Tài Hạp làm gì có châu chấu?” Giáo sư Tôn lau mồ hôi lạnh trên trán, thở dài nói: “Tôi chỉ ví dụ thôi, tôi cũng chưa từng dùng Phi Hoàng Mao Tiên để cầu cho tai họa châu chấu qua đi.” Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Thôi đi, trong Quan Tài Hạp làm sao có châu chấu được?

Trên đời có loại châu chấu nào sống trong hang động không?

Nực cười!” Tần Vũ thấy hắn cố ý cà khịa với Giáo sư Tôn, bèn cười nói: “Cũng không phải tất cả châu chấu đều không thể nở trong hang động, có một loại gọi là châu chấu dẫn đường, sẽ sinh sản trong hang núi, khả năng sinh sản vô cùng mạnh mẽ.” Châu chấu dẫn đường là một loại châu chấu khổng lồ, tốc độ bay của nó cực nhanh, trên người còn mọc những chiếc càng như đao cong.

Chúng không chỉ ăn cây trồng, có khi đói quá, ngay cả động vật cũng ăn.

Một bầy châu chấu dẫn đường có thể ăn hết một con voi lớn chỉ trong vài phút, là một loài động vật vô cùng đáng sợ.

Lão Hồ nghe vậy, có chút lo lắng nói: "Chẳng lẽ những người rơm này là do Quan Sơn Thái Bảo bố trí ở đây để ngăn chặn những con châu chấu dẫn đường đó?" Lòng Tần Vũ bắt đầu bất an, nghi ngờ nói: "Nhưng từ rất lâu trước đây, sinh vật trong đây gần như đã bị tuyệt diệt rồi, yến vũ kim ti chính là thiên địch của chúng, nhiều yến vũ kim ti sống trong khe vực như vậy, nếu có châu chấu dẫn đường, chắc cũng đã bị ăn sạch rồi." Lời vừa dứt, Giáo sư Tôn đột nhiên ngộ ra: "Hay là hang động này không phải chuyên nuôi châu chấu dẫn đường, mà là để cung cấp thức ăn cho yến vũ kim ti?" "Nhiều yến vũ kim ti như vậy, quả thực khiến người ta kỳ lạ, có thể sống sót trong khe vực lâu như vậy, chắc chắn cũng có lý do của nó, chẳng lẽ những con châu chấu đó ở trong những hang động kia, vì trên vách núi cắm những đạo nhân rơm đó, nên những con yến này không dám vào?" Bàn Tử vội nói: "Chúng ta đừng quan tâm trong hang có gì được không?

Lỡ như bên trong đó châu chấu bay ra, thì phiền phức lớn!" "Bàn Tử nói đúng, chúng ta phải nhanh chóng tìm một nơi để trốn, nếu không những thứ đó bay ra, chúng ta thật sự xong đời." Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, khe vực ở đây nhìn một cái là thấy hết, khắp nơi đều là hang côn trùng, làm gì có chỗ nào để trốn?

Đúng lúc này, bầy yến trên không trung loạn thành một đoàn.

Từ trong vách núi bỗng trào ra một đám bóng đen, đen kịt che kín bầu trời!

Tần Vũ nhìn kỹ, không phải là châu chấu dẫn đường sao?

Hàng vạn con châu chấu dẫn đường bay ra, con nào con nấy mình vàng cánh bạc, thân hình to lớn, ở trước cửa hang vỗ cánh, liên tục phát ra những tiếng kêu chói tai.

Mọi người hoa cả mắt, thấy một cột đen lao tới!

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng hét lớn: "Cẩn thận!" Đó đâu phải là cột đen, đều là những con châu chấu dẫn đường cả!

Chương 430

Tần Vũ vội vàng lấy ô kim cương từ trong túi ra.

Ô kim cương "roẹt" một tiếng, nhanh chóng mở ra.

Những con châu chấu dẫn đường đó như sao băng rơi xuống đất, lao thẳng vào, thân thể đều bị chiếc ô kim cương cứng hơn làm cho nát bấy.

Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt lấy ra các loại vũ khí.

Mọi người vừa lùi về phía sau, vừa chống cự những con châu chấu lao thẳng tới.

Những con châu chấu này sau khi bị đâm chết, không rơi xuống đất, mà bị những con yến đang bay lượn trên không gắp đi.

Một lượng lớn châu chấu va vào ô kim cương của Tần Vũ, phát ra tiếng lốp bốp, như dầu trong chảo dầu vậy.

Lúc này, một lượng lớn yến vũ kim ti cũng bay đến.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy trên không trung có hàng vạn con yến vũ kim ti đang bay lượn.

Những con yến này bay lượn cùng nhau, như một tấm lưới yến che trời lấp đất.

Chim yến bao vây những con châu chấu bay ra, giữ chúng lại không cho đi.

Lúc này, hai thế lực bay lượn trên không, cả khe vực như bị mây đen bao phủ, lập tức trở nên tối đen vô cùng.

Mọi người không còn đường lui, phía sau là thác đá, phía trước là vực sâu vạn trượng.

Cửa đá thì cách một khoảng, ước tính sơ bộ cũng phải dùng dây thừng leo xuống ba bốn chục mét.

Châu chấu trước mắt ngày càng nhiều, dày đặc xung quanh, phát ra những tiếng vỗ cánh không ngừng.

"Mẹ kiếp, hôm nay chúng ta sẽ bị những con châu chấu này cắn chết mất!" Bàn Tử hét lớn một tiếng, Tần Vũ liếc mắt nhìn, thấy trên vai hắn, không biết từ lúc nào đã bị một con châu chấu dẫn đường cào rách, lúc này đang chảy máu.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ cũng phát ra tiếng hét đau đớn.

Trên người cô, cũng bị châu chấu cào bị thương ít nhiều.

Tuy đều không phải là vết thương chí mạng, nhưng số lượng châu chấu này quá lớn, khó tránh khỏi cuối cùng sẽ bị cắn cho mình đầy thương tích, sau đó mất máu quá nhiều mà chết.

Đúng lúc này, Yêu Muội đột nhiên chỉ về phía trước, hét lớn: "Mau nhìn kìa!" Mọi người đột ngột ngẩng đầu, thấy trong bầy yến vũ, có một luồng ánh sáng vàng đột nhiên lóe lên.

Tần Vũ nhìn kỹ, liền thấy ở xa có một vật khổng lồ, đang bay lượn trên không.

Đó không phải là thứ gì khác, chính là châu chấu dẫn đường, một con châu chấu dẫn đường khổng lồ!

Giáo sư Tôn thấy vậy, sắc mặt đại biến, nói: "Kim Giáp Mao Tiên!" Bàn Tử nghe vậy, gầm lên: "Đã lúc nào rồi, còn nói những thứ vô dụng đó!" Lúc này, một lượng lớn châu chấu áp sát, như một bức tường thành, ập về phía Tần Vũ.

Tần Vũ sững sờ, thấy con Kim Giáp Mao Tiên khổng lồ đó lao tới!

Hắn lập tức giơ tay lên đỡ, kết quả là vỏ của con Kim Giáp Mao

Tiên đó vô cùng cứng rắn, cứng hơn vỏ của châu chấu bình thường gấp mấy chục lần.

May mà Tần Vũ cầm ô kim cương, nếu là một cái ô tùy tiện, chắc chắn sẽ bị đâm thủng.

Con Kim Giáp Mao Tiên thấy không phá được ô kim cương của Tần Vũ, bèn bay lên, nhắm vào khe hở mà lao tới!

Tốc độ của Kim Giáp Mao Tiên cực nhanh, như một tia chớp.

Tần Vũ mắt tinh tay nhanh, nhân lúc Kim Giáp Mao Tiên chưa đáp xuống chân, đã một tay tóm lấy đùi nó.

Một cái chân của Kim Giáp Mao Tiên, to bằng chân cua khổng lồ.

Thân thể nó, cũng lớn hơn châu chấu bình thường gấp mấy chục lần, cái miệng hơi hé mở, dường như có thể một ngụm nuốt chửng đầu của một người đàn ông trưởng thành.

Tần Vũ tóm lấy một cái đùi lớn của Kim Giáp Mao Tiên, thấy nó đột nhiên giơ chân trước lên, vung về phía mặt!

Chân trước của Kim Giáp Mao Tiên như lưỡi hái, trên đó đầy gai nhọn và gai ngược.

Tần Vũ nghiến răng, vung mạnh tay, quật con Kim Giáp Mao Tiên vào vách núi bên cạnh.

"Đông!" Một tiếng động lớn vang lên, nửa người của con Kim Giáp Mao Tiên, đều bị đập nát.

Vô số dịch thể màu xanh đen, từ trong lớp vỏ vàng bắn ra, trong không khí, lập tức lan tỏa một mùi tanh hôi cực kỳ khó chịu.

Thấy cánh của con Kim Giáp Mao Tiên vẫn đang rung động, Tần Vũ biết nó chưa chết, bèn dùng hai tay giang mạnh, xé toạc cả thân thể nó thành hai nửa.

“Xoạt!” Một lượng lớn dịch thể bắn ra, văng lên người mọi người.

Yêu Muội là một đứa trẻ từ nhỏ lớn lên trong núi, cũng bị cảnh tượng này dọa cho sắc mặt tái nhợt.

A Hương và Dương Tuyết Lỵ thì trực tiếp buồn nôn nôn ọe.

Lúc này, vô số yến vũ kim ti bay đến, lao về phía Kim Giáp Mao Tiên trong tay Tần Vũ.

Chương 431

Tần Vũ thấy vậy, ném hai mảnh thi thể của Kim Giáp Mao Tiên lên không trung.

Yến vũ kim ti túm tụm lại bay tới, nhanh chóng xé xác nó ra thành từng mảnh.

Đúng lúc này, một trận gió âm u gào thét trước mặt Tần Vũ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy hàng vạn yến vũ kim ti và châu chấu dẫn đường bay lượn, che kín phía trên khe vực.

Vạn côn trùng vỗ cánh, vạn chim kêu gào, âm thanh của cả hai dày đặc chói tai, nghe mà người ta dựng hết cả tóc gáy.

Bàn Tử tuyệt vọng nói: "Mẹ kiếp, chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây mất!

Sao chuyện xui xẻo nào cũng rơi vào đầu mình thế này!" Tuy Tần Vũ không sợ những con châu chấu và chim yến này, nhưng thế đơn lực mỏng.

Phải có thứ gì đó có sức sát thương lớn, nổ tung hết chúng mới được.

Lòng Tần Vũ chùng xuống, vội quay người lục túi.

Giáo sư Tôn thấy vậy, sốt ruột đến dậm chân, hỏi: "Tần Vũ, đã lúc nào rồi, chúng ta chạy trốn còn không kịp, cậu tìm gì vậy?" Giáo sư Tôn cảm thấy, bây giờ chạy trốn còn không kịp, tìm đồ làm gì?

Tìm gì, có thứ gì quan trọng đến vậy sao?

Quan trọng hơn cả mạng sống?

Giáo sư Tôn sốt ruột đến toát mồ hôi, gân xanh trên trán nổi lên,

nhưng đối mặt với bầy châu chấu này lại bó tay không có cách nào.

"Tìm thấy rồi!" Phía bên kia truyền đến giọng nói của Tần Vũ, Giáo sư Tôn liếc mắt nhìn, thấy hắn lấy ra mấy quả lựu đạn từ trong túi.

Tần Vũ nhân lúc mọi người không chú ý, tiện tay ném một quả.

Lựu đạn rơi vào khe vực, ầm một tiếng nổ tung!

Lập tức, khói lửa bùng lên, tường của cả khe vực bị nổ ra một cái hố khổng lồ.

Chân mọi người rung lên, may mà Hách Hồn Đài vô cùng vững chắc.

Giáo sư Tôn nhìn về phía Tần Vũ, thấy hắn lại giơ một quả lựu đạn lên.

"Tần Vũ, cậu định làm gì?

Định cho nổ núi sao?" Giáo sư Tôn vội vàng ngăn cản, nhưng bị Tần Vũ đẩy ra.

Tần Vũ đáp lại với ánh mắt kiên định, vẻ mặt nghiêm trọng: "Chúng ta mà không làm gì đó thì cứ ở đây chờ chết đi!" "Cũng không thể cho nổ núi được, đó không phải là tự tạo ra tuyệt cảnh cho mình sao?

Lỡ như…" Tần Vũ ngắt lời: "Chúng ta vốn đã ở trong tuyệt cảnh rồi, còn gì tốt để mà chờ?

Không có vạn nhất nào hết!" Nói rồi, không đợi Giáo sư Tôn lên ngăn cản, Tần Vũ đã ném ra mấy quả lựu đạn.

Sau mấy tiếng nổ liên tiếp, những con châu chấu dẫn đường sợ khói lửa loạn thành một đoàn, bắt đầu chen chúc nhau, túm tụm bay vào trong hang động.

Pháo sáng nổ tung, Tần Vũ thấy bầy châu chấu dẫn đường bên cạnh cũng tản ra tứ phía, có phần may mắn.

Mọi người như sống sót sau tai kiếp, ai nấy đều vui mừng.

Bàn Tử thở hổn hển, cười lớn nói: "Tần gia lợi hại thật, nếu không chúng ta đã bị lũ quái này cắn chết tươi rồi!" Tần Vũ không nói gì, ngược lại giáo sư Tôn lên tiếng với giọng điệu có phần trách móc: "Tuy chúng ta đã thoát một kiếp, nhưng quá nguy hiểm rồi, lỡ như núi bên trong bị nổ sập, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn sống." Bàn Tử liếc giáo sư Tôn một cái, hừ lạnh: "Tần gia làm việc luôn có chừng mực, có thể giống ông sao?" "Ông!" Giáo sư Tôn tức đến nghiến răng: "Tôi nói thật đấy, nếu Tần Vũ làm núi sập, hoặc làm nổ tung Hách Hồn Đài, chẳng lẽ chúng ta có thể sống sót sao?" "Chẳng phải đó là quyết định bất đắc dĩ sao?

Chẳng lẽ để lũ châu chấu đó cắn chết tươi à?" Lão Hồ không vui nói.

Trong lúc mấy người đang tranh cãi, Tần Vũ giải thích: "Quả lựu đạn tôi ném ra gọi là Chưởng Tâm Lôi." Yêu Muội Nhi cũng phụ họa: "Cái này hỏi tôi là đúng rồi, tôi biết!

Chưởng Tâm Lôi còn được gọi là Súy Thủ Pháo, đều là thuốc nổ tự chế, sức sát thương có hạn, nguyên lý của nó hơi giống pháo ném." Mọi người nghe rất chăm chú, Yêu Muội Nhi tiếp tục giải thích: "Sóng xung kích của Chưởng Tâm Lôi không mạnh như lựu đạn, nổ trúng người sống cũng khó mà gây sát thương chí mạng, thuộc loại ám khí." Tần Vũ gật đầu: "Sau khi Chưởng Tâm Lôi phát nổ, khói thuốc súng rất nồng, vừa hay có thể xua đuổi lũ châu chấu này." Loại ám khí này đã lưu truyền trong dân gian gần hai ba trăm năm lịch sử, có thể xem là một tuyệt kỹ của nhà họ Tiêu ở Tứ Xuyên.

"Chiêu này của Tần gia hay thật!

Dùng khói thuốc súng sau khi Chưởng Tâm Lôi phát nổ để xua đuổi châu chấu!" Bàn Tử khen không ngớt lời, trong lúc nói không nhịn được liếc giáo sư Tôn mấy cái.

Sắc mặt giáo sư Tôn hơi ửng hồng, dường như có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Lão Hồ cũng cười theo: "Xem ra giáo sư Tôn của chúng ta lo lắng thừa rồi!" Tần Vũ lại không để tâm, nói: "Mau xử lý vết thương trước đi, lũ châu chấu này sức sát thương rất lớn, chắc chắn mọi người đều bị thương rồi." Nghe Tần Vũ nhắc nhở, mọi người mới bắt đầu chú ý.

Sau một trận chiến, trên người Bàn Tử và Lão Hồ đều bị rạch ra rất nhiều vết cắt.

Bàn Tử nhìn hai tay đầy máu, sợ đến trắng cả mặt, nói: "Mẹ kiếp, tôi căng thẳng quá, nhất thời quên mất trên người đang chảy máu!" Lúc chiến đấu, tinh thần căng như dây đàn, gần như không cảm thấy đau đớn.

Khi trận đấu kết thúc lại quá kích động, cũng quên mất trên người có vết thương.

Tần Vũ thấy vậy, vội gọi mọi người xử lý vết thương.

Trong lúc mọi người đang xử lý, Yêu Muội Nhi đột nhiên hét lên: "Mau nhìn lũ châu chấu dẫn đường kia!" Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy lũ châu chấu đó tụ lại thành một bức tường côn trùng, đang bay lượn ngay trong tâm gió.

Vì luồng khí hỗn loạn trong núi, lũ châu chấu không thể thoát ra, nhất thời bị cuốn thành một khối.

Chương 432

Bầy Kim Ti Vũ Yến bay lượn gần đó, đang săn mồi trong luồng khí loạn.

Tốc độ nuốt mồi của những con chim yến này cực nhanh, lũ châu chấu vì bị kẹt trong luồng khí loạn nên hoàn toàn không có sức chống cự, chỉ có thể bị chim yến nuốt vào bụng.

Trong chốc lát, vô số con châu chấu dẫn đường đã bỏ mạng trong miệng yến.

Châu chấu trong hẻm núi dần dần bị tiêu diệt, mọi người thấy vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Tốt quá rồi, lũ châu chấu này chẳng bao lâu nữa sẽ bị chim yến ăn sạch." "Chúng ta mau xuống dưới xem thử đi." Mọi người chỉnh đốn trang bị, chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, Lão Hồ không khỏi lo lắng: "Nếu cửa đá bên dưới là giả, vậy thì cái gọi là Quan Sơn Chỉ Mê Phú cũng là một cái bẫy rồi." Tần Vũ gật đầu, nói: "Tóm lại là thật hay giả, chúng ta cứ xuống xem là biết." Cả bọn lấy móng vuốt hổ bay ra khỏi ba lô, bắt đầu lần lượt từng người leo xuống.

Từ Hách Hồn Đài đi xuống, mọi người men theo thác đá.

Thác đá vô cùng trơn nhẵn, gần như không có chỗ đặt chân, mọi người đành phải trượt xuống từng chút một.

Mãi mới đến được cửa đá, Tần Vũ lại phát hiện đó căn bản chỉ là một vách núi có hình dạng cửa đá mà thôi.

Bàn Tử thấy vậy, gầm lên một tiếng, thở dài: "Mẹ kiếp, chúng ta bị lừa rồi!" Giáo sư Tôn có chút hoảng hốt, vội nói: "Xem ra đây thật

sự là một cái bẫy, vậy chúng ta phải làm sao?" Yêu Muội Nhi ôm A Hương, hai người co ro trong góc, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Lúc này, Tần Vũ đang đứng ở cửa đá.

Chỗ đặt chân ở cửa đá không lớn, cách vực sâu chỉ mười mấy bước chân, nếu đứng không vững rất dễ rơi xuống.

Mà nếu rơi xuống, chắc chắn sẽ nát thành tương thịt.

Mọi người nép sát vào vách núi, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Bàn Tử cảm thấy tuyệt vọng, than thở: "E là chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây rồi." Lúc này, Yêu Muội Nhi hỏi: "Hay là chúng ta lên lại Hách Hồn Đài trước đi, ở đây gần tâm gió của hẻm núi quá, thật đáng sợ." Trong tâm gió dưới đáy hẻm núi, không ngừng phát ra những tiếng hú như ác quỷ gào thét.

Không khí vốn đã ngột ngạt, lại bị tiếng gió dọa cho, mọi người sợ đến mất cả hồn vía.

Tần Vũ lắc đầu nói: "Từ Hách Hồn Đài xuống thì dễ, nhưng lên thì khó." Đường lên Hách Hồn Đài phải leo trên thác đá gần như nhẵn bóng.

Tần Vũ thì không sao, nhưng Yêu Muội Nhi, A Hương và Dương Tuyết Lỵ vốn đã bị thương, nếu không cẩn thận cũng sẽ ngã đến bán thân bất toại.

"Vậy chúng ta phải làm sao?

Ở đây chờ chết sao?" Bàn Tử giơ nắm đấm, bắt đầu đấm vào tường: "Chẳng lẽ chúng ta cũng phải giống như cái xác không tên bên ngoài kia sao!" Nói rồi, hắn nhìn về phía Tần Vũ, mặt đầy tuyệt vọng: "Tần gia, ngài nói xem mười mấy năm sau, có ai phát hiện ra thi thể

của tôi không?" Sắc mặt Tần Vũ trầm xuống, chưa kịp nói gì, giáo sư Tôn bên cạnh đã vội nói: "Phỉ phui phui!

Thi thể gì chứ, toàn nói bậy bạ, chẳng lẽ chúng ta không thể ra ngoài thuận lợi được sao?" Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, không vui nói: "Vậy ông nói xem, chúng ta ra ngoài bằng cách nào?" "..." Giáo sư Tôn cũng hết cách, đành ngậm miệng im lặng.

Tần Vũ ngồi xuống đất, giơ đèn pin mắt sói, rọi xuống vách đá bên dưới.

Chỉ thấy trên vách núi dựng đứng như bị gọt kia lại có từng hàng hang động.

Xem ra bầy Kim Ti Vũ Yến này ngày thường đều trú ngụ trong những hang động đó.

Dưới vách núi là vực sâu vạn trượng, dưới vực sâu là một màu đen kịt, cho dù Tần Vũ dùng đèn pin mắt sói cũng không thể soi rõ được chút nào.

Mơ hồ, Tần Vũ nghe thấy tiếng nước chảy bên cạnh cửa đá.

"Nghe thấy sau vách đá có tiếng nước chảy, tôi đoán dưới đáy hẻm núi hẳn là một con sông." Tần Vũ nói cho mọi người biết tin này.

Mọi người nghe xong, quả nhiên cũng nghe thấy tiếng nước chảy.

Lúc này, Tần Vũ khích lệ: "Tuy chúng ta đã chứng thực Quan Sơn Chỉ Mê Phú là giả, nhưng trong hẻm núi sau cửa đá này hẳn là toàn bộ hang động của Kim Giáp Tiên Mao." Bàn Tử không hiểu: "Cả hẻm núi đầy hang côn trùng, thì có ích lợi gì cho chúng ta?" Tần Vũ giải thích: "Tôi thấy ngôi mộ cổ Địa Tiên hẳn là ở đây, vì giữa cửa hẻm núi có không khí ngưng tụ, đây có thể là nơi tàng phong tụ thủy, nếu thật sự có mộ, chắc chắn cũng ở khu vực này." Giáo sư Tôn thở dài một hơi: "Sự đã đến nước này, chúng ta cũng không còn cách nào

khác, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước." Yêu Muội Nhi hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?" "Tôi thấy bây giờ chúng ta có thể vào hang của Kim Ti Vũ Yến, trước tiên tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi, sau đó dùng Quy Khư Quái Kính, xem bói ra vị trí của mộ cổ Địa Tiên thôn, để tránh đi nhầm đường." "Cách này được đấy, ở trước cửa đá, tôi cứ lo mình sẽ rơi xuống." Giáo sư Tôn lập tức đứng dậy, bắt đầu nhìn quanh.

Mọi người gần như không có ý kiến gì khác, tất cả đều gật đầu đồng ý.

Mặc dù hải khí trong Quy Khư Đồng Kính đã sắp tan hết, nhưng vẫn có thể xem bói được một hai lần nữa.

Đúng lúc này, một mảng bóng đen che kín đỉnh đầu.

Một đàn lớn Kim Ti Vũ Yến kết thành một khối, lượn vòng trên hẻm núi, phát ra tiếng "sưu sưu sưu".

Không ngừng có Kim Ti Vũ Yến lướt qua từ trên không, bay thẳng về phía hẻm núi.

Thấy vậy, Tần Vũ hét lên: "Chết rồi, bầy Kim Ti Vũ Yến sắp về tổ, chúng ta phải nhanh lên!" Mọi người giật mình, liền thấy hàng ngàn hàng vạn con Kim Ti Vũ Yến chuẩn bị bay lượn về hang.

Lũ Kim Ti Vũ Yến này từng con một đâm vào vực sâu, thoáng nhìn qua, giống như trời đổ mưa rào.

Giáo sư Tôn đứng bên ngoài, không ngừng có chim yến đâm vào người, ông vốn đã bị thương, cứ thế này, cả người lại lảo đảo sắp rơi xuống.

Tần Vũ thấy vậy, vội kéo giáo sư Tôn vào trong cửa đá ẩn nấp.

Mọi người cũng la lên không ổn, vội vàng né tránh bầy yến.

Cả bọn chen chúc trên cửa đá, ngẩng mắt nhìn vực sâu, liền thấy một đàn yến lớn bay xuống.

Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Thật ra lũ Kim Ti Vũ Yến này không phải cố ý đâm vào người, chỉ vì số lượng quá đông, khoảng cách giữa các vách đá lại quá hẹp, nên mới dẫn đến chen chúc lẫn nhau." Mọi người nép sát vào cửa đá, dưới chân là một bậc thềm làm bằng gỗ kim ti nam mộc.

Chương 433

Bậc thềm bằng gỗ nam mộc được khảm vào giữa vách đá, không vững chắc, lại thêm sự va chạm của bầy yến, lúc này đang có chút lung lay sắp đổ.

Cả bọn kẹt giữa vách đá và bậc thềm gỗ nam mộc, tiến thoái lưỡng nan.

Ai ngờ lúc này, bên tai Tần Vũ vang lên một tiếng "két"!

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đá trên thác đá phía trên đầu sạt lở lăn xuống.

Những tảng đá lăn xuống đập vào khúc gỗ kim ti nam mộc, phát ra tiếng lốp bốp.

Mỗi một tiếng vang lên, gần như đều đập vào tim mọi người, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Theo sự lăn xuống của đá, Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng khúc gỗ nam mộc dưới chân đang rung lắc.

Mọi người đều biết rõ nếu không có bậc thềm gỗ nam mộc này, thì rất dễ bị rơi xuống theo những tảng đá sạt lở.

Nhưng lúc này, cũng đành bất lực, chỉ có thể ôm chặt vách đá không buông.

Tần Vũ đứng ở cửa, bên tai toàn là tiếng gió gào thét, tiếng chim yến vỗ cánh, và tiếng đá lăn.

Ba loại âm thanh này, mỗi loại đều vô cùng tra tấn.

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người đều cảm thấy vô cùng dài đằng đẵng.

Cũng không biết qua bao lâu, Tần Vũ cảm thấy dưới chân mình hẫng đi.

"Ầm!" Khúc gỗ nam mộc dưới chân lăn xuống, rơi thẳng vào sâu trong hẻm núi.

Khúc gỗ kim ti nam mộc ầm ầm rơi xuống, Tần Vũ chợt bừng tỉnh, nghe thấy bên tai có thêm một tiếng hét thất thanh.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Yêu Muội Nhi đang đứng trên khúc gỗ nam mộc cả người lơ lửng rơi xuống.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Vũ vươn tay níu lấy Yêu Muội Nhi.

Hai chân anh kẹt vào vách đá, nửa người treo lơ lửng bên ngoài, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Lúc này, mọi người mới hoàn hồn, vội vàng kéo Tần Vũ và Yêu Muội Nhi lên.

Nhìn lại bậc thềm bằng gỗ kim ti nam mộc kia, đã lăn vào trong vực sâu, bị sương mù dày đặc nuốt chửng mất tăm.

Sau khi thoát chết trong gang tấc, Yêu Muội Nhi lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Thật sự dọa chết tôi rồi.

Vừa rồi thật sự cảm ơn anh Tần, nếu không..." Nói đến đây, mắt Yêu Muội Nhi đột nhiên đỏ hoe, cả người bật khóc nức nở, xem ra đã bị dọa thật.

Tần Vũ an ủi: "Người không sao là tốt rồi." Giáo sư Tôn sợ đến mặt trắng bệch, thấy hai người đều không sao, mới thở phào một hơi.

"May mà đều không sao, nếu chết rồi, chúng ta làm sao tìm được lối ra và mộ huyệt?" Bàn Tử vừa nghe giáo sư Tôn nói, có chút không vui, nghiến răng nói: "Ông chỉ quan tâm đến cái bản đồ xương rồng

quái dị của ông thôi!

Thật không có nhân tính!" Mọi người đều biết, thứ giáo sư Tôn canh cánh trong lòng nhất không phải là sự sống chết của đoàn trưởng Phong, mà là bản đồ xương rồng quái dị trong mộ cổ Địa Tiên mà thôi.

Tần Vũ cũng hiểu, lúc giáo sư Tôn còn trẻ đã phải chịu đủ mọi ánh mắt coi thường và sự bài xích. 131.

Khó khăn lắm mới cầm cự được đến khi trở thành giáo sư, sao có thể không muốn cống hiến xuất sắc cho nghiên cứu học thuật?

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, nghe giáo sư Tôn tức giận nói: "Lũ thanh niên các người, đương nhiên không hiểu được sự theo đuổi của tôi!" Bàn Tử mỉa mai: "Sự theo đuổi của ông chúng tôi không hiểu, chỉ là chúng tôi còn chưa tìm thấy mộ cổ Địa Tiên đâu." "Hừ!

Tôi còn chưa tính sổ với cậu chuyện lúc trước đâu!" Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Dương Tuyết Lỵ vội quát: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, hai người nói ít đi một chút, giữ lại chút thể lực không tốt hơn sao?" Bàn Tử hừ một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến giáo sư Tôn nữa.

Giáo sư Tôn một mình đứng bên ngoài, cũng không cần biết ai khuyên, không chịu quay vào.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, không khỏi lo lắng.

Mặc dù bầy yến đã bay vào trong tổ, hẻm núi lại trở lại vẻ tĩnh mịch chết chóc.

Nhưng giáo sư Tôn ngồi bên ngoài, lỡ như đá sạt lở, rất dễ bị rơi xuống.

Dương Tuyết Lỵ định đi khuyên nữa, ai ngờ lại bị Bàn Tử kéo lại.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bóng lưng của giáo sư Tôn, ánh mắt gần như muốn phóng ra dao găm.

Tần Vũ thấy vậy, thở dài một hơi, nói: "Thôi bỏ đi, chúng ta cũng đừng khuyên nữa, ông ấy không chịu vào đâu, đợi gặp nguy hiểm tự nhiên sẽ quay vào." Bàn Tử gật đầu lia lịa, phụ họa: "Đúng vậy!

Chúng ta đừng để lòng tốt của mình bị coi là lòng lang dạ thú." "...Như vậy không tốt lắm đâu." Trong lúc Dương Tuyết Lỵ đang do dự, giáo sư Tôn ở đằng kia đột nhiên giật mình, đứng dậy từ mặt đất.

"Nhanh!

Mau nhìn kìa!" Giáo sư Tôn vô cùng kích động vẫy tay gọi mọi người qua đó.

Cả bọn cẩn thận tiến lại gần mép vực, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy vực sâu đầy sương mù dày đặc.

Chương 434

Yêu Muội Nhi sau lần đó, sợ đến mức không dám nhìn một cái, ôm chặt lấy cột đá ở cửa.

Bàn Tử vốn sợ độ cao, tự nhiên cũng không dám nhìn, bèn đẩy Lão Hồ đi, rồi hỏi: "Lão Hồ mau đi xem, xem xong mau nói cho tôi biết!" Lão Hồ cùng Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ cúi đầu nhìn xuống, liền thấy trong sương mù dày đặc, dường như có một bóng đen.

"Sương mù ở đây lớn quá, không nhìn rõ." Tần Vũ bật đèn pin mắt sói, rọi xuống dưới.

Tia sáng xuyên qua sương mù dày đặc, có thể chiếu ra một hình dáng đen dài hình chữ nhật mờ ảo.

Lòng anh chùng xuống, hỏi: "Chẳng lẽ là bậc thềm gỗ nam mộc rơi xuống sao?" Ba người còn lại hơi sững sờ, đồng thanh nói: "Cái gì?" Để xác định thứ bên dưới có phải là khúc gỗ nam mộc vừa rơi xuống không, Tần Vũ lấy ra một quả pháo sáng từ trong túi.

Châm ngòi pháo sáng, ném nó vào trong vực sâu.

"Bùm!" Trong nháy mắt, ánh sáng đỏ của pháo sáng tỏa ra tứ phía, xuyên qua từng lớp sương mù dày đặc.

Dựa vào ánh sáng mạnh mẽ của pháo sáng, Tần Vũ thấy trên vách núi kia, có một bậc thềm gỗ nam mộc bị kẹt lại, chính là đoạn vừa rơi xuống lúc nãy.

Khúc gỗ nam mộc đó cách Tần Vũ cũng không xa, chỉ khoảng mười mấy mét, kẹt giữa hai vách đá, tạo thành một cây cầu gỗ tự nhiên.

Vì bản thân gỗ kim ti nam mộc có chất liệu khá dày và cứng, nên

dù rơi xuống cũng không bị hư hại nhiều.

Bên dưới khúc gỗ nam mộc là một mảng sương mù đen kịt.

Mơ hồ, Tần Vũ có thể nghe thấy tiếng nước chảy xiết, dường như ở độ sâu vài trăm mét dưới chân.

Đúng lúc này, giáo sư Tôn bên cạnh đột nhiên hét lớn: "Mau nhìn!

Mau nhìn bên trái!" Tần Vũ hơi sững sờ, quay đầu nhìn sang bên trái khúc gỗ nam mộc, chỉ thấy trên vách đá đó quấn đầy một đám dây leo cổ thụ.

Trên đám dây leo cổ thụ đó có một cái hốc, trong hốc có một chiếc hộp lớn màu đen, bên trong hộp có một ông lão râu dài đang ngồi ngay ngắn!

Đúng lúc Tần Vũ định nhìn kỹ hơn, ánh sáng của pháo sáng vụt tắt.

Tần Vũ giơ đèn pin lên, cũng chỉ có thể thấy được hình dáng của nó, chứ không thể nhìn rõ ngũ quan.

Giáo sư Tôn không giấu được vẻ kích động: "Bên dưới có người!

Có người!" Bàn Tử ngẩn người, không dám tin: "Người?

Trong hẻm núi có người treo lơ lửng sao?

Không thể nào." Yêu Muội Nhi hỏi: "Có phải là bạn của giáo sư Tôn không?" "Đoàn trưởng Phong?" Tâm trạng của giáo sư Tôn ngũ vị tạp trần, vội nói: "Bên dưới có khả năng là đoàn trưởng Phong!

Sao lại rơi xuống dưới đó được, rốt cuộc là chuyện gì!" Bàn Tử không dám tin, bèn lấy hết can đảm, liếc xuống đáy hẻm núi một cái.

Thấy bên dưới quả thật có một bóng người, Bàn Tử không khỏi hít một hơi khí lạnh, nói: "Thật sự có người.

Mẹ kiếp, lợi hại thật.” Tần Vũ nhíu mày, lắc đầu nói: “Tôi không nghĩ đó là đoàn trưởng Phong đâu, rõ ràng đó là một cỗ huyền quan.” “Huyền quan?

Ở đây cũng có huyền quan?” Yêu Muội Nhi kinh ngạc.

“Tôi thấy bên dưới có một cái hộp đen, đoán chừng là một cỗ quan quách.” Vừa nghe hai chữ quan tài, Bàn Tử liền kích động: “Quan tài?

Vậy bên trong chắc chắn có đồ tùy táng?” Lão Hồ vỗ vai Bàn Tử, cười nói: “Tần gia lúc trước chẳng phải đã nói rồi sao?

Trong huyền quan thường không có đồ tùy táng, có thì cũng là những thứ không đáng tiền.” Được Lão Hồ nhắc nhở, Bàn Tử mới nhớ ra.

“Mẹ kiếp, tôi còn tưởng vớ được bở.” Tần Vũ cười nói: “Đừng vội nản lòng, có hay không, chúng ta xuống xem là biết.” Mọi người sững sờ, giáo sư Tôn kinh ngạc: “Tần Vũ, cậu định xuống đó sao?

Tuyệt đối không được!

Nếu rơi xuống mất mạng thì sao?” “Không đến mức đó đâu.” Tần Vũ lấy xẻng công binh và dây thừng từ trong túi ra.

Dương Tuyết Lỵ thấy anh nhất quyết muốn xuống, không khỏi lo lắng: “Lần này đi phải cẩn thận một chút, nếu có gì không ổn hãy báo cho tôi ngay.” Tần Vũ gật đầu: “Yên tâm đi, dưới đáy hẻm núi có bậc thềm đá gỗ nam mộc kẹt lại, tôi sẽ an toàn.” “Vậy cũng đừng chủ quan, tóm lại là cẩn thận vẫn hơn.” Sau khi Tần Vũ chuẩn bị xong mọi thứ, liền dùng dây thừng trượt xuống.

Đi sâu vào hẻm núi từng chút một, sau khi xuyên qua một lớp sương mù dày đặc, Tần Vũ đã đến được khúc gỗ nam mộc đó.

Chân trái đặt vững trên khúc gỗ, rất ổn định.

Thế là, Tần Vũ liền đặt cả hai chân lên trên.

Đến gần đám dây leo cổ thụ, Tần Vũ áp sát vào vách đá, bắt đầu dùng xẻng công binh gạt đám dây leo ra.

Gạt chưa được bao lâu, Tần Vũ liền thấy trong khe đá giấu một cỗ huyền quan.

Quan tài đó được làm bằng gỗ thông cổ, lớp vỏ thông bên ngoài giống như từng lớp vảy cá.

Nắp huyền quan không biết đã bị ai mở ra từ lúc nào, thi thể trong quan cứ thế ngồi ngay ngắn, giống hệt như Tần Vũ nhìn thấy từ trên cao.

Lúc này, từ trên cao truyền đến giọng của giáo sư Tôn: "Là người sống hay chết vậy!" Tần Vũ cảm thấy hơi buồn cười, nếu người ngồi bên dưới là người sống, chắc chắn đã kêu cứu rồi, giáo sư Tôn e là nghiên cứu học thuật đến hồ đồ rồi.

Thế là, Tần Vũ cũng lười trả lời, chuyên tâm quan sát thi thể.

Chương 435

Thi thể là của một ông lão, da thịt toàn thân khô quắt vàng úa, nhưng gương mặt lại hồng hào rạng rỡ.

Tần Vũ nhìn vào khuôn mặt của thi thể, giống hệt như người sống.

Hốc mắt của ông lão hõm sâu, da vàng vọt, tóc và râu đều bạc trắng.

Khi gió dưới đáy hẻm núi thổi qua, hai chòm râu bạc khẽ lay động.

Trên đầu thi thể đội mũ quan, mặc một chiếc áo bào xám, trong lòng ôm một thanh cổ kiếm bằng đồng.

Lúc này, thi thể đang nhắm chặt hai mắt, như thể đang nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Vũ nhìn ông lão trong quan tài, đã chết ít nhất cũng vài ngàn năm.

Có thể ngàn năm không mục, cũng thật thần kỳ.

Lúc này, trên đầu lại có tiếng nói, lần này là Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Tần Vũ, sao rồi?

Tình hình bên dưới thế nào?" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, giơ đèn pin mắt sói lắc qua lắc lại về phía trên, vừa hét: "Huyền quan này không bình thường!

Đây hẳn là nơi chôn cất của một vị ẩn sĩ thời thượng cổ!" Mọi người nghe xong, bàn tán xôn xao.

"Ẩn sĩ thượng cổ?

Chẳng lẽ thật sự có tiên nhân ở đây?" Bàn Tử không dám tin.

“Xem ra bên dưới không đơn giản, chúng ta cũng mau xuống xem!” Giáo sư Tôn nóng lòng muốn xuống, Dương Tuyết Lỵ không yên tâm, lại thêm lo lắng cho tình hình của Tần Vũ bên dưới, liền cũng đi theo.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng ngồi không yên, vội vàng đi theo.

Cả bọn lần lượt từng người xuống, đợi đến khi giáo sư Tôn quan sát kỹ quan quách, cũng không khỏi kinh ngạc.

“Đúng là quan quách của một vị ẩn sĩ thời thượng cổ!

Nhìn xem, vỏ thông làm quách, dây leo làm quan, đây là hình thức mai táng điển hình của các ẩn sĩ thời xưa!

Trong sử sách cũng có ghi chép.” Giáo sư Tôn giải thích: “Thời xưa, rất nhiều ẩn sĩ tu tiên cầu đạo cũng rất ưa chuộng huyền quan táng, cho nên sau khi lâm chung đều sẽ chọn chôn ở trên vách đá của các hẻm núi sâu, dùng gỗ thông cổ làm quan quách.” Bàn Tử nhướng mày, cười nói: “Nếu quan tài này không giống với các huyền quan bên ngoài, vậy bên trong có bảo bối không?” Nói rồi, Bàn Tử liền bắt đầu lục lọi.

Tần Vũ thấy vậy, cười nói: “Đồ tùy táng của những ẩn sĩ này sau khi hạ táng đều rất đơn giản, chỉ có một số thẻ tre, mai rùa hoặc kiếm đồng, những thứ này ngay cả đạo mộ tặc thời xưa cũng chẳng thèm ngó tới.” Sau một hồi tìm kiếm, Bàn Tử quả nhiên không tìm thấy món minh khí nào có giá trị.

“Ai, mẹ kiếp, tôi còn tưởng quan tài này không giống những cái khác.” Bàn Tử mặt mày ủ rũ, Dương Tuyết Lỵ lại cảm khái: “Những huyền quan chúng ta thấy bên ngoài đều là dạng cột đá, không ngờ ở đây cũng có huyền quan, giấu trong khe đá, vừa hay tận dụng được hang động hẹp trên vách đá!” 132.

Giáo sư Tôn cũng kích động nói: "Huyền quan này quả thực là tự nhiên như trời tạo, tôi đoán thi thể này là một ẩn sĩ, một cao nhân bí ẩn, chỉ tiếc là mộ này đã bị trộm rồi." Tần Vũ gật đầu: "Đúng vậy, xem tư thế ngồi của thi thể trong quan, e là đã bị đạo mộ tặc kéo lên." "Vậy bên trong có đồ gì không?" Lão Hồ vội hỏi.

Bàn Tử thở dài một hơi, vỗ vỗ nắp quan tài, thất vọng nói: "Làm gì có thứ gì đáng tiền, tôi vừa xem rồi, toàn là mấy mảnh gốm vỡ." Mọi người cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhất thời lại không có quyết định gì.

Lúc này, Tần Vũ thấy trên vách đá sát cạnh quan quách có khắc mấy bức tranh đơn giản.

Những bức tranh đó có liên quan đến các vì sao và thiên tượng, xem ra vị thi thể này lúc sinh thời có thể am hiểu thiên văn.

Tần Vũ giơ đèn pin, lại quan sát kỹ cỗ quan tài này một lần nữa.

Quan tài bằng gỗ thông bị hư hại khá nghiêm trọng, những thứ còn lại trong quan gần như đều là đồ không đáng tiền.

Nhưng, trong lòng thi thể cổ đang ôm một thanh cổ kiếm bằng đồng.

Ánh mắt Tần Vũ dán chặt vào thanh cổ kiếm đó, Bàn Tử bên cạnh cũng chú ý đến thanh kiếm, mắt lại đột nhiên sáng lên.

"Tần gia, ngài xem thanh kiếm này đáng giá bao nhiêu tiền?" Trong lúc nói, Bàn Tử vươn tay sờ vào thanh cổ kiếm bằng đồng trong lòng thi thể cổ.

Bàn Tử dùng hai tay nắm lấy chuôi kiếm, rút mạnh lên trên, ai ngờ nó không hề nhúc nhích.

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này.

Rút không ra.” Bàn Tử lòng như lửa đốt, vội gọi Lão Hồ cùng rút kiếm.

Hai người hợp sức rút kiếm, ai ngờ cũng không rút ra được thanh kiếm.

Người chết kia dường như có cảm ứng, dù đã qua mấy ngàn năm, cũng không chịu buông thanh kiếm đồng trong lòng ra.

“Lạ thật, sao kiếm rút không ra nhỉ?” Hai người thắc mắc, ngay cả Tần Vũ cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Quan quách này chắc chắn đã bị đạo mộ tặc ghé thăm, chỉ là tại sao bọn đạo mộ tặc đó lại không lấy đi thanh kiếm đồng?” Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, nghi ngờ: “Chẳng lẽ thanh kiếm này có gì đó kỳ lạ?

Hay đạo mộ tặc đã lấy đi thứ quan trọng hơn?” Tần Vũ trong lòng suy đoán một hồi, nghe thấy bên cạnh có tiếng ồn ào.

Quay đầu nhìn lại, thấy giáo sư Tôn dùng hai tay kéo Bàn Tử, giận dữ hét: “Tử Bàn Tử, cậu động vào thi thể cổ đó làm gì?

Cho cậu xem là được rồi!

Tuyệt đối không được động lung tung cho tôi!” Bàn Tử đẩy giáo sư Tôn ra, không kiên nhẫn nói: “Tôi không xem thì làm sao biết thanh cổ kiếm này rút không ra.” “Dù sao cũng đừng động lung tung cho tôi, đây đều là di vật văn hóa, thanh cổ kiếm bằng đồng chắc cậu cũng chẳng thèm để mắt tới đâu, đừng động lung tung!

Chương 436

Lát nữa báo cáo phát hiện này lên trên, công lao của cậu cũng không nhỏ đâu." Bàn Tử ngẩng đầu, cười nói: "Ai nói tôi không thèm để mắt tới?" Thanh cổ kiếm bằng đồng quả thực không phải là thứ có giá trị liên thành, nhưng trên đường đi, nó lại trở thành thứ đáng giá nhất.

Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Tần Vũ vội ngăn lại: "Đủ rồi, đủ rồi, hai người muốn cãi thì có thể đợi ra ngoài rồi cãi." Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, quay đầu không nhìn giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn cũng ngoảnh mặt đi, không định để ý đến Bàn Tử.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh Tần Vũ khẽ kinh hô một tiếng, chỉ vào xung quanh vách đá, nói: "Tần Vũ, mau nhìn xung quanh." Tần Vũ nhìn quanh, vội giơ đèn pin chiếu.

Tia sáng quét qua xung quanh vách đá, thấy sau một lớp sương mù dày đặc, trong nhiều khe đá, dường như ẩn hiện những cỗ quan quách bằng gỗ thông.

Tần Vũ chợt hiểu ra: "Xem ra dưới đáy hẻm núi này là một quần thể huyền quan!" Lúc này, mây mù trong hẻm núi bốc lên.

Đợi sương mù tan đi một lớp, Tần Vũ có thể nhìn rõ trên hai vách đá dựng đứng có giấu không ít huyền quan.

Những huyền quan này phân bố rộng khắp, số lượng không thể đếm xuể.

Dương Tuyết Lỵ không khỏi nói: "Tại sao ở đây lại có nhiều huyền quan như vậy?

Những người được chôn ở đây, e không phải đều là những người

tu tiên cầu đạo chứ?

Tại sao lại dày đặc như vậy?" Trong lúc mấy người đang cảm thấy bối rối, Tần Vũ nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài bằng gỗ thông bên cạnh, bắt đầu suy tư.

"Dựa theo truyền thuyết lưu truyền ở địa phương Thanh Khê, hẻm quan tài này từng là di chỉ công trình khơi thông hồng thủy của Ô Dương Vương.

Di chỉ lớn như vậy, tất nhiên công trình cũng rất khổng lồ, số lượng nô lệ và thợ thủ công cần thiết cũng không ít." Lúc mọi người mới vào núi, đã thấy một quần thể huyền quan lớn ở bên ngoài.

Những huyền quan đó cộng lại, ít nhất cũng phải hơn vạn.

Theo ghi chép trên bia đá của Ô Dương Vương lúc đó, những người này hẳn đều là những nô lệ đã chết trong quá trình khai sơn.

Cho nên, trong những cỗ quan tài số lượng lên tới hàng vạn ở bên ngoài, thi thể nằm bên trong hẳn đều là của nô lệ.

Còn quần thể huyền quan dưới đáy hẻm núi này, những người được chôn cất hẳn đều là quý tộc hoặc cận thần.

Nếu suy luận như vậy không sai, vậy thì theo lăng chế, mộ của Ô Dương Vương hẳn được giấu trong hẻm núi này.

Tóm lại chắc chắn sẽ không vượt ra ngoài phạm vi này.

Tần Vũ nhìn về phía mọi người, giải thích: "Mặc dù Ô Dương Vương chỉ là một truyền thuyết, nhưng trong núi có di tích có thể tìm thấy, cho nên chúng ta chưa chắc đã không tìm được mộ của Ô Dương Vương." Mọi người gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

Bàn Tử liền hỏi: "Vậy Quan Sơn Chỉ Mê Phú bên ngoài rốt cuộc là chuyện gì?" "Tuy Quan Sơn Chỉ Mê Phú bên ngoài kia đa phần là một

cái bẫy, nhưng tôi có thể chắc chắn, ngôi mộ cổ Địa Tiên đó thực sự được xây dựng bên trong lăng tẩm của Vu Lăng Vương." Bàn Tử gật đầu, nói: "Vậy mục tiêu hàng đầu của chúng ta bây giờ, là tìm ra mộ của Ô Dương Vương." Giáo sư Tôn có chút sốt ruột: "Vấn đề là, chúng ta còn không tìm được mộ của Ô Dương Vương ở đâu." Mọi người lập tức thương lượng, quyết định dùng bí thuật đạo mộ để tìm vị trí địa cung của ngôi mộ cổ.

Tần Vũ chuẩn bị dùng Quy Khư Cổ Kính, xem bói ra vị trí của địa cung cổ mộ.

Ngay cả giáo sư Tôn, người luôn tin vào khoa học, trong tình huống hiện tại cũng sẵn lòng tin tưởng thử dùng cổ kính một lần.

Thế là, Tần Vũ lấy ra tấm Quy Khư Cổ Kính từ trong túi.

Vừa lấy ra, giáo sư Tôn đã vươn tay nắm lấy cổ tay Tần Vũ, trong ánh mắt có thêm vài phần nghi ngờ.

"Tuy tấm Quy Khư Cổ Kính này là chúng ta liều mạng vớt lên từ Nam Hải, công lao phải tính cho cậu, nhưng dù sao đây cũng là một quốc bảo vô giá, Tần Vũ có biết dùng không?" Giọng điệu nghi ngờ Tần Vũ của ông nhanh chóng gây ra sự bất mãn của Lão Hồ và Bàn Tử.

Chưa đợi Tần Vũ mở miệng, Bàn Tử đã quát trước: "Tần gia không biết dùng sao?

Cần ông phải lo à?" Sắc mặt giáo sư Tôn sa sầm lại, nói: "Nếu không biết dùng, thì tuyệt đối đừng bày lung tung!

Lỡ như đặt sai vị trí quẻ bói, hải khí còn sót lại trong gương mà hết, chúng ta đều không ra ngoài được đâu." Nói rồi, giáo sư Tôn nhìn về phía Tần Vũ, trong ánh mắt mang theo một tia cầu khẩn: "Hay là, chúng ta cùng nhau nghiên cứu đi, lỡ làm hỏng thì không hay." "Ông

yên tâm đi.” Tần Vũ lười lãng phí thời gian, đẩy giáo sư Tôn ra, vội vàng chắp tay dâng lên, bắt đầu xem bói quẻ tượng.

Giáo sư Tôn đứng một bên, lòng dạ không yên.

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào tay Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ đang xem rất chăm chú, lại bị giáo sư Tôn bên cạnh ngắt lời: “Rốt cuộc có được không vậy?

Nếu không được, e là chúng ta ngay cả ra ngoài cũng không ra được.” Giáo sư Tôn lo lắng đến mặt trắng bệch, trán đổ mồ hôi lạnh.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, nhíu mày nói: “Cái này ông cứ yên tâm, tôi tin Tần Vũ có thể làm được.” “...Tôi có chút lo lắng, Quy Khư Cổ Kính dù sao cũng là bảo vật vô giá.” Dương Tuyết Lỵ thấy dáng vẻ sốt ruột của giáo sư Tôn, trong lòng cũng có chút không kiên nhẫn: “Lo lắng hay không lo lắng cũng vô ích, chẳng bằng cứ coi ngựa chết là ngựa sống mà chữa đi.” Đang nói chuyện, trên bầu trời hẻm núi đột nhiên vang lên mấy tiếng sấm.

Tiếng sấm “ầm ầm” không ngớt bên tai, vang vọng khắp trời mây.

Mọi người bị chấn động đến tai ù đi, giáo sư Tôn còn bị chấn đến mức ù tai tạm thời.

Mọi người nằm rạp trên khúc gỗ nam mộc, chỉ cảm thấy dưới chân rung chuyển, có chút bồng bềnh.

Đúng lúc này, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, liền thấy vô số con Kim Ti Vũ Yến, từ vạn hang động xông ra.

Thế xuất tổ của bầy Kim Ti Vũ Yến như sóng dữ, vô cùng hùng vĩ.

Mọi người chỉ cảm thấy tim đập chân run, vội vươn tay bám vào vách đá hai bên hẻm núi.

Sương mù dày đặc trong hẻm núi, vì bầy yến xuất tổ mà tan đi.

Chương 437

Trong bóng tối mờ mịt, Tần Vũ thấy trong khe đá trên vách núi, đột nhiên phun ra một luồng khí đen!

Từng luồng khói đen bay thẳng lên trời, như mây đen.

Trong khe hở của làn khói đen, Tần Vũ thấy mấy sợi tơ đen bay lượn lên xuống, đang lóe lên ánh sáng trắng chói mắt.

Mọi người kinh ngạc, tất cả đều sợ đến ngây người.

Đợi đến khi hoàn hồn, toàn bộ hẻm núi đã bị bóng tối bao trùm.

Bàn Tử sợ hãi kinh hô: "Mẹ kiếp, sao trời đã tối rồi?!" Trong chớp mắt, cả hẻm núi từ ban ngày biến thành đêm đen.

Lúc này, giáo sư Tôn bên cạnh đột nhiên giật mình, vươn tay đẩy Tần Vũ: "Mau nhìn!

Mau nhìn.

Mau nhìn vào tay cậu kìa." Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy tấm Quy Khư Cổ Kính trong tay đang phát ra ánh sáng xanh lục trong bóng tối, ánh sáng chói lòa!

Mọi người sợ đến toàn thân run rẩy, sắc mặt vốn đã kinh hãi vạn phần bị ánh sáng huỳnh quang màu xanh lục chiếu vào, trông chẳng khác gì ma quỷ trong phim.

May mà Tần Vũ gan lớn, chứ nếu đổi một người nhát gan cầm Quy Khư Cổ Kính, chắc chắn sẽ bị dọa không nhẹ.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên rơi xuống mấy quả cầu lửa.

Cầu lửa rơi xuống, "bốp" một tiếng, đập vào khúc gỗ nam mộc.

May mà gỗ kim ti nam mộc chất liệu cứng rắn, Dương Tuyết Lỵ

tiện tay dẫm mấy cái, cầu lửa liền tắt ngúm.

Đợi mọi người nhìn kỹ quả cầu lửa đó, hóa ra là một con Kim Ti Vũ Yến bị thiêu cháy.

Lúc này, trên trời lại vang lên tiếng sấm kinh thiên động địa.

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời hẻm núi, sấm sét vang dội.

Vô số con Yến vũ lông vàng bị sét đánh trúng, rơi lả tả xuống dưới.

Tần Vũ thấy vậy vội cất gương cổ vào lại trong túi niêm phong.

"Mau đi thôi!" Tần Vũ gọi mọi người nhanh chóng rời đi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, một tia sét đã giáng từ trên trời xuống.

"Rắc!" Một tiếng nổ lớn vang lên, chấn động đến ù tai.

Tia sét đánh trúng cây nam mộc.

Tần Vũ và những người khác cảm thấy dưới chân rung chuyển, dù cây nam mộc có cứng rắn đến đâu cũng khó lòng chống lại được tia sét.

Mọi người lập tức bỏ chạy, theo sau Tần Vũ leo vào trong một khe hở trên vách đá gần đó.

Lúc này, Yêu Muội Nhi và A Hương vẫn đang đứng chờ ở cửa đá cũng bị dị tượng này dọa cho một phen khiếp vía.

Họ vội vàng hét xuống dưới nhưng không nhận được chút hồi âm nào từ Tần Vũ.

A Hương lo lắng không thôi, bèn hỏi Yêu Muội Nhi: "Làm sao bây giờ?

Sống chết của anh Tần cũng không biết thế nào?

Chúng ta có nên xuống xem không?" Yêu Muội Nhi liên tục lắc đầu, nói: "Chúng ta tuyệt đối không được xuống, không thấy mấy tia sét vừa rồi đều đánh xuống đáy hẻm núi sao?" Được Yêu Muội Nhi nhắc nhở, A Hương mới phản ứng lại, hình như đúng là như vậy thật.

A Hương không khỏi kỳ quái nói: "Cũng lạ thật, tại sao trời đột nhiên tối sầm lại, mà sét chỉ đánh xuống hẻm núi đó?" "...Có khả năng, ở dưới đã xảy ra chuyện." "Xảy ra chuyện?

Vậy phải làm sao bây giờ?" A Hương lòng nóng như lửa đốt, "Chúng ta mau xuống xem đi, tôi thực sự lo cho anh Tần!" Nghe vậy, Yêu Muội Nhi vội giữ A Hương lại, khuyên: "Tôi vừa nói rồi mà?

Dưới đó nguy hiểm như vậy, xuống không phải là tìm chết sao?

Chúng ta cứ ở yên tại chỗ đi, tôi thấy sấm sét cũng không kéo dài bao lâu đâu, đợi sấm chớp qua đi rồi xem xét tiếp." A Hương đành bất đắc dĩ, gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, Tần Vũ đang men theo khe đá trên vách núi, nhích từng chút một cơ thể, nhanh chóng rời khỏi cây nam mộc.

Bấy giờ, sau lưng Tần Vũ đột nhiên vang lên tiếng "lách ta lách tách".

Anh liếc mắt nhìn ra sau, thấy một luồng lửa từ trên trời rơi xuống.

Những con Yến vũ lông vàng bị sét đánh trúng, giống như từng quả cầu lửa rơi từ trên không, lần lượt va vào cây nam mộc.

Rất nhanh, ngọn lửa lan theo thân cây.

Lửa lớn bùng cháy ngùn ngụt, soi sáng cả khu vực xung quanh,

trong không khí có thêm một mùi khói nồng nặc khó ngửi.

Chương 438

Sấm sét trên hẻm núi tiếp tục vang lên một lúc rồi nhanh chóng tan biến.

Nhưng ngọn lửa trên cây nam mộc lại càng cháy càng lớn, cả nhóm bám trên vách đá không xa đều cảm thấy lòng bàn tay nóng rực.

“Làm sao đây Tần gia!

Lửa càng lúc càng lớn, lát nữa chắc chắn sẽ cháy lan theo mấy cỗ quan tài gỗ thông kia.” Chưa đợi Bàn Tử nói hết lời, những dây leo cổ và quan tài phía sau đã bắt lửa.

Thấy vậy, Tần Vũ vội gọi mọi người trốn vào các huyệt mộ và khe đá trên vách núi.

Mọi người bám sát vào nhau, tinh thần căng thẳng cao độ, tăng nhanh tốc độ leo trèo.

Tuy địa thế hẻm núi vô cùng hiểm trở, nhưng vì trên vách đá có các huyệt mộ quan tài treo nên vẫn có chỗ đặt chân.

Mọi người nhanh chóng leo lên một vách đá.

Quay đầu nhìn lại cây nam mộc thì nó đã bị thiêu thành tro bụi, gió thổi qua liền tan biến không còn tăm tích.

Cả nhóm bám vào một khe nứt ngang khá rộng trên núi, thấy lửa đã tắt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ kiếp, mệt chết tôi rồi, còn mệt hơn chạy bộ.” Bàn Tử thở hổn hển nói.

Tần Vũ thấy mọi người đều mệt đến thở không ra hơi, mồ hôi đầm đìa, bèn nói: “Tôi thấy chúng ta nên vào trong huyệt mộ ở khe đá

nghỉ ngơi trước đã." "Được!" Mọi người đồng thanh đáp, không ai có ý kiến gì.

Thế là, cả nhóm chui vào trong khe đá nứt ngang, bên trong có bốn cỗ quan tài gỗ thông đặt song song.

Bốn cỗ quan tài này cũng giống như cỗ trước đó, đều đã bị trộm, đồ vật bên trong gần như không còn lại gì, thi thể cổ cũng nằm ngổn ngang trong huyệt mộ.

Bàn Tử ban đầu không cam tâm, nhất quyết muốn vào xem có thứ gì có thể nhặt được không.

Ai ngờ lục lọi một hồi, lại chỉ lật ra được một thi thể cổ tóc bạc da hồng.

"Tần gia, Lão Hồ mau lại xem này!" Bàn Tử gọi mọi người qua.

Tần Vũ lập tức bước tới xem, thấy thi thể cổ này da thịt mềm mại đến mức gần như có thể bấm ra nước, trong suốt lấp lánh, còn trắng mịn hơn cả da của phụ nữ bình thường.

Bàn Tử nhướng mày, kinh ngạc nói: "Thi thể này được bảo quản tốt quá nhỉ?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt như sắp rỉ ra nước." Tần Vũ lại nhíu mày, nói: "Trên người thi thể có một mùi hương lạ xộc vào mũi, cảm giác có chút kỳ quái." Đúng lúc này, Giáo sư Tôn ở phía sau đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người quay đầu lại, thấy Giáo sư Tôn toàn thân run rẩy ngồi trên mặt đất, dường như đã thấy thứ gì đó đáng sợ.

Bàn Tử không cho là đúng, thậm chí còn nói với giọng chế giễu: "Giáo sư Tôn?

Ông thấy gì mà sợ thành ra thế?" Giáo sư Tôn chỉ vào vách đá đối

diện, quay đầu nhìn mọi người, vẻ mặt kinh hoàng nói: "Mau nhìn kìa." Tần Vũ hơi sững người, vội vàng tiến lên kiểm tra.

Anh giơ đèn pin lên, chiếu về phía vách đá đối diện, chỉ thấy trong vách đá bên kia, dường như có một khuôn mặt đầy lông lá thò ra từ một khe đá trong huyệt mộ.

Tần Vũ nhìn kỹ, khuôn mặt đó xấu xí, chẳng phải là con vượn Ba Sơn bị Tần Vũ khóa lại ở trên kia sao?

Mọi người thấy con vượn Ba Sơn cũng giật mình kinh ngạc.

Giáo sư Tôn nhìn con vượn Ba Sơn, chỉ cảm thấy kỳ lạ, kinh hô: "Sao con vật này cũng xuống đây được?

Chẳng phải đã bị khóa ở trên rồi sao?" Vừa nói, Giáo sư Tôn vừa nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc.

Tần Vũ cũng vô cùng mờ mịt, con vượn Ba Sơn này linh tính đến mức có thể tự mở khóa sắt sao?

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ trầm xuống, nói: "Con vượn này lén lút như vậy, chắc chắn không có ý tốt." Giáo sư Tôn không dám tin, nói: "Làm sao có thể?

Nó chỉ là một con vượn Ba Sơn, dù có linh tính đến đâu cũng không đến nỗi muốn giết tôi chứ?" Bàn Tử lại hét lên: "Tôi thấy cô Dương nói đúng đấy, con vật này chắc chắn muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết!

Theo tôi, chúng ta mau dùng xẻng công binh đập chết nó đi." "Tuyệt đối không được!

Đó là thú cưng của Đoàn trưởng Phong, rất có linh tính!" Giáo sư Tôn vội vàng ngăn cản.

Kết quả Giáo sư Tôn trong lòng nóng vội, trượt chân một cái, suýt

nữa thì rơi vào khe núi.

May mà Tần Vũ kéo lại kịp thời, nếu không đầu của giáo sư đã đập vào tầng đá phía trên.

Giáo sư Tôn đau đến sắp ngất đi, ai ngờ lúc này, con vượn Ba Sơn ở đối diện đột nhiên xoay người bỏ chạy.

Bàn Tử thấy vậy, gần như không chút do dự, giơ nỏ liên châu trong tay lên, bắn về phía khe đá đối diện!

"Mẹ nó chứ, hôm nay ông đây phải tiễn mày về Tây Thiên!" Bàn Tử gầm lên mấy tiếng, tăng tốc độ động tác trong tay.

Sau khi liên tiếp bắn ra mấy mũi tên, Giáo sư Tôn kinh hãi thất sắc, bất chấp sự ngăn cản của Tần Vũ và mọi người, đưa tay ra che đầu nỏ.

"Đừng ra tay, con vượn Ba Sơn đó nhận ra tôi mà!" Giáo sư Tôn dùng tay che đầu nỏ, sau khi nói xong, lập tức giật lấy hộp nỏ của Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, tức không chịu nổi.

Chương 439

Hai người vốn đã có oán hận từ lâu, lúc này Bàn Tử thấy Giáo sư Tôn vì một con khỉ rách mà giật hộp nỏ của mình, tức đến mức gầm lên: "Mẹ nó!" Giáo sư Tôn lại không thèm để ý đến Bàn Tử, trực tiếp quay người đi xem con vượn có bị thương không.

Trong lúc đó, ông lại lo ánh sáng đèn pin quá mạnh sẽ dọa con vượn Ba Sơn chạy mất, bèn tự ý tắt đèn pin đi.

Tần Vũ nhìn Giáo sư Tôn, thấy ông ta khom người, từ từ tiến lên, vẻ mặt căng thẳng nhìn con vượn Ba Sơn ở đối diện.

Bàn Tử thực sự tức không chịu nổi, ở phía sau không ngừng chửi bới.

"Chẳng phải chỉ là một con khỉ rách sao?

Có đáng để quan tâm như vậy không?

Có linh tính à?

Linh tính cái mẹ nó." Lão Hồ sợ sự việc ầm ĩ, hai người sẽ đánh nhau, bèn vội vàng kéo Bàn Tử lại.

Dương Tuyết Lỵ khuyên: "Vượn Ba Sơn quả thực là một loài động vật có linh tính." "Linh tính cái con khỉ!" Bàn Tử nghiến răng nói.

Tần Vũ thở dài một hơi, giải thích: "Vượn Ba Sơn trong dân gian từ lâu đã có tên là Sơn Quỷ, tương truyền Sơn Quỷ có thể biết trước chuyện của một năm, ý là có thể dự đoán những chuyện sẽ xảy ra trong vòng một năm." Dương Tuyết Lỵ gật đầu phụ họa: "Tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng cũng từ một khía cạnh khác chứng minh vượn Ba Sơn cực kỳ có linh tính." Cơn giận của Bàn Tử giảm đi một chút,

nhưng vẫn vô cùng khó chịu.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Giáo sư Tôn ở miệng động, ông già vẫn đang cố gắng giao tiếp với con vượn Ba Sơn kia.

Con vượn Ba Sơn nấp sâu trong huyệt mộ để quan sát, dường như cũng dần nhận ra Giáo sư Tôn, bắt đầu từ từ thò đầu ra nhìn.

Nhưng vì suýt bị mũi tên của Bàn Tử bắn trúng, lại bị đèn pin mắt sói rọi chói mắt, liên tiếp bị dọa không nhẹ, nên nó cũng không dám dễ dàng đi ra.

Giáo sư Tôn kiên trì gọi, kiên nhẫn chờ đợi.

Con vượn Ba Sơn thấy bên ngoài không có nguy hiểm, bèn thò người ra.

Giây tiếp theo, con vượn Ba Sơn nhảy tới, vươn cánh tay vượn, giật lấy chiếc khăn tay trong túi quần của Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thấy vậy, cũng không tức giận, ngược lại còn phấn khích.

"Tôi biết ngay lão bạn già còn nhớ tôi mà!

Bao nhiêu năm không gặp, mày sao rồi?

Hình như gầy hơn trước đấy!" Giáo sư Tôn nói chuyện không ngớt với con vượn Ba Sơn, giống như những người bạn lâu ngày không gặp, không ngừng hàn huyên.

Bàn Tử thấy vậy, lập tức chế nhạo: "Giáo sư Tôn không phải là bị ngớ ngẩn rồi đấy chứ?

Có năng lực đặc biệt gì mà chúng ta không biết à?

Hay là tinh thần không bình thường, có thể nói chuyện với một con vượn già?" Những lời này đã lọt vào tai Giáo sư Tôn.

Sắc mặt Giáo sư Tôn trầm xuống, cũng nói giọng mỉa mai: "Vương Bàn Tử, cậu tốt nhất nên bớt nói lại một chút." "Tôi bớt nói?

Vừa rồi lúc chúng ta ở trên đài Hách Hồn, cái thứ quỷ quái đó suýt nữa đã đẩy chúng ta vào chỗ chết!

Bây giờ ông lại coi nó là bạn?

Quỷ mới biết trong lòng nó đang có âm mưu gì!" Bàn Tử xắn tay áo, mặt mày hung dữ nhìn con vượn Ba Sơn.

Con vượn Ba Sơn cũng không hề yếu thế gầm gừ, nhe răng trợn mắt với Bàn Tử.

Giáo sư Tôn thấy vậy, vội khuyên: "Nếu không phải cậu Bàn Tử không phân biệt trắng đen dùng tên bắn nó, nó cũng sẽ không đối xử với cậu như vậy!

Đừng coi nó là súc sinh, vượn cũng hiểu chuyện cả đấy!" Vừa nói, Giáo sư Tôn bắt đầu nhớ lại chuyện năm đó ở bãi khai thác đá tại Vườn Cây Câu.

Năm đó khi Giáo sư Tôn và Đoàn trưởng Phong đói đến sắp chết, may mà có con vượn Ba Sơn từ trong huyện thành trộm về đồ hộp, đường đỏ các loại.

Con vượn Ba Sơn vô cùng thông minh, trên đường đi luôn né tránh lính gác để đưa đồ tới.

Giáo sư Tôn đưa tay vuốt ve cánh tay con vượn Ba Sơn, liếc mắt nhìn Bàn Tử ở phía sau, hừ lạnh nói: "Tôi thấy nó còn hơn người ấy chứ, thời buổi này nhiều kẻ vong ân bội nghĩa, qua cầu rút ván, còn không bằng súc sinh!" Những lời này của Tần Vũ nghe rất mỉa mai, dường như đang nói Bàn Tử.

Bàn Tử nghe vậy, càng thêm tức giận, gầm lên: "Mẹ nó, ông nói tôi không bằng một con khỉ à?" Giáo sư Tôn cười cười, "Tôi đâu có

nói vậy, cậu đừng tự nhận vào người.” Thấy Bàn Tử tức đến mặt đỏ bừng, hai nắm đấm vung loạn xạ, Tần Vũ vội vàng tiến lên ngăn cản.

Lão Hồ cũng nhanh chóng kéo Bàn Tử lại, khuyên: “Thôi đi, chúng ta đừng chấp nhất với một con vượn, lòng dạ chúng ta rộng rãi mà.” Bàn Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Nếu không phải nể mặt chủ của mày cũng là quân nhân, mẹ nó chứ ông đây chắc chắn không tha cho mày đâu!

Không giết mày thì cũng không để mày yên!” Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lấy mấy viên kẹo cho con vượn Ba Sơn ăn.

Con vượn Ba Sơn sau khi ăn mấy viên kẹo, cảm xúc dần ổn định lại.

Giáo sư Tôn lấy thuốc lá ra, đang chuẩn bị châm lửa thì con vượn Ba Sơn đột nhiên đưa tay, rút một điếu từ trong bao thuốc, học theo bộ dạng hút thuốc của Giáo sư Tôn cũng ngậm vào miệng.

Giáo sư Tôn bất đắc dĩ cười nói: “Con khỉ trộm này đúng là có linh tính, nhưng lại chẳng học được điều tốt, ngoài trộm cắp vặt vãnh ra thì còn biết hút thuốc.” Lúc này, trong đầu Tần Vũ lóe lên một ý nghĩ, anh hỏi: “Mọi người có để ý không, tại sao nó lại xuất hiện trong khe đá có huyệt mộ quan tài treo này?” Tần Vũ nhớ rất rõ mình đã khóa con vượn Ba Sơn trong đường hầm.

Kể cả nó có mở được khóa sắt, thì cũng không nên xuống đây từ lối ra đường hầm đối diện Long Môn.

Lẽ nào, gần đây có mật đạo?

Chương 440

Nhưng nếu trong núi có đường hầm thông nhau, thì làm sao nó biết được?

Một câu nói của Tần Vũ đã làm bừng tỉnh những người có mặt.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin lên, chiếu vào sâu trong khe đá đối diện.

Sâu trong khe đá dường như có một con đường hầm cực kỳ hẹp, không biết thông đi đâu, tối đen như mực, dù dùng ánh sáng của đèn pin mắt sói cũng không thể nhìn rõ.

Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng kêu: "Chẳng lẽ chủ nhân của con vượn Ba Sơn đang dẫn chúng ta vào trong đó?" "Nếu đúng là thật, vậy thì con đường chính xác để vào cổ mộ Địa Tiên hẳn chỉ có Đoàn trưởng Phong biết, nhưng đã nhiều năm trôi qua, ông ấy còn sống trên đời này không?" Giáo sư Tôn nghe vậy, lập tức kích động.

Ông quay đầu nhìn con vượn Ba Sơn đang hút thuốc, vội hỏi: "Lão Phong ở đâu?

Mày có biết Đoàn trưởng Phong ở đâu không?

Lão bạn già, có thể dẫn tao đi tìm ông ấy không?

Những người này đều là bạn bè đáng tin cậy cả." Bàn Tử thấy vậy, không nhịn được chế nhạo, "Một con khỉ rách thì biết cái gì?" Mọi người không nói gì, chỉ thấy con vượn Ba Sơn gãi tai gãi má một hồi, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Giáo sư Tôn thấy vậy, lập tức mừng rỡ nói: "Xem ra nó chuẩn bị dẫn chúng ta đi tìm Đoàn trưởng Phong!

Chỉ cần tìm được Đoàn trưởng Phong, là có thể tìm được cổ mộ

thôn Địa Tiên!

Bức Long Cốt Quái Đồ của tôi cũng có hy vọng rồi.” Mọi người tuy bán tín bán nghi, nhưng cũng hy vọng rằng Đoàn trưởng Phong vẫn còn sống.

Nếu Đoàn trưởng Phong còn sống, vậy thì phần lớn là đang ở trong cổ mộ Địa Tiên.

Tần Vũ đang suy nghĩ, con vượn Ba Sơn đột nhiên nhảy lên vách đá đối diện.

“Lão bạn già!” Giáo sư Tôn thấy nó chạy, lập tức kích động kêu lên một tiếng.

Ai ngờ con vượn Ba Sơn không hề đáp lại, chỉ quay đầu chui vào trong mật đạo.

Giáo sư Tôn thấy vậy, chợt hiểu ra, kích động nói với mọi người: “Lão bạn già muốn dẫn chúng ta đi tìm cổ mộ Địa Tiên, chúng ta mau theo nó đi!” Nói rồi, Giáo sư Tôn bắt đầu tìm móc câu dây thừng.

Những người còn lại thấy vậy cũng lần lượt chuẩn bị đi qua.

Cả nhóm người nối đuôi nhau, men theo dây thừng từ từ đu qua.

May mà hai bên vách núi khá gần nhau, cũng không phải là một vực sâu không thể vượt qua.

Sau khi Tần Vũ sang được phía đối diện, anh vội lấy đèn pin mắt sói ra, chiếu vào mật đạo.

Luồng sáng chiếu vào mật đạo, Tần Vũ thấy vách núi bên trong bằng phẳng nhẵn nhụi, có dấu vết của việc đục khoét nhân tạo.

Lối vào mật đạo vô cùng chật hẹp, mỗi lần chỉ đủ cho một người trưởng thành đi qua.

Giáo sư Tôn lo lắng cho sự an nguy của con vượn Ba Sơn, bèn

nóng lòng thò đầu vào trong mật đạo để xem.

“Lão bạn già!

Mày có ở trong đó không?” Giáo sư Tôn gọi mấy tiếng, vài giây sau, bên trong cuối cùng cũng vọng ra tiếng kêu của con vượn Ba Sơn.

“Xem ra nó đang đợi tôi ở bên trong, chúng ta mau vào thôi.” Ngay khi cả nhóm chuẩn bị đi vào, Tần Vũ nghe thấy tiếng gọi của Yêu Muội Nhi và A Hương ở cách đó không xa.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, lờ mờ thấy hai bóng người đang ngồi trên vách đá, cúi đầu nhìn xuống.

Lòng Tần Vũ chùng xuống, hóa ra là Yêu Muội Nhi và A Hương.

Thế là, Tần Vũ giơ đèn pin lên, hươ hươ về phía trên.

A Hương ngồi ở trên, thấy luồng sáng nhấp nháy bên dưới, không khỏi kích động nói: “Anh Tần!

Mọi người không sao chứ?” “Tôi không sao, hai người cũng mau xuống đây đi!” A Hương và Yêu Muội Nhi biết mọi người đều ổn, lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Vài phút sau, hai người họ hội hợp với Tần Vũ.

Vừa gặp mặt, A Hương đã lo lắng hỏi: “Anh Tần, vừa rồi ở dưới đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao cả hẻm núi lại đột nhiên thay đổi thời tiết?” Được A Hương nhắc nhở, những người còn lại cũng nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Ban ngày ban mặt bỗng biến thành đêm đen, sấm chớp đùng đoàng, gió lớn gào thét.

Bây giờ, Bàn Tử vẫn còn có chút sợ hãi, nói: “Nói lại mới nhớ, rốt cuộc vừa rồi ở dưới đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại biến thành như vậy?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, mày nhíu chặt, hỏi: "Vừa rồi tôi thấy chiếc gương cổ Quy Khư trong tay anh phát ra ánh sáng xanh lục, có phải không." Tần Vũ suy nghĩ vài giây, giải thích: "Gương cổ Quy Khư là một món pháp khí phong thủy, khi nó thấy ánh sáng mặt trời mà lại tiếp xúc gần với thi thể, có khả năng do âm dương nhị khí xung đột, gây ra sấm sét và lửa trời." Dương Tuyết Lỵ chợt hiểu ra, nói: "Vậy xem ra ở đây không thể sử dụng gương cổ Quy Khư?" "Nơi này toàn là thi thể, âm khí quá nặng, hai thứ dễ xung khắc với nhau." Trong lúc nói chuyện, sâu trong mật đạo đột nhiên vang lên tiếng kêu của con vượn Ba Sơn, như đang gọi bọn họ.

Giáo sư Tôn giơ đèn pin, nửa người đã chui vào trong.

"Chúng ta mau vào thôi!

Lão bạn già của tôi đang ở sâu trong mật đạo!" Yêu Muội Nhi và A Hương nhìn mật đạo, không khỏi sững sờ, đồng thanh hỏi: "Chúng ta phải đi đâu vậy?" "Chúng ta đi tìm cổ mộ Địa Tiên." "Đi theo một con khỉ để tìm ư?

Chương 441

Đúng là chuyện lạ.” Mọi người đi theo con vượn Ba Sơn, men theo mật đạo khúc khuỷu tiến về phía trước.

Trên đường, họ liên tiếp đi qua mấy huyệt mộ có quan tài treo.

Đi không biết bao lâu, con vượn Ba Sơn đột nhiên dừng lại, ở phía xa chờ Tần Vũ.

Đợi Tần Vũ đến gần, anh thấy con vượn Ba Sơn đang ngồi trên một cỗ quan tài đá, hai mắt sáng quắc nhìn anh, hai móng trước không ngừng cào trên nắp quan tài, kêu lên có vẻ phấn khích.

Tần Vũ đi đến trước quan tài đá, nhìn quanh bốn phía, địa thế nơi này rộng rãi, trông cũng là một hang đá lộ ra một nửa bên ngoài vách núi cheo leo.

Nhưng hang động này lớn bằng một căn phòng nhỏ, mặc dù bên ngoài là khe vực sâu thẳm.

Bên cạnh quan tài đá, có một cỗ quan tài vỏ thông nằm ngang, đã bị trộm sạch.

Nhìn lại cỗ quan tài đá mà con vượn Ba Sơn đang đứng, trên nắp quách có điêu khắc một số hình núi sông tinh xảo.

Hai bên quan tài đá có chín con ly hổ bằng đồng xanh, khóa chặt nó lại.

Lúc này, Giáo sư Tôn cúi người xuống, hai mắt nhìn chằm chằm con vượn Ba Sơn, toàn thần tập trung quan sát.

Con vượn Ba Sơn cũng trợn tròn đôi mắt, nhìn thẳng vào Giáo sư Tôn.

Hai người họ phảng phất như tâm linh tương thông, những người khác đều không thể xen vào.

Ngay khi Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, con vượn Ba Sơn đột nhiên giơ móng trước lên, dùng móng vuốt cào vào hình một ngọn núi cao được khắc trên nắp quách rồi gào lên, vô cùng phấn khích.

Giáo sư Tôn thấy vậy, vội vàng kêu lên: "Lão bạn già đang chỉ đường cho chúng ta!" Mọi người vội cúi đầu nhìn, thấy trên bề mặt quách đá có khắc một loạt phù điêu núi non sông nước.

Phù điêu được chế tác tinh xảo, ngay cả mây khói cũng được khắc sống động như thật, lượn lờ quanh các ngọn núi, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

Xung quanh núi sông là mặt trời, mặt trăng, các vì sao và một số linh thú.

Lúc này, Bàn Tử kinh hô: "Con khỉ này kích động như vậy, không phải là đang nói cho chúng ta biết, cổ mộ Địa Tiên được giấu ở đây sao?" Tần Vũ lắc đầu, nói: "Màu sắc tả ý của bức phù điêu này rất đậm, trông không giống bản đồ." "Vậy thì là cái gì?

Không phải bản đồ, thì là thứ gì." Bàn Tử gãi đầu, ngẩng lên nhìn con vượn Ba Sơn, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: "Không phải mày dẫn bọn tao đi tìm người sao?

Đoàn trưởng Phong đâu rồi?" Con vượn Ba Sơn nhe răng nhíu mày với Bàn Tử, ngẩng đầu gào lên những tiếng quái dị.

Bàn Tử không đoán được ý nó, chưa kịp nói gì đã bị Giáo sư Tôn ở phía sau đẩy ra.

Giáo sư Tôn che chở cho con vượn, nói: "Đừng có hét vào nó!" Bàn Tử vốn đã có chút oán hận với Giáo sư Tôn, bây giờ lại đi theo một con khỉ đến một nơi vô định, thà quay về còn hơn, nên càng thêm

tức giận.

Ngay khi hai người sắp cãi nhau, A Hương đi cuối hàng đột nhiên hét lên.

Tần Vũ vội quay đầu lại, thấy cô chỉ vào một góc tối đen, lòng vẫn chưa hết sợ hãi nói: "Mau nhìn kìa... có người... có người." Mọi người hơi sững sờ.

Có người?

Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này, làm sao có người được?

Tần Vũ lập tức cảm thấy bất an, vội vàng đi tới giữ lấy A Hương.

Anh giơ đèn pin lên, chiếu vào khe đá trong góc đó.

Chỉ thấy trong góc có một đám dây leo xanh quấn quýt, phía sau đám dây leo dường như có một hình dáng đen kịt, trông giống như một người.

Giáo sư Tôn và những người khác cũng vội vàng theo sau.

Một dự cảm không lành chợt dâng lên, ai ngờ lúc này, con vượn Ba Sơn đột nhiên kêu lên.

Con vượn Ba Sơn đột nhiên kêu quái dị, dọa mọi người giật nảy mình.

Bàn Tử đứng gần con vượn Ba Sơn nhất, sợ đến mức ngã phịch xuống đất.

Bàn Tử vốn đã không ưa con vượn Ba Sơn này, lần này tức đến mức vung luôn xẻng công binh lên.

"Đồ chết tiệt!" Con vượn Ba Sơn thấy Bàn Tử định đánh, liền nhảy phắt xuống đất, chạy thẳng về phía A Hương.

A Hương thấy vậy, sợ hãi nép sau lưng Tần Vũ.

Ai ngờ mục tiêu của con vượn Ba Sơn không phải là A Hương, nó chạy vào khe đá tối đen trong góc đó.

Giáo sư Tôn vội chạy vào, rồi cũng hét lên một tiếng.

Tần Vũ theo sát phía sau, thấy dưới đám dây leo xanh ở mặt sau hang đá, thực ra có một thi thể nam giới vạm vỡ bị quấn lấy.

Thi thể nam đó ngồi dựa vào tường, đầu cúi gục xuống.

Chương 442

Tần Vũ chưa kịp nhìn rõ diện mạo của thi thể, Giáo sư Tôn bên cạnh đã nhận ra người đó qua trang phục.

Giáo sư Tôn "phịch" một tiếng, quỳ sụp xuống đất.

Ông khóc không thành tiếng: "Lão Phong!

Lão Phong, ông chết ở đây rồi sao?!" Tần Vũ thấy Giáo sư Tôn cảm xúc kích động, vội vàng đỡ ông dậy, an ủi: "Giáo sư Tôn, ông đã nhìn rõ chưa?

Có phải là Đoàn trưởng Phong không?" Giáo sư Tôn toàn thân mềm nhũn, nhưng dưới sự giúp đỡ của Tần Vũ, ông run rẩy bước về phía thi thể đó.

Đi đến trước đống dây leo khô héo, ông đưa tay gạt những sợi dây leo che trên mặt thi thể nam ra.

Dương Tuyết Lỵ giơ đèn pin, chiếu thẳng vào mặt thi thể.

Mọi người không khỏi nín thở, tập trung ánh mắt vào khuôn mặt của thi thể.

Khuôn mặt của thi thể nam tuy đã biến dạng hoàn toàn, nhưng Giáo sư Tôn vẫn nhận ra ngay đó là Đoàn trưởng Phong.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của Đoàn trưởng Phong, cảm xúc của Giáo sư Tôn lại một lần nữa kích động, ông không nhịn được dùng nắm đấm, đấm vào vách núi bên cạnh.

Vừa đấm, ông vừa khóc: "Lão Phong ơi, sao ông lại chết ở cái nơi hoang vắng này!

Ông có biết không, những năm ông đi, tôi đã sống thế nào không?

Các chiến hữu của ông đều nghi ngờ tôi đã giết ông đấy.

Tôi đã phải mang cái tiếng oan này suốt mười năm." Giáo sư Tôn hai mắt đẫm lệ, giọng nói nghẹn ngào.

Tần Vũ cũng hiểu được, cả đời Giáo sư Tôn gần như không có bạn bè, ngoài Giáo sư Trần ra.

Đoàn trưởng Phong tuy ở cùng Giáo sư Tôn không lâu, nhưng cũng là bạn bè hoạn nạn có nhau.

Trên đường đi, Giáo sư Tôn và mọi người đều hy vọng rằng Đoàn trưởng Phong còn sống.

Chỉ tiếc là họ lại phát hiện ra thi thể của ông.

Nhiều năm xa cách, cuối cùng cũng gặp lại, nhưng lại âm dương cách biệt, ai thấy cảnh này cũng sẽ đau lòng.

Vừa nói, nước mắt nước mũi của Giáo sư Tôn cũng chảy xuống, những lời sau đó trực tiếp bị tiếng nấc và tiếng khóc thay thế.

Ngay cả Bàn Tử vốn không hòa hợp với Giáo sư Tôn, sau khi chứng kiến cảnh này cũng không nhịn được mà im lặng.

Giáo sư Tôn không biết đã khóc bao lâu, Tần Vũ thấy tâm trạng ông dần ổn định lại một chút, mới khuyên: "Người chết đã chết rồi, xin hãy nén bi thương, chúng ta hãy chôn cất Đoàn trưởng Phong cho tử tế, rồi xem ông ấy có để lại di ngôn hay di vật gì không." Dương Tuyết Lỵ cũng phụ họa: "Đúng vậy, việc cấp bách bây giờ là xem ông ấy chết như thế nào, có để lại di ngôn hay di vật gì không?" Giáo sư Tôn được hai người đỡ dậy, nước mắt già đã lưng tròng.

Ông nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu ra hiệu.

Thế là, Tần Vũ gọi Bàn Tử, dưới sự giúp đỡ của mọi người, thi thể của Đoàn trưởng Phong cuối cùng cũng được di chuyển đến một

nơi rộng rãi.

Thi thể của Đoàn trưởng Phong vẫn chưa hoàn toàn phân hủy, khuôn mặt đầy râu quai nón vẫn còn lờ mờ nhìn thấy được.

Vẻ mặt trước khi chết cũng rất thanh thản, xem ra lúc còn sống không bị thương tích gì.

Có lẽ ông chết vì thiếu nước thiếu lương thực ở đây.

Nhìn thi thể trên đất, Bàn Tử không nhịn được thở dài một hơi, hỏi Tần Vũ: "Tần gia, chúng ta đem thi thể của Đoàn trưởng Phong về chôn cất, hay là chôn cất tại chỗ?" Chưa đợi Tần Vũ nói, Giáo sư Tôn đã kích động nói: "Nhất định phải mang về!

Phải mang về nguyên vẹn!" Giáo sư Tôn giải thích, Đoàn trưởng Phong vẫn luôn nằm trong danh sách những người mất tích.

Những năm qua, có rất nhiều người đã đi tìm ông, bây giờ đã tìm thấy thi thể, cũng nên báo cáo rõ ràng với các cơ quan hữu quan.

Tần Vũ không có ý kiến, bèn gật đầu nói: "Cũng được, chúng ta sẽ mang về nguyên vẹn." Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đang giúp thu dọn di vật của Đoàn trưởng Phong đột nhiên kêu lên: "Mọi người mau xem này!" Mọi người vây lại, thấy từ trong túi bộ quân phục màu vàng đất rách nát của Đoàn trưởng Phong rơi ra mấy tờ giấy vỏ bao thuốc lá.

Những tờ giấy đó đều đã ngả vàng và giòn, trên giấy viết chi chít rất nhiều chữ.

Tuy nét chữ có phần mờ nhòe, nhưng vẫn có thể nhận ra một số.

Tần Vũ nói: "Xem ra Đoàn trưởng Phong cũng không thể vào được cổ mộ Địa Tiên, bị mắc kẹt ở đây, mà những gì viết trên những tờ giấy vỏ bao thuốc lá nhàu nát này, có lẽ là di ngôn cuối cùng của Đoàn trưởng Phong." "Đoàn trưởng Phong không phải là hậu duệ của

Quan Sơn Thái Bảo sao?

Ngay cả ông ấy cũng không biết cổ mộ Địa Tiên ở đâu ư?

Sao lại chết một cách không rõ ràng như vậy?" Bàn Tử kỳ quái hỏi.

"Chúng ta đừng hỏi nhiều nữa, hãy xem trên giấy viết gì đã." Tần Vũ nhận lấy mấy tờ giấy vỏ bao thuốc lá, trải phẳng chúng ra.

Mọi người tập trung tinh thần nhìn vào tờ giấy, đồng thanh hỏi: "Mau xem đi, xem ông ấy có để lại lời nhắn gì không." "Trên này viết rằng tổ tiên của Đoàn trưởng Phong, họ Phong, những năm đầu làm nghề trộm mộ, từng phát hiện rất nhiều quan tài treo trong động Yến Tử ở hẻm Quan Tài, và đã trộm được rất nhiều thẻ tre, mai rùa ở đó." Những thi thể được chôn trong động Yến Tử đều là những dị sĩ đã tham gia trị thủy năm đó, những dị sĩ này đều thông hiểu tinh tượng âm dương, biết bói toán thiên văn.

Trong những mai rùa và sách cổ được chôn cùng những dị sĩ đó, có ghi lại rất nhiều phương thuật cổ đại.

Sau khi đám trộm mộ họ Phong phát hiện ra, liền dựa vào những bí thuật phong thủy này để làm giàu, tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Sau đó vào thời Hồng Vũ, một hậu duệ của họ đã phục vụ cho hoàng gia, đổi tên thành Quan Sơn Thái Bảo.

Chương 443

Khi đó hoàng gia đã ban cho một chiếc yêu bài Quan Sơn mười tám mặt.

Đến cuối thời Minh, thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo họ Phong, nhận thấy thiên hạ sắp có biến lớn, bèn dẫn tộc nhân lui về quê cũ, sống bằng nghề khai thác mỏ muối.

Vì thế, họ lại một lần nữa trở nên giàu có.

Thủ lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo lúc bấy giờ tên là Phong Sư Cổ, say mê đan đạo bất tử, vì vậy đã đi ngược lại lời dạy của tổ tiên, dẫn người đào núi Quan Tài.

Phong Sư Cổ lấy từ trong mộ ra bức Chu Thiên Long Cốt Quái Đồ, sau khi lĩnh ngộ được huyền cơ, liền dốc hết tâm huyết cả đời, xây dựng một thôn Địa Tiên.

Ông ta tự xưng là Địa Tiên, muốn dùng nó để độ hóa phàm nhân thế gian.

Chuyện này sau khi lan truyền, rất nhiều tín đồ tin vào thần tiên liền đi theo ông ta vào cổ mộ.

Những tín đồ này sống ẩn dật, nhanh chóng biến mất không tăm tích.

Từ đó, không còn ai thấy người sống từ trong cổ mộ thôn Địa Tiên đi ra nữa.

Chuyện này cũng truyền đến tai gia tộc họ Phong.

Có một bộ phận tín đồ đi theo, đương nhiên cũng có một bộ phận người cho rằng Phong Sư Cổ đã vi phạm tổ huấn, bị điên rồi.

Trong tổ huấn của Quan Sơn Thái Bảo, có một điều quy định rõ ràng, khi đến lăng mộ vua Ô Dương tuyệt đối không được đào bới.

Tương truyền trong lăng mộ vua Ô Dương đó, có chôn một con quái vật, một khi đi vào, sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng năm đó Phong Sư Cổ lại không cho là đúng, sau khi đào núi khoét mộ, đã tự lập ra cổ mộ Địa Tiên.

Sau khi trộm mộ này, ông ta đã đem toàn bộ minh khí trộm được từ khắp nơi trong mấy chục năm, đặt vào cái gọi là thôn Địa Tiên.

Sau đó liền bắt đầu yêu ngôn hoặc chúng, lôi kéo rất nhiều người sống vào đó.

Những người đi vào đó, tất cả đều biến mất không dấu vết, gần như là bị tuẫn táng cùng một lúc.

Nghe đến đây, Bàn Tử tức giận nói: "Không có ai ra tay nghĩa hiệp à?

Nếu là tôi, mẹ nó tôi đã sớm dẹp tan cái thôn Địa Tiên đó rồi!" Tần Vũ lắc đầu, nhìn vào tờ giấy vỏ bao thuốc lá, giải thích: "Vì những người phản đối Phong Sư Cổ trước đây, địa vị trong gia tộc họ Phong thấp, nên cũng không dám lên tiếng phản đối, huống hồ Phong Sư Cổ cũng không hề ép buộc ai." Phong Sư Cổ cho rằng, thế giới bên ngoài sắp xảy ra tai họa, trốn vào thôn Địa Tiên liền có thể trường sinh bất lão, sau khi chết có thể đắc đạo thành tiên.

Phong Sư Cổ chưa bao giờ ép buộc ai, đối với những người đồng tộc không chịu đi, ông ta cũng chỉ tiếc nuối mà thôi.

Nhưng nể tình đều là đồng tộc, Phong Sư Cổ đã để lại Quan Sơn Chỉ Mê Phú, để lại cho hậu nhân một con đường được độ hóa.

Sau này, giặc cướp vào Xuyên, trấn Thanh Khê bị ảnh hưởng.

Trong chiến loạn, người nhà họ Phong mỗi người một ngả, rời bỏ quê hương, đổi tên đổi họ, ẩn cư.

Từ đó, môn nghề của Quan Sơn Thái Bảo cũng bị thất truyền, nhưng Quan Sơn Chỉ Mê Phú vẫn còn.

Truyền đến đời của Đoàn trưởng Phong, nhà họ Phong chỉ còn lại một hậu duệ.

Vì không lo làm ăn đứng đắn, nên Đoàn trưởng Phong không học những kỹ năng tổ tiên để lại, quanh năm lêu lổng trong rừng sâu.

Sau đó ông dẫn mấy anh em đi lính, trải qua không dưới mấy trăm trận đánh lớn nhỏ.

Chức danh đoàn trưởng của Đoàn trưởng Phong cũng có được vào thời điểm đó.

Sau khi chiến tranh kết thúc, Đoàn trưởng Phong lại rời quân đội chuyển đến nơi khác.

Sau đó vì một số lý do, ông bị hạ xuống nông trường lao động.

Cũng tại Vườn Cây Câu đó, Đoàn trưởng Phong đã gặp Giáo sư Tôn.

Hai người nương tựa vào nhau, nhanh chóng trở thành bạn tri kỷ không có gì không nói.

Nhưng Đoàn trưởng Phong vì không muốn bị người khác ra lệnh, thích tự do, cũng không muốn làm công việc khổ sai khai thác đá.

Sau khi do dự một thời gian dài, Đoàn trưởng Phong liền dựa vào Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà tổ tiên để lại, quay về quê cũ tìm Địa Tiên trong cổ mộ.

Sau khi đưa ra quyết định, Đoàn trưởng Phong vốn định kéo Giáo sư Tôn cùng trốn đi.

Nhưng lúc đó Giáo sư Tôn lại quá do dự, thế là, Đoàn trưởng Phong đành phải nhẫn tâm đánh ngất ông, một mình bỏ trốn.

Rời khỏi Vườn Cây Câu, hành trình trốn chạy của Đoàn trưởng Phong cũng vô cùng gian nan.

Ông một mình băng rừng vượt núi, đi qua vô số rừng rậm hiểm trở không người.

Sau đó Đoàn trưởng Phong đến núi Trấn, vì lo lắng bị người khác phát hiện, bèn để con vượn Ba Sơn đã theo mình nhiều năm đi ăn trộm đồ.

Con vượn Ba Sơn cũng có linh tính, luôn giúp Đoàn trưởng Phong trộm đồ.

Thế là, Đoàn trưởng Phong ẩn náu trong núi sâu, từ đầu đến cuối không ai phát hiện ra tung tích của ông.

Chương 444

Sau đó, Đoàn trưởng Phong cuối cùng cũng đến được quê tổ trấn Thanh Khê.

Lúc ở trong Kinh Toại Đạo, đoàn trưởng Phong đã bị đá lở đè trúng đầu.

Dù mang vết thương, ông ta vẫn đi tới được khu quan tài, dựa theo Quan Sơn Chỉ Mê Phú mà tìm ra huyền quan dẫn đến cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Ai ngờ, vì không học được bản lĩnh gia truyền, đoàn trưởng Phong không thể mở được quách đá bị khóa bởi Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, cũng không tìm ra chìa khóa mở mộ.

Tần Vũ dừng lời, ngước mắt nhìn về phía cỗ quách đá kia.

Mọi người cũng nhìn theo, ánh mắt lóe lên tia sáng.

"Xem ra chìa khóa vào mộ được giấu trong cỗ quách đá này!" Bàn Tử không giấu được vẻ kích động, la lên.

Tần Vũ gật đầu, mọi người cũng đều phấn khích.

"Chúng ta xem đoàn trưởng Phong viết gì trước đã." Tần Vũ tiếp tục đọc lời trăn trối trên vỏ bao thuốc lá.

Trên đó viết rằng trong quá trình lẩn trốn, đoàn trưởng Phong đã mắc bệnh nặng.

Sau đó lại vì vết thương trên đầu, khi đến được đây thì đã không còn sống được bao lâu.

Đoàn trưởng Phong biết mình không còn đường sống nên cũng không gượng ép, bèn ở lại đây, dùng vỏ bao thuốc để lại di ngôn.

Nếu sau này có người phát hiện, hy vọng có thể thay ông ta tìm giáo sư Tôn ở Quả Viên Câu năm đó.

Đoàn trưởng Phong không biết giáo sư Tôn còn sống hay không, nếu còn sống, xin hãy thay ông nói một lời xin lỗi.

Cả đời đoàn trưởng Phong, chuyện hối hận nhất chính là năm đó đã đánh ngất giáo sư Tôn.

Trên đường một mình rời đi, ông ta không lúc nào không sám hối, chỉ tiếc là trên đời không có đường quay lại, cũng không có chuyện gì có thể hối hận mà làm lại được.

Nói đến đây, Tần Vũ khẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn hai mắt nhìn chằm chằm vào vỏ bao thuốc trong tay Tần Vũ, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tần Vũ thở dài một hơi, nói: "Những chuyện khác đoàn trưởng Phong không đề cập nữa." Nói rồi, Tần Vũ đưa mấy mảnh vỏ bao thuốc chi chít chữ cho giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nhìn di thư, trong hốc mắt đã không còn lệ để chảy.

Ông thở dài một hơi thật dài, nói: "Lão Phong ơi, chỉ tiếc là chúng ta giờ âm dương cách biệt, dẫu tôi có bao nhiêu lời muốn nói, ông cũng không nghe được nữa rồi." Mọi người an ủi giáo sư Tôn một lúc.

Cuối cùng, giáo sư Tôn quyết định sẽ chôn cất đoàn trưởng Phong ngay tại đây.

Giáo sư Tôn giải thích: "Không khí ở đây ẩm ướt, ít nhất có thể giữ cho thi thể lão Phong không bị phân hủy, cũng không bị côn trùng gặm nhấm.

Tôi coi nơi đây là quê hương của lão Phong, chôn ở đây còn tốt

hơn là mang ra ngoài.” Tần Vũ và mọi người không có ý kiến gì, bèn dùng xẻng đào một cái hố, đặt thi thể đoàn trưởng Phong vào trong quan tài gỗ thông, rồi chôn cả người lẫn quan tài xuống.

Sau khi an táng thi thể xong, không khí trong hang động trở nên vô cùng nặng nề.

Thấy vậy, Bàn Tử vội nói: “Mọi người đừng nản chí chứ, đoàn trưởng Phong cần chôn cũng đã chôn rồi.

Chẳng phải trong quách đá có chìa khóa mở cửa mộ sao?

Chúng ta mau hành động đi!” Nói rồi, Bàn Tử xoay người đi đến trước cỗ quan tài đá.

Trên đó có chín sợi xích sắt khóa lại.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào dây xích, tỏ vẻ không thèm để ý: “Mẹ nó chứ, tôi còn tưởng là gì ghê gớm lắm?

Chẳng phải chỉ là một cái quách đá thôi sao?

Theo tôi thấy, cứ lấy đá mà đập vỡ nó ra là xong!” Lão Hồ tiến lên, vội vàng khuyên: “Bàn Tử đừng làm bậy.” “Lão Hồ, ông sợ đấy à?

Đến mở cũng không dám?

Chẳng phải đoàn trưởng Phong cũng không mở được sao?

Lão Hồ, hai chúng ta thử xem có dùng đá đập vỡ được nó không.” Ngay khi Bàn Tử chuẩn bị đi tìm đá, Tần Vũ đã cản lại: “Đợi đã, nếu có thể dùng đá đập vỡ, chắc chắn đoàn trưởng Phong đã làm từ lâu rồi.” “Tần gia nói phải, tôi cũng vừa định nói với Bàn Tử, đừng có hấp tấp.” Bàn Tử hơi sững người, nghe Tần Vũ giải thích: “Loại quan tài có cơ quan Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này đều có hai lớp, lớp bên trong chứa đầy axit và độc hỏa.

Một khi mở sai, hoặc dùng ngoại lực phá vỡ, cơ quan sẽ bị kích hoạt, độc vật bên trong sẽ phun ra ngoài, quan trọng nhất là đồ vật bên trong cũng sẽ bị hủy hoại theo." Bàn Tử nghe vậy, vội rụt tay lại, hít một hơi khí lạnh, gấp gáp nói: "Vậy Tần gia, chúng ta phải mở thế nào đây?" "Muốn mở khóa phải theo một thứ tự cố định, có thể đảo ngược cơ quan đấu.

E rằng đoàn trưởng Phong cũng biết bên trong có đồ, lại biết mình không có khả năng mở, nên mới ôm hận mà chết ở đây." "Vậy chỉ cần sơ suất một chút là công sức của chúng ta đổ sông đổ bể hết à?

Cổ mộ Địa Tiên Thôn, chúng ta cũng vĩnh viễn không vào được?" Tần Vũ gật đầu, lòng mọi người đều treo lơ lửng.

Đặc biệt là giáo sư Tôn, càng tuyệt vọng hơn: "Thôi bỏ đi, dù chúng ta có mở được quách đá, lấy được chìa khóa mở cổ mộ Địa Tiên Thôn, nhưng không tìm được cửa thì có chìa khóa cũng vô dụng." Tần Vũ lại an ủi: "Chúng ta có Quy Khư Cổ Kính, có thể biết được cửa ra vào ở đâu.

Cùng lắm thì làm như Quan Sơn Thái Bảo năm xưa, đào núi." Tóm lại, cổ mộ Địa Tiên Thôn nằm trong hẻm núi này, nhiều nhất cũng chỉ tốn thêm chút thời gian và sức lực mà thôi.

Lời vừa dứt, đã nghe Dương Tuyết Lỵ kích động nói: "Chúng ta nhờ Yêu Muội Nhi đi, chẳng phải Yêu Muội Nhi đã học bản lĩnh của phái Bàn Sơn sao?

Chương 445

Cửu Cung Ly Hổ Tỏa chắc không làm khó được em ấy đâu nhỉ?" Mọi người nhìn về phía Yêu Muội Nhi với ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

Yêu Muội Nhi bị mọi người nhìn chằm chằm, có chút ngại ngùng, trán rịn ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Chưa kịp nói gì, giáo sư Tôn đã liên tục lắc đầu: "Yêu Muội Nhi chỉ là một con bé thôi, Cửu Cung Ly Hổ Tỏa là loại khóa liên hoàn đấy, vạn nhất mở sai thứ tự, chìa khóa cổ mộ bên trong sẽ mất luôn đó!" Lão Hồ cũng có chút lo lắng: "Cổ mộ Địa Tiên Thôn được bố trí không tầm thường, nếu không có chìa khóa, e là chúng ta không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới vào được." Tần Vũ nhìn về phía Yêu Muội Nhi, hỏi: "Yêu Muội Nhi, em có biết cách phá giải không?" Yêu Muội Nhi suy nghĩ rồi nói: "Chắc là có thể thử xem ạ." Nói rồi, Yêu Muội Nhi liền đi đến trước quách đá.

Cô bé nhìn Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, cười nói: "Chẳng qua chỉ là một món đồ tiêu khiển liên tâm thôi, bên trong không có kỳ môn chi đạo." Tần Vũ và mọi người nghe giọng điệu của cô bé, dường như Cửu Cung Ly Hổ Tỏa đối với cô không hề khó.

Yêu Muội Nhi trông rất thông minh, vừa nhìn đã biết là cao thủ tinh thông sách trang phong hạp (đóng mở hộp sách).

Tần Vũ thấy cô có vẻ tự tin, liền yên tâm giao cho cô.

"Cửu cung, đạo cửu cung, tuần hoàn vãng phục hữu vô gian.

Cửu cung bản vô căn số, lỗ gia lưu thư giảng phân minh.

Hựu nhân vô nhân thức cửu cung, tài thác tiên sơn tố độ lượng." Yêu Muội Nhi vừa loay hoay với những sợi xích khóa, vừa lẩm nhẩm

khẩu quyết.

Theo khẩu quyết, chín chiếc khóa Ly Hổ lần lượt được mở ra.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy tiếng "cạch" phát ra từ trong quách đá.

Tần Vũ nhìn kỹ, thấy nắp quách đã hé ra một kẽ hở.

Mọi người thấy vậy, vội chấn chỉnh tinh thần tiến lên, hợp sức đẩy nắp quách ra.

Nắp quách đá được mở, bên trong đặt một chiếc quan tài không có nắp.

Trong quan tài không có thi thể, chỉ có một chiếc hộp vàng.

Chiếc hộp vàng óng ánh, chói lòa mắt người.

Tần Vũ nghe vậy, đành cười bất đắc dĩ: "Đó chẳng phải là câu chuyện Thần bút Mã Lương thôi sao." Yêu Muội Nhi cười nói: "Tuy là chuyện kể, nhưng vạn nhất là thật thì sao?" Bàn Tử lại hừ lạnh một tiếng, lắc đầu nói: "Tôi thấy tám phần là chúng ta lại bị lừa rồi!

Thần bút cái gì chứ!" Bàn Tử thấy vậy, cũng không quan tâm gì khác, đưa tay lấy luôn chiếc hộp vàng ra.

"Cái hộp đựng chìa khóa này là vàng ròng đó nha!

Lần này phát tài rồi!

Xem ra chìa khóa bên trong cũng làm bằng vàng phải không?" Lão Hồ vội vàng nhắc nhở: "Cẩn thận trong hộp có ám khí, đừng dính bẫy đấy!" Bàn Tử liền gật đầu, đưa chiếc hộp vàng cho Tần Vũ.

Tần Vũ xoay miệng hộp về phía không có người, từ từ mở nắp từ phía sau.

Mọi người lòng nóng như lửa đốt muốn xem vật bên trong, đợi

mấy giây sau, thấy trong hộp không có cơ quan, mới ghé đầu vào xem.

Trên chiếc hộp vàng được điêu khắc những lớp hoa văn tinh xảo, hoa văn thông suốt trong ngoài, nắp hộp đóng không chặt, cũng không có khóa.

Mọi người ghé đầu nhìn vào, thấy bên trong không có ám khí, chỉ có một cây bút lông.

Mọi người đều sững sờ tại chỗ.

"...Mẹ nó, đây là chìa khóa á?" "Thứ này e là chẳng liên quan quái gì đến chìa khóa cả." Cây bút lông trong hộp vàng không phải loại dùng để viết thông thường, mà giống loại bút lông cỡ lớn dùng để vẽ tranh thủy mặc bát mặc sơn thủy hơn.

Tần Vũ cầm cây bút lông lên, cũng không tài nào hiểu nổi.

Giáo sư Tôn gãi đầu, sắp phát điên, vội nói: "Đây đâu phải chìa khóa, chẳng phải chỉ là một cây bút lông bình thường sao?

Có liên quan gì đến lối vào cổ mộ Địa Tiên Thôn chứ?" Lão Hồ vốn trầm ổn cũng bắt đầu nóng nảy: "Chẳng lẽ loay hoay cả buổi trời, cổ mộ Địa Tiên Thôn, Quan Sơn Chỉ Mê Phú đều là giả hết sao?!" Bàn Tử hét lên một tiếng giận dữ, tức đến nỗi suýt ném chiếc hộp vàng trong tay đi, nghiến răng nói: "Tôi thấy tám phần là giả!

Phong sư cổ, chắc chắn trước khi chết đã cố tình bày trò lừa chúng ta." "Trước khi chết còn cố tình dẫn người khác đi lạc hướng?" Giáo sư Tôn lắc đầu: "Tôi không tin!

Nhưng bây giờ...

đầu óc tôi cũng hơi rối.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Cả đời giáo sư Tôn đã dồn hết tâm huyết vào việc nghiên cứu cổ mộ Địa Tiên Thôn, ông không đời

nào muốn tin rằng tất cả đều là giả.

Tần Vũ thấy cảm xúc của mọi người không ổn định, vội lên tiếng an ủi: "Đừng vội, tôi nghĩ đoàn trưởng Phong cũng không lừa người đâu, lừa chúng ta thì có ý nghĩa gì chứ?" "Chẳng lẽ, cây bút lông này thực sự là chìa khóa mở cổ mộ Địa Tiên Thôn?" Dương Tuyết Lỵ không dám tin.

Tần Vũ gật đầu, lấy cây bút lông ra khỏi hộp vàng.

Thân bút được làm bằng vàng ròng, trên đó có khắc hai hàng chữ.

"Mau nhìn xem, trên này có chữ, viết là...

Quan Sơn Thần Bút, họa địa vi môn." Mọi người nhìn chằm chằm vào dòng chữ trên thân bút, rơi vào bối rối.

Giáo sư Tôn khó hiểu nói: "Ý là sao?

Chẳng lẽ dùng bút này vẽ một cái cửa trên mặt đất?" Bàn Tử chợt lóe lên một ý nghĩ, nhớ ra một chuyện, la lên: "Cái đó...

Chương 446

cái đó không phải có một truyền thuyết sao?

Có một cây thần bút, hình như vẽ cái gì là biến thành thật luôn đó!" Mọi người đứng trong hang động, nhìn cây bút lông trong tay Tần Vũ, đều cảm thấy vô cùng hoang đường.

Tôn Cửu Gia khịt mũi coi thường, liên tục nói: "Buồn cười quá!

Chúng ta tìm mộ cổ, sao lại dính dáng đến Thần bút Mã Lương chứ?

Đừng nói với tôi là cây bút này thật sự có thể vẽ ra một cái cửa trên mặt đất nhé!" 133.

Mọi người cũng cảm thấy quá hoang đường, quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Trong cây thần bút có lớp ngăn nào không?

Biết đâu chìa khóa giấu trong thân bút thì sao?

Tôi từng gặp chuyện như vậy, họ giấu chìa khóa ở những nơi không ai ngờ tới." Giáo sư Tôn nghe vậy, vội la lên: "Cách này hay đấy, Tần Vũ mau xem trong thân bút có giấu thứ gì không." Tần Vũ mở cây bút vàng ra, phát hiện bên trong không có một chút cơ quan nào, rỗng tuếch.

Dù không tìm thấy chìa khóa, nhưng Tần Vũ lại phát hiện ra một bí ẩn khác trên chiếc hộp vàng.

Bên trong hộp vàng có những chỗ chạm rỗng, vẽ rất nhiều hình ảnh núi cao, sông dài và nhân vật.

Nhìn phong cách của những bức vẽ này, tất cả đều là phong cách thời Minh.

Quan sát kỹ bức vẽ, trên đó miêu tả một dãy núi cao, dưới chân núi là một thung lũng rừng rậm, trong rừng có một vị tiên nhân đang ngồi.

Tiên nhân đứng trước vách núi, cầm bút vẽ, thứ đang vẽ dường như là hình một cánh cửa.

Điều này khiến Tần Vũ liên tưởng đến hai hàng chữ trên thân bút.

Ngoài việc tiên nhân vẽ cửa, Tần Vũ còn thấy trong hộp vàng có cả hình ảnh của Hách Hồn Đài và Yến Tử Quật.

Tần Vũ nói: "Tôi nghĩ chúng ta không cần nghi ngờ tính thật giả của cổ mộ Địa Tiên Thôn nữa, chắc là thật đấy." Giáo sư Tôn có chút sốt ruột, hỏi: "Nhưng chúng ta biết là thật, mà bây giờ cũng không tìm được cửa ở đâu, chỉ có cây bút lông thì cũng vô dụng!" "Tôi thấy trên hộp vàng có vẽ bản đồ của nơi này, chúng ta có thể đi theo bản đồ, tìm đến nơi tiên nhân vẽ cửa." Giáo sư Tôn không dám tin: "Đó chỉ là một bức tranh thôi mà, chúng ta thật sự phải mạo hiểm đi sao?

Tìm được nơi vẽ cửa rồi, ông có nghĩ dùng bút lông thật sự có thể vẽ ra một cái cửa không?" Bàn Tử nghe mà thấy sốt ruột, nói: "Dù sao bây giờ chúng ta cũng không biết đi đâu, hay là cứ nghe theo Tần gia, thử xem sao!" 134.

Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu: "Tần gia và Bàn Tử nói phải, thay vì ngồi đây chờ chết, ôm hận như đoàn trưởng Phong, chi bằng thử một lần đi tìm nơi vẽ cửa xem sao." Dù phương pháp này nghe có vẻ hoang đường, nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác.

Hơn nữa sau này, họ còn phải dùng Quy Khư Cổ Kính để xem bói, tìm hiểu bí ẩn của cổ mộ, nên bắt buộc phải rời khỏi đây, tìm một nơi âm khí không nặng. 135.

Thay vì ở lại trong huyền quan mộ huyệt suy nghĩ lung tung như giáo sư Tôn, chi bằng lên đường.

Tần Vũ nhìn mọi người, nói: "Chúng ta không thử, sao biết được chuyện thần bút vẽ cửa là thật hay giả?" Mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Giáo sư Tôn thấy những người còn lại đều đồng ý, cũng đành chịu, chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, giáo sư Tôn nhìn con vượn leo núi kia một cái, hỏi: "Nó phải làm sao đây?

Đoàn trưởng Phong chết rồi, con vật này lưu lạc bên ngoài, hay là tôi mang nó theo, tiện thể đưa về kinh thành." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, vội ngăn lại: "Giáo sư Tôn, không được đâu, con vượn này là động vật hoang dã, không phải chó mèo, mang về cũng không biết nuôi thế nào đâu." "Nhưng..." Giáo sư Tôn vừa nhìn thấy con vượn leo núi là lại nhớ đến đoàn trưởng Phong, lòng đau như cắt.

Dương Tuyết Lỵ tiếp tục khuyên: "Giáo sư Tôn, dù sao nó cũng đã sống ở đây hơn chục năm rồi, núi rừng mới là nhà của nó, ông đừng ép nó đi nữa.

Hơn nữa, tôi thấy nó cũng là con vật trung thành, chắc không muốn rời xa đoàn trưởng Phong đâu." Sau một hồi khuyên giải của Dương Tuyết Lỵ, giáo sư Tôn cuối cùng cũng từ bỏ ý định.

Mọi người rời khỏi mộ huyệt, chuẩn bị men theo vách đá đi xuống.

Trước khi xuyên qua màn sương, Tần Vũ phát hiện con vượn leo núi vẫn đứng canh gần quách đá, hai mắt nhìn chằm chằm, dường như đang tiễn biệt.

Trải qua chuyện này, Bàn Tử cũng có cái nhìn khác về con vượn.

Anh ta thở dài: “Ai, nếu không có con vượn này, e là chúng ta cũng không tìm được đến đây, đúng là một con vật rất có linh tính.” “Cứ để nó ở lại bên cạnh chủ nhân của nó đi.” Mọi người men theo hang động, đi thẳng xuống đáy thung lũng.

Từ vách đá xuyên qua mây mù đi xuống, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng sông chảy xiết ở bên dưới.

Tiếng nước chảy cuồn cuộn không khỏi khiến mọi người sợ hãi.

Tần Vũ cúi đầu nhìn xuống, thấy dưới chân mình là một dòng sông chảy xiết đang gầm thét xuyên qua khe núi.

Đáy thung lũng là một vết nứt uốn lượn, dòng nước theo đó chảy đi, kéo dài bất tận.

Phía trên dòng nước, một lớp sương mỏng bao phủ.

Mọi người xuyên qua lớp sương mỏng đi xuống, đến được đáy thung lũng.

Địa thế ở đây rộng mở, không còn dốc đứng như lúc xuống.

Mọi người đứng ở một bên bờ sông, men theo mép lòng sông, thấy một con đường nhỏ lát sỏi cuội.

Trong kẽ sỏi mọc đầy cỏ dại và hoa hoang, giữa đó còn có nhiều cây cối kỳ lạ.

Chương 447

Dưới đáy thung lũng không thấy ánh mặt trời, lại thêm hơi nước bao phủ, khiến không khí cực kỳ oi bức và ẩm ướt.

Hơi nước dính nhớp bám vào người, khiến người ta cảm thấy khó chịu và bồn chồn một cách khó tả.

Tần Vũ lấy hộp vàng ra, đối chiếu với cảnh vật được miêu tả trên đó rồi nhìn quanh.

Thấy trong thung lũng có một ngã ba, dòng sông chia nhánh chảy đi.

Tần Vũ đến gần xem xét, thấy bên trong là một lòng sông bằng đá xanh, vô cùng sâu.

Đối diện lòng sông là một vách núi bằng phẳng.

Tần Vũ thấy vách núi này và nơi tiên nhân vẽ cửa trên hộp vàng giống hệt nhau, bèn gọi mọi người qua đó.

Sau khi mọi người đến nơi, lại bắt đầu bàn tán.

"Chúng ta không phải thật sự định làm như Thần bút Mã Lương, vẽ cửa trên núi để mở đường chứ?" "Chuyện này nghe không đáng tin chút nào, về sau mà bị người ta đồn ra ngoài, anh danh Mô Kim Hiệu Úy của chúng ta chẳng phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ sao?" "Mặc kệ mẹ nó, lên thử là biết ngay." Tần Vũ rút bút lông ra, đưa vào tay Bàn Tử, nhướng mày cười nói: "Cậu thử xem." Bàn Tử hơi sững người, rồi nói: "Được!

Để tôi!" Bàn Tử nhận lấy bút lông, lại ra bờ sông nhúng một ít nước, coi như là mực đen.

Lúc anh ta đi lên, Lão Hồ giả vờ bình tĩnh cười nói: "Bàn Tử, cố

gắng vẽ cho giống một chút nhé!

Vẽ xong thì nhớ niệm câu 'Vừng ơi mở ra'!" Bàn Tử nghiến răng, đáp: "Tuân lệnh!" Giáo sư Tôn đứng cách đó không xa, lại liên tục lắc đầu, thở dài: "Có được không vậy?

Cũng quá hoang đường rồi.

Dù sao thì tôi cũng không tin vào mấy chuyện tà ma này." Bàn Tử cầm bút, đi đến trước vách đá.

Tùy tay giơ lên, liền vẽ một cái cửa giống như cửa lớn của tứ hợp viện trên vách núi.

Dù nét vẽ nguệch ngoạc, nhưng cũng coi như hoàn thành.

"Vừng ơi mở ra!" "Vừng ơi mở ra!" Mọi người vây quanh trước vách núi, hai mắt nhìn chằm chằm vào cái cửa mà Bàn Tử đã vẽ.

Thời gian trôi qua từng chút một, vách núi không hề có chút thay đổi nào.

Mọi người nhìn nhau thở dài, lại một lần nữa rơi vào bế tắc.

Bàn Tử cảm thấy mất mặt chết đi được, than thở: "Mẹ nó, tôi biết ngay cái trò này lừa người mà!

Đợi tôi tìm được cổ mộ Địa Tiên Thôn ở đâu, tôi nhất định sẽ đào tung nắp quan tài của lão Phong sư cổ đó lên!" Lão Hồ cười nói: "Chúng ta đến cổ mộ Địa Tiên Thôn ở đâu còn không tìm ra, đào ở đâu bây giờ?" Bàn Tử nghe vậy, lập tức rơi vào tuyệt vọng.

"Lão Hồ nói phải, chúng ta đến cửa còn không tìm được, nói gì đến đào mộ, ai." Tần Vũ nhìn chằm chằm vào vách đá, vẻ mặt đăm chiêu.

Thấy sắc mặt anh nghiêm trọng, Dương Tuyết Lỵ ở cách đó không xa đi tới, nhẹ nhàng an ủi: "Chuyện Quan Sơn Thần Bút vẽ cửa, hay là

chúng ta tạm gác lại đã, nhất thời cũng không thể hiểu thấu được." Tần Vũ gật đầu, quay lại nhìn mọi người.

Ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, đi suốt chặng đường, ai cũng kiệt sức.

"Tôi nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi tại chỗ đã, đợi ăn no uống đủ rồi hãy tính chuyện vẽ cửa." Tần Vũ gọi mọi người nghỉ ngơi, ai nấy đều ngồi bệt xuống đất, bắt đầu lấy ba lô ra.

Mọi người dựng bếp bên bờ sông, nấu một ít mì ăn liền và canh rau củ.

Mì nhạt nhẽo vô vị, canh rau cũng vậy.

Nhưng ở chốn núi sâu này, có cái ăn đã là may mắn lắm rồi.

Sau khi ăn no, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, người cần ngủ thì ngủ, người cần nghiên cứu thì nghiên cứu.

Tần Vũ không vội, dựa vào một tảng đá, suy nghĩ về chuyện thần bút vẽ cửa.

Sau đó, anh bất giác cảm thấy buồn ngủ.

Dương Tuyết Lỵ bên cạnh thấy vậy, bèn nhẹ nhàng nói: "Mọi người đều đã mệt mỏi cả ngày rồi, anh cũng vậy, nên mau nghỉ ngơi ngủ một lát đi." Tần Vũ còn chưa kịp gật đầu đã bị cơn buồn ngủ bao trùm, lơ mơ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, xung quanh đã bị bóng tối bao phủ, chỉ còn lại ngọn đuốc cắm bên bờ sông đang cháy.

Tần Vũ ngẩng đầu, thấy cách đó không xa bỗng xuất hiện một luồng sáng trắng lóa.

Xung quanh tối đen như mực, luồng sáng trắng ấy lại càng trở nên nổi bật.

Tần Vũ tỉnh lại không lâu, Dương Tuyết Lỵ cũng tỉnh.

Hai người ngẩng đầu nhìn, đều bị cảnh tượng trước mắt thu hút sâu sắc.

Giây tiếp theo, Tần Vũ bừng tỉnh, nói: "Đó không phải là nơi Bàn Tử vẽ cửa lúc trước sao?" Dương Tuyết Lỵ cũng bừng tỉnh, lúc này mới nhận ra đó chính là nơi Bàn Tử đã hét "Vừng ơi mở ra".

Hai người không kịp suy nghĩ, vội vàng tiến lên xem xét, thấy cánh cửa lớn mà Bàn Tử đã vẽ đang từ từ mở ra.

Lúc này, tiếng động của hai người đã thu hút sự chú ý của những người còn lại.

Mọi người lần lượt tỉnh giấc, liền thấy ở phía xa có ánh sáng trắng lóe lên.

Chương 448

Đợi mọi người đều đến trước cửa đá, ánh sáng trắng mới dần yếu đi, cho đến khi biến mất.

Bàn Tử vừa kinh ngạc vừa tò mò, kinh hô: "...Mẹ ơi thật hay giả vậy?

Lão Hồ mau xem, tôi có đang mơ không?" Nói rồi, Bàn Tử vội nắm tay Lão Hồ, véo vào lớp mỡ trên bụng mình.

Lão Hồ ngơ ngác một lúc, sau khi hoàn hồn, liền vỗ một chưởng vào bụng Bàn Tử, quát: "Bàn Tử đừng quậy!

Là thật đó." Bàn Tử nghe vậy, kích động tột độ: "Thật sao!

Đúng là thần bút thật rồi!" Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, Tần Vũ bỗng thấy một đám đen kịt đang lúc nhúc bò vào trong hang động.

Cùng lúc đó, Tần Vũ nghe thấy trong không khí có thêm một loại âm thanh rung động yếu ớt, giống như tiếng côn trùng vỗ cánh.

Không lâu sau, trong lùm cây dưới đáy thung lũng lại vang lên âm thanh đó.

Chẳng mấy chốc, xung quanh mọi người đều bị bao trùm bởi tiếng vỗ cánh vo ve.

Âm thanh đó khiến tai mọi người vô cùng khó chịu.

Tiếng vo ve ngày càng dày đặc, khiến Bàn Tử nhớ lại cảnh nhìn thấy châu chấu ở Tử A Hạp Cốc trước đây.

"Không phải là mấy con ma Mao Tiên Thảo đó chứ?" Tần Vũ lắc đầu: "Không, không phải châu chấu, hình như là..." "Ong bắp cày!"

Tần Vũ giơ đèn pin lên, thấy trên vách đá có hình cánh cửa toàn là ong bắp cày!

Chưa đợi mọi người phản ứng, từng đàn ong bắp cày khổng lồ đã từ bốn phương tám hướng ùa tới.

Lão Hồ vội vàng la lớn: "Ong hoang trong núi đa số là ong vò vẽ, bị đốt không phải chuyện đùa đâu!" Mọi người vội vàng né tránh, tạm thời rời xa lối vào cửa đá.

Nhưng đàn ong không hề đuổi theo họ, mà bay thẳng về phía cửa đá.

Điều này khiến mọi người bắt đầu suy đoán trong Quan Sơn Thần Bút có điều kỳ lạ.

Tần Vũ lại lạnh lùng nói: "Tôi nghĩ trong Quan Sơn Thần Bút có dược vật dẫn dụ ong, nên mới khiến đàn ong rời tổ." Thấy Bàn Tử có chút hoảng loạn, Tần Vũ tiếp tục an ủi: "Đừng hoảng, trừ khi tổ ong bị uy hiếp, nếu không ong hoang sẽ không dễ dàng tấn công người không liên quan.

Chỉ cần chúng ta nằm yên ở đây không động đậy, sẽ không có nguy hiểm." Mọi người nghe xong mới cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Giáo sư Tôn lòng còn sợ hãi nói: "Trước đây khi tôi về quê thu thập văn vật, từng bị ong hoang trên núi đốt, tôi sợ lắm." Tần Vũ cười nói: "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng." Sự lợi hại của ong bắp cày nằm ở việc chúng tấn công bầy đàn.

Đừng nói là mãnh hổ dã thú trên núi, chỉ cần bị một đàn ong lớn đốt, cũng là một chuyện vô cùng khủng khiếp.

Dương Tuyết Lỵ có chút sợ hãi nói: "Không ngờ cây bút lông lại lợi hại như vậy, có thể điều khiển nhiều ong hoang tấn công đến thế.

Chỉ cần chúng ta đến muộn một chút, e là đã bị thương rồi.” Bàn Tử nghe vậy, liền chửi ầm lên: “Tôi biết ngay lão Quan Sơn Thái Bảo Phong sư cổ không có ý tốt, để lại chìa khóa, xem ra là lừa người, thực chất là dùng bút thuốc để thu hút bầy ong!

Mẹ kiếp, đây là muốn hại chết chúng ta mà!” Tần Vũ thấy cảm xúc của anh ta kích động, liền ra hiệu im lặng, nói: “Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đã, đợi đàn ong rút đi rồi xem bên trong cửa đá có gì.” Mọi người gật đầu, bèn bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Đợi không biết bao lâu, đàn ong hoang từ các nơi tụ lại, dần dần tập trung thành một khối, chất thành một tổ ong khổng lồ ở cửa đá.

Dưới tổ ong lớn còn nối liền mấy tổ ong nhỏ.

Cứ như vậy, trên cửa đá hình thành một cái tổ ong khổng lồ.

Chi chít ong bắp cày bò ra bò vào trên đó, vỗ cánh tạo ra tiếng động ồn ào.

Mọi người nhìn chằm chằm vào vách đá, thấy trên vách núi gần đó bỗng có ánh sáng trắng lóe lên.

Ánh sáng trắng men theo cánh cửa lớn mà Bàn Tử đã vẽ, đàn ong hoang bò qua lại ma sát trên đó, dần dần khiến vách đá hiện ra một màu huỳnh quang mờ ảo.

Bàn Tử thấy vậy, kinh hô: “Mẹ nó, một đám ma trơi màu trắng?”
136.

Điều kỳ lạ là đàn ong hoang tụ tập trong tổ ong khổng lồ dường như bị ma trơi trên vách đá dọa sợ, đồng loạt bay ra khỏi tổ.

Tần Vũ giải thích: “Xem ra mực trên Quan Sơn Thần Bút đã dẫn đến sự xuất hiện của ma trơi.” Vết mực trên vách núi dần dần tỏa ra từng đợt ánh sáng trắng, những tia sáng này lóe lên trong đêm tối, bị nhầm tưởng là hiện tượng lửa cháy.

Cho nên Bàn Tử mới sợ hãi hét lên là ma trơi màu trắng.

Những ánh sáng giả tạo này cũng khiến đàn ong bắp cày trong tổ hoảng loạn, tưởng rằng trong rừng có hỏa hoạn, nên liều mạng bay ra khỏi tổ.

Không lâu sau, những con ong bắp cày bay ra khỏi tổ để ngăn lửa lan rộng, thiêu rụi tổ của chúng, bèn tập trung thành từng đàn.

Đàn ong bắp cày tập trung bay lên phía trên tổ ong, vỗ cánh không ngừng.

Bàn Tử nhìn mà không hiểu, hỏi: “Chúng đang làm gì vậy?

Lẽ ra bây giờ chúng phải mau chóng chạy trốn chứ?” Tần Vũ giải thích: “Những con ong bắp cày này sẽ tiết ra một loại dịch thể từ cơ thể chúng để làm ướt tổ ong, gọi là phong nịch.” Những con ong hoang này sẽ tiết ra một loại dịch thể trong suốt, chỉ khi tổ ong gặp hỏa hoạn, chúng mới dùng cách này để bảo vệ tổ.

Mặc dù một con ong hoang chỉ có thể tạo ra một giọt dịch thể nhỏ như giọt nước mắt, nhưng ở đây có đến hàng vạn con.

Đàn ong hoang tranh nhau, chẳng mấy chốc đã làm ướt cả tổ ong.

Không lâu sau, toàn bộ tổ ong đã được bao bọc bởi một lớp dịch thể trong suốt.

Chương 449

Rất nhiều dịch thể đang theo đáy tổ ong, từng chút một nhỏ xuống, tất cả đều nhỏ lên phiến đá xanh ngay bên dưới.

Dịch thể trong suốt như axit sulfuric, ngay khi tiếp xúc với phiến đá xanh, đã bốc lên khói trắng.

Đợi mọi người nhìn kỹ, thấy bề mặt phiến đá xanh đã bị dịch thể ăn mòn thành một cái hố lớn.

Trong lúc đó, càng có nhiều ong bắp cày tiết ra dịch thể tương tự, càng có nhiều dịch thể nhỏ xuống phiến đá xanh.

Vài phút sau, trước cửa đá đã xuất hiện một cái hố rất sâu.

Nhìn đến đây, Tần Vũ bỗng nhiên bừng tỉnh.

"Xem ra cái gọi là 'họa địa vi môn', thực chất cửa không phải là cửa trên đá, mà là cái hố trên mặt đất." Mọi người cũng lập tức hiểu ra, thì ra vẽ cửa thực chất là lợi dụng hiện tượng phong nịch của ong hoang.

Trong lúc nói chuyện, cái hố trên mặt đất ngày càng sâu, sâu đến không thấy đáy.

Lúc này, Bàn Tử kích động nói: "Bên dưới không phải là cổ mộ Địa Tiên Thôn chứ?" "Chắc chắn là cổ mộ Địa Tiên Thôn!" Giáo sư Tôn chỉ vào cái hố đất cách đó không xa, chiếu đèn pin vào.

Chỉ thấy bên dưới lộ ra một đống đất bùn màu xanh lục, dưới lớp đất bùn này toàn là tầng nham thạch màu trắng bạc.

"Đây đều là tử ngân tử trắng xóa!

Nơi này chắc chắn là cổ mộ Địa Tiên Thôn không sai được!" Yêu

Muội Nhi hơi sững người, hỏi: “Tử ngân tử là gì ạ?” Tần Vũ giải thích: “Tử ngân tử là những khối bạc bị tích tụ dưới lòng đất lâu năm, mục nát thành bùn bạc, những lớp bùn bạc này sau khi phong hóa sẽ cứng như sắt, dù dùng búa tạ đập cũng không vỡ.” “Tử ngân tử cứng như vậy, có tác dụng gì ạ?” “Nếu dùng tử ngân tử làm tường chắn cho mộ, sẽ chắc chắn và vững cố hơn tường đất thông thường rất nhiều.” Mọi người khẽ ghé sát vào, liền ngửi thấy một mùi tanh của bạc.

Mùi này không hôi, nhưng cũng cực kỳ khó ngửi.

“Chúng ta mau lên xem đi.” Lúc này, giáo sư Tôn đã không thể chờ đợi được nữa, muốn tiến lên xem xét.

Ai ngờ vừa bước bước đầu tiên đã bị Tần Vũ kéo lại.

“Đợi đã, có chuyện không ổn.” Giáo sư Tôn dừng bước, nhưng lại hất tay Tần Vũ ra, tỏ vẻ không quan tâm: “Tôi lên xem một chút.” Lời vừa dứt, theo ánh sáng trắng trên cửa đá dần tối đi, gạch đá dưới đất cũng theo đó nứt vỡ.

Mọi người lùi về phía sau, thấy một làn khói trắng từ dưới huyệt bốc lên.

Làn khói này hất tung tổ ong khổng lồ lên không trung.

Chẳng mấy chốc, tổ ong vỡ thành từng mảnh.

Rất nhiều ong hoang đang định bỏ chạy, lại bị khói trắng từ dưới huyệt bao trùm, tất cả đều bị hun chết trên mặt đất.

Không lâu sau, trên mặt đất đã là một mảng đen kịt xác ong hoang, từng cái tổ ong vỡ tan tành, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bàn Tử lòng còn sợ hãi nói: “May mà lúc nãy chúng ta không đi

lên, nếu không chắc cũng bị hun chết như đám ong này rồi." Lời vừa dứt, mọi người nghe thấy giáo sư Tôn đột nhiên ho khan.

Chỉ thấy giáo sư Tôn che miệng mũi, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, vội quan tâm: "Giáo sư, ông sao vậy?" "Tôi bị khói... khói làm sặc rồi." Giáo sư Tôn che mặt, chỉ cảm thấy mặt vừa rát vừa sặc, tai ù mắt hoa, đồng thời cổ họng và mắt cũng cực kỳ khó chịu, ho khan không ngừng.

Tần Vũ có chút bất đực dĩ, trước đó đã bảo ông đợi, cứ nhất quyết lòng nóng như lửa đốt mà đi lên.

May mà lúc đó giáo sư Tôn cách làn khói trắng không gần, không bị khói trắng từ trong cổ mộ phun ra trực tiếp.

Nhưng dù vậy, giáo sư Tôn vẫn nôn khan một lúc, buồn nôn khó chịu một hồi lâu.

Đợi mọi người nhìn lại cái hố, làn khói trắng cay xè kia đã tan biến, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Mọi người đi đến gần cái hố, liền lập tức ngửi thấy một mùi sặc sụa.

Bàn Tử trợn trắng mắt, che miệng nói: "Mùi gì vậy, mẹ kiếp muốn sặc chết tôi à!" Tần Vũ cúi đầu nhìn, chiếu đèn pin mắt sói xuống dưới.

Phong nịch đã ăn mòn cái hố rất sâu, lớp tử ngân tử cách mặt đất phải đến mười mấy mét.

Lúc này, giáo sư Tôn từ trong túi lấy ra mặt nạ phòng độc, đeo lên mặt.

"Tôi nói này, chúng ta đừng do dự nữa, mau xuống dưới thôi!"

Giáo sư Tôn đã không thể chờ đợi, Bàn Tử cũng xoa tay, hăm hở muốn thử.

"Đúng vậy, bên dưới chắc chắn có minh khí bảo vật, chúng ta đừng do dự nữa, xuống thẳng luôn đi!" Tần Vũ lo mọi người tranh giành, bèn quát: "Đợi đã, tôi xuống dưới xem xét trước.

Nếu bên dưới bình thường, mọi người hãy xuống sau." "Cũng được, tôi cũng xuống cùng!

Như vậy tôi và Tần gia có thể hỗ trợ lẫn nhau." Lão Hồ tự mình xung phong.

Tần Vũ gật đầu, bèn vội vàng sửa soạn, chuẩn bị xuống dưới.

Hai người đeo mặt nạ phòng độc, dùng phi hổ trảo, từng chút một di chuyển xuống.

Càng xuống sâu, không khí bên dưới càng ẩm ướt, oi bức.

Chương 450

Hơi ẩm bám vào da, vô cùng nhớp nháp khó chịu.

Tần Vũ men theo đường đi xuống, phát hiện phong nịch trên tầng nham thạch bạc đã khô lại.

Không khí tràn ngập tạp chất, tầm nhìn dưới lòng đất bị giảm đi, dùng đèn pin mắt sói cũng không thể chiếu sáng hết xung quanh.

Không biết bao lâu, Tần Vũ và Lão Hồ cuối cùng cũng xuống đến nơi.

Hai người quan sát xung quanh, phát hiện bên dưới tầng bạc thực chất là một hang động tự nhiên.

Hang động không lớn, mặt đất được đục thành bậc đá, dẫn đến một nơi tối tăm không rõ.

Tần Vũ tìm một cây nến sáp châm lên, thấy lửa nến không có gì bất thường mới yên tâm tháo mặt nạ phòng độc, và giật dây thừng lên trên, báo hiệu có thể xuống được.

Dương Tuyết Lỵ nhận được tin, vội vàng hành động, lần lượt trèo xuống.

Sau khi mọi người tập hợp, giáo sư Tôn nhìn quanh địa hình rồi nói: "Chỗ này… trông cũng không giống một ngôi mộ cổ." Bàn Tử nghe vậy, vội hỏi: "Không phải mộ cổ của Địa Tiên sao?" Giáo sư Tôn gật đầu, nhíu mày nói: "Nhìn hang động này, không khí ẩm ướt như vậy, cơ bản không phải là nơi để cất giữ minh khí bảo vật." Mọi người hơi sững sờ.

Giáo sư Tôn tiếp tục thở dài: "Tuy hành vi của Phong Sư Cổ quỷ dị, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, sao lại chọn nơi âm u ẩm ướt thế

này làm mộ chứ?

Xem ra tám phần là chúng ta lại tìm nhầm chỗ rồi." Lúc này, Tần Vũ bỗng nghe thấy tiếng nước chảy gần đó.

Quay đầu nhìn lại, âm thanh dường như truyền ra từ sâu trong vách đá, xem ra bên trong có sông ngầm hoặc hồ nước ngầm.

Lão Hồ cũng có chút chán nản: "Từ trước đến nay, chưa ai thực sự thấy mộ cổ Địa Tiên trông như thế nào, chúng ta cũng không thể khẳng định hang động này có phải lối vào mộ cổ Địa Tiên hay không, thật đau đầu." Bàn Tử trầm tư một lúc, đột nhiên cao giọng nói: "Theo tôi thấy, chúng ta bây giờ đoán mò cũng vô ích!

Hay là cứ đi dọc theo hang động này xem rốt cuộc thế nào, dù sao cũng tốt hơn là ngồi đây chờ!

Biết đâu chúng ta lại tìm được mộ cổ Địa Tiên thì sao?" Mọi người tuy có chút mờ mịt, nhưng lời của Bàn Tử cũng có lý. 137.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chi bằng đi xuống xem sao.

Thế là, cả nhóm bám sát theo sau, men theo bậc đá trong hang động từ từ đi xuống.

Trong hang động đâu đâu cũng rỉ nước, địa thế lúc cao lúc thấp, bậc đá dưới chân cũng lúc có lúc không.

Tần Vũ nhắc nhở mọi người nhất định phải chú ý dưới chân.

Cả đám đều tập trung tinh thần cao độ, từng chút một đi xuống.

Càng đi sâu vào trong, A Hương đột nhiên sợ hãi hét lớn.

"Quỷ!

Lửa ma!" A Hương chỉ vào vách núi cách đó không xa mà la hét.

Tần Vũ và mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy cách đó không xa có

những đốm lửa xanh le lói lúc tỏ lúc mờ đang bay lơ lửng, trông đúng là giống lửa ma.

A Hương sợ đến mức mặt mày tái nhợt, lại nói: "Tôi vừa thấy có thứ gì đó lướt qua chân tôi… không phải là quỷ chứ." Lời nói của cô khiến mọi người cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Bàn Tử nuốt nước bọt, cũng căng thẳng một cách khó hiểu: "Em gái đừng dọa người ta chứ, ở đây tối om thế này, đừng…" A Hương liền lắc đầu, vội nói: "Em không có, em thật sự thấy có bóng ma lướt qua, không phải mọi người cũng thấy lửa ma rồi sao?" Tần Vũ thấy cô căng thẳng như vậy, bèn giải thích: "Mấy ngọn lửa ma đó, thực ra là do trong tầng đá có nhiều nguyên tố phốt pho, điểm bắt lửa của phốt pho rất thấp, gặp không khí sẽ tự bốc cháy." "Vậy cái bóng ma tôi thấy… lại là chuyện gì ạ?" "Thứ cô thấy, chắc chỉ là rắn, côn trùng, chuột sống dưới lòng đất thôi." Lời của Tần Vũ dần dần trấn an được cảm xúc của A Hương.

Tuy cô vẫn còn hơi sợ hãi, nhưng đã tốt hơn nhiều so với việc la hét inh ỏi lúc trước.

Lúc này, giáo sư Tôn nói: "Vậy thì bây giờ tôi càng chắc chắn hơn, đây không phải mộ cổ Địa Tiên, một nơi tàng phong tụ thủy tốt lành thực sự, tuyệt đối sẽ không xuất hiện rắn, côn trùng, chuột." Mọi người dừng bước, trong chốc lát có chút tiến thoái lưỡng nan.

Giáo sư Tôn một mực khẳng định đây không phải, nhưng đã đi xa như vậy rồi, quay lại chẳng phải công cốc sao?

Đúng lúc này, Tần Vũ và mọi người nghe thấy tiếng nước chảy phía trước.

Tiếng nước chảy này lớn hơn nhiều so với những gì nghe thấy trước đó, xem ra đã ở gần sông ngầm.

Tần Vũ thấy vậy, liền đi thẳng về phía đó.

Mọi người thấy thế, vội vàng bám theo.

Quẹo qua một khúc quanh, hang động vốn chật hẹp bỗng trở nên rộng rãi.

Tần Vũ thấy trong động chứa đầy nước ngầm, mặt nước lấp lánh, dưới đáy nước có từng cụm cột đá như măng đá dựng đứng.

Giơ đèn pin soi qua, cách đó không xa có một con đường, chỉ tiếc là bị hồ nước trước mắt chặn lại.

Nhìn quanh bốn phía, trên vách núi đâu đâu cũng có tiếng nước chảy như thác đổ.

Xem ra nước từ phía trên đổ xuống đây, tạo thành một cái đầm lớn.

Xung quanh đầm nước có một vài hang động, vừa khéo có thể thoát nước ra ngoài, nên nơi này không trở thành đầm nước tù.

Bậc đá dưới chân Tần Vũ, đi về phía trước một đoạn thì hoàn toàn chìm trong nước.

Chương 451

Xung quanh không có con đường nào để đi vòng.

Chỉ có thể lội qua, nhưng không biết nước sâu đến đâu.

Giáo sư Tôn có chút lo lắng bất an: "Chúng ta phải lội qua sao?

Tôi không biết bơi." Bàn Tử không thèm để ý đến giáo sư Tôn, xắn tay áo, vén ống quần, chuẩn bị xuống nước thử.

Yêu Muội Nhi nhìn về phía giáo sư Tôn, thấy ông ta lo đến toát mồ hôi hột.

Tình hình này, không lội qua nước là không thể được.

Yêu Muội Nhi cười nói: "Hay là chú thương lượng với anh Bàn Tử đi, anh ấy vừa béo vừa khỏe, biết đâu có thể mang chú bơi qua." Giáo sư Tôn nghe vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Mối bất hòa giữa ông và Bàn Tử trước đó vẫn chưa giải quyết, trong lòng đang rất tức tối.

Bàn Tử chưa xin lỗi ông, bây giờ lại bắt ông đi cầu xin hắn?

Không thể nào!

Trừ khi Bàn Tử chủ động đề nghị.

Giáo sư Tôn đang nghĩ, Bàn Tử ở cách đó không xa đã hét lên: "Ông đây không đồng ý!

Muốn giúp thì nhờ người khác đi mà giúp!" Giáo sư Tôn nghe vậy, càng tức không chịu nổi.

Thấy hai người thương lượng không thành, lại sắp cãi nhau, Dương Tuyết Lỵ vội vàng khuyên giải: "Mọi người bớt giận đi, dù sao chúng ta cũng cùng hội cùng thuyền." Bàn Tử hừ lạnh: "Ông đây

không muốn làm cái việc khổ sai này." Tần Vũ thấy vậy, cũng lội xuống nước, đi đến bên cạnh Bàn Tử nói nhỏ vài câu.

Mọi người thấy hai người nói chuyện không lâu, Bàn Tử đột nhiên thay đổi sắc mặt, cười nói: "Thực ra bảo tôi làm cũng được, nhưng mà sống chết mặc bay nhé, dạo này tài bơi lội của tôi có hơi thụt lùi đấy." Giáo sư Tôn hơi sững sờ, gã này chịu hạ mình đồng ý rồi sao?

Tần Vũ chỉ nói bâng quơ vài câu mà Bàn Tử đã đồng ý, giáo sư Tôn cũng không khỏi tò mò, rốt cuộc hai người đã nói gì.

"Giáo sư Tôn, lỡ như chúng ta bơi được nửa đường, trong hồ lại có con ma nước nào đó thò lên kéo mắt cá chân, lúc đó đừng trách tôi không trượng nghĩa, chúng ta chỉ có thể tự lo cho mình thôi." Bàn Tử tuy thái độ đã tốt hơn nhiều, nhưng lời nói lại rất rõ ràng.

Giáo sư Tôn nghe vậy, lập tức có chút tức giận: "Tình cảm là cậu định ném tôi giữa đường xuống sông à?" Bàn Tử nhún vai, thản nhiên nói: "Người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, giáo sư Tôn à, nước hồ vừa lạnh vừa sâu, lỡ dưới nước có ma nước trồi lên, tôi chạy còn không kịp nữa là, tôi chạy thoát, còn hơn là cả hai chúng ta cùng chết dưới nước!" "Lý lẽ cùn, tôi thấy rõ rồi, cậu muốn tìm cớ thoái thác!" "Chúng ta không mang theo túi khí, cõng người qua sông thực sự không phải là cách hay, Yêu Muội Nhi cũng không biết bơi." Dương Tuyết Lỵ nhìn về phía Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn, sắc mặt hai người đều có chút nặng nề.

"Nếu chúng ta thực sự phải bơi qua, tôi thấy chỉ có thể để Yêu Muội Nhi và giáo sư Tôn ở lại, nếu không… thì phải tìm một công cụ có thể qua sông." Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ đang dùng đèn pin quan sát tình hình xung quanh.

Dưới ánh đèn pin, Tần Vũ thấy trên vách đá gần đó, đâu đâu cũng

có những vết tích hội họa loang lổ.

"Mau nhìn những bức bích họa này, có vẻ liên quan đến mộ cổ của Ô Dương Vương." Tần Vũ nhắc nhở mọi người, lúc này cả nhóm mới quan sát những bức bích họa xung quanh.

Những bức bích họa trên vách đá gần đó phần lớn đã bong tróc, phần còn lại cũng đa phần miêu tả các cảnh hành hình.

Các loại cảnh tượng tàn nhẫn, ví dụ như chém ngang lưng, phanh thây, các loại cực hình đều được miêu tả một cách sống động, nhìn mà khiến người ta da đầu tê dại.

Trong lúc mọi người đang xem xét kỹ lưỡng, Yêu Muội Nhi đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người nhìn theo hướng Yêu Muội Nhi, thấy cô chỉ vào một góc vách đá, hét lên: "Mau nhìn kìa!

Chỗ đó… chỗ đó có thi thể!" Tần Vũ men theo dòng nước, đi đến góc vách đá, trong một đống đá lộn xộn, tìm thấy một ít mảnh xương người vương vãi.

Trong góc đó, có một số thứ như gông cùm, xiềng xích.

Ở một góc khác, Lão Hồ cũng phát hiện những dụng cụ tra tấn tương tự.

Những dụng cụ này gần giống với những thứ được miêu tả trên bích họa, xem ra nơi này từng là một pháp trường vô nhân đạo.

Ngoài dụng cụ tra tấn và xương cốt ra, Tần Vũ không phát hiện bất kỳ minh khí có giá trị nào.

Dựa theo quy mô địa hình ở đây, trong hang động này có lẽ đã chôn đến hàng ngàn bộ xương cốt.

Thi thể nằm ngang nằm dọc, nhìn mà không khỏi kinh hãi.

Nhưng mọi người cũng không phải không thu hoạch được gì, ít nhất Tần Vũ đã tìm thấy vài cỗ quan tài ở trong góc.

Bàn Tử vừa thấy quan tài, liền nảy ra ý tưởng: "Tần gia, quan tài này dày và rộng, tôi nghĩ có thể nổi trên mặt nước." Tần Vũ vận chuyển quan tài đến bờ sông, mở ra xem, bên trong không có thi thể.

Nhìn cách ăn mặc của thi thể, thân phận hẳn là khác với những thi thể nằm la liệt bên ngoài, có lẽ là quý tộc.

Lúc này, Yêu Muội Nhi hỏi: "Tại sao ở đây lại có nhiều xương cốt như vậy ạ?" Tần Vũ giải thích: "Xem ra đây là một bãi tha ma, chôn cất đều là tù binh năm đó, những quý tộc có thân phận này cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị tuẫn táng." Những cỗ quan tài bằng gỗ thông này, chế tác sơ sài, tấm gỗ quanh năm bị xiềng xích quấn quanh, Tần Vũ dùng tay đẩy nhẹ, tấm gỗ đã vỡ vụn.

Bàn Tử thấy vậy, tức giận đá mấy cái, kết quả cả cỗ quan tài đều bị đá tan.

"Mấy cái quan tài rách này, căn bản không dùng được!" Tần Vũ thấy những quan tài này không có tấm ván nào phù hợp, bèn đi sang chỗ khác.

Tìm kiếm lại một lần nữa ở gần đó, tuy không tìm thấy cọc gỗ sa mạc, nhưng lại tìm được một cỗ quan tài sơn son đỏ.

Mang cỗ quan tài về, mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào nó.

Chỉ thấy trên cỗ quan tài đỏ thẫm đó cũng quấn mấy vòng xích sắt, nhưng thân quan tài lại được trang trí bằng một số vỏ sò.

Chương 452

Trên nắp quan tài, miêu tả một cảnh tượng đẫm máu.

Trên nắp, vẽ một vị thần minh râu quai nón, trong miệng đang ngậm nửa thi thể ác quỷ.

Trông động tác như đang xé xác, cảnh tượng cực kỳ tàn nhẫn.

Tần Vũ cẩn thận quan sát cỗ quan tài, chậm rãi nói: "Từ hình dáng quan tài sơn son này xem ra, hẳn là trước sau thời Nguyên Minh." Mọi người hơi khựng lại, giáo sư Tôn lập tức thắc mắc: "Sao có thể?

Dưới đáy động loạn táng này, sao lại có quan tài sơn son thời Minh?" Mọi người cũng cảm thấy rất kỳ lạ, Bàn Tử không khỏi nghi ngờ: "Trong cỗ quan tài lớn này, không lẽ chôn Phong Sư Cổ đấy chứ?" Mọi người không nói gì, đều chìm vào suy tư.

Một lúc lâu sau, Tần Vũ lên tiếng: "Xem ra những cỗ quan tài sơn son này đều vẽ hình án Chung Quỳ ăn quỷ, xem ra là dùng để trấn quỷ." "Trấn quỷ?

Tại sao phải dùng nó để trấn quỷ?

Lẽ nào những người chết này…" Yêu Muội Nhi hít một hơi lạnh.

Tần Vũ giải thích: "Đáy động loạn táng này đã bị Quan Sơn Thái Bảo cải tạo thành mộ giếng, mộ giếng là phong tục thời Minh, người được chôn trong mộ giếng đều là người sống." Mọi người kinh hãi thất sắc.

"Dùng người sống tuẫn táng?… Cũng quá tàn nhẫn rồi." Yêu Muội Nhi bừng tỉnh: "Chả trách phải vẽ hình Chung Quỳ ăn quỷ, hóa ra là dùng người sống tuẫn táng, lo lắng oán niệm của những người chết này quá sâu." Tần Vũ gật đầu, tiếp tục nói: "Nơi này đã bị Quan

Sơn Thái Bảo chiếm dụng, tuy tàn nhẫn, nhưng tôi thấy cỗ quan tài sơn son này được bảo quản rất tốt, chúng ta vừa hay có thể dùng nó làm công cụ qua sông." Loại quan tài được sơn son mấy lớp này đều kín không kẽ hở, không để lại khe hở là để ngăn chặn quỷ hồn có oán niệm cực lớn bên trong thoát ra.

Mọi người tuy có chút sợ hãi cỗ quan tài sơn son này, nhưng vì để qua sông, đành phải nhịn.

Cả đám đẩy quan tài xuống nước, quan tài "hoa" một tiếng xuống nước rồi nổi lên.

Trong lúc mọi người chuẩn bị lên, bỗng thấy trên mặt nước nổi lên những đốm lửa xanh le lói.

Yêu Muội Nhi kinh hô: "Lửa ma!" Trên mặt nước gần quan tài, thỉnh thoảng có con cá lật mình vọt lên.

Mọi người thần kinh căng thẳng, đều cảm thấy chuyện này không ổn.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng gọi mọi người dùng xẻng công binh để chèo.

Quan tài sơn son nổi trên mặt nước cực kỳ ổn định, trong lúc mọi người đang tập trung chèo thuyền, Yêu Muội Nhi đột nhiên lại la lên.

"Mau nhìn!

Mau nhìn trong nước kìa, hình như có thứ gì đó!" Tần Vũ nhìn theo hướng Yêu Muội Nhi chỉ, trong bóng tối, thấy một bóng đen lóe lên.

Nhìn đường nét của bóng đen đó có phần giống vây lưng cá mập.

Do xung quanh tối đen vô tận, không khí lại đầy tạp chất, tầm nhìn cực kỳ thấp, nên Tần Vũ cũng không nhìn rõ đó rốt cuộc là thứ gì.

Bàn Tử thở phào một hơi, liếc nhìn Yêu Muội Nhi đang sợ đến tái mặt, nói: "Em gái, đừng dọa người nữa, lần trước cũng dọa người, nếu tôi nói trên đời này làm gì có quỷ, đều là do trong lòng có quỷ mà thôi." Yêu Muội Nhi sợ đến run rẩy toàn thân, lau mồ hôi lạnh trên trán nói: "Tôi chỉ cảm thấy có chút âm u đáng sợ, biết đâu thật sự có quỷ thì sao?" A Hương ngồi bên cạnh cũng cảm thấy không thoải mái, nói: "Anh Tần, âm khí ở đây nặng quá." Trong lúc mấy người nói chuyện, Tần Vũ thấy trên người vật đen trong nước dường như có rất nhiều điểm sáng.

Những điểm sáng li ti đó, như từng con mắt một.

Lúc này, những điểm sáng đó nổi trên mặt nước, cách quan tài của Tần Vũ cực kỳ gần.

Bàn Tử vươn cổ, giơ đèn pin trong tay lên soi.

"Thứ gì vậy, ông đây phải xem xem trong nước rốt cuộc là cái gì." Chưa đợi Bàn Tử nói xong, trong nước, bỗng có một đám vật đen từ dưới nước vọt lên, lao thẳng lên trên!

Mặt hồ đột nhiên gợn sóng, chỉ thấy một bóng đen từ trong đó lao lên.

Mọi người ngồi trên quan tài sơn son, toàn thân chao đảo theo.

Đợi Tần Vũ định thần nhìn lại, thấy trên không trung ngoài hơi nước ra thì không có gì cả.

Giáo sư Tôn giơ đèn pin soi khắp nơi, kết quả suýt nữa bị dọa chết.

Chỉ thấy trên mặt nước lấp lánh, kinh hoàng xuất hiện thêm mấy con cá chết dài hơn ba mét.

Những con cá đó đã thối rữa từ lâu, khoảnh khắc nhảy lên khỏi mặt nước, mùi tanh xộc lên trời.

Nhìn kỹ, bụng mỗi con cá đều thủng mấy lỗ lớn, có con đầu còn thiếu một mảng, lộ ra xương trắng hếu bên trong.

Giáo sư Tôn vừa nhìn thấy đã nôn mửa.

Trong lúc ông ta đang ói ở một bên, Tần Vũ lại quan sát rất nghiêm túc.

Lúc này, Bàn Tử đang bịt mũi, không nhịn được hỏi: "Vừa rồi là cái gì thế?

Mấy con cá chết này nhảy lên à?" Tần Vũ nhìn thấy trên thân những con cá chết thối rữa đó, bám đầy vô số con ruồi đen khổng lồ.

Những con ruồi đen này to bằng ngón tay cái, đang bám chặt trên thân mấy con cá chết.

Tần Vũ thấy vậy, chợt hiểu ra: "Xem ra vừa rồi những con ruồi đen này bị kinh động, nên đã bọc lấy xác cá lao ra khỏi mặt nước." Những con ruồi đen này bay vo ve thành một đám, tất cả đều bám lấy xác cá không rời.

Yêu Muội Nhi hỏi: "Vậy… vậy lửa ma tôi thấy trên mặt nước lúc nãy là sao?" Tần Vũ tiếp tục giải thích: "Hẳn là cũng do những con ruồi đen này, trên thân chúng tích tụ khí thối, nên mang theo rất nhiều hợp chất phốt pho, vì vậy khi bay, giống như lửa ma đang chuyển động mà thôi." Dương Tuyết Lỵ cũng nói: "Loại ruồi đen này tên khoa học là Ruồi ăn xác lớn, tuy trong tên có chữ ruồi, nhưng thực ra là một loại thi trùng." Yêu Muội Nhi sững sờ, kỳ lạ hỏi: "Thi trùng?

Thi trùng là gì ạ?" Dương Tuyết Lỵ giải thích: "Thi trùng, như tên gọi, là loại côn trùng thích ăn xác thối nhất, chúng thích tụ tập ở những bãi tha ma, vì tập tính đặc biệt nên không bao giờ chạm vào vật sống, đối với chúng ta không gây ra uy hiếp." Lúc này, Bàn Tử cũng chợt hiểu ra: "Thi trùng!

Chương 453

Lúc tôi ở Phan Gia Viên, hình như có nghe nói về thi trùng.” Bàn Tử bắt đầu kể lại một chuyện về thi trùng mà anh ta nghe được trước đây.

Tương truyền trong dân gian, có một nhóm đạo sĩ lang thang, quanh năm làm cái nghề trộm mộ.

Nghe nói nhóm người này, ngày thường chỉ đào mấy ngôi mộ nhỏ của địa chủ, từ đó lấy một ít vàng bạc trang sức chôn theo để đổi lấy miếng ăn thức uống.

Cuộc sống qua ngày tạm bợ, cũng chưa bao giờ phát tài lớn.

Cho đến một ngày, nhóm người này đang đào mộ trong một bãi tha ma.

Kết quả vô tình tìm thấy một ngôi mộ thời Tống, vào xem, phát hiện bên trong có rất nhiều bảo vật vô giá.

Khi những người này đang vận chuyển tài sản chuẩn bị rời đi, bỗng thấy một con thi trùng chui ra từ khe quan tài.

Nhóm người đó chưa bao giờ thấy thi trùng, ma xui quỷ khiến thế nào lại gói con thi trùng đó trong giấy vàng, nhét vào khe gạch trong mộ thất, làm con thi trùng đó chết ngạt.

Làm xong tất cả, nhóm người đó rời đi.

Dùng số tiền đó, mua nhà cửa, cưới vợ sinh con, cuộc sống có thể nói là giàu có.

Nhưng đợi đến khi con trai họ mười mấy tuổi, tất cả đều nghiện cờ bạc.

Con trai họ nghiện cờ bạc đến mức, làm gia đình tan nát nhà cửa.

Sau khi gia sản tiêu tan, nhóm người đó lại nghĩ đến ngôi mộ cổ thời Tống kia.

Lúc đó do không đủ người, bên trong còn rất nhiều bảo vật chưa lấy.

Thế là, lần này họ chuẩn bị dẫn con trai đi trộm một lần nữa.

Ai ngờ sau khi vào trong, họ lại nhớ ra chuyện năm đó đã nhét con thi trùng vào khe tường.

Do tò mò, mấy người lại tìm đến chỗ con thi trùng bị nhét vào, mở ra xem, con thi trùng bên trong đã trở nên khô quắt.

Ai ngờ giây tiếp theo, con thi trùng đó đột nhiên sống lại, một phát cắn chết một người.

Người chết đó sùi bọt mép, toàn thân co giật không ngừng, đợi đến khi mọi người kéo ra khỏi mộ huyệt, người đó đã tắt thở.

Bàn Tử nhún vai, nói: "Chuyện này tôi cũng nghe được ở Phan Gia Viên, tôi không biết là thật hay giả." Tần Vũ gật đầu nói: "Tôi cảm thấy chuyện này nếu không phải tự mình trải qua, tuyệt đối không kể ra được." Lão Hồ cũng phụ họa: "Đúng vậy, Bàn Tử, năm đó tôi ở hang trăm mắt, chẳng phải cũng suýt bị thi trùng cắn chết sao?

Loại côn trùng ăn thịt người này, chắc chắn là có thật." Yêu Muội Nhi và A Hương bị dọa đến da đầu tê dại, có chút buồn nôn.

Dương Tuyết Lỵ gật đầu, tiếp tục nói: "Thi trùng quả thực có rất nhiều loại, ví dụ như Ruồi ăn xác, v.v., tập tính của các loại thi trùng khác nhau, có loại chỉ ăn xác chết, có loại lại ăn cả vật sống." Tiếng nói vừa dứt, phía sau quan tài đột nhiên vang lên một tiếng "ầm" lớn.

Chỉ thấy một con cá chết từ dưới nước lao lên.

Nhưng không lâu sau, con cá lại rơi xuống mặt nước, rơi gần quan tài, "xoạt" một tiếng, bắn lên một mảng nước lớn.

Bàn Tử không nhịn được chửi: "Mẹ kiếp!" Anh ta giơ xẻng công binh lên, bắt đầu vung xẻng múc nước, hất hết đám thi trùng gần quan tài ra ngoài.

Sức của Bàn Tử không nhỏ, làm cho chiếc quan tài trên mặt nước chao đảo dữ dội.

Giáo sư Tôn không biết bơi, lúc này sợ đến biến sắc, vội vàng hét lên: "Bàn Tử chậm lại!

Quan tài sắp lật rồi!" Bàn Tử liếc giáo sư Tôn bằng khóe mắt, vẻ mặt khinh bỉ: "Xem cái gan của ông kìa, bị mấy con côn trùng dọa thành ra thế này, lát nữa mà gặp ma kéo chân trên mặt nước, chẳng phải sợ đến hồn bay phách tán sao?" Giáo sư Tôn mặt tái đi, nhưng ngay cả gắt lên cũng không dám.

Lúc này, Tần Vũ cảm thấy dòng nước dưới chân có gì đó lạ, dòng nước phía trước quan tài đột nhiên chảy xiết.

Giây tiếp theo, một con sóng ập đến, quan tài chao đảo, bắt đầu trở nên không ổn định.

Tần Vũ cúi đầu nhìn mặt nước, phát hiện ở cuối hồ nước là một vách đá thẳng đứng.

Trên vách đá đó, có những xoáy nước lớn nhỏ, dòng nước từ đó tuôn ra.

Tại hai cửa xoáy lớn nhất, Tần Vũ phát hiện có một bức tượng mình rồng đầu tù.

Hai dòng nước xoáy, như thác đổ, từ trong đầu rồng trút xuống.

Ngoài bức tượng ra, Tần Vũ còn thấy một số tượng dị thú khác.

Trong lòng khựng lại, vội vàng giơ đèn pin, chiếu ánh sáng về phía đó.

Từ trong xoáy nước nhìn vào, thấy bên trong dường như có một khu kiến trúc cổ đại giống như khuyết đài.

Trong đó đặt rất nhiều tượng thú cầm, những loài chim quý thú lạ được khắc trên tượng, trông đều không phải là vật tầm thường.

Những bức tượng này trông đầy vẻ vu thuật tà ma, Tần Vũ hơi sững sờ nói: "Không lẽ đây là cửa mộ của mộ cổ Ô Dương Vương?" Mọi người kinh ngạc, đồng thanh nói: "Cửa mộ?" Đúng lúc đó, Tần Vũ thấy dưới thành khuyết có rất nhiều cửa đá, hang đá, vách hang được xây bằng gạch đá, trông giống như một con đường hầm.

Hàng cửa thành ở dưới cùng đã bị nước hồ nhấn chìm một nửa.

Vì tốc độ dòng nước cực nhanh, Tần Vũ chưa kịp nhìn rõ, chiếc quan tài đã theo dòng nước chảy xiết, bị cuốn vào trong thành khuyết.

Chương 454

"Mọi người bám chắc, đừng buông tay!" Dòng nước chảy xiết, chiếc quan tài bị dòng nước cuốn đi.

Mọi người không dám lơ là, vội vàng ôm chặt lấy quan tài.

Tần Vũ chỉ cảm thấy bên tai gió rít, nước sông lạnh buốt tạt vào mặt.

Yêu Muội Nhi và A Hương đều sợ hãi la hét không ngừng, giáo sư Tôn còn sợ đến mức toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Chiếc quan tài xoay một vòng trên mặt nước, sau đó "cốp" một tiếng, đâm vào cửa động dưới khuyết đài.

Mọi người theo chiếc quan tài chao đảo dữ dội, lắc đến mức đầu óc choáng váng.

May mà chiếc quan tài cứng chắc, nên không bị vỡ, mọi người vì bám chặt nên cũng không bị rơi xuống nước.

Nhưng chưa đợi mọi người hoàn hồn, chiếc quan tài đã thuận theo mộ đạo lao xuống.

Chiếc quan tài lao nghiêng xuống dưới, lao nhanh hơn mười mét, lao vào trong đường hầm tối đen.

Bên trong tối đen như mực, dòng nước chảy xiết, Tần Vũ hoàn toàn không nhìn thấy tình hình xung quanh.

Vội vàng bật đèn pin, chùm sáng chao đảo, Tần Vũ khó khăn quan sát xung quanh, thấy đoạn giữa của mộ đạo đã sụt lún từ lâu.

Chỗ sụp đổ có một cái hố không nhỏ.

Dòng nước đổ thẳng vào đó, thông thẳng xuống mộ thất tầng

dưới.

Mộ thất tầng dưới cách phía trên đến hai ba mươi mét, người theo dòng nước lao xuống, tám phần là mất nửa cái mạng.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng hét lên: "Chúng ta sắp rơi xuống rồi!

Không cần quan tài nữa, phải mau nhảy ra ngoài!" Giáo sư Tôn sững sờ, vội nói: "Nhảy xuống?

Chẳng phải là mất mạng sao?" Tần Vũ không kịp giải thích, vội vàng rút phi hổ trảo ra, móc vào vách đá cách đó không xa.

Sau khi xác nhận đã chắc chắn, Tần Vũ kéo theo Yêu Muội Nhi và A Hương, một mình nhảy khỏi quan tài.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, cũng học theo cách của Tần Vũ, nhảy khỏi quan tài.

Ngay khoảnh khắc hai chân giáo sư Tôn rời khỏi quan tài, cả cỗ quan tài đều theo dòng nước bị cuốn vào trong động quật.

Cỗ quan tài đó bị cuốn vào sâu trong mộ đạo tối đen, bị nuốt chửng trong nháy mắt.

Tần Vũ và mọi người rơi xuống trên khuyết đài, cách đó không xa là một cánh cửa mộ.

Thấy mọi người đều không sao, chỉ bị một phen kinh hãi, Tần Vũ bèn giơ đèn pin, đi xem xét tình hình xung quanh.

Giáo sư Tôn bám sát theo sau, cũng vội vàng nghiên cứu.

Tần Vũ nhìn quanh, nói: "Chúng ta hẳn là đang ở trong quách điện của lăng mộ Ô Lăng Vương, chủ điện và quách thất hẳn là đều ở bên trong kiến trúc này." Vừa nói, Tần Vũ vừa bám vào tường mộ, lội nước tiến về phía trước.

Dương Tuyết Lỵ lo lắng, cũng vội bám theo.

Hai người đến gần mộ đạo, thấy hai bên mộ đạo có một số động thất lớn nhỏ khác nhau.

Nhưng bên trong trống không, ngoài những bức bích họa phủ kín tường, gần như không có gì.

Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, tiếc nuối nói: "Xem ra, nơi này đã từng bị một nhóm trộm mộ cướp sạch." Đường hầm trong mộ cổ chằng chịt, nhiều nơi trong mộ đạo vì bị nước cuốn mà sụp đổ.

Do dòng nước trong mộ đạo quá xiết, Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ lại đi vòng qua các gian thất bên cạnh.

Ở đoạn giữa của mộ đạo bị sụp đổ, là một đống phế tích, gạch bùn vương vãi.

Trong đống phế tích, có một cái hố nước không lớn, xem ra là do bọn trộm mộ trước đây để lại.

Dưới hố có một tầng mộ thất.

Tần Vũ lấy một quả pháo sáng, ném vào trong.

Pháo sáng bùng lên, Tần Vũ thấy bên trong gạch đổ tường nghiêng, một cảnh hỗn loạn tan hoang.

Tần Vũ đứng trước hố, thấy mộ thất bên trong đã bị nước sông ngập một nửa.

"Xem ra mộ thất bên dưới tích nước rất sâu." Tần Vũ tiếp tục quan sát, phát hiện trong mộ thất ngập nước, bốn phía đều có cửa động.

Trên tường của toàn bộ mộ thất, đều vẽ những bức bích họa kỳ quái.

Mọi người tụ tập tại đây, đều bị bích họa thu hút.

Trên bức bích họa đó vẽ một người phụ nữ mập mạp.

Bà ta không biểu cảm ôm một ông lão gầy như que củi.

Chương 455

Ông lão đó chỉ to bằng nắm tay, trông vô cùng quỷ dị.

Mọi người nhìn thấy đều cảm thấy có chút không thoải mái, bèn quay đầu đi không nhìn nữa.

Nhưng lúc này, Tần Vũ lại nói: "Mau nhìn bức tường mộ có bích họa kia." Mọi người hơi khựng lại, lập tức đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy trên bức bích họa đó, một cánh cửa mộ hình vòm đột ngột mở ra.

Rất nhiều nước tích tụ, từ trong đó từ từ tuôn ra.

Mộ đạo vì quanh năm ngâm nước, trên tường đều xuất hiện một vệt nước rõ ràng, xung quanh cũng mọc đầy rêu và các loại thực vật tương tự.

Không khí vừa âm u vừa ẩm ướt, nhiệt độ cũng trở nên cực thấp.

Tần Vũ nhìn theo cánh cửa mộ đó, trên cửa mộ, lại thấy một bức bích họa loang lổ.

Trên bích họa, cũng vẽ một vị phu nhân.

Bà ta lè ra một cái lưỡi dài, trên lưỡi có một ông lão khoanh chân ngồi.

Ông lão đó thân hình nhỏ như quả óc chó, thần thái tà dị như quỷ mị.

"Cái gì vậy?

Trông đáng sợ quá." Yêu Muội Nhi nhìn mà nổi da gà.

"Bích họa thật tà môn.

Người phụ nữ đó trông giống quý phụ đời Đường." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, nói: "Đúng là rất tà môn, xem màu sắc bích họa còn mới, hẳn là vẽ quý phụ đời Đường, chỉ là ông lão trong miệng bà ta, trông thực sự quá…" Bàn Tử rùng mình một cái, nói: "Chắc lại là Phong Sư Cổ, cố ý vẽ mấy thứ kỳ quái, đặt bẫy thôi mà!" Đúng lúc này, Tần Vũ bỗng nghe thấy tiếng động trong mộ thất.

Âm thanh đó dường như phát ra từ trong tường, nghe giống giọng của một người phụ nữ.

Bàn Tử nghe thấy, tưởng là Yêu Muội Nhi sợ hãi lại phát ra âm thanh kỳ lạ.

Nhưng khi quay đầu lại, lại thấy Yêu Muội Nhi đang ngậm miệng, mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn vào mộ thất.

Điều này làm Bàn Tử sợ đến toàn thân cứng đờ.

"… Tiếng phụ nữ ở đâu vậy?

Ở đây ngoài Yêu Muội Nhi, A Hương và Dương Tuyết Lỵ ra thì còn có phụ nữ nào nữa chứ." Tần Vũ áp tai vào tường mộ nghe, sắc mặt hơi trầm xuống: "Nghe giống tiếng hét của một phụ nữ trung niên, đang hét gì thì tôi nghe không rõ, loáng thoáng chỉ nghe được tiếng 'cứu mạng'." Mọi người kinh ngạc: "Cứu mạng?" Giáo sư Tôn không dám tin: "Trong mộ cổ sao có thể có người phụ nữ thứ tư?

Một phụ nữ trung niên?" Yêu Muội Nhi sợ đến mất hết lý trí, hỏi: "Bao nhiêu năm qua rồi, sao ở đây có thể có người sống chứ?

Không phải là quỷ đang gọi sao?" Tần Vũ lại áp tai vào tường mộ nghe một lúc, phát hiện tiếng kêu của người phụ nữ từ sâu trong mộ đạo lúc có lúc không.

Âm thanh lúc ẩn lúc hiện, có vẻ rất hư ảo.

Mọi người cẩn thận lắng nghe, đều nghe không được rõ ràng.

Lão Hồ nói: "Tôi không tin có người sống sót trong mộ cổ mấy trăm năm, cho dù là truyền thuyết về Địa Tiên, tôi thà tin vào ma quỷ còn hơn." Bàn Tử toàn thân run rẩy: "Là quỷ sao… Lần này tôi lại tin lời em gái rồi." Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, nói: "Mặc kệ là người hay quỷ, đằng nào tôi cũng phải xuống, không bằng bây giờ lấy hết can đảm, tranh thủ lúc nước còn cạn mà đi vào." Tần Vũ sửa soạn xong, chuẩn bị xuống xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lão Hồ và Bàn Tử cũng bám sát theo sau, những người còn lại thì ở nguyên tại chỗ chờ tin tức.

Tần Vũ vào trong mộ thất, lội nước đi tới.

Đây là một gian đấu thất bằng đá, dưới gạch mộ đâu đâu cũng là giếng đứng.

Nơi này là nơi có địa thế thấp nhất trong cả ngôi mộ cổ, nên nước chảy đến đây đều tụ lại.

Nhưng nước tích tụ ở đây, từ từ cũng sẽ thấm qua khe đá dưới đất trước cửa mộ thất mà chảy ra ngoài.

Chưa kịp đến gần cửa mộ, đã nghe thấy tiếng la hét của Yêu Muội Nhi từ trên cao vọng xuống.

Quay đầu lại nhìn, thấy Yêu Muội Nhi chỉ vào sau lưng Tần Vũ, kinh hô: "Có một người phụ nữ!

Có một người phụ nữ!" Tần Vũ giật mình, đột ngột quay đầu lại, nhưng không thấy bóng dáng người phụ nữ nào.

Dương Tuyết Lỵ thấy Yêu Muội Nhi sợ hãi không nhẹ, vội vàng an ủi cô.

Tần Vũ giơ đèn pin, nhìn quanh, nhưng cũng không thấy gì, ngay cả nửa cái bóng người cũng không có.

“Em gái, có phải em nhìn nhầm không?

Coi quý phụ đời Đường trên bích họa thành người thật rồi à!” Bàn Tử hét lên với phía trên.

Yêu Muội Nhi lại lắc đầu lia lịa, gấp đến sắp khóc.

“Không phải vậy đâu anh Bàn, em chắc chắn nhìn thấy người mới kêu lên, bích họa và người thật em phân biệt được rõ ràng.” Lúc này, Tần Vũ lại nghe thấy tiếng gọi của người phụ nữ trong mộ đạo.

Giọng người phụ nữ đó, nghe mà da đầu tê dại.

Chương 456

Thấy vậy, Yêu Muội Nhi vội nói: "Mọi người không tin em, nhưng tiếng nói thì không sai được chứ?

Tiếng nói không thể nào là giả được đúng không?" Lão Hồ vốn không tin, nhưng bị Yêu Muội Nhi nói vậy, quả thực cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lẽ nào, sâu trong mộ thất, thật sự có người tồn tại?

Nếu có, thì ít nhất cũng đã sống mấy trăm năm, không lẽ thật sự có tiên nhân?

Tần Vũ, Lão Hồ và Bàn Tử đứng tại chỗ, nhất thời đều im lặng không nói.

Im lặng hồi lâu, Bàn Tử đột nhiên nói: "Chẳng lẽ, người phụ nữ đời Đường trong bích họa thành tinh rồi?" Lão Hồ nghe vậy, liền cười nói: "Bàn Tử xem tiểu thuyết nhiều quá rồi phải không, làm gì có chuyện phụ nữ trong bích họa thành tinh được?" "Không có sao?

Tôi nghe nói hồi xưa, từng có một bức bích họa mỹ nhân Mãn Thanh, mỹ nhân trong bích họa đó quả thực có tồn tại." Bàn Tử lại kể một vài câu chuyện huyền huyễn, kể một cách sống động.

"Truyền thuyết có một thư sinh nghỉ chân trong miếu hoang, lại thấy bức bích họa mỹ nhân, kết quả bị mỹ nhân trong bích họa hút vào trong, kết quả thế nào thì biết rồi đấy.

Lão Hồ, ông nói xem có phải người phụ nữ đời Đường trong bích họa này thành tinh rồi không?

Dụ dỗ chúng ta vào trong?" Lão Hồ bất lực đỡ trán: "Bàn Tử, tôi thà tin có quỷ, còn hơn tin mỹ nhân trong bích họa thành tinh." Đúng

lúc này, Dương Tuyết Lỵ ở trên đột nhiên la lên.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, nghe Dương Tuyết Lỵ hét: “Chết rồi!

Giáo sư Tôn biến mất rồi!” Mọi người sững sờ, đồng thanh hỏi: “Cái gì?” Dương Tuyết Lỵ lo lắng toát mồ hôi hột, giải thích: “Tôi vừa mới thấy giáo sư Tôn ở đây, kết quả quay đầu lại một cái, đã không thấy đâu nữa!” Mọi người hít một hơi lạnh, Bàn Tử còn kinh hô: “Không lẽ thật sự bị tôi nói trúng rồi!

Người phụ nữ trong bích họa thành tinh, dụ dỗ giáo sư Tôn đi, hút cạn tinh khí rồi!” Tần Vũ thở dài: “Nếu muốn hút cạn, chẳng phải nên chọn mấy người chúng ta sao?

Sao lại chọn giáo sư Tôn già nhất?” Bàn Tử không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Tần Vũ, cảm thấy kỳ lạ: “Đúng vậy, sao không chọn tôi nhỉ!

Tôi cũng muốn xem xem tiên cảnh trong bích họa rốt cuộc là thế nào!” Lúc này, A Hương cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nhất quyết đòi từ trên xuống, nhất định phải đi theo Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ và Yêu Muội Nhi thấy vậy cũng đi xuống theo.

Mọi người ở cùng nhau, cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhưng giọng nữ bí ẩn và việc Tôn Giáo sư mất tích lại khiến tâm trạng mọi người trở nên nặng nề. "Theo tôi thấy, Tôn Giáo sư chắc không phải bị hút vào bức bích họa đâu, mà là bị nữ quỷ trong mộ lấy mạng rồi." Bàn Tử thở dài nói, "Haiz, chúng ta cũng đừng để ý nữa, nén bi thương đi là vừa." Tần Vũ liếc Bàn Tử một cái, nói: "Chưa tìm thấy người, đừng nói bừa." Mọi người im lặng một lúc, Tần Vũ quyết định quay lại tìm xem Tôn Giáo sư đang ở đâu.

Nào ngờ đúng lúc mọi người chuẩn bị rút lui, tiếng kêu của người phụ nữ trong cổ mộ đột nhiên im bặt.

Trong mộ thất tĩnh lặng như tờ được vài giây, đột nhiên vang lên một tiếng "vụt".

Tần Vũ nhìn theo hướng âm thanh, thấy Tôn Giáo sư từ dưới đất nhảy dựng lên, khuôn mặt trắng bệch đầy vẻ kinh hãi.

Mọi người đều sững sờ, giật nảy mình.

Cả đám vội vàng chạy đến trước mặt Tôn Giáo sư, chưa đợi Tần Vũ mở lời hỏi, Tôn Giáo sư đã gấp gáp nói trước: "Lúc nãy mọi người có nghe thấy âm thanh kỳ quái ở trên không!

Trong cổ mộ không phải có tiếng động lạ sao?" Yêu Muội Nhi đang định nói đã nghe thấy tiếng phụ nữ, kết quả Tôn Giáo sư lại một lần nữa ngắt lời: "Quỷ âm, là quỷ âm đó!" Tôn Giáo sư vẻ mặt hoảng hốt, trông có vẻ thần trí không tỉnh táo.

Lúc này, Tần Vũ vội hỏi: "Giáo sư, lúc nãy thầy ở đâu vậy?

Tôi tìm thầy nãy giờ." Tôn Giáo sư ôm trán, trên trán có một vết sẹo mới bị va đập, máu me lấm tấm. "Tôi... tôi không nhớ rõ lắm, tôi chỉ biết mình đang đi, đi một lúc thì đột nhiên chân bị hụt, tôi ngã xuống dưới này." Tôn Giáo sư hoảng hốt nói: "Tôi nằm ở đây không bao lâu, không biết sao lại ngất đi, chỉ nghe thấy trong mộ thất có người đang hát quỷ âm." Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ, Tôn Giáo sư trước nay không tin chuyện quỷ thần, sao lại khăng khăng là quỷ âm.

Hát quỷ âm?

Tần Vũ vội hỏi: "Giáo sư, thầy nghe được quỷ âm sao?" Tôn Giáo sư hơi ngẩn ra, hỏi lại: "Các cậu không biết à?" "Biết gì cơ?" Mọi người nhìn nhau, đều không hiểu.

Tôn Giáo sư thở dài một hơi, giải thích: "Quỷ âm thực ra là một loại lối hát thời Đường, thường do nữ tử thanh xướng trong đêm tĩnh lặng mà thành.

Giai điệu của quỷ âm quỷ dị ethe, đều là mô phỏng tiếng khóc than của vong hồn." "Sau này quỷ âm đã thất truyền, nhưng lại được truyền ra nước ngoài, tôi đã từng nghe một buổi biểu diễn quỷ âm." Tần Vũ chợt hiểu ra: "Hóa ra là một khúc nhạc cổ xưa mô phỏng tiếng than thở của ma quỷ, nhưng tại sao lại xuất hiện trong cổ mộ này?" Tôn Giáo sư cũng mờ mịt, nói: "Chúng ta bây giờ có thể nói là không có chút manh mối nào." Lúc này, Bàn Tử nói: "Theo tôi, chúng ta đi tìm nơi phát ra quỷ âm đi!

Biết đâu tìm được nó, chúng ta có thể tìm ra cổ mộ Địa tiên." Tôn Giáo sư gật đầu, đang định đứng dậy thì bỗng "đông" một tiếng, nhìn xuống dưới thân thì thấy cỗ quan tài sơn son đã nứt ra một khe hở lớn, đang úp ngược trên mặt đất.

Mọi người sững sờ, "Đây không phải là cỗ quan tài lớn màu đỏ son mà chúng ta vứt xuống sao?" Tần Vũ nhìn qua khe nứt của quan tài, thấy một cánh tay nữ thi khô quắt, cứng đờ, lúc này đang thõng ra ngoài.

Điều khiến người ta kinh ngạc là trên tay cương thi đeo một số vật trang sức như vòng ngọc và nhẫn, châu báu lấp lánh.

Nhìn những món đồ vàng bạc ngọc ngà trên cổ tay nữ thi, hai mắt Bàn Tử sáng rực lên.

Bàn Tử đưa tay định lấy, kết quả bị Lão Hồ kéo lại.

Sắc mặt Lão Hồ hơi trầm xuống, Bàn Tử lại có chút sốt ruột nói: "Lão Hồ, làm gì thế?

Chúng ta khó khăn lắm mới tìm được chút đồ, dù sao cũng phải vớ được vài món đáng tiền chứ, cản tôi làm gì?" Lão Hồ khuyên: "Chúng ta vội tìm cổ mộ Địa tiên, việc chính quan trọng hơn, tốt nhất đừng động vào những thứ khác." Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Lão Hồ, cậu cũng quá cẩn thận rồi đấy, chúng ta làm nghề đổ đấu, không lấy minh

khí thì lấy cái gì?" Trong lúc nói chuyện, Tần Vũ đã mở nắp quan tài.

Vừa nhấc nắp quan tài lên, Tần Vũ liền thấy ở mặt sau nắp quan tài có khắc một vài chữ.

Chương 457

Tần Vũ ghé sát lại quan sát kỹ, hành động này đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Cả đám tập trung nhìn vào nắp quan tài, Dương Tuyết Lỵ nhìn dòng minh văn trên đó, đọc từng chữ một: "Vật nữ bất tường." Chưa đợi Dương Tuyết Lỵ đọc hết nội dung phía sau, quỷ âm vốn đã biến mất lại một lần nữa vang lên.

Âm thanh đó thê thảm bi thương, dường như phát ra từ trong quan tài.

Mọi người hơi sững sờ, nghe thấy Tần Vũ nhỏ giọng cảnh báo: "Trong quan tài có tiếng!" Quỷ âm lúc có lúc không, nghe mà da đầu tê dại.

Cùng lúc tê dại, mọi người cũng kinh hãi không thôi, trong quan tài sao lại có tiếng được?

Bàn Tử sợ đến run cả người, nói: "Quỷ âm này không lẽ là do con cương thi bên trong hát đấy chứ?" "Trong đó có máy ghi âm à?" Yêu Muội Nhi phỏng đoán.

Tôn Giáo sư nói: "Bây giờ không phải lúc nói bừa, trong đó làm sao có máy ghi âm được chứ?

Muội Nhi thật sự bị dọa không nhẹ rồi." Bàn Tử lại nói: "Biết đâu trong đó thật sự có máy ghi âm thời cổ đại, nếu có thật thì đúng là đồ cổ, đáng giá lắm đấy." Trong lúc mấy người nói chuyện, tiếng nức nở trong quan tài không ngừng vang lên.

Âm thanh đó mãi không dứt, nghe mà trong lòng phát hoảng.

Tần Vũ thấy vậy, nhìn vào trong quan tài, lại phát hiện âm thanh

đó không phải phát ra từ trong quan tài, mà là từ trong những viên gạch mộ bên dưới quách.

Thế là, Tần Vũ từ từ dịch chuyển cỗ quan tài sơn đỏ son ra.

Khi quan tài được dời đi, quỷ âm cũng lập tức ngừng lại.

Mọi người nín thở, đồng loạt dồn sự chú ý lên những viên gạch mộ.

Tần Vũ thấy âm thanh đã dừng, liền chuẩn bị nhấc gạch mộ lên xem bên dưới có gì.

Những viên gạch này viên nào cũng rất dày và nặng, Tần Vũ cạy lên vài viên để xem, phát hiện bên dưới chỉ có bùn đất bị nước ngâm đến mềm nhũn mà thôi. "Quỷ âm nghe thật sự kỳ quái, bây giờ chúng ta không tìm được nơi phát ra âm thanh, hay là cứ tìm cổ mộ Địa tiên trước đi." Dương Tuyết Lỵ nói.

Mọi người gật đầu, nghe Tôn Giáo sư có chút sốt ruột nói: "Tôi nhớ trong quan tài đó không phải có khắc chữ sao?

Mau xem đi, trên đó không chừng khắc bản Quan Sơn Chỉ Mê Phú thật sự đó." Cổ mộ Địa tiên không phải người thường có thể tìm được, Phùng Sư Cổ tự nhận mình là tiên gia đắc đạo, nên lăng mộ của ông ta chắc chắn khác với người thường.

Phùng Sư Cổ hy vọng hậu nhân trong tộc cũng có thể độ hóa thành tiên, tất sẽ để lại một vài gợi ý.

Nếu bản Quan Sơn Chỉ Mê Phú bên ngoài là nửa thật nửa giả, vậy thì gợi ý thực sự rất có thể nằm trên cỗ quan tài sơn son này.

Mọi người nghe vậy lập tức phấn chấn hẳn lên.

Tần Vũ lật tấm ván gỗ, lau sạch lớp bùn đất sau nắp quan tài, nhìn kỹ.

Chỉ thấy sau nắp quan tài khắc một hàng chữ: Vật nữ bất tường, áp táng tàng; Nam đẩu mộ thất, chiếu bích hàng tiên; Chúc thi diệt đăng, quỷ âm chỉ mê.

Bàn Tử gãi đầu, hỏi: "Cái gì mà vật nữ trên này?

Rốt cuộc những dòng chữ dưới đáy quan tài có phải là Quan Sơn Chỉ Mê Phú không?" Tôn Giáo sư trầm tư một lát, giải thích: "Nói về lịch sử của vật nữ phải bắt đầu từ các loại sự kiện mời thần giáng tiên thịnh hành thời xưa." "Những thứ như hồ tiên giáng trần linh tinh này, phần lớn đều là cố tình làm ra vẻ huyền bí, dùng để lừa gạt những kẻ ngu muội, nhưng người tin vào thời đó lại rất nhiều." Tôn Giáo sư nhớ lại, hồi trẻ ông từng đến một thôn làng hẻo lánh làm khảo sát, khi đó đã tận mắt chứng kiến một lần.

Khi đó đang đại hạn, người dân trong làng rất cần nước.

Để cầu mưa, trong thôn có một ông lão tự xưng có thể mời Long Vương gia nhập thân để giáng mưa.

Nhưng điều kiện là người trong làng phải góp tiền.

Ông lão lúc đó đảm bảo, chỉ cần người trong làng chịu chi tiền, sẽ mưa lớn liền ba ngày.

Người dân để cầu mưa đã thật sự tin vào chuyện này, bèn góp tiền mời ông lão làm phép.

Hôm đó ông lão quả thật đã niệm chú, chẳng bao lâu sau sùi bọt mép, nói mình là Đông Hải Long Vương.

Dân làng ai đến hỏi, đều đối đáp trôi chảy.

Trong chốc lát, thiện nam tín nữ tụ tập tại đây, tranh nhau quỳ lạy dâng tiền.

Lúc đó Tôn Giáo sư hoàn toàn không tin, cảm thấy căn bản là đang

lừa người.

Phong tục mời thần giáng tiên, nghe nói được lưu truyền từ thời Hán Vũ Đế.

Tương truyền Hán Vũ Đế mất đi một phi tử yêu quý, bèn ăn không ngon, đêm không ngủ được.

Sau có một vị dị sĩ đến, nói có thể mời phi tử từ âm gian trở về một lần, gặp mặt Hán Vũ Đế.

Hán Vũ Đế nghe vậy, liền mời vị dị sĩ đó đến.

Vị dị sĩ đó cho dựng một bức rèm trắng trong cung, phía sau rèm đốt nến, chẳng bao lâu, bóng dáng của vị phi tử mà Hán Vũ Đế ngày đêm mong nhớ liền xuất hiện trên bức rèm trắng.

Dáng hình và giọng nói đều như xưa.

Hán Vũ Đế thấy vậy vô cùng vui mừng, bèn trọng thưởng cho vị thuật sĩ đó.

Chương 458

Từ đó về sau, việc mời tiên giáng tiên liền lưu truyền trong thế gian, sau này lại diễn biến thành múa rối bóng… "Chuyện giáng tiên này đã có lịch sử hơn hai nghìn năm rồi, cái gọi là vật nữ thực ra là nữ thi, nhưng không phải nữ thi bình thường, mà là những sư nương lúc sinh thời chuyên để cho tiên giáng vào thân thể." Tôn Giáo sư nhìn nữ thi trong cỗ quan tài đó, tiếp tục giải thích: "Loại nữ thi này thường xuyên bị tiên, yêu, quỷ quái nhập vào người, được người ta gọi là thân thể thông linh, không phải vật lành, nên không thể chôn cất theo chế độ thông thường." Mọi người hít một hơi khí lạnh, nghe Tôn Giáo sư tiếp tục nói: "Nếu không, nữ thi sẽ bị yêu vật nhập vào." "Trước khi hạ táng vật nữ, nhất định phải mời chân tiên niệm đại chú, sau đó hỏa táng thi thể." Mọi người chợt hiểu ra, Bàn Tử lại tiếp tục hỏi: "Chúng ta đừng quan tâm đến thi thể nữa, nói về Quan Sơn Chỉ Mê Phú đi, trên đó rốt cuộc viết gì?" Tần Vũ nhìn dòng chữ trên nắp quan tài, nói: "Gợi ý cuối cùng là đốt thi thể tắt đèn, hẳn là muốn chúng ta thiêu thi thể của vật nữ, tiếp đó dẫn dụ quỷ âm trong cổ mộ xuất hiện, chúng ta hẳn là có thể men theo đó tìm được nơi mà tiên nhân chỉ dẫn." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày nói: "Vậy hai câu đầu có ý gì?

Gọi là mộ thất Nam Đẩu, vậy mộ thất ở đâu?" Tần Vũ suy nghĩ một lát, nói: "Tôi nghĩ mộ thất Nam Đẩu chính là mộ thất chúng ta đang ở, huống hồ chúng ta đều đã nghe thấy quỷ âm trong mộ, muốn phá giải bí ẩn mà tiên nhân chỉ điểm cũng không khó." "Tôi thấy mộ thất Nam Đẩu đang ở ngay trước mắt chúng ta." Bàn Tử nghe lời Tần Vũ, kích động nói: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau làm theo những gì trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú, đem thi thể đó đi thiêu đi!" Nói rồi, Bàn Tử liền định đưa tay lấy cây đuốc trong tay Lão Hồ.

Tôn Giáo sư thấy vậy, vội lên tiếng ngăn cản: "Chờ đã!

Chúng ta chưa chịu thiệt đủ sao?

Lần trước chẳng phải cũng bị cái Quan Sơn Chỉ Mê Phú đó dẫn đi sai đường sao?" Lời của Tôn Giáo sư khiến mọi người đều nhớ lại những khổ cực đã trải qua.

Nghĩ đến chuyện trước đó, Bàn Tử tức giận đến nghiến răng, nói: "Cũng đúng, tư duy của Phùng Sư Cổ không giống người thường, biết đâu đây cũng là một cái bẫy mà ông ta giăng ra." Tần Vũ cũng nói: "Ám chỉ trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, chúng ta cũng khó phân biệt thật giả, lỡ như chúng ta làm theo những gì trên đó, có khả năng sẽ gây ra đại họa." Bàn Tử nghe xong những lời này, lập tức có chút nóng nảy, nói: "Thiêu cũng không được, không thiêu cũng không xong, chúng ta thật sự sắp bị Phùng Sư Cổ chơi chết rồi!" "Bàn Tử đừng vội, chúng ta xem nữ thi trước đã." Tần Vũ đến trước quan tài sơn son, giơ đèn pin soi vào trong.

Nữ thi trong quan tài mặc một bộ trang phục rất rõ là của thời Minh.

Nữ thi nằm nghiêng trong quan tài, mặt mày dữ tợn, ngũ quan phình to, vừa trợn mắt vừa há miệng, cả khuôn mặt đều vặn vẹo biến dạng.

Trong lúc quan sát nữ thi, Tần Vũ thấy ở mặt trong của quách có một mảng vết máu đen lớn.

Xem ra lúc sinh thời, nữ thi đã bị đóng đinh sống trong quan tài.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ phát hiện trên eo của nữ thi có treo một tấm thẻ đồng.

Lấy ra xem, trên đó khắc bốn chữ lớn "Quan Sơn Sư Nương".

Tôn Giáo sư thấy vậy, thở dài một hơi, giải thích: "Những vật nữ

sư nương này có lẽ đều là đồng bạn của Địa tiên Phùng Sư Cổ." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Đồng bạn?

Nhưng... nhưng nữ thi chết thảm như vậy, Phùng Sư Cổ sao lại có thể ra tay độc ác với đồng bạn của mình?" Tần Vũ nói: "Phùng Sư Cổ hành sự kỳ quái, để đạt được mục đích, cũng chưa chắc không làm ra chuyện tàn hại huynh đệ, e rằng những người phụ nữ này đến lúc chết mới biết mình bị Phùng Sư Cổ dùng làm vật tuẫn táng." Lão Hồ phẫn nộ nói: "Quá tàn nhẫn, sao chuyện tàn nhẫn như vậy lại có thể là do tiên gia làm được chứ?

Rõ ràng là tà ma ngoại đạo mà!" Lúc này, Bàn Tử nhìn những món trang sức trên người nữ thi, liền nhân lúc Tần Vũ đang nói chuyện, định đưa tay sờ lấy vài món mang về.

Kết quả chưa kịp động thủ, Tôn Giáo sư đã ở bên cạnh nhắc nhở: "Bàn Tử, đại nạn sắp đến đầu rồi đừng nghĩ đến chuyện phát tài nữa." Bàn Tử mặt hơi đỏ lên, vội nói: "Ai nghĩ đến chuyện phát tài?

Tôi đang giúp người ta chỉnh lại di dung thôi mà." Tôn Giáo sư liếc Bàn Tử một cái, ôm trán nói: "Được rồi, chúng ta mau đốt lửa đi, là lừa hay là ngựa, chúng ta thiêu là biết ngay." Tần Vũ cũng cảm thấy đốt lửa thì tốt hơn.

Mọi người không có ý kiến gì, bèn lấy đuốc, châm lửa vào nữ thi.

Nữ thi trong nháy mắt bị lửa lớn nuốt chửng, ngọn lửa kêu “tí tách” không ngừng.

Mọi người nín thở, căng thẳng chờ đợi những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ngọn lửa hừng hực chiếu sáng cả mộ thất.

Trong ánh lửa đang cháy, Tần Vũ thấy thi thể đeo thẻ bài Quan Sơn Sư Nương đó đột nhiên toàn thân co giật không ngừng.

Vài giây sau, nữ thi "vụt" một tiếng, ngồi bật dậy từ trong quan tài sơn son.

Thi thể bắt đầu co giật không ngừng trong ngọn lửa, trong chốc lát như sống lại.

Mọi người chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, da đầu tê dại.

Ngọn lửa vẫn đang cháy, điều kỳ lạ là, Tần Vũ phát hiện thi thể kia khi bị lửa lớn thiêu đốt không hề sinh ra khói, càng không có mùi khét nồng nặc.

Không chỉ vậy, mọi người ngược lại còn ngửi thấy một mùi hương thanh lạnh, dường như tỏa ra từ trên người nữ thi.

Đúng lúc này, Tần Vũ nghe thấy trong mộ thất có tiếng động sột soạt.

Tần Vũ giơ đèn pin, nhìn quanh bốn phía, thấy trong khe hở của những viên gạch mộ trong mộ thất bỗng xuất hiện một vài bóng đen.

Những bóng đen đó vụt ra, thoáng một cái đã biến mất.

A Hương và Yêu Muội Nhi vốn đang kinh hãi, thấy bóng đen lóe lên từ dưới chân, lập tức sợ hãi hét lên liên tục.

Tần Vũ vội giơ đèn pin soi tới, thấy mấy con chuột xám xịt đang chui ra từ khe đất.

Những con chuột này thân hình gầy nhỏ, xám xịt, đang tụ tập ở góc tường, không biết đang gặm nhấm cái gì.

Tần Vũ giải thích: "Đây gọi là Lăng lễ thử, quanh năm sống dưới lòng đất tối tăm, thích ăn thoát thai trùng, thoát thai trùng còn được gọi là lăng lễ, nên loại chuột này mới có tên như vậy." Tôn Giáo sư nổi hết da gà, nói: "Cổ mộ Ô Dương Vương, giờ đây lại trở thành hang ổ của rắn, côn trùng, chuột bọ." "Sao mấy con chuột này lại đột nhiên

xuất hiện?

Lại còn nhiều như vậy?" Bàn Tử hỏi. "Những con chuột xám này vốn sợ lửa, nhưng tôi thấy chúng kéo đến cả đàn, dường như bị thu hút bởi mùi hương lạ tỏa ra sau khi thi thể bị thiêu." Ở góc mộ thất, mười mấy con Lăng lễ thử đang cúi đầu sát đất, từng đôi mắt chuột đang nhìn chằm chằm vào đống lửa.

Lúc này, Yêu Muội Nhi bên cạnh Tần Vũ đột nhiên toàn thân run rẩy nói: "Mọi người có biết không, mời thần dễ, tiễn thần khó, lỡ như giáng xuống là tiên thì tốt, lỡ như giáng xuống thứ khác thì..." Yêu Muội Nhi từ nhỏ sống trong núi, tự nhiên khá mê tín đối với những chuyện quỷ thần, giáng tiên mời thần này.

Mặc dù ngày nay những phong tục này không còn thịnh hành, nhưng những người sống ở vùng hoang vu hẻo lánh vẫn tin sâu sắc vào điều đó, như Yêu Muội Nhi vậy.

Cái gọi là giáng tiên, giống như Yêu Muội Nhi nói, không phải một trăm phần trăm là mời được chân tiên.

Có lúc, những thứ được mời nhập vào thân thể cũng có thể là hồ ly, chồn, nhím...

Chương 459

những loài sinh linh dưới đất.

Bọn chúng đều sinh tính giảo hoạt, có linh tính nhất, cũng giỏi mê hoặc lòng người nhất.

Trong dân gian, ngoài những thứ này, có thể còn mời phải một số cô hồn dã quỷ.

Loại cô hồn dã quỷ này là khó đối phó nhất, không bị lột một lớp da thì cơ bản đừng hòng đuổi đi.

Lúc này, Tần Vũ đột nhiên giác ngộ, hỏi: "Chuột cũng là một loại sinh linh dưới đất, lẽ nào chúng ta đã mời chuột giáng xuống?

Đây là Địa tiên chuột à?" Mọi người nghe vậy, vội nói: "Nếu Địa tiên thật sự là mấy con chuột xám này, vậy chúng có nhập vào người chúng ta không?" Lúc này, ngọn lửa trên người nữ thi đang cháy dữ dội nhất.

Toàn thân nữ thi đen kịt, ánh lửa bỗng chuyển sang màu đỏ sẫm, chiếu rọi lên bốn bức tường mộ.

Mơ hồ, Tần Vũ thấy trên tường mộ phía tây từ từ hiện ra một bóng người.

Bóng người đó dáng vẻ đẫy đà, hẳn là một quý phụ.

Dáng dấp của người phụ nữ đẫy đà này không khỏi khiến Tần Vũ nhớ đến bức bích họa thời Đường đã xem trước đó.

Mọi người nhìn bóng dáng quý phụ, không khỏi sững sờ.

Trong lúc mọi người đang tĩnh quan kỳ biến, Yêu Muội Nhi đột nhiên kinh hô một tiếng, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó không nên

thấy.

Tôn Giáo sư đứng gần Yêu Muội Nhi nhất, một tay bịt miệng cô bé lại.

Yêu Muội Nhi mặt lộ vẻ kinh hãi, đang nhìn chằm chằm vào bức tường mộ đó.

Chỉ thấy trên tường mộ, một bóng ma từ từ lơ lửng.

Giây tiếp theo, trong mộ thất vang lên một tiếng "cạch", chỉ thấy một bức tường cơ quan từ từ mở ra.

Mọi người trong lòng căng thẳng, nhìn chăm chú vào phía sau bức tường cơ quan.

Chỉ nghe một tràng tiếng động sột soạt kỳ quái vang lên, phía sau bức tường tối, đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ cổ đại đang ngồi ngay ngắn.

Tần Vũ giơ đèn pin sói mắt lên, thấy người phụ nữ đó mặc trang phục thời Đường, trên mặt trang điểm phấn son, lớp trang điểm trông có chút yêu diễm quỷ quyệt.

Trên người phụ nữ đầy mỡ, nhưng da dẻ hồng hào có độ bóng.

Dù vậy, trên người phụ nữ lại không có chút sinh khí nào, xem ra là một cỗ cương thi thời Đường.

Lúc này, bầy chuột đang tụ tập trong mộ thất đồng loạt lao vào, phủ phục dưới đất trước cỗ cương thi thời Đường đó.

Mọi người nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Tần Vũ nhìn dáng vẻ của những con chuột này, dường như chúng rất sợ cỗ cương thi cổ đại kia.

Thiên địch của chuột là những động vật như mèo và rắn, đều ăn chuột.

Chỉ kỳ lạ là, một cỗ cương thi đào lên từ cổ mộ thời Đường lại có thể đáng sợ với chuột đến vậy sao?

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc không thôi, trăm điều không thể giải thích, trong mộ thất bỗng vang lên một tràng tiếng cười lạnh của phụ nữ.

Tiếng cười đó rất chói tai, nghe mà mấy người trong lòng run lên.

Yêu Muội Nhi hoàn hồn, lập tức chỉ vào cỗ cương thi cổ đại đối diện, hét lên: "Nó!

Lúc nãy nó đang cười!" Mọi người giật nảy mình, đồng loạt nhìn về phía cỗ cương thi cổ đại.

Mơ hồ, cả đám dường như lại nghe thấy cương thi đó cười một tiếng.

Tiếng cười này dọa mọi người lập tức da đầu tê dại, toàn thân run rẩy vì lạnh.

Lúc này, trong mộ thất lại vang lên một tràng quỷ âm hư vô phiêu đãng.

Âm thanh như khóc như kể.

Bàn Tử bịt tai, kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp, cương thi hát rồi à?" Tần Vũ giơ đèn pin, chiếu luồng sáng vào miệng cương thi.

Mọi người nhìn kỹ, lại thấy cương thi đó đến miệng cũng không mở. "Kỳ lạ thật, âm thanh phát ra từ đâu vậy?" Mọi người kinh ngạc, Tần Vũ lại mở lời: "Tôi nghe âm thanh dường như phát ra từ trong bụng cương thi." "Bụng phát ra tiếng?

Cương thi có bản lĩnh đó sao?" Bàn Tử không dám tin.

Tôn Giáo sư giải thích: "Đây cũng là một loại dị thuật mời giáng, nghe nói có người biết dùng tiếng bụng để nói chuyện, người có dị

năng thì sẽ mời được Đỗ tiên." Bàn Tử cười cười, "Đỗ tiên?

Lẽ nào trong bụng nữ thi có giấu thần tiên không thành?" Tần Vũ lắc đầu nói: "Dù có dùng tiếng bụng mời giáng Đỗ tiên, sao lại có thể là một cỗ thi thể?

Huống hồ bụng người chết sao lại phát ra tiếng được?" Tần Vũ có chút không hiểu, đang chuẩn bị tiến lên xem xét thì lại thấy Tôn Giáo sư bên cạnh đột nhiên cúi người, từ trong túi lôi ra một cây bút.

Chương 460

"Tôn Giáo sư đang làm gì vậy?" Tôn Giáo sư làm một động tác im lặng, sau đó nhỏ giọng nói: "Đừng ồn." Nói rồi, Tôn Giáo sư lấy bút ra, bắt đầu ghi lại nội dung quỷ âm mà mình nghe được lên tấm ván quan tài.

Trong số họ, Tôn Giáo sư là người duy nhất nghe hiểu được quỷ âm.

Dù chữ viết nguệch ngoạc, nhưng Tần Vũ vẫn có thể lờ mờ nhận ra.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy ông viết xuống một hàng chữ. "Vu Hạp Quan Sơn, Địa tiên độn ẩn, quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ, Võ Hầu tàng binh, quan lâu mê hồn, sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ, lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất." Tần Vũ nhìn những gì được ghi lại trên đó, dường như là nội dung phía sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Mọi người sau khi biết được vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng cũng đầy nghi hoặc.

Mơ hồ, Tần Vũ và mọi người phát hiện quỷ âm trong mộ thất dần yếu đi.

Tần Vũ tiến lên xem xét, thấy những con chuột xám trong mộ thất đang lần lượt chui vào mật thất sau tường mộ.

Cùng lúc đó, nữ thi trong mật thất đột nhiên “cạch” một tiếng, miệng đột nhiên há ra.

Mọi người kinh hãi, thấy từ trong miệng nó từ từ thò ra một cái móng vuốt khô quắt.

Cùng lúc đó, những con chuột kia bò lên người nữ thi, từ mắt cá chân bò thẳng lên trên. "Cạch!" Cái móng vuốt đó một tay tóm lấy một con chuột đang bò trên mặt nữ thi.

Mọi người sững sờ, thấy giây tiếp theo, cái móng vuốt đó nhét con chuột vào miệng nữ thi.

Nữ thi như sống lại, bắt đầu nhai, trong miệng không ngừng phát ra tiếng "chít chít chít".

Tần Vũ và mọi người có thể nghe rõ tiếng kêu thảm thiết của con chuột xám đó.

Rất nhanh, âm thanh đã dứt.

Từ miệng nữ thi, bỗng chảy ra một dòng máu đen.

Mọi người nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Đây rốt cuộc là cảnh tượng quỷ dị gì?

Nữ thi nuốt chuột?

Tần Vũ chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy.

Điều này không khỏi khiến anh nhớ đến những bức bích họa đã xem trên tường mộ khi mới xuống đây.

Trong những bức bích họa đó, đều vẽ một vị quý phụ thời Đường.

Trong đó có một bức, gần giống với những gì vừa thấy, trong miệng người phụ nữ được miêu tả có một ông lão gầy nhỏ đang ngồi thiền.

Nhưng kỳ lạ là, nữ thi ăn chuột, trên tường lại vẽ ông lão.

Cùng lúc đó, ngọn lửa lớn trong mộ thất dần tắt, thi thể đang cháy theo đó hóa thành than.

Đợi Tần Vũ quay đầu nhìn lại, nữ thi đã trở thành một đống than.

Lúc này, Tôn Giáo sư hỏi: "Vừa rồi xuất hiện, không phải là Đỗ tiên sao?" "...

Tôi cũng không dám chắc." Tôn Giáo sư thở dài một hơi, nói: "Thôi bỏ đi, chúng ta cứ cho là Đỗ tiên đi, Đỗ tiên đã để lại cho tôi một đoạn văn, tôi thấy giống như Quan Sơn Chỉ Mê Phú, các cậu cũng xem đi." Mọi người vây quanh cỗ quan tài sơn son nhìn, nhưng không có chút manh mối nào.

Đúng lúc này, Tôn Giáo sư đột nhiên giác ngộ nói: "Tôi... tôi biết rồi." Mọi người sững sờ, vội vàng hỏi: "Thầy biết gì rồi?" Bàn Tử sốt ruột nói: "Mau nói đi!

Không phải là tìm ra lộ tuyến đến cổ mộ Địa tiên rồi chứ?" Tôn Giáo sư giải thích: "Kết hợp với tư liệu tôi đã thu thập và phân tích, đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú này nói rằng cổ mộ Địa tiên được giấu rất kỹ, người ngoài khó tìm, bèn để lại một cuộn địa đồ ở nơi quần long thổ thủy trong cổ mộ." "Địa đồ?" Bàn Tử càng thêm kích động nói: "Địa đồ ở đâu?" "Trên đó nói, muốn tìm địa đồ, phải tìm được sinh môn trong quan tài lâu trước, chỉ cần tìm được sinh môn, chúng ta sẽ nhanh chóng phát hiện ra nơi cất giấu địa đồ." Mọi người nghe lời này, đều vô cùng phấn khích.

Ngược lại là Tần Vũ, lạnh lùng nói: "Chúng ta còn chưa xác định được đoạn Quan Sơn Chỉ Mê Phú này là thật hay giả, nếu lại có cạm bẫy mai phục, chúng ta cứ thế đi vào chẳng phải sẽ chịu thiệt lớn sao?" "Vậy ý của Tần gia là?" "Tôi thấy Đỗ tiên này thật sự kỳ quái, chúng ta phải vào trong đó điều tra trước." Tôn Giáo sư nghe lời này, kích động, quát lên: "Chúng ta bây giờ điều tra sinh môn gì chứ?

Chẳng lẽ phải làm rõ cỗ thi cổ trong mật thất đó sao?" Tần Vũ gật đầu, nói: "Chúng ta còn chưa làm rõ chuyện Đỗ tiên, không thể phán đoán bừa bãi được." Nếu cương thi thời Đường thật sự tồn tại Đỗ

tiên, sao lại biết được Quan Sơn Chỉ Mê Phú của thời Minh?

Tần Vũ nghe quỷ âm đã thất truyền từ lâu, căn bản không giống như phát ra từ miệng người, mà giống tiếng chuột kêu hơn.

Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, nói: "Chuyện Đỗ tiên quả thật có chút kỳ quái, chúng ta không xem xét cho rõ ràng thì cũng không yên tâm." Thấy vậy, Tần Vũ dẫn Dương Tuyết Lỵ đi vào mật thất.

Vừa vào trong, đã nghe Dương Tuyết Lỵ nhỏ giọng nói: "Tần Vũ, anh có cảm thấy Tôn Giáo sư rất kỳ lạ không?" Tần Vũ hơi sững sờ, cười nói: "Tôn Giáo sư lúc nào mà bình thường?" Tôn Giáo sư để tìm được cổ mộ Địa tiên, gần như đã không từ thủ đoạn nào.

Ông ta và Trần Giáo sư có chút giống nhau, vì những thứ này mà rơi vào điên cuồng.

Nào ngờ, Dương Tuyết Lỵ lại lắc đầu nói: "Không phải cái đó, em không có ý đó." Tần Vũ sững sờ, "Vậy ý em là gì?" Dương Tuyết Lỵ nhìn quanh, thấy không ai chú ý, bèn cúi người ghé vào tai Tần Vũ, nhỏ giọng nói: "Lúc nãy, khi anh đang xem quan tài, em thấy Tôn Giáo sư từ trong tai mình... lôi ra một con ruồi xanh." Tần Vũ có chút buồn nôn, hỏi: "Tôn Giáo sư sao lại không vệ sinh như vậy?" Từ trong tai lôi ra ruồi xanh, phải bao nhiêu năm không ngoáy tai rồi?

Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ tối sầm, sau khi do dự, nói: "Em cũng không biết, tóm lại anh nên để ý một chút." Tần Vũ biết, giác quan thứ sáu của Dương Tuyết Lỵ trước nay luôn chính xác.

Chương 461

Những chuyện kỳ quái, đa phần đều thật sự có vấn đề.

Lòng Tần Vũ chùng xuống, vội hỏi: "Trong tai Tôn Giáo sư, có phải là ruồi ăn xác trong cổ mộ không?" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, nói: "Lúc đó ánh sáng trong mộ thất quá tối, em cũng không nhìn rõ." "Nếu em không nhìn nhầm, và Tôn Giáo sư cũng không bị viêm tai giữa, vậy con ruồi đó có khả năng là ruồi đen ăn xác vốn có trong mộ thất." "Nhưng ruồi ăn xác người chỉ xuất hiện trên thi hài và xác rắn, xác chuột, khi tiếp cận người, cũng chỉ tiếp cận thi thể mà thôi, trên người Tôn Giáo sư sao lại xuất hiện ruồi ăn xác?" Giọng Dương Tuyết Lỵ càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng trực tiếp dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được để hỏi: "Chẳng lẽ...

Tôn Giáo sư thực ra đã chết rồi?" Tần Vũ cảm thấy không thể tin được, một cỗ thi thể, có thể đi theo cả một chặng đường vào cổ mộ sao?

Quá là chuyện hoang đường!

Nhưng nghĩ lại, cương thi cũng là hiện tượng thi biến.

Sau khi thi biến, thi thể như người sống, chẳng lẽ Tôn Giáo sư sau khi chết đã xảy ra thi biến, trở thành một cỗ hành thi?

Nhưng cũng không có khả năng lắm.

Tần Vũ quay đầu nhìn Tôn Giáo sư ở cách đó không xa.

Lúc này Tôn Giáo sư, tay đang ở gần quan tài sơn son trong mộ thất, đang chăm chú nghiên cứu Quan Sơn Chỉ Mê Phú, hoàn toàn không nhận ra Tần Vũ đang nhìn mình. "Tôi thấy thần sắc của Tôn Giáo sư, không giống một cỗ thi thể chút nào." Dương Tuyết Lỵ cảm

thấy sau lưng lạnh toát, nhỏ giọng nói: "Thôi, chúng ta đừng thảo luận chuyện này nữa..." Hai người hiện tại cũng không có bằng chứng xác thực là Tôn Giáo sư đã chết, nên cũng không tiện đối mặt chất vấn, chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Chỉ dựa vào một con ruồi đen ăn xác, cũng không thể quả quyết nhận định Tôn Giáo sư là hành thi.

Mộ thất ẩm ướt như vậy, đủ loại xác chuột, xác côn trùng đều có.

Nữ thi trong quan tài sơn son cũng sẽ thu hút ruồi đen, có lẽ lúc nãy khi ông ta tiếp xúc với thi thể cổ, trên người đã nhiễm một ít thi khí, nên con ruồi đen đó mới xuất hiện trên người Tôn Giáo sư.

Nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

Nếu Tôn Giáo sư thật sự là hành thi, vậy thì có chút đáng sợ.

Một cỗ thi thể theo họ trèo đèo lội suối, vào sâu trong mộ thất, mà suốt quãng đường không ai phát hiện.

Tần Vũ lắc đầu, nói: "Em cũng đừng lo lắng, nếu Tôn Giáo sư chết rồi, chúng ta cũng có cách đối phó." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, nói: "Em nghe nói hành thi là yêu vật do thi thể hóa thành, lời nói và hành vi đều giống như người sống, là ma quỷ chuyên ăn tim gan người, năm đó ông nội em từng gặp phải chuyện này, mọi việc nên cẩn thận một chút." Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, nói: "Suốt cả chặng đường này, em cứ cảm thấy kỳ lạ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì." Tần Vũ đang định an ủi, nào ngờ lúc này, Tôn Giáo sư ở trong mộ thất có chút không kiên nhẫn thúc giục: "Xong chưa vậy?

Đã phát hiện ra gì chưa?" Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, lại nghe Tôn Giáo sư có chút không kiên nhẫn giải thích: "Tôi đoán Đỗ tiên có thể là một loại huyễn thuật, khi thiêu thi thể vật nữ trong mộ

thất Nam Đẩu sẽ hiện hình." Dương Tuyết Lỵ tò mò nói: "Huyễn thuật?" Tần Vũ gật đầu, giải thích thêm: "Ở thời cổ đại, có rất nhiều phương thuật lợi dụng việc đốt hương, nghe nói ở trong mộ thất, lợi dụng đèn dầu, nến, đan dược... sau khi đốt hương mê, liền có thể tạo ra ảo giác." "Thần kỳ vậy sao?

Nhưng tại sao Phùng Sư Cổ lại giấu huyễn thuật trong mộ thất?" Tôn Giáo sư có chút nóng nảy nói: "Tôi thấy chúng ta không cần để ý đến huyễn thuật, muốn biết huyền bí trong đó, chúng ta phải tìm được Địa Tiên Thôn, lấy ra quái đồ long cốt đó." Bàn Tử liếc Tôn Giáo sư một cái, nói: "Ngài cứ canh cánh cái quái đồ long cốt của ngài." "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Chúng ta ở trong địa cung trống rỗng này, có từng phát hiện ra manh mối nào chưa?

Chỉ lãng phí thời gian thôi." Bàn Tử nghe giọng điệu của Tôn Giáo sư không thiện, lập tức lộ vẻ tức giận.

Tần Vũ thấy hai người lại sắp cãi nhau, vội ngăn lại: "Chúng ta cứ theo gợi ý trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú, đi tìm nơi quần long thổ thủy trước đi." Dương Tuyết Lỵ cũng phụ họa: "Đúng đúng đúng, chúng ta đi thôi!" Bàn Tử thấy trong mộ thất Nam Đẩu cũng thật sự không tìm ra được manh mối nào khác, cũng chỉ có thể đi tìm nơi quần long thổ thủy trước.

Nơi quần long thổ thủy ở vị trí cao nhất trong cổ mộ.

Cổ mộ Ô Dương Vương có rất nhiều mộ thất, tầng này chồng lên tầng khác, Tần Vũ bây giờ phải đi lên trên.

Để đi qua mỗi tầng mộ đạo, cả đám đều phải đi qua quách điện.

Khi mọi người đến quách điện ở tầng giữa, phát hiện bên trong đã trở thành một đống phế tích.

Các loại tượng đá dị thú ngã đổ ở đây, trên tường mộ còn lưu lại một số vết tích do con người đào đục.

Giữa điện có một cái quách đá cực lớn, Bàn Tử thấy vậy, vô cùng phấn khích lao đến trước quan tài đá.

Nào ngờ Bàn Tử nhấc nắp lên xem, đồ trang sức vàng bạc bên trong đều không cánh mà bay. "Mẹ kiếp, xem ra chúng ta lại chậm một bước rồi!

Nơi này đã sớm bị bọn trộm mộ khoắng sạch rồi!" Bàn Tử vẫn chưa từ bỏ ý định, giơ đèn pin, nửa người chui cả vào trong quan quách.

Một lúc sau, trong điện lại vang lên tiếng quát giận dữ của Bàn Tử: "Mẹ kiếp, lại trống rỗng!

Đến cả thi thể cũng chẳng có!" Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, thản nhiên nói: "Xem ra cả khu lăng mộ này đều trống không." Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, nghi hoặc nói: "Lạ thật, theo những truyền thuyết dân gian mà chúng ta biết, năm đó đáng lẽ phải có rất nhiều tín đồ đi theo Phong Sư Cổ." "Những tín đồ đó vì cầu tiên, đến làng Địa Tiên để tránh tai họa, ít nhất cũng phải có đến hàng vạn người, sau khi chết họ đi đâu cả rồi?" Tôn Giáo sư cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng lại không mấy quan tâm đến tung tích của các thi thể.

Điều ông ta quan tâm trước sau vẫn là mộ cổ Địa Tiên ở đâu, Long Cốt Quải Đồ ở đâu.

Thế là, thấy mọi người đang chỉnh đốn nghỉ ngơi, Tôn Giáo sư có chút sốt ruột nói: "Chúng ta mau đến nơi quần long phun nước đi, trên Quan Sơn Chỉ Mê Phú không phải nói, chúng ta tìm được sinh môn, là có thể tìm được bản đồ đi đến làng Địa Tiên sao?" Bàn Tử có chút nản lòng gục trên quan quách, nói: "Quan Sơn Chỉ Mê Phú, e là giả rồi phải không?

Lỡ như chúng ta lại giống lần trước, bị Phong Sư Cổ kia chơi một vố thì sao?

Tục ngữ có câu, ngã một lần khôn ra một chút mà." Lão Hồ nói: "Rốt cuộc là thật hay giả, chúng ta đến đó sẽ biết, dù sao chúng ta cũng đã vào trong này rồi." Trong lúc ba người đang bàn luận, Yêu Muội Nhi đột nhiên lén tìm Tần Vũ.

Yêu Muội Nhi sắc mặt không tốt, nhỏ giọng nói với Tần Vũ: "Anh Tần, đường phía trước nguy hiểm." Tần Vũ hơi sững người, nhướng mày hỏi: "Sao em biết?" "Em thấy trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, có nhắc đến mấy thứ, ví dụ như Võ Hầu Tàng Binh." Yêu Muội Nhi là người thừa kế tay nghề của núi Phong Oa, ngoài việc chế tạo một số thứ, cũng biết nhiều chuyện trong nghề.

Yêu Muội Nhi nói cho Tần Vũ biết, trong núi Phong Oa, có hai vị tổ sư gia, một vị là tổ tông của nghề làm người giấy Lỗ Ban gia, vị còn lại là người thiết kế trâu gỗ ngựa máy Gia Cát Võ Hầu.

Gia Cát Võ Hầu, người chế tạo trâu gỗ ngựa máy, đã ghi chép lại toàn bộ kỹ thuật tay nghề của mình vào một cuốn sách gọi là Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Chương 462

Trên đó không chỉ có bản vẽ thiết kế chế tạo trâu gỗ ngựa máy, mà còn có một số cơ quan giết người.

Những cơ quan giết người này, có thể nói là vô cùng thần diệu.

Sau này cuốn sách đã thất truyền vào khoảng thời gian Tống - Nguyên, trên đời cũng không còn ai chế tạo được cơ quan Võ Hầu Tàng Binh nữa.

Yêu Muội Nhi vừa nghe trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú ghi chép về Võ Hầu Tàng Binh, liền biết đó là những cơ quan giết người.

Cho nên mới cảm thấy, đường phía trước nguy hiểm.

Nói xong về Võ Hầu Tàng Binh, Yêu Muội Nhi lại nói: "Sinh môn, em cũng biết một chút." "Sinh môn cũng biết?" Tần Vũ hỏi, "Nói xem." "Trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ có một trung tâm cơ quan, gọi là Xu Tỉnh, nếu không phá bỏ Xu Tỉnh, các cơ quan cạm bẫy sẽ không ngừng xuất hiện, sinh môn nằm ở trong Xu Tỉnh." Tần Vũ chợt hiểu ra: "Vậy là, chúng ta phải tìm Xu Tỉnh trước." Yêu Muội Nhi gật đầu, nói: "Đúng vậy, nhưng Xu Tỉnh có phân chia sáng tối, Xu Tỉnh sáng thì dễ tìm, nhưng Xu Tỉnh tối thì khó, không chỉ vậy, Xu Tỉnh tối chỉ có người nắm giữ bản vẽ cơ quan mới biết vị trí thực sự." Tần Vũ đem chuyện này nói cho mọi người biết.

Bàn Tử vừa nghe, có chút tức giận nói: "Võ Hầu Tàng Binh đã thất truyền rồi, chúng ta cũng không phải người thiết kế cơ quan, đi đâu mà tìm bản vẽ chứ!

Cái tên Phong Sư Cổ này, đúng là muốn chơi chết chúng ta mà!" Trong lúc mọi người đang tức giận, Tôn Giáo sư lại đi thẳng về phía bậc thang dẫn lên tầng trên của quách điện.

Tôn Giáo sư thở dài nói: “Nói nhiều lời vô ích làm gì, chúng ta không bằng mau đi xem thử đi.” Bàn Tử không vui nói: “Đến đó thì có ích gì?

Yêu Muội Nhi không phải đã nói đó đều là cơ quan giết người sao?

Chúng ta không có bản vẽ, không tìm được Xu Tỉnh đồng nghĩa với không tìm được sinh môn, cơ quan sẽ liên tục tấn công chúng ta!” Lão Hồ thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Bàn Tử, khuyên nhủ: “Bàn Tử cũng đừng quá căng thẳng, chúng ta đi suốt một đường, gian nan nguy hiểm nào mà chưa gặp?

Chẳng lẽ lại sợ cơ quan hay sao?” Trong lúc hai người nói chuyện, Tôn Giáo sư đã đi được một đoạn khá xa.

Tần Vũ thấy vậy, vội vàng gọi mọi người mau theo kịp.

Sau khi cả nhóm theo lên, Tần Vũ bỗng nghe thấy tiếng nước chảy từ phía trên.

Nhìn quanh bốn phía, khắp nơi đều có những dòng nước ngầm chảy róc rách.

Lúc này, Tần Vũ nghe thấy tiếng vo ve trong đó, quay đầu nhìn lại, thì ra có mấy con ruồi đen đang lượn lờ gần đó.

Dương Tuyết Lỵ bên cạnh vội vàng xua tay đuổi đi, trong lúc mơ hồ, cô thấy trên vai Tôn Giáo sư có một con đang đậu.

Dương Tuyết Lỵ sững sờ, cuối cùng không ngồi yên được nữa, lên tiếng hỏi: “Tôn Giáo sư, đợi đã!” Tôn Giáo sư đi ở phía trước nhất dừng bước, có chút không kiên nhẫn nói: “Sao thế?” “Tôn Giáo sư, tại sao trên người ông lại có ruồi ăn xác?

Rốt cuộc...

ông là người sống hay người chết?" Tôn Giáo sư hơi khựng lại, rồi giận dữ nói: "Cô mới là người chết, nói năng linh tinh gì thế?

Sợ là cô cũng bị trúng tà rồi phải không?" "Nhưng... nhưng tại sao trên người ông lại có thứ này?" Dương Tuyết Lỵ cầm con ruồi ăn xác trên vai mình, đưa đến trước mặt Tôn Giáo sư, nói: "Ông xem, nó còn sống." Tôn Giáo sư sững sờ, sắc mặt đại biến nói: "Tôi chưa chết, cũng bị các người làm cho tức chết!" Đúng lúc này, Bàn Tử chạy đến sau lưng Tôn Giáo sư.

"Giáo sư, ông xem!" Bàn Tử từ trong túi lôi ra một miếng móng lừa đen, giơ thẳng trước mắt Tôn Giáo sư.

Tôn Giáo sư bị dọa cho hoảng hốt thất thần, đợi khi hoàn hồn lại, lập tức chỉ vào Bàn Tử quát giận: "Đúng là khinh người quá đáng!

Chuyện lần trước đẩy tôi tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu!

Bây giờ lại lấy thứ này ra, định làm gì!" "Tôi là vì tốt cho ông thôi, Tôn Giáo sư đừng có không biết điều." Bàn Tử giả vờ uất ức nói.

Tôn Giáo sư kích động lạ thường: "Cậu đừng có gây chuyện với tôi, nếu còn làm bậy, tôi sẽ không khách sáo đâu!" Bàn Tử nhìn về phía Tần Vũ, ra hiệu bằng mắt.

Tần Vũ liền giải thích: "Tôn Giáo sư, ông đừng vội, chúng tôi cũng là vì an toàn thôi." "Hừ, vì an toàn ư, chẳng qua là đang gây rối thôi!

Nếu các người có thể giúp tôi tìm được Chu Thiên Quái Đồ, tôi ăn móng lừa đen này ngay trước mặt các người cũng được!" Tôn Giáo sư lùi xuống bậc đá phía dưới, cách Bàn Tử một đoạn.

Bàn Tử đang định tiến lên, ai ngờ Tôn Giáo sư giơ tay lên, trong lúc hai người giằng co, miếng móng lừa đen bị hất bay ra, rơi thẳng vào một cái hốc đá.

Bàn Tử thấy vậy, lo lắng hét lớn.

Ai ngờ lúc này, Tôn Giáo sư đột nhiên đứng yên tại chỗ, cười lạnh với Bàn Tử một tràng.

Trong tiếng cười đó, mang theo một tia âm u đáng sợ, nghe mà khiến người ta rợn tóc gáy.

"Tôn Giáo sư, ông không phải thật sự biến thành xác đi rồi chứ?" Tôn Giáo sư cười một lúc, rồi lập tức thu lại nụ cười, ho khan hai tiếng nói: "Sự việc đã đến nước này, tôi cũng đành phải nói vài câu!" Tất cả mọi người đều bị hành động của Tôn Giáo sư dọa cho ngây người.

Ai ngờ, ông ta lại tỏ ra như không có chuyện gì, nói: "Tôi biết trong các vị có người đa nghi, nhưng cũng đừng có suy nghĩ viển vông!" "Lấy móng lừa đen ra làm gì?

Chẳng lẽ cho rằng tôi là cương thi ngàn năm sao?

Thật là buồn cười!" Mặc dù Tôn Giáo sư nói vậy, nhưng khó mà xua tan được sự nghi ngờ của mọi người đối với ông ta.

Điểm đầu tiên, ruồi xác, nếu Tôn Giáo sư là người sống, sao trên người lại xuất hiện ruồi xác?

Lúc này, Lão Hồ đột nhiên giơ xẻng công binh trong tay lên, nhân lúc Tôn Giáo sư không để ý, liền đi ra sau lưng ông ta.

Hành động này không hề thu hút sự chú ý của Tôn Giáo sư, ông ta vẫn đang không ngừng nói: "Được rồi, cũng đừng nghi ngờ tôi nữa, chúng ta bây giờ đều là châu chấu buộc trên một sợi dây, sống chết có nhau, sự việc đã đến nước này, tôi có thể giấu giếm các vị điều gì sao?" Lão Hồ quát hỏi: "Vậy con ruồi xác trên người ông là sao?" "Cái đó..." Tôn Giáo sư do dự nói, "Cái đó tôi cũng không biết, có lẽ vì trong mộ thất thi khí quá nặng, trên người xuất hiện loại ruồi xác này

cũng là hiện tượng bình thường." Nói rồi, Tôn Giáo sư giũ giũ người hai cái, nói: "Các người thấy trên người tôi có, trên người các người chắc chắn cũng có, chỉ là chưa chú ý đến thôi." Mọi người bán tín bán nghi nhìn nhau, nhưng không phát hiện bất kỳ con ruồi xác nào.

Khó có thể xua tan sự nghi ngờ của mọi người, Tôn Giáo sư thấy vậy, liền thề độc: "Thế này đi, tôi Tôn Học Võ dứt khoát thề một lời độc!

Chương 463

Nếu tôi có nửa lời giấu giếm các vị, thì cả đời này tôi sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được!" Tôn Giáo sư là người coi trọng nhất địa vị học thuật, lấy cái này ra làm đảm bảo, mọi người cũng đành phải tin tưởng.

Tuy nhiên, Dương Tuyết Lỵ lại lén nói với Tần Vũ: "Mặc dù ông ta đã thề, nhưng chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, tôi có dự cảm không lành." Giác quan thứ sáu của Dương Tuyết Lỵ trước nay luôn chuẩn, Tần Vũ liền gật đầu.

Bàn Tử thấy vậy, cũng thở phào một hơi, nói: "Nếu giáo sư không bị thi biến, chúng ta cũng không nói chuyện khác nữa, bây giờ chúng ta đến chỗ quần long phun nước, xem thử cái Võ Hầu Tàng Binh Đồ đó thế nào." Tần Vũ gật đầu nói: "Bàn Tử nói đúng, chúng ta đi thôi." Mọi người theo Tần Vũ đi về phía bậc thang đá, dọc theo một con đường hầm khúc khuỷu và dài, đến một nơi rộng rãi.

Đó là một mộ thất nằm ở vị trí cao.

Mộ thất này quy mô không lớn, chỉ nhỏ hơn quách điện bên dưới một chút.

Bích họa bên trong mộ thất được bảo tồn khá tốt, không bị phá hoại.

Tần Vũ và mọi người đến trước bức bích họa, thấy trên đó vẽ một số người có eo thon thân dài.

Những người này mặc trang phục kỳ lạ, thân hình cao lớn hơn người thường một chút.

Trong mộ thất, đặt mấy trăm cỗ quan tài bằng gỗ tùng, ván của

những quan tài này vương vãi lộn xộn, thi hài bên trong đều lộ ra một nửa.

Xem ra đây là những dấu vết từng bị đạo mộ.

Tần Vũ tùy tiện tìm một cái quan quách, thi hài bên trong toàn là nữ tử.

"Những người này hẳn đều là vợ lớn vợ bé của Dị Lăng Vương." Phía sau mộ thất, có một mặt vách đá lún sâu vào lòng đất.

Vách đá đó từ trên xuống dưới, xuyên qua mấy con mương đá cổ xưa, trên những con mương đá này đều điêu khắc tượng rồng hình thương.

Từ đó, có rất nhiều dòng nước ngầm chảy ra.

Những dòng nước ngầm này, dẫn nước ngầm ra bên ngoài mộ cổ, thế nước không nhỏ.

Phía sau một con mương cổ hình rồng thương phun nước, Tần Vũ tìm thấy một hang động.

Hang động được đào dọc theo mạch nước của sông ngầm, men theo địa thế uốn lượn mà đi, hai bên hang động vang đầy tiếng nước chảy rào rào.

"Ở đây căn bản không có cơ quan, không phải Yêu Muội Nhi nói sai rồi chứ?" Bàn Tử nhìn quanh bốn phía, hỏi.

Yêu Muội cũng cảm thấy kỳ lạ, nói: "Sẽ không đâu, theo những gì em nhớ, ở đây nhất định có cơ quan và Xu Tỉnh." "Tôi nhìn xung quanh, đều không có mà." Trong lúc mọi người có chút mờ mịt, Tần Vũ giải thích: "Trong mộ đạo không có cơ quan, cái gọi là quần long phun nước, hẳn là ở bên trong, chúng ta phải đi vào từ động đá, đi thẳng đến nơi các mạch nước giao nhau." "Tần gia nói đúng, chúng ta đi thôi!" Mọi người lại một lần nữa xuất phát, đi vào theo cửa đá đó.

Vào cửa đá, đi thêm khoảng mười mấy mét, Tần Vũ thấy ở cuối con đường vang lên tiếng nước "rào rào" vang dội.

Mọi người đi ra khỏi cửa đá, thấy giữa các tầng đá ngầm, có một khe nứt rộng hơn ba mươi mét.

Mặt đất hai bên khe nứt, nhẵn nhụi bằng phẳng, vách núi hai bên đều vô cùng dốc đứng.

Trên vách núi, thỉnh thoảng có lân tinh lóe lên, xem ra đây thực chất là một khu mỏ.

Tôn Giáo sư vừa nhìn quanh, vừa nói: "Tôi thấy khe nứt dưới lòng đất này, mới là cửa chính của mộ cổ Ô Dương Vương, chúng ta vừa nãy đi vào từ động loạn táng, hẳn là đã vào bằng cửa sau." Tần Vũ giơ đèn pin mắt sói lên, thấy giữa hai vách đá trước mặt, treo lơ lửng một cánh cửa sập khổng lồ.

Cánh cửa sập đó cũng cách mặt đất hơn mười mét. 138.

Nếu có người đứng bên dưới sẽ không khỏi đảm chiến tâm kinh, luôn lo lắng cửa sập sẽ ầm ầm rơi xuống kẹp mình thành hai nửa; thấy vậy Tần gia vội vàng bảo mọi người lùi ra ngoài.

Sau khi được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người mới nhìn thấy cánh cửa sập phía trên.

Tôn Giáo sư lòng còn sợ hãi nói: "May mà chúng ta vừa rồi không tiếp tục đi về phía trước, nếu không một khi kích hoạt cơ quan, cánh cửa khổng lồ này chắc chắn sẽ rơi xuống, nếu nó rơi xuống, không kẹp chết người mới lạ." "Chúng ta không bị kẹp chết, mà bị cắt đứt đường lui, nếu bị nhốt ở bên trong, cũng phiền phức." Trong lúc nói chuyện, Yêu Muội Nhi đột nhiên nhìn thấy trên cánh cửa khổng lồ đó, có một ký hiệu con mắt kỳ lạ.

Yêu Muội Nhi kích động nói: "Đây hẳn là một cánh cửa tên là

Không Vong." "Không Vong?" Mọi người hơi sững sờ, nghe Yêu Muội Nhi giải thích: "Theo truyền thuyết trong núi Phong Oa của bọn em, đây hẳn là một trong Bát Môn của Võ Hầu." "Cánh cửa này có tác dụng gì?" Yêu Muội Nhi hít một hơi khí lạnh, nói: "Một khi vào cửa này, có khả năng sẽ kích hoạt trận pháp, cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ, lúc đó các loại cơ quan giết người sẽ không ngừng tấn công chúng ta." Tôn Giáo sư vội hỏi: "Muội Nhi, em có chắc chắn bên trong có cơ quan Võ Hầu Tàng Binh Đồ không?" Yêu Muội Nhi gật đầu, thành khẩn nói: "Em từ nhỏ đã tiếp xúc với những thứ này, sao lại không rõ được chứ?" 139.

Tôn Giáo sư nửa tin nửa ngờ nói: "Chúng ta ở đây đối với thuật cơ quan đều là ngoại đạo, em vạn lần đừng có dẫn sai đường, chỉ cần có một chút sai sót là có thể mất mạng đấy!" Yêu Muội Nhi có chút không kiên nhẫn, nói: "Em từ nhỏ đã làm ám khí trong núi Phong Oa!

Mười thứ thì có đến chín thứ là hung khí lấy mạng người!" Tần Vũ nghe vậy, lại cười nói: "Vậy được, em thử xem, cơ quan này phải đi như thế nào?" "Được, mọi người xem cho kỹ!" Yêu Muội Nhi từ trong túi lấy ra một đống giá gỗ có cấu tạo phức tạp, trên mỗi cái đều treo một tấm thẻ đồng.

Trên những tấm thẻ đồng đó, đều có ghi ký hiệu.

Trên đó ghi những chữ như Phong Giác, Hư Cô, Không Vong.

Lấy đống giá gỗ đó ra, mỗi cái đều có thể xoay chuyển được, tay nghề vô cùng khéo léo.

Bàn Tử tò mò nói: "Đây là cái gì?" "Đây là mô hình dùng để suy diễn Võ Hầu Tàng Binh Đồ, cơ quan Không Vong này nằm trong đó." 140.

Yêu Muội Nhi vừa hí hoáy vừa giải thích cho Tần gia nguyên lý cơ quan Không Vong này.

Đi vào từ phía dưới cửa sập Không Vong, sẽ kích hoạt một loại tiêu khí.

Cơ quan một khi khởi động, cánh cửa sập khổng lồ này sẽ đóng lại, lúc đó hoặc là phải tìm ra Xu Tỉnh giấu trong hẻm núi mênh mông, hoặc là căn bản không ra ngoài được.

Không chỉ bị nhốt bên trong, mà bên trong còn có một đống ám khí sẽ liên tiếp xuất hiện.

Yêu Muội Nhi thở dài một hơi, nói: "Cơ quan giết người bên trong thiên biến vạn hóa, người lợi hại như anh Tần vào trong, e là cũng khó mà lường trước được." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy, giọng điệu ngưng trọng nói: "Có cách nào, có thể làm cho những cơ quan này, bị cắt đứt từ bên ngoài không?" Yêu Muội Nhi nói: "Võ Hầu Tàng Binh Đồ là thủy tổ của tiêu khí cổ đại, Xu Tỉnh cơ quan trong đó thực ra cần có thủy lực tưới vào mới có thể phát động." Loại cơ quan lớn cổ đại này, thường cần một số sức mạnh tự nhiên để phát động.

Chương 464

Thời Tần dùng thủy ngân, thời Đường cũng có dùng phong mộc.

Đến thời Lưỡng Tống, đa số dùng sông ngầm, vừa hay ứng với tình huống hiện tại của Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, nói: "Hai bên trong sơn cốc đều có sông ngầm, cơ quan bên trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ, thực ra được sông ngầm thúc đẩy." Dương Tuyết Lỵ nghe xong, lập tức vội nói: "Vậy chúng ta có thể tìm cách cắt đứt dòng nước ngầm ở vòng ngoài, những cơ quan đó không có thủy lực, chẳng phải sẽ hoàn toàn không còn uy hiếp với chúng ta sao?" Tôn Giáo sư liên tục lắc đầu, nói: "Phương pháp này nghe thì không tồi, nhưng các người cho Quan Sơn Thái Bảo là ai?

Người này quỷ kế đa đoan, những gì người khác có thể nghĩ ra, ông ta cơ bản đều có thể nghĩ ra." Điểm quỷ kế này, mọi người không thể phủ nhận.

Bàn Tử nhớ lại việc bị Quan Sơn Chỉ Mê Phú lừa gạt trước đó, liền tức giận nói: "Phong Sư Cổ, vốn thích trêu đùa người khác, đặt ra nhiều cơ quan như vậy, chắc chắn sẽ không nghĩ rằng có người phá giải được cơ quan!" Tôn Giáo sư liên tục gật đầu, nói: "Lần này Bàn Tử lại nói đúng rồi, một khi chúng ta cắt đứt sông ngầm, cơ quan dừng lại, bản đồ giấu trong sinh môn cũng tám chín phần mười sẽ bị hủy." "Vậy ý của giáo sư là?" Sắc mặt Dương Tuyết Lỵ dần dần trở nên nặng nề.

"Sự việc đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể liều mạng đi vào, tìm sinh môn để phá giải cơ quan!" Nói rồi, Tôn Giáo sư liếc nhìn Tần Vũ và Yêu Muội Nhi, "Chúng ta ở đây vừa có người tài năng như Tần

Vũ, lại có Yêu Muội Nhi chuyên học về cơ quan, có hai vị dẫn dắt chúng ta, việc phá giải hòm tàng binh này hẳn cũng không phải chuyện khó." "Vậy chúng ta cứ đi theo Yêu Muội Nhi là được rồi, thế câu 'sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ, lưỡng vạn tứ thiên, bách đan hữu thất' rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Tôn Giáo sư đem toàn bộ trách nhiệm giao cho Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi tỏ ra có chút khó xử nói: "Cái này... em không biết." Tôn Giáo sư nghe vậy, có chút không vui nói: "Không phải em từ nhỏ đã học nghề trên núi Phong Oa sao?" "Nhưng Võ Hầu Tàng Binh Đồ đã sớm thất truyền, em cũng chỉ biết nguyên lý của mỗi cơ quan trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ, chứ muốn biết bên trong cụ thể có những gì, hoặc ở đâu, cái đó thì em bất lực." Yêu Muội Nhi vẻ mặt vô tội nhìn mọi người, giải thích: "Nếu muốn lấy bản đồ kho báu bên trong cơ quan, cũng không thể cắt đứt sông ngầm từ vòng ngoài, lỡ như cửa sập và dòng nước ngầm bị phá, tất sẽ dẫn đến các cơ quan như cát lún kinh ngạc, nước đen." "Cơ quan tự hủy một khi khởi động, không chỉ bản đồ mất, mà ngay cả chúng ta cũng sẽ cùng nhau bỏ mạng ở đây." Lời nói của Yêu Muội Nhi vô cùng nghiêm túc, không phải đang đùa.

Tôn Giáo sư nghe xong, tức đến toàn thân run rẩy.

Tần Vũ nói: "Trước khi chúng ta đi vào, hãy nghiên cứu đoạn cuối cùng của Quan Sơn Chỉ Mê Phú trước đã, nếu không sau khi vào trong, sẽ như con ruồi không đầu." "Quan Sơn Thái Bảo vốn thích làm ra vẻ huyền bí, chúng ta có vắt óc suy nghĩ cũng không ra đâu." "Lỡ như lại là cạm bẫy thì sao?

Phong Sư Cổ thích trêu đùa người khác như vậy, cũng không chắc sẽ để lại cho hậu nhân một con đường sống đâu." Mọi người bảy miệng tám lưỡi nói không ngừng, nhưng không ai thực sự đi giải thích đoạn cuối cùng của Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Trong lúc Tần Vũ cảm thấy có chút đau đầu, thì chuyện đau đầu hơn đã xảy ra.

Tôn Giáo sư và Bàn Tử lại vì ân oán trước đó mà cãi nhau.

"Bàn Tử, tôi không muốn tranh cãi với cậu, nhưng nếu cậu cứ muốn gây sự, tôi cũng có thể tiếp, nhưng chuyện này vô cùng quan trọng, chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện kích hoạt cơ quan!" Bàn Tử ghét nhất dáng vẻ cao cao tại thượng của Tôn Giáo sư, liền tỏ vẻ khinh thường. 141.

"Tôn Giáo sư, khẩu khí không nhỏ nhưng bản lĩnh thật sự thì chẳng có bao nhiêu, đừng so với Tần gia của chúng tôi, ngay cả cô nhóc kia ông cũng không bằng." Tôn Giáo sư vốn tự phụ, nghe những lời này, càng tức không chịu nổi.

Tôn Giáo sư vừa định nói, đã bị Bàn Tử ngắt lời: "Thấy chưa, Tần gia của chúng tôi, đã từng một mình đấu với hàng vạn con cương thi.

Người sống cũng không thèm để vào mắt." Bàn Tử là người thích khoác lác nhất, lần này lại khoác lác về Tần Vũ.

Tần Vũ cũng lười tính toán với hắn, quay đầu nhìn Tôn Giáo sư thì thấy sắc mặt đối phương đã bị dọa cho có chút cứng đờ.

"...Giết người?" "Đúng vậy, tôi và Lão Hồ, cũng đều là người giết người sống đấy!" Yêu Muội Nhi cũng bị dọa cho toàn thân run lên, từ từ lùi vào góc tường, hỏi: "...Thật sự giết người sao?" Lão Hồ thấy Yêu Muội Nhi sợ không chịu nổi, vội vàng giải thích: "Không phải như vậy, là nói hồi tôi ở tiền tuyến." Yêu Muội Nhi thở phào một hơi, nói: "Thì ra là đánh trận, tôi còn tưởng là ma đầu giết người không chớp mắt." Tần Vũ nghe vậy, cười nói: "Nếu tôi là ma đầu, chẳng phải cô đã sớm bị tôi hút cạn máu rồi sao?" Yêu Muội Nhi có chút căng thẳng nuốt nước bọt, đáp: "Đừng nói giết hay không giết nữa,

nghe rợn người quá, chúng ta tiếp theo nên làm gì đây." Tôn Giáo sư trầm tư một lát, cao giọng hô lên: "Chúng ta cùng lắm thì chết dưới cơ quan thôi, nhưng xông vào thì vẫn phải xông, thay vì lãng phí thời gian ở đây, tôi sẽ đi tiên phong!" Tần Vũ nghe những lời này, trong lòng không khỏi khựng lại.

Tôn Giáo sư từ lúc nào lại trở nên quyết đoán như vậy?

Còn muốn đi tiên phong?

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kéo Tần Vũ lại.

Tần Vũ cúi đầu nhìn, thấy cô ra hiệu bằng mắt, bảo anh nhìn về phía Tôn Giáo sư ở phía trước.

Đợi Tần Vũ ngẩng đầu lên lần nữa, thấy trên mặt Tôn Giáo sư, dường như có thêm một vài vết đốm kỳ lạ.

"Tôn Giáo sư, mặt ông sao thế?

Sao trên mặt lại có thi... ban?" Mọi người trước đó vốn đã vì chuyện ruồi ăn xác mà có chút nghi ngờ Tôn Giáo sư. 142.

Bây giờ nghe Dương Tuyết Lỵ hỏi về thi ban, lòng mọi người đều chùng xuống, lần lượt nhìn về phía Tôn Giáo sư.

Chỉ thấy trên mặt Tôn Giáo sư, xuất hiện rõ ràng mấy mảng bầm tím.

Tần Vũ nhìn những mảng bầm tím đó, quả quyết rằng đó tuyệt đối không phải là vết bầm thông thường do va chạm.

Rõ ràng là thi ban chỉ xuất hiện sau khi người ta chết!

Tôn Giáo sư nghe những lời này, cũng vô cùng kinh ngạc, dường như cũng không biết trên người mình có điều khác thường.

"Thi ban, nói bậy bạ gì thế!" Dương Tuyết Lỵ thấy Tôn Giáo sư không tin, từ trong túi lấy ra một chiếc gương.

“Giáo sư, ông xem.” Tôn Giáo sư giật lấy chiếc gương trong tay Dương Tuyết Ly, không ngừng soi lên mặt mình.

Khi Tôn Giáo sư thấy trên mặt mình quả thực đã xuất hiện thi ban, lập tức ảm đạm thất sắc.

Mọi người nhìn Tôn Giáo sư đang im lặng không nói, liền biết ông ta chắc chắn biết điều gì đó.

Thế là, mọi người đều cố ý lùi lại mấy bước.

Tần Vũ dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật, nói: “Giáo sư, rốt cuộc trên người ông đã xảy ra chuyện gì?” Vừa có ruồi xác, lại có thi ban, tiếp theo Tôn Giáo sư chẳng phải sẽ mọc lông thi biến thành cương thi sao?

Tôn Giáo sư sắc mặt trầm xuống, thở dài một hơi.

Chương 465

"Chuyện là từ hai năm trước, lúc đó tôi đang công tác ở khu vực Lạc Dương." Tôn Giáo sư vừa nói, vừa bắt đầu hồi tưởng.

Ông nhớ lại hai năm trước, từng múc nước ở một cái giếng trong làng địa phương, kết quả múc cả buổi cũng không thấy nước đâu.

Không chỉ vậy, điều kỳ lạ là, từ trong giếng lại múc lên rất nhiều gạch xanh.

Lúc đó đang là những ngày nóng nhất của mùa hè, dưới ánh nắng gay gắt, những viên gạch xanh được múc lên, không những không bị mặt trời nung nóng, mà ngược lại còn tỏa ra hơi lạnh, giống như vừa được đào lên từ hầm băng vậy.

Tôn Giáo sư vừa nhìn, liền biết đã đào phải mộ, liền vội vàng báo cáo sự việc lên trên.

Sau đó, một đội ngũ lớn các nhân viên khảo cổ đã đến khảo sát.

Tôn Giáo sư cũng đi cùng, một nhóm người đào sâu vào trong giếng, quả nhiên đào được một ngôi mộ cổ.

Lúc đó vì lý do thời tiết, đội khảo cổ vì muốn bảo vệ di vật, nên đã không chọn mở quan tài tại hiện trường.

Mà chỉ vận chuyển quan quách đến một bệnh viện.

Sau đó, Tôn Giáo sư nghe nói trên quan quách đó phát hiện rất nhiều minh văn cổ đại, và một số phù hiệu bí ẩn.

Vì Tôn Giáo sư vừa hay nghiên cứu những thứ này, nên đã được mời đến cùng mở quan tài.

Lúc mở quan tài trong bệnh viện, Tôn Giáo sư dường như đã thấy

một thi thể nam mặc áo bào đỏ bay ra khỏi quan tài.

Thi thể nam đó sau khi xông ra trước mặt mọi người, lập tức hóa thành hư không, thực sự đã dọa mọi người một phen.

Đợi Tôn Giáo sư nhìn lại vào trong quan tài, thi thể bên trong đã mục nát.

Tôn Giáo sư vốn không tin chuyện quỷ thần, không chỉ ông, mà đa số những người làm công việc này đều là người vô thần, nên căn bản không tin trên đời có ma quỷ.

Nhưng cảnh thi thể nam vừa rồi vượt qua quan tài, mọi người lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Nhưng không ai giải thích được, rốt cuộc là chuyện gì, thế là lúc đó mọi người quyết định, giấu nhẹm chuyện này đi, không ai được tuyên truyền ra ngoài.

Lúc đó mọi người đều đồng ý, sau khi rời đi, ai ngờ mọi người đều bắt đầu cảm thấy khó chịu toàn thân.

Không chỉ vậy, Tôn Giáo sư đêm nào cũng liên tục gặp ác mộng, sau đó đi khắp nơi chữa trị cũng vô ích.

Tôn Giáo sư biết chuyện này không đơn giản, liền đi hỏi thăm trong dân gian, mới biết lúc đó có lẽ điều kiện mở quan tài không tốt.

Trên thi thể cổ trong quan tài có một tia khí sắc bén, cho nên sau khi bị phong bế ngàn năm, mới dùng thi khí va chạm vào người sống.

Bây giờ, thi khí trong cơ thể Tôn Giáo sư đã xâm nhập vào tận xương tủy.

Tôn Giáo sư cũng biết, chuyện này sớm muộn gì cũng là tai họa, không ngờ không sớm không muộn, lại đến đúng vào lúc này.

Nói đến đây, Tôn Giáo sư nước mắt lưng tròng, nức nở nói: “Vốn

tôi đã quên chuyện này rồi, ai ngờ lại đến đúng vào thời điểm quan trọng này." Mọi người hít một hơi khí lạnh, Yêu Muội Nhi ngây thơ hỏi một câu: "Vậy... cái đó sẽ có hậu quả gì ạ?" Tôn Giáo sư cười một tiếng, nói: "Có thể có kết quả gì?

Chẳng qua là ngày tháng không còn nhiều nữa thôi." "Nhưng nếu có thể để tôi trước khi chết, được nhìn thấy Chu Thiên Quái Đồ, tôi chết cũng nhắm mắt, à phải rồi, tôi hy vọng khi còn sống, tìm được làng Địa Tiên." Lời trăn trối của Tôn Giáo sư, khiến Bàn Tử vốn có chút khúc mắc với ông ta nghe xong, cũng không nhịn được mà an ủi: "Giáo sư, ông đừng bi quan như vậy, sao ông lại chắc chắn ngày chết của mình sắp đến chứ?

Biết đâu có kỳ tích xảy ra." Nói đến phía sau, Bàn Tử cũng không còn tự tin để nói tiếp nữa.

Tôn Giáo sư thở dài nói: "Ai, cũng đừng khuyên tôi nữa, tôi cũng không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết rõ sự lợi hại trong đó." Tần Vũ an ủi: "Giáo sư, lời của Bàn Tử cũng đúng, ông đừng nhìn nhận chuyện này quá tuyệt đối." "Đúng vậy, cơ thể bị thi khí ngàn năm xâm hại, biết đâu có thể lợi dụng bảo vật trong làng Địa Tiên, để loại bỏ thi độc." Mọi người an ủi một hồi, tâm trạng của Tôn Giáo sư cũng dần dần ổn định lại.

Tôn Giáo sư xua xua tay, như trút được gánh nặng nói: "Được rồi, nhân lúc tôi vẫn còn thời gian, mau chóng chuẩn bị vào trong đi, nếu không tôi chết cũng không thấy được làng Địa Tiên, tôi chết không nhắm mắt a." Mọi người đều nghe ông ta nói đến mức này rồi, liền không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong lúc mọi người đang lần lượt tiến vào cửa sập, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên kéo Tần Vũ lại.

Cô kéo Tần Vũ vào góc, thấp giọng nói: "Mặc dù Tôn Giáo sư đã

nói những lời trăn trối chân thật như vậy, nhưng tôi cảm thấy, ông ta có chuyện đang giấu chúng ta." Tần Vũ hơi sững người, nói: "Tôi lại không nhìn ra, những lời vừa rồi là đang nói dối." "Chưa chắc là nói dối, nhưng cũng có thể là che giấu, tóm lại tôi cảm thấy ông ta đang giấu chúng ta chuyện gì đó." Sự thành khẩn của Dương Tuyết Lỵ, khiến Tần Vũ không khỏi nghi ngờ, liền nói: "Nếu Tôn Giáo sư thật sự có ý đồ xấu, chúng ta cẩn thận đi theo là được." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, nói: "Đúng vậy, nhưng... hy vọng là tôi đã lo xa." Hai người cũng không hy vọng Tôn Giáo sư đang lừa gạt, lấy cái chết ra để lừa người, cũng quá đáng quá rồi.

Trước khi mọi người đi vào, Yêu Muội Nhi đã nói với Tần Vũ một số chuyện về Võ Hầu Tàng Binh Đồ.

Trong Võ Hầu Tàng Binh Đồ, đều là tiêu khí giết người.

Những cơ quan này đều là một vòng nối tiếp một vòng, loại cơ quan bên trong vô cùng đa dạng, đếm không xuể.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Võ Hầu Tàng Binh Đồ không thể giải được.

Khuyết điểm lớn nhất của những cơ quan này, đó là không thể di động, chỉ cần giải được động lực của nó, là có thể thuận lợi thông qua.

"Vậy chúng ta vào trong thôi, trên đường cẩn thận." Mọi người tiến vào cửa sập Không Vong.

Đi được khoảng vài bước, Tần Vũ liền thấy trong một màn sương mù dày đặc, một thi thể nữ nằm ngang trên đất.

Thi thể nữ đó cách không xa mười mấy mét, trên người mặc trang phục cổ đại.

"Nhìn cách ăn mặc, không giống như người được liệm, hẳn là

người canh gác lăng mộ trước đây.” Tần Vũ đi lại gần xem, phát hiện trên chân thi thể nữ đó, đi một đôi giày thêu màu đỏ.

Chương 466

Giơ đèn pin mắt sói lên, Tần Vũ phát hiện thi thể kia đã sớm bị ruồi xác ăn hết, chỉ còn lại một bộ xương khô.

Bàn Tử thấy vậy, có chút kỳ quái nói: "Sao ở đây lại có một người phụ nữ?

Có phải lại là cạm bẫy gì không?" Tôn Giáo sư lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt nói: "Cái này... cái này tôi cũng không nói chắc được, Quan Sơn Thái Bảo hành sự quỷ quyệt, cạm bẫy đặt ra lại nhiều, chúng ta cứ không đụng vào là được." Tần Vũ cũng gật đầu nói: "Tôn Giáo sư nói đúng, chúng ta mau đi thôi." Nghe những lời này, Bàn Tử vốn định lên xem có thứ gì có thể vơ vét được không, cũng không dám động tay, đi theo đội ngũ lớn vòng qua thi thể nữ.

Vòng qua thi thể nữ, mọi người đến trước một vách núi.

Trên vách núi đó, đầy những hốc đá chi chít.

Tần Vũ và mọi người vòng qua vách núi, đến một nơi rộng rãi hơn.

Trên tường ở đây, đều xây từng hàng quan tài sơn mài màu đỏ tươi, chỉ nhìn hình dáng quan tài, đều không phải là vật của những triều đại gần đây.

Tần Vũ đại khái quét một vòng, số quan tài sơn mài ở đây, ít nhất cũng có đến hàng vạn chiếc.

Tùy tiện tìm hai cỗ quan tài sơn mài xem thử, Tần Vũ phát hiện trên những cỗ quan tài này, đều có ký hiệu rất nhiều phù hiệu cổ đại.

Tôn Giáo sư vừa nhìn, liền kích động nói: "Trên đó khắc, đều là những ký hiệu như tinh tú, quái phù, ngũ hành lục nhâm." Lão Hồ quét

mắt qua những cỗ quan tài này, liền hỏi: “Nhìn những cỗ quan tài này, lớn nhỏ căn bản không đủ để đặt một thi thể, ngay cả thi thể trẻ sơ sinh cũng không đủ, vậy chúng dùng để làm gì?” Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, trầm tư nói: “Truyền thuyết nói trong hạp quan tài có một ngọn núi quan tài, chẳng lẽ những chiếc quan tài nhỏ này thực chất đều là do Quan Sơn Thái Bảo đào ra từ núi quan tài?” Bàn Tử không cho là đúng nói: “Đào ra?

Vậy tại sao lại chôn ở đây?

Có ý đồ gì sao?

Quan tài nhỏ như vậy nhiều lắm chỉ đặt được một con chuột.” “Quan tài nhỏ như vậy, bên trong chắc chắn không dùng để chứa người chết, còn về bên trong có gì...” Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, phát hiện giữa những đống quan tài nhỏ chất chồng này, thực ra ẩn giấu rất nhiều cửa đá.

Phía sau cửa đá, thêm vào đó là nhiều mộ đạo.

Tần Vũ tùy tiện tìm một con đường, chiếu vào bên trong, liền phát hiện đường hầm phía sau những cửa đá này, toàn bộ đều bị đổ đầy đồng và sắt nóng chảy.

Xem ra bên trong đã được bịt kín, mộ cổ làng Địa Tiên không ở đây. 143.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên lời nhắc nhở của Tôn Giáo sư: “Các vị vạn lần đừng đụng lung tung vào những chiếc quan tài nhỏ này, lỡ như kích hoạt cơ quan bên trong chúng ta sẽ phải chết ở đây.” Tần Vũ quay đầu nhìn Tôn Giáo sư, cười hỏi: “Vậy Tôn Giáo sư, ông có nhận ra những chiếc quan tài này không?

Ông là chuyên gia trong ngành khảo cổ của các ông, có biết lịch sử của những thứ này không?” 144.

Tôn Giáo sư tỏ ra có chút khó xử, ấp úng nói: “Cái này... nói thật tôi cũng chưa từng thấy, nhưng khi tôi chỉnh lý tài liệu có thấy trong kho lưu trữ ghi chép về loại văn hiến này.” Tôn Giáo sư nói cho Tần Vũ biết, văn hiến đó từng đề cập vào cuối triều Thanh, có một nhóm người, đã đi lùng sục đồ cổ ở Ba Sơn.

Chuyện này sau đó bị quan phủ biết được, liền tịch thu rất nhiều di vật.

Vị quan gia tại vị lúc đó, phát hiện hình dáng những di vật này kỳ quái, liền quyết định cho người truy cứu đến cùng.

Sau đó lần theo dấu vết đến một ngôi làng.

Dân làng trong làng, nói với quan gia những thứ này đều được tìm thấy trong núi sâu, sau đó mới bị nhóm người kia cướp đi giữa đường.

Vị quan gia đó vừa nghe, liền biết nơi đó rất có thể là một ngôi mộ cổ.

Thế là, vị quan gia đó dẫn người đến nơi mà dân làng chỉ, kết quả trong hang núi đã nhìn thấy hàng vạn chiếc quan tài nhỏ.

Nhưng khi mở những chiếc quan tài đó ra, lại phát hiện bên trong không có gì, chỉ thấy trong quan tài có một vệt máu đen kịt.

Sau đó, vị quan gia đó lại cho người đến hiện trường một lần nữa, kết quả phát hiện trên nắp quan tài có khắc tinh tú và quái số.

Lúc đó, vị quan gia đó lo lắng sẽ vì chuyện này mà rước họa vào thân, liền hạ lệnh phong sơn.

Nhiều năm sau, vị quan gia đó mới dò hỏi được, thì ra vùng đất Ba Thục, vu thuật thịnh hành.

Những người Ba Thục này đặc biệt coi trọng tinh tướng, bói toán, thành kính tin rằng, trong dãy núi Vu Sơn có thần linh tồn tại.

Theo phong tục địa phương, sau khi người chết phải lấy ra một bộ phận nội tạng, ví dụ như tim hoặc gan.

Có người, thậm chí còn dùng mắt và lưỡi. 145.

Những bộ phận nội tạng bị cắt đi đều sẽ được cất giữ trong những chiếc quan tài nhỏ nhắn này để cúng dường cho thần linh trong hang núi.

Nghe đến đây, Lão Hồ chợt hiểu ra: "Vậy là trong những chiếc quan tài trước mắt này, có khả năng đang chứa nội tạng của người chết?" Tôn Giáo sư lắc đầu, nói: "Những cái trước mắt này, chắc chắn đều là do Quan Sơn Thái Bảo đạo mộ mà có được, sau đó lại được bố trí cẩn thận, nếu không tại sao lại giấu bản đồ làng Địa Tiên ở đây?" Bàn Tử có chút sốt ruột nói: "Nơi lớn như vậy, nhiều quan tài như thế, chúng ta phải tìm đến bao giờ?" "Lỡ như đụng phải cái không nên đụng, trong đó nếu có cơ quan gì đó, e là chúng ta... khó thoát khỏi cái chết!" Trong lúc mấy người nói chuyện, Tần Vũ đã nghiên cứu quái phù tinh tú trên quan tài rồi.

Nếu người Ba Thục yêu thích tinh tú và bát quái, vậy xem ra có thể lợi dụng quái tượng để giải khai câu đố.

Bàn Tử ở bên cạnh, nói chuyện với Tôn Giáo sư có chút bực bội, liền quay đầu tìm Tần Vũ.

Chương 467

“Tần gia, chúng ta bây giờ làm sao đây?” Tần Vũ nói: “Ra tay đi, đừng do dự nữa.” Mọi người sững sờ, không dám tin nhìn Tần Vũ.

“Tần gia, chẳng lẽ ngài đã biết cách tìm bản đồ rồi sao?” Tần Vũ gật đầu, ánh mắt của mọi người đều vô cùng kinh ngạc. 146.

Tôn Giáo sư nhìn về phía hàng động chi chít đó lại liếc nhìn Tần gia một cái, ánh mắt đầy nghi ngờ.

“Những chiếc quan tài này lộn xộn không có quy luật như vậy, muốn tìm được chiếc quan tài nhỏ mà chúng ta cần, sao có thể dễ dàng như vậy?

Tần Vũ nếu không được, thì đừng có cố tỏ ra tài giỏi, chuyện này có thể uy hiếp đến tính mạng của tất cả chúng ta.” Tần Vũ cười nói: “Tôi đã dùng quái tượng để tính ra cỗ quan tài đó rồi.” “Tần Vũ, tôi cảm thấy không nên nhanh như vậy, cũng quá nhanh rồi.” Tôn Giáo sư không ngừng lải nhải, rõ ràng là đối với quyết định nhanh chóng của Tần Vũ, tỏ vẻ nghi ngờ.

Tần Vũ lười nghe thêm nữa, gọi Bàn Tử, liền đến trước một chiếc quan tài nhỏ.

“Ai da, phải cẩn thận đấy, lỡ như bên trong có cơ quan thì...” Tôn Giáo sư lải nhải ở phía sau, Tần Vũ và Bàn Tử đã cạy bật những chiếc đinh đá trên nắp quan tài.

Tần Vũ mở ra xem, phát hiện bên trong quan tài có một mảnh sứ được chế tác tinh xảo, bằng phẳng và có vẽ màu.

Mọi người nhìn vào trong quan tài, thấy trên chiếc bình sứ có vẽ một bức tranh.

Tần Vũ nhìn kỹ, trên đó vẽ một thôn trang.

Trong thôn trang, nhà cửa sân vườn hiện ra rõ mồn một, các loại kỳ trân dị thú ẩn náu trong núi sông, mang một vẻ đẹp tựa chốn bồng lai tiên cảnh.

Trong lúc Tần Vũ đang chăm chú nhìn, Dương Tuyết Lỵ bên cạnh đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người quay đầu lại, một trận gió lạnh âm u liền thổi tới.

Sau khi gió thổi qua, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lại, phía sau lưng đã trống không, chẳng có gì cả.

"Chuyện gì vậy?" Bàn Tử gãi đầu hỏi.

Đúng lúc này, lại một trận gió lạnh từ sau lưng Tần Vũ ập tới.

Tần Vũ liếc mắt nhìn, thấy trên lưng mình đang cõng một bóng đen.

Nhìn kỹ lại, một khuôn mặt béo mập, dữ tợn hiện ra trước mắt.

Bàn Tử bên cạnh giật nảy mình, Dương Tuyết Lỵ cũng sợ đến tái mặt.

"Mẹ kiếp… không phải là vị quý phụ đời Đường đó sao?" Tần Vũ đột nhiên ra tay, kéo phu nhân đời Đường trên lưng xuống đất.

Nhìn kỹ lại, bà ta đang trừng mắt, mặt mày trắng bệch nhìn Tần Vũ.

Khuôn mặt bà ta đầy thịt thừa, ngũ quan dữ tợn xoắn lại với nhau, như một tảng thịt trắng, trông đến buồn nôn.

Giáo sư Tôn vừa thấy liền kinh hãi kêu lên: "Địa tiên mà tôi vừa mời đến!" "Địa tiên xuất hiện ở đây từ lúc nào?

Tôi hoàn toàn không để ý!" Mọi người đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc

trước sự xuất hiện quỷ dị của vị Địa tiên này.

Đúng lúc này, một tiếng gào thét ai oán chói tai từ trong bụng vị quý phụ đời Đường truyền ra.

Âm thanh lọt vào tai mọi người, chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc dựng đứng, da đầu tê dại.

Bàn Tử một tay bịt tai, một tay rút chiếc xẻng công binh từ trong túi ra, gầm lên: "Quỷ gào cái gì, mẹ nó chứ ông đây sắp chịu không nổi rồi!" Dứt lời, không đợi giáo sư Tôn ngăn cản, Bàn Tử đã vung xẻng công binh, bổ thẳng vào vị quý phụ đời Đường.

"Bốp!" Một xẻng bổ xuống, thân thể của vị Địa tiên kia lún vào trong cát.

Giây tiếp theo, thân thể bà ta như nước, từ từ thấm vào lòng đất.

Chẳng mấy chốc, vị Địa tiên chỉ còn lại một cái đầu lộ ra bên ngoài.

Bà ta đột nhiên há miệng về phía Bàn Tử, phun ra một cái lưỡi dài hơn chục mét, dọa Bàn Tử phải vung thêm hai xẻng nữa.

Tần Vũ thấy vậy, quát lên: "Tiên cái gì mà tiên!

Rõ ràng là quỷ!" Dân gian có câu "pháp quỷ bất kiến địa" (quỷ dùng phép thuật không chạm đất), tình huống hiện tại chẳng phải là như vậy sao?

Bàn Tử gấp đến mức chẳng quan tâm là quỷ hay tiên, cứ vung xẻng mà bổ.

Anh ta vung liên tiếp mấy lần, nhưng căn bản không thể giết chết được nữ thi đời Đường này.

Thấy cái lưỡi của nữ thi sắp vươn tới, Lão Hồ đột nhiên lóe lên một ý, "Tần gia, chúng ta có thể dùng Quy Khư cổ kính!" Giáo sư Tôn

nghe vậy, vội vàng hét lên: “Không được!

Quy Khư cổ kính có trấn được nữ quỷ không?” Nếu mọi người không nhớ nhầm, Quy Khư cổ kính đã mất đi hiệu lực.

Lão Hồ lại nói: “Tuy cổ kính không còn như trước, nhưng dù sao cũng là cổ kính bằng đồng xanh, mặt gương là chính khí của các nhà tu hành, chuyên khắc chế tà ma ngoại đạo!” Dứt lời, Tần Vũ cảm thấy sau gáy truyền đến một cảm giác nhớp nháp và ẩm ướt.

Liếc mắt qua, anh thấy cái lưỡi dài đó đang quấn quanh cổ mình!

Tần Vũ thấy vậy, không kịp suy nghĩ nhiều, một tay nắm chặt lấy lưỡi của nữ quỷ.

Chương 468

“Tần gia!” “Mau tìm cổ kính!

Mau cứu Tần gia!” Lão Hồ đang lục lọi trong túi, còn Bàn Tử thì sốt ruột la hét ầm ĩ.

Tần Vũ một bên nắm chặt cái lưỡi dài đỏ tươi, kéo mạnh cho nó thẳng ra.

“Vút!” Cái lưỡi dài của nữ quỷ lập tức bị kéo thẳng và siết chặt.

Thân thể nữ quỷ đời Đường đang ẩn mình dưới đất cũng bị kéo lên một chút.

Rõ ràng, nữ quỷ cũng không ngờ Tần Vũ lại có sức mạnh lớn đến vậy.

Trong lúc mọi người vô cùng kinh ngạc, Lão Hồ cuối cùng cũng lôi được cái túi vải được phong ấn bằng bùa kỳ lạ chứa cổ kính ra khỏi túi.

Bàn Tử thấy vậy, luống cuống xé toạc túi vải, hét lớn: “Tần gia, đỡ lấy!” Nói rồi, Bàn Tử ném cổ kính về phía Tần Vũ.

Tần Vũ bắt lấy cổ kính, xoay mặt lưng của nó chiếu về phía nữ quỷ đời Đường.

Vì mặt gương của Quy Khư cổ kính đã bị mài mòn từ lâu, nên trên đó chỉ hiện ra một bóng ảnh mờ mờ ảo ảo.

Lúc này, một luồng hàn quang từ trong gương bắn ra, lao thẳng đến nữ quỷ trên mặt đất!

Mọi người sững sờ, bên tai bỗng vang lên một tiếng hét thê lương.

Cùng lúc đó, Tần Vũ cảm thấy tay mình lỏng ra, thì ra cái lưỡi dài

đã bị đứt làm đôi, chỉ để lại một đoạn nhỏ trong tay anh.

Tần Vũ nhìn theo nữ quỷ, thấy bà ta lại phun ra lưỡi dài, đổi hướng lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử sợ đến mức hồn bay phách lạc, đang định vung xẻng công binh thì Tần Vũ đã lấy cổ kính ra chiếu.

Tức thì, một luồng hàn quang bắn ra!

Một tiếng gào thét chói tai vang vọng khắp hang động.

Cùng lúc đó, miệng của nữ quỷ đời Đường bắt đầu rách ra.

Hai vết rách men theo khóe miệng kéo dài đến sau tai, cảnh tượng này không khỏi khiến Tần Vũ nghĩ đến "Liệt Khẩu Nữ" nổi tiếng.

Trong khi miệng nữ quỷ dần dần bị xé toạc, từ trong miệng bà ta, một lão già nhỏ như con chuột từ từ bò ra.

Lão già gầy trơ xương, mặc trang phục cổ đại, đầu đội kim quan, miệng đầy răng già.

Tần Vũ thấy vậy, lập tức nhớ đến bức bích họa đã thấy trong mộ thất trước đó.

Cảnh tượng này và bức bích họa kia quả thực như một khuôn đúc ra!

Tần Vũ thấy lão già ma quỷ kia đang từ từ bò ra, trong lòng có dự cảm chẳng lành, liền giơ tay chĩa cổ kính vào.

Lập tức, toàn thân lão già bị hàn quang chiếu xuyên thấu. 147.

Sau một tiếng hét thảm thiết, cổ kính bằng đồng xanh cuối cùng cũng không chịu nổi, phát ra tiếng "lách tách" rồi vỡ vụn.

Giáo sư Tôn thấy vậy, sợ hãi hoảng hốt, hét lớn: "Mau!

Mau thu gương lại!" Không đợi Tần Vũ phản ứng, giáo sư Tôn đã

lao tới, một tay đè cổ kính trong tay anh xuống đất.

Mọi người đều sững sờ, lại nghe giáo sư Tôn hét lớn: "Nhanh lên!

Nếu không chúng ta không ai sống nổi đâu!" Giáo sư Tôn cầm cổ kính, hướng mặt lưng của nó chiếu về phía nữ quỷ, và hét lớn: "Mọi người mau nhắm mắt lại!" Mọi người nhất thời đều sợ hãi không biết phải làm sao, đành nghe theo lời giáo sư Tôn, nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc Tần Vũ nhắm mắt, anh chợt ngửi thấy trong mộ đạo thoang thoảng một mùi hương lạ.

Mùi hương đó không giống mùi hương tự nhiên, cũng không phải mùi nhang hay hương trầm.

Tần Vũ sững lại trong lòng, lập tức mở mắt ra, quả nhiên thấy giáo sư Tôn đang ôm bình sứ và Quy Khư cổ kính, nở một nụ cười tà ác với anh.

Cùng lúc đó, Bàn Tử cũng nhận ra có điều không ổn, mở mắt nhìn, kinh hãi thất sắc nói: "Giáo sư Tôn quả nhiên bị trúng tà rồi!" Lúc Bàn Tử chuẩn bị đuổi theo, chân anh ta bị thứ gì đó ngáng lại, suýt nữa thì ngã.

Khi Bàn Tử ngẩng đầu lên nhìn lại, một bóng đen sì đang quấn quanh chân anh ta.

Bàn Tử không nhịn được chửi ầm lên: "Mẹ nó thằng nào ngáng chân ông đây?" Lúc này, trong mộ đạo vang lên một tràng cười quỷ dị.

Tần Vũ giơ đèn pin soi vào chân Bàn Tử, thấy bên chân anh ta đang quấn một con vượn trèo núi, chính là con mà viên đoàn trưởng họ Phong nuôi dưỡng.

Mọi người hơi sững sờ, sao con vật này lại xuất hiện ở đây?

Khi mọi người còn đang cảm thấy kỳ lạ, một ánh lửa bùng lên!

Quay đầu nhìn lại, thì ra nữ thi trên mặt đất đã bị người ta châm lửa.

Chương 469

Mùi hương lạ mà Tần Vũ vừa ngửi thấy chính là từ trên người nữ thi truyền ra.

Bàn Tử nhìn con vượn trèo núi kia, đang chuẩn bị xông lên bắt nó, nào ngờ chưa kịp ra tay, con vượn đã "vút" một tiếng, lao vào trong bóng tối.

Khi Tần Vũ nhìn lại, con vượn trèo núi kia cùng với giáo sư Tôn đã cùng nhau chạy trốn về phía cửa mộ.

Bàn Tử nhìn mà ngây người.

Giáo sư Tôn rốt cuộc có phải đã bị trúng tà không?

"Chẳng lẽ giáo sư Tôn đã chết từ lâu rồi, người dẫn chúng ta vào đây thực ra là viên đoàn trưởng họ Phong năm đó sao?" Dương Tuyết Lỵ đưa ra một phỏng đoán không thể tin nổi.

Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Bàn Tử vừa cảm thấy khó tin, vừa bị cú ngã vừa rồi làm cho đau điếng mà càu nhàu.

"Mẹ nó, cái tên phản bội họ Tôn chết tiệt!

Tất cả đều lừa chúng ta!

Sớm biết thế này, ngay từ đầu chúng ta không nên dẫn theo hắn!" Bàn Tử đau đến nhe răng trợn mắt, lòng căm hận giáo sư Tôn đã lên đến đỉnh điểm.

Đúng lúc này, xa xa bỗng vang lên một tiếng động lớn.

Sau tiếng "ầm ầm", tảng đá lớn ở đầu mộ đạo kia ầm ầm rơi xuống!

Khi mọi người quay đầu nhìn lại, cánh cửa đá khổng lồ đã chặn kín lối ra.

Mộ đạo chìm trong im lặng một lúc, Dương Tuyết Lỵ vội vàng nhìn mọi người, "Mọi người không sao chứ?" Bàn Tử sốt ruột nói: "Quan tâm người có sao hay không làm gì!

Tên Tôn Học Võ kia chạy mất rồi!

Mang theo cả bản đồ và cổ kính, phen này chúng ta công cốc rồi!" Yêu Muội Nhi lộ vẻ tuyệt vọng nói: "Không chỉ vậy, chúng ta bây giờ không thoát ra được nữa." "Khốn kiếp!

Mẹ nó cái thằng Tôn Học Võ, đừng để tao gặp lại mày lần nữa, nếu không tao nhất định sẽ xé xác mày ra!" Bàn Tử không ngừng chửi rủa, Lão Hồ một bên an ủi, một bên hỏi: "Giáo sư Tôn rốt cuộc là sao vậy?

Sao lại đột nhiên làm ra chuyện như thế?" "Chắc chắn là bị trúng tà rồi!" "Không không không, tôi thấy nhất định không phải là Tôn Học Võ, nhìn con khỉ kia nghe lời hắn như vậy, không chừng chính là viên đoàn trưởng họ Phong đã trốn thoát nhiều năm nay!" Mọi người bảy miệng tám lưỡi, bàn luận không ngớt.

Dương Tuyết Lỵ thấy mọi người đều không đưa ra được một kết luận chắc chắn, bèn quay đầu nhìn Tần Vũ.

"Tần Vũ, anh thấy sao?" Tần Vũ thản nhiên nói: "Xem ra dự cảm trước đó của tôi không sai, Tôn Học Võ quả thật có chút kỳ lạ." Dương Tuyết Lỵ thở dài một hơi, nói: "Dự cảm thì có ích gì chứ?

Chúng ta cũng không ngăn được Tôn Học Võ, không phải sao." Thực ra Dương Tuyết Lỵ vừa rồi đã thấy rõ, Tần Vũ có cơ hội ngăn cản Tôn Học Võ, nhưng anh đã không làm vậy.

Điều này cũng khiến Dương Tuyết Lỵ cảm thấy có chút kỳ lạ,

nhưng lại không dám hỏi nhiều. 148.

Nhưng chẳng mấy chốc Tần gia đã nhìn ra sự nghi ngờ trong ánh mắt cô ấy, không đợi cô hỏi đã trả lời: "Thực ra tôi đã sớm nhận ra hắn có chút cổ quái rồi, nhưng vẫn luôn không biết hắn định làm gì, cho nên vừa rồi tôi đã tương kế tựu kế, Tôn Học Võ quả nhiên đã trúng chiêu, bây giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy." Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ, vội hỏi: "Ngay từ đầu anh đã nhận ra Tôn Học Võ kỳ lạ rồi?" Tần Vũ gật đầu, nghe thấy Bàn Tử ở không xa hỏi: "Tần gia, ngài phát hiện Tôn Học Võ có vấn đề từ lúc nào?" Dương Tuyết Lỵ nhíu mày, "Thực ra ban đầu tôi cũng có chút nghi ngờ, nhưng thấy ánh mắt hắn thành khẩn, tôi lại không tiện hỏi, tôi không hiểu, Tôn Học Võ rốt cuộc là vì cái gì." Tần Vũ thấy mọi người hoang mang khó hiểu, liền giải thích: "Thực ra từ lúc Tôn Học Võ chỉ điểm cho Bàn Tử tìm kiếm tất quan trong động loạn táng, tôi đã cảm thấy có điều kỳ lạ." Mọi người kinh ngạc, đồng thanh nói: "Sớm như vậy sao?" Tần Vũ gật đầu nói: "Theo quy chế mai táng, trong động loạn táng đó không nên có quan quách và minh khí, lúc đó tôi đã biết Tôn Học Võ đang lừa dối chúng ta, tôi giả vờ tin tưởng, thực ra là để xem hắn rốt cuộc muốn làm gì." Mọi người không dám tin nhìn Tần Vũ, nghe anh nói tiếp: "Thực ra muốn chứng minh Tôn Học Võ có vấn đề, có rất nhiều chi tiết, nhiều nơi đều chứng minh hắn đã từng đến đây, từ việc hắn hiểu rõ về Quan Sơn Chỉ Mê Phú cũng có thể cho thấy hắn thực sự quen thuộc nơi này." Bàn Tử nghe đến đây, tức đến nghiến răng: "Xem ra con cáo già này giấu cũng kỹ thật!

Mẹ nó chứ tôi chẳng nghi ngờ chút nào!" Yêu Muội Nhi cũng cảm thấy không thể tin nổi, hít một hơi lạnh nói: "Nếu những gì Tần đại ca nói đều là thật, vậy thì tâm địa của giáo sư Tôn cũng quá độc ác rồi!" "Còn nghi ngờ gì nữa!

Em gái!

Nghe anh nói một câu, chứng cứ rành rành, thằng khốn Tôn Học Võ đã lừa chúng ta từ lâu rồi!" Tần Vũ nói tiếp: "Thực ra nếu nói sớm hơn, thì ngay từ đầu chúng ta đã nên phát hiện Tôn Học Võ đang lợi dụng chúng ta." "Sớm hơn?

Sớm hơn là lúc nào?" "Từ lúc hắn sốt sắng muốn tôi đi tìm cổ mộ Địa tiên, tôi đã biết tất cả đều là cái bẫy do Tôn Học Võ giăng ra." Bàn Tử tức đến mặt đỏ bừng, nhe răng trợn mắt nói: "Thằng khốn!

Ngay từ đầu đã lợi dụng chúng ta!" Yêu Muội Nhi nói: "Nếu vậy, nhưng giáo sư Tôn rốt cuộc là người thế nào?

Tại sao trên người hắn lại có thi trùng và thi ban?" "Tôn Học Võ là người hay quỷ, chúng ta bây giờ thảo luận cũng vô ích, chúng ta bây giờ còn không biết thằng khốn đó muốn làm gì!" Thấy Bàn Tử lòng như lửa đốt, Tần Vũ đưa tay vỗ vỗ vai anh ta, an ủi: "Bàn Tử đừng vội, tôi không phải đã tương kế tựu kế rồi sao?" Bàn Tử thở dài nói: "Nhưng… nhưng chúng ta đã mất cả cổ kính và bản đồ rồi!

Phải làm sao đây?

Chúng ta còn chưa hiểu Tôn Học Võ muốn làm gì, thì đã bị nhốt chết ở nơi tối tăm không thấy mặt trời này rồi." Lão Hồ an ủi: "Cái gọi là không nỡ bỏ con không bắt được sói!

Nếu vừa rồi Tần gia không lấy cổ kính ra, chúng ta chắc chắn đều không biết Tôn Học Võ đang lừa dối chúng ta." "Nói thì nói vậy, nhưng bây giờ chúng ta làm sao mà thoát ra ngoài được." Tần Vũ gật đầu, đưa mắt nhìn về phía mộ đạo kia.

Bên trong mộ đạo có dòng xoáy ngầm xuyên qua, chắc chắn có cơ quan, nhưng cũng đã bị phá từ lâu rồi.

Tần Vũ an ủi mọi người, nói: "Chúng ta đừng lo, phong thủy nơi này đã bị phá, cho dù thực sự có cơ quan cũng không thể hoạt động

được, cơ quan 'Võ Hầu Tàng Binh Đồ' có thể chỉ là hư danh." Mọi người sững sờ, nghe anh nói tiếp: "Các người xem, sư phụ Phong năm đó lấy đâu ra nhiều nhân lực như vậy?

Để xây dựng nhiều cơ quan cạm bẫy lớn như thế?" "Lời của Tần gia hình như có lý." "Nhưng chúng ta không có bản đồ, chúng ta căn bản không biết đường ra." Bị Bàn Tử nhắc nhở, mọi người lại rơi vào tuyệt vọng.

Lúc này, trong mộ đạo lại vang lên tiếng cười của Tần Vũ.

Mọi người sững sờ, đặc biệt là Bàn Tử càng không hiểu nổi.

Bàn Tử nhìn Tần Vũ chằm chằm, dò hỏi: "Tần gia, ngài không phải cũng bị trúng tà rồi chứ?" "Anh nói bậy gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ lườm Bàn Tử một cái, "Anh có thấy người trúng tà nào còn phân tích tình hình cho anh nghe không?" "Tôi nói sai sao?

Huống hồ Tôn Học Võ trước đó chẳng phải cũng giả vờ rất thật, chúng ta không phải đều tin sao?" Thấy hai người có chút không vui, Tần Vũ ngắt lời: "Được rồi, đừng cãi nữa, tôi sao có thể bị trúng tà được!" "Vậy Tần gia cười cái gì?" Tình huống thế này mà còn cười được, Bàn Tử cũng cảm thấy không bình thường.

Chương 470

Tần Vũ lại cười một tiếng, giải thích: “Tôi đã sớm biết Tôn Học Võ có âm mưu, sao lại có thể đưa bản đồ thật cho hắn?” Mọi người lộ vẻ kinh ngạc, Tần Vũ cười nói: “Thứ mà Tôn Học Võ lấy đi, là bản đồ giả.” Bàn Tử kinh ngạc kêu lên: “Tần gia!

Ngài tráo đổi thật giả từ lúc nào?” Lão Hồ đẩy Bàn Tử, vội nói: “Tráo đổi thật giả cái gì, cỗ quan tài mà Tần gia bảo chúng ta mở căn bản là chứa bản đồ giả!” Tần Vũ gật đầu, nói: “Đúng, Lão Hồ thông minh hơn một chút.” “Sở dĩ tôi mở cỗ quan tài giả là để thử Tôn Học Võ, không ngờ hắn thật sự trúng kế!” Bàn Tử không khỏi reo hò, hét lớn: “Tần gia, ngài cũng quá cao tay rồi!

Quá cao minh rồi!

Tôi phục không thể tả!” “Vậy thì, bản đồ thật ở chỗ chúng ta?” Tần Vũ gật đầu, Dương Tuyết Lỵ cũng khó nén được sự kích động: “Vậy thì tốt quá rồi!” “Tôn Học Võ chắc chắn sẽ sớm phát hiện bản đồ là giả, đến lúc đó khi hắn phát hiện, chắc chắn sẽ quay lại lấy bản đồ thật, chúng ta cứ ở đây đợi.” Bàn Tử liên tục giơ ngón tay cái, reo lên: “Chiêu này của Tần gia thật sự quá đỉnh!

Đúng là bắt rùa trong chum!” Lão Hồ cũng không khỏi đắc ý, cười nói: “Tôn Học Võ tưởng mình hay lắm, thực ra ngay từ đầu đã sa vào bẫy của Tần gia rồi!” “Tần gia lợi hại, mưu sâu kế xa!

Lão già khốn kiếp đó chắc chắn sẽ quay lại!” Trong lúc mọi người vui mừng, Dương Tuyết Lỵ hỏi: “Vậy bản đồ thật ở đâu?” Tần Vũ dẫn mọi người đến trước một cỗ quan tài nhỏ.

Mở nắp quan tài ra, thấy bên trong cũng là một mảnh sứ vỡ.

Kích thước và hình dạng của mảnh sứ này gần như giống hệt

mảnh sứ trước đó!

Nhưng điểm khác biệt là, hoa văn trên đó được vẽ tinh xảo hơn một chút, và cũng kỳ quái hơn một chút.

Trên mảnh sứ, không chỉ vẽ núi sông thôn trang, mà còn vẽ một cỗ quan tài và một cái đầu người.

Quan tài đó không có nắp, trong quan tài đặt một thi thể không đầu.

Thân thể của thi thể và cái đầu người treo bên ngoài khớp với nhau, hẳn là cùng một người.

Cảnh tượng thân thể và đầu lìa nhau đầy máu me không khỏi khiến mọi người rùng mình.

Lúc này, Bàn Tử không nhịn được tò mò hỏi: "Tần gia, tôi thấy bức tranh trên mảnh sứ này giống hệt mảnh trước, căn bản không giống bản đồ, còn quan tài và đầu người kia lại có ý nghĩa gì?" Tần Vũ nhìn bức tranh, trong lòng bỗng nhiên thông suốt.

Chẳng lẽ, đây chính là câu đầu tiên trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú: "Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ?" (Hay cho một đại vương, có thân không đầu?) Cho dù như vậy, nó lại có liên quan gì đến cổ mộ Địa tiên?

Đúng lúc này, cuối mộ đạo truyền đến một chuỗi tiếng động trầm nặng như sấm rền.

Mọi người sững sờ, lập tức chạy nhanh đến đó.

Tần Vũ đi theo hướng phát ra âm thanh, thấy tảng đá lớn đang chặn lối ra, đang từ từ nâng lên.

Mọi người hơi dừng lại, thấy sau khi tảng đá khổng lồ nâng lên, giáo sư Tôn đang đứng đó với vẻ mặt âm trầm, không nhúc nhích.

Bàn Tử thấy vậy, tức giận định xông lên đánh người, nhưng bị Tần Vũ kéo lại.

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, nói: "Tôn Học Võ, chúng ta lại gặp nhau rồi, bản đồ dùng thế nào?" Giọng điệu mỉa mai châm chọc, nhưng cũng không khiến sắc mặt giáo sư Tôn thay đổi chút nào.

Bàn Tử thấy vậy, cuối cùng không ngồi yên được nữa, vùng tay ra xông lên tóm lấy cổ áo giáo sư Tôn.

"Thằng khốn họ Tôn!

Mày còn biết đường quay lại à!

Bà nội nó chứ tao thật sự nhìn nhầm mày rồi!

Lẽ ra phải giải quyết mày từ lâu mới phải!

Cũng đừng đợi thi ban phát tác nữa, Bàn gia hôm nay tiễn mày đi luôn!" Bàn Tử tức không chịu nổi, đang định vung xẻng công binh thì Lão Hồ xông lên ngăn lại.

Lão Hồ khuyên: "Bình tĩnh, cứ để hắn giải thích cho rõ ràng đã!

Bàn Tử đừng vội!" Bàn Tử tức đến nghiến răng ken két, mặt đỏ bừng.

Anh ta nhe răng trợn mắt nói: "Lão Hồ đừng cản tôi, tôi vì dân trừ hại!

Thằng khốn này suýt nữa đã hại chết bao nhiêu mạng người chúng ta!

Mẹ nó còn dám quay lại?" Đối mặt với Bàn Tử đang nổi trận lôi đình, giáo sư Tôn tỏ ra không hề hoảng sợ, ngược lại còn có vẻ thản nhiên.

Không chỉ thản nhiên, Tần Vũ còn nhìn thấy trong mắt hắn một tia bi thương.

Thấy vậy, Tần Vũ mở lời: "Bàn Tử, để hắn nói, hiểu rõ rồi hãy để hắn chết!" Bàn tay đang giơ giữa không trung của Bàn Tử, sau khi Tần Vũ nói xong, dừng lại một chút, cuối cùng thu về.

"Nể mặt Tần gia, Tôn Học Võ!

Bàn gia tao cho mày một cơ hội nữa, mau để lại di ngôn đi!" Giáo sư Tôn thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Đừng hỏi nữa, dù sao các người cũng cho rằng ngay từ đầu tôi đã lừa dối, vậy cũng đừng hỏi nhiều." Dương Tuyết Lỵ nghe giọng điệu âm dương quái khí, có chút sốt ruột nói: "Giáo sư Tôn, ông cứ nói thẳng ra đi, cứ giấu giấu giếm giếm như vậy, chúng tôi đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu thật sự có khó khăn, nói rõ ra chúng tôi không thể giúp ông sao?" Bàn Tử không nhịn được gầm lên: "Dương tiểu thư, quan tâm hắn làm gì?

Tôn Học Võ, mau thành khẩn khai báo để được khoan hồng, trong hẻm quan tài có thật sự có cổ mộ Địa tiên thôn không?" 149.

Giáo sư Tôn lại thở dài một hơi, dùng giọng điệu nặng nề nói: "Được, đã các người đã biết tôi sẽ nói cho các người, cũng đừng quá kinh ngạc." "Có rắm thì mau thả!" Bàn Tử mất kiên nhẫn.

"Thực ra khi tiến vào cổ mộ của vua Ô Dương này, tất cả các người đều đã chết rồi, chỉ là các người chưa nhận ra mà thôi." Mọi người sững sờ, không dám tin nhìn giáo sư Tôn.

Bàn Tử mắt trợn tròn, miệng há hốc nhìn giáo sư Tôn, trong đầu không ngừng vang vọng lời nói vừa rồi của ông ta.

"Tôn Học Võ phát điên rồi sao?

Chương 471

Nói chúng ta đều chết rồi?" Mọi người đều cho rằng giáo sư Tôn đang nói năng hồ đồ, nên cũng không để ý.

Nào ngờ lúc này, giáo sư Tôn lại thản nhiên cười nói: "Tôi biết các người không tin, nhưng không tin lời tôi thì được, chẳng lẽ các người cũng không tin vào thi ban sao?" Tần Vũ cảm thấy có điều không hay, hỏi: "Ý ông là sao?" "Xem trên người các người có thi ban không đi." Bàn Tử nghe vậy, tức điên lên, gầm lên: "Tôn Học Võ sợ là điên rồi phải không?

Lời như vậy mà cũng dám nói?

Chết hay không chết, tao thấy mày sống chán rồi!" Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng, nói: "Cũng đừng không tin tôi, những gì tôi nói đều là thật." Bàn Tử thấy bộ dạng đó, càng thêm tức giận, xông lên túm lấy cổ áo sơ mi của giáo sư Tôn.

"Tôn Học Võ, tao chết rồi, tao chết rồi, mày lừa ai vậy?!" Đối mặt với sự uy hiếp của Bàn Tử, giáo sư Tôn mặt không đổi sắc, vẫn lạnh lùng như cũ.

Tần Vũ thấy sự việc không ổn, vội hỏi: "Tôn Học Võ, dựa vào đâu mà ông nói chúng tôi đã chết?" Giáo sư Tôn cười lạnh một tiếng, ngước mắt nhìn Tần Vũ.

"Tôi nói thật cho các người biết, thực ra cái gọi là mộ vua Ô Dương chính là một vùng cấm địa vu sơn cổ đại." Mọi người sững sờ, đồng thanh nói: "Cấm địa?

Cấm địa gì?" "Ở đây, có rất nhiều sự vật mà người thường khó có thể tin được, còn cụ thể là gì thì tôi cũng không tiện nói với các người." Tần Vũ hỏi: "Theo ý ông, đây là một khu vực siêu nhiên thần

bí?" Giáo sư Tôn gật đầu, nói: "Không sai, ở đây có rất nhiều thi trùng, chắc các người cũng đã thấy rồi." "Thì sao?" "Cho nên bất cứ ai tiến vào, đều sẽ bị thi khí xâm thực, cuối cùng biến thành một cỗ hành thi, thời gian càng lâu, sự biến đổi trên cơ thể càng rõ ràng." Lời nói của giáo sư Tôn không khỏi khiến những người có mặt đều bắt đầu nghi ngờ.

Mọi người đều đã từng tận mắt chứng kiến thi ban và thi trùng trên người giáo sư Tôn, cho nên khó tránh khỏi việc nghi ngờ lời nói của ông ta là thật hay giả.

Bầu không khí dần trở nên ngột ngạt, gió lạnh thổi qua mộ đạo, mọi người đều không nhịn được mà rùng mình.

Trong gió lạnh, vang lên một tiếng cười lạnh của giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nói: "Cuối cùng, tất cả các người đều sẽ bị thi trùng cắn nuốt hoàn toàn." Yêu Muội Nhi nghe vậy, hít một hơi lạnh, vừa lo vừa sợ nói: "Vậy thì, cuối cùng chúng ta đều sẽ bị cắn thành xương sao?

Tôi không muốn chết.

Tôi chết rồi, chưởng quỹ phải làm sao?" Lão Hồ và Bàn Tử cũng không khỏi căng thẳng.

Tần Vũ thấy vậy, lại cười lạnh nói: "Dựa vào đâu mà ông bắt tôi phải tin lời ông?" Giáo sư Tôn nhún vai cười nói: "Các người có thể không tin lời tôi, nhưng sẽ sớm phát hiện ra không tin tôi là không được." Dứt lời, Yêu Muội Nhi vội nói: "Tôi tin, tôi tin, tôi chỉ muốn biết có cách nào để sống sót không?" Giáo sư Tôn nhìn Yêu Muội Nhi một cái, ánh mắt đối phương đầy vẻ sợ hãi, xem ra đã thực sự bị dọa sợ.

Thế là, giáo sư Tôn cười nói: "Đương nhiên có cách để sống sót,

nếu muốn sống, mau lấy bản đồ ra, chúng ta cùng nhau thoát ra là được.” Bàn Tử nghe vậy, một chưởng liền đánh ngã ông ta xuống đất.

Giáo sư Tôn “bịch” một tiếng, ngã mạnh xuống đất.

Khi ngẩng đầu lên, nửa bên mặt giáo sư Tôn đã bầm tím một mảng, khóe miệng chảy ra một vệt máu đen đỏ.

Bàn Tử nghiến răng nói: “Lão già này, còn muốn tao đưa mày ra ngoài?

Mơ đẹp!” Giáo sư Tôn không nói gì, chỉ nhếch mép cười, nụ cười vô cùng quỷ dị.

Bàn Tử thấy vậy, cuối cùng không chịu nổi nữa, quay đầu nói với Tần Vũ: “Tần gia, lão già này xảo quyệt lắm, hay là chúng ta dứt khoát làm tới cùng, trực tiếp bỏ hắn lại đây đi!” Lão Hồ cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng tình, phụ họa: “Đúng vậy Tần gia, lão bất tử này suýt nữa đã hại chết chúng ta ở đây, chúng ta không cần thiết phải đưa hắn ra ngoài, cứ để hắn ở lại đây chờ chết là được!” Tần Vũ nhíu mày, trầm tư một lát rồi nói với giọng điệu nặng nề: “Chúng ta đừng vội, gã này chắc chắn biết chuyện về cổ mộ Địa tiên, trước khi chúng ta chưa biết những lời vừa rồi là thật hay giả, đừng hành động thiếu suy nghĩ.” Dương Tuyết Lỵ gật đầu, nói: “Tần Vũ nói không sai, Tôn Học Võ chắc chắn biết nội tình gì đó khác, chỉ là chưa nói cho chúng ta biết mà thôi.” “Chúng ta tạm thời mang theo hắn, tôi thấy một chốc một lát hắn cũng không dám có động tĩnh gì khác nữa.” Sau khi mọi người bàn bạc, quyết định tạm thời giữ lại giáo sư Tôn để giám sát.

Nếu lão già này còn dám có hành động gì, Tần Vũ tuyệt đối sẽ không giữ lại tai họa này nữa.

Mọi người dựa theo bản đồ trên mảnh sứ, đến một đường hầm sau chân núi.

Bò men theo đường hầm khúc khuỷu quanh co không biết bao lâu, địa thế đột nhiên từ thấp chuyển lên cao, bắt đầu đi lên dần dần.

Tần Vũ vừa bò lên một đoạn đường, vừa dùng đèn pin soi xét xung quanh.

Đường hầm ở đây chật hẹp, xung quanh không chỉ có tiếng nước chảy róc rách, mà còn có một số thực vật màu xanh như rêu.

Những thực vật này quanh năm không được ánh sáng mặt trời, nên mọc ra đều có hình thù kỳ quái.

Dương Tuyết Lỵ nhìn những thực vật xung quanh, không khỏi có chút tò mò.

"Tần Vũ, trong đường hầm này không hề có ánh sáng mặt trời, tại sao lại có nhiều thực vật màu xanh như vậy?" Mọi người đều biết, thực vật màu xanh cần phải quang hợp, cũng cần ánh sáng mặt trời mới có thể sinh trưởng.

Nhưng thực vật trong đường hầm, dù không có ánh sáng mặt trời, vẫn sinh trưởng tươi tốt như vậy, thực sự khiến người ta kỳ lạ.

Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ lão già kia không lừa chúng ta, ở đây thật sự xảy ra những chuyện khó tin?" Tần Vũ không dám vội vàng kết luận, nên chỉ đành bảo mọi người đừng nói nhiều, tiếp tục tiến lên.

Đi không biết bao lâu, sau khi mọi người xuyên qua một khu rừng cây rậm rạp tối đen, thấy ở lối ra xa xa có một kiến trúc giống như một ngôi miếu.

Sau khi mọi người ra ngoài, phát hiện ngôi miếu nửa ẩn mình trong khu rừng cây cổ thụ dưới lòng đất.

Tần Vũ đi lại gần xem, phát hiện trước cửa ngôi miếu có dựng hai cây cột cờ, trên cột cờ phấp phới những dải vải.

Ngôi miếu cao khoảng hai tầng lầu, trên mái nhà lợp đầy ngói lưu ly ba màu, dưới ánh đèn những viên ngói này lấp lánh.

Xung quanh là những bức tường cao màu đỏ son, trông vừa uy nghi vừa trang nghiêm.

Tần Vũ đi đến cửa, ngẩng đầu nhìn, trước mắt hiện ra một tấm biển cổ khổng lồ.

Trên đó viết "Võ Thánh Miếu".

Hai bên tấm biển có tám chữ lớn "Trung Nghĩa Thần Võ, Phục Ma Hiệp Thiên".

Tần Vũ lấy bản đồ mảnh sứ ra đối chiếu, phát hiện đây là Quan Đế Miếu.

Thực ra ngôi miếu này, Tần Vũ đã từng thấy trong lần đầu tiên đến trấn Thanh Khê.

Chương 472

Nhưng lúc đó chỉ còn lại một số di tích và phế tích, không còn được bảo tồn nguyên vẹn.

Bây giờ nhìn thấy toàn bộ ngôi miếu, lại cảm thấy vô cùng uy nghi.

Theo bản đồ chỉ dẫn, từ Quan Đế Miếu đi thẳng về phía trước vài trăm mét nữa là có thể thấy một khu nhà cửa sân vườn lớn.

Nơi đó chính là Địa Tiên Thôn.

Tần Vũ dẫn mọi người vào Quan Đế Miếu, sau khi vào trong, mọi người bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Lão Hồ và Bàn Tử tìm kiếm một lượt trong miếu, phát hiện bên trong ngoài một số cơ quan vô dụng ra, gần như không có gì khác.

Ngay cả một xác chuột hay thi trùng cũng không thấy.

Quan Đế Miếu được dọn dẹp sạch sẽ.

Sau khi mọi người tiến vào miếu vũ, liền phát hiện bên trong vô cùng trống trải.

Trong đại sảnh, bày một dãy chén lưu ly, bên cạnh đặt sáu cây cột điêu khắc hoa văn rồng.

Hoa văn rồng trên những cây cột này, từng con một được điêu khắc sống động như thật.

Chính giữa dãy chén lưu ly, có một pho tượng.

Tần Vũ lại gần xem, pho tượng thần thái uy nghiêm, tay cầm một cuốn sách, ngoại hình vô cùng lạnh lùng tuấn tú, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh nghiêm nghị.

Giáo sư Tôn vừa thấy liền mở miệng nói: “Đây là tượng ngồi của Võ Thánh Chân Quân, trong tay cầm hẳn là cuốn «Lân Kinh».” Bàn Tử nghe giáo sư Tôn nói, không nhịn được tức giận nói: “Ở đây có chỗ cho mày nói sao?” Nói rồi, Bàn Tử liền tìm một cuộn dây thừng trong túi, trói chặt vào người giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn bị trói gô lại vứt trên đất, trông vô cùng thảm hại.

Lúc này, Bàn Tử hừ lạnh nói: “Xem mày bây giờ còn làm được gì?

Con khỉ trước đó đâu rồi?

Không ở đây nữa sao?” Giáo sư Tôn nhếch mép, cười lạnh nói: “Quan tâm chuyện đó làm gì?

Lo cho mình có ra được ngoài không đã.” Thái độ dửng dưng của giáo sư Tôn đã chọc giận Bàn Tử vốn đã không vui.

Bàn Tử đang chuẩn bị xông lên động thủ thì nghe giáo sư Tôn ngắt lời: “Đúng rồi, các người có nghe qua ‘Thiêu Bính Ca’ chưa?” Mọi người hơi sững sờ, Bàn Tử gầm lên: “Đã lúc nào rồi, còn ăn bánh nướng?” Giáo sư Tôn lạnh lùng liếc Bàn Tử một cái, hừ lạnh nói: “Đàn gảy tai trâu!” “Mày!” Bàn Tử tức sôi máu, thấy anh ta lại sắp xông lên động thủ, Tần Vũ vội vàng ra hiệu cho Lão Hồ.

Lão Hồ nhanh chân tiến lên, kéo Bàn Tử lại.

“Bàn Tử đừng tức giận, ‘Thiêu Bính Ca’ mà ông ta nói thực ra là một bộ quái ca.” “Quái ca?” Tần Vũ giải thích: “Vào thời nhà Minh, có một vị kỳ nhân đã sáng tạo ra một bộ quái ca.” Tương truyền, người này giỏi kỳ môn số thuật, tinh thông lý lẽ phong thủy, trong dân gian được người ta gọi là bán tiên.

Người này đã sáng tạo ra một bộ quái ca, cũng chính là ‘Thiêu Bính Ca’.

Trong ‘Thiêu Bính Ca’ đều là những quẻ bói đã được ứng nghiệm.

Nội dung của nó cao siêu khó lường, người thường tuyệt đối khó mà tưởng tượng được.

Tần Vũ tuy biết chuyện này, nhưng không biết giáo sư Tôn lại định giở trò gì.

Thế là, Tần Vũ đến trước mặt giáo sư Tôn, từ trên cao nhìn xuống, hỏi: "Ông có lời gì thì cứ nói." Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra một tia quỷ quyệt.

"Tần Vũ thông minh hơn, Vương Bàn Tử thật chẳng hiểu gì cả." Lời chưa dứt, Bàn Tử đã vung quyền đánh tới.

Một quyền đánh xuống, nửa bên mặt giáo sư Tôn sưng vù lên.

Nhưng, giáo sư Tôn lại không hề tức giận, ngược lại còn cười mà giải thích: "Sự việc đã đến nước này, tôi gợi ý cho các người một chút vậy." Bàn Tử nghiến răng ken két, nói: "Có lời gì mau nói!" "Tôi sẽ nói cho các người biết lịch sử thật sự của Quan Sơn Thái Bảo." Giáo sư Tôn nói cho Tần Vũ biết, Quan Sơn Thái Bảo năm đó thực ra là những ẩn sĩ Ba Sơn.

Nếu không phải 'Thiêu Bính Ca' tiết lộ thiên cơ, e rằng cho đến ngày nay, danh hiệu Quan Sơn Thái Bảo cũng không ai biết đến.

Khoảng cuối triều Nguyên, lúc đó thiên hạ đại loạn.

Nông dân khắp nơi vì nghĩa khởi binh, trong đó xuất hiện một vị kỳ nhân.

Lúc đó, Chu Hồng Vũ mời Lưu Bá Ôn suy đoán chuyện hưng phế của thiên hạ.

Vì thiên cơ bất khả tiết lộ, Lưu Bá Ôn đành phải ẩn ý làm ra một bài 'Thiêu Bính Ca', đem chuyện hưng vong của thiên hạ sau này giấu cả vào trong bài ca đó.

Đó cũng là lai lịch của ‘Thiêu Bính Ca’.

Sau đó, Lưu Bá Ôn nhận ra Chu Nguyên Chương là chân long thiên tử, bèn đầu quân dưới trướng ông ta.

Sau nữa, Chu Nguyên Chương khởi nghĩa thành công, trở thành chân long thiên tử.

Theo lệ cũ, sau khi thiên tử đăng cơ, nhiệm vụ hàng đầu là bắt tay chuẩn bị hoàng lăng.

Xây dựng lăng mộ là một đại sự hàng đầu.

Vì vậy, Hồng Vũ hoàng đế lúc đó đã triệu Lưu Bá Ôn, hy vọng ông có thể quy hoạch hoàng lăng cho triều đại nhà Minh.

Chương 473

Yêu cầu đầu tiên là tuyệt đối không thể để người khác đào trộm.

Sau khi Lưu Bá Ôn nhận lời, mười ngày sau, ông mang đến cho Hồng Vũ hoàng đế một bức tranh, nói rằng muốn xây dựng hoàng lăng Đại Minh, phải xây theo bức tranh này, nếu không sẽ vô dụng.

Hồng Vũ hoàng đế cho các đại thần trong triều và nội thị xem qua bức tranh, nhưng căn bản không hiểu gì cả.

Lúc này, Lưu Bá Ôn tiến cử cho Hồng Vũ hoàng đế một vị kỳ nhân.

Lưu Bá Ôn nói, người này thông thiên hiểu địa, tuyệt đối có thể đảm đương trọng trách xây dựng hoàng lăng. 150.

Nhưng người này vẫn luôn ở ẩn trong núi sâu, là một ẩn sĩ.

Hồng Vũ hoàng đế bán tín bán nghi, bèn sai người mời vị kỳ nhân đó đến.

Người này tên là Phong Vương Lễ, vốn là một thợ rèn sắt ở đất Ba Thục, nhưng ngày thường cũng thích đổ đấu, thích sưu tầm những sách lạ truyện dị.

Sau khi người này được triệu đến kim điện, biết phải xây dựng hoàng lăng cho hoàng gia, vốn đã có chút sợ hãi, sau khi xem bức tranh đó, càng liên tục từ chối.

Thì ra trong bức tranh đó vẽ một vách núi hiểm trở.

Trên vách núi treo rất nhiều quan tài, cũng chính là những huyền quan mà Tần Vũ đã thấy trong hẻm quan tài.

Quay lại bức tranh, Phong Vương Lễ thấy trong tranh vẽ mấy tên

trộm mộ.

Một tên trộm mộ trong đó đang ôm một cỗ quan tài bằng vỏ thông.

Một tên trộm mộ khác thì đang bám một mình trên vách đá, dùng dây thừng tròng vào thi thể trong quan tài.

Còn có hai tên trộm mộ thì lấy ra từ trong quan tài một mảnh cốt giáp.

Nhìn kỹ, trên mảnh cốt giáp đó khắc rất nhiều hình ảnh tinh tú và một số chữ triện cổ khó hiểu.

Bên cạnh toàn bộ bức tranh, có ghi một hàng chữ nhỏ.

"Trên đó viết 'Quan Sơn Đạo Cốt Đồ'." Nói đến đây, giáo sư Tôn dừng lại, nhìn mọi người.

Mọi người đều đang chăm chú lắng nghe, trong đầu hiện ra hình ảnh bức Đạo Cốt Đồ đó.

Dương Tuyết Lỵ không khỏi hít một hơi lạnh, hỏi: "Bức Quan Sơn Đạo Cốt Đồ vẽ chẳng lẽ chính là nơi này?" Giáo sư Tôn cười cười, nói tiếp: "Phong Vương Lễ là một quý tộc rất có danh vọng ở địa phương, vì tổ tiên bao đời đều sống ở hẻm quan tài." "Tiên nhân nhà họ Phong đã từng trộm được rất nhiều thiên thư trong hẻm quan tài, nhờ đó học được rất nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu." Giáo sư Tôn nói, sau này vào cuối Nguyên đầu Minh, tay nghề của nhà họ Phong truyền đến đời Phong Vương Lễ, liền bắt đầu tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo.

Vì dựa vào thiên thư và tay nghề, nên đời đời đều nắm giữ Quan Sơn Chỉ Mê Thuật.

Nắm giữ thuật này, họ không cam chịu tầm thường, bèn bí mật khai quật các cổ mộ ở khắp nơi.

Trộm mộ vào thời đó là việc bị cấm, Phong Vương Lễ sợ vì từ chối hoàng đế mà rước họa sát thân, lại sợ liên lụy đến việc trộm mộ của gia tộc, bèn cứng đầu nhận lời.

Giáo sư Tôn từ tốn nói: "Hồng Vũ hoàng đế nghe ông ta nhận lời, vô cùng hài lòng, bèn ban cho mấy tấm kim yêu bài, cấp cho Phong Vương Lễ và mấy người đệ tử, từ đó về sau, những người tự xưng là Quan Sơn Thái Bảo này đều ở lại bên cạnh vua, chuyên môn xây dựng lăng mộ cho hoàng gia." Từ đó về sau, Quan Sơn Thái Bảo được hoàng đế trọng dụng, luôn theo phò tá hoàng thất ở kinh thành." Dương Tuyết Lỵ nghe vậy liền hỏi: "Vậy sau này, tại sao Quan Sơn Thái Bảo lại sa sút?" 151.

Tôn giáo thụ thở dài một hơi đáp: "Thiên hạ biến động, hoàng đế đương triều lại hôn dung vô đạo, trăm sự trong nước đều hoang phế.

Phong Sư Cổ thấy thế đạo suy bại, trong cơn tức giận đã rời khỏi hoàng cung." Sau khi về quê, khoảng hơn hai trăm năm sau, nhà họ Phong dựa vào việc khai thác mỏ muối mà phất lên giàu có.

Ở địa phương, nhà họ Phong cũng là một gia tộc lớn.

Nhưng kể từ sau khi rời khỏi hoàng cung, Phong Sư Cổ không còn hứng thú gì với tiền tài.

Sau khi trở về, ông ta chỉ chuyên tâm luyện đan, suy diễn quái tượng.

Về sau, Phong Sư Cổ dẫn theo thuộc hạ đi khắp nơi trộm mộ cổ, thu thập được vô số kỳ trân dị bảo từ các lăng mộ lớn nhỏ.

Dương Tuyết Lỵ lại hỏi: "Nếu đã như vậy, tại sao Phong Sư Cổ lại đột nhiên xây dựng Địa Tiên, một lòng chìm đắm vào việc tu tiên?" Tôn giáo thụ giải thích: "Phong Sư Cổ vốn có tật trộm mộ, chẳng qua là cố chấp tìm tiên mà thôi." Sau này, có một ngày, Phong Sư Cổ từ

trong di huấn của tổ tiên tìm thấy ghi chép về Quan Tài Hạp.

Tương truyền trong Quan Tài Hạp có hàng ngàn hàng vạn quan tài, một lăng mộ quy mô lớn như vậy lại tuyệt đối không thể động vào.

Bởi vì trong Quan Tài Hạp có giấu Thi Tiên.

Mọi người sững sờ: "Thi Tiên?!" Tôn giáo thụ gật đầu, nói tiếp: "Phong Sư Cổ cũng giống các vị, đều vô cùng tò mò về Thi Tiên, đặc biệt là với một người một lòng cầu tiên như ông ta." Phong Sư Cổ vừa biết được tin tức này, lập tức dẫn theo đông đảo đệ tử cùng nhau vào núi.

Sau đó, Phong Sư Cổ thuận lợi tiến vào cổ mộ của Ô Dương Vương, tại đây ông ta đã chứng kiến một vài chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Bàn Tử cười khẩy một tiếng, hỏi: "Chuyện không thể tưởng tượng nổi?" Tôn giáo thụ nhún vai, cười đáp: "Chuyện này thì làm sao tôi biết được?

Tôi cũng đâu phải Phong Sư Cổ." Tần Vũ sa sầm mặt, hỏi: "Lúc đó có ai khác nhìn thấy chuyện lạ trong cổ mộ không?" Tôn giáo thụ lắc đầu: "Nghe nói lúc đó chỉ có một mình Phong Sư Cổ biết, ngay cả người thân cận nhất với ông ta cũng không hay biết, rốt cuộc trong cổ mộ đã xảy ra chuyện gì." Tôn giáo thụ kể rằng, Phong Sư Cổ kể từ sau khi gặp chuyện lạ trong cổ mộ, đã bế quan không ra khỏi nhà.

Ba tháng sau, Phong Sư Cổ tuyên bố mình đã đắc đạo, chiêu cáo thiên hạ rằng đã phát hiện một chốn bồng lai tiên cảnh trong Quan Tài Hạp, có thể dùng để tránh loạn.

Sau đó, Phong Sư Cổ bắt đầu tự xưng là Địa Tiên.

Ông ta chuyên tâm phổ độ chúng sinh, dùng cả đời mình để xây dựng cái gọi là cổ mộ Địa Tiên trong núi.

Chương 474

Tất cả văn vật thu thập được trong đời, bao gồm cả những món đồ do tổ tiên trộm được, đều được cất giấu bên trong.

Phong Sư Cổ nói với mọi người, nếu muốn có tiên cốt như ông ta, trước hết phải vứt bỏ thân xác máu thịt này.

Mọi người nghe đến đây, vô cùng kinh ngạc.

"Cái gì gọi là vứt bỏ thân xác máu thịt?" Tần Vũ hỏi.

Tôn giáo thụ nhếch miệng cười, nói thản nhiên: "Là ý nghĩa trên mặt chữ thôi, chẳng lẽ lúc vào các vị không nhìn thấy những chiếc quan tài bồi táng đó sao?" Lời của Tôn giáo thụ khiến Tần Vũ nhớ lại hàng ngàn hàng vạn chiếc quan tài bồi táng mà mình đã thấy.

Từ trước, Tần Vũ đã có một suy đoán không hay về những chiếc quan tài bị xích sắt khóa chặt đó.

"Chẳng lẽ, những người tiến vào cổ mộ Địa Tiên đều phải tuẫn táng sống?" Tôn giáo thụ gật đầu, cười đáp: "Không sai, tuẫn táng sống." Theo lời của Tôn giáo thụ, năm đó Phong Sư Cổ chiêu cáo thiên hạ rằng phải dùng người sống để tuẫn táng, sau đó trải qua trăm năm tu đạo mới có thể tu luyện thành tiên!

Trăm năm sau, mọi người có thể theo Địa Tiên trở lại nhân gian.

Thời bấy giờ, Quan Sơn Thái Bảo là gia tộc được hoàng gia ban sắc phong.

Danh vọng của họ ở vùng núi Thanh Khê vô cùng vang dội.

Phong Sư Cổ lại là người biết vu thuật, nên dưới tài ăn nói của ông ta, rất nhiều trai gái u mê trong thôn đều bằng lòng đi theo.

Thế là, năm đó có rất nhiều người đã theo Phong Sư Cổ vào thôn Địa Tiên.

Nhưng dù vậy, vẫn có một bộ phận nhỏ người trong họ Phong không muốn đến thôn Địa Tiên.

Phong Sư Cổ lúc đó cũng không ép buộc, chỉ sai người canh giữ cẩn thận lối vào cổ mộ Địa Tiên, đồng thời để lại cho hậu nhân bộ Quan Sơn Chỉ Mê Phú kia.

Tôn giáo thụ thở dài một hơi, nói: "Ông ta cũng không yên tâm, nên đã bố trí Cửu Tử Kinh Lĩnh Giáp ở gần thôn Địa Tiên." "Cửu Tử Kinh Lĩnh Giáp?

Đó là thứ gì?" Tôn giáo thụ giải thích: "Đó là một loại dị thuật mà tổ tiên nhà họ Phong biết, vì nó quỷ dị khó học, nên rất nhiều hậu nhân của Quan Sơn Thái Bảo đều không biết." Tôn giáo thụ nói cho mọi người biết, loại Cửu Tử Kinh Lĩnh Giáp này có thể dễ dàng vây khốn những kẻ muốn xâm nhập vào thôn Địa Tiên.

Rất nhiều người vì thế mà mất mạng, bố cục bên trong vô cùng tinh vi, nghe nói là chuẩn bị riêng cho dân trộm mộ.

Phong Sư Cổ lo lắng, sau này sẽ có kẻ trộm mộ đến đào thôn Địa Tiên.

Mọi người nghe đến đây không khỏi cảm thán. 152.

"Phong Sư Cổ đúng là tâm tư cẩn mật, ngay cả chuyện kẻ trộm mộ sau này có đến hay không cũng đã chuẩn bị trước, thảo nào trên đường đi chúng ta lại khó khăn đến vậy!" Bàn Tử thở hắt ra một hơi, cảm thấy vẫn còn sợ hãi.

Tần Vũ không cảm thấy gì, bình thản hỏi: "Sau đó thì sao?

Những người không vào thôn Địa Tiên đã thế nào?" "Những người không vào thôn Địa Tiên, có một số là anh em chú bác của

Phong Sư Cổ, trong đó có một vị cùng vai vế 'Sư' với Phong Sư Cổ, tên là Phong Sư Kỳ, giao tình với Phong Sư Cổ không tệ." Sau đó, Tôn giáo thụ lại nói với Tần Vũ rằng, Phong Sư Kỳ này đã ở lại bên ngoài núi.

Con người ông ta bảo thủ, cho rằng không thể làm trái lời tổ huấn.

Phong Sư Cổ tự ý xâm nhập Quan Tài Hạp, sau này tất sẽ gặp đại họa.

Chuyện này chắc chắn sẽ liên lụy đến cả nhà họ Phong, thế là năm đó, sau khi đại đa số người đã vào thôn Địa Tiên, Phong Sư Kỳ đã dứt khoát mang theo vợ con dời đi nơi khác.

Tôn giáo thụ đột nhiên cười, nói: "Phong Sư Kỳ này là một cao nhân, trước khi lâm chung từng đích thân nói với hậu nhân rằng, trong Quan Tài Hạp quả thực có giấu Thi Tiên." "Sau đó thì sao?

Thi Tiên rốt cuộc là chuyện gì?" Tôn giáo thụ lắc đầu, đáp: "Nghe nói Phong Sư Kỳ cũng không nói rõ, chỉ nói một câu tiên đạo cuối cùng cũng chỉ là phiêu diêu hư ảo." Tần Vũ hơi khựng lại, nhíu mày nói: "Vậy theo lời của Phong Sư Kỳ, ông ta không tin vào cái gọi là Thi Tiên." Điều này khiến mọi người cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nếu đã không tin, tại sao trước khi chết lại nói với hậu nhân rằng trong Quan Tài Hạp thực sự có Thi Tiên?

Tôn giáo thụ giải thích: "Ý của Phong Sư Kỳ là, trên đời này nếu thực sự có tiên gia, thì cũng không thể nào là tiên do cổ thi hóa thành." Bàn Tử gật đầu, nhưng rồi lại nhanh chóng lắc đầu: "Phong Sư Kỳ này không phải tự mâu thuẫn sao?" Mọi người ngồi bệt xuống đất, vừa nghỉ ngơi vừa nghe Tôn giáo thụ kể chuyện về Quan Sơn Thái Bảo.

Khi kể đến Phong Sư Kỳ, ai nấy đều cảm thấy vô cùng mâu thuẫn.

“Thật quá kỳ lạ, trước khi chết lại nói với hậu nhân là có Thi Tiên, nhưng bản thân lại không tin Thi Tiên, là ý gì vậy?” Tôn giáo thụ lắc đầu, giải thích: “Cái này thì tôi không rõ, nhưng nghe nói trước khi Phong Sư Kỳ rời đi, từng đến tìm Phong Sư Cổ, dùng lời lẽ tốt đẹp khuyên can đừng làm cái thôn Địa Tiên nữa, chỉ tiếc là Phong Sư Cổ như bị trúng tà, vô cùng kiên định không đổi.” Lần cuối cùng Phong Sư Kỳ gặp Phong Sư Cổ là khi thôn Địa Tiên đã hoàn toàn xây dựng xong.

Khi Phong Sư Kỳ tìm Phong Sư Cổ, phát hiện sắc mặt đối phương vô cùng quỷ dị, giống như cương thi vậy!

Nhưng kỳ lạ là, Phong Sư Cổ vẫn có thể hành động cử chỉ như người sống.

Sau lần thứ hai khuyên can không thành, Phong Sư Kỳ đành phải lặng lẽ rời đi.

Sau lần rời đi đó không lâu, Phong Sư Kỳ đổ bệnh nặng một trận.

Trong cơn bệnh, Phong Sư Kỳ dặn dò hậu nhân, sau này nếu có cơ hội nhất định phải vào thôn Địa Tiên xem thử.

Về phương pháp để vào, có thể tham khảo trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú.

Kể từ lần trước thấy Phong Sư Cổ khác thường, Phong Sư Kỳ trong lòng luôn bất an, cảm thấy người này sau này sẽ hóa thành yêu vật.

Nếu thực sự như vậy, thì phải tìm mọi cách trừ khử hắn.

Lỡ như trong cổ mộ thật sự có Thi Tiên tồn tại, vậy thì cũng là hậu hoạn vô cùng, trách nhiệm cứu tế hậu thế đành phải đặt lên vai hậu nhân nhà họ Phong.

Chương 475

Trừ khử Thi Tiên đã trở thành di ngôn lớn nhất trước khi Phong Sư Cổ lâm chung.

Nhưng không ngờ, sau khi Phong Sư Kỳ qua đời, nhà họ Phong bắt đầu đi vào suy tàn.

Gia đạo sa sút, con cháu đời sau của họ Phong đã đánh mất gần hết tay nghề của tổ tiên.

Điểm này, Tần Vũ cũng có thể thấy được từ trên người Phong đoàn trưởng.

Nếu không phải Phong đoàn trưởng vào thời khắc mấu chốt quên mất cách mở khóa, có lẽ bây giờ họ đã ở trong thôn Địa Tiên rồi.

Tần Vũ nghe đến đây, trong lòng đột nhiên khựng lại, mở miệng hỏi: "Tôn Học Võ, ông biết nhiều chuyện về nhà họ Phong như vậy, chắc không đơn giản chỉ là nghiên cứu đâu nhỉ?" Tôn giáo thụ sững sờ, rồi cười nói: "Tần Vũ, cậu quả nhiên lợi hại." Mọi người hơi ngẩn ra, Bàn Tử hỏi: "Ý gì vậy?" Dương Tuyết Lỵ đột nhiên bừng tỉnh, vội hỏi: "Tôn giáo thụ, chẳng lẽ ông là người của nhà họ Phong?" Lời này vừa thốt ra, mọi người đều không dám tin mà nhìn ông ta.

Tôn giáo thụ mỉm cười, trong mắt không có chút hoảng loạn nào, cũng không nói gì.

Mọi người nghe vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

"Tần gia, không sai chứ?

Ông ta là Tôn Học Võ, người nhà họ Phong?

Sao có thể chứ?" Bàn Tử kinh ngạc đến nỗi cằm sắp rớt xuống

đất.

Dương Tuyết Lỵ lại lắc đầu nói: "Bàn Tử, rất có thể." "Nhưng Tôn Học Võ họ Tôn, Phong Sư Cổ họ Phong, đâu phải cùng một giuộc." Trong lúc mọi người đang bàn tán, Tôn giáo thụ phá lên cười lớn.

Tiếng cười vang vọng trong miếu vũ, nghe mà khiến người ta có chút rợn tóc gáy.

Bàn Tử nhìn Tôn giáo thụ, hai mắt trợn trừng, hỏi: "Tôn Học Võ, ông rốt cuộc có phải là người nhà họ Phong không?" Tôn giáo thụ lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, gật đầu cười nói: "Thân phận của tôi đã bị Tần Vũ nhìn thấu rồi, vậy tôi cũng không giấu nữa, không sai, tôi chính xác là người nhà họ Phong." "Vậy...

Vậy ông và Phong đoàn trưởng kia?" "Phong đoàn trưởng là anh ruột của tôi, tôi vốn tên là Phong Học Võ, sau này mới đổi tên thành Tôn Học Võ." Tôn giáo thụ vừa nói, vừa bắt đầu hồi tưởng.

Sau khi Phong Sư Kỳ qua đời, mãi cho đến những năm Dân quốc, hậu nhân của ông là Phong Tư Bắc, cũng chính là cha của Tôn giáo thụ.

Phong Tư Bắc là một người sùng bái Đạo giáo, khi trung niên đã làm đạo sĩ ở núi Thanh Thành.

Vì di huấn mà Phong Sư Kỳ để lại, những năm đó ông ta luôn cố gắng tiến vào thôn Địa Tiên trong Quan Tài Hạp.

Nhưng sau nhiều lần thử nghiệm, vẫn không tìm được cách vào thôn Địa Tiên, nhưng vì không muốn từ bỏ, ông ta đã ngồi chết trong đường hầm.

Nghe đến đây, mọi người mới bừng tỉnh.

Bàn Tử hét lớn: "Thì ra cái xác ở lối vào chính là cha của ông!"

Tôn giáo thụ gật đầu, nói: “Cha tôi một lòng không quên di huấn của tổ tông, chỉ tiếc là cuối cùng ngay cả Quan Tài Hạp cũng không vào được.” Tôn giáo thụ nói với Tần Vũ, trước khi cha ông lâm chung, đã dặn ông và Phong đoàn trưởng rằng, nếu ông chết trong Quan Tài Hạp thì không cần thu dọn thi thể.

Phong Tư Bắc chuẩn bị phơi thây ở đây, để tận mắt chứng kiến hậu nhân đi vào.

Sau khi cha của Tôn giáo thụ qua đời, ông và anh trai lưu lạc dân gian, nương tựa vào nhau mà sống.

Tôn giáo thụ và anh trai Phong đoàn trưởng cách nhau sáu tuổi, sau khi cha mất thì không còn người thân nào khác.

Phong đoàn trưởng tên thật là Phong Học Văn, Tôn giáo thụ nhớ lại chuyện xưa, lúc đó ký ức về anh trai vô cùng mơ hồ, quả thực đau lòng khôn xiết.

“Năm đó chiến loạn, sau khi cha mất, mắt thấy tôi và anh trai sắp chết đói ngoài đường, anh trai đã quyết định dứt khoát vào núi làm mã tặc.” Trước khi Phong đoàn trưởng ra đi, đã gửi Tôn giáo thụ cho một gia đình địa chủ họ Tôn, từ đó ông đổi tên thành Tôn Học Võ.

Kể từ đó, hai anh em mỗi người một nơi.

Sau này, càng không có tin tức gì.

Về sau chiến tranh bùng nổ, Tôn giáo thụ chạy trốn khỏi quê hương, hoàn toàn mất liên lạc với anh trai!

Những gì Tôn giáo thụ trải qua sau đó, mọi người đều khá quen thuộc.

Chỉ không ngờ, Phong đoàn trưởng năm đó cùng lao động với Tôn giáo thụ ở Quả Viên Câu lại chính là anh ruột của ông.

Sau khi hai anh em đoàn tụ, Phong đoàn trưởng đã nói với Tôn giáo thụ rằng có người đang điều tra gốc gác của ông ta.

Vì tổ tiên làm nghề trộm mộ, nên Phong đoàn trưởng lúc đó sợ bị tra ra, nên không định ở lại nông trường.

Ngày bỏ trốn, Phong đoàn trưởng quyết tâm về quê, đi tìm thôn Địa Tiên, hoàn thành di huấn của tổ tiên, cuối cùng là chôn cất hài cốt của cha.

Trước khi Phong đoàn trưởng đi, thực ra Tôn giáo thụ cũng muốn đi cùng, nhưng lại bị phản đối.

Phong đoàn trưởng không muốn Tôn giáo thụ đi cùng, một là vì chuyện này vô cùng khó khăn, ngay cả cha của ông ta cũng chết ở trong đó.

Hai là hy vọng Tôn giáo thụ sau này có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Trước đó, Tôn giáo thụ đã đổi tên thành Tôn Học Võ.

Di huấn của tổ tiên Phong đoàn trưởng rất nặng nề, ông không muốn tạo thêm áp lực cho em trai.

Lỡ như Phong đoàn trưởng xảy ra bất trắc bên trong, Tôn giáo thụ sau này cũng có thể quay lại, tránh cho nhà họ Phong thật sự tuyệt tự, không còn hy vọng.

Mọi người nghe đến đây, không ai không cảm thán thay ông.

Chương 476

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, bình thản nói: "Phong đoàn trưởng quả thật chu đáo, chỉ tiếc là chết trong tay tôi." Thật đáng tiếc cho nhà họ Phong từng cực kỳ thịnh vượng, giờ đây lại suy tàn đến mức này, hậu nhân ngay cả một chút tay nghề của tổ tiên cũng không học được.

Trong lúc mọi người đang than thở, Tôn giáo thụ lại thở dài nói: "Còn về con vượn núi mà các vị hỏi, thực ra khi cha tôi còn sống, nó đã được nuôi bên cạnh anh tôi, nên cũng khá quen thuộc với tôi." Tôn giáo thụ thở dài một hơi, nói: "Anh tôi đã quyết tâm phải đi, dù sao đó cũng là di huấn của tổ tiên để lại." "Sau khi anh ông đi, ông chưa từng đi tìm sao?" Tần Vũ hỏi.

Tôn giáo thụ lắc đầu nói: "Tôi làm gì có thời gian đi tìm anh trai, kể từ khi anh ấy đi, tôi chưa từng gặp lại anh ấy và con vượn đó nữa." Mọi người đều có thể thấy, trong lòng Tôn giáo thụ vô cùng nhớ nhung Phong đoàn trưởng.

Tôn giáo thụ kể rằng, sau khi rời khỏi Quả Viên Câu, ông đã gia nhập đội khảo cổ, quen biết với giáo sư Trần.

Sau đó, Tôn giáo thụ cuối cùng cũng tìm được cơ hội một mình đến Quan Tài Hạp.

Thị trấn Thanh Khê lúc đó đã hoang phế, sau khi Tôn giáo thụ đến đó, nhanh chóng gặp được con vượn núi kia.

Ông ta mang theo nó, một mạch đến Quan Tài Hạp, và nhanh chóng tìm thấy thi thể của Phong đoàn trưởng.

Trước khi chết, Phong đoàn trưởng đã để lại cho Tôn giáo thụ một bức di thư.

Trên di thư, đã ghi lại chi tiết những gì Phong đoàn trưởng đã trải qua sau khi trốn khỏi Quả Viên Câu.

Năm đó khi Phong đoàn trưởng trốn về Thanh Khê, vừa đúng lúc gặp phải nhóm công nhân đang xây dựng hầm trú ẩn.

Lúc đó, công nhân vừa khai quật được một lô tượng đá từ trong đường hầm mỏ.

Phong đoàn trưởng vừa nhìn thấy những tượng đá đó, liền biết chuyện không ổn, thế là vội vàng mang theo con vượn núi giả thần giả quỷ trong thị trấn.

Mục đích của Phong đoàn trưởng là để dọa đám người xây hầm trú ẩn đi.

Không lâu sau, vì lý do của Phong đoàn trưởng, cộng thêm việc hầm trú ẩn không đạt tiêu chuẩn, quả nhiên nhóm công nhân không tiếp tục nữa, nhanh chóng rút đi hết.

Thấy không còn ai làm phiền, Phong đoàn trưởng mới bắt đầu hành động.

Ai ngờ sau khi mang theo con vượn núi tiến vào Quan Tài Hạp, lại vì tay nghề không đủ, không mở được khóa Cửu Cung Ly Hổ, đành phải bị kẹt chết trong hẻm núi.

Phong đoàn trưởng biết mình không còn sống được bao lâu, chỉ có thể để lại di thư, hy vọng Tôn giáo thụ sau này đến đây có thể nhìn thấy.

Nói đến đây, Tôn giáo thụ bắt đầu nghẹn ngào.

Tần Vũ thấy hốc mắt ông ta đỏ hoe, nức nở nói: "Thật đáng thương cho anh trai tôi cũng chết ở trong đó." Bàn Tử thở dài một hơi, nói: "Vậy là ngay từ đầu ông đã biết ở đây, cũng biết tình hình bên trong rốt cuộc thế nào?" Tôn giáo thụ không phủ nhận, gật đầu nói:

“Tôi quả thực biết, tuy rằng tôi biết một số tình hình bên trong, cũng đại khái biết nơi đó có bích họa lăng mộ yêu ma đời Đường, biết bản đồ giấu ở trong mộ đạo nào, nhưng...” Tôn giáo thụ cúi đầu, thấp giọng nói: “Nhưng đối với tôi, Quan Sơn Chỉ Mê Phú quá ẩn ý khó hiểu, tôi dùng hết toàn bộ tâm huyết, cũng không thể giải được bí mật trong đó.” Lão Hồ hừ lạnh nói: “Vậy nên ông đã thiết kế kế hoạch lừa chúng tôi?” Tôn giáo thụ gật đầu: “Không sai, tôi biết những câu đố này khó, nhưng chắc sẽ không làm khó được Tần Vũ, tôi làm vậy chẳng qua là muốn trong những năm tháng còn lại của cuộc đời, hoàn thành di huấn của tổ tiên, cũng là để đưa cha và anh tôi về nơi an nghỉ.” Tuy Tôn giáo thụ nói mình thảm thương thế nào, nhưng đối với Tần Vũ, đó đều không phải là lý do.

“Nếu ngay từ đầu ông nói ra, chúng tôi cũng sẽ không nghi ngờ ông như vậy.” Tôn giáo thụ nhếch miệng cười nói: “Tôi ngay từ đầu đã không định nói cho các vị biết, tôi cũng biết các vị đã sớm nghi ngờ tôi rồi.” “Vậy nên ông định trước khi chúng tôi biết, sẽ giết chúng tôi trước?” Mọi người sắc mặt nặng nề nhìn về phía Tôn giáo thụ.

Tôn giáo thụ bình thản cười, đáp: “Không sai, tôi chuẩn bị đợi sau khi các vị tiến vào cổ mộ của Ô Dương Vương, sẽ nhốt các vị chết trong dũng đạo.” Bàn Tử tức giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Nào chỉ nhốt chết chúng tôi, tôi suýt nữa đã chết trong tay con nữ quỷ đó rồi!” Yêu Muội Nhi hít một hơi khí lạnh, nói: “Thắp hương chiêu tiên, dùng nữ quỷ quấn lấy chúng tôi, thật đáng sợ.” Tôn giáo thụ than với mọi người: “Cũng đừng trách tôi lòng dạ độc ác, tôi cũng vì biết các vị bắt đầu nghi ngờ tôi, nên mới lấy bản đồ trong mộ đạo rồi bỏ đi.” Bàn Tử cười khẩy nói: “Chỉ tiếc là lão già nhà ngươi tính toán đủ đường, lại không ngờ Tần gia đã sớm nhìn thấu mưu kế!” Tôn giáo thụ cũng bất đắc dĩ về điều này, sau khi thở dài một hơi, nói: “Điểm này tôi không còn gì để nói, tôi thua trong tay cậu, tôi không ngờ cậu sẽ dùng

bản đồ giả để lừa tôi, nhưng cậu cũng đừng đắc ý quá sớm." Tần Vũ khựng lại, hỏi: "Ý gì?" "Tuy cậu thông minh, nhưng đừng quên, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong núi sắp đóng lại, nếu chúng ta không tìm được sinh môn, thì phải đợi mười hai năm nữa." Mọi người sững sờ, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Tôn giáo thụ.

Bàn Tử vội nói: "Đợi mười hai năm?

Lão già, ông có ý gì?" Tôn giáo thụ cười nói: "Tôi nói chưa đủ rõ sao?

Cửu Tử Kinh Lĩnh Giáp một khi đã đóng, lần sau sinh môn mở ra, phải là mười hai năm sau." Bàn Tử tức giận tiến lên, một tay túm lấy cổ áo Tôn giáo thụ, nhấc bổng cả người ông ta lên.

Tôn giáo thụ mềm oặt đứng đó, biểu cảm trên mặt vô cùng thản nhiên, cười nói: "Đừng không tin lời tôi, năm đó trong Mậu Lăng của Hán Vũ Đế có đặt cái giáp này, kết quả khi quân Xích Mi đến trộm Mậu Lăng, đã bị lĩnh giáp làm cho thương tích đầy mình, chết vô số." Tôn giáo thụ lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, nói đầy ẩn ý: "Các vị có biết, năm đó đã phải huy động mấy chục vạn người, mới miễn cưỡng dùng nửa tháng thời gian để phá giải Cửu Tử Kinh Lăng Giáp." Yêu Muội Nhi sợ đến toàn thân run rẩy, lại nghe Bàn Tử tức giận nói: "Đừng nghe lão già này nói năng giật gân, tôi không tin cái giáp này có gì lợi hại!" Tôn giáo thụ liếc nhìn Bàn Tử, đối phương tuy nói rất hùng hồn, nhưng trên trán đã đầy mồ hôi.

Tôn giáo thụ thấy vậy, không khỏi bật cười, nói: "Đúng nửa đêm mười hai giờ, Cửu Tử Kinh Lĩnh Giáp sẽ xuất hiện, nếu không tin, có thể xem giờ ngay bây giờ." Bàn Tử căng thẳng nuốt nước bọt, đang định mở miệng thì bị Tần Vũ ngắt lời: "Nếu đã như vậy, chúng ta cứ chờ xem, tôi cũng muốn xem Cửu Tử Kinh Lĩnh Giáp trong truyền thuyết rốt cuộc đáng sợ đến mức nào." Tôn giáo thụ sững sờ, ngẩng

đầu nhìn Tần Vũ, hai người đối mắt nhau vài giây.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo, nhìn đến nỗi Tôn giáo thụ không khỏi rùng mình.

Sau khi Tôn giáo thụ hoàn hồn, lại cười nói: "Được, nếu Tần Vũ đã lợi hại như vậy, chắc chắn cũng không sợ chết." Nhắc đến chết, mọi người liền nhớ lại câu nói trước đó của Tôn giáo thụ.

Từ khi bước vào cổ mộ Địa Tiên, họ đã chết rồi.

Bàn Tử không khỏi nhìn xuống cơ thể mình, quả nhiên thấy một vài vết thi ban.

Những người khác thấy vậy, cũng lần lượt kiểm tra da trên cơ thể, cũng giống như Bàn Tử và Tôn giáo thụ.

Điều này làm Yêu Muội Nhi và A Hương sợ chết khiếp.

Yêu Muội Nhi khóc lớn ngay trong miếu, nói: "Tôi chết rồi, chưởng quỹ nhà tôi không có ai chăm sóc rồi." A Hương cũng khóc lóc thảm thiết, vội nói: "Tôi không muốn chết." Trên vách núi xa xa, một vùng ánh sáng đỏ rực.

Mơ hồ, Tần Vũ có thể thấy giữa ánh sáng đỏ là một tòa lầu cao mái ngói đỏ cổ xưa, quy mô vô cùng đồ sộ.

Tuy trông giống như dung nham núi lửa, nhưng Tần Vũ lại không cảm nhận được chút nhiệt độ nào, ngược lại đứng ở cửa sổ, lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Tần Vũ giơ ống nhòm lên, quả nhiên ở gần miếu vũ, thấy được một vài ngôi nhà.

Trong lúc Tần Vũ đang chăm chú quan sát, ánh sáng đỏ trên vách núi đột nhiên biến mất.

Rất nhanh, xung quanh miếu vũ lại chìm vào một màu đen kịt.

“Tần gia, vừa rồi đó là gì vậy?” Bàn Tử gãi đầu hỏi.

Tần Vũ lắc đầu, đang định nói thì bên tai lại truyền đến một trận tiếng kim loại ma sát.

Âm thanh không lớn, nhưng nghe rất rõ.

Chương 477

Bàn Tử và Lão Hồ hơi sững sờ, khi hoàn hồn thì âm thanh đó đã ngừng lại.

Ba người trong lòng bất an, vội rời khỏi cửa sổ, quay lại đại sảnh của miếu vũ.

Tần Vũ kể lại tình hình mình thấy ở trên cho mọi người nghe.

Yêu Muội Nhi vừa nghe bên ngoài có ánh sáng đỏ như máu, lập tức sợ hãi không nhẹ, tưởng rằng lại có tà ma.

Dương Tuyết Lỵ liền an ủi mọi người: "Mọi người đừng căng thẳng, nếu thứ bên ngoài không vào được, vậy thì chúng ta tạm thời ở trong này cũng an toàn." "Cô Dương nói đúng, nhưng chúng ta không thể cứ ở mãi trong này được?" Không khí dần trở nên ngột ngạt.

Lúc này, Bàn Tử trợn mắt nhìn Tôn giáo thụ, hỏi: "Tôn Học Võ, bên ngoài rốt cuộc là thứ gì?!" Tôn giáo thụ cười cười, ra vẻ đã đập nồi dìm thuyền, thái độ bất cần.

Ông ta lắc đầu thở dài nói: "Bàn Tử, tôi cũng không phải người thiết kế mộ đạo này, làm sao biết được kết cấu cụ thể bên trong, cậu hỏi tôi tôi cũng không biết." Bàn Tử tức đến nghiến răng, nói: "Ông không biết?

Ông không phải cùng một giuộc với Phong Sư Cổ sao?" Tôn giáo thụ bất đắc dĩ lắc đầu: "Tôi là người nhà họ Phong, nhưng cũng không có nghĩa là tôi có cấu kết với ông ta.

Thủ đoạn của Phong Sư Cổ, ngay cả bạn bè đồng tộc cũng khó đoán, huống chi là tôi." Thấy Bàn Tử không tin, Tôn giáo thụ dừng lại một chút, tiếp tục giải thích: "Năm đó, Phong Sư Cổ ngay cả người

thân bạn bè cùng tông cùng tộc cũng không nói, không ai biết Phong Sư Cổ rốt cuộc muốn làm gì." Tần Vũ thấy Bàn Tử cũng không hỏi ra được gì, liền nói: "Thôi được rồi, tôi thấy cái thứ chớp tắt bên ngoài kia, hẳn là Vạn Niên Đăng phía trên cổ mộ." Dương Tuyết Lỵ hỏi: "Vạn Niên Đăng?

Sao ở đây lại có Vạn Niên Đăng?" "Tôi cũng chỉ đoán mò, cũng có thể là cơ quan, tóm lại mọi thứ đều không đơn giản." Tôn giáo thụ hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, nói: "Vừa rồi cậu hẳn là đã nhìn thấy nhà cũ của họ Phong." Yêu Muội Nhi rùng mình một cái: "Vậy... vậy là chúng ta bây giờ đã ở trong thôn Địa Tiên rồi sao?" Tôn giáo thụ gật đầu.

Mọi người nghe vậy không khỏi căng thẳng.

Bàn Tử lại chẳng hề để tâm, vỗ ngực nói: "Có gì mà phải sợ?

Chẳng phải chỉ là một cái thôn Địa Tiên nhỏ bé thôi sao!

Theo tôi, chúng ta nên vào đó sớm đi!

Để Bàn gia đây tham quan một chút bảo tàng cổ mộ trong truyền thuyết." Nói rồi, Bàn Tử liếc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu nói: "Bàn Tử nói không sai, dù sao sớm muộn gì cũng phải vào, chúng ta nên vào sớm thì hơn." Mọi người nghe vậy, cũng không tiện trì hoãn thêm, liền lập tức chuẩn bị hành động.

Mọi người đến trước cửa đại điện, đang chuẩn bị rời khỏi miếu vũ.

Bàn Tử đi lên trước, hai tay nắm lấy tay nắm cửa, dùng hết sức bình sinh, nhưng cũng không mở ra được chút nào!

"...

Chuyện gì thế này?

Bàn gia tôi dùng hết sức rồi đấy!" Bàn Tử hai mắt trợn trừng nhìn tay nắm cửa, mặt đỏ bừng.

Tần Vũ tiến lên, cẩn thận nhìn vài lần, sắc mặt hơi trầm xuống nói: "Xem ra chốt ngầm bên trong đã đóng rồi." "Chốt ngầm?!

Cái cửa này cũng có cơ quan ẩn!" Bàn Tử tức đến nghiến răng, sau khi gầm lên một tiếng, liền thò tay vào túi lấy ra một cây xẻng công binh.

Đang chuẩn bị dùng sức mạnh để cạy mở cơ quan khóa cửa thì sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng động trầm đục.

Tần Vũ chưa kịp quay đầu lại, đã cảm thấy sau gáy nóng lên, một luồng nhiệt trào tới.

Khóe mắt liếc qua, thấy sau lưng một luồng ánh sáng nóng rực lóe lên.

Yêu Muội Nhi bên cạnh lúc này sợ hãi hét lên.

Mọi người kinh hoảng quay người lại, liền thấy bức tượng ở chính giữa đại điện, đang nhe nanh múa vuốt nhìn chằm chằm họ!

Tần Vũ sững sờ, trong đầu nhanh chóng phản ứng.

Nếu không nhớ lầm, ban đầu trong đại điện được xây dựng là một pho tượng Quan Nhị Gia râu dài bay phất phới.

Trong chớp mắt, sao lại biến thành một pho tượng ác quỷ nhe nanh múa vuốt?!

Tần Vũ định thần nhìn lại, phát hiện trong lòng ác quỷ đang ôm một thứ gì đó, nhìn thẳng vào mình.

Bàn Tử kinh hô: "...

Mẹ nó, Quan Nhị Gia cũng thi biến?" Lão Hồ liếc nhìn, quát: "Không phải thi biến, trong miếu này rõ ràng là thờ một con ác quỷ."

Tần Vũ cũng chợt bừng tỉnh, một tay gạt cây xẻng công binh trong tay Bàn Tử ra, nói: "Đừng dùng cái này nữa, xem ra nơi này thờ hung thần ác sát, cẩn thận trên tường cửa có cơ quan mai phục." Bàn Tử nghe vậy, sợ đến tay chân co rúm, cây xẻng công binh rơi thẳng xuống đất.

Trong điện đường im phăng phắc, Tần Vũ thấy pho tượng ác quỷ không có bất kỳ phản ứng nào, liền lấy đèn pin ra, bắt đầu quan sát bốn phía.

Hai bên pho tượng ác quỷ, có hai pho tượng trông giống như quỷ sai.

Thời gian trôi qua từng chút một, nhưng trong điện đường không có bất kỳ cơ quan nào khởi động.

Tần Vũ nhìn trái nhìn phải, phát hiện sau lưng pho tượng ác quỷ có một luồng sáng trắng lóe lên, dường như có thứ gì đó được giấu.

Tần Vũ thấy vậy, liền nhanh chân bước tới.

Vừa đi được vài bước, nghe một tiếng "đông", một tấm ván gỗ từ sau pho tượng ác quỷ rơi xuống.

Chương 478

Tần Vũ định thần nhìn lại, thấy trên tấm ván gỗ đó dùng chữ vàng nền đen, viết ba chữ lớn: Miếu Pháo Thần.

Mọi người hơi sững sờ, Yêu Muội Nhi đột nhiên giật mình, vẻ mặt như thể nhận ra vật này.

Tần Vũ vội vàng hỏi: "Yêu Muội Nhi, đây là thứ gì?" Yêu Muội Nhi liên tục lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói: "Đây không phải là thứ tốt lành gì, cứ nghe tôi, tuyệt đối đừng chạm vào cửa, tường hay cửa sổ ở đây!" Mọi người không hiểu ý cô, Bàn Tử vội nói: "Muội Nhi, ý cô là sao?" Yêu Muội Nhi thở dài một hơi, nói: "Ngay cả mái nhà và cột kèo ở đây cũng đừng chạm vào." "Tại sao?" "Một khi chạm vào, cả ngôi miếu sẽ bị nổ thành từng mảnh, các vị cũng sẽ bị nổ thành kẻ ngốc!

Bởi vì nơi này có giấu pháo Lạc địa khai hoa!" Tần Vũ hơi khựng lại, cầm tấm biển gỗ trong tay, hỏi: "Bởi vì đây là miếu Pháo Thần?" Yêu Muội Nhi gật đầu, nói: "Đúng vậy!" "Miếu Pháo Thần là nơi nào?

Tại sao cô lại chắc chắn trong miếu có giấu pháo Lạc địa khai hoa?" Yêu Muội Nhi thở dài nói: "Nghe tôi kể xong các vị sẽ biết, vốn dĩ trong dân gian có tục thờ Pháo Thần, sau này..." "Năm đó ở thị trấn Thanh Khê, để khai thác mỏ muối, người ta đã dùng rất nhiều thuốc nổ tự chế, kết quả là làm chết các phu mỏ." Yêu Muội Nhi liếc nhìn mọi người, thần sắc ngưng trọng nói: "Thế là mọi người đã xây dựng miếu Pháo Thần." "Xây miếu Pháo Thần để làm gì?" Bàn Tử không hiểu.

"Miếu Pháo Thần chuyên dùng để thờ cúng thần linh trong mỏ,

tiện thể cất giữ một ít diêm tiêu hỏa dược, gần giống như một kho thuốc nổ." Yêu Muội Nhi thở dài nói: "Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, trong miếu Pháo Thần xảy ra rất nhiều chuyện linh dị, dân làng đều nói là Pháo Thần gia gia nổi giận." Mọi người rùng mình, Tần Vũ hỏi: "Sau đó thì sao?" Yêu Muội Nhi tiếp tục: "Sau đó không còn ai đến nữa, chỉ coi nơi này là chỗ cất giữ thuốc nổ." Tần Vũ bừng tỉnh, nói: "Vậy nên trong miếu Pháo Thần, nhất định đã được bố trí rất nhiều hỏa dược." Yêu Muội Nhi gật đầu, thở hắt ra một hơi nói: "May mà vừa rồi chúng ta không cố sức phá cửa, nếu không chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan thuốc nổ, lúc đó chúng ta chắc chắn sẽ bị nổ chết ở đây." Bàn Tử căng thẳng nuốt nước bọt, nói: "Nhiều thuốc nổ như vậy, sao tôi không thấy một chút nào?" Yêu Muội Nhi giải thích: "Thuốc nổ trong miếu Pháo Thần thường được giấu trong tường cửa hoặc cột kèo, chỉ cần các bức tường xung quanh chịu lực mạnh, sẽ kích hoạt thuốc nổ." Dương Tuyết Lỵ nhìn quanh, nói: "Tôi thấy miếu Pháo Thần này cũng có lịch sử lâu đời rồi, chắc thuốc nổ giấu ở đây cũng phải có mấy trăm năm." Tần Vũ nói: "Nhiều thuốc nổ như vậy, một khi phát nổ, e rằng cả ngọn núi này cũng sẽ bị nổ sập." Bàn Tử nghe vậy không khỏi lo lắng: "Vậy phải làm sao?

Cả ngôi miếu đều là thuốc nổ, chúng ta làm sao ra ngoài được?" Mọi người rơi vào tình thế khó khăn.

Trong miếu vũ, tối tăm vô cùng, nhìn pho tượng ác quỷ ở xa xa, trong lòng mọi người không chỉ sợ hãi mà còn nóng như lửa đốt.

Lúc này, Tần Vũ nói: "Yên tâm đi, dưới lòng đất của miếu Pháo Thần hẳn là có mộ thất, chúng ta đi ra từ mộ đạo, cũng có thể tiến vào nhà cũ của họ Phong." Mọi người hơi sững sờ, kinh ngạc nói: "Mộ thất?

Sao ở đây lại có mộ thất?" Yêu Muội Nhi có chút không tin, hỏi: "Tôi chưa từng nghe nói dưới miếu Pháo Thần có mộ đạo." Bàn Tử

cũng nửa tin nửa ngờ, ngay cả một người bản địa như Yêu Muội Nhi cũng không tin, liệu nơi này có thật sự có mộ thất không?

Tần Vũ thấy mọi người không tin, liền cười nói: "Nếu không tin, cứ đi theo tôi là được." Nói rồi, Tần Vũ liền lấy ra một cây xẻng công binh từ trong túi.

Tần Vũ bắt đầu tự mình đào đất, mọi người thấy vậy cũng không dám nói gì.

Trong điện miếu im lặng một lúc, cuối cùng Lão Hồ mới lên tiếng: "Dù sao chờ cũng là chờ, hay là cứ đào xuống xem sao, biết đâu thật sự đào được mộ đạo!" Nói xong, Lão Hồ cũng gia nhập vào đội ngũ.

Hai người cẩn thận cạy gạch lát nền lên, nhanh chóng phát hiện bên dưới có thuốc nổ.

Bàn Tử thấy vậy không khỏi lo lắng: "Dù có mộ đạo, nhưng dưới đất toàn là pháo Lạc địa khai hoa, chúng ta cũng khó mà đi." "Nhưng sự việc đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, hay là ông đi cạy cửa lớn đi?" Bàn Tử lắc đầu nguầy nguậy, đầu lắc nhanh như trống bỏi.

"Thế thì tôi đi theo Tần gia vậy, ít nhất thuốc nổ dưới đất còn nhìn thấy được, chứ trong tường trong vách thì chịu." Nói rồi, Bàn Tử cũng bắt tay vào làm cùng Tần Vũ.

Những người khác thấy vậy cũng đành tham gia.

Mọi người dàn thành hàng ngang, mỗi người dùng một chiếc xẻng công binh, cẩn thận nạy từng viên gạch lót sàn lên.

Mỗi khi nạy lên một viên gạch, Tần Vũ lại phát hiện thêm một phần thuốc súng.

Những thỏi thuốc nổ được chôn dưới đất này xếp thành từng hàng ngay ngắn, san sát vào nhau.

Bàn Tử nhìn đống thuốc nổ, không khỏi hít một hơi khí lạnh, "Chỉ cần sơ ý giẫm phải một cái là nổ liên hoàn ngay." Sau khi cẩn thận lấy từng thỏi thuốc nổ ra, Tần Vũ đào lớp đất cứng bên dưới.

Xới lớp đất cát bề mặt ra xem, bên dưới lại là một phiến đá xanh!

Bàn Tử mừng rỡ nói: "Đúng là có mờ ám thật!" Tần Vũ nạy phiến đá xanh lên, bên trong lộ ra một lớp vách ngăn bằng gỗ.

Tấm ván gỗ đã mục nát, một mùi ẩm mốc hôi thối nồng nặc xộc lên tận mũi.

Bàn Tử bịt mũi, thở hắt ra một hơi, nói: "Mẹ kiếp, bên trong giấu xác chết ngàn năm à?

Sao thối thế?" Tần Vũ nhíu mày, cầm chủy thủ, dễ dàng chọc thủng tấm ván gỗ mục nát.

Tấm ván lún xuống ở giữa, nhanh chóng lộ ra một lối đi xuống lòng đất.

Mọi người nhìn vào trong, phát hiện bên trong tối om, không ngừng có gió lạnh thổi ra.

"Xem ra là mộ đạo rồi." Tiếng nói vừa dứt, trong miếu Pháo Thần đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Mọi người giật mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mấy pho tượng đá bắt đầu lung lay sắp đổ.

Bức tượng ác quỷ đứng giữa đâm sầm vào bức tường phía sau, đầu tức khắc vỡ tan thành bột mịn.

Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, trước mắt là một đám bụi đá bay mù mịt.

Nhưng không đợi mọi người kịp phản ứng, Tần Vũ nghe thấy từ phía bức tường sau lưng phát ra một tiếng động lạ.

Âm thanh đó như tiếng lệ quỷ gào thét, chấn động màng nhĩ.

Tần Vũ không kịp quan tâm là người hay quỷ, vội vàng hét lên: "Đừng quan tâm nhiều nữa, mọi người mau vào mộ đạo!

Nơi này sắp nổ tung rồi!" Lúc này, cả đại điện đều vang lên tiếng cơ quan khởi động.

Tần Vũ nhảy vào mộ đạo trước tiên, sau đó kéo Yêu Muội Nhi và những người khác xuống.

Đợi đến khi người cuối cùng là Bàn Tử kéo Tôn giáo thụ xuống thì bên trên đã truyền đến tiếng nổ liên hoàn.

Tần Vũ đang ở trong mộ đạo chật hẹp, xung quanh tối đen như mực.

Hắn vội lấy đèn pin ra, nhìn quanh bốn phía.

Chương 479

Mộ đạo vô cùng chật chội, ngay cả kích thước mộ thất cũng nhỏ hơn mộ thất thông thường rất nhiều.

Người ở bên trong chỉ có thể khom lưng mà đi.

"Mọi người không sao chứ?" Tần Vũ bảo mọi người kiểm tra cơ thể.

May mà vào kịp lúc, mọi người đều không bị thương nặng, chỉ bị xây xát nhẹ.

Mọi người đi dọc theo mộ đạo về phía trước, đi không biết bao lâu thì đến một gian mộ thất.

Trong mộ thất tối đen vô cùng, chính giữa đặt một chiếc quan quách bằng gỗ.

Thấy cảnh này, mọi người mới hoàn toàn tin phục Tần Vũ.

Bên dưới miếu Pháo Thần, thật sự có mộ thất.

Chỉ là mộ thất này rốt cuộc được lập cho ai?

Yêu Muội Nhi vô cùng tò mò hỏi: "Anh Tần, anh giỏi quá, sao anh biết bên dưới có mộ thất?" Ngay cả người bản địa như Yêu Muội Nhi cũng không biết, vậy mà Tần Vũ lại nói trúng phóc.

Tần Vũ bình thản nói: "Cô có biết về âm dương trạch không?" Yêu Muội Nhi lắc đầu, "Âm dương trạch?" Lão Hồ nghe vậy cũng không khỏi tò mò: "Âm dương trạch?

Chẳng phải thôn Địa Tiên là một ngôi mộ cổ âm trạch sao?

Sao lại liên quan đến dương?" Dương trạch là nơi người sống ở, còn âm trạch là nơi chôn cất người chết.

Theo lý mà nói, hai thứ này đối lập nhau, sao có thể gộp chung một chỗ được?

Tần Vũ giải thích: "Tất cả nhà cửa trong thôn Địa Tiên đều là âm dương trạch." Bên trong mộ đạo, đột nhiên vang lên một tràng tiếng nổ ầm ầm.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, liền thấy vô số đá vụn từ trên lăn xuống.

"Xem ra chúng ta không thể ở lâu được, phải mau vào trong, nếu không những khối đá này sụp xuống, chắc chắn sẽ chôn sống chúng ta." Tần Vũ gọi mọi người tiếp tục tiến về phía trước, Yêu Muội Nhi vốn định hỏi thêm vài điều, nhưng lúc này cũng vội vàng chạy thục mạng.

Mọi người đi về phía trước, sau khi xuyên qua một con đường hẹp vô cùng chật chội, bỗng thấy phía xa có một luồng sáng xanh lục lập lòe.

Ánh sáng đó lơ lửng trong không khí, trông như ma trơi.

Yêu Muội Nhi thấy vậy, lập tức sợ hãi nấp sau lưng Tần Vũ, hỏi: "Anh Tần, bên trong đó không phải là có thứ gì không sạch sẽ chứ?" Bàn Tử nghe vậy, cười nói: "Em gái đừng sợ, để Bàn gia ta đi trước xem sao!" Không đợi Lão Hồ ngăn cản, Bàn Tử đã một mình đi tới.

Tần Vũ giơ đèn pin mắt sói, chiếu thẳng về phía cuối mộ đạo.

Ở phía xa, vệt sáng xanh lục đó đã biến mất không dấu vết.

Bàn Tử nhanh chân chạy đến cuối đường, đứng trước một cánh cửa mộ bằng đá hình vòm.

Đoạn cuối mộ đạo này rộng rãi hơn nhiều so với lúc nãy.

Trong bóng tối, luôn có một vệt sáng xanh lục khẽ lay động.

Tần Vũ thấy nó lúc tỏ lúc mờ, nhưng khi chiếu đèn pin vào thì lại không thấy gì.

Lúc này, Lão Hồ không nhịn được gọi: "Bàn Tử!

Thấy gì không?" Bàn Tử khẽ quay người, đáp: "Không, chả thấy cái quái gì cả!

Mẹ nó chứ, chỉ có một cánh cửa!" "Cửa ư?" Tôn giáo thụ sáng mắt lên, "Có cửa là tốt rồi, không phải đường cụt, chúng ta mau qua đó." Tôn giáo thụ chưa nói xong, bên tai bỗng truyền đến một tràng âm thanh như tiếng bánh răng gỗ ăn khớp vào nhau.

Mọi người khẽ sững sờ, rồi nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nhưng âm thanh đó ngày càng nhiều, ngày càng dồn dập, trong chốc lát, mọi người đều không phân biệt được âm thanh phát ra từ đâu.

Lão Hồ có dự cảm không lành, vội hét về phía Bàn Tử đang đứng ngây ra ở cửa mộ: "Bàn Tử, mau quay lại đây cho tôi!" Bàn Tử hoàn hồn, đang định chạy về thì sau lưng đột nhiên một luồng sáng xanh lục sắc bén bùng lên!

Cả mộ đạo đều bị luồng sáng xanh lục đó bao phủ.

Lúc này, Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ mộ đạo.

Chỉ thấy cửa mộ ở phía xa, trước cửa mọc ra sáu cái đầu rồng bằng gỗ, sáu cái đầu rồng mặt mày dữ tợn, đang trừng trừng nhìn Tần Vũ.

Từ miệng những cái đầu rồng này, nước không ngừng nhỏ xuống.

Đằng sau đầu rồng chính là cánh cửa mộ bằng đá hình vòm.

Trên cửa mộ chi chít đinh đồng và vòng đồng, kiểu dáng trông rất quen mắt.

Lúc này, Bàn Tử mới phản ứng lại, quay người nhìn, suýt chút nữa thì bị dọa chết khiếp.

Bàn Tử sợ đến mức vừa lăn vừa bò, quay về bên cạnh mọi người, vội hỏi Tần Vũ: "Sao… sao đột nhiên lại mọc ra sáu con rồng đá vậy?" 153.

Tần gia sắc mặt trầm xuống nói: "Có lẽ chúng ta đột nhập vào đây đã vô tình kích hoạt cơ quan." Tần Vũ chưa nói xong, phía xa bỗng có khói bụi bốc lên.

Chương 480

Dương Tuyết Lỵ vội ngẩng đầu nhìn, liền thấy trong hốc mắt của những con rồng gỗ bốc ra rất nhiều khói đặc.

Khói đặc nhanh chóng bao phủ toàn bộ mộ đạo, vô cùng hắc mũi.

Tần Vũ nhíu mày nói: "Mọi người mau đeo mặt nạ phòng độc, xem ra trong đầu rồng có giấu lân tiêu, sau khi cơ quan khởi động, lân tiêu bên trong đã bốc cháy." Yêu Muội Nhi đột nhiên bừng tỉnh, kinh hãi kêu lên: "Đây là Oa phong!" Mọi người sững sờ, "Cái gì?" Yêu Muội Nhi giải thích: "Đây là một loại khí cụ bắn tên vô cùng lợi hại, tôi từng nghe chưởng quỹ nói, Oa phong từng là vũ khí lợi hại dùng để chế ngự kẻ địch trên chiến trường trong quân đội!" Mọi người nghe vậy đều có chút sốt ruột.

Bàn Tử la lên: "Vậy làm sao bây giờ?

Chạy ngược lại không?" Đúng lúc này, phía xa lại truyền đến tiếng gỗ va chạm.

Tần Vũ giơ đèn pin lên xem, liền thấy ở phía cửa mộ, đột nhiên bật ra mấy cái hộp gỗ hình vuông.

Những chiếc hộp gỗ này, cái nào cũng khắc hình rồng lửa, mặt đối diện với Tần Vũ có hơn mười mấy lỗ được khoét thủ công.

Sâu trong những cái lỗ đó là một mảng tối đen, bên trong chứa đầy những vũ khí cơ quan.

Lúc này, Yêu Muội Nhi tiếp tục giải thích: "Tên trong Oa phong, có lúc sẽ gắn lửa hoặc tẩm độc ở đầu tên, chuyên dùng để phòng bị đạo mộ tặc, chúng ta mau đi thôi!

Nếu không sẽ chết ở đây mất!" Mọi người vội vàng chạy ngược

lại, nhưng ai cũng biết, trong một mộ đạo chật hẹp thế này, lại không có vật che chắn, thì căn bản không thể thoát ra được.

Đến đây, Lão Hồ không nhịn được chửi một tiếng: "Quá hiểm độc rồi!

Cố ý thiết kế mộ đạo chật hẹp như vậy, lại đặt ở cuối đường nhiều ám nỏ thế này, đây không phải là muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết sao?" Nhiều Oa phong gộp lại, số ám nỏ bắn ra ít nhất cũng phải có đến hàng trăm mũi.

Nhiều mũi tên nỏ như vậy bắn ra, lại đang ở trong một mộ đạo chật hẹp thế này, quả thực không thể phòng bị nổi.

Đúng lúc này, mấy cỗ Oa phong ở chỗ cửa mộ, toàn bộ hỏa tiễn bên trong đều được bắn ra!

Trong chớp mắt, bên tai Tần Vũ gió lạnh gào thét không ngừng.

Phía sau lưng, một vùng lửa lớn lóe lên!

Hàng trăm mũi tên bay như sao băng, lao về phía Tần Vũ.

Vô số đầu tên lửa bắn vào mộ đạo hẹp dài, thanh thế vô cùng lớn!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho sững sờ.

Tần Vũ thấy vậy, nhanh tay nhanh mắt giật chiếc Kim Cương Tán trong túi ra.

Mặt dù "bùng" một tiếng bung mở, chặn đứng hết tất cả những mũi tên bay tới như sao băng.

Lúc này, mọi người mới hoàn hồn.

Hỏa tiễn của những chiếc Oa phong này tuy tốc độ rất nhanh, mang theo lửa và độc, nhưng lại không làm gì được chiếc Kim Cương Tán.

Mọi người liền nấp dưới sự che chở của chiếc dù, từng chút một lùi về đầu kia của mộ đạo.

Nghe tiếng binh khí va chạm loảng xoảng, Bàn Tử không khỏi cảm thán: "May mà Tần gia phản ứng nhanh, nếu không thì chúng ta chắc sớm đã bị bắn thành cái sàng rồi." Lão Hồ cũng phụ họa: "Đúng vậy, chiếc Kim Cương Tán này cũng lợi hại thật, đúng là không sợ nước lửa, chống được độc tố, càng không phải nói đến đao thương binh khí." Yêu Muội Nhi giải thích: "Thực ra kết cấu của hỏa tiễn trong hộp Oa phong rất đơn giản, mũi tên tuy lợi hại, nhưng có thể che chắn được." Bàn Tử trêu chọc: "Thế sao vừa nãy không thấy cô đề nghị dùng Kim Cương Tán?" Yêu Muội Nhi mặt đỏ bừng, nói: "Không phải vì lúc đó vội quá, tôi quên mất sao.

Nói lại thì, thực ra số tên bay trong hộp có hạn, chúng ta chỉ cần đợi dây cót cơ quan hết là sẽ không sao nữa." Trong lúc nói chuyện, mọi người đã lùi về một đầu của mộ đạo.

Trong mộ đạo rất chật hẹp, mọi người chỉ có thể đứng sát vào nhau.

Tần Vũ nhìn chiếc Kim Cương Tán đang giơ lên, phát hiện những mũi tên bay tới vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.

"Xem ra chúng ta phải đợi một lúc rồi." Những mũi tên loạn xạ bắn ra từ Oa phong đều bị Kim Cương Tán chặn lại.

Có những mũi tên dính lửa, sau khi rơi xuống đất liền bắt đầu cháy không ngừng.

Lửa dần dần lớn lên, từng chút một ép lùi Tần Vũ và mọi người.

Mọi người lùi về phía xa, quay đầu nhìn lại thì nửa con đường mộ đã bị những mũi tên này đốt cháy. 154.

Lùi được khoảng mười mấy mét, mắt thấy sắp rời khỏi phạm vi

tên bắn rồi, nào ngờ lúc này Tần gia lại nghe thấy phía sau vang lên một tiếng "cạch".155.

Âm thanh đó vô cùng chói tai, mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy ở hai đầu mộ đạo đã bắn ra hai bộ Oa Phong, hai bộ Oa Phong đối diện nhau, không đợi Tần gia kịp phản ứng, liên tiếp hai đợt Oa Phong đã bắn ra hết sạch; trong nhất thời, toàn bộ mộ đạo bị bao phủ bởi những tiếng 'cạch cạch cạch', sau một hồi vang động, khi Tần gia ngẩng đầu nhìn lại thì kinh ngạc phát hiện cả đoạn đường đã bị tên Oa Phong lấp đầy, xem ra người thiết kế năm đó thực sự muốn dồn kẻ xâm nhập vào chỗ chết, không để lại chút đường sống nào!

Tôn giáo thụ sắc mặt đại biến, đảo hấp liễu nhất khẩu lương khí, đạo: "nhiều như vậy liên nỗ cơ quan, lại còn trước, sau giáp công, chúng ta sợ là tiểu mệnh khó giữ." Bàn Tử nghiến răng nói: "Mẹ nó, chẳng phải là bị bắn thành con nhím sao?!" Đúng lúc này, ở cuối đường bỗng truyền đến một tiếng gầm gừ trầm đục.

Âm thanh đó chấn động màng nhĩ, như dã thú đang gào thét.

Mọi người chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân không ổn định, bên tai lại như có dã thú đang phì phò, "hô hô" vang lên.

Bàn Tử nghe vậy, sợ đến dựng tóc gáy, kêu lên: "Trong mộ đạo, không phải là có quái thú thời viễn cổ đấy chứ?" Lão Hồ liếc nhìn một cái, nói: "Đến lúc nào rồi mà còn đùa?

Có quái thú thời viễn cổ thì cũng sớm thành hóa thạch mẹ nó rồi!" A Hương sợ đến cuộn tròn người lại, ôm chặt lấy Tần Vũ, run rẩy hỏi: "Anh Tần, rốt cuộc là tiếng gì vậy?

Không phải thật sự giống như anh Bàn nói, trong này có quái thú chứ?" Tần Vũ cạn lời: "Nghe Bàn Tử nói ít thôi, làm sao trong này có dã thú được?" Trong mộ đạo một mảnh tử khí, làm sao có sinh vật sống tồn tại được?

Chương 481

Thời viễn cổ, càng buồn cười.

“Vậy rốt cuộc là gì?” Tần Vũ không trả lời câu hỏi của A Hương, giơ đèn pin trong tay, chiếu về phía phát ra âm thanh.

Tiếng ầm ầm trong mộ đạo không ngừng vang vọng, loáng thoáng, Tần Vũ thấy một bóng trắng lướt qua ở phía xa.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, cũng vội giơ đèn pin lên.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía đó, căng thẳng nín thở.

Dưới ánh sáng chập chờn của đèn pin, Tần Vũ thấy một con thú khổng lồ từ trong bóng tối từ từ bước ra.

Con thú khổng lồ đó toàn thân trắng như tuyết, đường nét trông rất quen mắt.

Đến khi Tần Vũ nhìn kỹ, con thú khổng lồ đã đến gần, mọi người mới bừng tỉnh, đó là một con bò trắng khổng lồ!

Con bò khổng lồ đó đầu tròn mình vuông, thân hình vô cùng vạm vỡ, trên trán mọc một cặp sừng nhọn hoắt, đặc biệt sắc bén, như lưỡi dao.

Lúc này, con bò đó đang trợn một đôi mắt to, nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Bàn Tử bị dọa nhảy dựng lên, kêu: “Sao lại có một con bò to thế này!” Lúc này, Tần Vũ phát hiện con bò đó không có chút sinh khí nào, ánh mắt đờ đẫn, tử khí nặng nề.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện con bò ở phía xa là một con mộc ngưu!

Trong bụng mộc ngưu, cơ quan đang kêu lách cách, hóa ra là một

con mộc ngưu được chế tạo bằng cơ quan.

Mọi người bừng tỉnh ngộ, ai ngờ lúc đó, con mộc ngưu đột ngột lao tới!

Trong mộ đạo chật hẹp, đầy tiếng cơ quan "lách cách".

Mọi người sợ hãi la hét, vội né ra sau.

Con mộc ngưu phía sau hung hăng, lao thẳng về phía Tần Vũ!

Mọi người chưa kịp phản ứng, đã nghe một tiếng "ầm" lớn.

Quay người nhìn lại, chỉ thấy Tần Vũ một tay đã nắm chặt lấy một chiếc sừng bò sắc như dao.

Chiếc sừng đó chỉ cách cổ Tần Vũ một ly, kẹt ngay giữa cổ hắn.

Chỉ cần tiến thêm một chút nữa, cổ Tần Vũ sẽ bị sừng bò đâm xuyên.

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, đợi đến khi hoàn hồn, Tần Vũ đã đưa tay còn lại ra, nắm lấy chiếc sừng bò kia.

Hai chiếc sừng bò bị Tần Vũ nắm chặt, chỉ nghe một tiếng "rắc", cặp sừng trên đầu con bò đã bị bẻ gãy!

Mọi người kinh ngạc, không thể tin được nhìn về phía Tần Vũ.

Con mộc ngưu không phải vật sống, không biết gào thét, nhưng sau khi mất đi cặp sừng, cơ quan trong bụng rõ ràng đã tăng tốc hoạt động, "lách ca lách cách" không ngừng.

Âm thanh đó chấn động màng nhĩ, mọi người khó chịu phải bịt tai lại.

Lúc này, Lão Hồ xông lên, định hỗ trợ Tần Vũ khống chế con mộc ngưu.

Ai ngờ Lão Hồ vừa tiếp cận, đầu con mộc ngưu đột nhiên quay

ngoắt.

Trên đầu bò đều được bọc đồng và xích sắt, trong lúc nó quay nhanh, cánh tay Lão Hồ bị dây xích sắt đang bay quất cho mấy phát.

Lão Hồ lập tức đau điếng la lên, sau khi lùi về bên cạnh mọi người, giơ cánh tay lên xem, trên đó đã có thêm mấy vết máu.

Dương Tuyết Lỵ thấy vậy, vội vàng cầm máu cho Lão Hồ.

Bàn Tử đứng bên cạnh vừa xót xa vừa thở dài: "Lão Hồ làm gì vậy?

Lên đó không phải là chịu đòn oan sao?" Lão Hồ nặng nề thở dài: "Con mộc ngưu tuy không phải vật sống, nhưng lại được thiết kế vô cùng tinh xảo, có thể thấy sức sát thương của nó lớn đến mức nào." "Ngay cả đến gần cũng không được, con mộc ngưu này lợi hại thật." Bàn Tử gật đầu lia lịa.

Trong lúc nói chuyện, mấy người nghe thấy tiếng động từ xa, hóa ra là Tần Vũ đang chiến đấu với con mộc ngưu.

Mỗi khi con mộc ngưu di chuyển, những sợi xích sắt trên người nó lại vung lên.

Những sợi xích sắt đó đánh vào người, sẽ lập tức làm da tróc thịt bong, Lão Hồ vừa rồi chính là một ví dụ sống.

Lão Hồ nhìn con mộc ngưu kia, bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi.

Quay đầu nhìn Tần Vũ, mọi người kinh ngạc phát hiện hắn mặt không đổi sắc, không có chút gì là bị thương.

Bàn Tử nhìn Tần Vũ, không khỏi kinh ngạc thán phục: "Tần gia có mình đồng da sắt à?

Chẳng hề hấn gì." Mọi người nhìn chăm chú, hoàn toàn không để ý, từ trong cặp sừng bị gãy, bốc ra hai luồng khói vàng.

Khói vàng lan tỏa, Yêu Muội Nhi là người đầu tiên có phản ứng, hỏi: “Khụ khụ.

Chương 482

Mùi gì vậy?" Lúc này, mọi người mới hoàn hồn, phát hiện trong cặp sừng rơi trên đất, đang không ngừng bốc ra khói vàng.

Lão Hồ nhặt một chiếc lên, kinh ngạc phát hiện chiếc sừng bò đó rỗng ruột, bên trong dường như có chứa thứ gì đó, nhưng lúc này lại bị đốt cháy.

"Rắc!" Đúng lúc này, Tần Vũ dùng tay không phá vỡ thân thể của con mộc ngưu.

Mọi người bị dọa giật nảy mình, quay đầu nhìn lại thì thấy Tần Vũ đang mặt không đổi sắc đứng trước một đống gỗ vụn, con mộc ngưu khổng lồ ban nãy đã biến mất.

Bàn Tử thấy vậy, vội la lên: "Tần gia, bên này có chuyện!" Tần Vũ đang định đi tìm Bàn Tử thì bỗng thấy giữa đống gỗ dưới chân, lộ ra mấy cái túi da.

Cúi đầu nhìn, những cái túi da này đều đã rách, bên trong đang không ngừng bốc ra khói vàng.

Khói vàng này vô cùng đậm đặc, Tần Vũ cảm thấy không ổn, vội hét lên: "Mau đeo mặt nạ phòng độc!

Khói vàng có độc!" Mọi người nghe vậy, vội nín thở, rồi đeo mặt nạ phòng độc lên mặt.

Không bao lâu, cả mộ đạo đã bị luồng khói đặc đó bao phủ.

Dưới làn khói vàng, mọi người không nhìn rõ nhau, chỉ có thể loáng thoáng thấy một bóng người.

Không khí dần trở nên căng thẳng, ngột ngạt, Yêu Muội Nhi và A Hương đều sợ đến hồn bay phách lạc, ôm chặt lấy Tần Vũ không

buông.

Trong lòng họ, dường như đã mặc định rằng chỉ cần ở bên cạnh Tần Vũ là sẽ an toàn hơn.

Mọi người đứng sát vào nhau, một lát sau, khói đặc lan ra, dập tắt hết những mũi tên lửa đang cháy.

Tần Vũ trong lòng chợt hiểu ra, nói: "Quả nhiên tôi không đoán sai, khói độc." Nhìn những ngọn lửa trên tên lửa đều bị dập tắt, lòng mọi người lại bất an.

Yêu Muội Nhi thở dài một hơi, nói: "Làm sao bây giờ?

Khắp nơi đều là khói độc." "Không sao, chúng ta có mặt nạ phòng độc." "Nhưng… nhưng bây giờ chúng ta đi đâu?" Mọi người có chút mờ mịt, lại nghe Tần Vũ bình thản nói: "Mọi người xem, các cơ quan ở đây không phải đều đã dừng lại rồi sao?" Được Tần Vũ nhắc nhở, mọi người mới phát hiện, các cơ quan Oa phong ban đầu đều đã dừng lại.

Lúc này, Tôn giáo thụ lên tiếng: "Tôi thấy mộ đạo này, hẳn là được xây dựng vào thời Minh." Tần Vũ nhướng mày, nhìn về phía Tôn giáo thụ, nghe ông nói tiếp: "Tôi nhớ từng đọc trong cổ thư, vào thời Nguyên-Minh, trong một số mộ huyệt chôn cất phụ nữ, sẽ xuất hiện một số tượng bò đồng hoặc bò gỗ." Yêu Muội Nhi tò mò hỏi: "Mộ huyệt của phụ nữ?

Vậy của đàn ông thì sao?" "Mộ huyệt của đàn ông đa phần là tê giác." Tần Vũ nhớ lại vừa rồi, con mộc ngưu lao tới đó, toàn thân đều là nắp đồng, sừng sắt và xích sắt.

Con mộc ngưu đó sức sát thương cực lớn, nếu không tông chết người, thì trong bụng bò và sừng bò còn giấu khói độc.

Tôn giáo thụ giọng điệu ngưng trọng nói: "Nếu vừa rồi con mộc

ngưu không tông vào chúng ta, thì sẽ tông thẳng vào cửa mộ, một đòn ngọc đá cùng tan, khiến khói độc giấu trong cơ thể nó phát tác, như vậy cũng có thể giết chết kẻ xâm nhập." Lão Hồ nắm cánh tay bị thương, lòng còn sợ hãi nói: "Lại là một cơ quan liên hoàn, may mà chúng ta phát hiện kịp thời." Trong lúc nói chuyện, khói độc trong mộ đạo đã đạt đến trạng thái gần như bão hòa.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc, chỉ cảm thấy trước mắt mờ mịt, ngay cả bên cạnh có người hay không cũng không nhìn rõ.

Tần Vũ thấy vậy, vội quát: "Mọi người đừng bàn luận nữa, bây giờ quan trọng nhất là ra ngoài." Nói rồi, Tần Vũ đưa tay nắm lấy cổ tay Dương Tuyết Lỵ bên cạnh.

"Bây giờ không nhìn rõ, mọi người tốt nhất là nắm tay nhau tiến về phía trước, chúng ta từng chút một đi tới!" Mọi người nghe theo lời Tần Vũ, bắt đầu đứng sát vào nhau, từng chút một men theo vách đá đi tới.

Đi không biết bao lâu, Tần Vũ bỗng nghe thấy tiếng rung động nhẹ từ xa.

Bây giờ, họ vô cùng nhạy cảm với bất kỳ tiếng động nhỏ nào, sợ rằng lại có cơ quan đáng sợ.

Vì vậy, vừa nghe thấy tiếng động này, liền sợ hãi dừng bước, nín thở.

Tần Vũ giơ đèn pin, chiếu về phía cuối mộ đạo.

Luồng sáng khó có thể xuyên qua làn khói độc dày đặc, Tần Vũ chỉ có thể thấy một bóng đen lờ mờ ở phía xa.

Nghe âm thanh, dường như có tảng đá nặng ngàn cân từ trên lăn xuống.

Nhưng vì không nhìn rõ, Tần Vũ cũng không thể phân biệt được.

Nếu thật sự là loại cơ quan đá tảng đó, thì sẽ có chút phiền phức.

Tần Vũ đang nghĩ ngợi thì thấy bóng đen trước mắt đang dần tiến lại gần, gió lạnh gào thét thổi tới.

"Xem ra chúng ta phải quay lại rồi!" Tần Vũ vội gọi mọi người, chạy thẳng về hướng cửa mộ.

Mọi người đến trước cửa mộ, liền thấy trên hai cánh cửa gỗ treo một ổ khóa đồng.

Tần Vũ không quan tâm đến chuyện khác, vội vung đao chém đứt ổ khóa đồng, một cước đá văng cửa gỗ.

Trong lúc mọi người lần lượt vào cửa mộ, tảng đá khổng lồ phía sau đã lăn tới!

Lúc này, mọi người mới phản ứng lại, sợ hãi vội trốn vào trong mộ thất.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong mộ đạo, một tảng đá nặng ngàn cân đang lăn nhanh tới.

Thể tích tảng đá lớn, có thể chiếm trọn cả mộ đạo, nơi nó đi qua, không nơi nào không để lại vết hằn sâu.

Những mũi tên loạn xạ vương vãi trên mặt đất, trong nháy mắt bị nghiền nát thành bột, thế không thể cản.

Tần Vũ thấy vậy, vội đóng cửa mộ lại, ngay khoảnh khắc đóng cửa mộ, tảng đá lớn đối diện cũng vừa lăn tới.

Chương 483

Một tiếng "ầm ầm" vang lớn, tảng đá tông thẳng vào cửa mộ.

Mọi người chỉ cảm thấy bên tai một trận nổ vang, mặt đất dưới chân và bốn bức tường đều bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Sau một trận rung chuyển, trong mộ thất cuối cùng cũng dần yên tĩnh lại.

Mọi người ngồi quây quần bên nhau, may mà không ai tháo mặt nạ ra trong lúc nguy hiểm, nếu không chắc chắn đã bị khói vàng lọt vào hít phải mà trúng độc rồi.

Tần Vũ thấy mọi người không sao, vội lấy đèn pin ra, bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Họ đang ở trong một đấu thất tối đen.

Bên trong thoang thoảng khói độc loãng, mộ thất không lớn, chỉ lớn hơn phòng ở bình thường một chút.

Trong đấu thất không có quan quách, bên trong chỉ đặt một bức tượng kim ngưu được chế tác hoàn toàn bằng vàng.

Kích thước con kim ngưu này, không khác gì con trâu nước mà người ta thường thấy.

Nhưng kỳ lạ là, trên lưng con kim ngưu lại cõng một cỗ thi thể khô.

Mọi người lại gần xem, phát hiện đó là một thi thể khô của phụ nữ.

Vì đã quá lâu, thi thể cổ đã mục nát, mặt mày biến dạng, không thể nhận ra được nữa.

Trên người thi thể cổ mặc một chiếc áo bào màu đỏ, trong lòng ôm một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

Chiếc hộp gỗ đó được khảm lưu kim, viền bằng chỉ vàng, trên đó khắc một số họa tiết hoa lá, trông giống như một chiếc hộp trang sức của phụ nữ.

Bàn Tử vừa nhìn thấy chiếc hộp, hai mắt liền sáng rực, hỏi: "Tần gia, cái hộp này chắc phải đáng giá không ít tiền nhỉ?

Trông là đồ tốt đấy!" "Không chừng là minh khí mà gã thầy phong thủy kia giấu ở đây." Không đợi Tần Vũ nói xong, con kim ngưu kia đột nhiên phì phò một tiếng, lông mi cũng giật giật.

Mọi người kinh ngạc, không thể tin được nhìn về phía con kim ngưu.

Chỉ thấy con kim ngưu đó cũng thi thể phụ nữ, lại lao thẳng tới!

Mọi người vội né sang một bên, lại thấy con kim ngưu đó lướt qua trước mặt Tần Vũ, lao về phía bức tường đá bên cạnh, lập tức tông vào tường.

Sau một tiếng động dữ dội, trong đấu thất khói bụi mù mịt.

Ngẩng đầu nhìn lại con kim ngưu, nó cũng thi thể, sau khi tông vào bức tường đã vào trong mộ thất phía sau, tức khắc biến mất không dấu vết.

Mọi người thấy vậy, không khỏi sững sờ.

"Tôi… tôi không hoa mắt chứ?

Vừa rồi con kim ngưu sống lại à?!" Con kim ngưu tông vào một bên tường mộ, sau khi tông ra một cái lỗ lớn thì liền chui vào.

Hóa ra sau bức tường đó còn có một mộ thất ẩn.

Trong lúc mọi người đang ngơ ngác, bên tai bỗng truyền đến một

tràng âm thanh đá tảng rung chuyển.

Tần Vũ tìm theo tiếng động nhìn lại, liền thấy trên đỉnh rơi xuống mấy tảng đá lớn.

Những tảng đá đó đều chặn trước bức tường bị kim ngưu tông vỡ, có ý muốn lấp đầy nó.

Tần Vũ thấy vậy, trong lòng chợt hiểu ra, hét lên: "Chúng ta mau vào trong!

Không vào nữa là không kịp đâu!" Trong lúc mọi người còn đang bối rối, đã thấy Tần Vũ một mình chạy về phía tường mộ, bò vào trong cái lỗ.

Mọi người thấy vậy, cũng không dám nán lại lâu, vội vàng theo sau.

Đúng lúc này, những tảng đá lớn trên đỉnh rơi xuống ngày càng dữ dội.

Yêu Muội Nhi hoảng hốt thất sắc nói: "Xem ra chúng ta lại vô tình chạm phải cơ quan rồi!" "Cái gì?

Lại là cơ quan?

Muốn chôn sống tất cả chúng ta ở đây mới chịu hay sao?" Bàn Tử tức giận gầm lên.

Tiếng nói vừa dứt, đã nghe một tiếng hét thảm.

Tần Vũ khẽ quay đầu, khóe mắt liếc ra sau, liền thấy nửa người Tôn giáo thụ đã bị tảng đá lớn đè lên.

"Tôn giáo thụ!" Dương Tuyết Lỵ thấy Tôn giáo thụ bị tảng đá đè, vội đưa tay ra kéo.

Ai ngờ người vừa nhoài ra, một tảng đá lớn trên đỉnh đã lung lay sắp rơi.

Tần Vũ thấy vậy, la lên không ổn, tiến lên một bước dài, đưa tay ôm lấy eo Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ chưa kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn lên, một bóng đen khổng lồ đã ập xuống!

Chương 484

Tần Vũ vội giơ tay còn lại lên, xòe lòng bàn tay ra.

Sau một tiếng "ầm" lớn, Tần Vũ đã vững vàng đỡ được tảng đá rơi xuống.

Những người khác trốn sau bức tường, lúc này mới từ từ mở mắt, nhìn về phía Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ cũng từ từ hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

"Tần gia!

Anh không sao chứ!" Lão Hồ và Bàn Tử thấy Tần Vũ một tay chống tảng đá khổng lồ, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vội tiến lên giúp đỡ.

Nhưng lúc này, đá trên đỉnh mộ thất vẫn không ngừng lăn xuống.

Tần Vũ thấy Dương Tuyết Lỵ không sao, liền đẩy cô vào trong mộ thất phía sau bức tường.

Quay đầu nhìn lại Tôn giáo thụ, ông đang từ dưới đất bò dậy.

Tôn giáo thụ cả người nhếch nhác, quần áo trên người đều bị xé rách.

Làn da lộ ra trong không khí có màu xanh tím, trên đó đầy những đốm thi ban.

Tần Vũ nhìn Tôn giáo thụ, thoáng nhìn còn tưởng đó là một cỗ thi thể khô.

Tôn giáo thụ ho khan hai tiếng, nói: "Tôi lại không cảm thấy đau chút nào, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu." "Đừng nói nữa, các cơ quan phòng trộm trong ngôi mộ cổ này đều là liên hoàn,

chúng ta phải mau vào trong.” Nói xong, Tần Vũ liền nhanh chân bước vào trong mộ thất.

Tôn giáo thụ theo sát phía sau, mọi người trốn trong mộ thất, qua cái lỗ trên tường, có thể thấy rõ bên ngoài toàn là đá tảng.

Không lâu sau, đá trên đỉnh rơi xuống đã lấp đầy bên ngoài.

Lần này, thật sự không còn đường lui.

Mọi người đứng sát vào nhau, không khỏi căng thẳng lo lắng.

Tần Vũ thở dài một hơi, nói: “Xem ra một khi có người xâm nhập, mộ thất này sẽ tự động kích hoạt cơ quan.” Bàn Tử vội hỏi: “Vậy con kim ngưu vừa rồi là sao?

Sao con bò đó lại động đậy được?” “Con kim ngưu đó hẳn là giống con mộc ngưu tôi thấy lúc trước, đều là cơ quan bò.” “Nhưng con mộc ngưu dùng để chống lại kẻ xâm nhập, con kim ngưu rõ ràng là khác.” Tần Vũ nghe vậy, cảm thấy quả thực có chút kỳ lạ.

Con kim ngưu vừa rồi rõ ràng không phải để tông người, mà là cố ý tông vào bức tường kia.

Tại sao?

Chẳng lẽ là để chạy trốn?

Tần Vũ đang định cầm đèn pin, đi kiểm tra, ai ngờ đèn pin đột nhiên “tạch” một tiếng, hỏng.

Thấy vậy, Tần Vũ quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, hỏi: “Tuyết Lỵ, đèn pin của cô đâu?” Dương Tuyết Lỵ sững sờ, rồi sờ lên người và xung quanh, đều không tìm thấy đèn pin.

“Chết rồi, không phải là lúc nãy tôi chạy bị rơi ở ngoài rồi chứ?” Bàn Tử vội nói: “Cũng có khả năng, vậy làm sao bây giờ?

Bên ngoài toàn là đống đá, cũng không tìm được.” “Tìm được, e là

cũng không dùng được nữa.” Tần Vũ vỗ vỗ đèn pin, nó lại sáng lên.

Nhưng không sáng được bao lâu, đèn pin cũng “tạch” một tiếng, tắt ngấm.

“Cũng không biết là hỏng hẳn, hay là hết pin.” Tần Vũ đang định thay pin thử, ai ngờ trong mộ thất đột nhiên vang lên một tiếng ầm.

Tiếng ầm đó không lớn, khiến Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng lúc này, hắn không thể quan tâm đến chuyện khác, chỉ cần sửa được đèn pin.

Tần Vũ sửa đèn pin, mọi người liền ngồi nghỉ bên cạnh.

Trong bóng tối, không ai dám nói thêm một câu.

Chịu đựng không biết bao lâu, Bàn Tử đột nhiên nói: “Mà con kim ngưu rốt cuộc đi đâu rồi?” Mọi người khẽ sững sờ, lúc này mới nhớ ra con kim ngưu kia.

Con kim ngưu đó cũng thi thể, cũng không biết đã chạy đi đâu.

“Không lẽ, con bò đó vẫn còn ở đây chứ?” Vì trong mộ thất tối đen như mực, mọi người đều không nhìn thấy, Yêu Muội Nhi liền đưa ra một phỏng đoán như vậy.

Bàn Tử sững sờ, đưa tay ra sờ soạng.

Lúc này, Tần Vũ nói: “Đừng sờ, mộ thất không lớn.” “Vậy thì lạ thật, kim ngưu chẳng lẽ biến mất rồi sao?” Bàn Tử vội nói: “Chúng ta rõ ràng nhìn thấy con bò đó vào đây, sao có thể biến mất được?” A Hương cũng không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Trong lúc mọi người vô cùng bối rối, Dương Tuyết Lỵ nói: “Tôi nghĩ con kim ngưu đó hẳn là một cỗ quan quách có thể di động.” “Cái gì?!” Quan quách có thể di động có chút rợn người, một cỗ quan quách được chế tạo thành hình con kim ngưu sao?

Mọi người đều cảm thấy có chút khó tin, Bàn Tử càng lắc đầu nguầy nguậy: “Không thể nào?

Bàn gia ta nam chinh bắc chiến bao nhiêu năm, chưa từng thấy loại quan tài hình dạng này!” Tần Vũ nói: “Cũng không phải là không thể, tại sao kim ngưu lại phải chạy trốn?” Mọi người khẽ sững sờ, Yêu Muội Nhi nói: “Vì cơ quan đó.” “Không sai, ngôi mộ cổ này có cơ quan đá rơi, kim ngưu chạy trốn thực ra là để bảo vệ thi thể cổ trên lưng không bị tổn hại, nguyên lý thực ra không khác gì quan quách, chỉ là một cái di động được, một cái không thôi.” Mọi người nghe lời Tần Vũ nói, cảm thấy có chút đạo lý.

Dương Tuyết Lỵ cũng tiếp lời: “Tôi chưa từng thấy có cơ quan liên hoàn tàn độc như vậy, con kim ngưu lại thần kỳ đến thế, cũng không biết chủ mộ được cõng trên lưng bò rốt cuộc là nhân vật thế nào.” Bàn Tử có chút nóng nảy bất an nói: “Này, nhưng con kim ngưu cõng thi thể cổ đi đâu rồi?

Mộ thất nhỏ như vậy, con kim ngưu đó cũng không nhỏ, sao lại biến mất được?” Lúc này, Tần Vũ cuối cùng cũng sửa xong đèn pin.

Chương 485

Tần Vũ không quan tâm đến chuyện khác, bật đèn pin lên liền bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất.

Tần Vũ cầm đèn pin, quan sát khắp nơi trong mộ thất.

Mộ thất quả thật không lớn, bên hông có một cầu thang đá.

Cầu thang đó dẫn xuống một nơi tối om dưới lòng đất, không biết đi về đâu.

Giáo sư Tôn vừa nhìn thấy cầu thang đá liền không kìm được phấn khích, hô lên: "Chắc chắn đây là mật đạo dẫn đến thôn Địa Tiên!" Mọi người nghe vậy, lập tức quyết định đi xuống.

Lần này, Bàn Tử lại không còn sợ hãi nữa, tranh nhau xung phong đi trước.

Kết quả xuống chưa được bao lâu, Bàn Tử đã hét lên: "Không xuống được nữa!" Tần Vũ hơi sững lại, rồi giơ đèn pin lên, chiếu thẳng vào Bàn Tử.

Lúc này, Bàn Tử đang đứng ở bậc thang cuối cùng, sau lưng là một bức tường, không có lối ra.

Giáo sư Tôn kỳ quái nói: "Sao lại thế này?

Theo lý mà nói, từ đây đi xuống phải là thôn Địa Tiên, sao lại không có đường?" Không tin vào chuyện này, giáo sư Tôn nhanh chóng bước đến bên cạnh Bàn Tử, kết quả đưa tay sờ thử, phía trước quả nhiên là một bức tường, thật sự không có lối ra.

Bàn Tử sầm mặt, tức giận quát: "Mẹ kiếp!

Chẳng lẽ lại là cạm bẫy của lão Phong Sư Cổ đó chứ!" Yêu Muội

Nhi nghe vậy, không khỏi lo lắng, hỏi: “Thật sự là cạm bẫy sao?

Nếu là cạm bẫy thì chúng ta không ra ngoài được à?” Dương Tuyết Lỵ giọng điệu nặng nề nói: “Có thể lắm, đường quay về cơ bản đều bị chặn hết rồi, dù có quay lại mặt đất, tôi cũng không ra khỏi miếu Pháo Thần được.” Tần Vũ gật đầu, nói: “Không sai, chúng ta không có đường lui, bây giờ đi lên cũng vô dụng, vì miếu Pháo Thần đã bị nổ hủy rồi.” Bàn Tử lo lắng nói: “Trời ơi, chẳng lẽ chúng ta sắp bị chôn sống dưới lòng đất sao?” Tần Vũ không nói gì, Bàn Tử thấy vậy, liền sốt ruột giậm chân.

“Mẹ nó chứ, đâu đâu cũng là cơ quan cạm bẫy!

Lão Phong Sư Cổ đáng ghét!” Trong lúc Bàn Tử đang lo lắng bất an, Tần Vũ thản nhiên nói: “Thật ra cũng không phải là không có lối ra.” Câu nói này khiến mọi người sững sờ.

“Có lối ra?

Không phải đây là đường cụt sao?” Yêu Muội Nhi ngây thơ chớp chớp mắt.

“Đương nhiên là có, nếu không thì con bò vàng kia thoát ra ngoài bằng cách nào?” Mọi người hơi ngẩn ra, lúc này mới bừng tỉnh.

Con bò vàng kia biến mất trong mật thất này, chứng tỏ ở đây chắc chắn có lối ra.

Bàn Tử sờ sờ vách tường, có chút rầu rĩ nói: “Nhưng tôi nhìn thế nào cũng chỉ thấy một bức tường thôi.” Vừa dứt lời, một tiếng “cạch” vang lên, cơ quan được khởi động.

Mọi người quay đầu lại, liền thấy Tần Vũ đang đứng cách đó không xa, tay đang đẩy một cột đá hình tròn.

Tần Vũ từ từ đẩy cột đá, sau một trận ầm ầm, bức tường sau lưng Bàn Tử bắt đầu rung chuyển!

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào bức tường đó, chỉ thấy nó đang từ từ di chuyển lên trên, nhanh chóng tạo ra một khe hở với mặt đất.

Bên ngoài khe hở, một luồng khí lạnh ùa vào, chứng tỏ bên ngoài có lối ra.

Bàn Tử không kìm được kích động nói: "Thật sự có cửa!

Thần kỳ quá!" Bức tường di chuyển lên trên không lâu thì dừng lại, chỉ để lại một khe hở đủ cho một người chui qua.

Mọi người đành phải lần lượt bò ra ngoài.

Bên ngoài bức tường là một cầu thang đá đi lên, may mà đoạn đường phía sau trống trải, cả nhóm không tốn nhiều công sức cuối cùng cũng ra được.

Cả nhóm lần lượt chui ra, nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình đang ở trong một căn nhà dân.

Tần Vũ giơ đèn pin, kiểm tra khắp nơi trong nhà.

Trong căn nhà này, đồ đạc bày biện đầy đủ, món nào cũng rất tinh xảo và đẹp đẽ.

Tuy quy mô không lớn, không thể so với những dinh thự xa hoa của quý tộc, nhưng cũng là nhà của một gia đình khá giả, không hề tầm thường.

Sau khi ra ngoài, mọi người vội vàng cởi mặt nạ phòng độc để thở.

Tần Vũ cởi mặt nạ, lập tức ngửi thấy một luồng khí âm u lạnh lẽo, rõ ràng căn nhà này đã lâu không có người qua lại, tử khí nặng nề.

"Mẹ kiếp, thật tốn sức." Bàn Tử ngồi trên một chiếc ghế gỗ điêu hoa, đang nghỉ ngơi thở hổn hển, bên cạnh là giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn ngã người trên ghế gỗ, trông vô cùng mệt mỏi.

Nhưng ngồi xuống chưa được bao lâu, Tần Vũ liền phát hiện giáo sư Tôn đột nhiên không động đậy nữa.

Càng kỳ lạ hơn là giáo sư Tôn ngay cả mặt nạ phòng độc trên mặt cũng không cởi ra.

Tần Vũ đi đến trước mặt giáo sư Tôn, vội vàng đưa tay cởi mặt nạ phòng độc trên mặt ông.

Vừa mở ra, mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Chỉ thấy dưới lớp mặt nạ là một gương mặt méo mó biến dạng.

Chương 486

Toàn bộ khuôn mặt của giáo sư Tôn, cơ bắp co giật, da chuyển sang màu xám tro, đôi mắt trống rỗng vô hồn, trong tròng mắt chi chít tơ máu, đang tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, trông giống hệt người chết.

Bàn Tử vội vàng hét lớn: "Tiêu rồi!

Lão già thi biến rồi!" Mọi người cũng lập tức hiểu ra, liền lùi lại tản ra, tránh xa giáo sư Tôn.

Tần Vũ đứng cách giáo sư Tôn không xa, hai mắt nhìn chằm chằm, phát hiện ông ta vẫn ngồi im bất động trên ghế gỗ.

Trên người giáo sư Tôn không cảm nhận được chút sinh khí nào, nhưng lại không hề bật dậy tấn công, càng giống một cái xác mất đi linh hồn hơn.

"Mọi người đừng căng thẳng, giáo sư Tôn không có tấn công." "Vậy ông ấy bị sao vậy?

Đột nhiên lại..." Tần Vũ cũng có chút không hiểu, nếu giáo sư Tôn đã chết từ lâu, vậy giáo sư Tôn đồng hành cùng họ trước đó là ai?

Thật sự là một cái xác biết đi sao?

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đề nghị: "Chúng ta không phải có Gương cổ Quy Khư sao?" Được Dương Tuyết Lỵ nhắc nhở, Tần Vũ vội bảo cô lấy Gương cổ Quy Khư ra.

"Gương cổ có thể trấn áp cương thi, lát nữa nếu giáo sư Tôn có bật dậy, chúng ta cũng có thể trấn áp được." Bàn Tử gật đầu, lại từ trong túi lôi ra một cây xẻng công binh, run giọng nói: "Lát nữa nếu lão Tôn thật sự biến thành cương thi, chúng ta cũng không sợ, Bàn gia

tôi tặng cho lão một xẻng!" Lão Hồ cũng rút xẻng công binh, hai người một trước một sau tiến lại gần giáo sư Tôn.

Ai ngờ hai người đi chưa được bao xa, giáo sư Tôn đột nhiên ho khan một tiếng, dọa cho mọi người mặt mày tái mét.

Giáo sư Tôn từ từ mở mắt, thấy mọi người đang nhìn mình với vẻ mặt căng thẳng, lại thấy Bàn Tử và Lão Hồ đang giơ xẻng công binh, liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Giáo sư Tôn chống người, ngồi thẳng dậy trên ghế gỗ, hỏi: "...Các người muốn kết liễu tôi?" Tần Vũ nhìn giáo sư Tôn, phát hiện sắc mặt đối phương dần dần khôi phục huyết sắc, những đường gân xanh nổi lên ban đầu đều đã lặn xuống.

Chỉ trong nháy mắt, giáo sư Tôn đã từ một cái xác cứng đờ, khôi phục lại dáng vẻ của một người sống.

Nhưng trên người giáo sư Tôn lại chi chít những đốm thi ban.

Nếu không có những đốm thi ban này, Tần Vũ thật sự tin ông là người sống.

Giáo sư Tôn đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tôi đang hỏi các người đấy!" Lão Hồ giật mình, vội hỏi: "Tôi mới là người phải hỏi ông đây, vừa rồi ông bị sao vậy?

Đột nhiên lại..." Bàn Tử cũng sợ đến phát run, nói: "Lão Tôn, mau thành khẩn khai báo, ông có phải là cương thi ngàn năm không!" Giáo sư Tôn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt, nói: "Mẹ nó chứ, cậu mới là cương thi ngàn năm!

Cậu thấy có cương thi ngàn năm nào biết nói chuyện không?" Bàn Tử giơ xẻng công binh, bán tín bán nghi nói: "Vậy ông giải thích đi.

Vừa rồi ông đột nhiên biến thành cương thi!

Mọi người đều tận mắt nhìn thấy, không chối được đâu!" Mọi người nhìn nhau, tất cả đều gật đầu lia lịa.

Giáo sư Tôn hơi sững lại, dường như hoàn toàn không biết gì về chuyện thi biến vừa rồi.

Thấy vậy, Bàn Tử hừ lạnh nói: "Lão Tôn, ông đừng có giả vờ với tôi, hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, Bàn gia tôi sẽ kết liễu ông ngay bây giờ!" Giáo sư Tôn nghe vậy, vội nói: "Đừng đừng đừng!

Các người muốn tôi giải thích sao?" ...tất cả đều không nói được lời nào, tôi lại lần nữa cầm lấy Gương cổ Quy Khư, hươ hươ vài cái trước mặt Tôn Cửu Gia, cũng không biết có phải mặt gương đồng bị mài mòn quá nhiều không mà...

Tần Vũ hỏi: "Ông không biết mình vừa bị thi biến sao?" "Tôi vừa bị thi biến?" Giáo sư Tôn mặt đầy kinh ngạc, đưa tay sờ lên mặt mình.

"Ông đừng có giả vờ với tôi, bộ dạng vừa rồi của ông không phải là thi biến thì là gì?" Giáo sư Tôn nhìn Yêu Muội Nhi cách đó không xa, thấy đối phương mặt lộ vẻ kinh hãi, bây giờ ngay cả nhìn mặt ông cũng không dám.

"Vừa rồi đầu óc tôi trống rỗng, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu tôi đã biến đổi, chắc hẳn là điềm xấu." Giáo sư Tôn thở dài một hơi, tiếp tục nói: "Nếu tôi thật sự biến thành cương thi, các người cũng không cần nương tay, cứ trực tiếp giết tôi là được." Câu nói này khiến mọi người đều bình tĩnh lại.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ kinh hô: "Gương cổ Quy Khư không chiếu ra được giáo sư Tôn!" Mọi người hơi ngẩn ra, rồi tụ lại bên cạnh Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ tay cầm Gương cổ Quy Khư, mặt gương chiếu

thẳng vào giáo sư Tôn, nhưng trong gương lại không hề hiện ra bóng của ông.

"Kỳ lạ thật." Dù Dương Tuyết Lỵ chiếu thế nào, Gương cổ Quy Khư cũng không thể chiếu ra bóng của giáo sư Tôn.

Mọi người không khỏi căng thẳng, nhưng giáo sư Tôn lại thở dài một hơi, thản nhiên nói: "Thôi, cũng đừng nhìn nữa, tóm lại nếu tôi thật sự thi biến, cứ làm theo lời tôi vừa nói, cứ giết tôi là được." Cả nhóm im lặng một lát, Tần Vũ gật đầu, nói: "Được, đến lúc đó tôi tuyệt đối không nương tay." 156.

Giáo sư Tôn cười khổ nói: "Không cần phải nương tay, thật ra cũng phải cảm ơn các người nhiều, nếu không có các người đồng hành e rằng tôi căn bản không tìm được đến đây." Nói rồi, giáo sư Tôn như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi, nói: "Bây giờ tôi cũng biết thời gian của mình không còn nhiều nữa, có thể tìm được Phong Sư Cổ hay không, đều trông vào các người cả." "Vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, mau đến nhà cũ của họ Phong tìm Phong Sư Cổ thôi!" Trong lúc mọi người quyết định khởi hành, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên nói một câu: "Chúng ta thật sự muốn đi tìm Phong Sư Cổ sao?

Tôi thấy Quan Tài Sơn tử khí nặng nề, hoàn toàn không giống nơi có người sống, Phong Sư Cổ từng sống ở đây, chắc cũng đã chết từ lâu rồi." Lão Hồ gật đầu, nói: "Chúng ta đi suốt một đường, ngay cả thi thể người chết cũng chẳng thấy mấy, xem ra cái gọi là cầu tiên đều là giả." "Đúng rồi, ông không phải cùng tổ tiên với Phong Sư Cổ sao?

Đào mộ tổ nhà mình như vậy được à?" Bàn Tử liếc nhìn giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thở dài một tiếng, giải thích: "Tuy tôi và Phong Sư Cổ cùng tộc cùng họ, nhưng người này lại là một tội nhân lớn của gia

tộc chúng tôi.” Tần Vũ trong lòng cũng đồng tình, nếu không phải Phong Sư Cổ một lòng cầu tiên, vi phạm tổ huấn, lừa gạt đồng tộc đến Quan Tài Sơn, gia tộc họ Phong cũng sẽ không suy tàn đến mức này.

Xem ra, Phong Sư Cổ thật sự là một tội nhân.

Giáo sư Tôn nói đến đây, nghiến răng nói: “Huống hồ còn có cha tôi và anh trai ruột của tôi, nếu không phải vì Phong Sư Cổ, họ cũng sẽ không phải yên nghỉ vĩnh viễn tại đây, không được chết một cách thanh thản.” 157.

“Dù sao cả đời này tôi cũng không có con cái, nhánh Quan Sơn họ Phong cũng sắp tuyệt tự rồi, cho nên dù thế nào tôi cũng phải tìm được Phong Sư Cổ để cáo úy liệt tổ liệt tông và linh hồn của cha cùng anh trai tôi trên trời.” Một tràng giải thích của giáo sư Tôn khiến mọi người dần dần im lặng.

Không khí dần trở nên nặng nề, ai nấy đều im lặng không nói.

Thấy vậy, giáo sư Tôn sắc mặt hơi trầm xuống, tiếp tục nói: “Về Phong Sư Cổ, tuy tôi chưa từng gặp người này, nhưng lại thường xuyên nghe cha anh, trưởng bối nhắc đến, đều nói Phong Sư Cổ không phải là hạng người tầm thường, những việc hắn làm ra đều khiến người ta bất ngờ, tôi cũng không dám chắc hắn đã chết hay chưa, nếu chưa chết, tôi sẽ giết hắn, nếu đã chết rồi, cũng phải đốt xác hắn thành tro!” Nghe những lời này, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Bàn Tử rùng mình, nói: “Chuyện nhà của ông, tôi chỉ quan tâm đến kim đan minh khí thôi!” “Nếu đã quyết định xong, chúng ta mau đi thôi.” Tần Vũ thúc giục.

Chương 487

Mọi người đồng thanh đáp một tiếng, rồi đi theo Tần Vũ ra khỏi căn nhà dân.

Ra ngoài, Tần Vũ liền thấy cả thôn Địa Tiên đều bị sương mù bao phủ, thực sự không nhìn rõ đường đi.

Tần Vũ tìm kiếm xung quanh, phát hiện ra một con phố.

Con phố này quanh co khúc khuỷu, kéo dài đến tận ngôi miếu Pháo Thần đã bị phá hủy cách đó không xa.

Tần Vũ cầm đèn pin, đi dọc theo con phố.

Suốt đường đi, thấy trong thôn Địa Tiên có từng dãy nhà dân tường trắng ngói hồng.

Những căn nhà này đều im lìm chết chóc, không một chút hơi người.

Mỗi một căn nhà, Tần Vũ đều nhìn vào bên trong.

Nhưng đi đã lâu, không hề thấy một cỗ quan tài nào trong bất kỳ ngôi nhà nào.

Không chỉ vậy, ngay cả một thi thể cũng không có.

Càng quỷ dị hơn là đồ đạc trong các căn nhà này đều được bài trí rất hoàn chỉnh, không hề có dấu vết hư hại.

Những đồ đạc này trông đều còn nguyên vẹn, chỉ có điều trên đó đã phủ một lớp bụi dày.

Chắc hẳn sau khi được xây dựng xong, nơi này chưa từng có người sống vào ở.

Mọi người càng đi càng sâu, trong lòng cũng càng thêm bất an.

Đi dọc theo con phố không biết bao xa, một bức tường cao chắn ngang đường đi của Tần Vũ.

Bức tường trước mắt vô cùng cao lớn, khí thế phi thường.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, không tìm thấy nơi nào khác, xem ra đây chính là nhà cũ của họ Phong, sào huyệt của lão Phong Sư Cổ.

"Đây chắc là tường sau của nhà cũ họ Phong." Bàn Tử nghe vậy, không giấu được vẻ kích động nói: "Vậy còn chờ gì nữa, trèo thẳng qua thôi!" Nói rồi, Bàn Tử chuẩn bị trèo tường, ai ngờ lại bị Lão Hồ ngăn lại.

"Đi cửa sau không phải là tác phong chính trực!" Giáo sư Tôn cũng phụ họa: "Trong các dinh thự của những nhà giàu có thời xưa, người ta thường đặt 'Dạ long' ở cửa trước, cửa sau hoặc cửa hông, chuyên dùng để phòng thủ bọn trộm cướp." Ngay cả Yêu Muội Nhi, người vẫn luôn không dám nói chuyện, lúc này cũng lên tiếng khuyên can: "Chưởng quỹ nhà em từng nói, 'Dạ long' là một loại hỏa khí của bọn thổ phỉ ở núi Phong Oa, tương tự như hỏa tiễn, giấu dưới mái hiên lầu cổng, anh Bàn mà cứ xông vào, không đụng phải thì không sao, nếu đụng phải thì phiền toái lớn." Mọi người nhao nhao phụ họa: "Đi cửa sau không hay lắm đâu." Tần Vũ xua tay ra hiệu cho mọi người im lặng, quay đầu nói với Bàn Tử: "Bàn Tử, chúng ta tìm cách khác thì hơn, trong giới chúng ta đúng là có những quy tắc này." Bàn Tử nghe mọi người nói, không khỏi sa sầm mặt, lẩm bẩm: "Xì, thật sự nghĩ Bàn gia gia đây không biết à?

Chẳng qua là tôi lười thôi!" Tần Vũ thở dài nói: "Được rồi, Bàn gia là giỏi nhất, nhưng quy củ của tổ tông để lại, chúng ta cũng đều dựa vào những thứ tổ tông để lại mới có ngày hôm nay, nếu có thể, tốt nhất đừng phá vỡ quy củ." Bàn Tử cuối cùng cũng yên tĩnh lại, nhưng xem ra hắn vẫn muốn đi thẳng vào từ cửa sau.

Trong lúc mọi người không để ý, Bàn Tử trực tiếp nhảy lên tường.

Tần Vũ trừng mắt, hét lớn: "Bàn Tử, xuống mau!" Bàn Tử lại cười hắc hắc, nói: "Không sao, Bàn gia gia đây đi dò đường cho các người!" Lúc này, từ trong khe tường truyền ra một vài âm thanh, mọi người đều cảnh giác, Bàn Tử xua tay nói: "Chẳng phải là tiếng gió thổi thôi sao?

Sợ cái gì?" Nói đến đây, Bàn Tử như đột nhiên nhận ra điều gì, quay đầu nhìn vào khe tường, cổ trạch bốn bề đều là tường, gió ở đâu ra?

Trong đội không biết ai nói: "Đây là lời nhắc nhở!

Lời nhắc nhở của cổ trạch đó!" Bàn Tử rùng mình, chẳng lẽ thật sự không thể vào từ cửa sau?

Tần Vũ lập tức tiến lên vỗ vỗ vào chân Bàn Tử, nói: "Xuống mau đi, cổ trạch lớn như vậy, không thể nào chỉ có một cách để vào." Bàn Tử "xì" một tiếng, miễn cưỡng leo xuống, tiện miệng hỏi: "Tần gia, tiếp theo chúng ta làm gì?" Vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Tần Vũ, câu hỏi bâng quơ của Bàn Tử cũng chính là điều họ muốn hỏi.

Tần Vũ cúi đầu suy nghĩ, nếu không thể vào từ cửa sau, vậy chỉ có thể vào từ nơi khác, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn quanh một vòng, thở dài nói: "Hết cách rồi, tiếp tục tìm thôi." Bàn Tử phủi phủi bụi trên người, sau đó đi dọc theo mép tường, những người khác nhất thời không hiểu gì, Bàn Tử đi được một lúc phát hiện không ai theo kịp, quay đầu hỏi: "Sao vậy?

Nếu Tần gia đã nói tiếp tục tìm, vậy thì mau tìm đi chứ?" Mọi người nhìn nhau, Bàn Tử, vừa rồi còn bám trên tường sống chết không chịu xuống, bây giờ lại quay người đi, cũng không nói rõ là tìm

cái gì.

Sau đó có một người đứng ra hỏi: "Bàn gia, ngài nói rõ một chút đi, tìm cái gì?

Chẳng lẽ tìm một cái lỗ chó để chui vào?" Bàn Tử không kiên nhẫn xông lên đấm một cú, nói: "Tìm cửa chính chứ gì?

Không thì sao?

Mày muốn chui lỗ chó thì để tao đào cho mày một cái dưới đất nhé, thế nào?" Người bị đấm xoa xoa đầu nói: "Không sao, thật sự không sao, Bàn gia, tôi không có ý đó." Tần Vũ thở dài, xua tay ra hiệu hai người đừng cãi nữa.

Bàn Tử tiếp tục đi dọc theo tường, miệng lẩm bẩm: "Nếu đã là cửa chính, vậy đi dọc theo tường nhất định sẽ tìm được!" Quả thực, nếu đã tìm thấy bức tường sau, vậy chỉ cần đi dọc theo bức tường, nhất định có thể đi hết một vòng cổ trạch, sợ gì không tìm thấy cửa chính?

Đi được một lúc lâu, đột nhiên có người nói: "Mọi người có cảm thấy có gì đó không ổn không?

Tôi có cảm giác như mình cứ đi lòng vòng một chỗ vậy?" Mọi người nghe câu này xong, sắc mặt đều đại biến, Bàn Tử đứng ra vẽ một hình người que trên mặt đất, bên cạnh đè một hòn đá.

Tần Vũ cũng dùng đá viết bên cạnh hình người que của Bàn Tử sáu chữ "Bàn Tử dạo chơi nơi này", Bàn Tử thấy Tần Vũ viết, chửi: "Mẹ kiếp, Tần gia viết tên tôi làm gì?" Tần Vũ không nói gì, đứng dậy dẫn mọi người đi tiếp.

Đi được một lúc lâu, giáo sư Tôn đột nhiên dừng lại, sờ sờ dấu hiệu trên mặt đất, nói: "Chắc chắn không sai, chúng ta đã đến chỗ này rồi!" Bàn Tử sốt ruột nói: "Lão Tôn, nếu ông dám lừa tôi, đừng trách

tôi lòng dạ độc ác!" Giáo sư Tôn nhường ra một chỗ, chỉ vào dấu hiệu do chính tay Bàn Tử làm trên mặt đất, Bàn Tử cũng im lặng.

Giáo sư Tôn hỏi lại: "Bàn Tử, cậu không nhớ dấu hiệu này sao?" Đương nhiên là nhớ dấu hiệu này, từ lúc mấy người cảm thấy đang đi lòng vòng, Bàn Tử đã đề xuất làm dấu hiệu, đương nhiên được nhất trí thông qua, dấu hiệu này chính là do Bàn Tử làm, vẽ một hình người que mang tính biểu tượng, bên cạnh đè một hòn đá.

Nếu những thứ đó vẫn chưa thể chứng minh họ vừa ở đây, thì sáu chữ lớn bên cạnh chính là minh chứng tốt nhất, họ đã bị mắc kẹt ở đây.

Tần Vũ không khỏi nhíu mày, đi đi lại lại suy nghĩ, miệng lẩm bẩm: "Bắt đầu từ lúc nào?

Chỉ có một đoạn này thôi sao?

Chương 488

Con đường này?" Giáo sư Tôn nhìn mọi người một lượt, nói: "Chắc chắn là trúng kế của Phong Sư Cổ rồi, người này xảo quyệt vô cùng, xem ra lăng mộ chắc chắn ở đây rồi!" Tần Vũ nhìn Bàn Tử một cái, Bàn Tử gật gật đầu, xem ra mọi người đều nghĩ như vậy.

Bàn Tử đứng dậy, nói: "Tôi cảm thấy không ổn, tôi muốn đi thêm một lúc nữa, tốt nhất là có người ở lại." Nói xong, Tần Vũ đứng bên cạnh Bàn Tử, ý tứ rõ ràng, hai người họ muốn đi cùng nhau.

Những người khác lại không đồng ý, nhao nhao nói: "Bàn Tử, chúng ta còn chưa biết nguyên nhân, tốt nhất đừng đi lung tung." Bàn Tử lại như không nghe thấy, vẫn đi một vòng rồi nói: "Nếu không có ai đi cùng tôi, vậy tôi và Tần gia đi đây." Nói xong, Bàn Tử và Tần Vũ đi về phía trước, mọi người không ngăn cản, ngồi xuống nghỉ.

Đi được một lúc lâu, Bàn Tử và Tần Vũ lại đi về, lần này Bàn Tử trực tiếp mệt lả ngồi bệt xuống đất, nói: "Xem ra con đường này khá dài, tôi cảm giác mình đã rẽ bốn lần, chẳng lẽ chỉ có cửa chính mà không có đường ra?" Tần Vũ ngồi xổm bên cạnh Bàn Tử, nói: "Có khả năng, thật ra tôi cũng biết một số chuyện liên quan." Bàn Tử nghe vậy liền có hứng, lật người ngồi dậy hỏi: "Anh biết những gì?

Nói nghe xem nào." Tần Vũ liếc nhìn giáo sư Tôn bên cạnh, tuy giáo sư Tôn không biểu hiện gì, nhưng Tần Vũ biết ông ta đang nghe.

Tần Vũ không quan tâm đến giáo sư Tôn, nói: "Chúng ta bị lạc đường." Bàn Tử nghe câu nói không đầu không đuôi của Tần Vũ, không vui nói: "Tần gia giải thích rõ ràng một chút, cái gì gọi là lạc đường?" Tần Vũ liếc nhìn giáo sư Tôn, tiếp tục nói: "Tôi cũng chỉ nghe loáng thoáng, nhưng, có một điểm có thể khẳng định." Lúc này,

giáo sư Tôn quay đầu đi, Tần Vũ trong lòng thầm cười lạnh.

Bàn Tử quả nhiên có hứng thú, vội hỏi: "Nói tiếp đi!" "Nếu vừa rồi chúng ta đi thẳng vào từ cửa sau, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi." Bàn Tử nghe Tần Vũ nói vậy, thân thể run lên, may mà vừa rồi không cố chấp trèo tường, nếu không có lẽ đã bỏ mạng ở đây rồi, tuy đã xuống, đáng lẽ nên giao mạng cho vận may, nhưng có ai mà không sợ chết.

"Tần gia, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử nhìn ánh đèn pin rọi vào mắt, hỏi thẳng.

Tần Vũ không trả lời ngay, mọi người thấy anh không nói gì, biết là không có cách nào.

Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở dài: "Lần này tiêu rồi, lần này thật sự tiêu rồi." Tần Vũ dùng chân khẽ đá: "Bàn Tử!" Lão Hồ cũng đi mệt rồi, ngồi xuống theo, "Tìm lâu như vậy rồi, ngồi xuống nghỉ một lát đi!

Nghĩ cách khác chắc sẽ ra được thôi." Bàn Tử đặt tay lên vai Lão Hồ: "Hiểu tôi đấy!

Tĩnh tâm lại rồi nghĩ cách thôi!

Chỗ này như cái mê cung, sắp làm tôi quay mòng mòng rồi." Lão Hồ nhún vai hất tay Bàn Tử ra: "Nặng quá, đừng đè lên tôi." "Đè đấy!

Cứ đè đấy!" Tần Vũ bên tai toàn là tiếng cãi cọ, anh nhìn ra xung quanh, nơi này vừa mới đi qua, ngay cả cỏ dại mọc trên tường cũng y hệt, rốt cuộc là có vấn đề ở đâu?

Anh đang suy nghĩ.

Yêu Muội Nhi nhìn về phía Tần Vũ, biết rằng trạng thái này chắc chắn là đang nghĩ cách ra ngoài, lại nhìn về phía hai người đang ngồi trên đất kia.

Không khách khí mà đá cho một cái, "Hai người yên lặng một chút, cẩn thận lát nữa không ra được lại hết hơi." Bàn Tử vỗ vỗ ngực: "Yên tâm đi, tôi còn nhiều sức lắm." Dương Tuyết Lỵ cười nói: "Thế sao còn ngồi bệt xuống đất rồi." "Cái này gọi là dưỡng tinh súc nhuệ, đứng nói chuyện không đau lưng!" Bàn Tử cầm đèn pin trong tay, rọi rọi vào hai người đang đứng trước mặt.

Yêu Muội Nhi linh quang chợt lóe, vội vàng kéo khóa túi, tìm ra một cái Chỉ Minh Đăng.

Miệng nói: "Có rồi!

Trong túi tôi có một cái Chỉ Minh Đăng." Cô đi về phía Tần Vũ hai bước, đưa Chỉ Minh Đăng cho anh.

Anh nhận lấy Chỉ Minh Đăng, mở ra, con đường phía trước lập tức sáng lên.

Dương Tuyết Lỵ dùng vai khẽ huých Yêu Muội Nhi, trách móc: "Sao không lấy ra sớm, như vậy chúng ta đã đỡ phải đi bao nhiêu đường vòng rồi?" Yêu Muội Nhi bĩu môi, "Cũng tại Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào tôi tôi mới nhớ ra, cái Chỉ Minh Đăng này cũng không phải hàng chính thống, không biết có tác dụng như Chỉ Minh Đăng thật không." "Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể thử một lần." Tần Vũ nắm chặt Chỉ Minh Đăng.

Lão Hồ phủi mông đứng dậy: "Nếu đã có Chỉ Minh Đăng, vậy đi theo nó thôi!" Bàn Tử chìa tay về phía Lão Hồ, ra hiệu kéo mình dậy, Lão Hồ ghét bỏ không thèm kéo.

"Vậy xuất phát thôi!" Tần Vũ cầm Chỉ Minh Đăng đi trước, Lão Hồ ở phía sau, Yêu Muội Nhi và Dương Tuyết Lỵ ở giữa, Bàn Tử đi cuối.

Mấy người lại đến một ngã ba, Tần Vũ cầm Chỉ Minh Đăng, đèn

dùng ánh sáng chỉ về phía bên trái, cả nhóm đi theo chỉ thị của Chỉ Minh Đăng.

"Đây không phải là đường cũ sao?" Bàn Tử ở phía sau nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi càu nhàu.

"Im miệng đi, cẩn thận lát nữa bỏ cậu lại đây đấy!" Thấy hắn càu nhàu, Yêu Muội Nhi không khách khí nói.

Bàn Tử cũng không nói nữa, yên tĩnh đi theo hướng Chỉ Minh Đăng chỉ.

Tần Vũ nhìn con đường phía trước, một khắc cũng không dám lơ là.

Dù sao phía sau còn có một đám người, lại đến một ngã ba, Chỉ Minh Đăng chỉ vào con đường bên trái, dẫn họ rẽ trái, Tần Vũ đi theo Chỉ Minh Đăng.

"Chắc là Chỉ Minh Đăng sẽ đưa chúng ta đến nơi cần đến." Tần Vũ nghiêm túc nói.

Bàn Tử hừ lạnh: "Thôi đi!

Chẳng phải cái đèn này là hàng giả hàng nhái sao?

Đừng có đưa chúng ta đi lạc là được rồi." "Im miệng đi!

Cậu mới là hàng giả hàng nhái!" Yêu Muội Nhi quay đầu lại cho một cú.

"Mọi người phát hiện ra chưa?

Tường vách khác rồi!" Dương Tuyết Lỵ nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Con đường này vẫn có tiếng nước nhỏ giọt, nhưng âm thanh cũng ngày càng lớn hơn.

Tần Vũ đưa tay sờ sờ tường vách, không còn khô ráo như lúc bị kẹt ở chỗ kia, tường vách ẩm ướt.

Anh khẽ "ừm" một tiếng: "Chúng ta chắc đã đi đến một nơi khác rồi." Bàn Tử vui mừng la lớn, nói: "Thật không!

Chúng ta ra được rồi sao?

Chương 489

Tôi mà ra được nhất định phải thắp cho tổ tiên một nén hương!" Đi phía trước là Yêu Muội Nhi, cô quay người lại đấm cho một cái: "Nói nhỏ thôi!

Sợ không làm tôi điếc tai hay sao!" Con đường này cứ vang vọng câu nói vừa rồi của Bàn Tử, nghe âm thanh của hắn, cảm thấy có chút rợn người.

"Tôi nói nhỏ một chút không được à?

Mọi người không vui sao." Âm lượng của Bàn Tử giảm xuống.

"Chắc là chưa ra được đâu, chúng ta chỉ là vừa vào một nơi khác, có lẽ cũng giống như chỗ vừa rồi." Tần Vũ bình tĩnh nói, Chỉ Minh Đăng trong tay anh không ngừng nhấp nháy, chiếu khuôn mặt anh trắng bệch.

"Vậy làm sao bây giờ?

Chúng ta có nên quay đầu lại không?" Nghe Tần Vũ nói vậy, Bàn Tử trong lòng sợ không ra được nữa.

Dương Tuyết Lỵ mắng thẳng là ngu, "Cậu ngốc à, khó khăn lắm mới ra khỏi chỗ đó, chẳng lẽ quay lại để trèo tường sao?" "Tôi...!" Bàn Tử bị chặn họng không nói được lời nào.

Thấy Bàn Tử bị chặn họng, Lão Hồ cười ha hả.

"Lúc đó chỉ có bức tường đó, chắc chắn tôi sẽ trèo qua!

Lão Hồ cười cái gì!" Bàn Tử tức đến nghiến răng.

Lão Hồ cười nói: "Không cười cậu thì cười ai." Không khí trở nên vui vẻ, Tần Vũ trong lòng cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Mọi người đều tin Tần Vũ nhất định sẽ đưa họ ra ngoài, cho nên trong lòng anh có chút áp lực, nhưng bây giờ mọi người đều khá thoải mái, anh cũng thả lỏng theo.

Cả nhóm cứ đi theo Chỉ Minh Đăng, cho đến khi ra một nơi rộng rãi, Tần Vũ thấy trước mặt là một bức tường đồng vách sắt thì dừng lại.

Mọi người ở phía sau đang nói chuyện, thấy anh dừng lại, liền tự giác đi ra xem.

Chỉ Minh Đăng chiếu vào bức tường đó, nhấp nháy vài cái rồi tối đi. 158.

Bàn Tử vừa bị cảnh cáo không được nói lung tung nên không nói lời châm chọc, nhưng trong lòng lại nghĩ: quả nhiên hỏng rồi!

"Đèn không phải hỏng rồi chứ?" Lão Hồ cầm lấy đèn xem xét kỹ lưỡng.

Vì nơi này rộng rãi hơn một chút, mọi người đều xếp thành một hàng ngang.

Tần Vũ lắc đầu, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên tường.

"Hết đường rồi!" Bàn Tử thấy vậy liền tiến lên, lớn tiếng nói.

Tần Vũ miệng nói "Không phải!", đi đến trước tường, đưa tay gõ gõ, nghe thấy bên trong có tiếng vọng, chứng tỏ phía bên kia tường nên là một lối ra.

Anh lấy đèn pin ra, nhìn hoa văn trên tường, hoa văn là một loại văn lộ kỳ lạ.

"Sao rồi?" Yêu Muội Nhi biết anh chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Tần Vũ trong lòng đã có quyết định, tắt đèn pin, quay người nói:

“Đây là cửa chính của trạch viện Phong Sư Cổ!” Nghe vậy, mọi người đều vui mừng nhảy cẫng lên.

Nghe Tần Vũ khẳng định chắc nịch rằng bức tường trước mặt chính là cửa chính của trạch viện Phong Sư Cổ mà họ đã vất vả tìm kiếm, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì cánh cửa chính mà trước đó họ mệt mỏi rã rời cũng không tìm thấy, kết quả lại nhờ một chiếc Chỉ Minh Đăng mà tìm ra, ai nấy đều nở nụ cười vui vẻ, mặt mày hớn hở.

Bàn Tử càng vui vẻ cười nói: “Đúng là đạp mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công.” “Biết vậy tôi đã sớm lấy Chỉ Minh Đăng ra, cũng không đến nỗi phải đi lòng vòng lâu như vậy, lãng phí thời gian.” Dương Tuyết Lỵ nghe lời Bàn Tử, càng trách móc Yêu Muội Nhi bên cạnh: “Thấy chưa, đều tại cô không lấy ra sớm.” “Nếu sớm lấy Chỉ Minh Đăng ra, cũng không đến nỗi phải chạy loạn trong này như con ruồi không đầu, mệt đến đau lưng mỏi gối.” Lại một lần nữa bị Dương Tuyết Lỵ oán trách, Yêu Muội Nhi bất đắc dĩ nói: “Tôi đã nói rồi, cái Chỉ Minh Đăng này không phải hàng chính thống, lúc đầu tôi đâu biết nó thật sự có thể đưa chúng ta đến cửa chính của trạch viện Phong Sư Cổ.” “Vạn nhất không tìm được chẳng phải lãng phí thời gian của mọi người sao, tôi tự nhiên không dám tùy tiện lấy ra, bây giờ có thể tình cờ tìm thấy cửa chính của trạch viện Phong Sư Cổ, chỉ có thể nói là chúng ta may mắn, vừa hay tôi gặp được thôi.” “Cô có thời gian nói nhảm với tôi, sao không mau nghĩ cách mở cửa ra, chẳng lẽ khó khăn lắm mới tìm được cửa chính của trạch viện Phong Sư Cổ lại không vào được sao?” Yêu Muội Nhi nghe những lời oán trách của Dương Tuyết Lỵ, trực tiếp không khách khí đáp trả, sắc mặt Dương Tuyết Lỵ lúc xanh lúc trắng.

Tuy hai người bình thường quan hệ tốt, nhưng đôi khi cô không ưa nổi tác phong của Dương Tuyết Lỵ, lúc nào cũng ra vẻ ta đây.

Tần Vũ vẫn không ngừng gõ gõ đập đập vào tường, biểu cảm đột nhiên trở nên có chút phức tạp, vì anh bất ngờ phát hiện mình hoàn toàn không thể mở được cánh cửa lớn trước mắt.

Suy đi nghĩ lại, anh quyết định nhờ hệ thống giúp đỡ.

Vì anh biết hệ thống toàn năng chắc chắn có cách.

Trong lòng sốt ruột, Tần Vũ vội hỏi hệ thống: "Tôi đang gặp chút khó khăn, xin hỏi có thể dùng điểm để đổi đạo cụ không?" Hệ thống bình thường lắm lời, lại trái với thường lệ hoàn toàn không để ý đến Tần Vũ, thấy tình hình như vậy, Tần Vũ có chút bất ngờ.

Anh vẫn không bỏ cuộc hỏi lại lần nữa, nhưng kết quả nhận được đều giống nhau, hệ thống hoàn toàn không để ý, xem ra không thể trông cậy vào hệ thống được.

Tần Vũ tức giận nói: "Cái hệ thống chết tiệt này đúng là đồ lừa đảo, vậy mà lúc tôi cần lại không thèm để ý, thật vô dụng." Hệ thống vốn đang im lặng, nghe Tần Vũ tức giận mắng chửi, cuối cùng cũng trả lời: "Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi nhiệm vụ tiếp theo, đừng nóng vội." Cuối cùng cũng nhận được phản hồi của hệ thống, Tần Vũ vội vàng muốn dùng điểm đổi đạo cụ, nhưng hệ thống vẫn không để ý, như thể đột nhiên mất tín hiệu.

Trước đó hoàn toàn không nói gì, thấy tình hình như vậy, Tần Vũ trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của hệ thống một lượt, mặt đầy tức giận.

Sau khi trút giận lên hệ thống, Tần Vũ nhìn cánh cửa lớn vẫn đóng chặt trước mặt, đau đầu, vì anh không thể nào mở được cửa chính của trạch viện Phong Sư Cổ.

Có chút phiền lòng, anh lên tiếng hỏi: "Cánh cửa lớn này cũng không biết làm bằng gì, tôi đã thử mọi cách, hoàn toàn không mở

được, mọi người có cách nào hay không.” Nghe Tần Vũ hỏi, mấy người đều ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, dù sao Tần Vũ vẫn luôn là trụ cột, cánh cửa mà ngay cả anh cũng không mở được, có thể thấy chắc chắn không dễ mở.

Mấy người hoảng hốt, vội vàng tiến lên thử, nhưng kết quả chẳng có ý nghĩa gì, không ai có cách nào mở ra được, ai nấy đều chán nản, tinh thần sa sút.

Đúng lúc này, giáo sư Tôn vốn đang ngồi ở góc phòng đột nhiên bước tới, gõ mấy cái lên vách tường.

Chương 490

Ông quả quyết nói: "Mọi người đừng vội, tôi có cách mở chính môn của cổ trạch Phong Sư, chỉ có điều có thể sẽ tốn không ít thời gian." Nghe giáo sư Tôn có thể mở được chính môn, tất cả mọi người đều vui mừng, nở nụ cười.

Tần Vũ còn nói thẳng: "Nếu đã vậy, phiền giáo sư Tôn mau chóng mở chính môn của cổ trạch Phong Sư đi, tôi không thể chờ đợi được nữa muốn vào xem cổ trạch Phong Sư trong truyền thuyết." Để không làm phiền giáo sư Tôn mở cửa, mấy người vội vàng tránh ra, đứng từ xa nhìn ông mở chính môn.

Chỉ thấy giáo sư Tôn cẩn thận gõ vào từng vị trí trên vách tường, sau đó kiên nhẫn lắng nghe âm thanh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không hề qua loa.

Bàn Tử nhìn giáo sư Tôn đang gõ tường một cách nghiêm túc, tò mò hỏi: "Cứ gõ tường không ngừng như vậy thật sự có thể mở được chính môn của cổ trạch Phong Sư sao?

Có đơn giản quá không?" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ lập tức không khách khí đáp: "Nếu cảm thấy mở chính môn đơn giản, vậy thì mau lên giúp giáo sư Tôn đi, đừng có đứng đó nói nhảm." Bàn Tử vốn chỉ nói cho sướng miệng, nghe Tần Vũ nói vậy liền vội vàng im bặt, bắt đầu ngoan ngoãn nhìn giáo sư Tôn không ngừng gõ gõ lên vách tường.

Chẳng mấy chốc, giáo sư Tôn dừng lại ở góc dưới bên trái của vách tường, đồng thời tự tin nói với mọi người: "Vị trí này có thể vào được cổ trạch Phong Sư, mau tìm cách dùng sức mở ra đi." Nghe lời giáo sư Tôn, mọi người bất giác đều đổ dồn ánh mắt về phía Bàn Tử, vì trong số những người có mặt, Bàn Tử là người thích hợp nhất để

làm việc này.

Bị mọi người nhìn chằm chằm, Bàn Tử có chút bất lực nói: "Lần nào có việc thế này cũng bắt tôi làm, chẳng phải thấy tôi dễ bắt nạt sao." Tần Vũ vốn đang không cảm xúc, nghe Bàn Tử than vãn, liền liếc mắt một cái, Bàn Tử không dám kêu ca nữa.

Hắn một mình bất lực tiến lên bắt đầu đẩy vách tường, nhưng vách tường vẫn không hề nhúc nhích, không có phản ứng gì.

Thấy vậy, Bàn Tử có chút mất kiên nhẫn hỏi: "Giáo sư Tôn, ông có chắc chắn chỗ này thật sự vào được cổ trạch Phong Sư không, không lừa tôi chứ." Thấy Bàn Tử lại nghi ngờ phán đoán của mình, giáo sư Tôn hoàn toàn không tin phán đoán của mình có sai sót, vì mọi thứ đều đã được tính toán cẩn thận, suy luận kỹ càng, căn bản không thể có vấn đề.

Ông vỗ ngực đảm bảo: "Tôi chắc chắn chỗ này có thể vào được cổ trạch Phong Sư, thật sự có thể vào được, dùng thêm chút sức nữa, biết đâu lại mở được." Nghe lời giáo sư Tôn, Bàn Tử bắt đầu ra sức đẩy vách tường hơn nữa, dùng hết sức chín trâu hai hổ, vách tường dưới sự chứng kiến của mọi người cuối cùng cũng động đậy.

Chỉ có điều, khi cánh cửa mở ra, sắc mặt mấy người lại không hề tốt đẹp, vì cả bức tường đồng vách sắt đều đổ ập về phía họ, tốc độ cực nhanh.

Bức tường đồng vách sắt nặng ngàn cân một khi đè lên người, căn bản không có khả năng sống sót, tình huống vô cùng nguy cấp, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, khiến người ta không kịp phản ứng.

Mấy người thấy tình hình không ổn, vội vàng hoảng hốt chạy đi, đứng ở vị trí an toàn, nhưng Tần Vũ lại phát hiện Bàn Tử vẫn đứng yên tại chỗ, không hề ý thức được nguy hiểm.

Tình huống nguy cấp, mắt thấy Bàn Tử sắp bị tường đồng vách sắt đè trúng, hậu quả khôn lường, tình huống đột ngột này căn bản không cho Tần Vũ thời gian suy nghĩ.

Tần Vũ bất chấp tất cả lao lên kéo Bàn Tử ra, tốc độ cực nhanh, tuy quá trình kinh tâm động phách, nhưng may mắn cuối cùng hữu kinh vô hiểm.

Mọi người đều đã đứng ở vị trí an toàn, bức tường hoàn toàn sụp đổ cũng không còn gây nguy hiểm đến tính mạng họ nữa, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, nhìn Tần Vũ đã cứu mình một mạng, vẻ mặt vô cùng kích động.

Hắn cảm kích nói: "Tần Vũ, cảm ơn cậu vừa rồi đã cứu tôi, không thì bức tường nặng như vậy đổ lên người, bây giờ tôi chắc chắn thành tương thịt rồi, nghĩ lại vẫn thấy sợ." Nhìn bộ dạng cảm kích đến rơi nước mắt của Bàn Tử, Tần Vũ cười nói: "Đừng sợ, bây giờ chúng ta đều an toàn rồi, dù bức tường có sập xuống cũng sẽ không để cậu gặp nguy hiểm." Trong lúc mấy người đang vui mừng vì thoát chết trong gang tấc, lòng còn sợ hãi, bức tường vốn đang đổ sập với tốc độ cực nhanh, khi đổ được một nửa thì đột nhiên dừng lại, vô cùng kỳ quái.

Đối với mọi chuyện xảy ra trước mắt, mấy người đều có chút bất ngờ, vì cũng không ngờ chính môn của cổ trạch Phong Sư lại khó nhằn, khó đối phó đến vậy.

Trước tiên là không tìm được chính môn, khó khăn lắm mới tìm được thì lại không mở được, mở được rồi thì lại suýt chút nữa toàn quân bị diệt, nguy hiểm vô cùng.

Mọi người đều trở nên cẩn trọng, vô cùng thận trọng, không dám hành động hấp tấp nữa, để tránh gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn.

Giáo sư Tôn nhìn bức tường đổ một nửa rồi dừng lại, không ngừng nói: “Lạ thật đấy, lại có thiết kế khiến người ta hoàn toàn không ngờ tới thế này, thật khiến người ta phòng không kịp, không biết trong hồ lô của Phong Sư Cổ rốt cuộc bán thuốc gì.” “Nhưng theo tôi thấy, phía trước chắc chắn nguy hiểm trùng trùng, chúng ta nhất định phải cẩn thận đối phó, tuyệt đối không được sơ suất, nếu không một chút lơ là, có thể sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.” Giáo sư Tôn mặt đầy vẻ thận trọng, căng thẳng nói, rõ ràng đối với những thứ bên trong cổ trạch Phong Sư đã có lòng kiêng dè sâu sắc.

Đối với lời của giáo sư Tôn, Tần Vũ vô cùng tán thành, vì trên đường đi họ đã gặp quá nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi, không thể dùng lẽ thường để đối đãi, cho nên có thêm chút phòng bị là trăm lợi không một hại.

Ngay cả Tần Vũ kiến thức rộng rãi, bao nhiêu năm nay cũng là lần đầu tiên thấy một bức tường đổ được một nửa rồi dừng lại, lộ ra vẻ tò mò.

Hắn bắt đầu quan sát kỹ lưỡng, thông qua sự quan sát tinh tế và phân tích, Tần Vũ suy đoán bức tường trước mặt có thể cần phải đẩy thêm lần nữa mới có thể sụp đổ hoàn toàn.

Chỉ khi bức tường sụp đổ hoàn toàn, chính môn của cổ trạch Phong Sư mới có thể mở ra, họ mới có thể thuận lợi đi vào.

Tần Vũ nói thẳng: “Theo suy đoán của tôi, tôi cảm thấy bức tường này cần phải đẩy thêm lần nữa mới sụp đổ, không biết mọi người có cách nhìn khác không.” Giáo sư Tôn vốn có nghiên cứu về vách tường, suy đoán của ông trùng khớp với Tần Vũ, lập tức phụ họa: “Tôi cũng đoán bức tường này cần đẩy thêm mới mở được, để tôi thử xem.” Có được sự đồng tình của giáo sư Tôn, Tần Vũ càng thêm tự tin, cảm thấy suy đoán của mình là chính xác.

Nhưng nhìn bức tường nặng đến cả ngàn cân, Tần Vũ cũng rất rõ ràng không thể trực tiếp đi đẩy.

Một khi đi đẩy, sơ suất một chút là có thể bị tường đồng vách sắt đè cho tan xương nát thịt, vô cùng nguy hiểm.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Tần Vũ quyết định lấy con dao găm mang theo người ra thử, dù không thành công cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Giáo sư Tôn nghe cách của hắn, lo lắng nói: "Vậy cậu cẩn thận một chút, bức tường này chỗ nào cũng toát ra vẻ kỳ quái, vô cùng cổ quái, có thể sẽ có nguy hiểm." Nghe lời giáo sư Tôn, Tần Vũ lập tức gật đầu đáp: "Đừng lo, tôi chỉ lấy dao găm thử xem có như tôi đoán không thôi, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đâu, đừng lo." Nói là làm, Tần Vũ lấy con dao găm mang theo người, dùng hết toàn lực ném thẳng về phía cánh cửa, bức tường đổ sập theo tiếng ném, bụi bay mù trời, mấy người ho sặc sụa.

Nhìn bức tường hoàn toàn sụp đổ, mấy người vừa mới nếm mùi đau khổ, căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ có Yêu Muội Nhi căng thẳng hỏi Tần Vũ: "Chính môn của cổ trạch Phong Sư trong truyền thuyết, vậy mà thật sự bị chúng ta mở ra rồi, có phải hơi dễ dàng quá không." Nghe lời Yêu Muội Nhi, Tần Vũ lại không hề vui mừng, ngược lại mặt đầy lo âu, vì không biết phía trước có nguy hiểm gì đang chờ đợi.

Chỉ mới tìm chính môn của cổ trạch Phong Sư thôi mà đã nếm đủ khổ cực, mấy lần suýt chút nữa bỏ mạng, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Sắp thực sự bước vào cổ trạch Phong Sư, không biết sẽ gặp phải chuyện hung hiểm gì, cạm bẫy gì.

Không biết sẽ gặp phải tai ương gì, có thể sống sót ra ngoài hay không, đều là một ẩn số.

Sắc mặt Tần Vũ nặng nề, nghiêm túc nói: "Bây giờ chúng ta mới chỉ hoàn thành bước đầu tiên, mở được chính môn của cổ trạch Phong Sư mà thôi." "Tiếp theo không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì, mọi người tuyệt đối không được lơi lỏng cảnh giác, tất cả nghe theo chỉ huy của tôi, tuyệt đối không được tự ý hành động, nhất định phải hết sức cẩn thận, không được chủ quan, nơi này, tôi cũng không dám chắc có thể bảo vệ tốt cho mọi người." Mấy người vừa mới có chút phấn khởi, đã bị Tần Vũ thẳng thừng dội một gáo nước lạnh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Họ lí nhí đáp: "Được rồi, tiếp theo chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận, không gây thêm phiền phức cho anh đâu." Sau khi khiến mọi người đều cẩn trọng, không còn liều lĩnh nữa, Tần Vũ mới bắt đầu tiến lên kiểm tra bức tường đã sụp đổ hoàn toàn.

Kết quả phát hiện xung quanh bức tường không hề có cơ quan cạm bẫy, vô cùng an toàn, có chút bất ngờ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Hắn chỉ nghiêm túc nói với mọi người: "Bên này tạm thời không có nguy hiểm, chúng ta có thể tiến vào cổ trạch Phong Sư, nhưng mọi người phải cẩn thận, tuyệt đối không được lơi lỏng cảnh giác." Nghe Tần Vũ nhắc đi nhắc lại, mấy người đều ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, còn nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng.

Vì một chút chuyện nhỏ, Tần Vũ căn bản sẽ không dài dòng như vậy, trừ khi gặp phải chuyện không nắm chắc, mấy người đều trở nên ngoan ngoãn.

Chương 491

Dưới sự dẫn dắt của Tần Vũ, mấy người mới chính thức tiến vào cổ trạch Phong Sư, vừa bước vào, họ đã kinh ngạc không thôi, lộ ra vẻ mặt chấn động.

Bởi vì họ phát hiện cổ trạch Phong Sư có vẻ ngoài bình thường lại ẩn chứa một thế giới khác bên trong, thiết kế càng thêm tinh xảo, khiến người ta phải thán phục.

Cùng lúc đó, họ cũng thấy mấy pho tượng đồng cử động, tốc độ cực nhanh lao về phía họ, đối mặt với tình huống đột ngột, Tần Vũ là người phản ứng đầu tiên.

Hắn vội vàng hét lớn: "Có nguy hiểm, mọi người mau lùi về phía sau." Nhưng thời gian căn bản không kịp, trong nháy mắt mấy pho tượng đồng đã vây chặt mấy người, tình huống vô cùng nguy cấp.

Đây là Trận Tượng Đồng La Cẩu để chống lại những kẻ không mời mà đến, tuy trông chỉ là một cơ quan phòng ngự đơn giản, nhưng uy lực ẩn chứa bên trong cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Đã có không ít người ngã xuống trước trận pháp tượng đồng này, không ai thành công phá trận và bố trí lại, cuối cùng đều tử thương thảm khốc.

"Trông thì đơn giản, nhưng uy lực thật sự rất mạnh.

Nếu không cẩn thận chạm phải, e rằng lại có một mạng người phải bỏ lại.

Mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng rơi vào trong trận này." Tần Vũ lớn tiếng nhắc nhở mọi người.

Tình huống đột ngột này khiến cả Tần Vũ cũng có chút trở tay

không kịp, không ngờ lại có một trận pháp như vậy.

Không còn cách nào khác, mọi người chỉ có thể đối phó, dù sao hiện tại đám tượng đồng đang tấn công.

Không thể cứ né tránh mãi, cuối cùng cũng sẽ không còn chỗ để né.

Mà những pho tượng đồng kia cũng sẽ đuổi theo không ngừng.

Chẳng mấy chốc, tình hình đã rõ ràng, mấy người căn bản không chống lại được mấy pho tượng đồng.

Cứ như vậy bị chúng liên tiếp đánh lui, từng người một đều không thể tiến lên.

Bàn Tử thậm chí còn ngã lăn ra đất, Tần Vũ tiến lên đỡ một tay, hắn mới từ từ bò dậy.

Cuộc tấn công vừa rồi của đám tượng đồng khiến mọi người đều thở hổn hển, khi đối mặt với thứ này, thật sự có cảm giác như trói gà không chặt.

Họ không hề mạnh mẽ và lợi hại như tưởng tượng, có những thứ cuối cùng vẫn không thể đối mặt được.

“Sao lại lợi hại như vậy?

Ban đầu tôi còn tưởng đó là thứ không có kỹ thuật gì.

Bây giờ xem ra tôi đã đánh giá thấp nó rồi, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi.” Mọi người trong lòng đều cảm thấy có gì đó không ổn, đối với mọi thứ trước mắt thật sự không biết làm sao.

Cũng không biết nên phá giải trận pháp trước mặt như thế nào.

Nếu cứ ở trong phòng này, cũng không có cách nào tiến lên.

Họ mơ hồ cảm thấy phía sau trận pháp tượng đồng chắc hẳn có

một bí mật to lớn ẩn giấu, nếu không sao có thể vẽ vời thêm chuyện như vậy?

"Phía sau có gì đó khác thường sao?

Có bí mật nào mà chúng ta vẫn chưa phát hiện ra?

Hay là chúng ta tấn công thêm một lần nữa, xem lần này có thể đánh bất ngờ được không." Cứ tấn công mãi, nhưng cuối cùng vẫn vô hiệu.

Năng lực của đám tượng đồng rất lợi hại, trong lúc giao đấu, chúng lại một lần nữa đánh lui mọi người.

Tần Vũ đứng bên cạnh quan sát tỉ mỉ, hy vọng có thể tìm ra quy luật trong đó.

Trận pháp dù sao cũng không phải vạn năng, luôn có thể tìm ra sơ hở và phá giải.

Chỉ cần tìm được, vậy thì mọi chuyện cũng sẽ được giải quyết tương ứng.

Bàn Tử cứ bị tấn công hết lần này đến lần khác văng ra khỏi phòng, cảnh tượng lúc đó thật sự khiến người ta có chút không thể tin nổi.

Sau khi bị tấn công, hắn cứ thế bị đẩy ra khỏi phòng.

Tất cả mọi thứ đều là bị ép buộc, không phải tùy ý.

Lúc này, Tần Vũ phát hiện ra rằng tấn công bên trong phòng sẽ thu hút sự chú ý của đám tượng đồng.

Sau khi mấy người ra khỏi phòng, đám tượng đồng không tiếp tục đuổi theo nữa.

Trận pháp này hẳn là không được thiết lập ở bên ngoài, chỉ có thể thi triển trong không gian chật hẹp bên trong phòng.

Những pho tượng đồng đó không thể ra khỏi phòng được.

Tần Vũ lập tức gọi đám người đang hỗn loạn ra ngoài, không thể tiếp tục ở trong căn phòng đó nữa.

“Từng người một đang làm gì ở đó vậy?

Còn không mau ra đây cho tôi.

Chương 492

Chuyện này tôi có cách giải quyết tốt hơn!" Bàn Tử là người bị đánh thảm nhất bên trong, những người khác đều đã rút ra khỏi phòng, chỉ còn mình hắn đang gian khổ chiến đấu.

Tần Vũ lớn tiếng hét vào trong một câu: "Cậu mau ra khỏi đó đi, chúng tôi đều đang ở ngoài đợi cậu đây." Bàn Tử lúc này không thể phân tâm, có hai ba pho tượng đồng đang vây quanh hắn.

Hắn thật sự đã thu hút quá nhiều sự chú ý, nếu không cẩn thận vấn đề sẽ lớn.

Không còn cách nào khác, hắn đành phải vừa đánh vừa lui, từng bước một di chuyển ra ngoài.

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi trận pháp đó.

Bàn Tử sau khi ra ngoài vẫn thở hổn hển, cảnh tượng vừa rồi thật sự quá kịch tính.

"Không ngờ sau khi tôi ra khỏi phòng, chúng không tiếp tục đuổi theo nữa.

Cứ tưởng chúng sẽ đuổi theo tôi mãi chứ." Bàn Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi thoát ra, trên người Bàn Tử cũng có thêm không ít vết thương, rõ ràng là bị đánh bị thương ở bên trong.

Trong lòng hắn rõ ràng có chút phẫn nộ, đối với chuyện này tỏ ra vô cùng bi phẫn.

Hắn lập tức bắt đầu chửi rủa Phong Sư Cổ, thật sự tức chết hắn rồi.

“Thật không ngờ lại bày ra nhiều cơ quan như vậy, không phải là làm khó hậu nhân chúng ta sao?

Lỡ không cẩn thận chết ở trong đó thì biết làm sao, cứ thích bày ra mấy thứ vớ vẩn này, chẳng có chút tác dụng nào!” Bàn Tử chửi hết câu này đến câu khác.

Có lẽ chỉ khi nói những lời này, hắn mới có thể giải tỏa được cơn tức trong lòng.

Bây giờ hắn cảm thấy cái u trên đầu có chút đau, đám tượng đồng này không dễ đối phó.

Yêu Muội Nhi vẫn luôn ở bên cạnh, đối với chuyện này tự nhiên cũng tò mò.

Không biết nên giải quyết trận pháp này thế nào, không thể cứ bị nhốt ở đây mãi được.

Luôn phải có cách giải quyết vấn đề.

“Chuyện này phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chúng ta cứ bị nhốt ở đây mãi sao?

Nên dùng phương pháp gì để giải quyết đây?

Mau bàn bạc đi.” Mau chóng xác định chuyện này, có thể xuất phát sớm hơn một chút.

Không đến nỗi bị nhốt ở đây quá lâu.

Nếu ngay cả đám tượng đồng này cũng không giải quyết được, vậy thì tình hình tiếp theo chắc chắn sẽ không mấy tốt đẹp.

Có thể ngay cả cửa lớn cũng không vào được, cứ bị nhốt ở bên ngoài mãi.

Vấn đề này thật sự đã làm khó tất cả mọi người, ai nấy đều không

biết phải làm sao.

Hiện thực dường như thật sự bất lực như vậy.

Giáo sư Tôn có một ý tưởng, đó là trực tiếp phá hủy hết đám tượng đồng này.

Nếu không được thì dùng thuốc nổ cho nổ tung hết.

Như vậy một khi vào trong, chắc sẽ không có ai cản đường nữa, cũng có thể thuận lợi tiến vào bên trong.

"Chuyện này chắc sẽ không còn vấn đề gì nữa, chúng ta muốn vào trong cũng khá đơn giản.

Không biết mọi người có đồng ý không, lúc đó chúng ta trực tiếp phá hủy mấy pho tượng này đi, kết hợp lại có khả năng đó, trực tiếp nhổ cỏ tận gốc!" Phương pháp như vậy tuy đơn giản thô bạo, có thể giải quyết vấn đề trong thời gian nhanh nhất, nhưng đồng thời cũng để lại một đống vấn đề sau này.

Nơi này dù sao cũng cần tiếp tục được bảo vệ, sau này có thể thật sự sẽ có những kẻ có ý đồ xấu tiến vào.

Đối phó với loại người đó cần có loại trận pháp này.

Nếu muốn nhổ cỏ tận gốc, cần phải tốn rất nhiều sức lực.

E rằng không thể giải quyết trong thời gian ngắn.

Tần Vũ lên tiếng: "Tôi không đồng ý với cách này." Tần Vũ từ trước đến nay không phải là một người lỗ mãng, trừ khi vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ không thực hiện những phương pháp nguy hiểm như vậy.

Điều Tần Vũ muốn là một phương pháp an toàn và hiệu quả nhất, tốt nhất có thể đạt được cảnh giới vẹn cả đôi đường, như vậy vấn đề sẽ không quá rõ ràng nữa.

Trong lúc giao đấu, Tần Vũ đã nhanh chóng phát hiện ra vấn đề của đám tượng đồng.

Trận pháp này hẳn là có một trận nhãn tồn tại, và nó không được giấu quá sâu.

Hẳn là ở xung quanh, ở một nơi nào đó gần đây.

Chương 493

Nếu có thể lợi dụng trận nhãn và phá hủy nó, vậy thì chuyện này cũng không phiền phức như vậy.

Trận pháp cứ thế dễ dàng bị phá, phiền phức cũng được giải quyết.

"Tôi có một cách, cần mọi người phối hợp ăn ý một chút.

Tuyệt đối đừng làm ra những chuyện hồ đồ, cố gắng hết sức vì những người khác trong đội." Tần Vũ nghiêm túc nói với mọi người.

Chuyện này không hề tầm thường, Tần Vũ không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Hắn định cùng mọi người, nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Những người khác đều không tỏ ra phản kháng gì lớn, đều muốn chung tay giải quyết phiền phức này.

Sau khi Tần Vũ nói ra, họ đều đồng ý.

"Chẳng phải chúng ta cùng nhau giúp đỡ sao?

Đối với tôi không có khó khăn gì, xem những người khác có đồng ý không." Bàn Tử thuận tay chỉ về phía những người khác.

Mọi người đều gật đầu, không có ý kiến gì, cứ thế kế hoạch bắt đầu.

Tần Vũ trong lòng đã có sẵn, tiếp theo là một quy trình đại khái.

Mọi người hết lòng phối hợp, hẳn là có thể giải quyết tốt chuyện này.

"Lát nữa chúng ta phải phối hợp cùng nhau, bất kể là ai cũng không được lơi lỏng cảnh giác.

Phải luôn đề phòng nguy hiểm trước mắt, cố gắng hết sức chống lại đám tượng đồng." Tần Vũ đưa tất cả mọi người đến một chỗ, lúc này họ vây thành một vòng tròn nhỏ.

Tần Vũ đứng giữa nói về kế hoạch, mọi người giao hẹn trước, như vậy cũng tiện cho việc phối hợp sau này.

Nếu không sau đó ai cũng không biết phải làm gì, chỉ gây ra thêm nhiều rắc rối.

"Lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau đi vào, nhưng chúng ta không phải vào để đánh nhau với những kẻ đó.

Lực tấn công của đám tượng đồng thật sự quá mạnh, e rằng chỉ vài vòng, chúng ta căn bản không chịu nổi.

Chúng ta cần phải làm gì ở một nơi khác!" Bàn Tử nghe xong lập tức hứng thú, cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện sự anh dũng của mình trước mặt mọi người.

Đây là một cơ hội tốt, Bàn Tử chắc chắn sẽ bảo vệ Tần Vũ thật tốt.

"Có gì cần giao phó thì cứ giao phó thẳng đi.

Những chuyện này cứ giao cho tôi, không thành vấn đề, ý của cậu là lát nữa tất cả chúng ta sẽ bảo vệ một người sao?" Điều Tần Vũ muốn làm là lẻn ra sau đánh úp, phá hủy trực tiếp trận nhãn của đám tượng đồng.

Như vậy vấn đề cũng không còn khó giải quyết nữa.

"Bàn Tử cậu cũng có chút đầu óc, nói quả không sai, kế hoạch của tôi chính là như vậy.

Hy vọng lát nữa cậu có thể phối hợp tốt với tôi." Mọi người bàn bạc khoảng năm sáu phút, cuối cùng đều hiểu rõ sự sắp xếp của Tần

Vũ.

Sau khi thảo luận xong, mọi người không thể chờ đợi được nữa liền xông vào trong phòng.

Tần Vũ lúc này cũng đi theo vào trong.

Tất cả đám tượng đồng đều bị kiềm chế, mỗi người phụ trách mấy pho.

Như vậy Tần Vũ có thời gian rảnh, đám tượng đồng không có cách nào đối phó với Tần Vũ.

Nhân cơ hội tốt như vậy, Tần Vũ lén lút lẻn đến gần trận nhãn.

Trận nhãn là thứ quan trọng nhất trong một trận pháp, tất cả trận pháp đều lấy nó làm trung tâm để khuếch tán ra ngoài.

Tự nhiên cũng chứa đầy khả năng vô hạn.

Nếu thứ này bị phá hủy, tiếp theo chắc chắn không thể tiếp tục tiến hành.

Vấn đề cứ thế bày ra trước mắt.

Tần Vũ từng bước tiến lại gần nơi đó, tự nhiên cũng sẽ thu hút sự chú ý của một số kẻ không liên quan.

Đám tượng đồng cảm nhận được bản thân bị uy hiếp, nhanh chóng chú ý đến Tần Vũ đang lảng vảng ở nơi đó.

Đám tượng đồng muốn lên ngăn cản, đột ngột đổi hướng, không tiếp tục đấu với Bàn Tử nữa.

Nhưng cứ thế này sao được, Bàn Tử lúc đó lập tức phát hiện ra nguy cơ.

“Không ngờ lại chạy, xem ra ta xem thường ngươi rồi, thật sự nghĩ có thể chạy thoát khỏi đây sao?

Ta sẽ khống chế ngươi thật chặt!" Bàn Tử trên mặt lộ ra một nụ cười tà mị, sau đó lập tức lao lên.

Chương 494

Bàn Tử lần này dùng thân hình to lớn của mình chặn trước mặt pho tượng đồng đó, khiến đối phương không thể không giao chiến với hắn.

Chuyện này thật khiến người ta đau đầu, nhưng may mắn kết cục cuối cùng không làm mọi người thất vọng.

Bàn Tử thành công chặn được pho tượng đồng, cũng giải quyết được phiền phức khó nhằn này.

Những người khác lúc này cũng giúp đỡ, mọi người cùng nhau chặn tất cả đám tượng đồng.

Lúc này họ đang cố gắng hết sức tranh thủ thời gian và cơ hội. 159.

Tần gia thấy chiến huống phía sau biến thành như vậy, tự nhiên không dám tiếp tục trì hoãn thời gian.

Bây giờ nên nhanh chóng giải quyết những vấn đề này, không tiếp tục do dự nữa.

“Xem ra mình thật sự không thể tiếp tục do dự được nữa.” Tần Vũ lập tức ngồi xổm xuống, đào ở vị trí trận nhãn.

Đào sâu xuống ba mét.

Hắn phát hiện bên trong có mấy tờ giấy vàng và một thanh kiếm tiền đồng đang dựng đứng, đây hẳn là nguồn năng lượng.

Chắc là thứ này đã cung cấp cho đám tượng đồng nhiều năng lượng như vậy.

Tần Vũ hít sâu hai hơi, lúc đó chuẩn bị phá hủy toàn bộ những thứ

này.

Như vậy, không cần phải tiếp tục bị nhốt ở đây nữa.

Biết đâu đám tượng đồng này cũng có thể giải quyết thành công.

“Bên đó có lửa không?

Tôi muốn đốt cái thứ này đi!” Tần Vũ thành công lấy được lửa, cuối cùng dùng lửa đốt hết mấy tờ giấy vàng bên trong.

Bây giờ chúng gần như đã hóa thành tro bụi.

Chỉ còn lại thanh kiếm tiền đồng đang lóe lên ánh sáng kỳ dị, Tần Vũ bây giờ định phá hủy nốt thứ này.

“Thứ này không thể giữ lại được nữa, kéo dài thêm chút thời gian, tôi phá hủy thứ này, có lẽ có thể tìm ra cách giải quyết!” Tần Vũ lớn tiếng hét lên một câu, để mọi người bình tĩnh lại, tiếp tục chống cự.

Giáo sư Tôn thông qua những lời này biết được ý định của Tần Vũ, trong lòng lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo, và nảy sinh một dự cảm không lành.

Sao có thể xử lý chuyện này như vậy?

Có lẽ có cách giải quyết tốt hơn.

“Làm vậy là không được?

Sao lại làm vậy, Tần Vũ mau dừng động tác của cậu lại.” Giáo sư Tôn lập tức đứng ra, định ngăn cản chuyện này, không để Tần Vũ tiếp tục làm như vậy.

“Đợi đã!” Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị phá hủy thanh kiếm tiền đồng trong tay, thì bị giáo sư Tôn ngăn lại.

Mọi người đều nhìn giáo sư Tôn, “Sao vậy?

Có vấn đề gì sao?” Tần Vũ lại cầm thanh kiếm tiền đồng trong tay

xem xét kỹ lưỡng một lần nữa, không hề phát hiện ra điều gì bất thường.

Ngược lại là giáo sư Tôn, ánh mắt vẫn luôn dừng lại trên thanh kiếm tiền đồng trong tay Tần Vũ.

Chỉ thấy ông khẽ nhíu mày, vẻ mặt có chút nghiêm túc, mọi người đều không dám phát ra tiếng động.

Một lúc lâu sau, giáo sư Tôn mới từ từ lên tiếng: "Có thể cho tôi xem thanh kiếm tiền đồng đó được không?" Mọi người tuy không biết tại sao giáo sư Tôn đột nhiên muốn xem thanh kiếm tiền đồng, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông, dường như ông đã phát hiện ra điều gì đó.

Tần Vũ đưa thanh kiếm tiền đồng đến trước mặt giáo sư Tôn, vẻ mặt giáo sư Tôn đột nhiên trở nên có chút đau thương.

"Giáo sư Tôn, ông sao vậy?" Mọi người chưa bao giờ thấy giáo sư Tôn như thế này.

Không khỏi có chút lo lắng.

"Haizz, thanh kiếm tiền đồng này có thể là đồ của tổ tiên tôi.

Vì tôi có thể cảm nhận được uy lực trên thanh kiếm." Tần Vũ kinh ngạc nhìn ông, chưa kịp tiêu hóa lời giáo sư Tôn vừa nói.

"Tổ tiên!?

Thanh kiếm này?" Tần Vũ có chút không thể tin nổi nhìn ông, rồi lại nhìn thanh kiếm trong tay mình.

Một lúc sau, Tần Vũ mới phản ứng lại, đưa thanh kiếm tiền đồng trong tay cho giáo sư Tôn.

"Nếu đã vậy, thanh kiếm tiền đồng này giao cho ông." Giáo sư Tôn vô cùng cảm kích nhận lấy thanh kiếm.

“Đa tạ!” Giáo sư Tôn hai tay nâng thanh kiếm tiền đồng, nhẹ nhàng như đối với một báu vật.

Chương 495

Lúc này Yêu Muội Nhi bước tới, nhìn hai người, rồi quay đầu hỏi Tần Vũ: "Nguy hiểm đã được giải trừ chưa?" Tần Vũ quay đầu nhìn về phía những pho tượng đồng bị đập vỡ ở không xa, rồi mới quay lại gật đầu với Yêu Muội Nhi bên cạnh.

Yêu Muội Nhi thuận theo ánh mắt của hắn nhìn qua, cũng thấy những mảnh vỡ của tượng đồng ở không xa.

"Cái gì kia!?" Trong khi Yêu Muội Nhi đang nhìn những mảnh vỡ của tượng đồng, cô đột nhiên phát hiện ra điều gì đó.

Tần Vũ nhíu mày, không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường.

"Sao vậy?" Yêu Muội Nhi không trả lời, ánh mắt vẫn dừng lại trên những pho tượng đồng.

Một lúc sau, Yêu Muội Nhi mới không nhịn được mà nhanh chân bước đến chỗ những mảnh vỡ của tượng đồng.

Tần Vũ thấy vậy vội cùng giáo sư Tôn hai người tiến lên xem xét.

"Có phát hiện gì không?" Tần Vũ và giáo sư Tôn hai người đứng sau lưng Yêu Muội Nhi.

Lúc này Yêu Muội Nhi đang ngồi xổm xuống, quan sát những mảnh vỡ của tượng đồng trên đất.

"Tần Vũ, nhìn này!" Yêu Muội Nhi nhặt một mảnh vỡ của tượng đồng trên đất, đưa cho Tần Vũ đang đứng sau lưng.

Giáo sư Tôn và Tần Vũ hai người vội vàng ghé sát lại xem.

Hai người nhìn nửa ngày, vẫn có chút không chắc chắn nhìn nhau.

"Gỗ!?" Giáo sư Tôn vô cùng kinh ngạc.

Ba người cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

"Tại sao ở đây lại có gỗ?" Yêu Muội Nhi không để ý đến hai người sau lưng, tiếp tục quan sát xung quanh.

"Mau nhìn này!" Lúc này Yêu Muội Nhi đã phát hiện ra điều gì đó, vội vàng gọi đồng bạn đến xem.

"Sao vậy!?" Tần Vũ và giáo sư Tôn cùng mọi người đến bên cạnh Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi thấy họ không nhận ra, có chút bất lực đưa tay chỉ vào những mảnh vỡ của tượng đồng trước mặt.

Mọi người vội vàng ngồi xổm xuống xem xét, mới phát hiện ra, hóa ra những pho tượng đồng vừa rồi đều được làm bằng gỗ.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, Bàn Tử, người bị những pho tượng đồng kia đánh thảm nhất, nghe nói những pho tượng đồng vừa rồi đều làm bằng gỗ.

"Cái gì?

Làm bằng gỗ?

Không thể nào!" Bàn Tử không tin, bèn vội vàng xem xét xung quanh những pho tượng đồng một lúc lâu.

Cho đến khi Bàn Tử tận mắt nhìn thấy sự thật, mới tin.

"Mấy người gỗ này sao lại lợi hại như vậy?

Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Bàn Tử có chút nản lòng ngồi một bên oán giận.

Mấy cô gái thấy Bàn Tử đang than vãn, không nhịn được mà cười khẽ.

"Bàn Tử, chẳng phải cậu vừa bị mấy người gỗ này đánh cho tè ra

quần sao?" Bàn Tử nghe họ mỉa mai mình cũng không tức giận: "Nói cứ như các cô vừa rồi đánh hay lắm vậy!" Lời của Bàn Tử trực tiếp khiến các cô gái cứng họng, thấy không thể phản bác, liền im lặng đi sang một bên nghỉ ngơi.

"Xì!" Bàn Tử nhìn hành động của hai người phát ra tiếng khinh bỉ.

Bên này Yêu Muội Nhi và Tần Vũ đang nghiên cứu chuyện những pho tượng gỗ.

"Ai làm ra vậy?

Lại có thể điều khiển tượng gỗ?

Người gỗ?" Yêu Muội Nhi lần đầu tiên thấy tượng đồng làm bằng gỗ, cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn bộ dạng của những pho tượng đồng vừa rồi, hoàn toàn không nhìn ra, làm cũng vô cùng tinh xảo.

"Làm người gỗ giống hệt người thật?

Thú vị!" Tần Vũ trong tay đang cầm mảnh vỡ của tượng đồng vừa nhặt dưới đất.

Yêu Muội Nhi hoàn toàn không hiểu ý trong lời của Tần Vũ.

Nhưng, cảnh tượng vừa rồi quả thực đã khiến cô mở mang tầm mắt rất nhiều.

Tần Vũ nhìn những mảnh vỡ của tượng đồng đầy đất trước mắt, lại kết hợp với tình hình vừa rồi.

Không khó để suy đoán ra tất cả đều là kiệt tác của Phong Sư Cổ.

Chương 496

Tần Vũ chân đạp lên mảnh vỡ của tượng đồng, cười lạnh: "Không ngờ đạo hạnh của Phong Sư Cổ này cũng không cạn." Giọng của Tần Vũ không cao không thấp, Yêu Muội Nhi ở bên cạnh đều nghe thấy.

"Phong Sư Cổ?" Yêu Muội Nhi lẩm bẩm, từ khi làm nghề này, đối với Phong Sư Cổ cũng có một chút hiểu biết.

Nhưng không ngờ lại gặp được những thứ do Phong Sư Cổ để lại ở đây.

Sự lợi hại của những pho tượng đồng vừa rồi, không khỏi khiến cô rùng mình một cái.

"Có cần nghỉ ngơi không?" Tần Vũ vứt mảnh gỗ trong tay, hỏi mọi người.

Bàn Tử bị những pho tượng đồng vừa rồi đánh khá nghiêm trọng, muốn nghỉ ngơi thêm một lúc, vừa mở miệng định nói.

Giáo sư Tôn ở bên cạnh đã ngắt lời: "Tiếp tục tiến lên đi!" Mấy người khác cũng đồng ý, Tần Vũ thấy vậy quay người chuẩn bị tiếp tục tiến lên.

Bàn Tử có chút không vui bĩu môi, cũng đứng dậy đi theo.

Đi chưa được bao lâu, họ nhìn thấy trước mắt có một ngôi nhà hùng vĩ.

Các cô gái nhìn ngôi nhà trước mắt không khỏi cảm thán: "Oa, ở đây mà cũng có thể thấy được ngôi nhà hùng vĩ như vậy." Khi nhìn thấy ngôi nhà hùng vĩ trước mắt, họ cảm thấy đã gần đến đích hơn.

"Nhìn ngôi nhà này, chúng ta cách đích không xa nữa rồi." Tần Vũ

đứng trước ngôi nhà, quay đầu nói với mọi người.

Mọi người nghe không bao lâu nữa có thể đến đích, trong lòng càng thêm kích động.

Lúc này Tần Vũ liếc thấy Bàn Tử đang lặng lẽ tụt lại phía sau, có chút lo lắng cho tình trạng sức khỏe của hắn.

"Bàn Tử, cậu ổn chứ?

Có cần nghỉ ngơi không?" Bàn Tử có chút thở hổn hển đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn thấy ngôi nhà.

Hắn xua tay: "Cách đích không xa nữa rồi phải không?

Chúng ta mau đi thôi!" Thấy Bàn Tử nói vậy, Tần Vũ đành phải dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Mọi người chỉnh đốn xong xuôi, liền đi về phía ngôi nhà trước mắt.

Dinh thự này lớn đến mức ngoài dự đoán, thực sự quá rộng rãi.

Khắp nơi đều trống trải.

Bàn Tử không nhịn được mà cảm thán một câu: "Nơi này lớn thật đấy, sân trước cũng rộng ghê." Khoảng cách đến cánh cửa đó cũng gần trăm bước, có thể thấy nơi này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Gia chủ xây dựng nơi này đúng là một người có tiền.

Khi đi qua vườn hoa, Tần Vũ vốn luôn cẩn thận lại đột nhiên dừng lại.

Tần Vũ luôn là người phát hiện ra vấn đề, thường thì anh luôn là người đầu tiên nhận ra chuyện bất thường, lâu dần thành ra một hiện tượng.

Khi mọi người thấy hành động lạ của Tần Vũ, trong lòng đều trở

nên căng thẳng, sợ rằng gần đây lại xảy ra chuyện gì.

Chỉ một hành động nhỏ như vậy cũng khiến tâm trạng mọi người căng như dây đàn.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Vũ.

"Xảy ra chuyện gì sao?

Cậu biết gì không?" Tôn Giáo Thụ là người lên tiếng hỏi đầu tiên.

Tôn Giáo Thụ thật sự cảm thấy Tần Vũ chắc đã phát hiện ra điều gì đó, nếu không anh đã tiếp tục tiến về phía trước chứ không dừng lại ở đây.

Tần Vũ đưa mắt quét quanh, trong lòng rõ ràng đã có suy tính.

Đối mặt với chuyện này, anh đã có cân nhắc của riêng mình.

"Nơi này có thể không an toàn, gần đây có lẽ có nguy hiểm tiềm tàng." Tần Vũ cẩn thận nói.

Lời này của Tần Vũ chắc chắn không phải nói suông, khẳng định đã trải qua suy đoán và đánh giá mới nói ra như vậy.

Cảm giác trong lòng anh tuyệt đối không lừa được người, nếu gần đây thật sự có nguy hiểm thì không thể tiếp tục ở lại đây được nữa.

Tần Vũ không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, đồng thời cũng không muốn để mọi người nhảy vào cạm bẫy nguy hiểm.

Nếu bây giờ có thể rời đi càng sớm càng tốt thì đó là lựa chọn tốt nhất.

"Có lẽ ở đây không ổn, hay là chúng ta đi thẳng đi?

Theo tôi, đừng ở lại đây nữa." Tần Vũ bắt đầu hối thúc mọi người rời đi, tìm một nơi an toàn hơn.

Không nhất thiết phải ở đây, ngôi mộ này lớn như vậy, ngoài nơi

này ra, vẫn còn chỗ khác có thể đi.

Lời Tần Vũ vừa dứt, đột nhiên vô số cánh hoa tươi rơi xuống từ trên trời.

Chương 497

Nơi này lại có cánh hoa, thật sự đang rơi xuống.

Khung cảnh lúc đó tựa như tiên cảnh.

Các cô gái đều rất thích hoa, đặc biệt là cảnh tượng cánh hoa rơi lả tả thế này.

Cảm giác thật sự giống như tiên nữ tung hoa.

Cũng chính vì vậy, các cô gái nhanh chóng bị cảnh tượng này thu hút.

Họ bắt đầu đưa tay ra hứng những cánh hoa trên không.

"Đẹp quá, em thích thật." Yêu Muội Nhi vui vẻ nói.

Sau đó cô ấy còn xoay một vòng tại chỗ, có thể thấy cô ấy vui đến mức nào.

Nhưng Tần Vũ đứng sau lưng cô ấy lại có vẻ mặt nặng nề, khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng anh dấy lên một dự cảm không lành.

Dù cánh hoa đẹp, nhưng đồng thời cũng có thể mang theo nguy hiểm.

Mọi người đều không nhận ra chút nguy hiểm nào, nhưng Tần Vũ lại thầm nghĩ: "Đây không phải điềm tốt, chắc chắn có vấn đề.

Chờ đến lúc đó thì không kịp nữa rồi." Lúc này những cánh hoa vẫn chưa rơi xuống, nhưng khoảng cách đã gần hơn.

Dường như giây tiếp theo chúng sẽ rơi xuống đầu họ.

Tần Vũ nhạy bén nhìn chằm chằm những cánh hoa trên trời, trong lòng đột nhiên nhận ra điều chẳng lành.

Sau khi quan sát tỉ mỉ, anh kinh ngạc phát hiện những cánh hoa này có độc.

Chắc chắn sau khi bị chúng chạm vào người sẽ có phản ứng kỳ lạ.

Nhận ra điều này, Tần Vũ vội vàng báo cho mọi người.

"Những cánh hoa này có độc, mọi người đừng đứng ngây ra đó nữa.

Nhanh né đi, tuyệt đối đừng để bị chúng rơi trúng.

Nếu không thì phiền phức to." Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều bắt đầu căng thẳng, không ngờ bên cạnh lại tiềm ẩn nguy hiểm lớn như vậy.

Nếu không nhờ Tần Vũ tốt bụng nhắc nhở, có lẽ họ thật sự không thoát khỏi nguy hiểm này.

Bây giờ thật sự quá đáng sợ.

May mà các chàng trai phản ứng khá nhanh, sau khi nghe chuyện liền nhanh chóng né tránh.

Thân thủ của họ cũng nhanh nhẹn hơn các cô gái, nên đã nhanh chóng tránh được những cánh hoa đó.

Dương Tuyết Lỵ là người phản ứng đầu tiên, sắc mặt lập tức biến sắc.

Vừa nãy cô còn đang mong chờ những cánh hoa rơi từ trên cao, giờ nhìn lại thì chúng chẳng khác nào một cái bẫy khổng lồ.

Cánh hoa dùng vẻ ngoài xinh đẹp để ngụy trang, vô tình làm hại những người không có lòng phòng bị.

"Chết tiệt thật, may mà mình đã chú ý." Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng lướt một bước, lập tức sang bên cạnh.

Nơi đó không có nhiều cánh hoa như vậy, hơn nữa nơi này cũng không thông gió, nên chúng không bay xa được.

Trong số mọi người, chỉ có Yêu Muội Nhi là không né kịp.

Phản ứng của cô ấy chậm hơn, nên đã bị loại hoa này rơi trúng.

Trong khoảnh khắc đó, da thịt cô ấy nhanh chóng bị ăn mòn, cảnh tượng đó thật sự vô cùng đau đớn.

Cô ấy không nhịn được mà hét lớn lên.

"Đau quá, a a." Những cánh hoa trên cao vẫn tiếp tục rơi xuống, có lẽ phải rơi một lúc nữa.

Mọi người lại bắt đầu né tránh lần nữa, sợ rằng những cánh hoa đó sẽ rơi trúng người.

Nếu rơi trúng người, họ sẽ xuất hiện triệu chứng giống hệt Yêu Muội Nhi, da thịt bị những thứ này ăn mòn.

Lúc đó thì mọi thứ đều tiêu tùng.

"Chết tiệt thật, Yêu Muội Nhi, cẩn thận cho tôi.

Suýt nữa lại bị mấy cánh hoa đó rơi trúng rồi." Vì quá đau, phản ứng của Yêu Muội Nhi lúc đó không còn nhanh nhạy.

Cô hoàn toàn chú ý vào vết thương của mình.

Kết quả là trên đầu lại có một đóa hoa khác, nếu không cẩn thận có thể sẽ rơi trúng người cô ấy.

Chương 498

Tần Vũ cảm thấy Yêu Muội Nhi lúc này có lẽ không phản ứng kịp, nên trực tiếp kéo cô ấy đi.

Như vậy, có lẽ anh có thể giải quyết được vấn đề nan giải này.

“Nhanh lên, lát nữa tôi kéo cô đi.

Một mình cô thật sự không xử lý được vấn đề này đâu.” Tần Vũ có chút bất đắc dĩ nói một câu.

Sau đó mọi người tiếp tục né tránh, Tần Vũ trong suốt quá trình đều dẫn theo Yêu Muội Nhi.

Để cô ấy cùng né tránh với mình.

Phản ứng của Tần Vũ là nhanh nhạy nhất trong mọi người, bây giờ dẫn theo một người thực ra cũng không thành vấn đề.

Yêu Muội Nhi được anh bảo vệ, không bị thương thêm, chỉ kinh hãi đi theo Tần Vũ.

Tần Vũ nhanh chóng có phát hiện mới.

Trong lúc né tránh, anh đã lùi ra xa khỏi những cánh hoa một chút, kết quả phát hiện khu vực này gần như không có cánh hoa nào.

Trong khi chỗ những người khác đều có cánh hoa, Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Việc cánh hoa rơi xuống dường như có liên quan đến vị trí.

Anh nhanh chóng thử lại phát hiện vừa rồi, dùng cùng một phương pháp để kiểm chứng, xem có khả thi không.

Kết quả khi lại gần, những cánh hoa đó lại một lần nữa rơi xuống.

Đến bây giờ, về cơ bản có thể khẳng định việc cánh hoa rơi có liên quan đến vị trí đứng.

"Ra là vậy, xem ra suy đoán của mình đã đúng." Tần Vũ trong lòng đã có câu trả lời, cũng biết tiếp theo nên làm gì.

Bây giờ mọi người không thể tiếp tục ở trong khu vực có cánh hoa, những cánh hoa này thật sự quá nguy hiểm, nếu rơi vào người da thịt sẽ bị ăn mòn.

Tần Vũ thấy mọi người đang rất vất vả né tránh, nên nhanh chóng báo tin này cho họ.

"Tôi biết làm thế nào để khống chế những cánh hoa này rồi, mọi người mau ra xa khỏi chúng đi.

Cố gắng đừng ở lại đây, rời khỏi khu vực này thì chúng sẽ không rơi xuống nữa." Giọng anh rất lớn, gần như vang vọng khắp sân trước.

May mà cuối cùng mọi người đều nghe thấy và có phản ứng tương ứng.

Mọi người sau khi nghe xong, tâm tình cũng thả lỏng hơn một chút, bây giờ cuối cùng cũng tìm ra cách giải quyết.

Mọi người bắt đầu lần lượt rút khỏi khu vực đó, đồng thời đi về phía Tần Vũ.

Anh chàng này thật lợi hại, mỗi lần gặp nguy hiểm đều có thể tìm ra cách, giúp giải quyết khó khăn trước mắt.

Mọi người rút lui, quả nhiên những cánh hoa không còn rơi xuống nữa.

Xung quanh lại một lần nữa trở lại yên tĩnh, chỉ có trên mặt đất là còn vương vãi những cánh hoa.

Yêu Muội Nhi hiện tại bị thương như vậy, cũng dùng chính kinh nghiệm của mình để dạy cho mọi người một bài học đẫm máu.

Giờ đây ai cũng ghi nhớ, không thể chạm vào những cánh hoa này.

Không ai dám vượt rào, cũng không có tâm trạng rảnh rỗi mà đi đụng thử.

Mọi người tập trung tại một khu vực kỳ lạ, nơi đó tạm thời an toàn.

Không có nguy hiểm.

Yêu Muội Nhi lúc này da thịt vẫn đang bị ăn mòn, vẫn chưa được chữa trị triệt để.

Điều đó khá nguy hiểm đối với mọi người.

"Dương Tuyết Lỵ, nhanh lên." Yêu Muội Nhi lúc này đau đến mức la hét không ngừng, tiếng kêu đó chưa từng dừng lại.

Có thể thấy cô ấy đau đớn đến mức nào.

Yêu Muội Nhi cắn chặt răng, lúc này Dương Tuyết Lỵ cũng vừa đến.

"Da bị ăn mòn thế này có xử lý được không?

Chị có thuốc không?" Dương Tuyết Lỵ tạm thời không trả lời câu hỏi này, mà cúi đầu, mở ba lô ra.

Cô phát hiện bên trong quả thật có loại thuốc tương ứng.

"Tôi xử lý được, trước tiên phải vạch vết thương ra đã." Cánh hoa đó cũng đủ lợi hại, ngay cả quần áo cũng bị ăn mòn.

Cuối cùng da thịt bên trong cũng bị ảnh hưởng nhất định.

Chương 499

Dương Tuyết Lỵ vạch áo ra xem vết thương, may mà trong tay cô có thuốc giải độc.

Cuối cùng bôi thuốc lên, mới giải được độc.

Không có nguy hiểm gì lớn xảy ra.

Yêu Muội Nhi cuối cùng cũng bình an, chuyện này khiến mọi người đều yên tâm.

Sau đó, mọi người tụ tập lại, bắt đầu thảo luận cách giải quyết vấn đề này.

Rốt cuộc nên đi qua khu vực có cánh hoa như thế nào?

Đây là một chuyện đau đầu, không thể cứ trốn ở đây mãi được?

Hơn nữa, việc né tránh thật sự rất tốn thể lực, vừa mới né tránh một lúc mà đã cảm thấy toàn thân mệt lả.

Khi né tránh cần phải tập trung tinh thần, thật sự không thể lơ đãng, hoặc lãng phí bất kỳ cơ hội quan sát nào.

Nếu không cẩn thận mà không quan sát được một thứ gì đó, sẽ bị thứ đó lây nhiễm, da thịt trên người sẽ bị ăn mòn.

Nhắc đến chuyện này, ai nấy đều còn sợ hãi.

Không dám đối mặt với nguy hiểm này nữa.

Tôn Giáo Thụ lúc này phân tích: "Có lẽ chuyện này thật sự có cách giải quyết, tôi cảm thấy lại là trận pháp của Phong Sư Cổ.

Nếu không sao lại như vậy chứ?" Coi tất cả là trận pháp cũng không có vấn đề gì.

Những cánh hoa đó là đạo cụ để kích hoạt trận pháp.

"Mục đích là để chặn chúng ta ở bên ngoài, không cho chúng ta vào trong sân này.

Thật quá độc ác, suýt nữa thì bị hại rồi." Tôn Giáo Thụ nghiêm túc nói.

Nếu không phải vừa rồi Tần Vũ phát hiện ra bên trong có vấn đề, có lẽ da thịt của ông đã sớm bị ăn mòn.

Bây giờ nghĩ lại chuyện này vẫn còn thấy sợ, thật sự quá hiểm hóc.

Bàn Tử ở bên cạnh cũng có chút bất bình, phương pháp như vậy ban đầu thật sự không ngờ tới.

Lại có thể thiết kế những thứ này sau lưng.

Bàn Tử trong lòng thật sự tức giận, lúc đó cũng không nhịn được mà mắng mấy câu.

"Gã này cũng quá đáng ghét rồi, hết lần này đến lần khác muốn dồn chúng ta vào chỗ chết.

Vừa nãy đã đủ đáng sợ, giờ lại thêm cái này." Gã này thật sự quá đáng sợ, Bàn Tử may mắn còn sống, nếu chết đi, nhất định trên đường xuống hoàng tuyền cũng không để cho đối phương yên ổn.

Không còn cách nào, mấy người đành phải tiếp tục thảo luận.

Xem có cách nào giải quyết được những cánh hoa khó chịu này không.

Nếu không có cách giải quyết, có lẽ thật sự sẽ chết.

Con người rồi cũng sẽ có lúc mệt mỏi kiệt sức, lúc đó không còn cách nào né tránh những cánh hoa này nữa.

Bàn Tử lên tiếng phàn nàn: “Vừa rồi nếu tôi không cẩn thận, tôi đã chết ở đó rồi.

Da thịt toàn thân đều bị ăn mòn, thì phải làm sao?

Đều tại cái lão già chết tiệt kia!” Bây giờ ngay cả tên của người đó cũng không gọi, Bàn Tử trực tiếp gọi người ta là lão già.

Chỉ có cách này mới có thể giải tỏa sự tức giận trong lòng.

Nếu không thật sự sẽ bị tức chết.

Mấy người tiếp tục thảo luận, nhưng tình hình hiện tại rơi vào bế tắc.

Mọi người đều không biết nên giải quyết rắc rối này thế nào, tất cả đều im lặng.

Không ai tiếp tục nói nữa, mọi người cứ thế ở cùng một chỗ, nhìn nhau.

Tần Vũ lúc này cũng đang mím đôi môi khô khốc, chuyện này rốt cuộc nên xử lý thế nào, thật là một vấn đề đau đầu.

“Không ngờ lại liên tiếp đối mặt với nhiều thử thách như vậy, xem ra thật sự không cho mình nghỉ ngơi một chút nào.” Ban đầu trong lòng anh nghĩ khá đơn giản, cho rằng có thể dễ dàng vào trong.

Bây giờ xem ra tất cả đều là mơ tưởng hão huyền.

Mọi chuyện không có cái nào dễ giải quyết, Phong Sư Cổ đã tốn rất nhiều công sức cho những trận pháp này.

Dường như đã dùng hết sở học cả đời vào đây.

Chương 500

“Hay là chúng ta bỏ cuộc đi?” Tần Vũ không cho phép bỏ cuộc, bắt buộc phải vào trong xem thử, bây giờ không còn đường lui nữa rồi.

Cuối cùng vì không thể bỏ cuộc, mọi chuyện lại quay về điểm xuất phát.

Mọi người vẫn đứng yên tại chỗ, trong đầu có nhiều suy nghĩ nhưng không có cái nào khả thi.

Tuy đã nghĩ ra, nhưng đều không có cách giải quyết.

Mọi người vẫn quẩn quanh tại chỗ.

Tần Vũ lúc này dần dần chuyển sự chú ý sang những cánh hoa trên mặt đất.

Anh không chạm vào chúng mà chỉ quan sát từ xa.

Như vậy vừa có thể nhìn thấy những bông hoa đó, vừa biết được hình dạng của chúng.

Tần Vũ quan sát từ xa, mọi người đều muốn hỏi Tần Vũ có ý tưởng gì không, kết quả lại thấy anh đang nhìn những cánh hoa.

Tôn Giáo Thụ lúc này lên tiếng hỏi: “Tần Vũ, cậu phát hiện ra gì rồi sao?

Có chú ý gì về phương diện này không?

Sao đột nhiên lại bắt đầu nhìn cánh hoa vậy?” Tần Vũ hiện tại cũng đang chủ động tìm kiếm manh mối, giúp mọi người cùng nhau giải quyết rắc rối nan giải này.

Anh thật sự không muốn tiếp tục bị kẹt ở đây, nếu có thể loại bỏ nó, thì mọi chuyện sẽ yên ổn.

Sở dĩ bị kẹt ở đây là vì những cánh hoa đáng ghét này.

Sau khi cánh hoa rơi trúng người, sẽ ăn mòn da thịt, trên đó dường như có kịch độc, hoàn toàn không thể chạm vào những thứ này.

Tôn Giáo Thụ vừa hỏi ý kiến đối phương, Tần Vũ lúc đó lại không trả lời ngay.

Vì anh quan sát quá tỉ mỉ, Tần Vũ muốn có phát hiện rồi mới hỏi mọi người.

Sau đó Tần Vũ đã có một vài phát hiện của riêng mình, và quyết định tiếp tục nghiên cứu về chuyện này.

"Thật ra cũng không phải không có phát hiện gì, vừa nhìn lâu như vậy cũng đã có chút phát hiện.

Hơn nữa cũng đã phân tích toàn bộ cục diện." Tần Vũ chậm rãi nói.

Trong mắt Tôn Giáo Thụ lại một lần nữa lộ ra ánh mắt tán thưởng, bởi vì có một người lợi hại như Tần Vũ, mới có thể mỗi lần đều giải quyết vấn đề nhanh như vậy.

Tôn Giáo Thụ bây giờ tâm trạng bắt đầu trở nên có chút nôn nóng, chỉ mong sớm biết được cách giải quyết rắc rối trước mắt.

"Vậy có cách nào hay không?

Cậu có biết cách giải quyết những thứ này không?" Tần Vũ lúc đó từ từ gật đầu, cuối cùng ngẩng đầu lên, chậm rãi nhìn những đóa hoa phía trên.

Trong lòng anh đã có suy tính về những đóa hoa này.

"Thật ra cách nghĩ trong lòng tôi cũng rất đơn giản, chúng ta bị kẹt ở đây là vì những cánh hoa này.

Nếu có thể giải quyết được những vật cản này, có lẽ chúng ta có

thể thoát khỏi nơi này." Tần Vũ không muốn tiếp tục ở đây nữa, muốn sớm rời khỏi nơi quỷ quái này.

Nếu đã như vậy thì cũng nên có cách, mọi người không thể cứ mãi chán nản như vậy, chỉ khi tinh thần phấn chấn một chút, cách giải quyết vấn đề mới ngày càng nhiều.

Lời của Tần Vũ tuy có lý, nhưng thông tin quan trọng nhất lại không có.

Rốt cuộc nên giải quyết những cánh hoa này như thế nào?

Đây mới là chuyện đau đầu.

"Cậu nói quả thật có ích, nhưng phải làm sao đây?

Bây giờ chúng tôi không có cách nào!" Bây giờ tất cả mọi người đều bị làm khó, tâm trạng bắt đầu trở nên ngày càng lo lắng.

Nếu cứ mãi bị kẹt ở đây, thì phải làm sao đây?

Hiện tại trước mặt bao nhiêu người, chỉ có một mình Tần Vũ hoàn toàn bình tĩnh, có thể lý trí và trấn tĩnh giải quyết vấn đề.

Tần Vũ biết trong tay Dương Tuyết Lỵ chắc chắn có thuốc giải, lúc này anh chủ động yêu cầu cô cho một lọ thuốc giải.

"Hay là cho tôi một lọ thuốc giải?

Tôi xem xem thứ này nên giải quyết thế nào.

Có lẽ tôi sẽ có cách." Tần Vũ xin một ít thuốc giải để kiểm tra.

Cuối cùng, anh lấy ra một chai dung dịch hỗn hợp.

Tần Vũ hy vọng thứ này có thể có hiệu quả nhất định.

Chương 501

Như vậy sẽ không đến nỗi cứ mãi bị kẹt ở đây.

“Tôi là hy vọng của mọi người, tiếp theo tôi sẽ đi kiểm chứng xem nó có hiệu quả không.

Nếu có, đó sẽ là tin tức tốt nhất đối với chúng ta.” Tần Vũ lúc này rất tự tin, đối với mọi thứ mình nghiên cứu ra đều tràn đầy một loại tự tin.

Anh để mọi người ở lại phía sau, một mình đứng ra.

Mắt thấy anh cứ thế đi vào trong trận pháp hoa, rốt cuộc anh định làm gì?

Chẳng lẽ muốn một mình xông vào?

Yêu Muội Nhi lúc đó trong lòng vô cùng căng thẳng, dù sao cô cũng đã trải qua cảm giác đau đớn đó, khi bị kích thích thật sự rất đáng sợ.

Cô không muốn Tần Vũ rơi vào nguy hiểm, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở, muốn kéo Tần Vũ lại.

“Tần Vũ, anh làm gì vậy?

Nơi đó nguy hiểm lắm, anh có chắc né được không?

Mau lại đây đi!” Tần Vũ một mình đi vào, cũng không gọi ai theo.

Dường như có kế hoạch riêng.

Lúc này mọi người đều lo lắng cho Tần Vũ, trải qua bao nhiêu chuyện, mọi người đã sớm trở thành những người bạn chiến đấu cùng nhau.

Trong lòng đều đã có chút tình cảm, không hy vọng bạn tốt của

mình cứ thế một mình rơi vào nguy hiểm.

Mọi người lúc này đều bắt đầu lo lắng, có người cũng muốn đi theo.

Tần Vũ nhanh chóng nhìn ra mục đích của họ, một mình anh làm thí nghiệm là được rồi, không cần thiết phải có người đi theo phía sau.

Một mình anh cũng có thể giải quyết được rắc rối này, nếu có người đi theo, ngược lại sẽ làm tăng mức độ nguy hiểm của sự việc.

"Đừng đi theo tôi nữa, một mình tôi ở đây là được rồi!

Có lẽ tôi có thể giải quyết được rắc rối trước mắt, như vậy mọi người sẽ không phải lo lắng nhiều nữa!" Tần Vũ vừa bước vào trận pháp, những cánh hoa quả nhiên lại rơi xuống.

Xem ra mỗi lần vào nơi này, cánh hoa đều sẽ rơi xuống như đã hẹn.

Trận pháp này cũng không dễ giải quyết như tưởng tượng.

Tôn Giáo Thụ ở phía sau cũng không khỏi lo lắng, thay anh toát một vốc mồ hôi lạnh.

Nếu không cẩn thận, sẽ xảy ra đủ loại nguy hiểm.

"Tần Vũ, cậu ở trong đó phải hết sức cẩn thận, nếu xảy ra nguy hiểm, chúng tôi đều sẽ vào cứu cậu!" Tần Vũ có thể cảm nhận được sự ấm áp của mọi người, lúc này cũng không để họ lo lắng nhiều.

"Dù thế nào, mọi người cứ ở ngoài là được rồi, chuyện này một mình tôi sẽ tự giải quyết!" Tần Vũ nhanh chóng dùng tốc độ né tránh cực nhanh, né những cánh hoa đó.

Cuối cùng với thân pháp khỏe khoắn, anh trực tiếp nhảy lên xà nhà.

Trên những xà nhà đó vừa hay có mọc một vài bông hoa, cánh hoa

chính là từ đây rơi xuống.

Tay Tần Vũ nắm chặt chai dung dịch hỗn hợp, anh lập tức mở nắp chai, sau đó vẩy ra bốn hướng.

Lúc đó giống như tiên nữ tung hoa, nhưng bốn hướng đều bị vẩy dung dịch thuốc.

Những thân hoa đó sau khi dính phải dung dịch, quả nhiên bị kích thích.

Nhanh chóng, thân chính của những bông hoa dần khô héo, không thể rơi cánh hoa xuống nữa.

Một phần cánh hoa bắt đầu từ từ tan chảy, vấn đề cũng vào lúc này được giải quyết triệt để.

"Xem ra trận pháp đã bị phá!" Nhìn Tần Vũ đứng giữa trung tâm nơi cánh hoa rơi như không có chuyện gì, Dương Tuyết Lỵ nóng lòng muốn tiến lên hỏi, nhưng cuối cùng lại không dám.

Cô vẫn còn sợ hãi những cơ quan đã gặp phải trước đó, chỉ đứng tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ một chút sơ sẩy là xương cốt cũng không còn.

Cô hỏi từ xa: "Tần Vũ, bây giờ những cánh hoa này đã được giải độc, chúng ta an toàn rồi chứ." Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ đang đứng trước cửa dinh thự của Phong Sư Cổ, lạnh lùng gật đầu.

Anh khẳng định đáp: "Ở đây an toàn rồi, mọi người không cần sợ nữa, có thể qua đây." Được Tần Vũ khẳng định, mọi người đều cẩn thận đi đến trước mặt anh, vẻ mặt thận trọng, không dám lơ là.

Dù sao trước đó đã ăn đủ khổ, gặp phải đủ loại cơ quan khó nhằn, suýt nữa mất mạng.

Tự nhiên không dám bất cẩn như trước, mọi hành động đều trở nên cẩn thận, không dám qua loa.

An toàn đứng trước cửa dinh thự của Phong Sư Cổ, mọi người mới có thời gian quan sát kỹ lưỡng nó.

Nhìn dinh thự cổ kính trước mắt, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm trọng, không có chút vui mừng nào, bởi vì suốt chặng đường đi, họ đã phải trải qua cửu tử nhất sinh, tốn bao công sức mới tìm được dinh thự của Phong Sư Cổ.

May mà trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng đã thấy được dinh thự của Phong Sư Cổ, trong phút chốc, cảm xúc dâng trào.

Chương 502

Nhìn thấy diện mạo thật sự của dinh thự, ai nấy đều kinh ngạc không thôi, tán thưởng kỹ thuật điêu khắc của người thợ, thật là quỷ phủ thần công.

Họ tán thưởng loại gỗ hồng mộc thượng hạng trước mắt, dù đã qua bao năm tháng vẫn không mục nát, nhìn là biết giá trị liên thành.

Yêu Muội Nhi vẫn còn chút sợ hãi, nhìn dinh thự cổ kính trước mắt, luôn cảm thấy có chút bất an.

Cô lo lắng hỏi: "Tần Vũ, ở đây có cơ quan không, trong lòng em cứ cảm thấy bất an, cảm giác như có nguy hiểm bên cạnh." Tần Vũ đang chăm chú quan sát cánh cửa lớn, nghe lời lo lắng của Yêu Muội Nhi, biết cô có chút quá căng thẳng.

Anh nhẹ nhàng nói: "Đừng lo, chúng ta bây giờ an toàn rồi, những cánh hoa có độc vừa rồi có lẽ là cơ quan cuối cùng trước cửa dinh thự của Phong Sư Cổ." Yêu Muội Nhi vốn có chút không yên tâm, nghe lời của Tần Vũ, liền thả lỏng trái tim đang treo lơ lửng, nở một nụ cười vui vẻ.

Nhưng đứng trước cửa dinh thự, mọi người nhìn dinh thự cổ kính, nhìn nhau, không ai dám tự tiện đi vào.

Ai cũng sợ gặp nguy hiểm nữa, không muốn lấy thân mình ra thử.

Tôn Giáo Thụ nhìn mấy người trước mặt, hạ quyết tâm.

Ông tự đề cử: "Nếu không ai dám vào, vậy để tôi vào dò đường xem có nguy hiểm không." Tần Vũ đứng bên cạnh đang chăm chú quan sát cửa lớn, nghe lời của Tôn Giáo Thụ, vội nói: "Tôn Giáo Thụ, để tôi vào trước đi, có nguy hiểm tôi cũng dễ dàng rút lui kịp thời."

Thấy Tần Vũ muốn vào đầu tiên, Tôn Giáo Thụ không chút do dự từ chối: “Không được, lỡ như bên trong thật sự có nguy hiểm, ai bảo vệ cậu, tôi làm gì có thân thủ tốt như vậy, để tôi vào đi.” 160.

“Tôi chi bằng xem thử bên trong có bao nhiêu cơ quan, Phong Sư Cổ quỷ kế đa đoan chắc chắn đã bố trí thiên la địa võng trong dinh thự chờ chúng ta.” “Mọi người tuyệt đối đừng sơ suất, đợi tôi xác định an toàn rồi hãy vào.” Nói xong, Tôn Giáo Thụ bước lớn vào trong dinh thự của Phong Sư Cổ.

Chỉ thấy cánh cửa đã lâu năm, "két" một tiếng, bị Tôn Giáo Thụ đẩy ra hoàn toàn, để lộ toàn bộ khung cảnh bên trong, khiến mấy người được mở rộng tầm mắt.

Dinh thự mang phong cách trang trí cổ xưa, tổng thể đều là kết cấu gỗ, mọi đồ đạc, cửa sổ trong nhà đều được làm từ gỗ nam mộc tơ vàng thượng hạng.

Nhìn là biết giá trị không nhỏ, đồng thời cũng cho thấy phẩm vị của chủ nhân dinh thự, vô cùng tao nhã.

Đi vài vòng trong dinh thự, Tôn Giáo Thụ vô cùng cẩn thận, vẻ mặt dè chừng, sợ gặp phải cơ quan hay cạm bẫy.

Nhưng kết quả lại khiến ông vô cùng bất ngờ, thậm chí có chút không dám tin.

Bởi vì từ đầu đến cuối ông không gặp bất kỳ cơ quan hay nguy hiểm nào, đi lại tùy ý trong dinh thự của Phong Sư Cổ, vẫn không gặp nguy hiểm.

Đối với kết quả này, Tôn Giáo Thụ vô cùng vui mừng.

Ông vội vàng đến trước mặt mọi người, hưng phấn nói: “Tôi tạm thời không gặp cơ quan hay cạm bẫy nào ở đây, bên trong chắc là an toàn, mọi người mau vào đi.” Tần Vũ, người luôn là trụ cột của cả

nhóm, nghe lời của Tôn Giáo Thụ, lập tức nói: "Nếu đã vậy, mọi người vào cả đi, nhưng tuyệt đối không được sơ suất." "Nhất định phải cẩn thận, dù sao bên trong chắc chắn không thể thật sự không có cơ quan cạm bẫy, nhất định có cơ quan đang chờ chúng ta." Tần Vũ nghiêm túc nói.

Mọi người thấy vậy, đều cẩn thận bước vào dinh thự của Phong Sư Cổ, vô cùng cảnh giác.

Vào trong rồi mới phát hiện những gì nhìn thấy ở cửa chỉ là một góc nhỏ, những thứ bên trong càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy trên tường treo toàn tranh danh họa, trong đó không ít là những tác phẩm ngàn vàng khó cầu, hiếm thấy trên đời, trên bàn trà tùy tiện đặt những bình hoa cổ, nhìn là biết giá trị không nhỏ, khiến người ta động lòng.

Có thể thấy chủ nhân của nó nhất định là một người vô cùng yêu thích trân bảo cổ vật, nên trong dinh thự mới sưu tầm nhiều kỳ trân dị bảo như vậy.

Bàn Tử càng không nhịn được mà cảm thán: "Những thứ trong dinh thự của Phong Sư Cổ này, tùy tiện lấy một món ra ngoài, ước chừng đều sẽ gây chấn động cả giới khảo cổ, khiến những ông lớn kia kích động không thôi." "Nếu mình mang ra ngoài bán, chắc chắn cả đời không lo ăn lo mặc, nghĩ thôi đã thấy vui rồi." Tưởng tượng đến việc bán đi những bảo vật trong dinh thự của Phong Sư Cổ, Bàn Tử mày bay mặt hớn, nước bọt văng tứ tung, mặt đầy kích động, dường như đã phát tài.

Nhưng Tần Vũ lại không khách khí gõ vào đầu Bàn Tử, nói: "Đừng nói nữa, những thứ này vĩnh viễn không thể mang ra ngoài bán, thành thật cho tôi, nếu không cẩn thận tôi xử lý cậu đấy." Bị Tần Vũ đột nhiên gõ đầu, Bàn Tử cảm thấy oan ức, mặt xị xuống, buồn bã

nói: “Tôi chỉ đùa thôi mà, đánh đầu tôi làm gì, lát nữa đánh ngốc thì sao.” Lời của Bàn Tử khiến mấy người cười ha hả, nhưng Tôn Giáo Thụ lại không cười, ngược lại còn có vẻ mặt kích động.

Vì Tôn Giáo Thụ thích nghiên cứu đồ cổ, hiếm khi gặp được nhiều đồ cổ như vậy, cả người hưng phấn không thôi.

Ánh mắt ông đã sớm bị một bức thư họa từ thời Càn Long trên tường thu hút, không thể rời mắt.

Chỉ thấy trên bức tranh vẽ một đóa hoa mai, sống động như thật, như nhảy ra khỏi trang giấy, phảng phất như một cây mai lạnh đang nở rộ vào đầu đông.

Không kìm được lòng, Tôn Giáo Thụ đưa tay ra muốn chạm vào, niềm vui sướng hiện rõ trên mặt.

Tần Vũ thấy vậy, biết là không ổn, vội vàng hét lớn: “Đừng chạm vào, có nguy hiểm!” Mặc dù Tần Vũ đã nhận ra điều không ổn và kịp thời hét lên, nhưng cuối cùng động tác của Tôn Giáo Thụ vẫn nhanh hơn một bước.

Dưới ánh mắt của Tần Vũ, tay ông đã đặt lên bức tranh cổ.

Nhưng ngay khi tay ông đặt lên bức tranh, đột nhiên xung quanh xuất hiện một làn sương mù màu lục, nhìn là biết có kịch độc.

Dương Tuyết Lỵ có nghiên cứu về độc, rất nhạy bén.

Nhìn thấy sương mù màu lục xuất hiện xung quanh, cô lập tức phản ứng, nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Cô vội vàng nói: “Mọi người mau bịt miệng mũi lại, nhanh chóng rút ra ngoài dinh thự, sương mù màu lục này có độc.” 161.

Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, mọi người đang thưởng thức kết cấu bên trong dinh thự đều sợ hãi không nhẹ, đồng loạt chạy ra ngoài.

Tôn Giáo Thụ nhận ra mình đã gây họa, vẻ mặt có chút căng thẳng, đứng ngây tại chỗ.

Tần Vũ nhìn Tôn Giáo Thụ đang đứng ngây tại chỗ, vẻ mặt căng thẳng.

Anh không khách khí nói: "Tôn Giáo Thụ còn không mau rút lui, chẳng lẽ định trúng độc chết sao?" Trong lòng có chút áy náy và xấu hổ, Tôn Giáo Thụ nghe lời Tần Vũ, nhỏ giọng nói: "Tôi rút ngay, rút ngay." Rất nhanh, mấy người đã rút lui đến nơi an toàn, bên ngoài dinh thự của Phong Sư Cổ.

Dương Tuyết Lỵ nhìn sương mù màu lục ngày càng đậm đặc trong dinh thự, lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, chuẩn bị sẵn sàng để tiếp tục rút lui bất cứ lúc nào, vì cô biết sương mù bên trong có kịch độc vô cùng, rất nguy hiểm.

May mà sương mù màu lục chỉ lan tỏa trong dinh thự, cuối cùng không lan ra ngoài, ở bên ngoài dinh thự an toàn, Dương Tuyết Lỵ thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời trong lòng cô càng thêm kiêng dè dinh thự của Phong Sư Cổ, bởi vì sương mù màu lục chỉ ở trong dinh thự, không lan ra ngoài, thật sự quá không hợp lẽ thường.

Chương 503

Nhưng bây giờ Dương Tuyết Lỵ, căn bản không có tâm trạng quan tâm hợp hay không hợp lẽ thường, chỉ cần mọi người an toàn vô sự, đó là kết quả cô muốn thấy nhất.

Cô nhẹ nhàng an ủi: "Mọi người có thể yên tâm ở đây, nơi này an toàn, sương độc sẽ không lan ra đâu." Mọi người đang thở hổn hển, nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, có người hỏi: "Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại có sương độc, kỳ lạ quá." Nghe mọi người hỏi, Tôn Giáo Thụ có chút áy náy, đi đến trước mặt mọi người, mặt đầy áy náy nói: "Xin lỗi, vừa rồi tôi không cẩn thận chạm vào một bức tranh cổ, mới làm thoát ra những làn sương độc này, thật sự xin lỗi." Mọi người đang tức giận, nghe lời của Tôn Giáo Thụ, không hề trách móc, ngược lại còn cười an ủi: "Không sao, chúng tôi đều biết ông không cố ý, không cần cảm thấy có lỗi." Thấy mọi người không trách mình, Tôn Giáo Thụ càng cảm thấy áy náy hơn, vì đều là do ông, mới khiến mọi người rơi vào cảnh nguy hiểm.

Nếu không phải Dương Tuyết Lỵ phát hiện kịp thời, lập tức cho mọi người rút khỏi dinh thự của Phong Sư Cổ, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Tôn Giáo Thụ càng nghĩ càng thấy sợ hãi, vô cùng hối hận vì nhất thời bị ma xui quỷ khiến, lại đưa tay chạm vào bức tranh cổ, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Tôn Giáo Thụ có chút cảm động, vẻ mặt chân thành nói: "Cảm ơn mọi người không trách tôi, sau này tôi nhất định sẽ không vô cớ đi chạm vào đồ vật nữa." 162.

Mọi người nghe lời của Tôn Giáo Thụ bèn đồng loạt an ủi, bảo

ông đừng cảm thấy có lỗi, dù sao ông cũng không cố ý, nếu có trách thì chỉ có thể trách Phong Sư Cổ quá quỷ kế đa đoan. 163.

Tần gia cũng ở bên cạnh nói: "Tôn Giáo Thụ, chúng tôi không ai trách ông đâu, chỉ là sau này vạn lần đừng đi sờ tranh cổ nữa, nơi này thật sự quá tà môn, chúng ta nhất định phải hết sức cẩn thận." Biết mọi người không trách mình, Tôn Giáo Thụ vô cùng vui mừng, mặt đầy xúc động.

Nhìn sương mù màu lục ngày càng dày đặc trong căn nhà cổ, tất cả mọi người đều không dám lại gần, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Sương độc bao trùm toàn bộ ngôi nhà, khiến họ không thể nào tiến vào, nhưng lại cấp bách cần phải vào, lòng dạ vô cùng sốt ruột.

Mọi người nhìn về phía Dương Tuyết Lỵ, người giỏi dùng độc, và hỏi.

"Bây giờ phải làm sao đây, chúng ta không thể vào được, chẳng lẽ cứ đứng ngoài chờ đợi thế này sao?" Nghe những lời sốt ruột như lửa đốt của mọi người, Dương Tuyết Lỵ bất đắc dĩ nói: "Loại sương độc này vừa nhìn đã biết kịch độc vô cùng, tôi nhất thời không thể giải được." "Cách tốt nhất hiện giờ là chờ ở đây cho sương độc tan hết rồi mới tiến vào.

Chỉ có như vậy mới là an toàn nhất." Nghe câu trả lời của Dương Tuyết Lỵ, mọi người đều thất vọng, cúi đầu chán nản nói: "Ý của cô là, bây giờ chúng ta chỉ có thể đứng đây chờ thôi sao." "Chờ sương độc tan hết, nhưng biết đến khi nào nó mới tan hết đây?" Tuy Dương Tuyết Lỵ cũng không muốn chờ đợi, nhưng nhất thời không có cách nào khác.

Cô chỉ có thể gật đầu đáp: "Cách duy nhất của chúng ta bây giờ là chờ đợi sương độc tan đi, còn về việc khi nào nó tan hết, tôi cũng không rõ." Đứng bên cạnh im lặng nãy giờ, Yêu Muội Nhi nghe thấy

lời của Dương Tuyết Lỵ, liền căng thẳng hỏi dồn: "Lỡ như sương độc này không bao giờ tan thì sao, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng ngốc ở đây chờ mãi à?

Có cách nào tốt hơn không?" "Không có, chờ đợi sương độc tự tan đi là cách tốt nhất chúng ta có thể làm hiện tại.

Đừng sốt ruột, sương độc này chắc chắn sẽ tan, chỉ là vấn đề thời gian thôi." Dương Tuyết Lỵ biết mọi người đều đang lo lắng nên vội lên tiếng an ủi, nhưng trong lòng cô cũng không chắc sương độc sẽ tan khi nào.

Nhanh thì hai ba phút, mà lâu thì ba năm năm năm cũng có thể, lòng cô cũng sốt ruột không kém.

Thấy Dương Tuyết Lỵ nhất thời cũng bó tay với đám sương độc, biết rằng trong thời gian ngắn chắc chắn không thể vào được cổ trạch Phong Sư, mọi người đành đi đi lại lại bên ngoài, lòng vô cùng bực bội.

Cùng lúc đó, họ thấy Tần Vũ đang quan sát rất kỹ lưỡng xung quanh cổ trạch Phong Sư.

Họ tò mò tiến lên hỏi: "Tần gia, anh cứ quan sát ở đây, có phát hiện ra điều gì không?" "Hoặc là anh có cách nào hay để giải quyết sương độc trong cổ trạch Phong Sư không, chúng tôi ở đây chán chết rồi." Mọi người phàn nàn.

Đối mặt với câu hỏi của mọi người, ánh mắt Tần Vũ sâu thẳm, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có lẽ cổ trạch Phong Sư đã không còn ở đây từ lâu rồi, tất cả chỉ là một âm mưu." Những người vốn đang uể oải, nghe câu nói gây sốc của Tần Vũ, đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Họ lắp bắp với vẻ hoài nghi: "Tần gia, anh đang nói gì vậy?

Cổ trạch Phong Sư sao có thể không ở đây được, chẳng phải

chúng ta đang đứng ngay bên ngoài sao?" Thấy phản ứng của mọi người, ánh mắt Tần Vũ trầm xuống, nghiêm túc nói tiếp: "Tin hay không tùy các người, nhưng lời tôi nói đều là thật." "Cổ trạch Phong Sư có lẽ thật sự đã không còn nữa, tất cả chỉ là một âm mưu.

Tôi cũng vừa mới phát hiện ra, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của tôi." Tuy lời Tần Vũ nói có phần khó tin, nhưng mọi người đều hiểu rõ, anh không phải là người nói năng bừa bãi.

Nói ra những lời như vậy chắc chắn phải có căn cứ, chứ không phải nói bừa không bằng chứng.

Tất cả đều kinh ngạc đến sững sờ.

Bất kể phía trước có nguy hiểm thế nào, Giáo sư Tôn cũng quyết tâm phải vào trong xem cho kỹ, không muốn từ bỏ chấp niệm trong lòng.

Vào trong đó cũng là để cho bản thân một lời giải đáp, chuyện bao nhiêu năm nay cũng đến lúc nên kết thúc rồi.

Giáo sư Tôn dõng dạc đứng ra: "Tôi phải cho mình một lời giải đáp, bất kể phía trước nguy hiểm ra sao, tôi đều phải vào xem thử." Giờ phút này, khi đã quyết tâm, thật sự không dễ gì thay đổi được.

Lúc nói câu này, ánh mắt ông trở nên kiên định, không còn vẻ yếu đuối thường ngày nữa.

Biểu hiện như vậy khá được lòng người, nhưng bây giờ cũng nên hỏi ý kiến của mọi người, không thể chỉ dựa vào lời một người mà quyết định lỗ mãng như vậy.

Tần Vũ chuyển ánh mắt sang những người khác, rõ ràng đang hỏi họ có đồng ý hay không.

Yêu Muội Nhi là người đầu tiên đứng ra bày tỏ thái độ, chuyện đã đến nước này, thật sự không có gì phải sợ hãi nữa.

Dù trước đây cô luôn trốn ở phía sau, run rẩy sợ sệt, nhưng bây giờ cô muốn thử thách bản thân.

“Ý kiến của tôi có lẽ cũng hơi cực đoan, nhưng tôi thực sự không có yêu cầu gì nhiều.

Đã đi đến bước này rồi, nếu bỏ cuộc thì liệu có cam tâm không?” Giáo sư Tôn không chút do dự đáp ngay: “Sao có thể cam tâm được?

Cho nên mới phải đi nốt bước cuối cùng này!” Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu, nhưng không đưa ra ý kiến cụ thể.

Bàn Tử lúc này cũng không còn sợ hãi, sau khi mọi người đã nói xong, hắn mới lên tiếng.

“Đã đến bước này rồi, chúng ta đi nốt bước cuối cùng đi.

Như vậy vừa có thể xem nơi này rốt cuộc có thứ gì, nếu không trong lòng sẽ còn tiếc nuối.” Nếu sự việc có thể được xử lý một cách tốt đẹp hơn, vậy thì hãy giải quyết nó một cách tốt đẹp.

Tần Vũ cũng không có ý kiến gì về phương diện này, anh khá tôn trọng suy nghĩ của mọi người.

Chương 504

Nếu tất cả đều đã nói vậy, thì cũng không cần phải tiếp tục bàn cãi nữa.

Vừa hay anh cũng muốn vào xem thử, bên trong dường như có những bất ngờ thú vị.

“Vậy chúng ta quyết định nhất trí nhé, dù sao thiểu số cũng phải phục tùng đa số.

Vào trong xem rốt cuộc có gì nào!” Tần Vũ hào hứng nói.

Câu nói này dường như đã thắp lên tinh thần đồng đội của cả nhóm, mọi người đều hừng hực khí thế.

Chất độc bên trong vẫn tiếp tục khuếch tán, nhưng không bao lâu sau, lớp sương trắng đó đã tan ra.

Tần Vũ nhạy bén phát hiện ra điều này, rồi dẫn mọi người tiến vào bên trong.

“Mọi người, nơi này nhất định phải cẩn thận.

Nếu phát hiện tình huống đặc biệt, nhớ gọi người bên cạnh.

Như vậy mới có thể kịp thời giúp đỡ.” Mọi người hết sức cẩn thận và thận trọng đi vào bên trong, bây giờ mỗi bước đi đều không dễ dàng.

Họ luôn quan sát tình hình xung quanh, nếu phát hiện có gì không ổn sẽ lập tức hét lớn.

Vì đã có kinh nghiệm từ trước, nên bây giờ không ai dám tùy tiện mạo phạm nữa.

Không một ai dám chạm vào những thứ xung quanh, những thứ đó

dường như đã trở thành một điều cấm kỵ.

Họ sợ rằng nếu không cẩn thận chạm phải, chất độc sẽ lại phát ra, đến lúc đó thì thật sự đau đầu.

Mọi người đều rất ăn ý về phương diện này, giữ được sự nhất trí cao độ.

Cứ như vậy, họ từng bước tiến vào sâu hơn, sắp đến trung tâm của nơi này.

Tần Vũ đi ở đầu đội, giúp mọi người dò xét nguy hiểm phía trước.

Nơi này rất lớn, thực ra không chỉ có một tầng.

Tổng cộng có ba tầng.

Nhưng hiện tại họ chỉ đang đi loanh quanh bên ngoài, chưa thực sự vào sâu bên trong.

Giáo sư Tôn không muốn mọi người cứ lần lượt tìm kiếm như vậy, vì nó quá tốn sức lực và không hề hiệu quả. 164.

Thấy cả nhóm đều đang ở tầng một cần tốn nhiều thời gian, chi bằng mọi người cứ chia nhau ra các tầng khác nhau.

Như vậy có thể phát hiện điều bất thường trong thời gian ngắn, khi gặp nguy hiểm cũng có thể giải quyết nhanh hơn.

"Tất cả chúng ta đều ở cùng một chỗ thế này có vẻ hơi vô vị, cũng không tiện cho hành động của chúng ta.

Hay là chúng ta chia nhau ra hành động đi?" Giáo sư Tôn lên tiếng đề nghị.

Đề nghị chia nhau ra xem xét thực ra không có vấn đề gì, ngược lại còn là một quyết định không tồi.

Bàn Tử lên tiếng tán thành: "Như vậy cũng tốt, chúng ta có thể tiết

kiệm được nhiều thời gian hơn.

Dùng thời gian đó để làm việc khác, chứ không phải cứ loanh quanh ở một chỗ.” Giáo sư Tôn định lên tầng cao nhất xem thử, biết đâu nơi đó lại khác với bên dưới.

“Vậy tôi lên tầng cao nhất xem sao, rồi sẽ quyết định sau.” Nói xong, Giáo sư Tôn bắt đầu một mình đi lên tầng ba.

Hiện tại mọi người đều ở trong cùng một tòa nhà, khoảng cách chia ra không quá xa, hẳn là sẽ an toàn, không có nguy hiểm gì lớn.

Sau khi Giáo sư Tôn đi bước đầu tiên, những người khác cũng bắt đầu lần lượt đưa ra quyết định.

Bàn Tử và Yêu Muội Nhi cùng lúc chọn lên tầng hai, tầng ba đã có Giáo sư Tôn xem xét rồi.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ cuối cùng chọn ở lại tầng một để kiểm tra, xem có thứ gì đặc biệt không.

Trước khi hai người kia đi, Tần Vũ không nhịn được dặn dò mấy câu: “Lên trên rồi nhất định phải chú ý an toàn, nếu có gì bất thường, chúng tôi sẽ lên giúp.” Nhìn mọi người dần rời đi, suy nghĩ trong lòng Dương Tuyết Lỵ cũng dần bộc lộ ra.

Trước đây, suy nghĩ đó luôn được giấu kín trong lòng, bây giờ cuối cùng cũng có nơi để giãi bày.

Nơi này chỉ còn lại hai người, những người khác đều đã đi đến tầng của mình.

Trong quá trình này, Dương Tuyết Lỵ luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Sao trông giống một cái bẫy thế này?

Đằng sau có quá nhiều sương mù, Dương Tuyết Lỵ thật sự không

thể chắc chắn rằng chuyện này là thật.

“Thật ra tôi đã sớm biết, nhưng vì có mọi người ở đây nên tôi vẫn luôn giấu kín.

Chương 505

Bây giờ thấy mọi người đều đã phân tán, suy nghĩ này lại càng rõ ràng hơn." Lúc đó Tần Vũ đang thăm dò những thứ khác, nghe thấy câu nói này liền nhanh chóng quay đầu lại, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Dương Tuyết Lỵ mỉm cười nhẹ trước, dường như để che giấu sự ngượng ngùng lúc này.

Tần Vũ kiên nhẫn hỏi: "Cô phát hiện ra tình huống đặc biệt gì rồi à?

Rốt cuộc là suy nghĩ gì?" Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ lại một lần nữa trầm xuống, có những lời cuối cùng cũng phải nói ra.

"Thật ra tôi cảm thấy nơi này giống như một cái bẫy của cổ trạch Phong Sư, dường như có ý đồ dụ chúng ta đến đây và giữ chúng ta ở lại." Từ lúc vào ngôi mộ này, đủ loại chuyện xảy ra đã chứng minh tính nguy hiểm của nó.

Dương Tuyết Lỵ càng thêm chắc chắn về suy đoán này, biết đâu đây là một sự dẫn dụ có chủ đích, để rồi họ rơi vào một cái bẫy lớn hơn.

Tần Vũ nghe xong câu nói đó không lập tức phản bác, ngược lại còn có phần đồng tình với quan điểm này.

Biết đâu thật sự có khả năng đó, nếu vậy thì mọi chuyện quả thật rất thú vị.

Cuối cùng hai người cũng tản ra, tụ tập ở một chỗ thực sự quá lãng phí thời gian.

Phân tán ra hai nơi, như vậy có thể giải quyết những rắc rối trước

mắt với hiệu suất nhanh hơn.

“Cô qua bên đó đi, tôi sẽ kiểm tra ở đây.” “Nếu cổ trạch Phong Sư đã ở đây một thời gian, vậy thì chắc chắn sẽ để lại manh mối.

Không thể nào không có chút thông tin nào.” Tần Vũ nói.

Tần Vũ tin rằng, biết đâu ở đây thật sự có thể tìm thấy thông tin khác biệt.

Đến lúc đó, có lẽ sẽ có cách giải quyết, không còn khó khăn như hiện tại.

Dương Tuyết Lỵ đến sảnh trước của ngôi nhà, nơi này khá rộng rãi, đồng thời cũng là bộ mặt của ngôi nhà.

Khi có khách đến thăm, nơi đầu tiên họ thấy là sảnh trước này, bên cạnh sẽ có vài bộ bàn ghế.

Bình thường chắc là nơi để ngồi uống rượu uống trà.

Dương Tuyết Lỵ sau đó lại từ từ đi vào chính sảnh của ngôi nhà, nơi này trang trọng hơn một chút.

Giữa chính sảnh lại treo một bức tranh sơn thủy rất lớn.

Công bút vẽ trên đó không tồi, thể hiện một loại ý cảnh khác biệt.

Dương Tuyết Lỵ rất để tâm đến những thứ này, nên lúc đó không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Càng nhìn càng xuất thần, cô cứ thế nhìn chằm chằm hai ba phút đồng hồ.

Cô xem xét kỹ lưỡng từng chi tiết trên bức tranh, nhìn những góc khuất mà người khác khó phát hiện.

Tần Vũ đến một vài điện phụ để tìm kiếm, nhưng ở đó không phát hiện ra manh mối đặc biệt nào, tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy gì.

Lúc đi ra từ đó, vừa hay thấy Dương Tuyết Lỵ một mình đứng xem đến xuất thần, không biết có phải đã phát hiện ra thứ gì đặc biệt không.

Tần Vũ vội vàng đi tới hỏi: "Có thấy manh mối gì hữu ích không?

Tôi thấy cô xem ở đây chăm chú quá!" Dương Tuyết Lỵ vẫn đang nhìn lên xuống bức tranh sơn thủy, lúc đầu không phát hiện ra điều gì bất thường, nhưng sau đó lại phát hiện ra một vài điểm không đúng.

Bức tranh sơn thủy tuy có khổ lớn, nhưng không thể che giấu được sự thật rằng nó bị treo lệch.

Vị trí treo thật sự quá kỳ lạ, ngoài việc bị nghiêng ngả ra, nó còn được đặt ở một nơi như thế này.

"Tôi luôn cảm thấy vị trí treo có gì đó không đúng, nhưng tôi cũng không dám đưa tay ra chạm vào.

Nên chỉ đứng bên cạnh quan sát thêm một lúc." Nếu chỉ nhìn lướt qua, không thể nào phát hiện ra sự bất thường trong đó, nhưng vì nhìn quá lâu, cô cảm thấy chuyện này thật sự quá kỳ lạ, nên mới có suy đoán như vậy.

Tần Vũ nghe xong cũng nhanh chóng để tâm, anh bước nhanh tới, bắt đầu kiểm tra sự bất thường trong đó.

Anh dứt khoát gỡ bức tranh sơn thủy xuống xem đằng sau rốt cuộc có gì không ổn không.

Kết quả sau khi mở bức tranh sơn thủy ra, anh phát hiện phía sau có một cánh cửa ẩn.

Cánh cửa đó hẳn là có thể mở được, bình thường bị che giấu dưới bức tranh sơn thủy.

Dùng tay gõ nhẹ vào, bên trong rõ ràng là rỗng, ước chừng bên

trong là một lối đi dẫn đến một nơi khác.

“Không ngờ lại thật sự phát hiện ra một nơi như vậy, Dương Tuyết Lỵ cũng thật lợi hại.” Dương Tuyết Lỵ bây giờ rất tò mò về thế giới đằng sau cánh cửa ẩn.

Không biết bên trong rốt cuộc là một khung trời như thế nào?

Có một phát hiện như vậy, Tần Vũ tự nhiên không thể giấu giếm, không thể để mọi người không biết.

Vì vậy anh chỉ có thể gọi những người trên lầu, để mọi người cùng xuống xem.

“Mọi người đang làm gì trên lầu thế?

Chương 506

Mau xuống đây, chúng tôi có một phát hiện quan trọng, tìm thấy một cánh cửa ẩn ở đây!" Giọng nói này rất lớn, vang vọng khắp nơi.

Cả tòa nhà trên dưới đều nghe thấy tiếng gọi này, mọi người rõ ràng đều rất quan tâm đến chuyện này.

"Được rồi, chúng tôi xuống ngay đây." Bàn Tử lớn tiếng đáp lại.

Hiện tại mọi người vẫn chưa xuống, Tần Vũ một mình cũng không tiện hành động mạo hiểm, chỉ đành đợi mọi người xuống rồi cùng nhau xem xét.

Họ nhanh chóng xuống lầu, nhưng lần này đều tay không.

Họ không phát hiện được gì ở trên đó.

Bàn Tử thản nhiên nói: "Chúng tôi ở trên đó xem lâu như vậy mà chẳng phát hiện ra gì, toàn là đồ dùng sinh hoạt bình thường.

Theo tôi thấy thì quá đỗi bình thường." Những người khác cũng đi xuống tay không, chỉ có Giáo sư Tôn trong tay có thêm vài cuốn sách.

Nhưng lúc đó sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào cánh cửa ẩn, Giáo sư Tôn cũng không có thời gian để giải thích nhiều.

"Phát hiện ra ở đây có một cánh cửa ẩn à?" Yêu Muội Nhi tò mò hỏi.

Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng trả lời: "Nguyên bản ở đây có một bức tranh sơn thủy, sau khi xem xét, chúng tôi phát hiện vị trí treo có chút không đúng.

Tần gia trực tiếp mở ra mới phát hiện đằng sau lại là một thế giới như vậy." Tuy hiện tại đã phát hiện ra cánh cửa ẩn, nhưng trên đó

hoàn toàn không có lỗ khóa hay những thứ tương tự.

Bây giờ cũng không thể dùng sức mạnh để mở, e rằng phải có cách mới mở được cánh cửa này.

“Tôi vừa thử đẩy một cái, hoàn toàn không mở được.

Phải làm sao đây?” Tần Vũ bắt đầu quan sát tỉ mỉ, kết quả phát hiện bên cạnh tường có mấy chỗ là cơ quan.

Đó có lẽ là mấu chốt để mở cánh cửa ẩn này, nếu không tại sao lại có thiết kế như vậy?

Tần Vũ nhanh chóng đi thử, kết quả phát hiện đúng là như vậy.

Sau khi lần lượt ấn vào mấy cơ quan đó, cánh cửa đã mở ra thành công, có thể nhìn thấy thế giới phía sau.

Đằng sau cánh cửa ẩn là một cầu thang dẫn xuống lòng đất, trông giống như một lối đi bí mật, bình thường được giấu ở nơi này.

Bên dưới thực sự tối tăm, hoàn toàn không có bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào.

Nếu đột nhiên nhìn xuống như vậy, thật sự cảm thấy có chút sợ hãi.

Lúc này mọi người cũng bắt đầu thảo luận, xem có nên vào trong hay không.

“Mọi người thấy có nên vào trong xem thử không?

Tôi luôn cảm thấy thế giới đằng sau rất thần kỳ.

Dù sao chúng ta cũng chưa từng vào trong xem.” Tần Vũ cũng tỏ ra tò mò về mọi thứ, nếu có thể vào xem thử, thực ra cũng khá tốt.

Tần Vũ thản nhiên nói: “Về phương diện này tôi thực sự không có nhiều yêu cầu, nếu mọi người thích, vậy tôi sẽ đưa mọi người vào

xem.

Cụ thể phải xem ý kiến của mọi người." Con đường nguy hiểm như vậy trước đó, mọi người đều đã đi qua rồi.

Bây giờ đối mặt với lối đi tối om như vậy, tự nhiên cũng sẽ không sợ hãi mà lùi bước.

"Bao nhiêu nguy hiểm không phải đều đã vượt qua rồi sao?

Bây giờ chúng ta đều bình an, nếu đã vậy, tại sao không vào trong xem thử?" Cuối cùng mọi người đều quyết định thái độ của mình, quyết định xuống dưới xem thử, đã đi đến bước này rồi thì không nên lùi bước nữa.

Đi ở phía trước quan sát tình hình hiện tại, dù nhìn từ địa hình cũng có thể thấy, tạm thời là an toàn.

Dương Tuyết Lỵ đi theo sau, để ý xung quanh, cảm thấy nơi này không đơn giản như trong tưởng tượng.

Bàn Tử ở lại cuối cùng, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không biết rốt cuộc là ở đâu.

Họ đi qua vài nơi, tìm kiếm một lúc mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng.

Theo tình hình hiện tại, sự việc chỉ có thể được khám phá sau khi tìm hiểu, hiện tại không biết đã xảy ra chuyện gì, không ai muốn nói nhiều.

Nếu cứ như vậy, hai người cũng không biết phải làm sao, chỉ đành âm thầm nghĩ trong lòng, lẽ ra không nên như thế này.

Cả nhóm đến một nơi có quy mô nhỏ, cả nơi này trông giống như một căn phòng.

Không ai để ý đến những gì đã xảy ra trong đó, chỉ cảm thấy có gì

đó không ổn, nhưng dù nhìn thế nào cũng không sao.

Mấy người nhìn nhau một lúc, phát hiện nơi này không đơn giản như tưởng tượng, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng một hồi mới phát hiện ra sự huyền bí trong đó, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là đang nghĩ trong lòng.

Nơi này, bất kể là tiết tấu, đều không đơn giản như tưởng tượng.

Chương 507

Sau khi mấy người vào phòng, phát hiện nơi này cũng không giống một căn hầm dưới đất.

"Không giống như có đồ vật gì cả, chẳng lẽ chúng ta tìm nhầm chỗ rồi sao, không phải là bị lừa chứ?" Dương Tuyết Lỵ đứng bên cạnh lẩm bẩm vài câu, phát hiện nơi này cũng không phải là vài món đồ cổ linh tinh, trên đó có những hoa văn kỳ quái, cũng không biết những thứ đó đang làm gì trong lòng, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Mấy người nhìn nhau không nói nên lời, cũng cảm thấy theo lẽ thường, nơi này không thể chỉ có một nơi nhỏ bé như vậy, hẳn là sẽ có đồ vật được cất giấu, lẽ ra không nên đơn giản như vậy, qua một thời gian dài cũng không có phản ứng.

"Không nên như thế này, hãy quan sát kỹ xung quanh, biết đâu có phát hiện kỳ ngộ gì đó, rốt cuộc không có gì cần thiết, chỉ cần hồi tưởng đơn giản, trong mấy căn phòng đã đi qua rốt cuộc có gì." Mấy người tùy tiện tìm kiếm, nhớ lại lúc quan sát vừa rồi, không phát hiện có gì không ổn, nhưng theo lời nói này, lại cảm thấy có chút khác biệt, trong lòng suy nghĩ đơn giản, không tìm ra nguyên nhân, nên đành thôi.

Dương Tuyết Lỵ không nghĩ rằng một căn hầm lớn như vậy chỉ có vài căn phòng nhỏ, theo lẽ thường không thể nào, nơi này tuyệt đối còn có nơi khác, tạm thời chưa phát hiện ra.

Sau khi quan sát xung quanh, phát hiện quả thật chỉ có vài căn phòng nhỏ, bên trong chứa một số đồ cổ không đáng giá, cũng không nhìn ra được niên đại.

Mấy người bất đắc dĩ tìm một chỗ ngồi xuống, nghĩ xem bây giờ

phải làm sao mới tốt.

Không ngờ lần này lại công cốc, không biết tiếp theo phải làm gì.

Nghe xong, mọi người cũng không phản ứng nhanh, chỉ cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó không nói gì thêm.

Giáo sư Tôn có kinh nghiệm rất phong phú, sau khi quan sát kỹ một vòng, ông phát hiện nơi này tuyệt đối không chỉ có một chỗ, còn những nơi khác rốt cuộc ở đâu, cần phải xác thực thêm, đồng thời trong lòng lại nghĩ bây giờ phải làm sao mới tốt.

Theo tình hình hiện tại, việc thực thi không hề dễ dàng, theo những suy nghĩ không ngừng, từ một góc độ nào đó đều có thể nhìn ra một số điều có ý nghĩa, mặc dù không nhìn ra được rốt cuộc có gì không ổn.

Lúc này chỉ có sau khi hiểu rõ đặc biệt, mới có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mỗi người sau khi nói xong, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo suy nghĩ hiện tại, mọi chuyện không hề đơn giản, mấy người nhìn nhau cũng không tiện nói thêm gì.

"Tốt nhất là quan sát kỹ lại, bây giờ tuyệt đối không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, có nhiều việc còn chưa làm xong, dù nói thế nào đi nữa, từ đâu cũng có thể nhìn ra, nơi này chắc chắn còn có chỗ khác." Giáo sư Tôn dù sao cũng dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm, tự nhiên có thể rút ra bài học, làm sao có thể chỉ có một căn phòng nhỏ.

Mọi người trong lòng đều rất kinh ngạc, không hiểu đối phương rốt cuộc nên làm gì mới tốt, vì đã quan sát kỹ rồi, đều không phát hiện ra lối ra, ai cũng không biết tiếp theo phải làm sao.

Không hiểu rõ tình hình hiện tại, chỉ có thể vắt óc suy nghĩ trong

lòng, sự việc cũng chỉ có thể từ từ phát hiện ra sau này, không hề đơn giản như vậy, chỉ cần suy nghĩ đơn giản trong lòng, sau đó mới có thể phát hiện ra rốt cuộc là chuyện gì.

Tần Vũ quan sát kỹ, dễ dàng phát hiện ra, cảm thấy không đơn giản như tưởng tượng, nguyên nhân là trước đó có nhiều việc còn chưa làm xong, phía sau chắc chắn có không gian bất ngờ.

Mấy người nhìn nhau một cái rồi đi xuống, có gì đó không ổn, nhưng đồng thời lại không biết phải làm sao mới tốt.

Sau khi nhìn kỹ, mới phát hiện phía sau toàn bộ bức tường có một không gian lớn, mấy người nhìn nhau một cái, biết rằng đối phương chắc chắn đã phát hiện ra, nếu không sẽ không có phản ứng như vậy.

Sau khi suy nghĩ đơn giản trong lòng, họ trèo lên rồi cùng nhau quan sát. 165.

Tần gia có thể nhìn ra phía sau cánh cửa có bằng chứng chứng tỏ bên trong chắc chắn còn có nơi khác, chỉ là vẫn luôn không phát hiện ra, còn rốt cuộc cơ quan ở đâu thì mấy người không biết, sự việc chỉ có thể từ từ quyết định sau khi phát hiện.

"Vậy trong lòng tôi đại khái cũng đã rõ, tạm thời cũng đừng lo lắng, sự việc cũng chỉ có thể hiểu rõ sau khi làm.

Chúng ta bây giờ xem xét đủ mọi yếu tố đều là để chuẩn bị cho hiện tại, những chuyện khác tạm thời đừng nói nữa." Anh nói với mấy người đó, nghĩ cách dùng mọi biện pháp để giải quyết tình hình hiện tại, những chuyện khác đều không biết, sau khi xem xét đủ mọi vấn đề, mới có thể phát hiện ra sự huyền bí trong đó.

Theo như hiện tại, sự việc cũng chỉ có thể từ từ hiểu rõ sau khi mọi chuyện lắng xuống, theo lẽ thường là vậy.

Qua một thời gian dài cũng không có phản ứng, trong lòng chỉ suy

nghĩ đơn giản.

Mấy người tiến lên xem xét mới phát hiện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai biết, bây giờ theo lẽ thường cũng không nên đơn giản như trong tưởng tượng, sự việc cũng chỉ có thể từ từ phát hiện ra sau này, trước sau vẫn không biết có gì không ổn.

"Thế mà lại nhìn ra được cơ quan ở đây, tôi cũng trước sau không phát hiện ra có gì không ổn, với lại cơ quan khó tìm như vậy, chúng ta làm sao mà biết được chứ?" Bàn Tử nói ở gần đó, theo lý mà nói nếu có đồ vật, vậy thì có thể vào xem xét kỹ lưỡng, dù sao lần này cũng đã tốn không ít công sức, không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào.

Cũng không biết nơi này rốt cuộc là do ai thiết kế, sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ?

Dương Tuyết Lỵ nghe thấy những lời nói mát bên cạnh, trong lòng càng thêm tức giận, trực tiếp đi lên đấm một cái, hai người cãi nhau không thể hòa giải, chỉ có một người ở đó phát hiện ra cơ quan và tìm kiếm khắp nơi.

Dù sao cũng có người ở bên cạnh phát hiện ra một bức điêu khắc đáng ngờ, cảm thấy nơi đó rất kỳ quái, muốn xem xét tình hình từ đó, mới biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

"Tôi lại cảm thấy nơi này rất đáng ngờ, nếu có thể, hãy tìm ra sơ hở từ đó, nếu không, chúng ta theo như lời đã nói mà làm, có thể xem xét một số yếu tố khác, rốt cuộc không cần thiết, sự việc cũng chỉ có thể phát hiện ra vào lúc cuối cùng." Mấy người đứng bên cạnh nói bừa, quả nhiên phát hiện ra manh mối, mấy người nhìn nhau, đều không biết tình hình hiện tại ra sao, chỉ có thể vắt óc suy nghĩ, sự việc chỉ có thể từ từ phát hiện hoặc hiểu rõ sau này.

Tần Vũ cũng nhìn thấy bức điêu khắc đó, trong lòng nảy sinh tò mò, anh thử làm theo những gì đã nói, quả nhiên như vậy, nhanh

chóng có thể mở được nơi đó, sau khi xem xét kỹ lưỡng bên trong, không phát hiện ra bất kỳ điều gì không ổn.

“Không ngờ lại dễ dàng tìm thấy cơ quan như vậy, niềm vui này vượt xa sức tưởng tượng của tôi.

Dù sao để mở được, cơ quan này rất khó xử lý, cũng không biết rốt cuộc đã dùng phương pháp gì.” 166.

Bàn Tử đứng bên cạnh nói bừa, không để ý đến biểu cảm trên mặt, chỉ là vẫn luôn vắt óc suy nghĩ trong lòng, sự việc cũng chỉ có thể từ từ phát hiện ra sau này. 167.

Anh vẫn luôn không xem xét đủ mọi nguyên nhân, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, thậm chí cảm thấy nhiều chuyện cũng chỉ có thể nói ở bên cạnh mới thấy có gì đó không ổn.

Có lúc sự việc chỉ có thể từ từ nói sau này, theo như hiện tại không nên như thế này, chỉ có thể suy nghĩ lung tung, xem xét đủ mọi nguyên nhân, cuối cùng mới phát hiện ra rốt cuộc phải làm sao mới tốt.

Theo tình hình hiện tại đều không biết rốt cuộc là gì, có lúc chỉ có thể từ từ phát hiện ra sau này, nguyên nhân đều là phải tìm kiếm theo thứ tự của các phòng mới có thể tìm thấy nơi cuối cùng.

Nếu không cũng không thể trở thành như hiện tại, chỉ có thể đoán mò trong lòng, lại cảm thấy không có gì không ổn cả, chỉ có thể nghĩ trong lòng rằng có thể giải quyết như vậy.

Chương 508

Giáo sư Tôn khi nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng vô cùng phấn khích, muốn xông ra quan sát kỹ lưỡng, phát hiện bên trong quả nhiên khác với bên ngoài.

Dù nhìn từ cách trang trí cũng có thể thấy, vô cùng lộng lẫy xa hoa, không ai có thể hiểu được tình hình hiện tại ra sao, chỉ có thể vắt óc suy nghĩ trong lòng, xem xét đủ mọi nguyên nhân, những người khác rốt cuộc cũng không biết phải nói gì mới tốt.

Mọi người sau đó mới phát hiện ra rốt cuộc bây giờ phải làm sao mới tốt, lúc đó mới phát hiện ra rốt cuộc có nguyên nhân gì, bất kể bây giờ phải làm sao, lúc đó sau khi phát hiện mới có cách.

"Đừng có xông thẳng ra như vậy, chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, sau khi nói xong mới có thể phát hiện ra tình hình hiện tại, lúc đó hiểu rõ, mới biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy người cũng đừng có ở đây tùy tiện xông bừa, lỡ như thật sự có chuyện gì, sẽ mất đi tâm lý của tất cả mọi người." Cả nhóm sau khi nghe xong lại chán nản, không biết trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ có thể đứng bên cạnh nói lung tung. 168.

Có lúc chỉ có sau khi làm mới có thể phát hiện ra sự huyền bí trong đó, không muốn tìm hiểu nhiều, cứ thế vẫn luôn nghĩ trong lòng bây giờ phải làm sao mới tốt, sau khoảng một thời gian dài mới phát hiện ra bí mật trong đó.

Không biết tình hình hiện tại ra sao, chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, sau khi xem xét đủ mọi vấn đề mới có thể phát hiện ra đã xảy ra chuyện gì, chỉ có sau khi biết được cuối cùng mới có thể hiểu rõ. 169.

Giáo sư Tôn phát hiện không phải mình đang làm chuyện bé xé ra

to, thực ra không hề, vẫn luôn chỉ đứng bên cạnh nói bừa, hoàn toàn không để ý, không hề đơn giản như vậy giữa mấy người, không tùy tiện suy nghĩ, bây giờ sau khi không còn chuyện gì, tảng đá lớn trong lòng cũng dần dần hạ xuống.

Vốn dĩ mấy người trong lòng cũng đặc biệt lo lắng, sau khi xem xét đủ mọi vấn đề cũng cảm thấy có gì đó không ổn, còn về chuyện gì thì đều cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng mới có thể phát hiện ra sự huyền bí trong đó.

Dù nhìn từ đâu cũng có thể thấy, bây giờ phải làm sao mới tốt, chỉ có thể nghĩ lung tung trong lòng mới cảm thấy rốt cuộc tình hình ra sao, mặc dù luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Được rồi, hai người đừng có tiếp tục cãi nhau như vậy nữa, nếu không tự nhiên không thể làm nên chuyện lớn, chúng ta bây giờ hãy quan sát kỹ lưỡng, chú ý phòng bị, nếu không lúc đó thật sự xảy ra vấn đề, rốt cuộc không biết đã xảy ra chuyện gì, bất kể từ đâu cũng có thể nhìn ra sự thay đổi." Tần Vũ cảm thấy nên cẩn thận một chút mới tốt, nhưng mấy người bên cạnh sau khi xem xong lại cảm thấy không cần thiết, cảm thấy lo lắng có chút thừa thãi.

Dù sao lúc vào cũng không xảy ra chuyện gì, có thể sẽ không có chuyện gì, chỉ có sau này mới có thể từ từ hiểu rõ, sau khi xem xét đủ mọi nguyên nhân mới hiểu. 170.

Giáo sư Tôn vẫn cứ tự mình quan sát, từ trước đến nay đều không như vậy, nguyên nhân là sau này sẽ xảy ra tình trạng như vậy, chỉ là vẫn luôn ngồi nghĩ trong lòng hoàn toàn không ngờ tới, sau khi xem xét đủ mọi vấn đề mới phát hiện.

Đương nhiên những chuyện đó đều là chuyện sau này.

Tôn giáo thụ lại không tin lời Tần Vũ, cảm thấy một thằng nhóc như Tần Vũ sao có thể so được với kinh nghiệm phong phú của mình,

e rằng Tần Vũ chỉ đang ra vẻ trước mặt mấy cô gái, hoặc là trong lòng nhát gan không dám tiến lên.

Ông ta nghênh ngang bước tới, châm chọc nói: "Có kẻ nhát gan sợ phiền phức, lại cứ thích nói những lời cao siêu." Bàn Tử nghe vậy không nhịn được liền muốn xông lên cãi, nhưng Tần Vũ bên cạnh đã kéo tay áo hắn, lắc đầu.

Anh không bận tâm đến lời chế nhạo của Tôn giáo thụ, chỉ tập trung lắng nghe động tĩnh ở nơi đó, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, chắc chắn có điều bất thường.

Anh không nói thêm gì nữa, tục ngữ có câu không tranh cãi với kẻ ngốc, nói nhiều với Tôn giáo thụ cũng vô ích, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Tôn giáo thụ đâu thể không thấy hành động của anh, thấy Tần Vũ không nói gì thì trong lòng đắc ý, bước về phía trước mấy bước.

Khi sắp đến gần quan quách, đột nhiên một loạt tiếng tên bắn vang lên trong không trung.

Cùng lúc đó, Tần Vũ ở phía sau vội vàng hét lớn: "Tôn giáo thụ, cẩn thận!" Tôn giáo thụ may mà cũng có kinh nghiệm, phản ứng nhanh chóng, vội vàng nhảy lăn ra đất để né tránh.

Nhưng đám tên này không chỉ có một mũi, mũi tên đầu tiên dường như chỉ có tác dụng dẫn đường, tiếp theo đó là một cơn mưa tên từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Tôn giáo thụ giật mình, không nhịn được chửi một câu: "Mẹ kiếp, cái quái gì thế này!" Bàn Tử vốn đã không ưa Tôn giáo thụ, nghe câu này liền không nhịn được mỉa mai: "Tất nhiên là cơ quan rồi!

Vừa nãy Tần gia nói với ông thì không nghe, giờ hay rồi, tự mình kích hoạt cơ quan!" "Bàn Tử!" Tần Vũ gọi một tiếng, ý bảo hắn đừng

nói nữa, bây giờ quan trọng là phải tránh cơn mưa tên này đã.

Tôn giáo thụ mặt đỏ bừng, nhưng không thể phản bác.

Nếu không phải ông ta xông lên, có lẽ thật sự sẽ không gặp phải trận mưa tên này.

Nhưng bị một tên nhóc vạch mặt trước đám đông khiến trong lòng ông ta có chút oán hận, dù biết bây giờ không phải lúc để nói những chuyện này.

Bản thân sức lực không lớn, lại gặp phải mưa tên liên tiếp, ông ta có chút kiệt sức.

Tần Vũ vẫn luôn quan sát phía sau, mọi lúc chú ý động tĩnh, anh là người đầu tiên nhận ra Tôn giáo thụ đã đuối sức.

Thế là anh không còn phòng thủ nữa, lao nhanh về phía trước, bất chấp nguy hiểm bị bắn trúng, kéo lấy cánh tay Tôn giáo thụ.

"Tôn giáo thụ!

Bám sát tôi!" Tần Vũ hét lớn, sau đó ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía.

"Bàn Tử, giúp tôi một tay!" Bàn Tử sớm đã hợp tác với anh từ lâu, hai người có sự ăn ý ngầm.

Dù không nói gì, hắn cũng hiểu ý đối phương, lập tức cầm xẻng chọc sang bên cạnh, một mặt chặn những mũi tên kỳ quái, một mặt để Tần Vũ cõng Tôn giáo thụ lui về khu vực an toàn.

Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của cả hai, họ đã thoát ra và trở về vị trí ban đầu.

Tần Vũ đặt Tôn giáo thụ xuống, hỏi: "Ông không bị thương chứ?" Tôn giáo thụ hừ một tiếng, không trả lời.

Bàn Tử bất bình nói: "Tôn giáo thụ, vừa rồi Tần gia dù sao cũng

đã cứu mạng ông, nói một lời cảm ơn chắc không thừa đâu nhỉ?" Yêu Muội Nhi cũng hùa theo: "Đúng vậy, đó là mưa tên đấy, không chừng trên đầu tên còn tẩm độc.

Tần gia đã liều mạng cứu ông, một lời cảm ơn cũng không nói thì có quá đáng không?" "Cảm ơn." Tôn giáo thụ bị nói đến mức không còn mặt mũi nào, chỉ có thể cứng nhắc nói một câu.

Tần Vũ giảng hòa, cười nói: "Không sao, chúng ta cùng một đội, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm." Vừa nói, anh vừa nhìn vào bên trong.

Chương 509

Lúc này, mưa tên đã ngừng, xung quanh trở nên yên tĩnh đến lạ thường, phẳng phất như mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, nếu bỏ qua những mũi tên lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo trên mặt đất.

Vừa rồi vội vàng không nhìn rõ, Bàn Tử nhoài người ra trước nhìn rồi hít một hơi khí lạnh: "Trời ạ, thứ này mà bắn vào người chắc là chết ngay tại chỗ." Quả thật hắn không hề khoa trương, những mũi tên này có bốn cạnh sắc nhọn, có thể dễ dàng xuyên thủng da người, huống chi trên đó còn tẩm đầy kịch độc.

Tôn giáo thụ cũng thấy sợ hãi, vì vậy đối với lời xin lỗi không mấy thành khẩn vừa rồi cũng không còn quá phản kháng.

Nếu Tần Vũ không cứu ông ta, có lẽ ông ta đã bỏ mạng tại đây.

Vì vậy, bước tiếp theo ông ta đã cẩn thận hơn nhiều.

Tần Vũ cảnh giác nhìn bốn phía: "Vừa rồi hẳn là tôi đã kích hoạt hết các cơ quan như mưa tên.

Lát nữa chúng ta cẩn thận một chút, xung quanh có thể có các cơ quan khác, nhất định phải cẩn thận hơn nữa." "Được." "Được." "Được." Ba người còn lại đồng thanh đáp.

Sau trận kinh hoàng vừa rồi, tất cả mọi người đều tin tưởng vào phán đoán của Tần Vũ, đặc biệt là Tôn giáo thụ.

Dù mặt mày còn gượng gạo, nhưng trong lòng ông ta đã vô cùng phối hợp, nghe theo lời anh.

"Vậy bây giờ chúng ta ra ngoài nhé." Tần Vũ đi đầu, Tôn giáo thụ cũng không chịu thua kém, đi trước nhìn quan quách, trong lòng có chút bực bội.

Nếu không phải vì cái thứ chết tiệt này, có lẽ ông ta đã suýt mất mạng.

“Chúng ta có mở nó ra không?” Yêu Muội Nhi hỏi.

Tôn giáo thụ trừng mắt: “Tất nhiên rồi, không lẽ chúng ta tốn bao nhiêu thời gian chỉ để đứng đây mắt to trừng mắt nhỏ sao?” “Này, ông có biết nói chuyện không thế?

Yêu Muội Nhi chỉ hỏi một câu thôi mà.” Bàn Tử cãi lại.

Tôn giáo thụ nói: “Trong tình huống này đừng nói nhiều lời vô ích, không những làm giảm chỉ số thông minh của mình mà còn làm rối loạn suy nghĩ của người khác.” “Ồ, không biết ai vừa rồi cứ xông lên, suýt nữa thì toi mạng, bây giờ lại là người nói nhiều nhất nhỉ.

Ông mới là người làm rối loạn suy nghĩ của người khác đấy.” Bàn Tử không chút khách khí nói, hắn sớm đã ngứa mắt Tôn giáo thụ rồi.

Tần Vũ cứu mạng ông ta mà một lời xin lỗi cũng gượng ép, rõ ràng là nhân phẩm có vấn đề.

Nếu sau này còn hợp tác, không chừng sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Bàn Tử quyết định sau chuyện này sẽ đường ai nấy đi với Tôn giáo thụ, không thèm để ý đến tên ngốc này nữa.

Tôn giáo thụ tức đến chết, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, kinh nghiệm trước đó cho ông ta biết mỗi một hành động đều có thể kích hoạt cơ quan.

Tần Vũ làm động tác im lặng: “Được rồi, đừng nói nữa.

Không khí ở đây lưu thông không tốt, nói càng nhiều thì oxy càng ít.” Lời này tuy có chút đáng sợ, nhưng dưới lòng đất quả thực là tình huống như vậy, thế là những người khác đều ngậm miệng lại.

Tần Vũ nhìn Tôn giáo thụ một cái: “Ý của ông thế nào?” “Thắp

nến mở quan tài.” Tần Vũ gật đầu, anh cũng có suy nghĩ tương tự.

Không nói nhiều, anh nhìn Dương Tuyết Lỵ và Yêu Muội Nhi, bảo họ lấy hết nến trong ba lô ra.

Tôn giáo thụ cùng hai người họ lần lượt đặt nến ở bốn góc quan quách, sau đó theo chiều kim đồng hồ thắp bốn cây nến.

Năm người im lặng chờ đợi, mãi cho đến một phút sau, họ thấy nến cháy bình thường, không có hiện tượng kỳ lạ gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó họ nhìn nhau một cái, rồi lại nhìn về phía chiếc quan quách nặng nề.

“Xem ra xung quanh không còn cơ quan nào nữa.” Tôn giáo thụ suy đoán.

Tần Vũ lại nhíu mày: “Chưa chắc, chúng ta cứ cẩn thận là hơn.” Tôn giáo thụ có chút không vui muốn phản bác, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Bàn Tử vẫn tiếp tục cà khịa: “Sao ông không tự mình làm đi nếu vội thế?” Tôn giáo thụ nhíu mày: “Tại sao mỗi lần tôi nói gì cậu đều phải phản bác?” “Tại sao trong bao nhiêu người tôi chỉ phản bác ông?

Chẳng lẽ không có nguyên nhân sao?” Bàn Tử cười lạnh.

Tôn giáo thụ “a” một tiếng: “Ai biết cậu có bệnh gì, cả người toàn mỡ, chắc đầu óc cũng không bình thường lắm.” “Ông nói cái gì?!” Bàn Tử ghét nhất người khác nói mình béo, hắn nắm chặt nắm đấm xông tới.

Tôn giáo thụ cũng ra vẻ không chịu thua, nhưng chân lại không hề động đậy, rõ ràng lão già giảo hoạt này muốn kích động Bàn Tử để hắn làm kẻ dò đường.

Tần Vũ đâu thể không nhận ra sự tranh đấu của hai người, anh nhíu mày trước cách làm không màng đến người khác của Tôn giáo thụ.

Anh cũng không nói nhiều, chỉ ngăn Bàn Tử lại, ra hiệu cho hắn bằng ánh mắt: "Được rồi, bây giờ mọi người là một đội, đừng tính toán nhiều như vậy." "Bây giờ có mở quan quách không?" "Mở." "Tất nhiên là mở." Tôn giáo thụ tự cho rằng mưu mẹo của mình không bị phát hiện, lý lẽ hùng hồn nói, vì vốn là Bàn Tử "khiêu khích" trước.

Tần Vũ tạm thời không bàn đến lời của ông ta, quay sang nhìn Yêu Muội Nhi và Dương Tuyết Lỵ.

Yêu Muội Nhi tuy hơi nhát gan nhưng chắc chắn sẽ đồng ý, Dương Tuyết Lỵ cũng gật đầu. 171.

"Vậy được, đã chúng ta đã thống nhất, vậy thì bắt đầu phân công hợp tác." Tần Vũ bắt đầu lãnh đạo cả đội, Tôn giáo thụ bên cạnh sắc mặt khá bất mãn, nhưng lại không có năng lực để người khác nghe theo lời mình.

"Bàn Tử và Tôn giáo thụ nâng phía sau quan quách, tôi và Dương Tuyết Lỵ nâng phía trước.

Lát nữa tôi đếm 3, 2, 1 thì cùng nhau mở." Tần Vũ nghiêm túc dặn dò lại một lần nữa: "Mọi người nghe rõ chưa, lát nữa tôi hô 3, 2, 1, cùng mở, nhất loạt mở!

Chương 510

Tuyệt đối không được chậm một giây nào, thứ này nếu không mở đồng loạt có thể sẽ xảy ra sai lầm lớn." Tần Vũ dựa vào kinh nghiệm trước đây kể ra vài ví dụ, chẳng hạn như do dự một giây, thứ bên trong sẽ thoát ra phản công, vì thứ bên trong không bị nắp quan tài trấn áp, phải giữ trạng thái cân bằng, mở cùng một lúc.

Như vậy có thể trấn áp được thứ kỳ quái bên trong, khi nhấc nắp lên có thể khiến ánh sáng mặt trời chiếu vào, cho dù mở nắp cũng sẽ rất an toàn.

Tôn giáo thụ có kinh nghiệm khá đầy đủ về phương diện này: "Ừm, Tần Vũ nói không sai, tôi bổ sung thêm một điểm, tố chất tâm lý phải vững, đừng để lúc đó mắc sai lầm khiến người khác phải trả giá bằng mạng sống." Ông ta cố ý liếc nhìn Yêu Muội Nhi yếu đuối nhất, kẻ mạnh thì không đối phó được, nhưng kẻ yếu thì sao lại không bắt nạt được chứ? 172.

Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: "Yêu Muội Nhi sẽ luôn quan sát bốn cây nến để ra hiệu cho chúng ta.

Tôn giáo thụ, hay là ông đổi chỗ với Yêu Muội Nhi đi, tôi tin nhiệm vụ đơn giản như vậy Tôn giáo thụ chắc chắn có thể đảm nhiệm được." Tôn giáo thụ mặt cứng đờ, ông ta hiểu rồi.

Nhìn thì đơn giản nhưng đó lại là việc phiền phức nhất trong cả hành động này, ông ta không muốn, vội nói: "Cứ nghe theo sắp xếp của Tần Vũ là được rồi." Dương Tuyết Lỵ khịt mũi một tiếng, không nói gì thêm.

Tôn giáo thụ tức giận, nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ mặt không đổi sắc: "Được rồi, chúng ta bắt đầu hành

động thôi.” Năm người bắt đầu hành động theo kế hoạch.

Bốn người nâng các góc mình phụ trách, vẻ mặt ai nấy đều lộ ra vẻ gắng sức, máu dồn lên mặt.

Sau đó, họ nghe thấy tiếng động nặng nề di chuyển khe khẽ, trong lòng vui mừng.

Nhưng chưa kịp vui mừng thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét thất thanh của Yêu Muội Nhi.

“Sao vậy?!” Dương Tuyết Lỵ lập tức hỏi nhưng động tác trên tay không dừng lại, những người khác cũng không buông tay.

Yêu Muội Nhi giọng nói mang theo tiếng khóc, chỉ vào một góc của quan quách: “Cây nến ở đó bị thổi tắt rồi.” Mọi người đồng loạt nhìn về phía đó, quả nhiên phát hiện góc đó đã tối sầm lại.

Không biết có phải là ảo giác không, họ luôn cảm thấy bên trong có một luồng khí âm u.

Tần Vũ thấy vậy lập tức biết có chuyện xảy ra, anh ra lệnh: “Mọi người nghe lệnh của tôi, cùng lúc đặt nắp quan tài xuống.” Tôn giáo thụ nhíu mày: “Đã mở rồi, sao lại đặt xuống?

Chỉ là một cây nến tắt thôi, không phải còn ba cây sao, không đến mức nguy hiểm đâu.” Nhưng Tần Vũ vốn luôn ôn hòa lúc này lại sa sầm mặt: “Không được, Tôn giáo thụ, chuyện này phải nghe tôi, chúng ta phải đặt nắp quan tài xuống.” Tôn giáo thụ bất mãn, Bàn Tử bên cạnh nói: “Ông đừng nói nhảm nữa, một giáo sư như ông chẳng lẽ kinh nghiệm nhiều hơn Tần gia sao?

Đừng quên vừa rồi ông suýt nữa thì hại chết cả mấy người chúng tôi vì kinh nghiệm của mình đấy.” “Tôi chỉ là nhất thời không để ý.” “Ha ha,” Bàn Tử nói: “Nhất thời không để ý?

Cái gọi là nhất thời không để ý của ông suýt hại chết chúng tôi.

Ai biết lần này có phải là nhất thời không để ý nữa không?

Ở đây, mọi chuyện xảy ra đều không thể xem là chuyện nhỏ.

Theo kinh nghiệm của tôi, một chuyện nhỏ ở đây cũng có thể dẫn đến chuyện liên quan đến tính mạng.

Cho nên làm ơn đừng nói nữa, đừng phát biểu những lời cao siêu nữa được không, rõ ràng không hiểu gì mà cứ muốn ra quyết định." Tôn giáo thụ bị nói một trận, sắc mặt vô cùng khó coi: "Ngươi!" "Được rồi," Tần Vũ nói: "Mọi người nghe lệnh của tôi, 3, 2, 1, đặt xuống!" Bốn người đồng loạt đặt nắp quan tài xuống, nín thở quan sát xung quanh, phát hiện không có phản ứng gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Yêu Muội Nhi vội vàng chạy tới, chui vào lòng Dương Tuyết Lỵ.

Tần Vũ hỏi: "Em thấy nến tắt lúc nào?" "Lúc mọi người đang hành động." Yêu Muội Nhi nói: "Em cảm giác không giống gió thổi, mà giống như…" Câu nói tiếp theo tuy không nói ra, nhưng mọi người đều nghe rõ và hiểu ý.

Tôn giáo thụ trong lòng khịt mũi, chẳng lẽ ở đây thật sự có ma quỷ sao?

Tần Vũ lại nhíu chặt mày, suy nghĩ một hồi.

Đúng lúc mọi người đang im lặng, đột nhiên họ nghe thấy một tiếng thở không thuộc về mình.

"Mọi người có nghe thấy không?" Tôn giáo thụ kinh hãi nói một câu, dường như ông ta ở gần tiếng thở đó nhất, cảm giác như nó ở ngay bên cạnh mình.

Tần Vũ đưa một ngón tay lên môi, ra hiệu không được nói lung tung.

Những người khác không động thanh sắc, lặng lẽ bắt đầu thay đổi

vị trí.

Bàn Tử từ ba lô sau lưng lấy ra xẻng công binh, từ từ di chuyển đến bên cạnh Yêu Muội Nhi và Dương Tuyết Lỵ.

Tôn giáo thụ ở xa, nhưng cũng sợ chết khiếp, cũng vừa nhanh vừa nhẹ đi về phía đó.

Chỉ có Tần Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, tương đương với việc đứng trước mặt mọi người.

Ánh mắt của tất cả đều đổ dồn về tiếng thở phát ra từ trong quan quách.

Rõ ràng chuyện này không bình thường, nhưng họ cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể trơ mắt nhìn, vẻ mặt ai nấy đều cảnh giác.

Yêu Muội Nhi sợ hãi nắm chặt tay Dương Tuyết Lỵ, trong không khí tĩnh lặng như thế này càng khiến người ta sợ hãi.

Cô vốn nhát gan, cây nến lúc trước đã dọa cô một phen, bây giờ cảnh tượng này càng khiến cô mở to mắt, dường như không dám thở, bất giác nín thở.

Chỉ thấy trong quan tài có một hình người bằng ngọc, nhìn từ xa thật sự có chút đáng sợ.

Trong ngọc dũng hình người đó dường như có bọc một người, từ bên cạnh nghe thấy có tiếng động phát ra, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Mọi người bắt đầu từ từ tiếp cận, sau đó phát hiện ngực của người được bọc bên trong dường như đang phập phồng.

Chương 511

Khung cảnh trông thật quỷ dị.

Phía sau lưng dường như có những cơn gió yêu ma thổi qua người.

Trong lòng có cảm giác chuyện này không ổn.

Yêu Muội Nhi và Bàn Tử lúc đó bị tình huống này dọa cho giật mình, có chút kích động mà hét lớn một tiếng.

Tần Vũ là một trong những người can đảm nhất, khi gặp phải tình huống như vậy, trong lòng không có quá nhiều cảm xúc sợ hãi.

Anh sẽ chọn cách giải quyết vấn đề một cách khôn ngoan.

"Tôi muốn xem rốt cuộc là chuyện gì." Tần Vũ thật sự rất can đảm.

Với một sự cảnh giác nhất định, khi xảy ra chuyện như vậy anh không hề lùi bước mà từng bước tiến lên thăm dò.

Có lẽ trong lòng anh đã sớm có kế hoạch giải quyết tình huống này, sẽ không tiếp tục phớt lờ nữa.

Sau đó, anh đưa tay vào trong quan tài, thậm chí còn chạm vào ngọc dũng hình người đó.

Cảnh tượng lúc đó khiến mọi người đều nhắm mắt lại, đều có chút sợ hãi sẽ xảy ra phản ứng kỳ lạ, nếu Tần Vũ bị hút vào thì phải làm sao?

Khi Tần Vũ chạm vào, anh phát hiện ngực của người đó dường như đang đập, có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh yếu ớt.

Anh cảm thấy người này có lẽ chưa chết, bây giờ hẳn là vẫn còn

sống.

Tần Vũ nhanh chóng quay đầu lại, và thông báo tin này cho mọi người.

“Người trong quan tài dường như vẫn chưa chết, hẳn là còn sống.

Vừa rồi tôi cảm nhận được một luồng sức mạnh.” Nghe được tin này, mọi người kìm nén sự sợ hãi trong lòng, lúc này mới dám tiến lại gần.

Một tin tốt như vậy, chắc không thể sai được.

Phải xem kỹ rốt cuộc là tình huống gì?

Tôn giáo thụ lúc đó ở bên cạnh trông có vẻ kích động, trong ánh mắt xen lẫn nhiều cảm xúc, có chút thâm tình nhìn người bên trong.

Tôn giáo thụ dùng đôi tay run rẩy từ từ chạm vào. 173.

Dù trong lòng sợ hãi nhưng có thể thấy ông ta vẫn luôn đang kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng.

Trong lòng Tôn giáo thụ luôn có một phỏng đoán, sau khi gặp phải tình huống này, phỏng đoán đó càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Bây giờ cảm giác như có thể xác định được.

“Người này có khả năng là Phong Sư Cổ, ở nơi này có lẽ đã tồn tại nhiều năm rồi. 174.

Vẫn luôn đang chờ đợi để có thể thoát ra ngoài.” Cách nói này tồn tại không lâu, đã có người trong đội đưa ra nghi vấn.

Luôn cảm thấy cách nói này có phần hơi hoang đường, hoàn toàn không thể đứng vững.

Càng nghe càng cảm thấy đây chỉ là lời nói vô căn cứ, trong thực tế có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Dương Tuyết Lỵ đứng ra nhanh chóng phản bác: "E rằng đây chỉ là phỏng đoán chủ quan của ông thôi, ông có thể chắc chắn thông tin trong miệng mình là thật không?" Dương Tuyết Lỵ có chút ghét bỏ nhìn người sống trong dũng ngọc, trong lòng cũng nảy sinh những suy nghĩ khác.

Nhìn thật sự không thích cái dũng ngọc này.

"Không chừng là đang làm thí nghiệm, sau đó bị bọc vào trong đó, ngoài ra còn có khả năng nào nữa chứ." Dương Tuyết Lỵ sống thực tế hơn, hoàn toàn không tin những lời Tôn giáo thụ nói.

Ngọc dũng trông hoàn toàn không giống sản phẩm của những năm gần đây, có lẽ thứ này đã tồn tại cả ngàn năm rồi.

"Bây giờ phân tích theo màu sắc trên đó, hẳn là thứ của mấy thế kỷ trước, thậm chí có thể lên đến cả ngàn năm.

Khả năng tôi nói thật sự có thể tồn tại." Dương Tuyết Lỵ ở bên cạnh, nhưng vẫn lắc đầu.

Nếu đã sống lâu như vậy, thì làm sao có thể chắc chắn thứ này còn sống?

Không chừng vốn dĩ là một xác chết, hoàn toàn không có giá trị nghiên cứu.

"Nếu đã nói, thứ này tồn tại cả trăm năm, vậy thì tôi càng cảm thấy đây không phải là Phong Sư Cổ, mà là một thứ gì đó dùng để mê hoặc chúng ta." Dương Tuyết Lỵ cảm thấy thứ này giống như xác khô hơn, hoàn toàn không giống một người sống như lời đối phương nói.

Tôn giáo thụ bây giờ vô cùng kiên định với suy nghĩ của mình, sau khi đối phương nói vậy liền nhanh chóng phản bác.

Ông ta vô cùng không đồng tình với những gì Dương Tuyết Lỵ

nói. 175.

Chương 512

"Giá trị quan của cô và tôi có thể khác nhau, cô cho rằng không thể luôn sống như vậy, tôi lại cho rằng đây là một kỳ tích vẫn luôn sống sót." Trước đây từng có một truyền thuyết, trong truyền thuyết miêu tả rõ ràng về ngọc dũng, và thứ đang nhìn thấy trước mắt chính là ngọc dũng.

"Có lẽ cô cũng nghe qua truyền thuyết đó rồi, ngọc dũng có thể khiến người chết sống lại, xương trắng mọc lại thịt, không chừng là có thật thì sao?

Thậm chí cũng có thông tin về phương diện này, làm sao có thể là không có lửa mà lại có khói được?" Tôn giáo thụ trong lòng kiên định với suy nghĩ của mình, thậm chí cảm thấy người trong ngọc dũng trước mắt chính là Phong Sư Cổ, tộc nhân của mình. 176.

"Không biết lão gia tử đã tìm được thứ này ở đâu, cho nên mới có thể luôn sống lay lắt ở nơi này.

Bây giờ mọi người ở đây không phải đang chứng kiến chuyện này sao?" Dương Tuyết Lỵ luôn cảm thấy những lời này là ngụy biện, không có một câu nào đi vào trọng tâm.

Cho nên trong lòng cảm thấy không thoải mái, khi đối phương đắc ý như vậy, cô luôn nói lại mấy câu.

Tuyệt đối không thể để đối phương tiếp tục kiêu ngạo như vậy.

Dương Tuyết Lỵ khinh thường nói: "Tình huống này thật sự có khả năng không tồn tại, không phải đều là do ông tự tưởng tượng ra sao.

Thực tế làm sao có thể hoang đường như vậy?" Tôn giáo thụ lại

một lần nữa cãi lại.

Hai người vì chuyện này mà cãi nhau không dứt, mỗi người đều giữ vững quan điểm của mình, trong lòng đều có ý kiến khác nhau.

Chuyện này không thể nhanh chóng giải quyết được, khi nói chuyện cũng mang lại cảm giác đầy thù địch.

Bây giờ cảm giác áp lực thật sự có chút lớn.

Bàn Tử ở bên cạnh nghe mà cảm thấy phiền, từng người một có thể đừng tiếp tục tranh cãi nữa không.

"Hai người im miệng được không?

Chuyện này để tôi giải quyết, không cần hai người ở đây tiếp tục cãi nhau nữa." Cách nghĩ của Bàn Tử thực ra rất đơn giản và thô bạo, đó là dùng cách nhanh nhất để giải quyết chuyện này.

Trực tiếp đập vỡ thứ này ra, sau đó mở ra xem bên trong rốt cuộc có gì.

Như vậy vấn đề cũng được giải quyết, hai bên cũng không cần tiếp tục tranh cãi nữa.

"Trực tiếp đập ra là biết liền chứ gì?

Tại sao cứ phải cãi nhau nhiều như vậy, lãng phí nước bọt!" Bàn Tử có chút bực bội nói.

Vừa rồi khi hai người tranh cãi, Bàn Tử cảm thấy tai mình sắp điếc rồi, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng dừng lại.

Một hành động như vậy, lúc đó thật sự đã dọa Tôn giáo thụ một phen.

Nếu bên trong thật sự là tổ tông Phong Sư Cổ, vậy thì là mạo phạm lão nhân gia rồi.

Dù thế nào đi nữa đây cũng là một tội lớn, Tôn giáo thụ không có gan làm chuyện mạo hiểm như vậy.

“Không, mau dừng lại, tuyệt đối không được làm như vậy!

Nếu làm thế thì e rằng mọi thứ đều sẽ bị phá hủy!

Mau dừng tay lại.” Tôn giáo thụ ở bên cạnh lớn tiếng khuyên can.

Tôn giáo thụ hoàn toàn không dám làm như vậy, nếu làm như vậy, chẳng khác nào phá hủy đi ngọc dũng vô cùng quý giá.

Cũng không biết bao nhiêu kỳ ngộ mới có thể có được thứ này, sau này không chừng còn có giá trị lợi dụng.

“Mau bỏ bàn tay bẩn của cậu ra, đừng chạm vào thứ này nữa, lỡ như có ích, không phải là phá hủy đi sao?

Huống chi thứ này vô cùng quý giá, giá trị liên thành.” Ngọc dũng từ trước đến nay chỉ tồn tại dưới dạng truyền thuyết, bây giờ có thể nhìn thấy tận mắt, thật sự là may mắn.

Tần Vũ thấy Tôn giáo thụ lúc thì không cho làm cái này, lúc thì không cho làm cái kia, liền hỏi: “Không phải là chuyện lạ gì sao?

Ông có cách giải quyết khác không?

Hoặc là có nên mở ra không?” 177.

Không thể ở đây mãi đứng nhìn mà không làm gì, như vậy đối với họ cực kỳ bất lợi.

Cũng phải nghiên cứu xem, người bên trong rốt cuộc là ai?

Và rốt cuộc là vật sống hay vật chết?

Tôn giáo thụ ở bên cạnh trầm tư một hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Ông quyết định phải giải quyết chuyện này, tuyệt đối không thể

tiếp tục trì hoãn nữa.

“Xem ra chúng ta cũng nên giải quyết chuyện này rồi, vừa hay tôi có một cách, nếu đã như vậy, thì chúng ta thử cách này xem.” Tôn giáo thụ đã có cách, lần này cần phải mở ngọc dũng ra.

Lời của Bàn Tử trước đó tuy đơn giản thô bạo, nhưng có một điểm đúng, đó là cần phải mở thứ này ra mới có thể nghiên cứu được bên trong rốt cuộc là gì.

Chương 513

178.

Nếu vẫn luôn quan sát bên ngoài thì chỉ biết được một số thông tin sơ bộ, hoàn toàn không thể biết được thông tin hoàn chỉnh bên trong.

Như vậy, tất cả kiến thức đều chỉ dừng lại ở bề ngoài, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng lớn.

"Tôi muốn xem bên trong rốt cuộc là gì." Nhưng bây giờ thứ này đang ở trong quan tài, hoàn toàn chưa được lấy ra, ở trong đó thật sự không dễ để mở ra. 179.

Tôn giáo thụ có chút khó xử nói: "Tiếp theo có thể sẽ hơi phiền phức, thứ này không thể cứ ở trong này mãi được?

Cần phải lấy nó ra!" Ba người đàn ông lúc đó cũng không nói gì, nhanh chóng tiến lên, định lấy thứ đó ra.

Dương Tuyết Lỵ và Yêu Muội Nhi dù sao cũng là con gái, tay không có nhiều sức lực, cho nên dứt khoát đứng sang một bên.

Hai người ở bên cạnh quan sát, ba người đàn ông nhấc thứ đó ra, khi cần giúp đỡ mới tiến lên giúp.

Ba người đến bên quan tài, mỗi người nắm một hướng, kết quả phát hiện ngọc dũng nặng đến lạ thường.

Ba người dùng hết sức bình sinh, mới có thể nhấc nó lên một chút, đưa nó từ bên trong ra ngoài.

"Đúng là một việc không dễ dàng, tốn của tôi bao nhiêu thể lực." May mà ba người rất cố gắng, cuối cùng cũng đưa được thứ đó ra ngoài một mặt phẳng, không còn ở trong quan tài nữa.

Bây giờ có một vấn đề nan giải đặt ra trước mắt, Tôn giáo thụ cần phải từng bước một từ từ thăm dò.

Tôn giáo thụ sau khi đưa vật đó ra ngoài liền quan sát cẩn thận, muốn xem bên trong rốt cuộc có điều gì kỳ diệu.

"Lấy kính lúp cho tôi." Tôn giáo thụ bắt đầu xem xét kỹ lưỡng, thậm chí có lúc còn lật nó lại để kiểm tra.

Xem xem bên trong có gì kỳ diệu?

Kết quả khi kiểm tra, ông phát hiện phía sau có một sợi dây đồng.

Thứ này lại xuất hiện trên ngọc dũng, sự kết hợp của hai thứ này luôn mang lại cho người ta cảm giác bất ngờ.

Tôn giáo thụ không biết thứ này ở trên đó, trông cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, sao lại khác thường như vậy?

"Chẳng lẽ thật sự là ở trên đó?

Cảm giác thật kỳ lạ, chẳng lẽ tôi đã sai thông tin?" Tôn giáo thụ từ từ nheo mắt lại, quan sát cẩn thận, trên bề mặt thật sự không nhìn ra có gì khác thường.

Sau đó gan dạ hơn một chút, định đưa tay ra kéo.

Xem xem thứ này có thể dễ dàng kéo ra như vậy không.

Nhưng ai ngờ khi kéo một cái, lại có axit sunfuric từ bên trong phun ra.

Cảnh tượng này lập tức dọa lui mọi người, mọi người vội vàng lùi lại, sợ axit sunfuric phun vào người.

May mà lúc đó Tần Vũ nhanh tay lẹ mắt, không hề né tránh vào lúc này, mà đã chặn được miệng phun axit.

Anh đã không để axit tiếp tục phun ra ngoài, nếu cứ tiếp tục phun,

mọi người có thể đều sẽ bị axit ăn mòn.

Lúc đó vấn đề lớn rồi, có lẽ da trên người đều sẽ bị ăn mòn sạch sẽ.

"Mọi người cẩn thận, đừng để thứ này làm hại!" Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, Tần Vũ dù sao cũng là sau khi thấy thứ đó phun ra mới hành động như vậy, hoàn toàn không kịp che chắn hoàn toàn.

Da trên mặt Tôn giáo thụ bị phun trúng, ở vị trí má phải bắt đầu có một mảng nhỏ, từ từ bắt đầu ăn mòn.

Quá trình này cực kỳ nhanh chóng, Tôn giáo thụ nhanh chóng cảm nhận được sự đau đớn trên mặt.

Thật sự là quá giày vò, sao lại đau đến mức này chứ?

"Tôi cảm thấy mặt tôi đau quá, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Thứ đó hình như đã làm tổn thương mặt tôi." Mọi người đều chuyển ánh mắt sang, quả nhiên thấy má phải của ông ta bắt đầu bị ăn mòn.

Dương Tuyết Lỵ gặp phải tình huống này, lập tức chạy tới.

Cô không hề hoảng loạn như những người khác, bắt đầu xử lý vấn đề một cách khôn ngoan, định làm tốt chuyện này.

Trước tiên cô lấy từ trong túi ra một con dao đã được khử trùng bằng cồn.

Sau đó bắt đầu từ từ cạo đi phần thịt đã bị ăn mòn.

Phải cạo hết những phần bị ăn mòn đó ra, như vậy cơ thể mới không quá đau đớn. 180.

Sau này phần thịt ở đó hẳn cũng có thể mọc lại, nếu cứ để mãi không cạo, độc tố sẽ từ từ ngấm vào da, cả một bên mặt có thể sẽ bị

hủy hoại.

Chương 514

"Ông phải chịu đau một chút, cái này có thể sẽ đau, nhất định phải cắn răng kiên trì." Sau khi cạo đi những phần thịt bị ăn mòn, cô bôi thuốc lên, như vậy có thể giúp lành vết thương.

Lúc đó da ở đó mọc lại, hẳn sẽ không khác gì trước đây.

Toàn bộ quá trình thật sự quá đáng sợ, sắc mặt của Tôn giáo thụ lúc đó bị chuyện này dọa cho tái mét.

Thậm chí lúc đó ông ta còn không dám nói gì, sợ đối phương không cẩn thận cạo vào phần thịt khỏe mạnh.

Yêu Muội Nhi bị dọa đến mức trốn ra sau, ngọc dũng quá nguy hiểm, không biết thứ bên trong là gì, không biết phải làm sao, không dám tùy tiện mở ra.

Cảnh Tôn giáo thụ lúc nãy đã dọa Yêu Muội Nhi đến mức không dám nhìn.

Cô vội vàng dùng tay che mắt, lùi lại mấy bước.

Sau khi bên Tôn giáo thụ xử lý xong, những người gan dạ mới tiến lên xem xét tình hình.

May mà vết thương vừa rồi được xử lý kịp thời, không có vấn đề gì lớn, đợi lúc ra ngoài sẽ đến nơi chuyên môn để chẩn đoán.

Tôn giáo thụ dùng tay tự véo mình, bắp đùi cũng bầm tím, ông ta đã nén lại cơn đau.

Vì chuyện vừa rồi, mọi người đều sợ hãi lùi lại mấy bước.

"Không sao rồi, không sao rồi, bây giờ ngọc dũng này không có vấn đề gì nữa, mọi người không cần lo lắng." Tôn giáo thụ kiểm tra

ngọc dũng.

Nhưng những người xung quanh đều không dám tiến lên, sợ lát nữa lại có yêu ma quỷ quái gì đó từ bên trong nhảy ra.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ vô cùng gan dạ, họ bước lên.

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Tôn giáo thụ, dù má phải bị thương, tuy có chút do dự, nhưng họ tin rằng bên trong ngọc dũng này hẳn là không còn gì nữa.

Sớm muộn gì cũng phải mở ngọc dũng này ra, chi bằng mở sớm một chút, biết được bí mật sớm một chút.

Dương Tuyết Lỵ nhận lấy đồ của Tần Vũ, đứng sang một bên.

Tần Vũ đeo găng tay vào, ngồi xổm xuống, nhìn ngọc dũng, lật ngọc dũng lại, phát hiện thật sự có một khe hở nhỏ ở phía sau.

"Xem ra phỏng đoán của tôi không sai, ở đây quả nhiên có một khe hở.

Tần Vũ, cậu đeo găng tay vào, bẻ ngọc dũng này ra, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì?" Nhưng khi chưa mở ra, từ trong ngọc dũng đó lại truyền ra một tiếng thở.

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng ở nơi yên tĩnh như thế này cũng nghe rất rõ.

Tiếng thở nhẹ nhàng, mọi người đều nhất trí cho rằng đó là âm thanh phát ra từ trong ngọc dũng.

"Mọi người có cảm thấy không?

Chắc chắn là từ ngọc dũng phát ra." Dương Tuyết Lỵ hỏi mọi người.

Yêu Muội Nhi tạm thời lấy thêm chút can đảm để xem xét ngọc dũng, nó đã bị lật lại, từ phía sau có một khe hở.

Tần Vũ áp tai vào, ghé lại gần hơn, mọi người đều kéo Tần Vũ lại, bảo anh cẩn thận.

Tần Vũ lại không sợ hãi: "Không sao đâu, tôi chỉ nghe xem có gì thôi.

Tiếng động lạ vừa rồi chúng ta nghe thấy, không phải là từ bên trong phát ra sao?" Dương Tuyết Lỵ suy đoán: "Có lẽ bên trong có động vật gì đó, cho nên chúng ta mới có thể nghe thấy tiếng thở.

Còn một khả năng khác, bên trong có một người, là do người đó phát ra." Mọi người đều đồng tình với suy đoán của Dương Tuyết Lỵ, nhưng cũng chỉ tin rằng bên trong chắc chắn có một sinh vật sống nào đó.

Nói rồi, Dương Tuyết Lỵ cũng cúi người xuống, ghé lại gần hỏi Tần Vũ: "Anh có găng tay không?

Có thì cho tôi một đôi." Tần Vũ nói: "Em cũng muốn à?

Chẳng lẽ chuyện này em cũng cần phải động tay sao?

Để tôi làm là được rồi." Yêu Muội Nhi kéo Dương Tuyết Lỵ ra: "Chị đừng đi, chuyện ghê tởm thế này cứ để em." Tần Vũ nghe vậy, từ từ tiến lên từng bước, kéo Dương Tuyết Lỵ ra: "Đi thôi, thật đấy, chúng ta nghe lời anh Vũ đi, chuyện này quá nguy hiểm." Nói rồi cô lại nhìn Tôn giáo thụ vừa rồi, thật sự rùng mình một cái.

Dương Tuyết Lỵ cũng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Vũ, không có một chút ý đùa giỡn, cũng đành phải cùng Yêu Muội Nhi lùi lại nửa bước.

Tần Vũ hít một hơi, từ trong hộp lấy ra những dụng cụ chuyên nghiệp, sau khi sắp xếp từng cái một, anh tiến lại gần ngọc dũng, tất cả mọi người đều nín thở.

Không khí tại hiện trường vô cùng nặng nề, trong không khí phảng

phất thêm vài phần trĩu nặng.

Sau khi chuẩn bị xong dụng cụ chuyên nghiệp, Tần Vũ từ từ đào khối dũng ngọc kia lên.

Tất cả mọi người có mặt đều bất giác lùi lại vài bước, sợ rằng bên trong lại bất ngờ nhảy ra thứ gì đó như vừa rồi.

Yêu Muội Nhi trực tiếp che mắt, chạy ra phía sau cùng.

Tần Vũ chậm rãi mở dũng ngọc ra, giống như bóc hành tây, từng lớp từng lớp một từ từ bóc ra, sau khi xác định mỗi lớp đều không có vấn đề gì mới tiếp tục lớp tiếp theo.

Quá trình này vô cùng chậm chạp và căng thẳng, người không có tâm lý vững vàng thì không dám làm.

Chương 515

Sau khi dũng ngọc được mở ra, những người có mặt cũng chỉ dám đứng tại chỗ để xem bên trong có gì.

Dũng ngọc mở ra, phát hiện bên trong lại có một người toàn thân trắng như tuyết đang nằm, trông khoảng hơn hai mươi tuổi.

Giáo sư Triệu vừa rồi bị axit sulfuric bắn trúng, bây giờ thuốc đã hết tác dụng, phản ứng của hai vết thương vô cùng kịch liệt.

Giáo sư Triệu cố nén đau đớn bò dậy từ mặt đất.

Ông bò đến bên cạnh dũng ngọc, dùng dụng cụ vén lớp da kia lên, phát hiện người bên trong lại trẻ như vậy, làn da thậm chí còn đẹp hơn bất kỳ ai có mặt ở đây.

Có thể dùng từ "tuyệt mỹ" để hình dung, Tần Vũ kinh ngạc thốt lên.

Dần dần, những người có mặt thấy không có nguy hiểm cũng lại gần, tất cả đều nhìn người bên trong, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Giáo sư Triệu cố nén đau đớn giải thích cho mọi người: “Thấy chưa, dũng ngọc, có công hiệu khiến người ta trường sinh bất lão, có thể khiến dung mạo ngày càng đẹp, càng trẻ trung.

Theo thời gian tính toán, cứ khoảng một trăm năm sẽ trẻ ra năm tuổi.” Yêu Muội Nhi kinh ngạc: “Vậy với dung mạo xinh đẹp như vậy, không biết đã ở trong dũng ngọc này bao nhiêu trăm năm rồi.” Giáo sư Tôn dựa vào vỏ dũng ngọc và người bên trong, tính toán tới lui, ước chừng lúc người này vào trong cũng phải sáu, bảy mươi tuổi.

Để có thể biến thành bộ dạng như bây giờ, e rằng cũng đã trải qua ít nhất tám trăm năm.

“Tôi đoán, lúc người này vào trong chắc cũng sáu, bảy mươi tuổi, để biến thành bộ dạng hiện tại, e rằng cũng đã trải qua tám trăm năm rồi.” Một câu nói của giáo sư Tôn khiến mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Không ngờ một khối dũng ngọc lại có lịch sử lâu đời như vậy.

Dù người trong dũng ngọc trông đẹp đẽ, trẻ trung, nhưng ai ngờ để có được vẻ ngoài mỹ miều như vậy lại phải trải qua tám trăm năm.

Tần Vũ định đưa tay lên chạm thử, xem da có thật sự mịn màng, đàn hồi như trong truyền thuyết không, nhưng vừa đưa tay lên đã bị Dương Tuyết Lỵ cản lại.

“Chẳng lẽ anh định dùng tay chạm vào sao?

Lỡ như trên bề mặt có thứ gì chúng ta không biết thì sao.

Tôi khuyên mọi người không nên dùng tay chạm vào, chúng ta cứ đứng xa quan sát như bây giờ là được rồi.” Yêu Muội Nhi thầm nghĩ, chỉ đứng xa quan sát thôi đã bị dọa đủ rồi, nói gì đến chuyện dùng tay chạm vào.

Lỡ như thứ đó đột nhiên sống lại, nhảy lên tóm lấy mình thì sao.

Đó là chuyện không ai dám nghĩ tới.

Giáo sư Tôn thì lại nhìn chằm chằm khối dũng ngọc trước mắt với vẻ si mê.

Khối dũng ngọc này có thể khiến người ta cải lão hoàn đồng, da dẻ ngày càng đẹp hơn.

Gương mặt của giáo sư Tôn lúc này trông cũng khá đáng sợ, Yêu Muội Nhi không dám lại gần ông.

Thấy ánh mắt nóng rực của giáo sư Tôn, Tần Vũ lắc đầu.

Bàn Tử thậm chí còn có chút không dám tin: “Thật sự có thể thanh

xuân vĩnh trú sao?" Lão Hồ cũng đang nhìn không chớp mắt vào người trong dũng ngọc.

Tuổi tác trông không khác gì một thanh niên, ai mà biết đã mấy trăm tuổi rồi.

Giáo sư Tôn cảm thán: "Đúng là bảo bối!" Nói rồi, ông đưa tay lên sờ, ánh mắt hoàn toàn bị dũng ngọc thu hút.

Yêu Muội Nhi vẫn còn sợ hãi chuyện axit sulfuric vừa rồi, liền nhắc nhở: "Giáo sư Tôn, ngài cẩn thận một chút!" Giáo sư Tôn không trả lời, trực tiếp đưa tay lên sờ, bàn tay lướt trên bề mặt dũng ngọc.

Người bên trong đang nhắm chặt mắt, lúc giáo sư Tôn chạm vào, không ai phát hiện mắt của người đó đang chuyển động dưới mí mắt.

Tần Vũ sắc mặt nghiêm túc, không một chút lơ là, lo lắng nói: "Giáo sư Tôn, ngài đừng chạm vào nữa, tôi cảm thấy dũng ngọc này không phải thứ tốt lành gì đâu." "Dũng ngọc mấy trăm năm, không phải thứ tốt lành gì?

Không hiểu thì đừng nói bậy." Giáo sư Tôn lập tức phản bác, cảm thấy đứng quá xa không nhìn rõ, lại ghé sát vào thêm một chút.

Bây giờ giáo sư Tôn đã hoàn toàn bị dũng ngọc trước mắt hấp dẫn.

Tần Vũ thở dài, cảm thấy nguy hiểm vẫn chưa được giải trừ, luôn có cảm giác dũng ngọc này không đơn giản.

Nhưng nhìn giáo sư Tôn trước mắt, anh lại cảm thấy không nên nói nhiều.

Tần Vũ cũng đi tới gần xem, nhìn kỹ một lượt, phát hiện người trong dũng ngọc chắc chắn không đơn giản.

Người có thể nằm trong này, thân phận đều không tầm thường.

“Người trong dũng ngọc có phải là Phong Sư Cổ không?” Tần Vũ mạnh dạn đoán.

Nơi này là nhà của Phong Sư Cổ, dũng ngọc lại có công hiệu như vậy, khó tránh khỏi khiến người ta nghĩ người bên trong chính là Phong Sư Cổ.

Giáo sư Tôn lắc đầu, quả quyết: “Không thể nào!

Không phải Phong Sư Cổ!” “Sao ông chắc chắn không phải Phong Sư Cổ?

Đây là nhà của Phong Sư Cổ, chẳng lẽ ông ta lại để người khác ở trong dũng ngọc của mình sao?

Ông có để người khác ở trong nhà mình không?” Bàn Tử nói giọng âm dương quái khí, nghe Tần Vũ nói vậy, hắn cũng nghĩ thế.

Chương 516

Giáo sư Tôn quay người lại, nghiêm túc nói: "Bởi vì tôi đã xem bức chân dung của Phong Sư Cổ, người này và Phong Sư Cổ hoàn toàn là hai người khác nhau!" "Nhưng người nằm trong dũng ngọc trẻ hơn trước đây rất nhiều, sao ngài nhìn ra không phải Phong Sư Cổ?" Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi.

Tần Vũ lại quay đầu nhìn về phía giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn chỉ vào người trong dũng ngọc: "Người này tôi có thể phân biệt được.

Bức chân dung tôi xem quả thực không có nửa phần tương đồng với người trước mắt, không phải Phong Sư Cổ!" "Vậy người trong dũng ngọc là ai?" Yêu Muội Nhi nghe vậy cũng cảm thấy khó tin.

Nếu không phải Phong Sư Cổ, vậy vấn đề là, người trong dũng ngọc rốt cuộc là ai, tại sao lại nằm ở đây mà không phải Phong Sư Cổ?

Trong lúc mọi người đang suy đoán, khuôn mặt trắng nõn của người đang nằm trong dũng ngọc đột nhiên co giật, rồi đột ngột mở mắt.

Con ngươi của người đó bắn ra ánh sáng đỏ rực.

Mọi người quay đầu nhìn, thấy một đôi mắt đỏ thẫm đang nhìn chằm chằm giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thấy mọi người đều quay đầu nhìn dũng ngọc, ông cũng quay lại.

Vừa quay đầu chưa kịp nhìn rõ tình hình, người trong dũng ngọc đã động, trực tiếp bổ nhào về phía giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn không kịp phản ứng, bị đè ngã xuống đất.

Bàn Tử bị cảnh tượng này dọa cho một phen: "Mẹ ơi, xác chết sống lại rồi, mẹ nó ơi là một cái xác!" Lão Hồ đấm hắn một cái: "Im đi!

Cẩn thận người trong dũng ngọc lát nữa bổ vào người mày đấy!" "Được rồi, đừng có đấu võ mồm nữa, mau đi giúp giáo sư Tôn đi!" Dương Tuyết Lỵ lườm hai người, nhưng lúc này người trong dũng ngọc và giáo sư Tôn đang vật lộn với nhau, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Giáo sư Tôn nghe thấy câu đó, liền lớn tiếng hét lên: "Đừng!" Ông cũng sợ mọi người giúp đỡ sẽ bị thương.

Đôi mắt của người trong dũng ngọc như một vũng nước tù, không chút sinh khí, nhưng động tác trên tay lại không dừng lại, hai tay hướng về phía cổ giáo sư Tôn, định bóp chết ông.

Nhưng giáo sư Tôn cũng không phải dạng vừa, nhanh chóng né đi.

Tốc độ của người trong dũng ngọc có chút chậm chạp, nhưng lại kẹp chặt giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thấy vậy, một tay nắm lấy tóc của nó, thấy sắc mặt không đúng, biết nó vẫn còn một chút tri giác, liền dùng sức giật tóc nó.

Người trong dũng ngọc đấm vào lưng ông, giáo sư Tôn suýt chút nữa đã hộc ra một ngụm máu tươi, một cú đấm uy lực thật không nhỏ.

Hai người vật lộn thành một cục, mọi người cũng không biết làm sao để xông vào tách ra.

Tần Vũ đứng gần nhất, lập tức tiến lên ngăn cản, đưa tay chắn ngang giữa hai người.

Người trong dũng ngọc cứng ngắc quay đầu, vô cảm nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ dùng sức đẩy vào người nó, nhưng không đẩy ra được.

Người trong dũng ngọc buông tay khỏi giáo sư Tôn, tay kia nắm lấy cánh tay Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ cảm thấy cánh tay như sắp gãy, thầm nghĩ: Sức của người trong dũng ngọc này thật lớn.

Người trong dũng ngọc khẽ nhấc tay, Tần Vũ đã lùi ra xa một mét.

Lão Hồ vội đỡ lấy Tần Vũ.

Tần Vũ đứng vững, lắc đầu: "Tôi không sao, sức của người trong dũng ngọc rất lớn." Đối mặt với người trong dũng ngọc, giáo sư Tôn không phải là đối thủ, cả người bị đánh đến mức cảm giác như sắp rã rời.

Móng tay của người trong dũng ngọc rất dài và nhọn.

Lúc giáo sư Tôn ngã ngửa ra sau, người trong dũng ngọc dùng lòng bàn tay tát vào mặt ông, móng tay xé toạc lớp băng gạc, cũng cào rách da thịt.

"Xì!" Ông hít một ngụm khí lạnh, vốn dĩ trên mặt đã có thương tích, bây giờ lại càng thêm tuyết trên sương, đau chồng thêm đau.

Vết thương vốn đang chuẩn bị lành lại bị rách ra, máu tươi lại tuôn ra.

Máu tươi chảy ra, vừa hay nhỏ lên người của người trong dũng ngọc.

Người trong dũng ngọc như bị lửa đốt, hét lên một tiếng chói tai.

Yêu Muội Nhi nghe thấy cũng không nhịn được phải bịt tai lại.

Giáo sư Tôn chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, nhìn thấy người trong

dũng ngọc đang đau đớn không chịu nổi, liền lùi lại mấy bước, tránh xa nó.

Nhìn vào vị trí máu tươi vừa nhỏ lên người nó, ông như đã phát hiện ra cách giải quyết.

Ông lấy ra một con dao từ trên người, rạch một đường trên tay.

Lúc người trong dũng ngọc định bổ nhào tới, giáo sư Tôn ấn bàn tay lên mặt nó.

Người trong dũng ngọc bị kích thích, liên tục lùi lại.

Lúc này, Tần Vũ nhân cơ hội xông lên, lập tức ra đòn vào lưng người trong dũng ngọc.

Chương 517

Người trong dũng ngọc có phản ứng, liền bị một cước đá quỳ xuống.

Tần Vũ lấy ra dây thừng, trói nó lại.

Vết thương trên mặt người trong dũng ngọc đã hết đau, nhưng không thể thoát khỏi sợi dây, bị trói chặt cứng, không thể động đậy, chỉ có thể hung hăng nhìn Tần Vũ, đôi mắt đỏ rực đầy phẫn hận.

"Tần gia, cái của nợ này bán được bao nhiêu tiền?" Bàn Tử có chút tò mò hỏi, trong mắt hắn, tất cả đều là tiền.

Dương Tuyết Lỵ đang chăm sóc giáo sư Tôn, sau khi bị thương, vết thương của ông mãi không cầm máu được, thuốc men của cô cũng chỉ có thể cầm máu tạm thời.

"Không rõ nữa.

Thứ này cũng là ngọc, chắc cũng được vài vạn tám nghìn." Tần Vũ nói đùa.

Thực tế ai cũng biết, mang thứ này ra ngoài bán là không thực tế.

"Giáo sư Tôn, cẩn thận một chút.

Cả Tuyết Lỵ nữa, cũng phải để ý một chút, đừng để ông ấy cử động, cứ nằm nghỉ đi!" Yêu Muội Nhi nói, mọi người đều ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tần Vũ đang nghiên cứu khối dũng ngọc này, anh chưa từng thấy thứ gì tinh xảo đến vậy, đặc biệt là còn có thể nói chuyện.

Bây giờ nó đã bị khống chế, nên cũng đến lúc hỏi han rồi.

Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, dù sao thứ này quá lợi hại, nếu không có

Tần Vũ, e rằng mọi người đã sớm chết rồi.

"Đi thôi, chúng ta qua xem nó, trốn ở đây làm gì." Tần Vũ nhìn bộ dạng của Bàn Tử, có chút bất đắc dĩ, gã này ngoài nhìn tiền ra, những lúc khác đều tỏ ra hờ hững.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đi xem." Đợi đến khi Tần Vũ có chút mất kiên nhẫn, Bàn Tử mới miễn cưỡng đi cùng anh.

Dù sao ở đây cũng không có thứ gì đáng tiền.

Đến bên cạnh dũng ngọc, nhìn nó đang giãy giụa, Tần Vũ cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Công bằng mà nói, nó quá giống người.

Tần Vũ đang suy nghĩ xem cần loại cơ quan nào để khởi động dũng ngọc này.

Trong mắt một số người, có thể làm ra được một khối dũng ngọc như vậy đã là vô cùng lợi hại.

"Vừa nãy nghe nó nói được, chẳng lẽ là trí tuệ nhân tạo à?

Chúng ta có phải đã phá hỏng một thiết bị cao cấp không?

Tôi nghe nói mấy thứ này đều rất đắt, chôn dưới đất, chúng ta có phải bồi thường không?" Nghe Bàn Tử nói, Tần Vũ có chút buồn cười, trí tưởng tượng của Bàn Tử cũng quá phong phú rồi, làm sao có thể chứ.

"Bàn Tử đừng nói bừa, làm gì có trí tuệ nhân tạo như vậy.

Dưới đất có cáp quang của nó à?

Thứ này trông cũng có lịch sử mấy trăm năm rồi, không thể là sản phẩm hiện đại." Dương Tuyết Lỵ biết về những công nghệ tiên tiến này, nên cô biết rõ, thứ này căn bản không phải sản phẩm công nghệ cao.

“Nói đi, rốt cuộc mày là cái gì.

Tao biết mày có thể nói chuyện, nếu không nói, tao có một vạn cách để mày phải nói, mày thấy sao?” Giọng của dũng ngọc khàn khàn nói một câu, nhưng không ai nghe rõ.

Xem ra không thể có phản ứng gì nữa rồi, những thủ đoạn trước đây có thể dùng, trước mặt thứ này đều mất tác dụng.

“Dao thương bất nhập à, làm sao bây giờ?” Bàn Tử có chút tức giận, vì hắn cũng hiếm khi gặp tình huống như vậy.

Nếu không moi được chút gì từ dũng ngọc này, hắn đã sớm đập nát nó rồi.

“Chết tâm đi, ta sẽ không nói đâu!” Lần này, mọi người nghe rõ lời của dũng ngọc.

Tần Vũ im lặng một lúc, rồi nhìn dũng ngọc: “Hà tất phải vậy, nói ra, có thể sống sót tốt ở đây, chúng tôi cũng sẽ không động thủ với ngươi.” Tần Vũ thật sự không có ý định đánh nó, dũng ngọc vừa nặng vừa to, trông lại không đẹp, ai mà mua chứ?

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ đi tới, trên tay cầm một ống nghiệm, bên trong chứa máu tươi màu đỏ.

Cô đến bên cạnh Tần Vũ, rồi đưa ống nghiệm cho anh.

Tần Vũ có chút kỳ quái, nhưng vẫn nhận lấy.

“?” Tần Vũ tò mò hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lại nhận lại, mở nắp bình ra.

“Tôi có một suy đoán táo bạo, anh xem!” Nói xong, Dương Tuyết Lỵ trực tiếp đổ máu trong bình ra.

Máu nhỏ lên người dũng ngọc, nó đau đớn lăn lộn.

Nhìn dũng ngọc lăn lộn và la hét trên đất, Tần Vũ đột nhiên phát hiện máu này lại có tác dụng lớn như vậy.

Chương 518

Đợi dũng ngọc dừng lại, Tần Vũ mới cắt tay mình, cũng nhỏ vài giọt máu xuống, nhưng dũng ngọc lại lạnh lùng nhìn anh rồi cười.

"Tại sao lại vậy?" Bởi vì không có một chút ảnh hưởng nào, điều này khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ.

Dũng ngọc dường như đã thoát khỏi trạng thái đau đớn đó, nên mới nhìn Tần Vũ như vậy.

"Tôi đoán, tôi cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan đến giáo sư Tôn, nếu không máu của giáo sư Tôn không thể có hiệu quả như vậy với nó." Dương Tuyết Lỵ sắc bén phát hiện ra mối liên hệ bên trong, nếu không phải vậy, e rằng họ đã đoán sai rồi.

"Nếu đã như vậy, vậy tôi có cách rồi." Tần Vũ nói, đương nhiên anh sẽ không dùng hết, phải giữ lại một ít mang về xét nghiệm, nếu không đi một chuyến mà không có thu hoạch gì.

"Yên tâm đi, tôi đã giữ lại một ít rồi." Dương Tuyết Lỵ biết ý định của anh, vội nói.

Bàn Tử ở một bên đã đi nghiên cứu những thứ gần đó.

Dũng ngọc thấy tình hình như vậy, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lỡ như gã này muốn hành hạ mình, tuy không chết được, cũng đủ khổ sở.

"Giáo sư Tôn, dũng ngọc này có quan hệ gì với ngài?" Tần Vũ hỏi, nếu không phải chứng kiến cảnh tượng thần kỳ trước mắt, anh cũng sẽ không tin.

"Không biết, đáng lẽ không có quan hệ gì mới đúng, dù sao tôi

chưa bao giờ nghe nói về loại vật này." Giáo sư Tôn có chút khó xử, vì ông thật sự không biết thứ này.

Vốn dĩ dũng ngọc đã hiếm thấy, dũng ngọc có thể nói chuyện thì lại càng chưa từng nghe qua, đã vượt ngoài tầm hiểu biết của ông.

"Nếu đã như vậy, vậy thì tôi chỉ có thể dùng một số thủ đoạn với ngươi rồi.

Bàn Tử!" Tần Vũ vừa nói xong, liền biến thành một con người khác.

Dương Tuyết Lỵ có chút thương cảm nhìn dũng ngọc.

Một khi Tần Vũ đã làm ra bộ dạng này, chứng tỏ thái độ của anh rất rõ ràng.

Tần Vũ đã nghiêm túc, không có chuyện gì là không làm được.

"Đến rồi, đập thẳng ra bán lấy tiền à?" Bàn Tử đến gần, lấy ra xẻng công binh, chuẩn bị đập thẳng xuống.

Động tác này dọa mọi người giật nảy mình.

Mặc dù dũng ngọc này không hợp tác, nhưng cũng không cần thiết phải làm vậy, dù sao, nó cũng là một sinh mệnh.

"Thôi được rồi, ta cũng khuyên ngươi đừng cứng đầu nữa, dù sao cũng không có tác dụng gì.

Phải không?" Tần Vũ nói.

Dũng ngọc có chút dao động.

Dù sao một tồn tại như nó, muốn sống sót bình thường gần như là không thể.

Nếu bây giờ Tần Vũ thật sự muốn hủy diệt nó, nó cũng không có cách nào.

“Chỉ cần ngươi nói ra, vậy ta sẽ cố gắng hết sức giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện!” Tần Vũ nói, Bàn Tử cũng nhìn dũng ngọc.

Dương Tuyết Lỵ định nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại thôi, vì cô biết rõ, quyết định của Tần Vũ sẽ không thay đổi!

Vốn dĩ cô định mang dũng ngọc này về nghiên cứu, vì nếu nghiên cứu phát triển được loại ngọc này, sẽ có người thực hiện được giấc mơ trường sinh.

Mấy người đứng trước cửa đồng, trước cửa có một đôi sư tử đá sống động như thật.

Bàn Tử nhìn đôi sư tử đá đến ngây người.

Bàn Tử híp mắt, vẻ mặt thèm thuồng: “Lão Hồ, đôi sư tử đá này là đôi oách nhất mà Bàn gia từng thấy, thật sự sống động như thật.

Tao thật muốn khuân đôi sư tử đá này về, đặt trước cửa tiệm cầm đồ ở nhà, thế mới có thể diện chứ, à, cứ đặt ở đó, ra oai biết mấy.” Lão Hồ xoa trán: “Mày nói cũng có lý đấy, sư tử đá to thế này e rằng có thần lực, mày gọi mấy cái cương thi ra khiêng về cho mày đi.

Nhìn cái miệng há to của sư tử xem, có giống tiền thách cưới mà mẹ vợ mày đòi không?” “Ha ha ha ha!” Nghe vậy, Bàn Tử ôm bụng cười lớn.

“Ai da, Lão Hồ, mày cũng thú vị thật đấy.

Mày để ý cô nương nhà nào mà bị mẹ người ta chê à?

Xuống đây rồi mà vẫn không quên được tiền thách cưới của mẹ vợ sao?” Sắc mặt Lão Hồ hơi thay đổi, Bàn Tử thấy vậy liền hiểu ra, vỗ vai Lão Hồ như an ủi.

Đúng lúc mấy người đang cười đùa, mọi người quay đầu lại thấy giáo sư Tôn đang ngẩn ngơ nhìn người trong dũng ngọc.

Toàn thân người trong dũng ngọc được bao bọc bởi những phiến ngọc.

Mỗi phiến ngọc trên người đều được làm từ hàn ngọc ngàn năm.

Dù trong mộ quanh năm tối tăm không ánh sáng, nhưng vẻ óng ánh của những phiến ngọc này vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Quần áo làm từ ngọc phiến, mặc trên người có thể bảo vệ nhục thân bất hoại.

Chương 519

Thân thể người hấp thụ linh khí của ngọc phiến, ngọc phiến hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, sức mạnh của ngọc phiến được chuyển hóa thành năng lượng của chính người đó.

Trong tổ tiên của dòng họ Tôn từng xuất hiện một nhân vật thần tiên.

Vừa sinh ra đã biết nói, hai tuổi đã thông thạo những kiến thức mà người khác phải mất hai mươi năm mới học được, không thầy tự thông, tự thành một phái, trở thành thần tử của gia tộc họ Tôn.

Hàng chục người trong nhà từ trên xuống dưới không ai không biết đến danh tiếng của vị thiên tài này. 181.

Trưởng lão trong nhà hễ gặp ai là khoe: "Mồ mả tổ tiên nhà họ Tôn ta bốc khói xanh rồi, trời cao hiển linh, gia tộc họ Tôn mới có được một kỳ nhân như vậy." Sau này quả đúng như vậy.

Vị thần đồng này không chỉ có trí tuệ và tầm nhìn xa trông rộng hơn người thường, mà còn có thể dự đoán quá khứ vị lai như một vị thần, thường xuyên thở dài than vãn, khiến người ta nhìn mà thấy lòng hoảng hốt.

Vì vậy, nhà họ Tôn bất luận làm việc gì cũng thích hỏi vị thần tử này.

Thần tử ban đầu cũng bình dị gần gũi, nhưng người hỏi ngày càng nhiều, vấn đề hỏi càng lúc càng kỳ quặc: "Ngài xem xem ở đâu có tiền cho tôi nhặt, làm sao tôi giết vợ mà không bị trừng phạt?" Cứ như vậy, thần tử không còn để ý đến những kẻ phàm phu tục tử vô vị đó nữa, bắt đầu bế quan.

Cho đến một ngày, mây đen giăng kín bầu trời, tựa như sắp đổ sập xuống.

Thần tử không còn bế quan nữa, nói với người nhà họ Tôn, từ bây giờ hãy tích trữ lương thực, đổi hết đồ đạc trong nhà thành thức ăn, rồi thuê những người thân tín đáng tin cậy canh giữ.

Người nhà họ Tôn làm theo không chút do dự.

Một năm sau, tai họa giáng xuống, một trận hỏa hoạn thiêu rụi mùa màng không còn một cọng cỏ, cả nước bá tánh không có hạt thóc nào thu hoạch.

Dân trong thành bạo động, nông dân khởi nghĩa vô số.

Dân ngoài thành phải đổi con lấy thịt ăn.

Thấy hoàng quyền sắp không giữ được, nhà họ Tôn lúc này bán lương thực giá cao, kiếm được một khoản lớn.

Cơn quốc nạn này đã giúp mấy thế hệ nhà họ Tôn có cuộc sống ấm no.

Sau khi kiếm đủ tiền, để tránh bị dân chúng căm phẫn giết hại, nhà họ Tôn bắt đầu mở kho phát lương, nhận được sự hoan hô và yêu mến của bá tánh. 182.

Bá tánh đồng loạt ủng hộ nhà họ Tôn làm quân chủ mới.

Nhưng gia chủ họ Tôn không có dã tâm, chỉ mong con cháu đời sau được một đời bình an, phú quý.

Vì nhà họ Tôn ca ngợi công lao của hoàng đế, hoàng đế vô cùng cảm động, vừa khóc vừa phong thần tử nhà họ Tôn làm Đại Quốc Sư, ban cho vinh dự ngang hàng với hoàng đế.

Nhà họ Tôn nhận được vạn lượng hoàng kim, danh tiếng lẫy lừng.

Nhưng được thỏ quên chó săn là lẽ thường tình ở đời.

Hoàng đế muốn có thực lực như thần tử, mà thế lực nhà họ Tôn lại nhỏ, không thể bảo toàn được thể diện, đành phải chấp nhận để thần tử sau khi chết bị dùng làm đối tượng nghiên cứu trong dũng ngọc.

Người trong dũng ngọc nhìn giáo sư Tôn, ánh mắt biến đổi liên tục, giọng nói máy móc, lạnh lùng kể lại mọi chuyện: "Đương nhiên ngươi không nhận ra ta, lúc lão tử ra đời, ông nội ngươi còn chưa sinh ra đâu, ta là tổ tông của ngươi!" Tần Vũ vô cùng thông minh, lợi dụng điểm này để đấu trí đấu dũng với người trong dũng ngọc.

Người này là ông chú của cụ cố giáo sư Tôn, cùng một chi với gia đình ông.

Như vậy, người trong dũng ngọc nhất định sẽ giúp đỡ người thân của mình.

Tần Vũ bèn dụ dỗ nó nói ra lối thoát, những điều kỳ quái của nơi này và cách phá giải.

Cuối cùng, người trong dũng ngọc đã nói ra sự thật.

Nó bị Phong Sư Cổ bắt làm thí nghiệm, Phong Sư Cổ phát hiện dũng ngọc có tác dụng phụ, sẽ biến người ta thành bán nhân bán thi, nên đã từ bỏ, giam nó luôn ở đây.

Mọi người nghe xong đều xót xa, cảm thán Phong Sư Cổ lòng dạ độc ác.

Nói xong, người trong dũng ngọc tháo một phiến ngọc trên người ra.

Ngón tay không còn ngọc che phủ lập tức biến đen, bốc mùi hôi thối, nổi lên những đốm thi ban.

Những đốm đen chi chít khiến người ta rợn tóc gáy.

Giáo sư Tôn vừa đau lòng vừa thương xót, quyết tâm phải báo mối thù này cho Phong Sư Cổ.

Thù này không báo, nhà họ Tôn đời đời không ngóc đầu lên được, mãi mãi bị người ta đùa giỡn, không thoát khỏi vận mệnh.

Vì vậy, giáo sư Tôn lập chí báo thù.

Người trong dũng ngọc vô cùng hài lòng với giáo sư Tôn, như thể nỗi oan khuất bao năm cuối cùng cũng được thấy ánh mặt trời.

Nó dạy cho giáo sư Tôn phương pháp dự đoán tương lai, suy đoán quá khứ.

Hai người ngồi xếp bằng, ánh mắt người trong dũng ngọc sắc bén, hít thở khí tức, thần thức xuất khiếu.

Chương 520

Lúc này cả nhóm mới thấy rõ hình dạng thật của nó.

Nó là một thanh niên tuấn tú, vì bị phong ấn nên thần thức vẫn luôn được giữ lại ở thời kỳ đỉnh cao.

Thần tử môi hồng răng trắng, một dáng vẻ công tử thanh tao, nhưng ánh mắt sắc bén lại nhắc nhở người ta đừng xem thường thiếu niên này.

Chính thiếu niên này đã dẫn dắt gia tộc họ Tôn đi đến huy hoàng, rồi bị người ta đố kỵ bắt làm thí nghiệm, chế thành người trong dũng ngọc.

Hoàng đế không nỡ mất đi thiếu niên thần đồng, bá tánh không muốn mất đi thần tử.

Cứ như vậy, vì hoàng đế, vì bá tánh an lòng, thần tử bị chế thành dũng ngọc.

Lại thêm thí nghiệm của Phong Sư Cổ đáng khinh kia thất bại, hắn chỉ lo chạy trốn, bỏ mặc thiếu niên phong hoa tuyệt thế trong dũng ngọc.

Cứ thế bị chết ngạt, rồi lại được nhật nguyệt nuôi dưỡng mà sống lại, không có ý thức, cứ lặp đi lặp lại như vậy, hết lần này đến lần khác đau đớn, trọng sinh, thiếu niên biến thành một con quái vật bán nhân bán thi.

Ở nơi tăm tối không ánh mặt trời này, sống đi chết lại.

Thần tử đã chết, mang theo đau khổ, phát huy năng lực duy nhất mà thế nhân thèm muốn nhưng vĩnh viễn không có được, để tạo ra những giấc mơ, dệt nên một cuộc sống tươi đẹp.

Cứ như vậy, sống không bằng chết, cầu sinh không được, cầu tử không xong.

Nó luôn hy vọng sẽ có một hậu bối đến tìm mình.

Cứ như vậy, người trong dũng ngọc đã dùng hết toàn bộ thiên phú và năng lực, cùng với sự chống đỡ của ngọc phiến, để có thể nói chuyện và giao tiếp, để có thể giữ chân nhóm người của giáo sư Tôn.

Nghe xong, mấy người đều một phen xót xa, nhìn nhau không nói nên lời.

Theo ý của giáo sư Tôn, ông muốn mang người trong dũng ngọc đi, để nó cùng ra ngoài xem thế giới rộng lớn.

Thế giới lớn như vậy, nhất định sẽ có cách giải quyết, biết đâu cũng có thể tìm ra một phương pháp nào đó.

"Cùng tôi ra ngoài đi, cuộc sống ở đó vô cùng tốt đẹp.

Bình thường có đủ loại món ngon, văn minh nhân loại bây giờ đã phát triển đến một tầm cao mới." Giáo sư Tôn nói mọi chuyện quá đơn giản, thật sự nghĩ rằng nó có thể tùy tiện đi lại.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng người trong dũng ngọc lúc đó lại cười lạnh, một nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng một cách khó hiểu.

"Với trạng thái hiện tại của ta, căn bản không thể gặp ánh sáng mặt trời, e rằng chỉ có thể cả đời trốn trong góc tối tăm như thế này." Đây thật sự là một chuyện đáng tiếc, cả đời không thể gặp lại ánh nắng và tia tử ngoại, chỉ có thể trốn ở đây, ngoài ra không có cách nào khác.

Tần Vũ lúc này lại đột nhiên có cách, có lẽ có thể giúp đỡ người trong dũng ngọc, để nó thoát khỏi tình cảnh khó khăn trước mắt, có thể đi gặp ánh mặt trời, tiếp xúc với những thứ mới mẻ.

“Có lẽ tôi có cách giúp anh giải quyết, sau này đều có thể nhìn thấy mặt trời, không cần phải tiếp tục trốn tránh nữa, thậm chí có thể đối mặt trực tiếp với mặt trời.” Bởi vì biến thành người trong dũng ngọc mà nó đã phải chịu quá nhiều đau khổ, lâu như vậy đã trở thành một nỗi ám ảnh.

Hoàn toàn không có cơ hội được thấy mặt trời.

Bây giờ nó thậm chí bắt đầu hoài niệm cảm giác yên tĩnh của ngày xưa, hy vọng có thể một lần nữa tiếp xúc với mặt trời.

Người trong dũng ngọc cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như vậy, Tần Vũ sẽ tốt bụng thế sao?

Lại còn thân thiết gọi nó là "anh".

Quả nhiên Tần Vũ lại mở miệng nói: “Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như anh tưởng tượng đâu, cần phải trả một cái giá nhất định.” Trên đời này vĩnh viễn không có bữa trưa miễn phí, chắc chắn cần phải trả một cái giá nhất định.

Người trong dũng ngọc lúc đó vô cùng khao khát được chạm vào mặt trời, càng khao khát trở lại trạng thái sống của nhiều năm trước.

Bây giờ tuy lay lắt sống sót, nhưng cũng chỉ có thể trốn trong góc tối tăm này, ngoài ra không có cách nào khác.

“Chẳng lẽ chỉ có như vậy mới có thể sống sao?

Một mạng của ta không thể lãng phí vô ích như vậy!” Mặc dù chỉ có thể sống bằng cách này, nhưng nó thật sự cảm thấy cuộc sống vô vị.

Cơ bản mỗi ngày ngay cả hình thức giải trí cũng không có, cứ ngủ yên ở nơi này, không biết đến khi nào mới là kết thúc.

Cuộc sống như vậy thật khiến người ta quá thất vọng, người

trong dũng ngọc thật sự cảm thấy không có dũng khí để tiếp tục sống như thế.

Có lẽ đã đến lúc phải tìm cách giải quyết.

Khi Tần Vũ nói ra những lời đó, người trong dũng ngọc nhanh chóng có hứng thú, có lẽ nó có thể trả một cái giá nhất định.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Ta phải trả cái giá như thế nào?” Người trong dũng ngọc phấn chấn tinh thần, vội hỏi.

Tần Vũ thực ra cũng chỉ là một ý tưởng bất chợt, nhưng anh cảm thấy nó nên có tác dụng.

Về mặt lý thuyết, mọi thứ đều khả thi.

Cách mà anh nghĩ trong lòng cũng khá tàn nhẫn, nhưng nếu đã có thể đột phá trạng thái nhục thể, có lẽ sẽ không đáng sợ như vậy nữa?

“Thực ra phải xem anh có thể trả giá được hay không, tôi đã nói rồi, phải trả một cái giá nhất định.

Chương 521

Phương pháp để anh tiếp xúc với mặt trời, là biến anh trực tiếp thành hoạt tử nhân.” Hoạt tử nhân hoàn toàn không sợ mặt trời, có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời một cách bình thường.

Nghe câu nói này, mọi người đều kinh ngạc, không ngờ Tần Vũ lại đưa ra một phương pháp cực kỳ không đáng tin cậy như vậy.

Mọi người ngày thường đều ở bên nhau, tự nhiên những gì đã trải qua cũng tương tự.

Cho nên họ tự nhiên hiểu ý nghĩa của hoạt tử nhân là gì.

Từ “chết” khiến trong lòng họ đều có chút không thoải mái, không biết nên miêu tả cảm giác này như thế nào.

Hoạt tử nhân tuy có được sự trường sinh vô tận, nhưng đồng thời cũng cần phải chịu đựng nỗi đau khổ to lớn.

Sống lâu hơn người khác mấy đời thật sự không dễ dàng như vậy, những chuyện phải đối mặt cũng nhiều hơn người khác.

“Anh có chắc là thật sự muốn biến thành hoạt tử nhân không?

Không phải đang đào hố cho người ta sao?

E rằng lúc đó chất lượng cuộc sống chỉ càng ngày càng tệ.” Hoạt tử nhân sẽ bị người bình thường khinh miệt, dù sao hoạt tử nhân có thể sống nhiều năm như vậy, còn người thường chỉ sống một đời đơn giản.

Sự khác biệt giữa hai bên chứng tỏ cách suy nghĩ vấn đề khác nhau, trong một số chuyện, tự nhiên cũng sẽ có mức độ nhắm vào hoạt tử nhân.

“Nhưng đây là phương pháp duy nhất, dù sao chỉ có như vậy mới có thể tiếp xúc với ánh nắng vàng của mặt trời.

Nếu không cả đời ở trong góc tối ẩm ướt này, làm sao mà sống tiếp được?” Tần Vũ thực ra càng không thích trốn trong những góc tối tăm như vậy, cảm giác cả người như sắp mốc meo, như cả đời vĩnh viễn không có ngày được tiếp xúc với ánh nắng.

Nhưng đây đều là những bình luận của người ngoài, không có nhiều liên quan đến quyết định của người trong cuộc.

Bây giờ nói nhiều hơn nữa cũng có ích gì?

Trước khi người trong cuộc đưa ra quyết định, những người khác cũng không nên nói thêm gì.

Trong chuyện này, chỉ có thể toàn quyền giao cho người trong dũng ngọc.

“Dù sao chúng tôi cũng không phải người trong cuộc, cho nên có một số chuyện chúng tôi không nên tùy tiện bình luận.

Xem anh có đồng ý hay không, nếu anh đồng ý tiếp nhận, vậy thì tôi sẽ làm theo.” Tần Vũ có thể giúp đỡ vô điều kiện, cũng coi như là một sự đền bù tốt cho người trong dũng ngọc.

Người trong dũng ngọc lúc đó hơi do dự, rõ ràng đang suy nghĩ xem có nên đồng ý chuyện này hay không.

Hậu quả của việc đồng ý là có thể nhìn thấy ánh mặt trời, nhưng đồng thời cũng phải chịu đựng nỗi đau khổ to lớn.

Chẳng lẽ cuộc sống hiện tại của nó đã có chút ánh sáng rồi sao?

“Cho ta chút thời gian, để ta suy nghĩ một chút, dù sao đây đều là những lựa chọn khó khăn.” Có một lựa chọn là tiếp tục kiên trì cuộc sống hiện tại, như vậy cuộc sống sẽ vô vị như bây giờ, làm gì cũng

không có hứng thú.

Dù sao nó từng có cơ hội tiếp xúc với ánh mặt trời, chứ không phải một mình cô độc sống hết một đời.

Ở đây vì không thể tiếp nhận ánh nắng, e rằng cũng không thể đi quá xa, có thể cả đời bị nhốt trong một nơi nhỏ bé, căn bản không có nơi nào khác để đi.

E rằng với bộ dạng kỳ quái này, tất cả mọi người đều sẽ coi nó như quái vật mà xử lý.

Sau khi do dự nhiều lần, người trong dũng ngọc đã đồng ý chuyện này. 183.

Bởi vì trong lòng nó vẫn luôn có một nguyện vọng.

“Ta nghĩ ta có thể đồng ý, đây là quyết định cuối cùng của ta.

Sẽ không tiếp tục lãng phí cơ hội như thế này nữa.” Người trong dũng ngọc chính vì tâm nguyện trong lòng đó, nên mới vội vàng đồng ý yêu cầu này.

“Làm một người như vậy cũng khá tốt, e rằng sau này có thể thả lỏng bản thân, không có nhiều căng thẳng và ràng buộc, cuộc sống có lẽ có thể trở nên tốt hơn một chút.” Mặc dù ánh đèn hiện tại khá tối, nhưng có thể nhìn ra trên mặt người trong dũng ngọc một số cảm xúc phức tạp, e rằng vì những chuyện này mà phiền lòng.

Tiếp đó, Ngọc Dũng Nhân bắt đầu tiết lộ một sự thật cho mọi người.

“Thật ra tất cả chúng ta đều đã bị lừa, sống trong một ván cờ lừa bịp.

Hơn nữa còn đang chìm đắm trong đó không tỉnh ngộ, e rằng không có cách nào thoát ra được.” Câu nói này khiến mọi người ngơ

ngác, ai cũng cho rằng mình chưa từng trải qua trò lừa đảo nào.

Rốt cuộc bao lâu nay, cuộc sống vẫn như thường lệ, ngày tháng trôi qua bình bình đạm đạm, dường như cũng không có ai cố ý lừa gạt họ.

Ngọc Dũng Nhân lại tiếp tục nói: "Thật ra, Phong Sư Cổ có lẽ đã tìm ra phương pháp vĩnh sinh, e rằng cả đời này sẽ không bao giờ chết.

Ông ta đã sớm đồng hành cùng nhân loại qua bao thăng trầm cho đến tận ngày nay." Mọi người đều cảm thấy đây là một chuyện không thể nào, làm sao có người sống lâu đến vậy được?

Có lẽ người đó đã chết từ lâu rồi, việc khổ sở chờ đợi một điều dường như chẳng có ý nghĩa gì.

"Sự việc liệu có như tưởng tượng không?

Nếu không thì tại sao chúng ta lại đang trải qua một trò lừa bịp?" Lúc này, sự chú ý của mọi người đều bị thu hút, những lời Ngọc Dũng Nhân nói ra quả thật quá khác thường.

Chương 522

Dường như cảm giác về mọi thứ đều đã thay đổi.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Xin hãy nói rõ cho chúng tôi biết.” “Phong Sư Cổ có khả năng đã tìm ra sự thật về trường sinh bất lão, thậm chí bây giờ có thể vẫn chưa chết, đang sống ở một góc nào đó trên thế giới này.

Mà chúng ta vĩnh viễn không thể phát hiện ra.” Thông tin này khiến ai nấy đều kinh ngạc, lẽ nào ông ta thật sự chưa chết?

Vậy thì có lẽ sẽ có cơ hội được tiếp xúc với một đại sư như vậy.

Đây quả là một tin tốt, cuộc sống có thể vì thế mà thay đổi.

“Nhưng có thể khẳng định rằng, nơi này tuyệt đối không phải.

E rằng ông ta đã sớm thoát khỏi cái góc tối tăm này rồi.” Nếu có một lựa chọn tốt hơn, ai lại muốn ở đây cả đời chứ?

Chắc chắn sẽ hướng về thế giới phồn hoa bên ngoài, cuộc sống bên ngoài tốt đẹp hơn nhiều.

“Phong Sư Cổ với sự tích lũy qua bao nhiêu năm, e rằng đã sớm đạt đến một cảnh giới đáng sợ.

Ngoài ra, ông ta có thể sẽ xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ trẻ trung.” Câu nói này lại một lần nữa kích động mọi người, không ai ngờ phía sau lại có chuyện như vậy.

Ngọc Dũng Nhân, người luôn ở trong này, lại tiết lộ sự thật càng khiến mọi người chấn động hơn.

Nhất thời không biết nên phân biệt thật giả thế nào.

Là hậu duệ, Tôn giáo thụ lúc này tỏ ra vô cùng kích động, cảm xúc

bắt đầu dâng trào, khi nói chuyện với mọi người cũng dần có chút không ổn.

"Nếu vậy, chúng ta có cơ hội tiếp cận với những điều tốt đẹp của thời đại đó.

Ai cũng đừng cản tôi, đến lúc đó tôi nhất định phải gặp lão nhân gia!

Tôi cũng muốn được vĩnh sinh." Ngọc Dũng Nhân để cảm ơn sự giúp đỡ, đã nói ra tất cả những gì mình biết.

Những thông tin mà ông biết được trong bao nhiêu năm qua.

Giờ xem ra tác dụng của những thông tin này thật không nhỏ chút nào.

Những người khác có chút nghi ngờ về tính xác thực của chuyện này, càng nghe càng giống những câu chuyện vô căn cứ.

Nhưng Tôn giáo thụ lại vô cùng tin tưởng vào sự thật đó, và như phát điên, muốn đi tìm Phong Sư Cổ.

"Đó là lão tổ tiên của tôi, của con cháu đời đời nhà họ Tôn chúng tôi.

Nếu có kỹ thuật đó, nhất định sẽ truyền lại cho tôi, đến lúc đó tôi có thể sống mãi với thời gian.

Mọi người chết đi hay luân hồi thì tôi vẫn sống." Yêu Muội Nhi ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ mấy cái vào người Tôn giáo thụ, cảm xúc thế này là không nên, rất dễ hỏng việc.

Cứ kích động như vậy thì làm sao được?

Chắc chắn cần phải bình tĩnh lại ngay.

Phải suy nghĩ vấn đề một cách nghiêm túc và lý trí, xem xét phía sau rốt cuộc có khả năng hay không.

Yêu Muội Nhi lên tiếng an ủi: "Bây giờ ông trở thành thế này, chưa chắc đã là thật giả thế nào!

Cứ giải quyết xong chuyện trước mắt đã." Nhìn con đường dài phía trước, muốn rời khỏi đây e rằng cũng phải tốn không ít công sức.

Nơi này cơ quan trùng trùng, e rằng không có ngày nào được thảnh thơi.

Luôn phải tìm cách giải quyết những vấn đề này.

"Có chuyện gì thì đợi chúng ta ra ngoài rồi hãy nói, bây giờ ở trong này, làm những chuyện đó để làm gì?

Đối với chúng ta hoàn toàn không có ích lợi gì!" Tôn giáo thụ nghe những lời này, cảm xúc mới bình tĩnh lại, gương mặt kích động vừa rồi cũng thu liễm đôi chút.

Tần Vũ thấy Ngọc Dũng Nhân đã đồng ý trở thành hoạt tử nhân, vậy thì mình cũng nên ra tay giúp đỡ.

"Chuyện này tôi cũng xin góp một chút sức mọn, lúc đó nếu có khó chịu thì hãy cố chịu đựng, ngoài ra không có cách nào khác." Tần Vũ nhanh chóng tiếp cận Ngọc Dũng Nhân, định thay đổi kết cấu cơ thể ông ta.

Phải thay đổi tình hình hiện tại, không thể để kéo dài thêm nữa.

Tần Vũ đứng ở nơi không xa, bắt đầu hòa quyện nửa phần nhân khí và nửa phần thi khí đang trào ra trên người Ngọc Dũng Nhân lại với nhau.

Chỉ cần hai thứ này dung hợp làm một thì sẽ tương đương với một hoạt tử nhân.

Cả hai luồng khí sẽ cùng tồn tại trên một cơ thể.

Quá trình này thật sự rất đau đớn, cơ thể như bị vạn cây kim

châm, muốn rút hai luồng khí trong cơ thể ra.

Nhưng Ngọc Dũng Nhân trong suốt quá trình không hề kêu than một lời, thậm chí cũng không chủ động yêu cầu đối phương dừng lại.

Chương 523

Ông vẫn luôn âm thầm kiên trì.

Hàm răng nghiến chặt, ánh mắt nheo lại đầy gắng gượng.

Ông cố dùng cách này để tạm quên đi cảm giác đau đớn.

"Thật ra không đau chút nào, một chút cũng không đau." Ông lẩm bẩm lặp lại câu nói này, nhưng người bên cạnh đều biết điều đó là không thể.

Quá trình này e rằng đã đau đến chết đi sống lại, chẳng qua là để tự tẩy não mình, để có thể kiên trì tiếp tục, nên mới nói ra những lời như vậy.

Tần Vũ cũng muốn kết thúc quá trình này sớm một chút, đối với anh cũng là một sự tiêu hao năng lượng cực lớn.

Ngoài ra còn có thể giúp cơ thể Ngọc Dũng Nhân bớt đau đớn, không đến mức bị dày vò như vậy.

Vì thế anh nhanh chóng tăng thêm lực đạo, may mắn là cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết viên mãn.

Ngọc Dũng Nhân đã thành công biến thành một hoạt tử nhân, cuộc sống của ông bây giờ và trước đây là hai trạng thái hoàn toàn khác biệt.

Da dẻ của Ngọc Dũng Nhân bây giờ trắng bệch đến đáng sợ, ở trong này đã như vậy rồi, e rằng sau này ra ngoài dưới ánh mặt trời sẽ còn đáng sợ hơn.

Người khác nhìn thấy có lẽ sẽ nghi ngờ Ngọc Dũng Nhân là yêu ma quỷ quái gì đó?

Làn da trắng bệch đến mức không còn một chút huyết sắc.

"Trông có vẻ bệnh tật thật, sau này phải cẩn thận một chút, tránh bị người khác phát hiện, bình thường cố gắng dùng cách khác để ngụy trang." Dù những người khác đều cảm thấy có chút không đáng, nhưng tâm trạng của Ngọc Dũng Nhân lúc này lại vô cùng nhẹ nhõm và vui vẻ.

Khóe miệng thậm chí còn không kìm được mà nhếch lên, có lẽ ông thật sự cảm thấy rất tốt.

Nhìn Ngọc Dũng Nhân trước mặt, trong lòng Tần Vũ có chút thắc mắc, cấp bách muốn hỏi cho ra nhẽ.

Anh trực tiếp lên tiếng hỏi: "Được rồi, xin hỏi ông có thể cho tôi biết thân phận của mình không?" Đối với Tần Vũ đã cứu mình, Ngọc Dũng Nhân vô cùng cảm kích, nghe Tần Vũ hỏi, lập tức thành thật trả lời: "Ta tên là Tôn Khải Minh, người của nhà họ Tôn." Nguyên bản Tôn giáo thụ đang đứng bên cạnh với vẻ mặt bình thản, nghe thấy tên của Ngọc Dũng Nhân, cả mặt kinh ngạc.

Bởi vì ông đã mơ hồ cảm thấy nơi này có liên quan đến nhà họ Tôn, kết quả thật sự có liên quan, người trước mặt chính là một nhân vật kỳ tài đã mất tích của gia tộc, gần như tất cả người nhà họ Tôn đều đã nghe danh và biết sự lợi hại của ông.

Tôn giáo thụ kinh ngạc vô cùng, vội vàng nói: "Thì ra là Tôn Khải Minh tiền bối, văn bối Tôn Học Võ, thất kính, thất kính." Ngọc Dũng Nhân vốn chỉ để ý đến Tần Vũ, nghe Tôn giáo thụ tự báo thân phận, mới hài lòng nhìn ông hai cái, bởi vì giọng điệu kính trọng của Tôn giáo thụ khiến ông thấy dễ chịu.

Không nhớ rõ đã bao nhiêu năm rồi, ông chưa được nói một câu tử tế, cũng không nhớ đã bao nhiêu năm không gặp một người của nhà họ Tôn.

Nhìn Tôn giáo thụ trước mặt, Ngọc Dũng Nhân cảm thấy thân thiết lạ thường, bởi vì trên người họ đều chảy chung dòng máu của nhà họ Tôn.

Ông cười sảng khoái nói: "Thật không ngờ bao nhiêu năm đã trôi qua, gia tộc lại có một người trẻ tuổi tài cao như vậy." "Lại có thể bình an vô sự đi vào đây, thật lợi hại, lợi hại hơn ta năm đó nhiều, đúng là hậu sinh khả úy." Tôn giáo thụ từ nhỏ đã nghe những câu chuyện truyền kỳ về Tôn Khải Minh, nghe ông khen ngợi, không dám kiêu ngạo chút nào. 184.

Ông khiêm tốn đáp: "Đa tạ Tôn tiền bối khen ngợi, vãn bối vô cùng hoảng sợ, vãn bối phải học hỏi tiền bối nhiều hơn." Ngọc Dũng Nhân càng lúc càng hài lòng với Tôn giáo thụ, liền đi thẳng đến bên cạnh ông, nhưng đúng lúc này, Ngọc Dũng Nhân đột nhiên phát hiện ra sự khác thường của Tôn giáo thụ.

Cơ thể của Tôn giáo thụ căn bản không giống một người sống, mà ngược lại, giống như ông, đã trở thành một hoạt tử nhân.

Ngọc Dũng Nhân vô cùng kinh ngạc, cũng không ngờ tới.

Nhưng ông không nói sự thật cho Tôn giáo thụ biết, bởi vì ông phát hiện ra, Tôn giáo thụ dường như không hề biết mình đã chết, hành vi cử chỉ vẫn y hệt một người bình thường.

Đối với tình huống này, Ngọc Dũng Nhân tự nhiên không dám tùy tiện nói cho Tôn giáo thụ, sợ gây ra ảnh hưởng không tốt.

Ông chỉ cười nói: "Đến được đây, chắc hẳn đã vất vả, gặp phải nguy hiểm rồi nhỉ." Ngọc Dũng Nhân hỏi với vẻ mặt có chút không tự nhiên, nhưng ông cũng biết, đã đến bên Tôn giáo thụ thì tự nhiên cần phải nói chuyện.

Ông không lập tức chạy đi hỏi Tần Vũ, người có thực lực mạnh

mẽ, tuy trong lòng rất muốn biết chuyện của Tôn giáo thụ, nhưng cuối cùng vẫn tạm thời kìm nén lòng hiếu kỳ, bắt đầu trò chuyện với ông.

Đối mặt với câu hỏi của một nhân vật kỳ tài trong gia tộc như Tôn Khải Minh, Tôn giáo thụ vốn đã sùng bái từ lâu, tự nhiên không dám chậm trễ.

Ông khách sáo trả lời: "Trên đường đi tuy tôi có gặp nguy hiểm, nhưng đều là hữu kinh vô hiểm, chỉ là một phen hú vía." "Chỉ là không ngờ, có thể gặp được Tôn tiền bối ở đây, thật sự khiến tôi kinh ngạc." Sau khi trò chuyện một lúc về chuyện gia tộc với Tôn giáo thụ, Tôn Khải Minh đã có một sự hiểu biết tạm thời về gia tộc hiện tại, biết rằng mình đã ngủ say ở nơi này quá lâu rồi.

Bên ngoài đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất, so với nhà họ Tôn năm xưa khác nhau một trời một vực, khiến Tôn Khải Minh kinh ngạc không thôi.

Sớm đã phát hiện ra sự khác thường của Tôn giáo thụ, Tôn Khải Minh không dám tùy tiện hỏi ông hay những người khác.

Ông trực tiếp tìm Tần Vũ, nghiêm túc hỏi: "Tôn Học Võ đã chết rồi phải không, bây giờ không phải là người sống nữa." Nguyên bản Tần Vũ đang bình tĩnh, nghe lời của Tôn Khải Minh, trên mặt lộ ra vẻ nặng nề. 185.

Anh có chút cảm khái nói: "Đúng là đã chết rồi, đều tại tôi không bảo vệ tốt mới khiến ông ấy đầu lìa khỏi xác." "Tôi nhớ, lúc ở trong cổ mộ, đột nhiên xảy ra biến cố, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, khiến tôi không kịp trở tay, cho nên Tôn giáo thụ mới chết." Nghe lời của Tần Vũ, Tôn Khải Minh biết mình không cảm giác sai, Tôn giáo thụ quả thực đã chết, đã chết một thời gian dài rồi.

Ông bừng tỉnh đại ngộ nói: "Bảo sao, lúc nãy tôi ở bên cạnh, phát hiện trên người ông ấy không có một chút hơi thở của người sống."

“Hoàn toàn khác với khí tức trên người tôi, tuy nói chuyện làm việc y hệt người sống, nhưng quả thực đã chết rồi.” Nhìn Ngọc Dũng Nhân dễ dàng phát hiện ra sự khác thường của Tôn giáo thụ, Tần Vũ đột nhiên nhận ra Tôn giáo thụ và ông ta thực ra là cùng một loại người.

Đều là người đã chết, nhưng vẫn nói chuyện và làm việc y hệt người sống.

Anh cảm thấy có thể giải thích được thắc mắc bấy lâu nay trong lòng.

Đó là tại sao Tôn giáo thụ có thể sống lại.

Người chết không thể sống lại, nhưng Tôn giáo thụ lại sống lại một cách kỳ lạ.

Chương 524

Anh đã tận mắt chứng kiến Tôn giáo thụ chết, cho nên càng cảm thấy kỳ lạ, mọi chuyện căn bản không thể dùng lẽ thường để giải thích, càng là chuyện chưa từng nghe thấy.

Anh vội vàng hỏi: "Ông có biết tại sao Tôn giáo thụ sau khi chết lại sống lại không?" "Lúc đó nhìn thấy ông ấy sống lại, cả người tôi đều kinh ngạc, không dám tin vào những gì mình thấy, thật sự quá không thể tưởng tượng nổi." Đối mặt với câu hỏi của Tần Vũ, Tôn Khải Minh biết rằng mình là do cơ duyên xảo hợp mới trở thành hoạt tử nhân, còn tình huống của Tôn giáo thụ lại khác, càng giống như vì chấp niệm trong lòng mà sống lại.

Trầm tư một lát, Tôn Khải Minh vẻ mặt ngưng trọng nói: "Lý do ông ấy có thể sống lại, nếu tôi đoán không nhầm." "Hẳn là trong lòng có điều tiếc nuối chưa hoàn thành, cho nên trong lòng tồn tại chấp niệm, phải đi hoàn thành, mới có thể từ cõi chết sống lại." Tần Vũ, người bấy lâu nay không hiểu tại sao Tôn giáo thụ lại sống lại, nghe lời của Tôn Khải Minh, lập tức hiểu ra.

Tất cả là vì chấp niệm trong lòng, nếu không có chấp niệm, Tôn giáo thụ có lẽ đã sớm không còn.

Anh tiếp tục hỏi: "Vậy ông ấy có thể mãi mãi giống như một người bình thường, ở bên cạnh tôi không?" Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tần Vũ, Tôn Khải Minh lắc đầu, trả lời: "Nếu tôi đoán không nhầm, lý do ông ấy có thể sống lại." "Ngoài chấp niệm trong lòng, hẳn còn có nguyên nhân từ trường đặc biệt ở đây, một khi rời khỏi đây, ông ấy sẽ thật sự chết đi, không bao giờ quay lại được nữa." Tần Vũ vốn tưởng Tôn giáo thụ sau khi sống lại có thể giống như một người bình

thường, nghe lời của Tôn Khải Minh, kinh hãi.

Anh lo lắng nói: "Nhưng tôi lại không thể ở đây mãi, tôi có việc phải làm, Tôn giáo thụ thì phải làm sao?" "Lẽ nào cứ để ông ấy ở lại đây mãi sao?

Rõ ràng là không thể, tôi không thể bỏ mặc ông ấy." Tôn Khải Minh cũng có vẻ mặt ngưng trọng, nghe lời lo lắng của Tần Vũ, biết được nỗi lo của anh.

Ông bất lực nói: "Nhưng một khi rời khỏi nơi này, thật sự chỉ có cái chết, tôi cũng không thể làm gì được." Đứng ở nơi không xa, Dương Tuyết Lỵ nhìn hai người đang thảo luận không ngừng, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Dương Tuyết Lỵ trong lòng có chút tò mò, không hiểu hai người đang thảo luận cái gì mà lại nghiêm túc đến vậy.

Thấy tình hình như thế, lòng hiếu kỳ thôi thúc, Dương Tuyết Lỵ vội vàng tiến lên hỏi: "Tần Vũ, hai người đang thảo luận gì vậy, thảo luận lâu như thế, sắc mặt càng lúc càng khó coi." Tần Vũ đang đau đầu không biết phải làm sao, nhìn Dương Tuyết Lỵ đột nhiên tiến lên hỏi.

Anh nghiêm túc nói: "Tôi có thể cho cô biết chúng tôi đang thảo luận gì, nhưng cô phải hứa với tôi, phải giữ bí mật, không được nói chuyện này cho bất kỳ ai." Nhìn Tần Vũ từ trước đến nay luôn bình tĩnh, đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, Dương Tuyết Lỵ biết chắc chắn là một chuyện đặc biệt quan trọng.

Nếu không Tần Vũ sẽ không nói như vậy, cô vội vàng khẳng định bảo đảm: "Anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không nói ra ngoài, tuyệt đối giữ bí mật." Được Dương Tuyết Lỵ bảo đảm, Tần Vũ bắt đầu từ từ kể lại chuyện của Tôn giáo thụ.

Anh nghiêm túc nói: “Tôi vừa mới biết được tin từ Tôn tiền bối, Tôn giáo thụ có thể sống lại.” “Là vì trong lòng có chấp niệm chưa hoàn thành, cho nên mới có thể từ cõi chết sống lại, nhưng Tôn giáo thụ một khi rời khỏi đây, sẽ chết hoàn toàn.” “Đột nhiên nghe tin này, tôi nhất thời không biết phải làm sao, tôi không thể trơ mắt nhìn Tôn giáo thụ chết đi.” “Nhưng tôi cũng không thể bỏ mặc một mình ông ấy, để ông ấy ở lại đây mãi mãi, có cách nào tốt không?” Tần Vũ lo lắng nói.

Nghe xong Tần Vũ kể rõ ràng chuyện của Tôn giáo thụ, sắc mặt Dương Tuyết Lỵ cũng trở nên khó coi.

Tôn giáo thụ đối với mọi người đều rất tốt, túc trí đa mưu, đã giúp họ thoát khỏi nhiều nguy hiểm, kết quả bây giờ lại đối mặt với cái chết thực sự, trong lòng không khỏi buồn bã.

Đồng thời Dương Tuyết Lỵ đối với việc Tôn giáo thụ có thể từ cõi chết sống lại cũng có một suy đoán.

Nơi này nhất định có từ trường đặc biệt, đã phục hồi cho Tôn giáo thụ, khiến ông sống lại lần nữa.

Cô thầm nghĩ: “Nếu tôi đoán không nhầm, nơi này nhất định có từ trường đặc biệt, đã làm Tôn giáo thụ sống lại.” Nghe lời của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ lập tức phụ họa: “Vừa nãy Tôn tiền bối cũng nói Tôn giáo thụ có thể sống lại, có liên quan đến từ trường ở đây.” “Nhưng bây giờ phải làm sao, lẽ nào trơ mắt nhìn Tôn giáo thụ chết, không có cách nào sao?” Tần Vũ lo lắng hỏi.

Đối mặt với câu hỏi của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ cũng lực bất tòng tâm, bất lực nói: “Nhưng tôi căn bản không có cách nào, tôi căn bản không cứu được Tôn giáo thụ.” Khi Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ đang thảo luận kịch liệt, Tôn Khải Minh, người vẫn luôn trầm tư bên cạnh, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý.

Ông đột nhiên nói với vẻ nắm chắc mười phần: "Tôi vừa nghĩ ra một cách, tuy không thể khiến ông ấy sống lại, trở thành một người sống bình thường." "Nhưng lại có thể khiến Tôn giáo thụ mãi mãi duy trì trạng thái hiện tại, giống như tôi, trở thành một hoạt tử nhân." Tần Vũ đang sầu não không biết làm sao, nghe lời nói đầy tự tin của Tôn Khải Minh, biết là có hy vọng.

Anh vội vàng hỏi: "Tôn tiền bối, có cách gì hay, mau nói đi, chỉ cần có khả năng để ông ấy tiếp tục sống, tôi đều sẽ nỗ lực." Bên cạnh, Dương Tuyết Lỵ nghe lời của Tôn Khải Minh, cũng một lòng như lửa đốt hỏi cách giải quyết.

Sự quan tâm của hai người đối với Tôn giáo thụ vô cùng rõ ràng, khiến Tôn Khải Minh đứng bên cạnh có chút động lòng.

Cũng chỉ có thể tìm cách cứu vãn, Tôn giáo thụ là một thành viên của đội, bất kể xảy ra chuyện gì, đều không thể bỏ mặc.

Nhìn hai người đang nóng lòng muốn biết cách giải quyết, Tôn Khải Minh bình tĩnh nói: "Đừng hoảng, cách thì có, chỉ là có thể hoàn thành hơi khó khăn, phải chuẩn bị tâm lý." Nghe lời nói đầy tự tin của Tôn Khải Minh, Tần Vũ vui mừng, tuy Tôn giáo thụ trở thành một hoạt tử nhân, không giống người sống bình thường.

Nhưng có thể khiến Tôn giáo thụ mãi mãi duy trì trạng thái hiện tại, Tần Vũ đã rất vui rồi.

Anh không muốn nhìn Tôn giáo thụ thật sự chết đi, càng không muốn bỏ lại Tôn giáo thụ một mình ở nơi này, như vậy trong lòng anh sẽ luôn áy náy.

Anh càng thêm sốt ruột nói: "Tôn tiền bối, mau nói cho tôi biết cách đi, dù lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng không từ chối." Biết hai người trước mặt thật lòng đối đãi với Tôn giáo thụ, Tôn Khải Minh trong lòng có chút động lòng.

Ông nói chi tiết: “Thật ra ngoài khu mộ này, ở hậu sơn còn có một khu mộ nữa.” “Trong đó có một khối huyết thạch có thể hòa tan, là chí bảo hội tụ linh khí của trời đất mà thành, vô cùng hiếm thấy.” “Nó có thể kết dính linh hồn và thân thể của con người lại với nhau, nguyên lý cũng tương tự như hoạt tử nhân, có thể mãi mãi duy trì trạng thái hiện tại.” Tần Vũ, người vẫn luôn chăm chú lắng nghe Tôn Khải Minh nói, sau khi nghe được cách giải quyết, cũng đã biết vị trí cụ thể của huyết thạch.

Anh lập tức nói: “Nếu đã như vậy, vậy tôi bây giờ lập tức đi tìm khối huyết thạch đó, trở thành hoạt tử nhân, tốt hơn nhiều so với trở thành người chết.” Nhìn Tần Vũ nóng lòng muốn đi tìm huyết thạch, Tôn Khải Minh vội vàng ngăn lại: “Khoan đã, tôi vẫn chưa nói xong.” “Chỉ cần có thể tìm được huyết thạch, sau đó để ông ấy ăn vào, là có thể giống như tôi, trở thành một hoạt tử nhân triệt để, tồn tại mãi mãi trên thế gian.” “Nhưng anh cũng biết, phàm chuyện gì cũng có hai mặt, một khi ăn huyết thạch, sẽ có tác dụng phụ nhất định.” Nhắc đến tác dụng phụ, sắc mặt Tôn Khải Minh có chút ngưng trọng.

“Có tác dụng phụ sao, tác dụng phụ gì vậy?” Tần Vũ lo lắng hỏi.

Tuy rất muốn giúp Tôn giáo thụ, nhưng nghe Tôn Khải Minh nói về tác dụng phụ với vẻ mặt nghiêm túc, anh có chút hoảng sợ, sợ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Tôn Khải Minh nghe Tần Vũ hỏi dồn dập, biết trong lòng anh chắc chắn đang lo lắng.

Lập tức trả lời: “Thật ra cũng không phải tác dụng phụ gì đặc biệt nghiêm trọng, một khi biến thành hoạt tử nhân, cả đời sẽ không chết không già, mãi mãi duy trì dáng vẻ hiện tại.” “Sau này tất cả người thân bạn bè bên cạnh đều qua đời, chỉ còn lại một mình cô độc, không nơi nương tựa, vô cùng cô đơn.” “Giống như tôi vậy, tôi rời khỏi nơi

này, người thân bạn bè của tôi đều không còn nữa, tôi ra ngoài căn bản không thể sống, một người cũng không quen biết.” Là một hoạt tử nhân, Tôn Khải Minh tuy vĩnh viễn không già không chết, thanh xuân vĩnh trú, nhưng lại không hề vui vẻ, bởi vì một chút cũng không hạnh phúc.

Tần Vũ, người đang lo lắng không thôi, nghe lời của Tôn Khải Minh, đột nhiên lộ ra nụ cười.

Tuy Tôn giáo thụ sẽ biến thành hoạt tử nhân, tác dụng phụ càng là vĩnh viễn không chết không già, nhưng hiện tại, biến thành hoạt tử nhân rõ ràng là cách tốt nhất.

Anh nói thẳng: “Chúng ta khoan hãy thảo luận chuyện tác dụng phụ, việc cấp bách của chúng ta là mau chóng đến khu mộ ở hậu sơn tìm huyết thạch đi, đợi tìm được huyết thạch về, rồi tính kế lâu dài.” Đối với lời của Tần Vũ, Dương Tuyết Lỵ vô cùng tán thành, Tôn Khải Minh cũng đồng ý gật đầu.

Bởi vì chưa tìm được huyết thạch, nói nhiều cũng vô nghĩa, chỉ là nói suông, không có tác dụng gì.

Mấy người vây quanh Tôn Khải Minh, mặt mày tươi cười nhưng không nói gì, chỉ im lặng lắng nghe ông giảng giải.

Sau khi biết được tác dụng phụ, Tần Vũ đề nghị chuyện này không thể để giáo sư biết, mọi người đều đồng ý.

Chỉ thấy Tôn giáo thụ cứ nhìn chằm chằm vào Tôn Khải Minh, trên gương mặt tái nhợt như tro tàn thỉnh thoảng lại nở nụ cười.

Nụ cười đó theo những nốt tàn nhang trên mặt lan dần xuống hai bên, dường như có một chút vui mừng, nhưng nhiều hơn lại là sự kính trọng.

Chương 525

"Lão tổ tông, không ngờ lại được gặp ngài." Nói rồi ông định tiến lại gần, ai ngờ mấy người thấy vậy liền tản ra bốn phía.

Tôn giáo thụ ngẩn người, há miệng, nửa ngày không nói nên lời.

Lúc này Tần Vũ trong lòng vui mừng chỉ nghĩ đến việc có thể cứu sống giáo sư, nhưng Tôn Khải Minh lại lo lắng trùng trùng.

Tôn Khải Minh biết rõ sự lợi hại của huyết thạch đó, nhưng phiền não của hoạt tử nhân sao có thể ít được, là một cổ vật ngàn năm, ai biết được nó có tác dụng gì mà người khác không biết!

Chỉ nghe một tiếng "Ai", Tôn Khải Minh ngẩng đầu nhìn.

Thấy Tôn giáo thụ lắc đầu nói một câu: "Người kín đáo ra vẻ như ông đúng là đáng sợ thật!

Mỗi ngày ít nhất cũng phải dùng hết mười chai sữa tắm!" "Lại nữa rồi, ông lại cằn nhằn gì đấy!

Sữa tắm gì chứ?" Tôn Khải Minh mặt đầy hồ nghi.

"Sữa tắm.

Cái đó...

Ai!

Tóm lại là không coi tôi là người, nhất định có bí mật giấu tôi!" "Nghe cái bụng dạ hẹp hòi của ông kìa, thế không phải là làm chuyện xấu sao, phải tìm cách lấp liếm đi chứ." Bàn Tử nói: "Nếu cái bụng dạ hẹp hòi của ông có thể phát điện thì cả thế giới này có thể cúp điện hết!" Bàn Tử nói mà không ngẩng đầu, bĩu môi, ánh mắt nhìn xuống, vẻ mặt đầy khinh thường xen lẫn một chút đắc ý.

Lúc này Tôn giáo thụ tức giận đến méo mó cả gương mặt vốn ôn văn nhã nhặn, trông đáng sợ lạ thường, giống như một con mèo tao nhã đột nhiên gào lên nhe nanh vuốt sắc nhọn.

Mặc dù vậy, lời nói vẫn không mất đi phong thái của người đọc sách, ông nhàn nhạt nói một câu: "Khổng Tử viết: Hữu tiện tịch, hữu thiện nhu, hữu tiện nịnh.

Tổn hĩ." "Đừng cãi nữa!

Chúng ta mau ra ngoài!

Phải ra khỏi mộ huyệt này mới tìm được Phong Sư Cổ và kim đan minh khí!" Thấy lão tổ tông nổi giận, Tôn giáo thụ đành phải bình tĩnh lại, trong lòng thầm cười Bàn Tử ngu dốt, chỉ biết kim đan minh khí, sai lại càng sai!

Ta tuổi tác thế này, lẽ nào không thể nói chuyện phiếm sao? 186.

Mọi người không để ý đến Tôn giáo thụ nữa, chỉ muốn đưa ông ra ngoài, ông trăm bề bất lực nhưng cũng đành phải rời đi.

Mấy người men theo con đường lúc đến để trở về, có kinh nghiệm của người đi trước, quay về cũng thuận tiện hơn nhiều.

Nhìn từng cái bẫy, gợi lại cho Yêu Muội từng ký ức một, lúc này trong đầu cô toàn là hình bóng của Tần Vũ.

Yêu Muội mặt đỏ lên, đúng lúc đi qua biển hoa nơi cô bị thương.

Tần Vũ tiến lên hỏi thăm, nào ngờ Yêu Muội cúi đầu, chỉ mải mê chỉnh lại quần áo, cái vẻ e thẹn mềm mại, tình cảm yêu thương xót xa ấy, thật khó diễn tả.

Thấy cảnh này Tần Vũ đột nhiên cũng đỏ mặt, nhưng không giống người lớn đỏ mặt, mà là hơi hơi thôi, người khác không nhận ra, càng giống trẻ con đỏ mặt hơn.

Dưới biển hoa tạo cho người ta một cảm giác mập mờ, khiến người ta cảm động, nhưng sau cảm động vẫn là nguy cơ chưa biết.

Không lâu sau, một đoàn người ra khỏi mộ huyệt.

Đêm đã khuya, yên tĩnh âm u, gió bên ngoài gào thét lạnh lẽo, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng gió thổi lá cây xào xạc.

Nhưng bên ngoài yên tĩnh đến đáng sợ, dường như bóng tối muốn nuốt chửng tất cả, dù vội vàng tìm kiếm thứ gì đó, cũng không dám nán lại lâu, chỉ có thể chờ đợi bình minh!

Ngôi làng vẫn tiêu điều tĩnh lặng, nhưng không che giấu được niềm vui sướng của đoàn người khi ra ngoài.

Bàn Tử quỳ trên mặt đất, hít thở từng ngụm lớn, không khí đã lâu không gặp có chút se lạnh, quyện với mùi đất và cỏ thơm, thấm vào lòng người, khiến tinh thần sảng khoái.

"Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ, xuy diện bất hàn dương liễu phong." Ngay cả Tôn giáo thụ cũng không kìm được mà tán thưởng!

Lúc này Tần Vũ và Yêu Muội đang nằm trên mặt đất mát lạnh ngắm nhìn bầu trời đầy sao, chờ đợi bình minh.

Một tiếng chim hót, cả núi rừng như bị đánh thức, ráng sớm từ vạn dặm cao không xoáy xuống, mọi người lại bước lên con đường phía trước.

Đi vào trong làng, mọi người nói cười vui vẻ.

Nhưng Tôn Khải Minh lại vẻ mặt ngưng trọng nhìn ngôi làng nhỏ trăm năm không đổi, lúc này lòng ông hoàn toàn bị nỗi bi thương chiếm giữ, nhưng vẫn đang chống cự.

Ông đang cố gắng, không để nỗi bi thương lan rộng, nhưng lại không thể kìm nén được cú sốc đau lòng.

Cuối cùng, ông đột nhiên cúi đầu, hai tay ôm mặt khóc nức nở, đôi vai run rẩy, im lặng toát ra nỗi nhớ quê hương trăm năm.

Đột nhiên, ông ngẩng đầu lên, thái dương nổi đầy gân xanh, rồi lao ra ngoài.

Mọi người bị dọa đến chết lặng, không kịp bàn tán, đành phải đuổi theo.

Chỉ thấy Tôn Khải Minh dừng lại trước một ngôi nhà.

Chương 526

Khác với những ngôi nhà khác tuy đã lâu không được tu sửa nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm, điều kỳ lạ hơn là ngôi nhà này lại có một mùi hương thanh nhẹ.

Tôn Khải Minh nhìn một lúc rồi đi vào.

"Ây da, đợi tôi với!

Vào trong đó rồi!

Cái nhà nát này để làm gì?

A, Tần Vũ." Bàn Tử chạy đến thở hổn hển, miệng há to, tay phải vịn vào khung cửa.

"Tôi cũng không biết để làm gì, không phải là ở trong mộ huyệt lâu quá, đầu óc có vấn đề rồi chứ?" Tần Vũ cũng không biết Tôn Khải Minh rốt cuộc có ý đồ gì.

Mọi người nhìn Tôn Khải Minh tìm kiếm trong nhà, nhưng không ai dám hỏi.

Chỉ nghe một tiếng "rầm", phiến đá dưới gầm giường đột nhiên vỡ nát, Tôn Khải Minh nhấc phiến đá ra, mùi hương kỳ lạ kia càng thêm nồng nàn.

Nhìn dưới phiến đá, có một cái hố sâu, Tôn Khải Minh đưa tay vào trong lấy ra một cái hộp.

Cái hộp đó tuy phủ một lớp bụi dày nhưng vẫn không che được ánh sáng phát ra từ gỗ hồng mộc Đông Hải, vật này quả là cực phẩm.

"Thượng chi tự tùng bách, hạ căn cư đồng bàn.

Điêu văn các dị loại, ly lâu tự tương liên." Ngay cả Tôn giáo thụ

cũng khen không ngớt lời.

Khi mọi người còn đang ngắm nhìn chiếc hộp, Tôn Khải Minh lại làm một việc khó hiểu.

Ông lấy búa đập vỡ chiếc hộp báu, từ trong lấy ra một cuốn sách rách nát, trang sách đã ố vàng.

Lúc này ông nhìn chằm chằm vào cuốn "sách rách", hai mắt sáng rực, thỉnh thoảng lật một trang, thậm chí hai tay bắt đầu run rẩy, rồi vùi đầu vào trong sách.

Tình huống này dọa cô gái nhà lành Dương Tuyết Lỵ sợ chết khiếp, cô nhìn Tôn giáo thụ hy vọng có được sự giúp đỡ.

Tôn giáo thụ dường như cũng đã hiểu ra, liền gọi một tiếng "Lão tổ tông".

Đột nhiên Tôn Khải Minh ngẩng đầu, khóe mắt ẩn chứa nụ cười, ngay cả những nốt tàn nhang trên gương mặt vuông vức trắng bệch cũng ửng hồng.

Rõ ràng cuốn sách này đã khiến đôi mắt ông có thần thái.

Trán và hai bên khóe miệng dường như cũng chứa đầy nụ cười, ngay cả cử chỉ hành động cũng dần mang theo một nhịp điệu vui tươi.

Cảnh tượng này khiến đoàn người không khỏi có chút lạnh sống lưng.

Nhìn Tôn Khải Minh đang đi tới, Tôn giáo thụ toàn thân run rẩy, mặt mày tái mét, mồ hôi trên trán tuôn ra như mưa.

"Nhóc con!

Cầm lấy cuốn sách này, là bảo vật đấy!" Tôn Khải Minh đưa cuốn sách vào tay Tôn giáo thụ, trong mắt tràn đầy hy vọng.

Tôn Khải Minh lúc này như thể quay trở về quá khứ, vì vậy trong

mắt cũng chứa đầy tâm tư, nhưng cuối cùng ông cũng tỉnh táo lại, suy tư nói: "Thật ra đây là bút ký của ta thời trẻ, ghi lại những thứ ta đã học được trong những năm đó, Tôn giáo thụ cũng là hậu nhân của ta." Khi nói câu này, dường như thời gian quay trở lại quá khứ, trong phút chốc, mọi người đều sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, không biết có thổi động tâm tư của ai không, chỉ biết trong lòng mỗi người đều đang suy nghĩ về một điều gì đó.

"Cháu không ngờ mình lại là hậu nhân của ngài, trước đây cháu chưa từng nghĩ đến, bây giờ lại nghe được một tin tức chấn động như vậy." Khi Tôn Khải Minh nghe thấy câu này, tự nhiên cũng chỉ cười ha hả, trong mắt cũng chứa đầy tâm tư, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

"Thật ra ta cũng hy vọng Tôn giáo thụ có thể học những thứ này." Tôn giáo thụ nghe thấy câu này, trong phút chốc ngẩn người, có chút không biết phải làm sao, đứng tại chỗ không nói một lời.

"Ngài thật sự nghĩ cháu có thể học được những thứ này sao?" Tôn giáo thụ rụt rè nói một câu, dường như vô cùng không tự tin, từ trước đến nay chưa từng nghĩ mình sẽ như vậy, vì vậy trong lòng có chút bối rối.

Chỉ thấy người trước mặt không chút do dự gật đầu, và tỏ ý rằng ông hoàn toàn có thể học được, vì ông là hậu nhân của ông, sao lại không thể học được, nếu nói ra ngoài chẳng phải để người ta cười rụng răng sao.

"Nhưng cháu thấy mình bây giờ đã lớn tuổi rồi, có lẽ cũng không còn thích hợp nữa, cho nên cháu không định học những thứ này nữa." Chỉ thấy người trước mặt sau khi nói xong, có chút xấu hổ, cúi đầu, dù sao tuổi tác đã lớn thế này, sao còn có thể học những thứ này được

nữa?

Vì vậy ông cũng cảm thấy vô cùng không thích hợp.

“Cuốn bút ký này ta không còn thích hợp nữa, nếu đã như vậy, hay là đưa cho Dương Tuyết Lỵ đi, cô ấy bây giờ tuổi còn trẻ, cho nên đưa cho cô ấy cũng thích hợp hơn.” Giáo sư tuy có chút không nỡ rời xa cuốn bút ký trong tay, nhưng dù sao cũng phải xem xét tổng thể, huống hồ tuổi tác của mình đã lớn thế này, cũng không còn thích hợp nữa, vì vậy cuối cùng ông trực tiếp đưa cuốn bút ký cho Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ đột nhiên thấy cuốn bút ký trong tay mình, nhất thời ngẩn người, bị dọa choáng váng, căn bản không ngờ lại như vậy.

“Nếu đã như vậy, vậy thì đa tạ giáo sư, nếu không có giáo sư, e rằng cháu cũng không thể có được cuốn bút ký này.” Nhân cơ hội, cô bái Tôn Khải Minh làm thầy. 187.

Tôn Khải Minh có chút ngượng ngùng, căn bản không ngờ mình lại nhận một đồ đệ trẻ tuổi như vậy, vì vậy trong lòng có chút bối rối, cuối cùng chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng, có chút không tự nhiên.

Yêu Muội Nhi thấy vậy, biết trong lòng ông nghĩ gì, có lẽ ông cảm thấy mình đã quá già, không nên nhận một đồ đệ trẻ tuổi như vậy, vì vậy cô trực tiếp suy tư nói: “Thật ra cháu thấy ông có thể nhận một đồ đệ như vậy, dù sao cô ấy cũng là một người có tư chất không tồi.” Tôn giáo thụ cũng không ngừng khuyên nhủ, vì vậy cuối cùng ông cũng nhận cô làm đồ đệ trên danh nghĩa.

Nhắm mắt lại, cuối cùng cũng phải có cách.

Sau khi truy lùng trực tiếp, họ quyết định rời khỏi ngôi làng này, bởi ở lại cũng chẳng có ích gì, nên việc cấp bách bây giờ là mau chóng rời đi thì thỏa đáng hơn.

Chương 527

Tôn Khải Minh lúc này nhìn thẳng về phía trước, thấy khu rừng rậm rạp, trong thoáng chốc có chút không biết phải làm sao, nhưng cuối cùng vẫn có cách khác.

Dù sao đi nữa, có những chuyện đã xảy ra thì tự nhiên phải tìm cách giải quyết.

"Tôi cứ có cảm giác phía trước có thứ gì đó, chúng ta có nên tiếp tục đi tới không?" một người trong nhóm không nhịn được lên tiếng, trong lòng cũng có chút do dự, không biết có nên đi tiếp hay không.

Nghe câu nói đó, Tôn Khải Minh không chút do dự gật đầu, đương nhiên là phải tiếp tục đi về phía trước.

Vì vậy, cuối cùng họ vẫn tiếp tục tiến lên.

Ngọn núi phía sau này có một khu mộ, mà trong khu mộ đó lại ẩn giấu những bí mật không ai hay biết.

Vì vậy, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra, trong lòng cũng có chút mong chờ, vô cùng mong chờ xem bên trong sẽ có chuyện gì.

"Tôi lại nghĩ không biết trong hoạt động tìm báu tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây?" một người khác lên tiếng, ánh mắt ánh lên vẻ kiên định, hoàn toàn không biết bên trong sẽ thấy những thi thể nào, liệu có thể thấy được thứ gì khiến mình hài lòng không?

Chợt, một làn gió nhẹ thổi qua, làm lay động tâm tư của người ta, chỉ biết làn gió mát này cũng khiến lòng người thư thái, hoàn toàn không biết tiếp theo sẽ thế nào.

Cả đám cẩn thận đi về phía trước, chỉ có một mình giáo sư Tôn.

Ông đang ở trong một cái hố và bị tra hỏi về ý đồ, vì phía trước là

một khu mộ lớn, nhiều người đi vào như vậy, rốt cuộc định làm gì.

Bàn Tử lúc này lập tức phản ứng, nghĩ ra một chuyện, vội vàng bịa ra một lời nói dối, hy vọng có thể lấp liếm cho qua chuyện.

"Vì chúng tôi chưa lấy được minh khí nên đương nhiên không thể cứ thế mà rời đi được, vì vậy nên tiếp tục tìm kiếm ở đây, mục đích là nhất định phải lấy được nó." Giáo sư Tôn nghe xong câu đó cũng xua tan nghi ngờ.

Hóa ra chỉ vì chưa lấy được đồ nên họ mới định xem xét hết tất cả các ngôi mộ cổ ở đây.

Vì vậy, những suy nghĩ trong lòng ông cũng đều bị gạt sang một bên, không nghĩ nhiều nữa.

Nghĩ nhiều thì có ích gì?

Chẳng qua chỉ phản tác dụng mà thôi.

"Nếu vậy thì chúng ta đi về phía trước thôi, tôi cũng muốn xem xem sẽ tìm được thứ gì trong ngôi mộ cổ đó." Nghe câu nói này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, may mà không bị phát hiện.

Vì vậy, họ cũng đi theo những người này tiếp tục tiến về phía trước, vì ai cũng muốn xem tiếp theo sẽ gặp phải những gì. *** Mọi thứ ở đây dường như có chút khác biệt, ngay cả vận thế xung quanh cũng âm thầm thay đổi.

Tần Vũ, Tôn Khải Minh và giáo sư Tôn ngồi trên một tảng đá.

Chuyện của giáo sư Tôn, tuy mọi người vẫn luôn tránh nhắc đến, nhưng nếu cứ kéo dài thế này, khó đảm bảo ông sẽ không nhận ra điều bất thường.

Mọi người đều lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời đè nén trong lòng.

Dương Tuyết Lỵ có chút khát nước, muốn đi tìm chút nước uống.

Bàn Tử hiển nhiên có chút lo lắng cho sự an toàn của cô.

Mấy ngày nay bôn ba, thân hình có phần mập mạp của hắn cũng vì thế mà gầy đi không ít.

"Hay là tôi đi cùng cô nhé, Tuyết Lỵ, vừa hay tôi cũng hơi khát." Dương Tuyết Lỵ gật đầu, cô cũng không dám hành động một mình.

Tần Vũ dặn dò: "Cẩn thận một chút, đừng đi quá xa tôi." Hai người gật đầu rồi đi về phía không xa.

Trong tình huống hiện tại, muốn uống một chai nước khoáng quả là xa xỉ.

Giáo sư Tôn ngồi trên tảng đá, nhìn ngôi làng trước mắt, cảm thấy thật quỷ dị, bí mật trong làng quả thật không ít!

Tần Vũ và Tôn Khải Minh đứng dưới ánh mặt trời gay gắt, thời tiết khiến người ta không động đậy cũng mồ hôi đầm đìa.

Nhưng giáo sư Tôn lại không hề cảm thấy nóng, ngược lại còn kéo kéo cổ áo, cảm thấy hơi lạnh. 188.

"Nhiều năm trôi qua lại thêm một số thay đổi về địa hình phong hóa, so với trong trí nhớ quả thực là hai nơi khác nhau." Phía sau họ chính là ngôi làng vừa rời đi.

Nhìn dãy núi trước mắt, mọi người nhất thời cảm thấy mất phương hướng.

Tôn Khải Minh nhìn hoàn cảnh xung quanh, dù cảm giác phương hướng có tốt đến đâu, từ trong làng ra cũng có chút choáng váng.

Đôi mắt sáng ngời nhất thời có chút mông lung.

Về phương hướng, hắn có chút ngốc nghếch, việc này phải dựa vào Tần Vũ.

Anh mới là cao thủ phân kim định huyệt.

Tần Vũ ngồi xuống day day mi tâm, lấy ra một chiếc la bàn.

Viền mạ vàng của chiếc la bàn trông càng thêm bắt mắt.

Chương 528

Tôn Khải Minh tựa vào tảng đá, lười biếng nói: "Cái này thì tôi chịu thua." Tần Vũ cảm thấy có chút buồn cười, lắc đầu nói: "Không sao, nghỉ ngơi cho khỏe đi, ở đây cứ dựa vào tôi." Tần Vũ cầm la bàn đi lại khắp nơi, bước chân trông có vẻ lộn xộn, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện anh đang đi theo một loại trận pháp!

Tôn Khải Minh tựa vào đó, nheo mắt quan sát Tần Vũ dò xét vận thế xung quanh.

Mỗi một phương vị đều có cảm ứng vận thế khác nhau.

Phân kim định huyệt tự nhiên cũng vậy, la bàn có lúc không chỉ định phương hướng!

Đôi khi nó còn có thể dò xét vận thế, đồng thời tiến hành suy diễn.

"Cả chặng đường này thật sự vất vả cho cậu Vũ rồi." Giáo sư Tôn nói bên cạnh.

Tôn Khải Minh nhìn mái tóc bạc trắng của giáo sư Tôn, đôi mắt vẩn đục đó, môi mím chặt, trong lòng nhất thời có chút khó tả.

"Không sao, trên đường cũng không mệt lắm, nếu có mệt thì là mọi người cùng mệt." Tôn Khải Minh nhắm mắt lại.

Giáo sư Tôn thì cười ha ha, ngồi trên tảng đá không biết đang nghĩ gì.

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử lúc này đã quay lại, hai người cũng thấy Tần Vũ đang dò xét nên không lên tiếng làm phiền, lặng lẽ đứng sang một bên.

Dương Tuyết Lỵ liếc nhìn giáo sư Tôn, rồi nhanh chóng thu ánh mắt lại, cứ như vậy cô cũng không nỡ lòng nào.

Bàn Tử sờ sờ chóp mũi, cũng không biết nên nói gì.

Không khí có phần nặng nề.

Tần Vũ thì chuyên tâm chú ý, ánh mắt nghiêm túc.

Tuy nơi này đã thay đổi nhiều, nhưng phương vị đặc định vẫn còn đó, không khó tìm mộ huyệt!

"Tuyết Lỵ, không sao chứ?" Dường như thấy sắc mặt Dương Tuyết Lỵ không tốt lắm, Bàn Tử quan tâm hỏi.

Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, ra hiệu không sao.

Chỉ là vẻ mặt có chút ảm đạm.

Tần Vũ ở bên kia cẩn thận dò xét, xung quanh dường như cũng theo đó mà dần tối lại.

Ngẩng đầu lên, phát hiện đã chạng vạng, mặt trăng dường như cũng đã lộ ra một góc nhỏ.

Tuyết Lỵ và Bàn Tử ở cùng nhau, Tần Vũ cần thời gian để định huyệt, nên họ bèn nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

"Vị trí mộ cổ không dễ tìm như vậy đâu, nên cứ từ từ." Tôn Khải Minh tỏ ra hơi mệt mỏi, tựa vào tảng đá bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Dù sao hôm nay cũng đã vật lộn cả ngày, cũng tổn hao tinh thần. 189.

Vì vậy nhân cơ hội này hắn tranh thủ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Bàn Tử thấy Tôn Khải Minh như vậy, trong lòng cũng dâng lên vẻ mệt mỏi, ở đó ngáp liên hồi.

Dương Tuyết Lỵ cố gắng mở to mắt, tay cầm một hộp thuốc lá, bên trong đã không còn thuốc.

Cô nghịch một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Vẻ mặt chuyên chú của anh khiến cô hơi ngẩn người.

Giáo sư Tôn vẫn đang ngẩn ngơ, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Ông không buồn ngủ chút nào sao?" Một người tuổi tác như vậy, trải qua một chặng đường bôn ba mệt mỏi lại bị thương, mà không có chút cảm giác mệt mỏi nào!?

Chẳng lẽ cũng phản lão hoàn đồng?

Giáo sư Tôn nghe vậy không khỏi bật cười thành tiếng.

"Giáo sư?" Tiếng cười này làm Bàn Tử và Dương Tuyết Lỵ giật mình không nhẹ.

"Không không, chỉ là nghĩ đến vài chuyện khá hoang đường thôi." Giáo sư xua tay, sau đó lại tiếp tục cúi đầu suy nghĩ.

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, cũng thầm cảm thấy tim đập nhanh.

Tần Vũ đứng trong bóng tối, trên người lờ mờ vương ánh trăng.

Nhật nguyệt giao thế, đang dịch chuyển về hai hướng đông tây, chiếc la bàn trên tay tiếp xúc với ánh trăng đổ xuống, có chút lạnh lẽo.

"Đông tây giao thế, nhật nguyệt luân phiên, Khảm vị hư chuyển, đông hỏa ly phượng." Tần Vũ lẩm bẩm một tiếng, trong lòng cũng nhanh chóng có manh mối.

Anh tiến lên dò xét, đồng thời cũng xem xét khoảng cách xung quanh.

Nơi này và nơi nghỉ ngơi hiện tại hẳn là khá gần nhau.

Chương 529

Theo sự chỉ dẫn của kim la bàn, trong lòng anh cũng dần có tính toán, lại đi về phía trước một đoạn, liền thấy một con đường nhỏ bí ẩn, sâu thẳm!

Con đường nhỏ đó có nhiều bụi gai xung quanh, bốn phía có thể nghe thấy tiếng côn trùng, phần lớn là một vùng cỏ hoang, mặt đất cũng lầy lội không chịu nổi.

Hoàn toàn trái ngược với khu vực sạch sẽ mà họ đang nghỉ ngơi, đúng là hai thái cực!

Trong lòng vui mừng, Tần Vũ vội vàng lấy dụng cụ ra định vị, nói với mọi người: "Tìm thấy rồi!" Nguyên bản đang ngủ gật, Tôn Khải Minh lập tức tỉnh táo hẳn lên, giáo sư Tôn cũng đứng dậy, mấy người đi về phía Tần Vũ.

Tần Vũ đi trước dẫn đường, quả nhiên thấy được con đường nhỏ bí ẩn đó, lại nhìn cỏ hoang và mặt đất lầy lội, phần lớn là đúng chỗ này rồi!

Mấy người càng đi về phía trước, càng cảm thấy địa hình ở đây càng lúc càng chật hẹp, trông giống nơi có mộ huyệt.

Mấy người cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy một nơi bị cỏ hoang che lấp hờ hững.

Vạch đám cỏ hoang đó ra, quả nhiên thấy được cửa mật của mộ huyệt.

Phía trên khắc một số văn bia lộn xộn, vì gió thổi mưa dầm thậm chí có chút mơ hồ.

Trải qua sự gột rửa của năm tháng, không thể nhận ra rõ ràng.

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử tiến lên, nghiên cứu cách mở.

“Hẳn là nơi chúng ta cần tìm.” Tôn Khải Minh nói.

Giáo sư Tôn nhìn chằm chằm vào mộ chí một lúc, cũng không nhận ra được ý nghĩa gì.

Nơi này quá đổ nát, mộ huyệt thậm chí không có khí thế của một ngôi mộ nhỏ!

Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử lấy dụng cụ ra, dễ dàng cạy mở cửa mộ.

Đeo khẩu trang vào, ngay lúc mở ra liền nhanh chóng lùi về phía sau.

Không khí bên trong cần phải được thông thoáng một chút, để tránh có khí độc.

Mọi người đều đeo mặt nạ, đợi khoảng nửa giờ sau mới chuẩn bị đi xuống.

“Lúc vào trong phải cẩn thận một chút, nhất định phải bám chặt dây thừng.” Giáo sư Tôn dặn dò, dù những lời này đã dặn dò cả ngàn lần cũng không thấy thừa.

Trước khi xuống, Dương Tuyết Lỵ đi đến bên cạnh giáo sư Tôn, bắt đầu chuẩn bị lần cuối.

Tôn Khải Minh thì ở bên cạnh phụ trách kiểm tra độ chắc chắn của dây thừng.

Làm vậy cũng để đảm bảo lúc quay về có thể vẹn toàn, lại có khá nhiều dụng cụ, nên họ thả dụng cụ xuống trước để xem bên trong sâu bao nhiêu.

Cả đêm tối đen như mực, ngay cả gió cũng thổi lạnh buốt.

Dù mặc nhiều đến đâu cũng sẽ cảm thấy hơi lạnh.

“Sức khỏe của giáo sư thế nào?” Mấy người trước đó có chút nhếch nhác, quần áo trên người đều bẩn thỉu, quần áo của Dương Tuyết Lỵ cũng không ngoại lệ.

Áo khoác của giáo sư Tôn càng thêm thảm hại, chỉ có thể miễn cưỡng khoác trên người.

Vết thương trước đó, tế bào trên người đã mất đi hoạt tính, vết thương không hề lành lại, cũng không có dấu hiệu đóng vảy.

Cứ thế máu me đầm đìa phơi ra trong không khí, tuy đã băng bó kỹ, nhưng máu vẫn sẽ hơi rỉ ra.

May mắn cũng vì vậy mà vết thương không bị nhiễm trùng.

Giáo sư Tôn tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng không nghĩ nhiều.

Ông không biết vết thương của mình đã không còn tế bào hoạt tính.

Đối mặt với sự quan tâm của Dương Tuyết Lỵ, với tư cách là bậc trưởng bối, tự nhiên cũng không tiện thoái thác, nên cười nói: “Yên tâm đi, tôi cảm thấy ổn, không sao đâu.” Nghe giáo sư nói vậy, Dương Tuyết Lỵ cắn chặt môi đỏ, cố gắng không để vẻ mặt mình có gì khác thường.

“Vậy được rồi, giáo sư nếu có chỗ nào không khỏe, cứ gọi tôi bất cứ lúc nào.” cô nói.

“Vất vả cho Tuyết Lỵ rồi, tôi không sao.” Kết thúc vội vàng cuộc đối thoại, mấy người đứng bên cạnh mộ huyệt chuẩn bị.

Trước tiên đặt dây thừng xuống, sau đó buộc đồ đạc lên trên.

Một là không cần phải mang những trang bị nặng nề đó, hai là có thể dò xét độ sâu, cũng như xác định có nguy hiểm hay không.

Trang bị sắp chạm đáy, xem ra độ sâu bên trong vừa phải, Tần Vũ

thở phào nhẹ nhõm.

“Được đấy cậu trai, nếu không có cậu, tôi không biết đến lúc nào mới tìm được mộ huyệt.” Tôn Khải Minh vỗ vai Tần Vũ, khó có khi nở nụ cười.

“Tiền bối quá khen rồi.

Nếu tôi ngay cả việc này cũng không làm được, thì sao bảo vệ được mọi người.” Tần Vũ nhún vai, vô cùng khiêm tốn nói.

Dương Tuyết Lỵ đi phía sau, liếc nhìn đáy mộ huyệt.

Chương 530

Bên trong không có thứ gì không rõ đang chuyển động, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Tôn hoạt động thân thể một chút, dù sao tuổi đã cao, nếu không hoạt động, lỡ gặp nguy hiểm thật sự chạy cũng không thoát.

Bàn Tử kiểm tra lại trang bị còn lại, xem có thiếu sót gì không, tất cả mọi người đều đang làm việc, trông rất có trật tự.

Dương Tuyết Lỵ tựa vào cành cây, đợi Bàn Tử chuẩn bị xong là có thể cùng nhau xuống.

Bàn Tử làm những việc này đã quen tay, nhanh chóng kiểm kê xong rồi nói: "Không thiếu gì cả, chúng ta vào thôi." Tần Vũ gật đầu, cùng Tôn Khải Minh phụ trách đi đầu, quần áo trên người đều quấn chặt, không chắc vào trong nhiệt độ có bị lạnh hơn không, nên cứ phòng bị trước.

Bàn Tử lại lần nữa kiểm tra độ chắc chắn của dây thừng, hắn cũng khá nặng, tuy mấy ngày nay đã gầy đi không ít.

Gió lạnh dường như càng thêm buốt giá, trong đêm tối quỷ dị như vậy, gió lạnh dường như cũng mang theo một luồng khí ma quái.

"Mau xuống thôi, tôi thà ở trong mộ huyệt còn hơn ở bên ngoài." Bàn Tử xoa xoa đôi tay đông cứng, thầm nói.

Tôn Khải Minh cũng không do dự nữa, trực tiếp nắm lấy dây thừng nhảy xuống.

Lần lượt từng người một đáp xuống mặt đất, nhặt lại trang bị đã thả xuống trước đó, mùi ẩm mốc nhàn nhạt bao quanh.

Rêu xanh bám đầy trên tường, dường như đã trở thành đặc trưng

của mộ huyệt, chiếm gần hết diện tích.

Mấy người đi về phía trước, mặt đất có vẻ hơi ẩm ướt.

Khắp nơi đều toát ra mùi ẩm ướt, đi vài bước là có thể giẫm phải vũng nước cạn.

Đối mặt với tình huống như vậy, họ đã quen thuộc, thản nhiên đi tiếp.

Tần Vũ phụ trách đi sau cùng, bất cứ lúc nào cũng quan sát tình hình khả nghi xung quanh và cảnh giác chú ý phía sau.

Dù sao đây cũng là nơi chưa từng đặt chân đến, nên cần phải cẩn thận hơn.

"Mọi người chú ý an toàn." Tần Vũ trầm giọng dặn dò.

Mấy người vận khí không tồi, sau khi xuống tuy có chút ẩm ướt, nhưng đi về phía trước, mặt đất dần dần bắt đầu trở nên khô ráo.

Trên tường có những ngọn đuốc có thể đốt cháy, sau khi đốt lên, cả khu vực sáng bừng, mọi người hơi nheo mắt lại để thích ứng với ánh sáng đột ngột.

Lúc này họ cũng đã thấy được nơi trước mắt!

Đó giống như một phòng chứa đồ, nơi cất giữ đồ bồi táng!

Ngay cả cánh cửa lớn bên trong cũng được khảm rất nhiều châu báu, trông vừa xa xỉ vừa trầm mặc.

"Chủ nhân ngôi mộ này xem ra chắc chắn không phú thì cũng quý!" Ánh mắt Bàn Tử sáng rực, bất giác nuốt một ngụm nước bọt, chân đã muốn bước tới.

Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ cũng bị châu báu trên cửa thu hút, dù sao nó cũng lấp lánh như vậy, tỏa ra ánh sáng đặc trưng của đá quý, sao có thể không hấp dẫn người khác!

Lần này đi vào ngôi mộ này, xem ra thật không uổng công!

Sau khi đi vào, họ phát hiện những chiếc kệ bằng gỗ đàn hương, trên đó đặt rất nhiều thứ.

Ngọc khí bồi táng, một số vũ khí, đủ loại vật phẩm bày ra trước mắt, không thiếu thứ gì!

"Thật đúng là có một thế giới khác bên trong!" Bàn Tử thốt lên một tiếng cảm thán.

Nhưng những món ngọc khí đó đều đã vỡ vụn, rõ ràng đã để quá lâu, đồng thời trong góc có mấy viên dạ minh châu.

Chúng ngoan cường phát ra những tia sáng cuối cùng, ánh sáng đó mờ mịt, đều bị bụi bặm che phủ.

Nước mưa thấm vào tích tụ lại, lớp bụi đó sớm đã đông cứng, hoàn toàn không thể lau sạch được.

Những viên dạ minh châu này quá lớn, không thể mang đi được, dù có chút đáng tiếc.

Bàn Tử như phát hiện ra một lục địa mới, đi loanh quanh trong căn phòng này, trên kệ gỗ có bí tịch thư pháp, cũng có vũ khí áo giáp.

Thậm chí có cả bàn ghế làm bằng gỗ hoàng hoa lê, và một số quần áo lụa là.

Nhưng những bộ quần áo này đều đã mốc meo, nhưng cũng không che được ánh sáng tỏa ra từ chất liệu vải thượng hạng.

"Những thứ này nếu đều mang ra ngoài không biết bán được bao nhiêu tiền, đủ cho chúng ta sống cả đời." Ý nghĩ phấn khích lóe lên trong đầu hắn, nhưng rồi lại nhanh chóng vụt tắt.

"Những thứ này quá lớn chúng ta không mang đi được, cũng không mang theo đồ chuyên dụng để vận chuyển, huống chi chúng ta

cũng không có xe đủ lớn." Dương Tuyết Lỵ tự nhiên có chút tiếc nuối nói, giáo sư Tôn lắc đầu: "E rằng chúng ta vừa chuyển ra ngoài, chưa kịp về thành đã bị bắt rồi." Những thứ này quá bắt mắt, mang ra ngoài sẽ nhanh chóng bị để ý.

Bàn Tử trông ủ rũ có chút chán nản, Tôn Khải Minh đi tới, vỗ vỗ vai hắn nói: "Đừng nản chí chứ, chúng ta mới chỉ đi qua một phòng chứa đồ thôi, phía sau hẳn là còn nữa, đồ đạc bên trong tự nhiên cũng không tệ!" Nghe Tôn Khải Minh nói vậy, Bàn Tử cũng lấy lại tinh thần, tỏ ra vô cùng háo hức.

Nghe Tôn Khải Minh vừa nói một câu như vậy, vẻ tiếc nuối của hắn cũng tan biến.

Dù sao đây mới chỉ là phòng chứa đồ đầu tiên, vậy thì phía sau, đồ đạc bên trong chắc chắn sẽ còn tốt hơn!

Càng đi về phía trước, rêu xanh trên mặt đất càng ít đi, ngay cả cảm giác ẩm ướt trong không khí cũng dần tan biến đi không ít.

Chương 531

Kinh nghiệm phong phú của họ giúp việc đi vào không gặp khó khăn gì, Tần Vũ đi theo sau, phía sau không có gì bất thường cũng không có nguy hiểm.

Bàn Tử vừa rồi có chút chán nản, bây giờ tinh thần phấn chấn, cứ đi theo sau Tôn Khải Minh, mắt sáng rực nhìn ngó khắp nơi.

Nếu thật sự có bảo bối thì đúng là nhặt được của hời!

Ăn mặc sau này không lo.

Đôi mắt ti hí liên tục lóe lên những tia sáng, thỉnh thoảng lại dò xét.

Đường đi về phía trước cũng dần dần trở nên rộng rãi hơn, trong này có dạ minh châu tuy ánh sáng có chút yếu ớt, nhưng ít ra cũng có thể miễn cưỡng thấy được phía trước.

"Phía trước gần như là nhĩ thất của mộ huyệt, mọi người cẩn thận một chút." Sắc mặt mọi người đột nhiên trở nên nghiêm túc, cảnh giác tập trung. 190.

Phía trước quả thật như lời Tôn Khải Minh nói, một cánh cửa lớn nặng nề với những bức phù điêu cổ kính, thương tang.

Phía trên điêu khắc hình thương long, trông vô cùng uy vũ, một luồng khí tức cổ xưa ập vào mặt.

"Gần đây có thể có cơ quan, cẩn thận một chút, những thứ đáng ngờ đừng động vào." Tôn Khải Minh mở miệng nói, lời này vừa nói với mọi người, lại như đang nói với một người nào đó.

Bàn Tử gãi đầu, cũng không nói nhiều, trong lòng cảnh giác.

Việc mở cửa cần Dương Tuyết Lỵ và Bàn Tử hợp sức mới có thể mở được, họ tinh thông việc mở cửa, cửa mộ huyệt nhanh chóng bị mở ra.

Cánh cửa có niên đại rất lâu, khi đẩy ra phát ra tiếng kẽo kẹt kéo dài, từng lớp bụi ập vào mặt.

Bên trong rộng rãi và tầm nhìn không u ám như tưởng tượng, bên trong thắp sáng từng ngọn trường minh đăng, sáng như ban ngày.

Đây quả thực là nhĩ thất của mộ huyệt, sự rộng rãi bên trong khiến mấy người kinh ngạc.

Nơi này rộng bằng hai sân bóng đá, hành lang bên trong cũng rất dài, phía trên có những chiếc chuông cung đình bằng cổ văn.

"Trời đất, nơi này lớn thật đấy, chủ nhân ngôi mộ rốt cuộc là thân phận gì?" Bàn Tử kinh ngạc nói, đồng thời bước chân cũng bất giác đi vào bên trong.

Bên trong tĩnh lặng, cũng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của mấy người là nghe rõ mồn một.

"Không ngờ ở đây có thể thấy trường minh đăng." Tần Vũ vuốt ve ngọn trường minh đăng trên tường, ngọn lửa của những ngọn trường minh đăng này không giống lửa bình thường.

Nhìn kỹ sẽ thấy nó phát ra ánh sáng xanh lam, giống như màu sắc của đại dương.

Tôn Khải Minh vừa quan sát nhĩ thất, vừa cười nói: "Vậy mới thấy ngôi mộ này đã tồn tại lâu đời như thế nào, những ngọn trường minh đăng này được làm từ dầu giao nhân." Dừng một chút, mắt giáo sư Tôn sáng lên, ông đi đến xem xét những chiếc đèn đó.

"Không chỉ có ngọn lửa, mà ngay cả những chiếc đèn cầy đi kèm cũng có vài phần tinh xảo và được chế tác tỉ mỉ." Những thứ bên

trong đều rất quý giá, bất kể là triều đại xa xưa hay trường minh đăng giao nhân trong truyền thuyết, đều đã thấy được trong ngôi mộ này.

Ngôi mộ này quả thực khắp nơi đều toát lên vẻ bí ẩn.

Bàn Tử thì không quan tâm những thứ đó, hỏi giáo sư Tôn: "Vậy những thứ này có đáng tiền không?" Giáo sư Tôn đẩy gọng kính, vẻ mặt đầy ẩn ý: "Tự nhiên là giá trị phi phàm, những thứ này một khi lộ ra ngoài, đừng nói thị trường đồ cổ, ngay cả chợ đen cũng sẽ có người điên cuồng mua, giá cả tùy ý định." Bàn Tử vui mừng khôn xiết, quả nhiên Tôn Khải Minh không lừa hắn, xem ra những thứ trong phòng chứa đồ lúc nãy, so với ở đây quả là hạt cát so với sa mạc.

Thử xem có thể không đáng một đồng.

Trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ vui mừng và vài phần tham lam, những thứ lớn không mang đi được, ngọn lửa tự nhiên cũng không mang đi được, nhưng những chiếc đèn cầy đó tự nhiên cũng có giá trị phi phàm.

Thuận tay lấy đi vài cái chắc không sao.

Bên trong không gian rộng lớn và vô cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng lửa đèn cháy bên tai.

Mọi người thấy không có chuyện gì nên đều tản ra, cùng nhau xem xét, tìm kiếm bí mật trong mật thất này.

Tần Vũ lấy la bàn ra, đồng thời bắt đầu đo đạc, đo từng khoảng cách, đo xem bên trong có bố trí trận pháp không.

Bàn Tử lòng nóng như lửa đốt và cũng tham lam, ánh sáng trong mắt không ngừng lóe lên, có thể tưởng tượng ra những thứ này, nếu bán đi có thể bán được giá trên trời.

Đừng nói ăn mặc chi tiêu sau này, sống xa hoa cả đời cũng không chừng.

Trong lòng càng thêm nóng ruột, cũng sinh ra một loại phấn khích, nếu có thể tĩnh tâm lại sẽ phát hiện ra điều kỳ quái.

Tính tình nóng nảy này không sai nhưng chưa từng gấp gáp đến mức này.

Tâm trạng của hắn như bị một ý niệm nào đó níu kéo. 191.

Trước mặt mấy ngọn trường minh đăng, ngọn lửa vốn có chút vượng thịnh bỗng dưng rung lên.

Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt.

Không sao, chỉ cần dầu đèn, còn có đèn cầy là được.

Động tác của hắn càng thêm gấp gáp, tâm tư cũng bắt đầu phấn khích, đưa tay ra định chạm vào những chiếc đèn cầy đó!

Chương 532

"Đừng chạm vào!" Tần Vũ quát lớn một tiếng!

Ngăn cản động tác của Bàn Tử.

Nghe tiếng quát này!

Bàn Tử trong lòng không khỏi run lên, thân thể cũng dừng lại.

Trong lòng vô cớ dâng lên một luồng tức giận, lúc quay người lại, không biết trong mắt hắn đã đầy tơ máu.

"Làm gì!

Gào cái gì!

Tôi không được lấy đồ à!

Vào mộ không lấy đồ thì là đồ ngốc à!" Những người khác cũng chú ý đến sự khác thường, đều từ từ đi tới.

Tần Vũ bước những bước dài tới, đôi mày anh tuấn nhíu lại.

"Tôi không cố ý quát cậu, nơi này tuy tĩnh lặng an toàn, nhưng cũng phải luôn chú ý xem có cơ quan không, cứ tùy tiện động vào như vậy, không biết sẽ kích hoạt bao nhiêu cơ quan đâu." Bàn Tử cười lạnh mấy tiếng, trong mắt lộ ra vẻ mỉa mai.

"Bàn Tử tôi đây là kẻ thô lỗ, không giống Tần gia tinh thông thuật phân kim định huyệt, nhưng cũng không nhát gan như Tần gia." Lời này nói ra, đanh thép, nghe mà khó chịu.

Tần Vũ cảm nhận được, nhưng cũng không tức giận, nghiêm túc nói: "Tôi không phải có ý đó, tôi chỉ cảm thấy dù thế nào cũng phải lấy an toàn làm đầu, lỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao." Trong đầu Bàn Tử bây giờ chỉ toàn là vội vàng lấy đèn cầy, lời nói cũng như

không qua não.

"Có thể xảy ra chuyện gì, bên trong tuy khắp nơi đều kỳ quái, nhưng xem ra cũng không có nguy hiểm, huống hồ giáo sư Tôn không phải cũng không sao sao?!" Giọng của Bàn Tử vốn đã sang sảng, âm thanh tự nhiên cũng lớn, vốn dĩ giáo sư Tôn đứng hơi xa nhưng nghe vậy bước chân liền khựng lại.

"Tôi?

Tôi làm sao?" Mắt giáo sư Tôn lộ ra vẻ nghi hoặc, mọi người trong lòng kinh hãi.

Tôn Khải Minh thầm chửi trong lòng, trực tiếp đi tới đánh cho Bàn Tử một cái vào đầu!

Đánh bay những lời sắp tuôn ra khỏi miệng hắn trở lại.

Dương Tuyết Lỵ đi tới, dìu giáo sư Tôn, dịu dàng nói: "Không có gì đâu ạ, ngài bị thương, chúng tôi tự nhiên lo lắng ngài không khỏe, nhưng may mà thân thể ngài vẫn khỏe mạnh, nên mới không có chuyện gì." Dương Tuyết Lỵ vừa chuyển chủ đề, vừa dìu giáo sư Tôn sang một bên.

Tôn Khải Minh ở đó mắng Bàn Tử: "Sao lúc này tầm mắt và lòng dạ cậu lại hẹp hòi thế?

Ai lại tham chút của cải đó!" "Tôi... tôi không có ý đó." Bàn Tử chột dạ cãi lại.

Bàn Tử sờ đầu, có chút chột dạ, vừa rồi lời nói có chút quá đáng, thậm chí suýt nữa nói ra bí mật của giáo sư Tôn.

Tần Vũ và Tôn Khải Minh mang theo vài phần trách móc nhìn Bàn Tử.

"Bàn Tử, sau này nói chuyện phải lựa lời, nếu thật sự để lộ ra,

xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không nương tay đâu." Bàn Tử liên tục gật đầu, bản thân hắn vốn là người nhát gan, đối đầu với một người thì còn được, chứ bị hai người cùng lúc áp chế thì có lẽ không dám nói gì nữa.

Tần Vũ khẽ thở dài, cũng không thể quá trách Bàn Tử: "Hắn là do trận pháp của ngôi mộ." "Chuyện gì vậy, chẳng lẽ chúng ta đã rơi vào trận pháp rồi?" Tần Vũ trầm ngâm, Bàn Tử lúc này cũng không còn phản ứng gì, tâm trạng vừa rồi quả thực quá nóng nảy.

Sự bực bội khó hiểu khiến hắn cũng có chút không quen, lại nhìn những chiếc đèn cầy trên tường, trong lòng có vài phần rợn tóc gáy.

"Tôi không cho cậu lấy trường minh đăng, là vì đến quá gần ngọn lửa đang cháy sẽ có hiệu quả gây ảo giác, nơi này có thể không có trận pháp nhưng trận pháp cũng có thể tương hỗ cho nhau, trường minh đăng có lẽ là một công cụ hỗ trợ." "Trường minh đăng cũng có thể trở thành một cơ chế bảo vệ, cũng có thể là để che mắt người khác, làm nhiễu loạn tầm nhìn." Tần Vũ nói xong, Bàn Tử dù ngu ngốc đến đâu, bây giờ cũng đã hiểu ra.

Đối với Tần Vũ, trong lòng có chút áy náy, vừa rồi quả thực quá nóng nảy, có chút buông lời vô lễ.

"Những lúc thế này không cần tính toán, không cần xin lỗi." Nói đi nói lại, tấm lòng rộng lượng của Tần Vũ, quả thật rộng hơn Bàn Tử rất nhiều.

Anh đi vòng qua mấy ngọn trường minh đăng, trực tiếp nhìn vào hoa văn của chúng, phát hiện trên đó có những thứ giống như bích họa, ghi lại một cách đơn giản một quá trình.

Trên đó có vẽ động vật, có vẽ người, anh lần lượt xoay chuyển theo thứ tự.

Tần Vũ vừa xoay những chiếc đèn cầy đó, cánh cửa phía sau lập tức bắt đầu chuyển động, tiếng bánh răng quen thuộc vang lên.

Mọi người đều quay lại nhìn, quả nhiên bên trong xuất hiện một cánh cửa của chủ mộ thất.

Bên trong vang lên tiếng ầm ầm, đồng thời cũng có thể thấy bên trong tối đen như mực, không thấy năm ngón tay.

Ánh mắt Tần Vũ tinh tường, thấy xung quanh cánh cửa thậm chí cả trên những chiếc đèn cầy của trường minh đăng, đều có những sợi tơ bạc lấp lánh.

Nếu vừa rồi Bàn Tử xoay chuyển hoặc lấy những ngọn đèn đó, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Những sợi tơ đó nối liền nhau, nếu kích hoạt cơ quan thì cũng là một thể thống nhất, sẽ giống như sóng biển, như thủy triều bao vây lấy họ.

Bất giác, Tần Vũ kể lại chuyện này, nghe xong mọi người đều rợn tóc gáy.

Nếu vừa rồi Bàn Tử thật sự xoay chuyển đèn cầy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thật sự có khả năng bị những cơ quan nguy hiểm đó bao vây.

Chương 533

Mấy người đi vào phát hiện chủ mộ thất bên trong cũng lớn như vậy, nhưng nhìn vào lại luôn cảm thấy có gì đó kỳ quái.

Dương Tuyết Lỵ nói: "Nơi này ngay cả quan quách cũng không có?" Một câu nói làm mọi người bừng tỉnh, đúng vậy, nơi này quá kỳ lạ, ngay cả quan quách cũng không có.

Một mộ thất mà không có quan quách, thực sự quỷ dị.

Nhìn khắp nơi, nơi này dường như trống rỗng, ngay cả một món minh khí cũng không có, không đúng, không đúng, nơi này rõ ràng có gì đó không ổn.

Mọi thứ trong mộ thất đều thể hiện thân phận bất phàm của chủ nhân ngôi mộ, chủ mộ thất không thể nào đơn giản như vậy.

Ngay cả một món đồ bồi táng cũng không có, không đúng, nơi này quá nghèo nàn, Bàn Tử có chút sốt ruột.

"Ở đây không có gì cả?!" "Đừng vội, cứ đi xung quanh xem sao, đây là chủ mộ thất, tự nhiên sẽ có không ít đồ tốt, có lẽ lại là một loại thuật che mắt thôi." Bên trong trống rỗng rõ ràng là không bình thường, một khoảng đất rộng như vậy, chỉ có những viên gạch lát nền trông có vẻ đẹp mắt.

"Nơi này ngay cả minh khí cũng không có, quan quách cũng không có, có thể là mộ huyệt sao?" Nếu không phải mộ huyệt, vậy phòng chứa đồ trước đó, và nhĩ thất đáng kinh ngạc vừa rồi lại giải thích thế nào.

Bàn Tử hoàn toàn bối rối, lại có chút mông lung, rốt cuộc là chuyện gì?

Ánh mắt của Tôn Khải Minh như mắt chim ưng, tầm nhìn quét đến đâu, đều đang truy tìm từng manh mối trong căn phòng.

Thứ nổi bật nhất ở đây có lẽ là những viên gạch lát nền, và thứ dễ bị bỏ qua nhất tự nhiên cũng là gạch lát nền.

Hắn đi tới nói: "Đi theo sau tôi." Mọi người ngoan ngoãn đi theo sau Tôn Khải Minh, Tôn Khải Minh đi đến chính giữa, theo lý thì chính giữa là nơi đặt quan tài.

Bên cạnh nên có mấy cái rương, không gì khác ngoài quần áo, trân châu bảo thạch.

Một người có thân phận bất phàm khi còn sống, những thứ xa hoa tự nhiên càng nhiều.

Không thể nào bình thường như vậy, sau khi chết ngay cả quan quách cũng không có.

Có tiền mai táng, có tiền xây mộ thất, lại không có tiền đặt đồ bồi táng vào trong?

Chuyện này không buồn cười chút nào.

"Điểm mấu chốt hẳn là nằm trên mấy viên gạch lát nền này." Tôn Khải Minh chỉ vào nền nhà, quả nhiên những viên gạch tinh xảo đó đều có hoa văn.

Hoa văn trên đó không hoàn toàn giống nhau, có cái tự nhiên được điêu khắc lên, có cái lại dùng màu vẽ lên.

Trông lộn xộn, nhưng nếu cẩn thận nghiên cứu sẽ phát hiện nó giống một bức tranh ghi chép hơn.

Dương Tuyết Lỵ ngồi xổm xuống đất, vẻ mặt nghiêm túc giải mã ý nghĩa trên đó, bức tranh này giống như của người thời viễn cổ.

Tuy không biết viết chữ nhưng lại có thể vẽ ra một cách sinh động

những việc cần làm trong ngày hôm đó, và những công việc cần cù nào.

Trên đó có một công trình kiến trúc khổng lồ, người bên trong đều mặc quần áo vải thô, có cầu nhỏ nước chảy, có phu nhân nông phu, một khung cảnh như chốn đào nguyên.

Sau một hồi giải mã, Dương Tuyết Lỵ tự nhiên cũng hiểu được ý nghĩa trong đó, đứng dậy nói: "Trên này ghi lại câu chuyện của một thôn làng." Dương Tuyết Lỵ nói tiếp: "Nhưng cụ thể ghi lại thứ gì, tôi không thể giải mã quá toàn diện, những thứ trên đó đều đã mờ rồi, nhưng hiện tại thân phận của chủ nhân ngôi mộ cũng đã ẩn hiện." "Quan lớn triều đình sao?" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, nếu thật sự như vậy thì những phương thức cư trú nguyên thủy trên đó phải giải thích thế nào.

"Chủ nhân hiện tại có lẽ là một đại năng giả." "Đại năng giả?!" Mọi người trong lòng đều kinh ngạc, nếu thật sự là mộ huyệt của một đại năng giả, trong lòng tự nhiên mang theo sự kính sợ.

Nhưng cũng có vài phần vui mừng và vài phần kinh hãi, vui mừng vì có thể đào được một ngôi mộ lợi hại như vậy.

Kinh hãi vì trong ngôi mộ lớn như thế, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Dù sao tôi chỉ biết bên trong có không ít đồ tốt." Bàn Tử dường như có khả năng xoa dịu tâm trạng nặng nề của mọi người, tự mình cười ha ha.

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Nơi này ngay cả một cái quan tài cũng không có." "Chủ mộ thất thực sự hình như ở bên dưới." Dương Tuyết Lỵ chỉ xuống dưới, khuôn mặt xinh đẹp cũng có chút kinh ngạc, cấu trúc của mộ huyệt

thực sự có chút đáng kinh ngạc.

Lại có người từ rất lâu trước đây vì để đề phòng bất trắc, đã xây dựng cả chủ mộ thất ở bên dưới.

Mọi người trước đó đều có chút kinh ngạc, bây giờ nghe nói chủ mộ thất ở bên dưới, ít nhiều có chút do dự.

Không biết bên trong có nguy hiểm trùng trùng không, nhưng với kinh nghiệm phong phú thì chắc không sao.

Ánh mắt Tôn Khải Minh tĩnh lặng, chậm rãi nói: "Đoạn lịch sử đó đã hoàn toàn bị xóa sổ, không thể nào biết được.

Bao nhiêu năm qua, chẳng có mấy người hay biết, con cháu đời sau càng không biết gì về quá khứ bị chôn vùi đó." Bởi vì vị đại năng cuối cùng của năm đó đã phát điên, về sau còn tẩu hỏa nhập ma.

Hành vi hoàn toàn không thể kiểm soát, làm việc gì cũng kinh khủng.

Khi đó người trong tộc đều có chút hoảng sợ, lo rằng hậu nhân sẽ học theo hành vi ấy.

Vì vậy, họ đã dùng một phương pháp trực tiếp, nhanh chóng phong ấn vị đại năng đó lại.

"Cuối cùng, vị đại năng đó bị phong ấn, tượng trưng cho đoạn lịch sử đó cũng bị chôn vùi.

Từ đó về sau không còn kể cho hậu nhân biết nữa." Tổ tiên dường như đều đã quên mất chuyện này, cùng nhau che giấu sự thật đã xảy ra.

Từ đó không một ai nhắc đến đoạn lịch sử ấy.

Chương 534

Cả nhóm nghe xong tin này thì vô cùng kinh hãi, không ngờ đằng sau lại ẩn giấu một quá khứ đen tối như vậy.

Nếu không phải hôm nay tình cờ gặp được Tôn Khải Minh, và đánh vào nơi này, có lẽ cả đời này họ cũng không biết được bí mật đó.

Giáo sư Tôn kinh ngạc nói: "Không ngờ lại có chuyện như vậy, gần đây tôi vẫn luôn nghi ngờ bên dưới rốt cuộc có gì.

Bây giờ xem ra, tôi không nên biết bí mật này." Điều này cũng có nghĩa là, ngôi mộ trong này thực ra không phải chôn cất Phùng sư cổ, mà là vị đại năng giả trước kia.

Vì đã tẩu hỏa nhập ma, nên mới bị phong ấn ở đây, có lẽ bây giờ đã sớm không còn xương cốt.

Giáo sư Tôn lúc này tâm trạng có chút phức tạp, không ngờ bao nhiêu năm qua mình vẫn luôn bị lừa dối.

Thậm chí có khả năng cả cha mẹ ông cũng không biết chuyện này.

Chắc phải là người của thế hệ trước nữa mới biết được thông tin như vậy, nếu không thì không có cách nào biết được.

"Vậy ý của anh là, nơi này chôn cất vị đại năng giả trước kia?

Bao lâu nay, hướng đi của chúng ta có phải đã sai lầm rồi không?" Giáo sư Tôn lên tiếng hỏi ý kiến đối phương.

Bây giờ ông thực sự không biết phải làm sao, nếu không chuyện này sẽ mãi mãi không có ngày được giải quyết.

Tôn Khải Minh lúc đó lặng lẽ gật đầu, nơi này căn bản không phải là nơi chôn cất vị đại năng giả đó.

Sau khi anh ta gật đầu, mọi người đều hiểu ra ý tứ.

Bao lâu nay, con đường của họ thật sự đã sai.

Tôn Khải Minh cuối cùng chậm rãi bước đi, đến trước một bức tường ở rìa ngoài cùng.

Mấy người phía sau cũng đi theo, không ai còn đứng ở vị trí cũ nữa.

Giáo sư Tôn bây giờ có chút cẩn trọng nhìn Tôn Khải Minh, không biết bước tiếp theo anh ta sẽ làm gì.

Tại sao lại đột ngột đi về phía đó?

"Thực ra có những thứ các vị sớm nên biết, với tư cách là người nhà họ Tôn, có một số lịch sử cũng không nên không nói cho ông biết." Tôn Khải Minh nói.

Nếu không phải vì họ cố gắng tìm kiếm, có lẽ căn bản sẽ không vào được ngôi mộ này.

Bây giờ đã vào rồi, vậy thì có một số thông tin, nhất định không thể giấu được nữa.

Tôn Khải Minh lại hướng ánh mắt về bức tường đó, cuối cùng tìm thấy một viên gạch bị lỏng ở trên.

Anh ta rất thành thạo ấn vào viên gạch đó, không biết đây là lần thứ mấy anh ta làm vậy.

"Bây giờ cũng là lúc các vị biết sự thật, lịch sử bị chôn vùi đã lâu, cũng đã đến lúc được hậu nhân một lần nữa vén màn." Tốc độ không nhanh không chậm, anh ta ấn viên gạch vào sâu nhất, cho đến khi không thể ấn vào thêm được nữa.

Vẻ mặt của Giáo sư Tôn phức tạp, không biết đoạn lịch sử sắp chào đón mình rốt cuộc sẽ như thế nào?

Mỗi câu nói của Tôn Khải Minh đều ẩn chứa ý nghĩa sâu xa.

Ngay khoảnh khắc hoàn toàn kết thúc việc ấn gạch, Tôn Khải Minh rút tay về.

Đúng lúc này, trong mộ thất đột nhiên trời đất quay cuồng.

Không một ai có thể thoát được, tất cả đều bị xoay theo.

Dường như có những khối đá đã di chuyển vị trí.

Mấy người cảm nhận được sự chao đảo liền nhanh chóng hạ thấp trọng tâm, như vậy mới có thể không bị ngã nhào sang một bên.

Cả nhóm suýt nữa đứng không vững, Yêu Muội Nhi lúc đó không kịp giữ vững trọng tâm, kết quả ngã nhào về phía Giáo sư Tôn.

Ông vội vàng giữ chặt vai cô, mới tránh được một thảm kịch xảy ra, không để cô ngã sấp mặt ở đây.

Giáo sư Tôn ghì chặt chân mình, lúc đó không hề di chuyển.

Mặc dù vai phải đột nhiên bị một lực mạnh tác động, nhưng cuối cùng ông cũng không bị ngã.

Yêu Muội Nhi sau khi được đỡ mới hơi ổn định lại, bây giờ cuối cùng cũng có thể đứng vững.

“Không tồi, tôi cuối cùng cũng đứng vững được rồi.

Nếu như lúc nãy, chắc không có cách nào đứng vững được.

Cảm ơn giáo sư Tôn!” Yêu Muội Nhi cất giọng sang sảng nói.

Nếu không có giáo sư Tôn ở đây, e rằng cô đã sớm ngã rồi, chứ không phải bình ổn đứng trước mặt như bây giờ.

Cơn rung chuyển nhanh chóng dừng lại, kéo dài khoảng hơn một phút.

Chương 535

Kết quả là sau khi dừng lại, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một lối đi xuống, bên dưới còn hắt lên một chút ánh sáng yếu ớt.

Không lâu sau, họ chú ý đến ánh sáng đó, bên trong rốt cuộc có gì?

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ có vị trí cực kỳ cao trong đội, bất kể xảy ra tình huống gì, hai người đều là người tiên phong xông lên.

Bây giờ xảy ra chuyện này, hai người nhanh chóng đi lên phía trước đội, trong lòng cũng bắt đầu cẩn trọng.

Cả hai cầm đèn pin trong tay, lúc đó chưa quyết định đi xuống từ đây.

"Đó là gì vậy?

Lối đi này dẫn đến đâu?

Tôn Khải Minh lại biến đi đâu mất rồi?" Yêu Muội Nhi liền một lúc đặt ra một chuỗi câu hỏi.

Nhưng bây giờ không một ai có thể trả lời những câu hỏi này, vấn đề rõ ràng bày ra trước mắt.

Có lẽ cần phải tự mình nỗ lực.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Giáo sư Tôn trong lòng cũng không nhịn được thắc mắc.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ đứng ở hai bên lối đi, hai người không định xuống ngay, mà định thăm dò trước.

Họ nhanh chóng lấy đèn pin trong tay, chiếu thẳng vào bên trong lối đi.

Xem xem bên trong rốt cuộc có gì?

Kết quả phát hiện nơi này sâu không thấy đáy, căn bản không có cách nào thăm dò được bên trong rốt cuộc có gì.

Tầm nhìn cực kỳ thấp, cũng chỉ có thể nhìn rõ con đường phía trước, sâu bên trong không thể nhìn thấy.

"Nơi này căn bản sâu không thấy đáy, có lẽ chúng ta phải đích thân xuống xem thử, mới biết được rốt cuộc là gì." Dương Tuyết Lỵ cẩn thận nói.

Đây là việc bắt buộc phải mạo hiểm, không thể trốn tránh, trong tình huống này, cũng chỉ có một con đường là mạo hiểm.

Đúng lúc này, trong lối đi đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, có lẽ Tôn Khải Minh bây giờ đang đi ngược trở lại, về phía hai người họ.

Tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, Tôn Khải Minh quả nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Trong tay anh ta còn xách một chiếc Trường Minh Đăng, có lẽ là lấy từ dưới lối đi này, rồi lại đi lên, mang nó lên đây.

Bàn Tử thấy cảnh này thì có chút sốt ruột, vừa rồi chẳng phải nói nơi này sâu không thấy đáy sao?

Bây giờ sao lại có thể lấy được chiếc Trường Minh Đăng này?

Bàn Tử lúc này không nhịn được mắng lớn: "Tần Vũ, chẳng phải cậu đang lừa tôi đấy chứ?

Vừa rồi còn nói nơi này sâu không thấy đáy và nguy hiểm, bây giờ sao lại có chiếc đèn này?" Chiếc đèn này sáng lên, tầm nhìn khá tốt, có lẽ lúc này cũng có thể vào trong được rồi.

Bàn Tử bây giờ đã có hứng thú, định lấy thứ đó.

Và dẫn mọi người vào trong.

Bàn Tử vừa chuẩn bị đi lấy chiếc Trường Minh Đăng, tay thuận thế đưa ra.

Suýt nữa thì chạm vào chiếc đèn.

Kết quả có chút bất ngờ, Tôn Khải Minh lại nhanh chóng dời chiếc đèn ra xa, đồng thời kịp thời ngăn chặn hành động tiếp theo của Bàn Tử.

"Anh làm gì vậy?

Chẳng lẽ muốn lấy chiếc đèn này sao?

Tôi từ trước đến giờ chưa từng cho phép anh lấy đồ!

Mau bỏ cái tay bẩn của anh ra, không cần phải làm vậy!" Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó chịu, chẳng lẽ con người lại phải phân chia ba bảy loại sao?

Tại sao mình lại không thể lấy được?

Tôn Khải Minh bây giờ tay cầm rất chắc chắn.

"Chẳng lẽ anh sợ tôi làm rơi sao?

Tôi không phải loại người không đáng tin cậy, tôi nghĩ anh hoàn toàn có thể tin tưởng tôi!

Khi đó, bà nội tôi còn sống, tôi nhất định có thể bảo vệ tốt đồ vật, và có thể trả lại nguyên vẹn cho anh!" Bàn Tử vô cùng khẳng định.

Mặc dù trông anh ta khá béo, có vẻ qua loa đại khái, nhưng làm việc lại rất nghiêm túc và đáng tin cậy.

Bàn Tử trong lòng có chút không vui, lúc này cũng dùng thêm sức, muốn cướp lấy đồ của đối phương.

Chương 536

Sắc mặt Tôn Khải Minh tối sầm lại, thứ này vốn không cho phép người khác dùng.

Có lẽ cũng chỉ có loại người như anh ta mới có thể dùng được.

"Đừng hiểu lầm, tôi cũng không có ý cố tình không cho anh lấy.

Chỉ là thật sự không thể động vào, e rằng lúc đó sẽ vô cớ làm anh bị thương." Nguyên bản đã khiến người ta không hiểu ra sao, bây giờ nghe thêm nhiều lời như vậy lại càng không hiểu.

Bàn Tử vô cùng khó hiểu nhìn Tôn Khải Minh, càng hy vọng đối phương có thể cho một câu trả lời.

Tôn Khải Minh chậm rãi nói: "Thứ này thần kỳ hơn anh tưởng, chỉ có huyết mạch của người trông mộ mới có thể sử dụng.

Người ngoài căn bản không biết nên sử dụng như thế nào, càng không thể động vào thứ này!" Đây là quy củ do tổ tiên truyền lại hàng trăm đời, Tôn Khải Minh tự nhiên cũng không dám dễ dàng phá vỡ.

Anh ta vẫn luôn tuân thủ một cách vô cùng kính trọng, khiến cục diện dần dần ổn định lại.

"Quá trình cũng rất phức tạp, cần phải nhỏ máu của tôi vào trong Trường Minh Đăng mới có thể sử dụng.

Nếu không, dù dùng phương pháp nào, cũng không thể làm cho đèn cháy được." Để có thể chiếu sáng, anh ta cũng đã tốn không ít công sức, nếu không, họ sẽ mãi mãi phải mò mẫm trong đêm tối mà đi.

Cứ mò mẫm như vậy, có lẽ rơi vào một cái hố cũng không biết.

Tần Vũ nghe câu này xong thì vô cùng kinh hãi, không ngờ Tôn

Khải Minh lại là hậu duệ của người trông mộ.

Bây giờ anh mới biết được tin này, trước đó không hề hay biết chút nào.

Có thể thấy Tôn Khải Minh đã giấu tin này sâu đến mức nào.

"Không ngờ lại có nguyên nhân này, xem ra vừa rồi đúng là hiểu lầm.

Bàn Tử, lát nữa đừng động vào thứ này nữa, kẻo lại phá vỡ quy củ của người ta!

Cũng là tai họa!" Tần Vũ nhỏ giọng giáo huấn Bàn Tử vài câu.

Tôn Khải Minh không giải thích thêm, sau khi Tần Vũ nói câu đó cũng không đáp lại nhiều.

Những gì cần nói đã nói hết, ngoài ra anh ta sẽ không tiết lộ thêm quá nhiều thông tin vô dụng.

Dù sao như vậy thực sự quá lãng phí nước bọt, có một số thông tin sẽ được bày ra trước mắt một cách chân thực.

"Cứ chờ xem, lát nữa chỉ cần xuống dưới, mọi thứ các vị muốn biết đều bày ra trước mắt.

Tất cả sẽ được nói cho các vị biết ở dưới đó!" Bên dưới ghi lại mọi chuyện, đợi sau khi xem những tình huống đó, có lẽ có thể hiểu rõ mọi thứ.

Tôn Khải Minh bắt đầu thúc giục họ nhanh chóng đi xuống: "Nếu các vị đã muốn biết như vậy, thì mau theo tôi xuống dưới.

Đừng lãng phí quá nhiều thời gian ở trên này nữa." Vẻ mặt của Tôn Khải Minh trông thật sự rất gấp gáp, cũng không biết tại sao lại căng thẳng vì chuyện gì.

Hoàn toàn có thể từ từ tìm hiểu lịch sử đằng sau nhà họ Tôn,

không cần phải căng thẳng như vậy, có những chuyện cũng không nhất định phải biết nhanh như thế.

Tần Vũ lúc đó đột nhiên có một dự cảm không lành, mọi thứ dường như phức tạp hơn anh tưởng.

Thái độ đột ngột này của Tôn Khải Minh, cũng thật sự khiến người ta không hiểu nổi.

Chẳng lẽ đằng sau có vấn đề gì mà họ không biết?

"Tại sao lại như vậy?" Tần Vũ chậm rãi nheo mắt lại, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm Tôn Khải Minh trước mặt.

Anh càng cảm thấy chuyện này kỳ ảo hơn trong tưởng tượng.

Hoặc có lẽ vấn đề còn nhiều hơn trong tưởng tượng một chút.

Chẳng lẽ thật sự có vấn đề sao?

Giác quan thứ sáu của Tần Vũ mách bảo Tôn Khải Minh chắc hẳn đã cố ý che giấu một số sự thật, khi được hỏi đã không nói ra những tình huống đó.

Một phần sự thật đó chắc hẳn rất nghiêm trọng, thậm chí liên quan đến toàn bộ cấu trúc của sự việc.

Dương Tuyết Lỵ trong lúc đi xuống phát hiện Tần Vũ đang ngẩn người ở đó, và đi cuối cùng trong đội.

Trước đây bất kể chuyện gì, Tần Vũ đều sẽ giúp mọi người thử nghiệm nguy hiểm trước, chưa bao giờ lùi bước.

Bây giờ lại đột nhiên ở cuối cùng?

Lại còn đang mất tập trung.

Dương Tuyết Lỵ có chút không hiểu nhìn Tần Vũ vài lần, lúc này cô tăng tốc độ, vội vàng chạy đến bên cạnh anh.

Dương Tuyết Lỵ nhẹ nhàng vỗ vai Tần Vũ, nhanh chóng kéo anh thoát khỏi suy nghĩ, trở về thực tại.

“Anh vừa nghĩ gì vậy?

Chương 537

Lại còn ngẩn người ra, bên kia chuẩn bị xuống rồi, chúng ta cũng mau xuống đi, đừng ở đây nữa.” Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tần Vũ trong lòng thực ra rất rõ.

Thái độ vội vàng của Tôn Khải Minh, khiến anh cảm thấy có gì đó không đúng.

Tần Vũ nhanh chóng ghé vào tai Dương Tuyết Lỵ, khẽ nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Có thể có một số chuyện căn bản không đơn giản như vậy, có lẽ chúng ta từ trước đến giờ đều đã sai.

Anh không cảm thấy Tôn Khải Minh rất bất thường sao?

Trước đây không muốn nói cho chúng ta biết, bây giờ lại chủ động dẫn chúng ta xuống.” Liên kết trước sau thực sự có quá nhiều điểm bất thường, bây giờ khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng anh cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Dương Tuyết Lỵ nghe xong lập tức như được khai sáng, vấn đề về phía Tôn Khải Minh quả thực cô không chú ý nhiều.

Trước đây chỉ lén nhìn vài lần, sau đó không tiếp tục suy nghĩ về tình hình phía đó nữa.

Bây giờ thật sự có vấn đề, Dương Tuyết Lỵ cũng âm thầm gióng lên hồi chuông cảnh báo trong lòng.

“Anh nói rất có lý, xem ra tiếp theo tôi cũng nên để mắt đến Tôn Khải Minh.” Cả nhóm đi xuống dưới, bên dưới tối om, chỉ có chiếc Trường Minh Đăng trên tay Tôn Khải Minh tỏa ra ánh lửa, miễn

cưỡng có thể nhìn thấy con đường phía trước.

Mọi người đều cảnh giác, chỉ có Tôn Khải Minh trông khá thoải mái, vẻ mặt không chút phòng bị, chiếc Trường Minh Đăng trong tay anh ta khẽ lay động.

Ngọn lửa nhỏ như hạt đậu trong đêm tối bỗng bùng lên rực rỡ, từng chùm lửa bùng cháy, soi sáng con đường tăm tối.

Tôn Khải Minh thở ra, Tần Vũ đề phòng và cảnh giác, tay luôn nắm chặt một con dao găm, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi li ti.

Ánh mắt Tần Vũ sáng rực, như một con sói cảnh giác, Bàn Tử trong lòng tính toán đủ loại ý đồ, cảnh giác nhìn Tôn Khải Minh.

Đối với Tôn Khải Minh bây giờ anh ta cũng vô cùng đề phòng, nhìn chiếc Trường Minh Đăng trong tay, lộ ra vẻ tham lam nhưng bất lực.

Đi xuống, họ có thể bước lên những bậc thang dốc đứng, phủ đầy rêu xanh.

Tần Vũ nhìn ánh sáng lờ mờ phía trước, trong lòng càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Cả đoạn đường quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng không ai lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra.

Tần Vũ nhìn xung quanh, lên tiếng hỏi: “Tại sao lại yên tĩnh như vậy?

Trong mộ huyệt đi mười bước là gặp một cơ quan, đi lâu như vậy, cũng không thấy cơ quan nào.” Dương Tuyết Lỵ khẽ cười: “Không phải tốt sao?” Dưới khuôn mặt ngọt ngào, cô trông có vẻ trầm tĩnh, có vẻ lạnh lùng.

Nhưng người quen đều biết, đó là sự cảnh giác.

Giáo sư Tôn ở bên cạnh Dương Tuyết Lỵ, Dương Tuyết Lỵ dìu giáo sư Tôn, chậm rãi bước đi.

"Nơi này không có cơ quan, bên trong được xây dựng đặc biệt cho người trông mộ, đồ vật tự nhiên cũng trực diện hơn trước, có lẽ chúng ta có thể tìm thấy quan quách thực sự ở đây." Tôn Khải Minh thầm nói, Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, lúc này không có thiện cảm.

"Vậy nên nơi này an toàn?" Tôn Khải Minh gật đầu, khuôn mặt chìm trong ánh sáng của ngọn lửa, trong bóng tối của ngọn lửa.

Ánh mắt anh ta lại càng ẩn giấu một tầng u ám.

Tôn Khải Minh chậm rãi tiến về phía trước, bước chân lại càng lúc càng sâu, cũng nặng nề hơn trước.

Chỉ là trong bóng tối, không ai có thể nhìn rõ khuôn mặt ai.

Bàn Tử đi đầu, vội vàng muốn xem "sự thật".

Tôn Khải Minh đi tới, lại một lần nữa thắp sáng Trường Minh Đăng.

Muốn tiến về phía trước, cảm giác chật hẹp ẩm ướt đó ngày càng ít đi, phía trước dần trở nên rộng rãi.

Đi thêm vài bước nữa, họ tiến vào một không gian rộng lớn.

Đi vào không gian rộng lớn đó, dường như có thể nhìn thấy những ngôi sao lơ lửng trong bóng tối.

Tôn Khải Minh đi tới, Bàn Tử đi song song với anh ta.

Vẻ mặt tham lam và vội vàng, muốn chiếm hữu hoặc tận mắt chứng kiến những ngôi sao lơ lửng đó.

Tôn Khải Minh đi tới, tầm nhìn của mọi người cũng dần trở nên

rộng mở, quả nhiên nhìn thấy thứ ở trước mắt.

Một quan quách bằng pha lê.

Chiếc quan quách đó được làm bằng pha lê, pha lê vốn rực rỡ, bây giờ trông lại có chút tử khí nặng nề.

Không có ánh sáng lộng lẫy, bây giờ trông càng âm u.

Bên trong âm khí nặng nề, không biết có nguy hiểm gì không.

Chương 538

Ngoài Tôn Khải Minh, những người khác đều nghĩ vậy.

Ai mà không nghĩ vậy chứ, tảng băng lơ lửng trên không trung trông thật quỷ dị, khiến người ta không rét mà run.

Tôn Khải Minh trông trấn tĩnh tự nhiên, chỉ là sự trấn tĩnh đó trông quá lạnh lùng.

Ngược lại có chút không ổn.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn về phía đó, đối diện với khuôn mặt có chút u ám của Tôn Khải Minh.

Yêu Muội theo sau Dương Tuyết Lỵ, nắm chặt tay cô, đôi lúc cô ấy rất trầm mặc, trầm mặc đến mức khiến người ta không nhận ra sự tồn tại của cô.

"Đừng sợ, không sao đâu." Tôn Khải Minh đi tới, đến trước quan quách pha lê khổng lồ, quỳ xuống đất, hai tay chắp lại trông như một tín đồ thành kính.

Miệng anh ta lẩm bẩm, không biết đang niệm gì, chỉ thấy mày hơi nhíu lại, dường như đang đọc những thứ khó hiểu.

Dương Tuyết Lỵ nhìn Tôn Khải Minh như vậy, mày nhíu càng sâu, tạo thành những nếp nhăn nông.

Giáo sư Tôn cũng đẩy gọng kính, ra vẻ nghiên cứu nghiêm túc.

Mọi người đều bị hành động quỷ dị của Tôn Khải Minh làm cho ngây người, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Họ giữ khoảng cách với anh ta.

Sau khi Tôn Khải Minh lạy xong, không khí ẩm ướt ở nơi trống

trải này dường như càng nặng nề hơn.

Một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Tôn Khải Minh cúi đầu, nhìn về phía Giáo sư Tôn nói: "Giáo sư, ông cũng qua lạy một lạy đi." Tấm lưng rộng của Tôn Khải Minh hơi khom xuống, khiến mọi người cảm thấy anh ta như một con sói đang cúi mình.

Sẵn sàng vồ mồi bất cứ lúc nào.

Sau khi lạy xong, ánh mắt Tôn Khải Minh trầm xuống nhìn Giáo sư Tôn.

Dương Tuyết Lỵ trầm giọng nói: "Đây là nghi thức tế lễ của tộc Tát Mãn, tại sao lại…" Tần Vũ hỏi: "Anh chắc chắn đây là nghi thức tế lễ của tộc Tát Mãn sao?

Cái quan quách pha lê khổng lồ đó có ý nghĩa gì?" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu: "Tôi cũng không biết, không biết cái quan quách khổng lồ đó dùng để làm gì, nhưng Tôn Khải Minh hình như không phải người Tát Mãn." Mọi người nhìn nhau, Yêu Muội càng cảm thấy có chút đáng sợ, không khí trông thật quỷ dị.

Yêu Muội nói: "Đây là những thứ gì vậy?

Kỳ kỳ quái quái thật đáng sợ." Trong một nơi giống như hang động khổng lồ, đặt một chiếc quan quách khổng lồ, ai nhìn thấy trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Bây giờ quay về còn kịp không?

Trong nhĩ thất kia còn có không ít đồ tốt đấy." "Bây giờ muốn lui e là đã muộn." Giọng Tần Vũ trầm xuống, mang theo chút nặng nề.

"Cơ quan trong mộ huyệt biến hóa khôn lường, có thể đi một bước, phía sau đã thay đổi hoàn toàn." Bây giờ muốn quay lại phòng

chứa đồ, nhĩ thất, không biết sẽ kích hoạt thêm bao nhiêu cơ quan.

Mặc dù nơi này không có cơ quan, là nơi của người trông mộ, nhưng cũng phải cảnh giác.

Dù sao có lúc con người còn đáng sợ hơn cả cơ quan.

Xung quanh quan quách pha lê đó dường như tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Ánh sáng khúc xạ từ pha lê có chút rực rỡ, trên mặt đất sẽ có những vệt sáng nhiều màu sắc.

Nhưng pha lê ở đây lại không khúc xạ ra ánh sáng, nơi này âm u, kín mít, làm sao lại có thể khúc xạ ra một chút ánh sáng để phát quang được?

Cơ thể Tôn Khải Minh, không biết có phải ảo giác không, trong mắt họ trông càng thêm hung mãnh.

Yêu Muội kéo vạt áo Dương Tuyết Lỵ, thở dài nói: "Chị Dương, chị có sợ không?" "Có gì mà phải sợ?" Dương Tuyết Lỵ hừ lạnh một tiếng từ mũi, thái độ cao ngạo lộ rõ.

Tôn Khải Minh không để họ tùy ý quan sát, anh ta bước lên bậc thang, Trường Minh Đăng trong tay cũng rực rỡ hẳn lên.

Nơi này ít nhiều cũng có nguồn sáng.

Tự nhiên có thể nhìn rõ mấy người.

Tôn Khải Minh: "Đây là một nghi thức tế lễ, giáo sư Tôn lạy một lạy đi." Tần Vũ: "Tại sao phải bắt ông ấy lạy?" Giọng nói lúc này của anh ẩn giấu một tầng lạnh lẽo, khiến hơi thở anh ta ổn định hơn một chút, không để câu nói trở thành chất vấn.

Không khí lúc này có chút ngưng đọng, mọi người đều im lặng.

Chỉ có tiếng hỏi của Tần Vũ.

Tôn Khải Minh sững người, có chút lảng tránh, khuôn mặt có chút u ám.

"Cơ quan ở đây trùng trùng, từ lúc vào đã cảm thấy không ổn, trong ngôi mộ lần này có quá nhiều điểm đáng ngờ, khi tôi vào đã phát hiện ra manh mối." Dương Tuyết Lỵ dựa vào tường, thân hình thon thả, nhẹ nhàng tựa vào vách tường, đường cong mỹ miều ẩn hiện trong ánh đèn mờ ảo.

Nhưng khuôn mặt lại cao ngạo, lời nói cũng mang chút cảm giác tra hỏi.

Dương Tuyết Lỵ: "Anh phát hiện ra manh mối gì?

Chương 539

Biết được chủ mộ là ai rồi sao?" "Trước đó có một vài suy đoán, có thể các vị không phát hiện ra, từ khi vào đây, trên tường sẽ ẩn hiện một số bức tranh, cách vẽ rất giống của người Tát Mãn." Bích họa?

Bích họa sao?

Họ không chú ý?

Tôn Khải Minh đưa đèn trong tay lại gần vách tường, quả nhiên ở đó có thể phát hiện dấu vết tranh vẽ, nhìn kỹ thì đúng là bích họa.

Những thứ vẽ trên đó khó hiểu, Dương Tuyết Lỵ và Giáo sư Tôn đi lên phía trước, xem xong sắc mặt phức tạp.

"Giáo sư Tôn cũng là hậu duệ của tộc chúng tôi, tự nhiên phải đi lạy một lạy, chủ nhân ngôi mộ này, tôi đoán là một vị đại năng, thông qua bích họa tôi phát hiện vị đại năng này là một vu sư của tộc chúng tôi." Bích họa trên tường quả thực kể về tộc Tát Mãn, cũng giải thích một số điều liên quan đến gia tộc của Tôn Khải Minh.

Họ nhìn nhau, có chút bán tín bán nghi.

Giáo sư Tôn đẩy gọng kính, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

"Tế tự tế tự, phải có một tấm lòng thành kính, cung kính làm theo lễ tiết, giáo sư Tôn cũng là hậu nhân của tộc chúng tôi, lạy một lạy tự nhiên là tốt." Tôn Khải Minh nói, đồng thời đi đến bên cạnh Tần Vũ.

"Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm hại giáo sư Tôn, chúng ta bây giờ cũng đang trên cùng một chiến tuyến, mục đích đều giống nhau, tôi đối đầu với các vị, tôi cũng chẳng được lợi gì, hà tất phải làm vậy?" Tôn Khải Minh trông có vẻ thành khẩn, đôi mắt anh ta đen và

sâu, lúc nói chuyện lại kèm theo vẻ mặt nghiêm túc.

Mọi người không nói thêm gì, Tôn Khải Minh đã nói đến vậy, họ cũng không tiện nói gì thêm.

Tôn Khải Minh sợ họ còn nghi ngờ, nói: "Cũng không nhất thiết phải lạy, nếu tôi đã lạy rồi, giáo sư Tôn không lạy cũng được." Tôn Khải Minh vội nói, giáo sư Tôn cũng dừng bước, không tiến thêm một bước nào, Dương Tuyết Lỵ và Yêu Muội đứng cùng nhau, hai mỹ nữ đứng cạnh nhau, khá là bắt mắt.

Trường Minh Đăng trong tay Tôn Khải Minh ngày càng sáng, cuối cùng cũng soi sáng xung quanh, Tần Vũ nhìn cảnh vật gần đó, cũng phát hiện không có gì.

Nhưng anh vẫn để tâm, âm thầm quan sát.

Cơ thể hơi căng cứng, tay cầm dao găm từ từ siết chặt, mọi thứ không thể quá lỏng lẻo.

Tần Vũ nhìn quan quách pha lê khổng lồ, trong lòng thầm nghĩ.

Thứ này rốt cuộc là vật gì, nhìn bộ dạng cẩn thận của Tôn Khải Minh, chẳng lẽ cũng là đồ tốt.

Chiếc quan quách khổng lồ nếu có ánh sáng, chắc chắn sẽ ngũ sắc rực rỡ, trông cực kỳ chấn động, nhưng lại dính dáng đến tế tự, trông lại có vẻ quỷ dị.

Bàn Tử lúc này cũng không đứng gần Tôn Khải Minh như vậy, quan sát kỹ, sẽ phát hiện Bàn Tử đang dần dần giữ khoảng cách, không còn vội vàng như trước, mỗi người trông đều cực kỳ cảnh giác.

Vẻ mặt có chút bất an.

Tôn Khải Minh tiến đến gần quan quách pha lê, quan quách pha lê khúc xạ ra ánh sáng quỷ dị, ánh sáng khúc xạ, trông vô cùng chói mắt.

Đặc biệt là khi Trường Minh Đăng đến gần, anh ta tiến đến quan quách, lại một lần nữa lạy.

Miệng lẩm bẩm vài câu, Tôn Khải Minh nhanh chóng dùng lòng bàn tay chạm vào quan quách pha lê.

Cũng thật kỳ lạ, trước đó quan quách pha lê này trông ảm đạm, không có vẻ rực rỡ của pha lê.

Tôn Khải Minh nhìn quan quách pha lê bên cạnh, mắt cứ nhìn chằm chằm vào nó, dưới ánh lửa, quan quách tuy làm bằng pha lê, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy bên trong có gì.

Cũng không thể phán đoán bên trong có phải là một xác khô ngàn năm hay đồ bồi táng trong quan tài.

Bàn Tử vốn tham lam, muốn đến gần quan quách đó.

Anh ta luôn cảm thấy, loại quan tài xa hoa như vậy, bên trong chứa không chỉ một xác khô.

Tôn Khải Minh dùng những thủ pháp phức tạp muốn mở chiếc quan tài này, bên trong dường như có một phương pháp nào đó.

Dường như cũng có kiêng kỵ, Tôn Khải Minh đang mở quan tài, trán hơi rịn mồ hôi.

Đôi mắt vốn luôn long lanh, bây giờ trông có chút âm u, trong mắt u ám.

Đương nhiên còn có sự nghiêm túc chưa từng có.

Làm chuyện này nhất định phải thận trọng, những người khác cũng không hiểu những thứ này, cũng không dám tiến lên cũng không dám động đậy.

Yêu Muội đứng trong bóng tối, không biết đang nghĩ gì.

Tần Vũ đến gần Tôn Khải Minh, đề phòng có động tĩnh.

Tốc độ mở quan tài ngày càng nhanh, Tôn Khải Minh vốn yên tĩnh mở quan tài, bây giờ miệng cũng lẩm bẩm.

"Cạch cạch." Vài tiếng cạch, Tôn Khải Minh đã thành công mở nắp quan tài.

Tràn ra, một luồng khí lạnh lẽo.

Bên trong dường như cũng không có gì, trống không, Bàn Tử nghển cổ nhìn.

Yêu Muội, Dương Tuyết Ly, Giáo sư Tôn đều tiến lên.

Mắt Tôn Khải Minh sáng lên, đưa tay vào bên trong mò đồ.

Chương 540

Một lát sau, trong tay Tôn Khải Minh xuất hiện một vật màu đỏ, không mềm không cứng.

"Thứ này, tốt nhất nên để giáo sư Tôn dùng, có thể làm giảm triệu chứng." Tôn Khải Minh thầm nói với Tần Vũ bên cạnh.

"Giáo sư Tôn, ông ăn cái này đi, không chừng có thể trường sinh bất lão." Tôn Khải Minh gần như dùng giọng điệu trêu chọc nói, Giáo sư Tôn nhíu mày liên tục xua tay: "Thôi thôi." Trong mắt ông có sự kháng cự, à mà ai mà không kháng cự từ chối chứ, thứ moi ra từ trong quan tài, sao có thể ăn được!

Tần Vũ lắc đầu, tỏ ý thứ này không có độc, cũng không có vấn đề gì.

Dương Tuyết Lỵ mím chặt môi hồng, thầm nói một câu với Yêu Muội.

Lại nhìn Bàn Tử, ba người gật đầu, tiến đến gần Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn nhíu mày nói: "Yêu Muội, Tiểu Dương các cô muốn làm gì?!" Dương Tuyết Lỵ bình tĩnh thản nhiên nói: "Giáo sư cũng đừng vội từ chối, thứ này không chừng có lợi cho giáo sư." Bàn Tử đi từ phía sau, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

"Đồ lấy từ trong mộ huyệt, sao có thể ăn!" Tần Vũ đi tới, nói: "Cũng chưa chắc không thể ăn." Tiếng nói vừa dứt, ba người cùng nhau đè Giáo sư Tôn xuống!

Giáo sư Tôn mặt mày đại nộ, mang theo kinh ngạc, phẫn nộ, có cả kinh hoảng, hét lên: "Các người!!" Mấy người cuối cùng đều có vẻ mặt phức tạp.

Nếu thứ đó thật sự có thể, họ không thể không làm vậy.

Triệu chứng của Giáo sư Tôn không ngừng tái phát, may mà tuổi đã cao, cũng không thoát khỏi sự khống chế của mấy người.

"Xin lỗi giáo sư." Tần Vũ trầm giọng nói.

Giáo sư Tôn tuy không biết tại sao họ lại làm vậy, nhưng trong lòng mơ hồ bắt đầu cảm thấy bất an.

Vừa kinh vừa giận, nhưng lời chưa nói xong, âm thanh chỉ còn lại tiếng rên rỉ trong cổ họng.

"Ư ư." Giáo sư Tôn mày nhíu chặt, cố gắng nhổ thứ trong miệng ra, nhưng bên Tần Vũ hoàn toàn không cho cơ hội phản kháng, cho đến khi chắc chắn ông đã nuốt xuống bụng, mọi người mới buông tay ra.

"Ọe." Bên này vừa buông tay, Giáo sư Tôn không còn khống chế được cảm giác buồn nôn trào lên, cả người trực tiếp quỳ nửa người xuống đất, nôn mửa dữ dội.

Tôn Khải Minh tay cầm Trường Minh Đăng, chiếu bóng mấy người, trên nền đá xanh hiện ra có chút nanh vuốt.

"Giáo sư, ông sẽ không sao chứ?" Yêu Muội Nhi có chút lo lắng, hai tay căng thẳng cứ đan vào nhau, cả người cảm thấy tim như muốn nhảy ra ngoài.

Nếu không phải vì giáo sư, họ cũng sẽ không làm vậy.

Dù sao giáo sư cũng sắp chết, nên sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra sự thật.

Hiện tại, đây là cách duy nhất có thể giúp đỡ.

Tần Vũ im lặng không nói, nhưng từ đôi mày giãn ra có thể thấy, trong lòng anh cũng không chắc chắn.

“Tôn Khải Minh dù lòng dạ khó lường, chắc cũng sẽ không ra tay với người cùng một dòng họ chứ.” Tần Vũ dùng khóe mắt liếc nhìn về phía đó, người sau mặt mày bình tĩnh, rõ ràng không chút lo lắng.

Bên phía Giáo sư Tôn, lại không tốt như vậy.

Cả người ông không nhịn được co quắp lại, vẻ mặt cũng bắt đầu trở nên đau đớn, méo mó.

“Nóng quá!

Đau!

Đau quá!” Trán Giáo sư Tôn nổi gân xanh, mặt đỏ bừng, những giọt mồ hôi lớn bắt đầu chảy xuống từ cổ, cả người phát ra tiếng gầm gừ gào thét.

Trong thạch thất trống trải, tiếng của ông không ngừng vang vọng, từng lớp từng lớp va vào nhau, vô cớ tăng thêm vài phần quỷ dị.

Dương Tuyết Lỵ chậm rãi di chuyển đến bên cạnh Tần Vũ, một đôi mắt đẹp ẩn hiện sự bất an trong lòng.

“Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.” Hai tay khoanh trước ngực, nụ cười lạnh lùng vô thức liếc nhìn Tôn Khải Minh một cái.

Giáo sư Tôn cảm thấy toàn thân như bị lửa thiêu!

Cảm giác này khiến ông muốn phát điên!

Cảm thấy toàn thân đang nóng lên, mạch máu như muốn vỡ tung, đau nhói căng cả da.

“Lạnh quá!

Tôi lạnh quá!” Giáo sư Tôn cảm giác như băng hỏa lưỡng trọng thiên, lạnh nóng xen kẽ.

Đan điền của ông cũng có cảm giác này!

Nhưng khó chịu hơn là trên người ông, lại như bị đặt trên lò nướng, nóng đến mồ hôi đầm đìa!

Lúc này quần áo của ông dính chặt vào người, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên, ướt sũng.

“Thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Tôi thấy giáo sư có vẻ đau đớn quá!” Yêu Muội Nhi không nhịn được nhắm mắt lại, giọng nói cũng mang theo tiếng khóc.

Chương 541

“Không sao không sao, chúng ta phải tin tưởng giáo sư!” Bàn Tử ở bên cạnh an ủi, vỗ vỗ vai Yêu Muội Nhi, tuy nghe như đang an ủi, nhưng không biết rốt cuộc đang an ủi ai.

Tôn Khải Minh thì bình thản nói: “Bởi vì nó đang cải tạo cơ thể ông ấy, quá trình tự nhiên sẽ cảm thấy đau đớn.” “Yên tâm, chỉ cần kiên trì qua được là không sao rồi.” So với tất cả mọi người đều đang lo lắng cho giáo sư, Tôn Khải Minh có thể nói là người bình thản nhất toàn trường.

Tần Vũ mày hơi nhíu, đối với người này, trong lòng anh không thể nào yên tâm được.

Thạch thất được ánh sáng của đèn Trường Minh lấp đầy, chiếc quan tài thủy tinh ở giữa trông càng lấp lánh rực rỡ.

Mấy người đều không dám lên tiếng, sợ sẽ làm phiền giáo sư Tôn.

Hiện tại họ chỉ có thể lực bất tòng tâm, hoàn toàn không giúp được gì.

Dương Tuyết Lỵ hạ thấp giọng, nói bằng âm lượng chỉ đủ cho Tần Vũ nghe: “Mấy phần thật, mấy phần giả?” Ý của cô rất rõ ràng, là đang nói về những lời của Tôn Khải Minh.

Anh im lặng một lát rồi chậm rãi đáp: “Nửa thật nửa giả.” Thực ra ngay từ đầu anh đã cảm thấy Tôn Khải Minh có chuyện đang giấu giếm.

Ví dụ như con đường hầm đó, hay những nghi thức tế bái rải rác khắp nơi, đều cho thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

Nhưng những chuyện liên quan đến giáo sư Tôn thì có lẽ là thật.

Vì vậy Tần Vũ mới cảm thấy nửa thật nửa giả.

"Cứ cảnh giác trước đã, dù sao bây giờ cũng chưa có động tĩnh gì." Nếu đối phương chưa muốn bại lộ, vậy thì cũng không cần phải làm chuyện thừa thãi.

Ít nhất hiện tại hai bên đều cần nhau, tạm thời vẫn an toàn.

Có một người quen thuộc dẫn đường ở đây cũng có thể tiết kiệm không ít công sức và thời gian.

Bên kia, tình hình của giáo sư Tôn dần dần ổn định lại, tiếng rên rỉ đau đớn cũng ngày một nhỏ đi.

"Giáo sư không sao rồi chứ?" 192.

Yêu Muội Nhi có chút không yên tâm hỏi, nhưng lúc này không dám mạo muội đi tới vì sợ ảnh hưởng đến giáo sư.

Đứng bên cạnh, Tôn Khải Minh thấy ông đã bình tĩnh lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, gật gật đầu.

Giáo sư Tôn nằm trên đất một lúc để lấy lại sức, sau đó mới từ từ chống người dậy, khoanh chân ngồi trên mặt đất.

Hai mắt ông nhắm nghiền, thậm chí mồ hôi còn chưa kịp lau, đã vội vàng cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

"Hửm?" Giáo sư Tôn kinh ngạc phát hiện, sức mạnh hiện tại của mình đã mạnh hơn trước rất nhiều!

Cơ thể dường như cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Dù sao tuổi tác của ông cũng đã cao, khó tránh khỏi vài bệnh vặt.

Nhưng bây giờ ông ngạc nhiên nhận ra, tất cả đã biến mất!

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Sau cơn vui mừng, giáo sư Tôn nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ về mọi thứ.

Khoan đã.

Đột nhiên, giáo sư bừng mở mắt, vẻ mặt vô cùng kinh hãi!

Không cảm nhận được nhịp tim!

Giáo sư vốn tưởng là ảo giác, lại thử thêm mấy lần nữa, phát hiện kết quả vẫn như cũ!

"Không thể nào!" Sao lại không có nhịp tim chứ!

Chỉ cần là người sống, không thể nào không cảm nhận được tiếng tim đập của mình!

Trong khoảnh khắc, giáo sư Tôn dường như đã nhận ra điều gì đó, màn sương mù trước mắt cũng dần trở nên rõ ràng hơn.

"Giáo sư, ông cảm thấy thế nào rồi?

Có khá hơn chút nào không?" "Giáo sư, lau mồ hôi đi ạ." Bên này, Yêu Muội Nhi thấy giáo sư mở mắt, vội vàng quan tâm hỏi han tình hình.

Mọi người vây quanh giáo sư Tôn, xôn xao không ngớt, nhưng phần lớn trong lời nói đều là sự quan tâm.

Tần Vũ nhìn giáo sư Tôn đã hồi phục, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Anh lấy một chai nước từ trong túi ra, đưa cho giáo sư Tôn.

"Uống chút nước trước đi." Anh nói.

Dù sao vừa rồi cũng đổ nhiều mồ hôi như vậy, bây giờ cần nhất là bổ sung nước.

Giáo sư Tôn nói một tiếng cảm ơn, tay nắm chặt chai nước, ánh mắt rũ xuống, dường như đang trầm tư.

"Tần Vũ, tôi biết sự thật rồi." Giọng nói có chút mệt mỏi và thất

bại chậm rãi vang lên, khiến đầu ngón tay anh giật nhẹ, vô thức siết lại.

Chương 542

Trong phút chốc, thạch thất vốn đang ồn ào bỗng trở nên yên lặng.

Tất cả mọi người đều im bặt.

Ai nấy đều vô thức nhìn về phía Tần Vũ, chờ đợi hành động tiếp theo của anh.

Dù sao đây cũng là chuyện mọi người đều biết rõ trong lòng, nhưng không ai nỡ nói ra, không biết phải nói với giáo sư Tôn như thế nào.

"Xem ra ông đã nhận ra rồi." Tần Vũ cũng quyết định không giấu giếm nữa.

Dù sao có những chuyện không thể giấu cả đời.

Người cần biết, cũng có quyền được biết sự thật.

"Vậy… là chuyện khi nào?" Vẻ mặt giáo sư Tôn vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại ngũ vị tạp trần.

Dù sao chỉ có người chết mới không cảm nhận được nhịp tim.

Những dấu hiệu trên suốt chặng đường cho thấy, e rằng mọi người đã sớm biết tin này rồi.

Chỉ là họ vẫn luôn giấu ông mà thôi.

"Giáo sư." Yêu Muội Nhi vẻ mặt đầy đau lòng, dù sao biết mình đã chết là một chuyện rất khó chấp nhận.

Giáo sư Tôn không nói gì, cứ thế nhìn Tần Vũ.

Anh ngập ngừng một lát: "Thực ra lúc trước khi chúng ta vào cổ mộ, giáo sư… ông đã…" Những lời tiếp theo Tần Vũ không nói hết, nhưng giáo sư Tôn cũng đã hiểu ý anh.

“Thì ra là lúc đó à, thảo nào sau này tôi cứ cảm thấy cơ thể mình là lạ.” Giáo sư thở dài một hơi, cả người trông già đi không ít.

Thực ra trước đó ông cũng đã có cảm giác, chỉ là vẫn luôn lựa chọn tự lừa dối mình mà thôi.

“Vậy tại sao tôi vẫn tồn tại?” Đây là điều giáo sư Tôn quan tâm hơn cả.

Nếu lúc đó đã chết rồi, tại sao lại có thể tiếp tục đi cùng mọi người.

“Đây chính là nơi thần kỳ nhất!” “Ông có nhớ lời nguyền đó không?

Vì thế ông mới luôn xuất hiện trong trạng thái còn sống, nhưng đồng thời một khi rời khỏi đây, ông sẽ thật sự chết đi.” Tần Vũ nói ra toàn bộ sự thật cho giáo sư Tôn.

Dù sao ông cũng đã biết, không cần phải giấu giếm nữa.

Xem tình hình hiện tại, lần cải tạo này hẳn là rất thành công!

Bây giờ giáo sư Tôn trông không khác gì người thường, nếu bắt buộc phải phân biệt, thì đó là ông không có nhịp tim của người sống.

“Nếu tôi đoán không lầm, sở dĩ mọi người làm vậy, thực ra là để tìm cách giải quyết, phải không?” “Thứ vừa rồi cho tôi ăn, cũng là để giúp tôi.” Giáo sư Tôn liên kết tất cả mọi chuyện lại với nhau, trong nháy mắt đã hiểu ra mọi việc họ làm.

Dù sao chuyện cần làm cũng phải giải quyết, không thể nào ở mãi đây được.

Một khi rời đi, ông sẽ thật sự chết.

Vì vậy họ mới tốn nhiều công sức như vậy, cố gắng kéo dài thời gian.

Bởi vì họ muốn tận dụng khoảng thời gian này để tìm ra phương pháp giúp ông tiếp tục tồn tại.

"Không sai." "Tôi đã đặc biệt hỏi Tôn Khải Minh, và tìm được manh mối từ hắn, cho nên mới đến đây thử một lần." Tần Vũ cũng thẳng thắn thừa nhận, khiến vẻ mặt giáo sư Tôn trong thoáng chốc có chút phức tạp.

Tần Vũ lại nói tiếp: "Nhưng vì một vài lý do trước đó, nên không thể để giáo sư biết, mọi người mới giấu ông." "Thực ra mọi người không phải cố ý không nói, chỉ là không muốn giáo sư phải lo nghĩ nhiều." Mọi người làm vậy cũng là có ý tốt, dù sao chuyện như thế này, ai cũng không muốn đối mặt.

"… Cảm ơn." Giáo sư không cảm động là nói dối, ngàn lời vạn chữ đọng lại bên môi, cuối cùng chỉ nói ra hai từ.

"Cảm ơn." "Chỉ cần bây giờ giáo sư không sao là tốt rồi." "Ông không biết vừa rồi cháu lo lắng thế nào đâu!

Cháu suýt nữa đã tưởng rằng…" Yêu Muội Nhi vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, nhưng bây giờ cuối cùng mọi vấn đề đã được giải quyết!

"Tốt quá rồi giáo sư, cuối cùng cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa!" Bàn Tử cử động đôi chân hơi tê cứng, không nhịn được mà cảm thán.

Dù sao trước đây mọi người phải luôn chú ý, sợ lỡ miệng một cái là hỏng bét.

Đúng là khó cho anh ta!

Có lúc quên mất, suýt nữa là buột miệng nói ra.

"May mà không hỏng chuyện, có lúc suýt nữa bị anh làm bại lộ, may mà chị Tuyết Lỵ thông minh, đã giải quyết được vấn đề khó đó." Yêu Muội Nhi lườm Bàn Tử một cái.

Chuyện này cô vẫn còn nhớ như in, may mà cuối cùng vẫn giấu được.

Bàn Tử có chút ngại ngùng gãi đầu: "Lúc đó tôi kích động quá, nên khó tránh khỏi ruột để ngoài da, tôi đảm bảo lần sau chắc chắn sẽ không tái phạm nữa!" Bàn Tử thề thốt.

"Còn có lần sau?" Dương Tuyết Lỵ không cảm xúc liếc anh ta một cái, lập tức khiến Bàn Tử rụt cổ lại, đầu lắc như trống bỏi.

Chương 543

"Không có, không có." Yêu Muội Nhi tò mò về tình hình hiện tại của giáo sư Tôn, hỏi: "Giáo sư, bây giờ cơ thể ông có chỗ nào không thoải mái không ạ?" Giáo sư Tôn lắc đầu: "Ngoài việc không cảm nhận được nhịp tim ra, những cảm giác khác đều tốt." Ông trả lời thật.

"Vì bây giờ ông là một người sống, tự nhiên không cảm nhận được sự tồn tại của nhịp tim, cũng không có máu huyết lưu thông." Giọng Tôn Khải Minh vang lên từ bên cạnh, mang theo vài phần trêu chọc.

"Bây giờ ông và tôi, là cùng một loại người." Hắn mỉm cười.

"Tôi… đã trở thành người sống?" Thực ra đối với kết quả này, giáo sư Tôn trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn.

Nhưng sau khi nghe những lời này, ông cảm thấy mọi thứ đều trở nên hư ảo, giống như đang nằm mơ.

"Nếu không thì sao?

Bây giờ ông có đủ mọi đặc trưng của người sống, nếu không tin, ông cũng có thể thử xem." Tôn Khải Minh nhún vai, ra vẻ hoàn toàn không liên quan đến mình.

Dù sao đối với người sống mà nói, bị thương cũng sẽ không chảy máu.

Vì đã chết rồi, nên máu đã đông lại.

"Tôi thật sự đã biến thành người sống sao?" Giáo sư Tôn không nhịn được lẩm bẩm.

Tôn Khải Minh nhìn bộ dạng của ông, cũng lười phí lời thêm.

Dù sao hành động thực tế là bằng chứng mạnh mẽ nhất.

Hắn tiện tay rút một con dao từ hông Bàn Tử, đâm thẳng vào cánh tay giáo sư Tôn!

"Làm gì thế!" Bàn Tử sau khi nhận ra con dao của mình bị lấy đi, vô thức muốn giành lại, nhưng cuối cùng phản ứng chậm mất một nhịp.

Một vệt sáng lạnh lóe lên, con dao găm cắm chính xác vào cánh tay giáo sư Tôn.

"Thấy chưa." Tôn Khải Minh không đợi mọi người trách móc, đã lên tiếng trước.

Chỉ thấy chỗ vừa bị đâm không có một giọt máu nào, đợi đến khi rút dao găm ra, chỉ có thể nhìn thấy thịt màu đỏ, cũng không có máu tươi chảy ra.

"Đương nhiên, cũng không có cảm giác đau." Tôn Khải Minh ném thẳng con dao găm cho Bàn Tử, anh ta tức giận trừng mắt một cái, rồi mới bực bội cất dao đi.

Giáo sư Tôn nhìn vết thương, trong đầu suy nghĩ miên man.

Cũng không hẳn là cảm giác gì, nhưng mơ hồ có chút thất vọng.

Vốn dĩ ôm một tia hy vọng, giờ lại bị dập tắt hoàn toàn.

"Thôi vậy, thôi vậy, có thể tiếp tục sống sót đã là không dễ dàng rồi, còn cầu mong nhiều hơn làm gì." "Tuy mục đích lần này không đạt được, nhưng may mà cũng kiếm được kha khá minh khí mang về." Bàn Tử nhấc nhấc món đồ trong tay, thứ này rất nặng, xem ra đáng giá không ít tiền.

Minh khí vốn đã có thị trường, bây giờ lại mang về nhiều như vậy.

Cũng là một chuyện tốt, ít nhất không đi toi công, thế là đủ rồi.

"Vậy, lần sau nếu có cơ hội, tôi sẽ tiếp tục tìm giúp anh." Giáo sư Tôn nói.

Bàn Tử là người thấy tiền là sáng mắt, lấy được nhiều đồ như vậy về chắc chắn sẽ phát tài, tự nhiên cũng cảm kích giáo sư Tôn.

"Được, lúc đó có cơ hội ra ngoài tôi mời ông ăn cơm, ăn thỏa thích, anh Bàn đây mời ông ăn vịt quay Bắc Kinh, được không?" Bàn Tử nói.

Nói là vậy, nhưng anh ta biết cơ hội gặp lại sau này có lẽ không nhiều, Bàn Tử cũng chỉ thuận miệng khách sáo một câu, sau này có gặp được giáo sư Tôn hay không, cũng là chuyện của số ít.

"Được, vậy có cơ hội sẽ gặp lại." Giáo sư Tôn cũng nói.

Sau khi mấy người rời đi, họ đến tiệm của Tần Vũ để cáo biệt.

Tần Vũ thấy Bàn Tử đến, bưng cho anh ta một tách trà nói: "Chuyện bên này xong rồi, sau này anh định về à?" Bàn Tử khoanh chân ngồi trên ghế sofa trong tiệm của Tần Vũ: "Ừ, chuyện bên này xong rồi, tôi ở lại đây cũng vô dụng, lần sau có cơ hội lại tìm cậu uống rượu." Tần Vũ cười cười, không nói gì thêm.

Lần này Bàn Tử mang về không ít minh khí, Tần Vũ đều đã xem kỹ, những món đồ này quả thực đáng giá không ít tiền.

"Lần này về kiếm bộn tiền rồi chắc không có thời gian đâu nhỉ." Tần Vũ nói.

Số tiền từ những món đồ này đủ cho Bàn Tử tiêu xài một thời gian, có lẽ trong thời gian ngắn anh ta sẽ không quay lại đây nữa.

Bàn Tử cười: "Ai nói với cậu nhất định là để đổ đấu, biết đâu tôi đặc biệt đến tìm cậu uống rượu thì sao." Tần Vũ gật đầu: "Được thôi,

lúc đó báo trước cho tôi một tiếng, tôi cũng chuẩn bị trước vài ngày nhé?" Bàn Tử gật đầu, lúc này những người khác cũng lần lượt bước vào tiệm của Tần Vũ, anh cảm thấy có chút kỳ lạ, sao một lúc mà nhiều người đến vậy.

Trong nháy mắt, Tần Vũ hiểu ra có lẽ mọi người đã giải quyết xong chuyện của mình ở đây, bây giờ là lúc trở về.

Giáo sư Tôn nói: "Chuyện của tôi cũng đã xong, hôm nay đến chào cậu." Tần Vũ gật đầu: "Được, vậy thượng lộ bình an, lần sau đến thì gọi điện trước cho tôi, tôi sẽ tiếp đãi chu đáo." Bàn Tử tiếp lời hỏi: "Vậy lần này về rồi giáo sư định đi đâu ạ?" Giáo sư Tôn trả lời: "Tôi phải về nghiên cứu kỹ cuốn bút ký đó, bây giờ vẫn chưa nghiên cứu rõ." Mấy người gật đầu, có lẽ lần này về giáo sư Tôn sẽ bế quan, sau này họ muốn tìm giáo sư cũng không dễ dàng nữa.

Dương Tuyết Lỵ cũng bước tới nói: "Mấy ngày gần đây tôi cũng phải về nước ngoài rồi, nên hôm nay đặc biệt đến chào cậu, không ngờ hôm nay mọi người đều đi cả." Tần Vũ cũng không ngạc nhiên, trước đó Dương Tuyết Lỵ đến đây để làm việc, bây giờ xong việc rồi, đương nhiên phải về nước ngoài.

"Đột nhiên mọi người đi cả, tôi cũng chưa kịp mời một bữa cơm." Tần Vũ nói.

"Ăn cơm gì chứ, chuyện cũng xong hết rồi, lần sau có cơ hội lại ăn." Bàn Tử nói.

Mọi người đều khá tùy tính, đi cũng tự do, nói đi là đi.

Chương 544

Họ cũng không nói chuyện bao lâu, hàn huyên vài câu rồi đều rời đi.

Sau đó chỉ còn lại một mình Tần Vũ trông coi cửa tiệm, Yêu Muội Nhi thỉnh thoảng sẽ ghé qua giúp một tay.

"Em trông tiệm giúp anh một lát, anh vào bếp sau nấu cơm, lát nữa mang cho em ăn." Tần Vũ nói xong liền quay vào bếp sau nấu ăn.

Lần đổ đấu đó Bàn Tử kiếm được không ít minh khí, Tần Vũ cũng được chia không ít, những thứ này được bày bán trong tiệm.

Yêu Muội Nhi đang dọn dẹp nhà cửa thì đột nhiên có một người bước vào.

Yêu Muội Nhi thấy người này ăn mặc kỳ quái, liền đặt cây chổi trong tay xuống, bước tới, nói với người đó: "Chào ngài, thưa ông, ngài muốn xem gì ạ?" Người này không nói gì, đi thẳng đến chỗ những món minh khí mà Tần Vũ vừa mới có được, xem xét rất kỹ một hồi, dường như rất có nghiên cứu về loại đồ này.

Yêu Muội Nhi cảm thấy kỳ lạ, người này không nói một lời nào.

Khi Yêu Muội Nhi định hỏi tiếp, người đó đột nhiên lên tiếng.

"Món đồ này của ai, tôi thấy quen mắt, không biết có tiện hỏi thăm một chút không." Người đó hỏi.

Điều này tự nhiên thu hút sự chú ý của Yêu Muội Nhi, bình thường trong tiệm đồ cổ không ai hỏi nguồn gốc của những thứ này, ai cũng biết quy tắc.

Nhìn người này lại không giống người không biết nghề, Yêu Muội Nhi cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Vừa tiếp đón người này, Yêu Muội Nhi vừa nói: "Thật ngại quá, đồ trong tiệm chúng tôi không hỏi thăm nguồn gốc, nhưng ngài có thể yên tâm, đồ nhà chúng tôi đều là hàng thật." Người đó không hỏi tiếp, ngược lại nói: "Có phải hàng thật hay không, tôi nhìn một cái là biết, không cần cô nói." Yêu Muội Nhi càng cảm thấy kỳ lạ hơn, hôm nay người này rốt cuộc đến để làm gì?

"Tôi chuyên thu mua loại đồ này, nếu có, sau này có thể bán hết cho tôi, để tôi nói chuyện với ông chủ." Người đó nói.

Giá minh khí không hề rẻ, người này lại muốn thu mua nhiều như vậy.

Yêu Muội Nhi chú ý thấy ngón tay của người này có vẻ khác với người thường, ngay lập tức cô đoán người này có phải cũng là dân đổ đấu không.

Thường chỉ có người đổ đấu mới có đặc điểm cơ thể như vậy.

"Tôi đi gọi ông chủ cho ngài." Nói xong, Yêu Muội Nhi vội vàng chạy ra sau nói: "Tần Vũ, mau ra xem có một vị khách, tôi thấy tay chân người này cũng không sạch sẽ, có lẽ cũng là dân đổ đấu." Nghe thấy vậy, Tần Vũ lập tức chú ý, anh đặt công việc đang làm xuống nói: "Ông ta muốn làm gì?" Yêu Muội Nhi tiếp lời: "Không biết, ông ta muốn thu mua minh khí, xem ra cũng là người trong nghề, em thấy không đơn giản, ông ta bảo em gọi anh ra." Tần Vũ cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc là vị khách nào lại muốn thu mua nhiều minh khí như vậy.

Anh cũng từng gặp những người mua sỉ, nhưng họ đều đến những nơi chuyên bán sỉ, làm gì có ai tùy tiện tìm một người không quen biết để lấy hàng.

Tần Vũ sợ đây là người trong nghề đến gây rối, bèn đi ra xem thử.

Tần gia nhíu mày nhìn người đàn ông trước mặt, giọng điệu có chút không thiện cảm: “Làm gì thế, cứ lề mề ở đây, hỏi lâu như vậy rốt cuộc muốn dò xét cái gì?” Ngoài người trong nghề mới dò hỏi những vấn đề này, thì còn một loại người khác, đó là kẻ thù.

Nếu là kẻ thù, đã dò được địa chỉ của anh, chuyện này e là không ổn.

Trong tay anh đang có mấy ngôi mộ cổ chưa khai phá, đang vội muốn ra ngoài, làm gì có thời gian ở đây lằng nhằng với hắn.

Trong thoáng chốc, vẻ mặt anh lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

Vị khách lại mím môi, nói: “Xin lỗi, tôi không có ý chiếm dụng thời gian của anh, tôi tên là Trương Đĩnh, cũng là người trong nghề.” “Tôi cũng là người trong nghề, lần này gặp phải chuyện không thể giải quyết, cho nên muốn cầu xin anh, xem anh có cách nào không.” Vừa nói, hắn vừa quỳ xuống tại chỗ.

Tần Vũ thấy hắn quỳ xuống, cả người sững sờ tại chỗ, có chút không dám tin nói: “Anh đùa tôi đấy à?

Đừng quỳ!” Tần Vũ vội vàng đỡ người đó dậy.

Một người đàn ông trưởng thành, để một người đàn ông trưởng thành khác quỳ trước mặt mình.

Nói thật, trong lòng anh cảm thấy áp lực vô cùng, bất kể vì lý do gì.

Tần Vũ không thể chấp nhận một người đàn ông trưởng thành lại quỳ trước mặt mình như vậy, điều đó khiến anh cảm thấy không thoải mái, không biết phải làm sao.

Khi Tần Vũ đang định nói gì đó, Trương Đĩnh ở bên cạnh lại nói tiếp.

“Anh không biết đâu, cuộc sống của tôi bây giờ khổ lắm, đặc biệt là nhìn tay tôi này.” Người đàn ông nói rồi lập tức để lộ cánh tay ra.

Tần Vũ liếc nhìn cánh tay hắn, lập tức nhận ra vấn đề.

Tình hình của người đàn ông này không ổn chút nào.

Thấy người xung quanh ngày càng đông, sắc mặt Tần Vũ trở nên nghiêm túc.

Anh nói: “Đóng cửa lại trước đã.” “Yêu Muội Nhi, em đóng cửa lại đi, mau làm việc khác đi.

Vị này là người trong nghề, lần này có việc cần làm, hy vọng em tạo điều kiện cho tôi.” Đây là lần đầu tiên anh đưa ra yêu cầu như vậy với Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi từ lúc thấy người đàn ông quỳ xuống đã chết lặng, bây giờ thì cả người ngây ra tại chỗ, không biết phải làm gì.

Thấy anh nói vậy, cô không nói hai lời, lập tức đồng ý: “Được, nếu vậy thì em đồng ý, em sẽ đóng cửa ngay.” Cô đi thẳng tới, đóng chặt cửa lại.

Thấy Yêu Muội Nhi rất nghe lời đã đóng cửa, Tần Vũ bèn đưa người đó vào phòng trong.

Anh rót một tách trà, rồi mới nói: “Nói cho tôi biết anh gặp phải chuyện gì, tôi thấy trạng thái của anh có chút không ổn.” Cánh tay người bình thường không thể có dáng vẻ đó, nhưng trên tay hắn lại xuất hiện một đám những thứ trông như mạch máu, khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chương 545

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thật khó tin.

Đặc biệt là Tần Vũ, đây là lần đầu tiên anh gặp phải tình huống như vậy, bây giờ cả người đều ngây ra.

Chỉ thấy trên tay người đàn ông có một đám những thứ trông như mạch máu, không chỉ vậy, những thứ này một khi xuất hiện, sẽ gây tổn hại cực lớn cho cơ thể.

Trương Đĩnh khẽ thở dài một hơi, nói: "Thực ra, huynh đệ, tôi nói thật với anh, chuyện này có lẽ liên quan đến chuyện tôi gặp phải trước đây." Vừa nói, hắn vừa nhìn đi chỗ khác, rồi nói ra hai chữ.

Tần Vũ vừa nghe thấy hai chữ đó, sắc mặt liền thay đổi, cười nói: "Anh đùa tôi à, lại còn nhìn thấy cả cương thi, bị nó làm bị thương, rồi biến thành thế này, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?" Bất kể vì lý do gì, lời của người này thực sự quá kỳ lạ, không thể phủ nhận.

Trên đời này đúng là có những thứ kỳ quái, nhưng làm gì có chuyện dễ dàng gặp phải như vậy, ai muốn gặp là gặp được sao?

Sắc mặt Tần Vũ có chút cạn lời, anh nói: "Tôi nghĩ không phải vì lý do đó, anh có nhớ trước đây đã đến ngôi mộ cổ nào không?

Phần lớn là do ngôi mộ đó." "Còn những nguyên nhân khác thì không có, chỉ là vấn đề của ngôi mộ đó, nếu anh không tin, có thể tự mình đi kiểm tra." Đây là lần đầu tiên Tần Vũ chủ động nói với người khác những chuyện này.

Trương Đĩnh ở bên cạnh nghe anh nhắc nhở, sững sờ.

Hắn đang định nói gì đó, thì cảm thấy vết thương đau từng cơn, vô cùng khó chịu.

Đặc biệt khó chịu, đến mức cực hạn, thậm chí hắn không nhịn được muốn gào khóc.

Đối với một người đàn ông trưởng thành, phải là cơn đau mạnh mẽ đến mức nào mới có thể khiến một người đàn ông phải khóc, có thể thấy đây là một tình trạng vô cùng thảm thương.

Yêu Muội Nhi sau khi đóng cửa, bưng lên một ít đồ ăn.

Cô liếc nhìn những mạch máu trên tay Trương Đĩnh, sững sờ, nói: "Tay anh sao vậy, em cảm thấy giống như mao mạch trên tay anh có vấn đề, phải không?" Vừa nói cô vừa nhìn, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Là một người phụ nữ, cô không biết những chuyện này, có biết cũng không rõ ràng.

Biết họ làm gì, nhưng những khuất tất trong đó thực sự quá nhiều, là một người phụ nữ, cô cũng không tiện nói nhiều.

Tần Vũ thấy cô nhìn mình với ánh mắt tò mò, có chút cạn lời gật đầu.

Anh nói: "Chuyện không giống như em nghĩ đâu, anh ta bị trúng độc, một loại độc rất nghiêm trọng." "Nhất định phải tìm người giải quyết mới được, nếu không khi nghiêm trọng, sẽ nguy hiểm đến tính mạng, em hiểu chưa?" Lúc đầu Yêu Muội Nhi ở bên cạnh nghe hiểu lơ mơ, nhưng vừa nghe thấy vậy, liền hiểu ngay ý của anh.

Cô vội vàng gật đầu, nói: "Được, ý anh là vậy sao?

Vậy em hiểu rồi, chuyện này thật quá kỳ lạ, em cứ nghĩ trên đời này không thể nào có thứ đó được." Trương Đĩnh khẽ thở dài, chỉ vào cánh tay mình, nói: "Cô có biết cánh tay tôi bị thứ gì làm ra thế này không?

Nếu tôi nói ra, thật sự sẽ không ai tin." Nhưng hắn cũng không nói thẳng ra, mà uống một ngụm rượu nhỏ rồi phun lên vết thương của

mình.

Cảm giác máu và rượu hòa quyện tạo ra cảm giác đau rát đột ngột xuất hiện, nhưng trong lòng lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Tình trạng của hắn lúc này mới đỡ hơn một chút, cơn đau vừa rồi, gần như khiến hắn đau đến chết đi được.

Trương Đĩnh xắn tay áo lên, nói thẳng ra những gì trong lòng.

"Ồ?" "Vậy, rốt cuộc là ngôi mộ như thế nào?" Tần Vũ tỏ ra hứng thú, muốn tìm hiểu thêm một chút.

Rốt cuộc là loại cương thi gì mà có thể gây ra thương tích như vậy?

Trương Đĩnh thở dài một hơi, cầm tách trà trên bàn lên, uống cạn một hơi.

Dường như hắn không muốn nhắc đến nhiều, nhưng bây giờ Tần Vũ đã hỏi, hắn cũng không tiện giấu giếm.

"Thực ra ngôi mộ đó, nhìn bề ngoài không có vấn đề gì, dù sao lúc xuống đổ đấu, chúng tôi đều đã điều tra nghiên cứu." "Nhưng không ngờ, bên trong lại ẩn chứa bí mật động trời!" Trương Đĩnh rõ ràng đã chìm vào hồi ức, cả người nhíu chặt mày, nhăn thành một chữ "xuyên".

Điều này càng khiến Tần Vũ tò mò, muốn biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

"Không biết ngôi mộ mà anh đổ đấu lần này, là của vương thất quý tộc triều đại nào?" Tần Vũ thấy hắn ngừng lại, liền xen vào một câu hỏi.

"Nếu tôi đoán không lầm, hẳn là lăng mộ của một vương tước thời Tây Chu." "Ngôi mộ đó, ở gần Sơn Tây." Tần Vũ vừa nghe, trong

đầu liền hiện ra vị trí đại khái và hình dáng sơ bộ.

Dù sao anh cũng đã xuống không ít mộ, tự nhiên khá hiểu biết về một số quy cách thường thấy.

"Vậy tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy?" Theo lý mà nói, mộ thời Tây Chu tuy niên đại khá xa xưa, nhưng sau khi nắm rõ quy luật, sẽ luôn tìm thấy điểm chung.

Nhìn người trước mắt, e rằng kinh nghiệm đổ đấu cũng không phải ngày một ngày hai.

Trương Đĩnh lắc đầu, cho nên hắn mới nói ngôi mộ đó không đơn giản!

"Vốn tôi định vào thu thập một ít đồ đồng, vừa hay trước đó cũng có nghiên cứu qua về ngôi mộ này, nên mới định vào thử xem." "Lúc mới bắt đầu thì sóng yên biển lặng, không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng càng đi sâu vào trong, càng cảm thấy có gì đó không ổn." "Đến khi phát hiện ra, thì đã quá muộn." Nói xong, hắn liếc nhìn cánh tay bị thương của mình.

"May mà lúc đó tôi phản ứng nhanh, nhân lúc thứ đó chưa kịp phản ứng, tìm một con đường khác, lén lút đào thêm một cái đạo động, mới thoát ra được." Trương Đĩnh bây giờ vẫn còn cảm thấy sợ hãi, dù sao nếu lúc đó chậm thêm một giây, e rằng đã phải bỏ mạng ở đó!

Tuy đã thoát ra được, nhưng thì sao chứ?

Chẳng phải vẫn phải quay lại đó một chuyến sao.

Chương 546

Tần Vũ lại có chút tò mò về thứ mà hắn nói: "Anh bị cương thi làm bị thương, vậy có thể cho tôi biết con cương thi đó trông như thế nào không?" Nếu có thể biết rõ loại cương thi, cũng có thể tìm ra phương pháp tương ứng.

Dù sao bốc thuốc đúng bệnh, tự nhiên sẽ khỏi.

Trương Đĩnh gãi đầu, vẻ mặt có chút khó xử: "Thực ra bảo tôi hình dung, tôi thật sự không biết phải nói thế nào." "Bởi vì con cương thi này và những con tôi thường thấy, cảm giác hoàn toàn khác!" Trương Đĩnh ở đây vắt óc suy nghĩ, cũng không biết phải dùng từ ngữ nào mới có thể miêu tả được một phần nghìn của con cương thi đó.

Tần Vũ có chút sững sờ.

Theo lý mà nói, không nên như vậy.

"Nơi duy nhất tôi có thể nhận ra, chính là cánh tay của nó, sở dĩ tôi bị như thế này, cũng là do nó ban cho." "Cánh tay của con cương thi đó, hoàn toàn bị tóc quấn quanh.

Tôi đổ đấu bao năm, đây là lần đầu tiên thấy loại cương thi kỳ lạ như vậy!" Trương Đĩnh bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy tim đập thình thịch, nhưng hỏi han bạn bè xung quanh, cũng không ai biết đó là loại cương thi gì.

Tần Vũ sau khi nghe hắn miêu tả, cũng không đưa ra được kết luận nào.

Bởi vì loại cương thi mà Trương Đĩnh miêu tả, anh cũng chưa từng thấy.

Cho nên, cũng không giúp được gì nhiều.

“Không biết ngài có nhận ra, con cương thi này thuộc loại nào không?” Trương Đĩnh thấy anh không nói gì, tưởng rằng anh biết gì đó, kích động hỏi.

Anh lắc đầu, vẻ mặt áy náy nói: “Thật ngại quá, tại hạ tài sơ học thiển, nhất thời cũng không hiểu rõ về con cương thi này.” “Nhưng tôi có thể hỏi một người bạn, một vị giáo sư chuyên nghiên cứu về lĩnh vực này, có lẽ có thể có được thông tin hữu ích.” Tần Vũ cũng có ý định đến ngôi mộ đó để thăm dò, cho nên đối với lời thỉnh cầu vừa rồi của Trương Đĩnh, anh không chút do dự, liền đồng ý.

“Thật sự cảm ơn ngài quá!” Khi nghe Tần Vũ đồng ý đi cùng, Trương Đĩnh có chút vui mừng khôn xiết, nụ cười trên môi không thể kìm được mà nhếch lên, trông có chút ngây ngô.

Tìm được một người đồng hành hợp tác, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao mỗi lần xuống mộ, đều là cửu tử nhất sinh.

Bên này sau khi tiễn Trương Đĩnh đi, Tần Vũ lập tức lấy điện thoại ra, gọi cho giáo sư Tôn.

Điện thoại đầu dây bên kia reo mấy giây, mới có một giọng nói trầm thấp vang lên.

“Alô, Tần Vũ, có chuyện gì vậy?” “Giáo sư, hôm nay ông có rảnh không?

Hay là chúng ta cùng đi ăn cơm, cháu có chút chuyện, cần giáo sư giúp đỡ.” Tần Vũ cũng lười khách sáo, đi thẳng vào vấn đề.

Đầu dây bên kia cười sảng khoái, dứt khoát đồng ý.

Sau khi hẹn xong thời gian, Tần Vũ liền bắt đầu chuẩn bị, định bụng ra ngoài một chuyến.

“Sao vậy Yêu Muội Nhi?” Thấy cô cứ ở bên cạnh ngó nghiêng, Tần Vũ có chút buồn cười nói.

Cô có chút ngại ngùng bước ra, hai tay không ngừng vò vào nhau, rõ ràng có chút ngượng ngùng.

“Em có thể đi cùng anh không?” Cô chớp chớp mắt, mong đợi hỏi.

Tần Vũ cười cười: “Đi thôi.” Yêu Muội Nhi lập tức cười toe toét như một con tiểu hồ ly, vui vẻ đi thay quần áo, tiện thể trang điểm một chút.

Tần Vũ thấy vậy, không nhịn được trêu chọc vài câu, khiến Yêu Muội Nhi đỏ bừng mặt.

Họ hẹn ở một quán lẩu, trước tiên chọn một vị trí tương đối yên tĩnh, sau đó chờ giáo sư đến.

Không bao lâu, hai bóng người đi về phía này.

“Ồ, lẩu à, người trẻ các cậu ăn đồ cay nóng quá không tốt cho sức khỏe đâu.” Giáo sư Tôn đẩy gọng kính trên sống mũi, bắt đầu nói đùa. 194.

“Không sao, cháu đặc biệt gọi nước lẩu thanh đạm là vì giáo sư đấy ạ.” Tần Vũ cười híp mắt nói.

Hai người vừa nói vừa cười ngồi vào chỗ, vốn chỉ mời một mình giáo sư Tôn, không ngờ Tôn Khải Minh cũng đến.

Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra.

Dù sao với mối quan hệ giữa hai người họ, tự nhiên sẽ đi cùng nhau.

“Hôm nay đột nhiên gọi tôi đi ăn cơm, e rằng túy ông chi ý bất tại tửu nhỉ.” Giáo sư Tôn tự nhiên là một lão làng, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu mục đích của Tần Vũ.

“Không sai, hôm nay trong tiệm cháu có một vị thổ phu tử đến, nói cho cháu biết về một loại cương thi kỳ lạ.” Tần Vũ cũng không vòng vo, trực tiếp kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

“Còn có loại cương thi đó sao!” “Thứ lỗi, tôi cũng không rõ nó được hình thành như thế nào.” Giáo sư Tôn có chút nghiêm túc nói.

Tuy ông luôn học thức uyên bác, nhưng lần này đối với loại cương thi được miêu tả, cũng một vẻ mờ mịt.

Hơi nước từ nồi lẩu che khuất gương mặt của mấy người, khiến người ta nhìn không rõ.

Rõ ràng Tần Vũ cũng không biết, giáo sư Tôn kiến thức rộng rãi cũng không rõ về loại cương thi này.

Vậy thì việc tiến vào ngôi mộ cổ sắp tới e rằng sẽ có chút khó khăn.

Chương 547

"Nếu dựa theo lời miêu tả của người tên Trương Đĩnh kia, tám phần là một loại sinh vật giống như Cấm bà." Ngay lúc này, giọng nói của Tôn Khải Minh ung dung vang lên, thu hút ánh mắt của Tần Vũ. "Tôn tiền bối, Cấm bà?" Giáo sư Tôn hiển nhiên là lần đầu nghe thấy cái tên này, nên tỏ ra đặc biệt để tâm.

Tuy Tần Vũ không biểu hiện rõ ràng như giáo sư, nhưng trong ánh mắt cũng mang theo vẻ tìm tòi.

Tôn Khải Minh "ừ" một tiếng, ung dung ăn thịt cừu. "Tám phần là không sai đâu." "Nhưng gã đó có thể sống sót trở về, nói thật là vận khí không tệ." Tôn Khải Minh vừa nhai thức ăn trong miệng, nói chuyện cũng có vẻ hơi ngọng nghịu không rõ. "Ý của ngài là, sinh vật tên Cấm bà này, rất lợi hại?" Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh nghe đến xuất thần, không nhịn được hỏi.

Lần này Tôn Khải Minh không ăn nữa.

Ông ta gật đầu, hiếm khi tỏ ra nghiêm túc. "Cấm bà sau khi chết sẽ trở thành cương thi, nhưng còn lợi hại hơn cương thi bình thường!" "Thậm chí có con còn có linh trí, cực kỳ khó đối phó." "Loại cương thi như vậy, tôi vẫn luôn gọi là Cấm thi." Tôn Khải Minh tỏ ra rất am hiểu về loại cương thi này.

Nó cũng là một tồn tại cực kỳ khó nhằn trong đám cương thi.

Những cương thi khác đều ngây ngô, loại cương thi đó thực ra đối phó tương đối dễ dàng.

Nhưng loại biến thành cương thi sau khi chết như Cấm bà, lại là thứ khiến người ta đau đầu!

Bởi vì chúng sẽ có một số pháp thuật, nên vô cùng khó giải quyết. "Lợi hại vậy sao, có cả linh trí!" Giáo sư Tôn có chút không thể tin được, đây là lần đầu tiên ông biết đến sự tồn tại như vậy. "Cho nên gã đó có thể sống sót trở về, chỉ bị thương nhẹ, vận khí thực sự rất tốt." "Dù sao lần sau, có lẽ sẽ không có vận may như vậy nữa." Là một Cấm thi, nếu không có điểm hơn người, cũng sẽ không bị mọi người gọi như vậy. "Vậy tại sao trước đây khi tôi xuống mộ, đều không gặp phải loại cương thi này?" Tần Vũ cũng là lần đầu nghe đến sự tồn tại này, khó tránh khỏi có chút tò mò, không nhịn được hỏi thêm vài câu.

Tôn Khải Minh lau miệng, chậm rãi nói: "Loại cương thi này làm sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy." "Sự tồn tại của nó thực ra không nhiều." "Dù sao vạn vật cũng phải tuân theo sự cân bằng, nếu không thì quá bất công với con người rồi." Tôn Khải Minh hiếm khi có tâm trạng tốt như hôm nay, thuận tiện phổ cập kiến thức về loại cương thi này. "Nguyên nhân nó tồn tại không nhiều có liên quan đến điều kiện hình thành." 195. "Cũng chính vì điều kiện hình thành khó đạt được nên mới vẫn luôn không bị phát hiện." "Đương nhiên nếu xuất hiện một con, thì uy lực mà nó mang theo cũng không phải cương thi bình thường có thể so sánh được." Tôn Khải Minh nói.

Dù sao cũng là một số tồn tại khác thường, cách thức hình thành tự nhiên cũng tuyệt đối không đơn giản như vậy. "Không ngờ cương thi này lại có lai lịch lớn như vậy!" Giáo sư Tôn lại không nhịn được hỏi thêm vài câu, muốn tìm hiểu thêm về loại cương thi này.

Tần Vũ ở bên cạnh bất giác nhíu mày.

Dù sao một sự tồn tại như vậy, cũng phải suy nghĩ một chút. "Loại cương thi hóa thành từ Cấm bà sau khi chết như này nói chung không nhiều." Tôn Khải Minh đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, trong lòng đang nghĩ một chuyện khác. "Lại có loại cương thi thần kỳ

như vậy tồn tại!" Giáo sư Tôn sau khi nghe Tôn Khải Minh giải thích, cả người rõ ràng đã có hứng thú. "Đúng rồi, người đó đâu rồi?

Có nói cho các cậu biết là gặp loại cương thi này ở đâu không?" Giáo sư Tôn ở bên cạnh thực ra muốn đi xem thử.

Ông không biết loại cương thi có linh trí này sẽ thông minh đến mức nào.

Có thể được xếp vào hàng Cấm thi, vậy thì thực lực nhất định phải vô cùng mạnh mẽ!

Từ sau khi chia tay Tần Vũ lần trước, ông vẫn luôn ở cùng Tôn Khải Minh.

Do thân phận hiện tại là hoạt tử nhân, nên lúc đầu khó tránh khỏi có nhiều chỗ không quen.

Nhưng may mà có Tôn Khải Minh ở bên cạnh không ngừng chỉ đạo, khiến ông dần dần bắt đầu nắm giữ được sự huyền bí của thân thể hoạt tử nhân. "Cậu ta bị thứ đó làm bị thương, nên muốn tổ chức lại đội ngũ, đi lại vào ngôi mộ đó, tìm cách giải quyết." Tần Vũ ở bên cạnh cũng không giấu giếm, đáp ứng ngay.

Bây giờ xem biểu hiện của giáo sư Tôn, ông ấy cũng rất có hứng thú với ngôi mộ này. "Tôi thấy được đó." "Mấy ngày nay tôi cũng đã có thể vận dụng sức mạnh này một cách đầy đủ, vừa hay gần đây cũng muốn đi thử xem, luyện tay một chút." Giáo sư Tôn nắm chặt nắm đấm, cả người có vẻ phấn khích.

Giờ đây trở thành hoạt tử nhân, ông hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị thương.

Hiện tại ông cũng không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào, sức mạnh cũng tăng lên không ít so với trước, có thể cảm giác được bản thân hiện tại không gì không phá nổi! "Vậy thì tôi cũng đến ngôi mộ

cổ Tây Chu đó, tìm hiểu cho ra nhẽ." Giáo sư Tôn ở bên cạnh đề nghị, vẻ mặt có chút không thể chờ đợi được nữa.

Tôn Khải Minh thì không có ý kiến gì.

Dù sao đi đâu cũng như nhau. "Được, vậy tôi sẽ định thời gian sau, mọi người có thể về thu dọn trước." "Đợi gần đến lúc, chúng ta có thể xuất phát!" Tần Vũ gật đầu.

Chương 548

Đối với việc Tôn Khải Minh gia nhập, thái độ của hắn rất bình tĩnh.

Dù sao đi nữa, trong số những người này, Tôn Khải Minh là người hiểu biết nhiều nhất.

Đồng thời ông ta cũng biết về loại cương thi này, nên dẫn theo cũng có thể giải quyết được phiền phức. "Được, vậy tôi gọi điện cho Bàn Tử, hỏi xem cậu ta có đi không." Tần Vũ vừa nói vừa làm, sau khi bấm số của Bàn Tử, lại phát hiện điện thoại đang trong tình trạng tắt máy. "..." "Để sau tôi liên lạc lại xem, nếu thực sự không liên lạc được, thì chỉ có thể chúng ta xuất phát trước." Tần Vũ thấy gọi mãi không được, cũng đành chọn một phương án trung gian.

Ba ngày sau, một người quen thuộc cũng xuất hiện trong tiệm của Tần Vũ, chính là Trương Đĩnh lần trước. "Được rồi, bên tôi đã tổ chức một đội khác, sẽ cùng chúng ta đến ngôi mộ đó, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Sắc mặt Trương Đĩnh tuy trông không tốt, nhưng cả người lại tràn đầy sức sống.

Tần Vũ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn cũng không quan tâm có bao nhiêu người, chỉ cần những người đó sau này đừng cản trở hắn là được.

Đương nhiên có lúc đông người cũng sẽ mang lại lợi ích nhất định. "Đúng rồi, để tôi giới thiệu cho cậu, vị này là giáo sư Tôn, một người rất am hiểu về cương thi trong mộ cổ, cũng sẽ là bạn đồng hành xuống mộ cùng chúng ta vào ngày mai." Hai ngày nay không có việc gì lại chạy tới đây, hôm nay đang lúc thảo luận những thứ cần chuẩn bị thì gặp Trương Đĩnh.

Nếu ngày mai mọi người đã là bạn đồng hành cùng xuống mộ, tự nhiên phải làm quen với nhau. "Vị này tên là Tôn Khải Minh, một vị tiền bối có kinh nghiệm phong phú, thực lực mạnh mẽ, và biết rất nhiều chuyện." Tần Vũ ở bên cạnh lần lượt giới thiệu hai người làm quen. "Lần đầu gặp mặt, xin chỉ giáo nhiều hơn." "Tôi tên là Trương Đĩnh, sau này chúng ta là đồng đội rồi." Người sau gãi gãi đầu, nhưng ánh mắt lại bất giác nhìn giáo sư Tôn thêm hai lần.

Bởi vì loại thổ phu tử như anh ta, thường xuyên xuống mộ tiếp xúc với một số vật chết, nên cũng luyện được một thân bản lĩnh hơn người.

Từ nhỏ mũi đã đặc biệt thính, nên dần dần cũng luyện được một bản lĩnh: đó là có thể dựa vào mùi vị để phát hiện ra một số vật bất thường.

Từ lúc bước vào cửa hàng này, anh ta đã luôn ngửi thấy một mùi vị khá kỳ lạ. "Cái đó, tôi có thể hỏi vài chuyện được không?" Để xác minh suy đoán trong lòng, Trương Đĩnh cũng không vòng vo tam quốc, nói thẳng vào vấn đề. "Sao vậy?" Tần Vũ có chút không hiểu nhìn anh ta, nhưng rõ ràng ánh mắt của Trương Đĩnh đang hướng về Tôn Khải Minh!

Trương Đĩnh không trả lời trực tiếp, mà đi đến bên cạnh giáo sư Tôn, ngửi ngửi mũi.

Tần Vũ bất giác nhíu mày, lo lắng không biết anh ta có phát hiện ra thân phận của giáo sư Tôn không! "Là... hoạt tử nhân?" Trương Đĩnh đột nhiên nghiêm túc, thông tin mà anh ta nói ra khiến mấy người đều kinh ngạc.

Trong đó, người kinh ngạc nhất chính là giáo sư Tôn.

Ông đẩy gọng kính trên sống mũi, nhân đó che giấu sự hoảng loạn trong lòng. "Cậu em Trương Đĩnh à, tại sao đột nhiên lại nói vậy?"

Giáo sư Tôn cười cười, lại ném câu hỏi ngược lại.

So với sự căng thẳng của giáo sư Tôn, Tôn Khải Minh lại điềm nhiên hơn nhiều, thậm chí khi Trương Đĩnh nói ra ba chữ "hoạt tử nhân", ông ta còn mỉm cười.

Dù sao nếu thực sự là đứa trẻ nhà đó, thì việc có thể ngửi ra mùi hoạt tử nhân trên người ông ta cũng không có gì lạ.

Tần Vũ đứng một bên nhìn rõ mồn một, đối với nụ cười đầy ẩn ý của Tôn Khải Minh, hắn có chút không hiểu. "Trương Đĩnh, hắn là cậu nhóc nhà họ Trương nhỉ." Ngay lúc giáo sư Tôn đang căng thẳng không thôi, Trương Khải Minh đột nhiên lên tiếng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Trương Đĩnh ngơ ngác nhìn Tôn Khải Minh, rõ ràng đối với người trước mắt này, anh ta không có bất kỳ ấn tượng nào. "Là tôi." "Xin hỏi ngài biết tôi sao?

Tôi hoàn toàn chưa từng gặp ngài." Thông thường những người có thể vào nhà họ Trương, ít nhiều đều sẽ có chút ấn tượng.

Nhưng người trước mắt này trông cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi, sao lại biết nhà họ Trương?

Tần Vũ và giáo sư Tôn thì đứng một bên, yên lặng lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai người.

Tôn Khải Minh cười ha ha, nghịch chiếc chén trà trong tay, giọng nói mang theo vài phần trầm lắng khi hồi tưởng: "Cậu và ông nội cậu trông rất giống nhau, không ngờ bây giờ đứa bé nhà họ Trương đã lớn như vậy rồi." "Thật đúng là bóng câu qua cửa sổ." Tôn Khải Minh buông một tiếng cảm thán.

Vốn dĩ lúc đó ông ta và ông nội của Trương Đĩnh thực ra cũng trạc tuổi nhau, quan hệ của hai người cũng rất tốt.

Nhưng có lúc tạo hóa trêu ngươi, sau này lại bị mắc kẹt, giờ đây trở ra lần nữa, phát hiện vật còn người mất. "Ngài... ngài quen ông nội tôi!

Trước đây ngài có qua lại với ông nội tôi sao?" Trương Đĩnh tự nhiên hiểu được ý của ông ta, là có qua lại với ông nội mình!

Chương 549

Nhưng sau khi đánh giá một vòng, anh ta luôn cảm thấy tuổi tác có chút không khớp.

Dù sao ông nội anh ta cũng đã là một ông lão thất tuần rồi!

Vị tên Tôn Khải Minh trước mắt này lại trẻ như vậy!

Như thế thì chênh lệch cũng quá lớn rồi!

Cho nên Trương Đĩnh vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Tần Vũ ở bên cạnh khoanh tay trước ngực, rõ ràng là một bộ dạng xem kịch.

Giáo sư Tôn thì ở một bên lắng nghe cẩn thận, dù sao cũng muốn tìm hiểu thêm một chút chuyện về Tôn Khải Minh.

Dù thế nào đi nữa, mối liên hệ huyết thống giữa hai người đang níu kéo họ ở đây. "Ngài thật sự quen ông nội tôi sao?" Trương Đĩnh cũng không hoàn toàn không tin, chỉ là nếu không thể đưa ra bằng chứng thực tế, anh ta vẫn phải giữ thái độ nghi ngờ.

Tôn Khải Minh tự nhiên cũng hiểu được tâm tư của anh ta, nhưng cũng không giải thích nhiều.

Bởi vì ông ta biết, bây giờ dù có nói gì, Trương Đĩnh cũng không chắc sẽ tin. "Cho cậu xem một thứ, cậu sẽ biết." Tôn Khải Minh kéo khóa áo, từ trong áo lôi ra một chiếc túi niêm phong, giáo sư Tôn đứng sau mới phát hiện ra, bên trong quần áo của ông ta lại được làm thêm một lớp lót.

Chỉ thấy Tôn Khải Minh từ trong túi đó lấy ra một tấm ảnh, đưa cho Trương Đĩnh. "Có lẽ sau khi xem cái này, cậu sẽ tin." Tấm ảnh được bảo quản rất tốt, tuy có hơi ố vàng, nhưng dung mạo trên đó

vẫn rõ ràng có thể thấy.

Trương Đĩnh nửa tin nửa ngờ nhận lấy, giây tiếp theo cả người đồng tử co rút, trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn Tôn Khải Minh.

Khóe miệng người sau mang theo nụ cười như có như không, có vẻ hơi khó đoán. "Xin lỗi tiền bối, vừa rồi có chút thất lễ, mong ngài lượng thứ." Trương Đĩnh cung kính đưa lại tấm ảnh, đồng thời xin lỗi vì hành vi vừa rồi của mình.

Tuy niên đại đã lâu, nhưng người trong ảnh tự nhiên có thể nhận ra ngay!

Người đó không phải ai khác, chính là ông nội của anh ta.

Tuy khuôn mặt trông non nớt ngây ngô, nhưng ngũ quan cùng với dấu hiệu độc quyền của nhà họ Trương sẽ không sai được!

Người đứng bên cạnh ông nội, chính là Trương Khải Minh trước mắt!

Nhưng bây giờ so với trong ảnh, chẳng có gì khác biệt, thậm chí trông còn trẻ hơn. "Tiểu bối có lòng cảnh giác là chuyện bình thường." "Không tệ, mũi cũng thính đấy, có thể luyện thêm." Tôn Khải Minh lại cất tấm ảnh đó đi, thuận thế vỗ vỗ vai anh ta.

Trương Đĩnh rõ ràng có chút ngượng ngùng khi được khen, cả người đều cười ngây ngô.

Tuy trong lòng cũng tò mò, tại sao Tôn Khải Minh qua nhiều năm như vậy lại không có bất kỳ thay đổi nào!

Nhưng anh ta cũng hiểu quy tắc, có những chuyện không nên hỏi, cũng chỉ có thể giấu kín trong lòng. "Bên tôi vừa hay có một đội bạn, hôm nay đến để thông báo ngày mai khởi hành, sợ lúc đó chuẩn bị đồ không đủ, nên hôm nay bảo họ tạm thời đóng quân một ngày."

Trương Đĩnh ở bên cạnh lại rất quan tâm đến Tần Vũ, dù sao cũng là bạn đồng hành, tự nhiên phải chăm sóc nhiều hơn một chút.

Tần Vũ lắc đầu, ý bảo không cần.

Bên hắn cũng không có đồ gì cần chuẩn bị, ngoài việc mang theo một số vật dụng hàng ngày ra, những công cụ khác tất nhiên sẽ có người mang theo, cũng không cần phải làm thêm chuyện thừa thãi. "Mọi người về thu dọn trước, một giờ chiều xuất phát!" Tần Vũ ở bên cạnh xem thời gian, sau khi xác nhận mọi người đều có đủ thời gian chuẩn bị, mới đi theo Trương Đĩnh, hướng ra ngoại ô.

Đội ngũ này ngoài Tần Vũ ra, còn có giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh, đồng thời có cả Yêu Muội Nhi.

Vốn dĩ Trương Đĩnh cảm thấy đội ngũ bên này ít người, nhưng nghĩ lại, bên anh ta người khá đông, nên cũng không cần quá lo lắng. "Chúng ta đến rồi, ở đằng kia." Khi sắp đến nơi, có thể thấy chiếc xe việt dã đang đỗ bên cạnh, vô cùng hầm hố và ngầu. "Này, lão huynh, đây là đội còn lại của cậu à." Lúc này tại một con đường nhỏ ở ngoại ô, ngày thường xe cộ qua lại cũng không nhiều, nơi này cách địa điểm cần đến cũng thuận đường, nên đội xe tạm thời nghỉ ngơi ở đây.

Chỉ thấy một gã to con từ trên xe việt dã nhảy thẳng xuống, đánh giá một lượt bốn người trước mặt.

Nhưng rõ ràng là không hài lòng.

Trương Đĩnh ở bên cạnh khá hiểu tính cách của gã to con, nên cũng biết trong lòng gã nghĩ gì. "Ha ha, đừng để vẻ ngoài đánh lừa, họ đều không phải người đơn giản đâu." Trương Đĩnh cười ha ha, đứng giữa hòa giải.

Thực ra lời anh ta nói cũng không phải giả.

Trong bốn người, thực lực của ba người kia thế nào tuy không rõ,

nhưng chỉ riêng việc có hai vị hoạt tử nhân tồn tại, thì đối với họ, thực lực cũng đã tăng lên đáng kể! "Ồ, vậy à?" Gã to con sờ sờ cằm, ánh mắt dừng lại trên người Yêu Muội Nhi một lúc, mang theo vài phần trêu chọc: "Cô em gái này đúng là không đơn giản, trông cũng xinh xắn đấy." "Nhưng xuống mộ rồi, xinh đẹp không khiến bọn cương thi kia thương hoa tiếc ngọc đâu!" Gã to con không đặt nhiều kỳ vọng vào nhóm người Tần Vũ.

Chương 550

Chỉ hy vọng sau này có thể yên phận một chút, đừng cản trở gã là được. "Anh có ý gì!" Yêu Muội Nhi tự nhiên cũng có thể nhìn ra sự khinh thường của gã to con trước mặt, không nhịn được siết chặt nắm đấm nhỏ, chất vấn.

Gã to con tỏ vẻ không quan tâm nhún vai: "Ý trên mặt chữ thôi." "Sau này xuống mộ, phải nghe theo sự sắp xếp của tôi, nếu không xảy ra chuyện gì, tôi không quản đâu!" "Nhất là vị cô nương xinh đẹp này, đừng trách tôi nói không dễ nghe, nơi đó nguy hiểm như vậy, một cô gái yếu đuối như cô có thể làm được gì?" Gã to con cũng là người thẳng tính.

Nên có một số lời cũng lười phải suy nghĩ nhiều, cứ nói thẳng ra trước, làm rõ mọi chuyện.

Dù sao nếu không phải nể mặt Trương Đĩnh, gã thật sự không muốn dẫn theo bốn người này!

Một người trông rất trẻ, tuy thân hình khá rắn rỏi, nhưng kinh nghiệm thì rành rành ra đó.

Lại có một vị tuổi tác lớn như vậy, thêm một người phụ nữ nữa, đội hình này là đi xuống mộ sao! "Anh!" Yêu Muội Nhi cắn chặt đôi môi hồng phấn, cả người dường như đang ở giai đoạn bùng nổ.

Trương Đĩnh cũng cảm thấy gã to con có hơi quá đáng, vừa định mở miệng giảng hòa, thì thấy Yêu Muội Nhi trực tiếp bẻ ngón tay gã to con, sau đó một cước đá vào xương đầu gối của gã. "Để ta xem ngươi còn huýt sáo nữa không!

Để ta xem ngươi còn coi thường phụ nữ nữa không!" Không đợi Tần Vũ phản ứng, Yêu Muội Nhi trong nháy mắt như biến thành

người khác, bắt đầu cuộc tàn sát đơn phương một cách hung bạo. "Tôi..." Chuyện xảy ra quá đột ngột, mặc dù gã to con muốn phản kháng, nhưng Yêu Muội Nhi hoàn toàn không cho gã cơ hội này!

Nắm đấm nhỏ như mưa rơi, toàn bộ đều nhắm vào người gã to con mà đánh, ra tay có thể nói là vô cùng ác liệt. "Trời ơi, cũng quá bất ngờ rồi." Trương Đĩnh bất giác nuốt một ngụm nước bọt, nhìn gã to con mặt mày bầm dập không có sức phản kháng, không nhịn được đau lòng vài giây.

Rõ ràng vừa rồi còn là tiểu tiên nữ đáng yêu, sao đột nhiên lại biến thân như vậy!

Tần Vũ bất lực khoanh tay: "Cho nên không thể trông mặt mà bắt hình dong." "Đừng coi thường Yêu Muội Nhi, cô ấy lợi hại lắm, thuật phân kim định huyệt cũng là một tồn tại mạnh mẽ!" Trên bãi cỏ xanh mướt tràn đầy sức sống, một bóng người đang nằm đó, với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc cuộc sống.

Người đó không phải ai khác, chính là gã to con vừa rồi ăn nói lỗ mãng.

Nhưng lúc này khắp người trên dưới không có một chỗ nào lành lặn, đặc biệt là khuôn mặt rất nam tính kia, giờ sưng vù một góc. "Hừ, hôm nay bà cô đây tha cho ngươi một lần!" "Nếu lần sau còn để ta phát hiện ngươi tự cao tự đại như vậy, bà cô nhất định đánh cho ngươi đến mẹ đẻ cũng không nhận ra!" Yêu Muội Nhi rõ ràng bị tức đến không chịu nổi, nếu không phải Tần Vũ ở bên cạnh mở miệng khuyên can, e rằng hôm nay gã to con phải bỏ mạng ở đây rồi. "Được rồi, mọi người chỉnh đốn một chút, chúng ta nên xuất phát thôi." 196.

Trương Đĩnh có chút không nhịn được cười, tuy đồng cảm với biến cố của gã to con nhưng không nhịn được mà bật cười. "Nguyên lai các người là như vậy, tôi hiểu rồi!" Gã to con vùng vẫy ngồi dậy

từ trên mặt đất, do cử động mạnh làm rách vết thương ở khóe miệng, lập tức hít một hơi khí lạnh. "Con nhóc này ra tay ác thật!" Gã to con không nhịn được lẩm bẩm.

Trương Đĩnh trêu chọc: "Chẳng phải đều do ngươi trêu chọc sao, lần này có bài học rồi chứ!" Gã to con ở bên cạnh lười đáp lại Trương Đĩnh, xử lý qua loa vết thương, bắt đầu tìm kiếm chiếc xe mà Yêu Muội Nhi ngồi trong đội xe, thuận tiện chen lên.

Tuy Yêu Muội Nhi ra tay nặng, nhưng chỉ là vết thương ngoài da, vài ngày là khỏi. "Hì hì." Yêu Muội Nhi nhìn gã ngốc to xác trước mặt, lười nhìn một cái. "Cái đó, vừa rồi cô đã đánh thức tôi." "Cho nên tôi đặc biệt đến xin lỗi cô.

Là tôi không đúng, không nên tự cao tự đại, không nên có thành kiến như vậy." Yêu Muội Nhi nhìn vẻ mặt chân thành của gã to con, cơn giận khi bị ra tay lúc nãy cũng đã tan đi quá nửa.

Vốn dĩ cô ghét nhất là loại người đeo kính màu nhìn người khác, nhưng người ta đã nhận ra sai lầm của mình, Yêu Muội Nhi cũng lười so đo nữa. "Hy vọng anh thật sự đã nhận ra sai lầm, đừng có giả vờ!" Gã to con kia nghe vậy liền vội vàng bày tỏ mình thật sự đã biết sai, nếu không tin thì có thể giám sát sau này. "Tôi cũng sẽ làm vậy." Yêu Muội Nhi kiêu ngạo quay mặt đi chỗ khác, gã to con kia thấy cô không còn giận nữa, lập tức cười ngây ngô lại gần: "Thực ra tôi tên là A Nhẫn, chỉ vì thân hình to lớn nên mọi người đều gọi tôi là Đại Khối Đầu." "Tôi và Trương Đĩnh là bạn đồng hành, hôm nay cũng là vì cậu ấy nên mới đến." Tính tình mọi người đều thuộc loại thẳng thắn, nên nhanh chóng đã thân thiết với nhau.

Cứ thế trò chuyện mãi cho đến chân núi.

Trương Đĩnh từ trong ba lô lấy ra bản đồ, bắt đầu đánh dấu vị trí tương ứng. "Được rồi, chúng ta xuất phát thôi." Trương Đĩnh đi đầu

phụ trách dẫn đường, những người còn lại đi theo sau anh ta.

Nhiệt độ trong núi thấp hơn bên ngoài một chút, đi trên con đường nhỏ vắng vẻ không một bóng người, nên mỗi bước chân đều dính bùn đất. "Vị trí mộ cổ ở đây." Trương Đĩnh lấy ra Xẻng Lạc Dương, định bắt đầu tìm vị trí cửa mộ, để tiện cho việc đào. "Không cần phiền phức như vậy đâu, vị trí chắc là ở kia, trực tiếp đặt thuốc nổ là được rồi." Tần Vũ, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng, khiến Đại Khối Đầu và Trương Đĩnh đang loay hoay với Xẻng Lạc Dương đều sững sờ.

Không cần sự trợ giúp của bất kỳ công cụ nào mà có thể tìm ra vị trí của ngôi mộ!

Trương Đĩnh trong lòng vô cùng kính phục.

Quả nhiên là mấy người thâm tàng bất lộ!

Sau khi Trương Đĩnh dùng Xẻng Lạc Dương, cũng đã xác định được phương vị đại khái.

Chương 551

Kết quả của anh ta và những gì Tần Vũ vừa nói, về cơ bản là giống nhau! "Đặt thuốc nổ!" Đại Khối Đầu vẫy tay ra hiệu với anh em, lập tức có người lấy ra thuốc nổ đã được buộc sẵn, bắt đầu chuẩn bị cài đặt.

Sau khi đặt xong, anh ta ấn nút, chỉ nghe một tiếng nổ lớn "Ầm", đất bùn bị nổ tung bay lên, như mưa rơi lả tả xuống đất. "Mấy cậu, qua đó đào đi." Chẳng mấy chốc, cửa mộ đã xuất hiện.

Đại Khối Đầu rõ ràng rất giỏi về phương diện này, chỉ thấy anh ta gõ gõ đập đập một cách thành thạo, lập tức tìm được một viên gạch có kẽ hở, trực tiếp cạy ra.

Mọi người đợi bên ngoài một lúc, để không khí có thể lưu thông vào trong tốt hơn, và để một số khí độc bên trong có thể bay hơi đi.

Sau đó mới đeo trang bị, bật đèn pin đi vào. "Thiết kế bên trong này quả thực là một ngôi mộ cổ thời Tây Chu, không có vấn đề gì." Mấy vòng sáng chói mắt của đèn pin chao đảo trong hành lang sâu thẳm.

Xung quanh có vẻ khô ráo, đi vài bước là đã có thể làm bụi đất bay lên.

Men theo lối đi đã được mở ra, họ đi sâu vào bên trong, trên tường xung quanh có khắc các loại động vật, vẫn có thể lờ mờ phân biệt được.

Họ đã đi dọc theo hành lang được vài cây số, cuối cùng ở cuối con đường phía trước, họ nhìn thấy một căn phòng đá. "Xem ra chúng ta sắp chính thức tiến vào mộ cổ Tây Chu rồi." Giáo sư Tôn dùng đèn pin rọi một vòng xung quanh, đồ đạc bên trong được bài trí rất sơ sài,

chỉ là một vài tác phẩm điêu khắc mà thôi.

Nhìn bệ đá bên cạnh, ông luôn cảm thấy có gì đó không ổn. "Theo lẽ thường, các cơ quan được thiết kế vào thời Tây Chu, do một số nguyên nhân thực ra không được tốt lắm." "Thực ra ngôi mộ cổ này cũng không khó phát hiện.

Cho nên chắc hẳn sẽ có một số người nhắm đến, dù sao cũng có thể kiếm được một khoản tiền." Dù sao những lão phu tử kia, giỏi nhất chính là tìm kiếm những ngôi mộ cổ này.

Do niên đại và kỹ thuật thời đó, nên những người đổ đấu đều khá ưa thích những triều đại này. "Ý ông là, ở đây có điều mờ ám?" Tần Vũ thuận theo lời ông, bổ sung.

Giáo sư Tôn gật đầu, trên mặt mang theo vài phần nghiêm trọng: "Chúng ta đi xuống một mạch, hoàn toàn không gặp bất kỳ sự phá hoại nào, điều này có nghĩa là, có lẽ nơi này không đơn giản như vậy!" Lời của giáo sư Tôn vừa dứt, mọi người lập tức cũng im lặng.

Dù sao đổ đấu cũng không phải ngày một ngày hai, tự nhiên cũng hiểu được ý nghĩa trong đó.

E rằng trận chiến này, phía trước hung hiểm khó lường.

Tuy cũng biết sẽ có nguy hiểm, nhưng không ai lùi bước.

Dù sao có lúc nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, liều mạng trong miệng hổ cũng không phải một hai lần, sao có thể vì một chút không ổn mà bị đánh gục! "Nhưng sau này chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút." Giáo sư Tôn gióng lên một hồi chuông cảnh báo cho mọi người, cũng là để nhắc nhở chính mình.

Mọi người đều nâng cao cảnh giác, cẩn thận đi vòng qua bên cạnh, không bước lên bệ tròn ở giữa.

Từ hành lang phía sau, họ tiếp tục tiến vào bên trong.

Bây giờ cũng báo trước rằng, mỗi quyết định họ đưa ra, đều có thể là sự tồn tại vô cùng quan trọng! "Yên tâm, có tôi ở đây, nhất định sẽ bảo vệ cô!" Đại Khối Đầu vỗ vỗ ngực, đi đến bên cạnh Yêu Muội Nhi bày tỏ.

Người sau liếc một cái: "Anh lo bảo vệ bản thân trước đi." Bên trong hành lang trông sâu thẳm, một cái nhìn không thể thấy hết.

Giống như một con quái vật đang ngủ say, đang ở đó chờ đợi mọi người.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngoài việc có thể nghe thấy tiếng bước chân của nhau, thì không còn âm thanh nào khác.

Dưới chân là những viên gạch có chút gồ ghề, xung quanh khắc những bức tượng đá kỳ dị nhe nanh múa vuốt, đang cúi đầu nhìn xuống những người trong hành lang, tạo cho người ta một cảm giác áp bức không rõ nguyên do. "Phía trước có huyết thi, mọi người cẩn thận một chút!" Trương Đĩnh và Tần Vũ luôn đi đầu đột nhiên hạ thấp giọng, nhắc nhở mọi người.

Đi hết hành lang, bây giờ họ đang ở chỗ ngoặt.

Bên này Tần Vũ mắt tinh nhìn thấy một vật hình người màu đỏ đang bò ở phía trước, lập tức kéo Trương Đĩnh lại. "Chết tiệt, lại ở ngay trên con đường chúng ta phải đi qua!" Trương Đĩnh cẩn thận ló nửa đầu ra, cả khuôn mặt đều trở nên nghiêm trọng.

Dù sao huyết thi không phải là thứ dễ chơi.

Toàn thân không có một lớp da nào, hoàn toàn là những thớ thịt màu đỏ, và trước khi chết còn bị ngâm trong nước máu, cũng là một tồn tại vô cùng ghê tởm. "Da của thứ này sẽ có chất nhầy, giống như đạn không xuyên, dao không chém, không dễ dàng giết chết nó trực tiếp được." Trương Đĩnh ở bên cạnh bắt đầu nghĩ cách giải quyết thứ

phiền phức này.

Dù sao nếu không loại bỏ nó, thì hoàn toàn không thể đi qua!

Nếu chỉ đuổi nó đi, không chừng lại gặp phải ở nơi khác, nên dù sao cũng là một mối họa ngầm. "Sao vậy?

Chương 552

Xảy ra chuyện gì?" Bên này giáo sư Tôn từ phía sau đi tới, hỏi tình hình của họ.

Tần Vũ dùng tay chỉ vào chỗ ngoặt, và dùng khẩu hình nói ra hai chữ: "Huyết thi." Không đợi giáo sư Tôn nói, Trương Đĩnh đột nhiên hít hít mũi, lập tức rút vũ khí trong tay ra, vội vàng nói: "Huyết thi đó đến rồi!" Theo sau lời của anh ta, mọi người đều ngửi thấy một mùi tanh hôi truyền đến, chỉ thấy một đôi mắt đỏ rực đột nhiên từ góc tường ló đầu ra, máu trên người không ngừng nhỏ giọt, để lại những vết loang lổ. "Mọi người cẩn thận!" Trương Đĩnh bất giác rút đao bên hông, nhưng chưa kịp rút ra, đã thấy một bóng người lao thẳng tới, vật lộn với huyết thi kia! "Giáo sư Tôn!" Chỉ thấy lúc này ông hoàn toàn không giống một người ngoài năm mươi tuổi, sức bùng nổ của cả người dị thường mạnh mẽ, trực tiếp nắm lấy cánh tay của huyết thi kia, xé xuống!

Giáo sư Tôn rõ ràng không cho huyết thi kia cơ hội chạy thoát, trực tiếp giật đầu nó xuống, giống như xé giấy, trực tiếp biến huyết thi kia thành một vũng máu. "Tôi cứ tưởng lợi hại thế nào, không ngờ dễ dàng bị xé nát như vậy." Giáo sư Tôn có chút ghét bỏ nhìn chất lỏng màu đỏ trên tay, Yêu Muội Nhi bên cạnh lập tức lấy khăn giấy ra, đưa cho giáo sư Tôn.

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc.

Giáo sư Tôn lao ra đầu tiên hắn có thể hiểu được, dù sao lúc này ông là một hoạt tử nhân, nên hoàn toàn không cần lo lắng bị thương.

Nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy mà xé nát huyết thi, sức mạnh tăng trưởng như vậy khiến Tần Vũ bất giác có chút lo lắng.

"Cơ thể ông không sao chứ?" Tần Vũ ở bên cạnh không chắc chắn Tôn Khải Minh đã làm gì trong mấy ngày nay, nên lập tức tiến lên kiểm tra tình trạng cơ thể của giáo sư Tôn.

Người sau lắc đầu, cảm thấy tình hình của cả người hiện tại vô cùng tốt! "Đừng lo lắng, tôi thật sự không sao." Giáo sư Tôn cũng biết Tần Vũ đang lo lắng cho tình hình của mình, cười nói an ủi. "Yên tâm, tôi ở đây cũng sẽ không để ông ấy xảy ra chuyện, cứ yên tâm đi." Tôn Khải Minh phủi bụi trên ống quần, vẻ mặt ung dung từ phía sau đi tới.

Nhìn huyết thi đã biến thành một đống bùn nát, ông ta không có chút kinh ngạc nào.

Rõ ràng đối với kết quả này, dường như đã biết từ sớm. "Ông làm?" Tuy Tần Vũ đang hỏi, nhưng giọng điệu lại tràn đầy sự khẳng định.

Vốn dĩ chỉ là suy đoán, bây giờ nhìn biểu cảm của Tôn Khải Minh, về cơ bản đã xác định được.

Người sau ngoáy tai, trực tiếp thừa nhận: "Nếu không thì giáo sư Tôn làm sao có được sức mạnh như hiện tại." "Mạnh hơn hoạt tử nhân bình thường nhiều lắm!" Tôn Khải Minh có chút đắc ý.

Đây là trải qua phương pháp chuyên môn mới có thể có được sức mạnh như hiện tại. "Thực ra nói không khách khí, cơ thể của giáo sư Tôn hiện tại có thể nói là cứng như thép!" Tuy trở thành hoạt tử nhân có thể nâng cao một chút sức mạnh, nhưng cũng chỉ mạnh hơn một chút, không thể đạt đến mức gọi là mình đồng da sắt.

Nhưng bây giờ Tôn Khải Minh có thể kiêu ngạo nói: "Đó là vì các người không tìm được phương pháp, nên mới yếu như vậy." "Như vậy sau này không sợ bị phát hiện sao?

Nếu có người muốn đối phó ông ấy, chẳng phải sẽ tệ sao!"

Trương Đĩnh có chút tò mò hỏi.

Dù sao bây giờ mọi người đối với hoạt tử nhân vẫn chưa thể chấp nhận lắm.

Những người thường xuyên đổ đấu như họ thì không sao, nhưng nếu bị lộ ra ngoài thế gian, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Tôn Khải Minh rõ ràng không có chút lo lắng nào, dù sao tình huống này đã sớm lường trước. "Không sao, phương pháp thông thường không đối phó được tôi đâu." "Trừ khi chỉ có những pháp khí cực kỳ đặc biệt mới có tác dụng, còn lại căn bản chỉ là đồ bỏ đi." Nghe Tôn Khải Minh nói vậy, Tần Vũ trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Không ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, thực lực của giáo sư Tôn đã tăng lên nhanh như vậy!

Cũng không biết Tôn Khải Minh rốt cuộc đã dùng cách gì mà có thể đạt được kết quả như vậy. "Mấy ngày nay, rốt cuộc các ông đã đi làm gì?

Tại sao thực lực của giáo sư Tôn bây giờ lại mạnh như vậy?" Tần Vũ tự nhiên cũng biết được nguyên do trong đó, giáo sư Tôn cũng không có bất kỳ sự che giấu nào, trực tiếp nói ra hết. "Trong khoảng thời gian này, nhân lúc nghỉ ngơi, chúng tôi đã đến Nam Sơn một chuyến." Giáo sư Tôn chậm rãi nói.

Đương nhiên sở dĩ đến Nam Sơn, cũng là vì nguyên nhân của Tôn Khải Minh. "Đến Nam Sơn để tìm thứ gì sao?" Tần Vũ ở bên cạnh hồi tưởng lại, bên Nam Sơn hình như không có thứ gì có thể dùng được.

Cho nên đối với việc đến đó một chuyến, hắn có chút nghi ngờ. "Không sai, chúng tôi đến Nam Sơn để tìm một loại tồn tại gọi là Khô

Vi Thảo, loại cỏ này, thực ra đối với hoạt tử nhân như chúng tôi mà nói, có thể nói là tồn tại vô cùng có lợi!" Giáo sư Tôn ở bên cạnh và Tần Vũ đã cùng hoạn nạn bao nhiêu lần, trước đây hắn cũng đã giúp ông, nên hỏi là đáp, không có chút ý định che giấu nào. "Vậy bây giờ ông như thế này, cũng là vì Khô Vi Thảo sao?" Tần Vũ ở bên cạnh sau khi nghe giáo sư Tôn kể xong, bất giác nhìn Tôn Khải Minh thêm một cái.

Quả nhiên đối với người này, phải cảnh giác thêm một chút, dù sao cũng không sai.

Dù sao phòng bệnh hơn chữa bệnh, vẫn tốt hơn là hối hận sau khi chuyện đã xảy ra.

Tôn giáo thụ suy tư một lúc, cảm thấy chuyện này có lẽ liên quan đến cỏ Khô Suy.

Dù sao thì ông cũng đã dùng loại cỏ đó, sau đó tiến hành một số phương pháp đặc biệt mới có thể đạt đến cảnh giới hiện tại.

Vì vậy, giữa chúng chắc chắn sẽ có một mối liên hệ nào đó.

Chương 553

“Trước đây cũng chưa từng nghe qua, liệu có tác dụng phụ gì đối với cơ thể không?” Tần Vũ hiển nhiên xem trọng sức khỏe của giáo sư, liếc nhìn Tôn Khải Minh rồi hỏi.

Dù sao người có phương pháp thì chắc chắn sẽ hiểu rất rõ.

Yêu Muội Nhi đứng bên cạnh cũng vô cùng tò mò, không nhịn được mà bước tới từ phía sau, tò mò xem xét cơ thể của Tôn giáo thụ.

Người sau lắc đầu, thay Tôn Khải Minh trả lời: “Đây mới là chỗ thần kỳ nhất!

Một chút tác dụng phụ cũng không có!” Tôn giáo thụ vô cùng kích động, bởi điều này cũng có nghĩa là sau này nếu có chuyện xảy ra, ông hoàn toàn có đủ năng lực đứng ra bảo vệ mọi người!

Giống như Huyết thi vừa rồi phải đối mặt vậy.

Đối với những người khác, có lẽ đó là một sự tồn tại cực kỳ khó giải quyết.

Nhưng dưới tay ông, lại dễ dàng bị tiêu diệt như vậy!

Thật lòng mà nói, Tôn giáo thụ rất thích cảm giác này.

“Không có tác dụng phụ là tốt nhất.” Tần Vũ gật đầu, thấy Tôn giáo thụ đã nói như vậy, anh cũng không tiện tiếp tục hỏi thêm.

Nhưng thực lực của Tôn giáo thụ hiện tại cũng đã giúp sức chiến đấu tổng thể của cả đội tăng lên không ít. 197.

Trương Đĩnh ở bên cạnh thì chào hỏi mọi người, chuẩn bị xuất phát trở lại.

Anh ta liếc nhìn mấy người Tần Vũ, đột nhiên cảm thấy cách làm

ban đầu của mình quả thực là thừa thãi!

Tuy chỉ có bốn người, nhưng thực lực của mỗi người đều sâu không lường được!

Tuy anh ta cũng có người của mình, nhưng người có bản lĩnh thật sự lại chính là mấy vị đó.

"Xem ra có thể cùng mấy vị này xuống mộ, đúng là vinh hạnh của mình." Trương Đĩnh không khỏi thầm vui trong lòng.

Ban đầu trong lòng anh ta có chút không yên, nhưng sau khi thấy được thực lực của họ, trái tim đang treo lơ lửng đã hoàn toàn được đặt xuống.

Gặp phải loại Huyết thi như vậy, tuy họ cũng sẽ đụng độ, nhưng nếu tình hình cho phép, họ sẽ cố gắng hết sức chọn cách đi vòng qua.

Dù sao muốn giết chết nó không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, chỉ khi thực sự không còn cách nào khác, họ mới chọn đối đầu trực diện.

Thực tế, trong đa số trường hợp, họ đều chọn cách né tránh.

"Giáo sư, nếu có tình huống gì, ông có thể báo cho tôi biết trước." Tần Vũ gật đầu với ông, thấy sắc mặt của giáo sư hiện tại tốt hơn trước nhiều, có thể thấy loại cỏ tên Khô Suy đó quả thực rất hữu dụng.

Mọi người lại tiếp tục đi về phía trước, lại là một hành lang dài.

Nhưng lần này không gặp phải Huyết thi, mọi người cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Phía trước có một cái hồ tắm!" Trương Đĩnh đi ở phía trước nhất nên là người đầu tiên nhìn thấy sự việc.

Mặc dù trước đó anh ta đã từng xuống ngôi mộ này, nhưng không

phải đi từ cửa này.

Vì vậy, anh ta cũng không hiểu rõ đường đi bên trong cổ mộ.

"Nhìn trong hồ, hình như có thứ gì đó màu đỏ!" Khi mọi người dần tiến lại gần, càng có thể nhìn rõ thứ chất lỏng bên trong hồ tắm.

Toàn bộ đều là màu đỏ!

Mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng quỷ dị.

"Huyết thi vừa rồi, có phải là bò ra từ bên trong không?" Yêu Muội Nhi làm ra vẻ mặt cao thâm, đoán mò.

Ánh sáng đèn pin phản chiếu những vòng sáng chói mắt, chiếu vào hồ nước màu đỏ tươi, trông vô cùng yêu diễm.

"Một hồ máu lớn thật!" Tôn giáo thụ lấy kính mắt từ trong túi ra, quan sát kỹ một vòng.

Hoa văn trên vách đá bằng phẳng, vừa nhìn đã biết được mài giũa từ rất lâu.

Mặc dù đã bị năm tháng ăn mòn, ẩn hiện có chút phong hóa, nhưng vẫn có thể nhận ra, những người thợ đá năm đó chắc chắn đã tốn không ít tâm huyết, tỉ mỉ mài giũa điêu khắc, mới có thể vẫn còn nguyên vẹn.

"Cổ mộ Tây Chu mà lại làm mấy thứ tà môn này, có chút không đúng lắm." Trương Đĩnh nhìn cái hồ đầy máu tươi, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy trong lòng khó chịu.

Vừa mới gặp Huyết thi, giờ lại gặp thứ này, quả nhiên khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị.

Tần Vũ không nói gì, chỉ là trong mắt có thêm vài phần nghiêm trọng.

Xem ra lần này, e là không đơn giản!

Yêu Muội Nhi ghé lại gần xem, lập tức che miệng mũi, lùi về sau hai bước: “Bên trong là cái gì vậy?

Chương 554

Cái mùi này, cũng thật khó tả quá đi.” Yêu Muội Nhi quạt quạt tay, mùi đó mới tan đi một chút.

Tôn Khải Minh lạnh lùng liếc nhìn, trực tiếp nói: “Không cần phải ngạc nhiên như vậy, bên trong chẳng qua chỉ là máu tươi mà thôi.” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, hắn giải thích một cách bình thản.

“Máu tươi?” Tần Vũ sờ sờ mũi, đối với thứ chất lỏng màu đỏ trong hồ, anh có thêm một phần suy xét và tìm tòi.

Anh cầm đèn pin chiếu vào trong hồ, trong lòng dấy lên vài điểm nghi vấn.

“Ngôi mộ này tuổi đời đã rất lâu rồi, vừa rồi tôi quan sát cái hồ này, phát hiện máu tươi vẫn có thể lưu động!” “Trong đó, có gì mờ ám không?” Có những điểm không thông, nên anh hỏi xem Tôn Khải Minh có cao kiến gì không.

Dù sao hắn cũng từng trải, biết nhiều chuyện kỳ lạ, nên có lẽ có thể nhìn ra được nguyên nhân trong đó.

“Thật vậy, tôi cũng không chú ý điểm này, nó thật sự đang chảy!” Trương Đĩnh không tin, lại quan sát kỹ một lúc, quả nhiên phát hiện nó không phải là nước chết!

Mặc dù tốc độ chảy rất chậm, nhưng ít nhất cũng chứng minh được thiết kế ban đầu của hồ máu này tinh xảo đến mức nào.

Tôn giáo thụ trầm tư nhìn cái hồ trước mắt, cũng tò mò về nguyên lý của nó.

Phải biết rằng máu tươi sẽ dần dần đông lại, bao nhiêu năm đã trôi

qua, một hồ máu lớn như vậy mà không hề có chút ngưng kết, thật khiến người ta cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Tôn Khải Minh ngáp một cái, chậm rãi nói: "Cho nên, đây là trí tuệ của người xưa." "Tuy kỹ thuật thời đó không giống như bây giờ, nhưng họ đã thông minh lợi dụng phèn chua để máu không bị đông lại." "Đồng thời, ở lớp dưới cùng còn trải một lớp thủy ngân, có thể đảm bảo máu không bị thối rữa, một sự kết hợp khéo léo với kỹ thuật hóa học hiện đại." Dù điều kiện thời đó không tiên tiến, nhưng trí tuệ của người lao động là không thể đo lường được!

Thực ra trong hồ máu này cũng không pha tạp những thứ quá phức tạp, chỉ lợi dụng ảnh hưởng của một số phản ứng hỗn hợp mà đã duy trì thành công đến hiện tại!

Mọi người không chấn động mới là lạ.

Tuy đã xuống mộ nhiều lần, nhưng lần này lại một lần nữa bị trí tuệ của những người thời đó chinh phục.

"Lợi hại quá, thời đó cũng không có những thiết bị có thể trợ giúp để phát hiện ra những thứ này sao?" Yêu Muội Nhi có thể nói là vô cùng khâm phục.

Tôn Khải Minh nhún vai, mọi người bắt đầu tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Hành lang sâu hun hút không thấy đáy, không khí pha lẫn chút mùi ẩm mốc, quẩn quanh không ngừng.

Mấy người men theo vị trí hồ máu vừa rồi, tiếp tục khám phá vào bên trong.

Nền đất đầy bụi bị tiếng bước chân của mọi người khuấy động, ai nấy đều cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, không dám lơ là.

"Phía trước chắc sắp đến nhĩ thất rồi." Trương Đĩnh cầm đèn pin

chiếu về phía trước, nhắc nhở mọi người.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân dồn dập rơi xuống mặt đất tạo ra những âm thanh trầm đục.

Rất nhanh, tầm mắt bỗng trở nên quang đãng.

"Xem ra chúng ta đã đến nhĩ thất." "Nhưng bên trong, dọn dẹp cũng thật sạch sẽ." Tần Vũ dùng đèn pin quét một vòng xung quanh, phát hiện trong nhĩ thất ngoài một ít mảnh vỡ ra thì không còn thứ gì khác.

Anh nhướng mày, với ánh mắt có vài phần trêu chọc, nhìn sang Trương Đĩnh bên cạnh.

Thực ra không cần nói, anh cũng có thể đoán được rốt cuộc là chuyện gì.

Phải biết rằng, nhĩ thất thông thường cũng là một phòng chứa đồ nhỏ. 198.

Bên trong sẽ đặt một số đồ sứ đại loại như thế, là một loại biểu tượng.

Dù sao một số người được chôn cất trong cổ mộ, không giàu thì cũng sang, đây cũng là biểu tượng của thân phận.

"Trong này chắc cũng không có thu hoạch gì, chúng ta tiếp tục tiến vào trong đi." Tần Vũ nói.

Trương Đĩnh lập tức đáp lời: "Đi thôi, hôm nay chúng ta có nhiệm vụ khác, phía sau mới chính thức tiến vào trong cổ mộ!" Anh ta che miệng ho nhẹ một tiếng, dường như để che giấu sự lúng túng khi Tần Vũ nói ra chuyện vừa rồi.

Anh ta đương nhiên vô cùng rõ ràng đây là chuyện gì, dù sao minh khí bên trong, lần trước đã bị anh ta lấy đi hết sạch.

Cho nên mọi người hiện tại mới không thu hoạch được gì ở đây.

E là Tần Vũ đã sớm biết rồi.

Nhưng anh không trực tiếp vạch trần, chỉ trêu chọc vài câu.

Dù sao những kẻ trộm mộ như họ, sở dĩ chọn xuống mộ, đa số đều vì những vật phẩm bên trong, nên cũng không ai nói gì.

Mục đích lần này của họ cũng không phải vì minh khí.

"Mọi người chú ý lẫn nhau một chút, bây giờ đã đến nhĩ thất, cũng báo hiệu rằng chúng ta càng ngày càng gần chủ mộ rồi." Biểu cảm của Tần Vũ khiến người ta không đoán được suy nghĩ trong lòng anh lúc này.

Mọi người tuy không nói nhiều, nhưng từ vẻ mặt nghiêm túc có thể thấy, ai nấy đều rất cẩn thận.

Dù sao càng gần chủ mộ thất, cũng có nghĩa là đồ vật sẽ càng quý giá.

Đồng thời, nguy hiểm cũng sẽ tăng lên đột ngột!

Chương 555

Tần Vũ đang nhìn con đường phía trước, đột nhiên tai giật giật, cả người cũng bước chậm lại một chút.

"Kỳ lạ, lẽ nào mình nghe nhầm?" Anh lại cẩn thận lắng tai nghe một lúc, phát hiện âm thanh nhỏ bé vừa nghe thấy đã biến mất, bây giờ không còn âm thanh nào cả.

Nhưng không lâu sau, âm thanh đó lại vang lên lần nữa!

"Hình như phát ra từ phía sau!" Lần này Tần Vũ đã xác định được vị trí âm thanh, ở phía sau mình!

Nếu lần đầu nghe nhầm, vậy lần thứ hai lại nghe thấy âm thanh này, thì chắc chắn là có động tĩnh!

Tần Vũ lập tức quay người, nhìn thấy Trương Đĩnh đang đi hơi tụt lại phía sau, lúc này đang trợn trừng hai mắt, như thể đã nhìn thấy thứ gì đó!

Tần Vũ đương nhiên không dám lơ là.

Dù sao hiện tại rất có thể một số sinh vật không rõ tên sẽ lặng lẽ xuất hiện phía sau, sau đó tiêu diệt hết những kẻ xâm nhập từ bên ngoài này!

Đoàn người đột nhiên dừng lại, mấy luồng ánh sáng chói mắt của đèn pin không ngừng quét qua các vách đá xung quanh, vô cớ tăng thêm vài phần cảm giác quỷ dị.

Vốn dĩ Trương Đĩnh và Tần Vũ đi ở phía trước nhất, chịu trách nhiệm dò đường.

Nhưng vừa rồi có chút chuyện cần nói với người bên cạnh, nên anh ta đã đi ra phía sau.

Sau khi Tần Vũ nghe thấy tiếng động kỳ lạ đó, anh lập tức nhìn về phía sau, quả nhiên phát hiện ra manh mối!

"..." Yêu Muội Nhi bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Vũ, cô theo phản xạ định lên tiếng hỏi.

Nhưng ngay khoảnh khắc lời nói chưa kịp thốt ra, một bàn tay đã bịt miệng cô lại, khiến những lời cô sắp nói đều biến thành tiếng ú ớ.

"Suỵt." Tần Vũ ra hiệu im lặng, và chỉ vào Trương Đĩnh ở cuối hàng, ý bảo Yêu Muội Nhi nhìn sang.

Đôi mắt trong veo của cô gái chớp chớp, ngay lập tức hiểu ra có nguy hiểm, liền gật đầu.

Tần Vũ buông tay đang bịt miệng cô ra, lặng lẽ sờ tay về phía thắt lưng.

"Trương Đĩnh, có nguy hiểm!" Thực ra ngay khoảnh khắc quay đầu lại, anh đã tinh mắt nhìn thấy một lọn tóc đang quấn quanh eo của Trương Đĩnh!

Để không bứt dây động rừng, Tần Vũ cẩn thận tiến lại gần, và dùng ánh mắt ra hiệu.

Những người xung quanh cũng nhận ra sự khác thường.

Tôn giáo thụ bên cạnh tuy đã luyện được một thân mình đồng da sắt, nhưng khi đối mặt với thứ này, cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Dù sao đó là tóc, ông cũng không giúp được gì.

Không giống như Huyết thi, những sinh vật tấn công tầm gần, ông hoàn toàn không để vào mắt.

"May mà Tần Vũ phát hiện kịp thời, nếu không, bị nó kéo đi lúc nào cũng không hay." Gã to con chỉ cảm thấy sợ hãi.

Thực ra đôi khi người chịu trách nhiệm đi cuối cùng cũng là người

nguy hiểm nhất.

Bởi vì đôi khi sợ nhất là một số thứ, lặng lẽ tấn công từ phía sau!

Tần Vũ nhanh chóng tiếp cận vị trí của Trương Đĩnh, pháp khí trong tay trông giống như một con dao găm hai lưỡi, cả hai đầu đều vô cùng sắc bén.

Pháp khí trông rất trang nghiêm cổ kính, toát ra một luồng khí uy nghiêm, khiến người ta cảm thấy tâm thần vững vàng.

"Đừng động đậy, sau lưng có thứ gì đó." Tần Vũ ra hiệu bằng mắt, xoay pháp khí trong tay chĩa vào lọn tóc đang quấn quanh người anh ta, ngay lập tức một luồng sáng hiện ra!

"Xèo!" Lọn tóc đó như bị điện giật, lập tức co rụt lại.

Ngay khoảnh khắc pháp khí chạm vào tóc, một tia lửa bùng lên, không ngừng lan rộng.

Nhân cơ hội này, Tần Vũ kéo Trương Đĩnh lại, mày nhíu chặt nhìn chằm chằm vào thứ trước mặt.

"Cảm ơn, huynh đệ, thứ quái quỷ này xuất hiện từ lúc nào vậy!

Lão tử suýt nữa trúng chiêu rồi!" Trương Đĩnh thở hổn hển, vừa rồi cảm thấy có gì đó không ổn, liền nhận ra có thứ gì đó đang từ từ quấn lấy mình.

Chỉ cần cử động nhẹ, thứ đó sẽ lập tức siết chặt!

Vì vậy vừa rồi anh ta chỉ có thể đứng yên tại chỗ, không thể động đậy.

Anh ta vốn nghĩ nếu không ai phát hiện, sẽ phải liều một phen!

Nhưng may mắn là, Tần Vũ đã nhận ra sự khác thường.

"Thứ quái quỷ gì vậy?

Toàn là tóc?" Tôn giáo thụ tạm thời không nhìn ra đó là thứ gì, vì tóc của nó che khuất khuôn mặt, rũ xuống đất, nên cũng không nhìn rõ.

Lửa cháy rất nhanh, ngay lập tức đốt cháy mái tóc của thứ đó, hóa thành những đốm lửa, bay lả tả xuống đất.

Chương 556

Khuôn mặt của thi thể đó cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Thi thể đó đứng sừng sững trước mặt mọi người.

Nhưng trông nó vô cùng dị dạng.

Cánh tay của nó có vẻ hơi dài, móng tay đen kịt phát ra ánh sáng lạnh lẽo, buông thõng hai bên người.

Toàn thân nó một màu xanh tím, da bên ngoài được bao bọc bởi một lớp chất nhầy, không ngừng nhỏ giọt xuống dưới.

Mắt nó đen ngòm quỷ dị, răng vô cùng sắc nhọn!

"Là Mông Âm Thi thật sự, tương tự như sự tồn tại của Cấm bà, không phải là thứ đơn giản đâu!" Tôn Khải Minh hiếm khi thu lại vẻ lười biếng vừa rồi, mà trở nên nghiêm túc hơn.

Mọi người lúc này mới biết kẻ trước mắt chính là Mông Âm Thi đã được lưu truyền từ lâu.

Mặc dù cũng đã nghe qua cái tên này, nhưng chưa bao giờ thực sự nhìn thấy.

Bởi vì kẻ này vô cùng hung ác, và rất khó để giết chết.

Vì vậy, nếu lỡ đụng phải, cách tốt nhất là chạy trốn!

"Lạc... lạc... lạc..." Thứ âm thanh tương tự như tiếng của Sadako bắt đầu vang vọng trong cổ họng nó.

Nhưng nghe lại vô cùng sắc bén chói tai.

Ngay lúc này, toàn thân Mông Âm Thi đột nhiên động đậy!

Nó phát ra tiếng hét thê thảm, thân hình nhanh như một cơn gió,

trực tiếp tấn công về phía Tần Vũ!

Móng tay sắc bén cào vào vách đá, để lại những vết hằn sâu, xen lẫn một vài tia lửa.

"Tôn giáo sư, gã to con, bảo vệ mọi người!" Tần Vũ nhanh chóng sắp xếp cho những người khác, lập tức né người, móng tay đen kịt sượt qua mặt anh, chỉ cảm nhận được trong không khí ẩn chứa mùi khét.

Tốc độ của Mông Âm Thi cũng cực nhanh!

Nó bò lổm ngổm trên tay một cách quỷ dị, lợi dụng tốc độ của mình để di chuyển qua lại, khiến người ta khó phán đoán được vị trí của nó.

"Thật xảo quyệt!" Tần Vũ đương nhiên không dám lơ là.

Mông Âm Thi biết tấn công từ trong bóng tối, lợi dụng ưu thế của mình để đẩy người khác vào thế bị động!

"Chẳng trách Tôn Khải Minh lại nói nó tương tự như sự tồn tại của Cấm bà." Bây giờ thứ quái quỷ này, anh cũng có thể cảm nhận được nó có linh trí, vậy thì cương thi do Cấm bà biến thành, sẽ khó đối phó đến mức nào!

"Lạc... lạc!" Bên tai không ngừng vang lên những âm thanh khiến màng nhĩ đau nhói, xen lẫn tiếng ma sát khi nó bò, khiến cả tâm trạng đều vô cùng căng thẳng.

"Vụt!" Chỉ thấy Mông Âm Thi đột nhiên nhảy xuống từ trên đỉnh, nhắm thẳng vào đỉnh đầu Tần Vũ!

Người sau phản ứng cực nhanh, thuận thế lăn một vòng, đồng thời quét ngang một cú, đá mạnh vào chân của Mông Âm Thi.

Cơ thể của thứ đó run lên, rồi lại gào thét kỳ quái, bắt đầu giương

nanh múa vuốt tấn công liên hoàn về phía Tần Vũ.

"Tôi đến giúp!" Tôn Khải Minh mang theo vài phần nghiêm túc, cũng lao vào trận chiến.

Lực tấn công của Mông Âm Thi rất mạnh, nhưng đồng thời lực phòng ngự cũng đáng kinh ngạc.

Những chất nhầy trên người nó đều có độc tính, nếu không cẩn thận dính vào miệng hoặc mắt, e rằng kết cục cuối cùng cũng sẽ biến thành giống như nó.

"Phải cẩn thận với chất nhầy của nó, tuyệt đối không được chạm vào!" Tôn Khải Minh ở bên cạnh nhắc nhở mọi người.

Tần Vũ lấy pháp khí ra, Mông Âm Thi trực tiếp nhảy từ bên cạnh, cào về phía cổ anh!

Tần Vũ không hề do dự, dùng cánh tay trực tiếp đỡ lấy, đồng thời mượn lực xoay cổ tay, pháp khí thuận thế trượt ra từ giữa, Tần Vũ lợi dụng quán tính mạnh mẽ ấn xuống, trực tiếp đổi tay nắm lấy pháp khí, đâm vào tay của Mông Âm Thi.

"Lạc... lạc... lạc!" Âm thanh đó ngay lập tức sắc bén hơn rất nhiều, nó đau đớn rụt tay lại.

Tôn Khải Minh lúc này cũng tấn công từ phía sau, không cho nó cơ hội thở dốc.

Hai người phối hợp ăn ý, nhanh chóng giải quyết Mông Âm Thi.

"Nó sợ lửa, thiêu nó đi." Tần Vũ dùng pháp khí trong tay trực tiếp đâm vào tim của Mông Âm Thi, một luồng lửa bắn ra từ phía, ngay lập tức thiêu rụi nó.

Chương 557

“Đi thôi, tiếp tục tiến lên.” Công trình tu sửa cổ mộ rất lớn, từ lúc xuống đây đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Năm tháng biến đổi cùng với sự thăng trầm của lịch sử, đã để lại dấu ấn của thời gian trong ngôi mộ này.

“Những bức bích họa được khắc trên tường, ghi lại cuộc sống thời đó cũng như cuộc đời của chủ mộ.” Tôn giáo thụ chăm chú quan sát, rõ ràng đã bị cuốn hút.

Tần Vũ đương nhiên cũng biết Tôn giáo thụ có hứng thú đặc biệt với văn hóa lịch sử, nên cũng không lên tiếng làm phiền hay thúc giục.

Mặc dù anh cũng có thể nhận ra câu chuyện trong đó, nhưng cái anh nhìn thấy nhiều hơn là bề mặt.

“Người được chôn cất ở đây, quả nhiên không giàu thì cũng sang.” Yêu Muội Nhi vuốt lại mái tóc hơi rối, nhìn thấy trước mắt lại xuất hiện một mộ thất khác, bất giác thốt lên.

Từ lúc thực sự tiến vào bên trong, men theo hành lang, họ đã đi qua ít nhất chục mộ thất!

Bây giờ trước mắt lại là một cái nữa, có thể thấy chủ nhân của ngôi mộ này, thân phận nhất định hiển hách.

“Chúng ta đã gần đến chủ mộ thất rồi.” Trương Đĩnh từ sau khi suýt bị Mông Âm Thi tấn công, suốt đường đi đã trầm mặc hơn nhiều.

Nhưng khi càng ngày càng gần chủ mộ thất, vẻ mặt của Trương Đĩnh lại xen lẫn vài phần kích động!

Tần Vũ bình tĩnh liếc nhìn một cái, luôn cảm thấy Trương Đĩnh có chuyện gì đó đang giấu giếm.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán trong lòng, anh cũng không dám chắc chắn.

Nhưng từ sau khi giải quyết hai thi thể vừa rồi, họ không còn gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa, có lẽ liên quan đến việc Trương Đĩnh đã từng đến đây trước đó.

"Lát nữa phải chú ý hơn mới được." Tần Vũ cũng không tiện trực tiếp chất vấn, chỉ là trong lòng luôn cảm thấy có chỗ kỳ lạ.

Tôn Khải Minh đi sau chậm hai bước, đôi mắt vẩn đục mang theo vẻ sâu xa, nhìn vào bóng lưng của Trương Đĩnh phía trước.

Hắn lấy ra một hộp thuốc lá từ trong túi, đặt dưới mũi ngửi ngửi, rồi như không có chuyện gì thu lại ánh mắt.

"Chủ mộ thất, chúng ta cuối cùng cũng đến rồi!" Trương Đĩnh có vẻ hơi nóng lòng, đi đầu tiên, dụng cụ chiếu sáng trong tay xua tan bóng tối xung quanh.

Mọi người bắt đầu quan sát mộ thất cuối cùng này.

Chỉ thấy trên đài tròn chính giữa, đặt một cỗ quan quách.

Toàn thân quan quách hẳn là được làm từ gỗ nam vàng thượng hạng, và đã mời những người thợ tài hoa điêu khắc mây lành đình tạ ở bên ngoài, rồi dùng bột vàng điểm xuyết, có thể thấy quan quách vô cùng xa hoa!

"Mọi người cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh, đừng đi quá xa." Diện tích của thạch thất này ít nhất cũng phải có trăm mét vuông, và người thiết kế cũng rất tài tình, phía sau quan quách dựng mấy cột đá, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Khi lời của Trương Đĩnh vừa dứt, một số người của anh ta bắt đầu đi kiểm tra khắp nơi.

Tần Vũ cũng không rảnh rỗi, chiếu đèn xung quanh một vòng, không phát hiện điều gì bất thường.

Nhưng điều duy nhất khiến người ta cảm thấy có chút đột ngột, đó là chủ mộ thất trông có vẻ hơi nghèo nàn.

Đương nhiên không phải là về thiết kế, mà là một người có địa vị hiển hách như vậy, trong một không gian lớn thế này, ngoài cỗ quan tài trước mắt, những thứ khác đều trống không!

"Những đồ bồi táng đó, thật sự bị dọn sạch sẽ quá nhỉ." Tần Vũ hiển nhiên có vài phần bất đắc dĩ, anh đã nhìn ra, đám người Trương Đĩnh khi tiến vào cổ mộ lần trước, e là đã dọn sạch tất cả những thứ có thể mang đi, không sót lại thứ gì, đều đã mang ra ngoài bán hết rồi.

"Chỗ của chủ mộ, trông có vẻ thiếu thiếu thứ gì đó." Yêu Muội Nhi quan sát xung quanh, bất giác nói ra suy nghĩ trong lòng.

Trương Đĩnh có chút lúng túng ho nhẹ một tiếng, bởi vì đồ vật bên trong đã sớm bị anh ta mang đi rồi.

"Không phải chứ, lần trước vào, những món đồ bồi táng có thể mang đi, đều bị các người không khách khí lấy hết rồi sao?" Nhìn thạch thất trước mắt đến mảnh vỡ cũng không tìm thấy, Yêu Muội Nhi có chút kinh ngạc.

Cũng sạch sẽ quá rồi đấy!

Phải biết rằng chủ mộ thất thông thường sẽ có đồ bồi táng, nhưng bây giờ ngoài cỗ quan quách ở giữa ra thì không còn gì cả.

"Tôi đoán, nếu không phải vì cái quan quách đó quá nặng, e là các người cũng đã tìm cách khiêng nó ra ngoài rồi, phải không?" Yêu Muội Nhi không chút khách khí nói.

Mặc dù lần này cô được mời đến, nhưng đã liều mạng đi cùng, cũng nên có chút ý tứ, có chút báo đáp.

Nhưng Trương Đĩnh thì hay rồi, như châu chấu quét qua, một mảnh giáp cũng không chừa!

Người xuống mộ cũng không ai lấy đi hết tất cả, dù sao đạo lý lấy của có chừng mực, họ đều hiểu.

"Nhìn một cái là thấy hết." Khóe miệng Tôn Khải Minh hơi nhếch lên, thong thả đi đến bên cạnh quan tài đá, liếc nhìn một cái, ý cười trên mặt càng đậm hơn.

Tâm trạng của Yêu Muội Nhi hiện tại không tốt, vất vả cả một chặng đường dài như vậy, cuối cùng đều là làm không công cho người khác, đặt vào ai cũng sẽ cảm thấy có chút bị lừa gạt.

"Này, tôi nói này, tác phong làm việc của các người, e là phải chú ý một chút, dù sao như vậy cũng có thể phản ánh ra nhiều điều." Trương Đĩnh bị cô nói đến mức có chút không biết phải làm sao, nhưng anh ta cũng không cảm thấy mình làm sai.

Phải biết rằng người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong!

Đã vào trước người khác, vậy chẳng phải có nghĩa là những cổ vật này đều có duyên với mình sao!

"Được rồi được rồi, lần trước tôi phát hiện được một chiếc vòng tay ngọc, toàn thân đặc biệt bóng loáng tròn trịa, là loại màu trắng sữa, đặc biệt đẹp." "Tôi thấy cô em đây cũng trắng trẻo xinh đẹp, tôi thấy cái vòng đó rất hợp với khí chất của cô!" 199.

Chương 558

Trương Đĩnh không muốn tiếp tục bị chế giễu nữa, chỉ có thể đau lòng lấy ra một chút thành ý để đổi lấy sự yên tĩnh.

Dù sao anh ta cũng biết chuyện này, mình làm quả thực không được tử tế cho lắm.

Thấy nhóm người Tần Vũ ai nấy đều có bản lĩnh cao cường, lại thêm bây giờ cũng đang có việc cần nhờ mọi người, chỉ có thể làm vậy trước.

"Ồ, không phải là anh tự mình giữ lại sao." Yêu Muội Nhi thực ra không hứng thú với những thứ này, chỉ là không ưa tác phong của Trương Đĩnh mà thôi.

Thấy anh ta quan tâm đến những vật ngoài thân như vậy, không nhịn được muốn khiến anh ta phải xì máu.

Dù sao chuyến đi này, cũng không thể đi không công!

Trương Đĩnh vội vàng nói: "Cái vòng tay đó, trước đây lấy được từ một ngôi mộ nhà Đường, nghe nói chỉ có hoàng hậu thời đó mới có, trên đời chỉ có một chiếc, giá trị vô cùng quý hiếm!" Để có thể khiến Yêu Muội Nhi nương tay, Trương Đĩnh đành phải nói thêm về lai lịch của chiếc vòng, tiện thể chuyển chủ đề.

Cô gái thấy vẻ mặt tiếc rẻ của anh ta, cơn tức trong lòng cũng nguôi đi.

Phải biết rằng từ lúc mới vào đây, cô đã nín một hơi, suốt cả chặng đường, cũng không tiện phát tác.

Vốn dĩ muốn xem Trương Đĩnh có biết điều không, nhưng bây giờ xem ra, quả thực là không có.

“Được rồi, tôi có chuyện muốn hỏi Trương Đĩnh.” “Ở đây không thấy Cấm thi sao?

Không có bất kỳ tung tích nào?” Tần Vũ nhìn quanh một vòng rồi hỏi.

Trương Đĩnh gãi đầu, hiển nhiên cũng nói: “Hay là tôi để người của mình đi xung quanh tìm xem, có khả năng nó đang trốn ở nơi khác.” Bên trong mộ thất có nhiều ngõ ngách, lại có nhiều hành lang.

Nếu không tìm thấy tung tích của Cấm thi, vậy thì họ hoàn toàn đang ở trong tình thế nguy hiểm!

“Tôi cho người đi dò xét tình hình trước, biết đâu có thể tìm ra chút manh mối.” Trương Đĩnh vừa chuẩn bị phân phó người của mình đi khắp nơi dò xét thì Tôn Khải Minh, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

“Cứ từ từ, khoan đã.” Trương Đĩnh có chút khó hiểu nhìn Tôn Khải Minh, không biết hắn đột nhiên lên tiếng ngăn cản là có ý gì.

“Sao vậy?

Có chỗ nào không ổn sao?” Trương Đĩnh thăm dò hỏi.

Người sau không nói gì, chỉ chuyển ánh mắt sang Tôn giáo thụ bên cạnh, người này lập tức hiểu ý, đi về phía quan quách.

Tần Vũ tuy cũng có chút thắc mắc, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài.

Nếu Tôn Khải Minh đã làm vậy, chắc chắn phải có lý do của hắn.

Loại cương thi như Cấm thi, thực ra không ai hiểu rõ về nó, chỉ có Tôn Khải Minh là người duy nhất biết!

Nhưng đi suốt một chặng đường, anh luôn cảm thấy có chút quá bình tĩnh!

Mọi thứ ở đây hoàn toàn theo phong cách cổ mộ Tây Chu.

Cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, cảm giác trong đó có chút không đúng.

Nếu có Cấm thi ở xung quanh, không thể nào không có động tĩnh gì!

"Cốc!

Cốc!

Cốc!" Tiếng gõ trầm đục vang lên, như nhịp tim của mọi người lúc này, nặng nề và dồn dập.

Tôn giáo thụ cúi người, áp tai vào quan tài đá nghe một lúc, rồi dùng tay gõ gõ, vẻ mặt cũng lập tức đại biến!

Ông lập tức lùi về sau hai bước, mọi người cũng bị hành động này làm cho căng thẳng, ai nấy đều như lâm đại địch.

"Suỵt, Cấm thi ở bên trong!" Tôn giáo thụ cố ý hạ thấp giọng, chỉ vào cỗ quan quách bất động ở kia, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

"!" Kết quả này khiến mọi người có chút bất ngờ, mang theo vẻ hoảng sợ, nhưng trong đó phản ứng của Trương Đĩnh là kinh ngạc nhất!

"Không... không thể nào!" "Cấm thi mà chúng tôi gặp trước đây, rõ ràng là ở trong hành lang của cổ mộ!

Sao có thể xuất hiện trong quan tài đá được!" "Không thể nào!" Trương Đĩnh có chút không thể tin được lẩm bẩm, phản ứng này khiến Tần Vũ cảm thấy có chút đột ngột.

Lúc mới vào thì không nhận ra.

Nhưng khi càng đi sâu, Tần Vũ luôn có một cảm giác không nói

nên lời.

Dường như có người đang che giấu điều gì đó, cố ý dẫn mình đến đây.

Nhưng điều duy nhất khiến Tần Vũ không hiểu là, mục đích Trương Đĩnh dẫn họ đến đây rốt cuộc là gì!

“Không thể nào, chúng ta suốt đường đi đều không gặp Cấm thi, rõ ràng...

Chương 559

rõ ràng nó vẫn luôn ở trong này!" Tôn giáo thụ có vẻ sốt ruột như hận sắt không thành thép, vội vàng bắt đầu tìm cách.

Trương Đĩnh như người mất hồn, bất giác nói: "Cấm thi tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở trong này!" "Thi thể khô bên trong đã sớm bị tôi lôi ra ngoài rồi, sao Cấm thi có thể ở trong đó được chứ!" Trương Đĩnh là người rõ nhất mọi ngọn ngành, nên khi Tôn giáo thụ mới bắt đầu làm hành động đó, anh ta đã cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao trong quan quách ở giữa, phải là không có gì mới đúng!

Bởi vì lần trước, anh ta đã quét sạch mọi thứ có thể lấy đi, đương nhiên cũng bao gồm cả thi thể khô trong quan tài đá.

Khi lời của Trương Đĩnh vừa dứt, trong mộ thất cũng rơi vào một sự im lặng chết chóc quỷ dị.

Ánh sáng của đèn pin chiếu rọi lên vẻ mặt của mấy người, có thể nói là vô cùng nghiêm nghị.

"Ngươi vừa nói gì!

Nói lại lần nữa!" Sắc mặt Tần Vũ có chút lạnh đi, giọng nói của anh ngay lập tức không còn chút hơi ấm, đầu ngón tay đang nắm chặt đèn pin vì dùng sức quá mức mà hơi trắng bệch.

"Tôi... không, nghe tôi giải thích!" Trương Đĩnh sau khi nói xong liền hối hận, bất giác im bặt, nhưng rõ ràng đã quá muộn.

Những lời lẩm bẩm vừa rồi của anh ta đã bị mọi người nghe thấy.

"Sao anh lại làm vậy!

Cũng quá đáng quá rồi!" Yêu Muội Nhi cũng lần đầu nghe tin tức

như vậy, kinh ngạc che miệng, trong đôi mắt sáng ngời ẩn chứa sự khó tin.

Lại có người!

Đến thi thể cũng không tha!

"Không, nghe tôi, sự việc không phải như vậy, tôi..." Trương Đĩnh nhìn vẻ mặt của Tần Vũ, ẩn chứa sự tức giận, liền ý thức được tình hình không ổn, muốn đi giải thích, nhưng nhất thời cũng không biết phải nói rõ chuyện này như thế nào.

"Hai người các ông vừa rồi cố ý gài tôi, đúng không!" Trương Đĩnh cũng phản ứng lại, nhìn thấy vẻ mặt "quả nhiên là vậy" của Tôn Khải Minh và Tôn giáo thụ, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra hai người họ cố ý hợp tác, để khiến anh ta nói ra chuyện này.

Sắc mặt của Tôn giáo thụ thực ra cũng không tốt.

Chuyện như thế này không chỉ đơn giản là tác phong làm việc nữa, mà hoàn toàn là biểu hiện của nhân phẩm và tố chất!

"Lấy minh khí đi, chúng tôi có thể hiểu được, nhưng đến hài cốt cũng không tha!" "Để người ta chết cũng không được yên, rốt cuộc anh muốn làm gì!" Giáo sư trông vô cùng đau lòng, không nhịn được mà quát mắng.

Ai cũng biết xuống đấu là để cầu tài, nhưng đến sự yên nghỉ của người ta cũng không tha, thật là trời người cùng phẫn nộ!

Khung cảnh trở nên có chút nặng nề, sau khi biết chuyện này, toàn thân Tần Vũ đều bao trùm một luồng khí lạnh.

Rõ ràng anh cũng đã nổi giận!

"Vì sao, ngươi đã đem thi thể khô đó đi đâu rồi!" Đôi mắt đen như

mực của Tần Vũ ngước lên nhìn Trương Đĩnh, từng chữ từng chữ hỏi.

Người sau cũng cảm nhận được áp lực to lớn từ Tần Vũ, ngay lập tức có chút hoảng loạn.

"Tôi... không, thực ra chuyện này tôi cũng là nhất thời hồ đồ, dù sao ai cũng..." "Ta hỏi lại một lần nữa, vì sao lại làm như vậy!" Nghe Trương Đĩnh ấp a ấp úng mãi mà không nói ra được lý do, Tần Vũ hiển nhiên cũng không có nhiều kiên nhẫn để lãng phí ở đây.

Anh vốn đã cảm thấy Trương Đĩnh có chuyện giấu giếm, không ngờ lại là chuyện này!

Vơ vét hết tất cả đồ bồi táng ở đây, có thể hiểu được, nhưng đến thi thể của người ta cũng không tha, chuyện này có phần hơi quá rồi!

Tần Vũ hiện tại có thể đang cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, sợ rằng lát nữa kích động, sẽ trực tiếp đánh chết Trương Đĩnh.

"Nếu anh không tiện nói, vậy để tôi giải đáp chuyện này đi." Tôn giáo thụ ở bên cạnh thở dài, đi tới vỗ vai Tần Vũ, dường như đang an ủi.

Thực ra cũng không trách Tần Vũ lại tức giận như vậy.

Chuyện này dù là ai cũng sẽ bị cách làm này làm cho tức điên!

Anh ta sở dĩ không nói ra tung tích của những thi thể khô đó, là vì cũng cảm thấy làm vậy rất không ổn, nên mới không tiện nói mà thôi!

"Dám làm không dám nhận, cũng là một sự sỉ nhục." Trong mộ thất, ngoài cỗ quan tài bằng đá kia chưa từng có chút nhiệt độ nào ra, những người khác lúc này đều mang vẻ mặt nghiêm nghị, giống như những bức tường băng giá xung quanh.

Trương Đĩnh cũng tự biết mình đuối lý, nên ngoan ngoãn đứng

một bên, không dám hó hé thêm lời nào.

Giáo sư Tôn đẩy gọng kính trên sống mũi, tự nhiên biết thi thể khô bên trong đã đi đâu.

“Haiz, chung quy cũng vì tiền.” Ông lắc đầu, cũng không biết nên phán xét chuyện này thế nào.

Dù sao thì đối mặt với lập trường của mỗi người, thật khó phân định ai đúng ai sai.

“E rằng thi thể khô trong quan tài đã bị lấy ra ngoài bán rồi.” Giáo sư Tôn trước đây cũng từng tìm hiểu về thị trường này, nên mới biết những chuyện đó.

Chương 560

"Có lẽ thi thể khô bên trong đã được bán cho những người nước ngoài rồi." Mấy năm gần đây, không biết từ lúc nào lại thịnh hành thú sưu tầm thi thể khô có liên quan đến quan vũ, vì vậy cũng thúc đẩy thị trường tương ứng phát triển.

Nghe nói giá của thi thể khô trên chợ đen thậm chí còn vượt xa một số món minh khí!

Nếu thời gian càng lâu, bảo quản càng hoàn hảo, thì giá trị của nó sẽ càng cao hơn!

"Khốn kiếp!" Đôi mắt đẹp của Yêu Muội Nhi ánh lên lửa giận, hận không thể lao lên đánh cho một trận.

Chuyện kiếm tiền thất đức như vậy mà cũng dám làm!

Tần Vũ tuy không nói gì, nhưng cảm giác áp bức lại càng thêm mãnh liệt.

"Cho nên những thi thể khô đó đã bị trộm ra ngoài bán!" Giáo sư Tôn khẽ thở dài một hơi, chuyện này dù thế nào cũng không vẻ vang gì, dù sao cũng là đại bất kính!

Trương Đĩnh bất giác rụt cổ lại, dù có làm vậy cũng chỉ vì tiền mà thôi.

Tuy nghe có vẻ không mấy tử tế, nhưng thực ra để ở đây, chẳng mấy năm nữa cũng sẽ bị thời gian bào mòn, hóa thành một đống tro bụi.

Bây giờ vừa hay có người thích những thứ này, cũng coi như vật tận kỳ dụng, phát huy giá trị cuối cùng, lại còn được bảo quản và thưởng thức thỏa đáng, cớ sao không làm!

Đương nhiên những lời này, hắn cũng chỉ dám biện giải trong lòng, chứ không dám nói thẳng ra.

"Dù sao đi nữa, làm vậy chung quy là đại bất kính với người đã khuất, nên khó tránh khỏi sẽ phải gánh chịu một cái giá nào đó." Lúc Giáo sư Tôn nói câu này, ông cố ý liếc nhìn Trương Đĩnh bên cạnh, dường như lời nói có ẩn ý.

Yêu Muội Nhi hừ lạnh một tiếng: "Có thể không có báo ứng sao!

Đến hài cốt của người ta cũng không tha, còn mong người ta tha cho mình!" Lời nói khiến sắc mặt Trương Đĩnh có vài phần khó coi, nhưng nhất thời cũng không tiện phản bác, chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Giáo sư Tôn dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Thực ra ở đây căn bản không có cái gọi là cấm thi, tất cả chỉ là lời bịa đặt mà thôi." Từ lúc càng đi sâu vào, ông đã có thể nhận ra sự khác thường trong đó.

Tôn Khải Minh đối với những thứ này vô cùng am hiểu, tự nhiên có thể dựa vào hoàn cảnh trước mắt để phân tích khả năng tồn tại cấm thi.

Trước đó ở đây đã gặp cương thi, nhưng trên đường đi lại không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, vậy thì đã gặp ở đâu!

Cho nên mọi chuyện không cần nói cũng rõ.

"Ý của ông là, tất cả đều là một màn kịch lừa đảo!" Giọng Tần Vũ hoàn toàn lạnh đi, cảm giác bị người khác xoay như chong chóng này khiến anh vô cùng phẫn nộ.

Giáo sư Tôn gật đầu, tiếp tục nói: "Thực ra vết thương trên cánh tay cậu ta cũng không phải do cấm thi gây ra, mà là vì lúc vận chuyển thi thể khô, không cẩn thận nhiễm phải thi độc, nên mới biến thành như vậy." "Tôi nói không sai chứ." Giáo sư Tôn cuối cùng cũng dời

ánh mắt về phía Trương Đĩnh, giọng điệu nghe rất trầm, mang theo vài phần hận rèn sắt không thành thép.

Người sau thì im lặng không nói, nhưng từ đôi mắt có phần né tránh có thể nhận ra, tất cả những gì Giáo sư Tôn nói, e rằng đều là sự thật!

"Đi!" Nắm đấm của Tần Vũ siết chặt, từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn chưa hề buông lỏng.

Nếu đã hiểu rõ trước mắt đều là một màn kịch, vậy thì tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

"Đợi đã." Thấy Tần Vũ định đi, Trương Đĩnh lập tức có chút sốt ruột, hoảng hốt lên tiếng giữ lại.

Nhìn người đàn ông đang chặn trước mặt, Tần Vũ có chút mất kiên nhẫn, mày nhíu chặt.

"Cầu xin anh hãy giúp tôi, thực ra tôi làm tất cả những điều này cũng chỉ để anh em có được cuộc sống tốt hơn!" "Tôi cũng biết mình không phải người tốt, nhưng tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, đầu óc mê muội mới làm như vậy, xin hãy tin tôi!" "Chỉ cần anh đồng ý giúp tôi, đồ đạc bên trong tôi có thể không lấy một xu, toàn bộ trả lại hết!

Cầu xin anh cho tôi một cơ hội, tôi thật sự biết sai rồi!" Trương Đĩnh thấy Tần Vũ dường như đã quyết tâm rời khỏi đây, liền bắt đầu khóc lóc van xin.

Nếu đối phương có thể một mắt nhận ra lời nói dối, biết mình bị thương do thi độc, vậy nhất định có cách giải quyết!

Gần đây cơ thể hắn không được tốt, rõ ràng là đang không ngừng xấu đi, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng, dù thế nào cũng phải nắm chắc.

"Xin lỗi, e rằng chuyện này tôi không giúp được, vì tôi cũng không biết." Tần Vũ rõ ràng đang cố nén cơn giận, lắc đầu tỏ vẻ mình cũng

không có cách nào.

Yêu Muội Nhi vẻ mặt khinh thường, mỉa mai nói: "Sớm biết như vậy, cần gì lúc trước!" "Xem hành vi của anh lúc đó, tôi còn tưởng anh trời không sợ đất không sợ chứ, xem ra cũng là kẻ sợ chết." Yêu Muội Nhi ghét nhất loại người này.

Ban đầu chỉ cảm thấy anh ta khá ích kỷ và kỳ quặc, bây giờ xem ra còn là kẻ không từ thủ đoạn, tự nhiên không có chút thiện cảm nào.

Trương Đĩnh sắc mặt trắng bệch, cũng không biết là vì lời châm chọc của Yêu Muội Nhi hay vì sự bất lực của Tần Vũ, tóm lại là không còn vẻ tinh thần phấn chấn như trước nữa.

"Thật sự không còn cách nào sao?

Anh có thể nhìn ra được, nhất định có cách mà phải không!

Tuy tôi làm chuyện này đúng là không đạo đức, nhưng cũng không đến mức tội ác tày trời mà!" Trương Đĩnh thấy phía Tần Vũ không có thông tin hữu ích, liền chuyển hy vọng sang Giáo sư Tôn.

Ông có thể nói ra mọi chuyện, vậy thì nhất định cũng biết cách hóa giải!

Nhìn Trương Đĩnh không ngừng cầu xin, Giáo sư Tôn cuối cùng cũng không nhẫn tâm, liền nói cho hắn biết.

"Thực ra bây giờ không ai cứu được cậu, người có thể cứu cậu, chỉ có chính cậu mà thôi." Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Trương Đĩnh, Giáo sư Tôn kiên nhẫn giải thích: "Chỉ có đem thi thể khô kia về, vấn đề trên người cậu mới có thể được giải quyết." "Thi độc này thực ra giống một loại lời nguyền từ thời Tây Chu hơn, cũng có thể thấy, thân phận của thi thể khô này, thực ra là một vị vương tước từ thời Tây Chu." Những chuyện lời nguyền như thế này, không phải là thứ ông có thể giúp giải quyết, tất cả chỉ có thể xem Trương Đĩnh có tạo hóa

đó không.

Dù sao thì những việc ông có thể làm bây giờ, cũng đã tận tình tận nghĩa rồi.

Những chuyện còn lại, không liên quan gì đến họ.

Chương 561

Bên ngoài nắng đẹp, mặt trời ấm áp treo cao trên bầu trời, xua tan mọi u ám.

Mấy người trở lại mặt đất, ánh sáng chói lòa khiến mọi người đều bất giác nheo mắt lại, sau khi thích nghi một chút mới từ từ mở ra.

"Tốt quá rồi, không khí bên ngoài thật trong lành." Yêu Muội Nhi cảm nhận làn gió nhẹ lướt qua má, tâm trạng cả người cũng tức thì tốt lên hẳn.

Cô hít một hơi thật sâu, không nhịn được cảm thán.

Dù sao ở dưới lòng đất lâu như vậy, tuy có không khí, nhưng chung quy không lưu thông, nên khó tránh khỏi có mùi lạ.

Mấy người lên trên mặt đất đều có vẻ mặt khác nhau, trong đó Trương Đĩnh thì luôn trong trạng thái ngẩn ngơ, dường như hồn vía trên mây.

Tần Vũ cũng lười hỏi, dù sao những gì cần giúp đỡ đều đã nói rồi, còn những chuyện khác, không liên quan gì đến anh.

"Chuyện này cứ như vậy đi, tôi cũng sẽ không hỏi đến nữa." Tần Vũ không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào chuyện của hắn, lần này coi như hợp rồi tan.

"Yên tâm, tôi nhất định sẽ liên lạc với người mua, mua lại thi thể của vị vương tước đó, để ngài ấy được yên nghỉ!" "Bất kể phải trả giá gấp mấy lần, tôi cũng nhất định phải đưa ngài ấy về lại nơi cũ!" "Những thứ lấy từ bên trong, tôi cũng sẽ trả lại toàn bộ, không lấy một xu." Trương Đĩnh đang im lặng bỗng nhiên lên tiếng, ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ kiên định, rõ ràng đã hạ quyết tâm.

“Có lẽ vậy, có những chuyện đều đã có số mệnh.” Tôn Khải Minh đột nhiên nói một câu khó hiểu, nhưng sự huyền diệu trong lời nói khiến người ta khó lòng đoán được.

Sau khi mỗi người thu dọn đồ đạc của mình xong, liền chào tạm biệt nhau, đường ai nấy đi.

Trước khi đi, Trương Đĩnh không quên liên tục đảm bảo, rõ ràng lần này đã cho hắn một bài học.

Tần Vũ tuy khinh thường hành vi của hắn, nhưng cũng biết vì lợi ích thì không có gì đáng trách.

Thấy hắn tuổi cũng không lớn, lại có giao tình với Tôn Khải Minh, cuối cùng khuyên vài câu: “Người chết vì tiền, chim chết vì mồi vốn không sai, nhưng cũng phải lấy của có đạo.” “Nếu bị lòng tham khống chế, vậy thì cuối cùng cũng sẽ vì nó mà không được chết tử tế.” “Tuy là thổ phu tử, nhưng cũng phải biết đạo nào cũng có đạo của nó, không phải thứ gì chúng ta cũng có thể đụng vào, làm người phải có giới hạn!” Tần Vũ cũng không biết những lời này của mình hắn có nghe lọt tai không, nhưng ý cần truyền đạt đều đã thể hiện rõ ràng.

Về phần đối phương có thể từ đó nhận ra điều gì và cảm ngộ được không, thì phải xem lựa chọn của hắn.

Nhưng có những lúc, một vài dục vọng sao có thể dễ dàng dùng dăm ba câu nói mà thay đổi được?

Hai nhóm người đi về hai hướng khác nhau, Tần Vũ liếc nhìn Tôn Khải Minh, dường như có điều muốn nói.

“Dù sao cũng là cháu của cố nhân, ông cũng không giúp sao?” Tần Vũ hỏi.

Người sau vẻ mặt như đã nhìn thấu sự đời, chậm rãi nói: “Tất cả tự có số mệnh, hà tất lãng phí nước bọt.” Thấy Tôn Khải Minh lại ra

vẻ cao nhân, Tần Vũ cũng lười hỏi nữa.

Nếu ông ta đã không quan tâm, vậy mình cũng không cần hỏi nhiều.

Giống như lời ông ta nói, tất cả đã sớm được định sẵn.

Bóng của mấy người bị kéo dài ra, Yêu Muội Nhi bên cạnh không ngừng nhìn Giáo sư Tôn, trong mắt đầy vẻ dò xét.

"Sao thế, cứ nhìn chằm chằm tôi làm gì?" Giáo sư Tôn bị Yêu Muội Nhi nhìn có chút không tự nhiên, không nhịn được hỏi.

Ông nhìn quần áo của mình, không có chút hư hỏng hay vết bẩn nào, vậy rốt cuộc cô ấy đang nhìn cái gì?

Giáo sư Tôn rõ ràng có chút khó hiểu.

"Cái đó...

Giáo sư Tôn, tôi rất tò mò về cơ thể của ông, sao lại lợi hại như vậy!" Trước đó khi Yêu Muội Nhi thấy Giáo sư Tôn trực tiếp xé nát huyết thi kia, cả người cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Đó còn là vị giáo sư trước đây sao!

Tuy trước đây thân thủ của Giáo sư Tôn cũng không tệ, vì thường xuyên rèn luyện, trông có vẻ có sức mạnh.

Nhưng tuổi tác chung quy vẫn ở đó, nên khó tránh khỏi có chút cảm giác mệt mỏi.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Giáo sư Tôn, có thể nói là hoàn toàn lật đổ ấn tượng ngày thường.

"Tôi có thể về cùng Giáo sư Tôn xem một chút không?" "Tôi thật sự rất tò mò rốt cuộc Giáo sư Tôn đã biến đổi thế nào mà lợi hại như vậy." Yêu Muội Nhi hỏi ý kiến Tần Vũ, người sau liền thuận theo ý cô, cười gật đầu.

“Vậy cô về trước đi, tôi bên này cũng nên về tiệm.” Sau khi chào tạm biệt Giáo sư Tôn, Tần Vũ trở về tiệm của mình, bắt đầu thong thả nghỉ ngơi.

Mỗi buổi sáng sau khi mở cửa, Tần Vũ lười biếng cuộn mình trên chiếc ghế lười bên cạnh, xem tivi.

Hôm nay anh đang uống nước, đột nhiên điện thoại rung lên, Tần Vũ mở ra xem, hóa ra là một tin nhắn.

“Haiz, quả nhiên mọi thứ đều là số mệnh.” Sau khi xem tin nhắn, Tần Vũ bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn bầu trời xanh biếc bên ngoài, suy nghĩ không khỏi bắt đầu quẩn quanh trong đầu.

Anh vừa biết được tình hình gần đây của Trương Đĩnh, sau khi chia tay hắn vẫn luôn liên lạc với người mua, nhưng mãi không liên lạc được.

Cứ như vậy trì hoãn mất mấy ngày, cuối cùng bị phát hiện đã chết đột ngột tại nhà vào ban đêm!

“Cho nên có những lúc lòng tham thứ này, phải khống chế được mới được.” Tần Vũ trong lòng khá tiếc cho Trương Đĩnh.

Thực ra năng lực nghiệp vụ của người này cũng được, đối xử với anh em cũng không tệ.

Chỉ là cuối cùng bị lợi ích che mờ hai mắt, nếu không kết cục đã không biến thành như vậy.

Chương 562

Tần Vũ cảm thấy mọi thứ đều là số mệnh, đương nhiên cũng chỉ có thể ở đây cảm khái vài câu, cuộc sống lại trở lại vẻ bình lặng ngày thường.

“Chào anh, tôi có thể tạm thời gửi chiếc nhẫn bản chỉ này ở đây không?” Hôm nay Tần Vũ vẫn như thường lệ mở cửa kinh doanh, mỗi ngày bên ngoài người qua người lại, thực ra người vào xem không nhiều.

Ngành này cũng vậy.

Thường thì ba năm mới mở một đơn, một đơn ăn ba năm, nên Tần Vũ cũng không vội.

Anh như thường lệ cẩn thận lau chùi tất cả đồ cổ một lượt, rồi nghe thấy một giọng nói trầm khàn từ phía sau truyền đến.

“Được.” Tần Vũ quay đầu đáp, người kia che khuất mặt mày, nên không nhìn rõ dáng vẻ cụ thể.

Người đó từ trong túi móc ra một chiếc hộp gỗ vô cùng tinh xảo, rồi đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

“Cần bao lâu?” Tần Vũ vừa giúp ghi chép, vừa chuẩn bị xong hóa đơn rồi đưa cho ông ta.

“Cảm ơn.” Người đó nhận xong liền lập tức quay người rời đi.

Tần Vũ nhìn bóng lưng kỳ quái, bất giác nheo mắt lại.

Nhìn chiếc hộp gỗ trong tay, mở ra thì phát hiện một chiếc nhẫn bản chỉ bằng ngọc vô cùng tinh xảo, tay nghề cũng rất tinh tế, xem ra được bảo dưỡng rất tốt.

“Kỳ lạ, người đó sao lại thần thần bí bí vậy?” Tần Vũ tuy có chút khó hiểu, nhưng không để tâm lắm.

Dù sao có những lúc ở đây, cũng sẽ gặp một vài người kỳ quái.

Nhưng một loạt chuyện xảy ra sau đó, khiến Tần Vũ nhận ra, chiếc nhẫn bản chỉ bằng ngọc này không phải là vật đơn giản!

“Kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì?

Lại có liên quan đến chiếc nhẫn ngọc này sao?” Tần Vũ cũng nhận ra những chuyện quỷ dị xảy ra trong tiệm, tất cả đều do chiếc nhẫn bản chỉ gây ra.

Tần Vũ thực ra không có một nơi ở đàng hoàng nào, tiệm đồ cổ nhỏ này là tất cả của anh, là toàn bộ tài sản của anh.

Nơi đây dung hợp tâm huyết cả đời của ông nội và cả đời của ông, Tần Vũ ngày thường tự nhiên cũng nghỉ ngơi trong tiệm đồ cổ nhỏ này.

Tuy cuộc sống khá thanh bần, nhưng đồng thời lại tràn đầy niềm vui.

Tần Vũ có thể ở đây trải nghiệm những thú vui khác biệt.

Tần Vũ có thể nhìn thấy hình bóng của ông nội ở mọi ngóc ngách nơi đây, là điều duy nhất trong lòng anh hoài niệm.

Tần Vũ sẽ không lựa chọn bán đi tiệm đồ cổ nhỏ này, mà dự định truyền nó cho con trai, truyền cho thế hệ xa hơn, đời này qua đời khác cứ thế truyền lại.

“Cuộc sống ở đây thật bình lặng, tôi rất thích cuộc sống như vậy.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, cuộc sống cũng vô tình để lại những gợn sóng.” Cuộc sống ở đây mỗi ngày đều tốt đẹp, về cơ bản cuộc sống mỗi ngày đều cố định.

Ngắm nhìn đồ cổ, và hàng ngày lau chùi chúng, sau đó tiếp đãi những vị khách không nhiều từ bên ngoài vào.

Xem họ có muốn mua gì không, nếu muốn mua thì bán đồ cho họ, nếu không mua thì để họ tùy ý xem.

Cuộc sống như vậy thật sự rất thú vị, Tần Vũ bây giờ tuy còn trẻ, nhưng đã thích ứng với cuộc sống như vậy, cảm thấy sau này cũng có thể sống như thế.

Đêm khuya, Tần Vũ ngủ một giấc ngon lành, sau một ngày mệt mỏi, anh nhanh chóng nhắm mắt lại.

Kết quả nửa đêm, đột nhiên nghe thấy một tiếng động, hẳn là từ trong nhà, và khoảng cách rất gần.

Lúc đó anh bị dọa cho một phen, trong cơn mê man Tần Vũ nhanh chóng tỉnh giấc.

Lúc đó anh có chút mơ màng mở mắt ra, vì nghe thấy âm thanh, nên cảm thấy không còn buồn ngủ chút nào.

Lúc này anh càng xác định rõ âm thanh.

Hẳn là ở một nơi không xa, thỉnh thoảng sẽ phát ra một vài tiếng va chạm.

Tần Vũ đối với âm thanh này thật sự... có lẽ thói quen hình thành trong nhiều năm, buổi tối đều không thể ngủ sâu giấc hoàn toàn.

Sau khi gặp phải tình huống này anh nhanh chóng căng thẳng, Tần Vũ từ từ bò ra khỏi giường, muốn đi tìm nguồn gốc của âm thanh đó.

“Để tôi xem rốt cuộc âm thanh này từ đâu ra, hôm nay nhất định phải tìm hiểu cho ra nhẽ.” Tần Vũ tò mò nói.

Sau đó anh từ từ bước xuống giường, kết quả phát hiện âm thanh hẳn là từ trong tiệm.

Tần Vũ đi vào trong tiệm, ban đầu tưởng âm thanh là do chuột, nhưng bây giờ xem ra không phải.

Sau khi vào đây mới phát hiện ra sự bất thường, lại là một chiếc nhẫn bản chỉ kiểu cũ.

Thứ này ngoài việc phát ra ánh sáng, lại còn bay loạn xạ trên trời, Tần Vũ lúc đó nhìn thấy tình huống này cũng bị kinh ngạc.

Chương 563

Thứ này sao lại bay trên trời vậy?

Quả thực có chút không thể tin được.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao nó lại bay trên trời?

Trước đây chưa từng gặp phải tình huống đặc biệt này?” Chiếc nhẫn bản chỉ sau khi nhìn thấy Tần Vũ lại đột nhiên rơi xuống đất, không tiếp tục bay nữa.

Cảnh tượng vừa rồi quả thực đã thay đổi tam quan của một người, Tần Vũ cũng không biết nên hình dung thế nào.

Nhưng anh đã thật sự nhìn thấy chiếc nhẫn bản chỉ bay trên trời, có lẽ cũng vì bay, nên mới phát ra âm thanh kỳ quái.

Chiếc nhẫn bản chỉ sau khi rơi xuống cũng dần dần mất đi ánh sáng, bây giờ từ từ khôi phục lại vẻ bình tĩnh, trông không khác gì một vật phát sáng kỳ lạ.

Tần Vũ vì trước đây từng đi phiêu lưu, nên đã thấy nhiều chuyện kỳ lạ, nhưng chuyện như thế này thật sự là lần đầu tiên anh thấy.

Thậm chí anh không nhịn được dụi dụi mắt, nhưng tất cả quả thật đều là những gì anh đã thấy, thật sự không thể xóa nhòa.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại tự dưng bay lên?

Chẳng lẽ thật sự có quỷ thần?” Tần Vũ lúc này lấy hết can đảm, từ từ tiến lại gần chiếc nhẫn bản chỉ cách đó không xa.

Bây giờ anh cũng phải kiểm tra tình hình cụ thể của chiếc nhẫn,

xem rốt cuộc thứ này bay lên như thế nào.

Lúc đó trong lòng thật sự tò mò, sau khi kiểm tra thì phát hiện chiếc nhẫn này không phải là một chiếc nhẫn bản chỉ bình thường sao?

Về cơ bản hầu hết nhẫn bản chỉ trên thị trường đều có hình dạng này.

"Rốt cuộc nó bay lên thế nào?" Tần Vũ muốn làm cho chiếc nhẫn bay lên một lần nữa, và lần này phải tìm được bằng chứng.

Biết đâu phát hiện này có thể thay đổi tam quan của mọi người, đồng thời mang lại cho mọi người một loại kiến thức mới.

Tần Vũ nhanh chóng bắt đầu một số thử nghiệm.

Đầu tiên anh ném thứ này lên không trung, muốn nó không rơi tự do, mà bay lượn trên không.

Chim cũng làm như vậy, Tần Vũ cảm thấy hẳn là có thể có hiệu quả nhất định.

Nhưng cuối cùng lại tự lừa dối mình, vì trọng lượng nên chiếc nhẫn bây giờ rơi xuống.

Cuối cùng khi rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang giòn tan.

Hoàn toàn không giống với tình huống trong tưởng tượng.

Tần Vũ thật sự nhìn chiếc nhẫn chằm chằm, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

"Thứ này rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ không thể bay được sao?" Tần Vũ lại bắt đầu những thử nghiệm nhỏ khác, ví dụ như đặt thứ này vào trong tủ lạnh, sau đó dùng cách tương tự để kích thích chiếc nhẫn một chút.

Nhưng không có phản ứng, lúc lấy ra từ bên trong, suýt nữa làm đông cứng tay anh.

“Xem ra mình không thể đặt những thứ tương tự vào tủ lạnh, lúc lấy ra cuối cùng thật là một cực hình.” Tần Vũ sau đó thậm chí còn lặng lẽ bỏ đi, nhưng cũng không có phản ứng gì lớn.

Tình hình của chiếc nhẫn hiện tại vẫn bình thường, trông không có gì đặc biệt.

So với những gì anh thấy trước đó thật quá khác biệt, rõ ràng trước đó có thể bay trên trời, tại sao bây giờ lại không bay được?

“Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ nó đang đùa với mình sao?” Tần Vũ trong lòng có quá nhiều thắc mắc, nhưng sau khi tự mình trải qua các thử nghiệm, không có cách nào làm chiếc nhẫn bay lên được.

Anh định đi hỏi người bạn của mình là Giáo sư Tôn, dù sao đối phương cũng kiến thức rộng, là một giáo sư chắc chắn sẽ biết những kiến thức mà người bình thường không biết.

Tần Vũ cuối cùng đặt chiếc nhẫn dưới gối, mới yên tâm ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau anh dậy rất sớm, chuyện ngày hôm qua thật sự đã làm Tần Vũ bận tâm rất lâu.

Hôm nay nhất định phải đi tìm ông ấy sớm hơn một chút, để có được câu trả lời.

“Mình phải giải quyết xong chuyện này, tuyệt đối không thể cứ mơ mơ hồ hồ như vậy.” Tần Vũ là một người có lòng hiếu kỳ lớn, khi xảy ra các tình huống khác nhau, đều hy vọng có thể làm rõ ngay lập tức.

Bây giờ tình huống này tự nhiên cần phải đi tìm Giáo sư Tôn, nhưng không thể đi tay không được?

Trước khi đến nhà đối phương, Tần Vũ đầu tiên đi đến chợ.

Trên chợ anh mua một con gà quay, và một bình rượu trắng.

Chương 564

Xách theo hai thứ này, anh mới đến nhà của Giáo sư Tôn.

Trên đường đi anh không nhịn được ngân nga hát, vì cảm thấy không bao lâu nữa sẽ biết được đáp án.

Giáo sư Tôn sống trong một khu chung cư khá cũ, nơi đây tràn ngập đủ loại tình người, nhưng vị trí hơi hẻo lánh một chút.

Tần Vũ trước đây từng đến, nên có thể biết nhà đối phương ở đâu, bây giờ cũng có thể mò được đường.

Vừa đi vừa ngân nga hát, tâm trạng của Tần Vũ lúc đó vô cùng vui vẻ.

Dường như đã biết được nguyên nhân đằng sau.

"Không bao lâu nữa mình có thể biết rốt cuộc là chuyện gì, lúc đó cuộc sống nhất định sẽ vô cùng tốt đẹp." Tần Vũ thật sự không nhịn được mà tâm trạng vui vẻ, lúc nói chuyện cũng cười tủm tỉm.

Anh nhanh chóng đi qua những con hẻm quanh co để đến nhà Giáo sư Tôn.

Nhưng lúc đó gần trưa, mỗi nhà về cơ bản đều đang nấu cơm.

Giáo sư Tôn tự nhiên không thể để hai người đói, liền vào bếp nấu ăn, không có cách nào ra mở cửa.

Cuối cùng Tôn Khải Minh ra mở cửa, hai người lúc này gặp nhau.

Tần Vũ đầu tiên đưa rượu trắng và gà quay cho đối phương.

"Đây là một chút quà mọn, lần này đến đây là để ăn một bữa cơm với ông." Tần Vũ vui vẻ nói.

Sự vui vẻ như vậy lại khiến người ta cảm thấy có chút hương vị

khác thường, luôn cảm thấy đằng sau có chút tình huống không giống.

Tôn Khải Minh nhìn Tần Vũ từ trên xuống dưới, không biết tại sao, lại có phản ứng như vậy một cách khó hiểu.

Bây giờ ông cũng không định để đối phương vào thẳng, Tôn Khải Minh sau khi nhận đồ, liền mở miệng hỏi đối phương: "Rốt cuộc cậu làm gì vậy?

Bây giờ có chuyện gì sao?" Tần Vũ còn chưa vào cửa, đã bị đối phương hỏi như vậy, lúc đó thật sự có chút không biết phải làm sao.

Lần này quả thật có chút mục đích, nhưng trước đó, anh không định nói ra hết những mục đích đó.

Nếu có thể, anh hy vọng có thể che giấu một chút, như vậy mọi người đều không biết, cũng có thể thoải mái hơn một chút.

Quan trọng nhất là có thể vào nhà, có cơ hội nói ra mục đích của mình, để thực hiện ý định trong lòng.

"Thực ra cũng không có gì, chẳng phải chúng ta lâu rồi không gặp sao?

Cho nên lần này tôi chuyên đến thăm Giáo sư Tôn.

Hy vọng hai chúng ta có thể ôn lại chuyện cũ." Tôn Khải Minh nhìn chằm chằm Tần Vũ, luôn cảm thấy những lời này có chút giả dối.

Giống như cố ý nói ra để khách sáo vậy.

"Tôi thật sự định ôn lại chuyện cũ, dù sao cũng đã lâu không gặp.

Phải vun đắp lại tình cảm giữa chúng ta, nên lần này mới chuyên đến." Tôn Khải Minh làm sao tin một người như đối phương, người trẻ bây giờ làm việc rất khéo léo.

Tôn Khải Minh thẳng thừng vạch trần mục đích của đối phương

một cách vô tình.

“E rằng không đơn giản như vậy đâu, không cần tiếp tục che giấu nữa, tôi nhìn người rất chuẩn!

Không có chuyện gì không đến điện Tam Bảo, tuyệt đối không phải vì ôn lại chuyện cũ.” Lời nói của Tôn Khải Minh vô cùng sắc bén, một câu đã vạch trần mục đích của đối phương, thật sự khiến người ta không có cách nào tiếp tục.

Tần Vũ lúc đó thật sự cảm thấy khá khó xử, xem ra đối phương đã biết.

“Chẳng lẽ tôi không thể đến chơi sao?

Chỉ là đến thăm thôi mà.

Sao lại có mục đích công lợi như vậy chứ?” Tôn Khải Minh lắc đầu nói: “Chắc chắn không phải vì đến chơi đơn giản, chắc chắn có mục đích.

Đừng trốn tránh nữa!” Tôn Khải Minh lại một lần nữa chỉ ra sự thật, xem ra hôm nay trước khi vào cửa thật sự cần phải nói rõ chuyện này, nếu không ngay cả cửa cũng không vào được.

Tần Vũ lúc đó khẽ ho khan vài tiếng, thật sự cảm thấy rất khó.

Nhưng có những lúc cũng phải nói rõ tình hình, dù sao cũng có một ngày phải nói rõ.

Bây giờ có che giấu một chút, lát nữa ngồi cùng nhau, cuối cùng vẫn phải nói ra tình hình.

Dù che giấu thế nào cũng không được, mọi chuyện đều phải bày ra trước mắt.

“Thực ra tôi thật sự có chuyện muốn nhờ, tối qua tôi gặp phải một chiếc nhẫn bản chỉ kỳ lạ.

Thứ đó lại có thể bay, còn phát sáng nữa!" Tần Vũ nói bằng giọng kinh hãi.

Bây giờ nhớ lại chuyện tối qua, Tần Vũ cảm thấy không thể tin được.

Chương 565

Tuy chuyện đó xảy ra không lâu, nhưng ý nghĩ trong lòng không thể tan biến, trừ khi biết được sự thật, nếu không bước chân tìm tòi có lẽ sẽ không bao giờ dừng lại.

Sau khi Tần Vũ kể chuyện này cho đối phương, ba người mới ngồi lại với nhau.

Bây giờ mọi người ngồi cùng nhau ăn bữa cơm, vừa ăn vừa nói về tình hình gần đây.

Tần Vũ về cơ bản đã nói rõ tất cả mọi chuyện, đồng thời cũng mang theo chiếc nhẫn.

Nếu tất cả những điều này đều chỉ dựa vào lời miêu tả của anh, thật sự có chút không đáng tin, có lẽ họ cũng không thể hiểu được suy nghĩ của anh.

Cho nên anh thẳng thừng mang theo vật đó, như vậy lúc đó cũng dễ phân biệt, xem rốt cuộc có phải là thứ quỷ quái không.

Giáo sư Tôn nghiêm túc cầm vật đó trong tay, lúc này bắt đầu quan sát.

Lúc xem xét nghiêm túc, thậm chí còn không kịp ăn một miếng cơm bên cạnh.

Dường như muốn khắc ghi từng chi tiết vào trong đầu.

Tần Vũ nhìn ông nói: "Thật sự không biết nên giải thích cảm giác tối qua như thế nào, tôi lần đầu tiên thấy có một thứ lại có thể bay.

Thứ này chẳng phải là vật chết sao?" Tôn Khải Minh trong lòng cũng vậy, nhưng đối với thứ này ông không biết nhiều.

Giáo sư Tôn sau khi xem xét thì thấy có chút quen mắt một cách khó hiểu, trước đây dường như đã thấy thứ này.

Nhưng hiện tại không nhớ đã thấy ở đâu.

“Có lẽ tôi cần phải đi tra tài liệu mới có thể xác định được, tôi không phải trước đây đã thấy, nếu không thì tôi thật sự nhất thời không...

Lúc đó cậu cùng tôi đến trường đại học đi.” Giáo sư Tôn thực ra là một giáo sư, hiện tại đang kiêm chức tại một trường đại học, ngày thường sẽ thường xuyên tiếp xúc với thông tin về phương diện này.

Tôn Khải Minh tuy cũng có chút kiến thức, nhưng đó đều là vì sống lâu.

Thứ này ông chưa từng nghe nói đến, bây giờ phải dựa nhiều vào Giáo sư Tôn.

“Vậy được, tôi đi cùng ông, ăn xong bữa cơm này chúng ta đi.” Mọi người vội vàng giải quyết xong bữa ăn, thực ra về cơ bản đều không ăn được bao nhiêu, đều bị chiếc nhẫn làm cho mê muội.

Họ nhanh chóng đến thư viện của trường, định ở đây tra cứu tài liệu.

Thư viện này thật sự lớn, đồng thời cũng mở cửa cho người ngoài.

Nhưng không phải tất cả các tầng đều mở cửa cho người ngoài, những tầng có sách quý hiếm hơn chỉ mở cửa cho giáo sư.

Chỉ có giáo sư mới có thể vào bên trong, những người khác không có cơ hội vào đó.

“Sách ở trên đó quý giá hơn một chút, và đa số đều là sách chuyên ngành.

Cho nên trường học có một quy định như vậy." Giáo sư Tôn ở phía trước giới thiệu sơ qua tình hình của trường, cũng có một cái nhìn tổng quan.

Bây giờ muốn lên trên đó cũng chỉ có một cách, đó là để Giáo sư Tôn với tư cách là giáo sư dẫn họ từ nơi này lên.

Trong khuôn viên trường khá yên tĩnh, khắp nơi là cầu nhỏ nước chảy, có một vẻ đẹp riêng.

Hôm nay là ngày nghỉ, nên sinh viên không đông.

Trừ một số sinh viên ở lại ký túc xá, phần lớn đều đã ra ngoài.

Mấy người đến thư viện của trường, giáo viên trực ban tự nhiên đối với Giáo sư Tôn khá quen thuộc.

"Giáo sư hôm nay dẫn bạn đến à." Nữ giáo viên phụ trách trực ban cười chào hỏi Giáo sư Tôn, dù sao giáo sư cũng là khách quen của thư viện.

Chỉ cần rảnh rỗi, ông sẽ đến đây đọc sách.

Giáo sư Tôn hiền từ cười, thuận tay đưa thẻ giáo sư của mình cho nữ giáo viên: "À, vừa hay gặp phải một số vấn đề không hiểu, sách của trường chúng ta có thể nói là đầy đủ nhất, nên tôi dẫn họ đến." "Ha ha, thủ tục bên này đã làm xong cho ông rồi, không làm phiền giáo sư nữa." Không thể không cảm thán nền tảng văn hóa của trường này quả thực vô cùng phong phú.

Chỉ riêng diện tích của thư viện này, đã lớn bằng mấy sân bóng đá.

Cũng không lạ khi nơi đây là nơi nổi tiếng nhất thành phố, thu hút không ít học sinh mới.

"Không thể không nói trường học quả thực có một bộ, ngay cả những cuốn sách lịch sử có cảm giác cũ kỹ này cũng có thể tìm

được.” Tôn Khải Minh tuy là người lớn tuổi nhất trong số họ, nhưng do mối quan hệ và hoàn cảnh lúc đó, đối với một số kiến thức cũng không thể tiếp xúc được.

Tuy ông không có hứng thú với việc đọc sách, nhưng nghiên cứu lịch sử lại là một mảng khá hấp dẫn đối với ông.

“Để tôi xem nó ở khu nào.” Giáo sư Tôn đẩy gọng kính đen trên sống mũi, chuyên chú bắt đầu tra cứu.

Tần Vũ thì nhân lúc rảnh rỗi này, quan sát các giá sách xung quanh.

Phân loại ở đây rất đầy đủ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, lịch sử phát triển của các triều đại, bên này đều có đề cập.

“Chiếc nhẫn bản chỉ này hẳn là một vật cũ, có lẽ có thể tìm một số manh mối từ các sách giám định cổ vật.” Giáo sư Tôn dẫn Tần Vũ đi về phía khu giám định cổ vật, ở đây bày rất nhiều sách, các triều đại đều có.

“Phạm vi này có chút quá rộng, có thể thu hẹp lại một cách thích hợp.” Tôn Khải Minh tự nhiên không có kiên nhẫn để lật xem từng chút một, vừa nhìn thấy những cuốn sách dày như vậy, cảm thấy có chút đau đầu.

Chương 566

Thứ này còn khó hơn cả việc bảo ông đi giết cương thi!

Tần Vũ đối với đề nghị của ông cũng tỏ vẻ đồng tình, dù sao mấy trăm cuốn sách, nếu lật xem thì quá lãng phí thời gian.

"Tôi đã xem màu sắc của chiếc nhẫn bản chỉ này, hẳn là ở khoảng thời nhà Tần." Giáo sư Tôn cũng biết đây là một công trình lớn, nên đã phân tích đơn giản, từ đó chọn ra vài cuốn sách giám định cổ vật, bắt đầu tra cứu kỹ lưỡng.

Tần Vũ cũng tự mình lấy một cuốn sách khá hứng thú, đọc ở bên cạnh, tiện thể cũng đang đợi kết quả của Giáo sư Tôn.

"Tôi tìm thấy rồi!" Công phu không phụ lòng người, giọng nói đầy kinh ngạc của Giáo sư Tôn truyền đến, cũng thu hút sự chú ý của Tần Vũ.

Hai người đều đặt cuốn sách đang xem trong tay xuống, ghé lại gần.

Đặc biệt là Tần Vũ, càng thêm nóng lòng muốn biết chuyện liên quan đến chiếc nhẫn bản chỉ này.

Giáo sư Tôn sau khi đối chiếu kỹ lưỡng một lượt, có thể xác nhận lời giới thiệu trên đó, chính là chiếc nhẫn bản chỉ ông đang cầm trên tay.

"Hóa ra chiếc nhẫn bản chỉ này là của một thuật sĩ thời nhà Tần, nhưng vì thời cuộc lúc đó hỗn loạn, nên ông ta chết thảm tại nhà, chỉ để lại chiếc nhẫn này." "Sau này khi khảo cổ thì được phát hiện, quyên góp cho viện bảo tàng, sau đó lại bị một nhà sưu tập mua lại, từ đó về sau liền không còn tin tức." Theo lời giáo sư Tôn, mấy người

đều rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Trên sách giám định cổ vật, phần giới thiệu về chiếc nhẫn ban chỉ chỉ có vài dòng ngắn ngủi, nên tình hình cụ thể cũng không thể biết được, nhưng hiện tại chủ nhân đầu tiên của chiếc nhẫn đã được tìm ra.

"Nếu chỉ dựa theo những gì viết trên đây, thì hiện tại tôi tạm thời không nhìn ra được gì." Giáo sư Tôn lắc đầu, thông tin biết được bây giờ quá ít!

Tần Vũ vừa nhìn phần giới thiệu về chiếc nhẫn trong sách, vừa so sánh với chiếc nhẫn đang cầm trong tay, có thể nói là giống hệt nhau!

"Lạ thật." "Người cuối cùng biết tin tức về chiếc nhẫn này là một nhà sưu tầm, vậy tại sao đột nhiên lại có người mang đến tiệm đồ cổ của tôi ký gửi chứ?" "Thôi kệ, dù sao cũng là một món đồ cổ, giá trị không nhỏ." Tần Vũ hiển nhiên có chút không hiểu, càng tò mò hơn về thân phận của người đó.

"Chuyện này e là tôi không giúp được gì.

Nhưng tôi có một người bạn ở trường, có lẽ có thể tìm ra nguyên nhân mà cậu vừa nói." Giáo sư Tôn tháo kính xuống, cẩn thận lau chùi một lượt.

Tần Vũ nhìn ông có chút khó hiểu, không biết ý ông là gì.

"Tôi có một người bạn ở trường chuyên nghiên cứu về huyền học.

Nếu mọi thứ đều không thể giải thích được, chi bằng cứ đến tìm anh ta xem, biết đâu lại có manh mối." Giáo sư Tôn lau mắt kính sáng bóng rồi mới hài lòng đeo lại.

Ông nhẹ nhàng gấp cuốn sách vừa mượn lại, đặt về vị trí cũ, rồi mới lên tiếng: "Đi thôi, tôi đưa cậu đi tìm anh ta." Sau khi mấy người ra khỏi thư viện, họ không đi ra cổng trường mà đi thẳng về phía ký

túc xá của nhân viên.

“Anh bạn đó rất am hiểu về phương diện này, có lẽ có thể nhờ anh ta giám định giúp xem chiếc nhẫn này có vấn đề gì không.” Đi khoảng mười mấy phút, trước mắt xuất hiện hai tòa nhà nhỏ, trông rất bề thế.

Trong trường đại học có ký túc xá dành riêng cho giáo viên.

Điều này cũng để thuận tiện cho một số giáo viên ở xa có nơi để nghỉ ngơi và sinh hoạt.

Vì hôm nay là thứ bảy, các giáo viên đã mệt mỏi cả tuần cuối cùng cũng có thời gian rảnh rỗi để thư giãn, nên lúc này trong ký túc xá cũng không có nhiều người.

“Cốc cốc cốc.” Giáo sư Tôn dừng lại trước một cánh cửa, lịch sự gõ cửa.

Một lúc sau, mới nghe thấy một giọng nói khỏe khoắn từ bên trong.

“Ai đấy?” Ngay sau đó, cánh cửa đang đóng chặt được mở ra từ bên trong, một ông lão tóc đã hơi hoa râm xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

So với vẻ hiền hòa dễ gần của giáo sư Tôn, vị giáo sư trước mắt này có vẻ nghiêm túc hơn nhiều.

Có thể thấy đây là một vị giáo sư tỉ mỉ, cẩn thận và có trách nhiệm trong công việc.

“Giáo sư Tiền, lâu rồi không gặp, ông còn nhớ tôi không.” Giáo sư Tôn cười tủm tỉm chào hỏi, ông lão kia gật đầu: “Là giáo sư Tôn đây mà, hôm nay có rảnh đến chỗ tôi ngồi chơi sao.” Ông lão vừa thấy người quen, thái độ lập tức trở nên nhiệt tình, hiển nhiên vô cùng vui vẻ khi giáo sư Tôn đến. 200.

“Chẳng phải đã lâu không cùng ông đàm đạo rồi sao, nên hôm nay vừa hay có thời gian rảnh, đặc biệt đến thăm ông.” Qua lời giới thiệu của giáo sư Tôn, Tần Vũ mới biết ông lão trước mặt tên là Tiền Kha, một giáo sư rất nổi tiếng trong trường đại học.

Ông cũng là một trong số ít những người bạn của giáo sư Tôn.

“Giáo sư Tiền, để tôi giới thiệu hai vị này.” “Chàng trai trẻ này tên Tần Vũ, còn vị này là Tôn Khải Minh.” Sau khi mấy người vào nhà, giáo sư Tôn giới thiệu sơ qua để họ làm quen với nhau, cũng coi như chào hỏi cho biết mặt.

“Tiểu Tôn à, e rằng hôm nay ý của ông không chỉ đơn thuần là đến uống trà đâu nhỉ.” Tiền Kha sờ sờ cằm râu, rót cho Tần Vũ mấy ly nước, rồi nhìn giáo sư Tôn đầy ẩn ý.

Giáo sư Tôn nhấp một ngụm trà, không tiếc lời khen ngợi: “Công phu pha trà của giáo sư Tiền quả là số một!” “Trà ngon thật!” Tiền Kha hiển nhiên không bị mấy lời đó làm xiêu lòng: “Bớt nịnh nọt tôi đi, nói đi, có chuyện gì?” Giáo sư Tôn cũng không úp mở nữa, ông liếc nhìn Tần Vũ, người sau lập tức hiểu ý, lấy chiếc hộp gỗ từ trong túi ra, đặt lên bàn của giáo sư Tiền.

“Đây là chiếc nhẫn ban chỉ tôi mới có được, nhưng tôi cảm thấy hình như có thứ gì đó ở trên nó.” Sau khi nghe Tần Vũ nói rõ ý định, Tiền Kha đặt chiếc hộp gỗ vào lòng bàn tay nhìn một cái rồi bình phẩm: “Chiếc hộp này được làm từ gỗ đàn hương thượng hạng, có thể thấy vật bên trong quý giá đến nhường nào.” Nói xong, ông liền mở ra, vẻ mặt cũng đông cứng lại trong giây lát.

“Cậu có biết lai lịch của chiếc nhẫn này không!” Đáy mắt Tiền Kha hiện lên vẻ kinh ngạc, dù sao cũng đã nghiên cứu huyền học bao nhiêu năm, có những thứ tự nhiên chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra điểm bất thường.

Cũng vì vậy mà ông phát hiện ra chiếc nhẫn này không tầm thường.

Giáo sư Tôn thành thật trả lời: "Tôi vừa đến thư viện tra cứu, nó thuộc sở hữu của một thuật sĩ thời Đại Tần." Tiền Kha lắc đầu, giọng nói đầy vẻ tang thương của lịch sử, ông nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn nhỏ trong tay, chậm rãi nói: "Thật ra chiếc nhẫn này là nhẫn ban chỉ bằng phỉ thúy cực kỳ hiếm có!" "Có thể nói là vô cùng quý giá!

Chỉ là…" Tiền Kha dường như đang suy nghĩ, ông khựng lại một chút.

"Trên chiếc nhẫn dường như có sự dao động của hồn thể!

Chương 567

Càng giống như được làm từ tro cốt người chết!" "Vậy chiếc nhẫn này, cậu lấy từ đâu?" Tuy Tiền Kha chưa nghiên cứu kỹ lưỡng, nhưng kinh nghiệm nhiều năm cũng giúp ông có thể nhìn ra được sự huyền diệu trong đó.

Ông có thể khẳng định chiếc nhẫn này tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Những thứ như thế này, nếu xử lý không tốt, rất dễ mang lại tai họa ngầm.

Sau khi Tần Vũ nghe giáo sư Tiền nói vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù biết chiếc nhẫn này chắc chắn không đơn giản, nhưng vạn lần không ngờ trên đó lại thực sự tồn tại thứ gì đó!

"Là do một vị khách trước đây ký gửi ở tiệm đồ cổ của tôi." Tần Vũ thành thật trả lời, cũng chính vì chiếc nhẫn này mà hôm nay mới có chuyến viếng thăm này.

Giáo sư Tiền gật đầu, ra hiệu đã biết.

"May mà thời gian chưa lâu lắm, cậu có biết loại nhẫn được chế tác như thế này còn được gọi là nhẫn nguyền rủa không!" "Tuy nó rất quý giá, nhưng chưa chắc đã có mạng để mà hưởng." Lời của Tiền Kha quả không sai.

Loại nhẫn như thế này trong thời gian ngắn sẽ không gây ảnh hưởng gì.

Nhưng nếu để lâu, chắc chắn sẽ mang lại những chuyện vô cùng tồi tệ cho người sở hữu!

Nghiêm trọng hơn thậm chí có thể mất mạng!

“Vậy giáo sư thấy chúng tôi nên làm thế nào?” Giáo sư Tôn dù sao cũng không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, nên chỉ có thể cầu cứu Tiền Kha xem có cách nào không.

Tiền Kha đặt chiếc nhẫn lại vào hộp gỗ, đưa ra một đề nghị: “Cách hóa giải thì tôi tạm thời chưa biết.

Nếu cậu tin tôi, có thể tạm thời để chiếc nhẫn này lại chỗ tôi, tôi cũng rất hứng thú với nó, nên muốn nghiên cứu thêm.” Tần Vũ suy nghĩ một lát rồi quyết định để chiếc nhẫn lại cho Tiền Kha, để ông nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dù sao anh cũng không hiểu biết nhiều về chiếc nhẫn này, mang về cũng vô ích.

Chi bằng cứ để trong tay người có chuyên môn, biết đâu lại tìm ra được manh mối gì đó.

“Được, đợi tôi nghiên cứu rõ ràng rồi sẽ gọi điện cho giáo sư Tôn.” Tiền Kha hiển nhiên rất say mê phương diện này, giáo sư Tôn thấy mục đích hôm nay đã đạt được, không làm phiền thêm nữa, bèn cáo từ.

Mấy người đi ra khỏi tòa nhà ký túc xá, Tần Vũ quay đầu lại nhìn một cái, không biết tại sao, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Cảm giác này xuất hiện rất kỳ lạ, khiến anh cũng có chút không nói nên lời.

Giáo sư Tôn thấy Tần Vũ đứng ngẩn người ở đó, bèn gọi một tiếng: “Đi thôi, bây giờ mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, có gì mà phải lo lắng.” Tần Vũ lắc đầu, mang theo vài phần lo lắng: “Tôi không nghĩ mọi chuyện sẽ được giải quyết như vậy đâu.” “Thật không giấu gì ông, tôi vừa đột nhiên có một dự cảm không tốt, cứ cảm thấy giáo

sư Tiền sẽ vì chiếc nhẫn này mà gặp chuyện!" Dù sao Tiền Kha cũng là bạn tốt của giáo sư Tôn, người ta cũng tốt bụng giúp đỡ, nếu thực sự liên lụy đến ông ấy thì trong lòng Tần Vũ cũng sẽ cảm thấy áy náy.

Cũng chính vì vậy, anh mới nói ra nỗi lo trong lòng với giáo sư Tôn.

Thực ra bây giờ anh có chút hối hận, có lẽ vừa rồi không nên đồng ý.

Giáo sư Tôn chỉ cười ha hả, vỗ vai Tần Vũ an ủi: "Không cần lo lắng quá, cậu không hiểu lão già đó đâu, nên không biết thực lực của ông ta mạnh đến mức nào đâu!" "Cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, chuyện này đảm bảo không có vấn đề gì!" Giáo sư Tôn vỗ ngực đảm bảo, Tần Vũ cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể hy vọng trong lòng sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Tần Vũ gật đầu, trong lòng cũng hy vọng mình đã lo xa.

Sau khi từ biệt giáo sư Tôn, Tần Vũ lại trở về tiệm đồ cổ.

Dọn dẹp sơ qua, anh bắt đầu nằm ngẩn người trên giường.

Lấy lại tờ giấy ký gửi của người khách kia ra, anh phát hiện số điện thoại người đó để lại hoàn toàn không gọi được, là một số không tồn tại!

"Sắp đến lúc lấy lại chiếc nhẫn rồi, hy vọng đến lúc đó mọi chuyện đều có thể kết thúc." Tần Vũ thở dài một hơi, cất tờ giấy đi rồi tắt đèn đi ngủ.

Cả đêm có thể nói là ngủ rất yên ổn, trong tiệm đồ cổ cũng không xảy ra chuyện bất trắc gì.

Xem ra mọi chuyện trước đây quả nhiên không thoát khỏi liên quan đến chiếc nhẫn đó.

Tần Vũ dậy từ rất sớm, mở cửa tiệm bắt đầu kinh doanh, thực ra cũng là để đợi vị khách đã ký gửi chiếc nhẫn.

Nhưng mắt thấy thời gian trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng người đó đâu, khiến Tần Vũ trong lòng bắt đầu lo lắng.

"Lạ thật, một chiếc nhẫn giá trị liên thành như vậy, chẳng lẽ cứ thế mà không cần nữa sao?" Trong lòng Tần Vũ không có chút vui mừng nào, ngược lại còn cảm nhận được một bầu không khí khác thường.

Lại một ngày trôi qua, Tần Vũ vừa ăn cơm xong thì nhận được điện thoại của giáo sư Tôn, đầu dây bên kia, giọng ông có vẻ vô cùng gấp gáp, như thể đã xảy ra chuyện lớn!

Tần Vũ sau khi nghe tin, vô cùng hoảng hốt vội vã chạy tới, cũng không biết bên đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì.

Suốt đường đi, tâm trạng vô cùng thấp thỏm, Tần Vũ thầm cầu nguyện trong lòng đừng xảy ra chuyện lớn.

Tốt nhất là mọi chuyện đều có thể giải quyết được, tuyệt đối đừng gây ra chuyện lớn.

"Sao lại như vậy?

Hy vọng bên đó vẫn bình thường." Anh dùng tốc độ nhanh nhất để đến nơi, lúc đó giáo sư Tôn đang đứng trước cửa ký túc xá giáo chức với vẻ mặt đau buồn.

Ánh mắt ông đầy vẻ thất vọng, không biết nên giải thích chuyện này như thế nào.

Bây giờ không có chuyện gì dễ dàng giải quyết cả.

Chương 568

Tần Vũ vội vã chạy tới từ phía sau, giáo sư Tôn mới ngẩng đầu lên nhìn.

"Tôi đến rồi, tình hình bên này không có gì bất thường chứ?

Có chuyện gì không hay xảy ra không?" Giáo sư Tôn vẫn đau buồn, bất lực nhìn vào bên trong, mọi chuyện đang đi theo hướng không thể kiểm soát.

Cứ như thể đã hại chết người vậy, sớm biết thế này đã không nên mang chiếc nhẫn ra.

Khi các bác sĩ đưa người ra ngoài, một vật gì đó rơi ra từ tay người đó.

Mấy người nhìn theo hướng đó, phát hiện vật đó lại chính là chiếc nhẫn.

Không ngờ bây giờ nó lại đột nhiên rơi xuống, thật không hiểu rốt cuộc là chuyện gì?

"Cái gì vậy?" Chiếc nhẫn lăn trên mặt đất, một lát sau lăn đến chân hai người.

Sau khi lăn đến chân hai người, vật đó cuối cùng cũng dừng lại, không tiếp tục lăn đi nữa.

Giáo sư Tôn sau khi phát hiện ra mọi chuyện, sắc mặt lập tức trở nên tồi tệ, gần như chết lặng ngay tại chỗ.

Không ngờ báo ứng cuối cùng cũng đến, chiếc nhẫn này còn đáng sợ hơn tưởng tượng.

Giáo sư Tôn đứng bên cạnh với sắc mặt khác thường, hành động

cũng trở nên có chút kỳ quái, không biết có phải vì bị dọa sợ hay không.

Rõ ràng trước đó không phải như vậy, bây giờ lại đột nhiên thay đổi.

Tần Vũ không nhịn được hỏi giáo sư Tôn: "Có chuyện gì xảy ra vậy?" Giáo sư Tôn trước giờ vẫn luôn là trụ cột của cả đội, vì kiến thức sâu rộng nên có thể nhanh chóng phân tích sự việc.

Bây giờ xảy ra nhiều chuyện như vậy, giáo sư Tôn đột nhiên biến thành thế này chắc chắn có nguyên nhân.

Có lẽ ông đã nghe hoặc biết được điều gì đó.

Giáo sư Tôn khẽ ho vài tiếng, sắc mặt lúc đó càng thêm hoảng hốt, hành vi cũng bắt đầu trở nên nghiêm trọng.

"Có những chuyện tôi cũng đã chú ý lúc đó, thực ra chiếc nhẫn đang cho chúng ta một lời cảnh báo." Giáo sư Tôn nghiêm túc nói.

Kết hợp với những chuyện đã xảy ra trước đó, giáo sư Tôn bây giờ càng chắc chắn hơn, đây là một lời cảnh báo.

Chuyện này còn lâu mới kết thúc, chiếc nhẫn chỉ mới bắt đầu trừng phạt những người xung quanh họ.

Người được bác sĩ đưa ra ngoài chính là minh chứng rõ ràng nhất, có lẽ là do chiếc nhẫn đứng sau giở trò.

Trên chiếc nhẫn có một sức mạnh thần bí, đó cũng là nguyên nhân vì sao Tần Vũ trước đây lại nhìn thấy những thứ không nên thấy.

Giáo sư Tôn đột nhiên cảm thấy chiếc nhẫn trong tay nặng trĩu, những gì ông thấy lúc này cũng đã khác.

"Lần này tuy không phải tôi, nhưng lần sau chắc chắn sẽ là tôi.

Đến lúc đó, tai ương sẽ giáng xuống đầu tôi." Giáo sư Tôn trầm

giọng nói.

Hai người lúc đó đứng rất gần, Tần Vũ nghe rõ từng câu từng chữ.

Không ngờ mọi chuyện lại bắt nguồn từ một chiếc nhẫn nhỏ bé, xem ra thứ này còn quỷ dị hơn tưởng tượng.

Mọi chuyện cũng không biết nên dùng cách nào để kết thúc, rốt cuộc khi nào mới là tận cùng?

Sau khi những lời đó dứt, tâm trạng Tần Vũ cũng không khỏi căng thẳng.

Không còn nhẹ nhõm như trước, mỗi một chuyện trong đây đều đáng để anh chú ý.

"Phải làm sao đây?" Tần Vũ hỏi với tâm trạng phức tạp.

Giáo sư Tôn bây giờ cũng có chút không muốn đối mặt, nhưng nếu mọi chuyện đã xảy ra rồi thì còn có thể làm gì được nữa?

"Chúng ta trước tiên tập trung ở tiệm đồ cổ của cậu, rồi bàn bạc chuyện này, ở ngoài thực sự không an toàn." Nếu thảo luận chuyện này ở bên ngoài, không chừng sẽ bị người khác nghe thấy, nên chi bằng chọn một nơi an toàn.

Tiệm đồ cổ hiện tại có thể xem là cứ điểm của mọi người, ở đó thật sự an toàn hơn bên ngoài rất nhiều.

Tần Vũ nghe xong gật đầu, sau đó đi sắp xếp mọi việc.

Anh quyết định triệu tập mọi người tại tiệm đồ cổ, như vậy vừa có thể đẩy nhanh hiệu suất giao tiếp, vừa giúp mọi người nắm bắt được tình hình hiện tại.

Sau khi nhận được chỉ thị, Tần Vũ liền gọi điện thoại cho Bàn Tử và Yêu Muội Nhi.

Hai người vì không rõ tình hình hiện tại, nên lúc nói chuyện điện thoại, tâm trạng vô cùng thoải mái.

Nhưng giọng của Tần Vũ lại rất trầm, trong lòng luôn đầy rẫy những lo âu.

“Bên này có chuyện cần xử lý, đến nhanh đi.

Càng nhanh càng tốt, bây giờ tôi và giáo sư Tôn đang ở đây rồi.” Tần Vũ nói.

Chương 569

Anh không biết nên mở lời như thế nào, nên trong điện thoại cũng không nói rõ.

Tần Vũ bình thường luôn hoạt bát vui vẻ, hôm nay đột nhiên có giọng điệu như vậy thật khiến người ta nghi ngờ.

Điều đó cũng khiến hai người kia bất giác căng thẳng, liền vội vàng hỏi trong điện thoại rốt cuộc có chuyện gì.

"Thật ra tôi cũng không biết phải nói sao, giáo sư Tôn bảo tôi gọi mọi người đến, tập trung lại có lẽ sẽ dễ thảo luận hơn." Bàn Tử và Yêu Muội Nhi sau khi biết tình hình, cuối cùng quyết định nhanh chóng đến nơi.

Hai người cũng không chậm trễ quá lâu, chẳng mấy chốc đã vội vã đến tiệm đồ cổ.

Lúc đó giáo sư Tôn cũng đi gọi người bạn đồng hành là Tôn Khải Minh, đưa anh ta đến tiệm đồ cổ.

Những người trong nước đều đã tập trung tại tiệm đồ cổ, nhưng bây giờ sắc mặt ai nấy đều không mấy thoải mái.

Trong lòng ai cũng đang lo lắng về chuyện này, thậm chí có mấy người còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Yêu Muội Nhi bây giờ đang suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào lại phải đi mạo hiểm nữa sao?

"Mọi người chắc đã đến đủ cả rồi nhỉ, trừ Dương Tuyết Lỵ đang ở nước ngoài không thể đến được." Mọi người lần lượt lên tiếng đáp lại, bây giờ tất cả đã có mặt.

Hiện tại họ là một phe.

Tần Vũ sau đó lấy điện thoại ra, gọi video cho Dương Tuyết Lỵ.

Cuối cùng, anh kết nối cuộc gọi video với máy tính, hiển thị trên màn hình.

Bây giờ màn hình máy tính đang chiếu hình ảnh hiện tại của Dương Tuyết Lỵ.

Ngay cả Dương Tuyết Lỵ ở tận nước ngoài cũng được thông báo, có thể thấy chuyện này nghiêm trọng đến mức nào.

Giáo sư Tôn lúc đó nhìn khắp những người có mặt, sau khi xác nhận không thiếu ai, mới chính thức bắt đầu cuộc họp.

Tiệm đồ cổ hiện cũng đã tạm dừng kinh doanh, xảy ra chuyện như vậy, e rằng không ai có tâm tư để tiếp tục buôn bán.

"Hôm nay tôi tập trung mọi người ở đây là có chuyện cần nói, mọi người hãy chuẩn bị tâm lý, chuyện này còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng một chút." Giáo sư Tôn vừa bắt đầu đã nói những lời như vậy.

Trong lòng mọi người đều có chút khó chịu, không biết câu chuyện này thật giả ra sao.

Sao lại có thể huyền diệu đến vậy chứ?

Nghe có vẻ có một mùi vị đặc biệt, cứ cảm thấy trong lòng bất an.

Dương Tuyết Lỵ sau đó tiếp tục nói: "Nhưng mọi người không cần quá lo lắng, chưa chắc đã là thật.

Biết đâu đây chỉ là một truyền thuyết thì sao?" Truyền thuyết dưới gầm trời này thật thật giả giả khó mà phân biệt, có lúc lại vô tình gặp phải những chuyện giả.

Cuối cùng lại vì một truyền thuyết giả mà lo lắng một thời gian dài, thế thì thật có chút ngu ngốc, mọi chuyện nên được làm rõ càng sớm càng tốt.

“Ngoài một truyền thuyết trong số đó, thực ra còn có một truyền thuyết khác gần với sự thật hơn.” Lúc này, mọi người lại một lần nữa hứng thú, đều muốn nghe xem đó là truyền thuyết gì.

“Chiếc nhẫn mang theo trí tuệ của người xưa, là vật của thời đại đó, nên tự nhiên cũng liên quan đến người xưa của thời đại đó.” Giáo sư Tôn phân tích: “Thứ này xác thực có cảm giác niên đại nhất định, không phải là hiệu ứng làm cũ của hiện đại.

Nó thực sự đã trải qua nhiều năm tháng.” Trên đó mang theo dấu vết của thời gian, không phải là dấu vết do máy móc mài giũa.

Bao nhiêu năm qua, rốt cuộc nó đã gặp phải những gì?

Lại có một đoạn kỳ ngộ như thế nào?

“Tình hình tôi nghe được là thế này, chiếc nhẫn có thể liên quan đến lời nguyền của một ngôi mộ cổ.

Chính vì ngôi mộ cổ đó, nên mới nguyền rủa những người xung quanh chúng ta.” Tần Vũ lúc này liên tục gật đầu, nếu thật sự là như vậy, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Chẳng trách người bên cạnh anh lại đột nhiên gặp phải cảnh tượng như vậy, tất cả đều bị chiếc nhẫn này hại.

Như vậy thì những lời nói kỳ lạ của giáo sư Tôn ngày hôm đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, có lẽ thật sự có chuyện như vậy.

“Vậy có cách nào giải quyết không?

Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể bị nguyền rủa mãi sao?

Như vậy thì tệ quá?” Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Ai cũng không muốn bị nguyền rủa, cuộc sống gặp phải một chút trắc trở như vậy, có lẽ ai cũng sẽ không vui.

“Thật ra cũng không phải là không có cách, chỉ cần gửi vật này trở

về, thì mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Nếu không gửi về, chỉ có thể bị nguyền rủa cho đến chết.” Những lời này khiến sau lưng mỗi người lạnh toát, như vậy có nghĩa là phải đối mặt với nguy hiểm một lần nữa.

Có lẽ lại phải một lần nữa bắt đầu cuộc phiêu lưu khám phá mộ cổ, lại một lần nữa bị hiện thực ép buộc đi trên con đường này.

“Nếu không giải quyết, chỉ có thể lần này đến lần khác đối mặt với nguy hiểm, vĩnh viễn không có ngày kết thúc.

Chương 570

Chỉ khi gửi nó về, những người đã tiếp xúc với chiếc nhẫn như chúng ta mới có thể an toàn trở lại." Giáo sư Tôn cảm thấy đằng sau chuyện này chắc chắn sẽ còn có những tình huống khác, bây giờ cũng không biết ngôi mộ cổ cần gửi trả lại rốt cuộc ở đâu.

Không thể mù quáng đi gửi được, hiện tại cần thêm nhiều thông tin về chiếc nhẫn hơn.

Nếu không, con đường này căn bản không thể đi được, làm gì cũng gặp rắc rối.

"Dương Tuyết Lỵ tiếp tục điều tra những thông tin liên quan, tôi cảm thấy đằng sau chắc chắn còn có tình huống lớn hơn.

Đến lúc đó báo cáo lại cho tôi." Dương Tuyết Lỵ ở nước ngoài có lẽ không thể tham gia hành động lần này, bây giờ chỉ có những người trong nước gửi vật đó trở về.

Dương Tuyết Lỵ nghe vậy cũng quyết định đi điều tra, giúp mọi người giải quyết vấn đề.

"Được rồi, tôi đi điều tra tình hình đây, vậy không nói nữa nhé, tôi cúp máy đây." Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng cúp máy, kết thúc cuộc trò chuyện video với mọi người, một mình đi điều tra tình hình.

Giáo sư Tôn cảm thấy Tần Vũ là người tiếp xúc với chiếc nhẫn nhiều nhất, có lẽ sẽ phải chịu nhiều báo ứng hơn.

Nếu có chuyện gì xảy ra, không chừng sẽ đến lượt Tần Vũ đầu tiên.

"Cậu tiếp xúc với chiếc nhẫn sâu nhất, tôi cứ cảm thấy có vấn đề.

Hay là tôi ở lại bảo vệ cậu nhé?

Hai chúng ta ở cùng nhau cũng có thể chăm sóc lẫn nhau!" Hai người ở cùng nhau, sau này có chuyện gì xảy ra cũng dễ xử lý hơn, chắc sẽ không đến nỗi rơi vào kết cục như người đi trước.

Tần Vũ nghe vậy liền đồng ý, hoàn cảnh hiện tại của anh quả thực khá nguy hiểm.

Anh sợ lỡ không cẩn thận lại có thứ không sạch sẽ nào đó rơi xuống đầu mình.

"Ông nói vậy cũng nhắc nhở tôi, vậy hôm nay ông cứ ở lại tiệm đồ cổ đi.

Cứ coi đây là nhà, có cần gì cứ nói với tôi." Giáo sư Tôn tối nay sẽ ở lại, chiếc giường nhỏ của Tần Vũ chắc chắn không đủ, hai người đàn ông to lớn sao có thể chen chúc trên một chiếc giường được chứ?

Huống hồ một người nằm trên đó cũng đã hơi chật chội rồi.

Vì vậy, anh chủ động đi dọn dẹp giường cho ông, lấy chăn và gối mới.

"Chăn và gối này đều là tôi mới giặt cách đây không lâu, không cần lo lắng, đều sạch sẽ cả." Giáo sư Tôn gật đầu hài lòng: "Cũng là đàn ông cả, không cần câu nệ làm gì, tối nay tôi tạm nghỉ ở đây." Hai người định nghỉ ngơi ở đây, những người khác đều phải về nhà.

Tôn Khải Minh lại cảm thấy một mình về nhà không ổn lắm, một mình ở trong căn phòng như vậy cũng cảm thấy khá đáng sợ.

Thay vì về nhà, chi bằng ở lại cùng mọi người, như vậy cũng an toàn hơn, không cần phải lo lắng như vậy.

"Hay là tôi cũng ở lại chăm sóc hai người nhé?

Tôi một mình cũng không ổn lắm, có thể cũng sẽ khá nguy hiểm.

Tôi ở đây mọi người đều có thể chăm sóc lẫn nhau!" Tôn Khải

Minh chọn ở lại đây, dù sao ở đây cũng tốt hơn về nhà nhiều.

Giáo sư Tôn và Tần gia đều không có ý kiến, nếu anh ta đã chọn ở lại, vậy thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt.

Giáo sư Tôn nói: "Nhìn bên cạnh có một chiếc giường, nhưng cái đó nhỏ hơn một chút, lát nữa ông qua đó ngủ đi, tôi ngủ trên chiếc giường lớn hơn này." Bàn Tử và Yêu Muội Nhi không tiện ở lại đây, lần này cũng chỉ là họp mặt.

Bây giờ đã biết tin tức, tự nhiên họ cũng về nhà.

Ba người Tần Vũ ở lại trong nhà, tối hôm đó tâm trạng của mấy người đều khá thấp thỏm, gặp phải chuyện lớn như vậy.

Cũng không biết tối nay cửa tiệm có xảy ra chuyện gì không?

Lẽ nào lại có những hình ảnh quỷ dị như vậy nữa sao?

Lúc ngủ, cả ba người đều ngủ rất nông, về cơ bản chỉ cần có chút động tĩnh xung quanh là có thể tỉnh giấc.

Tần Vũ thậm chí có một khoảng thời gian không ngủ được, cứ quan sát những hiện tượng lạ xung quanh.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, thực sự không phát hiện ra chuyện gì bất thường xung quanh.

Mọi thứ xung quanh dường như đều bình thường, cũng không có tiếng động gì, chỉ thỉnh thoảng trên đường phố có vài tiếng chó sủa.

Mặt trời cứ thế từ từ mọc lên, ba người cũng đã bò dậy khỏi giường.

Bây giờ mọi người đều bình thường, tối qua trong tiệm cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt kỳ lạ.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tối qua mọi người có phát hiện gì bất thường không?" Giáo sư Tôn là người hỏi trước tiên.

Tối qua không ai phát hiện ra chuyện gì, hai người kia đều đồng loạt lắc đầu.

Lại không xảy ra chuyện nguyền rủa, khiến mọi người cảm thấy có chút kỳ lạ, lẽ nào lời đồn là giả sao?

Sáng sớm, cửa tiệm đồ cổ bị người ta đập mạnh.

Chương 571

Mấy người trong nhà đều có thể nghe thấy tiếng động, cũng không biết ai ở ngoài lại gõ cửa to tiếng như vậy.

Giờ này e rằng mọi người mới vừa dậy, sao lại có người muốn ghé thăm cái tiệm đồ cổ nhỏ bé này chứ?

"Bên ngoài hình như có tiếng gõ cửa, tôi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiếng động khá lớn, hay là chúng ta ra ngoài xem thử?" Điều đáng ghét nhất là bị làm phiền vào buổi sáng sớm, Tần Vũ thực sự cảm thấy rất khó chịu.

Rốt cuộc là ai muốn làm phiền giấc ngủ của anh vậy?

"Thật phiền phức, tôi vốn định ngủ nướng một giấc.

Lại không ngờ có người gõ cửa, tôi lại muốn xem xem ai lại rảnh rỗi đến mức sáng sớm đã tìm tôi." Sau đó, anh đi ra cửa, vô cùng khó chịu mở cửa ra.

Kết quả sau khi mở cửa, lại phát hiện Bàn Tử và Yêu Muội Nhi đang đứng đó với đôi mắt thâm quầng.

Hóa ra là hai người họ đã đến đây và gõ cửa mạnh như vậy.

Tần Vũ lúc đó bị dọa cho giật mình, quầng thâm mắt của họ cũng quá đậm rồi, e rằng có thể vào sở thú làm quốc bảo được rồi.

"Cả đêm không ngủ à?

Sao quầng thâm mắt lại đậm thế này?

Mau vào đi, mau vào đi!" Sau khi nhìn thấy hai người bạn, Tần Vũ mới tạm thời bình tĩnh lại một chút, không tiếp tục nhìn họ với vẻ

không hài lòng.

Lúc này, anh vội vàng mời mấy người vào nhà, mọi người vào ngồi cũng tốt.

Bàn Tử và Yêu Muội Nhi đều cảm thấy tâm trạng có chút sụp đổ, cuối cùng cùng nhau đi vào tiệm đồ cổ.

Lúc này, mọi người lại một lần nữa tụ tập lại, ba người kia đều vô cùng quan tâm hỏi hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử và Yêu Muội Nhi kể lại trải nghiệm của đêm qua, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng những điều đó lại thực sự xảy ra trước mắt họ.

"Tối qua chúng tôi đã gặp một chuyện rất kỳ lạ, tôi thậm chí cả đêm không ngủ được.

Lúc đó bị dọa tỉnh giấc, mới vội vàng đến tìm mọi người." Hai người bị dọa sợ cả đêm không ngủ, cuối cùng thấy trời sáng mới vội vàng chạy đến đây, nên mới có quầng thâm mắt đậm như vậy.

Bây giờ chỉ có thể tìm Tần Vũ để bàn bạc tình hình, xem rốt cuộc mọi chuyện nên giải quyết thế nào, thực sự không muốn bị làm phiền nữa.

"Bây giờ tôi chỉ muốn giải quyết những cảnh tượng kỳ lạ này, cũng không biết phải làm sao, thật sự cảm thấy rất khó chịu." Yêu Muội Nhi bất lực nói.

Hai người hôm nay còn chưa kịp dọn dẹp, ăn mặc trông như người lang thang trên đường phố.

Đặc biệt là Yêu Muội Nhi bây giờ tóc tai đã biến thành tổ gà, trông có vẻ đã bị một cú sốc lớn.

Giáo sư Tôn rất tò mò về những gì họ đã trải qua, cũng không biết

rốt cuộc họ đã trải qua tình huống gì mà đột nhiên biến thành như vậy.

"Tối qua hai người đã trải qua chuyện gì?

Có thể kể chi tiết một chút được không?

Để tôi xem rốt cuộc đã gặp phải tình huống gì!" Yêu Muội Nhi bắt đầu kể lại một số trải nghiệm của đêm qua, vừa kể vừa tái hiện lại những trải nghiệm đó trong đầu.

"Thật sự rất kỳ lạ, tôi nghe thấy những tiếng động không rõ nguồn gốc, trong phòng cứ vang vọng một giọng nói, như thể có hồn ma vậy." Yêu Muội Nhi kể lại đủ loại tình huống kỳ diệu xảy ra vào đêm qua, những điều này lại trùng hợp với những gì Tần Vũ đã gặp phải trước đây.

"Tôi còn thấy một vật thể phát sáng, bay lơ lửng trên trời." Tần Vũ càng kinh ngạc hơn, đây chẳng phải là phiên bản lặp lại những gì anh đã trải qua sao?

"Đó không phải là trải nghiệm của tôi trước đây sao?" Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Giáo sư Tôn bừng tỉnh, nghe những chuyện khó tin như vậy, ông tỏ ra vô cùng kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy hứng thú.

Ông đeo kính gọng đen lên, phân tích kỹ lưỡng, cuối cùng đưa ra một kết luận: "Chắc là tất cả đều bị chiếc nhẫn này ám rồi, nên mới có những trải nghiệm giống nhau." Bàn Tử và Yêu Muội Nhi mặt mày sụp đổ, nước mắt gần như đã cạn khô, hỏi: "Vậy bây giờ có cách nào giải quyết chuyện này không ạ?" Họ không muốn cả đời bị chiếc nhẫn này ám, những gì gặp phải đêm qua thật sự quá đáng sợ, nếu có thể, có lẽ cả đời này họ cũng không muốn nhớ lại.

Tuy nhiên, bây giờ không thể như ý được rồi, giáo sư Tôn nói với họ: "Hai người hãy nhớ lại giấc mơ tối qua một lần nữa, đừng bỏ sót

bất kỳ chi tiết nào, viết hết ra.” Nói rồi, giáo sư Tôn tìm cho mỗi người một tờ giấy.

Tay Yêu Muội Nhi run đến mức cầm bút cũng không vững, cô khóc lóc nói: “Có thể để Tần Vũ nhớ lại được không, con sợ lắm.” Sắc mặt Tần Vũ đứng bên cạnh không tốt, một nửa là do bị đánh thức, một nửa là do chiếc nhẫn chết tiệt kia, nghe vậy cũng không khỏi bất lực: “Tôi thì tôi cũng muốn giúp cô nhớ lại, nhưng ký ức của tôi đã qua hai ngày rồi, chắc chắn không rõ ràng bằng của cô đâu.” Trí nhớ của Tần Vũ thực ra không tốt lắm, đặc biệt là chuyện của hai ngày trước càng không nhớ rõ, nếu không phải đêm đó gặp phải chuyện quá kinh hoàng, e rằng anh đã quên sạch từ lâu rồi.

Nhưng dù có nhớ, chắc chắn cũng không rõ ràng bằng Bàn Tử và Yêu Muội Nhi, dù sao họ cũng mới gặp chuyện đó đêm qua, nỗi sợ hãi sẽ khắc sâu từng chi tiết vào tâm trí họ.

Có lẽ bây giờ, mỗi một chi tiết đều đang hiện rõ trong đầu họ.

Hơn nữa là hai người, nhìn thấy những thứ khác nhau, từ hai góc nhìn khác nhau, có thể phát hiện ra những thứ gấp đôi.

Yêu Muội Nhi thấy không trốn được, đành cùng Bàn Tử túm tụm lại viết hết những chuyện đã phát hiện ra đêm qua, chỉ mới viết thôi mà hai người đã run lẩy bẩy, sợ hãi.

Thực sự không thể tưởng tượng được khi trải qua những chuyện đó đêm qua, họ đã trông như thế nào.

Đợi họ viết xong, giáo sư Tôn xem qua cả hai bản, không phát hiện ra vấn đề gì, không biết bản thân nó đã như vậy, hay vấn đề thực sự đã bị bỏ qua.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để so đo những chuyện này, giáo sư Tôn đặt hai tờ giấy xuống: “Không tệ!

Chương 572

Tiếp tục xem có còn quên gì không." Bàn Tử và Yêu Muội Nhi mặt mày đầy vẻ kháng cự, không muốn nhớ lại chuyện đêm qua nữa, liên tục lắc đầu: "Chúng tôi không muốn nhớ lại nữa." Giáo sư Tôn bất lực nói: "Vậy thì cứ bình tĩnh lại trước đã, bây giờ không có cách nào khác, chỉ có thể đợi mọi người tập trung đông đủ." Chỉ khi tập trung đông đủ, mới có khả năng phát hiện ra vấn đề thực sự nằm ở đâu, và đợi tin tức của Dương Tuyết Lỵ.

Khi màn đêm buông xuống, Bàn Tử và Yêu Muội Nhi tỏ ra vô cùng sợ hãi, cảnh giác nhìn xung quanh, sợ rằng chỉ cần một chút sơ suất là chuyện đêm qua sẽ lặp lại.

Bất kể giáo sư Tôn an ủi thế nào, họ vẫn căng thẳng như một con nhím, xù hết gai lên để bảo vệ bản thân.

Giáo sư Tôn không còn cách nào khác, đành cùng Tần Vũ ngồi sang một bên, để họ tự bình tĩnh lại.

Chẳng mấy chốc, Dương Tuyết Lỵ gọi video đến.

Cuộc gọi được kết nối, gương mặt quen thuộc hiện ra.

"Giáo sư Tôn, chuyện ông nhờ tôi đã đi điều tra rồi, nhưng tình hình cụ thể bây giờ vẫn chưa rõ ràng, tôi có thể nói cho ông những gì tôi biết trước." Giáo sư Tôn tỏ vẻ cảm kích: "Lần này cảm ơn cô nhiều, nếu không bây giờ chúng tôi cũng đành bó tay." Dương Tuyết Lỵ xua tay: "Anh cũng đã giúp tôi, chỉ là trong lúc điều tra tôi cũng phát hiện ra một vấn đề." Câu nói này thu hút sự chú ý của mọi người, Tần Vũ liền hỏi: "Vấn đề gì?" Dương Tuyết Lỵ nhìn Tần Vũ đột nhiên xuất hiện, ngẩn người, rồi đáp: "Vấn đề này tôi đoán không sai, có thể chia sẻ với mọi người sau, bây giờ tôi quan tâm đến lịch sử của

Mai Ban Chỉ hơn.” Qua điều tra, được biết Mai Ban Chỉ được khảm trong một ngôi mộ cổ trong núi lớn, nằm ở vùng núi Lâu Huyền Nguyệt Đài.

Nơi đó rất bí mật nên hiện tại vẫn chưa có nhiều tư liệu.

Giáo sư Tôn cũng đã làm công tác điều tra, biết chuyến đi này gian nan, biết việc tra ra được những chuyện này không hề dễ dàng.

Ông rất cảm kích Dương Tuyết Lỵ: “Tôi cho rằng Mai Ban Chỉ không đơn giản như vậy, nên tôi thấy phải đích thân đi xem một chuyến.

Cảm ơn cô rất nhiều, sau này nếu có việc gì cần, cứ nói một tiếng.” Dương Tuyết Lỵ mỉm cười: “Không cần cảm ơn, vì lần này tôi cũng sẽ đi, hy vọng đến lúc đó có thể đi cùng mọi người.” Giáo sư Tôn tất nhiên đồng ý, trong tình huống này, thêm một người là thêm một sức.

Cuộc gọi kết thúc.

Giáo sư Tôn thấy sắc mặt Tần Vũ không vui, cười hỏi: “Sao vậy?” “Không nên đồng ý.” Tần Vũ bình tĩnh nói.

“Cậu có ý kiến với cô ấy à?” Giáo sư Tôn đã hỏi nhiều lần nhưng vẫn chưa có câu trả lời.

Ông cho rằng năng lực của Dương Tuyết Lỵ không hề yếu, nếu có cô ấy giúp, có lẽ sẽ làm ít công to, nên ông không có lý do gì để từ chối cả.

“Một cô gái vốn không nên xuất hiện ở nơi đó, tôi chăm sóc ông đã đủ mệt rồi, lấy đâu ra sức lực để chăm sóc thêm một cô gái nữa?” Mối lo của Tần Vũ không phải không có lý.

Nhưng giáo sư Tôn nghe xong chỉ cười nhạt: “Thế à?

Tôi lại không nghĩ vậy, tôi thấy cô ấy sẽ giúp được chúng ta." Thậm chí trong mắt giáo sư Tôn, Dương Tuyết Lỵ có khi chẳng cần ai giúp, ngược lại còn có thể giúp đỡ họ.

Tần Vũ không muốn tranh cãi với ông về những chuyện này, bèn đứng dậy: "Hôm nay không còn sớm, mọi người nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta xuất phát." Bàn Tử và Yêu Muội Nhi không dám quay về, chỉ có thể chen chúc trong căn nhà nhỏ cũ nát này, có lẽ họ không bao giờ ngờ được sẽ có ngày phải cầu xin ở lại đây.

Phải biết rằng, trước đây họ còn chê căn nhà này nhỏ!

Vốn tưởng đêm nay có thể bình an trôi qua, nhưng chuyện bất ngờ cuối cùng cũng đến.

Sương mù trắng quỷ dị không biết từ đâu bay vào, khiến mọi người không kịp trở tay, xung quanh như có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Tần Vũ nhanh chóng tỉnh giấc, nhìn chằm chằm môi trường xung quanh, ngay lập tức cảm nhận được nguy hiểm, vội đứng dậy đi tìm những người khác.

Căn phòng rõ ràng rất nhỏ, theo bước chân của hắn thì vài bước là đã đến cửa, nhưng đi một hồi lâu mà vẫn không chạm được vào tay nắm cửa.

Tần Vũ nhận ra đêm nay không đơn giản, bắt đầu bình tâm suy nghĩ.

Lần trước chuyện xảy ra quá đột ngột, hắn chưa kịp phản ứng đã bị cuốn vào.

Cuối cùng đã ra ngoài như thế nào?

Hắn nghĩ mãi không ra, dường như đoạn ký ức đó đang biến mất trong đầu hắn, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Tần Vũ biết không thể để tình trạng này tiếp diễn, hắn phải nghĩ cách, nhưng chuyện xảy ra trước mắt còn kinh khủng hơn hắn tưởng.

Giờ hắn đã hiểu tại sao Bàn Tử và Yêu Muội Nhi lại sợ hãi.

Không đợi Tần Vũ nghĩ ra cách, sương mù trắng đã hoàn toàn tan đi, hắn cũng có thể hành động trở lại, vội vàng xuống lầu tìm người.

Lúc này, Bàn Tử và Yêu Muội Nhi đang run rẩy ôm nhau khóc, giáo sư Tôn cũng ngồi một bên với dáng vẻ thảm hại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tần Vũ hỏi.

Ba người đồng thời lắc đầu, chỉ biết sợ hãi chứ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ cố nhớ lại, nhận ra những ký ức đó đang bị lãng quên, không thể kiểm soát được, đây thật sự là một chuyện không hay.

Hắn chửi thầm một tiếng, ngồi xuống một bên: "Nếu đã không an toàn, vậy tối nay chúng ta đừng ngủ nữa, cứ ngồi đây đi!" Những người khác không có ý kiến, giữa tính mạng và giấc ngủ, hiển nhiên họ chọn tính mạng.

Yêu Muội Nhi lau nước mắt: "Sau khi chuyện này kết thúc, tôi phải ngủ ba ngày ba đêm, ai cũng đừng làm phiền tôi.

Hu hu!

Nhưng bây giờ tôi sợ quá!" Thậm chí bây giờ họ vẫn mờ mịt về con đường phía trước, chỉ biết phải đến một nơi, giải quyết một việc, nhưng nơi đó nguy hiểm thế nào, chuyến đi này có thuận lợi không, tất cả đều không biết.

Nếu có thể lựa chọn, họ sẽ chọn chưa bao giờ nhìn thấy Mai Ban Chỉ đó, cũng chưa bao giờ mang nó về.

Nhưng trên đời này, làm gì có nhiều chữ "nếu".

Chương 573

Nếu con đường phía trước là vực sâu không thể lựa chọn, vậy thì hãy đấu với nó một phen.

Trời sáng, bầu không khí quỷ dị cũng theo đó tan biến.

Yêu Muội Nhi lập tức đứng dậy, Bàn Tử ngồi cạnh suýt bị cô kéo ngã sấp mặt, may mà được giáo sư Tôn giữ lại.

"Tôi không chịu nổi nữa, tôi phải đi tìm một quán trọ nghỉ ngơi, lát nữa sẽ quay lại." "Đứng lại!" Giáo sư Tôn hơi nhíu mày, "Bây giờ tốt nhất chúng ta không nên tách ra, hành động một mình dễ xảy ra vấn đề nhất." Những gì vừa trải qua đã dập tắt ý định đi tìm quán trọ của Yêu Muội Nhi, chủ yếu là vì cô thật sự rất sợ!

Không còn cách nào khác, cô đành phải ngồi lại.

Thực ra sau một đêm giày vò, tinh thần của mấy người đều không tốt.

Nhưng so với an toàn, những thứ này chẳng là gì cả.

Tần Vũ vỗ vai Bàn Tử: "Đừng ngủ nữa, đi mua đồ dùng sinh hoạt với tôi." Nếu đã quyết định đi xem, vậy thì cần chuẩn bị đồ đạc, thời gian cũng không còn nhiều, đợi Dương Tuyết Lỵ đến là phải đi ngay.

Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, vội vàng đi theo sau hắn: "Anh Tần, lần này chúng ta có thể bình an qua được không?" Tần Vũ liếc hắn một cái, hiếm khi chịu mở miệng an ủi: "Thật ra cứ thoải mái đi, cậu sẽ thấy chuyện này chẳng có gì to tát cả, đợi chúng ta tìm được chiếc nhẫn đó, chẳng phải mọi chuyện sẽ ổn sao?" Bàn Tử gật đầu lia lịa, nhưng không biết đã nghe vào được bao nhiêu, khuôn mặt đầy thịt của hắn vẫn tràn ngập sợ hãi.

Tần Vũ không nhịn được vỗ vào bụng hắn: "Ăn lắm thịt thế kia mà còn biết sợ à?" Bàn Tử thật sự sắp khóc: "Vậy sau này tôi không ăn thịt nữa, anh có thể đừng dọa tôi nữa được không?" Tần Vũ nhìn hắn không nói nên lời, một lúc lâu sau mới nhếch mép: "Vậy cậu đi theo cô ấy đi, xem cô ấy có thèm để ý đến cậu không." Bàn Tử tuyệt vọng nhắm mắt lại, rõ ràng biết là không thể, nhưng vẫn không nhịn được muốn thử.

Sau khi mua xong đồ dùng sinh hoạt, Tần Vũ dẫn Bàn Tử quay về thì Dương Tuyết Lỵ đã đến.

Hai người chào hỏi đơn giản.

"Vật tư còn lại để ngày mai, tôi có thể sắp xếp lịch trình cho ngày mai trước." Dương Tuyết Lỵ hoàn toàn xem nơi này như sân nhà của mình.

Tần Vũ nhìn một cách khó hiểu, dùng ánh mắt nghi vấn chất vấn giáo sư Tôn.

Lịch trình rõ ràng hôm qua đã sắp xếp xong, tại sao bây giờ lại phải sắp xếp lại?

Giáo sư Tôn chột dạ dời tầm mắt đi, khoảnh khắc đó vừa hay bị Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy, cô cười nói: "Là thế này, tôi cho rằng lịch trình mọi người sắp xếp chưa đủ thỏa đáng, cần bổ sung một chút." Tần Vũ nở một nụ cười ôn hòa, hoàn toàn khác với kẻ mặt đầy sát khí vừa im lặng chất vấn giáo sư Tôn ban nãy: "Vậy cô quyết định đi." Hắn thực sự không có nhiều ý kiến, chỉ cần trên đường không xảy ra vấn đề gì, thì hắn tuyệt đối không có vấn đề gì.

Rõ ràng, mọi người đều hiểu ý của Tần Vũ, nhưng hai người có khả năng khuấy động không khí nhất hiện giờ lại đang bị dọa đến suýt mất hồn, chẳng thể nào đứng ra giảng hòa được.

Mấy người còn lại thì ai cũng bướng bỉnh, không thể nào cúi đầu trước.

Ngày hôm sau, sáu người lái xe bắt đầu cuộc hành trình.

Vốn đã đặt vé máy bay, nhưng Dương Tuyết Lỵ nhất quyết muốn lái xe đi, phần lớn mọi người đều không có ý kiến.

Tần Vũ cũng cho rằng lái xe tiện hơn, ít nhất có chỗ để bao nhiêu vật tư.

Quan trọng nhất là vị trí của Lâu Huyền cũng không quá xa, nên lái xe cũng không mất nhiều thời gian.

Một ngày một đêm, theo thời gian đã định, ngoài Tôn Khải Minh ra, những người còn lại đều biết lái xe, nên họ chuẩn bị đi thẳng một mạch đến đích mà không nghỉ ngơi.

May mắn là trên đường không xảy ra chuyện gì quỷ dị, cũng không có xung đột.

Mọi người đều lo Tần Vũ sẽ có thành kiến với Dương Tuyết Lỵ, sẽ không ưa cô.

Khi Tần Vũ phát hiện ra nỗi lo này, hắn thật sự dở khóc dở cười.

Hắn đã nói bao nhiêu lần rồi, không phải không ưa, chỉ đơn thuần thấy con gái không nên xuất hiện ở nơi đó.

Năm người thay nhau lái xe, những người còn lại cũng không ngủ, bắt đầu nói chuyện phiếm.

"Nghe nói anh có ý kiến với tôi?" Dương Tuyết Lỵ hỏi thẳng người bên cạnh.

Lập tức, những người đang nói chuyện đều im bặt, ánh mắt cố ý vô tình liếc qua.

Tần Vũ khoanh tay trước ngực, đối với câu hỏi này, thật sự không

biết trả lời sao: "Nếu tôi nói không có, cô tin không?" Dương Tuyết Lỵ nhìn thẳng vào mắt hắn, đột nhiên cười, rồi thành thật đáp: "Không tin." Tần Vũ nhún vai: "Vậy thì thôi, tôi nói cô cũng không tin, vậy cứ tin vào đáp án trong lòng cô đi, cần gì phải hỏi tôi." Nếu giải thích quá nhiều về một vấn đề, người ta cũng sẽ thấy phiền.

Tần Vũ vốn không phải người tính tình tốt, một vấn đề mà hỏi đi hỏi lại nhiều lần, hắn cũng sẽ bực bội.

Có thể nói chuyện tử tế đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nếu không hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm để ý.

"Thật ra tôi thấy mình không có chỗ nào đắc tội với anh, quan hệ chúng ta bình thường, cũng không đến mức anh phải ghét tôi." Dương Tuyết Lỵ nói, "Nhưng hai ngày nay tôi cảm thấy, hình như anh thật sự có chút ghét tôi." Tần Vũ sờ mũi, thật sự không có: "Vậy có lẽ cô cảm giác sai rồi." Nếu hắn ghét ai, sẽ ghét một cách rõ ràng, dứt khoát, tuyệt đối không phức tạp như bây giờ.

Để chứng minh mình không ghét Dương Tuyết Lỵ, hắn đã giải thích hết lần này đến lần khác.

Nhưng dường như có một định luật, càng giải thích thì người khác càng không tin.

Lâu dần, thành ra tình hình như hiện tại, nói thật, Tần Vũ cũng không biết phải làm sao?

Chẳng lẽ lại đánh nhau một trận!

Nếu là một gã đàn ông nói những lời này trước mặt hắn, có lẽ hắn thật sự sẽ không nhịn được mà đấm cho một trận.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ là con gái, cách làm rõ ràng như vậy không được, cũng không cần thiết.

Đêm!

Chương 574

Không biết đã bao lâu kể từ câu hỏi đó, tóm lại trong xe đã im lặng rất lâu.

Đối với điều này, Tần Vũ tỏ ra rất hài lòng, hắn vốn ghét sự ồn ào, nếu nói chuyện thì phải nói điều gì đó có ích, còn không thì thôi.

"Tôi thấy đường phía trước không dễ đi, hay là chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước đi!" Bàn Tử đề nghị.

Giáo sư Tôn đẩy gọng kính, đồng ý: "Cách Lâu Huyền không xa nữa, tối nay chúng ta có thể nghỉ một đêm, ngày mai tiếp tục lên đường." Từ đây đến Lâu Huyền không còn xa, gần như đã đến vùng rìa rồi, nghỉ ngơi một đêm cũng không ảnh hưởng gì.

Lái xe ban đêm vốn không an toàn, cộng thêm tình hình đường xá ở đây không tốt, nên mọi người đều nghĩ nên nghỉ một đêm.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ hơi nhíu mày: "Nhưng xung quanh đây làm gì có quán trọ?" Tần Vũ bật cười: "Đại tiểu thư, chúng ta có thể ở nhờ nhà dân mà!

Cô thấy bên kia không, bên đó đều có dân làng ở." Bây giờ trời cũng chưa quá muộn, hướng Tần Vũ chỉ có ánh đèn le lói, vừa nhìn là biết nhà dân.

Dương Tuyết Lỵ bị hắn nói cho đỏ bừng mặt, may mà trong xe không có đèn, nên người khác không thấy được vẻ lúng túng của cô lúc này, trong lòng càng khẳng định Tần Vũ ghét mình.

Nếu thật sự không ghét, sao lại cứ nhằm vào cô mọi lúc mọi nơi?

Cô vừa mới thuận miệng nói một câu thôi, có đến mức phải nặng lời như vậy không?

Tần Vũ thật sự không có ý gì khác, chỉ thấy vị tiểu thư này rất thú vị.

Chẳng phải cô cứ nghĩ mình bắt nạt cô sao?

Vậy thì bắt nạt thử xem.

Dù sao cũng bị hiểu lầm rồi, nếu không bắt nạt thật thì chẳng phải là thiệt thòi quá sao.

Đôi khi, Tần Vũ chính là một kẻ nhỏ nhen thù dai như vậy, một hai lần có thể nhịn, nhưng nhiều lần thì sẽ ghi trong lòng, đợi có cơ hội là báo thù, không chút do dự.

"Được rồi, mỗi người bớt một câu đi, chúng ta đến nhà dân kia hỏi thử xem." Giáo sư Tôn vội chuyển chủ đề, ông thật sự sợ họ gây chuyện.

Vốn là những người tính tình không tốt, lỡ mà thật sự cãi nhau, ông cũng không biết phải làm sao.

Chiếc xe chạy vào thôn, nhà cửa không nhiều, thưa thớt.

Hiện tại chỉ có một nhà còn sáng đèn, Tần Vũ xuống xe đi thẳng đến hỏi.

Mở cửa là một bà lão.

"Bà ơi, chúng cháu đi ngang qua đây, muốn xin ở nhờ một đêm, có được không ạ?" Tần Vũ ôn hòa hỏi.

Bà lão gật đầu: "Nhưng nhà tôi chỉ còn một phòng, nếu các cậu không chê thì cứ ở đi!" Tần Vũ không hề chê: "Bà cho chúng cháu ở nhờ là chúng cháu cảm ơn lắm rồi, chắc chắn không chê đâu ạ." Tần Vũ nói với các bạn đồng hành, mọi người đều không có ý kiến.

Có chỗ che mưa che gió là được rồi, cùng lắm thì ngủ dưới đất cũng được, không đến mức phải lang thang ngoài đường.

Không ai từ chối, mọi người đỗ xe xong liền đi vào sân.

Bà lão giao phòng cho họ, không nói nhiều, quay đầu bỏ đi, không chút do dự.

Tất cả những lời cảm ơn đều bị chặn lại trong cổ họng, không có cơ hội nói ra.

Tần Vũ cũng ngẩn người: "Chắc là bà ấy thuộc dạng người ngoài lạnh trong nóng!" Đến nước này cũng chỉ có thể giải thích như vậy, chứ sao nữa?

Người ta đã cho ở nhờ, không thể nghĩ xấu về họ được!

Thật ra suy nghĩ của Tần Vũ rất đơn giản, hắn chưa bao giờ nghĩ bà lão này là người xấu.

Đột nhiên, Dương Tuyết Lỵ dừng lại ở cửa, mặt đầy cảnh giác: "Không ổn!" "Chỗ nào không ổn?" Tần Vũ thờ ơ hỏi, nhưng lời vừa dứt, hắn cũng nhận ra vấn đề, cả người cứng đờ.

Căn phòng này không lớn, chứa sáu người có phần chật chội, nghe thấy đối thoại của họ, những người khác cũng quan sát xung quanh.

"Rốt cuộc có chỗ nào không ổn?" Giáo sư Tôn không hiểu, ông nhìn một vòng xung quanh nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Ông thậm chí còn nghi ngờ có phải Dương Tuyết Lỵ và Tần Vũ bàn nhau dọa người không, nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra đã bị dập tắt.

Nếu là Tần Vũ thì còn có khả năng, nhưng Dương Tuyết Lỵ thì tuyệt đối không.

Dù sao giáo sư Tôn rất hiểu Dương Tuyết Lỵ, cô là người nghiêm túc, không thích đùa giỡn, đối với công việc còn nghiêm túc hơn cả bản thân.

Dương Tuyết Lỵ hơi nhíu mày: “Tôi cảm giác có thứ gì đó đang quan sát chúng ta, mọi người có thấy không?” Không phải ai cũng có giác quan nhạy bén như vậy, như Bàn Tử và Yêu Muội Nhi hoàn toàn không nhận ra, nhưng điều đó không ngăn họ sợ hãi.

Vốn vì chuyện hai ngày trước mà hai người đã ăn không ngon ngủ không yên, khó khăn lắm hôm nay mới có tâm trạng tốt, vừa đến đây lại bị dọa một phen.

Họ không nhịn được mà dựa sát vào nhau, dần dần ôm chặt lấy nhau, vì chỉ có hai người họ mới thể hiện sự sợ hãi ra mặt và khóc lớn.

Tần Vũ cảm nhận được: “Thứ đó đúng là đang nhìn chằm chằm chúng ta.” “Thứ đó?

Anh biết là gì không?” Dương Tuyết Lỵ hỏi.

Tần Vũ lắc đầu: “Không biết, nhưng nó lại là thứ gì được chứ?” Dương Tuyết Lỵ không nói nên lời, đúng vậy, thứ đó chỉ có thể gọi là “thứ đó” thôi.

Chương 575

Mặt ai cũng lộ vẻ cảnh giác, luôn chú ý tình hình xung quanh, sợ bỏ sót một chi tiết nhỏ.

"Có phải lại là cái nhẫn đó không?" Yêu Muội Nhi sợ hãi hỏi.

Giáo sư Tôn lắc đầu: "Xem tình hình hiện tại thì chắc là không phải." Nếu là nguy hiểm do chiếc nhẫn đó mang lại, mấy người họ đã quen thuộc rồi, nhưng hiện tại rõ ràng không phải.

Yêu Muội Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhưng rõ ràng là quá sớm.

Cô đột nhiên lóe lên ý nghĩ: "Vậy là bà lão ban nãy." Những người khác cũng nghĩ vậy, nhưng không nói nhiều.

Bất kể bà lão ban nãy có liên quan đến chuyện này hay không, họ đều sẽ điều tra rõ ràng.

Dương Tuyết Lỵ sáng mắt lên: "Tôi biết thứ đó là gì rồi." "Là gì?" Những người khác đồng thanh hỏi.

"Tôi cứ thấy mùi đó quen quen, vừa rồi đột nhiên nghĩ ra, đó rõ ràng là mùi của hoạt thi." Dương Tuyết Lỵ phấn khích.

Tần Vũ nhíu mày: "Sao cô lại quen thuộc với mùi của hoạt thi như vậy?" Dương Tuyết Lỵ liếc hắn một cái: "Bây giờ chuyện đó không quan trọng, chỉ là có may mắn gặp vài lần thôi." Tần Vũ một lần còn chưa thấy, mà cô ấy lại gặp mấy lần, còn nói với giọng điệu bình thản như vậy, nghe có chút muốn ăn đòn.

Nhưng bây giờ chuyện đó đúng là không quan trọng, quan trọng là thứ đó là hoạt thi!

Không thể hiểu nổi tại sao một ngôi làng hẻo lánh như vậy lại có hoạt thi tồn tại?

Giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh nhìn nhau, nhanh chóng đưa ra quyết định: "Mọi người ở yên trong này đừng đi lung tung, chúng tôi ra ngoài xem sao." "Để tôi đi!" Tần Vũ đứng dậy.

Nhưng lại bị từ chối: "Về phương diện này, tôi thật sự có kinh nghiệm hơn cậu, cứ ở yên đây đi." Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ vội vàng nhìn nhau, ánh mắt cho thấy họ đã hiểu ý của đối phương.

"Ngôi làng này rất có khả năng đã gặp chuyện không may, có thể mọi người đều đã gặp nạn rồi." Tần Vũ có chút kinh hoảng nói.

Dương Tuyết Lỵ trong lòng cũng nghĩ vậy, sự hoang vắng khó hiểu này thật sự mang lại cảm giác bất an.

Khi hai người vừa ngừng thảo luận, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau.

Cũng không biết bên ngoài rốt cuộc là âm thanh gì, là ai đang đánh nhau?

"Nghe thấy tiếng động bên ngoài không?

Hai chúng ta ra ngoài xem!" Hai người không do dự chạy ra khỏi phòng, kết quả lại thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh đang giao đấu với hai bóng người.

Nhưng vì tốc độ di chuyển quá nhanh, nên hiện tại không thể nhìn rõ người đang đánh với họ là ai.

"Sao vậy?

Sao lại đánh nhau với người ta?" Lúc đó vì đang bận đối phó với người trước mặt nên không ai trả lời Tần Vũ.

Giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh đều cảm thấy hơi mệt mỏi khi vật lộn với những thứ trước mặt.

Không biết khi nào mới có thể kết thúc.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ lại nhận ra tình hình không ổn, xem ra mọi chuyện khó giải quyết hơn họ tưởng.

Cần phải dốc toàn lực vào việc này.

Thế là hai người vội vàng nhìn nhau một cái, rồi xông lên giúp đỡ.

Dương Tuyết Lỵ giúp giáo sư Tôn, còn Tần Vũ thì giúp Tôn Khải Minh.

Hai bên cố gắng tách họ ra, không để họ dính vào nhau.

"Tao không tin là không đánh lại mày!" Tần Vũ dùng hết sức chân, điên cuồng đá vào bóng người trước mặt.

Trong lúc giao đấu, hắn đã phát hiện ra một số điều bất thường.

Logic hành động của đối phương không giống người thường, luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Nếu là người bình thường, sau khi bị đánh chắc chắn sẽ không hành động như vậy.

"Sao người này trông không giống người thế?

Cứ cho tôi một cảm giác kỳ quái!" Trán của giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh đều lấm tấm mồ hôi, từ nãy đến giờ họ vẫn luôn đối phó với hai người này.

Cũng không biết đã đắc tội ở đâu mà đột nhiên bị bám riết như vậy.

Không còn cách nào khác, đã bị bám lấy thì chỉ có thể đối phó cho tốt.

Bên phía Dương Tuyết Lỵ cũng bắt đầu dùng hết sức, dùng cả tay và chân điên cuồng tấn công.

Cô phải tách hai người họ ra, giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh hiện

đang bị bám rất chặt.

Da thịt của hai bên dường như đã dính vào nhau, tình huống này không tốt cho hai người họ.

Chương 576

Giáo sư Tôn thậm chí còn cảm thấy hơi ngạt thở, Dương Tuyết Lỵ chỉ có thể nhanh chóng giúp đỡ.

"Hít thở sâu một chút, tôi sẽ giải quyết chuyện này." Trong lúc giao đấu, có thể ngửi thấy một mùi hôi thối, nhưng ban đầu cô không nghi ngờ mùi này.

Dương Tuyết Lỵ thậm chí còn phải nín thở để chiến đấu, vì mùi vị thật sự quá khó ngửi.

"Mọi người cẩn thận một chút, chúng ta nhất định có thể đá bay thứ này đi." Với nỗ lực của hai người, cuối cùng thứ đó cũng bị đá văng ra.

Giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh đều hơi lấy lại được tự do, không bị thứ không sạch sẽ đó bám vào người.

Bây giờ khi đã tách ra, họ mới có thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thứ đó, không ngờ lại là hai cỗ hoạt thi.

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh ngạc.

Tần Vũ nhìn mà tức, không ngờ lại chọc phải thứ không sạch sẽ như vậy.

"Để xem tôi có giải quyết được không, trước đây tôi đi nam về bắc, gặp bao nhiêu thi thể rồi, chút chuyện nhỏ này có là gì?" Ngay khi Tần Vũ chuẩn bị tiêu diệt những hoạt thi này, đột nhiên từ xa vọng lại một tiếng ngăn cản.

"Tuyệt đối không được, mau dừng tay!

Đại hiệp xin hạ thủ lưu tình!" Giọng nói nghe như của một phụ nữ lớn tuổi, Tần Vũ quay đầu lại nhìn, quả nhiên là bà lão đó.

Bây giờ đột nhiên đến góp vui, xem ra bà ta thật sự rảnh rỗi.

Nhưng vì đối phương không cho động thủ, Tần Vũ cuối cùng đã không ra tay, dừng lại một chút.

Nhưng thứ này cần phải được kiểm soát, nếu không lát nữa nó sẽ nhào vào người.

Dương Tuyết Lỵ gọi hai người bạn đồng hành.

"Bàn Tử, Yêu Muội Nhi, hai người đi khống chế hai hoạt thi mất trí đó, tuyệt đối không để chúng di động nữa.

Cứ trói chúng ở đó." Tần Vũ tò mò về sự ngăn cản của bà lão, hắn muốn biết bà ta ngăn cản vì lý do gì.

Có lẽ đằng sau có ẩn tình gì đó không thể biết, không cần thiết phải làm tổn thương một bà lão như vậy.

Đối phương hành động bất tiện, Tần Vũ đành phải một mình đi tới giao tiếp.

"Không biết đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lúc trước không cho tôi giải quyết hai người họ?" Tần Vũ nhìn hai hoạt thi đã mất đi lý trí, loại vật này không còn ý thức sống sót.

Chúng tấn công người không cần mạng, e rằng đến lúc đó sẽ nuốt chửng tất cả.

Thay vì bị loại vật này khống chế, chi bằng khống chế nó.

Tiêu diệt nó đi, mọi người cũng không còn phiền não như vậy.

Bà lão đó đau lòng, khi nói chuyện với Tần Vũ thậm chí còn rơi nước mắt.

“Chuyện này không như cậu nghĩ đâu, hy vọng cậu có thể cho tôi một con đường sống.

Đừng tiêu diệt chúng, bây giờ tôi cũng già rồi, tôi không biết mình còn sống được mấy năm nữa.” Lời nói nghe có chút kỳ quặc, Tần Vũ càng tò mò hơn về nguyên nhân đằng sau, hy vọng đối phương sẽ giải đáp.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Có thể kể cụ thể cho tôi nghe được không?” Bà lão đó nhanh chóng mở miệng: “Một năm trước vào ban đêm, trong làng đột nhiên xảy ra biến động, ngôi làng vốn yên bình đột nhiên tràn vào một đám cương thi không biết từ đâu tới.” Đêm đó quả thực là ác mộng của tất cả mọi người, bà lão bây giờ vẫn có thể nhớ rõ cảnh tượng đêm đó.

Vì đêm đó cả làng đều thay đổi, chỉ còn lại một mình bà.

“Lũ cương thi vào làng cắn mọi người, thế là dân làng bị nhiễm bệnh.

Tôi là người sống sót trong số đó, cả làng này chỉ còn mình tôi sống sót.” Lão thái thái tỏ ra áy náy.

Nhưng điều tồi tệ hơn đã xảy ra, một cặp con trai của bà cũng bị cương thi lây nhiễm.

“Hai đứa con trai của tôi, cậu có biết chúng đáng thương đến mức nào không?

Lúc đó tôi thực sự không lo được, kết quả chúng đã bị cắn!

Khi tôi quay về thì mọi chuyện đã quá muộn!” Nhưng dù thế nào đi nữa, đó cũng là con trai của bà, bà lão làm sao có thể nhẫn tâm ra tay?

Vì vậy sau khi xảy ra chuyện này, bà đã chọn để hai người con trai

tiếp tục sống.

Bà đã luôn nuôi dưỡng hai người con trai, để chúng sống ở đây, sau đó sẽ không định kỳ tìm người về bổ sung.

Thật không ngờ một bà lão trông có vẻ hiền từ như vậy lại làm ra chuyện này sau lưng.

Thậm chí còn coi mạng người khác như trò đùa, lúc này lại có thể để con trai mình ăn thịt người khác.

Chương 577

Dù ở phương diện nào thì đây cũng là một việc không thể tha thứ.

Yêu Muội Nhi sau khi nghe chuyện này đã trở nên vô cùng phẫn nộ.

“Bà có biết mình đang làm gì không?

Chẳng phải là để người ta đi nộp mạng vô ích sao?

Sao bà lại độc ác như vậy?

Chẳng lẽ người ta không có cha mẹ, cha mẹ người ta không đau lòng sao?” Bà lão đối mặt với sự ra đi của con trai, đã chọn cách ích kỷ, chưa bao giờ nghĩ rằng người khác cũng có con trai, cũng là mẹ.

Yêu Muội Nhi lớn tiếng chửi rủa bà lão, hy vọng có thể khiến bà ta tỉnh ngộ, không tiếp tục làm những chuyện này nữa.

Đôi bên có lẽ đã nên kết thúc từ sớm, những chuyện này cũng không cần thiết phải tiếp tục nữa.

“Tôi chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm, nếu bà không thể dừng lại, tôi thật sự sẽ giết bà.” Để tránh nhiều người chết hơn, giết một người thực ra cũng tốt.

Ít nhất những người khác có thể sống bình thường.

Yêu Muội Nhi lúc đó mắng rất khó nghe, cũng khiến bà lão cảm thấy oan ức.

Vì bà ta muốn không nhiều, chỉ là con trai bà ta có thể sống sót.

“Sao lại trách tôi được?

Tôi chỉ muốn con trai tôi có thể sống khỏe mạnh, tôi đâu có mong ước gì khác!” Bà lão vừa khóc vừa nói.

Sau đó lại mở miệng: “Tôi cũng hết cách rồi?

Tất cả đều tại lũ cương thi đó, ai bảo chúng lây nhiễm cho con trai tôi!” Tôn Khải Minh lúc này từ từ đi tới, tuy trước đó vẫn luôn bị hoạt thi khống chế, nhưng bây giờ đã có sức mạnh.

Anh ta bắt đầu từ từ khống chế hoạt thi, như vậy có lẽ sẽ có khả năng khác.

Tôn Khải Minh dùng hai tay tiến hành khống chế ngắn ngủi, trước đó đã thấy tình huống này, khi gặp phải tình huống này, tự nhiên cũng biết nên ứng phó như thế nào.

Hai tay Tôn Khải Minh linh hoạt thao tác, lúc này, hai cỗ hoạt thi đó lại khôi phục lại trạng thái bình thường trong chốc lát.

Trông chúng thật sự không khác gì người thường, không hung tợn như trước.

Vốn dĩ chúng vẫn đang ngược đãi người khác, nhưng bây giờ tình hình đã có lý trí hơn.

Mặc dù trông có vẻ bình thường, nhưng thực ra không có tư duy, vì là hoạt thi.

Không có cách nào thoát khỏi thân phận đó, dù khống chế thế nào cũng chỉ khôi phục lại trạng thái bình thường.

Thấy con trai mình khôi phục bình thường, bà lão đó trong lòng thực sự vui mừng, và vô cùng kinh ngạc.

Vì bao nhiêu năm nay không có cách nào khiến hai người con trai khôi phục bình thường, nhưng không ngờ hôm nay lại gặp được một vị đại tiên lợi hại như vậy.

“Thật quá lợi hại, lại có thể giúp con trai tôi khôi phục bình thường.” Bà lão vui mừng nói.

Nếu có thể, bà muốn con trai mình bình thường hơn, sau này có thể ở trước mặt bà một cách bình thường.

Tôn Khải Minh mỉm cười, rồi không nói gì.

Bà lão tiếp tục quan sát hai người con trai, bây giờ trông chúng so với bộ dạng không có lý trí trước đó, thật sự khác biệt quá lớn.

Hai người có thể khôi phục bình thường như vậy, tất cả là nhờ Tôn Khải Minh, ngoài ra bà lão cũng tò mò, rốt cuộc anh ta đã dùng cách gì để khiến hai người khôi phục bình thường?

"Rốt cuộc cậu đã dùng chiêu gì sau lưng?

Tại sao con trai tôi lại khôi phục bình thường?" Tôn Khải Minh thực ra cũng là một cỗ hoạt thi, tự nhiên cũng có cách thao túng.

Bây giờ để chúng biến thành như vậy, chẳng phải là chuyện nhỏ sao.

"Thật ra tôi và chúng thuộc cùng một loại, tôi cũng là một hoạt thi." Tôn Khải Minh có chút tự giễu nói.

Lúc này anh ta không hề che giấu thân phận của mình, Tôn Khải Minh khá thẳng thắn nói ra.

Lúc vừa khống chế, Tôn Khải Minh cảm nhận được một chút mùi vị khác lạ.

Chúng không phải là chủ thể.

Ngoài chúng ra, có một chủ thể đang khống chế hai người họ.

Tôn Khải Minh chỉ có thể tạm thời khiến chúng khôi phục bình thường, vì sự tồn tại của chủ thể luôn áp chế tư duy của chúng.

Trong tình huống này, cần phải khống chế chủ thể, hoặc để chúng tách khỏi chủ thể.

“Những thứ này bị một chủ thể khống chế, nếu muốn chúng được như tôi, e là phải tìm ra chủ thể đó.” Tôn Khải Minh mở miệng nói.

Chương 578

Nếu có thể tìm được chủ thể, vậy thì tình hình sẽ khác.

Đến lúc đó chúng cũng sẽ có tư duy riêng, có thể trở nên bình thường trong thời gian dài, không có quá nhiều khác biệt với người thường.

"Tìm chủ thể là bắt buộc sao?" Tần Vũ sau đó mở miệng hỏi.

Tôn Khải Minh im lặng gật đầu.

Vì chỉ có tìm được chủ thể, họ mới có thể không bị chủ thể khống chế.

Chứ không phải như bây giờ, giống như một người chết sống ở đây.

Bà lão đó ở bên cạnh cuối cùng cũng biết mọi chuyện, hóa ra con trai bà có hy vọng cứu chữa.

Nếu có thể cứu được con trai bà, vậy thì mọi chuyện quả thực quá tốt rồi.

Sau khi biết Tôn Khải Minh cũng là một hoạt thi, bà lão ngay lập tức cảm thấy có hy vọng.

Lúc này giọng nói cũng thay đổi, khi đang đứng nói chuyện suýt nữa đã quỳ xuống.

"Không ngờ tôi lại có được kỳ ngộ như vậy, xem ra hai vị con trai của tôi sắp được cứu rồi.

Hai người chúng thật quá may mắn, lại có thể gặp được cậu." Bà lão lớn tiếng nói.

Sắc mặt của Tôn Khải Minh lúc đó có chút phức tạp, nhưng giây

tiếp theo bà lão lại thật sự quỳ xuống trước mặt anh.

Tuổi tác lớn như vậy mà lại quỳ xuống, thật sự khiến người ta cảm thấy hơi không chịu nổi.

"Sao đột nhiên lại quỳ xuống?

Không phải đã nói rồi sao, mau đứng dậy!" Lý do bà đột nhiên quỳ xuống, thực ra đều vì con cái của mình, cũng không biết nên dùng phương pháp nào để cứu giúp, cuối cùng đã chọn phương pháp này.

"Tôi làm trâu làm ngựa cho cậu cũng được, chỉ cần cậu cứu hai đứa con của tôi.

Tôi thật sự không thể nhìn chúng mỗi ngày chịu khổ như vậy nữa, tôi hy vọng chúng đều có thể trở về như cũ." Ban đầu hai người con trai của bà rất có tiền đồ, nhưng không ngờ cuối cùng bị cắn lại biến thành như vậy.

Cuối cùng làm những chuyện cũng khác đi, thậm chí có lúc còn tấn công cả mẹ.

Bà lão nội tâm vô cùng đau khổ, vẫn luôn tìm cách giữ lại con cái của mình.

"Dù thế nào tôi cũng được, chỉ cần có thể cứu được con trai tôi, cho dù là chút tiền tiết kiệm còn lại của tôi, tôi cũng sẽ đưa cho cậu." Tôn Khải Minh thực ra cũng không cần tiền tiết kiệm của đối phương, tiền trong túi anh ta đủ nhiều rồi.

Huống hồ đối phương đáng thương như vậy, có lẽ vì chuyện con cái mà đã lo lắng không ít.

"Không cần phải như vậy, muốn tôi cứu con bà cũng được, nhưng bà phải kể cho tôi mọi chuyện." Không biết chuyện gì thì làm sao mà làm?

Bây giờ chắc chắn phải biết toàn bộ tình hình.

“Được, vậy tôi cảm ơn cậu đã cứu con tôi.” Bà lão được hai người dìu, run rẩy đứng dậy, vì tuổi tác đã cao nên đứng cũng không vững.

Nước mắt cuối cùng cũng không kìm được, tuôn trào như hồng thủy.

Yêu Muội Nhi vì không ưa cách làm trước nay của bà lão nên không đến an ủi, chỉ đứng bên cạnh nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Thật ra tình cảnh cũng bi thảm lắm, tôi cũng không biết nên nói với các vị thế nào, nhưng nếu các vị đã muốn biết mọi chuyện, vậy tôi sẽ kể.” Chuyện này thực ra đã lâu lắm rồi, lâu đến mức bà cũng gần như quên mất.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy mọi người bị thương rồi phát điên tấn công người khác, bà lại không kìm được mà nhớ lại chuyện đó.

Bà lão muốn quên đi, nhưng căn bản không có cách nào quên được, giống như đã khắc sâu vào trong não vậy.

“Nguyên nhân sự việc là do mấy đứa trẻ nghịch ngợm trong làng, mấy đứa đó lại dám vào ngôi cổ mộ trong làng, rồi bày đủ trò trong đó.” Lúc bà lão nhắc đến mấy đứa trẻ đó, giọng điệu thật sự có chút nghiến răng nghiến lợi, nếu có thể, bà thật muốn lôi mấy đứa trẻ đó ra.

Thà rằng đừng để chúng gây ra tội nghiệt đó, để rồi cuối cùng hại cả làng thành ra thế này.

“Sau đó chúng còn dám lấy chiếc ban chỉ bên trong ra, thậm chí sau này vì tiền mà lén bán đi.

Cũng chính vì vậy mà chúng tôi mới gặp phải đại họa này.” Chiếc ban chỉ xuất hiện trong làng, tự nhiên mang đến cho cả ngôi làng một

loạt lời nguyền.

Tần Vũ trước đó cũng đã biết một vài thông tin về chiếc ban chỉ, nhưng hiểu biết không được thấu đáo, cũng không biết sự việc thật giả thế nào.

Bây giờ thông qua bà lão, có lẽ anh sẽ có thể hiểu rõ hơn về chuyện này và biết được thông tin thật sự.

"Vậy sau đó đã xảy ra những chuyện gì nữa?

Rốt cuộc tình hình là thế nào?" Bà lão tiếp tục kể cho mọi người nghe: "Chiếc ban chỉ đó vốn thuộc về một vị đại tướng quân, sau khi chết ông ta được chôn cất ở đây.

Đó là di vật của vị đại tướng quân đó." Có lẽ vì chiếc ban chỉ yêu thích nhất bị hai đứa trẻ ngu dốt lấy đi bán mất đã chọc giận vị đại tướng quân.

Cuối cùng, vị đại tướng quân đó đã xảy ra thi biến, bò từ trong mộ ra.

Ông ta ra ngoài tìm hai đứa trẻ đó tính sổ, muốn bắt chúng trả lại đồ của mình.

Chương 579

Sau một hồi tranh đấu, cuối cùng vị đại tướng quân đã giải quyết được mấy đứa trẻ.

Kết quả không ngờ là mấy đứa trẻ đó lại biến thành hoạt tử nhân, cuối cùng làm xằng làm bậy trong làng.

"Ngày hôm đó khi tôi trở về, nghe người khác kể lại chuyện này, nói rằng mấy đứa trẻ đó biến thành hoạt tử nhân, chỉ biết tấn công người khác." Đó đã là chuyện của mấy năm về trước, người trong làng làm sao đã từng thấy cảnh tượng như vậy?

Căn bản không ý thức được sẽ có tình huống này xuất hiện, cũng chưa từng thấy hoạt tử nhân bao giờ.

Hơn nữa vì là trẻ con trong làng mình, nên cũng không ai đề phòng.

Cuối cùng dẫn đến hết thảm kịch này đến thảm kịch khác xảy ra.

"Lúc tôi trở về, con trai tôi đã bị lây nhiễm, cuối cùng tôi chỉ có thể dùng cách đó để giữ lại mạng sống cho con mình.

Tuyệt đối không thể để con tôi chết sớm như vậy." Dù thế nào đi nữa, đó cũng là con của bà, làm một người mẹ sao có thể nhanh chóng vứt bỏ được?

Mặc dù người ngoài đều nói bà ích kỷ, nhưng vì con mình, bà đã dứt khoát bước lên con đường này.

"Các người nói tôi ích kỷ cũng được.

Tôi bằng lòng, chỉ cần con tôi có thể sống sót, tôi thật sự không quan tâm những thứ khác." Tôn Khải Minh sau khi hiểu rõ toàn bộ sự việc cũng đã thông suốt, từ đó phân tích ra được một vài tình huống.

“Tôi biết vật chủ là ai rồi, hẳn là đứa trẻ bị lây nhiễm đầu tiên.” Chỉ cần tìm được đứa trẻ đó, rồi tiến hành một vài thao tác, chuyện này có lẽ có thể giải quyết được phần nào.

Ít nhất cũng không đến nỗi như bây giờ, tình hình có thể sẽ được cải thiện.

“Bà có biết đứa trẻ đó ở đâu không?

Đứa trẻ bắt đầu tấn công mọi người ấy?” Bà lão biết một vài tình huống, bao nhiêu năm qua, bà vẫn luôn liên hợp với những người còn lại.

Họ không bị những thi thể đó tấn công, biểu hiện cuối cùng cũng bình thường, cũng không chủ động đi tấn công người khác.

“Các hoạt tử nhân trong làng bây giờ đều bị nhốt dưới từ đường, chỉ có một số ít người mới biết chuyện này.

Đa số mọi người đều không biết.” Sau khi nhốt họ vào trong, như vậy sẽ tránh được việc làm hại những người khác.

Quan trọng nhất là không để họ đi ra ngoài, cũng không để tin tức này lan truyền ra ngoài.

Nếu để người khác biết, cũng sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt, sẽ làm hại thêm nhiều người vô tội hơn.

“Nhốt họ vào trong đó cũng là bất đắc dĩ, ai mà không khao khát tự do, nếu không phải bất đắc dĩ, tôi cũng sẽ không làm như vậy.” Ban đầu những thi thể đó đi đến các làng khác, cuối cùng lây nhiễm cho bảy tám phần người xung quanh, chuyện này mới kết thúc.

“Nói thật, họ cũng đáng thương lắm, tôi và những người còn sống thỉnh thoảng sẽ đến thăm.

Có lúc mang cho họ ít gan lợn để ăn, nếu không thì có lẽ đã chết

sớm rồi.” Tất cả mọi người đều chen chúc ở đó, không tốt lắm, cuối cùng họ vẫn ở đó, chứ không hề trốn thoát ra ngoài.

Nếu trốn ra ngoài, có lẽ sẽ lại gây ra một trận náo động lớn hơn.

Lúc đó dù là đối với ai cũng không tốt.

Tần Vũ lên tiếng hỏi: “Vậy có thể triệu tập những người còn sống lại không?

Có lẽ không lâu nữa sẽ dùng đến họ.” Bây giờ số người còn sống tuy không nhiều, nhưng vẫn có mấy người, họ vẫn luôn sống trong làng.

Có một số người ở làng khác, mọi người đều đang đề phòng những hoạt thi trong làng.

“Đương nhiên là có, vậy tôi đi triệu tập họ.

Một lát nữa là được.” Bà lão sau khi nói chuyện đơn giản vài câu với họ thì liền đi ra ngoài.

Bà bắt đầu đi triệu tập những người còn sống, kéo tất cả họ đến đây.

Thậm chí còn sang làng bên cạnh, dù sao làng bên cạnh cũng có một số người còn sống.

Ban đầu khi ở cùng nhau, thật sự đã tốn rất nhiều công sức mới kéo được mọi người quay về.

“Nhanh lên, bên này có mấy vị lợi hại đến, không chừng có cách giúp con cháu nhà các người hồi phục bình thường.” Nhanh chóng gọi được một nhóm người lác đác, trong đó lại có cả trưởng thôn của làng bên cạnh.

Những người còn lại của bảy tám thôn xung quanh đều được gọi đến, mọi người đều là người bình thường.

“Những người còn lại chúng tôi không bị thứ đó lây nhiễm.

Có một số người bị lây nhiễm, hiện đang bị nhốt dưới từ đường.” Bây giờ mọi người đều ngồi quây quần lại một chỗ, bà lão đứng ở giữa.

Không một ngoại lệ, mọi người đều dùng ánh mắt khao khát nhìn Tôn Khải Minh, bây giờ ai cũng hy vọng con cháu mình có thể hồi phục bình thường.

Lâu như vậy rồi, đối với chuyện này thật sự đã khao khát quá lâu, khó khăn lắm mới xuất hiện một tia hy vọng, sao có thể dễ dàng từ bỏ được chứ?

Trưởng thôn vừa vào cửa đã bắt đầu vừa sụt sịt vừa khóc lóc, nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Vừa rồi lúc bà lão đi thông báo, tiện thể đã kể một ít chuyện trong nhà, đại ý là: những người trong nhà đều là người có bản lĩnh, có lẽ có thể giúp họ vượt qua khó khăn.

Chương 580

Vì vậy, mới có cảnh tượng như bây giờ.

"Các vị, nhất định phải giúp tôi, cứu gia đình tôi với!" Nói rồi, trưởng thôn quỳ xuống đất.

Nếu không phải sinh ra và lớn lên ở đây, thật sự không nỡ rời đi, ai lại muốn ở lại nơi này sinh sống chứ?

Tần Vũ bảo trưởng thôn mau đứng dậy, "Ông cứ đứng lên trước đã, có gì chúng ta từ từ nói, nếu có thể giúp được, tôi tuyệt đối sẽ không từ chối." Anh sợ nếu không mau chóng để trưởng thôn đứng dậy, những người còn lại cũng sẽ quỳ theo.

Anh đến đây để điều tra tình hình, chứ không phải để người khác quỳ lạy mình.

"Ngài nhất định phải đồng ý với tôi, nhất định phải cứu chúng tôi." Nhưng trưởng thôn cũng là người cố chấp, phảng phất như nếu Tần Vũ không đồng ý, ông sẽ không đứng dậy.

Đối với việc này, Tần Vũ tỏ ra vô cùng bất lực, trong tình huống chưa hoàn toàn nắm chắc, anh thật sự không dám tùy tiện đồng ý, lỡ như sau này tình huống xảy ra ngoài ý muốn thì sao?

Tần Vũ hy vọng có thể làm một người nói lời giữ lời, chứ không phải một người nói năng tùy tiện.

Sau đó, trưởng thôn lại giống như vớ được cọng rơm cứu mạng, không hề muốn buông tay, "Ngài nhất định phải đồng ý, nhất định phải đồng ý mà!" Tần Vũ và những người khác nhìn nhau, đều thấy được sự bất lực trong mắt đối phương, lại liếc nhìn những người dân làng bên cạnh, ai nấy đều cúi đầu ủ rũ.

Dường như không đồng ý là một chuyện tội ác tày trời, trong những chuyện khác, Tần Vũ ghét nhất kiểu bắt cóc đạo đức này.

Nhưng tình hình trước mắt lại khác, giữa lúc sinh tử tồn vong, ai mà không muốn sống tốt chứ?

Tần Vũ không nỡ lòng nào trách mắng, chỉ có thể lùi một bước, "Vậy có thể để tôi đến từ đường xem trước được không?" Anh muốn xem những hoạt thi đó, nếu không có gì ngoài ý muốn, lẽ ra sẽ không xuất hiện tình trạng hoạt thi.

Tiếng khóc của trưởng thôn ngưng lại, những người dân làng đứng bên cạnh cũng lộ vẻ căng thẳng, trưởng thôn do dự nói: "Bây giờ đã đêm khuya, tình hình ở đó không an toàn, bây giờ đi e rằng…" Tần Vũ biết ông ta sợ hãi, vội nói: "Ông chỉ cần cho tôi biết vị trí là được, tôi đi một mình, ông và những người dân làng khác ở đây đợi tôi là được rồi." Trưởng thôn lắc đầu, "Không được không được, quá nguy hiểm." Tần Vũ thở dài, không biết phải làm sao.

Bên kia, Dương Tuyết Lỵ bước ra nói: "Trưởng thôn, nếu không thể tận mắt nhìn thấy những hoạt thi đó hoạt động thế nào, chúng tôi cũng không thể chắc chắn có giúp được hay không." Thấy vẻ do dự trên mặt trưởng thôn, cô nói tiếp: "Ông cũng hy vọng chuyện này có thể giải quyết nhanh chóng phải không!

Bây giờ ông chỉ cần cho chúng tôi biết vị trí là được, nếu ông sợ hãi có thể ở lại đây." Dương Tuyết Lỵ chờ đợi câu trả lời của trưởng thôn, từ thái độ có thể thấy cô vô cùng tự tin, có lẽ trong lòng đã mặc định trưởng thôn nhất định sẽ đồng ý.

Tần Vũ liếc nhìn một cái, không nhịn được mà khịt mũi coi thường, rốt cuộc tự tin ở đâu ra mà khiến cô ta sống như một con công vậy.

Thật ra, Tần Vũ không thực sự ghét Dương Tuyết Lỵ, chỉ là vì cô

ta, anh không nhịn được mà chú ý thêm vài lần, trùng hợp là lần nào cũng thấy những thứ khiến anh không thích.

Điều này cũng khiến Tần Vũ không có cách nào khác, ghét thì vẫn ghét, lâu dần, người không ghét cũng sẽ sinh ra một chút tâm lý chống đối, là vậy đó.

Cũng không biết là vận may hay xui xẻo, nên nói là Dương Tuyết Lỵ xui xẻo hay Tần Vũ xui xẻo, dù sao hai người họ cứ hễ đụng nhau là chẳng có chuyện gì tốt lành xảy ra.

Trưởng thôn do dự hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, "Để tôi đưa các vị đi!

Bây giờ bên ngoài không an toàn, tôi sợ các vị đi nhầm đường." Nếu những hoạt thi đó có ý đồ xấu, rất có thể sẽ ra tay với Tần Vũ.

Tần Vũ ngạc nhiên, anh không cho rằng lời của mình và lời của Dương Tuyết Lỵ có bất kỳ sự khác biệt nào về bản chất, không phải đều vì muốn tốt cho làng sao?

Nhưng kết quả bây giờ lại cho thấy rõ ràng, lời của anh không bằng Dương Tuyết Lỵ.

Đối với kết quả này, Tần Vũ tỏ ra vô cùng không phục.

Người ta lúc tức giận, có lẽ không có đầu óc, không hiểu được sự khác biệt giữa hai người, càng lười suy nghĩ.

Vì vậy, ngoài tức giận ra, Tần Vũ không có cách nào khác.

Nhưng, con đường đến từ đường rõ ràng không dễ dàng như vậy, trưởng thôn vừa đồng ý, đã vấp phải sự phản đối kịch liệt của dân làng.

"Trưởng thôn, những người đó tuy là hoạt thi, nhưng đều là người làng chúng ta!

Ông không thể đưa họ đến đó.” “Đúng vậy!

Ông đưa họ đi làm gì?

Không thể tìm một cách vẹn cả đôi đường sao?” Cơn tức giận của Tần Vũ sắp bị chuyển dời, anh không biết cái gọi là cách vẹn cả đôi đường trong miệng những người này rốt cuộc là gì, cũng không muốn đi tìm hiểu.

Ngược lại, Yêu Muội Nhi đứng sau lưng lẩm bẩm một câu, “Cách vẹn cả đôi đường, lẽ nào là muốn sống cùng với những hoạt thi đó mãi mãi sao?” Một câu nói khiến tất cả mọi người im lặng, có lẽ họ thật sự đã từng có suy nghĩ như vậy.

Tần Vũ không nhịn được mà cười khẩy, phải nói rằng, lòng dạ bao la, suy nghĩ cũng lớn lao, chỉ vì đó là người thân của mình mà sẵn sàng sống cùng họ.

Nhất thời, anh cũng không biết nên nói gì.

Họ sai sao?

Theo lễ nghi đạo đức mà nói, không sai chút nào!

Ngược lại, chính vì suy nghĩ như vậy mới có thể làm nổi bật đạo đức của họ.

Tâm trạng của Tần Vũ giống như bị chó gặm, khó chịu không nói nên lời, nhưng lại không thể đi dạy dỗ những người này.

Ai ngờ, trưởng thôn đột nhiên nổi giận, “Hồ đồ!

Họ đều là đến giúp chúng ta, lẽ nào các ngươi muốn vong ân bội nghĩa sao?” Một tiếng quát giận dữ đã trấn áp được những người dân làng đó, tuy trong lòng ít nhiều đều có chút không tình nguyện, nhưng không ai dám nhảy ra nói lời phản đối nữa.

Dân làng cúi đầu, trông ai cũng có vẻ xấu hổ.

Chương 581

Trưởng thôn quay lại xin lỗi họ, "Không phải nhắm vào các vị, chỉ là chuyện này thật sự không dễ giải quyết, xin lỗi." Tần Vũ thật sự không để trong lòng, những người khác cũng vậy, đi nam về bắc, ngoài lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy sẽ tức giận ra, những lúc khác đều tỏ ra quen thuộc.

Có lẽ chỉ có Bàn Tử sẽ bĩu môi, tỏ vẻ khinh thường, và cùng Yêu Muội Nhi rỉ tai nhau phàn nàn.

Hai người họ giống như những đứa trẻ chưa lớn, dù gặp phải bao nhiêu chuyện, lần sau gặp lại vẫn sẽ cảm thấy sợ hãi.

Đối với điều này, Tần Vũ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng có chút ngưỡng mộ, dù bị cuộc sống tát cho bao nhiêu cái, họ vẫn có thể mỉm cười đối mặt với cuộc sống, đối mặt với tất cả.

Trưởng thôn lại nói thêm: "Trong từ đường đó toàn là hoạt thi, các vị nhất định phải chuẩn bị tâm lý." Giọng nói mang theo sự sợ hãi, không hề che giấu.

Tần Vũ gật đầu, từ trong túi lấy ra những lá bùa tốt nhất, là người thường xuyên phải xuống mộ, những thứ này là vật cần thiết, mang theo bên mình cũng đã thành thói quen, cẩn thận một chút vẫn hơn là không có.

Trong tiệm của anh, đây là loại bùa bán chạy nhất, bất kể là hiệu quả hay giá cả, đều rất đẹp.

Mỗi người một lá, lúc dọa những người dân làng kia cũng không hề keo kiệt, dù sao cũng làm người tốt đến cùng, không thể vì một chút không vui mà không quan tâm đến người khác được!

Nào ngờ, hành động này lại khiến những người dân làng kia càng thêm xấu hổ, cổ họng như bị nghẹn lại, lúc rời đi cũng không nói được câu nào.

Bên ngoài tối đen như mực, ngay cả ánh trăng cũng bị mây đen che kín, gió âm thổi từng cơn, chỉ còn lại tiếng lá cây xào xạc.

Trưởng thôn tay cầm đèn pin, dẫn mọi người từ từ đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đã đến bên ngoài từ đường, cách mấy trăm mét đã có thể nghe thấy tiếng gào thét bên trong, dường như rất đau khổ.

Trưởng thôn sợ đến mức toàn thân run rẩy, ánh đèn trong tay cũng theo đó mà lắc lư lên xuống trái phải, "Tôi… tiễn các vị… đến đây thôi." Ông ta thật sự rất sợ, hai chân run như cầy sấy, một bước cũng không dám tiến lên nữa.

Tần Vũ tỏ vẻ thấu hiểu, lại lấy ra mấy lá bùa đưa cho ông ta, "Vậy ông ở đây đợi chúng tôi nhé!" Trưởng thôn vội vàng nhận lấy, "Cảm… ơn!" Giáo sư Tôn cảm thấy như vậy không an toàn, liền vẽ một vòng tròn trên đất, sau đó niệm một câu thần chú, cố định khu vực đó lại, "Chỉ cần ở trong này không ra ngoài là được, sẽ không bị bất kỳ tổn thương nào." Trưởng thôn nhìn đến ngây người, sau khi phản ứng lại, mọi người đã đi vào từ đường, không kịp nói lời cảm ơn.

Trưởng thôn che mắt khóc, ông biết mình đã gặp được một nhóm cao nhân, có lẽ lần này thật sự có cứu rồi.

Bước vào từ đường, cảm giác áp bức và quỷ dị càng thêm nồng đậm, những tiếng gào thét đó như ở bên tai, làm tim đập thình thịch.

Vừa vào cửa, một con cương thi đã lao về phía họ, khuôn mặt nhe nanh múa vuốt, há miệng định cắn, Tôn Khải Minh trực tiếp giải quyết nó.

Con cương thi ngã xuống đất, ánh mắt trống rỗng, không có bất kỳ cảm xúc nào.

Bàn Tử và Yêu Muội Nhi chậm chạp nhận ra mới bắt đầu sợ hãi, hai người lại tụm lại với nhau, dìu nhau đi: "Bây giờ chúng ta ra ngoài ở cùng trưởng thôn có kịp không?" "Chắc… chắc là kịp." Bàn Tử lắp bắp nói không rõ một câu.

Tần Vũ cảm thấy buồn cười, liền trêu chọc hai người, "Bây giờ e là không được, chỉ cần bắt đầu hành động một mình, những hoạt thi đó sẽ tấn công các người." Quả nhiên, Bàn Tử và Yêu Muội Nhi sợ đến mức la hét ầm ĩ, hai người này không phải gan lớn, mà là tim lớn, thường thì sau khi sự việc xảy ra mới phản ứng lại, sợ hãi cũng chậm hơn người khác một bước.

Vì thế không biết đã chịu bao nhiêu thiệt thòi, nhưng hai người họ cũng không biết có phải thật sự thiếu não không, dù sao lần nào cũng không nhớ bài học, lần nào cũng phải chịu thiệt, những người khác sau khi bận rộn xong mới có thể có sức lực đi nhắc nhở.

Vì vậy, lần này không phải lại theo vào rồi sao!

Tần Vũ cảm thấy buồn cười, nhưng sau khi cười xong, lại đưa thêm cho họ mấy lá bùa, ở trong này không chắc có tác dụng lớn đến đâu, nhưng ít nhất cũng an tâm.

Những người khác đối với hành vi dọa trẻ con này cảm thấy vô cùng khinh bỉ, đặc biệt là Dương Tuyết Lỵ, cô kéo hai kẻ thiếu não đó đến bên cạnh, "Đi theo tôi, đừng chạy lung tung." Hai người đang sợ hãi lập tức như tìm được chỗ dựa, vội vàng bám chặt sau lưng Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ nhìn thấy tất cả liền cười lạnh một tiếng.

"Có ai cảm thấy ở đây có gì đó kỳ lạ không?" Giáo sư Tôn đột nhiên nói.

Những người khác cũng nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn ở đây, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Theo lẽ thường, những hoạt thi đó không nên tập trung toàn bộ ở từ đường, nếu chúng có thể từ trong mộ bò ra, điều đó chứng tỏ chúng không muốn bị trói buộc.

Vậy tại sao lại cam tâm tình nguyện ở trong từ đường?

Lẽ nào ở đây có thứ gì đó thu hút chúng?

Câu trả lời này nhanh chóng bị Tần Vũ tự mình phủ định, theo như lời miêu tả của những người dân làng, lẽ ra họ đã nhốt những hoạt thi ở đây.

Vậy thì, những hoạt thi này không phải tự nguyện ở đây, vậy trong từ đường này hẳn là có thứ gì đó mà họ không biết đã trấn áp được hoạt thi.

"Này, liệu có phải những hoạt thi này căn bản không hề hại người không?" Bàn Tử cẩn thận hỏi.

"Nghĩ nhiều rồi, chúng là hoạt thi, loại không có suy nghĩ." Tần Vũ liếc mắt một cái, nếu thật sự tốt đẹp như Bàn Tử nói thì hay rồi.

Cũng không cần phải vất vả điều tra, dưới điều kiện đó, con người và hoạt thi cùng tồn tại cũng không phải là không thể, chỉ cần hai bên đồng ý không làm hại đối phương.

Nhưng rõ ràng, đây chỉ là suy đoán, thậm chí còn mang theo một chút hy vọng xa vời.

"Nhìn kìa!" Dương Tuyết Lỵ chỉ vào những bài vị đó.

Những người khác thuận theo hướng tay cô chỉ nhìn qua, phải nói rằng không phải ai cũng có thể hiểu được những thứ đó.

"Có gì kỳ lạ sao?" Người hỏi chính là Tần Vũ, anh không hiểu lắm

về những thứ như Bát Quái trận, nhìn những thứ này chỉ thấy mù tịt.

Dương Tuyết Lỵ cũng không quan tâm thái độ của anh, tiếp tục nói: "Những bài vị này đều có nguyên do của nó, tôi biết tại sao những hoạt thi đó không thể rời khỏi đây rồi." Vẻ mặt Tần Vũ dần trở nên nghiêm túc, anh nhìn chằm chằm vào những bài vị đó, có lẽ lúc nhìn bài vị tổ tiên cũng chưa từng nghiêm túc như vậy, "Vì cái này?" Dương Tuyết Lỵ gật đầu, giải thích cho những người khác, "Đây là một loại kỳ nghệ trận pháp, có lẽ chính trận pháp này đã ngăn cản phần lớn hoạt thi ra ngoài, khiến chúng phải ở lại từ đường này." Còn về một số ít hoạt thi khác, có lẽ là do trận pháp này đã bị hư hại, nên không thể ngăn cản được.

Sau khi hiểu rõ điều này, họ tiếp tục đi về phía trước.

Bên dưới là một căn hầm, ngoài hoạt thi ra, còn có những cương thi bị khống chế, vừa rồi ở dưới họ đã bị tấn công.

Chương 582

Tôn Khải Minh muốn giải quyết toàn bộ chúng, nhưng bị Tần Vũ kịp thời ngăn lại, "Không được!

Những người dân làng bên ngoài lúc nãy sở dĩ ngăn cản chúng ta là vì những người dân bị khống chế này, nếu giải quyết họ, những người dân làng bên ngoài cũng sẽ mất kiểm soát." Đương nhiên đây không phải là nguyên nhân chính, Tần Vũ sau khi đánh lui một con cương thi lại nói: ",Tôi cảm thấy trên người những con cương thi này có thể tìm ra cách cứu chữa cho dân làng." Chính điều này mới khiến Tôn Khải Minh từ bỏ ý định, nhưng không thể tiêu diệt chúng, đánh nhau rõ ràng là chịu thiệt, càng xuống dưới càng có nhiều cương thi bắt đầu tấn công.

Dần dần, họ cảm thấy đuối sức, những con cương thi này giống như những con gián không bao giờ chết, chỉ đánh đơn giản vào cơ thể, đối với chúng căn bản không có ảnh hưởng gì.

Yêu Muội Nhi sắp không chịu nổi nữa, mếu máo cầu cứu, "Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi, làm sao bây giờ?" Dương Tuyết Lỵ giải quyết con cương thi trước mắt, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Yêu Muội Nhi, giúp cô đánh lui cương thi, nhưng cách này cũng không có tác dụng gì nhiều, gần như ngay giây tiếp theo những con cương thi đó lại ùa lên.

"Làm sao bây giờ, chúng lại đến rồi!" Yêu Muội Nhi suy sụp đến mức sắp khóc.

Giống như một con đường không có điểm dừng, không thấy được phía trước, họ đã rơi vào một thế cục khó khăn, nếu không nhanh chóng tìm ra lối thoát, có lẽ sẽ bị kẹt chết ở đây.

Dương Tuyết Lỵ đột nhiên hét lớn, "Mọi người bịt miệng mũi lại." Sau đó, cô lấy ra một bình khí gas đặc chế, ném xuống đất, trong nháy mắt, cả căn hầm như bị sương mù bao phủ, mọi người bịt chặt miệng mũi không dám lơ là.

Khoảng vài phút sau, làn sương trắng đó mới tan đi, những con cương thi xung quanh lần lượt dừng lại, không thể động đậy.

Bàn Tử nín thở đến mức mắt cũng đỏ lên, "Thứ đó uy lực lớn vậy sao?

Tôi cũng suýt nữa không thở được." Yêu Muội Nhi liếc mắt, "Bình thường bảo cậu tập luyện tử tế không nghe, bây giờ biết hối hận rồi chứ gì!

Nhìn tôi đây này, nín thở vài phút căn bản không thành vấn đề." Nói rồi tỏ vẻ đắc ý.

Bàn Tử mặt đỏ bừng, có chút ngượng ngùng, "Tôi không lợi hại bằng cô, được chưa!" Những người khác đã quen với việc hai người họ đấu khẩu, cũng không có cảm giác gì lớn, có lúc không nghe thấy hai người họ cãi nhau lại cảm thấy có chút không quen.

Dương Tuyết Lỵ sau khi kiểm tra đám cương thi mới thở phào nhẹ nhõm, "Mọi người đi sát theo tôi, tôi đi phía trước xem sao." Tần Vũ hơi nhíu mày, giáo sư Tôn bên cạnh vỗ vai anh, "Đừng không phục, Tuyết Lỵ tính tình có chút không tốt, nhưng bản lĩnh của con bé tuyệt đối không nhỏ, cậu cũng không đến mức nhỏ mọn như vậy chứ!" Tần Vũ ngẩn người, sau đó tức đến bật cười, đầu lưỡi di di trên phần thịt mềm trong khoang miệng, vừa rồi hình như anh đâu có làm gì!

Mấy người này rốt cuộc từ điểm nào mà cho rằng anh ghét Dương Tuyết Lỵ?

Tuy anh quả thực không thích tính cách độc đoán của đối phương, làm việc cũng không bàn bạc với ai, nếu không phải hôm nay xuất hiện tình huống nguy cấp, có lẽ sẽ không bao giờ biết được trong tay Dương Tuyết Lỵ có thứ như vậy.

Nhưng bây giờ, Dương Tuyết Lỵ vẫn không nói cho họ biết đó là thứ gì.

Không phải Tần Vũ nhỏ mọn, cũng không phải muốn chiếm đoạt thứ đó, nhưng giữa đồng đội với nhau chẳng lẽ không cần thẳng thắn với nhau sao?

Ít nhất trước khi chiến đấu, những người cùng một đội phải biết được chiến lực của đồng đội chứ!

Trong tình huống vừa rồi, cô ấy có thể lấy ra thứ đó để bảo vệ mọi người, Tần Vũ rất cảm kích, nhưng điều đó không có nghĩa là anh đồng tình với cách làm này.

Bàn Tử cẩn thận mon men đến bên cạnh, giọng điệu có chút dò xét, "Cậu ghen tị với người ta à?" Tần Vũ không hiểu, "Tôi ghen tị cái gì?" Bàn Tử che miệng cười trộm, "Ghen tị người ta vừa xinh đẹp vừa có năng lực hơn cậu." Tần Vũ há miệng nửa ngày không nói được câu nào, cái vế sau còn nghe được, cái vế trước là cái quỷ gì?

Cả nhà cậu ghen tị một cô gái xinh đẹp hơn mình à?

Đợi đã!

Cái vế sau cũng mẹ nó không phải lời người nói, dựa vào đâu mà cho rằng năng lực của Dương Tuyết Lỵ hơn anh?

Lẽ nào dựa vào cái thứ đồ chơi không biết tên vừa rồi?

Tần Vũ không đồng ý, thứ đó rõ ràng là vật ngoài thân, không thể so sánh với năng lực bản thân, vì vậy anh không công nhận.

Nhìn bộ dạng đắc ý của Bàn Tử, Tần Vũ tức không chịu được, "Cút!" "Được thôi!" Bàn Tử rất biết nghe lời, tròn trịa cút đi, cút đến bên cạnh người vừa được khen là xinh đẹp, năng lực cũng mạnh mẽ trong miệng cậu ta.

Tần Vũ cảm thấy cuộc sống này thật sự không thể chịu nổi nữa rồi, từng người một, đều không phải thứ tốt, suốt ngày không đoán mò thì cũng làm anh tức điên.

Lẽ nào anh trông giống một kẻ nhỏ mọn lắm sao?

Rõ ràng Tần Vũ không nghĩ vậy, anh rất độ lượng, giống như bây giờ, không thèm chấp nhặt với những kẻ nói năng không ra gì, đó là người độ lượng.

Bàn Tử không biết rằng, mình dễ dàng bị Tần Vũ gán cho một cái mác, có lẽ sau này mới hiểu rõ, trong vấn đề của Dương Tuyết Lỵ, Tần Vũ sẽ luôn rộng lượng hơn một chút.

Yêu Muội Nhi chọc chọc con cương thi bị định thân, phát hiện nó thật sự không thể động đậy, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chạy đến bên cạnh Dương Tuyết Lỵ bắt đầu hỏi han.

"Thứ đó lợi hại thật, tại sao có thể khiến những con cương thi này dừng lại vậy?" Một câu hỏi khiến tất cả mọi người đều dỏng tai lên, tập trung lắng nghe.

Giọng Dương Tuyết Lỵ bình thản, ánh mắt cô hoàn toàn đặt trên những kiến trúc xung quanh, không hề nhận ra sự thay đổi của đồng bạn, "Đó là loại khí gas đặc chế ở nước ngoài, chuyên dùng để đối phó với cương thi." "Oa!" Yêu Muội Nhi kinh ngạc kêu lên, "Vậy có thể mua được không?" Dương Tuyết Lỵ lắc đầu, "Đây là loại vũ khí mới đặc chế, dùng cho các sinh vật trong lăng mộ, đang trong giai đoạn nghiên cứu phát triển, lô này chỉ để thử nghiệm, vừa hay dùng hết, về tôi có thể viết một bài cảm nhận." Mọi người: … Còn có thể

làm vậy sao?

Thôi được rồi!

Họ đều không hiểu.

“Sau này có bán không?” Tôn Khải Minh tỏ ra rất hứng thú.

Dương Tuyết Lỵ do dự, “Chắc là có, nhưng không chắc chắn về thời gian.” Tôn Khải Minh không để ý, tỏ vẻ chỉ cần có thể bán là được, còn về thời gian thì có thể đợi.

Tần Vũ cười khẩy một tiếng, “Lão Tôn, ông cũng lớn tuổi rồi, không có nhiều thời gian để đợi đâu!” Giọng điệu âm dương quái khí đã phá hỏng toàn bộ không khí hòa hợp vừa rồi, Tần Vũ không thể thấy người ta nói chuyện tử tế, phải chen ngang một chân mới cam tâm, sau đó không ai nhắc đến chủ đề này nữa, Tần Vũ đi phía trước, cũng không biết có phải vì dỗi không.

Nhanh chóng, Tần Vũ phát hiện phía trước có một ngôi cổ mộ, anh hơi nheo mắt, dừng bước.

Những người khác không hiểu, dồn dập hỏi: “Sao vậy?” Dừng lại rồi, phát hiện ra gì à?” “Ừm.” Tần Vũ đáp lại đơn giản một từ.

“Để tôi xem.” Giáo sư Tôn chen lên phía trước, lúc nhìn thấy ngôi cổ mộ sắc mặt cũng biến đổi, sau đó, vội vàng đi kiểm tra, phát hiện hoa văn xung quanh ngôi cổ mộ rất quen thuộc.

Chương 583

Trong đầu lóe lên một tia sáng, giáo sư Tôn kinh hãi, vội vàng lùi lại một bước, "… Đây không phải là ngôi cổ mộ mà chúng ta đang tìm kiếm sao?" Những người khác cũng một phen kinh ngạc, ngay sau đó, tất cả đều tiến lên xem xét.

Kết quả cuối cùng vô cùng khó tin, cũng không có gì bất ngờ, ngôi cổ mộ mà họ vẫn luôn tìm kiếm lại ở đây.

"Theo như ghi chép trên tài liệu, hẳn là cái này không sai." Tôn Khải Minh đối chiếu toàn bộ tài liệu, giống như đã thỏa hiệp.

"Vậy chẳng phải điều đó chứng tỏ những người dân làng sở dĩ biến thành như vậy đều có liên quan đến chiếc ban chỉ kia sao?" Tần Vũ hỏi.

Sắc mặt của những người khác đều không tốt, đặc biệt là mấy người bị chiếc ban chỉ làm hại sâu sắc, sắc mặt ngũ sắc sặc sỡ, vừa sợ hãi vừa tức giận, cuối cùng lại mang theo một chút may mắn.

Tôn Khải Minh cũng không biết, "Không có chút bằng chứng nào chứng minh, nhưng nếu ngôi cổ mộ này là cái mà tôi đang tìm, thì tình trạng hiện tại của những người dân làng bên ngoài có lẽ cũng có chút liên quan đến chiếc ban chỉ." Tần Vũ ghét nhất kiểu nói chuyện này, luôn yêu cầu sự chính xác, một câu nói bình thường có thể bị anh ta làm cho phức tạp khó hiểu, thật khó chịu.

"Nếu đã như vậy, lần này chúng ta bắt buộc phải giúp đỡ rồi!" Giọng Tần Vũ có chút bất lực, ánh mắt lướt qua ngôi cổ mộ vài lần.

Đột nhiên, sắc mặt Dương Tuyết Lỵ đại biến, trắng bệch, "Hết giờ rồi, mau đi thôi." "Hết giờ?" Tần Vũ phản ứng nhanh nhất.

Dương Tuyết Lỵ nhìn đồng hồ, "Thời gian khí gas khống chế cương thi." Tần Vũ suy sụp, "Vậy sao cô không nói sớm." Mọi người vội vàng chạy theo.

Quả nhiên những con cương thi đó đều đã hoạt động trở lại, bây giờ cơ thể không bị khống chế, có thể tự do di chuyển.

Nhìn từ xa, thật sự có một cảm giác đáng sợ khó tả, không biết khi nào mới kết thúc.

"Tôi bảo mọi người mau chạy ra ngoài, mọi người đều cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để cương thi cắn, cũng đừng giằng co với chúng." Mọi người phải dùng tốc độ nhanh nhất để thoát khỏi đây, tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại.

Người sống, nếu bị nhiễm thi độc thì cơ thể sẽ có thay đổi lớn.

Mọi người vừa né tránh cương thi, vừa rời đi theo một hướng khác.

Bây giờ không ai muốn ở lại đây, trong lòng mọi người đều có ham muốn sống mãnh liệt.

Trong ánh mắt thậm chí còn viết đầy sự khao khát đó.

"Mau ra ngoài đi, đừng đi đường đó, đi lối này, lối này có thể sẽ an toàn hơn một chút." Lúc đó mọi người chỉ chăm chăm rời khỏi nơi này, không ai quan tâm đến chuyện khác.

May mắn là mọi việc diễn ra thuận lợi, cuối cùng họ đã thành công trốn thoát khỏi nơi đó.

Lại một lần nữa trở về nhà bà lão.

Bây giờ mọi người đã an toàn.

Nhưng vừa về đến nhà không lâu, một tin tức xấu đã truyền đến.

"Trời ơi, trên lưng tôi từ lúc nào có một vết cào thế này?

Thật hay giả vậy?" Yêu Muội Nhi kinh ngạc nói.

Yêu Muội Nhi hoàn toàn không ngờ sẽ có tình trạng này, trên đời tự nhiên lại có một vết tích như vậy.

Lẽ nào là lúc ở trong đó?

Một phút bất cẩn bị những con cương thi đó cào phải?

Ngay khoảnh khắc đó, Yêu Muội Nhi cảm thấy cuộc đời mình u ám, sớm biết sẽ như thế này, cô nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho mình.

Bây giờ muốn khống chế tình hình này, rõ ràng đã không kịp.

Tình trạng cơ thể của Yêu Muội Nhi đang dần trở nên tồi tệ.

Dương Tuyết Lỵ sau khi biết tình hình liền nhanh chóng tiến lên, giúp cô kiểm tra cơ thể.

"Để tôi xem rốt cuộc cơ thể cô bị làm sao, có phải bị thứ gì khác cào không." Kết quả sau khi kiểm tra phát hiện đúng là do cương thi cào, chuyện này không thể trốn tránh được.

Sau đó lại phát hiện thi độc đã lan vào trong máu, tình hình hiện tại đã trở nên không thể cứu vãn.

Trong tình huống này có thể làm gì được đây?

Chẳng lẽ Yêu Muội Nhi phải đi toi mạng vô ích sao?

Dương Tuyết Lỵ vẻ mặt ngưng trọng: "Hiện tại độc đã lan vào trong máu, và có xu hướng lan rộng dần.

Tôi cảm thấy thật sự không an toàn, chúng ta bước tiếp theo nên làm gì?" Tần Vũ nhất thời thật sự khó xử, anh cũng không biết nên làm gì.

Loại độc tố này một khi đã lan vào trong máu, thực sự rất khó giải quyết.

Nó kết hợp với máu, thật sự không có cách nào loại bỏ.

Nếu phát hiện sớm hơn một chút có lẽ sẽ có nhiều khả năng hơn, bây giờ phát hiện thực sự đã có chút muộn.

“Cái này bảo tôi phải làm sao?

Vào lúc này lẽ nào còn có cách nào khác sao?

Chương 584

Liệu có chuyện gì mà tôi chưa phát hiện ra không?" Lúc đó Yêu Muội Nhi cả người cũng khó chịu, cảm thấy lý trí dần dần không còn tỉnh táo.

Đặc biệt là chỗ bị cào, hiện tại có một cảm giác lạnh buốt đặc biệt.

Yêu Muội Nhi thật sự không biết mình có thể kiên trì được bao lâu, không chừng giây tiếp theo người chết chính là cô.

Mọi thứ thật ma mị, không biết khi nào mới đến ngày kết thúc.

"Nhất định phải cứu tôi, tôi thật sự không biết mình phải làm sao nữa rồi.

Bây giờ cũng không có ai khác có thể cứu tôi, tôi cầu xin các người." Yêu Muội Nhi dùng chút sức lực cuối cùng để cầu xin.

Lúc này, trong lòng mọi người đều vô cùng lo lắng cho tình hình của Yêu Muội Nhi, ai cũng sợ tình huống sẽ xấu đi lần nữa.

Nếu không ra tay khống chế và can thiệp vào độc tố, e rằng chẳng bao lâu nữa Yêu Muội Nhi sẽ biến thành cương thi giống như những người kia.

Đến lúc đó, nếu mọi người không kịp né tránh, có lẽ cũng sẽ bị cào, rồi tất cả đều sẽ bị lây nhiễm và biến thành cương thi.

Nghĩ đến viễn cảnh đó, ai nấy đều có dự cảm không lành, cứ như thể mọi thứ sẽ kết thúc tại đây.

Bàn Tử lúc này cũng rất lo lắng, anh ta cứ ở lì bên cạnh Yêu Muội Nhi, không nỡ đi đâu khác.

Anh ta sợ rằng sau khi mình rời đi, tình hình của Yêu Muội Nhi sẽ ngày càng tệ hơn, và sau này sẽ không còn cơ hội nào để gặp lại cô nữa. "Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ luôn ở bên em.

Yên tâm đi, cả đời này anh nhất định sẽ không rời không bỏ em." Bàn Tử thâm tình nói.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nghĩ ra một cách không tồi.

Có lẽ có thể hút độc tố ra ngoài, tiện thể hút luôn cả phần máu độc đó.

Trước đây khi bị rắn cắn, người ta thường dùng cách này để xử lý, biết đâu cũng có hiệu quả với loại độc tố này. "Hay là để tôi hút độc tố ra nhé?

Ít ra còn hơn là không làm gì cả, tôi không thể trơ mắt nhìn Yêu Muội Nhi chết được!" Bàn Tử đau đớn nói.

Ngay khi anh ta định thực hiện, Tần Vũ bước ra ngăn lại: "Cậu có thể lý trí một chút được không?

Dùng phương pháp đó à?

Nếu hơi bất cẩn một chút, có thể cậu cũng sẽ dính vào, lẽ nào cậu cũng muốn trúng độc mà chết à?" Bàn Tử lúc đó vô cùng đau khổ, không biết nên nói gì, cảm giác như cuộc đời đã hoàn toàn kết thúc. "Tôi không thể làm gì được sao?

Chẳng lẽ không còn cách nào khác ư?

Tôi phải chấp nhận kết cục như vậy sao?" Cuối cùng, Bàn Tử trầm mặc bước ra khỏi phòng, anh ta cần tìm một nơi yên tĩnh để bình tĩnh lại.

Tần Vũ nhanh chóng tiến lên kiểm tra tình hình lần nữa, kết quả phát hiện độc tố đã lan ra nhiều nơi hơn.

Điều không ngờ là thi độc ở đây lại lợi hại đến vậy, thậm chí còn đạt đến mức độ này.

Ban đầu Tần Vũ cứ ngỡ sẽ dễ đối phó, bây giờ xem ra đúng là một trò cười. "Thứ này thật khó đối phó, ban đầu mình cứ tưởng có thể giải quyết đơn giản.

Xem ra bây giờ không thể giải quyết đơn giản được rồi, mình phải nhanh chóng tìm cách!" Tình hình của Yêu Muội Nhi đã như lửa cháy đến nơi, không một ai có thể giữ được bình tĩnh nữa.

Tôn Khải Minh, người luôn có chút căng thẳng lo lắng khi đối mặt với vấn đề, đã đứng quan sát từ nãy giờ, trong lòng cũng nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Nhưng vì sự khác biệt giữa ông ta và mọi người, ông ta đã suy nghĩ rất lâu rồi mới nói ra. "Thật ra tôi có một cách, cũng không biết mọi người có đồng ý không.

Trước đây tôi cũng từng trúng loại độc này, nhưng cuối cùng lại biến thành bộ dạng như bây giờ." Nếu có thể biến Yêu Muội Nhi thành hoạt tử nhân thì tình hình sẽ khác.

Đến lúc đó, cô ấy vẫn có thể tiếp tục sống trên thế gian này, chỉ là cấu tạo cơ thể sẽ không giống trước. "Chỉ cần biến đổi thành công, thì không cần phải lo lắng gì nữa.

Tôi nghĩ tình hình lúc đó cũng không tệ đi đâu, cùng lắm thì sống những ngày tháng giống tôi là được." Hiện tại, đây là cách duy nhất trong lúc không còn cách nào khác, trừ phi mọi người có thể trơ mắt nhìn Yêu Muội Nhi chết ngay trước mặt mình. "Hình như thật sự không còn cách nào tốt hơn nữa." Tần Vũ cảm thấy chuyện này cần phải hỏi ý kiến của người trong cuộc.

Nếu bọn họ tự ý quyết định một cách vội vàng như vậy thì có

phần không phải với Yêu Muội Nhi.

Lỡ như sau này Yêu Muội Nhi hối hận, có thể sẽ gây ra hiểu lầm giữa mọi người, quan hệ cũng sẽ ngày càng tệ đi. "Yêu Muội Nhi, em có suy nghĩ gì không?

Chương 585

Em có muốn trở thành một hoạt tử nhân không?

Hay là không muốn thay đổi?

Hãy cho tôi biết ý kiến của em, như vậy tôi mới dễ hành động!" Yêu Muội Nhi lúc đó bị độc tố hành hạ đến mức thần trí có chút không tỉnh táo, ngay cả sức để nói cũng không có.

Cô ấy chỉ không ngừng la hét một cách vô nghĩa, cũng không biết đang la hét cái gì.

Tình hình cơ thể của cô bây giờ thật sự đáng lo ngại. "E là cô ấy không còn tỉnh táo nữa rồi, bây giờ tôi phải nhanh chóng cứu người về.

Nếu không cứu, vấn đề này sẽ ngày càng lớn." Tôn Khải Minh lên tiếng.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ lấy ra một liều thuốc an thần mang theo bên mình.

Thứ này có thể có tác dụng trấn tĩnh nhất định.

Biết đâu lại hữu dụng với loại độc tố này, dù sao đi nữa, ít nhất cũng phải để họ được nhìn thấy một Yêu Muội Nhi tỉnh táo và lý trí.

Cô từ từ tiêm liều thuốc an thần vào tĩnh mạch, không bao lâu sau, quả nhiên họ đã thấy một Yêu Muội Nhi bình tĩnh lại.

Thuốc có hiệu quả, nhưng hiệu quả lại không kéo dài như tưởng tượng.

Yêu Muội Nhi hiện tại có được một khoảnh khắc tỉnh táo, lúc này cô có thể cảm nhận được những cảm giác trên cơ thể mình.

Cô đang từng bước biến thành cương thi, một con cương thi có hại cho mọi người.

Để chuyện như vậy xảy ra thật sự khiến người ta khó chịu, Yêu Muội Nhi lúc đó thậm chí còn có ý định tự sát. "Nếu lúc đó em biến thành cương thi muốn cắn người, nhất định phải giết em.

Em không thể gây họa cho mọi người, thà giết em đi còn hơn." Yêu Muội Nhi lớn tiếng cầu xin.

Thay vì trở thành một cái xác không hồn, thà rằng để cô trực tiếp đối mặt với cái chết.

Yêu Muội Nhi thật sự không thể chấp nhận tương lai như vậy. "Em cảm thấy không lâu nữa mình sẽ biến thành cương thi, đến lúc đó nhất định phải giết em.

Khi đó em không còn lý trí, sẽ không nói chuyện với mọi người như bây giờ nữa, chắc chắn sẽ lao vào mọi người như thể nhìn thấy thức ăn vậy." Yêu Muội Nhi có thể tưởng tượng ra viễn cảnh đó, sau khi bị lây nhiễm, làm sao có thể còn lý trí được nữa?

Trong tình huống này cũng chỉ có thể bảo mệnh, ngoài ra, thật sự không biết nên dùng cách nào để giải quyết.

Tần Vũ sẽ không ra tay giết huynh đệ của mình, Yêu Muội Nhi đáng yêu như vậy, lại càng không thể.

Tần Vũ từ chối ý định của cô ấy: "Em đang có một cuộc đời tốt đẹp, bây giờ còn trẻ như vậy, hoàn toàn có thể tiếp tục sống.

Không cần phải nói với tôi những lời chán nản như thế, tôi không để em chết nhanh vậy đâu." Rõ ràng có thể sống thêm nửa đời người, chết nhanh như vậy chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

Sau này cuộc sống có thể sẽ ngày càng tốt hơn, Tần Vũ tin rằng Yêu Muội Nhi có thể tiếp tục sống sót.

Tần Vũ nhanh chóng hỏi ý cô: "Thật ra cũng không phải là không có cách cứu em, nếu như em chịu trả giá một chút.

Sau này có thể em sẽ biến thành hoạt tử nhân giống hệt Tôn Khải Minh, không biết em có bằng lòng không." Nếu đối phương không đồng ý, họ sẽ tôn trọng ý nguyện của cô.

Nếu đồng ý, sau này sẽ thực hiện theo phương pháp đó.

Yêu Muội Nhi cũng có thể tiếp tục sống, không cần phải nhận án tử sớm như vậy.

Trong thời khắc quan trọng này, cần phải đưa ra quyết định ngay lập tức, nếu chậm một chút nữa có lẽ sẽ không còn cơ hội lựa chọn.

Yêu Muội Nhi lúc đó do dự một lúc, vì cô không biết sau khi biến thành hoạt tử nhân sẽ phải đối mặt với những gì.

Cuộc sống sau này có bị dày vò không?

Những ngày tháng của mình liệu có trở nên khô khan vô vị không?

Trong lòng cô nảy sinh những câu hỏi như vậy, cuối cùng cô quyết định sẽ sống tiếp.

Đời người có biết bao nhiêu khả năng, Yêu Muội Nhi sẽ không lãng phí những khả năng đó một cách vô ích.

Đã có cơ hội, tại sao lại phải lãng phí? "Em quyết định trở thành một hoạt tử nhân.

Bất kể thế nào, ít nhất cũng có thể giúp em sống sót.

Sau này em vẫn có thể làm bạn bè, chị em với mọi người." Nhưng vừa đồng ý không bao lâu, da dẻ trên người Yêu Muội Nhi đã xảy ra biến đổi.

Gương mặt đầy những đường vân xanh mét, trông hệt như một bà lão bảy tám mươi tuổi.

Chương 586

Rõ ràng giây trước còn là một thiếu nữ đôi mươi, giây sau đã trở nên vô cùng đáng sợ.

Lúc này Tôn Khải Minh vội vàng tiến lên, giúp ổn định tình hình.

Tôn Khải Minh sống nhiều năm, kiến thức sâu rộng, tự nhiên cũng biết rõ tình huống này là do thi độc trong cơ thể đang tấn công vào tim. "Đây là cảnh tượng thi độc công tâm, bây giờ đã đến vị trí tim rồi, thật sự không thể chờ thêm được nữa." Nếu trái tim bị lây nhiễm hoàn toàn, Yêu Muội Nhi lúc đó thật sự sẽ biến thành một con cương thi nhăn nheo.

Tôn Khải Minh há miệng khoe hàm răng già, lập tức cắn vào vết thương của Yêu Muội Nhi.

Ở đó có một dấu răng sâu hoắm, sau đó ông ta dùng một lực hút cực lớn, muốn hút hết độc tố ra ngoài.

Bàn Tử dù sao cũng là người sống, nếu chạm vào thứ này sẽ không thể cứu vãn, nhưng Tôn Khải Minh đã biến thành hoạt tử nhân, có thể điều khiển cơ thể của mình.

Tình huống của hai bên không giống nhau, cũng quyết định ai sẽ là người kết thúc mọi chuyện.

Trên lưng dù sao cũng không có nhiều thịt, lúc Tôn Khải Minh cắn xuống đã dùng hết sức lực.

Nếu sức hơi yếu một chút, e là không cắn nổi.

Sau đó, Tôn Khải Minh bắt đầu hút ra ngoài mấy ngụm.

Kết quả thật sự hút ra được một ít, sau đó ông ta nhổ toàn bộ độc tố xuống đất.

Độc tố quả nhiên không giống máu bình thường, nó có màu đen kịt.

Nếu là máu bình thường thì sẽ có màu đỏ tươi, có thể biết tình hình cơ thể Yêu Muội Nhi hiện tại tồi tệ đến mức nào.

Sau khi nhổ thứ đó ra, Tôn Khải Minh lục lọi khắp người tìm bật lửa.

Cuối cùng cũng lấy được bật lửa và châm lửa đốt thứ đó.

Lửa nhanh chóng bùng lên, nhưng trong phòng lại tỏa ra một mùi hôi thối.

Rõ ràng đây là mùi của thứ đó, ngoài nó ra, không có gì có thể tỏa ra mùi vị như vậy. "Thối quá!" Tần Vũ không nhịn được buột miệng.

Anh thậm chí còn bịt mũi lại để không phải ngửi mùi này.

Nhưng Tôn Khải Minh lại vô cùng quen thuộc với mùi vị này, trước đây ông ta đã tiếp xúc với nó không chỉ một lần.

Làm sao có thể dễ dàng thoát khỏi những thứ này chứ?

Tôn Khải Minh rất rõ quá trình mình từng bước biến thành hoạt tử nhân. "Mọi chuyện cứ giao cho tôi, mọi người không cần lo lắng, đến lúc đó nhất định có thể thấy Yêu Muội Nhi sống trên thế gian này." Chắc chắn không thể trơ mắt nhìn Yêu Muội Nhi đi vào chỗ chết, dù sao cũng phải tốn chút công sức.

Nếu có thể cứu được người, tự nhiên là tốt nhất.

Tần Vũ thật sự rất lo lắng.

Mặc dù trong phòng có mùi hôi thối, nhưng vì sợ xảy ra vấn đề mà không thể kịp thời có mặt, nên anh không hề rời khỏi phòng.

Tôn Khải Minh ở bên cạnh cũng xử lý một lúc lâu, không biết tình hình cơ thể của Yêu Muội Nhi bây giờ ra sao rồi. "Bên này tình hình

thế nào rồi?

Đã xử lý xong hết chưa?

Khi nào Yêu Muội Nhi mới có thể tỉnh lại?" Tôn Khải Minh vừa thao tác, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn.

Ông ta mở miệng nói: "Tình hình cơ thể của Yêu Muội Nhi hiện tại không sao rồi, tiếp theo sẽ tiến hành cải tạo thành hoạt tử nhân." Chỉ có cơ thể biến thành hoạt tử nhân, cô ấy mới có thể tiếp tục sống trên thế giới này.

Nếu không phải là hoạt tử nhân, tuy cơ thể không sao, nhưng e rằng không lâu sau cũng sẽ chết.

Tần Vũ im lặng gật đầu, sau khi biết không có chuyện gì, anh lùi lại mấy bước, đứng đó quan sát tình hình.

Tôn Khải Minh từ trong túi lấy ra một cục máu đông, là thứ lần trước dùng chưa hết.

Bây giờ nó có thể phát huy tác dụng quan trọng.

Tôn Khải Minh trực tiếp nhét thứ đó vào miệng Yêu Muội Nhi.

Lúc đó phải tốn rất nhiều sức mới cạy được miệng cô ấy ra, sau khi vật kia được đưa vào, Yêu Muội Nhi nhanh chóng có phản ứng. "Mọi người ở bên cạnh, giúp tôi một tay.

Tốt nhất là giữ chặt cô ấy lại." Sau khi tiếp xúc với thứ đó, Yêu Muội Nhi nhanh chóng bắt đầu gào thét, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lý trí.

Yêu Muội Nhi hiện đang ở trong một quá trình vô cùng huyền ảo, cô không ngừng la hét.

Chương 587

Tình huống này thật sự khiến người ta đau đầu, tiếng kêu đau đớn của Yêu Muội Nhi vang lên không ngớt.

Mọi người xung quanh nhìn thấy đều rất đau lòng, nhưng đây là điều bắt buộc phải trải qua.

Nếu không trải qua, sẽ không có cách nào thực sự biến thành hoạt tử nhân.

Giáo sư Tôn nhìn cảnh này, dường như nhớ lại những trải nghiệm năm xưa, lúc đó ông cũng gào thét như bây giờ.

Cảm giác như sắp rơi xuống địa ngục thật đáng sợ, thật sự khiến tâm trạng không tốt chút nào. "Tôi cũng không biết nên nói gì với cô nữa, cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Nhưng cố gắng chịu đựng là có thể qua được, Yêu Muội Nhi, tiếp tục cố gắng nhé." Mặc dù ông đã cho cô hy vọng và động viên bên cạnh, nhưng thực ra Yêu Muội Nhi không nghe thấy những lời này.

Tôn Khải Minh ở bên cạnh tiếp tục thao tác, Yêu Muội Nhi hiện tại vẫn đang vùng vẫy dữ dội. "Lấy dây thừng trói người lại, tôi lo lát nữa có thể sẽ có hành động không hay.

Thứ này sắp xong rồi, cũng không mất nhiều thời gian đâu." Sau khi Tôn Khải Minh trao đổi ngắn gọn, cuối cùng họ đã trói cô lại.

Nhưng không bao lâu, Yêu Muội Nhi đã khôi phục lại bình thường.

Cơ thể không còn run rẩy nữa, quan trọng nhất là lời nói cũng bắt đầu bình thường. "Tình hình bây giờ hẳn là đã tốt hơn rồi, tôi nghĩ mọi người không cần lo lắng.

Chắc chắn có thể khôi phục lại trạng thái tốt nhất, tôi sẽ kiên nhẫn chờ đợi ở bên cạnh." Tôn Khải Minh đưa ra câu trả lời chắc chắn, hy vọng mọi người đều có thể yên tâm, chuyện này nhất định sẽ có cách giải quyết tốt hơn. "Hiện tại tôi đã hoàn thành, bây giờ chỉ chờ cô ấy tỉnh lại.

Nếu có thể vượt qua ải này, sau này cuộc đời sẽ không còn phiền não nữa." Hoạt tử nhân có tuổi thọ dài hơn người bình thường, có thể sống mãi trên thế gian này.

Trừ phi gặp phải tai nạn có thể gây chết người, mới có khả năng rời khỏi thế giới.

Khi Yêu Muội Nhi tỉnh lại lần nữa, thực ra đã là sáng sớm hôm sau.

Lúc đó cả người cô đã khôi phục bình thường, và cảm thấy không có gì khác so với trước đây.

Khi Yêu Muội Nhi tỉnh lại, tất cả mọi người đều vây quanh, ai cũng muốn biết tình hình cơ thể của cô bây giờ ra sao. "Bây giờ cơ thể em thế nào rồi?

Đã khỏe lại chưa?

Lúc em hôn mê, anh thật sự rất lo lắng!" Bàn Tử lên tiếng hỏi.

Hiện tại xung quanh đầy ắp người, tất cả đều đứng vây quanh.

Yêu Muội Nhi nhìn mọi người đang chăm sóc mình, trong lòng rất cảm động, trong thời gian trúng độc chắc chắn cũng không thiếu sự chăm sóc của họ. "Thật ra cơ thể em chắc là không sao rồi, bây giờ cảm thấy rất tốt, toàn thân trên dưới đều thông suốt.

Có lẽ em đã biến thành một hoạt tử nhân rồi." Ban đầu thật sự không muốn biến thành hoạt tử nhân, dù sao cũng cảm thấy sự khác biệt với người bình thường thực sự quá lớn.

Nhưng sau khi thực sự biến thành hoạt tử nhân, cảm giác dường như cũng không kỳ diệu như người khác nói.

So với người bình thường chắc cũng không có quá nhiều khác biệt, quan trọng nhất là khi gặp nguy hiểm có thể tự vệ, sẽ không vì trúng độc mà chết. "Dù sao đi nữa, em đã sống sót, chỉ cần sống sót, em còn có hy vọng.

Em không chết nhanh như vậy, đây đã là ân huệ lớn nhất của ông trời đối với em rồi." Tâm trạng của Yêu Muội Nhi lúc đó rất tốt, cô còn miêu tả tình trạng cơ thể mình: "Mà bây giờ em cảm thấy mình dường như còn khỏe mạnh hơn trước, toàn thân trên dưới đều tràn đầy cảm giác sức mạnh.

Thậm chí em cảm thấy mình có thể một quyền đấm ngã mấy người." Tình hình cơ thể bây giờ thật sự không giống trước, Yêu Muội Nhi tùy tiện vung tay múa chân, trên mặt là nụ cười không thể kìm nén.

Tần Vũ thấy tình hình này, trong lòng cũng yên tâm.

Bây giờ cô ấy chắc đang dần hồi phục, sau khi biến thành hoạt tử nhân, sau này có lẽ sẽ không còn sợ hãi nữa. "Sống sót là tốt rồi, ban đầu tôi còn lo sẽ xảy ra chuyện, bây giờ xem ra những lo lắng đó của tôi đều là thừa thãi." Tần Vũ nói.

Vẻ mặt tươi cười của Yêu Muội Nhi thật sự rất xinh đẹp, cũng vô hình trung lan tỏa niềm vui đến mọi người.

Tần Vũ ngồi trong phòng, sau đó nghĩ đến chuyện con đường hầm dưới lòng đất kia.

Trong đó có những điều huyền diệu chưa ai giải thích được, Tần Vũ định hỏi cho rõ ràng mọi vấn đề đằng sau.

Lát nữa sẽ tìm cơ hội ra ngoài hỏi dân làng, có lẽ sẽ biết được câu

trả lời đằng sau chuyện này. "Tôi thật sự tò mò, rốt cuộc là tình huống gì, nếu có thể tra rõ ràng, có lẽ tôi cũng không còn nhiều phiền não như vậy nữa." Tần Vũ vừa định ra ngoài hỏi dân làng bên ngoài thì bà lão kia đã mang bữa sáng đến cho mấy người.

Bữa sáng thực ra cũng có chút đơn sơ, dù sao trong làng cũng không có người lao động, toàn là những người già tương tự.

Chương 588

Trong tình huống này thật sự không có cách nào, bình thường ăn uống cũng khá đơn giản. "Tôi đặc biệt mang cho các vị một ít bữa sáng, mấy ngày nay chắc chắn chưa được ăn sáng đàng hoàng.

Sau này đừng như vậy, phải thường xuyên ăn uống." Bây giờ bà lão đang trông cậy vào họ, con trai bà và những người trong làng có thể khôi phục bình thường là chuyện tốt nhất.

Chút đồ này có đáng là gì?

Dù phải trả giá bằng núi vàng núi bạc, bà cũng bằng lòng. "Mau ăn đi, đừng đứng ở bên cạnh nữa!

Nếu không lát nữa sẽ nguội mất!" Bà lão lờ mờ đoán được chuyện ngày hôm qua, sống trên đời bao nhiêu năm như vậy, lẽ nào lại không có chút đầu óc nào sao?

Sau khi đưa đồ ăn, bà lão bắt đầu hỏi han tình hình. "Hôm qua có phải đã xảy ra chuyện đặc biệt gì không?

Bây giờ cô gái ấy đã bình phục rồi à?

Trước đây cơ thể không phải là không ổn sao!" Hôm qua bà lão ở bên cạnh đã thấy một vài tình huống, Yêu Muội Nhi bị những thứ đó cào, cũng sắp biến dị.

Nhưng không ngờ cuối cùng lại khỏe mạnh trở lại, hiện tại lại trong tình trạng này.

Tần Vũ cũng không chuẩn bị tiếp tục che giấu những tình huống đó, thật sự cảm thấy hiện tại không cần thiết phải che giấu.

Anh chắc chắn sẽ ra tay cứu những người trong làng, không thể không làm gì cả.

Nhưng vì họ bị lây nhiễm và chất độc đã ngấm vào nội tạng, e rằng lúc đó biến thành hoạt tử nhân sẽ còn phiền phức hơn một chút. "Tôi cũng không giấu gì bà, Yêu Muội Nhi hiện tại quả thực đã được tôi cứu.

Nhưng sao bà lại đột nhiên hỏi chuyện này?" Nhìn Yêu Muội Nhi hiện tại ý thức tỉnh táo và có thể nói chuyện, cơ thể không có bất kỳ triệu chứng khó chịu nào, bà lão lúc đó thật sự ngưỡng mộ.

Bà cũng muốn những người trong làng được như vậy, như thế sẽ không cần phải chịu dày vò.

Đến lúc đó cũng có thể đoàn tụ với con cái theo cách này, còn có những người thân khác, mọi người đều có thể trở lại cuộc sống như trước.

Suốt thời gian qua trong làng chỉ có vài người, sau này có lẽ sẽ náo nhiệt hơn.

Bà lão nhanh chóng rưng rưng nước mắt, đáng thương nhìn họ, và lúc này đưa ra lời khẩn cầu: "Tôi không biết các vị có thể làm cho những người trong làng tôi cũng biến thành như vậy được không?

Tôi hy vọng họ có thể sống trên thế gian này!

Bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn luôn khổ sở chờ đợi, cuối cùng cũng gặp được một chút khả năng và hy vọng." Bà lão khổ sở cầu xin, Tần Vũ lúc đó không đưa ra câu trả lời chính xác, chỉ nói qua loa cho xong chuyện.

Tôn Khải Minh nghe thấy tình hình, lại tỏ ra vô cùng bất mãn, rốt cuộc phải phiền phức bao nhiêu lần nữa?

Tại sao cứ phải làm thành ra thế này?

Đúng là gây chuyện. "Tại sao phải làm vậy?

Đây không phải là cố ý gây phiền phức cho tôi sao?

Nếu không thì bày ra tình huống này để làm gì?

Tuyệt đối không được, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" Tôn Khải Minh từ chối ý định của bà lão, lời nói rất gay gắt.

Việc ông ta từ chối cũng có nguyên nhân.

Một là vì những người trong làng đã trúng độc quá sâu.

Hiện tại thậm chí còn có những tình huống đáng sợ, thi độc đã tồn tại trong ngũ tạng lục phủ.

Đến lúc đó nếu muốn thao tác, e rằng phải hao hết toàn bộ khí lực của cơ thể.

Huống chi còn nhiều người như vậy?

Từng người một đối phó lại phải lãng phí bao nhiêu thời gian.

Hai là vì huyết ngân cao vô cùng quý giá, hiện tại cũng chỉ còn lại một ít bằng móng tay.

Nếu không có thứ này, e rằng không cứu được người trong làng, Tôn Khải Minh không muốn tiếp tục lãng phí. "Đến lúc đó tìm cách khác đi, tôi thật sự không có cách nào cứu được.

Bản thân tôi còn lo chưa xong, làm sao lo được cho người khác?" Mặc dù lời của Tôn Khải Minh có chút gay gắt, nhưng như vậy có thể tránh được những phiền phức sau này, cũng không đến mức bị đối phương bám riết không buông, tai cũng được yên tĩnh hơn, tâm trạng cũng có thể tốt hơn một chút.

Yêu Muội Nhi liếc nhìn Tôn Khải Minh, luôn cảm thấy lời nói của ông ta có chút quá nghiêm khắc.

Chương 589

Nhưng nghĩ kỹ lại hình như cũng không sai, họ không có nghĩa vụ phải giúp đỡ người khác.

Bà lão sau khi nghe tình huống này, trong phút chốc cảm thấy sụp đổ.

Vốn tưởng có cơ hội cứu được con mình, nhưng bây giờ xem ra, mấy vị cao nhân này không đồng ý.

Trong tình huống này, đành phải tìm cách khác, chỉ là một cái bóng cuối cùng của hy vọng đẹp đẽ cũng tan biến. "Sao lại như vậy?

Xem ra tôi không có cách nào cứu con tôi và những người dân làng, lẽ nào cả đời này họ đều sẽ như vậy sao?" Bà vừa khóc vừa nói, trút hết nỗi lòng không vui.

Nhưng trong tình huống này, bà lão thật sự không có cách nào ra tay giải quyết.

Người ta không muốn làm, không muốn đồng ý, lẽ nào có thể ép buộc sao?

Từng người một đều là những thanh niên hung dữ như vậy, hiện tại bà thật sự không có sức mạnh đó.

Tần Vũ mở miệng hỏi: "Tôi muốn biết bên dưới từ đường có nối với cửa mộ, bên đó rốt cuộc là tình huống gì?

Bà giới thiệu cho tôi đi." Mấy người họ vừa mới vào làng, hiểu biết về nơi này cũng chỉ biết một chút.

Muốn biết thêm thông tin, cần phải hỏi han.

Bà lão đã ở trong làng này nhiều năm, từ khi sinh ra đã ở đây.

Cả đời thật sự không có mấy lần rời khỏi ngôi làng nhỏ bé này, bà đã sống ở đây cả đời.

Lúc trẻ bà thật sự có nghe những người già trong làng nói, nhưng theo thời gian trôi qua, những chuyện đó đã bị người trẻ tuổi vứt ra sau đầu.

Đây cũng là nguyên nhân khiến họ bây giờ biến thành cương thi, không có lòng kính sợ đối với thần linh. "Để tôi kể cho các vị nghe lịch sử của làng, thật sự rất xa xưa, e rằng không có mấy người biết, trong làng biết chuyện này cũng chỉ có vài người thôi." Bà lão biết rõ tình hình, lúc này mọi người đều im lặng, nghiêm túc lắng nghe.

Tổ tiên của bà thuộc về những người gác mộ, được sắp xếp đến nơi này.

Họ mang theo gia đình đến đây, sau đó con cháu đời đời nối tiếp.

Cuối cùng biến thành cảnh tượng phồn thịnh như ngày nay. "Tổ tiên của chúng tôi là người canh giữ lăng mộ, ngăn cản những kẻ trộm mộ.

Họ bảo vệ sự an toàn cho thi thể, rồi đời đời con cháu sinh sống tại đây." Sau khi nghe tình hình, trong lòng mọi người mới hiểu ra.

Trước đây luôn không rõ tình huống này, bây giờ xem ra mọi chuyện có thể thông suốt hơn. "Nếu đã là người gác mộ, vậy tại sao lại có hành vi như vậy?

Mấy đứa trẻ đó chẳng lẽ không được cha mẹ dạy dỗ sao?

Tại sao lại nghịch ngợm như vậy?" Nếu là người gác mộ, có lẽ sẽ có một sự tôn kính đối với bia mộ, căn bản sẽ không giẫm đạp lên đó.

Nhưng tình hình hiện tại rõ ràng khác, mấy cậu bé đó sao có thể nghịch ngợm như vậy chứ?

Bà lão khẽ ho một tiếng, sau đó bắt đầu kể lại tình hình: "Trải qua bao nhiêu năm biến đổi của thời đại, đã có một số thứ không được truyền thừa lại, cứ như vậy bị bỏ quên." Ngôi làng tồn tại thực sự quá lâu đời, cho nên có một số tình huống thật sự không có cách nào lưu truyền mãi được.

Trẻ con trong làng đều không biết tình hình này, chỉ có một số ít người già mới biết. "Trước đây tôi cũng nghe người đời ông nội tôi kể, nếu không phải vì vậy, có lẽ tôi cũng không biết." Trải qua sự phát triển của thời đại, ngôi làng đã biến thành rất nhiều hộ gia đình, tự nhiên không thể nào tất cả mọi người đều biết tình huống này.

Huống chi có một số người không còn tin vào những điều này nữa, đối với những thứ này, cũng không còn lòng kính sợ, không muốn nói cho hậu bối biết.

Tần Vũ sau khi nghe tình huống này thì vô cùng kinh ngạc, ở đây lại có mộ huyệt.

Chẳng phải vừa vặn trùng khớp với thứ mà họ đang tìm kiếm sao?

Có lẽ thật sự có khả năng.

Tần Vũ sau đó tiếp tục hỏi dồn: "Rốt cuộc là tình huống gì?

Có thêm thông tin gì không?

Bà hãy nói hết những thông tin đó cho tôi!" Biết thêm thông tin có thể xác định tình hình và đưa ra những đánh giá nhất định, thuận tiện cho việc xử lý những chuyện tiếp theo.

Tần Vũ càng nghe càng cảm thấy, hình như đây chính là mộ huyệt mà mình đang tìm kiếm, không ngờ lại gặp được ở ngôi làng này. "Nơi này có lẽ có ngôi mộ cổ mà tôi đang tìm, tôi cảm thấy khả năng này rất lớn!" Giáo sư Tôn nghe câu này liền cau mày, trước khi xuất phát ông đã tìm hiểu về những tình huống này.

Bây giờ đột nhiên nói đây là ngôi mộ cổ cần tìm, thật sự không có cách nào xác định nhanh như vậy được.

Giáo sư Tôn lờ mờ nhớ rằng ngôi mộ cổ đó phải cách đây một đoạn, lúc đó phải trèo non lội suối mới đến được nơi đó.

Chương 590

Bây giờ có thể tồn tại ở đây sao?

Tần Vũ không phải đã nhớ nhầm rồi chứ? "Tần Vũ, cậu tỉnh táo lại một chút đi, không phải tối qua chưa ngủ tỉnh à?

Sao có thể chứ?

Trước đây tôi tra bản đồ, nó phải cách đây mấy chục cây số." Giáo sư Tôn làm việc khá lý trí, vội vàng nhắc nhở Tần Vũ.

Tần Vũ biết khoảng cách mà ông tra ra, cách đây có hơi xa, nhưng chuyện về phương diện này thật sự có chút không chính xác.

Có lẽ thông tin tra cứu ban đầu có sai sót, trong đó tồn tại một sự chênh lệch nhất định, không thể nào biết chính xác nó ở đâu. "Trong này có những khả năng khác, chẳng lẽ ông không suy đoán kỹ một chút sao?" Giáo sư Tôn thật sự không hiểu những lời này rốt cuộc có ý gì, bèn hỏi lại lần nữa.

Tần Vũ nhìn bộ dạng của ông, không che giấu bí mật nữa, mà nói ra những suy đoán của mình cho mọi người. "Tôi cảm thấy hai ngôi mộ này có thể liên kết với nhau.

Mặc dù trên bề mặt không nhìn ra, nhưng dưới lòng đất chắc chắn chúng nối liền.

Phải thông qua một lối vào đặc biệt mới có thể vào trong." Nếu hai khu vực này nối liền, vậy thì sau này cũng không cần tốn nhiều công sức nữa, cứ theo lối này vào, rồi theo lối kia ra. "Tối hôm qua vì tôi không ngủ được, cho nên đã thức đêm xem xét tình hình, chuyên môn quan sát địa chỉ của nơi này." Tối qua Tần Vũ một mình ngồi ngoài phòng nghiên cứu, kết quả phát hiện hai nơi này vừa vặn nằm trên

một đường thẳng.

Tần Vũ lúc đó đã bị suy nghĩ này làm cho kinh ngạc, sau đó cộng thêm những lời giới thiệu của bà lão, càng có thể khẳng định suy nghĩ trong lòng mình.

Biết đâu giữa hai nơi này thật sự có khả năng như vậy, vạn vật trên thế gian có gì là không thể? "Năng lực xây dựng của người cổ đại cũng rất mạnh, Tần Thủy Hoàng đã cho chúng ta thấy năng lực xây dựng của ông ấy.

Có lẽ chúng ta thật sự có thể phát hiện ra một kỳ quan thế giới khác biệt." Giáo sư Tôn trước đây thật sự chưa từng thấy ngôi mộ cổ nào nối liền với nhau, Tần Vũ đột nhiên nói như vậy khiến ông có chút hứng thú.

Giáo sư Tôn định đi thực địa khảo sát, xem xem có khả năng này hay không. "Tôi không ở đây lãng phí thời gian nữa, tôi phải đi xem rốt cuộc là thật hay giả.

Cậu đừng có mà lừa tôi đấy." Giáo sư Tôn vội vàng chạy ra ngoài phòng, bắt đầu xem xét tình hình địa lý của nơi này.

Ông lấy ra tấm bản đồ mang theo bên mình từ trong túi, bắt đầu phân tích trên đó.

Đúng lúc này, bà lão từ từ bước ra từ trong bóng tối, vẫn với vẻ mặt hiền từ như cũ, chỉ là lúc này trên mặt có thêm chút vẻ ngưng trọng.

Tần Vũ chú ý thấy trên tay bà đang cầm một chiếc hộp sắt lớn, sau đó trong sự chú ý của mọi người, bà từ từ đi đến vị trí trung tâm.

Chiếc hộp sắt này rỉ sét loang lổ, trông có vẻ đã để rất lâu, phủ một lớp bụi dày như thể đã lâu không có ai động đến.

Tự nhiên những người bên cạnh cũng chú ý đến chiếc hộp sắt trên

tay bà. "Bà ơi, đây là cái gì vậy?" Bàn Tử cố tình tỏ ra kinh ngạc, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ: "Cái món này trông có vẻ có giá trị không nhỏ đâu, niên đại xa xưa thế này cơ mà." Tần Vũ lườm anh ta một cái, sau đó nghe thấy giọng nói đầy ẩn ý của bà lão. "Tất cả thông tin liên quan đến kẻ trộm mộ đều ở trên này cả." Nghe vậy, mắt Tần Vũ lập tức sáng lên, cả nhóm người vây lại.

Chiếc hộp sắt được mở ra, giống như Tần Vũ đã suy đoán trước đó, quả nhiên những thứ bên trong đều là những thông tin được ghép lại với nhau. "Nếu nói như vậy, những suy đoán trước đây của chúng ta đều đúng cả rồi." Một người bên cạnh đấm vào lòng bàn tay, mắt sáng lên đầy kích động. "Ra là vậy, nhưng tôi nhớ..." Điều này khiến mọi người ngộ ra, nhưng không nói nhiều, vì khi nhìn cảnh tượng trước mắt, biểu cảm của Tần Vũ có chút thay đổi.

Không giống như vui mừng, cũng không giống như đang ăn mừng, mà dường như đã chìm vào một tầng suy nghĩ khác. "Nếu tính như vậy, ngôi mộ lớn nhất là của hoàng thượng." Một người bên cạnh nheo mắt, sau đó từ trong đó phản chiếu ra một tia sáng mang tên tham lam.

Đương nhiên đối với người gác mộ, họ biết điều gì là quan trọng nhất.

Những thứ này đều giống như những gì đã suy đoán trước đây, nhưng điều khác biệt hơn là nhìn vào hiện tại, dường như mọi chuyện có chút không giống trước.

Tần Vũ nhìn biểu cảm của bà lão, chỉ thấy gương mặt đầy nếp nhăn đó dường như càng trở nên sâu thẳm hơn không ít. "Đây là những thứ các vị cần, nếu còn gì không hiểu có thể hỏi tôi." Bà lão ngồi bên cạnh, không nói thêm lời nào.

Tần Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng ánh mắt lại hướng ra

một nơi khác bên ngoài. "Nhưng theo như tôi được biết, năm đó những người gác mộ này dường như không công khai thông tin ra ngoài một cách trắng trợn như vậy, họ còn cẩn thận hơn người bình thường, vì sợ người khác có ý đồ với hậu thế." Bà lão mỉm cười, rồi lắc đầu. "Thiên cơ bất khả tiết lộ, rồi sau này các vị sẽ biết." Tần Vũ tự nhiên hiểu đạo lý trong đó, người gác mộ có quy tắc của người gác mộ, đương nhiên với tư cách là kẻ trộm mộ cũng phải tuân theo.

Nếu không, phá vỡ quy tắc, thì sẽ vĩnh viễn không có chỗ đứng trong giới này. "Vâng, thưa bà." Những người bên cạnh không quan tâm nhiều như vậy, bởi vì những thứ này đối với họ là một sự cám dỗ tuyệt đối, nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều vui mừng.

Chương 591

Chỉ cần lấy được khoản tiền này, sau này sẽ không cần phải làm nghề này nữa, đối với ai cũng là chuyện tốt, cho nên đều rất để tâm. "Xem ra cậu nhóc này cũng khá gan dạ và cẩn thận đấy." Tần Vũ lại cẩn thận quan sát thêm vài lần, xác định không có gì sai, nhưng tại sao luôn có cảm giác kỳ lạ không nói nên lời ở những chỗ kết nối, mặc dù nó giống như dự đoán trước đây. "Ây da, có Tần gia kỹ thuật cao siêu ở đây thì sợ gì, anh em chúng ta cứ yên tâm mà làm lớn thôi." Bàn Tử vỗ vai Tần Vũ, thờ ơ nói.

Tần Vũ đang đứng bên cửa sổ thì Giáo sư Tôn từ bên ngoài bước vào.

“Hóa ra mọi người đều ở đây cả, vừa hay tôi có chuyện muốn nói.” Tần Vũ nhìn theo, chỉ thấy vẻ mặt ông ta hăng hái, dường như rất đắc ý.

Ông ta hiếm khi có biểu cảm như vậy, trừ phi có chuyện vui.

“Chuyện gì mà quan trọng hơn cả chuyện của Tần gia nhà ta chứ.” Bàn Tử nói đùa một câu, sau đó đắc ý vỗ vai Tần Vũ, kể lại toàn bộ thông tin vừa lấy được từ chiếc hộp sắt của bà lão.

“Thấy chưa, tôi đã nói rồi, Tần gia nhà ta bẩm sinh đã nhạy bén thông tin, là số một.

Xem đi, những thông tin này chẳng phải đã được cậu ấy đoán trúng từ trước rồi sao.” Giáo sư Tôn nhướn mày bước tới, tò mò liếc nhìn, sau đó lộ ra vẻ mặt vô cùng hài lòng.

“Không tệ, không tệ.

Từ lâu tôi đã nói, cậu có thiên phú làm nghề này.” Tần Vũ chẳng

cảm thấy vinh dự gì mấy, chỉ là câu nói này ít nhiều nghe ra có ý mỉa mai.

Đương nhiên Bàn Tử thì chẳng nghĩ gì, cứ bô bô mấy câu bên cạnh, rồi mấy người họ bàn bạc chuyện tiếp theo.

"Vậy thì theo suy đoán trước đó của Tần gia, ngôi mộ này tổng cộng có sáu tầng, mỗi tầng quan tài đè lên một tầng, trên cùng là ngôi mộ của hoàng tộc." Bàn Tử càng nghe, vẻ mặt càng trở nên tham lam, dường như bảo vật đã ở ngay trong tầm tay.

"Đương nhiên cũng có thể là mộ của một gia tộc lớn, chỉ là tại sao ngôi mộ này lại… có lẽ đã đào phải mộ của phụ nữ." Tất nhiên, phụ nữ thời cổ đại địa vị tương đối thấp, không thuộc tầng lớp cai trị, vậy nên quan tài cũng tuyệt đối không thể lớn bằng của nam giới.

"Hóa ra là vậy.

Tôi cứ thấy mấy thứ này âm u quái gở thế nào ấy." Bàn Tử bĩu môi mấy tiếng bên cạnh.

"Mộ của phụ nữ bên ngoài thường khá âm u, hơi ẩm nặng, trong nghề của chúng tôi rất kỵ đào phải loại mộ này." Tần Vũ nghe vậy, vẻ mặt không mấy lạc quan.

Bởi vì xét tình hình trước mắt, những gì đã bàn bạc trước đó, nếu cứ cố chấp đi xuống, thì phía trước dù là vực sâu vạn trượng cũng chỉ có thể nhắm mắt nhảy xuống.

Mấy người lại đi một vòng xung quanh.

Bà lão ngồi yên lặng bên cạnh, Tần Vũ bước qua, lễ phép nói lời cảm ơn.

Những thông tin quan trọng nhất được truyền từ đời này sang đời khác, nay có thể đưa cho anh xem đã đủ chứng tỏ tấm lòng của bà, vì vậy dù thế nào, Tần Vũ vẫn cúi gập người chín mươi độ trước mặt

bà.

“Không cần cảm ơn, nếu các cậu lấy được thì đó là phúc khí của các cậu.

Tôi chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi.” Tần Vũ không nói nhiều, quay người nhìn về phía Giáo sư Tôn: “Vậy được rồi.

Tiếp theo nếu không có việc gì, chúng ta nên phân công.

Tôi thấy có thể vào trong mộ xem lại một lần nữa.” Tần Vũ đột nhiên đề nghị trong lúc đang ăn cơm.

“Chúng ta chẳng phải đã vào mấy lần rồi sao, sao lại phải xem nữa.” “Tôi luôn cảm thấy đã bỏ sót chi tiết nào đó, nhưng cũng không nói được là ở đâu.” “Thôi được, nhìn cái tính của cậu là biết, chắc chắn lại có thứ gì đó khiến cậu hoang mang rồi.

Nếu cậu đã thích, vậy chúng ta đi xem thử xem.” Lời vừa dứt, mấy người đều đồng ý.

Tuy Bàn Tử nói có lý, nhưng họ vẫn nghiêng về phía Tần Vũ hơn.

Dù sao kinh nghiệm của anh cũng hơn hẳn những người khác, nghề này cẩn thận một chút mới là thật, chỉ cần hơi sơ sẩy là dễ mất mạng.

Khi họ chuẩn bị đi, bà lão lại đột nhiên gọi họ.

“Khoan đã.” Tần Vũ quay đầu lại, thấy bà từ trong bóng tối từ từ bước ra, tấm thân còng xuống, những nếp nhăn chi chít trên mặt đủ để chứng minh năm tháng đã để lại quá nhiều dấu vết trên người bà.

“Nếu tôi đã giúp các cậu, theo quy củ các cậu cũng phải giúp tôi một việc.

Nhưng lần này tôi muốn nhờ các cậu giúp một việc lớn.” Tần Vũ không phản ứng gì: “Tôi hiểu rồi, chỉ cần có thể giúp được, tôi tự

nhiên bằng lòng.” “Tôi muốn các cậu giúp tôi giải quyết chuyện cương thi.” Tôn Khải Minh nghe vậy có chút không vui, dù sao thì lời này chẳng phải gián tiếp bán đứng cả bọn họ sao?

Cương thi vốn là thứ tà ma, lần trước phải tốn chín trâu hai hổ mới thoát được khỏi tay chúng, giờ lại bảo quay lại, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

“Bà xem mấy người chúng tôi cũng chỉ là người thường, giải quyết cương thi chẳng phải rất khó khăn sao.

Hơn nữa, tôi thấy việc này chúng tôi không đủ năng lực để làm, cho nên không thể dễ dàng đồng ý được.” Bà lão thở dài: “Đám cương thi quấy nhiễu khiến cả làng tôi không được yên ổn, tôi cũng là bất đắc dĩ lắm mới giao việc này cho các cậu.

Tôi cũng biết việc này không dễ, nhưng…” Người đó đột nhiên nghẹn lời, Tần Vũ nghe vậy cũng không biết nên nói gì cho phải.

Có thể hoàn toàn phó thác mọi chuyện cho mình, vậy xem ra… Lời chưa dứt, bà lão đã run rẩy đứng dậy, định quỳ thẳng xuống.

“Cả đời này tôi chưa từng cầu xin ai, lần này cũng là bất đắc dĩ lắm mới giao phó sứ mệnh này cho các cậu.

Đương nhiên nếu các cậu có thể hoàn thành thì tôi nguyện ý, nếu không thể thì cả làng tôi…” Lời nói này quả thực có chút ép buộc về mặt đạo đức, nhưng lại không thể không làm, dù sao trước đó cũng đã hứa hẹn.

Đúng lúc đang khó xử, Tôn Khải Minh bên cạnh đưa tay ra, mọi người lập tức im lặng, xem thử hắn lại giở trò gì, con người ma mãnh này không biết lại nghĩ ra được cái gì.

Chương 592

“Không cần vội, tôi đột nhiên nghĩ ra một cách.

Mọi người còn nhớ cái chuông lần trước chúng ta đoạt được không?

Chẳng phải có thể dùng nó để đuổi cương thi sao?” “Cái Chuông Trấn Hồn đó à?” Tần Vũ lập tức hỏi, rồi lại nghĩ, lại có tác dụng sao, nhưng vào lúc mấu chốt này thì lấy nó ở đâu ra?

“Đừng nói đến cái chuông đó nữa, lấy ở đâu cũng là cả một vấn đề.

Hơn nữa, nếu bây giờ chúng ta đi lấy, thì chỗ này phải làm sao?” Cả đám lại chìm vào im lặng, chỉ thấy Bàn Tử đột nhiên từ từ lấy ra một chiếc chuông từ trong ba lô.

“Chuông cậu nói có phải cái này không?” Tầm mắt Tần Vũ nhìn sang, chỉ thấy Bàn Tử lắc hai cái, chiếc chuông phát ra âm thanh trong trẻo, không lớn, nhưng đủ để mọi người nhận ra, đó chính là Chuông Trấn Hồn trong truyền thuyết.

“Đúng vậy.” Tần Vũ đưa tay nhận lấy, trong mắt lóe lên tia sáng.

Đối với anh, việc này không nghi ngờ gì đã thành công được quá nửa.

Có đạo cụ để xua đuổi chúng, vậy thì chuyện tiếp theo cũng không còn khó khăn nữa.

“Sao cậu lại có nó!” Tôn Khải Minh lập tức kinh ngạc.

Món đồ mà loay hoay mãi không lấy được, sao Bàn Tử lại có thể dễ dàng lấy được như vậy?

“Xì, có thứ gì mà ông đây không lấy được chứ.

Nói cho mà biết, chỉ cần Bàn gia ta muốn, không có gì là không lấy được.” Bàn Tử quệt mũi, vẻ mặt vênh váo như muốn bung cả cúc áo.

Tần Vũ nhìn món đồ rồi thấy hoang mang, rốt cuộc gã này dùng thủ đoạn và kênh nào mà lấy được nó?

“Bàn Tử, cậu lấy thứ này ở đâu ra vậy?

Không phải là tiện tay chôm ở đâu đó chứ?” Một chiếc Chuông Trấn Hồn, nếu tiếp theo gặp phải thứ không sạch sẽ, nó có thể phát huy tác dụng khống chế rất lớn.

Cục diện như vậy sẽ có sự thay đổi, tình hình lúc đó sẽ trở nên khác hẳn.

Bàn Tử lúc này mặt mày ngượng ngùng, về chuyện này hắn cũng có chút xấu hổ.

Hắn không muốn nói cho mọi người biết nguyên nhân, nhưng mọi người đều đã hỏi như vậy, bây giờ có vẻ như không nói cũng không được.

Không còn cách nào khác, hắn đành nói ra nguyên nhân thật sự, kể cho mọi người nghe con đường lấy được Chuông Trấn Hồn.

“Lúc đầu tôi không định nói, nhưng mọi người đã hỏi thì tôi nói vậy.

Thứ này đúng là có được không trong sạch cho lắm, là tôi trộm được trong một lần đổ đấu lúc trước.” Bàn Tử vừa nói vừa gãi đầu, không biết nên dùng cách nào để giao tiếp với mọi người.

Bây giờ hắn thực sự sợ mọi người coi thường mình, vì đã dùng thủ đoạn như vậy để có được thứ này.

Tần Vũ lúc đó không lập tức trách mắng Bàn Tử, bây giờ món đồ

này xem ra thật sự có chút tác dụng.

Anh bèn đưa vật này cho bà lão để kiểm soát tình hình trước mắt.

"Bà hãy cất kỹ thứ này, tuyệt đối đừng để người khác trộm mất.

Tiếp theo nó có thể phát huy tác dụng rất lớn, đến lúc đó có thể trấn áp những thứ không sạch sẽ kia." Tác dụng của vật này cũng giống như tên gọi của nó, trấn áp linh hồn, dường như có tác dụng đối với những thứ không phải người sống.

Bà lão hai tay nhận lấy, thật lòng vô cùng cảm kích sự giúp đỡ của họ trong thời gian qua.

Nếu không có họ, cục diện bây giờ của mọi người e rằng sẽ càng lúc càng khó coi, trong quá trình này phải chịu đựng và đối mặt với quá nhiều thứ.

"Thứ này nên sử dụng thế nào đây?

Trước đây tôi chưa từng tiếp xúc, tôi sợ dùng không đúng cách, đến lúc đó không phát huy được tác dụng." Thao tác sử dụng thứ này cũng khá đơn giản, chỉ cần lắc chuông theo cùng một tần số để chuông phát ra âm thanh trong trẻo.

"Cũng không khó, chỉ cần lắc nhẹ là đã có tác dụng nhất định rồi, cứ lắc theo một hướng là tác dụng gần như nhau.

Cũng chỉ có như vậy mới phát huy được tác dụng." Tần Vũ đứng bên cạnh chỉ dẫn cho bà lão một lúc lâu, may mà đối phương hiện đã hiểu nên thao tác như thế nào.

Bà lão vô cùng cảm kích sự giúp đỡ của anh, nếu không có anh, cục diện bây giờ đã khác.

Tuổi đã cao thế này, e rằng bà thật sự không biết nên khống chế những thứ không sạch sẽ kia như thế nào.

Đến lúc đó có thể cũng sẽ bị nhiễm thi độc, vậy thì đúng là được không bù mất.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của các vị đại hiệp, nhờ có các vị mà tôi mới có thể sống yên ổn.

Nếu không có các vị, tình hình bây giờ có thể đã khác rồi.” Bà lão vui vẻ nói.

Tần Vũ dự định đợi đến tối mới đến nơi đó, bây giờ có lẽ chưa phải thời điểm tốt nhất.

Đợi thời cơ chín muồi rồi đi mới có thể giúp họ giành được nhiều cơ hội có lợi hơn, không đến nỗi bị hạn chế khắp nơi.

“Chúng ta đợi thời cơ chín muồi rồi hẵng đi, đợi thêm một lát nữa đi, khoảng tối là được.” Tần Vũ tiện tay đóng cửa bên ngoài lại, bây giờ mọi người đều ở trong phòng nghỉ ngơi một lát.

Chương 593

Buổi tối sẽ cùng nhau xuất phát, không cần phải mang theo nhiều phiền phức và rắc rối như vậy, giải quyết nhanh gọn mới là chân lý.

Yêu Muội Nhi trong lòng có chút thắc mắc.

Tại sao không chọn ban ngày, lúc tương đối an toàn hơn?

Nếu đi vào ban đêm, đám cương thi đó e rằng đều đã tỉnh lại.

Đến lúc đó chúng sẽ lảng vảng bên trong.

Tình huống như vậy thật sự nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị lây nhiễm.

Mọi người đều cần phải hết sức chú ý.

Cho nên không bằng đi vào ban ngày, khi tất cả chúng đều đang ngủ say, không có ý thức rõ ràng.

Sẽ dễ dàng khống chế đám cương thi đáng ghét này hơn.

"Tôi thật không hiểu, tại sao nhất định phải chọn ban đêm?

Chẳng lẽ ban ngày chúng ta thật sự phải nghỉ ngơi sao?

Tôi luôn cảm thấy có chút không ổn, hay là chúng ta đi ban ngày đi?" Tần Vũ chọn ban đêm cũng có lý do của mình.

Họ chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, huống hồ bây giờ trong tay đã có Chuông Trấn Hồn.

Có thứ này rồi thì không cần phải sợ hãi nữa, đến lúc đó đám cương thi đều sẽ dừng lại, không có động tĩnh gì.

"Tôi chọn ban đêm, thực ra bây giờ chúng ta không cần phải sợ đám cương thi đó nữa.

Tất cả mọi thứ sẽ do bà ấy thao tác, không có quá nhiều nơi cần chú ý." Có Chuông Trấn Hồn rồi, đến lúc đó đám cương thi đó đều có thể bị dẫn đi.

"Có những người ở Tương Tây Miêu Cương dùng thứ này để điều khiển thi thể, tự nhiên cũng có thể khống chế cương thi.

Thật sự không cần phải sợ hãi, đến lúc đó cứ nhìn kết quả là biết." Tần Vũ dùng một câu nói qua loa như vậy để an ủi cô, nhưng trong lòng Yêu Muội Nhi vẫn có chút sợ hãi.

Anh quay người bắt đầu dặn dò bà lão: "Đến lúc đó, bà hãy giúp tôi đuổi đám cương thi đáng ghét đó đi, dẫn tất cả chúng đến một nơi khác.

Đừng để chúng cản đường tôi." Bây giờ mọi người muốn vào trong đó thăm dò, nếu có những thứ đáng ghét đó thì thật sự không ổn.

Cho nên dứt khoát dùng một phương pháp tốt hơn để giải quyết mọi chuyện trước mắt.

"Bà gọi chúng đi là được rồi.

Nhưng thứ này cần phải dùng hai tiếng một lần, cứ cách hai tiếng lại gõ một lần.

Như vậy có thể khiến đám cương thi đó hoàn toàn bình tĩnh lại, chúng ta cũng không cần phải suy nghĩ nhiều." Vì mọi người đã chọn buổi tối mới đến nơi đó, nên bây giờ có đủ thời gian cá nhân.

Không cần phải suy nghĩ và chú ý nhiều như vậy nữa, nên thời gian rất dư dả.

Tần Vũ vươn vai một cái, đứng tán gẫu cùng mọi người.

"Bây giờ chúng ta có thể quay về nghỉ ngơi, đợi đến tối rồi hẵng đi.

Mọi người nhất định phải đảm bảo tinh thần sung mãn, cả người trông tràn đầy sức sống mới là tốt nhất.” Sau đó mọi người đều lên giường nghỉ ngơi.

Thời gian qua quả thực không được nghỉ ngơi tốt, có thể ngủ bù mấy tiếng cũng khá tốt.

Sau khi mọi người ngủ dậy, bắt đầu sắp xếp đồ đạc xung quanh.

Bây giờ có vẻ như một số vật dụng sinh hoạt không đủ, thời gian qua luôn không có cơ hội ra ngoài mua sắm.

Bây giờ có lẽ là một cơ hội tốt để mua đồ dùng cá nhân.

“Hay là bây giờ chúng ta ra ngoài đi?

Mấy thứ này đều là thứ chúng ta cần, không thể không có được.” Cuối cùng mọi người đến con phố trên thị trấn, nơi này sầm uất hơn trong làng rất nhiều.

Quan trọng nhất là ở đây đều có người sống, mọi người cùng nhau mua sắm ở nơi này.

Mấy người vào siêu thị mua một ít vật dụng sinh hoạt, đa số là khăn mặt, dầu gội đầu và những thứ tương tự.

Dường như đã lâu họ chưa được tắm rửa sạch sẽ, ở trong làng có một số điều không quen.

Trong làng vốn không có nhiều người, muốn tắm rửa đàng hoàng thật sự rất khó.

Có lúc thậm chí còn không có nước nóng.

Vị bà lão kia vẫn luôn quan sát động tĩnh của họ, trông thật đáng thương.

Tối nay họ phải xuống cổ mộ, ăn uống qua loa e rằng không đủ sức lực.

Chương 594

Bà lão nảy ra một ý, đó là chiêu đãi họ một bữa thật thịnh soạn.

Thời gian qua họ luôn dốc sức giúp làng giải quyết tình hình, cũng đã đến lúc nên mời người ta một bữa cơm rồi.

Bà lão vội vã đi tìm một số người còn lại trong làng, nói với họ về tình hình, sau đó mọi người cùng nhau chuẩn bị đồ ăn ngon cho nhóm Tần Vũ.

"Dù sao họ cũng vẫn luôn lo lắng vì chuyện trong làng, nếu chúng ta không làm gì cả, thực sự có chút áy náy." Cho nên tôi quyết định hôm nay nấu cho họ một bữa ngon, mọi người có muốn tham gia không?" Khả năng điều động của bà lão rất mạnh, những người này đều từ tận đáy lòng cảm kích Tần Vũ.

Cho nên không lâu sau, mọi người tập trung tại một nhà bếp.

Thực ra công việc cũng không nhiều, mỗi người đều có công việc riêng.

Có người phụ trách hái rau, có người phụ trách phụ bếp, có người ra ngoài mua thức ăn.

Sau khi chế biến cẩn thận, cuối cùng đã làm ra cả một bàn thức ăn ngon.

Và họ nhiệt tình mời nhóm Tần Vũ dùng bữa.

"Đây đều là chúng tôi cẩn thận chuẩn bị, mau nếm thử xem, hương vị đều rất ngon.

Đặc biệt là mấy món này, tôi cũng rất thích, mau ăn thử đi." Tần Vũ được mời nhiệt tình, thực sự ngại ngùng, cuối cùng chỉ có thể ngồi vào bàn.

Bây giờ xung quanh tụ tập rất đông người, ngoài các thành viên trong đội, còn có dân làng.

Bà lão và trưởng thôn cũng ở đó, lần này chuyên để chiêu đãi Tần Vũ.

Mọi người ngồi xuống không lâu, trưởng thôn bắt đầu nói vài lời từ tận đáy lòng.

"Thật sự cảm kích sự giúp đỡ của các vị đối với làng chúng tôi trong thời gian qua, nếu không có các vị, bây giờ đã là một tình trạng khác.

Tôi không biết phải làm thế nào để bày tỏ lòng biết ơn của mình." Bây giờ mọi người đều cực kỳ nhiệt tình, lúc nói chuyện, ánh sáng trong mắt dường như đều đang lấp lánh.

Tần Vũ mở lời: "Đợi sau khi tôi từ trong cổ mộ ra, sẽ tìm cách giúp các vị giải quyết chuyện trong làng." Bây giờ chuyện đau đầu nhất trong làng chính là đám cương thi kia.

Tuy chúng thật sự đáng ghét, nhưng bà lão lại không nỡ tiêu hủy chúng.

Mặc dù bây giờ chúng không còn ý thức, nhưng tất cả đều là dân làng, có người là bạn tốt, là người thân của bà.

Bảo bà ra tay thực sự không nỡ, thế là đã lâu như vậy, bà vẫn luôn tìm cách duy trì đám cương thi này.

"Giúp chúng tôi tìm cách giải quyết đám cương thi, nhưng nếu thực sự không tìm được, có lẽ phải… xin lỗi ngài rồi." Trưởng thôn cả mặt căng thẳng, sợ hãi chuyện đáng sợ sắp xảy ra.

"Vậy rốt cuộc phải làm thế nào?

Chẳng lẽ ngài sẽ giúp tôi giết hết đám cương thi đó sao?" Tần Vũ

khẽ gật đầu: “Nếu tôi thực sự không tìm được cách nào khác, cũng chỉ có thể tiêu diệt những thứ đó.

Mang lại hòa bình cho ngôi làng, chứ không phải để các vị tiếp tục đau đầu vì chúng.” Trưởng thôn từ từ thở dài, xem ra bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Ngoài ra, thật sự không còn cách nào khác, họ đã bị đám cương thi này vây khốn quá lâu rồi.

E rằng bất cứ ai cũng hy vọng có thể khôi phục tự do, chứ không phải tiếp tục bị giam cầm như hiện tại.

“Tôi hiểu hoàn cảnh của ngài rồi, nếu thực sự không được, vậy cứ làm như vậy đi.” Trưởng thôn sau khi than thở đã đồng ý.

Mấy người ăn xong bữa cơm, liền đến từ đường trong làng, nơi này trông thật sự có một vẻ trang nghiêm khó tả.

“Mang đồ theo chưa?” Tần Vũ mở lời hỏi.

Bà lão lấy Chuông Trấn Hồn từ trong túi ra, nhìn thứ này, trong lòng luôn có cảm giác kỳ lạ.

“Bây giờ không có gì phải do dự, cứ trực tiếp lắc nó đi, rồi để đám cương thi đó đi về phía bà.” Bà lão làm theo lời anh dặn, nhẹ nhàng lắc chuông.

Lúc đầu tình hình không có gì khác biệt, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân di chuyển từ xung quanh.

Bây giờ ước chừng có thứ gì đó đã đến gần, ở một nơi không xa.

Khi bà lão quay đầu lại, kinh hoàng phát hiện tất cả cương thi đều đã đến.

Tiếng bước chân vừa nghe thấy cũng đều là của chúng.

Bà lão thật sự bị dọa cho giật nảy mình, trước đây chưa từng trải

qua tình cảnh như vậy.

Sao lại đáng sợ thế này?

“Trời ơi, sao lại nhiều thế này, phải làm sao đây!” Lúc đó vì quá căng thẳng, nên khi lắc chuông, lực cũng nhỏ hơn trước không ít, cả người trong lòng vô cùng khó chịu.

Đối mặt với tình huống này, cũng không có một phương pháp tuyệt đối nào có thể giải quyết tất cả, cả trái tim đều sợ hãi đến cực điểm.

Tay vì sợ hãi mà không thể cử động được nữa, lúc đó dường như đã cứng đờ.

Lời nói cũng dần biến đổi, không còn bình tĩnh như trước.

Chương 595

Nhưng vì không có tiếng chuông khống chế, đám cương thi dần không còn bị ràng buộc.

Trong tai không còn âm thanh phiền nhiễu đó nữa, đám cương thi này bắt đầu náo động.

Nhìn thấy thức ăn, chúng bắt đầu tiến về phía thức ăn.

Tình hình lúc đó trở nên căng thẳng, tình huống vốn dĩ hòa bình giữa mọi người, bây giờ trông nguy hiểm biết bao?

"Chết tiệt, mau lắc đi!

Nếu không lắc nữa, lát nữa chúng sẽ ăn thịt chúng ta mất.

Sao cứ đến lúc quan trọng là lại rớt dây xích thế hả?" Trưởng thôn lớn tiếng chửi một câu.

Sau đó ông ta nhanh trí giật lấy cái chuông, bây giờ cũng chỉ có cách này thôi.

Trạng thái tinh thần của bà lão e rằng không chống đỡ nổi, nếu bắt đầu lại, e rằng đợi những thứ đó dần đến gần, bà sẽ lại ngừng lại.

Bà lão vì sợ hãi những thứ đó, thực sự không có cách nào hoàn thành toàn bộ quá trình.

Trưởng thôn nhận lấy việc này, bắt đầu lắc chuông.

Theo tiếng chuông trong trẻo, nó nhanh chóng phát huy tác dụng kỳ diệu.

Những thi thể đó đang từ từ đi về phía này.

Khoảng cách dần dần ngày càng gần, bây giờ đã không còn xa nữa.

Trưởng thôn tiếp tục lắc, bây giờ ông ta đã phát hiện ra một quy luật, chỉ cần ngừng lắc, đám cương thi này sẽ có động tĩnh.

Nhưng nếu cứ lắc liên tục, thì đám cương thi này sẽ bị khống chế, chứ không bị trói buộc.

Tình hình như vậy cũng sẽ có chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

"Bây giờ chúng ngày càng gần tôi, có con thậm chí đã ở sau lưng tôi rồi." Chúng đều hướng về phía chiếc chuông này.

Trước đây các vu sư Miêu Cương dùng chuông này, đều phải vượt qua muôn sông nghìn núi.

Để đưa thi thể người chết về nơi họ sinh ra, suốt quãng đường đều di chuyển, dùng thứ này mới có thể đảm bảo thi thể đi theo.

Cho nên thứ này cũng có đặc tính như vậy, khi lắc, tất cả đều đi theo.

Chúng cứ đuổi sát không rời ngay phía sau lưng.

Tôn Khải Minh nhanh chóng chớp lấy cơ hội này, sẽ không tiếp tục lãng phí một cơ hội tốt như vậy nữa.

Sau đó anh ta lấy ra bùa giấy từ trong túi, thứ này có thể khống chế đám cương thi.

Khi chúng đều đã bình tĩnh và ổn định, việc dán bùa vô cùng dễ dàng, thậm chí không cần tốn nhiều sức lực.

Bùa được dán chặt lên đầu, không bỏ sót một cương thi nào.

"Như vậy là gần ổn rồi, về cơ bản đều không còn động tĩnh nữa." Tôn Khải Minh sau khi bận rộn một vòng mới dừng lại, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát.

"Tiếp theo hãy sắp xếp đám cương thi này cho ổn thỏa, nhớ cứ hai

tiếng lại đi lắc chuông một lần.

Bây giờ chúng tôi có việc khác phải làm, đã đến lúc phải xuống dưới rồi." Tôn Khải Minh mở lời dặn dò.

Trưởng thôn làm theo mệnh lệnh của anh ta, bây giờ việc này rất cấp bách, không lãng phí thêm thời gian nữa.

Trưởng thôn sắp xếp đám cương thi gần xong, sau đó trong thời gian họ chưa quay lại, ông ta sẽ luôn ở đây trông chừng.

Như vậy có thể khiến chúng mấy ngày mấy đêm không di chuyển, tất cả đều trong trạng thái ổn định.

Tần Vũ thấy tình hình như vậy, liền nhanh chóng mở lời hỏi: "Bây giờ tình hình thế nào?

Chúng ta có thể xuống dưới được chưa?

Hay phải đợi thêm một lát nữa?" Dương Tuyết Lỵ có thể thao tác la bàn bát quái một cách thành thạo, và rất rõ về những thứ thuộc phương diện này.

Bây giờ giao việc này cho cô, tự nhiên không thể yên tâm hơn.

Cô lấy đồ ra bắt đầu đo đạc, muốn xem bây giờ có phải là thời điểm thích hợp nhất không.

Nếu thời gian không thích hợp, e rằng cần phải chờ đợi, đợi đến khi thời gian thích hợp mới có thể hành động.

Dương Tuyết Lỵ xem kết quả cuối cùng, la bàn bát quái cho ra câu trả lời bây giờ chính là lúc.

Bây giờ có thể lẻn vào bên trong và tiến hành thăm dò cổ mộ.

"Bây giờ chúng ta có thể xuống dưới rồi, vừa rồi la bàn đã cho tôi chỉ dẫn." Tần Vũ dẫn mọi người đi xuống mộ, đến cửa mộ đã phát hiện trước đó.

Chương 596

Nếu không nhìn nhầm, ở nơi này có một cánh cửa, nhưng mỗi lần đến lại thấy khác.

Bàn Tử đi ở phía trước, nhìn thấy thứ đó liền lập tức đẩy.

Kết quả phát hiện căn bản không đẩy được.

Bình thường trong số những người này, sức của Bàn Tử thật sự không nhỏ.

Nhưng bây giờ lại không thể đẩy nổi, trong khi bình thường có thể nhẹ nhàng đẩy được.

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao không thể đẩy ra được?" Bàn Tử và Tôn Khải Minh hai người cùng nhau đẩy, kết quả phát hiện cả hai người hợp sức lại cũng không đẩy nổi.

Hai người đàn ông trưởng thành đều không thể đẩy ra, có thể thấy đây là một việc khó khăn đến mức nào.

"Trời ạ, sao lại khó thế này?" Mọi người đều ý thức được tình huống bất thường, nhanh chóng bình tĩnh lại và bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Tần Vũ là người đầu tiên phát hiện các khớp nối xung quanh đều rất chặt, toàn bộ đã bị khóa kín.

"Xung quanh đều bị khóa rồi, thấy không?

Chúng ta rốt cuộc phải dùng cách nào để lẻn vào trong đây?" Mọi người sau khi quan sát xung quanh, phát hiện quả thật đã bị khóa.

Thật sự có cảm giác kín không kẽ hở.

Sợ rằng lát nữa mọi người sẽ không thể vào trong mộ, để đưa những thứ cần thiết cho chủ nhân ngôi mộ.

“Vậy e rằng chúng ta phải dùng thêm sức, nếu không e rằng đến cả cửa cũng không mở được.” “Không, không, không, chúng ta không dùng sức lực, chúng ta dùng trí tuệ.

Dùng trí tuệ để giải quyết vấn đề như thế này.” Tần Vũ cảm thấy nơi này bị phong tỏa nghiêm ngặt như vậy, xung quanh nhất định có cơ quan tồn tại.

Có lẽ ở một nơi không xa, chỉ cần tìm ra cơ quan, mọi người sẽ có cơ hội từ nơi này đi vào.

“Tôi nghĩ nhất định sẽ có một cơ quan nào đó, mọi người hãy tìm kỹ, chắc chắn sẽ tìm ra.

Đến lúc đó chúng ta đều có thể vào trong.” Anh nói thông tin này cho mọi người biết, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Cuối cùng lại bị Yêu Muội Nhi vô tình chạm phải.

Bên cạnh có một cuốn sách, Yêu Muội Nhi lúc nhìn thấy cảm thấy kỳ lạ, thế là cố ý đưa tay ra phía trước.

Kết quả khi chạm vào cuốn sách và làm nó di chuyển, cánh cửa bên cạnh cũng bắt đầu di chuyển theo.

Vậy thì cuốn sách này chính là cơ quan của cánh cửa, thông qua việc di chuyển cuốn sách, cuối cùng đã mở được cửa.

Tần Vũ trước tiên ở bên ngoài quan sát kỹ lưỡng, chứ không vội vàng vào trong.

Kết quả phát hiện trong mộ thất rất tối, thậm chí đưa tay ra không thấy năm ngón.

Bây giờ không biết trước mặt có thứ gì, đến cả một tia sáng le lói

cũng không có.

“Nơi này thật sự quá tối, e rằng hoàn toàn được xây dựng dưới lòng đất.

Và không có bất kỳ sự liên thông nào với mặt đất, tất cả mọi thứ đều bị kiểm soát chặt chẽ bên trong.” Để xua tan bóng tối bên trong, Tần Vũ chọn cách đốt cây đuốc mang theo bên mình.

Như vậy cả mộ thất đều sáng lên, cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy nữa.

Khoảnh khắc soi sáng xung quanh, phát hiện xung quanh thật sự trống trải, một mộ thất cực kỳ trống trải.

Không giống như dự đoán, nơi này thật sự trống trải hơn trong tưởng tượng rất nhiều, xung quanh cũng không có châu báu chất đống.

Những mật thất trước đây họ đi đều khá chật hẹp, có lúc chỉ có thể chứa được ba bốn người.

Với số người đông như vậy, cần phải vào làm hai lần.

Nhưng xét theo độ trống trải trước mắt, e rằng đứng cả trăm người trong này cũng không thành vấn đề.

“Ở đây tôi nói còn có tiếng vọng, xem ra bên trong rất rộng rãi.

Một mộ thất rộng lớn thế này, tôi thật sự lần đầu tiên thấy quy cách như vậy.” Mọi người đều từ từ đi về phía trước, vì trước đây đã có kinh nghiệm, nên bây giờ mỗi bước đi đều vô cùng cẩn thận và dè dặt.

Mọi người không thể đi nhanh về phía trước, nếu như vậy, vì lỗ mãng mà vô tình chạm phải cơ quan, vậy thì thật sự được không bù mất.

Giáo sư Tôn cũng bắt đầu quan sát xung quanh, kết quả khi ánh đèn sáng lên, phát hiện trên tường của mộ thất này có một số bức tranh.

Về cơ bản mỗi bức tường đều có, có thể thấy được tình hình xung quanh.

Bây giờ nơi này dường như tồn tại như một tác phẩm nghệ thuật, không giống như trong tưởng tượng.

Trông rất xa hoa và đẹp đẽ, nếu có thể được thế nhân phát hiện, thật sự là một niềm vui bất ngờ to lớn.

Chương 597

Giáo sư Tôn sau đó nhanh chóng đi về phía những bức tường xung quanh, để quan sát thông tin trên tường.

Có lúc tranh vẽ cũng sẽ truyền tải thông tin cho hậu thế, thuộc về bảo vật văn hóa của thời đại đó.

Giáo sư Tôn một mình đi về phía đó, mọi người thấy tình hình như vậy, đều lần lượt đi theo.

Muốn biết bên đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ông ta lại đang làm gì ở đó?

Mấy người đều tụm lại, lúc này mới mở lời hỏi tình hình.

“Không phải ông đã phát hiện thông tin hữu ích trên tường chứ?” “Hình ảnh vẽ trên đó sao lại kỳ quái như vậy?

Rốt cuộc là gì vậy?” Sự chú ý của mọi người đều bị thu hút, Giáo sư Tôn hiện đang quan sát, chưa có được câu trả lời cuối cùng.

“Bây giờ tôi đang quan sát, chưa biết tình hình cụ thể, đợi tôi nghiên cứu rõ ràng rồi sẽ nói.” Theo phong cách xây dựng lăng mộ, có thể suy đoán được triều đại đại khái.

Sau đó dựa vào một số tập tục của triều đại đó để phán đoán tranh vẽ trên tường.

Có triều đại thích vẽ những câu chuyện thần thoại trên trời, có triều đại lại thích vẽ về cuộc đời của nhân vật.

Giáo sư Tôn chăm chú xem xét từng bức tranh trên đó, bắt đầu từ góc tường, sau đó liên tục quét mắt qua.

Kết quả phát hiện đây hẳn là lăng mộ của một vị đại tướng quân,

trên đó vẽ toàn bộ những chuyện lúc sinh thời của vị đại tướng quân này.

"Đây hẳn là lăng mộ của một vị đại tướng quân, vì có công bảo vệ sa trường nên sau khi chết đã được chôn cất ở đây." Vị tướng quân này chinh chiến sa trường, bảo vệ gia quốc, từng được bá tánh yêu mến.

Về cơ bản nơi nào có tướng quân, nơi đó sẽ có vô số bá tánh ủng hộ, đều yêu thích vị tướng quân này.

Giáo sư Tôn men theo nơi này nhìn về phía sau, nhưng càng về sau lại càng thấy không ổn.

Vị tướng quân này vào thời đại đó lại bị gian thần hãm hại.

Sự trong sạch cả một đời cứ thế bị hủy hoại, không ít người bắt đầu hiểu lầm vị tướng quân này.

"Vị tướng quân này quả thực rất lợi hại, nhưng sau này bị người ta hãm hại cũng thật đáng thương.

E rằng cây cao đón gió, vì quá chính nghĩa nên đã chọc phải những người không nên chọc." Cái chết cuối cùng cũng chính vì bị gian thần hãm hại, sau này chuyện này dường như vẫn luôn không có một kết quả rõ ràng.

Tướng quân cứ thế bị chôn cất ở đây, cả một đời ở lại nơi này.

"Người này thật đáng thương, cả một đời cống hiến e rằng đều bị coi là công cốc.

Đáng ghét nhất là tên gian thần kia, một vị tướng quân có thể hết lòng vì triều đình như vậy, lại bị hắn trực tiếp hãm hại." Giáo sư Tôn lớn tiếng chửi rủa bên miệng, tỏ ra không hài lòng với đoạn lịch sử này.

Dương Tuyết Lỵ nghe những tình huống này xong lại nhíu mày, tình hình còn khó khăn hơn trong tưởng tượng một chút.

"Nếu cương thi của người như vậy mà trỗi dậy, chúng ta sẽ rất khó đối phó.

Vì năng lực của ông ta lớn, sức mạnh cũng lớn hơn, đến lúc đó mấy người chúng ta hợp lại e rằng cũng không ăn thua." Dương Tuyết Lỵ không hy vọng xuất hiện cảnh tượng như vậy, mọi người phải cố gắng an toàn một chút.

Trong lăng mộ còn khó khăn hơn trong tưởng tượng rất nhiều, muốn ra khỏi nơi này, vốn là một việc không hề dễ dàng.

"Tiếp theo chúng ta phải hết sức cẩn thận, đừng để chuyện như vậy xảy ra.

Nếu không ảnh hưởng đến chúng ta sẽ rất lớn, đến lúc đó tình hình e rằng khó có thể khống chế." Tần Vũ đi đi lại lại trong này, về cơ bản đã xem hết tất cả mọi thứ trong lăng mộ.

Nơi này dường như cũng không có gì cần nghiên cứu kỹ, cũng không có cơ quan.

Nếu đã như vậy, tại sao không sớm đến mộ thất tiếp theo?

Nơi này lớn như vậy, đợi đi dạo xong e rằng lại phải tốn không ít thời gian.

Bây giờ trong lòng đang lo lắng tình hình trong làng, cho nên sớm quay về vẫn tốt hơn.

Bên phía Giáo sư Tôn đã nghiên cứu gần xong, Tần Vũ bắt đầu thúc giục mọi người: "Mọi người đi nhanh lên, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Chúng ta đến mộ thất tiếp theo đi." Giáo sư Tôn nhấc bước, đang

đi về một hướng khác.

Yêu Muội Nhi vì trước đây chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nên lúc đó đã dừng lại xem một lúc.

Bàn Tử thấy vậy liền trực tiếp kéo người đi.

"Được rồi, được rồi, đừng xem nữa, mọi người đều đi rồi, một mình cô ở lại đây à?" Căn mộ thất này thông với căn mộ thất tiếp theo, không cần phải vượt qua chướng ngại vật nào, có thể nhanh chóng đi tới.

Trong căn mộ thất tiếp theo bày đầy đồ tùy táng, mọi thứ đều toát ra một cảm giác quỷ dị.

Tần Vũ suy đoán đây hẳn là những thứ chủ nhân ngôi mộ đã sử dụng lúc sinh thời, sau khi chết được người ta bày vào đây.

Bên trong đa số là các loại vũ khí lớn, trông cái nào cái nấy cũng rất uy phong.

Chương 598

“Lại có nhiều đao thương côn gậy thế này, Bàn gia ta cũng phải cầm lên tay múa may một phen!” Bàn Tử hớn hở nói.

Đàn ông có lẽ đều thích thể hiện, gặp tình huống thế này sao có thể bỏ qua được chứ?

Trong mắt hắn lộ rõ vẻ khao khát, lúc này liền tiến lên sờ mó.

Ở chính giữa phía trước mộ thất có một cây trường kích, trông rất oai vệ.

Dù đã trải qua năm tháng bào mòn, nhưng trông nó vẫn như đồ vật thời hiện đại.

Thời gian lắng đọng lại càng làm nổi bật cảm giác nặng nề của lịch sử, thật sự mang lại cho người ta một cảm giác khác biệt.

Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm vào cây trường kích, khao khát trong lòng ngày càng lớn.

Hắn muốn đưa tay lên thử xem sao, cũng không biết cầm thứ này trên tay múa may rốt cuộc có oai phong hay không?

“Trước giờ mình chưa được chơi mấy thứ này, lần này có thể nhân cơ hội sờ thử một phen.” Lúc đó mọi người đều đang quan sát những vật kỳ lạ khác trong mộ thất, chỉ có một mình Bàn Tử chạy đến phía trước.

Ban đầu hắn không đưa tay ra mà chỉ đi vòng quanh quan sát.

Trông nó mang lại một cảm giác chấn động.

Bàn Tử không nhịn được liên tục khen ngợi: “Trông thứ này quả là không tệ, chắc là đồ tướng quân dùng để đánh trận.

Nếu nhấc được ra ngoài bán, chắc lại được khối tiền.” Bàn Tử bắt đầu đoán niên đại của món đồ, dần dần trở nên đắc ý.

Thấy xung quanh không có gì khác thường, bản thân hắn cũng thật sự không chút kiêng dè.

Trước đó có lẽ chỉ dùng mắt thường quan sát, bây giờ hắn trực tiếp đưa tay lên sờ, vì chỉ có cách này mới có thể cảm nhận được sức hấp dẫn của nó ở cự ly gần hơn.

Bàn Tử sờ tới sờ lui, đôi tay không hề yên phận.

Hắn thậm chí còn muốn nhấc thứ này lên, cầm trong tay múa vài vòng.

“Để Bàn gia đây chơi cho đã nào.” Bàn Tử sắp sửa cầm lên thì phát hiện thứ này quá nặng, trọng lượng vượt quá sức chịu đựng của hắn.

Hắn gần như muốn gãy cả lưng mà vẫn không nhấc nổi món đồ lên, nó vẫn kẹt cứng ở đó.

“Sao không nhấc ra được?

Lẽ nào khó đến vậy sao?

Không phải nên ra rồi chứ?” Bàn Tử tức đến đỏ mặt tía tai, nhưng vẫn không từ bỏ khao khát với món đồ.

Thế là hắn vội vàng gọi: “Yêu Muội Nhi, mau đến giúp anh, anh muốn lấy thứ này ra.

Một mình anh không đủ sức, giúp một tay đi.” Yêu Muội Nhi khá nghe lời hắn, chẳng mấy chốc đã đến bên cạnh cùng giúp sức.

Hai người gần như đồng thời dùng sức nhấc món đồ ra ngoài, đều hy vọng có thể lấy nó ra xem phía sau có gì.

Hai người trong quá trình di chuyển cũng tốn không ít sức lực,

cuối cùng cũng nhấc được nó lên một chút.

"Sao lại nặng thế này?

Hai chúng ta mà cũng suýt không nhấc nổi!" Tần Vũ nghe thấy phía sau có tiếng động lạ, bèn nhanh nhẹn quay đầu lại.

Hóa ra tiếng động không phải từ đâu khác mà là từ đồng đội của mình.

Bây giờ họ muốn lấy thứ đó ra, nhưng đồ trong mộ huyệt vô cùng nguy hiểm.

"Hai người đang làm gì vậy?

Còn không mau buông tay ra!" Tiếng quát của Tần Vũ thu hút sự chú ý của mọi người.

Giáo sư Tôn cũng vội vàng quay đầu sang.

Không ngờ hai người họ lại đang di chuyển đồ vật.

Đúng là không muốn sống nữa rồi, ở đây có quy tắc, đồ vật trong mộ huyệt tuyệt đối không được tùy tiện động vào.

Làm như vậy không phải là tự rước họa vào thân sao?

Sắc mặt Giáo sư Tôn cực kỳ khó coi: "Hai người đang làm gì thế?

Còn không mau dừng ngay hành động ngu xuẩn này lại!

Lát nữa xảy ra chuyện, hai người có chịu trách nhiệm nổi không?" Nếu là thứ không quan trọng, lấy thì cũng thôi, nhưng món đồ này rõ ràng vô cùng quan trọng.

Giáo sư Tôn liên tục quát mắng khiến hai người giật mình, Bàn Tử lúc đó vội vàng buông tay.

Món đồ nặng nề rơi xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục.

Chương 599

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ lúc đó sắc mặt đều biến đổi, nhận ra sự bất thường của việc này.

Cả hai đều trầm mặc, trong lòng rõ ràng đang nghĩ ngợi điều gì đó, nhưng không nói ra hết.

Bàn Tử bây giờ không biết nên làm gì tiếp theo, vừa rồi khi nói chuyện với mọi người, hắn cũng có thể cảm nhận được sự khác thường của họ.

Vốn dĩ đang nói chuyện vui vẻ, sao bây giờ đột nhiên lại ra bộ dạng này?

Hắn ít nhiều cảm thấy lần này có lẽ đã gây ra họa lớn, cả người đều không bình tĩnh nổi.

Bàn Tử vội vàng hỏi mọi người: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ tôi đã động vào thứ không nên động sao?

Lẽ nào thứ đó thật sự quan trọng đến vậy?" Lúc đầu khi động vào nó, hắn thật sự không nghĩ nhiều, chẳng qua là một chàng trai muốn ra oai mà thôi.

Nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt của mọi người, hắn thật sự cảm thấy như đã gây họa, không biết nên miêu tả cảm giác trong lòng như thế nào.

Tần Vũ lên tiếng: "Cậu có biết mình đã gây ra họa lớn không?

Cây trường kích này vừa nhìn đã biết là vật của tướng quân lúc sinh thời, rõ ràng có liên kết với mệnh số của ông ta!" Nếu cứ nhất quyết chạm vào thứ đó, chắc chắn sẽ gây ra một số tranh chấp không cần thiết.

Thậm chí là dẫn đến họa sát thân.

Tần Vũ bây giờ sợ rằng thứ này sẽ đánh thức vị tướng quân, nếu để tướng quân tỉnh lại thì không xong rồi.

Trước đó đám trẻ nghịch ngợm đã cướp đi chiếc nhẫn ban chỉ, mang lại hậu quả không ngờ, nếu lần này lại không cẩn thận, e là sẽ lại đụng phải vị tướng quân.

"Tôi thật sự sắp tức chết rồi, lúc này còn gây rắc rối, cả đám chúng ta đều phải chịu tội theo." Lúc đó trong lòng hắn thật sự rất tức giận, rốt cuộc không ai nghĩ chuyện như vậy sẽ xảy ra.

"Bây giờ động vào nó, chắc chắn sẽ dẫn dụ tướng quân ra!

Chết tiệt thật." Bàn Tử nghe đối phương nói nhiều như vậy, ban đầu thật sự không bị dọa sợ.

Dù sao xung quanh yên tĩnh như vậy, trông không có chút tình huống nào.

"Cậu thấy giống như có chuyện gì sao!

E là còn yên tĩnh quá mức ấy chứ?

Tôi thấy chắc không nghiêm trọng đến vậy đâu, toàn là các người nói chuyện giật gân thôi." Bàn Tử hoàn toàn không để tâm, ra vẻ ta đây cứ làm theo ý mình.

Tôi thích làm gì thì làm, chẳng liên quan gì đến ai cả.

"Không có gì to tát đâu, theo tôi thấy thật sự không nghiêm trọng đến thế, không cần phải để ý như vậy." Bàn Tử thản nhiên nói.

Hắn hoàn toàn không để những chuyện này vào mắt, cứ như thể mình chưa từng làm sai điều gì.

Bây giờ hắn trực tiếp vứt cây trường kích xuống, không quan tâm đến món đồ kỳ quái đó nữa.

Những người khác thì trong lòng căng thẳng, nhưng hắn lại ở một trạng thái khác.

Trong lúc đó, Dương Tuyết Lỵ đột nhiên biến sắc.

Khác hẳn với trước đây.

Dương Tuyết Lỵ bắt đầu thúc giục: "Mọi người đừng ở đây nữa, mau rời đi thôi.

Nhanh lên, nhanh lên, nơi này thật sự không an toàn." Dương Tuyết Lỵ thúc giục mọi người rời đi, đồng thời cũng đang tìm cách thoát khỏi đây.

Tần Vũ lúc này cũng nghe thấy âm thanh truyền đến từ phía sau mộ thất, xem ra lần này thật sự đã chọc vào thứ không nên chọc, âm thanh đó hẳn là của thứ gì đó đang di chuyển.

Thế là hắn lập tức nhảy vọt về phía trước, nhảy một phát ra rất xa, đến trước cửa.

Tần Vũ đóng sập cửa lại, sợ thứ đó sẽ vào trong.

Nếu thật sự như vậy, có chút được không bù mất.

"Mọi người cẩn thận, Bàn Tử, nhanh lên." Tần Vũ lớn tiếng gọi.

Bàn Tử lúc đó vẫn còn mơ hồ, Tần Vũ nhanh chóng nói: "Cậu nhớ phải giữ chặt cửa, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện.

Phải giữ cửa cho thật chắc, trong số chúng ta cậu là người khỏe nhất." Bàn Tử lúc đó thật sự không dám do dự chút nào, sau khi Tần Vũ giao phó liền lập tức đi làm.

Hắn cố gắng hết sức để bảo vệ an toàn cho mọi người, không dám tiếp tục phớt lờ đề nghị của người khác nữa.

Bàn Tử đứng chặn ở cửa, những người khác đều lùi ra xa một chút.

Dương Tuyết Lỵ trong lúc rời đi cũng không quên quan tâm đến mọi người, trong lòng luôn lo lắng cho họ.

Kết quả cô phát hiện Tần Vũ bây giờ đứng quá gần, lúc này nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Chương 600

Thật sự quá không an toàn, lát nữa thứ đó mà đuổi kịp, e là tất cả đều phải chết.

"Tần Vũ, cậu ở đó làm gì?

Cánh cửa đó chắc chắn không giữ được đâu!

Mau lùi lại đi, lỡ bị thương thì sao?" Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng nói.

Dương Tuyết Lỵ ở phía sau thúc giục hai người rời đi, đừng tiếp tục cố thủ ở đó.

Giáo sư Tôn trước đó đã nói, thứ đó sức mạnh rất lớn, rất khó đối phó.

Cứ cố thủ như vậy chỉ là hành động ngu ngốc, không bằng sớm rời đi, đừng tiếp tục như thế nữa.

"Mau quay lại đi, tuyệt đối đừng làm vậy, chúng ta cùng chạy thôi." Tần Vũ nhìn tình hình phía sau, lời nói của cô rất có lý.

Cuối cùng hắn cũng không do dự nữa.

Hắn kéo Bàn Tử cùng rời khỏi nơi đó, đi về hướng mọi người đang chạy trốn.

Giây tiếp theo, cửa mộ bị tông văng, cả cánh cửa đá đổ sập xuống.

Trước đó nó vẫn đứng sừng sững, hơn nữa thứ này nặng tới cả ngàn cân, có thể thấy thứ tông cửa lợi hại đến mức nào.

Trước mặt họ là một tướng quân da xanh, tóc dài xõa vai, lộ ra hàm răng già nua, trông cực kỳ quái dị.

Hắn là chủ nhân ngôi mộ này, một vị tướng quân bị gian thần vu

oan hãm hại đến chết rồi được chôn cất ở đây.

Bàn Tử đã động vào đồ vật của tướng quân lúc sinh thời, nên mới đánh thức ông ta dậy.

Thứ đó sớm đã liên kết với mệnh số của tướng quân, bây giờ gây ra tất cả mọi chuyện đều là do táy máy tay chân.

"Chết tiệt thật, đã chọc phải thứ không nên chọc.

Cuối cùng dẫn đến bộ dạng như bây giờ!" Tần Vũ có chút tức giận.

Bàn Tử vô cùng hối hận về hành vi trước đó của mình, nếu sớm biết sẽ như thế này, trước đó hắn đã không động vào món đồ đó.

Nếu không cũng sẽ không đến nỗi bị cương thi đuổi theo, thật không biết lúc nào mới có thể thoát khỏi thứ này.

Vị tướng quân này chạy cũng rất nhanh, e là chẳng bao lâu nữa sẽ đuổi kịp, bây giờ khoảng cách giữa hai bên không xa.

Tôn Khải Minh nghe thấy tiếng động liền nhanh chóng quay đầu lại, nhưng khi nhìn thấy thứ đó thì kinh hãi.

Con cương thi này thật sự sâu không lường được, e là sức mạnh của ông ta không đủ.

"Lần này chúng ta thật sự gặp đại họa rồi, thứ này là một trong những cương thi lợi hại nhất trong mộ huyệt.

E là lát nữa chúng ta không thoát được đâu!" Tôn Khải Minh kinh hãi nói.

Cả người ông ta giọng điệu đều không tốt, Tôn Khải Minh là một hoạt tử nhân cũng đã từng thấy qua thứ này.

Thứ này nếu gọi theo danh xưng, hẳn là Cương thi da xanh, một loại thật sự không dễ đối phó.

Ngay cả những kẻ trộm mộ cũng sợ nhất là đụng phải thứ này, có lúc đụng phải rồi thậm chí còn không thể thoát được.

“Chúng ta mau chạy đi, tuyệt đối đừng để nó bắt kịp!

Không thể động thủ, nếu không cũng sẽ bị lây nhiễm!” Những người trong thôn đó đã chứng minh thảm kịch cuối cùng, huống hồ bây giờ mọi người đều không muốn biến thành cương thi.

Hoạt tử nhân và người sống có sự khác biệt nhất định, tuy tuổi thọ kéo dài, nhưng như vậy thì được gì chứ?

Dương Tuyết Lỵ lúc này vội vàng kéo Tần Vũ và Tôn Khải Minh đang ngẩn người.

Hai người họ cũng không biết làm sao, cứ đứng ở đó.

Tốc độ di chuyển chậm, nếu lát nữa thật sự bị thứ đó đuổi kịp, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Hai người đừng như vậy nữa, ngẩn ra làm gì, còn không mau đi?

Thật sự không sợ thứ đó sao?

Mau theo tôi!” Dương Tuyết Lỵ vừa kéo vừa thúc giục họ cùng chạy trốn.

Bây giờ mọi người cuối cùng cũng đã hành động, cùng nhau tìm cách thoát thân.

Dương Tuyết Lỵ lúc này tâm trạng vô cùng căng thẳng, thậm chí không dám thả lỏng một giây nào.

Mặc dù hiện tại đã thở hổn hển, nhưng vẫn tiếp tục cố gắng chạy về phía trước.

Tình hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, không thể do dự dù chỉ một chút.

Chương 601

Nếu chậm một chút thôi, có thể đã bị cương thi đuổi kịp.

Trong lúc chạy trốn, cô cũng không nhịn được mà nhắc nhở, Dương Tuyết Lỵ hy vọng mọi người đều có thể an toàn như mình.

"Mọi người tăng tốc lên, chẳng lẽ trong lòng không sợ sao?" Trong lúc chạy trốn, Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy một nơi có cánh cửa đá dày nặng, chắc cũng phải nặng mấy nghìn cân.

Có lẽ có thể lợi dụng nó để bảo vệ mọi người, ít nhất là để mọi người nghỉ ngơi một chút.

Cả chặng đường đều liều mạng chạy trốn, thật sự rất tốn thể lực.

Có thể nghỉ ngơi tự nhiên là tốt nhất.

Thế là Dương Tuyết Lỵ vội vàng tăng tốc chạy đến bên cánh cửa đá đó, lúc này bắt đầu nghiên cứu cơ quan của nó.

Nếu có thể mở được thứ này, có lẽ có thể gọi mọi người vào trong, như vậy sẽ không cần phải tiếp tục chạy trốn.

Dương Tuyết Lỵ cuối cùng cũng tìm thấy cơ quan trên mặt đất, sau khi nhẹ nhàng dẫm xuống hai cái, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra.

Khi cánh cửa đá mở ra, mặt đất rung chuyển mấy lần, tình hình có vẻ không mấy lạc quan.

Có thể thấy cánh cửa đá này nặng đến mức nào, thứ nặng mấy nghìn cân thật không phải chuyện đùa.

Sau khi mở ra, đây chính là nơi trú ẩn đầu tiên của họ.

Lúc đó họ có thể từ bên trong quan sát con cương thi, chắc chắn nó không có cách nào vào được từ bên ngoài.

“Mọi người nhanh lên, đừng chạy sai hướng, bên này chắc sẽ an toàn!

Tôi mở cửa rồi, tất cả nhanh lên!” Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng gọi mọi người, bảo tất cả đến chỗ cô.

Nơi này an toàn hơn một chút, so với bên kia thì tốt hơn không biết bao nhiêu.

“Tất cả nhanh lên!” Chỉ đến khi mọi người vào trong mộ thất mới an toàn trở lại, tình cảnh vừa rồi thật quá nguy hiểm.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể ở yên trong này, cửa mộ thất cũng đã được đóng lại.

Sau khi vào trong, Tần Vũ khá cẩn thận, hắn bèn áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Xem thử tình hình bên ngoài thế nào?

Bên đó có tiến triển gì không?

Khi áp sát tai, hắn nghe thấy những tiếng động nặng nề, hẳn là con cương thi đó hiện tại không mở được cửa đá.

Thứ đó dù sao cũng không có trí tuệ của con người, nên xử lý mọi việc khá ngu ngốc.

Bây giờ nó đang dùng thân mình tông vào cửa đá, muốn dùng cách này để vào từ bên ngoài.

Nhưng cửa đá nặng như vậy, e là nhất thời không thể tông vỡ được.

Mọi người hiện tại có thể tạm thời an toàn.

“Con cương thi đó chắc không mở được cửa đâu, nên chúng ta mới có cơ hội thở dốc.

Vừa nãy chạy một mạch mệt thật.” Bàn Tử tuy thân thể khá linh hoạt, nhưng không thích chạy bộ, cảm giác như sắp bị hành hạ đến chết.

Cả chặng đường mồ hôi đầm đìa, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi tử tế, không đến nỗi tiếp tục bị bắt nạt.

“Mọi người có biết vừa rồi tôi mệt đến mức nào không?

Thật sự cảm giác như tôi sắp không sống nổi nữa, đến thở cũng không ra hơi, gần như muốn ngạt thở rồi!” Bàn Tử lên tiếng phàn nàn vài câu.

Bàn Tử khác với người thường, dù sao thân hình cũng to lớn, nên khi chạy bộ có cảm giác nặng nề là chuyện bình thường.

Yêu Muội Nhi không nhịn được trêu một câu: “Anh cũng nên giảm cân đi, giảm cân rồi sẽ không có phiền não này nữa.

Anh xem, mọi người có ai kêu mệt đâu.” Tần Vũ rất tò mò về con cương thi, trước đó Tôn Khải Minh từng nói nó là Cương thi da xanh, nhưng Tần Vũ không hiểu nhiều về phương diện này.

Tôn Khải Minh có lẽ biết nhiều hơn hắn một chút, Tần Vũ bây giờ thật sự không thể biết được đó là thứ gì.

Chỉ khi biết càng rõ, lúc đối mặt mới có nhiều cách đối phó hơn.

Nếu không biết gì cả, e là chỉ có thể ngốc nghếch làm những việc ngu xuẩn.

“Tôi có một câu hỏi, tôi muốn biết Cương thi da xanh rốt cuộc là gì?

Nó được tạo ra như thế nào?

Tại sao nó lại là loại cương thi lợi hại nhất?” Tôn Khải Minh lúc này lại hừ lạnh mấy tiếng, ông ta cũng từng là cương thi, bị nhiễm

virus, tự nhiên cũng hiểu một vài huyền cơ trong đó.

Cho nên khi câu hỏi này được đặt ra trước mặt, nó thật sự không thành vấn đề.

Chương 602

Tôn Khải Minh bây giờ lại cảm thán cho sự bi thảm của vị tướng quân.

Tôn Khải Minh lên tiếng: "E là vị tướng quân này đã đắc tội không ít người, trước trước sau sau chắc cũng phải có mấy người.

Tôi từ cơ thể ông ta nhìn ra không chỉ có một phương án cải tạo." Những kẻ đó có lẽ đều dùng vị tướng quân để làm thí nghiệm, thật sự đã hành hạ một công thần xuất sắc.

Vốn dĩ có thể tiếp tục phục vụ triều đình, lưu danh sử sách, nhưng vì hành vi của họ, cuối cùng lại rơi vào cảnh giới này.

"Theo quan sát của tôi, trên người ông ta có lẽ có hai phương án cải tạo, một là đổ thủy ngân từ đầu xuống, một loại khác là Cương thi da xanh." Thời cổ đại, thủy ngân có tác dụng chống ăn mòn, e là họ hy vọng vị tướng quân cả đời không thể đầu thai.

Đời đời kiếp kiếp bị giam cầm trong mộ huyệt, không có kiếp sau luân hồi.

Tôn Khải Minh nói đến đây, không nhịn được nhổ mấy bãi nước bọt, những kẻ đó thật quá đê tiện, lại có thể dùng thủ đoạn đến mức này.

"Những kẻ đó cũng thật là, xem ra kẻ nào kẻ nấy đều là người lòng dạ độc ác.

Chẳng có ai dễ đối phó.

Cũng thật đáng thương cho vị tướng quân." Dương Tuyết Lỵ vẫn luôn tìm kiếm lối ra, vì cô biết rõ nơi này không an toàn, chỉ có thể cầm chân vị tướng quân một lúc.

Hiện tại cần phải tìm một mộ thất an toàn hơn, như vậy mọi người mới có thể sống sót.

Cô tìm kiếm trong đó một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm thấy một lối ra khác, không cần phải thông qua lối ra đó vẫn có thể rời khỏi đây.

Có thể dẫn mọi người đến mộ thất tiếp theo, cố gắng hết sức để thoát khỏi vị tướng quân đó.

"Mọi người mau theo tôi, tôi tìm thấy một lối ra rồi.

Đừng ngẩn người nữa, bây giờ giữ mạng là quan trọng nhất!" Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng nói với mọi người.

Tất cả mọi người lúc này đều chú ý đến Dương Tuyết Lỵ, bèn vội vàng chạy theo hướng cô chỉ.

"Nơi này không nên ở lâu, mọi người đừng tiếp tục đứng ngây ra đó.

Có thể bảo vệ được mình, tuyệt đối đừng để bản thân rơi vào tình thế nguy hiểm." Tiếng nhắc nhở lớn có tác dụng, Tần Vũ dẫn người đi đến nơi đó.

Bây giờ mọi người đều nhanh chóng rời khỏi đây, như vậy mới an toàn trở lại.

Thông qua lối ra đó, bây giờ họ đã đến một nơi khác.

Nhưng hiện tại chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân, thậm chí trong mật thất chật hẹp, tiếng bước chân còn có tiếng vang.

Thật sự yên tĩnh đến đáng sợ, trong lòng đồng thời không ngừng nổi trống lui quân.

Yêu Muội Nhi là người đầu tiên không chịu nổi, cô luôn cảm thấy cơ thể có phản ứng kỳ lạ không thể giải thích, không bình thường, cả người có cảm giác co giật.

Ý thức trong não bắt đầu từ từ suy giảm, phản ứng của cả người cũng thay đổi, không còn như trước nữa.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Yêu Muội Nhi vừa nhanh chóng lắc đầu vừa nói.

Sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Yêu Muội Nhi, trong lòng rất nghi ngờ rốt cuộc là chuyện gì.

Dương Tuyết Lỵ lên tiếng hỏi: “Cô sao vậy?

Trông cô có vẻ rất khó chịu.” Yêu Muội Nhi bây giờ quả thực cảm thấy rất khó chịu, cả người đều không thoải mái.

Nhưng cô lại không biết thứ gì đã can thiệp vào suy nghĩ của mình, cả người đều không ổn.

“Tôi cảm thấy cả người không thoải mái, trong đầu có một âm thanh lạ, nhưng tôi lại không biết đó là sức mạnh gì.” Tần Vũ lúc đó sau khi nghe cô miêu tả, cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Tình hình khá giống với những gì cô miêu tả.

Lúc đi đường có cảm giác chóng mặt.

“Tôi cũng có cảm giác như vậy, nói chuyện cũng không thoải mái, rõ ràng trước đó không có cảm giác này.” Tình hình này không đúng, cảm giác trước đây không có, bây giờ đột nhiên có.

Không biết cụ thể là chuyện gì.

Bàn Tử cũng đang từ từ đi tới, kết quả lời còn chưa dứt, Bàn Tử đột nhiên ngã xuống đất.

Cả người hắn nằm trên mặt đất, vì bản thân nặng cân, nên khi ngã xuống phát ra một tiếng động lớn.

Mọi người đột nhiên bị dọa sợ, không biết tại sao Bàn Tử lại ngã.

“Sao vậy?

Ngất rồi sao?” Dương Tuyết Lỵ lập tức kinh hãi, mọi người rõ ràng có dấu hiệu trúng độc.

Đầu tiên là cơ thể cảm thấy không thoải mái, sau đó chóng mặt, cuối cùng là hiện tượng ngất xỉu.

Lẽ nào trong mộ thất có độc!

Chương 603

“Không hay rồi!” Ánh mắt Dương Tuyết Lỵ kinh hãi nhìn quanh, tình hình thật tồi tệ, nhưng bây giờ còn kịp không?

“Những người khác sẽ không cùng ngất đi chứ?

Con cương thi đó mà đuổi kịp thì phải làm sao?” Cảm giác lượng thông tin quá lớn, đầu óc trống rỗng.

Cũng không biết nên làm gì.

“Mọi người cẩn thận, đây là dấu hiệu trúng độc.” Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng nói, nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi.

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người đều ngất đi.

Ngay cả Dương Tuyết Lỵ cũng không thoát.

Mọi người không ngoại lệ đều ngất trên mặt đất, Tần Vũ không mở mắt ra được.

Tần Vũ cảm thấy mình đang ở trong một thế giới đặc biệt, khác hẳn bên ngoài.

Hoàn toàn khác biệt, nơi đây bốn mùa như xuân, nhiệt độ ổn định.

Không nóng, nhưng đồng thời cũng không lạnh, thuộc phạm vi vừa phải.

Ở đây thật sự thoải mái, không có cảm giác gò bó nào, yên tĩnh nằm ở đây dường như cũng trở thành một loại hưởng thụ.

“Đây là đâu?

Mình chưa từng đến nơi này?” Tần Vũ thì thầm.

Trong lúc hắn đang thì thầm, có người xung quanh đi qua, vô tình

đụng phải người khác.

Tần Vũ vội vàng xin lỗi người ta: "Thật xin lỗi, không cẩn thận đụng phải ngài." Biểu cảm của người kia rất thản nhiên, khi làm việc có một cảm giác kỳ lạ.

Họ không để ý việc Tần Vũ đụng phải, thản nhiên đi trên đường.

Tần Vũ sau đó nhanh chóng rời đi, tìm một chỗ để ngồi.

Cảm giác thoải mái ở đây đã thu hút Tần Vũ.

Hắn inexplicably thích bầu không khí ở đây.

Thích ở lại đây, thật sự không muốn rời đi.

"Nơi này thật thoải mái, nơi này không tệ chút nào!" Tần Vũ cứ như vậy sống ở đây, ngày qua ngày.

Cả người đều thả lỏng, đặc biệt thích nghi với cuộc sống ở đây.

Mỗi ngày mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Ăn những thứ mình rất thích, làm những việc mình thật sự thích.

Tần Vũ sống ở đây vô cùng hòa hợp, cảm thấy mỗi ngày đều tươi đẹp.

Buổi sáng thức dậy tràn đầy động lực, không hề ngủ nướng, lập tức xuống giường làm việc.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Tần Vũ dần dần phát hiện ra vấn đề.

Một ngày nọ khiến hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ, sao lại có chuyện này?

Hôm qua khi gặp một người ở đầu làng, hai người đã chào nhau, hôm nay quay lại hai người lại chào nhau.

Lời nói y hệt nhau, ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi!

Tần Vũ ngẩn người?

Sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hắn nghiêm túc, bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Ghi nhớ mọi tình huống trong lòng, không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Ngày hôm sau, hắn sớm quan sát mọi thứ xung quanh, khi ra ngoài mua bánh bao, tình hình y hệt hôm qua.

Ông lão bán bánh bao đang nhiệt tình rao hàng, ngay cả lời rao cũng không có gì khác biệt.

Bên cạnh có một bà lão bán rau, Tần Vũ tiến lên xem xét tình hình.

Kết quả phát hiện cũng không có gì khác biệt, số lượng rau giống hệt hôm qua, ngay cả vết sâu ăn trên đó cũng ở cùng một chỗ, không ở chỗ khác.

"Hả?" Tần Vũ sau đó nhanh chóng quay người, trong lòng ngày càng có nhiều nghi vấn.

Trong đầu hắn lóe lên tất cả những chuyện đã xảy ra trong thời gian gần đây.

Chương 604

Mọi thứ ở đây đều y hệt nhau, chẳng lẽ mình đang ở trong ảo giác?

Tần Vũ lúc này đã nhận ra vấn đề, bắt đầu tự nghi ngờ.

Rốt cuộc mình đang ở đâu?

Rốt cuộc tình hình là thế nào?

Hành động của Tần Vũ có chút kỳ quặc, kết quả phát hiện những người xung quanh đều không có gì khác thường.

Cứ như thể một khuôn mẫu, mỗi ngày đều sống theo khuôn mẫu đó.

Cuộc sống lặp đi lặp lại, không có một ngày nào có bất kỳ sự thay đổi hay bất ngờ nào.

Chẳng trách thời gian qua hắn lại chìm đắm trong đó, bị nó thu hút sâu sắc, không muốn thoát ra.

Thế giới tươi đẹp trong ảo ảnh, không phải là tình huống tồn tại trong cuộc sống thực.

Tần Vũ nảy sinh nghi ngờ đầu tiên là ảo cảnh hình thành do trúng độc, hắn đã chìm đắm trong đó.

Phải tìm cách thoát khỏi ảo cảnh này, không thể tiếp tục ở lại đây.

"Rốt cuộc làm thế nào mới thoát ra khỏi đây được?

Thời gian thực tế bên ngoài hiện giờ ra sao?

Rốt cuộc mình phải làm gì?" Tần Vũ cẩn thận suy nghĩ, lang thang trong thế giới lặp đi lặp lại này.

Bây giờ hắn không để ý đến những nhân vật giả lặp đi lặp lại ở đây, bây giờ chỉ một lòng muốn rời khỏi đây.

Hắn đi loanh quanh trong đó một lúc, chẳng bao lâu cuối cùng cũng tìm ra mấu chốt của vấn đề.

Ngôi nhà là mấu chốt trong đó, chắc chắn có thể tìm thấy mấu chốt để thoát ra từ xung quanh ngôi nhà.

Cuối cùng hắn đến bên cửa sổ, xem thử phá vỡ cửa sổ có thể thoát ra được không.

Tần Vũ dùng cùi chỏ đập vào cửa sổ, cửa sổ làm bằng kính, phải tốn rất nhiều sức mới đập vỡ được.

Bây giờ đã có một cái lỗ không lớn.

Trong ảo cảnh, Tần Vũ không thể phát huy sức mạnh như trong thế giới thực, không còn cách nào khác đành phải dùng sức mạnh vũ phu.

Bây giờ với cái cửa sổ nhỏ như vậy, căn bản không thể thoát ra thành công, hắn cần một cái lỗ lớn hơn.

Tần Vũ dùng sức đập mạnh hơn, chỗ trước đó đã bị vỡ, bây giờ đỡ tốn sức hơn nhiều, không cần dùng sức lớn hơn.

Nhưng xung quanh có một ít mảnh kính vỡ, Tần Vũ dọn sạch những mảnh vỡ đó.

Bây giờ chỉ còn lại một cái khung gỗ, có thể từ đó thoát ra ngoài.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu bắt đầu thử cách này.

Sau đó hắn thoát ra ngoài, trong nháy mắt đã thoát ra được.

Đầu óc cảm thấy choáng váng, thế giới như thể lật ngược trong khoảnh khắc.

Cảm giác như đi bằng đầu, chân hướng lên trời.

Cảm giác mất trọng lượng thật quá rõ ràng.

Cảm giác choáng váng kéo dài khoảng mười mấy phút, sau đó cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Mang theo cảm giác nặng nề, sau khi từ từ mở mắt ra, hắn đã trở lại mộ thất.

Bây giờ cuối cùng đã trở lại thế giới bình thường, người cũng tỉnh táo lại.

Tần Vũ từ từ kiểm soát cơ thể mình, rồi bò dậy.

Không lâu sau, Dương Tuyết Lỵ cũng từ từ tỉnh lại.

Dương Tuyết Lỵ bằng cách nào đó cũng đã thoát khỏi ảo cảnh, cô ho mạnh mấy tiếng.

"Cô cũng tỉnh rồi à!" Tần Vũ lúc này đã dần hồi phục, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Dương Tuyết Lỵ giờ đã lấy lại lý trí, sau đó nặng nề nói: "Căn mộ thất này chắc chắn có vấn đề, lại có thể tạo ra ảo cảnh.

Chắc chắn có chỗ nào đó bất thường." Tần Vũ từ từ bò dậy, cùng Dương Tuyết Lỵ kiểm tra tình hình mộ thất.

Rốt cuộc là nơi nào gây ra chuyện này?

Đột nhiên trúng độc rồi rơi vào ảo cảnh.

Chương 605

"Có lẽ trong không khí có vấn đề, có chất độc phát tán trong không khí." Hai người bắt đầu nghiêm túc kiểm tra tình hình, Tần Vũ hiện đang nhìn vào những bức tường xung quanh, cảm thấy nơi bất thường có lẽ ở đó.

Dương Tuyết Lỵ bắt đầu từ từ suy đoán, bây giờ thật sự không biết thứ đó ở đâu, trước đó chỉ có thể tìm kiếm vô định.

Có lẽ sau khi tìm ra, mọi người có thể thoát khỏi tình hình trước mắt.

Mọi người đều sẽ tỉnh lại.

Rơi vào ảo cảnh không thể tiếp tục quá trình tiếp theo, e là sẽ bị mắc kẹt ở đây rất lâu.

"Độ khó của căn mộ thất này khá lớn, chúng ta phải tăng tốc lên, đừng quên bên ngoài còn có một con cương thi đấy!" Tần Vũ thấy động tác của đối phương có chút chậm chạp, cố ý lên tiếng nhắc nhở.

Dương Tuyết Lỵ tăng tốc độ của mình, bây giờ nguy hiểm đang rình rập bên cạnh, một chút bất cẩn là sẽ rơi vào bẫy.

Trong lúc hai người đang tìm kiếm, Tôn Khải Minh cũng đã tỉnh lại.

Tôn Khải Minh dụi dụi mắt, vừa mới tỉnh dậy cảm thấy có chút không quen.

Hai người hiện tại đã khỏe hơn nhiều, kết quả thấy Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ đang tìm kiếm.

Tôn Khải Minh đã sống nhiều năm như vậy, xông vào biết bao nhiêu mộ huyệt, tự nhiên biết rõ tình hình trong đó.

Bây giờ chắc là đã rơi vào trận pháp, nên mới xuất hiện ảo cảnh.

"Bây giờ thật sự có chuyện rồi, trong một mộ huyệt nhỏ bé này lại có trận pháp.

Chúng ta mới bị dẫn vào một loạt ảo cảnh." Nếu là trận pháp thì chỉ có một cách giải quyết, đó là tìm ra trận nhãn trong đó.

Tìm ra rồi phá hủy nó, mới có cách giải quyết.

Những thứ khác trong trận pháp thật sự không dễ giải quyết, trận nhãn mới là điểm yếu nhất.

Chỉ có tìm ra nó mới có thể giải quyết.

Nhưng các trận pháp khác nhau có cách ẩn giấu trận nhãn khác nhau, những trận pháp cấp thấp thậm chí còn không ẩn giấu.

Có những trận pháp cao thâm thậm chí tìm cũng khó, cần phải tốn rất nhiều công sức.

"Chúng ta mau tìm đi, tìm ra rồi sẽ có cách giải quyết." Tần Vũ sau đó gật đầu, bắt đầu tìm kiếm.

Ngay lúc quay người, hắn đột nhiên cảm thấy ánh sáng vô cùng chói mắt, bị lóa mắt, phải nheo mắt lại.

"Chuyện gì vậy?" Tần Vũ nhìn theo hướng đó, kết quả thấy một tấm gương đồng.

Bề ngoài trông không có gì đặc biệt, chỉ là một tấm gương đồng bình thường.

Tần Vũ thầm suy nghĩ, không tiếp tục bước tới.

Dương Tuyết Lỵ bên kia đã bắt đầu tìm kiếm, kết quả thấy Tần Vũ đứng yên ở đó.

"Tần Vũ, mau tìm đi chứ.

Vừa rồi cậu còn thúc giục tôi, bây giờ đến lượt tôi thúc giục cậu à?" Tần Vũ đang suy nghĩ về sự kỳ quái của món đồ này, rốt cuộc là chuyện gì?

Gương đồng thuộc loại xa xỉ phẩm thời đó, ít nhất phải là những quan lại lớn mới có.

Dùng để chôn theo cũng vô cùng xa xỉ rồi.

Tần Vũ nhìn vào tình hình trong gương, hình ảnh trong đó không phải là hư ảo.

Có khả năng.

"Tôn Khải Minh, mau lại đây xem, liệu có khả năng tấm gương này có vấn đề không, bên trong có chứa ảo cảnh." Cộng thêm sự bình thường của món đồ, có thể biết được sự kỳ lạ của nó.

Tôn Khải Minh trong lòng cũng không bình tĩnh, nhanh chóng bước tới.

Thật sự có sự tồn tại như vậy.

"Tôi nghĩ, Dương Tuyết Lỵ không cần tìm nữa, chúng tôi tìm thấy rồi." Dương Tuyết Lỵ lúc đó đang ở một bên khác, Tôn Khải Minh lớn tiếng gọi, mới khiến cô hoàn hồn, đến bên cạnh hai người.

Dương Tuyết Lỵ tò mò hỏi: "Chỗ đặc biệt rốt cuộc ở đâu!

Tôi không thấy?" Tôn Khải Minh chỉ vào tấm gương đồng: "Bây giờ chúng ta chỉ cần phá hủy thứ này là có thể giải quyết được trận nhãn." "Vậy thì không nên chậm trễ, chúng ta mau phá hủy nó đi." Tần Vũ lúc đó không do dự cầm lấy món đồ, rồi ném mạnh xuống đất.

Trong khoảnh khắc tiếp xúc với mặt đất, nó vỡ thành từng mảnh, vỡ đến mức không còn nhìn ra hình dạng.

“Bây giờ tình hình xem như đã giải quyết xong, lát nữa bọn họ chắc sẽ tỉnh lại từ trong mơ, không cần lo lắng nữa, chúng ta nên sớm xem xét làm thế nào để rời khỏi đây.” Mộ thất này không giống như có đồ vật hữu dụng, cần phải đến mộ huyệt của hoàng gia.

Dương Tuyết Lỵ phủi bụi trên tay, tâm trạng nặng nề suy nghĩ về tình hình trước mắt.

Trận nhãn bị phá hủy, trận pháp cũng theo đó được giải quyết, mọi người bắt đầu dần dần tỉnh lại.

Chương 606

Không lâu sau, mọi người đều đã tỉnh lại, hiện tại đã khôi phục bình thường, không có cảm giác gì khác lạ.

“Cuối cùng cũng thoải mái hơn nhiều rồi, tôi thấy đã hồi phục bình thường.” Tần Vũ nhìn mọi người lần lượt tỉnh lại, hiện tại ai nấy đều không có tình huống đặc biệt gì.

“Mọi người đều an toàn rồi, chúng ta mau đi thôi.” Tần Vũ cho rằng nơi này thực sự không nên ở lâu, ở lại có thể sẽ gặp phải nguy hiểm khác.

Đặc biệt là Cương thi da xanh hiện đang đuổi theo mọi người ở phía sau, không biết giây tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.

“Mọi người đều cảm thấy ổn rồi chứ?

Giờ tôi nên đưa mọi người rời đi, chúng ta mau chóng đến mộ thất tiếp theo thôi, nhanh chóng đứng dậy khỏi mặt đất đi.” Bàn Tử bèn tiến lên kéo Yêu Muội Nhi một cái, để cô ấy tiện đứng dậy hơn.

Đã nhiều năm không được quét dọn, lúc đứng dậy cả người dính đầy bụi đất, Bàn Tử lại tiến lên giúp cô phủi sạch.

“Nhìn bộ dạng của cô kìa, trông xám xịt quá.

Quần áo cũng bẩn hết rồi.” Hiện tại mấy người cũng không có điều kiện gì nhiều, không có quần áo tốt hơn để thay, cũng không có chỗ nào để tắm rửa.

Cho nên bây giờ cũng chỉ có thể tạm bợ như vậy, cũng không có gì để mà chê bai.

Trong lúc tiến đến mộ thất tiếp theo, Bàn Tử đột nhiên nghe thấy tiếng hít thở sau lưng.

Âm thanh đó không xa, dường như chỉ cách một bước chân.

Những người khác dường như không cảm thấy có gì bất thường, Bàn Tử lên tiếng hỏi: "Sau lưng tôi không có ai à?

Vừa rồi tôi nghe thấy tiếng hít thở.

Chẳng lẽ tai tôi thật sự có vấn đề à?" Tần Vũ lúc đó không phát hiện ra tình huống gì, Bàn Tử đột nhiên nói ra chuyện này, thật khiến người ta vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ còn có người khác sao?

Vì tò mò, Tần Vũ liền đi về phía Bàn Tử.

Đến sau lưng Bàn Tử, một cảnh tượng lại khiến Tần Vũ có chút hoảng sợ.

Lúc đó, sắc mặt hắn đại biến, không ngờ trên cổ Bàn Tử lại có một bàn tay đang đặt lên, nhẹ nhàng vịn vào vai Bàn Tử.

Cảnh tượng này thật khiến người ta bất ngờ, hắn không biết nên nói gì nữa.

Bàn Tử tưởng là anh em của mình, nên lúc đó vẫn thản nhiên đi trên đường.

Bàn Tử lên tiếng hỏi: "Tình hình thế nào?

Có nghe thấy tiếng hít thở không?" Tần Vũ có chút căng thẳng, rốt cuộc có nên nói ra tình hình cụ thể không đây?

Nói ra rồi, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Bàn Tử vì không biết chuyện, nên hoàn toàn không có chút sợ hãi nào.

Tần Vũ thật sự không dám nói cho Bàn Tử, sợ rằng lúc nói ra, Bàn Tử sẽ không giữ được bình tĩnh.

Hắn thật khó xử, không biết nên nói gì.

Trong mấy giây đó, đầu óc hắn vận hành cực nhanh, rốt cuộc có nên nói ra không?

Hay là dứt khoát im lặng?

Những người khác hiện đều đang đi về phía trước, không ai phát hiện ra tình huống bất thường sau lưng Bàn Tử.

"Rốt cuộc nên làm gì đây?

Trời ơi!" Tần Vũ không biết thứ đột nhiên đặt tay lên vai Bàn Tử là cái gì, trước đây chưa từng thấy.

Bây giờ không tiện loan báo chuyện này ra ngoài, hiện tại chỉ có thể ngậm miệng.

"Mộ thất tiếp theo chắc sắp tới rồi, chúng ta đi gần hết đường hầm rồi." Giáo sư Tôn lên tiếng.

Những người khác cũng dồn sức, đều tăng tốc độ, tốc độ của hắn lại càng nhanh hơn.

Bàn Tử đang ung dung bước đi, Tần Vũ lại càng không biết nên góp ý thế nào.

Tần Vũ nhìn quanh bốn phía, hiện tại những điều dị thường thật sự nhiều không kể xiết!

Bàn Tử nhìn Tần Vũ, sao giờ không nói gì?

Bàn Tử lên tiếng hỏi: "Tần Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao cứ im re thế?" Tần Vũ là người hay nói, bình thường cũng thích giao tiếp với mọi người.

Bây giờ một câu cũng không nói, Bàn Tử cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau khi hắn lên tiếng, bàn tay kia đột nhiên có động tác, nó di

chuyển lên trên.

Chương 607

Dùng tốc độ cực nhanh bịt lấy miệng Bàn Tử!

Bàn Tử "ư ư ư" muốn phát ra âm thanh, nhưng không dễ dàng như vậy, hắn không nói được lời nào.

Phải làm sao đây?

Tần Vũ thấy tình hình liền căng thẳng, bây giờ nếu không ra tay thì thật sự không kịp nữa.

Bàn Tử rõ ràng có chút khó thở, bàn tay kia suýt nữa bịt cả mũi hắn.

"Chuyện lớn không hay rồi!" Tần Vũ ý thức được tình thế căng thẳng, như vậy sẽ không kịp nữa.

Lúc này, Tần Vũ vội vàng ra tay, từ trong túi lấy ra một lá bùa giấy.

Thứ này hắn luôn mang theo bên người, thật không ngờ bây giờ lại phát huy tác dụng.

Sau khi Tần Vũ nhanh chóng ném lá bùa ra, đôi tay kia rời đi, không còn quấn trên người Bàn Tử nữa.

Cả người hắn lập tức thả lỏng đi rất nhiều, trên vai cũng không còn sức mạnh to lớn đó nữa.

Sau khi đôi tay kia rời đi, hắn mới thả lỏng hơn nhiều.

Bàn Tử bây giờ cũng đã hô hấp lại bình thường, có thể nói chuyện như cũ.

Dương Tuyết Lỵ ý thức được tình hình bất thường, bèn vội vàng quay đầu lại quan tâm tình hình phía sau.

Bây giờ cô muốn biết rốt cuộc đang làm gì?

Tại sao lại tụt lại phía sau lâu như vậy?

“Tần Vũ, làm gì vậy?

Lúc trước không phải đi rất nhanh sao?

Sao bây giờ lại lề mề ở phía sau?

Chúng ta đi nhanh hơn không tốt hơn à?” Lúc đó, sắc mặt Tần Vũ tái mét, bàn tay bất ngờ trên người Bàn Tử vừa rồi suýt nữa đã dọa hắn chết khiếp, may mà cuối cùng đã giải quyết được thứ đó.

“Có chút tình huống bất ngờ, trên người Bàn Tử tự nhiên xuất hiện một bàn tay, trực tiếp khoác lên vai hắn.

Lúc đó thật sự dọa tôi chết khiếp, cuối cùng tôi phải dùng bùa giấy mới đuổi được thứ đó đi.” Sức mạnh trong lá bùa đã ảnh hưởng đến đối phương, khiến đối phương cảm thấy bất thường và khó chịu, mới bị ép phải rời đi.

Dương Tuyết Lỵ nghe xong, nhanh chóng có được suy đoán của mình.

Trước đây xem ghi chép trong sách, hình như thật sự có thứ này.

Nếu không đoán sai, thì đó hẳn là Cấm bà trong mộ huyệt.

Nó trực tiếp dùng tay khoác lên người sống.

Nếu người sống quay đầu lại, sẽ bị dọa chết, nếu không có cách nào phản kháng, thì sẽ bị bịt miệng đến chết.

“Chắc là Cấm bà, trước đây tôi từng nghe nói về thứ này, không ngờ nó thật sự tồn tại.

Tiếp theo chúng ta cần phải cẩn thận hơn, tránh để những thứ không sạch sẽ đó bám vào người.” Dương Tuyết Lỵ lên tiếng.

Sau đó, cô lại từ trong túi lấy ra một lá bùa giấy, trực tiếp dán lên người Bàn Tử.

Cách làm này là để Bàn Tử không bị những thứ không sạch sẽ đó quấy rầy nữa, tốt nhất là có thể an toàn, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nữa.

"Mọi người chú ý nhiều hơn, chuyện như vậy đừng để xảy ra lần nữa.

Tôi dán cho cậu một lá bùa rồi, chắc là không sao nữa đâu." Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng dặn dò một phen, sau đó lại một lần nữa gia nhập đội ngũ.

Bây giờ ai cũng vội vàng rời đi, không ai muốn ở lại nơi này.

"Mọi người tăng tốc lên, bên trong không hề sạch sẽ chút nào, tuyệt đối đừng để bị tụt lại!

Nếu không lúc đó tìm không thấy người, tôi cũng bất lực!" Mọi người không hề quen thuộc với mộ huyệt này, khắp nơi đều ẩn giấu nguy hiểm.

Trước khi biết được bên trong có an toàn hay không, mọi người không thể dễ dàng buông lỏng cảnh giác.

Tần Vũ dẫn mấy người vào một mộ thất, mộ thất này không giống những mộ thất trước đó.

Bên trong mộ thất này không ngờ lại toàn là dây leo, ngay cả trên cao cũng có dây leo rủ xuống.

Đôi khi dây leo rủ xuống che khuất tầm mắt, khiến người ta phải vạch chúng ra để tiến lên.

Yêu Muội Nhi nhìn cảnh tượng này trong lòng, trong mộ huyệt chẳng phải nên là một khung cảnh chết chóc u ám sao?

Sao lại kỳ quái thế này?

Chương 608

Yêu Muội Nhi trước đây thật sự chưa từng thấy cảnh tượng này, không nhịn được lên tiếng hỏi mọi người.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Có thật không vậy?

Sao những thứ này lại có thể sống được?

Nhiều như vậy, sao lại có chút sức sống thế?” Tần Vũ trong lòng cũng có chút tò mò, tất cả mọi chuyện nhất định đều có nguyên nhân, rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà có nhiều dây leo như vậy?

Tần Vũ nhanh chóng bắt đầu kiểm tra tình hình cụ thể trong mộ thất, xem xem rốt cuộc mắt xích nào đã xảy ra vấn đề.

Men theo hướng sinh trưởng của dây leo từ từ nhìn sang, nhanh chóng có thể phát hiện ra điều bất thường.

Gốc rễ của những thứ này vô cùng to khỏe, càng vào trong càng to hơn.

Từ từ di chuyển ánh mắt, phát hiện tất cả mọi thứ đều xuất phát từ quan quách ở giữa.

Chỉ là thứ đó hiện đang bị che phủ, không nhìn ra đó là một cái quan quách.

Mọi người đều không chú ý đến quan quách, trong số những người này có lẽ chỉ có Tần Vũ phát hiện ra thứ đó.

Yêu Muội Nhi và những người khác đang thảo luận sôi nổi.

“Rốt cuộc là tình hình gì vậy?

Nơi này không thông với thế giới bên ngoài, dưới đây có phải có

dòng chảy ngầm không?

Tôi nghe nói chỉ cần có nước, là có thể sinh trưởng!

Vậy thì nơi này hẳn không phải là nơi khép kín!" Mấy người mỗi người một câu, vẫn luôn thảo luận về tình hình này.

Tần Vũ không để tâm đến lời họ nói, hiện tại phân tích của họ tuy có lý, nhưng lại hoàn toàn không khớp với tình hình thực tế.

Lúc này Tần Vũ đã hiểu ra một chuyện, tự nhiên không thể thiếu việc nhắc nhở họ một vài điều.

"Chẳng lẽ mọi người không chú ý đến những thứ khác sao?

Không lẽ chỉ quan sát dây leo thôi à?" Câu nói này của Tần Vũ đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lỵ, đột nhiên nói một câu như vậy, chắc chắn đã có phát hiện đặc biệt.

Nếu không sẽ không nói những lời như vậy, lúc đó mọi người lại bắt đầu thảo luận.

Lúc này, Dương Tuyết Lỵ chăm chú nhìn những hình ảnh khác xung quanh, có lẽ có thể phát hiện ra điều đặc biệt.

Sau khi được nhắc nhở, lúc ngẩng đầu lên, quả nhiên phát hiện ra một vật hình chữ nhật.

Có một số dây leo không che hết bề mặt của nó, hơi để lộ ra một chút kết cấu gỗ.

Vậy thì theo phân tích tình hình thực tế, thứ đó hẳn là quan quách.

"Cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, vừa rồi cảm giác như đang ở trong sương mù, bây giờ không còn cảm giác kỳ lạ đó nữa." Dương Tuyết Lỵ nói rất nghiêm túc.

Mọi người ở đó đều tập trung toàn bộ sự chú ý, lúc này Dương Tuyết Lỵ liền giới thiệu.

“Mau nhìn xem, thứ đó có phải là quan quách không?” Những người xung quanh đều tụ tập lại, vì lời nhắc nhở như vậy mới biết vật hình chữ nhật kia là quan quách.

Vừa rồi nó cứ bị che khuất suốt nên không chú ý quan sát, bây giờ nhìn lại đúng là có chút ngớ ngẩn.

“Thứ đó chỉ là bị che phủ thôi, vừa rồi tôi cũng phải quan sát kỹ mới biết.

Cũng không có gì ngốc nghếch cả, có lẽ chỉ cần chú tâm một chút, ai cũng có thể phát hiện.” Tần Vũ nhắc nhở mọi người chú ý, cái quan quách này có chút khác thường.

Thứ này có lẽ không đơn giản như trong tưởng tượng, thậm chí còn khó đối phó hơn nhiều.

Lúc đó, Dương Tuyết Lỵ định đi lên kiểm tra kỹ lưỡng, chỉ có cảm nhận thứ này ở cự ly gần, mới có thể biết được nó rốt cuộc có đặc tính gì.

Cứ quan sát từ xa, luôn có cảm giác như cưỡi ngựa xem hoa.

Không có tác dụng gì lớn.

“Mọi người ở đây đợi tôi, tôi lên xem thứ đó rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tôi cũng tò mò bên trong có gì thần kỳ không.” Tất cả dây leo dường như đều xuất phát từ quan quách, cành nhánh mọc ra từ bên trong cũng ngày càng to khỏe.

Dương Tuyết Lỵ chính vì vậy, mới có nghi ngờ như vậy, muốn lên xem thử nghi ngờ của mình, rốt cuộc có hiệu quả không.

Tần Vũ thấy cô đột nhiên tiến lên, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, bèn đi theo.

Một mình thực sự quá nguy hiểm, mọi người cùng đi có thể giảm bớt tình huống này một chút.

“Tôi cũng đi cùng!” Hai người cuối cùng tụ tập lại, lúc này đang định đi lên từ chỗ này.

Chương 609

Lúc đó, hai người gần như cùng lúc quay đầu, ánh mắt cứ thế vội vàng chạm nhau.

Chỉ một ánh mắt này lại khiến đối phương hiểu được ý của mình, đôi khi hoàn toàn không cần nhiều lời.

Cả hai nhanh chóng lên đến nơi, hiện tại trong tay đang cầm công cụ thuận tay nhất là thanh sắt.

Có thứ này, không cần dùng tay chạm vào, mà là muốn mở ra xem bên trong rốt cuộc có gì.

Đầu tiên là cạy những thứ bên ngoài ra, thật sự tốn không ít công sức.

Sau khi cạy ra mới phát hiện nắp quan quách thực ra không đậy kín, có khe hở.

Nếu đậy kín, có lẽ lại phải tốn thêm một phen công phu.

"Hai chúng ta trực tiếp mở ra đi, như vậy mới có thể trực quan hơn xem bên trong rốt cuộc có gì." Câu nói này của Tần Vũ đã nhắc nhở hai người, cuối cùng họ trực tiếp mở chiếc quan tài này ra.

Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ hiện đang thò đầu vào xem tình hình bên trong, rốt cuộc bên trong trông như thế nào?

Kết quả phát hiện bên trong có một bộ xương khô, vì thời gian quá lâu, thịt trên người đã sớm tiêu hao hết.

Bây giờ cũng chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu, trông thật sự rợn người một cách khó hiểu.

Ánh mắt hắn từ từ nhìn xuống, kết quả phát hiện ở vị trí tim của

bộ xương khô lại có một quả tim tươi sống đang đập.

Màu sắc gần giống như của người sống, sao có thể mọc trên xương khô được?

Thật khiến người ta khó hiểu, cũng không biết bên trong rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại có cảnh tượng như vậy?

"Anh có chắc là thật không?

Quả tim này không ngờ lại đang đập!

Nhưng người này rõ ràng đã chết rồi, ngay cả hơi thở cũng không còn!" Dương Tuyết Lỵ nói rất nghiêm túc.

Tình huống như hiện tại khiến ai cũng cảm thấy quỷ dị, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ khó xử.

"Sao lại có tình huống này?

Quả tim này không lẽ có diệu dụng gì khác à?" Tần Vũ tiếp tục quan sát, kết quả phát hiện những dây leo kia về cơ bản đều kết nối với quả tim này.

Có những dây mọc trực tiếp từ quả tim này ra, vậy có thể biết quả tim này đã duy trì sự sinh trưởng của những dây leo này.

Chính vì có quả tim này, nên nơi đây mới có nhiều thứ kỳ lạ cổ quái như vậy.

Tần Vũ cảm thấy mộ thất này thật sự đáng sợ, khắp nơi đều khiến người ta khó xử.

"Tôi hiểu ra một chuyện rồi, bất kể là thực vật gì, về cơ bản đều càng gần gốc rễ càng to khỏe.

Vì phải cung cấp dinh dưỡng cho toàn bộ thực vật, bây giờ mọi người nhìn xem, những góc cạnh này có phải to khỏe hơn những chỗ khác không?" Hai người sau khi nhìn thấy cảnh tượng này thì kinh hãi

thất sắc, cả người đều không ổn, tất cả mọi thứ sao lại quỷ dị như vậy?

Tình hình này rốt cuộc nên cải thiện thế nào?

Phải dùng phương pháp gì để giải quyết từng cảnh tượng trước mắt.

Hai người thật sự không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì, trước đây cũng chưa từng tiếp xúc với những chuyện quỷ dị như thế này.

Cho nên lúc đó trực tiếp nhảy xuống, không ở lại đó nữa.

Sau khi đi xa, họ nghe thấy giọng cảnh báo của Giáo sư Tôn.

"Mọi người nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được sơ suất, kẻo lại chọc phải những thứ không sạch sẽ đó.

Mộ thất này kỳ quái hơn mấy cái trước nhiều." Giọng cảnh báo vô cùng trang nghiêm, mọi người đều nghe rõ mồn một.

Lúc này trong lòng càng thêm sợ hãi, lỡ không cẩn thận rơi vào đó thì phải làm sao?

Tần Vũ sau khi xuống dưới đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó ném về phía mình, bên cạnh luôn có tiếng sột soạt.

Tai hắn vô cùng nhạy bén bắt được âm thanh, hiện tại có lẽ đang ngày càng gần.

Tần Vũ quay đầu lại quả nhiên phát hiện ra, thứ đó không ngờ lại là dây leo!

Bên trong mọc đầy dây leo như vậy, chẳng lẽ tất cả đều là vũ khí tấn công người sao?

Hiện tại dây leo trước mắt dường như đã bị kích hoạt.

Chúng có thể tấn công như tay người, chứ không phải là một vật

chết lặng lẽ sinh trưởng ở đó.

Thứ này ngày càng kiêu ngạo, thậm chí còn vung vẩy ở chỗ đó.

Mọi người trong lòng cũng căng thẳng, tình huống này rốt cuộc nên giải quyết thế nào?

Chương 610

“Sao lại như vậy?

Thứ này không phải là vật chết sao?

Tại sao lại cứ ở trước mặt mình?” Tần Vũ sau khi nhìn thấy lại một lần nữa kinh ngạc, sau khi đến nơi này, nhận thức của hắn liên tục bị làm mới.

Những thứ hắn thấy trước đây thực sự quá ít, hiện tại trên thế giới có quá nhiều điều kỳ diệu.

Những thứ kỳ lạ cổ quái này cũng không biết nên dùng phương pháp gì để giải quyết, lúc những dây leo đó tấn công, hắn theo bản năng phản kháng.

Tần Vũ không thể bị tấn công, lần này nhất định phải bảo vệ an toàn của mình.

Bèn lấy vũ khí trong tay ra, trực tiếp quét về phía chúng.

Thanh kiếm vô cùng nhanh, lúc chém vào thứ đó, liền khiến nó rách nát tả tơi.

Dây leo cứ thế bị chặt thành hai nửa.

Những đoạn ở dưới bây giờ rơi xuống đất, hiện tại chỉ còn một chút trên cây.

Tần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, vì chúng đã ngắn đi, như vậy không còn không gian để phát huy nữa.

Nhưng không ngờ sau khi chặt xuống, trên đó lại bắt đầu rỉ ra máu tươi.

Rốt cuộc lại là chuyện gì?

“Tại sao trên đó lại rỉ ra máu tươi?

Chẳng lẽ là máu người sao?” Tần Vũ lúc đó thật sự không hiểu, lẽ nào máu này là từ quả tim trên kia?

Nếu không sao lại có tình huống đặc biệt này xuất hiện?

Bây giờ thật sự càng ngày càng không hiểu.

Ngay khi Tần Vũ định đi lên kiểm tra, Tôn Khải Minh lúc này đột nhiên nhắc nhở Tần Vũ.

“Bây giờ tuyệt đối đừng đi lên, máu tươi của thứ đó có độc.

Tốt nhất là tránh đi, đừng để bị thứ đó dính vào!

Kẻo lúc đó bị thương!” Tôn Khải Minh dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói.

Đây không phải là chuyện nhỏ, hiện tại trong mộ huyệt tài nguyên khan hiếm, chắc chắn không thể thử nghiệm mọi thứ.

Cho nên bây giờ cần phải đặc biệt chú ý, không thể bị thứ đó chọc vào.

Tốt nhất là có thể bảo vệ an toàn của bản thân.

“Phải cẩn thận đó Tần Vũ!” Lúc đó, Tần Vũ thật sự rất căng thẳng, gặp phải tình huống này cũng thực sự không hiểu.

Bèn chỉ có thể nhanh chóng né tránh, không thể bị thứ đó làm bị thương, hiện tại cũng không tiện ra tay chặt nữa.

Dù sao thứ này thực sự quá nguy hiểm, Tần Vũ lo lắng không cẩn thận sẽ liên lụy đến mình và những người xung quanh.

Dương Tuyết Lỵ lúc đó cũng ở bên cạnh, Tần Vũ và cô cùng nhau né tránh thứ đó, chọn cách an toàn hơn.

Vừa né tránh vừa di chuyển vị trí, hiện tại ngày càng gần Tôn

Khải Minh.

Bên phía Tôn Khải Minh có lẽ có tình huống đặc biệt gì đó, hiện tại họ định qua đó xem tình hình.

Hiện tại thật sự ngày càng gần, cuối cùng cũng đến bên cạnh Tôn Khải Minh.

Sau đó mới phát hiện ra vấn đề, càng ở xa, thật sự càng không an toàn.

Ở bên cạnh Tôn Khải Minh ngược lại an toàn hơn nhiều, không có nhiều nguy hiểm bất thường.

Càng đến gần bên này, những dây leo kia càng không tấn công.

Rõ ràng trước đó chúng đều rất hung hăng.

"Rốt cuộc là tình hình gì?

Tôi thật sự không hiểu!

Trừ khi ông có pháp thuật thần kỳ, đã đẩy lùi tất cả chúng sao?" Tình huống này thật khiến người ta nhất thời không thể hiểu nổi, cũng không biết nên dùng lời lẽ gì để miêu tả hành vi này.

Tôn Khải Minh lúc này lại khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt ung dung tự tại.

Giáo sư Tôn sau đó dùng giọng điệu mỉa mai nói: "Chút mánh khóe của chủ mộ mà thôi, trong mắt tôi chỉ là trò cười!

Tôi có thể dễ dàng giải quyết rắc rối này!" Giọng điệu của câu nói này có phần quá nhẹ nhàng, vừa rồi họ đã tốn bao nhiêu công sức để đối phó, tại sao Tôn Khải Minh lại không tốn chút công sức nào.

Chương 611

Tần Vũ bây giờ trong lòng càng thêm không hiểu, chẳng lẽ trong đó có điều gì thần kỳ?

Nếu đối phương không giải thích, thật sự không hiểu nổi, hiện tại một mình cũng không thể đoán ra rốt cuộc bên trong có gì.

"Rốt cuộc là tình hình gì?

Tại sao lại là mánh khóe?

Vừa rồi không phải nói máu đó có độc sao?

Cho nên tôi hoàn toàn không dám chạm vào, may mà chạy khá nhanh, không bị thứ đó dính vào." Tôn Khải Minh lộ ra một nụ cười đắc ý trên mặt, sau đó lấy ra một con dao, trực tiếp rạch vào lòng bàn tay mình.

Hành vi tự làm hại mình này lại khiến mọi người hoảng sợ.

Tôn Khải Minh tuy là một hoạt tử nhân, nhưng thực ra trong cơ thể vẫn có một ít máu tươi.

Chỉ là so với người sống, màu sắc hơi khác một chút, tình trạng tổng thể bình thường cũng sẽ có chút khác biệt với người sống.

Nhưng ngoài ra, không có sự khác biệt đặc biệt nào, chuyện này thật khiến người ta không hiểu nổi.

Máu tươi từ lòng bàn tay hắn chảy ra, máu tươi có màu đỏ sẫm đặc trưng.

Tôn Khải Minh sau đó nhanh chóng giơ lòng bàn tay lên, rồi bôi máu tươi của mình lên mắt mọi người.

Lúc đó thật sự có mùi máu tanh nồng nặc, lúc tay hắn chạm vào,

mọi người đều theo bản năng nhắm mắt lại.

Hiện tại về cơ bản mắt của mỗi người đều có máu, thậm chí có một phần nhỏ đã bắt đầu đông lại.

Tốc độ của Tôn Khải Minh khá nhanh, sau khi bôi máu cho mọi người xong, ông ta bắt đầu lấy gạc băng bó lòng bàn tay.

Bây giờ thế giới trước mắt mọi người bắt đầu dần dần trở nên khác lạ.

"Chờ một lát sẽ hiểu tại sao tôi nói đây là một mánh khóe, trong mắt tôi đúng là một trò cười!" Dễ dàng có thể kết thúc!" Tần Vũ lúc đó cảm thấy trước mắt tối sầm, tất cả tình huống trước mặt đều bắt đầu thay đổi.

Cảm giác tối đó kéo dài khoảng vài giây rồi trở lại bình thường.

Không còn tiếp tục tối nữa.

Đợi đến khi mở mắt ra lần nữa, thế giới trước mắt đã xảy ra thay đổi.

Tất cả mọi thứ đều biến thành một dáng vẻ khác, rõ ràng trước đó nhìn thấy dây leo, nhưng bây giờ dường như đã biến mất, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết.

"Sao lại có tình huống này?

Lại là một mộ thất sạch sẽ!" Cảnh tượng lúc trước vẫn còn rõ mồn một, thật sự vô cùng nhếch nhác, và khắp nơi đều phủ đầy bụi bặm.

Tại sao đột nhiên lại xảy ra tình huống này?

Ngay cả những dây leo kia bây giờ cũng đã biến mất không dấu vết.

Ở giữa mộ thất có một cái quan quách, hiện tại đang yên tĩnh nằm

ở đó.

Tôn Khải Minh trên mặt lộ vẻ đắc ý, bây giờ nhìn mọi người kinh ngạc, có lẽ đều đã hiểu ra tình hình.

"Có lẽ mọi người đều đã thấy gần hết rồi, đây mới là dáng vẻ ban đầu của nơi này.

Tôi có thể khiến mọi người nhìn thấy nó." Mọi người trong lòng thật sự không nhịn được, sự khác biệt trước và sau sao lại rõ ràng như vậy?

Rõ ràng trước đó hoàn toàn không phải như thế này.

Tần Vũ thậm chí còn cảm giác như đã đổi sang một nơi khác, trước đó hoàn toàn không ở đây.

"Thật khiến tôi cảm thấy quá bất ngờ, đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với tình huống như vậy!

Không ngờ nơi này lại có cảnh quan khác!" Quan quách hiện đang nằm ở giữa, Tần Vũ đặc biệt tò mò bên trong như thế nào?

Chẳng lẽ cũng giống như trước đó có một quả tim đang đập không ngừng sao?

Hay đã xảy ra biến hóa khác.

Tần Vũ lúc đó nhanh chóng bước lên xem tình hình, chạy lên phía trước nhất.

Hắn mở nắp quan tài ra nhìn vào bên trong, kết quả bên trong chỉ là một bộ xương đã mục nát.

Thi thể bốc ra một mùi kỳ lạ, mùi của thi thể sau khi mục nát bị các loài động vật nhỏ ăn mòn.

Dương Tuyết Lỵ sau đó cũng xem tình hình, kết quả phát hiện bên trong hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng.

Sau khi tiếp xúc với máu tươi của Tôn Khải Minh, mọi thứ đều bắt đầu thay đổi.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Chương 612

“Mọi người có phát hiện hiện trường và trước đó thật sự quá khác biệt không?

Tại sao trước đó lại như vậy?

Mọi thứ không phải đã thay đổi quá nhiều sao?” Yêu Muội Nhi lên tiếng hỏi mọi người.

Vì mắt của mọi người đều có máu tươi, nên bây giờ mọi người đều có thể nhìn rõ dáng vẻ ban đầu nhất.

Đôi khi không cần dùng tâm trí cũng có thể hiểu được tình hình, cả người đều có cảm giác không yên.

“Bây giờ mọi người đang thấy tình hình thực tế, lợi dụng một chút mánh khóe nhỏ của tôi, mọi người có thể thấy được rồi.

Không cần phải tốn công tốn sức tấn công như lúc trước nữa.” Tần Vũ trước đó để tránh né những thứ đó, nên đã tốn rất nhiều sức lực để tấn công.

Cứ luôn di chuyển lên xuống, thậm chí còn cảm thấy thở hổn hển.

Nhưng bây giờ cuối cùng cũng có thể dừng lại, nhưng sau khi dừng lại tại sao lại có tình huống như vậy?

Hắn thật sự không hiểu.

“Có phải có điều gì đó mà chúng tôi không nhận ra không?

Chẳng lẽ máu của ông có công hiệu đặc biệt sao?

Tại sao sau khi tôi tiếp xúc, mọi thứ trước mắt đều thay đổi?” Tần Vũ chủ động hỏi Tôn Khải Minh, hiện tại hắn rất muốn biết đằng sau có những tình huống gì.

Rốt cuộc đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Trong đó lại ẩn giấu những tình huống không thể biết?

Tôn Khải Minh lúc này lại một lần nữa khẽ hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ như không coi ai ra gì.

Đối với mọi thứ trong mộ huyệt này đều tỏ ra miệt thị, hoàn toàn không để vào mắt.

"Bây giờ đều là tình huống này rồi, tôi cũng lười giải thích nhiều như vậy!

Giáo sư, ông giải thích đi." Nhiệm vụ giải thích cứ thế giao cho Giáo sư Tôn, ông đã nghiên cứu mộ táng nhiều năm như vậy, nhìn tình hình hiện tại có lẽ cũng đã hiểu ra chuyện.

Sự nhẹ nhàng trong lời nói của Tôn Khải Minh cũng khiến người ta nhận ra vấn đề, cho nên lúc đó trực tiếp nói ra.

"Nếu ông không nói, vậy thì tôi nói vậy.

Thực ra vừa rồi tất cả chúng ta đều bị lừa, tình hình thực tế không phải như vậy, tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là một màn ảo ảnh." Câu nói này khiến Tần Vũ chìm vào suy tư, lẽ nào tất cả mọi thứ đều là ảo ảnh.

Giáo sư Tôn tiếp tục nói: "Gia tộc chúng tôi có một loại pháp thuật gia truyền, tên là Nhất Diệp Chướng Mục.

Thứ này đúng như tên gọi của nó!" Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra tất cả mọi thứ đều là hư ảo.

Những dây leo hắn thấy trước đó đều là giả.

Yêu Muội Nhi lúc này đứng ra nói: "Hóa ra trong mộ thất vốn không có sức sống, vừa rồi tôi đã cảm thấy kỳ quái, hóa ra thật sự không có!" Tất cả mọi thứ đều nằm dưới ảo ảnh, những gì thấy bây

giờ mới là thực tế.

“Nhất Diệp Chướng Mục sử dụng phương pháp thôi miên, khiến người ta cảm thấy ảo cảnh là thật.

Sau đó từ từ khiến người ta chết trong ảo cảnh, đến khi kiệt sức.” Tần Vũ bây giờ mới cảm thấy hành động tấn công những dây leo kia lúc nãy có chút ngốc nghếch, vì những thứ hư giả đó vốn không tồn tại.

Như vậy chỉ lãng phí thể lực, những giọt máu kia cũng là giả.

“Chả trách, hóa ra là vậy, vừa rồi tôi đã nghĩ mãi.” “Bây giờ mắt mọi người đã được bôi máu, tự nhiên không thấy những thứ bẩn thỉu đó nữa.

Những gì trước mắt mới là tình hình thực tế, lát nữa đừng mù quáng phát động tấn công nữa.” Dương Tuyết Lỵ sau khi nghe toàn bộ câu chuyện thì kinh ngạc, không ngờ lại có tình huống như vậy.

Thật quá khó chấp nhận.

Nếu không phải vì có người nhà họ Tôn đi cùng, e rằng căn bản không thể nhận ra loại pháp thuật này.

Cũng chỉ có người trong nhà họ mới biết chuyện này, những người khác có lẽ lúc này sẽ ngốc nghếch lao vào tấn công.

“Không ngờ lại có chiêu hiểm độc như vậy, trước đây tôi hoàn toàn không nghĩ tới.

Bây giờ xem ra, chúng ta nên cẩn thận phòng bị hơn.” Tần Vũ quay lại quan sát xung quanh, vì tình hình ở đây cũng nên cẩn thận hơn, bây giờ không biết chuyện này đã được giải quyết ra sao.

Tần Vũ đầu tiên lên tiếng hỏi đối phương: “Vậy chuyện này đã giải quyết xong chưa?

Bây giờ đã tiêu diệt hết những thứ bẩn thỉu đó chưa?" Tần Vũ và Dương Tuyết Lỵ vừa rồi cứ né tránh như vậy, thật sự đã tốn rất nhiều thể lực, cũng không biết có thể giải quyết vấn đề không.

Bây giờ Cương thi da xanh cũng không biết đã đi đâu, thật sự khắp nơi đều cần phải cẩn thận.

Mọi người cũng không thể tiếp tục lơ là, chuyện này phải cẩn thận một chút, kẻo lúc đó lại phải trả giá đắt.

"Xem ra tôi thật sự nên cẩn thận từng li từng tí, có thể không gây ra vấn đề thì tuyệt đối không gây ra vấn đề lớn.

Chương 613

Tất cả đều lấy bình tĩnh làm chủ.” Tôn Khải Minh sau khi nghe câu hỏi liền lững thững bước ra, hiện tại cũng nên kiểm tra môi trường xung quanh.

“Mọi người tránh ra một chút và im lặng, đừng tiếp tục ồn ào nữa.” Tôn Khải Minh từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu cảm nhận sự dao động của sức mạnh xung quanh.

Ông ta dùng cách này để kiểm tra xem xung quanh có ai không.

Kết quả phát hiện một mảnh yên tĩnh.

Hiện tại xung quanh chắc là không có tình huống đặc biệt gì nữa, những chuyện đó đều đã được giải quyết xong.

“Vừa rồi tôi đã kiểm tra một lượt, hiện tại không có tình huống đặc biệt, tôi đã giải quyết hết nguy cơ rồi.” Tôn Khải Minh nhẹ nhàng nói với mấy người.

Lần này có thể giải quyết tất cả đều dựa vào Tôn Khải Minh, vì máu của đối phương, nên mọi người mới có cơ hội như vậy.

Nếu không phải đối phương thề thốt, khiến họ nhìn rõ tình hình thực tế, có lẽ bây giờ vẫn đang chiến đấu với những yếu tố hư ảo kia.

Tần Vũ cũng cảm thấy cuối cùng đã thở phào nhẹ nhõm, tình hình vừa rồi thật sự quá kinh hiểm, cảm giác không có cơ hội sống sót.

Kết quả phát hiện tất cả mọi thứ đều là giả, ảo cảnh vừa rồi cũng là giả.

“Trước đó tôi đã trúng độc của ảo cảnh, bây giờ mới biết đó là Nhất Diệp Chướng Mục.

Gia tộc của ông cũng thật lợi hại, không ngờ có thể nghiên cứu ra nhiều ảo cảnh như vậy.” Thứ ảo cảnh này đối với những tổn thương bạo lực có lẽ còn lợi hại hơn một chút, có người nếu không thể phát hiện ra, có lẽ thật sự sẽ chết ở bên trong.

Có thể nói là vô cùng âm hiểm, cần phải cẩn thận từng li từng tí mới có thể thoát ra.

Suýt nữa đã không thể thoát ra được.

“Thực ra cũng không có gì âm hiểm cả, rốt cuộc là như thế nào, bây giờ mọi người cũng thấy rồi!” Ngay sau đó, mọi người bắt đầu tìm lối ra, đã ở đây quá lâu rồi, không định tiếp tục ở lại mộ thất này nữa.

Lát nữa phải ra ngoài xem tình hình bên ngoài, nếu cứ ở trong này, vị đại tướng quân kia có thể sẽ lại tìm đến.

Mộ thất này thực ra tổng thể không lớn, đối với họ khá thuận tiện.

Không lâu sau đã tìm thấy một cánh cửa, từ nơi đó đi ra ngoài.

Kết quả sau khi đi qua nơi đó, không ngờ lại đến ngay chủ mộ thất, không ngờ lại đến rồi.

“Xem ra vận khí của chúng ta khá tốt, không ngờ lại đến thẳng chủ mộ thất.

Để tôi xem bên trong rốt cuộc có những thứ gì!” Theo lẽ thường, đây hẳn là nơi ở của vị đại tướng quân đang truy sát họ.

Sau khi bị những gian thần hãm hại, ông ta được chôn cất ở đây, điều kiện sau khi chết thực ra cũng khá tốt, có người thậm chí còn không có mộ thất, cuối cùng đều biến thành cô hồn dã quỷ.

Hiện tại quan tài trong chủ mộ thất đã bị mở, Tần Vũ vào xem thì phát hiện bên trong không có gì cả.

“Vị đại tướng quân kia, chắc là cái gã to xác vừa rồi đuổi theo chúng ta đi rồi, cho nên bây giờ ở đây mới không có người.

Hiện tại hắn đang ở bên ngoài chưa về!” Nơi này dường như cũng không có gì kỳ lạ, Tần Vũ cảm thấy vị đại tướng quân kia có thể biến thành một thứ giống như cương thi, chắc chắn có điều kỳ diệu.

Có lẽ điều kỳ diệu đó ở trong mộ thất, chỉ cần có thể tìm thấy, nhất định có thể làm rõ một số vấn đề.

“Tôi phải nghiên cứu, rốt cuộc là chuyện gì, mọi người đừng đứng bên cạnh nữa, mau cùng tôi nghiên cứu đi.

Nhìn xung quanh xem có gì kỳ lạ cổ quái không.” Tần Vũ cử mọi người đi khắp nơi, ai nấy đều bắt đầu quan sát trong mộ thất này.

Tần Vũ thực ra biết nơi này nguy hiểm, nên mỗi bước đi đều cẩn thận, có những thứ đều dùng mắt để nhìn, chứ không trực tiếp dùng tay chạm vào.

Dù sao dùng tay cũng quá nguy hiểm, sợ rằng sẽ chạm phải thứ có độc.

Tần Vũ đích thân đi tìm ở bốn góc, nhưng thật sự không phát hiện ra thứ gì đặc biệt kỳ lạ.

Cuối cùng chỉ tìm thấy một vài món đồ điêu khắc, Tần Vũ dưới ánh lửa cẩn thận và tỉ mỉ xem xét những thứ trên đó.

Kết quả phát hiện những hoa văn trên đó thực sự không rõ ràng lắm, cũng không biết là vật phẩm của thời đại nào?

Dù sao anh cũng không phải người của thời đó, bây giờ chỉ có thể dùng cảm nhận trực quan nhất để trải nghiệm mà thôi.

“Trước đây tôi chưa từng thấy, có lẽ là đồ vật từ trăm năm trước.

Nhiều năm như vậy mà còn bảo tồn được cũng không tệ, hiện tại

vẫn còn khá nguyên vẹn.” Tần Vũ phát hiện loại điêu khắc này ở cả bốn góc, nhưng nhìn qua không khác gì những tác phẩm điêu khắc bình thường.

Hoa văn trên đó không rõ lắm, có lẽ là một loại hoa nào đó, cụ thể thì không nhìn ra được.

“Tôi đi xem những thứ khác, xem có gì có thể tận dụng được không.

Chắc sẽ có vật phẩm giá trị.” Tần Vũ cảm thấy đãi ngộ của vị đại tướng quân này lúc sống cũng không tệ, có thể sở hữu một mộ thất lớn như vậy chắc chắn đã được quan tâm đặc biệt.

Điều quan trọng nhất là nó còn nối liền với lăng mộ hoàng gia, hẳn là có quan hệ nhất định với hoàng tộc.

Tần Vũ nhanh chóng đi đến nơi khác để quan sát, lúc này mọi người cũng không ai rảnh rỗi, đều bắt đầu quan sát xung quanh.

Chương 614

Dương Tuyết Lỵ và Yêu Muội Nhi thì thẳng thắn hơn, họ trực tiếp đến thẳng chỗ quan quách ở giữa để kiểm tra tình hình.

Yêu Muội Nhi từ từ đẩy nắp quan tài ra, trước đó vẫn chưa từng mở, bây giờ cuối cùng cũng có thể xem tình hình bên trong.

"Vị đại tướng quân đó bình thường chắc là ngủ ở trong này nhỉ, nhưng nhìn vào thấy ghê thật, em thậm chí còn hơi không dám mở.

Cũng không biết tình hình bên trong thế nào." Yêu Muội Nhi tuy miệng nói sợ, nhưng tay không hề dừng lại, vẫn luôn xem xét tình hình bên trong.

Dương Tuyết Lỵ nhìn thấy một miếng ngọc bội bên trong, nó đang nằm yên tĩnh ở một góc của quan quách.

Chắc hẳn là vật bồi táng sau khi vị tướng quân đó qua đời.

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy món đồ này rất thần kỳ, trên đó dường như cũng có những hoa văn khác lạ.

"Yêu Muội Nhi, nhường một chút, em thấy món đồ này không?

Hay là hai chúng ta lấy ra nghiên cứu kỹ hơn?" Yêu Muội Nhi nhìn thấy cũng có hứng thú, lúc đó cô bé rất tò mò, muốn biết bên trong rốt cuộc có những gì.

Thế là hai người nhanh chóng ra tay, cuối cùng lấy miếng ngọc bội ra.

Hai người cầm trên tay quan sát, thậm chí còn gọi những người bạn đồng hành khác.

"Mau đến xem này, chúng tôi phát hiện một miếng ngọc bội trong

quan quách, thứ này chắc hẳn đáng không ít tiền đâu nhỉ.

Dù sao cũng là đồ cổ, ngọc có thể lưu truyền nhiều năm như vậy chắc chắn không đơn giản." Giáo sư Tôn quay đầu lại cũng thấy cảnh tượng đó, đây chẳng phải là đang mạo phạm chủ nhân ngôi mộ sao?

Đây là đại kỵ trong đạo mộ, tuyệt đối không được tiếp tục làm bừa, như vậy sẽ mang đến nguy hiểm không thể giải quyết được.

"Sao có thể làm vậy?

Muốn dọa chết tôi à, mau đặt thứ đó về chỗ cũ đi!

Tuyệt đối không được cầm thứ đó trên tay!" Giáo sư Tôn lớn tiếng hét về phía mấy người họ, tâm trạng bây giờ thật sự rất căng thẳng, sợ rằng lỡ bất cẩn lại mạo phạm đến những thứ không sạch sẽ.

Vị tướng quân kia trước đó cũng vì Bàn Tử và tôi bất cẩn mà bị kinh động, bây giờ chắc chắn đã ở gần đây rồi.

Dương Tuyết Lỵ cảm thấy chuyện này không bình thường, lấy ra nghiên cứu chắc là không có vấn đề gì.

Tại sao ông ấy lại kích động như vậy?

Dương Tuyết Lỵ lúc đó không hiểu nên mở miệng hỏi.

"Chẳng lẽ chúng tôi không được lấy ra xem sao?

Chúng tôi lấy ra chứ có phải lén lút mang về đâu!

Huống hồ xung quanh cũng không có ai, chỉ có mấy người chúng ta, chẳng lẽ có người tố cáo tôi chắc?" Dương Tuyết Lỵ biết thứ này không thể lấy đi, nhưng bây giờ chỉ cầm trên tay xem, chắc sẽ không thành vấn đề.

Hơn nữa còn cần nghiên cứu xem bên trong rốt cuộc có thứ gì huyền bí không.

Nghiên cứu xong, đối với họ cũng rất tiện lợi.

Giáo sư Tôn cả người đều đặc biệt căng thẳng, bây giờ cũng không kịp giải thích nhiều như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy có tiếng động ở phía cửa, dường như có thứ gì đó đang va vào cánh cửa lớn, muốn tiến vào bên trong.

Tần Vũ nghe thấy tiếng động này cũng căng thẳng, cảm thấy tình hình có chút khác thường, có lẽ là vị tướng quân đó.

"Xem ra chúng ta thật sự đã đụng phải thứ gì đó không sạch sẽ rồi.

Tôi phải qua xem xem bên đó rốt cuộc là ai đang phá cửa!" Tần Vũ bèn nhanh chóng đi qua đó, xem xét tình hình, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên lại như vậy?

Đó là âm thanh phát ra khi cửa mộ bị va đập.

Tần Vũ nói phát hiện của mình cho mọi người.

"Bây giờ bên ngoài có người đang va vào cửa, muốn vào từ bên ngoài, nhưng chúng ta không biết thân phận của người này." Giáo sư Tôn cảm thấy đại sự không ổn, xem ra thật sự đã kinh động những thứ không sạch sẽ.

Bây giờ thực sự quá tệ, tình hình này cũng không biết phải cải thiện thế nào.

"Những thứ này đều không thể sờ, không thể động được.

Xem ra bây giờ thật sự đại sự không ổn rồi, thứ đó quả nhiên đã tìm đến chúng ta." Trong lòng Giáo sư Tôn có suy đoán, người đang đập cửa ở ngoài kia, có lẽ chính là chủ nhân của ngôi mộ, vị đại tướng quân đó.

Trước đây chỉ lấy một chiếc nhẫn nhỏ thôi mà đã gây ra bao nhiêu phản ứng dây chuyền.

Bây giờ có lẽ nó đang tiến về nơi này, sợ rằng đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ biến thành hoạt tử nhân.

Giáo sư Tôn lúc đó thật sự rất căng thẳng, ông là một hoạt tử nhân, nhưng những người xung quanh ông đều là người sống sờ sờ.

Bây giờ thật sự không thể để họ rơi vào tình thế nguy hiểm được.

Chương 615

Giáo sư Tôn thực sự sợ đến mức không biết nên nói gì.

"Tôi cảm thấy mình càng lúc càng căng thẳng, phải làm sao bây giờ?

Chuyện này rốt cuộc phải giải quyết thế nào?

Thật sự sắp làm tôi đau đầu chết mất!" Có khả năng là vị đại tướng quân đó tìm đến, đám người họ có thể hoàn toàn không phải là đối thủ của ông ta.

Vị đại tướng quân đó đã bị người ta cải tạo thành Thanh diện bì thi, một loại cương thi vô cùng nguy hiểm.

Nó đã làm rất nhiều người bị thương, Giáo sư Tôn không muốn nguy hiểm tái diễn lần nữa.

"Thật tức chết đi được, tình hình bây giờ xem ra chúng ta không đối mặt cũng phải đối mặt rồi.

Cũng không biết cánh cửa kia có thể trụ được bao lâu." Giáo sư Tôn lo lắng nhìn về phía cánh cửa, cả người ông giờ đây vô cùng căng thẳng, tình hình này cũng không biết phải thay đổi thế nào.

Bây giờ sự việc đã xảy ra, không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể đối mặt trực diện với thứ đó.

Ngoài ra, cũng không biết phải dùng phương pháp gì, thật sự sắp làm người ta căng thẳng chết mất.

"Hy vọng có thể trụ được lâu một chút, ít nhất cũng phải cho chúng ta biết đường ra." Lúc này mọi người đều không hiểu lắm, tại sao không thể chạm vào những thứ đó, chẳng lẽ đến quyền lợi như vậy cũng không có sao?

Giáo sư Tôn thấy mọi người không hiểu nên mới bắt đầu giải thích: "Chắc mọi người đều không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, đều muốn hỏi tôi tại sao không cho chạm vào phải không?" Yêu Muội Nhi lúc này đưa ra nghi vấn: "Đúng là chúng em muốn hỏi, tại sao chúng em không được chạm vào?

Thứ đó không phải là vật chết sao?" Trước đây dù sao cũng chưa từng trải qua, nên mới không hiểu tình hình như vậy.

Giáo sư Tôn đã nghiên cứu những chuyện này bao nhiêu năm, tình hình này sớm đã nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cho nên sau khi tiến vào mộ huyệt, ông đối với tất cả mọi thứ bên trong đều vô cùng tôn trọng.

Về cơ bản sẽ không chạm vào bất cứ thứ gì trong mộ huyệt.

Trừ phi cần tìm cơ quan, nếu không ông vẫn luôn đứng ở bên cạnh.

Bây giờ tình hình này đã chứng minh sự đáng sợ của việc chạm vào đồ vật.

"Thứ này đã trải qua hàng trăm năm, sao có thể là vật chết được, huống chi nó còn luôn ở cùng với cương thi!

Nó sớm đã trở thành vật có linh tính, từ từ có được tinh khí của riêng mình!" Những lời này của Giáo sư Tôn khiến tất cả mọi người kinh ngạc, không ai ngờ lại có chuyện như vậy.

"Giống như thanh đại đao vừa rồi, thứ này và thứ đó cũng không khác nhau là mấy.

Vì mối quan hệ hàng trăm năm, nó sớm đã liên kết vận mệnh với vị tướng quân kia, cho nên khi chạm vào, vị tướng quân đó có thể cảm nhận được." Dương Tuyết Lỵ nghe xong cũng cảm thấy được tính nghiêm trọng của tình hình, xem ra mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn

trong tưởng tượng của cô.

Tình hình hôm nay thật sự không dễ giải quyết, cũng không biết nên dùng phương pháp nào.

Sớm biết như vậy, sau khi xem xong cô đã không chạm vào thứ đó rồi.

Nhưng bây giờ đã chạm rồi, thật sự có chút muộn màng, bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa.

"Vậy thì người ở ngoài cửa nhất định là vị tướng quân đó, bây giờ chắc là đến báo thù chúng ta, dù sao chúng ta cũng đã đụng phải thứ không sạch sẽ này!" Yêu Muội Nhi tâm trạng cũng khá căng thẳng, Dương Tuyết Lỵ vẫn cầm miếng ngọc bội trong tay, chưa hề đặt nó xuống.

Yêu Muội Nhi bèn vội vàng nhắc nhở: "Nếu đã như vậy, vậy chị mau đặt thứ đó xuống đi, cầm trên tay thật sự không sạch sẽ." Nhưng bây giờ thật sự đã quá muộn, đặt xuống cũng không có tác dụng gì lớn.

Vị tướng quân đó dùng sức tấn công cánh cửa lớn, không bao lâu thì cánh cửa đã bị phá tan.

Không cho mọi người một chút thời gian để chạy trốn, bây giờ e là không kịp, không có đủ sức lực để chạy khỏi nơi này.

"Đại sự không ổn rồi, vị tướng quân đó vào rồi!" Vị tướng quân đó đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhảy từng bước một về phía miếng ngọc bội.

Tần Vũ cả lòng đều căng thẳng, sợ tình hình này tiếp tục kéo dài, sẽ bất lợi cho họ.

Dù sao thứ này thật sự quá đáng sợ, thật sự không thể tiếp tục chống đỡ được nữa.

“Chúng ta phải nghĩ cách giải quyết thứ này, Dương Tuyết Lỵ phải nhớ cẩn thận, tôi sợ lát nữa vị tướng quân đó sẽ tấn công cô.” Dương Tuyết Lỵ là người duy nhất trong số họ cầm miếng ngọc bội, cho nên vị tướng quân đó chắc chắn có thể cảm nhận được, đến lúc đó mục tiêu e rằng cũng chính là Dương Tuyết Lỵ.

Dương Tuyết Lỵ nghe lời dặn dò này, áp lực trong lòng càng lớn hơn, đồng thời cũng bắt đầu hối hận về hành động vừa rồi của mình.

“Bây giờ rõ ràng là không kịp nữa rồi, ngoài việc chống cự ra, chúng ta không còn đường nào để chạy!” Cương thi tướng quân đi thẳng về phía Dương Tuyết Lỵ, có lẽ nó đã cảm ứng được ai đã chạm vào miếng ngọc bội.

Bây giờ mục tiêu không phải ai khác, Dương Tuyết Lỵ trở thành mục tiêu của mọi sự chú ý, là người nguy hiểm nhất trong số họ.

Dương Tuyết Lỵ lúc đó phản ứng khá nhanh, vẫn luôn tìm cách trốn thoát.

“Ngươi nghĩ ta sẽ bị bắt sao?

Để ta xem xem hai chúng ta ai lợi hại hơn!” Dương Tuyết Lỵ không cam tâm nói.

Cô nhanh chóng bắt đầu di chuyển, nhảy lùi lại liên tục, khiến cho cương thi không thể nắm bắt chính xác được cô đang ở đâu.

Những người khác lúc này cũng bắt đầu di chuyển nhanh chóng, dù sao cũng không muốn bị tướng quân chạm phải.

Chương 616

Nếu bị tướng quân cắn hoặc tấn công, sẽ bị nhiễm thi độc.

Thế là mọi người đều bắt đầu liều mạng trốn thoát.

Dương Tuyết Lỵ lúc này chớp lấy cơ hội, từng bước một dẫn dụ cương thi tướng quân về phía quan tài.

Cô muốn nhốt vị tướng quân này lại một lần nữa vào trong quan tài, không chừng sau khi vào trong đó nó có thể bình tĩnh trở lại, không đến mức tấn công liên tục.

Sắp đến quan quách, Dương Tuyết Lỵ vì ở bên cạnh, nên vị tướng quân đó cũng luôn đi về phía đó.

Mọi người bây giờ đều ở phía sau tướng quân, chỉ có một mình Dương Tuyết Lỵ ở phía trước.

Chẳng mấy chốc, vị tướng quân đó nhảy đến nơi này, nó không phải là người bình thường, không thể đi lại như người bình thường được.

Dương Tuyết Lỵ từ từ mở nắp quan tài ra, quả nhiên vị tướng quân đó có phản ứng.

Dương Tuyết Lỵ nhanh chóng lùi lại quanh quan quách, quả thật đã thu hút được vị tướng quân này.

Cuối cùng, vị tướng quân đó nhảy vào trong quan tài, Dương Tuyết Lỵ chớp lấy cơ hội này nhanh chóng chạy lên.

Lúc này, cô cũng nhanh trí ném miếng ngọc bội vào trong, như vậy có lẽ có thể khiến vị tướng quân này bình thường trở lại.

“Bây giờ đồ của ngươi ta không cầm trên tay nữa, nó ở bên cạnh

ngươi rồi, sau này đừng tìm ta nữa.

Hai chúng ta không thù không oán, ta cũng không quen ngươi, không cần thiết phải tiếp tục dày vò ta!" Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng nói.

Bị tướng quân truy đuổi mãi, thật sự rất phiền phức, bây giờ còn phải tiếp tục thám hiểm xuống dưới, không có nhiều thời gian lãng phí ở đây.

Dương Tuyết Lỵ lớn tiếng gọi: "Mấy người không mau đến giúp đi, giúp tôi đậy cái nắp này lại.

Đừng có trốn ở bên cạnh xem kịch nữa!" Bàn Tử là người có sức lực lớn nhất trong nhóm, thân hình cũng to con hơn, nghe tiếng gọi liền nhanh chóng đến.

Bây giờ hợp sức giải quyết vấn đề này là quan trọng nhất, không một ai nghĩ đến việc trốn thoát.

Cậu ta cầm lấy nắp quan tài, sau đó đậy nó lại, rồi ngồi lên trên.

Như vậy nắp quan tài chắc là có thể đậy chặt, thứ bên trong cũng sẽ không dễ dàng chạy ra ngoài.

Tần Vũ lúc này cũng lên giúp, cùng nhau đậy nắp lại.

Cuối cùng, nghe thấy bên trong quan tài một trận yên tĩnh, bây giờ thứ kinh khủng đó chắc đã bình tĩnh nằm bên trong.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo chắc là không còn thử thách nào nữa, vị tướng quân này đã ổn định lại.

"Bây giờ không có gì thúc đẩy nó nữa, bên trong có lẽ đã yên tĩnh rồi, chúng ta có thể rời đi!" Sao chuyện này có thể giải quyết nhanh như vậy được?

Vị tướng quân không bao lâu sau, lại bắt đầu hành động.

Quan quách lại một lần nữa bị bật tung, bây giờ vị tướng quân bên trong lại một lần nữa đứng dậy.

Mọi người không được nghỉ ngơi bao lâu, tình hình dị thường lại xuất hiện, thách thức thần kinh và trái tim của mọi người.

Tần Vũ nhìn thấy vị tướng quân đột nhiên nhảy dựng lên, lông mày nhíu chặt lại.

Xem ra vấn đề này thật sự không dễ giải quyết như trong tưởng tượng, mọi chuyện khó hơn một chút.

Có lẽ nếu không giải quyết được cục diện bế tắc này, chuyện này sẽ không có cách nào kết thúc.

Những cương thi trước đây chỉ cần nhốt vào quan tài là sẽ không có động tĩnh, nhưng bây giờ con này lại có động tĩnh lớn như vậy.

Sau đó, anh nói với mọi người: "Xem ra bây giờ chúng ta bắt buộc phải giải quyết cương thi tướng quân này, nếu không thì chúng ta không có cách nào ra khỏi đây được." Giọng Tần Vũ có chút bất đắc dĩ, dù sao mọi chuyện cũng không như anh nghĩ, vốn dĩ anh không muốn giết người.

Nhưng vì đối phương cứ liên tục như vậy, bây giờ không ra tay cũng không được.

Chuyện này cuối cùng cũng phải đối mặt, nếu không thì vĩnh viễn không có ngày kết thúc.

Cương thi tướng quân đột nhiên nổi giận, dường như biết được ý đồ của một số người.

Nó bắt đầu gầm thét lớn.

Sau đó không còn nhắm đặc biệt vào Dương Tuyết Lỵ, lúc này nó lại bắt đầu tấn công tất cả mọi người, không để cho ai yên ổn.

Cuộc tấn công nhanh chóng bắt đầu diễn ra một cách vô mục đích, mọi người đều lo lắng đề phòng, và bắt đầu phòng bị nghiêm túc.

Không một ai dám có hành động vô lý, cũng không một ai coi thường tính mạng.

Vốn dĩ mọi người tụ tập lại một chỗ, nhưng bây giờ vì cuộc tấn công mà không còn cách nào khác, chỉ có thể tản ra.

Nếu tụ tập lại một chỗ, mục tiêu quá rõ ràng, e rằng tướng quân sẽ bị thu hút đến một nơi.

Mọi người đều tản ra, như vậy sẽ có lợi hơn cho việc bảo vệ.

Chương 617

“Tất cả cẩn thận, bây giờ tôi không thể lo cho mọi người được, tuyệt đối đừng để bị thứ đó tấn công!

Hậu quả như thế nào, tôi tin mọi người đều hiểu!” Tần Vũ lớn tiếng nhắc nhở.

Bây giờ người ở gần tướng quân nhất là Yêu Muội Nhi, giữa hai người chỉ có khoảng cách vài bước.

Lúc này, tướng quân dường như đã chú ý đến Yêu Muội Nhi ở gần nhất.

Nguy hiểm sắp xảy ra, Tần Vũ lúc đó cũng căng thẳng, không nỡ để tình huống như vậy xuất hiện.

Dù ít dù nhiều cũng phải giúp một tay, tuyệt đối không thể để nó tiếp tục.

“Yêu Muội Nhi nguy hiểm, em phải chú ý, mau rời đi!” Tần Vũ là trụ cột tinh thần của cả nhóm, không thể trơ mắt nhìn đồng đội của mình bị tấn công như vậy.

Lúc đó, anh nhanh chóng tăng tốc độ, muốn từ nơi này đến cứu Yêu Muội Nhi.

Tần Vũ trong lúc kinh hãi đã tăng tốc, nhưng không ngờ lại bị người ta cản lại.

Giáo sư Tôn đã chặn hành động của anh ở phía trước.

“Không cần thiết phải ở lại đây, cậu bây giờ là người sống, nếu cậu cũng gặp nguy hiểm thì phải làm sao, chúng tôi đều không có cách nào cứu cậu được!” Tần Vũ trong lòng càng thêm căng thẳng, nếu không đi cứu, vậy thì rốt cuộc có ai sẽ đứng ra cứu người?

Tình cảnh của Yêu Muội Nhi bây giờ thật sự nguy hiểm, Tần Vũ có ý định muốn xông lên.

"Thật sự không cần thiết phải xuống đó, cậu cứ yên tĩnh ở đây cho tôi." Chuyện xảy ra tiếp theo trước mặt mọi người thật sự khiến người ta bất ngờ, không một ai ngờ tới.

Yêu Muội Nhi đột nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp tóm lấy cương thi tướng quân.

Cuối cùng, giống như một con quay, cô xoay nó mấy vòng trên đầu, cương thi tướng quân cũng có chút choáng váng.

Sau khi xoay mấy vòng, cô mới ném thứ bẩn thỉu đó ra ngoài.

Vì trọng lực, nó bị ném đi rất xa.

Yêu Muội Nhi cuối cùng trực tiếp ném cương thi tướng quân lên tường, sau khi va vào tường và nảy nhẹ, nó rơi xuống đất.

Bây giờ vị tướng quân trông thật thảm hại, bị xoay vòng rồi ném đi như vậy.

Yêu Muội Nhi không nhịn được lộ ra vẻ đắc ý, vừa rồi còn diễu võ dương oai trước mặt cô, bây giờ cũng nên chịu sự trừng phạt của xã hội.

"Để ta xem ngươi tiếp tục thế nào, chắc cũng chỉ có thể cầu xin tha thứ trước mặt ta thôi!

Vừa rồi không phải hung hăng lắm sao?

Có bản lĩnh thì tiếp tục đứng lên đi!" Yêu Muội Nhi phủi bụi trên tay, sau đó tiếp tục nhìn cương thi tướng quân.

Tần Vũ vốn dĩ đang ở bên cạnh, nhưng không ngờ bây giờ lại biến thành như vậy.

Lúc đó anh thật sự sợ chết khiếp, cũng quá nguy hiểm rồi.

Cuối cùng anh lùi về phía Giáo sư Tôn đang đứng, lúc đó thật sự kinh ngạc.

Yêu Muội Nhi từ lúc nào lại có sức mạnh lớn như vậy?

"Thật sự dọa chết tôi rồi, lại có thể ném nó đi xa mấy chục mét, thậm chí còn đập mạnh vào tường.

Nếu không có tường, chắc bây giờ đã bay đi rồi." Bàn Tử thấy tình hình như vậy cũng liên tục kinh ngạc.

Lợi hại hơn trong tưởng tượng của cậu ta rất nhiều.

Không biết phải tốn bao nhiêu sức lực mới giải quyết được cương thi tướng quân, lại không ngờ được giải quyết một cách nhẹ nhàng như vậy.

"Lại trở nên lợi hại như vậy, xem ra sau này chúng tôi đều cần em bảo vệ rồi.

Sức mạnh lớn như vậy, ra ngoài công trường khuân gạch, một ngày chắc cũng kiếm được mấy vạn nhỉ." Những người không biết chuyện đều khá kinh ngạc, vì trên đời này chưa từng gặp tình huống như vậy, một người trong thời gian ngắn năng lực cũng được nâng cao.

Giáo sư Tôn thấy mọi người kinh ngạc như vậy liền cười.

"Yêu Muội Nhi bây giờ thuộc đẳng cấp cương thi chí tôn, rất lợi hại.

Bất kể vị tướng quân này có lợi hại đến đâu, e rằng cũng không địch lại được Yêu Muội Nhi." Câu nói này khiến mọi người tràn đầy hy vọng, cảm thấy hôm nay không cần phải nỗ lực nữa.

Yêu Muội Nhi một mình đã nhẹ nhàng giải quyết được cục diện bế tắc này.

Tiếp theo trên con đường đi tới, Yêu Muội Nhi chắc cũng có thể giúp được không ít.

"Tình hình quả thật rất tốt." Tần Vũ trong lúc mọi người đang vui vẻ lại lộ vẻ khó xử, chẳng lẽ mọi chuyện sẽ không có khả năng khác sao?

Nếu Yêu Muội Nhi bị lây nhiễm thì sao?

Những thứ này đều có thi độc, đều không sạch sẽ.

Chương 618

Trong tình huống này sau khi chạm vào, chắc cũng chỉ có thể bị lây nhiễm.

Tần Vũ bình thường đều tránh xa, khi cần chiến đấu cũng sẽ liên tục né tránh.

Anh thật sự cảm thấy căng thẳng, cũng không biết nên đối mặt thế nào.

Nếu Yêu Muội Nhi lại bị lây nhiễm, cũng không biết nên dùng phương pháp nào để cứu.

Tần Vũ sau đó lại nói: "Lỡ như lại bất cẩn bị lây nhiễm thì sao?

Tôi nghĩ chúng ta cũng không thể lơ là, cần phải ở bên cạnh giúp một tay!

Em ấy cũng là bạn của chúng ta, mọi người đều cần quan tâm chăm sóc!" Yêu Muội Nhi bây giờ thực ra không còn là người sống nữa, sớm đã biến thành hoạt tử nhân.

Trong tình huống này lại chạm vào thi độc cũng sẽ không bị lây nhiễm, vì hai bên vốn là đồng loại.

Sau khi Yêu Muội Nhi bị lây nhiễm, những thứ đó hiện tại đều miễn dịch với cô.

Giáo sư Tôn sau đó thử lại, cũng phát hiện ra rằng những người này quả thật sẽ không bị lây nhiễm, có thể tự do hoạt động ở nơi này.

Mộ huyệt thậm chí có thể được gọi là nhà của họ, tất cả mọi thứ đều có thể tự do điều khiển.

"Tôi hiểu cậu đang lo lắng điều gì, nhưng bây giờ không thành vấn

đề nữa rồi.

Yêu Muội Nhi sẽ không bị những thứ đó lây nhiễm.” Cương thi tướng quân nhanh chóng bò dậy từ mặt đất, hôm nay chịu sỉ nhục lớn, thật quá mất mặt.

Bao nhiêu năm nay mộ huyệt luôn lạnh lẽo, về cơ bản ngoài lần có đứa trẻ đó ra, không có ai xâm phạm.

Bây giờ đám người này trực tiếp xông vào, còn tấn công nó, quả thật không muốn sống nữa.

Sau khi tướng quân đứng dậy liền trực tiếp gây khó dễ cho Yêu Muội Nhi, gầm gừ lớn tiếng.

Vì cấu tạo cơ thể hiện tại, chắc chắn không thể giao tiếp như người sống được.

Tần Vũ thấy vậy trong lòng thật sự có chút sợ hãi, không ngờ thứ này lại như vậy.

Cuối cùng anh lớn tiếng nhắc nhở: “Em phải cẩn thận một chút, vừa rồi nó lao thẳng vào mặt tôi, lúc đó tôi thật sự bị dọa không nhẹ.

Bây giờ nó cũng gần em, phải chú ý nhiều hơn.” Tuy những lời này rất có lý, nhưng không có tác dụng gì.

Lúc đó cũng không thực sự nhắc nhở được Yêu Muội Nhi.

Yêu Muội Nhi sau khi nghe câu đó lại tỏ ra một vẻ bất cần, không để những chuyện này trong lòng.

Cô không coi thứ này ra gì, bây giờ cô hoàn toàn không sợ cương thi tướng quân đang hoạt động.

Những người xung quanh trong lòng ít nhiều cũng có chút sợ hãi, vẫn luôn sợ hãi cương thi, không muốn tiếp xúc nhiều với những thứ như vậy.

Yêu Muội Nhi bây giờ đánh đến nghiện rồi, nhanh chóng bắt đầu đối phó với cương thi tướng quân xung quanh.

Trong lúc mọi người không can thiệp, hai người đã quấn lấy nhau và đánh nhau.

Suy nghĩ trong lòng Tần Vũ thật sự khác thường, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, anh chưa kịp ra tay.

"Cố lên, đừng để rơi vào thế hạ phong.

Tôi đứng bên cạnh xem cũng thấy rợn người, lúc này tôi cũng không thể mù quáng xông lên." Tần Vũ khá sợ những thứ này, cho nên lúc đó hoàn toàn không ra tay.

Yêu Muội Nhi vui vẻ nói: "Lần này không cần anh ra tay, cứ xem cho kỹ, lát nữa em sẽ giành chiến thắng!" Sau khi trải qua một trận đấu, Yêu Muội Nhi chọn một phương thức đặc biệt trực tiếp.

Cô trực tiếp xé cương thi tướng quân thành từng mảnh, hoàn toàn không cho đối phương một chút thời gian nào để suy nghĩ.

"Bây giờ ta sẽ biến ngươi thành từng mảnh, để ngươi xem ngươi thảm hại đến mức nào.

Ta sẽ không để ngươi sống tốt đâu!" Cuối cùng, những mảnh vụn bay lơ lửng trong không trung, cương thi tướng quân này cũng kết thúc cuộc đời của nó.

Bây giờ nó đã chết, tiếp theo không thể tiếp tục làm mưa làm gió trước mặt họ được nữa.

Yêu Muội Nhi sau khi xử lý xong những việc này, lại một lần nữa đắc ý xuất hiện trước mặt mọi người.

"Bây giờ em đã giết con cương thi làm mưa làm gió đó rồi, thế nào?

Em xử lý sạch sẽ nhanh không?

Nhẹ nhàng giải quyết xong, cũng không để mọi người lo lắng!" Mọi người lúc đó đều kinh ngạc, chưa kịp ra tay mà đã giải quyết xong rồi.

Tốc độ của Yêu Muội Nhi bây giờ thật nhanh, nhanh như vậy đã giúp họ giải quyết một phiền phức lớn như vậy.

"Thật sự khiến tôi rất bất ngờ, không ngờ lại như vậy.

Tôi còn chưa kịp nhìn rõ nữa, con cương thi tướng quân đó lại chết như vậy rồi." Tần Vũ đặc biệt lo lắng cơ thể của Yêu Muội Nhi có gì bất thường không, bèn chủ động tiến lên kiểm tra cơ thể cô.

Chương 619

Trong quá trình kiểm tra cơ thể, Yêu Muội Nhi đặc biệt đắc ý.

Lúc nói chuyện cũng có một cảm giác kiêu ngạo.

Yêu Muội Nhi hiện tại hoàn toàn không sợ đối phương, thậm chí còn tự mãn vì hành động vừa rồi của mình.

“Sau này mọi người không cần phải sợ, em sẽ ra mặt giải quyết những vấn đề này, đến lúc đó cương thi thấy em cũng phải lui ba bước!” Bàn Tử thấy sau khi biến thành hoạt tử nhân lại có phúc lợi tốt như vậy, thật sự ngưỡng mộ vô cùng.

Nếu cậu ta cũng có thể biến thành hoạt tử nhân, đến lúc đó chắc chắn cũng có thể sở hữu sức mạnh thần kỳ.

Không chừng có thể nhẹ nhàng giải quyết các loại vấn đề.

Bàn Tử lúc này đứng bên cạnh xoa tay, vô cùng mong đợi mình cũng biến thành một hoạt tử nhân.

“Thật khiến tôi bất ngờ nha, lại có thể cho tôi nhiều lợi ích như vậy, mau biến tôi thành cương thi đi!

Để tôi cũng bị những thứ đó cắn, sau đó anh lại ra mặt cứu tôi!” Bàn Tử cảm thấy thứ này lại có lợi ích, sau khi cải tạo cơ thể con người có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Quan trọng nhất là tuổi thọ cũng tăng theo.

Bàn Tử thích có thể sống lâu một chút, trên người mang theo một số kỹ năng đặc biệt.

Thế là lúc đó cậu ta bắt đầu bám lấy Tôn Khải Minh, hiện tại hy vọng đối phương giúp mình biến đổi.

“Tôi không thích cơ thể người sống này lắm, mau giúp tôi biến đi!

Bất kể bao nhiêu tiền, tôi đều có thể trả.

Bây giờ tôi cần là sức mạnh thần kỳ!” Tôn Khải Minh lúc đó thật sự có chút dở khóc dở cười, xem ra Bàn Tử có chút hiểu lầm về khoảng thời gian qua của ông, nếu không sẽ không nói ra những lời như vậy.

Thực ra tình hình thực tế không phải như vậy, thậm chí còn mang đến rất nhiều nguy hiểm.

Điều này hoàn toàn không cần thiết.

Tôn Khải Minh cố ý nói để dọa cậu ta: “Muốn biến thành hoạt tử nhân, sẽ có sự khác biệt lớn với người sống.

Đừng thấy bây giờ không thể hiện ra, đợi đến khi thật sự biến thành hoạt tử nhân mới thể hiện ra được.

Vĩnh viễn không có con cháu nối dõi.” Nghe xong câu đó, Bàn Tử bị dọa đến giật nảy mình, hoàn toàn không ngờ lại có chuyện như vậy.

Trước đây cậu ta thật sự đã nghĩ chuyện này quá đơn giản, có lẽ chuyện này thật sự không dễ đối phó.

“Lại có chuyện như vậy, tôi không hề biết!

Vậy thì tôi không biến thành hoạt tử nhân nữa!

Bây giờ tôi còn phải sinh con nữa!” Bàn Tử vô cùng khao khát chuyện sinh con trai, thế là cố ý tránh xa Tôn Khải Minh.

Giữ khoảng cách với đối phương một chút, để không biến thành con cương thi đáng ghét đó, sống sót mới là chuyện quan trọng nhất hiện tại.

Sự thay đổi trước sau của Bàn Tử thật sự quá rõ ràng, miệng thậm

chí còn lẩm bẩm về chuyện này.

“Tôi không biến thành cương thi đâu, tôi muốn sinh con trai!

Tôi muốn con cháu đầy đàn.” Tần Vũ ở bên cạnh đã kiểm tra kỹ tình hình cơ thể của Yêu Muội Nhi, kết quả phát hiện cơ thể cô không có gì bất thường.

Bây giờ tổng thể an toàn, không có tình huống nào cần lo lắng.

Nhiều nhất cũng chỉ là dùng sức quá mạnh, tiếp theo cần phải từ từ điều dưỡng, nhưng thật sự không yếu ớt như vậy.

“Thực ra cơ thể của em không có gì khác biệt lớn, vừa rồi là tôi lo lắng thái quá.

Thật sự tưởng đã xảy ra chuyện gì ghê gớm!” Tần Vũ quay đầu nhìn Dương Tuyết Lỵ, kết quả phát hiện cô đã bắt đầu quan sát quan quách.

Trong lúc anh giúp kiểm tra, Dương Tuyết Lỵ đã bắt đầu động vào những thứ đó.

Dương Tuyết Lỵ chăm chú quan sát quan quách, ánh mắt không hề rời khỏi nó.

Bây giờ thậm chí còn đeo găng tay, bắt đầu cầm lấy những thứ trong đó.

Trên mặt cô lộ vẻ suy tư, Tần Vũ cảm thấy cô chắc đã phát hiện ra vấn đề.

Nhưng hiện tại cô không nói ra một cách rõ ràng.

“Em chăm sóc Yêu Muội Nhi nhé, tôi qua xem bên đó xảy ra chuyện gì.” Tần Vũ sau đó đến giữa, tiến lên cùng Dương Tuyết Lỵ tiến hành điều tra lần nữa.

“Cô phát hiện ra gì rồi sao?

Tôi thấy cô đã quan sát ở đó một lúc rồi.” Tần Vũ nghiêm túc hỏi cô.

Dương Tuyết Lỵ thật sự đã phát hiện ra một vài thứ trong đó.

Chương 620

Trên mép quan quách có một loại nấm đặc biệt.

Trông rất kỳ lạ, từng cây nhỏ một, xung quanh có màu xám, trông giống như nấm mốc.

Trước đây cô hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với thứ này, thực ra cũng không hiểu rõ lắm, thứ này rốt cuộc có công dụng gì.

"Đây là cái gì?

Vừa rồi tôi đã xem rất nhiều thứ, càng xem càng thấy mơ hồ!

Thứ này có công dụng đặc biệt gì không?

Chúng ta có thể dùng được không!" Dương Tuyết Lỵ đối với những thứ này có chút ấn tượng, sau khi xem xong, cô cảm thấy những thứ này có thể dùng được.

Lần này trong lúc quan sát vừa hay phát hiện ra thứ này, bèn chủ động gọi mọi người đến xem.

Tần Vũ sau khi quan sát kỹ và xác nhận, phát hiện thứ này lại là cương thi khuẩn.

Nó chỉ sinh trưởng ở những nơi âm u ẩm ướt như vậy, xung quanh chắc chắn có cương thi.

Tôn Khải Minh và Giáo sư Tôn nghe thấy tình hình như vậy, vội vàng chạy đến, muốn biết rốt cuộc là chuyện gì?

Rốt cuộc là cố ý làm ra vẻ huyền bí, hay thật sự có chuyện như vậy.

Hai người tâm trạng đều rất căng thẳng, bây giờ chỉ muốn xác định thật giả của chuyện này.

Kết quả sau khi đến, thật sự phát hiện ra rất nhiều cương thi khuẩn, bây giờ chúng đều sinh trưởng tốt, chắc là từ trước đến nay chưa từng bị ai hái.

Tôn Khải Minh sau đó vui mừng khôn xiết nói: "Đúng là đồ tốt, xem ra lần này chúng ta phát tài rồi!

Không ngờ vận may tốt như vậy, lại có thể gặp được thứ tốt!" Giáo sư Tôn lúc này cũng cười ha hả theo, nhìn biểu hiện của hai người, chắc là thật sự gặp được đồ tốt rồi.

Dương Tuyết Lỵ khá bất ngờ, hai người lại có thể vui như vậy, bèn hỏi thêm về công dụng của thứ này.

"Nó có thể giải quyết bất kỳ loại thi độc nào, gọi là dĩ độc trị độc, đẩy độc tố trong cơ thể ra ngoài, là một lựa chọn rất tốt.

Ngoài ra nó còn có thể giải quyết một số bệnh tật khác, giúp cơ thể sớm ngày hồi phục.

Nhưng có một điểm không tốt là hàn khí rất nặng!" Thứ này vốn sinh trưởng ở nơi âm u, gần đó có cương thi, sao có thể hướng dương được?

Những người thể trạng yếu đuối thật sự không thể thử, có lẽ đến lúc đó có thể hại chết người.

Cho nên phải chú ý nhiều hơn, kê thuốc theo thể chất.

Thật sự không thể uống bừa những loại thuốc đó, nếu không thật sự sẽ bị độc chết.

"Vậy ý của ông là những chuyện rối rắm bên ngoài đều giải quyết được hết rồi?

Tiếp theo chúng ta không cần lo lắng nữa?" Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Anh khá lo lắng cho những người dân làng kia, dù sao trưởng thôn

và bà lão đã liên tục dặn dò Tần Vũ.

Không muốn để vợ con mình chết, Tần Vũ không nỡ trơ mắt nhìn.

Suốt đường đi anh vẫn luôn tìm cách, bây giờ khó khăn lắm mới có một cách, sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

Tôn Khải Minh lúc đó suy nghĩ một lúc, trong lòng không chắc chắn.

Ông có chút run rẩy trả lời câu hỏi này.

"Thực ra tôi thật sự không biết câu trả lời cụ thể, về mặt lý thuyết, có khả năng hồi phục nhất định.

Nhưng kết quả cuối cùng, hy vọng là như vậy, tôi không thể đưa ra kết luận chắc chắn." Dù sao bây giờ đám người kia độc đã ngấm sâu vào tủy, sợ rằng đến lúc đó thứ này không có cách nào đẩy ra được.

Nếu tất cả đều biến thành người thực vật, đó cũng hoàn toàn là ngoài ý muốn, dù sao trong chuyện này, họ thật sự đã nỗ lực đủ nhiều.

Nếu gặp sớm hơn, có lẽ đã không như ngày hôm nay.

Lúc này, mọi người vẫn chưa đi xa, đương nhiên không thể bỏ qua việc kiểm tra những thứ trong mộ thất.

Rốt cuộc nơi này trông như thế nào?

Tại sao lại thu hút nhiều người đến vậy?

"Để ông đây xem bên trong có gì hay ho không.

Nếu phát hiện được gì, Bàn gia ta phen này giàu to rồi." Trong lòng Bàn Tử chỉ toàn nghĩ đến chuyện phát tài, hăng hái xông lên phía trước nhất.

Cậu ta nhanh chóng bắt đầu điều tra, nhưng lúc đó lại chẳng phát

hiện được thứ gì kỳ lạ.

Mọi người gần như đã xem hết tất cả vật phẩm bên trong, nhưng trông chúng thực sự rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Chương 621

Đây chỉ là một chủ mộ thất thông thường, vị tướng quân này cũng không giàu có như các đại thần, lúc chôn cất cũng không xa hoa như vậy.

Vật phẩm bồi táng cũng rất ít, cơ bản đều là những binh khí mà tướng quân đặc biệt yêu thích khi còn sống, chứ không có món đồ nào đặc biệt xa xỉ.

Trong tình huống này, rất khó để phát hiện ra điều gì bất ngờ.

Mọi thứ về cơ bản đều trong trạng thái bình thường.

"Không tìm thấy gì à?

Dù sao thì tôi cũng chẳng thấy gì!

Nhìn một vòng, mọi thứ đều như vậy cả!" Mọi người không có phát hiện gì đặc biệt nên cũng không nói thêm.

Trong quá trình tìm kiếm, Bàn Tử tiện tay đút túi vài món minh khí, trực tiếp nhét tất cả vào trong túi.

Giờ vị tướng quân kia đã chết, biến thành tro bụi, Tần Vũ cũng lười mở miệng mắng cậu ta.

Nếu trong tình huống đặc thù nào đó, e rằng tình cảnh của Bàn Tử bây giờ đã khác rồi.

"Đã lấy rồi thì cứ cầm đi, tôi cũng không nói gì đâu." Tần Vũ coi như không nhìn thấy, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Quá chấp nhất vào chuyện này có thể sẽ gây ra tâm lý phản kháng từ đối phương.

Tần Vũ định mau chóng đến mộ thất tiếp theo, và trong lúc mọi

người đang tìm kiếm ở mỗi góc, anh bắt đầu gọi họ rời đi.

"Chúng ta đi sớm đi, dù sao tôi cũng không muốn ở lại đây nữa.

Đến nơi tiếp theo xem sao, ở đây chắc không có gì đâu!" Trong lúc gọi mọi người, Tần Vũ đột nhiên phát hiện có thứ gì đó bất thường.

Bên trong quan tài dường như có một ngăn ẩn, khi gõ vào không phải tiếng đặc ruột, rõ ràng là rỗng.

Nếu là đặc ruột, âm thanh gõ vào sẽ rất trầm, nhưng bây giờ lại rất nhẹ, rõ ràng bên trong có đồ.

"Mau đến xem, chỗ này chắc có đồ, vừa rồi tôi vô tình phát hiện." Tần Vũ nhanh chóng tìm thấy ngăn kéo trong đó, quả nhiên không ngoài dự đoán, bên trong đúng là có một thế giới khác.

Tần Vũ trực tiếp kéo ngăn kéo đó ra, kết quả đồ vật bên trong lại khiến người ta cảm thấy có chút bất ngờ.

Bên trong có một tấm lệnh bài, một lá cờ hiệu, và quan trọng nhất là một quyển sách cũ nát, ố vàng.

Có lẽ đây là những vật cổ đã có tuổi, nếu không phải vài trăm năm thì cũng không thể rách nát đến mức này.

Nhưng qua bao nhiêu năm, dường như hoàn toàn không có ai động đến, nó vẫn luôn lặng lẽ nằm đó, và bây giờ vẫn được bảo quản khá tốt.

"Đây là thứ gì vậy?

Sao trông rách nát thế này?

Trong sách có ghi lại tình hình lịch sử lúc đó không?" Tần Vũ tò mò nhìn một lúc, ban đầu không dám cầm lên, sợ vô ý làm hỏng mất vật mang nặng dấu ấn lịch sử này.

Những người khác nghe thấy tiếng động cũng vội vàng chạy tới,

mọi người đều vây quanh quan tài để xem xét tình hình.

Tần Vũ cảm thấy thứ này chắc hẳn rất quan trọng, có lẽ sau này sẽ có lúc dùng đến.

Được bảo vệ cẩn thận như vậy, chắc chắn không phải là đồ vật tầm thường.

E rằng bên trong ẩn giấu một bí mật không thể cho ai biết.

"Hay là mình mang theo thứ này đi, cứ để trong túi, có lẽ sau này sẽ có ích.

Đến lúc đó quay lại lấy thì không kịp nữa." Cuối cùng, Tần Vũ đặt những thứ đó vào túi, nhưng khi vừa chạm vào quyển sách ố vàng, một sự thay đổi kỳ lạ đã xảy ra.

Xung quanh lập tức rung chuyển dữ dội, như thể có chuyện chẳng lành đột nhiên xảy ra.

Mọi người suýt chút nữa đứng không vững, ngã nhào xuống đất, may mà đều có chút nội công nên không đến nỗi quá thảm hại.

Tình hình này khiến mọi người bất lực, không biết phải làm thế nào.

Tần Vũ nhìn dáng vẻ của mộ thất, chắc là không trụ được bao lâu nữa, mức độ rung lắc hiện tại rất lớn.

Nếu không cẩn thận làm tổn hại đến nền móng, e rằng thật sự không có cách nào thoát ra khỏi đây.

Điều cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây, không thể ở lại được nữa.

Tần Vũ cất hết những thứ đó vào túi, rồi bắt đầu dẫn mọi người rời đi.

"Nơi này thực sự quá không an toàn, mau đi theo tôi, không thể ở

lại đây được nữa!

Ở lại đây thực sự quá nguy hiểm, tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ mọi người!" Tình hình hiện tại rất đặc biệt, không thể tiếp tục do dự, cần phải tận dụng mọi cơ hội để tự bảo vệ mình.

Thế là mọi người bắt đầu liều mạng chạy ra ngoài, mang theo những món đồ đó trở về thôn.

Chương 622

Lúc ra ngoài, trưởng thôn và bà lão đang đứng chờ.

Họ cũng không biết khi nào nhóm Tần Vũ sẽ quay lại, nên cứ đứng đó đợi.

Sau một hồi chờ đợi, cuối cùng họ cũng thấy người, gặp được rồi cũng yên tâm hơn nhiều.

"Cuối cùng các vị cũng về rồi, lúc ở trong đó tôi cứ lo lắng mãi.

Bây giờ về là tốt rồi, sau này mọi người đều sẽ được an toàn." Mộ thất ở dưới lòng đất, không lâu sau họ đã cảm nhận được sự khác thường.

Vừa rồi dưới đất cứ rung chuyển dữ dội, cũng ảnh hưởng đến những người ở trên.

Chắc hẳn dưới đó đã xảy ra chuyện gì đặc biệt.

Bao nhiêu năm không có ai vào, không chừng đã sụp đổ, tình hình các mặt đều khiến người ta lo lắng.

Trưởng thôn phát hiện ra liền chủ động hỏi: "Bây giờ có sao không?

Có bị va đập gì không?

Tôi cảm thấy dưới đó thật sự rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận chắc sẽ xảy ra chuyện đáng sợ." Tần Vũ không dễ dàng gì mới chạy thoát từ dưới đó lên, quá trình này thật sự rất mệt mỏi, lâu như vậy mà vẫn chưa được nghỉ ngơi.

Trong tình huống này, cuối cùng cũng tìm được cách, ra được ngoài đã là vạn hạnh rồi.

Tần Vũ không hề muốn ở lại dưới đó, chỉ mong có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái đó càng sớm càng tốt.

"Dù sao đi nữa, cuối cùng chúng tôi cũng chạy thoát ra được, bây giờ chắc là an toàn rồi.

Chúng tôi không sao cả, không cần lo lắng đâu." Tần Vũ không thể để những người dân làng này lo lắng, phải để họ yên tâm hết mức có thể.

Dùng một phương pháp tốt hơn để giải quyết chuyện này, mọi người đều không cần phải đau lòng.

Tần Vũ sau đó nói: "Bên ngoài lạnh lắm, mọi người về sớm đi.

Không cần tiếp tục ở ngoài này nữa, chúng tôi không sao cả." Tần Vũ bây giờ tỏ ra rất khỏe mạnh, không muốn mọi người lo lắng thêm, mọi người cứ mãi lo âu về những tình huống này, tâm trạng chung cũng sẽ không tốt.

Mọi người lại một lần nữa trở về nhà bà lão, tạm thời trú chân ở đó.

Ai nấy đều vội vã trở về, lúc này đều đã kiệt sức, dù sao trên đường đi đều là chạy thục mạng.

Bàn Tử không do dự mà nằm thẳng lên giường người ta, bây giờ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Nhưng bà lão cũng không hề có ý kiến gì, trong khoảng thời gian này, họ thực sự đã giúp đỡ quá nhiều, sao có thể có ý kiến được?

Tần Vũ vào nhà rồi dặn dò mọi người: "Tiếp theo hãy chuẩn bị một cái nồi lớn, tôi có cách rồi!

Tôi có thể giải quyết mọi chuyện!" Anh hào hứng nói với trưởng thôn, Tần Vũ bây giờ đã lấy được thứ bên trong.

Bà lão nghe thấy tình hình này cũng vui mừng, không ngờ lại có chuyển biến nhanh như vậy.

Bây giờ cuối cùng cũng có được chút hy vọng.

"Tình hình thế nào?

Chẳng lẽ có cách giải quyết những triệu chứng kia sao?" Tần Vũ từ từ gật đầu rồi nói: "Đúng là như vậy, bây giờ tôi đã có cách.

Mau đi chuẩn bị một cái nồi lớn đi, chuyện tiếp theo chỉ có thể dựa vào khả năng hồi phục của mỗi người thôi." Chuyện này là do trời định, Tần Vũ thực ra cũng không chắc chắn là có thể hồi phục được.

Chỉ là trên cơ sở hiện tại tiến hành cứu chữa một lần.

Nếu bản thân người đó rất khỏe, độc tính không sâu, thì có lẽ sẽ hồi phục được.

Nhưng nếu độc tính đã ăn sâu, thì thực sự không có cách nào.

"Tiếp theo có hồi phục được không đều phải xem mỗi người, có người có thể không hồi phục được, vì độc tính đã ăn quá sâu vào mầm bệnh." Tần Vũ áy náy nói.

Chuyện này không phải do anh quyết định được, Tần Vũ thực ra cũng hy vọng có thể cứu được tất cả mọi người, nhưng hiện thực thường phũ phàng như vậy, trong khi hy vọng trong lòng lại vô cùng tốt đẹp.

Dù đã nói những lời đó, nhưng bà lão và trưởng thôn vẫn rất kích động.

Bao nhiêu năm qua, cuối cùng cũng đợi được hy vọng, có cách để cứu những người dân làng vô tội này.

"Thực sự quá cảm ơn cậu, nếu không có sự xuất hiện của cậu,

chúng tôi bây giờ thật không biết phải làm sao!

Chưa từng gặp được người có tấm lòng bồ tát như vậy!" Bà lão nói một cách đặc biệt nghiêm túc.

Thật sự có chút bất ngờ, nếu không phải vì gặp được những người này, có lẽ tình hình hiện tại đã không giống vậy.

Bà lão và trưởng thôn nhiệt tình cảm ơn ở bên cạnh, hai người suýt chút nữa đã quỳ xuống.

Tần Vũ thấy tình hình này vội vàng tiến lên đỡ.

Chương 623

“Tuổi đã cao như vậy, thật sự có chút không chịu nổi, cũng không cần phải quỳ xuống, tôi chỉ làm những việc mà mình cho là hợp lý thôi.” “Tại sao lại phải quỳ xuống với tôi chứ?

Tôi chỉ làm một vài việc nhỏ, không cần phải như vậy!

Chuyện bây giờ vẫn chưa có gì chắc chắn, thực ra tôi cũng không thể đảm bảo được!” Mọi người vội vàng đỡ hai người dậy, Tần Vũ cảm thấy ở đây chắc lại sắp có màn tâm sự gan ruột.

Bây giờ những lời đó thật sự không cần thiết, việc cần hơn là chuẩn bị dược liệu.

“Không cần tiếp tục ở đây nữa, mau đi chuẩn bị dược liệu đi, như vậy tôi mới có thể nhanh chóng tiến hành!

Chẳng lẽ các vị không muốn cứu người sớm hơn sao?” Bà lão lúc này mới như tỉnh ra, không đi làm theo lời dặn, bây giờ đúng là nên bắt đầu rồi.

“Cậu nói tôi mới nhận ra, xem ra tôi cũng nên đi giải quyết chuyện này cho tốt!

Sớm cứu mọi người tỉnh lại!” Bên này, Tần Vũ bắt đầu ra lệnh cho những người khác, bây giờ nên bắt đầu làm việc, không phải tiếp tục nằm ở đây.

“Mọi người hành động đi, chuyện này chúng ta nên giải quyết sớm, rồi nghỉ ngơi sớm!” Yêu Muội Nhi và Bàn Tử đều vội vàng đứng dậy, chờ đợi sự phân công của anh.

“Đi tập trung hết những người dân làng đã biến thành cương thi vào trong sân này, để họ ở cùng một chỗ.” Tần Vũ trong lòng đã có kế

hoạch, nếu những người đó phân tán, tiếp theo sẽ rất khó để sắp xếp, không có lợi cho hành động của anh.

Đến lúc đó e rằng ai đã uống thuốc, ai chưa uống thuốc, có thể sẽ không phân biệt được.

Vì vậy cứ tập trung tất cả mọi người lại một chỗ, như vậy mọi người có thể hoạt động hiệu quả hơn.

"Sớm đưa hết họ đến đây, sau này lúc tôi cho uống thuốc sẽ rất tiện.

Cứ từng người một, nhanh chóng giải quyết xong." Nghe lệnh, hai người nhanh chóng đi làm theo.

Bây giờ có Chuông Trấn Hồn, chuyện này không đặc biệt khó.

Vì vậy chẳng mấy chốc đã giải quyết xong xuôi, mọi thứ đã chuẩn bị đâu vào đấy, chỉ còn thiếu nồi thuốc cuối cùng.

Trong lúc Tần Vũ đang sắc thuốc, Tôn Khải Minh lại có chút không nỡ.

Tôn Khải Minh nhìn nồi thuốc lớn như vậy, không biết phải dùng bao nhiêu bảo bối, mà thứ này rất khó mới có được, nếu cứ dùng hết như vậy, thì đến khi nào mới có lại được?

"Tôi đi xuống mộ bao nhiêu lần cũng chỉ thấy được vài lần, cứ vội vàng dùng hết thế này có phải là không tốt lắm không?" Tôn Khải Minh do dự nói.

Dù cứu người là quan trọng, nhưng trước đó cũng cần xem xét lợi ích của bản thân.

Tôn Khải Minh cảm thấy tổn thất về mặt này khá lớn, bây giờ thật sự tiếc đứt ruột.

Anh ta nắm chặt cây cương thi khuẩn, thứ này thực sự quá quý

giá.

Ánh mắt Tôn Khải Minh lộ rõ vẻ không nỡ, lần này cũng không biết vận may tốt đến đâu mới gặp được thứ này.

E rằng sau này cũng không có cơ hội gặp lại.

Tần Vũ lúc đó rất bất đắc dĩ, nếu không có cương thi khuẩn, thì tất cả thuốc trước đó đều uổng phí.

Căn bản không có cách nào cho những người đó dùng, không có cách nào cũng phải dùng, mạng sống của nhiều người như vậy, không thể không quan tâm.

"Ôi dào, tôi cũng không cần nhiều, tôi lấy một cái được không?

Không thể không cho tôi cái nào chứ, tôi dùng một cái, còn lại đều là của cậu!" Vẻ mặt Tôn Khải Minh lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, cuối cùng cắn răng dậm chân quyết định đưa ra.

Nếu không đưa thì thật không hay, nhiều người đang chờ được cứu như vậy.

Cuối cùng, Tôn Khải Minh ném ra một cây, trực tiếp cho vào nồi để sắc thuốc.

Tần Vũ bắt đầu từ từ khuấy nồi, như vậy sẽ không bị cháy đáy, cũng có thể làm thuốc nóng đều.

"Được rồi, lần sau chắc chắn sẽ tìm được.

Lần này cứu người, ông trời sẽ ghi nhớ, sau này chúng ta nhất định sẽ tìm được nhiều hơn!" Để cứu những người dân làng này, Tần Vũ cũng đã trả một cái giá nhất định, đem những thứ quý giá như vậy dùng hết lên người họ.

Sau khi sắc, thuốc giải thi độc cuối cùng cũng ra lò.

Nó có một mùi thuốc bắc nồng nặc, ngửi thôi đã cảm thấy khó

chịu.

“Tôi đã sắc theo cổ phương, chờ một lúc bên cạnh, bây giờ cuối cùng cũng sắc xong rồi.

Thành phẩm cuối cùng thực ra khá tốt!” Lúc này Tần Vũ tiếp tục sắp xếp mọi người, để họ giúp một tay.

“Mau cho uống thuốc đi, bây giờ tôi đã sắc thuốc xong rồi!” Bà lão để giúp mọi người hồi phục, tuổi đã cao như vậy cũng xắn tay vào giúp.

Bà lão thực ra cũng có chút lòng riêng, bát thuốc đầu tiên bà cho con trai mình uống.

Bà lão hy vọng anh có thể tỉnh lại sớm nhất.

Đợi con trai bao nhiêu năm, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội để con tỉnh lại.

Chương 624

Sau đó bà mới đi cho những người khác uống, dân làng ở đây đông như vậy, nhìn chung cũng tốn không ít công sức của mọi người.

Tất cả mọi người đều đang cho uống thuốc, Tần Vũ cũng tham gia vào đội ngũ đó.

Mọi người chỉ có một hy vọng đơn giản, đó là những người dân làng này có thể nhanh chóng tỉnh lại, không tiếp tục sống trong mê muội nữa.

"Có một bộ phận có thể sẽ không tỉnh lại được, nhưng một bộ phận khác có thể sẽ phục hồi tỉnh táo.

Sau này có lẽ họ sẽ sống như người bình thường, nhưng tuổi thọ có thể sẽ dài hơn một chút!" Tần Vũ phân tích lợi và hại cho họ, để mọi người đều có một nhận thức rõ ràng.

Như vậy sẽ không đến lúc không thành công, tất cả đều đổ lỗi cho anh.

Tần Vũ không muốn gây ra quá nhiều hiểu lầm.

Mọi người đều đang cố gắng hết sức, cuối cùng cũng giải quyết xong mọi việc trước khi trời sáng.

Mặt trời vừa mọc ở phía đông, người cuối cùng cũng đã được cho uống thuốc xong, mọi người mới mệt lả ngồi nghỉ bên cạnh.

Nhiều người như vậy không phải là con số nhỏ, người dân từ các thôn xung quanh cũng có một bộ phận tập trung ở đây, đều là những người bị cương thi làm hại.

Sau khi dùng thuốc, một bộ phận dân làng hiện đã tỉnh lại, đều có ý thức rõ ràng.

Sau khi tỉnh lại, họ mới biết tất cả đều là công lao của vị đại hiệp Tần Vũ.

Thế là họ vội vàng quỳ xuống cảm ơn Tần Vũ, hết người này đến người khác, lúc đó số người thật không ít.

"Thực sự quá cảm ơn vị đại hiệp, không ngờ ngài lại có lòng bồ tát như vậy!

Đã cứu chúng tôi tỉnh lại, thực sự quá cảm ơn!" Lúc đó Tần Vũ bị làm cho có chút ngại ngùng, hết người này đến người khác cảm ơn, không biết phải làm sao.

"Thực ra không cần phải cảm ơn tôi như vậy, tôi chỉ làm những việc trong khả năng của mình thôi." Dù có một bộ phận dân làng đã tỉnh, nhưng cũng có một bộ phận có lẽ cả đời này cũng không tỉnh lại được.

Độc tố đó đã xâm nhập vào đại não của họ, bây giờ không có cách nào triệt để loại bỏ.

Cả đời họ sẽ chìm trong hôn mê, cậu bé lúc đầu cũng không có cách nào tỉnh lại.

Có những người đã qua bao nhiêu năm, sớm đã hao hết tinh khí, trên người toàn là tử khí, sao có thể tỉnh lại được?

Cuối cùng những người tỉnh lại thực sự đã rất may mắn, cuối cùng cũng có thể phục hồi lý trí.

Nhìn thấy mọi người dần dần tỉnh lại, bà lão và trưởng thôn đều rất vui.

Tần Vũ đã nhiều lần nhắc nhở họ, bây giờ họ đã hiểu được sự nghiêm trọng của sự việc.

Mọi thứ không thuận lợi như trong tưởng tượng, đôi khi luôn có

những trở ngại.

Mặc dù có một bộ phận người không thể tỉnh lại, nhưng kết quả như vậy đã đủ tốt rồi.

Nếu không có Tần Vũ, e rằng ngay cả một chút kết quả này cũng không có, trong lòng mọi người thực ra đều rất cảm kích Tần Vũ.

Lúc đó không có bất kỳ ai trách móc Tần Vũ, họ đã rất biết ơn rồi, bao nhiêu năm qua, cuối cùng cũng có được kết quả như vậy.

"Thật sự cảm ơn sự giúp đỡ của cậu!" Tần Vũ tiếp nhận thiện ý từ những người dân làng này, họ thực ra đều là những người rất tốt, rất hòa đồng, khi nói chuyện cũng không có bất kỳ sự cách biệt nào.

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, Tần Vũ cảm thấy rất đáng giá.

Ít nhất cũng đã giúp nhiều gia đình như vậy phục hồi hạnh phúc.

"Nhìn những nụ cười vui vẻ của họ, tôi cảm thấy mọi thứ đều đáng giá, mọi thứ đã trở lại bình thường.

Như vậy là tốt nhất rồi!" Sau khi giải quyết xong tình hình, Tần Vũ áng chừng thời gian.

Anh đã ở nơi này khá lâu rồi.

Tiếp tục ở lại đây dường như có chút không phù hợp, dù sao cũng phải tiếp tục tiến về phía trước.

Con đường phía trước còn đang chờ đợi để đi hết, không thể ở một nơi quá lâu.

Sau khi nhận ra điều này, Tần Vũ nhanh chóng nói lời từ biệt với mọi người.

"Khoảng thời gian này cũng cảm ơn sự chăm sóc của mọi người, tôi đã ở đây khá lâu rồi.

Thời gian đã đủ dài, tiếp theo tôi còn có mục tiêu chưa hoàn thành!" Vì chuyện ở đây đã làm lỡ một vài hành trình, bây giờ không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, thời gian thật sự không đủ.

Dù sao thời gian cũng không phải từ trên trời rơi xuống, không thể cứ trì hoãn mãi.

Tần Vũ khiêm tốn nói: "Nếu có cơ hội, nhất định sẽ gặp lại mọi người, lần này thật sự không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa." Tần Vũ sau đó từ biệt mọi người trong thôn, tạm biệt nhau xong, cả nhóm tự mình rời đi.

Trên đường đi, mọi người vừa đi vừa nói chuyện, nhưng lúc này Tần Vũ lại nhớ đến quyển sách rách nát kia.

Chương 625

Dường như anh vẫn chưa mở ra xem, cũng không biết bên trong rốt cuộc có nội dung gì.

Hôm đó trong mộ huyệt, quyển sách này quả thực đã thu hút Tần Vũ.

Anh có cảm giác khó hiểu rằng trong quyển sách này chắc chắn ẩn chứa bí mật.

Tần Vũ muốn giải mã bí mật trong quyển sách này, như vậy có lẽ sẽ giúp ích được cho mọi người.

Trải qua bao nhiêu năm, quyển sách này thật sự đã bị thời gian mài mòn đến không ra hình dạng, thậm chí có những chữ viết trên đó cũng không nhìn rõ.

Tần Vũ cần phải chăm chú mới có thể đọc được nội dung trên đó.

Thậm chí có lúc không thể lơ là, chỉ cần lơ là một chút là không đọc được nữa.

"Thì ra là vậy, bên trong có những chuyện mà mình không biết!" Sau khi đọc, Tần Vũ thật sự đã phát hiện ra nội dung bên trong, hóa ra tình hình ở đó vô cùng phức tạp.

Dưới lòng đất không chỉ có một mộ thất, mà giống như một đế quốc khổng lồ.

Nhưng đế quốc này được xây dựng dưới lòng đất, và tồn tại theo một phương thức khác, không giống như đế quốc trong sự hiểu biết của người bình thường.

"Nơi này kết nối toàn bộ khu lăng mộ của một gia tộc, từ chủ nhân đến gia phó đều được chôn cất ở đây.

Họ yên nghỉ dưới lòng đất, mỗi người đều có mộ thất riêng!" Trong sách cũng có giới thiệu về vị đại tướng quân kia, vì sau này đại tướng quân dần dần suy bại, nên tình cảnh tự nhiên cũng không tốt lắm.

Dần dần trở thành gia phó, cuối cùng mới có hoàn cảnh như vậy.

"Thực ra vị đại tướng quân mà chúng ta gặp hôm đó chỉ là gia nhân trong nhà, không phải chủ nhân.

Suy ra từ điều này, chủ nhân của nơi này chắc hẳn rất giàu có!" Một người hầu đã có một mộ thất lớn như vậy, nếu là chủ nhân thì mộ thất sẽ lớn đến mức nào?

Bên trong chẳng phải sẽ có đủ loại vàng bạc châu báu sao?

Tất cả của cải đều được cất giấu ở bên trong.

Sau khi biết chuyện, Bàn Tử tỏ ra vô cùng tò mò về nơi này.

Giáo sư Tôn nghe vậy cũng tò mò, ông muốn xem một quyển sách rách nát như vậy đã ghi lại những gì.

"Đưa vật đó cho tôi xem nào, tôi cũng muốn xem trên đó viết gì!" Giáo sư Tôn nhận lấy vật đó rồi bắt đầu đọc một cách nghiêm túc, kết quả phát hiện đây là một cuốn nhật ký tự thuật ở ngôi thứ nhất.

Chắc là do vị tướng quân kia hoặc người khác viết lại, đồng thời trên đó vẫn còn nội dung có thể đọc được.

Đọc xong quyển sách, cũng có thể cảm nhận được những kiến thức khác biệt, có thể dùng một góc nhìn khác để hiểu về thời đại đó.

Giáo sư Tôn cảm thấy gia tộc thời đó thật sự giàu có, có thể sở hữu một khu mộ địa lớn như vậy, thật không đơn giản.

Vốn dĩ họ định đi đến ngôi mộ cổ cuối cùng, nhưng sau khi xem thứ này, trong khoảnh khắc đã thay đổi suy nghĩ.

Giáo sư Tôn hiện tại dự định lần lượt khám phá từng nơi một, nếu có thể, ông muốn xem xét từng mộ thất.

Bên trong nhất định rất đặc sắc, không chừng còn có giá trị nghiên cứu.

Giáo sư Tôn nói: "Không ngờ dưới lòng đất lại có một thế giới khác, chúng ta còn chưa đi đến mộ thất tiếp theo.

Tôi hy vọng có thể nghiên cứu thấu đáo mọi thứ, hay là chúng ta cứ lần lượt khám phá từng nơi một?" Giáo sư Tôn đầu tiên đề xuất chủ đề này, sau đó cần được mọi người đồng ý, nếu mọi người đều đồng ý, thì có thể nhanh chóng đi khám phá.

Mọi người cảm thấy đây lại là một thử thách mới, hứng thú với chuyện này đặc biệt lớn.

Bây giờ họ đều muốn vào xem bên trong rốt cuộc tình hình thế nào.

"Đã đến rồi, tại sao chúng ta không vào xem thử?

Bên trong nhất định rất đặc sắc!

Chúng ta đều vào xem, để biết tình hình bên trong thế nào!" Cuối cùng mọi người đều đồng ý, giáo sư Tôn lúc này dẫn dắt mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Giáo sư Tôn đột nhiên nói với Bàn Tử đang ở phía trước: "Đừng đi như vậy, mau quay đầu xe lại, đừng tiếp tục đi về hướng này nữa, đi về hướng tôi vừa chỉ.

Đến ngọn núi trước mặt thôn kia, chúng ta đến đó xem thử!" Giáo sư Tôn nghiên cứu về phương diện này thật sự rất có hứng thú, và nghiên cứu rất thấu đáo.

Bàn Tử tin tưởng vào năng lực của đối phương, nên lúc đó đã

chuyển hướng.

Chẳng mấy chốc cả nhóm đã đến ngọn núi đó, cuối cùng đến nơi vào lúc giữa trưa.

Đến nơi, mọi người đều xuống xe, ngồi trên xe suốt cũng khá mệt, chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng.

Nhưng bây giờ cũng không có cơ hội nghỉ ngơi, tiếp theo sẽ có một thử thách lớn đang chờ đợi họ.

Còn có những bí ẩn chưa được giải đáp đang chờ họ giải quyết, nếu bây giờ không giải quyết những chuyện này, e rằng sẽ không yên tâm.

“Tôi thấy bụng đói quá, sáng nay chưa ăn gì!

Chương 626

Vội vội vàng vàng rời khỏi nhà kia!" Bên phía bà lão đang chìm đắm trong niềm vui đoàn tụ, họ cũng không tiện ở lại đó làm phiền.

Trên đường lúc này thật sự không có nhiều thời gian, cần phải nhanh chóng rời đi, nên họ cứ thế trực tiếp rời đi.

"Trên xe chúng ta chắc có chút đồ ăn, cứ ăn tạm để bổ sung năng lượng đi!

Ăn xong rồi đi sớm!" Tần Vũ, với vai trò là người chủ chốt trong đội, nhanh chóng bắt đầu chỉ huy mọi người, để mọi người bắt đầu một cách có trật tự, ăn những món ăn vặt và lương khô.

Ăn xong bụng cũng no kha khá, ở ngoài điều kiện không có nhiều, mọi người cũng không quá câu nệ.

Sau đó, mọi người bắt đầu tìm kiếm ngôi mộ cổ tiếp theo.

Giáo sư Tôn cảm thấy nó ở gần đây, chắc sẽ không cách quá xa.

"Chúng ta tìm một chút chắc là sẽ thấy!" Cuốn nhật ký mà Tần Vũ tìm thấy không phải là toàn bộ, chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Phần sau đột ngột kết thúc, có lẽ là ở trong một cuốn sách tự thuật khác.

Nhưng bây giờ chỉ có một phần nhỏ này.

"Cuốn nhật ký này chắc chắn không đầy đủ, tình hình bên trong cũng chỉ là một phần nhỏ.

Đối với tình hình trong mộ thất, không có giải thích toàn bộ!" Nếu có thể lấy được toàn bộ nhật ký, thì có lẽ sẽ hiểu rõ hơn về tình hình bên trong.

Nhưng bây giờ có được một chút này, mọi người cũng đã biết ơn rồi, dù sao cũng tốt hơn là không biết gì.

Bây giờ điều duy nhất biết được là dưới chân họ có một ngôi mộ cổ tiếp theo, nhưng rốt cuộc nên vào từ đâu?

Không thể trực tiếp đào một cái hố trên mặt đất rồi nhảy xuống, như vậy thực sự quá nguy hiểm.

Giáo sư Tôn cảm thấy gần đây nhất định sẽ có cách vào, cánh cửa đó có lẽ ở gần đây.

Tần Vũ chăm chú xem những ghi chép trên đó, thật sự đã tìm ra không ít thông tin.

"Đây có lẽ là mộ thất của vợ nam chủ nhân, sau khi chết được chôn cất riêng ở nơi này.

Mộ của nam chủ nhân thực ra cách đây một khoảng!" Giáo sư Tôn không thảo luận cùng mọi người, lúc này ông chuyên tâm quan sát.

Ông nghiêm túc nghiên cứu tình hình xung quanh, lúc này để giúp mọi người giải quyết khó khăn trước mắt.

Giải quyết khó khăn cho mọi người, đồng thời cũng có thể giải quyết khó khăn cho mình, không cần phải cứ ở mãi nơi này lãng phí thời gian.

Sau một hồi quan sát, ông cảm thấy năng lực của mình có chút không đủ, nếu Tần Vũ ở bên cạnh giúp đỡ có lẽ sẽ có ích hơn.

"Vừa rồi tôi đã có một cái nhìn tổng quan về tình hình xung quanh, nhưng một mình tôi hình như không đủ, hay là cậu cùng làm với tôi?" Giáo sư Tôn thành khẩn đưa ra lời mời.

Hai người cùng làm, thực ra năng lực sẽ mạnh hơn một chút, lúc đó có lẽ cũng có thể giải quyết chuyện này nhanh hơn.

Bàn Tử hy vọng chuyện này có thể kết thúc một cách viên mãn, tốt nhất là càng nhanh càng tốt.

“Hai chúng ta phối hợp với nhau, chắc chắn sẽ tốt hơn một người!

Vậy cậu có đồng ý không?” Tần Vũ một mình kiểm tra thực ra cũng không sao, mọi người dù sao cũng là một tập thể.

Lúc này anh cũng không có ý kiến.

Hai người nhanh chóng kết hợp với nhau, phong cách rõ ràng khác biệt với những người còn lại.

Lúc này những người khác có lẽ đang nhìn trời nhìn đất, nhưng là kiểu nhìn lung tung không có quy tắc.

Tìm đông tìm tây, tìm cả buổi trời đều là mèo mù vớ phải chuột chết, chẳng được gì.

Giáo sư Tôn lần này hợp tác với Tần Vũ, muốn làm một cuộc điều tra nghiêm túc.

Trong nghề, thực ra có thể thông qua việc xem trời xem đất để tìm ra vị trí phong thủy thích hợp nhất.

Mặc dù đã qua bao nhiêu thời đại, nhưng trong đó chắc chắn sẽ có một số mối liên hệ, không chừng có thể giúp họ nhanh chóng điều tra ra rốt cuộc nó ở đâu.

“Hai chúng ta mau bắt đầu đi!” Sau đó hai người quan sát trời đất, sau khi xác định được một tọa độ từ trên cao, họ bắt đầu tiếp tục thao tác.

Lấy tọa độ đó làm điểm gốc, rồi từ từ mở rộng ra ngoài, từ đó tìm ra vị trí phong thủy thích hợp nhất.

Cứ tìm như vậy, thật sự đã tìm ra được.

Bây giờ đã tìm được vị trí cụ thể của ngôi mộ cổ, và vị trí quan sát

được không chênh lệch quá vài mét.

“Chúng tôi tìm được vị trí cụ thể rồi, mau lên!

Bây giờ ở ngay bên này, mọi người mau đến xem!” Tần Vũ lớn tiếng gọi mọi người.

Tần Vũ nói cho mọi người biết chuyện này, để mọi người lúc này tiến hành thăm dò cụ thể.

Chương 627

“Mau đến chỗ này, ở đây có thể xem được toàn cảnh.

Vừa rồi tôi quan sát, vị trí cụ thể nên ở đây, gần đây có lẽ có chỗ đất mềm.” Chỉ cần tìm được lối vào, thì có thể vào bên trong, bắt đầu cuộc phiêu lưu tiếp theo.

Dương Tuyết Lỵ nghe thấy tình hình này, nhanh chóng đến, cô xem chuyện này khá quan trọng.

Cô hy vọng mọi người có thể nhanh chóng vào bên trong, không lãng phí thời gian ở bên ngoài nữa.

“Ở đây đúng không?

Để tôi xem tình hình!

Xem có thể tìm được lối vào tương ứng từ đây không!” Dương Tuyết Lỵ tiến hành thăm dò sâu hơn, mọi người hợp tác với nhau, năng lực cũng dần dần mạnh lên.

Tin rằng tiếp theo sẽ có cách mạnh hơn để giải quyết mọi chuyện.

Bên này, Dương Tuyết Lỵ đã thăm dò toàn bộ địa hình, và vẽ lại toàn bộ tình hình.

Dùng hình ảnh có thể xem xét tình hình nơi này cụ thể hơn, mô tả bằng lời nói đối với tổng thể rất bất lợi.

“Tôi nghĩ lối vào chắc không tìm được đâu, thứ này sẽ không giấu trực tiếp trên mặt đất, có lẽ lúc đó người ta đã che giấu mọi thứ rồi.” Sau khi suy đoán, Dương Tuyết Lỵ cho rằng để tránh hậu thế xâm nhập, người xưa căn bản không hề thiết lập cái gọi là lối vào.

Có lẽ cũng không ai muốn mộ huyệt của mình bị hậu thế dẫm đạp,

nơi này vốn nên là nơi riêng tư.

"Tôi hiểu nguyên nhân rồi, có lẽ họ căn bản không định để chúng ta vào, nên ngay từ đầu đã không chừa lại lối vào.

Bây giờ nếu muốn vào, chúng ta cần có cách." Dương Tuyết Lỵ sau khi phát hiện ra điều này sẽ không ngốc nghếch đi tìm lối vào nữa.

Cuối cùng cô định dùng cách khác.

Có lẽ có thể dùng phương pháp phá nổ để vào thẳng bên trong, mọi thứ không khó khăn như trong tưởng tượng.

"Chẳng lẽ chúng ta không thể dùng phương pháp phá nổ để vào thẳng bên trong sao?

Cứ cho nổ tung lớp đất đá bên ngoài là chúng ta có thể vào được thôi!" Nhưng đề nghị này lại bị giáo sư Tôn từ chối.

Bây giờ mở nơi này ra, hoàn toàn không xem xét đến một số tình hình bên trong.

Đến lúc đó mộ huyệt bên trong chắc chắn sẽ bị mưa dột, những văn vật bên trong bị hư hại thì làm sao?

Tình hình thật sự không thể nói chung chung, cũng không thể làm ra hành vi nguy hiểm như vậy.

"Hãy suy nghĩ nhiều hơn cho chủ nhân ngôi mộ, chẳng lẽ cứ phá hỏng đồ của người ta như vậy sao?

Chúng ta cũng không đến nỗi vô lễ như vậy chứ?" Giọng điệu của giáo sư Tôn khá không tốt, ông hy vọng mọi người có thể thay đổi, không nhất thiết phải làm như vậy.

Có cách tốt hơn, tại sao không sử dụng?

Cứ phải dùng cách không tốt này.

“Sau này chúng ta lấp lại, cũng không thể đạt được hiệu quả tốt nhất, quan trọng nhất là sẽ ảnh hưởng đến cả dãy núi!” Giáo sư Tôn hiểu rõ một số kiến thức về phương diện này, ông có một số quan điểm độc đáo về phong thủy.

Vì vậy khi xảy ra chuyện này có thể tìm ra một số cách đặc biệt, sớm giải quyết tình hình phiền phức.

“Sau khi cả dãy núi bị phá thông, tình hình sẽ nghiêm trọng hơn nhiều.

Khi đó các mộ thất bên trong sẽ bị phá hủy trực tiếp!

Mọi thứ đều sẽ sụp đổ!” Nếu bên trong đều bị hủy hoại thì phải làm sao?

Khi đó tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Dương Tuyết Lỵ nghe xong chuyện mới nhận ra có gì đó không đúng.

Sớm biết kết quả thế này thì cô đã không hấp tấp đề xuất như vậy.

Bây giờ nghĩ lại, quả thực có phần lỗ mãng, hoàn toàn có thể dùng cách lý trí hơn để giải quyết mọi chuyện.

Nếu đã không được thì phải dùng cách nào mới mở được cửa vào bên trong đây?

Phải vào trong bằng cách nào?

Tần Vũ chủ động hỏi: “Vậy dùng phương pháp nào là hợp lý nhất?

Tôi không thể bị chặn ở ngoài này được, chắc chắn phải có cách vào trong chứ!” Giáo sư Tôn cũng đang quan sát tỉ mỉ, vừa hay phát hiện ra một cái đạo động do người xưa để lại.

Trước đây có một số kẻ trộm mộ đã để lại, e rằng chúng đã vơ vét sạch đồ vật bên trong rồi.

"Thấy cái đạo động kia không?

E là những kẻ trộm mộ đó đã dùng cách đào bới để vào trong." Giới đạo mộ hiện nay vẫn luôn làm những việc mờ ám như vậy.

Chương 628

Tần Vũ tạm thời không phê bình nhiều, nhưng sau này nhất định sẽ ngăn cản hành động đó.

Tần Vũ nhìn đạo động, sắc mặt không tốt, cảm thấy mọi chuyện có chút phức tạp.

Nếu bên trong có đạo động, vậy thì đồ vật bên trong có khả năng đã bị cướp sạch rồi.

Chẳng lẽ chuyến này công cốc sao?

"Tôi cảm thấy khá nguy hiểm, đồ vật bên trong liệu có bị cướp sạch không, cuối cùng chẳng còn lại gì cho chúng ta." Nếu đã vậy thì mọi người vào trong cũng chẳng còn ý nghĩa gì, ở ngoài cũng không phải là không được.

Giáo sư Tôn lúc đó không để ý đến câu nói ấy, trực tiếp hành động, dùng thủ đoạn thô sơ mở tung cửa động.

Giờ đây có thể cảm nhận được luồng gió lạnh thổi ra từ bên trong, khiến người ta bất giác lạnh sống lưng, tình hình có lẽ còn khó kiểm soát hơn trong tưởng tượng.

"Ở trong này cứ thấy ngột ngạt, mau xuống thôi." Giáo sư Tôn là người đầu tiên đi vào, những người khác thấy vậy cũng không chần chừ nữa, lần lượt đi theo vào trong.

Tốc độ của mọi người đều rất nhanh, từng người một đều đã vào bên trong.

Tần Vũ quan sát xung quanh một lượt rồi mới đi vào theo.

Dù sao cũng không ai biết chắc bên cạnh mình có ẩn giấu nguy hiểm nào không.

Tất cả cùng đi xuống, mọi người lần lượt đến được mộ thất bên trong.

Từ trên xuống quả thực không dễ dàng gì, cũng tốn không ít sức lực, nhưng may mắn là cuối cùng cũng xuống được.

Dưới này không có bất kỳ nguồn sáng nào, tất cả đều tối đen như mực.

Nhìn vào khiến người ta có một cảm giác sợ hãi không tên.

Bây giờ thứ cần nhất là ánh sáng, nếu không làm sao đi tiếp?

Cứ mò mẫm trong bóng tối, ai biết được sẽ đụng phải thứ gì không sạch sẽ.

"Giúp tôi một tay, tôi lấy que huỳnh quang trong túi ra." Sau đó, anh trực tiếp đốt que huỳnh quang lên, cả mộ thất lập tức sáng bừng.

Tình hình lúc này khá tốt.

Mọi người đều có thể nhìn thấy xung quanh, cũng có thể thấy rõ mặt nhau, chứ vừa rồi cứ chìm trong bóng tối, thật không biết phải làm sao.

"Có một tia sáng, trông đỡ hơn nhiều, cũng không có vấn đề gì nữa, như vậy tốt rồi." Mọi người thoải mái trò chuyện vài câu rồi bắt đầu quan sát tình hình xung quanh, bây giờ thật sự không biết xung quanh ra sao.

Khi quan sát, họ phát hiện xung quanh giống như một khu nhà lớn.

Ở một nơi như thế này, dưới lòng đất lại có một cảnh tượng khác biệt.

Một khu nhà lớn như vậy, e là đã tốn không ít tâm tư mới xây dựng thành công.

Giáo sư Tôn vừa xem vừa kinh ngạc cảm thán, trí tuệ của người

xưa quả thực quá lợi hại.

Dù thời đó khoa học kỹ thuật không phát triển, nhưng họ có thể dùng trí tuệ để giải quyết vấn đề.

"Không ngờ người xưa lại lợi hại đến vậy, thời đó mà đã có kỹ thuật cao siêu như thế." Xây dựng một khu nhà lớn như vậy, ở thời hiện đại cũng phải tốn không ít công sức, huống hồ là thời cổ đại.

Điều quan trọng nhất là nó lại được xây dưới lòng đất, nền móng vô cùng vững chắc, trải qua mấy trăm năm mà không có vấn đề gì lớn.

"Tôi thực sự cảm thấy quá lợi hại, e là bảo tôi làm tôi cũng không giải quyết được, không biết đã mất bao nhiêu năm mới xây dựng xong!" Việc này chẳng khác nào dời một ngôi nhà từ trên mặt đất xuống dưới, cuối cùng an cư ở nơi này.

"Nếu sau khi chết tôi cũng có đãi ngộ tốt như vậy thì hay quá, mọi thứ ở đây đều vô cùng xa hoa và đẹp đẽ." Trên mặt đất mà có được một ngôi nhà như vậy đã là rất lợi hại, e rằng nhiều người còn không có khả năng đó.

Huống hồ là dưới lòng đất, có thể biết được chủ nhân của nó giàu có đến mức nào, thật quá kinh ngạc.

Tần Vũ đi quanh căn nhà, bắt đầu quan sát tình hình bốn phía.

Giác quan thứ sáu mách bảo anh rằng mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng, đằng sau chắc chắn còn có bí mật sâu xa hơn.

Sau khi quan sát xung quanh, anh quả thực đã phát hiện ra tình huống bất thường, không hề đơn giản như trong tưởng tượng, tất cả đều ẩn giấu ở những góc khuất khác nhau.

"Tôi cảm thấy căn nhà này giống như một lối đi hơn là nơi ở, đừng bị vẻ bề ngoài của nó đánh lừa." Tần Vũ tiếp tục nghiêm túc xem xét xung quanh, hy vọng có thể tìm được chút thông tin gì đó, để

không phải cứ tìm kiếm một cách mù quáng.

Có được thông tin sẽ có lợi hơn cho việc tìm kiếm sau này.

Không cần thiết phải chịu thiệt trong chuyện này.

“Tôi nghĩ nhất định có thể tìm thấy, tôi sẽ tìm kỹ hơn, tôi không tin xung quanh không có gì.” Đột nhiên Tần Vũ nghe thấy động tĩnh sau lưng, dường như có ai đó đang làm gì đó, anh liền nghĩ có thể là những thứ không sạch sẽ.

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, anh quay đầu lại thật nhanh, kết quả nhìn thấy tình hình lại khiến anh kinh ngạc.

Bàn Tử đang cố gắng di chuyển chiếc chuông lớn ở giữa cửa.

Chiếc chuông này trông đã có từ rất lâu rồi, e là lúc đó bán đi cũng được cả trăm tám mươi vạn.

Chương 629

Bàn Tử nảy ra ý nghĩ đó.

Huống hồ trước đây đã có kẻ trộm mộ, nên hắn khá lo lắng tình hình xung quanh.

Nếu có những kẻ trộm mộ khác ở gần, chúng đã sớm lấy đồ đi rồi, có thể sẽ chẳng thu hoạch được gì.

Vì vậy, Bàn Tử đã chọn một cách thông minh hơn, lấy chiếc chuông này rồi trực tiếp rời đi.

Tần Vũ thấy hành động của hắn, lại một lần nữa nhận ra chuyện chẳng lành.

Lần trước Bàn Tử vẫn chưa rút ra được bài học sao?

Lần này lại giở trò như vậy.

Anh cảm thấy mình sắp tức chết rồi, sao lại ngu thế chứ?

Không thể thông minh hơn một chút, sau này đừng làm những chuyện như vậy nữa được không?

"Chết đến nơi rồi, còn làm cái quái gì vậy?

Chuyện này mà cũng làm ra được sao?

Tôi sắp tức chết rồi, lần đầu tiên gặp người ngu như cậu!" Tần Vũ lớn tiếng quát đối phương, bắt hắn dừng tay ngay lập tức.

Bàn Tử nghe thấy tiếng quát thì giật mình, cứ tưởng có chuyện gì đặc biệt, hóa ra là bạn mình.

Nhưng không tránh khỏi bị dọa cho một phen.

Vì quá kinh hãi, hắn suýt nữa đứng không vững, cơ thể lảo đảo dữ

dội.

Trong lúc sơ ý, hắn loạng choạng một cái, cả người trực tiếp quỳ xuống đất, chiếc chuông lớn cũng theo đó mà văng ra xa.

Tình hình lúc này vô cùng căng thẳng, cũng không biết dùng cách nào để giải quyết, sao lại ngốc đến mức này chứ?

Khoảnh khắc chiếc chuông đó va xuống đất, nó phát ra một âm thanh chói tai đến điếc óc.

Mọi người đều cảm thấy tai mình như bị ô nhiễm, âm thanh này cũng quá lớn rồi.

Tần Vũ lúc đó không nhịn được nữa, đành dùng hai tay bịt chặt tai lại, như vậy sẽ không phải nghe thứ âm thanh đặc biệt lớn này.

"Thật quá khó nghe, chuyện gì vậy?

Tôi phải làm sao đây?

Rốt cuộc phải làm thế nào mới giải quyết được?" Tần Vũ gào lên, những người xung quanh cũng không tránh khỏi gặp phải vấn đề.

Ai nấy đều cảm thấy ù tai nhức óc, cả người gần như không thở nổi khi đột nhiên phải đối mặt với âm thanh chói tai như vậy.

Không biết qua bao lâu, sau đó mới cảm thấy khá hơn một chút, biểu hiện và phản ứng của mọi người không còn quá dữ dội nữa.

Tai không còn bị kích thích mạnh như vậy, bây giờ có thể nghe được âm thanh xung quanh một cách bình thường, tình hình so với trước đó không còn tệ nữa.

Tần Vũ từ từ mở mắt ra, âm thanh vừa rồi có thể so với trời long đất lở, thật sự quá lớn.

"Tôi cũng tạm ổn rồi.

Rốt cuộc là sao?

Tại sao lại phát ra âm thanh chói tai như vậy?

Lẽ nào lại là cái gọi là 'một lá che mắt' sao?" Mọi thứ để lại trong mộ thất đó, đến bây giờ vẫn còn ghi nhớ rõ trong đầu, Tần Vũ cảm thấy lần này có khả năng lại gặp phải ảo giác.

Nhưng khi anh mở mắt ra, xung quanh bỗng chốc biến thành một màu đỏ như máu, tất cả đều phảng phất mùi máu tươi.

Mùi trong không khí khiến người ta cảm thấy khó chịu, thậm chí không mở nổi mắt, phải dùng mũi để thở.

Tần Vũ vừa thực sự hồi phục ý thức, kiểm tra tình hình xung quanh, kết quả phát hiện tình hình còn tồi tệ hơn anh nghĩ.

Nơi này ngoài một màu đỏ tươi, lại còn có cả những binh sĩ cổ đại.

Những binh sĩ đó làm sao lại tụ tập ở đây?

Đằng sau chuyện này lại có bí mật trọng đại nào nữa?

"Các người là ai?

Tôi không quen biết các người, sao lại ở trong mộ huyệt này?" Tần Vũ kinh ngạc thốt lên.

Anh thật sự không biết họ xuất hiện từ lúc nào, vì trước đó anh không hề hay biết gì về họ, trong mộ thất này dường như cũng chỉ có anh và vài người bạn xung quanh.

Biểu hiện của những binh sĩ đó thật sự có chút kinh hãi, không ai nghĩ họ lại có biểu hiện như vậy.

Chương 630

Lúc này họ bắt đầu uy hiếp Tần Vũ và đòi mạng anh.

"Trả lại mạng cho ta, nếu không ta sẽ giết ngươi, trả lại tất cả những thứ thuộc về ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây." Những lời nói đó cứ liên tiếp vang lên, thật khiến người ta không chống đỡ nổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tình hình lại trở nên tồi tệ đến vậy.

Tần Vũ lúc đó cũng kinh ngạc, không biết mình đã chọc giận ai, tại sao họ lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Lẽ nào tất cả mọi chuyện đều do chiếc chuông kia gây ra?

"Các người rốt cuộc là ai?

Tôi hoàn toàn không quen biết, tại sao lại đòi mạng tôi?

Tôi cũng không hại chết các người, e là các người tìm nhầm người rồi." Những người này cứ liên tiếp gây nguy hiểm, thật khiến người ta không chịu nổi, đặc biệt là vũ khí trong tay họ, dường như sắp tấn công anh.

Tần Vũ thực sự cảm nhận được sự tồn tại của nguy hiểm, không cần thiết phải tiếp tục ở lại nơi này, tình thế hiện tại không ổn, phải lập tức chạy trốn.

"Tại sao mình phải tiếp tục ở lại đây, mình phải mau chạy thôi, lát nữa chúng lại đuổi theo mình mất!" Anh cảm thấy tình hình chung vô cùng bất lợi, bây giờ phải bảo vệ an toàn của mình, không thể để nguy hiểm lại một lần nữa ập đến.

Tần Vũ nhanh chóng chạy đi, kết quả sau khi chạy mới phát hiện giáo sư Tôn và những người khác đã biến mất, không biết đã đi đâu.

Chẳng phải họ nên ở bên cạnh mình sao?

Lẽ nào chuyện này có tình huống bất ngờ mà anh chưa từng biết, đột nhiên mọi người đều biến thành như vậy?

Những binh sĩ cổ đại đó không hề dừng lại, họ vẫn kiên trì đuổi theo, cứ nhất quyết phải truy đuổi Tần Vũ.

Họ bám theo sau gót anh, miệng thỉnh thoảng lại phát ra câu "Ta oan quá", như muốn anh phải nhớ lấy mạng của họ.

"Trả lại mạng cho ta, đừng chạy nữa, có bản lĩnh thì đừng chạy, đường đường chính chính xuất hiện trước mặt ta." Những người này cứ từng người một, thật khiến người ta sợ hãi liên hồi.

Thấy phía sau sắp hết đường, anh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chiến đấu với những người này.

Tần Vũ thực ra rất không muốn đối phó với họ, vì những binh sĩ cổ đại này quả thực không dễ dàng gì.

Đi đến ngày hôm nay, e là họ đã phải chịu những uất ức mà người thường không thể hiểu được, đối phó với họ trong tình huống này thực sự có chút không ổn.

Nhưng bây giờ nếu không đối phó thì không có cách nào sống sót.

Cuối cùng, anh chỉ có thể chọn cách đối phó với những người này để bảo toàn tính mạng.

"Ta không tin các ngươi có thể trốn thoát hết lần này đến lần khác, ta nhất định sẽ tìm được cơ hội đối phó các ngươi." Lúc đó, anh không thể tránh khỏi việc bắt đầu đối phó với những binh sĩ cổ đại này, nhưng tình hình tiếp theo lại khiến người ta kinh ngạc.

Những thứ này dường như không chết được, chúng vẫn sống một cách ngoan cường.

Tần Vũ nhiều lần dùng vũ khí đâm vào người chúng, nhưng không có phản ứng gì lớn.

"Không chết?

Lẽ nào tất cả đều đã hóa thành linh hồn thể?

Không phải đang cố tình hại tôi sao?" Tần Vũ tốn rất nhiều sức lực mới tiêu diệt được những thứ này, nhưng sau khi tiêu diệt, chúng lại một lần nữa tập hợp lại.

Chúng lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, vẫn là một binh sĩ cổ đại.

"Sao lại thế này?

Tại sao mình không tiêu diệt được chúng?

Rốt cuộc phải dùng phương pháp nào mới có thể tiêu diệt được?" Lúc này, Tần Vũ dần chuyển ánh mắt sang xung quanh, cuối cùng dừng lại ở chiếc chuông lớn đang đổ trên mặt đất.

Vì thứ này nên mới gặp phải nhiều binh sĩ như vậy, nếu gõ lại một lần nữa, liệu có khiến những thứ này biến mất không?

Tần Vũ quyết định thử một lần, như vậy có thể hiểu rõ tình hình hơn.

"Mình đi thử xem có được không, nếu không được thì thôi!

Nhưng nếu được, chẳng phải mình có thể thoát khỏi những thứ đáng sợ này sao?" Anh thực sự không muốn tiếp tục dây dưa với những thứ này nữa, cả người đều cảm thấy áp lực rất lớn.

Tần Vũ sau đó lập tức đi tới, từ từ dựng chiếc chuông dậy, rồi đặt nó về vị trí ban đầu.

Cả một loạt thao tác này thực sự rất tốn sức.

Sau khi kết thúc mọi việc, một kỳ tích nhỏ đã xảy ra.

Những vật thể màu đỏ kỳ dị đó, bây giờ tất cả đều đã biến mất.

Đợi Tần Vũ khôi phục lại mọi thứ, anh mới có cơ hội nhìn xung quanh.

Kết quả là lúc này anh đã nhìn thấy những người bạn đồng hành đã lâu không gặp, nhìn thấy họ anh mới yên tâm, vừa rồi anh đã lo lắng chết đi được.

"Vừa rồi tôi cứ tưởng mọi người đi đâu rồi, bây giờ cuối cùng cũng nhìn thấy, trong lòng tôi cũng yên tâm rồi!" Lúc này mọi người đang mò mẫm, động tác trông vô cùng quỷ dị.

Chương 631

Không biết phải miêu tả tình huống này như thế nào, có lẽ họ đang chìm đắm trong thế giới đó.

Người ở gần anh nhất là Dương Tuyết Lỵ, khoảng cách giữa hai người có lẽ chỉ vài bước chân.

Mắt cô lúc này đỏ ngầu, trông vô cùng đáng sợ.

Trong ánh mắt đó còn có một ác ý sâu sắc.

Tần Vũ nhìn thấy cũng có cảm giác muốn trốn tránh, không dám tiếp tục quan sát nữa.

Nhưng Dương Tuyết Lỵ hiện tại có lẽ chưa thoát ra khỏi thế giới đó, cứ ở trong đó thì quá nguy hiểm, cũng không phù hợp với kế hoạch tiếp theo.

Nhìn thấy bộ dạng của cô, Tần Vũ nghĩ đến những gì mình đã trải qua.

Có lẽ đối phương cũng đã rơi vào tình cảnh giống mình.

Thế là anh bắt đầu gọi và nhắc nhở Dương Tuyết Lỵ, nhất định phải cứu cô ra, không thể để cô tiếp tục chìm đắm trong thế giới như vậy.

"Rốt cuộc dùng cách nào mới cứu được cô ấy ra đây?

Mình phải nghiên cứu kỹ mới được, mình không tin là không cứu được cô ấy!" Tần Vũ sau đó bắt đầu gọi cô tỉnh lại, nói vào tai cô.

Hy vọng trạng thái của cô có thể từ từ tốt hơn.

"Mau tỉnh lại đi, cứ như vậy sao được?

Những thứ trước mắt cô bây giờ đều là giả!" Dương Tuyết Lỵ

hiện đang chìm đắm trong thế giới đó, nhìn thấy những vật phẩm màu đỏ kỳ dị.

Thật khiến người ta sởn gai ốc, cô vẫn luôn nỗ lực chống lại những thứ đó.

Đó cũng là lý do tại sao trong thế giới thực, cô vẫn luôn dò dẫm xung quanh.

Tần Vũ muốn kéo cô trở lại, chỉ có thể dùng cách này, gọi vào tai cô rất nhiều lần.

"Mau tỉnh lại được không?

Cứ thế này thì làm sao?

Không mau cầm lấy cái chuông đó." Trong ý thức của mình, Dương Tuyết Lỵ nghe thấy một giọng nói, giọng nói này khá quen thuộc, chắc chắn là của người bên cạnh.

Sau đó cô nghĩ đến Tần Vũ, quả nhiên giọng nói này là của anh.

Lúc đó, Dương Tuyết Lỵ được tiếng gọi thức tỉnh, cả người như có mục tiêu, không còn như trước nữa.

Cuối cùng, cô làm theo lời nhắc nhở của anh từng bước, tình hình cuối cùng đã có chuyển biến tốt.

Màu đỏ trong mắt Dương Tuyết Lỵ từ từ biến mất, cô đã trở lại bình thường, thoát khỏi thế giới đó.

Giờ đây cô không cần phải tiếp tục bị giam cầm trong thế giới đó nữa, Dương Tuyết Lỵ đã có thể nhìn thấy thế giới thực.

"Cuối cùng tôi cũng ra khỏi đó rồi, đây mới là thế giới thực phải không?" Tần Vũ lúc này chủ động bước tới, giao tiếp với cô và kể lại toàn bộ sự việc cho Dương Tuyết Lỵ.

Có thể trong một lúc cô không chấp nhận được, nhưng thực tế

đúng là như vậy, mọi tình huống đều không thể tránh khỏi.

"Tình hình hiện tại là vậy, thật sự không có cách nào tiếp tục né tránh, chúng ta chỉ có thể giải quyết tình huống này.

Bọn họ đều đang chìm đắm trong thế giới máu đỏ đó, cần phải nhanh chóng cứu họ ra!" Dương Tuyết Lỵ dùng phương pháp tương tự để đánh thức những người còn lại, bây giờ mọi người đều đã có ý thức rõ ràng.

Sau đó, mọi người cùng nhau dựng chiếc chuông dậy, cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Bàn Tử đối với những gì vừa xảy ra tỏ vẻ xin lỗi, vì nhất thời bốc đồng nên đã khiến mọi người phải chịu khổ.

Lúc này Bàn Tử cũng đã tỉnh lại, mọi người đều không đến kịp.

Thấy Bàn Tử không bị thương, mọi người đều yên tâm.

Nhưng Tần Vũ đứng tại chỗ, đi đi lại lại nhìn xung quanh một vòng, luôn cảm thấy môi trường xung quanh có chút kỳ lạ.

Không biết tại sao lại khiến anh cảm thấy không yên tâm.

Anh luôn cảm thấy nơi này không thể ở lâu được.

Hiện tại họ đang ở trong nguy hiểm, ngay cả nơi này cũng có thể không an toàn.

Tần Vũ nghĩ rằng nên dẫn mọi người rời khỏi đây trước đã.

Bởi vì anh luôn cảm thấy nơi này có thể có âm mưu.

Nếu bị tập kích ở đây thì toi đời.

Tần Vũ nói với mọi người: "Mọi người chuẩn bị, chúng ta lập tức rời khỏi đây." Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Chương 632

Bởi vì ở đây cảm giác rất tốt, không có nguy hiểm.

Xung quanh cũng không có người đáng ngờ.

Tại sao lại phải bắt đầu rời đi?

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi an toàn để ở.

Nếu lại đi đến một nơi khác, không biết nơi đó có an toàn không.

Bàn Tử nói: "Ở đây không phải tốt sao?

Tại sao đột nhiên lại muốn rời đi?

Bây giờ chúng ta chỉ cần di chuyển một bước, có thể sẽ thu hút sự chú ý của người khác." Bàn Tử cảm thấy bây giờ người đông, nếu hành động cùng lúc có thể sẽ thu hút sự chú ý của người khác, có thể sẽ dẫn dụ kẻ thù.

Tần Vũ nói: "Mọi người đều cho rằng đây là một nơi an toàn, nhưng những nơi an toàn thường là những nơi nguy hiểm nhất.

Tôi cảm thấy nơi này không hề yên bình như mọi người nghĩ, nguy hiểm thực sự có thể đang ẩn giấu." Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người cũng không có ý kiến.

Dù sao Tần Vũ cũng là người dẫn đầu, phải nghe lời anh.

Sau đó, Tần Vũ bắt đầu dẫn mọi người rời khỏi đây.

Khi họ vừa bắt đầu đi đến cửa mộ thất, chuẩn bị ra khỏi cửa.

Đột nhiên, cánh cửa mộ thất đóng sầm lại.

Lúc đó ai nấy đều bị dọa cho một phen.

Không biết tại sao, cánh cửa lại đột nhiên đóng lại.

Tần Vũ thấy cửa mộ thất đóng lại, liền bảo mọi người dừng lại.

Anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao nó lại đột ngột đóng lại.

Đột nhiên, từ cửa mộ thất tuôn ra một làn sương mù màu đỏ.

Tần Vũ thấy hiện tượng này lại càng kỳ lạ hơn.

Anh cũng ngày càng căng thẳng, liệu nguy hiểm có sắp ập đến không?

Anh vội vàng dặn dò mọi người tự bảo vệ mình, chú ý an toàn.

Có thể vì làn sương mù này mà họ lại một lần nữa rơi vào ảo giác.

Nếu lại rơi vào ảo giác, sẽ khó mà thoát ra được.

Tần Vũ nói với mọi người: "Mọi người mau bịt mũi lại, nhất định phải cẩn thận bảo vệ bản thân, cẩn thận lại rơi vào ảo giác." Mỗi lần rơi vào ảo giác đều vô cùng đau khổ.

Bởi vì ảo giác không phải là ý muốn thực sự của mình.

Thậm chí có những ảo giác sẽ khiến mình sinh ra cảm giác mơ hồ.

Đột nhiên, trước mắt họ xuất hiện cảnh tượng chân thực.

Tần Vũ đối mặt với tất cả các hiện tượng trong mộ thất này, đều không có cách nào giải thích.

Không biết tại sao lại đột nhiên có nhiều cảnh tượng kỳ quái như vậy.

Cảnh tượng chân thực đó là một đám binh sĩ cổ đại.

Điều này càng khiến anh lo lắng hơn.

Anh cũng ngày càng nghi ngờ nơi mình đang ở có phải là nơi nguy hiểm không.

Tần Vũ nhìn thấy những binh sĩ cổ đại đó, vẻ mặt có chút căng thẳng.

Anh không biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại xuất hiện những người này.

Anh cũng lo lắng cho sự an toàn của mọi người.

Những binh sĩ cổ đại đó xuất hiện ngay trước mặt họ.

Tần Vũ nhất thời có chút luống cuống.

Anh không biết phải giải thích với mọi người những hiện tượng kỳ quái này như thế nào.

Sau khi những binh sĩ đó xuất hiện, mọi người đều tỏ ra vô cùng hoảng sợ.

Tần Vũ một mình chắn phía trước, mọi người đều đứng sau lưng anh.

Chương 633

Những binh sĩ cổ đại đó xuất hiện, đứng trước mặt Tần Vũ và nhìn chằm chằm.

Bọn họ không nói một lời nào.

Ánh mắt hung ác đó khiến Tần Vũ đặc biệt lo lắng cho an nguy hiện tại của mình.

Thực ra, điều anh sợ nhất lúc này là những binh sĩ đó đột nhiên tấn công.

Chưa giao thủ, không biết thân thủ của những binh sĩ này ra sao, không biết có đánh lại được không.

Vì vậy trong lòng ít nhiều cũng không chắc chắn.

Tần Vũ cũng không dám manh động.

Những binh sĩ cổ đại đó đột nhiên xông lên.

Tần Vũ phản ứng nhanh, chuẩn bị nghênh chiến.

Anh biết, có lẽ tiếp theo sẽ phải đối mặt với một trận chiến.

Tần Vũ nói với mọi người: "Mọi người đừng quá hoảng sợ, chuẩn bị chiến đấu, mọi người cũng đừng sợ, có tôi ở đây." Chưa kịp dặn dò xong, những binh sĩ đó đã xông lên.

Tần Vũ và mấy người kia bắt đầu giao chiến với những binh sĩ cổ đại.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không có cách nào kiểm soát được tình hình.

Ban đầu, mấy binh sĩ cổ đại đó đánh rất hăng.

Tần Vũ cũng cảm thấy đánh rất chật vật.

Bình thường anh là một người rất bền bỉ, nhưng lúc này khi mới bắt đầu đối mặt với những binh sĩ cổ đại, anh có hơi cảm thấy có thể sẽ không đánh lại.

Nhưng những binh sĩ cổ đại đó càng đánh càng hăng, những người bên cạnh anh cũng càng đánh càng hăng.

Sức chiến đấu của họ vô cùng mạnh mẽ.

Tần Vũ thấy tình hình như vậy, trong lòng liền có thêm một chút tự tin.

Chẳng mấy chốc, mấy binh sĩ cổ đại đã bị đánh lui.

Nhưng chúng vẫn không bỏ cuộc, lùi về cửa mộ thất, đứng một lúc rồi lại xông lên.

Hoàn toàn không cho họ cơ hội thở.

Nhưng lần thứ hai xông lên, thực lực của chúng đã kém xa lần đầu.

Chỉ một lúc sau, mấy binh sĩ cổ đại đã bị giải quyết.

Tần Vũ thấy chúng đã bị giải quyết, trong lòng như trút được tảng đá lớn.

Trong phút chốc, anh cảm thấy nơi này đã an toàn hơn một chút.

Mấy người bên cạnh cũng đã mệt lả, quả thực vừa rồi đánh rất hăng.

Tần Vũ nói với mọi người: "Nhờ sức chiến đấu mạnh mẽ của mọi người hôm nay, đánh rất tốt." Tần Vũ nói tiếp: "Ban đầu tôi còn tưởng khó đánh thế nào, hóa ra cũng chẳng có bản lĩnh gì." Đi suốt chặng đường, họ cũng đã vượt qua nhiều cửa ải khó khăn.

Mỗi một cửa ải đối với họ đều vô cùng quan trọng.

Lần này, khi sắp ra khỏi cửa mộ thất, lại đột nhiên gặp phải những binh sĩ cổ đại kỳ quái này, ban đầu anh cũng hoảng sợ.

Đột nhiên, mấy binh sĩ cổ đại đó lại sống lại.

Bàn Tử chỉ tay nói: "Không xong rồi, mấy tên đó lại sống lại." Lúc này mọi người đều đã kiệt sức.

Nhưng những binh sĩ đó lại sống lại, không còn cách nào khác, khi chúng xông lên, họ cũng chỉ có thể nghênh chiến.

Dương Tuyết Lỵ và mấy người kia đang la hét ở đó.

Nghe Bàn Tử nói chúng sống lại, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, thấy mấy binh sĩ đó lại sống sờ sờ đứng dậy, hoàn toàn không dám tin.

Anh vẫn luôn tìm cách giải quyết.

Nếu những binh sĩ này có thể không ngừng sống lại, vậy thì đánh trực diện với chúng cũng vô ích.

Nhìn thấy mấy binh sĩ lại sống lại, Tần Vũ hoàn toàn không dám tin.

Nhất thời không nghĩ ra cách nào khác.

Cứ tưởng những binh sĩ đó đã bị giải quyết rồi, kết quả lại trở về như lúc ban đầu.

Tần Vũ không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 634

Cũng không biết tại sao những binh sĩ đó có thể sống lại.

Nếu chúng có thể không ngừng sống lại, vậy thì đánh trực diện với chúng cũng vô ích.

Đánh trực diện là cách sai lầm nhất.

Đánh trực diện chỉ tiêu hao sức lực của mình.

Cho dù có đánh bại chúng hết lần này đến lần khác, chúng vẫn có thể sống lại hết lần này đến lần khác.

Đánh rồi cũng như không.

Cuối cùng người chịu thiệt là mình.

Thậm chí có thể cuối cùng khi không còn sức lực để đánh, có thể sẽ bị mấy binh sĩ đó tiêu diệt.

Vì vậy Tần Vũ phải tìm một cách tốt để giải quyết những binh sĩ này, tuyệt đối không thể dùng cách cứng đối cứng nữa.

Lúc này Tần Vũ nhìn thấy chiếc chuông lớn.

Đột nhiên nảy ra một ý tưởng, một cách hay.

Anh lao về phía chiếc chuông đó.

Dùng hết sức lực toàn thân, đập vỡ chiếc chuông đó.

Tần Vũ chọn lao về phía chiếc chuông, vì vừa rồi anh thấy những binh sĩ đó cứ nhìn chằm chằm vào chiếc chuông, như thể đang hấp thụ thứ gì đó từ nó.

Khi nhìn vào chiếc chuông, anh thấy trên đỉnh chuông bốc lên một làn sương mù màu đỏ.

Lúc đó, Tần Vũ nghi ngờ rằng những binh sĩ đó có thể sống lại là do có liên quan đến làn sương mù màu đỏ đó.

Vì vậy, lúc này anh chọn lao về phía chiếc chuông, đập vỡ nó, có lẽ sẽ làm làn sương mù màu đỏ đó biến mất.

Như vậy, có thể những binh sĩ đó sẽ không có cơ hội sống lại.

Chỉ cần chúng không thể sống lại, đánh trực diện chắc chắn sẽ thắng.

Có thể sẽ vượt qua được cửa mộ thất này.

Lúc Tần Vũ lao về phía chiếc chuông, anh cũng không nói với mọi người.

Một mình xông tới.

Mọi người thấy Tần Vũ lao đi với khí thế như vậy, cũng không biết anh đang làm gì.

Chỉ thấy lúc đó tốc độ của Tần Vũ vô cùng nhanh, nhanh đến mức mọi người hoa cả mắt, không nhìn rõ anh đang làm gì.

Đột nhiên, mọi người thấy chiếc chuông đó vỡ tan, làn sương mù màu đỏ lập tức biến mất.

Ai nấy đều kinh ngạc.

Cùng với sự biến mất của làn sương mù màu đỏ, những binh sĩ đó cũng biến mất.

Nhưng lúc đó mọi người vẫn còn chìm đắm trong thân thủ nhanh như gió của Tần Vũ, không hề để ý rằng những binh sĩ đó cũng đã biến mất.

Bàn Tử nhìn mà trợn mắt há mồm.

Vừa rồi Tần Vũ lao về phía chiếc chuông thực sự rất ngầu.

Đợi Bàn Tử quay đầu nhìn lại những binh sĩ đó, phát hiện chúng đã biến mất.

Cứ tưởng chúng trốn đi đâu rồi, liền nhìn xung quanh.

Không thấy đâu, những binh sĩ đó thực sự đã biến mất.

Sau khi chiếc chuông vỡ, Tần Vũ cũng vội vàng nhìn lại những binh sĩ đó.

Quả nhiên như anh nghĩ, những binh sĩ đó cũng biến mất cùng với làn sương mù màu đỏ.

Lúc này tâm trạng anh mới thả lỏng.

Nhưng chống đỡ đến lúc này, anh cũng đã mệt lả.

Đặc biệt là giáo sư Tôn, mệt đến mức tay chân không còn sức lực.

Giáo sư Tôn đi về phía Tần Vũ, hỏi: "Sao cậu biết chiếc chuông này có liên quan đến những binh sĩ đó?" Tần Vũ đáp: "Ban đầu tôi cũng không biết, tôi thấy ánh mắt của những binh sĩ đó cứ nhìn chằm chằm vào chiếc chuông này mới phát hiện ra." Tần Vũ nói tiếp.

Lúc đó anh không để ý đến chiếc chuông này, nhưng khi xông tới, anh phát hiện chiếc chuông này không đơn giản, phải tốn sức chín trâu hai hổ mới đập vỡ được nó.

Lúc đó, giáo sư Tôn đặc biệt khâm phục khả năng quan sát của Tần Vũ.

Chương 635

Chỉ qua ánh mắt của mấy binh sĩ mà có thể nắm bắt được thông tin quan trọng, không phải ai cũng làm được.

Ngay cả ông là một giáo sư, cũng không quan sát được những điều này.

Lúc thấy những binh sĩ đó sống lại, ông chỉ nghĩ làm sao để đánh bại chúng một lần nữa.

Hoàn toàn không nghĩ rằng đánh trực diện với chúng là vô ích, chỉ có nắm bắt được nguyên nhân tại sao chúng có thể sống lại, mới có thể đánh bại chúng hoàn toàn.

Giáo sư Tôn nói với Tần Vũ: "Khả năng quan sát nhạy bén như vậy thật sự rất tốt.

Người bình thường không có thiên phú này đâu, nếu không có cậu ở đây có lẽ tôi cũng không có cách nào giải quyết được những binh sĩ này." Tần Vũ nghe giáo sư Tôn khen ngợi, khiêm tốn cười một tiếng.

Anh cũng chỉ làm theo phản ứng bản năng thôi.

Có thể bảo vệ an toàn cho mọi người, anh cũng cảm thấy là một việc đáng làm.

Tần Vũ nói với giáo sư Tôn: "Đây không phải là công lao của một mình tôi.

Nếu không có mọi người, tôi cũng không đánh lại được những binh sĩ đó.

Chúng ta đều như nhau cả." Bây giờ những binh sĩ đó đã biến mất, họ có thể an toàn rời khỏi mộ thất này.

Tần Vũ lại như trước, đi đầu, dẫn dắt mọi người rời đi.

Sau khi những binh sĩ cổ đại đó biến mất, cửa mộ thất tự động mở ra.

Hoàn toàn không cần họ phải tự tay mở.

Cửa mở ra, Tần Vũ dẫn mọi người xông ra ngoài.

Vốn tưởng rằng ra khỏi cửa này sẽ không quá vất vả.

Bây giờ ai nấy đều mang một thân mệt mỏi xông ra ngoài.

Nhưng dù mệt mỏi đến đâu, họ cũng chưa bao giờ lơ là.

Vì nơi họ đang ở là một nơi xa lạ, hoàn toàn không biết nguy hiểm hay an toàn, vì vậy không thể lơ là.

Mỗi thời mỗi khắc đều phải giữ trạng thái căng thẳng cảnh giác.

Nếu không, chỉ cần một chút sơ suất là có thể bị người khác tấn công.

Giống như những binh sĩ vừa rồi.

Vừa mới ra khỏi mộ thất, họ lại gặp phải cương thi lông trắng trong mộ đạo.

Nhìn thấy cương thi lông trắng, họ kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ vừa mới vượt qua một ải, lại đến một ải khác.

Lúc đó, Tần Vũ nhìn thấy cương thi lông trắng cũng vô cùng kinh ngạc.

Anh cảm thấy càng đi, mỗi ải lại càng khó hơn.

Có lẽ những cương thi lông trắng này cũng không đơn giản.

Từ vóc dáng của chúng, có thể thấy chúng cường tráng hơn những binh sĩ kia rất nhiều.

Tần Vũ sau khi kinh ngạc, phải vội vàng tìm cách đối phó.

Hiện tại, cương thi lông trắng chưa lại gần.

Họ có thể nói là đang ở ranh giới giữa an toàn và nguy hiểm.

Những cương thi lông trắng này chưa ra tay, anh cũng không chủ động ra tay.

Anh không muốn tìm phiền phức, đặc biệt hy vọng những cương thi lông trắng này không động thủ với mình, vì vừa rồi đã quá mệt mỏi.

Tạm thời không có sức lực để tiếp nhận trận chiến tiếp theo, lúc này anh không nghĩ đến việc phải đánh nhau với những cương thi lông trắng này như thế nào.

Anh đang nghĩ cách tìm một lối ra, vòng qua chúng.

Vì những cương thi lông trắng này hiện tại chưa động thủ, nên anh muốn tìm lối ra.

Dương Tuyết Lỵ chủ động tiến lên giúp giáo sư Tôn và Tôn Khải Minh tìm lối ra.

Vừa mới ra khỏi cửa mộ thất, cũng chưa hiểu rõ địa hình nơi này.

Việc tìm lối ra rất khó khăn.

Chỉ có thể dựa vào phán đoán và trực giác để tìm.

Chương 636

Cũng chỉ có thể đánh cược một phen.

Khi cương thi lông trắng chưa ra tay, họ có một chút thời gian để tìm đường ra.

Lúc đó, Tần Vũ đã cử Tôn giáo thụ và Tôn Khải Minh đi tìm lối thoát.

Phải có người ở lại quan sát tình hình của cương thi lông trắng, nếu không có ai trông chừng mà nó đột nhiên tấn công thì phiền to.

Phải có người theo dõi cương thi lông trắng thì những người đi tìm đường ra mới được an toàn.

Nếu không có người canh chừng con cương thi, họ vừa tìm đường ra sẽ vừa lo lắng nó đột nhiên xuất hiện sau lưng.

Tôn giáo thụ và Tôn Khải Minh vẫn chưa tìm được lối ra.

Địa hình ở đây vô cùng phức tạp, nhìn thôi đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Ngay cả người thường xuyên đi con đường này cũng có thể bị lạc.

Hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt.

Không thấy cây cối um tùm, cũng chẳng thấy hoa cỏ.

Chẳng có lấy một loài thực vật màu xanh nào, thậm chí một giọt nước cũng không có.

Đột nhiên, đám cương thi lông trắng ra tay.

Tần Vũ hét lên: "Tôn giáo thụ, mau lên, chúng nó sắp tấn công rồi!" Nghe Tần Vũ nói, Tôn giáo thụ càng thêm sốt ruột.

Bây giờ vẫn chưa có chút manh mối nào, không thể nào tìm được lối ra trong thời gian ngắn như vậy.

Nhưng Tôn giáo thụ vẫn gánh chịu áp lực to lớn, không muốn gây thêm phiền phức cho Tần Vũ.

Tôn giáo thụ hét lên: "Cố gắng cầm cự một lát, tôi sẽ nhanh hết sức!" Cương thi lông trắng và Tần Vũ lao vào đại chiến.

Đối phó với cương thi lông trắng quả thực không giống như đối phó với những binh sĩ cổ đại kia.

Nhưng đối với Tần Vũ, việc đối phó với lũ cương thi lông trắng này chẳng có gì đáng sợ.

Anh phải làm gương cho mọi người, chỉ cần anh không sợ hãi thì mọi người cũng sẽ không sợ hãi.

Một khi Tần Vũ hoảng loạn, mọi người cũng sẽ hoảng loạn theo, mà lúc hoảng loạn thì không giải quyết được vấn đề gì.

Tần Vũ đã đả thương nặng đám cương thi lông trắng.

Anh đã câu giờ cho Tôn giáo thụ.

Đúng lúc này, Tôn giáo thụ và Tôn Khải Minh phát hiện ra cửa lớn của mộ thất.

Dựa vào địa hình nơi đó, họ cảm thấy đây có thể là một lối ra.

Sau khi đi loanh quanh vài vòng, họ đã phát hiện ra lối thoát, nhưng cần phải có cơ quan để mở, chỉ dùng tay không thì không thể mở được.

Lối ra này được thiết kế có mật mã.

Tìm được lối ra rồi, nhưng cần chút thời gian để mở nó.

Đây là con đường duy nhất để thoát ra khỏi đây.

Tôn giáo thụ và Tôn Khải Minh dùng cơ quan để mở cánh cửa lớn.

Hai người họ cũng dốc hết sức lực.

Bởi vì nguy hiểm đang ở ngay sau lưng không xa, nên họ phải tranh thủ từng giây từng phút.

Mấy phút sau, cuối cùng họ cũng mở được cánh cửa.

Tôn giáo thụ nhìn cánh cửa đã mở, vô cùng vui mừng.

Ông cười nói với Tôn Khải Minh: "Cuối cùng cũng mở được rồi." Tôn Khải Minh cũng gật đầu lia lịa, hai người vô cùng kích động.

Tôn Khải Minh hét lên với những người khác, bảo họ mau chóng ra khỏi đây.

Khi Dương Tuyết Lỵ nghe thấy tiếng hét, cô ấy đang ở bên cạnh Tần Vũ.

Dương Tuyết Lỵ nói với Tần Vũ: "Cửa lớn đã mở rồi, mau đi thôi." Tần Vũ nghe lời Dương Tuyết Lỵ, định rời đi, nhưng lại bị đám cương thi lông trắng giữ chân.

Đám cương thi lông trắng đã bao vây anh, căn bản không thể thoát ra được.

Anh không cách nào thoát thân khỏi chúng.

Mặc dù đám cương thi lông trắng đã bị thương nặng, nhưng chúng vẫn bao vây Tần Vũ rất chặt.